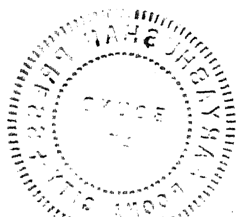
समग्र केळकर वाङ्मय

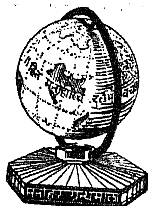
१ टिळक खंड

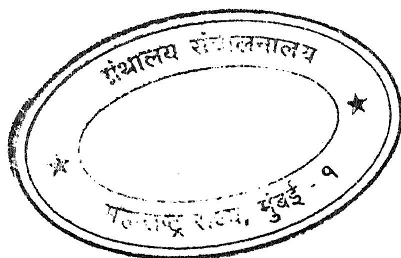

मनोहर ग्रंथमाला, प्रकाशन ७ वें

समग्र केळकर वाङ्मय

१ टिळक खंड

सन १९३८

प्रकाशक

मनोहर महादेव केळकर,

घर नं. १९६/३२ सदाशिव पेठ, पुणें.

मुद्रक

अनंत विनायक पटवर्धन

आर्यभूषण प्रेस, ९१५।१

भांबुर्डा पेठ, पुणें

प्रकाशकाचें निवेदन

संकल्पाप्रमाणें 'समग्र केळकर वाङ्मया'चे हे बारा खंड छापून आज वाचकांच्या हातीं देतां येत आहेत याविषयीं फार आनंद होतो. हें छपाईचें काम अपेक्षेपेक्षां पुष्कळच लवकर पूर्ण करितां आलें याचें श्रेय पुणें शहरांतील अनेक छापखान्यांनीं केलेल्या सहकारितेलाच दिलें पाहिजे.

हें समग्र केळकर वाङ्मय प्रसिद्ध करण्याची मूळ कल्पना स्वत: केळकरांची नाहीं त्याप्रमाणें ती प्रस्तुत प्रकाशकाचीहि नाहीं. केळकर वाङ्मयाचा अभ्यास आज सुमारें वीस वर्षें सतत करणाऱ्या एका गुणग्राही वाचकाच्या सहृदय अंतःकरणांत त्या कल्पनेचा उगम झाला. आणि त्याच्याच सक्रिय प्रोत्साहनामुळें त्या कल्पनेला हें दृश्य स्वरूप प्राप्त झालें हें सांगणें आम्ही आमचें कर्तव्य समजतों.

वास्तविक केळकरांचें '**समग्र**' वाङ्मय प्रसिद्ध करण्याची वेळ अजून आलेलीच नाहीं! कारण त्यांची लेखणी अजून थांबलेली नाहीं. आणि त्यांची प्रकृति चांगली राहिली तर यापुढें त्यांनीं निर्माण केलेलें आणखीही वाङ्मय वाचकांना वाचावयास मिळेल अशी आशा करण्यास जागा आहे. तथापि बारा हजार पृष्ठें भरतील इतकें वाङ्मय आजच सिद्ध असल्यामुळें, हा पहिला मोठा हप्ता छापून मोकळें व्हावें ही गोष्ट सर्वच दृष्टींनीं इष्ट होती. पण यांत आणखी एक सोय विशेष होती ती अशी कीं, केळकरांच्या छापील ग्रंथांशिवाय त्यांनीं वर्तमानपत्रें मासिक पुस्तकें यांत लिहिलेले लेख, इतर ग्रंथकारांच्या ग्रंथांना लिहिलेल्या प्रस्तावना, प्रसंगविशेषीं त्यांनीं दिलेल्या व्याख्यानांचे लेखी सारांश इत्यादि जें अवांतर वाङ्मयहि बरेंच आहे, तें आठवून मिळवून जुळवून युक्तायुक्त पाहून तपासून देणें हें काम इतरांच्या हातून कसें होणार? तें त्यांचें त्यांनींच करणें शक्य. म्हणून त्यांना श्रम देऊनहि पण तें

त्यांच्या हातून होण्यासारखें आहे तोंपर्यंत करवून घेण्याशिवाय गत्यंतर नव्हतें.

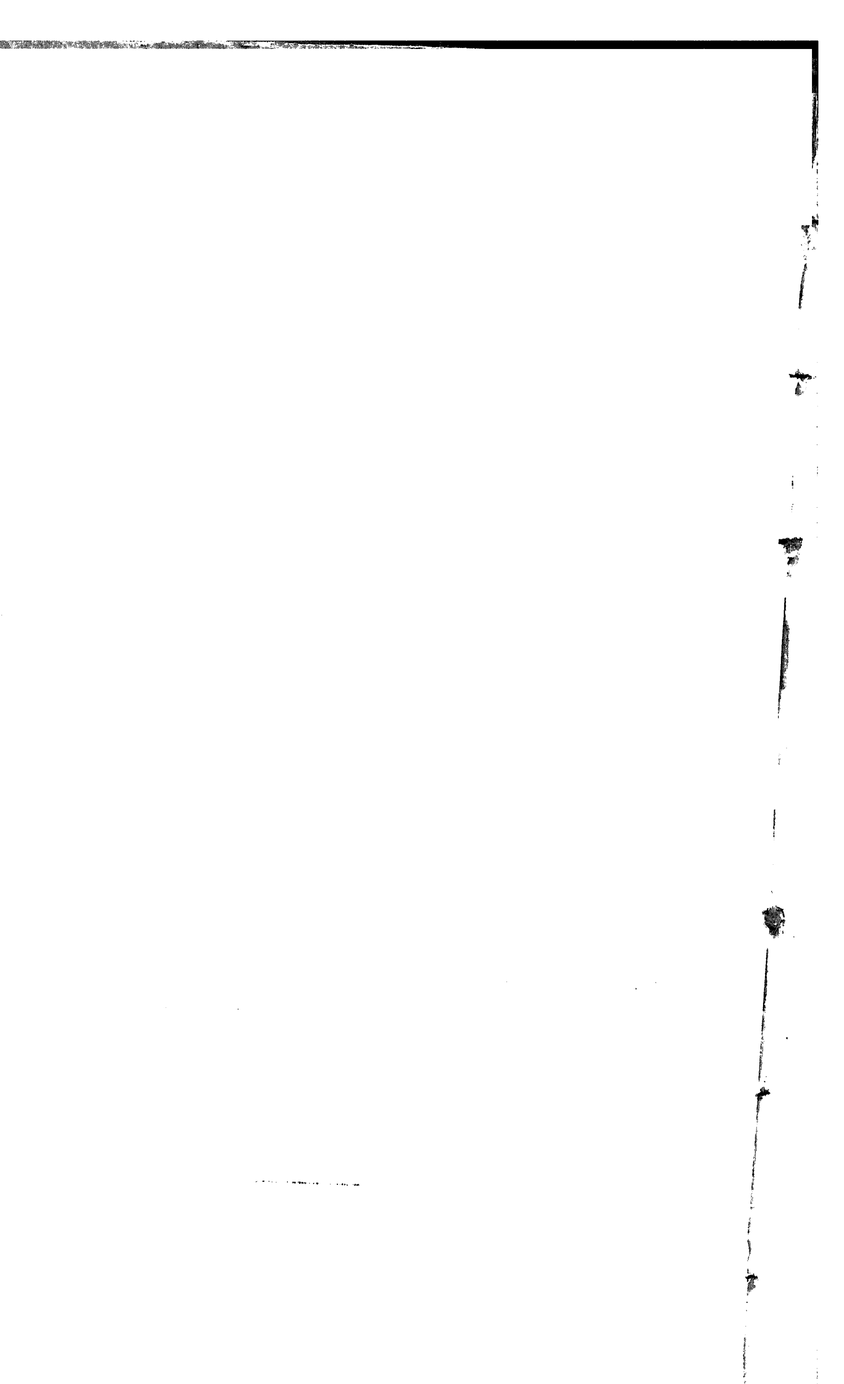
या ग्रंथांतल्या 'वाङ्मय' शब्दाचा अर्थ नेहमीं आपण समजतों त्याहून किंचित् अधिक व्यापक केला पाहिजे. कारण केळकरांच्या लेखांप्रमाणें त्यांनीं दिलेल्या तोंडी व्याख्यानां—भाषणांचाहि समावेश त्यांत केला आहे. पण त्यांपैकीं बरींच, तोंडीं बोलून झाल्यावर, स्वतः त्यांचीं त्यांनीं लिहून दिलेलीं आहेत. इतर वार्ताहरांनीं लिहून घेतलेलीं अशीं थोडीं आहेत.

दुसरीहि एक गोष्ट सांगणें अवश्य आहे ती ही कीं, या बारांपैकीं कांहीं थोड्या खंडांत, केळकरांनीं स्वतः लिहिलें नाहीं किंवा ते बोलले नाहींत असेंहि कांहीं 'वाङ्मय' पुरवणी कागदपत्रांच्या रूपानें समाविष्ट केलें आहे. उदाहरणार्थ, टिळकांचीं मृत्युपत्रें, केसरीवरील खटल्यांतील न्यायमूर्तींचे निर्णय, एखाद्या सभेच्या हकीकतींतील प्रास्ताविक किंवा समारोपाचा असा कांहीं त्रोटक मजकूर इत्यादि. पण त्या ठिकाणीं केवळ तो प्रसंग किंवा तो विषय यांची नीट समजूत पटण्याला तो मजकूर साधनभूत असल्यामुळेंच घालावा लागला आहे. उलट कांहीं वाङ्मय केळकरांनीं लिहिलेलें असेंहि खंड—पृष्ठांच्या मर्यादेमुळें वगळावें लागलें.

हें प्रचंड वाङ्मय जवळ जवळ सारख्या पृष्ठसंख्येच्या बारा खंडांत बसवून देणें हें काम सहजच जरासें अडचणीचें झालें. तथापि शक्य तोंवर विषयानुसंधान साधण्याचा प्रयत्न करण्यांत आला आहे.

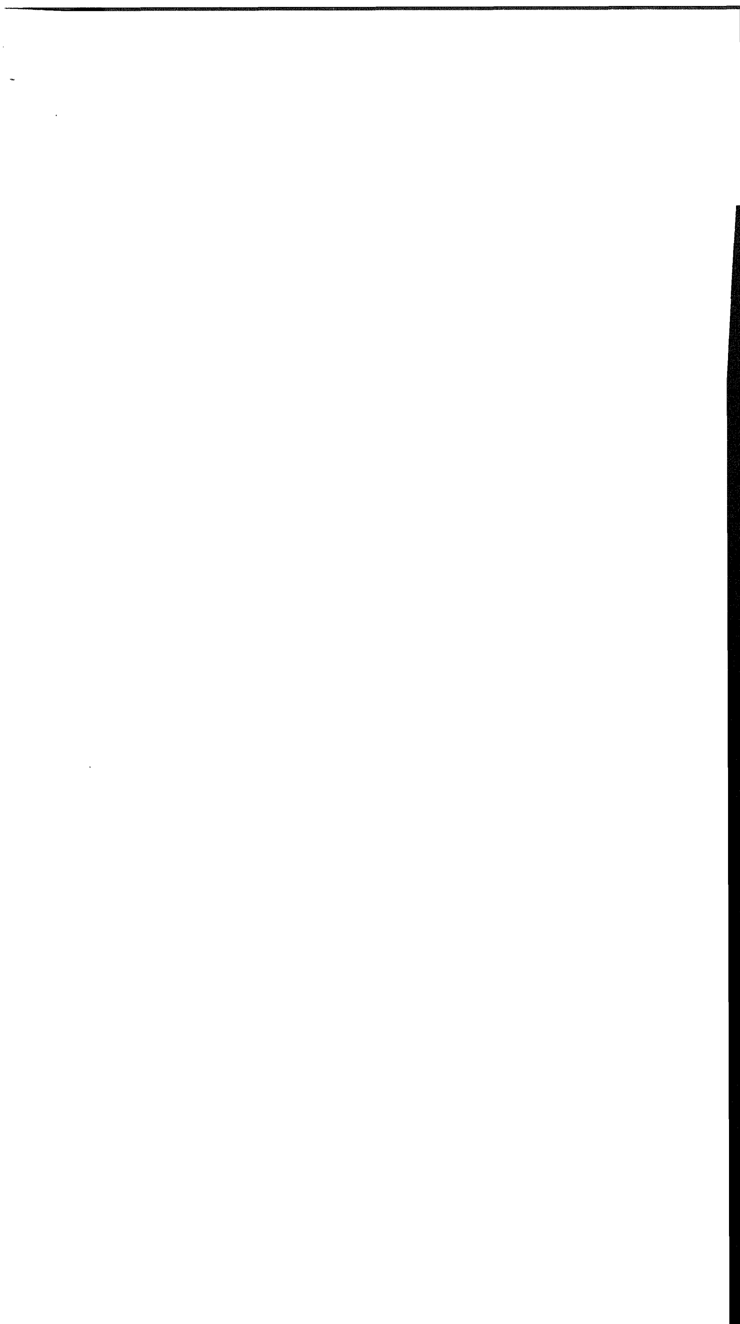
प्रकाशक.

अनुक्रमणिका

लो. टिळक चरित्र

खंड १ ला

लोकमान्य बा. गं. टिळक श्री. न. चिं. केळकर

श्रीघृष्णेश्वराचे देवळाबाहेर, वेरुळ (१९०४)

लो. टिळक यांचें चरित्र

भाग १ ला

कुलवृत्तांत

टिळकांचें मूळ ठिकाण रत्नागिरी जिल्ह्यामध्यें दापोली तालुक्यांत चिखलगांव हें होय. या गांवचें पेशवाई सरकारी वर्णन ' मौजे चिखलगांव, तर्फ जालगांव तालुके सुवर्णदुर्ग ' असें होतें. हल्लीं रत्नागिरी जिल्ह्यांतील दापोली तालुक्याच्या मामलतींत त्याचा अंतर्भाव होतो. चिखलगांव हें काप—दापोलीच्या दक्षिण दिशेस सुमारें आठ मैलांवर आहे. कोंकणचा कोणताहि भाग सामान्यतः सृष्टिसुंदर असतो. तसाच हाहि आहे. सृष्टिसौंदर्याबरोबरच कोंकण प्रांतांतील लोकांना बुद्धिमत्तेची देणगी उच्च प्रतीची असते. पण कोंकणी लोकांत जसे कांहीं विशेष गुण तसेच कांहीं अवगुणहि आहेत. हे गुण व हे अवगुण मिळून असा एक रांधा निर्माण होतो कीं, ' कोंकण्या म्हटला म्हणजे त्याचें लक्षण अमुक असावयाचें व अमुक एक लक्षण असेल तर तो कोंकण्या असावयाचा ' असा सामान्य नियम-हि घालितां येईल. कोणास कोंकणस्थांची थट्टा किंवा मानखंडना करावयाची तर ते चितेपासून झालेले म्हणून 'चित्पावन' असें म्हणावें, किंवा कोंकणस्थांविषयीं अभि-मानबुद्धि व्यक्त करावयाची तर ' ज्यांचें चित्त पावन म्हणजे पवित्र ते चित्पावन ' अशी व्युत्पत्ति लढवितां येते. वास्तविक हें दोन्ही प्रकारचें शब्दसाधन काल्पनिक आहे. पण चित्पावनांच्या गुणावगुणमिश्रणाचा नियम मात्र अनुभवसिद्ध होय.

चित्पावनांना ' फिनिक्स ' नांवाच्या पक्षाची उपमा बरोबर लागूं पडते. हा पक्षी चितेपासून उत्पन्न होतो अशी पौराणिक दंतकथा अगर कविसंकेत ग्रीक वाङ्मयांत आढळतो. तो प्रायः एकलकोंडा राहतो. त्याला फारशी जूट आवडत नाहीं. तो जबरदस्त असून त्याची भरारी फार मोठी असते. तो पक्षी इच्छामरणी म्हणून अमर या नांवास योग्य आहे. आपल्या एका स्थितीचा त्याला कंटाळा आला म्हणजे तो स्वेच्छेनें आपला देह जाळून घेतो, आणि आपल्या चितेपासून फिरून सतेज व देदीप्यमान असा बाहेर पडतो. वरील गोष्टींपैकीं किती गोष्टी लक्षणेनें कोंकणस्थांना लागूं पडतात हें स्पष्ट करून सांगण्याचें कारण नाहीं.

प्रत्येक जातींत कांहीं विशेष गुण असतातच. देशस्थ औदार्याबद्दल प्रसिद्ध आहेत. कऱ्हाडे हे मोठे टापटिपीनें वागणारे, सफाईदार व व्यवहारचतुर असतात. देशस्थांप्रमाणें कोंकणस्थ लोकांनीं आजपर्यंत राष्ट्रीय इतिहासांत बरीच कामगिरी केलेली आहे. देशस्थ लोकांत जसे साधुसंत निर्माण झाले तसेच कोंकणस्थांत वीर व मुत्सद्दी उत्पन्न झाले. इंग्रजी राज्यांत छळ कोणाच्या विशेष वांटणीस आला असेल तर तो कोंकणस्थांच्या. चिरोल-साहेबांचीं पत्रें किंवा ' राजद्रोह कमिटीचा रिपोर्ट ' घेतला तरी त्यांत ' चित्पावनांचा ' उल्लेख मुद्दाम केलेला आढळतो.

ज्यू लोकांप्रमाणें चित्पावनजातीवर छळाचा छाप मारलेला आहे. पण या छळामुळेंच त्यांच्या हातून वीरश्रीचीं कृत्येंहि झालेलीं असण्याचा संभव आहे. कोंकण प्रांत श्रीपरशुरामानें वसविला. परशुराम ही कोंकणस्थांचीच देवता आहे. श्रीपरशुरामानें केवळ छळामुळेंच हातांत शस्त्र धरून ' शापादपि शरादपि ' ही ब्राह्मणांची जोडगोळी खरी करून दाखविली. परशुराम हा ब्राह्मण असून तो चित्पावन असावा असा तर्क सयुक्तिक दिसतो. ' गीतगोविंदां ' त वर्णन केल्याप्रमाणें—

" क्षत्रियरुधिरमयं जगदपगतपापम् ॥
स्नपयसि पयसि शमितभवतापम् ॥ "

परशुरामानें जी घोर कृति केली ती कदाचित् चित्पावन ब्राह्मणांच्या छळामुळेंच असेल. ऐतिहासिक काळांत कोंकणस्थ भट घराण्याचा छळ झाल्यामुळेंच तें देशावर गेलें व पेशवेपद पावलें. पण छळाचें हें आगंतुक कारण सोडून दिलें तरी कोंकण आणि बुद्धिमत्ता यांची सांगड मनांत कायमची पडलेली असते. रत्नागिरी हें जसें कोंकणप्रांताचें केंद्र तसेंच तें बुद्धिमत्तेचेंहि केंद्र मानलें गेलें आहे. टिळककुलदीपक, बाळ गंगाधर टिळक, यांचा जन्म कोंकणांत खुद्द रत्नागिरी शहरांतच झाला.

कुठलाहि लोकसमाज घेतला असतां तेथें ' चार गांवचे चार व चार घरचे चार ' मिळाले असा तर प्रकार असतोच; पण हे चार गांवचे तरी मूळ कोठून आले असा विचार करूं लागल्यास, अनवस्थेच्या जाळींत शिरून अदृश्य व्हावें लागतें. टिळक व पुणें शहर यांचा संबंध आतां अखंड बनला आहे; पण टिळकांना तरी पुणें कोणीं आंदण दिलें होतें ! पुण्याचा ब्राह्मण (Poona Brahmin) हा शब्द चित्पावनांना उद्देशून योजलेला असतो; पण चित्पावनांनीं पुण्याचें प्रथम दर्शनहि किती शतकांपूर्वी घेतलें नसेल याचा अंदाज करतां

येण्यासारखा आहे. पुणें वरघाटापैकीं म्हणजे 'देशांत' मोडतें. आणि देश म्हटला म्हणजे तो देशस्थांचा, किंबहुना त्यांपैकीं शुक्लयजुर्वेदीय देशस्थांचा. तेहि पूर्वी उत्तरेकडून आलेले. पण कोंकणांत झालें तरी कोंकणस्थ हे मूळचे रहिवाशी नव्हत, तेथेंहि ते बाहेरून कोठून तरी आले असले पाहिजेत. कोंकणांतील सारस्वत हे गौड असून त्यांचा संबंध बंगाल्यापर्यंत, म्हणजे गौड लोकांच्या मूळ वस्तीच्या ठिकाणापर्यंत, लावतां येतो.

कोंकणांतील ब्राह्मणांचा दुसरा मोठा संघ म्हणजे स्वतः कोंकणस्थ ब्राह्मणांचा. पण तेही उत्तरकडून खालीं कोंकणपट्टीनें उतरत उतरत आले असावे, किंवा समुद्रापलीकडूनहि आले असण्याचा संभव आहे. सत्यशोधक लोक हे दक्षिणी ब्राह्मणांना, विशेषतः कोंकणस्थ ब्राह्मणांना, उद्देशून 'हे या भूमींतलेच नव्हत परके आहेत,' असें हिणवण्याच्या बुद्धीनें म्हणतात म्हणून त्यांचा कोणास राग येवो; परंतु इतिहासदृष्ट्या ही गोष्ट कांहीं अगदींच खोटी नाहीं. आतां मराठ्यांना हिणवावयाचें तर ते देखील महाराष्ट्रांतले नव्हत; उत्तरेकडून आले आहेत, असें सप्रमाण सिद्ध करून देतां येईल. पण त्यामुळें कोंकणस्थ हे मूळचे कोंकणचे ठरतात असें नाहीं. इतिहाससंशोधनाची सुरी हातांत घेतली म्हणजे अशा रीतीनें वाटेल त्या समाजाच्या स्थानिक अभिमानाच्या चिंधड्या कोणासहि उडवून देतां येतात. कोंकणस्थांसंबंधानें खुद्द कै. विश्वनाथ नारायण मंडलिकांनींहि असें कबूल केलें आहे कीं, चित्पावन ब्राह्मणांचे आद्य पूर्वज हे परप्रांतांतून जहाजांवर बसून आले खास. मग ते हिंदुस्थानच्या किनाऱ्यावरीलच एखाद्या दूरच्या बंदरांत जहाजावर चढले म्हणा, किंवा कोंकणपट्टीच्या पश्चिमेस आरबी समुद्रापलीकडे असलेल्या दक्षिण आफ्रिकेच्या किनाऱ्यावरून चढले म्हणा! हिंदुस्थानांत आल्यावर मग येथील पूर्वीच्या द्रविड ब्राह्मण संघांत—पंचद्रविडांत—त्यांची गणना होऊं लागली.

वर सांगितल्याप्रमाणें स्थानिक अभिमानाच्या चिंध्या करितां येत असल्या तरी अभिमान ही भावनाच अशी आहे कीं, मनुष्याला कोठें तरी एखाद्या स्थानावर खुंटी मारून तिला त्या भावनेची गांठ घट्ट मारून ठेवावी लागते. नाहीं तर सुकाणूं मोडलेल्या जहाजाप्रमाणें, किंवा सडा तुटलेल्या वावडीप्रमाणें, तो वाहवत जाऊन कार्यशून्य व्हावयाचा. म्हणूनच महाराष्ट्रीयांनीं महाराष्ट्र आमचें म्हणावयाचें, देशस्थांनीं देश आपला म्हणावयाचा, व कोंकणस्थांनीं कोंकण हें खास आपलें म्हणावयाचें, इतकाच त्याचा अर्थ. कोंकणांतहि ब्राह्मणेतरांची वस्ती

पुष्कळ आहे. परंतु निचळ किंवा भरदार ब्राह्मण-वस्तीचे गांव जसे कोंकणांत आढळतात तसे ते देशावर आढळत नाहींत. नवी वसाहत होते तेव्हांच तिची वर्गवार रचना होऊं शकते यामुळें पद्धतशीर ब्राह्मण वस्तीचे गांव कोंकणांत आढळतात. यावरूनच कोंकणांत कोंकणस्थ ब्राह्मण बाहेरून येऊन वसाहत करून राहिले असें सिद्ध करण्यास मदत होते.कोंकण भागांतील मुरूड हा गांव अशा पद्धतीनें वसलेला आहे. अशा वसाहतींचे ऐतिहासिक दाखले थोडे मिळतात. म्हणून या मुरूड गांवच्या मूळ वसाहतीची बखर जी कै. मंडलिकांनीं १८६५ सालीं रॉयल एशियाटिक सोसायटीपुढें इंग्रजी निबंधांत गोंवून वाचली व प्रो. कर्वे यांनीं आपल्या आत्मवृत्ताच्या परिशिष्टांत मूळ मराठींत छापली आहे, ती वाचकांनीं अवश्य वाचावी. त्यांत जंगल तोडून वसतिक्षेत्र कसें सिद्ध केलें व कोणच्या पद्धतीनें व हेतूनें गांव कसा वसविला याचें मोठें मनोरंजक वर्णन आहे.

टिळक घराण्याची वस्ती चिखलगांवास अनेक पिढ्यांची. या घराण्याची कुलदेवता 'लक्ष्मीकेशव' नांवाची आहे. बळवंतरावजी टिळकांच्या पणजापूर्वीं कोणता पुरुष केव्हां उदयास आला याची माहिती उपलब्ध नाहीं. हे पणजे मात्र 'उदयास आले' असें त्यांचें वर्णन करण्यास हरकत नाहीं. यांचें नांव केशव असें होतें. ते चिखलगांवचे खोत असत.

टिळक घराण्याची चिखलगांवची वस्ती किती जुनी याची नक्की माहिती मिळत नसली तरी, या गांवची खोतकी टिळक घराण्याकडे असल्यामुळें तेथील त्यांची वस्ती ही कदाचित् तीनचारशें वर्षांची असावी असें अनुमान करितां येईल. खोतीच्या वादाचेवेळीं कै. मंडलिकांनीं शेंकडों कागदपत्र व सनदा न्यायकोर्टांत सरकारविरुद्ध शाबीत करून घेतल्या, त्यावरून व अवांतर गमकांवरूनहि रत्नागिरी जिल्ह्यापैकीं कांहीं भाग व कुलाबा जिल्ह्यापैकीं कांहीं भाग या क्षेत्रमर्यादेंत, मूळ खोती मिळालेल्या घराण्यांची वस्ती पेशवाईपूर्वीहि दोनअडीचशें वर्षांची होती असें दिसतें. खोतकी हें वतन असून बिनवसाहतीचे गांव वसविल्यामुळें आणि ओसाड पडलेली जमीन लागवडीस आणल्यामुळें, राजे लोकांकडून अनेक लोकांना तें देण्यांत आलेलें होतें. नवीन वसाहतवाल्यांच्या अंगचा साहसाचा गुण मोठा श्रेयस्कर असतो. साहसामध्येंच उत्कर्षाचीं बीजें असतात. वसाहत करणाऱ्याचे अंगीं साहसाप्रमाणेंच नव्या परिस्थितीशीं मिळवून घेण्याचा स्वभावहि बहुधा असतो.हा गुण ब्राह्मणेतरांतच होता किंवा असतो असें नाहीं. कोंकणांतील मूळ खोती वतनें ब्राह्मणांनीं संपादन केलेलीं अशीं कितीक आहेत. जंगल

तोडणें, खाडीचें पाणी हटवणें, धरणें बांधून गोड्या पाण्याचे पाट बांधून आणणें, मूळ लागवडीस लागणारें भांडवल घालणें, कुळें पदरीं ठेवून पोसणें, व सर्व खोती गांवच्या जमीनमहसुलाकरितां जामीन राहून तो सरकारांत वेळचेवेळीं भरणें, या गोष्टी निभावण्याला मनुष्य संपन्न व सकसच असावा लागतो, व या त्याच्या गुणांचें बक्षिस म्हणजे वंशपरंपरागत भोगण्यास मिळणारें खोतकीचें वतन व खोतकीचे अनेक किरकोळ हक्क.

पण खोतकीची वृत्ति कुटुंबभरणाला सर्वथा पुरी पडतेच असें नाहीं. महत्त्वाकांक्षी मनुष्याला पुरेल असें क्षेत्र नुसत्या खोतकींत मिळत नाहीं. जुन्या काळची खोतकी म्हटली तरी मुख्यतः कुळाकडून सारा वसूल करण्याचें, म्हणजे एक प्रकारें कुळकर्ण्या–तलाठ्याचें काम. खोताची घरची म्हणून थोडीबहुत शेती असूं शकते, पण कांहीं तरी अधिकाराचें काम केल्याशिवाय नुसता शेतकरी मनुष्य किंवा खोतही नांवारूपाला येऊं शकत नाहीं.

एकाद्या धंद्यांत केवळ पैसे मिळविल्यानें कुणालाही तेज चढत नाहीं. हें तेज फक्त अधिकाराची जागा किंवा सार्वजनिक चारित्र्य यांच्या योगानेंच येतें. इंग्लंडांतील अनेक लोक, कोणी शेतीचा, कोणी यांत्रिक कारखान्याचा, कोणी दलालीचा, कोणी दारूच्या भट्ट्यांचा, वगैरे उद्योग करून खूप गबर होतात. पण तेवढ्यानें त्यांना आपल्या ऐहिक ऐश्वर्याची कड पोंचली असें वाटत नाहीं. म्हणून या संपत्तीच्या जोरावर ते पार्लमेंटांत शिरतात, व प्रधानमंडळांत शिरण्याइतकी बुद्धिमत्तेची देणगी नसली तरी जन्मांत निदान एकाद्या रॉयल कमिशनवर सभासद म्हणून नेमणूक करून घेतल्याशिवाय त्यांचें समाधान होत नाहीं. पेशवाईच्या काळांतहि तरतरीत बुद्धीच्या चित्पावन मुलांची प्रवृत्ति केवळ कोंकणची शेती करून समाधान पावत नसे. शेती हें फार तर नुसतें उपजीविकेचें साधन व तेंहि अत्यन्त दुष्कर. म्हणून लौकिकाची इच्छा धरणारा ब्राह्मण मुलगा निदान मामलत तरी मिळविण्याची खटपट करी. टिळकांच्या पणजाचा (केशवरावांचा) जन्म सन १७७८ सालीं झाला. म्हणजे पुढें पेशवाई अजून ४० वर्षे जिवंत होती. त्यांस लिहिणें वाचणें चांगलें येत असून शिवाय "घोड्यावर बसण्यांत वस्ताद, निशाण मारण्यांत पटाईत, पोहोण्यांत सराईत आणि स्वयंपाकांत तरबेज" असें जें त्यांचें वर्णन केलेलें आढळतें तें खोटें मानण्याचें कारण नाहीं. केशवराव उद्योगी व करारी असल्यामुळें त्यांनीं खटपट करून अंजनवेलची मामलत मिळविली. पण १८१८ सालीं पेशवाई बुडाल्यावर त्यांनीं ती सोडून दिली,

आणि चिखलगांवास परत येऊन घरीं ते स्नानसंध्या करीत बसले. लवकरच मामलतीचें ऐश्वर्य ओसरून गरीबीहि आली. तथापि इतर उद्योग न करितां शेती व खोती यांच्या उत्पन्नावर मिळेल ती 'कुचरोटी कुचलंगोटी' असें करून त्यांनीं कमेबसे दिवस काढले.

केशवराव यांस रामचंद्र व काशीनाथ हे दोन मुलगे झाल्यावर त्यांची पहिली बायको रुक्मिणीबाई ही वारली. केशवराव मामलतीवर असतांना या बाई हयात होत्या, यामुळें त्यांना 'मामलेदारीण' हा किताब उपभोगावयास सांपडला. केशवरावांची दुसरी बायको दुर्गाबाई यांनाहि मुलें झालीं. सर्वांत वडील मुलगा रामचंद्र हा बळवंतरावजी टिळकांचा आजा. त्याचा जन्म सन १८०२ सालीं झाला. रामचंद्रपंतांस विद्या फारशी आली नाहीं. त्यांचें लग्न लहानपणींच होऊन त्यांस १८ वे वर्षी पहिला मुलगा गंगाधर हा झाला. (१८२०). हा गंगाधर म्हणजेच बळवंतरावजींचे वडील. घरची गरिबी म्हणून रामचंद्रपंतांनीं इंग्रजी मोजणीखात्यांत नोकरी धरली. त्यांच्या नशिबीं प्रवास पुष्कळ लिहिलेला होता. बळवंतरावजींच्या पूर्वजांच्या तिसऱ्या पिढीपासूनच त्यांच्या शाखेची वाढ आपल्या गांवाबाहेर होण्यास प्रारंभ झाला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. रामचंद्रपंत बहुधा फिरतीवर असल्यामुळें गंगाधरपंतांना आपल्या आजाचा लळा फार असे. त्यांनीं त्यांना धुळाक्षर मुळाक्षर वगैरे शिकविलें. या सुमारास दाभोळास मराठी शाळा सुरू झाली. तेव्हां गंगाधरपंतांस या शाळेंत घालण्याकरितां दाभोळास ठेवण्यांत आलें. शाळेंतील विद्यार्थ्यांत वयानें किंचित् प्रौढ या नात्यानें त्यांनीं पूर्वीचा "मालचाट्या" किंवा हल्लींचा मॉनिटर अथवा सेक्रेटरी याचेंहि काम केलें.

दाभोळच्या शाळेंतील अभ्यास संपल्यानंतर देशावर एकाद्या शाळेंत जाऊन पुढील अभ्यास करावा अशी गंगाधरपंतांनीं उमेद धरली, व बाप किंवा आजा यांचेकडून पैशाच्या दृष्टीनें विशेष मदत होण्यासारखी नसल्यामुळें ते स्वतःच्या हिंमतीवर पुण्यास आले. त्यावेळीं पुण्यास प्रसिद्ध असलेल्या केशवराव भवाळकरांच्या शाळेंत त्यांनीं इंग्रजी अभ्यासास सुरवात केली. सन १८३७ सालीं गंगाधरपंतांची आई रमाबाई ही पुण्यास येऊन मुलास भेटून नाशकास जात असतां मार्गांत महामारीचे वाऱ्यानें मृत्यु पावली. यावेळीं रामचंद्रपंतांस गंगाधर व गोविंद हे दोन मुलगे, व द्वारका नांवाची मुलगी अशीं तीन मुलें होतीं. पण कुटुंब वारल्यामुळें त्यांची व्यवस्था नीट करावी ती न करितां उलट स्वतः तेच वैतागून चित्रकूट येथें पेशव्यांचें एक घराणें होतें तिकडे निघून गेले. अशा रीतीनें

अल्पवयांतच गंगाधरपंतांवर कुटुंबभरणाचा भार पडल्यामुळें त्यांना नाइलाजानें इंग्रजी शिक्षण सोडून देऊन शाळाखात्यांत शिक्षकाची नोकरी धरावी लागली; व ते प्राथमिक शाळेंत शिक्षकाचें काम करण्यास पुण्याहून कोंकणांत परत गेले. यानंतर त्यांचें लग्न झालें. त्यांच्या बायकोचें नांव पार्वतीबाई. या बाईंस पहिली मुलगी काशी ही १८४६ सालीं झाली. पुढें आणखी दोन मुलीच झाल्या. त्यानंतर १८५६ सालीं मुलगा झाला. तेच बळवंतराव टिळक. या बाई १८६६ सालीं वारल्या.

गंगाधरपंतांस प्रारंभीं पांच रुपयांची नोकरी लागली. पुढें मालवणास असतां त्यांना अवघे १० रुपये मिळत, तरी त्यांच्या भोंवतीं आश्रित विद्यार्थ्यांचा परिवार असे. सर्व प्रकारची स्वस्ताई व कोंकणची राहणी अगदीं साधी व बिनखर्ची असल्यामुळें कोणास एकादे वेळीं पंक्तीचें जेवण, कोणास ताकपाणी असें देऊन गंगाधरपंतांस आश्रित विद्यार्थ्यांचा परामर्ष घेतां येत असे; व तो ते आस्थेनें घेत. पुढें गंगाधरपंतांची बदली चिपळूणास १५ रुपयांवर झाली. अर्थात् त्या मानानें त्यांचा आश्रित–परामर्षहि वाढला. आपल्या धार्मिक वडिलांच्या सांगण्यावरून गंगाधरपंतांनीं कांहीं दिवस भोजनदक्षिणा देण्याचा परिपाठ ठेवला होता. त्यावरून दीड वर्षांत त्यांचे घरीं बाहेरचे व दक्षिणा देण्यासारखे १००० मनुष्य जेवले असा हिशेब काढतां आला. अनायासानें सहस्रभोजन घडलें !

गंगाधरपंत थोडे दिवस चिपळुणास राहिल्यावर तेथून त्यांची बदली खुद्द रत्नागिरीस २५ रु. पगारावर झाली. त्यावेळीं शिक्षक तयार करण्याचीं ट्रेनिंग कॉलेजें नव्हतीं व अमुक सर्टिफिकिटाला अमुक पगार असें 'स्केल'हि ठरलेलें नव्हतें. आतांच्या मानानें त्या वेळच्या मराठी मास्तरांचा पगार कमी होता तरी त्यांची विद्या मात्र आतांपेक्षां सरस असे असें म्हणतात. ट्रेनिंग कॉलेजांत शिकण्याची सोय नसतांहि बुद्धिमान् मराठी शिक्षक अध्यापनाबरोबर स्वतःच्या अध्ययनाचें काम सुरू ठेवीत. गंगाधरपंत हे स्वतःच्या शिक्षणानें संस्कृत व गणित या विषयांत बरेच प्रवीण झाले होते. त्यांचें गणिताचें अध्ययन शून्यलब्धीपर्यंत गेलें होतें, व संस्कृतविषयाच्या अध्यायनावरून तर त्यांना 'गंगाधरपंतां'पेक्षां गंगाधरशास्त्री या नांवानेंच अधिक ओळखीत. डॉ. रामकृष्णपंत भांडारकर व गंगाधरपंत ऊर्फ गंगाधरशास्त्री टिळक यांच्या स्नेहाला, रत्नागिरी शहरांतील उभयतांच्या वास्तव्यापेक्षां, उभयतांचीं संस्कृत विषयाची आवड हेंच कारण अधिक खरें होय. इंग्रजी शिकून पदवीधर बनतां न आल्यामुळें ज्यांचें ऐहिक दृष्ट्या बरेंच नुकसान झालें

अशांपैकींच गंगाधरशास्त्री हे होत. बुद्धि तरतरीत असूनहि इंग्रजीचा अभ्यास झाला नाहीं, जन्मभर काम मिळालें तेंहि सामान्य दर्जाचें, म्हणजे प्रथम मराठी शिक्षकाचें व नंतर असिस्टंट डेप्युटी इन्स्पेक्टरचें. गंगाधरपंतांच्या हातून ग्रंथकर्तृत्वहि सामान्य प्रतीचेंच झालें. त्यांनीं इंग्लंडचा इतिहास, अंकगणित व लघुव्याकरण वगैरे शालोपयोगी पुस्तकें केलीं व त्यांतील कांहीं विद्याखात्यानें त्यांना त्यांचा मोबदला देऊन विकत घेतलीं.

रामचंद्रपंत चित्रकूटाकडे गेले ते पेशव्यांकडे कांहीं वर्षे कोठी–कामगार या नात्यानें राहून नंतर काशीस गेले. तेथें त्यांचा ताबडतोब संन्यास घेण्याचा विचार होता. पण त्यावेळीं बंड विझविण्याची धामधूम सुरू होती. अनेक गुन्हेगार इनसाफ चुकविण्याकरितां संन्यास घेतात किंवा बैरागी होतात अशा समजुतीनें, सरकारानें काशीस अंमल बसवून सरकारी दाखला दाखविल्याशिवाय कोणीं कोणास संन्यास देऊं नये असा अन्तस्थ हुकूम फर्माविला गेला असल्याचें सांगतात; व हा दाखला मिळावा म्हणून म्हणा, किंवा संन्यासापूर्वीं एक वेळ घराचें अखेरचें दर्शन घेऊन जाण्याची इच्छा झाली म्हणून म्हणा, रामचंद्रपंत हे काशीहून कोंकणांत परत आले. या वेळीं गंगाधरपंतांस मुलगा झालेला असल्यामुळें आजास नातवाचें तोंड पहावयास सांपडलें. रामचंद्रपंतांची खेप ऐहिक दृष्टीनेंहि सफल झाली. मात्र संन्यास घेण्याची रामचंद्रपंतांची इच्छा ढळली नव्हती, यामुळें ते फिरून काशीस गेले. अखेर त्यांनीं संन्यास घेतला. सन १८७२ सालीं तेथेंच त्यांनीं समाधीहि घेतली.

गंगाधरपंतांच्या नशिबीं प्रथम दारिद्र्यच आलें; पण त्यांनीं उद्योगानें हळू हळू आपली सांपत्तिक स्थिति सुधारली. लहानपणीं घराण्यांतील मामलतीचें ऐश्वर्य गेलें, नुसत्या खोतीवर निर्वाह करण्याचा प्रसंग आला. कुटुंब वाढूं लागलें, यामुळें कलह सहजच सुरू झाला. केसोपंत मृत्यु पावेतोंपर्यंत घराण्यांत एकी नांदली; ती पुढें टिकली नाहीं. ‘सीत आबैन मयातैन व अलफ’ या सालीं घराण्याच्या व्यवस्थेसंबंधानें लिहिली गेलेली एक यादी पाहावयास मिळाली; तींत खालील वृत्तान्त दिला आहे. “ती० भाऊंचा काळ जाहला. पुढें कुटुंबांतील पुरुष कोणी बाहेर रोजगारावर व कोणी घरीं असे आहेत. याजमुळें वगैरे घरगुती कितीएक कारणामुळें येकमेकांचे मनांत अनेक तऱ्हेचे आंदेशे येऊं लागले; व असे आंदेशे येऊन, दिवसें दिवस फूट होऊन, लौकिक राहणें कठीण असें जाणून, आपल्या कुटुंबांतील माणसें लहान मोठीं जीं आहेत

त्या सर्वांचे मनांतील हरयेक विशींचे आंदेशे दूर होऊन यथा मार्गें प्रपंच चालोन लौकिक संरक्षण व्हावा यास्तव सदरीं लिहिलें सर्वांचे मतें वर्तणूक व्हावी तशीं खालीं लिहिलेलीं कलमें येणेंप्रमाणें."–इ. इ.

यादींतील मुख्य कलमांचा मतलब असा कीं, 'भाऊंना दोन कुटुंबांचीं अपत्यें यामुळें सावत्रपणा; तथापि सरासरी पाहतां नफानुकसान विभागीं दोन्हीं संबंधीं यांची बराबरी म्हणून सर्वानुमतें सखे–सावत्र मनांत न आणतां चौघा मुलांनीं एक विचारें व सर्वांत वडील मुलगा रामचंद्र–आप्पा याचे सांगण्याप्रमाणें चालावें व त्यानेंही सर्वांचें अनुमत घेत जावें. सर्वांचें देणें व येणें एकच धरून एकच यादीस लिहावें. त्यांतील कांहीं घरजिन्नस विकून कमी करावें व बाकी रोजगारी उत्पन्नावर फेडावें. घरांतील माहेरवासणींस अन्नवस्त्र द्यावें. घरच्या माघारणींस माहेराकडून कांहीं मिळाल्यास त्याजवर कोणीं मालकी करूं नये. घरीं राहून रामचंद्रआप्पांनीं शेतीभाती करावी; बाहेर रोजगारी यांनीं जुजबी खर्चांत प्रपंच भागवून शिल्लक पैसा रामचंद्रआप्पा यांजकडे पाठवावा व त्यांनीं कर्ज–फेडीची तजवीज करीत जावें. रोजगारी किंवा इतर कोणी फुटून निघाल्यास त्याला वतनदारीसुद्धां सर्व जिनगीपैकीं कांहींएक मिळण्याविषयीं त्याचा वारसा राहूं नये.' तात्पर्य, रामचंद्रआप्पानें सर्वांचा सल्ला घेऊन पुढारीपणानें कुटुंबाचा सर्व कारभार करावा. सर्वांनींहि त्याचे आज्ञेंत वागावें, व अशा रीतीनें प्रपंचाचा बंदोबस्त राखावा.

या यादीवर सर्वांनीं सह्या करून लक्ष्मीकेशव कुलस्वामीची शपथ घेऊन मान्यता दिली. व अशा रीतीनें विसकटून गेलेली घराण्याची घडी नीट बसविण्याचा सर्वांनीं प्रामाणिकपणें प्रयत्न केला. ही यादी ता. ३ जून इ. स. १८४६ ची आहे. व यादींतील अवस्था पुढें निदान १०–१५ वर्षें टिकली असें दिसतें. पण कोंकणांत प्रपंचाचीं साधनें अति अल्प मर्यादित, व कुटुंबवृद्धि फार. यामुळें घराण्यांतील एकी फार काळ टिकणें अशक्य आहे. देशावर पिढ्यानपिढ्या पांचपन्नास मनुष्यें असलेलीं कुटुंबें एकत्र सुखानें नांदल्याचीं उदाहरणें पुष्कळ सांपडतात. अद्यापिंहि कित्येक गांवीं कित्येक पाटलांचीं कुटुंबें एवढीं मोठीं असतात कीं, या कुटुंबांना लहानसें गांवच म्हटलें तरी चालेल. पण याचें कारण हेंच कीं, देशावर संसाराचीं साधनें, विशेषतः शेतकीची संपात्ति, मुबलक असते. कोंकणांतील मनुष्यांचा स्वभाव सडेतोड व त्यांचे अंगीं कृपणपणा विशेष याचा दोष त्या लोकांकडे नसून खरोखर परिस्थितीकडेच आहे. भौतिक परि-

स्थितीप्रमाणें मनुष्याचा स्वभाव बदलतो आणि त्याचे अंगीं निरनिराळे गुणदोष येतात हा जो सिद्धांत इंग्रज तत्त्ववेत्ता बकल यानें काढलेला आहे त्याचें पूर्ण समर्थन, कोंकण व देश या प्रांतांतील भौतिक परिस्थिति व त्या प्रांतांतील मनुष्यस्वभावाचे गुणावगुण यांची तुलना केली असतां सहज होणारें आहे. जेथें पांड अर्धा पांड येथपर्यंत शेतजमिनीची विभागणी होऊन बांध पडतात, अशा संकुचित क्षेत्रांतील लोक क्षुद्र व कृपण बुद्धीचे कां असतात, आणि देशावर जेथें नजर न पोंचेल इतक्या मोठमोठ्या शेतीजमिनी एकेका नंबरांत असूं शकतात त्या प्रदेशांतील लोकांचीं मनें आल्यागेल्याचा हिशेब न करण्याइतकीं मोठीं कां असतात, याची मीमांसा अधिक स्पष्ट करून सांगण्याचें कारण नाहीं.

१८४६ च्या समाईकपणाच्या यादींतील एकोपा १८६० च्या सुमारास बिघडूं लागला. १८६५ सालीं कोर्टांत फिर्यादी-अर्यादी सुरू झाल्या. तिन्ही कोर्टा-पर्यंत वाद सांगण्यांत येऊन अखेर सालीं अव्वल हुकूमनाम्याची अंमलबजावणी होऊन पहिलें वांटप झालें. यांत खोतीवतनासंबंधीं मानपान, त्याचें उत्पन्न व खर्च हीं धाकट्या शाखेकडे देण्यांत आलीं, त्यावर रामचंद्र केशव यांचा हक्क राहिला नाहीं. बाकी हिस्से सारखे झाले. हें वांटणपित्र पाहिलें म्हणजे कोंकणी लोकांच्या मिळकतीचें प्रमाण किती सूक्ष्म असूं शकतें हें दिसून येईल. ज्या मानानें मिळकत सूक्ष्म त्या मानानें मिळकतीवर हक्क सांगण्याची दृष्टि सूक्ष्म म्हणजे बारीक पाहाणारी असावी यांत आश्चर्य नाहीं. शब्दशः ‘ कुशाग्रानें ’ च जेथें वांटण्या कराव्या लागतात व मर्यादा ठरवाव्या लागतात तेथें ग्राहक-बुद्धि ‘ कुशाग्र ’ च व्हावी ! अधिक स्थूल असून चालणार नाहीं. कोंकणांतील वकील अधिक वाकबगार कां व कोंकणांत काम करून आलेला मुनसफ पुढें वाटेल तसल्या भानगडीचे दावे तोडण्यास कां समर्थ मानला जातो ? याचें खरें श्रेय कोंकणांतील क्षेत्रसंकोचालाच आहे. वरील वांटणीपत्रकाप्रमाणें रामचंद्र केशव, म्हणजे टिळकांचा आजा, यांचे वांटणीस सुमारें ४७ एकर २३॥ गुंठे इतक्या क्षेत्रफळाची व १७ रु. ५ आ. ६ पै इतक्या आकाराची (वरकससुद्धां) कीर्दसार जमीन आली !

१८४६ च्या समाईकपणाच्या समजुतीच्या यादीविरुद्ध १८६५ सालीं फिर्यादी-अर्यादींचें व वांटण्या पोट-वांटण्यांचें सत्र सुरू झालें तें पुढें ३५-४० वर्षेपर्यंत एकसारखें चालूच होतें. पहिलें वांटप होण्याचे सुमारास टिळकांचे वडील देशावर आलेले होते. गंगाधरपंत पुण्यास आल्यावर ता. १७ जून १८६६ सालीं पुणें

अदालतींत खरेदी केलेल्या स्टँपावर लिहिली गेलेली आपसांतील तडजोड व त्याबरहुकूम दापोली येथील मुनसफ कोर्टानें केलेल्या हुकूमनाम्याची नक्कल आम्हांस मिळाली. तिजवरून असें दिसतें कीं, या लवादनिवाड्यांत वादी म्हणून फक्त रामचंद्र केशव टिळक हेच एकटे लागलेले आहेत; कारण यावेळीं टिळकांचे आजे हयात असून कोर्टाचा व्यवहार सर्व त्यांच्या नांवें झाला. त्यांचें मुखत्यारपत्र गंगाधरपंतांचे धाकटे बंधु टिळकांचे चुलते गोविंदराव टिळक यांस दिलें होतें. साऱ्या जन्मांत स्वतः टिळक हे आपल्या कोंकणच्या गांवीं एक आठवडाहि राहिले नसतील. कोंकणच्या मिळकतीचा त्यांनीं कधींहि उपभोग घेतला नाहीं, व वडील वारल्यापासून, निदान स्वतः टिळक सज्ञान झाल्यापासून तरी, त्यांनीं कोंकणच्या मिळकतीवर मनानें पाणी सोडलें होतें. अखेर आपल्या मृत्युपत्रांत ती मिळकत त्यांनीं कुलदैवत लक्ष्मीकेशव यासच अर्पण केली आहे.

१८८९ सालीं चार दिवस टिळक कोंकणांत गेले होते. वडिलार्जित मिळकत वादग्रस्त होऊन राहिल्यामुळें आपल्या हिश्यापुरता निर्वेधपणा झाल्यास करावा, व आपल्या हिश्याचें उत्पन्न पूर्वसंकल्पाप्रमाणें ग्रामदेवता लक्ष्मीकेशव याला द्यावें असें टिळकांचे मनांत होतें. कोंकणांतल्या आपल्या गांवच्या देवळांचा जीर्णोद्धार करणें हें देशावर येऊन उत्कर्ष पावलेल्या वंशजांचें काम आहे असें कोंकणचे लोक मानतात आणि तें योग्यच आहे, व हे वंशज देखील या कर्तव्यास जागतात असेंच अनेक घराण्यांचा इतिहास पाहिला तर आढळून येईल. नवीन देऊळ देशावर घर केलेल्या गांवीं बांधणें हें होतच नाहीं असें नाहीं. पण पहिला मान कोंकणांतील कुलदेवतेचें किंवा ग्रामदेवतेचें देऊळ उजविण्याचा. कोंकणांतील देवदेवींचे वार्षिक उत्सव म्हटले म्हणजे ते परजिल्ह्यांत पसरलेल्या सुखी ग्रामस्थांचें संमेलन आणि गैरहजर व हजर अशा प्रमुख ग्रामस्थांच्या ‘ डिरेक्टरी ’ चें वाचन असेंच ठरतें. दरवर्षी कोणी ना कोणी या देवांना कांहीं तरी देणगी देतच असतो. असो; १८८९ च्या मार्च महिन्यांत गांवीं असलेला टिळकांचा एक नातेवाईक टिळकांना लिहितो " तुम्ही तिकडे गेल्यानंतर इकडील मजकूर तपशीलवार, देवळाचें काम चालू आहे, परंतु दगड काढणारे कुंभार चांगले मिळाले नाहींत. यामुळें दगड निघाले नाहींत आणि काम करणारेहि लोक कसबी मिळाले नाहींत. यामुळें नमुन्याप्रमाणें काम मुदतींत पुरें होईल असें वाटत नाहीं...... चिखलगांवाहून काल आलों. देवळाचें काम, दक्षिण व उत्तर बाजूच्या भिंतीहून कमानीचें काम काल सुरू झालें आहे. "

देवळाचा जीर्णोद्धार करण्यास कोणी भेटला तरी कित्येक वेळां गांवच्या गांवकीमुळें व देवस्कीमुळेंहि अडथळे येतात. जे वाद उत्पन्नाच्या बाबतींत तेच देवस्थानच्या हक्कांच्या बाबतींत उभे राहतात. मालक जाग्यावर नसला, शेतें खंडानें दिलेलीं असलीं, व वसुलीचें काम तिन्हाइताकडे सांगितलें असलें, म्हणजे देशावरील मालकाच्या कोंकणी जमिनीचें सरकारदेणें भागण्याइतकाहि वसूल येत नाहीं. अशीच टिळकांच्या कोंकणी इस्टेटीचीहि स्थिति होती. खोती गांवचें अद्यापी धडेवांटप झालें नसल्यामुळें दस्त भरण्याची सगळी गुतागुत ! दस्त देण्याची जबाबदारी एकीकडे, वसुलाची सवलत दुसरीकडे असा प्रकार होत असे. वरील गृहस्थ लिहितो–" निम्मे गांवचा धडा कलेक्टरमार्फत अर्ज करून पाडून घेतल्याशिवाय कबुलायत देण्याचा इलाज राहिला नाहीं. " धरलें तर चावतें व सोडलें तर पळतें अशी टिळकांच्या कोंकणी उत्पन्नाची स्थिति झाली होती. उगीच कुळांनीं किंवा नातेवाईकांनीं खावें त्यापेक्षां देवाला देऊन टाकलेलें बरें असा टिळकांचा विचार. पण धडेवांटप आणि चतुःसीमापूर्वक हिश्यांची आंखणी झाल्याशिवाय उत्पन्न निर्वेध होत नाहीं. शिवाय नांवानें आपला हिस्सा देवाला कोणी बक्षिस लिहून दिला तरी वांटप करून घेण्यास देव स्वतः वादी प्रतिवादी होऊन कोर्टांत थोडाच जाणार ! म्हणून नुसतें उत्पन्न देवाला बक्षिस देऊन भागत नाहीं, तर वादी प्रतिवादी होऊन वांटप निर्वेध करून मग तें देवाला दिलें तर उपयोग. याकरितां टिळकांना मुखत्यारपत्रें देऊन कोर्टांत भांडावें लागलें; तसेंच टिळकांचे वडील रोजगारावर आल्यानंतर त्यांनीं भाऊबंदांतील कांहीं किरकोळ हिस्से विकत घेतले होते. याहि कारणानें त्यांना नांवानें वादी प्रतिवादी होऊन सव्यापसव्य करावें लागलें.

टिळक आपली वडिलार्जित व इतर मिळकत सालोसालच्या घुमावपत्रानें म्हणजे मक्त्याच्या कबुलीनें कोणास तरी म्हणजे जवळच्याच एखाद्या आप्तास देत असत, तथापि सरकारदस्त भरण्याची वेळ आली म्हणजे वसूल वेळीं न झाल्यामुळें एखादे वेळीं टिळकांना इकडूनच दस्ताचे पैसे पाठवावे लागत. घराण्यांतील कोणा बायांचें अन्नवस्त्राचें समायिक देणें राहिलें असल्यास त्याबद्दलहि इतर हिस्सेदारांबरोबर टिळकांना प्रतिवादी व्हावें लागे. जुन्या फारकती झाल्यावर घराण्यांतील म्हाताऱ्या वारल्या म्हणजे त्यांच्या उत्तरकार्याकरितां लागणाऱ्या रकमेंतही हिस्सेदारी असे; यामुळें कालांतरानें कोणी एकादी म्हातारी वारली म्हणजे त्या कार्याकरितांहि टिळकांना इकडून रुपये पाठवावे लागत व त्याच्या

तिकीट लावलेल्या पावत्या येत ! तात्पर्य, टिळक कोंकणचा ऋणानुबंध तोडूं म्हणते तरी, व हिश्याच्या मक्त्याचें उत्पन्न वीस बावीस रुपयांहून अधिक नसलें तरी, तो तुटण्यासारखा नव्हता. टिळकांचे चुलते हयात असेपर्यंत कोंकणचा व्यवहार देणें घेणें याविषयींच्या पत्रव्यवहाराची व इतर वदंळ ते सोशीत. शिवाय टिळकांच्या सासुरवाडच्या गांवीं, म्हणजे लाडघर येथें, गोपाळ बल्लाळ बाळ यांचे-मार्फत किरकोळ व्यापार-टापार टिळकांच्या वडिलार्जित रकमेंतून होत असे. शके १७९८ पासून १८०५ पर्यंत सुमारें २७५० रुपये खुद्द लाडघरास निरनिराळ्या लोकांना कर्जाऊ देऊन टिळकांच्या नांवें दस्तैवज करून घेतल्याची यादी पाहण्यांत आली. त्यावरून ऐकीव अनुमान दृढ होतें. फिर्यादी-अर्यादींचा ससेमिरा त्यांच्या मागचा बरेच दिवस सुटला नव्हता. याचें कारण असें कीं, आपल्या इच्छेनें कोणी कोर्टात न गेला तरी त्याला सिव्हिल प्रोसीजर कोडाप्रमाणें नामधारी कां होईना पण सामीलवादी अगर प्रतिवादी होण्याचें टळत नाहीं. अगदीं शेवटीं १८९४ सालीं दापोली कोर्टांत झालेल्या वांटणीच्या एका दाव्यांत टिळकांना सामीलवादी व्हावें लागलें होतें. व अखेर एका वांटपाचा लवादनिवाडा होऊन नोंदला गेला त्यांत खुद्द टिळकांच्या वांटणीला १ रु. ८ आ. १० पै इतक्या आकाराची धान्याची जमीन आणि ८ रु. ११ आ. ९ पै इतक्या आकाराची खोती जमीन आली. यांतील कित्येक फाळणी नंबर ६ पै आकाराचेहि आहेत ! १ रु. ८ आ. १० पै इतक्या आकाराच्या जमिनींत ९–१० तुकडीं असून १ रु. ११ आ. ९ पैच्या जमिनींत सुमारें २५ तुकडीं आहेत. कायद्याच्या भाषेप्रमाणें वरील जमिनीबरोबर त्यांतील सर्व "नदी, नाले, जल, तरु, तृण, काष्ठ, पाषाण, निधि-निक्षेप, झाड, माड," हें सर्व टिळकांना मिळालें !! पण ही सगळी धनदौलत एकत्र केली तरी किती भरेल याची कल्पना वाचकांस सहज करतां येईल.

कोंकणांतील खोत म्हटला म्हणजे तो मोठा प्रतिष्ठित व संपन्न असला पाहिजे अशी लोकांची समजूत असते. त्याप्रमाणें टिळकांची वडिलार्जित स्थावर मिळकत मोठी असावी असा कित्येकांना भ्रम होता. 'तुम्ही काय घरचे श्रीमंत. कोंकणचे खोतीदार' असें वर्णन त्यांचे स्नेही त्यांना विनोदानें तर लावीतच, पण डे. ए. सोसायटीच्या लाइफ मेंबर लोकांत पुढें भांडणें होऊन एकमेकांत स्वार्थत्यागाची थट्टा होऊं लागली व उखाळ्या पाखाळ्या निघूं लागल्या, तेव्हां टिळकांच्या प्रति-पक्षीयांनीं टिळकांची ही धनदौलत जमेस धरून त्यांच्यावर आक्षेप घेतले असें म्हणतात. पण त्या आक्षेपांत खरा अर्थ किती होता हें वर दिलेल्या माहिती-

वरून कोणाच्याहि लक्षांत येईल. कोंकणांतील धनदौलतीचा उबारा बळवंतराव टिळकांना तर नव्हताच; पण त्यांचे वडील गंगाधरपंत यांनाहि तो फारसा मिळाला नाहीं. तथापि गंगाधरपंतांनीं आपल्या उद्योगानें आपल्या मिळकतींत भर घातली यामुळें बळवंतरावांचें बालपण आगरकरांसारखें अठरा विश्वे दारिद्र्यांत गेलें नाहा ही गोष्ट मात्र कांहो खोटी नाहीं.

गंगाधरपंत सन १८६६ सालीं पुण्यास असतां त्यांनीं त्या सालचा जमाखर्च आढावा आपल्या हातानें लिहून ठेवलेला आम्हांस सांपडला आहे. त्यावरून गंगाधरपंतांची सांपत्तिक स्थिति आरशांत पाहिल्याप्रमाणें स्वच्छ कळून येते. जुन्या काळीं आपल्या लोकांना जमाखर्च लिहून ठेवण्याची संवय असे, ती फार चांगली होती. अलीकडे श्रीमान् सावकार, कारखानदार लोक हिशेब लिहून ठेवतात, पण मध्यम स्थितींतील लोकांत जमाखर्च लिहिणारांचें मान अति कमी आहे. फारच झालें तर एखाद्या रोजनिशींत कोणी कच्चीं टिपणें करतात. पण पद्धतशीर रोजमेळाचे व आढावा काढलेले जमाखर्च फार थोडे. असो. गंगाधरपंतांची या सालची सुरवातीची श्रीशिल्लक २४३ रु. १३ आ. ३ पै इतकी होती. ११ महिन्यांचा पगार, भत्ता, महागाई व बक्षिस बुकें बरोबर फिरविण्याची खर्चाची मंजुरी, मिळून एकंदर जमा ९६६ रु. झाली; व व्याकरणाच्या पुस्तकविक्रीचें १०७ रु. १३ आणे ४ पै उत्पन्न आलें. इंग्लंडच्या इतिहासाचे ११७ रु. मिळाले. सेव्हिंग बँकेंतील व्याज व कोंकणांतील वसूल मिळून १६१ रु. २ आ. ६ पै आले. शिवाय कित्येक दुबेरजी खातीं मिळून सरसालची जमा ३६५९ रु. १३ आ. ४ पै इतकी नमूद आहे. खर्चाच्या बाजूस खालील रकमा आढळतात:— ५०५ रु. संसार खर्च १ सालचा. १७१ रु. रामचंद्र केशव टिळक यांस श्रीक्षेत्र काशी येथील खर्चास. स्वारी खर्च फिरतीवरील २४८. सेव्हिंग बँकेंत नवी ठेव ठेविली ती २०५ रु. पुस्तक छपाई खर्च ६५५ रु. एकूण सरसालचा खर्च ३६४३ रु. ८ आणे ८ पै व पुढील सालची श्रीशिल्लक १६ रु. ४ आ. ८ पै सदर जमाखर्चाच्या वहींत १० वर्षें वयाच्या बळवंतराव टिळकांच्या करितां वेळोवेळीं खर्च पडला आहे त्यावरून यावेळीं म्हणजे १८६६ सालीं टिळक इंग्रजी शिकत होते असें दिसतें.

शालोपयोगी पुस्तकांच्या योगानें गंगाधरपंत यांस अवांतर थोडीबहुत मिळकत होत असे, हें वर दर्शविलेंच आहे. याशिवाय ते थोडासा देण्याघेण्याचा व्यवहारहि करीत. या व्यापारांत त्यांना प्राप्ति किती झाली असेल याचा अंदाज करतां

येण्यासारखा नाहीं. पण एकंदरीनें ही प्राप्ति जुजबीच म्हणण्यास हरकत नाहीं. उलट एका व्यवहारांत त्यांना बराच तोटा झाला, ही गोष्ट मात्र निश्चित आहे. या व्यवहारांत गंगाधरपंतांबरोबर इतर अनेक लोकांना बूड आली, व ती सुप्रसिद्ध क्राफर्डसाहेब यांच्यामुळें, म्हणून या व्यवहाराची थोडीशी माहिती देतों. क्राफर्डसाहेब हे रत्नागिरीस कलेक्टर असतां त्यांनीं तेथें सन १८६३ च्या मे महिन्यांत ' सॉ मिल कंपनी ' नामक समाईक भांडवलाचा कारखाना काढला. प्रथम हा कारखाना औद्योगिक शिक्षणाच्या शाळेच्या स्वरूपाचा व आटपसर होता व त्यांत सुतारकाम फार चांगलें होत असे. या सुतारकामाची अजूनहि प्रसिद्धि आहे ही गोष्ट खोटी नाहीं. पुढें या शाळेस मोठ्या कारखान्याचें स्वरूप देण्याचें ठरवून क्राफर्डसाहेबांनीं शेअर्स काढून कोंकण प्रांतांतील पुष्कळ लोकांकडून भांडवल जमविलें. कारखाना यशस्वी होण्याकरितां क्राफर्डसाहेबांनीं बरेच श्रम घेतले व युक्त्या योजल्या. ब्रह्मदेशाहून उंची सागवानी लाकूड जहाजें भरून थेट रत्नागिरी बंदरास आणावें, व कारखान्यांत सुतारकामागिरीचा माल तयार करून तो विकावा अशी त्याची योजना होती. एकवेळ त्यांनीं पदरचे पैसे खर्च करून मोलमेनचें सागवानी लांकूड रत्नागिरीस आणविलेंहि. मुंबईच्या अनेक सरकारी इमारतींना, तसेंच जी. आय. पीच्या मालाच्या डब्यांना लागणारें लांकूड कांहीं दिवस या कारखान्यांतून पुरविलें जात असे. तसेंच या कारखान्यांत तयार झालेले विद्यार्थी मुंबईस जाऊन सुतारकीचा धंदा चांगला करूं लागले होते. पण कांहीं वर्षांनीं कारखान्यास उतरती कळा लागली; व याचें कारण बहुधा हेंच असावें कीं, कारखान्याचा कारभार क्राफर्डसाहेब हे आपल्या मनाप्रमाणें चालवीत. आणि कोणच्याही कामांत क्राफर्डसाहेब शिरले कीं, त्यांत पैशाचा घोटाळा झाल्याशिवाय रहावयाचा नाहीं ही गोष्ट बहुधा ठरलेलीच. तोच प्रकार याहि कारखान्याचा झाला.

अनेक समाईक भांडवलांच्या कारखान्यांच्या रीतीप्रमाणें या कारखान्यांतील भागीदारांना कांहीं वर्षेंपर्यंत ९ टक्के व्याज देण्यांत आलें व कागदोपत्रीं रिझर्व फंडहि शिल्लक दाखविण्यांत आला. पण १८६७ पासून कारखाना डबघाईस आला. क्राफर्डसाहेबांचें म्हणणें कीं, ' काम अलिकडे भरपूर मिळावें तसें मिळत नाहीं. आपण पदरचे पुष्कळ पैसे खर्च करून कारखाना कसा तरी चालू ठेविला. पण अखेर भांडवल पुरेसें नसल्यामुळें म्हणा, अगर इतर कारणामुळें म्हणा, कारखान्याला व भागीदार लोकांना बूड आली.' गंगाधरपंत टिळक हे एक भागीदार असल्याचें वर सांगितलें आहे. त्यांनीं १८७० सालीं पुणें जिल्ह्यांतील

सुपें गांवाच्या मुक्कामाहून क्राफर्डसाहेबांना पैसे परत मिळण्याविषयीं लिहिलेल्या पत्राची, खुद्द गंगाधरपंत यांच्या हातची, नक्कल मिळाली ती या प्रकरणाच्या शेवटीं स्वतंत्र परिशिष्टांत दिली आहे.

गंगाधरपंत यांनीं १८७० च्या सप्टेंबरांत क्राफर्डसाहेबांस समक्ष भेटून विनंति केली होती; व भेटींतील आश्वासनाप्रमाणें लग्न उभें करून पुढील ९ आक्टोबर रोजीं साहेबमजकुरांस हें पत्र पाठविलें. परंतु त्याचा उपयोग झाला असें दिसत नाहीं. कारण २८ आक्टोबर १८७१ सालीं साहेबमजकुरांनीं सदर कारखान्याचे भागीदारांस एक जाहीरपत्र लिहिलें त्यांत, सदर कारखाना सरकारानें विकत घेऊन टाकावा अशी विनंति केल्याचें कळविलें आहे. तसेंच आजपर्यंत आपण ह्या कारखान्याच्या पायीं २४ हजार रुपये बूड सोसली, ४० हजार रुपयांचे शेअर्स स्वतः घेतले, व ते शेअर्स आपण कंपनीच्या नांवानें करून देत आहों, असेंहि सदर पत्रांत लिहिलें होतें. परंतु भागीदारांचें झालेलें नुकसान भरून येण्यासारखें त्यांत कांहींच नव्हतें. क्राफर्डसाहेब या वेळीं मुंबईस म्यु० कमिशनर असून एकदम आजारी पडून विलायतेस निघाले होते ! या धांदलींत सदर कारखाना सरकारच्या गळीं उतरविण्याचा त्यांचा विचार होता; पण हा कावा साधलासें दिसत नाहीं.

तात्पर्य, गंगाधरपंत यांस क्राफर्डसाहेबांमुळें १ हजार रुपयांची ही ठोकर लागली. सन १८७२ सालीं जूनच्या २८ व्या तारखेस गंगाधरपंत यांनीं आपलें मृत्युपत्र लिहिलें. त्यांत हे एक हजार रुपये लोकांकडील येण्यांत दाखविले असून, रत्नागिरी येथील काका फडके यांच्या पांच पांचशें रुपयांच्या दोन पावत्या (रत्नागिरी सॉ मिल कंपनीच्या) यांचा हवाला त्यांत दिला आहे. पण तो हवाला अखेरपर्यंत लोंबत राहिला असें वाटतें !

गंगाधरपंतांच्या मृत्युपत्रांत सुतळीतोड्यासह सर्व मिळकतीची याद किंमती लावून दिली आहे. तिजवरून कोंकणच्या स्थावर वतनी ताक्षिमेशिवाय घरांत वडिलोपार्जित अशी नगद मिळकत कांहींच नव्हती असें दिसून येतें. अखेर शिल्लक, लोकांकडील येण्यासह, सुमारें ८२९७ दाखविली आहे. ही मिळकत गंगाधरपंतांनीं सर्व स्वतःच्या कष्टानें मिळविली होती. तिच्यापैकीं $\frac{1}{3}$ त्यांनीं आपला धाकटा बंधू गोविंद रामचंद्र टिळक यांस सदर मृत्युपत्रानें देऊन $\frac{2}{3}$ हिस्सा म्हणजे अदमासें ५ हजार रुपये आपला मुलगा बळवंतराव टिळक यांस दिले. गंगाधरपंत यांचा अत्यंत हिशेबी व चोखपणाचा बाणा आयुष्यभर त्यांच्या

वर्तनांत दिसून आला, तोच सदर मृत्युपत्रांतहि दिसून येत आहे, त्यांत आपल्या समाधिस्थ वडिलांच्या पुण्यतिथीला, आपल्या आजीच्या उत्तरकार्याला व स्वतःच्या वर्षश्राद्धापर्यंतच्या उत्तरकार्याला काय खर्च करावा येथपर्यंत तपशील दिलेला आढळतो !

आपल्या पश्चात् सर्व मिळकत आपल्या धाकट्या बंधूनें स्वाधीन ठेवून संभाळावी, आपल्या अज्ञान मुलाचा बी. ए. पर्यंत विद्याभ्यास करवावा, मुलगा सज्ञान झाल्यावरहि चुलत्या पुतण्यांनीं शक्य तितकें एकत्र रहावें, पुढें न जमल्यास कोंकणची सर्व मिळकत उभयतांनीं निम्मे निम्मे वांटून घ्यावी, आणि नगदी मिळकत वर दर्शविल्याप्रमाणें दोन हिस्से व एक हिस्सा याप्रमाणें वांटून घ्यावी असा सर्व खुलासा मृत्युपत्रांत स्पष्टपणें केला आहे. त्यांतील एक वाक्य खालीलप्रमाणें आहे. “ माझा मुलगा बाळ गंगाधर टिळक याची बी. ए. ची परीक्षा होईपर्यंत कांहीं मदत लागल्यास सदरीं लिहिलेल्या रकमेंतून करावी ” “ कांहीं मदत लागल्यास ” या शब्दावरून आपला मुलगा हुशार असल्यामुळें बहुधा स्कॉलरशिपा वगैरे मिळवून आपलें कॉलेजचें शिक्षण विनखर्ची पदरांत पाडील असाच गंगाधरपंतांचा अदमास असल्याचें उघड होतें.

वरील सर्व हकीकतीवरून गंगाधरपंत हे हिशेबी, करारी, निश्चयी, स्वच्छमनाचे, उद्योगी व कर्तबगार गृहस्थ होते असें दिसून येईल. त्यांची घरची गरिबी नसती, व हौसेप्रमाणें त्यांना आपलें इंग्रजी शिक्षण तडीस नेतां आलें असतें, तर ते बी. ए. होऊन शिक्षणखात्यांत हेडमास्तर किंवा प्रोफेसर व्हावयाचे. परंतु केवळ इंग्रजी शिक्षण नसल्यामुळें ते मागें पडले. असिस्टंट डेप्युटी इन्स्पेक्टरच्या हुद्यापलीकडे त्यांना जातां आलें नाहीं, आणि गरीबीमुळें शालोपयोगी, म्हणजे पुष्कळ विक्री होऊन द्रव्यलाभ करून देणारीं, पुस्तकें लिहून त्यांना आपली महत्त्वाकांक्षा भागवून घ्यावी लागली. तथापि ते बुद्धिवान्, विद्यासंपन्न, व तरतरीत असा त्यांचे संबंधाचा सर्वांच्या मनांत ग्रह होता. स्वाभिमानाबद्दलहि त्यांची ख्याति असे. कोल्हापुरीं पुढें प्रसिद्धीस आलेले दिवाण माधवराव बर्वे हे पूर्ववयांत डेप्युटी एज्युकेशनल इन्स्पेक्टर होते, तेव्हां गंगाधरपंत हे त्यांचे हाताखालीं असिस्टंट होते. दोघांचेहि स्वभाव तापट असल्यामुळें परस्परांचें बनत नसे. यामुळें गंगाधरपंतांचें असिस्टंट डेप्युटीची जागा मिळण्याचे कामीं कांहीं दिवस नुकसानहि झालें. पण या वरिष्ठ–कनिष्ठांपैकीं वरिष्ठ बर्वे हे लोकप्रिय नसून कनिष्ठ गंगाधरपंत हे मात्र पुष्कळ लोकप्रिय असत. यावरून

वागणूकींत खरा दोष असल्यास, निदान लोकमताप्रमाणें तरी, तो माधवराव बर्व्यांकडे असावा असें दिसतें. कर्मधर्मसंयोगानें बर्वे व टिळक यांजमधील तेढ पुढील पिढीपर्यंतहि चालली. केसरी व मराठा पत्रांतून बर्व्यांविरुद्ध जे लेख कोल्हापूरप्रकरणीं आले त्याचें कारण टिळकांनीं आपल्या वडिलांचा सूड बर्व्यांवर उगवला असें मात्र कोणी म्हणणार नाहीं; कारण बर्वे यांस यथार्थ म्हणा अगर अयथार्थ म्हणा नांवें ठेवणारे लोक टिळकांप्रमाणें इतरही हजारों होते, व त्यांचें वैर खाचित आनुवंशिक नव्हतें. पण बर्वे व टिळक यांजमधील गैरसमज दोन पिढ्यांपर्यंत चालावा यांत कार्यकारणसंबंध नसून कर्मधर्मसंयोगच खरा. अधिकाऱ्यांना अप्रिय पण लोकांना प्रिय होणें ही गोष्ट बळवंतराव टिळकांनीं आपल्या वडिलांपासूच उचलली नसली तरी वडिलांच्या पश्चात् पुढें चालविली ही गोष्ट मात्र प्रसिद्ध आहे.

गंगाधरपंत रत्नागिरीहून बदलून पुण्यास आले त्यावेळीं डॉ. भांडारकर हे रत्नागिरीस हायस्कुलांत मास्तर होते. गंगाधरपंतांना अनेक ठिकाणीं पानसुपाऱ्या वगैरे झाल्या त्या प्रसंगीं गंगाधरपंतांचें गुणवर्णन करण्याचें काम प्रायः डॉ. भांडारकरांनीं केलें, व तें मोठ्या हौसेनें आणि खऱ्या मनानें केलें. आपले वडील आणि रामकृष्णपंत भांडारकर यांच्यांतील स्नेहसंबंध बळवंतराव टिळकांनीं खासगी बाबतींत पुढें आमरण मनांत बाळगिला. कर्मधर्मसंयोगानें उभयतांचे व्यासंग, चरित्रक्रम, ध्येयें, संवयी वगैरे सर्व गोष्टी वेळवेगळ्या दिशांच्या ठरल्यामुळें, या मनांतील स्नेहसंबंधास प्रकट असें रूप आलें नाहीं. सर्व जन्मभर वादांतील प्रतिपक्षी हेंच त्यांचें सार्वजनिक नातें लोकांच्या डोळ्यांपुढें अढळ राहिलें. परंतु खासगी रीतीनें उभयतांची गांठ पडल्यास उभयपक्षीं पहिला उमाळा तरी पूर्वार्जित स्नेहसंबंधाचाच येई. हा आपल्या स्नेह्याचा मुलगा अशीच भावना भांडारकर यांची असे, व हे आपल्या वडिलांचे स्नेही अशा आदरबुद्धीनें व योग्य लीनतेनेंच टिळक भांडारकरांशीं वागत व बोलत. रत्नागिरीहून बदली झाल्यावेळीं एका पानसुपारीचे प्रसंगीं भांडारकरांनीं गंगाधरपंत टिळकांसंबंधानें खालील उद्गार काढले होते. "गंगाधरपंतांची विद्वत्ता, सदयता, कल्पकता, निस्पृहता, व निरलस वागणूक हे गुण अर्वाचीनांनीं कित्ता घेण्यासारखे आहेत. आज आपल्या हातांतला ठेवा, व्याकरणाचा सांठा, मराठी भाषेचा समुच्चय, गुरुशिष्यभक्तीचें दुर्मिळ होत चाललेलें भांडार आपण सोडीत आहोंत असें मला वाटतें." गंगाधरपंत पुण्यास पहिल्यापासूनच असते तर कदाचित् ते कृष्णशास्त्री चिपळूणकरांसारखे नांवालौकिकाला चढले असते. व तसें झालेंच असतें तर कृष्णशास्त्री व विष्णुशास्त्री या पितापुत्रांच्या जोडीप्रमाणेंच गंगाधरशास्त्री व बाळशास्त्री ही पितापुत्रांची जोडी लोकोत्तर ठरली असती !

भाग १ ला परिशिष्ट (१) टिळकांचा वंशवृक्ष

केशव
|
दामोदर (दादाजी)
|
कृष्णाजी
|
केशव
|
कृष्णाजी (मृ. शके १६८७) | इतर तीन
|
केशव ऊर्फ केसोपंत | इतर दोन
|
रायचंद्रपंत (ज. स. १८०२ समाधि स. १८७२). | इतर तीन
|
गंगाधरपंत (ज. १३-८-१८२० मृ. ३१-८-१८७२) = (पार्वतीबाई मृत्यु २४-७-१८६६). | गोविंदराव (ज. १८३५ मृ. १९०४).
|
बळवंतराव (ज. २३-७-१८५६ मृ. १-८-१९२०). = सत्यभामाबाई (मृ. ७-६-१९१२).
|
सौ. कृष्णाबाई. (ज.१८८०). = (वि. गं. केतकर, वकील, नाशिक). | विश्वनाथ. (ज.१८८३ मृ.१९०३). | सौ. दुर्गाबाई. (ज.१८८९). = (पां. रा. वैद्य, सरकारी, इंजिनियर). | सौ. मथूबाई. (ज.१८९१). = (डॉ. श्री. मो. साने, प्रोफेसर, लखनौ). | रामचंद्र. (ज.१८९४). | श्रीधर. (ज.१८९६).

लोकमान्यांनीं आपल्या ह्यातींत कांहीं एका कारणाकरितां आपल्या घराण्याचा वंशवृक्ष तयार केला होता. तो आणखी कांहीं माहिती मिळवून त्यांचे चिरंजीव श्रीधरपंत यांनीं ता. १ मार्च १९२१ रोजीं प्रसिद्ध केला. त्यावरून सुमारें नऊ पिढ्यांच्या विस्ताराची माहिती उपलब्ध झाली आहे. तिजवरून

असें दिसतें कीं, या घराण्यांतील एक पुरुष धोंडोपंत हा पानपतच्या लढाईवर गेला होता व तेथून परत येत असतां वाटेंत निवर्तला. त्यानंतर त्यांचा पुतण्या केशव ऊर्फ केसोपंत म्हणजे लोकमान्यांचा पणजा यांजपासून पुढें सुसंगत माहिती मिळते. या वंशवृक्षाच्या चार पांच मुख्य शाखा असून, प्रत्येक शाखेंत नांवा-रूपास आलेला एकाद दुसरा मनुष्य तरी आढळतो. या वंशापैकीं कोणी मुनसफ, कोणी इंजीनियर, कोणी कवि या नात्यानें प्रसिद्धीस आले. कृष्णाजी गणेश टिळक हे सातान्यास सबजज् होते. गोपाळरावजी टिळक हे सिंधमध्यें व इतरत्र एक्झिक्युटिव्ह एंजिनीयरच्या हुद्यावर असून पेन्शन घेतल्यावर त्यांनीं बागलकोट येथें वास्तव्य केलें. विनायक विठ्ठल टिळक हे हायकोर्टांत असिस्टंट रजिस्ट्रार व पुण्यास स्मॉलकॉज कोर्ट जज् होते. हल्लीं त्यांनीं कोल्हापुरास घर केलें आहे. नारायण वामन टिळक हे आधुनिक कवींपैकीं एक प्रमुख कवि म्हणून प्रसिद्ध आहेत. टिळक घराण्यांत धर्मनिष्ठेचा गुण अनेक व्यक्तींमध्यें दिसून आला, तसाच धर्मांतराचा दोषहि या घराण्याचे वांटणीस आला आहे. कवि नारायण वामन व दुसरा एक विश्वनाथ मोरोबा या पुरुषांनीं परधर्माची दीक्षा घेतली होती. लोकमान्यांना या गोष्टींचें मनांतून मोठें वाईट वाटत असे. पण कोणच्याहि घराण्यांतील सर्वच माणसें मनासारखीं लाभणें शक्य नाहीं हेंहि ते पूर्णपणें जाणून होते. घराण्यांत जसा एखादा कुलदीपक निघतो तसा एखादा दिवटाहि निघावयाचा ! उपरिनिर्दिष्ट वंशवृक्षांत नमूद केल्याखेरीज, म्हणजे चिखलगांव येथील घराण्याखेरिज, टिळक घराण्याच्या इतर कित्येक शाखा पेण तालुक्यांतील वरसई व वावशी, पनवेल तालुक्यांतील पळस्पें, व मालवण तालुक्यांतील आचरें वगैरे गांवीं असून, दोन अडीचशें वर्षांपूर्वींच ज्या शाखांतील लोक चिखलगांव सोडून बाहेर गेले व त्यांनीं पुढें कारणपरत्वें आपलीं आडनांवें बदललीं अशाहि शाखा विद्यमान असल्याचें समजतें.

भाग १ ला परिशिष्ट (२)

गंगाधरपंतांनीं क्राफर्ड साहेबांस पाठविलेलें पत्र.

मेहरबान क्राफर्डसाहेब ईस्कोयर बहादुर मुक्काम मुंबई, यांसी गंगाधर रामचंद्र टिळक यांजकडून ऐसाजेः—माझे रत्नागिरी सॉमील कंपनींत प्रथम एक हजार रुपये होते. परंतु पुढें त्या कंपनींत आणखी भागीदार जोडले. त्या समयीं आमचा रिझर्व्हफंड वगैरे भांडवलांत असल्यामुळें आपणच आमचे दोन हजार रुपये केले

आहां. दरसाल दर शेंकडा पंधरा टक्के सहज नफा पडेल असें मीं आपल्या मुखां-तून एकदोन वेळ ऐकलें आहे. व दरसाल दर शेंकडा दहा टक्केप्रमाणें आपण चार वर्षांमागील नफा दिलाहि आहे. त्याच रीतीनें येत्या दिसेंबरांत चार वर्षें होतील. इतक्या मुदतीचे आठशें रुपये झाले. परंतु त्यांपैकीं एक पैसाहि मला मिळाला नाहीं. आणि आम्ही तर मुंबई, पुणें, अहमदाबाद वगैरे प्रसिद्ध ठिकाणांतील मोठमोठ्या धनाढ्य सावकारांसारखे नसून रत्नागिरी जिल्ह्यांतील कंगाल गरीबें आहों. मरणोन्मुख श्रम करून जे पैसे मिळविले ते आपल्या मांडीवर उसें ठेवून रत्नागिरी सॉमील कंपनींत आपल्या सांगण्यावरून ठेविले. त्याच्या अलीकडील चार वर्षांच्या नफ्याबद्दल एक पैसाहि मिळाला नाहीं. व आम्हांस अनेक व्यवहारांनीं पैसा मिळतो असें नसल्यामुळें या कंपनींतील नफ्या-वर आमच्या मुलाबाळांचीं लग्नें वगैरे अवलंबून आहेत. माझे मुलाचें लग्न आज दोन वर्षेंपर्यंत करावें असें मनांत आहे, परंतु सदरीं लिहिलेल्या कंपनींतील नफ्याचे रुपये येतील त्यांनीं हें कार्य करूं. कारण दुसऱ्याचे पैसे मागण्यापेक्षां आपल्या इच्छा मारणें हें मला अधिक चांगलें असें वाटतें. सबब इतके दिवस दम धरिला; परंतु आतां मुलगा मोठा झाला असून त्याचें लग्न करीत नाहीं म्हणून लोक हंसतात हेंही सहन होत नाहीं, हें आपणांस विदित करण्याकरितां मीं तारीख १८ सप्टेंबर सन १८७० रोजीं आपणांस भेटलों. त्यावेळीं लग्नाच्या पूर्वीं पत्र पाठवा म्हणजे तजवीज पाहूं असें आपण सांगितल्यावरून हें मुद्दाम पत्र पाठविलें आहे. आणि कोंकणांतील मुलगी पाहिली आहे. म्हणून फारच गरी-बीप्रमाणें कार्य केलें तरी सोन्याचे वगैरे दागिने आणि कापड, अन्नखर्च, मजूरी वगैरे मिळून निदान एकहजार रुपये तरी पाहिजेत. सबब त्या फिकिरींत असून आपल्या सांगण्याप्रमाणें हें पत्र पाठविलें आहे. तरी येत्या दिपवाळीच्या आंत मला पुणें कलेक्टर तिजोरींतून निदान आठशें रुपये मिळण्यासारखी मनी-ऑर्डर पाठवून द्यावी, आणि सदरहू रुपये माझ्या नांवें लिहावे. एकंदर कंप-नीचा हिशेब होऊन रुपये मिळतील तेव्हां हे रुपये वजा करून बाकी मला द्यावे. कार्याचें काम आहे व पत्र पाठविण्याविशीं आपण मला वचन दिलें आहां म्हणून भरंवशानें लिहिलें आहे. पैसा हातीं आल्याशिवाय लग्नाची तयारी व ठराव करतां येत नाहीं. आणि लग्नाचे मुहूर्त नजीक आले. तरी हें पत्र पावतांच निदान ८०० रुपये पाठविण्याची मेहरबानी झाली पाहिजे. जादा काय लिहूं हे अर्ज दास्त.

(सही) आपला सेवक,

तारीख ९ आक्टोबर सन १८७०, मुक्काम सुपें. **गंगाधर रामचंद्र टिळक**

भाग २ रा

बालपण व विद्याभ्यास

टिळकांचा जन्म सन १८५६ च्या जुलई महिन्याच्या तेविसाव्या तारखेस रत्नागिरी येथें सदोबा गोरे यांचे घरीं झाला. हा दिवस हिंदू पंचांगाप्रमाणें शके १७७८ ची आषाढ कृष्ण षष्ठी सोमवार हा होय. नक्की जन्मवेळ सूर्योदयानंतर सुमारें दोन घटका होती. लग्नकुंडलीवरून पाहतां, ज्योतिषांच्याहि मताप्रमाणें, यावेळीं म्हणण्यासारखा अलौकिक योग असा कोणताच नव्हता. एक दोन योगांशिवाय बाकी सर्व कुंडली सामान्य प्रतीची असून कोणाहि ज्योतिष्याचें मन गुंतविण्यासारखी नाहीं असें म्हणतात. टिळकांचें जन्मलग्न कर्क असून, रवि स्वगृहीं, आणि नवमस्थानीं चंद्र व गुरु यांची युति, हेंच काय ते दोन भाग्यदर्शक योग या कुंडलींत आहेत.

टिळकांच्या कुंडलीवरून जितकीं भविष्यें वर्तविलीं गेलीं, त्यांहून दुसऱ्या कोणत्याहि कुंडलीवरून आजवर अधिक भविष्यें वर्तविलीं गेलीं नसतील! पण त्याबरोबर हेंहि सांगितलें पाहिजे कीं, त्यांतील जितकीं भविष्यें चुकलीं तितकीं दुसऱ्या कोणत्याहि कुंडलीवरील भविष्यें चुकलीं नसतील. टिळकांचे वडील जुन्या विचारसरणीचे, फलज्योतिषावर विश्वास ठेवणारे, असे होते. त्यांनीं योग्य समयीं जन्मटिपण स्वहस्तें करून ठेवून आपल्या चिरंजिवाची कुंडली शास्त्रशुद्ध रीतीनें वर्तवून घेतली होती. तिजवरून टिळकांना द्विभार्यायोग आहे, असें भविष्य ठरलें होतें! पण टिळकांचें एकपत्नीव्रत सिद्धीस गेल्याचें प्रसिद्धच आहे.

टिळक उदयाला येऊन त्यांची कीर्ति होईपर्यंत त्यांच्या कुंडलींतील ग्रहांना कोणीं फारसें चाळविलें नाहीं व त्रास दिला नाहीं; पण पुढें पुढें त्या ग्रहांना विश्रान्ति म्हणून कशी ती मिळेना. उलट त्यांच्या ग्रहांनींहि आपणांस त्रास देणाऱ्या, उलथें पालथें करणाऱ्या, व आपल्या दशान दशा काढणाऱ्या ज्योतिष्यांवर जणू काय सूड घेण्याचा निश्चय केला असावा! हा सूड म्हणजे अर्थात् त्यांचीं भाकितें खोटीं पाडणें हा होच. टिळकांचे चरित्रांतील अनेक गोष्टी लोकोत्तर व प्रसिद्ध असल्यानें गतकालचीं भविष्यें मात्र बिनचूक ठरत; व तीं वर्तवि-

ण्याकरितां फलज्योतिषाचे नियमहि स्वतःचीं ओढाताण वाटेल तितकी करूं देऊन घडलेल्या गोष्टींशीं योगबल बिनचूक मिळतें करून देत. पण भविष्यकाळच्या भाकितांविषयीं हे वस्ताद ग्रह आपला असा कांहींतरी हातचा म्हणून राखून ठेवीत. सुदैवानें स्वतः टिळकांचा फलज्योतिषावर फारसा विश्वास नव्हता. भविष्यकथनाच्या गोष्टी ते सर्वस्वीं रिकाम्या करमणुकीच्या साधनांपैकीच एक असें मानीत; निदान आपल्या उद्योगशीलतेला आणि निश्चयी स्वभावाला भविष्यकथनाच्या चाळ्याचा यत्किंचितहि उपसर्ग लागूं देत नसत म्हणून गोष्ट बरी. नाहीं तर भलतेंच व्हावयाचें. ज्योतिषग्रहांविषयीं त्यांची अस्तित्व बुद्धि असली तरी, ग्रहांनीं ग्रहांचें काम करावें व आपण आपलें काम करावें, म्हणजे "Live and let live" या धोरणानेंच ते चालत असत.

बळवंतरावांच्या जन्मापूर्वीं त्यांच्या मातोश्रींस तीन मुली झाल्या होत्या. त्यांच्या जन्माच्या वेळीं सर्वांत थोरली मुलगी (म्हणजे त्यांचे भाचे केसरीचे म्यानेजर धोंडोपंत विद्वांस यांची आई काशीताई) हिचें लग्नहि झालें होतें. पुत्रलालसेनें टिळकांच्या आईनें सूर्योपासना अनेक वर्षें कडक केली, व तिचें फल म्हणून हा मुलगा आपणांस झाला अशी या बाईंची भावना असे. सूर्योपासनेनें त्यांना बरीच कृशता आली होती. त्यांची प्रकृति मूळचीच सदृढ नव्हती; तथापि संकल्पाप्रमाणें व्रत सफल झाल्यानें बाईंना आपल्या अंगावर मूठभर मांस वाढलेसें वाटल्यास नवल नाहीं.

टिळकांचें नांव बळवंत असें लोकव्यवहारांत चालू झालें तरी त्यांचें मूळचें नांव 'केशव' असें ठेविलेलें होतें ! अर्थात् केशव हें मुलाच्या पणजाचें व कुलस्वामीचें नांव म्हणून ठेविलें होतें. परंतु 'बाळ' म्हणून जें टोपणनांव लहानपणापासून घरच्या व्यवहारांत चालू झालें तेंच पुढें कायम टिकलें.

ज्योतिष्यांप्रमाणें टिळकांच्या भाविक चाहत्या लोकांना, त्यांच्या पुढील चरित्रावरून, त्यांचें बालपणहि अलौकिक अशा लीलांत गेलें असें प्रतिपादणें सहजच आवडतें. पण बुद्धिमत्ता व हटवादीपणा या दोन गुणावगुणांच्या लीलांशिवाय त्यांच्या बालचरित्रांत कांहीं विशेष घडलें असें वाटत नाहीं. संस्कृताचें अध्ययन वडिलार्जित व मुलाची स्मरणशक्ति चांगली, यामुळें टिळकांना अगदीं लहानपणापासूनच संस्कृत श्लोक वगैरे शिकविण्यांत येऊं लागलें. 'एक श्लोक पाठ करण्याला एक पै' याप्रमाणें मिळविलेल्या त्यांच्या स्वकष्टार्जित मिळकतीची

रक्कम कदाचित् एखादद्दुसऱ्या रुपयापर्यंतहि गेली असावी. त्यांना घरीं अगर बाहेर खाण्याची खोड नसे. यामुळें शाळेंत एक वेळ शेंगा खाल्ल्याचा खोटा आरोप शिक्षकानें त्यांच्यावर घातला, तो त्यांना सहन न होऊन त्यांनीं घरचा रस्ता सुधारला व शिक्षकाच्या अरेरावीचा निषेध केला अशी गोष्ट सांगतात. १८६१ सालच्या दसऱ्याचे मुहूर्तावर टिळकांना शाळेंत घालण्यांत आलें. त्यांचे पहिले गुरु भिकाजी कृष्ण पटवर्धन या नांवाचे होते. या गुरुजींच्या घराण्याचा व टिळकांचा ऋणानुबंध पुढील पिढीपर्यंतहि टिकला. घरचा एकटा मुलगा, व स्वतः बाप हुषार आणि मेहनती शिक्षक, यामुळें शाळेपेक्षां घरींच टिळकांच्या अभ्यासाची तयारी विशेष असे यांत आश्चर्य नाहीं.

मुंज होण्यापूर्वींच टिळकांचें पूर्णांक-अपूर्णांकांपर्यंत गणित, रूपावली, समासचक्र, निम्मा अमरकोश आणि ब्रह्मकर्माचा बहुतेक भाग पाठ झाला होता. १८६४ सालीं टिळकांची मुंज झाली. त्यावेळीं या मुलाचें आधींच झालेलें अध्ययन पाहून उपाध्याय व वैदिक गुरुजी यांना नवल वाटलें. पुढें दोन वर्षांनीं गंगाधरपंत असिस्टंट डे. एज्युकेशनल इन्स्पेक्टर होऊन पुण्यास आले (१८६६). पुणें हें अर्थात् विद्येचें माहेरघर! जी सोय टिळकांच्या वडिलांना मिळाली नाहीं, व मिळाली तेव्हां प्रथम अर्धवट टाकून द्यावी लागली, ती स्वतः बळवंतरावांना या बदलीमुळें आपोआप घरीं चालत आली. तसें न घडतें तरी गंगाधरपंत आपल्या मुलास हायस्कूलच्या विद्याभ्यासाकरितां निदान रत्नागिरीस तरी ठेवते; व विद्यार्थी तयार करण्याच्या दृष्टीनें रत्नागिरी हायस्कुलाचा लौकिक कांहीं वाईट नव्हता. पण पुण्यांत शिक्षणाचा प्रारंभ, घरीं हौसेनें आस्थापूर्वक शिकविणारा बाप, व पुस्तकें वगैरे उपकरणें हवीं तीं मिळण्याइतकी संपन्नतेची स्थिति यामुळें सर्वच दृष्टींनीं दुधांत साखर पडल्यासारखें झालें. हा अनुकूल योग मात्र फार दिवस अबाधित टिकला नाहीं; कारण टिळकांचे वडील १८७२ सालीं वारले. परंतु लहानपणींच त्यांच्या शिक्षणाची भूमिका बळकट झाली होती, व गंगाधरपंतांनीं शाळेव्यतिरिक्त मुलाला जें कांहीं त्यांना शिकवितां येण्यासारखें होतें तें शिकविलें होतें. बहुतेक सर्व अंकगणित, समीकरणापर्यंत बीजगणित, युक्लिडचीं दोन बुकें इतकी टिळकांची तयारी इंग्रजी शाळेंत जाण्याच्या वेळींच होती. संस्कृतांत तर ते दहाव्याच वर्षी इतके तयार झाले होते कीं, सामान्य श्लोक आपला आपण लावीत.

इंग्रजी शाळेंतील प्रवेशाच्या सुमारास टिळकांची आई त्यांच्या दहावे वर्षींच वारली, व त्यांच्या संगोपनाचें काम त्यांच्या चुलतीकडे आलें. टिळकांचा चुलता गोविंदराव हा लहानपणीं बरेच दिवस कोंकणांत होता. त्यांची विद्या तितपतच प्रथम झाली होती. तथापि ते मराठी मास्तराइतकें सामान्यतः शिकलेले असून कोंकणांतील घरचा व्यवहार पाहण्याचें काम त्यांचेकडेच असे. गोविंदरावांनीं कांहीं वर्षें सावंतवाडीस शाळा मास्तराचें काम केलें. पुढें पुण्यास मराठी शाळा-मास्तराची नोकरी केली. गोविंदराव गंगाधरपंतांपेक्षां १५ वर्षांनीं लहान तरी बळवंतरावांपेक्षां सुमारें २० वर्षांनीं वडील असल्यामुळें गंगाधरपंत फिरतीवर असतां बळवंतरावांचें घरचें सर्व करणें सवरणें त्यांजकडेच असे. १८७२ सालीं म्हणजे टिळकांच्या १६ व्या वर्षीं गंगाधरपंत वारल्यामुळें अर्थातच बळ-रावांची सर्व व्यवस्था काकाच पहात. पण या सुमारास टिळकांचा हायस्कू-लचा अभ्यास संपून ते गांवाबाहेर कॉलेजांत रहाण्यास गेले, कांहीं दिवस मुंब-ईस होते, व पुढें एलएल. बी. होतांच मास्तर झाले. यामुळें बळवंतरावांची व्यवस्था अशी पाहाण्याचें काम काकांना फारसें उरलेंच नव्हतें. न्यू स्कुलांत शिरल्यानंतर कांहीं दिवसांनीं चुलते पुतणे विभक्त राहूं लागले. गंगाधरपंतांच्या मृत्युपत्रानें उभयतांच्या पैशाअडक्याचा व्यवहार आधींच वेगळा करून ठेवलेला होता. तरी कांहीं दिवसपर्यंत टिळकांचे काका त्यांचे घरची ने-आण करीत व खर्च वेंच वगैरे लिहीत. एकंदरीनें टिळकांना प्रौढदृशेंत वडील असें मनुष्य येवढेंच होतें; व काकांचेंहि पुतण्यावर मुलासारखें प्रेम असे. टिळक कर्ते झाल्यामुळें, व काकांचें शिक्षण अल्प असल्यामुळें, चुलत्यानें सल्लामसलत सांगावी व पुतण्यानें ऐकावी असा प्रकार फारसा उरलाच नव्हता. तथापि बळवंतरावांचे लोकांनीं गायलेलें धन्यवाद ऐकून खऱ्या मनानें व अभिमानानें 'बळवंतराव आहेतच तसे' असें म्हणणारा, व १८९७ सालीं त्यांना शिक्षा झाली तेव्हां त्यांच्याकरतां प्रत्यक्ष ढळढळ रडणारा एवढाच प्रौढ नातेवाईक त्यांना लाभला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. बळवंतरावांनीं चुलत्याचा परामर्ष अखेरपर्यंत सर्व प्रकारें घेतला, त्यांचें कांहीं एक कमी पडूं दिलें नाहीं, व वेगळेपण होतें तरी भासूं दिलें नाहीं. काकांची मिळकत थोडी. त्यांचे दोघेहि चिरंजीव अप्रबुद्ध निघाले. हें लक्षांत आणून, वडिलांनीं मृत्युपत्रानें ठेविलेल्या मिळकतीचा आपला वांटा त्यांनीं होऊन काकां-नाच दिला असें मनानें मानून तिच्या व्याजाचा उपयोग त्यांनीं प्रायः चुलत्या-च्या संसाराकडेच केला.

टिळकांचे काका किती पद्धतशीर हिशोब ठेवीत याचा एक मासला म्हणून त्यांच्या एका रोजकीर्दीचा मथळा खालीं देत आहें:—

श्री लक्ष्मीकेशव प्रसन्न

"खर्चबंद खासगत रा. बाळ गंगाधर टिळक खोत मौजे चिखलगांव तर्फ जालगांव ता. दापोली जि. रत्नागिरी हल्लीं मु. पुणें संवत् १९३४ शके १७९९-१८०० ईश्वर व बहुधान्य नाम संवत्सरे कार्तिक शुद्ध प्रतिपदा व आश्वीन व॥ अमावास्या ता. ६ नव्हेंबर सन १८७७ ते ता. ४ डिसेंबर १८७८."

या खालीं पैनपैचा तपशिलवार जमाखर्च दिला आहे, कोणी संशोधक भेटल्यास त्याला ह्या वह्यांतून तेव्हांच्या बाजार—निरखांची बोधप्रद माहिती मिळेल. गृहप्रपंच अर्थात् गरीबीचा. घरभाडें दरमहा दीड रुपाया देत. घरीं बायकांना लुगडीं तीन सव्वातीन रुपयांचीं व 'खुद्दांना' उपरणीं दीड रुपयापर्यंत असत. दोन छत्र्यांची मिळून किंमत एक रुपया दहा आणे पडली आहे. त्यावरून टिळकांनीं वापरलेल्या छत्र्याहि बहुधा भेणकापडी असतील. दुधास महिना चार रुपये पुरत. तांदूळ १२—१२। रुपये पल्ल्याचे मिळत व चालत. गहूं ९ रु. पल्ला मिळत. या वेळच्या महिन्याचा सामान्यतः आढावा ४० रुपयांवर दिसत नाहीं, सन १८७५ च्या जून जुलैच्या हिशेबांत टिळकांना डेक्कन कॉलेजांत मिळणाऱ्या दहा रुपयांच्या स्कॉलरशिपचा उल्लेख आहे.

टिळकांचे वडील गंगाधरपंत हें बळवंतरावजींना दहा वर्षांचे घेऊन पुण्यास आले तेव्हां प्रथम तुळशीबागेजवळील कॉन्ट्रॅक्टर दातार यांच्या वाड्यांत त्यांनीं बिऱ्हाड केलें. नंतर ते सोहनी यांचे वाड्यांत व तेथून भटांचे वाड्यांत रहावयास गेले. गंगाधरपंत हे याच वाड्यांत निवर्तले. पुढें १८८१ सालीं म्हणजे न्यू इंग्लिश स्कूल हें मोरोबादादा फडणवीसांच्या वाड्यांतून गद्रे यांचे वाड्यांत गेल्यावर, टिळकांचें बिऱ्हाड तांबे यांचे वाड्यांत गेलें. तें तेथें १८८५—८६ सालपर्यंत होतें. नंतर तें फिरून, नारायण पेठेंत हल्लीं जठार यांचा वाडा आहे त्या जागीं मांडे यांचा वाडा होता, तेथें नेण्यांत आलें, व या ठिकाणीं १८९१—९२ पर्यंत राहिल्यावर तेथून टिळक हे सदाशिव पेठेंतील श्रीमंत विंचुरकर यांचे वाड्यांतील धाकट्या घरांत राहण्यास गेले. ते सन १९०४ पर्यंत तेथेंच होते व त्यानंतर ते नारायण पेठेंतील हल्लींच्या वाड्यांत म्हणजे श्रीमंत गायकवाड सरकारकडून खरेदी केलेल्या वाड्यांत राहावयास आले.

टिळकांचें इंग्रजी शिक्षण पुण्यांतील 'सिटीस्कूलांत' झालें. तेथें त्यांनीं दोन वर्षांत तीन इयत्ता पुऱ्या केल्या. शाळेंतील शिक्षकाचें व त्यांचें फारसें बनत नसे. विद्यार्थी बुद्धिवान् व हट्टी असला म्हणजे असा बेबनाव सहजच होतो. या संबंधानें रू. आ. गुरुजी लिहितात, "त्यानें (शिक्षकानें) गणित सांगितलें म्हणजे यानें (बळवंतरावानें) तें तोंडानें करावें. त्यानें पाटी-वर म्हटल्यास 'पाटी कशाला पाहिजे !' म्हणून याचा प्रश्न आहेच. त्यानें स्मरणवही आणावयास सांगितली तरी ती कशाला हवी ! हा याचा प्रश्न. त्यानें फळ्यावर उदाहरण करावयास सांगितलें म्हणजे खडूनें हात कोण खराब करतो ? म्हणून तोंडानेंच सांगण्यास प्रारंभ करावा. असें कांहींना कांहीं प्रत्येक वेळेस याचें तेढें असावयाचें. एकदां शुद्ध लिहिणें सांगत असतां "संत" हा शब्द तीन चार वेळ आला. तो या विद्यार्थ्यानें एकसारखा न लिहितां एके ठिकाणीं 'संत' दुसरीकडे 'सन्त' तिसरे जागीं 'सन्‌त' असें लिहून ठेविलें. शिक्ष-कानें पहिला शब्द कायम करून बाकीच्या चुका धरल्या. त्यावरून तंटा वाढला तो इतका कीं, अखेर तो हेडमास्तरपर्यंत जाऊन जेव्हां व्यवस्था लागली, व ती आपल्या मनाप्रमाणें लागली, तेव्हां स्वारी स्वस्थ झाली ! वरिष्ठांबरोबर तंटे करण्यामुळें याचें नांव हुषार पण तंटेखोर, बुद्धिमान् पण हट्टी अशा सदरांत गेलें."

१८६९ सालीं टिळक पुणें हायस्कुलांत पांचव्या इयत्तेंत बसले. या सुमा-रास गंगाधरपंतांची पुण्याहून ठाण्यास बदली झाली. त्या वेळचे पुण्याचे डेप्युटी इन्स्पेक्टर सिताराम विश्वनाथ पटवर्धन यांचें व गंगाधरपंतांचें बनत नसे, म्हणून त्यांनीं आपली बदली करून घेतली होती. हायस्कूलावर त्यावेळीं जेकब साहेब हेडमास्तर होते. त्यांचे अमदानींत शिस्त हा गुण बुद्धिमत्तेपेक्षां अधिक मानला जात असे. कोणा एका पुस्तकावरून टिळकांचें व संस्कृत शास्त्र्यांचें भांडण झालें. त्यांत साहेबांनीं शास्त्रीबोवांचा पक्ष धरल्यामुळें टिळकांनीं सर-कारी हायस्कूल सोडलें, व त्या वेळीं प्रसिद्ध असलेल्या बाबा गोखल्यांच्या शाळेंत ते जाऊं लागले, पण जेकब साहेब जाऊन कुंटे हे हायस्कूलचे हेडमास्तर झाल्यावर ते फिरून हायस्कुलांत परत आले.

टिळक हे अभ्यासाच्या कामांत स्वच्छंदी म्हणण्यापेक्षां स्वतंत्र बुद्धीचे होते असें म्हणतां येईल. मात्र पुढील आयुष्यक्रमांत At the top of the Ladder (सर्वांच्या वर ताण) हे शब्द म्हणदाखल जणूं काय डोळ्यांपुढें

ठेवून जशी त्यांची वागणूक होत असे, तशी कदाचित् शाळेच्या अभ्यासक्रमांत नसावीसें वाटतें. वर्गांतील मुलांत पहिला नंबर नेहमीं हटकून मिळविणें ही महत्त्वाकांक्षा त्यांनीं बाळगिली नसेल किंवा साधलीहि नसेल. कोणी सांगावें ? परंतु सर्व मुलांपेक्षां कांहीं वैशिष्ट्य, अथवा इतरांना न सुचेल तें सुचण्याची पात्रता, इतर लोकांना सहसा साधणार नाहीं अशा रीतीनें काम करण्याची हातोटी आपणांत आहे, हें त्यांनीं इतरांच्या निदर्शनास निःसंशय आणून दिलें होतें. वर सांगितल्याप्रमाणें 'संत' हा शब्द त्यांनीं आपल्या शिक्षकांस अकल्पित रीतीनें तीन प्रकारचा लिहून दाखविला, यावरून हेंच अनुमान सिद्ध होतें. इतर चालचलाऊ विषयांत त्यांच्याहून अधिक मार्क मिळविणारीं मुलें वर्गांत असतील. परंतु, सशास्त्र वैय्याकरणी कोड्या किंवा जुन्या सुभाषित पद्धतीनें रचलेले संस्कृत श्लोक ह्यांच्या बाबतींत त्यांनीं इतरांस पुढें जाऊं दिलें नाहीं. गुरुजी यांनीं आपल्या पुस्तकांत दिलेले टिळककृत संस्कृत श्लोक जो कोणी वाचील त्यास वरील म्हणणें मान्य होईल. परीक्षेकरितां उदाहरणें घातलीं असतां, बाकीचीं सर्व सोडून सर्वांत अवघड असेल तेंच सोडवावयाचें व हा मुलगा सोपीं उदाहरणें तर हटकून सोडवीलच याविषयीं शंका नाहीं, अशा प्रकारचें अनुमान परीक्षकाच्या अकलेवर सोंपवावयाचें. हीच गोष्ट त्यांनीं प्रायः अंगिकारिली.

टिळक इंग्रजी शाळेंत असतांच सन १८७१ च्या वैशाखांत त्यांचें लग्न झालें. त्यांची बायको कोंकणांतलीच असून, लग्नहि कोंकणांतच चिखलगांवीं झालें. टिळकांच्या कुटुंबाचें माहेरचें नांव तापीबाई असें असून, सासरचें सत्यभामा ठेविलें होतें. या मुलीचें घराणें म्हणजे लाडघर (ता. दापोली) येथील बाळ ह्यांचें घराणें. हें कोंकणच्या रीतीप्रमाणें विशेष श्रीमंत नसलें तरी पाहुणचार व आदरातिथ्य यांविषयीं प्रख्यात होतें. या घराण्यांत दानधर्महि बराच चाले. गुरुजी यांनीं या बाळांची एक गोष्ट दिली आहे ती विशेष लक्ष्यांत ठेवण्यासारखी आहे. कोंकणांत चोरट्यांच्या उपद्रवामुळें (!) दागदागिने निरनिराळ्या ठिकाणीं धान्यांतून रात्रींच्या वेळीं खुपसून ठेवतात व दिवसां खुणेनें बाहेर काढतात. बाळांच्या घरीं एकदां असें झालें कीं, दारावर भिकारी आला असतां घरच्या कोणा माणसानें ओंजळभर तांदूळ घालावयास आणले, त्यांत सोन्याचा दागिना आला. तथापि भिक्षेकरितां वाढण्याला आणलेल्या तांदुळांत जें काय निघालें तें धर्मार्थच असें समजून, तांदुळांबरोबर दागिनाहि भिक्षेकऱ्याच्या पद-

रांत टाकावयास बाळांनीं सांगितलें! असो. नवरा मुलगा बळवंतराव व नवरी मुलगी तापीबाई उभयतांहि मातृविरहित असल्यामुळें उभयपक्षीं थोडासा कमीपणाच होता. टिळकांना लग्नांत कोणीं रुसविल्याचें फुगविल्याचें सांगत नाहींत. पण स्वतः बळवंतराव हे आषाढपाटीच्या वेडगळ वस्तूंऐवजीं तितक्या किंमतीचीं उपयुक्त पुस्तकेंच मला द्या, असा आग्रह धरून बसल्याचें मात्र चरित्रकार लिहितो.

टिळकांच्या लग्नाच्या आधींच त्यांचे आजे काशीस निवर्तले होते; व लग्नानंतर थोड्याच दिवसांत म्हणजे १८७२ च्या ऑगस्टच्या एकतीस तारखेस गंगाधरपंतहि निवर्तले. पण टिळकांचा अभ्यास अर्थात् चालूच होता. त्यावर चुलत्यांची देखरेख होती म्हणण्यापेक्षां स्वतः बळवंतराव जेवढा अभ्यास मनानें करीत तेवढाच होई, हें म्हणणें अधिक खरें. तथापि या सालच्या डिसेंबर महिन्यांत बळवंतराव मॅट्रिक्युलेशन परीक्षेस बसले व पासहि झाले. परीक्षेंतील गणित विषयाचा कागद लिहितांना फक्त अवघड उदाहरणें तेवढीं सोडविण्याचें वर दर्शविलेलें धोरणच त्यांनीं पत्करिलें; व बाकीचीं उदाहरणें न सोडवितां थोड्याच वेळांत पास होण्याइतक्या मार्कांची तयारी करून ते उठून गेले. असो; पुढें कॉलेजच्या शिक्षणाची तरतूद होतीच. टिळकांना एखादी स्कॉलरशिप न मिळाली तरी घरखर्चानें कॉलेजांत जाऊन शिकण्याइतके घरचे पैसे होते; व कॉलेजहि पुण्याजवळ होतें. १८७३ सालीं टिळकांनीं डेक्कनकॉलेजांत प्रवेश केला. टिळकांचा जो क्रम हायस्कुलांत तोच कॉलेजांतहि दिसून आला. स्वतंत्र मनानें वाटेल तें व वाटेल तेवढेंच वाचावयाचें; पण फक्त परीक्षा पास होणें हें एक काम आहे व तें टाळतां येत नाहीं, हें लक्षांत ठेवून नेमलेल्या पुस्तकांचाहि अभ्यास करावयाचा. एकपक्षीं कित्येक प्रसिद्ध अभ्यासी घोक्या विद्यार्थ्यांप्रमाणें त्यांनीं रात्रीचा दिवस केला नाहीं, टिपण वह्या लिहून भरल्या नाहींत व घोकल्या नाहींत, किंवा शेंडीस दोरी बांधून रात्रभर दिवा जाळला नाहीं. तथापि, दुसरे पक्षीं विष्णुशास्त्र्यांप्रमाणें नेमलेल्या विषयांकडे त्यांनीं सर्वस्वीं दुर्लक्षहि केलें नाहीं. एकंदरीनें थोडें पण निवडक वाचावयाचें व तेंही थोडक्या वेळांत, मग तेवढ्या वेळांत कोणी कानांशीं डंका वाजविला तरी तिकडे लक्ष द्यावयाचें नाहीं, व बाकीचा वेळ हसण्या-खेळण्यांत, विशेषतः बरोबरीच्या मंडळींशीं अनेक विषयांवर वादविवाद करण्यांत घालवावयाचा असा त्यांचा

परिपाठ असे. पहिलें वर्ष तर त्यांनीं ' देवाला देण्या ' करितां म्हणूनच मुद्दाम काढून ठेवलें होतें; मात्र त्यांत विशेष हेतु तो हा कीं, आपली शरीरप्रकृति वाईट आहे ती हटकून सुधारावयाची. या हेतूनें त्यांनीं अभ्यासाला दुसरेंहि नव्हे पण तिसरें स्थान नित्यक्रमांत दिलें होतें. सकाळचा बहुतेक वेळ ते तालीमखान्यांत मेहनत करण्यांत अगर नदीवर पोहण्यांत घालवीत; संध्याकाळचा वेळ प्रायः खेळण्यांत व हिंडण्याफिरण्यांत जाई; व रात्रीचा वेळ गप्पागोष्टी थट्टामस्करी करण्यांत जाई. मिळून कॉलेजच्या ठराविक तासांपैकीं जो काय थोडा वेळ अभ्यासाच्या वांटणीस येईल तेवढाच; व त्यांतूनहि ठराविक तासांतील सर्व वेळ वर्गांत जात असे असेंहि नाहीं. हजेरी लागली कीं ह्यांची सुट्टी झाली. मग एखाद्या वेळीं प्रोफेसराचें व्याख्यान विशेष महत्त्वाचें असलें तरच हे तासाला बसावयाचे. एक दोन वेळां हजेरी देतांच टिळक बाहेर उठून गेल्याचें पाहून प्रिन्सिपॉल यांनीं असें कां म्हणून विचारलें असतां " यंदा मला परीक्षेस बसावयाचें नाहीं, नांवापुरती टर्म भरीत आहें " असा सरळ जबाब त्यांनीं दिला; व पूर्वसंकेताप्रमाणें ते एफ. ए. च्या परीक्षेस पहिले वर्षी नापासहि झाले. पण त्यांची तालीमबाजीची परीक्षा मात्र पास झाली.

टिळक कॉलेजांत विद्यार्थि असतां जिनसीवाले हे एक वर्ष ' फेलो ' होते. पुढें जशीं त्यांचीं सार्वजनिक व्याख्यानें तशींच कॉलेजांतीलहि होत. विद्वत्ता मोठी, वाचन दांडगें, पण परीक्षकांची दृष्टि एकीकडे तर ह्यांची भलतीचकडे. इतकेंहि होऊन विद्यार्थ्याला एकाद्या विषयावरलि मोजकी उपयुक्त माहिती मिळेल असेंहि नाहीं. जिनसीवाल्यांचें व्याख्यान म्हणजे तो एक संग्रहच असे. त्यांत काय येईल असें विचारण्यापेक्षां काय येणार नाहीं असेंच विचारावें ! इतकें असून आपण सांगितलेल्या माहितीचीं टिपणें विद्यार्थ्यांनीं वर्गांत घेतलींच पाहिजेत असा त्यांचा आग्रह असे. यामुळें भोळसट मुलांना आपल्या वह्या भरलेल्या पाहून आनंद होई, पण मार्मिक विद्यार्थि कंटाळून जात. या बाबतींत जिनसीवाले व टिळक यांचा तंटा झाला. पण प्रसंगोपात्त एका निराळ्या रीतीनें त्यांनीं जिनसीवाल्यांची खात्री करून दिली कीं, हा विद्यार्थी सामान्य नाहीं. असें सांगतात कीं, एके वेळीं प्रो. जिनसीवाले ह्यांनीं विद्यार्थ्यांना संस्कृत कविता करण्याकरितां ' मातृविलाप ' हा विषय दिला होता. तेव्हां कविता करणारांत महादेव शिवराम आपटे ह्यांच्यासारखे संस्कृतज्ञ प्रतिस्पर्धी

असतां, जिनसीवाल्यांनीं टिळकांच्याच कविता सर्वांत पसंत ठरविल्या. त्यांनीं शेऱ्यांत लिहिलें कीं, 'कविता फार उत्तम. कांहीं कल्पना जुन्याच आहेत तथापि त्या त्या विषयाला चांगल्या जुळवून घेतलेल्या दिसतात. संस्कृत कविता रचण्याची तुमची हातोटी चांगली आहे व हा व्यासंग तुम्ही असाच चालू ठेवाल अशी आशा आहे.' टिळकांनीं हायस्कुलांत केलेल्या कविता व कॉलेजांतील कांहीं कविता पुढें परिशिष्टांत दिल्या आहेत. पण कविता करणें या विषयाची टिळकांना स्वभावतःच गोडी नसल्यामुळें त्यांनीं कॉलेजांतच या विषयाची कायमची रजा घेतली; व पुढेंहि काव्य या विषयाला ते एकंदरीनें मनानें कमीच मार्क देत. गायनशास्त्राचा किंवा कलेचा त्यांना जसा तिटकारा होता तसाच काव्य विषयाचा. 'तिटकारा' हा शब्द अधिक कठोर असला तरी, या दोन्ही विषयांची त्यांना मनापासून गोडी नव्हती याविषयीं मात्र शंका नाहीं. टिळकांना कागदाला टांक किंवा पेन्सिल लावण्याचा मनापासून कंटाळा होता. यामुळें, त्यांनीं जिनसीवाल्यांच्या व्याख्यानाच्याच काय पण इतर प्रोफेसरांच्याहि व्याख्यानांचीं लेखी टिपणें अशीं फारशीं घेतलीं नाहींत. पण 'कोणतीहि' गोष्ट एकदां मनावर घेतली म्हणजे ती पुरी करावयाची, या त्यांच्या स्वभावाप्रमाणें मेरी व एलिझाबेथ ह्यांच्या कारकीर्दीवर नमुनेदार टिपणें तयार करण्याचें त्यांनीं एकदां मनावर घेतांच, त्या विषयावरील दहा बारा पुस्तकें वाचून टिपणें इतकीं समर्पक तयार केलीं कीं, इतर विद्यार्थ्यांनींहि त्याच्या प्रती करून घेतल्या. तसेंच एकदां व्याकरण विषयाची चर्चा निघाली असतां टिळकांनीं अनेक व्याकरणांतील नियमांची निवड करून एक नवा प्रबंधच बनविला, व तोहि पुष्कळ लोकांना पसंत पडला असें म्हणतात.

तात्पर्य, अभ्यास करावयाचा तो थोडा व निवडक; आणि परीक्षेंत अमुकच दर्जा किंवा अमुकच बक्षीस किंवा स्कॉलरशिप मिळवीन अशी महत्त्वाकांक्षा धरलेली नसल्यामुळें, विद्यार्थी या नात्यानें टिळकांची कीर्ति विशेष झाली नाहीं. तथापि त्यांच्या बुद्धिमत्तेबद्दल, विशेषतः गणित व संस्कृत या विषयांसंबंधानें, समकालीन विद्यार्थ्यांत त्यांना बहुमान मिळे.

कॉलेजच्या पहिल्या वर्षी त्यांनीं तालिमबाजीशिवाय दुसरें कांहींच केलें नाहीं, असें म्हणतां येईल! पण ती विद्या मात्र अभ्यासानें इतकी साध्य करून घेतली कीं, अवघ्या एका वर्षाच्या आंत आपल्या शरीरप्रकृतींत त्यांनीं जमीनअस्मा-

नाचें अंतर पाडलें. प्रारंभीं डोकें लहान, पोट मोठें, हातपाय बारीक व शरीराची काठी ठेंगणी यामुळें एखाद्या रोग जडलेल्या, किंवा विशेष आबाळलेल्या मुलासारखे ते दिसत. पण प्रत्यहीं दोन दोन तास तालमींत घालवून व जोर बैठकी यांची संख्या क्रमानें वाढवून, कुस्ती करून, पोहणें, बोटिंग वगैरे इतर व्यायाम करून, व पुष्कळसें दूध पिऊन व पचवून त्यांनीं आपली अंगलट इतकी पालटली कीं, ते एक वर्षात ओळखूं येईनासे झाले असें म्हणतात. या तालीमबाजीच्या उद्योगांत त्यांना जोडीदार म्हटले म्हणजे दाजी आबाजी खरे हे होत. दाजीसाहेबांची आंगलट पहिल्यापासूनच चांगली, व त्यांनाही तालमीचा नाद असल्यामुळें त्यांचें ह्यांचें जमे. थोड्याच दिवसांत बळवंतराव दाजीसाहेबांच्या बरोबरीला आले. एकमेकांकडून दंडावर अधिक बुक्या मारून कोण घेतो व सोसतो अशाविषयीं त्यांची स्पर्धा चाले. तालमीप्रमाणें क्लबांतहि या निश्चयी तालीमबाजांचा प्रभाव दिसून येऊं लागला. कारण येतां जातां धडकी दिल्यानें जशा क्लबाच्या भिंती कुरकुरूं लागल्या, तसाच, आपण मेहनतीनें भाजलेल्या पोळ्यांचें दिवाळें निघण्याचे प्रसंग वारंवार येऊं लागल्यामुळें आचारीहि कुरकुरूं लागला. कॉलेजांत शरीर वाढण्याचें मुलांचें प्रायः वयच असतें. त्यांतूनहि त्याला कसरत किंवा मेहनत यांची जोड, आणि दूध तूप गहूं यांचा खुराक मिळाल्यास, पुढें जन्मभर उपयोगी पडणाऱ्या पुस्तकी विद्येप्रमाणें शरीरसामर्थ्यहि कॉलेजांत कमावतां येणें ही स्वाभाविक व सोपी गोष्ट आहे. बळवंतराव टिळकांच्या बाबतींत तरी असें खास म्हणतां येईल कीं, कॉलेजांत संपादलेल्या पुस्तकी विद्येहून त्यांनीं मिळविलेल्या शरीरसंपत्तीनेंच पुढील आयुष्यांत त्यांचा अधिक उपयोग करून दिला. कारण तरुण वयांत योग्य वेळीं ही खबरदारी त्यांनीं घेतली नसती तर पुढें इतके शारीरिक व मानसिक कष्ट सोसण्याला ते समर्थ झालेच नसते.

टिळक हे कधीं टेनिस किंवा क्रिकेट असले खेळ खेळल्याचें ऐकिवांत नाहीं. पण होडींत बसून दूरवर एकट्यानें ती वल्हवित नेणें आणणें, विशेषतः पाण्यांत पुष्कळ वेळ डुंबत राहणें, हे खेळ त्यांना मनापासून अधिक आवडत. पुढें त्यांचें 'बोटिंग' हि सुटलें; आणि डेक्कन कॉलेज इतकें जवळ असतां कधींकाळीं हौसेनें मुद्दाम उठून कॉलेजांत जाऊन या करमणुकीचें त्यांनीं मागाहून कधीं सेवन केल्याचें कोणी सांगत नाहीं. पण पोहण्याची हौस त्यांची अखेरपर्यंत कायम होती. एके प्रसंगीं बनारस येथें ते पोहून गंगापार झाल्याचें पुष्कळ लोक सांग-

तात. एकदां पाण्यांत उताणें पडल्यावर तास तासभर तसेंच राहण्यांत त्यांचा हातखंडा असे; व अशा स्थितींत मौजेनें हातानें दशमी मोडून ते खात, असें जें गुरुजींनीं लिहिलें आहे त्यांत आश्चर्य करण्यासारखें कांहीं नाहीं. संध्याकाळच्या वेळीं कॉलेजच्या आवारांत ते भटकावयास निघत; याचा अर्थ लोक चालण्याचा व्यायाम करावयास जातात तसें मात्र नव्हे. या प्रकारच्या व्यायामाचा त्यांना नेहमीं कंटाळा असे; व मोठेपणांतील तीस पसतीस वर्षांत ते बाहेर फिरावयाला असे दहावीस वेळा तरी गेले असतील किंवा नाहीं याची शंकाच वाटते !

पण कॉलेजच्या आवारांतील टिळकांचें भटकणें म्हणजे यदृच्छेनें वाटेल तिकडे जाणें व वाटेल तें करणें. या भटकण्याच्या त्यांच्या फेऱ्या रात्रीं दहा दहा वाजेपर्यंतहि चालत. कारण टिळकांना, कॉलेजांत काय किंवा एरवीं काय, आवशी लवकर निजून सकाळीं लवकर उठून बाहेर पडण्याचा कंटाळा. किंबहुना जाग्रणाची मनापासून आवड असेंहि म्हटलें तरी चालेल. भटकण्याच्या ह्या फेऱ्या व हीं जाग्रणें यांत केव्हां केव्हां कुचेष्टेचाहि हेतु असे; मात्र या कुचेष्टेची कांहीं अंशीं एक ठराविक दिशा होती. ही दिशा म्हणजे बरोबरीचे जे विद्यार्थी स्नेही हंसें करून घेण्यासारखे थेर करणारे असतील, त्यांचें त्यांनीं हटकून हंसें करावयाचें ! कॉलेजांतील सर्वच विद्यार्थी अशा वयांत थोडेबहुत द्वाड असतात. त्यांना स्वतःची थट्टा कोणी केली तरी सोसते व दुसऱ्याची थट्टा करण्याची आवड असते. अशा स्थितींत टिळकांनीं द्वाडपणाच्या अमुक अमुक गोष्टी केल्या असें सांगण्यांत विशेष मातब्बरीहि नाहीं. उदाहरणार्थ, कोणी स्नेही शरीरप्रकृतीला फारच नाजूकपणानें जपतो असें दिसलें कीं, त्याचा नाजूकपणा नाहींसा होईपर्यंत त्याचे हे हाल करावयाचे. कोणी प्रकृति सुदृढ होण्याकरितां 'पेटंट' औषधें घेत असले तर त्यांच्या औषधाच्या बाटल्या यांनीं खिडकींतून बाहेर फेकून द्यावयाच्या, व 'तालमेंत चल मी प्रकृति सुधारून देतों ' असें म्हणावयाचे. यांचा एक स्नेही विशेष गुलहौशी होता. त्यानें हरप्रयत्नानें फुलें गोळा करून उन्हाळ्या दिवसांत तीं बिछान्यावर पसरून पुष्पशय्या करावी, व टिळकांनींहि त्याला ' तूं काय बायको आहेस कीं काय ' असें म्हणून त्याची पुष्पशय्या रोज हटकून विसकटावी ! अशा गोष्टी करण्यांत रात्रीं अपरात्रीं फिरणें, कोणाच्या दाराचीं भिंगें फोडून आंतून अडणें काढून कार्यभाग साधणें, किंवा भिंतीच्या कठड्यावर चढून मागच्या बाजूच्या खिडक्या उघडून त्यांतून खोल्यांत प्रवेश करणें असल्या गोष्टीस ते मागें घेत

नसत. कॉलेजच्या आवारांतून हे एखाद्या स्नेह्याबरोबर अंधाऱ्या रात्रीं दहा दहा वाजतां भटकत असलेले दिसावयाचे, व असलीं हूडपणाचीं कृत्यें करावयाचे. यावरून टिळकांना त्यांच्या मार्मिक स्नेहीमंडळींनीं ' डेव्हिल ' (सैतान) ही पदवी दिली होती. तसेंच या वेळेपासूनच त्यांच्या अंगीं स्पष्टोक्ति व तोडून बोलण्याची संवय असल्यामुळें, कॉलेजांत त्यावेळीं चालू असलेल्या ' केनिलवर्थ ' नांवाच्या कादंबरींतील ' ब्लंट ' नामक एका पात्राचें नांवहि त्यांना मिळालें होतें.

डेक्कन कॉलेजांत मुलें गेलीं म्हणजे सोंवळें ओवळें थोडें कमीच होतें. तथापि सोंवळ्याचा नायनाट या कॉलेजांत परवां परवांपर्यंत झालेला नव्हता. एकहि मुलगा सोंवळ्यानें जेवावयास बसत नाहीं असा क्लब बहुधा एकहि नसे; व निदान असा एकाद दुसरा तरी क्लब असे कीं, ज्यांत सोंवळें न नेसणाऱ्या विद्यार्थ्यांस प्रवेशच मिळत नसे. टिळकांची घरची परंपरा सोंवळें ओवळें पाळण्याची असे, एवढेंच नव्हे तर त्यांची मनःप्रवृत्ति सामान्यपणें सोंवळें ओवळें कॉलेजांतहि टिकवावें अशा प्रकारची होती. यामुळें ते स्वतः तर सोंवळ्यानें बसतच, पण कोणी सोंवळ्याचा मुद्दाम उच्छेद करूं लागला, तर त्याच्याशीं वाद किंवा कलागत करीत. सोंवळ्याची अतिशयोक्ति करणारे कर्मठ जिनसीवाले व तितकीच जोराची प्रतिक्रिया करणारे त्यांचे टीकाकार कॉलेजांत असल्यामुळें अशा वादाचे किंवा कलागतीचे प्रसंग सहज यावयाचे. तसेंच टिळकांचा पोशाख व रहाणी तव्हांहि अगदीं साधीच असे. त्यावेळीं डेक्कन कॉलेजांत राहण्याचा खर्च फार येत नसल्यामुळें टिळकांसारख्या मध्यम स्थितींतील विद्यार्थ्यांला वाटल्यास थोडीशी मिजास करतां आली असती, पण मनानेंच त्यांना ती नकोशी असे.

स्वभाववैचित्र्यासंबंधानें म्हणजे मानसशास्त्राच्या दृष्टीनें कॉलेज हें स्थान, विशेषतः त्यांतील भोजनवसतिगृह, मोठें चित्ताकर्षक असतें. कांहीं अर्धेमुर्धे शिक्षण मिळालेलें आहे, अशा स्थितींतलीं अल्पवयी मुलें या ठिकाणीं एकत्र येतात; त्यांना वागणुकीचें किंचित् स्वातंत्र्य असें येथें प्रथमच मिळतें; आणि ज्यांची मर्यादा ठेवावी, किंवा आदब राखावी असें वडीलधारेंहि तेथें कोणी नसतें. यामुळें अनेक विद्यार्थ्यांच्या स्वभावांत जे विशेष गुणदोष किंवा खांचाखोचा असतात त्या तेथेंच प्रथम प्रगट होतात. एका टोंकास धूम्रपान मद्यपान वगैरे व्यसनांची आवड स्नेह्यासोबत्यांच्यामुळें कित्येकाना जडते, मेजवान्यांच्या प्रसंगानें मिष्ट पदार्थ सेवनाची संवय लागते, व स्वभावांत स्वार्थीपणा उन्मत्तपणा वगैरे येतात; तर

दुसऱ्या टोंकास कॉलेजांत मिळणाऱ्या उदार शिक्षणानें यौवनोत्पन्न सद्भावनांना मदत होऊन, या दोहोंच्या संगमानें पुढील सर्व जन्म सत्कार्यांकडे निःस्वार्थ-पणानें लावण्याचें ध्येयहि विद्यार्थ्यांच्या मनःक्षितिजावर कॉलेजांतच उदित होतें. अर्थात् आतां कोणत्याहि टोकाचीं अशीं एकांतिक उदाहरणें विद्यार्थ्यांच्या एकंदर संख्येच्या मानानें थोडीं असतात हें खरें; तथापि सुशिक्षितांपैकीं वाईटांतल्या वाईट व चांगल्यांतल्या चांगल्या उदाहरणांचें मूळ बीज प्रायः कॉलेजांतच आढळतें यांत शंका नाहीं. ह्या दोन्ही टोकांना स्पर्श न करणारा, आणि धोपट मार्गानें जाऊन कोणीकडून तरी कॉलेजचें शिक्षण संपवून पुढें संसारयात्रा कशी सुखानें होईल या विचारानें गढून गेलेला, मध्यम विद्यार्थिवर्गच येथें फार मोठा असतो. पण उदार किंवा वरिष्ठ शिक्षणाची समाजांत स्तुति किंवा निंदा होणें, याची जबाबदारी वरील दोहोंपैकीं कोणत्या तरी एका टोकास जाऊन पराक्रम करून दाखविणाऱ्या विद्यार्थ्यांवरच असते. कोंकणांत भातशेती करतांना प्रथम एक लहानसा जमिनीचा तुकडा जाळून भाजून निकोप करून त्यांत भाताचें बीं पेरतात, व त्यांत रोपें उगवलीं म्हणजे मग तीं सर्व शेतभर लावतात. त्यांतील कांहीं थोडीं रोंवतांच वाळतात किंवा कुजतात, पुष्कळशीं मामुली पद्धतीप्रमाणें वाढून दर लोंबीमागें ठराविक पीक देतात, पण कांहीं थोडीं मात्र इतकीं उत्तम पोसतात कीं, त्यांच्या लोंब्या प्रदर्शनांत मांडण्याला किंवा नमुनेदार बियाणाला (सीडसिलेक्शनला) उपयोगीं पडतात. शिक्षणाच्या बाबतींत कॉलेज हें एक 'सीडबेडच' होय.

टिळकांच्या वेळीं डेक्कन कॉलेजांत सुमारें शेंदीडशें विद्यार्थि होते. परंतु त्यांपैकीं किति थोड्यांचीं नांवें आपणांस ऐकूं येतात ? प्रसिद्धि किंवा कीर्ति ही नैमित्तिक मानिली तरी, किति थोड्यांच्या हातून लोकोत्तर नसलीं तरी खरीं लोकोपयोगीं कृत्यें पुढें घडलीं असें दाखवितां येईल ? टिळकांच्या बरोबर कॉलेजांत असतां पुढील आयुष्यक्रमांत टिळकांनीं पसंत केलेल्या धोरणाच्या अगदीं विरुद्ध दिशेचें धोरण पत्करून ज्यांनीं स्वतःचा नाश केला, किंवा आपल्या शिक्षणास लोकांकडून नांवें ठेवून घेतलीं, अशा कोणी थोड्या व्यक्ति असतील त्यांचीं नांवें आम्हांस माहीत नाहींत. पण वर दर्शविलेल्या मध्यम मार्गानें जाणाऱ्या सुबुद्ध अशा टिळकांच्या अनेक स्नेह्यांचीं नांवें निरनिराळ्या रीतीनें पुढें आलीं आहेत. यांपैकीं कोणी उत्तम वकील, न्यायाधीश, वगैरे होऊन गेले, कित्येकांनीं पैसे

पुष्कळ मिळविले, व बहुतेकांनीं आपला संसार चार लोकांच्या रीतीप्रमाणें केला; पण त्यांच्या मनांत किंवा कृतींत लोकोत्तरपणा नसल्यामुळें त्यांचीं नांवें प्रसिद्धीस आलीं नाहींत. इतकेंच नव्हे तर आपणापेक्षां टिळकांनीं उदार शिक्षणाचा खरा मोबदला आपल्या देशाला व समाजाला अधिक करून दिला असें तेच लोक आज प्रांजलपणें कबूल करितात. टिळकांपेक्षां अधिक हटकून परीक्षा पास होणारे, किंवा त्यांच्या वर नंबर मिळविणारे, किंवा पटाईत तिरंजाप्रमाणें युनिव्हर्सिटींतील बक्षिसें किंवा स्कॉलरशिपा नेमक्या तोडून पायाशीं पाडणारे असे विद्यार्थी टिळकांच्या वेळीं, त्यांच्या वर्गांत किंवा त्यांच्या वरच्या खालच्या वर्गांत अनेक होऊन गेले. पण पुढें सार्वजनिक चरित्रक्रमांत जें यश स्वतः टिळकांना मिळालें तें यांपैकीं कोणलाहि मिळालें नाहीं. कारण जगांत स्वतः बुद्धीपेक्षां तिचा सदुपयोग हाच अधिक श्रेष्ठ आहे.

टिळकांच्या सहाध्यायी विद्यार्थ्यांपैकीं म्हणजे एकाच वेळीं डेक्कन किंवा एलफिन्स्टन कॉलेजांत बरोबर किंवा वर खालीं असणाऱ्या विद्यार्थ्यांपैकीं, आप्पासाहेब शारंगपाणी, दाजीसाहेब खरे, श्रीधर बाळकृष्ण उपासनी, लक्ष्मण मोरेश्वर देशपांडे, मनोहरपंत काथवटे, महादेव भास्कर चौबळ, दादासाहेब खापर्डे, ओकशास्त्री, नारायणराव चंदावरकर, आर. डी. सेटना, दस्तुर, गोपाळराव आगरकर, वामनराव आपटे वगैरे गृहस्थांचीं नांवें कांहीं कमी कांहीं अधिक प्रसिद्ध आहेत. यामुळें यांपैकीं बहुतेकांनीं स्वीकारलेला मार्ग, आणि टिळक, आगरकर, आपटे वगैरे थोडया लोकांनीं स्वीकारलेला मार्ग यांतील खरें अंतर काय, व खरें महत्त्व कशाचें या गोष्टींचें वेगळें विवरण करीत बसण्याचें कारणच नाहीं.

टिळकांच्या वेळच्या डेक्कन कॉलेजच्या प्रोफेसर मंडळींत केरोपंत छत्रे व प्रो. शूट ह्या नांवाचे दोघे प्रोफेसर हेच काय ते विद्यार्थीवर्गाला प्रिय होते असें सांगतात. केरोपंत छत्रे यांचें गणित व ज्योतिष या दोन विषयांतील प्रावीण्य प्रख्यातच आहे. छत्रे हे कांहीं दिवस ॲक्टिंग प्रिन्सिपॉलच्या जागेपर्यंत वाढले होते. सरकारच्याहि मनांत त्यांचेबद्दल आदरबुद्धि वसत असे. अर्धवट इंग्रजी शिकलेल्या ह्या गृहस्थानें डेक्कन कॉलेजच्या प्रिन्सिपॉलच्या जागेपर्यंत बढती मिळविली यावरून त्यांची बुद्धिमत्ता सर्वमान्यच असली पाहिजे हें उघड आहे. प्रो. छत्रे यांनीं गणित विषय बहुधा पुस्तकाच्या सहाय्यानें स्वतःच स्वतःला शिकविला म्हणतात. देशी व विदेशी पद्धतीच्याहि गणितशास्त्राचें ज्ञान त्यांना

फार चांगलें होतें. ग्रहांचे वेध स्वतः घेणारा असा आपल्या आधुनिक सुशिक्षितांत हाच पुरुष प्रथम होऊन गेला. सूर्यावरील डाग आणि पृथ्वीवरील पर्जन्य-वृष्टि यांमध्यें कांहीं अवश्य संबंध आहे, अशा अर्थाचा एक निबंध प्रो. छत्रे यांनीं लिहिला होता तो सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकाच्या जुन्या एका अंकांत वाचकांस मिळेल. विद्वत्तेबरोबर प्रो. छत्रे यांचे अंगीं दुसरा एक मोठा गुण होता, तो म्हटला म्हणजे अत्यंत साधी वागणूक. थोरां मोठ्यांशीं किंवा लहानांशीं ते प्रायः एकाच रीतीनें म्हणजे प्रांजलपणानें, खेळीमेळीनें व निगर्वीपणानें वागत. साधेपणाच्या जवळ जवळ येणारा जो मूर्खपणा किंवा पोरकटपणा तो अंगीं असणारे 'लोक-प्रिय' प्रोफेसर डेक्कन कॉलेजांत मागें पुढें होऊन गेले. पण लोकप्रियतेंतहि फरक असतो. छत्र्यांची लोकप्रियता ही आदरनिष्ठ होती. देशी गुरुजींच्या पद्धतीप्रमाणें वाटेल त्या विद्यार्थ्यानें त्यांजकडे वाटेल तेव्हां जाऊन विषय समजावून घ्यावा, त्यांच्या घरीं विद्यार्थ्यांना मुक्तद्वार असे; म्हणजे जाण्या येण्यालाच नव्हे, तर जेवण्यालाहि. पुष्कळ गरीब विद्यार्थ्यांना ते स्वतः फी वगैरे देत असत. त्यांची सर्वमान्यता दोन विशेष गोष्टींवरून चांगलीच दिसून येते. त्या ह्या कीं, ते वारल्यावर सरकारनें त्यांच्या कुटुंबाला तहाह्यात शंभर रुपये पेन्शन ठरवून दिलें होतें. आणि त्यांच्या स्मारकफंडाचे सेक्रेटरी रानडे भांडारकरप्रभृति असून या फंडाची वर्गणी दहा अकरा हजारांवर गेली होती. त्या काळीं सार्वजनिक वर्गण्या ही गोष्ट जरा नवीनच असल्यामुळें स्मारक फंडाची ही मोठी रक्कम प्रो. छत्रे यांची विशेष लोकप्रियता दर्शवितें यांत शंका नाहीं.

दुसरे लोकप्रिय प्रोफेसर म्हणजे प्रो. शूट हे होत. हे अर्थशास्त्र, इतिहास, नीतिशास्त्र वगैरे विषय शिकवीत. त्यांची शिकविण्याची पद्धति स्वतंत्र बाण्याची व मार्मिकपणाची असे. हे शिक्षक विद्यार्थ्यांना प्रिय असले तरी, ते विद्यार्थ्यांत फारसे मिसळत असें दिसत नाहीं. कांहीं दिवस प्रो. फॉरेस्ट हेहि डेक्कन कॉले-जांत गणितविषय शिकवीत होते. परंतु त्यांना तो विषय येत नसल्यामुळें त्यांचें विद्यार्थीवर्गांत हंसें होई. दुसरे वर्षीं एफ. ए. ची परीक्षा पास झाल्या-नंतर, टिळक हे एक टर्मभर मुंबईस एल्फिन्स्टन कॉलेजमध्यें राहिले होते. त्यावेळीं कॉलेजांत गणित शिकविण्याचें काम प्रो. हॅथॉर्नवेट यांजकडे होतें. परंतु त्यांचें गणितविषयांतील प्रावीण्य केवळ पुस्तकी व तांत्रिक होतें; मात्र त्यांची

टापटीप व ठराविक विषय परीक्षेच्या दृष्टीनें जरूरीपुरता माहीत करून देण्याची पद्धत ही चांगली असे. या प्रोफेसरांचें शिकविणें टिळकांना पसंत पडलें नाहीं म्हणून ते पुण्यास परत आले, व स्वतांच्या मदतीनेंच गणितविषयाचा अभ्यास करून १८७६मध्यें बी.ए. च्या परीक्षेंत पास होऊन पहिल्या वर्गांत आले. वामन शिवराम आपटे हेहि गणित विषय घेऊनच पहिल्या वर्गांत पास झाले. ह्यांचा हातखंडा विषय म्हटला म्हणजे संस्कृत. तथापि आपण बुद्धिमत्तेच्या जोरावर वाटेल त्या विषयांत प्रावीण्य मिळवूं शकूं अशी त्यांनीं स्नेही मंडळींत चुरशीमुळें प्रतिज्ञा केली होती म्हणतात, व ती खरी करून दाखविलीहि. १८७७ सालीं गणित विषयाचा अभ्यास करून टिळक एम. ए. च्या परीक्षेस बसले, परंतु नापास झाले. तेव्हां एम. ए. चा अभ्यास तसाच टाकून ते एलएल. बी.कडे वळले. व १८७८ व १८७९ ह्या दोन सालांत अभ्यास करून १८७९ च्या डिसेंबरांत ते एलएल. बी. पास झाले. पुढें पांच सहा वर्षांनीं फर्ग्युसन कॉलेज निघाल्यावर प्रोफेसरीला योग्य अशी एम. ए. परीक्षा द्यावी असें टिळकांच्या मनांत येऊन ते चार पांच महिने रजा घेऊन अभ्यास करण्याकरितां प्रो. ढेकणे यांजबरोबर पुण्यास हिराबागेंत एकीकडे जाऊन राहिले होते, व त्याच वर्षी परीक्षेस बसलेहि. परंतु त्याहि वर्षी ते नापास झाले. यापुढें त्यांनीं एम. ए. चा नाद सोडला व पुढें लवकरच कॉलेजहि सोडलें.

टिळकांचे गणित व संस्कृत हे विषय चांगले असतां, केवळ गणित विषय घेऊन एला वर्षाच्या अभ्यासानें पहिल्या खेपेस ते नापास झाल्याबरोबर, त्यांनीं त्यावेळीं एम. ए. चा अभ्यास कां सोडला व एलएल. बी. चा मार्ग कां पत्करला हें नक्की कळत नाहीं. बी ए. पास होईपर्यंत स्वतंत्र शाळा किंवा कॉलेज काढून शिक्षक किंवा प्रोफेसर म्हणून जन्मभर राहावें ही कल्पना त्यांचे मनांत आली असेल किंवा नाहीं याची शंका येणें स्वाभाविक आहे. निदान शाळा काढण्याविषयीं त्यांचे आणि आगरकरांचे बेत झाले ते, टिळक १८७९ च्या सप्टेंबरांत एलएल. बी. च्या अभ्यासाकरितां, पुण्यास डेक्कन कॉलेजमध्यें येऊन राहिले असतां झाले असें दिसतें. दरम्यान एम. ए. ची परीक्षा टाकून देऊन एलएल. बी.कडे टिळक वळले याचें कारण, शिक्षक न होतां हायकोर्टांत वकिली करावी अशी इच्छा टिळकांना कदाचित् झाली असावी. टिळकांबरोबर बी. ए. पास झालेले बरेच लोक एलएल. बी. कडेच गेले होते; एम. ए. कडे गेलेले असे

फारच थोडे. शिवाय रावसाहेब विश्वनाथ नारायण मंडलीक ह्यांचें उदाहरण
कोंकणाशीं संबंध असलेल्या होतकरू तरुण पदवीधरांच्या डोळ्यांपुढें नित्य असे.
मुंबईंत ब्राह्मणवर्गापैकीं सर्वांत प्रमुख म्हटले म्हणजे एक मंडलीकच होते. त्यांचा
वकिलीचा धंदा मोठा, सरकारांत मान्यता फार, व लोकप्रियताही पुष्कळ.
विद्वत्तेंत ते अग्रगण्य नसले तरी पक्के विद्याव्यासंगी असून संशोधनात्मक वगैरे
निबंध लिहून त्यांनीं थोडेंबहुत नांव मिळविलें होतें. फेरोजशहा मेहेता यांच्या
आदल्या पिढीचे राजकीय पुढारी म्हटले म्हणजे मंडलीक हेच होत, व फेरोज-
शहाप्रमाणें किंबहुना त्याहूनहि रतिभर अधिकच म्हटलें तरी चालेल. ते
निस्पृह, रुबाबदार, साहेबलोकांशीं फटकून व बरोबरीच्या नात्यानें वागणारे
असत. मंडलीक व टिळक ह्या दोघांचाहि तालुका दापोली हाच होता. एवढेंच
नव्हे तर मंडलीक हे टिळकांचे वडील गंगाधरपंत ह्यांचे स्नेही असत. हा स्नेह
अर्थात् गरीब श्रीमंतांतलाच होता. तथापि बळवंतराव टिळकांची बुद्धिमत्ता व
तरतरी ह्यांची मंडलीकांना प्रत्यक्ष माहिती, व बळवंतरावांचें मंडलीकांच्या घरीं
नेहमीं येणें जाणें असल्यामुळें, बापाच्या ऋणानुबंधाइतकाच मुलाचाहि ऋणानु-
बंध मंडलीकांशीं जडला होता. आणि खुद्द मंडलीकांनीं टिळकांना एम्. ए. न
होतां एलएल. बी. कडे जाण्याचा उपदेश स्नेहबुद्धीनें किंवा मित्रवत्सलतेनें केला
असण्याचा जितका संभव आहे तितकाच, मंडलीकांनीं न सांगतांहि मंडलीकां-
कडे पाहून, त्यांच्यासारखें हायकोर्ट वकील व्हावें असें टिळकांच्या मनांत आपो-
आप येण्याचाहि संभव होता.

एल्एल्. बी. च्या अभ्यासक्रमापैकीं हिंदुधर्मशास्त्र हा विषय टिळकांचा मोठा
आवडता होता. म्हणून हिंदुधर्मशास्त्राचे मुख्य ग्रंथ व त्यांजवरील टीका वगैरेंचा
अभ्यास टिळकांनीं फार लक्षपूर्वक केला होता. पण येथेंहि परीक्षेंतील यशापेक्षां
खुद्द विषय हस्तगत करण्याकडेच त्यांचें विशेष लक्ष होतें. या वेळीं केलेला
धर्मग्रंथांचा अभ्यास टिळकांना पुढें अनेक सामाजिक वादांमध्यें चांगलाच उप-
योगी पडला. कोणताहि विषय आयत्या वेळीं हातीं घेऊन त्यांत प्रावीण्य मिळ-
विण्याची पात्रता टिळकांच्या अंगीं होती, हें पुढें अनेक वेळां सिद्ध झालें.
तथापि शास्त्रार्थाचे वाद उपस्थित झाल्यावेळीं आपण अगदींच अपरिचित विषयांवर
लिहीत अगर बोलत आहों असें त्यांना वाटत नसावें असें दिसतें. दुसऱ्या विषयांत
त्यांचा प्रथमाभ्यास असला तर या विषयांत त्यांची केवळ उजळणी असे.

टिळक १८७२ सालीं मॅट्रिक्युलेशन परीक्षा पास झाले. त्या सालीं त्यांचे बरोबर हीच परीक्षा पास झालेल्या लोकांत खालील नांवें आढळतात–कर्नाटकांतील प्रसिद्ध लिंगायत डेप्युटी कलेक्टर रुद्रगौडा आर्ताळ, मिरजेस पुष्कळ वर्षें हेडमास्तरी केलेले अण्णा अत्रे, बडोदें येथें मोठ्या अधिकारावर असलेले शिवरामपंत भिडे, डॉ. नानासाहेब देशमूख, डेप्युटी कलेक्टर रामचंद्र भीमराव जांभेकर, आसि. सर्जन बाळाजी हरी करंदीकर, पेन्शनर मुन्सफ बापूसाहेब काथवटे व त्यांचे बंधू मुंबईचे नरहरपंत काथवटे, पेन्शनर मुन्सफ गोविंदराव केळकर, वर्ध्यांचे वकील दामोदरपंत खरे, सुप्रसिद्ध संपादक व सुधारक बेहरामजी मलबारी शेट, सोलापूरचे वकील प्रभाकरपंत नागपूरकर, पावगी बंधू म्हणजे नारायण भवानराव व रावजी भवानराव, कोल्हापूरचे दिवाण रघुनाथ व्यंकाजी सबनीस, बडोद्याचे दिवाणबहादूर वासुदेव महादेव समर्थ, बडोद्याचे माजी न्यायाधिश अप्पासाहेब शारंगपाणी, कोल्हापूरचे गणपतराव कृष्ण सोहनी, नामदार श्रीधर बाळकृष्ण उपासनी, हायकोर्ट ट्रान्स्लेटर गणेश पांडुरंग वैद्य, इत्यादि. वऱ्हाडचे पुढारी नामदार दादासाहेब खापर्डे हेहि टिळकांबरोबरच मॅट्रिक्युलेशन परीक्षा पास झाले होते.

१८७४ व १८७५ या दोन्ही सालीं डेक्कन कॉलेजच्या ' ज्युनियर स्कॉलर ' मंडळींत टिळकांचें नांव आढळतें. स्कॉलरशिप दरमहा दहा रुपये मिळत असे. ७४ ते ७६ या तीन सालांत डेक्कन कॉलेजांत जिनसीवाले, दामोदरपंत केळकर, माधवराव आपटे (वामनराव आपट्यांचे वडील बंधु), काशिनाथ बापू पाठक वगैरे मंडळी, कोणी दक्षिणा फेलो, कोणी रहिवासी विद्यार्थ्यांचे सुपरिंटेंडेंट असे होते. अनंतशास्त्री पेंढरकर व चिंतामणशास्त्री थत्ते हे शास्त्री संस्कृत शिकविण्याला पीटरसन व किलहॉर्न यांच्या जोडीला असत. एतद्देशीय प्रोफेसर असे एकटे केरूनाना छत्रे. व युरोपियन प्रोफेसरांत वर्डस्वर्थ ऑक्सनहॅम, किलहॉर्न, वेस्ट, बॅटी, शूट, लार्केन, एटकेन इत्यादि होते. १८७६ त बी. ए. च्या वर्गांत असतांच टिळकांनीं एलएल्. बी. च्या कांहीं टर्म्स भरल्या. या वेळीं व पुढें लॉ कॉलेजांत लीथ, वेब, जार्डिन वगैरे ब्यारिस्टर कायद्याचा विषय शिकवीत. वरील सर्व प्रोफेसरवर्गापैकीं वर्डस्वर्थ, आक्सेनहॅम, शूट वगैरे शिक्षक या नात्यानें खरोखरच नामांकित असत. कायदा शिकविणारे प्रोफेसर अगदींच सामान्य होते. विशेषतः बॅ. वेब हे इतके मुखदुर्बळ असत कीं, एका चौकोनी जाड्या नोटबुकांत

लिहून आणलेलीं टिपणें वाचण्यापलीकडे त्यांचें व्याख्यान कधींही जात नसे. हजेरीनंतर एकदां खालीं मान घालून हीं टिपणें वाचण्यास त्यांनीं सुरवात केली म्हणजे वेळ संपेपर्यंत ती मान ते कधींहि वर काढीत नसत. वेबसाहेब हे जवळ जवळ वीस वर्षें लॉ–प्रोफेसर असून त्यांचे एकदोन ठराविक विषय या ठराविक पद्धतीनेंच ते शिकवीत. त्यांची बॅरिस्टरी कधींच चांगली चालणें शक्य नसल्यामुळें त्यांना सरकारांतून ही कायमची वर्णी देण्यांत आली होती.

१८७७ च्या पदवीदान--समारंभांत टिळकांनीं बी. ए. ची पदवी घेतली. या सालीं त्या काळाच्या मानानें पुष्कळच विद्यार्थी बी. ए. ची परीक्षा पास झाले. ही संख्या चाळसि होती. पैकीं बारा पहिल्या वर्गांत व अठ्ठावीस दुसऱ्या वर्गांत पास झाले. या चाळीसांपैकीं आठ डेक्कन कॉलेजचे होते. याच सालीं टिळकांबरोबर डेक्कन किंवा एलफिन्स्टन या कॉलेजांतून बी. ए. ची परीक्षा पास होऊन पदवी घेतलेल्या लोकांत, वासुदेव गो. भांडारकर, सर नारायणराव चंदावरकर, पेन्शनर कलेक्टर आप्पासाहेब देशमूख, कवि गोविंद वासुदेव कानिटकर, हायकोर्ट वकील गंगाराम बापसोबा रेळे, मुन्सफ वागळे, वऱ्हाडांतील हेडमास्तर रोहिणखेडकर इत्यादि नांवें आढळतात. टिळक बी. ए. झाले त्या वेळीं युनिव्हर्सिटींत आर्टस्-शाखेचे डीन वर्डस्वर्थ हे असून, सिंडिकेटमध्यें व्हाइस चान्सेलर गिब्स, कौन्सिलर वेडरबर्न, फॅरन बॅरिष्टर, रामकृष्णपंत भांडारकर व मंडलीक अशी मंडळी होती. काशिनाथपंत तेलंग हे संस्कृतच्या परीक्षकांपैकीं एक होते. परीक्षेच्या विषयांत इंग्रजी भाषा दोन पेपर, संस्कृत भाषा दोन पेपर, आवश्यक गणीत, युक्लीड व स्टॅटिक्स दोन पेपर, व फिरून पसंतीस घेतलेला विषय म्हणून गणीत, पैकीं तीन प्यूअर मॅमॅथॅटिक्स व एक ॲप्लाईड मॅथॅमॅटिक्स असा अभ्यास-क्रम होता.

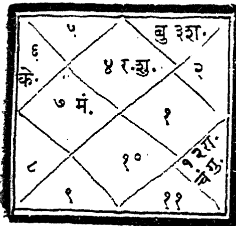
१८७९ सालीं टिळक एलएल. बी. ची परीक्षा पास झाले. त्यासंबंधाची पदवी त्यांना २० जानेवारी १८८० रोजच्या समारंभांत मिळाली. त्या सालीं २० विद्यार्थी ही परीक्षा पास झाले. त्यांच्या बरोबर एलएल. बी.ची पदवी घेतलेल्या विद्यार्थ्यांत भडभडे व गाडगीळ असे दोन पहिल्या वर्गांत, आणि शिवरामपंत भांडारकर, विष्णुपंत भाटवडेकर, गोविंदराव कानिटकर, मनोहरपंत काथवटे, शारंगपाणी, उपासनी, टुल्लु (ग्वाल्हेर संस्थानांतील न्यायाधीश) व हायकोर्ट वकील. दि. ब. गणपत सदाशिव राव हे दुसऱ्या वर्गांत पास झाले.

भाग २ परिशिष्ट (१)

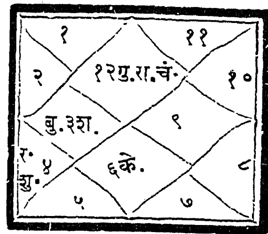
लोकमान्यांची जन्मकुंडली व राशिकुंडली स्पष्ट ग्रहांसह खालीं दिल्या आहेत.

शके १७७८ आषाढ कृ. ६ सूर्योदयात् गत घ. २ प. ५

जन्मकुंडली

राशिकुंडली

जन्मकालचे स्पष्ट ग्रह

र.	चं.	मं	बु.	गु.	शु.	श	रा.	के.	ल.
३	११	६	२	११	३	२	११	५	३
८	१६	४	२४	१७	१०	१७	२७	२७	१९
१९	३	३४	२९	५२	८	१८	३९	३९	२१
५१	४६	३७	१७	१६	२	७	१६	१६	३१

जन्म तारीख २३ जुलै सन १८५६ रत्नागिरी येथें

वरील कुंडलींत दोन ठळक योग आहेत व ते पुष्कळ ज्योतिष्यांनीं मान्य केलेले आहेत. नवमस्थानचा गुरुचंद्रयोग असें दर्शवितो कीं ही व्यक्ति अलौकिक होऊन पुढारीपण, राष्ट्रगुरुत्वाचा मान वगैरे तिला मिळण्याचा संभव आहे. तसेंच द्वादशस्थानीं शनि व बुध, व भाग्यस्थानीं राहू असल्यामुळें टिळकांना अनेकवार कारागृहवास घडला असावा. शुभफल देणारा गुरु व अशुभफल देणारा शनि हे दोन्ही ग्रह टिळकांच्या कुंडलींत जोरावर आहेत.

ज्योतिष्यांचाहि ज्यावर मतभेद झाला असे ग्रहयोग या कुंडलींत कांहीं आहेत. फलज्योतिषशास्त्रांत झालें तरी नियमभेद व पद्धतिभेद बराच आहे. यामुळें असा मतभेद होतो. शिवाय एका प्रख्यात ज्योतिष्यानें १९०८ सालीं

टिळकांच्या खटल्याच्या निकालाची तारीख व तिचा निकाल यासंबंधीं केलेलें भविष्य अकल्पित रीतीनें बरोबर ठरलें, पण पुढें त्याच ज्योतिषानें वर्तविलेलें त्यांच्या सुटकेसंबंधाचें नक्की भविष्य अगदीं चुकलें, असाहि प्रकार घडून आला. त्यांच्या निरनिराळ्या खटल्यांविषयींचीं आणि प्रवासांविषयींचीं भविष्यें निम्मीं बरोबर आलीं व निम्मीं चुकलीं असें सांगितलें म्हणजे त्यांत घेण्यासारखें कांहींच उरलें नाहीं असें आपोआप ठरतें. ज्योतिष्यांप्रमाणें शीर्षसामुद्रिक व अंगुष्ठसामुद्रिक यांनीं त्यांच्या हातांच्या तळव्याचे व अंगठ्याचे ठसे व डोक्याचीं मोजमापें घेतलेलीं होतीं; व या लोकांनीं आपापल्या शास्त्रांनुसार टिळकांचीं गुणदोषवर्णनें लिहिल्याचीं कांहीं टिपणें आढळलीं. पण त्यांना भविष्याचें स्वरूप अर्थातच येत नाहीं. टिळक प्रसिद्धीला येण्यापूर्वीचें अशा प्रकारचें एकहि टिपण मिळत नाहीं !

भाग २ परिशिष्ट (२)

टिळकांनीं शाळेंत केलेल्या संस्कृत कविता

या खालीं दिलेल्या तीन संस्कृत कविता टिळकांनीं शाळेंत असतांना रचल्या होत्या असें दिसतें.

सदागुणज्ञः सुपरीक्षणाय यं ।
कवींद्रकाव्यामृतकांचनस्य वै ॥
करोति लोके निकषं न दुर्जनं ।
खलाय तस्माय हिताय मे नमः ॥ १ ॥
कृशानुतापः कुरुते यथामलं ।
मलं गृहीत्वा वपनस्थ जीवनं ॥
तथा करोत्येव च यः सतोहितः ।
खलाय तस्मै प्रथमं नमोस्तु ते ॥ २ ॥
यथा पयस्येव घृतं हि वर्तते ।
तथापि लोके सहतेऽतितप्ततां ॥
प्रयाति शुद्धिं च तदा ततोमृतं
खलस्य तोषे कथिता तथाशुचिः ॥ ३ ॥

टिळकांनीं कॉलेजांत केलेल्या संस्कृत कविता

मातृविलाप

प्रसमीक्ष्य सुतं गुणालयं। विधिना संहृतजीवितं पुरा।
जननी निपपात दुःखिता। धरणौ मोहवशं गता भृशं ॥ १ ॥
अथ सा जननी विमूर्च्छिता। प्रकृतिं प्राप्तवती यथा यथा।
सुतजीवितनाशहेतुभि-। र्विष मोहैरभवत्तथाकुला ॥ २ ॥
बत ! हास्मि हता विधे त्वया। तनयस्यासुहृता न मे पुनः।
रविणा सरासि प्रशोषिते। ननु जीवेच्छफरी तदाश्रया ॥ ३ ॥
पितरौ प्रथमं ततः सुतौ। हननस्य क्रम एष भो विधे।
तनयः प्रथमं कथं त्वया। मम नीतः प्रतिकूलचारिणा ॥ ४ ॥
बहुकालमहो ! न संस्थितिं। सुत चाप्त्वा न कलासु वर्धनं।
सकलैः सुजनैर्मुदेक्षितः। प्रतिपच्चंद्र इवासि निर्गतः॥ ५ ॥
उपचारशतैर्विवार्धितः। प्रथमं सूचितभाविवैभवः।
सहसैव दवाग्निना हतः। सुत बीजांकुरवद्गतो भवान् ॥ ६ ॥
न भवान् भवनाद्बहिर्गतो-। नुमतिं प्राप्य कदापि नो मम।
अधुना परिहाय मां कथं। सुत ! नापृच्छ्य दिवं प्रयास्यासि ॥७॥
पदवी त्रिदशालयस्य सा,। विषमा भूतगुणादिसंकुला।
सुगताद्य कथं सुत त्वया। गमनेऽल्पाध्वन एव सीदता ॥ ८ ॥
न कृतं करणीयमस्ति य—। दनुभूतानि सुखानि न त्वया।
विततं विमलं यशो न ते। परलोकं कथमद्य गम्यते ॥ ९ ॥
वचनं न ममावधारितं। शिशुतायामपि जातक! त्वया।
विफलीकुरुषेऽद्य मे कथं। गिरमुत्थाय सुभाषयेति माम् ॥ १० ॥
नयने मम बाष्पपूरिते। सुत कृत्वाप्यपहृत्य जीवितं।
तव देहविलोकरोधनं। कुरुतेऽतृप्त इवैतदंतकः ॥ ११ ॥
तव दूयत एव कोमलं ! मृदु शय्या-विनिवेशितं वपुः।
प्रसहेत तदेव हा कथं। अधुना तात चिताधिरोहणे ॥ १२ ॥
हतपंकजकांतिलोचने। वदनं चैव सदेन्दुदर्शनम्।
मधुरं वचनं वपुस्तव। सुभगं मन्मथगर्वहारि च ॥ १३ ॥

अनुचिंत्य च तान् गुणांस्तव । तनयातीव भवामि विव्हला ।
भ्रमरी हिमवृष्टिनाहतं । ननु शोचेदवलोक्य पंकजं ॥ १४ ॥
खलु किं न नु दत्तमर्थितं । सुत, निर्बंधपरेण यत्त्वया ।
प्रतिवाक्षि न मां यतोऽबलां । कुपितोऽकारणमेव नंदन ॥ १५ ॥
गृहकर्माणि रक्तमानसा–। माशितव्यं न विलंब्य देहि मे ।
अयि पुत्रक ! को वदेदिदं । वचनं संप्रति मां गते त्वयि ॥ १६ ॥
भवनं तनयेन शोभते । न वृथेत्थं विबुधैर्निगद्यते ।
भुवनं हि विभाति मे वनं । सुरलोकं तनये गते द्रुतं ॥ १७ ॥
इति सा बहुशो व्यचिन्तयत् । तनयं चाप पुनर्विमूर्च्छितां ।
अवलोक्य हि मूर्च्छितां सुतो । व्यपनीतो दहनाय बांधवैः ॥१८॥
अथ बंधुभिरग्निसात्कृतः । सुत इत्याद्यवगम्य विव्हला ।
विससर्ज हि शोकपावके । गुणिते स्नेहरसेन सा वपुः ॥ १९ ॥

बाष्पोदकेन नितरामभिषिच्यमान–।
स्तस्या न शोकदहनो निरतो हृदिस्थः ॥
प्रावर्तताधिकतरं स पुनः प्रदीप्तो ।
निक्षेपितो जलनिधाविव वडवाग्निः ॥ २० ॥

भाग २ परिशिष्ट (३)

रा. ब. शारंगपाणी यांच्या आठवणी

टिळकांचे मित्र रा. ब. शारंगपाणी यांना, टिळकांच्या इतर कांहीं स्नेह्यांबरोबर, आम्ही विनंति केल्यावरून त्यांनीं टिळकांच्या संबंधीं आठवणींचें एक टिपण रुपा करून आमचेकडे पाठविलें त्यांतील कांहीं उतारे खालीं दिले आहेत. "१८७३ च्या जानेवारींत टिळक डेक्कन कॉलेजांत दाखल होण्याकरितां आले तेव्हां मी त्यांस प्रथम पाहिलें. यावेळीं ते अंगानें कृश, डोळे मिचमिचित, डोक्याला खवडे पडलेले असे दिसत. पुढील दोन सालांत त्यांनीं तालीम करून आपलें रंगरूप सर्व बदलून टाकलें.......नाशिककर व धुळेकर या मंडळींचा, म्हणजे सोंवळें नेसणारांचा, एक क्लब असे. त्यांत टिळक सामील झाले होते. त्यांच्या वागणुकींत धर्मनिष्ठपणा दिसून येत असे. पोषाख अगदीं साधा असे....त्यावेळच्या मुलांच्या पोषाखांत धरबंध नव्हता. क्वचित् उघडयाबोडक्यानें क्लबांतून जेवून परत येतांना

वर्गाच्या खिडकीबाहेर उभें राहून नुस्तें "हिअर सर" अशी हजेरीवाल्यास आरोळी देऊन आपल्या खोलींत जावें, व मग अंगांत घालून वर्गांत येऊन बसावें, असें पुष्कळ विद्यार्थी करीत. टिळकांना जेवल्यावर सुपारी पुष्कळशी खाण्याची संवय असल्यानें तेही वरीलप्रमाणेंच करीत. अंगांत जुन्या चालीचा अंगरखा व डोक्याला उपरण्याची टापशी अशा पोषाखानेंहि टिळक केव्हां केव्हां वर्गांत बसत असत......पहिल्या सालीं काशिनाथ बळवंत (बाबासाहेब) पेंडसे हे सीनियर फेलो असून संस्कृत शिकवीत. टिळकांचें संस्कृत चांगलें असल्यामुळें ते भाषांतरें त्वरित करीत. टिळकांनीं कित्येक वेळां इंग्रजी कवितांची संस्कृतांत भाषांतरें केलीं होतीं. गणितविषयापैकीं ॲनेलिटिकल जिऑमेट्री हा विषय टिळकांना विशेष आवडे. मी स्वतः "बटलर्स सर्मन्स" हा विषय घेतला होता म्हणून टिळक मला दोष देत व म्हणत "गणित शिकण्याचें सोडून बटलरचीं सर्मन्स काय वाचीत बसतां!" प्रो. केरूनाना छत्रे यांना गणित विषयांतील शंका टिळक विचारीत त्यावरून हा मुलगा चांगला गणितज्ञ आहे असा त्यांचा पक्का ग्रह झाला होता........कित्येक वेळां केरूनाना दुर्बिणींतून विद्यार्थ्यांना तारे वगैरे दाखवीत त्यावेळीं टिळक ते पाहण्याला मुद्दाम जात. कॉलेजांत अभ्यास करणारांचे तीन वर्ग होते. कित्येक रात्रीं जेवल्याबरोबर निजून मध्यरात्रीं उठून अभ्यास करून फिरून निजत. कित्येक आवशीच अभ्यास करून घेत. कित्येक आवशी इतरांबरोबर गप्पा मारून मग मध्यरात्री अभ्यास करीत. टिळक तिसऱ्या वर्गापैकीं असत. त्यांना तेव्हांपासून जागरणाची मोठी हौस. ते स्वतः जागत व दुसऱ्यांसहि जागवीत. ते एकलकोंडे नव्हते पण फार वाचाळही नव्हते. मित्रमंडळींत ते मोकळ्या मनानें वागत. आम्ही त्यांची निवडक मित्रमंडळी रात्रीं जेवल्यावर हटकून एके ठिकाणीं कोणाएकाच्या खोलींत जमत असूं...आपल्या मंडळींत टिळकांचा एक प्रकारचा दरारा असे. टिळकांची अभ्यास करण्याची पद्धति ॲनेलिटिकल म्हणजे विवेचक बुद्धीची असे. केवळ पुस्तकांतील विवेचनानें संतुष्ट न होतां स्वतः विषयाचे उभे आडवे विभाग पाडून स्वतःची बुद्धि चालवून त्या विषयाची कांहीं तरी नवी मांडणी करीत......नोटा घेतल्या तरी त्या दुसऱ्याच्या न घेतां स्वतःच्या तयार करीत. एलएल्. बी. च्या वेळीं आम्हीं एकत्र अभ्यास केला तेव्हां व्यवहारमयूख, मिताक्षरा वगैरे मूळग्रंथ त्यांनीं आम्हीं मिळून वाचले......व्यायाम मेहनत वगैरे बाबतींत टिळक सर्वांच्या पुढें असत. तालमींत दोन दोन तासहि

घालवीत, पोहतांना अर्धा अर्धा तास पाण्यांत डुंबत, रात्रीं जागून सकाळीं थंड पाण्याच्या स्नानाला नळाखालीं बसले म्हणजे वीस वीस मिनिटें पाण्याची धार डोक्यावर धरीत. आमच्या एल्एल्. बी.च्या परीक्षा झाल्यावर टिळकांचे चुलते मला भेटले व म्हणाले कीं तुम्ही बाळाला वकिली किंवा नोकरी करण्यास सांगा. परंतु या दोन्ही गोष्टी न करण्याचा टिळकांचा निश्चय प्रथमपासूनच मला माहीत असल्यामुळें ती गोष्ट त्यांचेजवळ काढून कांहीं उपयोग नाहीं असें मीं त्यांस सांगितलें."

भाग २ परिशिष्ट (४)–टिळकांचीं संभाषणें

[या दोन परिशिष्टांत टिळकांचे दोन संभाषणप्रसंग दिलेले आहेत. हीं संभाषणें अर्थात् शब्दशः वेळच्या वेळीं कोणी उतरून घेतलेलीं नव्हत. किंबहुना आपल्या संभाषणाला कोणी ग्रंथकार महत्त्व देईल अशी कल्पना संभाषणांत सामील झालेल्या कोणाहि गृहस्थास तेव्हां येणें शक्य नव्हतें. पण अशा प्रकारचीं संभाषणें एक वेळ प्रत्यक्ष घडलीं ही गोष्ट त्यांत सामील असलेल्या गृहस्थांपैकीं निदान एकाद्दोघांना अद्यापि फार आठवते. टिळक आगरकर गेले तरी उपासनी व शारंगपाणी हे अद्यापि हयात आहेत; व 'कर्मयोगी' मासिकाचे संपादक रा. एकनाथ यादव निफाडकर यांनीं रा. सा. उपासनी यांनीं सांगितलेल्या हकीकतीवरून हीं संभाषणें लिहून काढलीं व मागाहून तीं स्वतः उपासनी यांना दाखवून तपासूनहि घेतलीं. पुढें शारंगपाणी यांस तीं दाखविलीं तेव्हां त्यांनींहि त्यांत मूळच्या संभाषणांतील भाव यथातथ्य रीतीनें प्रगट केला आहे व तीं होत असतांच जणूं काय लिहून काढलीं गेलीं अशीं दिसतात असें सांगितलें. भावनेप्रमाणें बोलणाराच्या भाषणपद्धतीचेंहि अनुकरण लेखकानें आपणाकडून होईल तितकें केलें आहे. हीं संभाषणें येथें देण्याचें कारण इतकेंच कीं, टिळकांच्या पूर्वचरित्रासंबंधानें आम्हीं उपासनी शारंगपाणी वगैरे गृहस्थांना कांहीं माहिती पाठविण्यास विनंति केली होती. पैकीं शारंगपाणी यांनीं कांहीं थोडीं टिपणें पाठविलीं, व खालीं दिलेलीं दोन मनोरंजक संभाषणें स्वतः उपासनी यांनीं आठवणीनें लिहून काढून पाठविलीं असतां तशाच स्वरूपाचीं जवळ जवळ निफाडकर यांनीं तयार केलीं आहेत. खासगी संभाषण हें संभाषणाच्या रूपानें द्यावयाचें तर तें असेंच असणार हें उघड आहे, लॉर्ड मोर्ले यांनीं आपल्या 'आठवणीं'च्या पुस्तकांत

व त्यांनीं लिहिलेल्या ग्लॅडस्टन साहेबाच्या चरित्रांतहि अशींच संभाषणें कोठें कोठें घातलीं आहेत, तींहि अर्थात् जागच्या जागीं टिपून घेतलीं नसलीं तरी विश्वसनीयच मानण्यांत येतात. उदाहरणार्थ, ग्लॅ. चरित्रग्रंथांतील बुक १० चॅपटर ५ खंड ५२ यांतील संभाषण व आठवणींतील भाग २ पान ११ यांतील संभाषण पहा.]

(१) सोंवळें-ओंवळें

मुळेः— (उपासन्यांना) काय भटजी ! चाललांत जेवायला !

उपासनीः— (अगदीं साध्या भावनेनें) हो !

टिळकः— हो राजेबहाद्दर !

आगरकर.— आम्ही येऊं कां तुमच्या क्लबांत उपासनी !

उपासनीः— या कीं, आम्हांस आनंद वाटेल.

मुळेः— पण आम्ही तें गबाळें नाहीं नेसणार.

उपासनीः— मी तुम्हांला शारंगपाण्यांचा पीतांबर आणून देतों.

आगरकरः— त्यांच्या लग्नापासून कधींहि न धुतलेला पीतांबर ?

उपासनीः— मग धुतलेला माझा कद देतों.

आगरकरः— पण धुतलेलें हें आमचें कर्पास-वस्त्र कां चालूं नये ? हा जुलूम कां ? अमकेंच नेसा; अमक्याच रीतीनें नेसा; अमक्याच गोष्टींची ड्रिल करा, अरे आहे काय हें सोंग ? याला कांहीं आधार ? याचें कांहीं प्रयोजन तरी आहे काय ? आमच्या सोंवळ्यानें आमचें स्वाभाविक कोवळें हृदय शिस्तीच्या नांवाखालीं निगरगट्ट करून टाकिलें आहे. तुम्हांला नाहीं असें वाटत टिळक ?

टिळकः— तुम्ही मला असे प्रश्न वारंवार कां विचारतां ? माझीं उत्तरें तुम्हांला रुचत नाहींत. तथापि तुमचा हल्ला निकराचा जरी असला तरी तो कळवळ्याचा आहे म्हणून मी आज निराळ्या पद्धतीनें उत्तर देतों. पण आतां हें असें जेवल्याशिवाय बोलत उभें राहून आमच्या शंकराला (आचाऱ्याला) त्रास देणें मला आवडत नाहीं. शिवाय आचारी रागावला कीं खर्च जास्त लागून अन्नही चांगलें मिळत नाहीं. मुळे आम्ही बुवा गरीब माणसें आहोंत.

आगरकरः—तुमचें म्हणणें अगदीं बरोबर आहे. तुम्ही गरीब असाल मी तर जन्माचा दरिद्री आहे. पण तुमची तयारी असेल तर मी आज जेवणार सुद्धां नाहीं. चला उपासनींच्या खोलींत बोलत बसूं.

मुळेः— नाहीं रे बाबा. मला सपाटून भूक लागली आहे.

टिळकः— आणि मलाही खूप पोहण्यामुळें मनस्वी भूक लागली आहे. आगरकर, तुम्ही वादविवादापायीं शरीराची खराबी करून घेतां हें चांगलें नव्हे.

आगरकरः—अगोदर मन नंतर शरीर.

टिळकः— नव्हे, अगोदर धर्म आणि तो शरीराशिवाय नीट होत नाहीं शिवाय आतां आपणांला घाई कसली आहे ! आपण कांहीं कुठें पळून जात नाहीं. नीट मनसोक्त जेवा. म्हणजे मग प्रफुल्लित मनानें आपण बोलूं.

(नंतर जेवणखाण आटोपल्यावर व थोडा वेळ इतर किरकोळ गप्पा झाल्यावर आगरकरांच्या आग्रहावरून टिळकांनीं आपली बाजू मांडिली.)

टिळकः— हें बघा आगरकर, पहिल्या धडाक्याला शास्त्र सांगतों.

मुळेः— शास्त्र्याच्या मुलाला सर्वत्र शास्त्रच दिसतें.

टिळकः — स्वाभाविकच आहे. आजचें सगळें पाश्चात्य जग शास्त्र्याचेंच मूल आहे. आणि त्या पोराचें आपण कौतुक करतां. आज पर्यंत आपला मुलगा तेवढा बाळ्या आणि दुसऱ्याचा ठोंब्या असा स्वाभाविक प्रकार असे. पण हें इंग्रजी राज्य आल्यापासून आम्ही आमचें तें ढोर आणि दुसऱ्याचें मात्र पोर असें म्हणत आहों. असो. मुळे मध्येंच बोलल्यांत म्हणून निरुपायानें समाचार घ्यावा लागला. (आगरकरांकडे तोंड करून) मला वाटतें मध्येंच कोणीं बोलूं नये. (संमती मिळाल्यावर पुढें) शास्त्र सांगतें कीं, कापसापेक्षां रेशिम जास्त उष्ण असतें आणि म्हणून तें केरकचरा किंवा अन्य तऱ्हेची घाण स्वतःवर राहूं देत नाहीं. तथापि त्याला कांहीं मर्यादा आहे. रेशमी

वस्त्र झालें तरी तें धूत गेलेंच पाहिजे. पण तें वारंवार धुतलें म्हणजे लवकर फाटतें, आणि भारी किंमतीचें असल्यामुळें सामान्य लोक धूत नाहींत. माझें भाषण सामान्य जनसमूहाच्याच दृष्टीनें असतें हो. हें मात्र विसरूं नका. उलट कापसाचें वस्त्र रोज धूत गेलें असतां रेशमी वस्त्र नेसण्याचीच कां गरज असावी, आगरकरांच्या भाषेंत, जुलूम कां असावा याचें उत्तर सोपें आहे. वस्त्रांतर करणें शुद्धतेच्या दृष्टीनें इष्ट आहे. साहेब लोकसुद्धां जेवतांना पोषाक बदलतात आणि तेही जेवणाचा शक्य तितका रेशमी पोषाखच करितात. रावबाजींच्या सोंवळ्याच्या पराक्रमाबद्दल फाजिल विश्वासाची गोष्ट जमेस धरून तुम्ही सोंवळ्याचा धिक्कार करूं नका. आतां हा सोंवळें परिधान करण्याचा एक किरकोळ प्रकार आहे. तो इतर महत्त्वाच्या प्रसंगीं केला नाहीं, तरी चालेल; न केल्यास भयंकर पाप लागतें असें नाहीं, हें मी कबूल करतों; पण तसे महत्त्वाचे प्रसंग तुम्हां आम्हांवर आज येऊन पडले आहेत काय ? नाहींत. मग उगाच आपल्या अनंतकालापासून चालत आलेल्या रीतीवर शस्त्र कां उगारितां ?

आगरकरः—हा, हाच भयंकर अंधविश्वासाचा तोटा या सोंवळ्यामुळें होतो. टिळक तुमची आमची गोष्ट निराळी आहे. चांगलें कोणतें आणि वाईट कोणतें हें तुम्हांआम्हांला समजतें. पण सामान्यजनपद् झाडून रावबाजीसारखें बावळट आहे. मला हा बावळटपणा अगदीं खपत नाहीं. मग तो सोंवळ्यांत असो कीं आगगाडी पुढें कोंबडीं, अंडीं, नारळ फोडण्यांत असो. आणि सगळ्या प्रकारांत जर कोणता अतिशय जालिम, कालियाच्या विषाचा बावळटपणा असेल तर तो गतानुगतिकत्वाचाच आहे. अनंतकालापासून चालत आलेले रिवाज म्हटलें कीं माझ्या कपाळांत तिडिकच उठते. खरोखर अनंत काल म्हणजे काय, रिवाज कसे पडतात, आपण त्यांनीं कितपत बांधले जातों व जावयास पाहिजे वगैरे विषय फार फार विचार करण्यासारखे

आहेत. पण विचार करतो कोण ? जो तो उठला कीं लागला ठेवायला बापाच्या पावलावर पाऊल. बाप तांबट तर मुलगाहि तांबट, बाप हजाम तर मुलगाहि हजाम; पण बाप कुंभार तर मुलगा भिक्षुक असा प्रकार आमच्या हिंदुस्थानांत चुकून होणार नाहीं. तेंच पाश्चात्यांकडे पहा. पण काय हो टिळक पाश्चात्त्यांचें नांव काढतांच तुम्ही असें मनांतल्या मनांत रागावतां कां ?

टिळकः— कारण त्यांची मला भीति वाटते म्हणून नव्हे, तर कोणत्याहीं गोष्टीचा साधक बाधक विचार व्हावा म्हणून मी बोलत नाहीं. राग येतो यांत शंकाच नाहीं.या पाश्चात्यांनीं आमचें राग येण्यासारखेंच नुकसान करणें चालवलें आहे. तथापि त्यांच्यातहि कांहीं अत्युत्कृष्ट गुण आहेत ही गोष्ट मला आज मान्य आहे. माझे या विषयावर अजून पक्के विचार तयार व्हावयाचे आहेत.त्याचप्रमाणें आगरकर तुम्ही सांगितलेले सगळे विषय खरोखरच विचार करण्यासारखे आहेत. पण विचार करतो कोण ? या तुमच्या प्रश्नाला सामान्य जनता हें उत्तर नाहीं. सामान्य जनता विचारवंत होईल तर आपण राजेच होऊं. इंग्रज आणि मराठे समसमान दर्जाचे मित्र होतील. आजच्याप्रमाणें धनीनोकरांचें त्यांचें नातें रहाणार नाहीं; पण तशी परिस्थिति कशी जुळवून आणितां येईल ह्याचा विचार आजच्या सुशिक्षित तरुणांनीं करावयाचा आहे. आगरकर, मी तुम्ही व या सर्व मित्रांनीं विचार चालविलाच आहे. त्या विचारांचें वर्गीकरण करून, कोणास कुठें कितपत संघशक्तीनें कार्य करितां येईल हें आपण ठरवूं, पण जोंपर्यंत ज्या सामान्य जनतेला शिकवावयाचें आहे तिचा बुद्धिभेद करूं नका. दमादमानें गोष्टी घ्या, आंजारून गोंजारून शिकवा, असें माझें म्हणणें आहे.

आगरकरः—(तडफीनें) माझा मतभेद आहे.—

(नंतर आगरकर सामान्य जनतेवर फार घसरले. त्यांचें भाषण ऐकवेल तितकें टिळकांनीं ऐकून घेतलें. पण पुढें असह्य

झाल्यावर, उपासनींच्या संकेतावरून ते आपल्या खोलींत जाऊन निजले.

(२) आमचें शिक्षण आम्हींच सांभाळिलें पाहिजे

टिळकः— आगरकर, आज तुम्हांला वेळ आहे कां? आपण आपल्या भावी कार्यांची नक्की जाणीव करून घेऊं या. तुमचें व आमचें सार्वजनिक सेवेचें ध्येय कोठें, कसें आणि कितपत जुळतें हें आपण बी. ए. च्या क्लासांत असतांनाच ठरविणार होतों. त्याला आज तीन वर्षें होऊन गेलीं. हें असें फुकट दिवस घालविणें चांगलें कां?

उपासनीः— आपण कांय फुकट दिवस घालवितों? परीक्षा पास होणें ही पूर्वतयारी नाहीं कां?

आगरकरः—परीक्षा पास झालों म्हणजे आमची समाजांत प्रतिष्ठा वाढेल व तितकीच आम्हांला समाजसेवा जास्त करितां येईल, यापेक्षां परीक्षांची जास्त किंमत निदान मला तरी वाटत नाहीं. तसें पाहिलें तर मलाहि टिळकांसारखेंच, तीन वर्षें फुकट घालविल्यासारखें वाटतें. असो. हा विषय अत्यंत किरकोळ आहे. टिळक, तुमच्या विषयावर मीं थोडेच दिवस पण कसून विचार केला आहे. समाजसेवेचा मीं सर्व बाजूंनीं थांग घेऊन पाहिला पण मला अजूनहि राजकीय सुधारणांच्या ऐवजीं सामाजिक सुधारणा करणेंच आजचें आमचें आद्य कर्तव्य आहे, असें वाटतें

उपासनीः— हा कांहीं Common Platform (एकमताचें आविष्करण) होत नाहीं. जी चर्चा बी. ए. च्या क्लासांत झाली तिचाच काथ्याकूट एम्. ए. च्या आणि एल्एल्. बी. च्या क्लासांत असतांना होत आहे.

टिळकः— हरकत नाहीं. द्वैतमताचें अद्वैत मत करणें कांहीं कमी फायद्याचें नाहीं. आजच्या वादविवादाची आपण मर्यादाच ठरवूं या. आज आपण फक्त समान ध्येय होतें कीं नाहीं एवढेंच पाहूं;

त्याची दिशा नंतर आंखून टाकूं. आगरकर, एकूण तुमच्या मतें अगोदर सामाजिक सुधारणा आणि नंतर राजकीय सुधारणा होणें जरूर आहे.

आगरकरः—होय. पुष्कळ विचार करून मीं हें मत निश्चित केलें आहे. अहो! अगोदर घर नंतर दार. ज्याचें घर मजबूत त्याचें दारहि मजबूत. ज्याला घरीं किंमत नाहीं त्याला बाहेर कोण विचारणार? शेले म्हणतो "ज्याच्या घरीं बायकापोरांमध्यें अनन्वित जुलूम थयमान करितो त्याच्या घरांतच त्याच्या बायकापोरांतच त्याच्या अधःपतनाचे शाप संचार करितात" हें वर्णन आज आपल्या घरांना सर्वथैव लागू पडत नाहीं काय? टिळक, तुमची–आमची गोष्ट निखालस आहे. पण एकंदर हिंदुसमाज लक्षांत घ्या. म्हणजे भूतांखेतांवरचा विश्वास, आगगाडीपुढें अंडीं व नारळ फोडणें, कुळधर्मापायीं कर्जबाजारीपणा स्वीकारणें, स्मशान–यात्रेंत प्रेताची विटंबना करणें आणि विधवांचें-नको-बुवा, तो प्रकार तर शिसारीचे शहारे उत्पन्न करितो! टिळक तुम्ही मला काय वाटेल तें म्हणा, पण आपण तर घर सुधारा, घर सुधारा असाच डांगोरा पिटविण्याच्या तर्फेचे आहोंत.

टिळकः— पण मी कुठें तुमच्या विरुद्ध आहें? अहो, घर कुणाला नको असतें? तुमचा शेले तर आमचे रामदासहि म्हणतात कीं, "आधीं प्रपंच करावा नेटका." परंतु शेले नुसता बडबडला आणि रामदासांनीं "आधीं केलें मग सांगितलें." आगरकर, घर सुधारा, घर सुधारा, असा तुम्ही डांगोरा पिटविणार ना? पिटवा कीं, आनंदानें पिटवा. जोरजोरानें पिटवा. पण माझ्यासारखा एखादा अज्ञानी तुमच्याकडे आला आणि म्हणाला कीं, "आगरकर, घर सुधारा म्हणतां पण मला तर घरच नाहीं; मग मी काय करूं?" तर तुम्हीं त्याला घर दिलें पाहिजे. दुसरा उपासनींच्या-सारखा एखादा हुशार नागरिक तुमच्याकडे आला आणि तुम्हांला विचारूं लागला कीं, "आगरकर, घर म्हणजे काय

हो! आधीं घर मग दार म्हणतां, पण आधीं दार मग घर हें तर प्रत्यक्ष चर्मचक्षूंनाहि दिसतें" तर मग तुम्ही त्याची शंका फेडली पाहिजे. अहो, घर तर हवेंच हवें, घराकरितांच तर सगळ्या उलाढाली चालतात. इंग्रज लोक येथें आले, ते सर्व जगभर पसरले ते घराकरितांच. पण बाजाराशिवाय, दाराशिवाय, बाह्य जगाशिवाय घराचें अस्तित्व नसतें हें तुम्हांला मान्य आहे कीं नाहीं!

आगरकरः—अलबत. अलबत. खऱ्या गोष्टी मी अमान्य कसा करीन! या मर्त्यलोकांत जोंपर्यंत आमचें घर आहे तोंपर्यंत या मर्त्य लोकाच्या बाजारावर तें अवलंबून असतें यांत संशय नाहीं. खरोखर, टिळक, मी मूळांतच वेगळ्या मताचा मनुष्य आहें. मला वाटतें कीं, मनुष्याचें ध्येय अति उच्च असावें, त्याचा एक दशांश भाग जरी त्याला शेंकडों वर्षें पर्यंत प्राप्त झाला नाहीं तरी चालेल. तुम्ही बाजाराला या मर्त्य लोकाला फार महत्त्व देतां. इतकें कीं, विचार करितांना तुम्ही दुसऱ्या सृष्टि लक्षांत घेतच नाहीं. शेलेच्या एपिपसिशिडायन् काव्यांत वर्णन केलेलें दिव्य कौटुंबिक सुख किंवा आपल्या संस्कृत काव्यांतून वर्णन केलेलें स्वर्गसुख अशक्य कोटींतलें आहे असें मला वाटत नाहीं; तरी पण या मायिक बाजारापासून जर तुम्ही आरंभ केला आणि तेंच ध्येय पुढें ठेविलें तरी मला आतां असें सांगा कीं हा बाजार तरी कोण मांडतो? घरांत उत्पन्न झालेलीं मनुष्येंच मांडतात ना? "मला घरच नाहीं, आगरकर, मला घर द्या" असें म्हणणाऱ्या माणसाला मी त्याचा स्वभाव ओळखून घर देईन. आतां थोडेंसें विषयांतर होईल पण मी थोडासा गोल्डस्मिथच्या मताचा आहें. मला वाटतें कीं, कोणी कसाहि असो; त्याला कुटुंबपोषणाची ताकद असली तर त्यानें लग्न जरूर जरूर करावें. पण ज्याला ताकदच नाहीं अशा माणसाची आपण कींव करावी आणि त्याला जें देवानें दिलें नाहीं तें जिव्हाळ्याच्या माणसांचें प्रेमसुख आपण देण्याचा प्रयत्न

करावा. आतां उपासनींसारख्या हुशार माणसाला मी सांगेन कीं मला तुमच्या प्रश्नाची खोंच समजली. पण ती लक्षांत घेऊनहि मी सांगतों कीं, बाह्य जगांतील जी राजकीय परिस्थिति आहे, तिचा तर अवश्यमेव विचार करा, करूं नका असें मीं कधींहि म्हटलें नाहीं; आज म्हणत नाहीं;व पुढेंहि म्हणणार नाहीं. पण राजकीय परिस्थिति ही बाह्य जगाची एक स्थिति आहे. तेवढ्यापुरताच विचार करा असें माझें सांगणें आहे; आणि तो विचारहि घराकरितांच करा असा माझा आग्रह आहे. घराला तुम्ही राजकीय संज्ञा द्या कीं सामाजिक असें विशेषण लावा. शब्दाकरितां मी भांडत नाहीं. पण त्या शब्दांचे जे रूढ अर्थ आहेत त्या अर्थांनीं मी सामाजिक सुधारणा घराच्या बाबतींत लावतों. मला वाटतें कीं माझें बोलणें टिळकांना गैर वाटूं नये.

टिळकः— नाहीं, अगदीं गैर वाटत नाहीं. उलट आजचा दिवस चांगल्या शकुनाचा असला पाहिजे असेंच मला वाटतें. कारण आपण आज किती तरी शांत रीतीनें विचार करीत आहोंत. यावरून आगरकर, आपणां दोघांकडून महाराष्ट्राकरितां कांहीं तरी सुरेख सेवा खचित घडणार यांत शंकाच उरत नाहीं. असो; आगरकर, तुमचें मूळतत्त्व मला सर्वथैव मान्य आहे. घराकरितां सगळ्या चळवळी असतात, यांत मतभिन्नता नाहींच. तुमच्यासारखी माझी कविकल्पना नसली तरी घर ही एक मोक्षपदाची पायरीच आहे असें माझें शास्त्रीय मन मला सांगतें. तथापि ही पायरीच मजबूत असली पाहिजे. आगरकर, ध्येय उच्च असावें असें तुम्ही म्हणतां; पण मी सांगतों कीं, प्रत्येक जीवाचे ध्येय उच्च असतेंच. त्याला हवें असलेलें सुख मिळालें म्हणजे त्याची स्वाभाविक हांवच त्याला पुढलें ध्येय दाखविते. पण सामान्य जनाला सामान्य ध्येयच प्रथम सर्वस्व वाटतें. आणि आम्हांला सामान्य जनाच्या दृष्टीनेंच विचार करायचा आहे. तेव्हां आज हिंदुस्थानच्या सामान्य

मनुष्याच्या घराची परिस्थिति कोणती आहे हें पहावयाला हवें. पण मला अगोदर असें सांगा कीं हें पहातांना दृष्टि किती लांबच्या भविष्यकाळांत न्यायला तुम्ही तयार आहांत ?

आगरकरः—तुम्ही सांगाल तितकी लांब. मला सूर्यमंडळ भेदून विश्वामित्राच्या सृष्टीपलीकडे दृष्टि नेतां येईल.

टिळकः— (हंसून) नको. तितक्या दूरचा पल्ला आज नको. आपणाला सगळे लोक आजच कवि करावयाचे नाहींत.

आगरकरः—पण सगळे लोक मुत्सद्दीहि करूं नका हो. टिळक, एकवार कवि चालतील; पण ते जर कां मुत्सद्दी झाले तर दिल्लीआग्र्याचे घाणेरडे प्रकार सुरू होतील बरें.

टिळकः— त्याची तुम्हांला आज भीति नको, आगरकर, तुम्ही म्हणतां तितकें राजकारण बोकाळायला आपण मरून वर चार पिढ्याहि खपतील, असो. माझी एवढीच विनंति आहे कीं आजचा विचार करितांना भूतकाळांत स. १६३२ पासून तों भविष्यकाळांत निदान स. १९३० पर्यंत तरी आपली दृष्टि पोचवली पाहिजे. मी एक गोष्ट कबूल करितों कीं, राजकीय परिस्थिति ही घराची एक स्थिति आहे. पण ती एकच स्थिति आज वामनावताराप्रमाणें घराच्या आदि–मध्य–अंत्य या तिन्ही अवस्थांना व्यापून उरली आहे. कशी ती पहा. घरांतलें पहिलें स्थान देवांचें.

आगरकरः— देवांचें ? देवांचें कसलें मुलांचें ! दगडी म्हसोबाचें ? त्याचें घरांत स्थानच नाहीं. प्रत्यक्ष अंतरालांतून तुटून आलेल्या लहानग्या सोनुकल्याचें पहिलें स्थान.

टिळकः— (स्वगत) किती शुद्ध व पवित्र जीवात्मा हा ! खरोखर, असले साधू उत्पन्न होतात म्हणूनच स्थित जगाला ठोसे मिळून गति प्राप्त होते. पण या गतीला वळण मी दिलें पाहिजे. (उघड) आगरकर, मुलांना देवस्थानीं समजणारे तुम्हीच मला देव भासत आहांत. थट्टा नव्हे खरोखरच. (हृदय आवरून) असो. घरांतले देव जीं मुलें त्यांना

आज जरी मुबलक दूधदुधभतें व अन्न खायला मिळतें, तरी इतकें पुढें मिळत राहील काय ? आज आमचीं गुरें विलायतेला दरवर्षी फुगणाऱ्या संख्येनें जात आहेत. शेतसारा दर तीस वर्षांनीं वाढतो आहे, मुलांना शिक्षण कसें मिळेल तें तुम्ही स्वतःच अनुभवतां आहां; लष्करी खात्याकडे खर्च होतो त्याच्या कितव्या हिश्यानें शिक्षण दिलें जातें ? कसें दिलें जातें ? शूट साहेब गेले. नंतर यकश्चित् आय. सी. एस्. कां आला ? धार्मिक समजुती पहा, किती घाणेरड्या ! त्या कांहीं इंग्रजांनीं घाणेरड्या केल्या नाहींत. पण त्यांनीं आम्हांला त्या कामीं काय मदत केली ? आम्हाला मदत हवी फक्त शिक्षणद्वारें आणि तीहि द्रव्यद्वारें. आमच्या मुलांना, बायांना आम्हीच खरा धर्म सांगूं. इंग्रजांनीं आमच्या धर्मांत हात घालतां कामा नये. कारण त्यांना आमचा धर्म समजत नाहीं. 'A cow has no soul' असा त्यांचा प्रत्यक्ष आचार आहे. आमच्या मुलांची खाण्यापिण्याच्या बाबतींत गैरसोय आणि शिक्षणाची ही असली अनवस्था! मग आमच्या देवांचा देवपणा राहिला कुठें ? सामाजिक सुधारणा करा ! हो करा. मीहि सांगतों सामाजिक सुधारणा करा. पण नुसत्या बोलण्यानेंच सुधारणा होत नाहींत. उद्योगाला लागा म्हणजेच त्या होतील. आणि मग तुम्हांला आढळून येईल कीं तुम्हाला सर्व ठिकाणीं सरकारशीं झगडावें लागेल.

आगरकरः— झगडूं. आम्ही आमच्या घराकरितां, देवाकरितां झगडूं. पण टिळक, सरकाराबरोबर आम्हांला आमच्या अज्ञानाशींहि झगडावें लागेल. झगडाल तुम्ही ?

टिळकः— ती हृदयाची जखम आहे. तेथें मी गोड बोलून, किंबहुना मुळींच न बोलतां नुसत्या आचारानेंच जखम भरून काढीन. सरकाराशीं करण्याचा विरोध बाहेरचा आहे, तो पुष्कळसा कचरा आहे. म्हणून जोरानें झटकून टाकीन. मलीन पदार्थ लावून भांडें पुसून काढल्यास जास्त स्वच्छ होतें या न्यायानें मी सरकारचा आभारी आहें.

आगरकरः—मतभेद होतो तो एथेंच होतो. सामाजिक जखम हृदयाची आहे असें समजून आज शेंकडों वर्षें इलाज झाला नाहीं. आज हृदयाची क्रिया बंद पडण्याची वेळ आली आहे. मलम लावतां ! लावा. पण लवकर लावा. आधीं लावा. खूप लावा. हृदय बंद पडून हिंदुस्थानाचें प्रेत झाल्यावर त्याच्यावरचा बाहेरचा कचरा झाडून काय उपयोग ! टिळक, समाजाला हृदयाची उपमा दिलीत; ठीक केलें. पण आतां ती जखम भरून काढा. हृदयाकरितां बाहेरची स्वच्छता ठेवा.

टिळकः— अहो आगरकर, ही जखम तरवारीची नाहीं, भुकेची आहे. अन्न न मिळाल्यामुळें हृदय अशक्त झालें. एथें मलम नको. बाहेरून पोटांत अन्न गेलें पाहिजे; आणि अन्नाचें ताट आपल्या ताब्यांत नाहीं. तथापि मी आज एक मधलाच मार्ग सुचवितों. आपणां दोघांना चालू स्थितींचें, किंवा सर्वांगिण शिक्षण हातीं घ्यायला हरकत नाहीं ना ! शिक्षणासारख्या पवित्र कार्यांत तर आपला 'common platform' आहे ना !

आगरकरः—(विचार करून) आहे. 'common platform' आहे. ठीक टिळक, ठीक सुचवलें. ठरलें. आमच्या देशाचें शिक्षण आम्हींच हातीं घ्यायचें. ठरली ना एकवाक्यता !

टिळकः—ठरली.

उपासनीः—ठरली. आगरकर, टिळक, तुमचें दोघांचें मी अभिनंदन करितों.

भाग ३ रा

टिळकांपूर्वीचा महाराष्ट्र

टिळकांच्या सार्वजनिक चरित्रास न्यू इंग्लिश स्कूल उघडल्यापासून म्हणजे सन १८८० च्या जानेवारींत सुरवात होते हें खरें. तथापि त्यांच्या स्फूर्तीचें रहस्य समजण्याला त्यांच्या पूर्वकालच्या महाराष्ट्राचा वृत्तांत लक्षांत घेतल्याशिवाय चालणार नाहीं. टिळकांची स्फूर्ती ही कांहीं कोऱ्या मानसिक कागदावर महाराष्ट्रानें प्रथमच काढलेली परीक्षेची पुस्ती नव्हे. तिच्या कितीतरी चिताड आवृत्त्या खर्ड्यांच्या रूपानें पूर्वीं अनेकांनीं काढल्या असतील; पण त्यांच्या चारित्र्याला यशःसिद्धी व कीर्ति यांच्या योगानें मिळणारा उठावदारपणा न लाभल्यानें, ते खर्डे जनविस्मृतिरूपी केरकचऱ्याच्या टोपलींत चुरगाळून टाकले गेले असल्यास नवल नाहीं. स्फूर्तिरूप पुस्ती काढण्याकरितां अक्षर घटविण्याचा हा उद्योग टिळकांपूर्वीं सुमारें पन्नास वर्षें होत होता ! पण कांचेवरून उन्हांत फोटो छापण्याचें काम सुरू असतां प्रथम नुसता किंचित् काळसरपणा, नंतर स्थूल रूपरेषा, नंतर शरीराचे उन्नत भाग, नंतर चेहऱ्यावरील अवयवांचा रेखीवपणा, आणि शेवटीं नेत्रांतील तेजोबिंदु, अशा अनुक्रमानें एकाच कांचेवरून एकाच कागदावर चित्र अधिकाधिक स्पष्ट उमटत जातें; तोच प्रकार महाराष्ट्राच्या राजकीय स्फूर्तीचाहि झाला. कांचेंतून बराच वेळ घेतलेला सूर्यप्रकाश, आणि स्वतः विकार पावून त्याचें चित्र बनविण्याची कागदाची पात्रता, या पूर्व कारणांबरोबर टिळकांच्या उत्तर चरित्रांतील यशःसिद्धीचें रसायन त्यांचें चरित्रचित्र इतरांच्याहून अधिक खुलण्यास साहायभूत झालें ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. कसेंहि असो. टिळकांच्या चरित्राचें मर्म समजण्याला महाराष्ट्राचा पूर्वेतिहास लक्षांत घेतला पाहिजे; व तो अवघा पन्नास साठ वर्षांचा असल्यामुळें फार मोठा आहे असेंहि म्हणतां येत नाहीं.

टिळकांनीं कॉलेजांत प्रवेश केल्यापासून (१८७२) ते मृत्युवश होईंपर्यंत (१९२०) सुमारें पन्नास वर्षांचा काळ गेला. तितकाच तो १८७२ पूर्वीं जाऊन मोजला असतां १८२२ हें वर्ष येतें. म्हणजे पुण्यास पेशवाईची अखेर

झाल्यापासून अवघीं चारच वर्षें होतात. यामुळें पूर्वसंशोधनास एक प्रकारचें निश्चित व निर्णायक असें स्वरूप येऊं शकतें. पन्नास वर्षांच्या या दोन मोठ्या पिढ्यांत पुण्यांतील जुनें स्वराज्य नष्ट झाल्यापासून, नवें स्वराज्य हातीं आलें नसलें तरी डोळ्यांपुढें चांगलें दिसूं लागेपर्यंतचा, वृत्तांत सांठवितां येतो. फरक इतकाच कीं, प्रस्तुत पुढील पन्नास वर्षांतील फक्त एका व्यक्तिचरित्राचा विशेष विचार आम्हांस कर्तव्य असून, पहिल्या पन्नास वर्षांसंबंधानें एकंदर महाराष्ट्राविषयीं तो विचार करावयाचा आहे. यामुळें पुष्कळच संक्षेप घ्यावा लागेल हें खरें; पण त्या काळाविषयीं माहितीहि इतकी तुटपुंजीच आहे कीं, या संक्षेपाचा आश्रय केल्याशिवाय गत्यंतरहि नाहीं.

या पूर्वेतिहासाचे, नेहमींच्या पद्धतीनें, पांचचार विभाग पाडतां येतील. परंतु राजकीय, धार्मिक, सामाजिक, औद्योगिक अशीं नक्की तुटक खातीं न पाडतां सामान्यतः राजकीय स्थिति व सामाजिक स्थिति अशा दोन ठोकळ सदरांखालीं हें सिंहावलोकन करण्याचें आम्हीं योजलें आहे. तसेंच या काळांतील माहितीचीं साधनेंहि संकीर्णस्वरूपाचीं असल्यामुळें, जेथें स्पष्ट आधार दाखवितां येतील तेथेंच ते दाखविले असून, प्रत्यक्ष वाचावयास न मिळालेल्या किंवा निवळ स्मरणांत राहिलेल्या माहितीची गोळाबेरीज सामान्यतः दिली आहे.

१८१८ सालीं बाजीरावसाहेब पुणें सोडून गेले ते पुन्हां पुण्यास परत आले नाहींत. येवढेंच नव्हे तर भट पेशवे घराण्यापैकीं एकाहि शाखेचा कोणी मनुष्य पुढील पन्नास वर्षांत पुण्यांत कायमचा येऊन राहिला नाहीं. फुलगांव येथील बाजीराव पेशव्याचा वाडा १८६१ सालीं साडेसात हजार रुपयांस लिलांवानें विकण्यांत आला. शनवार वाड्यांत नव्या कचेऱ्या बसल्या व बुधवार वाड्यांत लोक वर्तमानपत्रांतून विलायतेंतील वर्तमान उत्सुकतेनें वाचूं लागले. बाजीरावाच्या मुलांचें लग्न उत्तर हिंदुस्थानांतच झालें, व दत्तक शाखांचे भाऊबंद उत्तरहिंदुस्थानांतच राहिले. बाजीरावाबरोबर प्रथम पुष्कळच मंडळी दक्षिणेंतून ब्रह्मावर्ताकडे गेली. परंतु तेथील त्यांचा जमाखर्च मर्यादित असल्यामुळें इकडून नवीन असें कोणीं फारसें गेलें नाहीं. हळुहळु पुणें व ब्रह्मावर्त यांतील रहदारी कमी झाली. नानासाहेब, रावसाहेब वगैरे तरुण पेशवाई पिढीचें चरित्र तिकडेच होऊन बंडानंतर ती नामशेष झाली. बाजीरावाची मुलगी पुढें अनेक वर्षांनीं क्वचित् एकादेवेळीं इकडे येई, पण तिचा कोणी जाहीर सत्कार वगैरे

केलेला आढळत नाहीं. पण तो कसा आढळणार ? खुद्द रावबाजी मृत्यु पावल्याची बातमी इकडे आली तेव्हां ज्ञानप्रकाशादि वर्तमानपत्रांत त्यांच्या मृत्युलेखाची बोळवण वर्तमानसारासारख्या दहापांच ओळींत झालेली आढळते ! मग त्यांच्या मुलीला कोण विचारतो ! जित्या माणसांच्या अभावीं पेशवे घराण्यांतल्या एकदोन स्त्रीपुरुषांचे तोतये मात्र पुण्यांत उमटल्याचें सांगतात. सवाई माधवरावाची बायको अवल इंग्रजींत तोतयाच्या रूपानें पुण्यांतील लोकांना दिसली होती; व शनवारवाड्याच्या आसपास राहणाऱ्या लोकांच्या भ्रांतिक कल्पनेला, बिनम्युनिसिपालिटीच्या अंधाऱ्या अमदानींत; कधीं तटावर तर कधीं दरवाजांच्या कमानींत, पूर्वीं वाड्यांत नांदलेल्या स्त्रीपुरुषांच्या आकृती दिसल्याचा भास झाल्यास नवल नाहीं. पेशवाई नष्ट झाल्याबद्दल खरोखर मनापासून लोकांना अत्यंत दुःख झालें होतें असें अवल इंग्रजींतील लोकमतावरून, किंवा पहिल्या पिढींतील सुशिक्षित लोकांनीं लिहिलेल्या त्या वेळच्या लेखांवरून दिसून येत नाहीं. १८५७ चें बंड झालें त्याचा विस्तार नर्मदेखालीं फारसा नाहीं. स्वतः नानासाहेब पेशवे हेच जर बंडांत जुलममुळें आला सामील झाले, तर इतर संस्थानिक व सरदार यांना मनांतून बंडाचा उमाळा कोठून येणार ? कोल्हापूर, रामदुर्ग, जमखिंडी वगैरे संस्थानांत कोठें प्रत्यक्ष बंडखोरीचा तर कोठें नुसत्या संशयाचा प्रादुर्भाव झाला. परंतु त्यांत कांहींच अर्थ नव्हता. ग्वाल्हेर संस्थान हें ऐन बंडाच्या केंद्रांत होतें. पण तेथील ब्राह्मण दिवाणानें (राजे सर दिनकरराव राजवाडे यांनीं) इंग्रजांची बाजू सांवरली व बंड होऊं दिलें नाहीं.

साताराची गादी पेशवाईनंतर तीस वर्षें टिकली, पण तेवढ्या अवधींत पुष्कळ भानगडी होऊन, अखेर १८४८ त साताराचें राज्य खालसा होऊन, शिवाजीच्या या शाखेच्या वंशजांना लहानशा नेमणुकीशिवाय कांहीं शिल्लक राहिलें नाहीं. गेलेलें राज्य परत मिळविण्याची सनदशीर चळवळ अतिशय झाली. सातारकरांचे वकील रंगो बापूजी हे विलायतेस गेले; त्यांनीं सातारकरांच्या जुन्या ऋणानुबंधांतले पुष्कळ साहेबलोक वश करून घेतले; कंपनीच्या डायरेक्टरांचीं कोर्टें भरवून पुष्कळ वाद करविला. परंतु त्याचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं. प्रतापसिंह महाराजांवरील मोठाले आरोप बनावट होते व त्या कामीं तयार झालेला पुरावा पुष्कळसा खोटा होता अशी कबुली बहुतेक मिळाली. परंतु राज्य खालसा

झालें तें परत देण्याचा मात्र हुकूम झाला नाहीं. यानंतर साताऱ्च्या गादीवर राजांच्या दोन पिढ्या झाल्या. परंतु सातारकरांचें नांव जें एकदां मागें पडलें तें पडलेंच. इंग्रजांशीं अंकितपणानें वागणें व अप्रसिद्धीची धूळ खात पडणें या गोष्टींची कमाल झाली. खालावलेल्या स्थितीची खंति वाटून, व जुन्या लौकिकाप्रमाणें पुढें मान्यता मिळण्याचा संभव नसल्यानें, सातारकर महाराज हें नांवच जवळ जवळ लुप्त झालें. ते पुण्यास तर कधीं आले गेले नाहींतच, पण साताऱ्यास देखील ते दर्शनाला महाग होऊन राहिले, आणि राज्यकारभार असा कोणताच हातीं न राहिल्यानें, इतर संस्थानिकांप्रमाणें, प्रसंगविशेषीं तरी नांव पुढें यावयाचें त्यासहि जागा राहिली नाहीं. शेवटीं हातीं उरलेलें खाजगी उत्पन्न व नेमणूक ही देखील कर्जाच्या पायीं जाण्याचा रंग आला होता. तसें झालें असतें तर दिल्लीच्या बादशहाचे वंशज ब्रह्मदेशांत भीक मागत असलेले आढळले अशी जी एक गोष्ट ऐकिवांत आहे तशी स्थिति साताऱ्च्या राजघराण्यासंबंधानें होते कीं काय अशी भीति वाटत होती. पण सुदैवानें अजून तरी तो प्रसंग टळला होता.

ग्वाल्हेर व इंदूर येथील राज्यांत साताऱ्याहून पुष्कळ अधिक हालचाल शिल्लक राहिली. कारण तेथें इंग्रजांच्या अंकितपणानें कां होईना, पण सर्वाधिकार-संपन्न अशीं राज्यें नांदत होतीं. ग्वाल्हेर संस्थान पैशाच्या दृष्टीनें बरेंच समृद्ध राहिलेलें आढळतें. १८५७ सालीं बायजाबाई शिंदे यांनीं जो मोठा यज्ञ केला त्यांतील दानधर्माचीं वर्णनें ऐकलीं म्हणजे अहिल्याबाई होळकरणीचीच आठवण होते. या यज्ञाकरितां शेंकडों मैलांवरून—दक्षिणेंतूनहि—" दाक्षिणार्थं भिक्षुकगण पळत सुटला " होता. चिंतामणराव वैद्य यांनीं, वरसई येथील एका भिक्षुकानें लिहिलेली, बंडाची हकीकत छापली आहे. त्यांत वरील गोष्टीबरोबरच उत्तर हिंदुस्थानांतील तत्कालीन विषयांची बरीचशी मनोरंजक माहिती वाचावयास सांपडते. सदर भिक्षुक वर सांगितलेल्या यज्ञांत दक्षणा मिळविण्याकरितांच निघाला होता. पण तें दान पदरांत न पडतां वनवास व दुःख हीं मात्र त्याच्या पदरीं पडलीं. जयाजीराव शिंदे हे मोठे नामांकित होऊन गेले. त्यांची रसिकता व मनुष्यस्वभावाचें ज्ञान हीं वाखाणण्यासारखीं होतीं. त्यांची स्वारी या कालांत पुण्यास एकदां येऊन गेली यापलीकडे महाराष्ट्राशीं त्यांचा संबंध आला नाहीं; पण ते आले त्यावेळीं त्यांनीं पुण्याच्या लोकांना करावें तसें

खुष केलें नाहीं. त्यांच्या तैनातीच्या लोकांची व पुणेंकरांची बाचाबाची झाली असें मात्र वर्तमानपत्रांवरून दिसतें. इकडे त्यांचीं इनामी वगैरे उत्पन्नांचीं गांवें कांहीं होतीं तींहि त्यांनीं इंग्रज सरकारकडून तिकडे मोबदला करून घेतलीं. शिंद्यांचे सुप्रसिद्ध पूर्वज महादजीबुवा पाटील यांची समाधि पुण्याजवळ वानवडीस आहे. पण तिची देखील काळजी ग्वाल्हेर दरबारकडून जितकी घेतली जावी तितकी तेव्हां घेतली गेली नाहीं. इंदूरच्या तीन पिढ्यांत तुकोजीराव होळकर हे नामांकित होऊन गेले. इंग्रज सरकाराशीं बाकून वागणारे असा त्यांचा महाराष्ट्रांत लौकिक होता, व महाराष्ट्रांतील लोकांशीं त्यांनीं आपला ऋणानुबंध शिंद्यांहून अधिक ठेविला होता. १८७४ सालीं त्यांची स्वारी पुण्यास येऊन कांहीं दिवस राहिली होती तेव्हां सार्वजनिक सभेला त्यांनीं चार हजार रुपयांची देणगी दिली. पुण्यांत इतर रीतीनेंहि त्यांनीं बराच दानधर्म केला. या दानधर्माच्या योगानें श्रीमंत तुकोजीराव हे पुण्यांत बरेच लोकप्रिय झाले होते असें, त्या वेळीं त्यांच्यासंबंधीं एका शाहिरानें केलेल्या पुढील पोवाड्यावरून दिसून येतें:—

"देवदयेनें नेत्र मिळाले यास्तव राजे इंदुरचे।
राव तुकोजी पहा मिळाले समजा जनहो बुध वरचे॥
असती राजे धनें भूमिनें मोठे हिंदुस्थानांत।
त्यांनिं तुकोजीचरित्र कित्ता पूर्ण धरावा ध्यानांत॥"इत्यादि

बडोदें संस्थान खुद्द मुंबई इलाख्यांतच आहे. तेथें महाराष्ट्रीयांची वस्तीहि बरीच यामुळें बडोदें संस्थान हें मुळींच परकें वाटत नव्हतें. बडोदें संस्थानांत चाललेल्या दरबारी घालमेली खुद्द महाराष्ट्राच्या राजधानींत चालल्याप्रमाणें लोकांना समजत व त्यांचें चित्त गुंतवीत. विशेषतः मल्हारराव महाराज यांच्यावर बडोद्याचे रेसिडेंट कर्नल फेअर यांजला विषप्रयोग केल्याचा आरोप आला; त्यावेळीं हिंदुस्थानांतील इतर कोणत्याहि भागापेक्षां त्यांत महाराष्ट्रानेंच अधिक लक्ष घातलें. बाजीराव पेशव्यांप्रमाणें मल्हारराव महाराज गायकवाडांनाहि लोकांची खरी सहानुभूति नव्हती. त्यांचा कारभार लहरी व जुलमी असाच झाला; १८७३ सालीं त्यांच्या राज्यव्यवस्थेसंबंधीं कमिशन नेमण्यांत आलें होतें. त्यांत त्यांचें अनेक प्रकारचें दुर्वर्तन शाबीत झालें. शिलेदार सरदार यांच्या असाम्या कमी केल्या, इनामें व वंशपरंपरेच्या नेमणुका बुडविल्या, सावकार व पेढीवाले यांना जाच केला,

नोकरांकडून भारी नजराणे घेण्याची पद्धति फैलावली, न्यायकचेऱ्यांतून अनन्वित प्रकार होऊं लागले, महाराजांचे खाजगी नोकर व प्रीतींतलीं माणसें पुंड झालीं, शहरांतील स्त्रियांनाहि सक्तीनें वेठीला धरून राजवाड्यांत राबविण्याला खेंचून नेण्यांत येऊं लागलें, वरील प्रकारचे आरोप कमिशननें शाबीत धरले. त्यांत कांहीं अतिशयोक्ति वगळली तरी सत्याचा अंश बराच होता. तथापि रेसिडेंट कर्नल फेअर यांचा या व इतर कामीं मल्हाररावांसहि पुष्कळच जाच झाला. दादाभाई नोरोजी हे या सुमारास कांहीं दिवस बडोद्याचे दिवाण होते. पण कर्नल फेअर यांचें व त्यांचें पटेना म्हणून त्यांना दिवाणगिरी सोडावी लागली. कर्नल फेअर यांचें गैरवर्तन सरकारासहि कबूल झालें व त्यांची बडोद्याहून त्यांनीं बदली देखील केली. पण इतक्यांत त्यांना विषप्रयोग केल्याच्या कटाची घटना झाली. त्यामुळें कमिशन नेमण्यांत आलें. बडोद्याच्या राज्यव्यवस्थेंत हात घालण्याचा हक्क तर सरकारानें पूर्वीं प्रस्थापित केलाच होता. पण महाराजांची चौकशी सामान्य माणसांकडून न होतां त्यांच्या बरोबरीच्या लोकांकडून व्हावी, आणि त्यांना उत्तम कायदेपंडितांची मदत मिळावी असा लोकमतानें हट्ट धरला व तो सिद्धीसहि गेला. बंगालचे चीफ जस्टिस सर रिचर्ड कौच, म्हैसूरचे चीफ कमिशनर सर रिचर्ड मीड, पंजाबचे कमिशनर मेलव्हिन यांच्या जोडीला ग्वाल्हेरचे व जयपूरचे महाराज आणि राजे दिनकरराव इतक्यांची कमिशनवर नेमणूक होऊन, सार्जंट बॅलन्टाइन नामक बॅरिष्टर महाराजांच्या बचावाकरितां देण्यांत आलें. कमिशनमध्यें अखेर मतभेद झाला. आरोप शाबीत नाहीं असें शिंदे सरकारांनीं मत दिलें. जयपूरचे महाराज व राजे दिनकरराव यांचाहि अभिप्राय तसाच पडला. पण हिंदुस्थानसरकारानें आरोप शाबीत मानून मल्हाररावांना राज्यावरून दूर करण्याचें ठरविलें, ते स्वतः व त्यांचे सर्व वालीवारस यांचा राज्यावरील सर्व हक्क नष्ट करून टाकला; आणि गायकवाड घराण्यापैकीं एखादा मुलगा महाराणी जमनाबाईसाहेब यांचे मांडीवर दत्तक देण्याचें ठरविण्यांत आलें. मल्हाररावांस प्रथम अटक झाली तेव्हां, व त्यांना राज्यावरून दूर करण्यांत आलें तेव्हां त्यांच्या पदरच्या अरब वगैरे लोकांखेरीज कोणीही गडबड करण्याची तयारी दाखविली नाहीं. महाराजांना बचाव करण्याची उत्तम संधि द्यावी इतकें म्हणण्यापुरतीच त्यांना लोकांची सहानुभूति उरली होती. बडोद्याच्या नवीन राज्यव्यवस्थेकरितां सर टी. माधवराव

यांना सरकारी दिवाण नेमण्यांत आलें. परंतु त्यांच्या बुद्धिमत्तेचा लौकिक बरा असला तरी, संस्थानच्या योग्य हक्कांचें ते कितपत संरक्षण करतील याविषयीं लोकांना प्रथमपासूनच शंका होती, व ती पुढें खरीहि ठरली. नवीन महाराज अल्पवयी असल्यामुळें, नांवाचें संस्थान पण कारभार सर्वस्वीं इंग्रज सरकारचा अशी स्थिति अखेर बडोद्यांत अमलांत आली.

मोठे राजेरजवाडे सोडून दिले असतां सामान्य संस्थानिक व सरदार लोक यांची स्थिति तर विशेषच वाईट झाली होती. मोठ्या राजेरजवाड्यांची सांपत्तिक स्थिति तरी बरी होती. पण जहागिरदार, सरदार, इनामदार यांची श्रीमंती, सांठलेल्या डबक्यांतील पाण्यासारखी असल्यामुळें, व त्यांची मिजासखोरी कमी न होतां उलट वाढल्यामुळें ते बरेच खालावले. लष्करी पेषा व त्या पेषाची ताजी मिळकत हीं नाहींशी होऊन, केवळ जमीनजुमल्याच्या उत्पन्नावर सर्व भिस्त येऊन पडली. जमीनजुमल्याचें उत्पन्न म्हणजे तें घरच्या शेतीचें उत्पन्न नव्हे, तर कुळांकडून येणाऱ्या खंडाचें उत्पन्न! अर्थात् दिवसेंदिवस तें अधिक अनिश्चित व अपुरें होऊं लागलें. ज्यांना आपला वसूल आपल्या हातानें करण्याचा अधिकार होता, आणि ज्यांचे जुने दिवाणी फौजदारी अधिकार उरले होते, त्यांना वसूल होण्याला त्रास पडत नसे. पण ज्यांना सर्वस्वीं खालसांतील मुलकी अधिकाऱ्यांवर व न्यायकोर्टांवर अवलंबून रहावें लागे त्यांचे फारच हाल होत. ब्राह्मण जहागिरदार, सरदार, इनामदार यांच्यांतहि जर आळस, अज्ञान व मिजासीखोरपणा शिरला होता, तर मराठ्यांतहि तो असेल यांत काय आश्चर्य!

१८४९ सालांत गोपाळराव हरी यांनीं आपल्या एका लेखांत तत्कालीन सरदार लोकांविषयीं मोठा मार्मिक अभिप्राय दिला आहे. त्याचें तात्पर्य असें. पेशवाईअखेर जे सरदार बाजीरावास कंटाळून इंग्रजांना मिळाले त्या ब्राह्मण व ब्राह्मणेतरांनाहि असें वाटलें कीं, इंग्रज राजा झाला तर पेशव्यांची ताबेदारी नोकरी आज करावी लागते ती चुकेल व घरबसल्या खावयास मिळेल. म्हणून त्यांनीं इंग्रजांना मान्यता देऊन सरकारनें जाहागिरी वगैरेंची केलेली व्यवस्था स्वीकारली. पण पुढें त्याच व्यवस्थेंत घातलेल्या कलमाप्रमाणें उत्पन्नें जप्त होऊं लागलीं तेव्हां केलें काय व झालें काय असें त्यांना वाटूं लागलें! "सरदार लोकांजवळ बसलें म्हणजे प्रथम पेन्शनाची गोष्ट. आतां जप्ती जाहली कसें

करावें ? इंग्रजांचें राज्य फार वाईट कारण आमचा सरंजाम गेला ! कोणी म्हणतो माझें पेन्शन गेलें. आम्हांस पहिलें वाटत होतें कीं पुस्तदरपुस्त चालवितील. परंतु आतां कायदे फार वाईट निघाले......इतके सरदार आहेत यांपैकीं एक जणास आणून पाहिलें कीं हा गृहस्थ कोणत्या उपयोगी पडेल ? तर मला वाटतें कीं या पृथ्वीवर कोणतेंहि काम त्यांचे लायख सांपडावयाचें नाहीं. पंचवीस वर्षांपासून त्यांच्या वृद्धापकाळास आरंभ होतो. कितीकांस चाळिसाव्या वर्षी धरावयास दुसरे लोक लागतात. स्वतः लिहिणें पुसणें तर कोणासहि येत नाहीं. सर्वांस वकील व कारभारी पाहिजेत. ज्यांस वकील कारभारी नाहींत त्यांनीं दरबारांत जाण्याचे दिवशीं एखादा मजूरदार तरी बरोबर करून नेला पाहिजे. यजमानास बोलावयाचें माहीत नाहीं. कारकुनांनीं पिसें लावून, कावळा करतात तसा करून, एजंटास भेटवावा. हे अमके म्हणून सांगावें. परंतु खासे पाहिले म्हणजे नंदी किंवा शुद्ध नर्मदेंतले बाण. उठण्याची वेळ झाली म्हणजे महाराजांस उठा म्हणोन देखील सांगितलें पाहिजे. कारकुनानें म्हणावें 'आज साहेब फार खूष होता, आपल्यापाशीं फार बोलला, इतकें कोणापाशीं बोलत नाहीं.' मग यजमानांनीं म्हणावें आमचा दिवाणजी हुशार आहे. घरांत व्यवस्था पाहिली तर दरबारापेक्षां अधिक. पण वाण्याची उचापत आणि सरकारचें कर्ज ! त्यास व्याज शेंकडा पंचवीस रुपये. सरकारी कामदार व पदरचे कारकून दोघे मिळून यांना फसवितात. ह्यांस उजाडल्यामावळल्याची खबर नाहीं व योग्यता कांहीं नाहीं. व्यापाराच्या कामांत उपयोग नाहीं, विद्वान् नाहींत, चाकरी करण्यास बळकट नाहींत. सरासरी जिवंत मात्र असतात. त्यांचें जिणें फार वाईट आणि लज्जेचें आहे. यांनीं आतां सरंजामाची व पेन्शनाची आशा सोडावी व आपल्या सुधारणुकीस लागावें. अजून सरदार लोकांनीं सावधगिरी केली तर ते माणसांत येतील."

या कालावधींतील ब्राह्मणांचे दोन वर्ग करितां येतील. एक वर्ग भटभिक्षुक, शास्त्रीपंडित यांचा, व दुसरा कारकुनी पेषाचे ब्राह्मणांचा. पहिल्या वर्गासंबंधानें पाहतां असें दिसतें कीं दर उजाडल्या दिवशीं या वर्गाचें महत्त्व कमी कमी होत होतें. त्यांच्या महत्त्वाला, निदान धंद्याला तरी, बाजीरावशाहींत पुष्कळ तेजी होती. पेशवाईंत दरसाल श्रावणमासीं जी दक्षणा वांटली जाई तिचे आंकडे लाखावर गेलेले आढळतात. रयतेचा पैसा या एका वर्गावर

इतका खर्च करणें आजच्या दृष्टीनें कोणालाहि अयोग्यच वाटेल. पण त्या काळीं युक्तायुक्ततेची ही दृष्टीच जन्मली नव्हती. तथापि वेदपारायण व संस्कृत-विद्येचें संरक्षण येवढीच दृष्टी घेतली तर त्या विद्येला तेव्हां तें एक मोठेंच उत्तेजन होतें यांत शंका नाहीं. बाजीरावशाहींत तर विद्यासंपन्न ब्राह्मणाच्या परामर्षा-खेरीज प्रत्यक्ष ब्राह्मणभोजनांचें स्तोमहि पंक्तींत पुष्कळच वाढलें होतें. सवा हात केळीचें पान व त्यावर वाढलेलीं पक्कान्नें आणि इतर थाट यांच्या गोष्टी ऐकल्या म्हणजे कोणाच्याहि तोंडाला पाणीच सुटावें ! पेशवाई नष्ट झाल्यावर अर्थात् या खात्याला मोठाच धक्का बसला. तथापि ब्राह्मण धर्मांचें वर्चस्व अद्यापि कायम असल्यामुळें, ब्राह्मण संस्थानिकच काय, ब्राह्मणेतर संस्थानिकहि ब्राह्मणांना दानधर्म बराच करीत.

पण भटाभिक्षुकांविषयीं बाजीरावशाहीपासूनच एका तऱ्हेची हीनबुद्धि प्रचलित झाली होती. एक पुणेंकर लिहितो " भटभिक्षुक, आगांतुक, आचारी-पाणके वगैरे लोकांच्या व कचेऱ्यांच्या जागा आणि मंडईचा रस्ता एकच असल्यामुळें बाजाराचे दिवशीं मोठी पंचाईत पडते. रस्त्यामधून जावें तर गुराढोरांचा उप-द्रव, कडेनें जावें तर भटभिक्षुकांचा उपद्रव ! " 'लोकहितवादी'नीं या विषयावर बरेंच लिहिलेलें आहे. " आगांतुक ब्राह्मण, माधुकरी ब्राह्मण, कोंडींत ब्राह्मण, कचेरींत उमेदवार ब्राह्मण असे दीनवाणें हे लोक फिरतात, याची लज्जा स्वजातीस असूं नये काय ! या देशांत धंदा फार वाढला आहे व सर्व लोक त्यापासून नफा घेतात; परंतु ब्राह्मण त्यांचे भागीदार नाहींत. यास कारण भिक्षा देणारे लोक होत." तसेंचः—" कोणी म्हणतो शतचंडी, कोणी म्हणतो अभि-षेक, याप्रमाणें आळशी लोक स्वस्थ जेवण दक्षणा घेतात आणि बसतात; धर्मांचें रक्षण करीत नाहींत, लोकांस धर्मार्थी, धर्मतत्पर करावें तें नाहीं; फक्त आपलें पोट आणि यजमानाची स्तुती अशीं मात्र ते आळशी लोक कामें कर-तात व त्यांस जो पैका देतात तो कांहीं उपयोगाकरितां देत नाहींत. असा धर्म करणें हें फक्त आळशीपणाची वृद्धी करणें आहे. याप्रमाणें अनुष्ठानें जप वगैरे जितक्या ब्राह्मणांच्या मिळकती आहेत त्या सर्व अशाच आहेत व प्राचीन काळापासून चालत आलेल्या दक्षणा खिचडी, सभा, देवास्थानें आहेत यांची सुधारणा लोकांशिवाय होणार नाहीं." किंवा, 'तस्मात् भट लोक जे आहेत ते केवळ भाडेकरी, परंतु मजुरदारांसारखे नव्हत. मजुरदार मजूरी करून

उगेंच राहतात. परंतु हे मजूरी करण्यांत लोकांची नीति बिघडवितात. आणि त्यांमध्यें अज्ञान वाढवून दुर्गुणवृद्धी मनापासून करतात." इत्यादि.

कारकुनी पेषाच्या ब्राह्मणांची स्थिति मात्र अशी खालावली नाहीं. जुना कारकुनी फड गेला त्या जागीं साहेबांची कचेरी आली इतकाच फरक. या ब्राह्मण वर्गाला मदत चालू ठेवणें सरकाराला इष्टच होतें, किंबहुना अपरिहार्यहि होतें. व ती मदत त्यांना इंग्रजी शिक्षणामुळें झाली. राज्य मिळविण्याइतकेंच राज्य चालविण्याचें काम अवघड असतें. इंग्रजांना राज्य चालविण्याची कला माहीत होती तरी पण हिंदुस्थानांतील प्रत्यक्ष राज्यकारभाराची खातीं सुरू होऊन सुरळीत चालण्याला एतद्देशीय हुशार व सुशिक्षित माणसांची मदत असल्याशिवाय चाललें नसतें. ही मदत कारकुनी पेषाच्या लोकांनीं केली. त्यांनींच इंग्रज सरकारच्या राज्यस्थापनेच्या मार्गातील कांटेकुटे झाडून काढले. जमीन मऊ करून सफाईचीं वळणें बांधून दिलीं आणि गुलाबपाणी शिंपडल्या- प्रमाणें सर्व मार्ग सुखाचा व चैनीचा करून दिला. या बंदोबस्तामुळें रयतेचें जें कायमचें नुकसान झालें असेल त्याची जबाबदारी त्या अडाणी लोकांनीं या जाणत्या लोकांवर टाकल्यास कांहीं अंशीं ती योग्यच होती. या पाहिल्या अम- दानींत साहेब लोक आपले हेडक्लार्क व शिरस्तेदार यांजवर अतिशय अवलंबून असत व जो दुसऱ्यावर अवलंबून राहतो त्याला तितक्यापुरता आपला अधिकारहि गमावून बसावें लागतें. शिरस्तेदार लोकांना हा अधिकार मिळाल्यानें ते या पहिल्या काळांत मोठे वजनदार झाले होते व वजनाबरोबर थोडासा उन्मादहि आला होता. १८७२ सालीं विनायक कोंडदेव ओक यांनीं शिरस्तेदार या नांवाचें लहानसें पुस्तक गोष्टीच्या रूपानें प्रसिद्ध केलें. त्यांत कारकुनी पेषाच्या लोकांना अधिकाराची जागा मिळाली असतां, ते अधिकाराचा दुरु- पयोग कसा करतात, जुलमी व अनीतिमान् कसे बनतात याचें चित्र चांगलें रंगविलें आहे. हें पुस्तक त्या वेळीं बरेंच लोकप्रिय झालें होतें कारण त्यांतील वर्णनें बहुतेकांना पटण्यासारखीं होतीं. ओक लिहितातः--सगळेच शिरस्तेदार रामदासस्वामी निघतील, तर ह्या लोकीं अप्रतिष्ठेचा वांटा कोण उचलील ? हीं कारागृहें कोण वसवील ! आणि यमाजी भास्कराकडचीं नरककुंडें कोण भरील?" सगळेच रामदास मिळणें लांबच पण निदान शेंकडा चारपांच शिरस्तेदार रामदास मिळणें त्या काळीं मुष्किलीचें होतें.

स्वार्थी हेतूंच्या आरोपांतून जगांत अर्थातच कोणीहि सुटत नाहीं. इंग्रजांनीं पेशवाईनंतर महाराष्ट्रांत नव्या पद्धतीचें शिक्षण होतकरू पिढीस देण्यास सुरुवात कां केली याचीं उत्तरें वरील दृष्टीनें तीन देतां येतात. [१] सरकारला राज्यकारभार चालवावयाला नोकरलोकांची वाण पडूं नये म्हणून. [२] हिंदी लोकांना पाश्चात्य संस्कृतिचें वळण लागून ते परावलंबी बनावे व आपल्या व्यापारी मालाला कायमचें गिऱ्हाईक मिळावें म्हणून. [३] त्यांनीं धर्मांतर करून ख्रिस्ती बनावें म्हणून. हे तिन्ही हेतू इंग्रज राज्यकर्त्यांच्या मनांत नसतील असें कोणास म्हणवत नाहीं. पण त्यांत त्यांनाच नांवें ठेवण्यासारखें असें काय आहे ? राज्यें कोणी मोक्षाकरितां मिळवीत नाहींत. आपला धर्म, आपली संस्कृति, आपला व्यापार हीं वाढविण्याची आकांक्षा मनांत बाळगणें योग्यच आहे. इंग्रज सरकारला राज्यकारभार सुयंत्रित चालण्याला नोकर हवे होते, पण त्याप्रमाणें जुने धंदे बसलेल्या मध्यम स्थितींतील तरुण लोकांनाहि पोट भरण्याकरितां नोकऱ्या हव्याच होत्या ! व्यापारवृद्धीचा हेतु राज्यबुद्धीच्या मुळाशीं असतोच असें नाहीं. त्या दोन गोष्टी परस्पर उपकारी आहेत इतकेंच काय तें. हिंदुस्थानांतील आपलें राज्य गेलें तरी चालेल, फक्त व्यापार राहिला तरी बस्स आहे, असे मेकॉलेनें काढलेले उद्गार प्रसिद्धच आहेत, हिंदु लोकांना आपल्या धर्माचा प्रसार करणें माहित नाहीं म्हणून त्यांना दुसऱ्या कोणीं स्वधर्मप्रसाराचें नांव काढलें कीं, आश्चर्य वाटतें व संशय येतो. पण बौद्ध व मुसलमान लोकांनीं जें केलें तेंच ख्रिस्ती राज्यकर्त्या इंग्रजांनाहि करावेसें वाटल्यास स्वाभाविकच होतें. बौद्ध व मुसलमान यांच्याप्रमाणें ख्रिस्त्यांनाहि 'तुम्हीं जगाच्या पाठीवर माझ्या धर्माचा प्रसार करा' अशी ख्रिस्ताची स्पष्ट आज्ञा आहे. मिशनरी लोक हालअपेष्टा सोसून जे दक्षिण आफ्रिकेच्या निबिड अरण्यांतून धर्मप्रसार करण्याकरितां वणवणत हिंडतात, त्यांना स्वकीयांच्या शीतळ राज्यछत्राखालीं शांततेनें व बिनधोक्यानें धर्मप्रसाराचा गोड घांस आयता खाण्यास मिळाला तर त्यांनीं तो कां सोडावा ?

पण इंग्रजांना लवकरच कळून आलें कीं, शिक्षणामुळें धर्मप्रसार असा फारच थोडा होतो, तो करण्याचीं इतर आडमुठीं साधनेंच अधिक यशस्वी ठरतात. प्रथम प्रथम इंग्रजी शिक्षणाच्या नूतनपणानें कित्येकांना भुरळ पडली खरी. पण तो प्रकार लवकरच थांबला. प्रार्थनासमाजिस्ट हे धर्मांतराला सर्वांत अधिक प्रवण-

त्यांनीं हिंदु धर्माचें वैशिष्ट्य धिक्कारून जगांतील सर्व धर्मांतील उत्तमोत्तम तत्त्वें एकत्र करून नवा धर्मपंथ स्थापण्याचा विचार केला होता. अशा रीतीनें ज्यांचा एक पाय स्वधर्मांतून बाहेर निघाला त्यांचा दुसरा पाय परधर्मांत पडणें फार सोपें असतें. प्रार्थनासमाजिस्ट लोक तर गीतेच्या बरोबरीनें बायबलला मान देऊं लागले होते. असें असतां त्यांनींहि लवकरच असा निर्णय दिला कीं, हिंदूधर्मांत कांहीं व्यंगें असलीं, तरी ख्रिस्ती धर्मानें झालें तरी सर्व शंकास्थानांना समर्पक उत्तर मिळतेंच असें नाहीं. स. १८७८ सालीं माधवरावजी रानडे यांनीं सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांत या विषयावर एक लहानसा लेख लिहिला, त्यांत त्यांनीं मुंबईतील प्रार्थनासमाजाचे अध्वर्यू दादोबा पांडुरंग यांचेंच उदाहरण देऊन वरील गोष्ट सिद्ध केली होती. "It is a great relief to us to find that as the result of 50 years' study Dadoba, though he reveres the Holy Bible and has made Chrstianity the favourite study of his life, has failed to accept the current doctrines of the Christian religion. There is not a single point among the Cardinal doctrines of the Christian Churches to which Dadoba has been able to subscribe his unqualified adhesion, nay more, he has expressed his dissent from the philosophy and rationale of these doctrines with unmistakable freedom." धर्मसहिष्णुतेच्या परमावधीस गेलेल्या सुशिक्षित लोकांची जर ही स्थिति, तर सामान्य प्रतीच्या हिंदु लोकांवर शिक्षणानें, बायबलच्या अभ्यासानें किंवा मिशनरींच्या मोहक उपदेशानें, ख्रिस्ती धर्माची छाप न पडावी यांत आश्चर्य नाहीं.

इंग्रजी शिक्षणाच्या वाढीबरोबर हिंदु लोकांस ख्रिस्ती करण्याची मिशनरी लोकांची आकांक्षाहि वाढूं लागली, व त्याबरोबरच जबरदस्तीनें किंवा भुरळ पाडून बाटविल्याबद्दल दंगेहि वाढले. पहिल्या दमांत त्यांनीं चहूंकडून हल्ला चढविला. सरकारनें आपल्या हातीं शाळाखातें, किंबहुना कोणत्याहि शिक्षणाचें काम ठेऊं नये अशी तक्रार त्यांनीं सुरू केली. हेतु हा कीं, हें खातें व हें काम सर्वस्वीं मिशनरी लोकांच्या हातीं ओघानेंच येईल. छापखाने काढणें,

लहानसहान पुस्तकें तयार करविणें, रस्त्यावर उपदेशक उभे करून व्याख्यानें देणें हें तर त्यांचें काम सुरू होतेंच, पण ते कथाहि करूं लागले! पुण्यांतील हौदांना शिवून साधल्यास लोक बाटवावे, न साधल्यास निदान इंग्रजी राज्यांत आपणांस येणारा वरिष्ठ हक्क गाजवावा, असा त्यांचा उद्योग सुरू झाला होता. पण या सर्वांचा परिणाम फारसा होणार नाहीं, फार तर तेहतीस कोटी देवांत येशु ख्रिस्ताच्या मूर्तीची आणखी एक भर पडेल, पण हिंदुधर्माचा नाश होणार नाहीं, असें सुज्ञ लोकांनीं प्रथम पासून भविष्य करून ठेविलें होतें. १८६५ सालीं ज्ञानप्रकाशांत एक विद्वान् हिंदु लिहितोः—

"The disheartening disproportion between the unremitting labours of the Missionaries to christianise India and the success with which they have hitherto been attended is sufficient to cool the most violent ebullitions of religious enthusiasm."

ख्रिस्ती मिशनऱ्यांच्या धर्मप्रसारामुळें होणारें हिंदुधर्माचें नुकसान महाराष्ट्रांतील लोकांच्या लक्षांत लवकरच आलें. वर्तमानपत्रांतून याविषयीं लेख येत परंतु ते मिळमिळीत असत. उपदेशकाला खरा शत्रू उपदेशक हाच ठरतो. ख्रिस्ती मिशनरी व हिंदु धर्मोपदेशक यांच्या छक्कडी त्या जुन्या काळीं मोठमोठ्या गांवच्या चव्हाठ्यावरून पहावयास सांपडत. मिशनरी एकदां हिंदुधर्माविरुद्ध बोलूं लागले म्हणजे त्यांचें तर्कशास्त्र वेडें वांकडें कसें धांवत सुटतें याचा अनुभव सर्वांस असतोच. अर्थात् त्यांना उत्तर देणारा उपदेशकही भावनाप्रधान वक्ताच असावा लागतो, व हें वक्तृत्वाचें बळ इंग्रजी शिकलेल्या वक्त्यांत प्रायः असत नाहीं. त्याला जुन्या पद्धतीनें शिकलेला व वेदांना अपौरुषेय मानणारा भाविक संन्यासी किंवा ब्रह्मचारीच हवा. टिळकांच्या पूर्वीच्या महाराष्ट्रांतील इतिहासांत विष्णुबुवा ब्रह्मचारी यांनीं हिंदुधर्मावरील मिशनऱ्यांचे हल्ले परतविण्याची मोठीच कामगिरी केली. विष्णुबुवांचा जन्म सन १८२५ सालीं कुलाबा जिल्ह्यांतील निजामपूर पेट्यापैकीं शिरवली या लहानशा खेड्यांत झाला. यांच्या वडिलांचें नांव भिकाजीपंत गोखले, हे विष्णुबुवा पांच वर्षांचे असतांना निवर्तले. घरच्या गरीबीमुळें विष्णुबुवांना प्रथम शेतकाम व नंतर कांहीं दिवस एका दुकानदाराकडे नोकरी करावी लागली. वयाच्या सोळाव्या वर्षी ठाणें जिल्ह्यांत कस्टम खात्यांत त्यांना

नोकरी मिळाली. प्रथमपासूनच धार्मिक प्रवृत्ति असल्यामुळें, बुवांनीं नोकरी-शिवाय बाकीचा वेळ धार्मिक वाचन, श्रवण व मनन यांत घालविला. वयाच्या विसाव्या वर्षीं त्यांना साक्षात्कार झाला. तेच स्वतः आपल्या आत्मचरित्रांत लिहितात " सप्तशृंगीच्या डोंगरावर परमेश्वरानें धर्मोपदेशाची आज्ञा दिली, मला दत्तात्रेयाचा वर आहे " सन १८६५ ते १८७१ पर्यंत ते मुंबईस समुद्रकांठीं धर्मपर व्याख्यानें देत व मिशनऱ्यांशीं वादविवाद करीत. कधीं कधीं सुधारकांशींहि ते वादविवाद करीत. दोघांनाहि ते कोटिक्रमानें निरुत्तर करून टाकीत अशी प्रसिद्धी आहे. महाराष्ट्रास मिशनऱ्यांच्या कचाट्यांतून ज्यांनीं मुक्त केलें त्यांत विष्णुबुवा प्रमुख होत. आपल्या आत्मचरित्राशिवाय, मानवधर्मप्रकाश, भगवद्गीता–टीका 'सामान्य लोकसत्ताकाचें दर्शक', ओवीबद्ध प्रकरणें वगैरे पुस्तकें त्यांनीं लिहिलीं. ते १८७१ सालीं मुंबईसच काळपुळीच्या रोगानें वारले. "ह्या आपल्या मुंबई इलाख्यांत इंग्रजी अमलानंतर पुष्कळ ब्रह्मचारी व धर्मोपदेशकर्ते होऊन गेले पण विष्णुबुवासारखा ज्ञाता, सुविचारी, लोककल्याणेच्छु व कर्ता असा दुसरा आमचे पाहण्यांत आला नाहीं. " असें त्यांच्याविषयींच्या मृत्युलेखांत ज्ञानप्रकाश लिहितो.

मिशनरी लोकांना ही गोष्ट लवकरच कळून आली; तथापि त्यांनीं आपला शिक्षणप्रसाराचा उद्योग मात्र सोडून दिला नाहीं. हा त्यांचा गुण घेण्यासारखाच म्हटला पाहिजे. असो; ख्रिस्तीधर्मप्रसार इंग्रजी शिक्षणाच्या अनुषंगानें न झाला तर न होवो, पण राजकीय सत्ता तरी अबाधित राहील कीं नाहीं, किंवा शिक्षणानें तिलाहि धोका येईल असा विचार त्या वेळच्या इंग्रजांना न सुचणें अशक्य होतें. पण याहि बाबतींत कित्येकांनीं मन मोठें करून धोका सोसण्याची तयारी दर्शविली होती. लेफ्टनंट ब्रिग्ज हे मौंट स्टुअर्ट एलफिन्स्टनच्या भेटीस एकदां गेले असतां जवळच नवीन छापलेलीं मराठी पुस्तकें पडलीं होतीं. तीं पाहून ब्रिग्ज यानें विचारलें कीं ' हीं पुस्तकें कशाला ? ' त्यावर एलफिन्स्टन यानें उत्तर केलें कीं ' मराठे लोकांना सुशिक्षित करण्याला. पण लक्षांत ठेवा कीं, हें सुशिक्षण म्हणजेच आम्ही आपलें चंबूगबाळें आंवरून परत युरोपांत जाण्याचा राजमार्गच ठरणार आहे. '

मराठी पुस्तकें छापण्याचें काम मिशनरी लोकांनीं पेशवाई बुडण्याचे आधीं आठ वर्षें सुरू केलें होतें. मराठ्यांचें सिंहासन इंग्रजांच्या हातीं लागण्यापूर्वीच

त्यांच्या मुद्रणकलेनें मराठी ' सिंहासनबत्तिशी ' हस्तगत केली होती. पेशवाई बुडाल्यावर एलफिन्स्टन यानें पहिलें काम शिक्षणप्रसाराचें केलें. १८२२ च्या आगस्टमध्यें मंबईस बाँबे नेटिव्ह एज्युकेशन सोसायटी स्थापन केली. तिला मिळालेल्या पन्नास हजार रुपयांतून ग्रंथप्रसिद्धीचें काम सुरू झालें. हे ग्रंथ मुख्यतः शालोपयोगी असत हें सांगावयास नकोच. मराठ्यांना शिक्षण द्यावयाचें तें त्यांच्या जुन्या ग्रंथांचें द्यावें किंवा पाश्चात्य विद्येचें द्यावें हा वाद लवकरच संपून पाश्चात्य शिक्षणाचा विजय झाला, यामुळें जुन्या संस्कृत ग्रंथांचें मुद्रण करण्यापेक्षां नवे लहान सोपे मराठी ग्रंथ तयार करून छापणें हेंच अधिक आवश्यक ठरलें.

विद्या व दक्षिणा हीं परस्परांचें कार्य व कारण दोन्ही होऊं शकतात. पेशवाईच्या काळीं किंवा त्याच्या पूर्वीहि सरकारांतून विद्येची सोय नसे. पण विद्यासंपन्न लोकांना दक्षिणा वांटण्याची चाल होती. कोणत्याहि देशांत सुप्रतिष्ठित असलेल्या सरकाराला प्रजेच्या धर्मरक्षणाची म्हणून कांहींतरी व्यवस्था करावीच लागते. यामुळें सुधारलेल्या पाश्चात्य देशांतूनहि सरकारच्या अनेक खात्यांपैकीं धर्ममंडळ हें एक खातें असतेंच. मराठी राज्यांत धर्ममंडळ म्हणजे खास सरकारी पुरोहित, उपपुरोहित अशा तऱ्हेचा अधिकारी वर्ग म्हणून नेमलेला नव्हता. परंतु दरवर्षी निरनिराळ्या प्रसंगीं दक्षिणा वगैरे वांटल्या जात. शिवाय कोठें खिचडी, कोठें सदावर्तं, कोठें रोजचा बांधून दिलेला धर्मदाय, अशा पद्धतीनें विद्वान् व धार्मिक लोकांचा योगक्षेम चालविला जात असे. या द्रव्याश्रयावर उपजीविका करणारे विद्वान् शास्त्रीपंडित घरीं शिष्य पढवून विद्येची परंपरा चालवित. अशांचा परामर्शं घेण्याकरितां सरकारांतून जो पैसा खर्चं होई तोच विद्यावृद्धिवर खर्चं झाला असें समजण्यांत येत असे. पेशवाईत वार्षिक दक्षिणेची रक्कम किती वाढली होती यासंबंधाची हकीकत 'डेक्कन व्हर्नाक्युलर ट्रान्सलेशन सोसायटी'नें छापलेल्या 'पेशव्यांच्या रोजनिशीं'तून पहावयास मिळेल. अशा रीतीनें पेशवाई अखेरपर्यंत विद्येंतून दक्षिणा निर्माण होत असे; परंतु पेशवाईनंतर या दक्षिणेंतूनच विद्या निर्माण होण्यास सुरवात झाली. बाजीरावशाही समाप्त झाल्यानंतर एलफिन्स्टन साहेबानें रमण्यांत ब्राह्मणांची कोंडी करून दक्षिणा देण्याची पूर्वीची चाल बंद केली; तथापि इतर देवस्थानांच्या उत्पन्नाबरोबर दक्षिणेचा खर्च त्यानें पुढेंहि चालू ठेविला. मात्र त्यानें त्याचें रूपांतर केलें. या दक्षिणा-

फंडांतून प्रथम विद्येला उत्तेजन म्हणून बक्षिसें देण्यांत येत. नंतर नाशिक व वांई या दोन प्रसिद्ध क्षेत्रांच्या ठिकाणीं हिंदुलोकांकरितां संस्कृत कॉलेजें काढण्याचा विचार चालू झाला. पण अखेर तो रहित होऊन १८२१ सालीं खुद्द पुण्यासच विश्रामबागवाड्यांत सरकारी संस्कृत पाठशाळा स्थापण्यांत आली; व तिच्याकरितां पन्नास हजारांची रक्कम बाजूला काढून ठेवली.

एकदोन वर्षांत या पाठशाळेंत सुमारें दीडशें विद्यार्थी शिकूं लागले. संस्कृत शास्त्रग्रंथांबरोबर धर्मशास्त्र व गणित हे विषय शिकविण्याची तेथें विशेष व्यवस्था झाली. पुढें मुंबईप्रमाणें पुण्यास एज्युकेशन सोसायटी स्थापन झाल्यावर १८४२ सालीं याच पाठशाळेला इंग्रजी शिक्षणाचा वर्ग जोडण्यांत आला. ता. ७ जून १८५१ रोजीं या संस्कृत व इंग्रजी वर्गांना मिळून 'पूना कॉलेज' हें नांव देण्यांत आलें. १८५५ सालीं एज्युकेशन सोसायटी मोडून सरकारी शाळाखातें निर्माण झाल्यावर, या कॉलेजची व्यवस्था डायरेक्टर ऑफ पब्लिक इन्स्ट्रक्शन यांजकडे गेली. पुढें हें कॉलेज १८६३ सालीं विश्रामबागेंतून उठून वानवडीस गेलें, व तेथून १८६८ सालीं 'डेक्कन कॉलेज' या नव्या नांवानें संगमापलीकडे खंडोबाच्या माळावरील मोठ्या नव्या इमारतींत सुरू झालें. १८४२ सालीं जी इंग्रजी शाळा सुरू झाली तीच स्वतंत्र रीतीनें पुढें विश्रामबाग हायस्कूल म्हणून चालू राहिली. या विश्रामबागेंतच ट्रेनिंग कॉलेजचाहि एक वर्ग होता, व ट्रेनिंग कॉलेजच्या लोकांना अर्थात् निवळ मराठी असेंच उपयुक्त शिक्षण दिलें जाई. १८६३ च्या सुमारास हायस्कूल, कॉलेज आणि ट्रेनिंग कॉलेज मिळून सुमारें ४०० विद्यार्थी शिकत असत. १८५७ सालीं मुंबई युनिव्हर्सिटी स्थापन झाली तेव्हां शाळापाठशाळा यांजवरील जुन्या पंडितांचा अधिकार संपून, त्या युरोपियनांच्या हाताखालीं देण्यांत आल्या; जुने पंडित निवळ मराठी जाणणारे म्हणून त्यांना संस्कृत ग्रंथांचीं भाषांतरें करण्याकडे नेमलें. मात्र त्यांतील कृष्णशास्त्री चिपळूणकरांसारखे किंवा केरोपंत छत्र्यांसारखे जे इंग्रजी भाषाहि शिकले त्यांना ट्रेनिंग कॉलेजचा प्रिन्सिपाल किंवा सरकारी रिपोर्टर किंवा प्रोफेसर अशा वरिष्ठ हुद्याच्या जागा देण्यांत आल्या. कृष्णशास्त्र्यांनंतर रेव्हरंड मॅगडुगल, मेजर कँडी, रेव्ह. फ्रेजर, प्रो. ग्रीन, इ. आय. हॉवर्ड, रेव्ह. मरीमिचेल, प्रो. ड्रेपर, एड्विन अर्नाल्ड, डॉ. मार्टिन हौ, प्रो. रसेल, वुइल्यम वर्डस्वर्थ, डॉ. कील-हॉर्न, प्रो. फॉरेस्ट, व प्रो. शूट वगैरे युरोपियन लोक, कोणी प्रिन्सिपॉल, कोणी

केवळ प्रोफेसर असे, टिळकांचा कॉलेजांतील शिक्षणक्रम संपेपर्यंत, पूना कॉलेज आणि डेक्कन कॉलेज यांत होऊन गेले. क्रमाक्रमानें इंग्रजीनें संस्कृताची जागा पूर्णपणें घेरली, व मराठीहि मागें पडत चाललें. १८५६ सालींच मरीमिचेल यानें "मोडी हस्ताक्षरावर अधिक लक्ष द्यावयास पाहिजे" असा कॉलेजच्या बुकांत शेरा दिला! व १८५८ सालीं एडविन अर्नोल्ड यांनीं तर असें लिहिलें कीं "Most of the advanced Students are better scholars in English than in Marathi." मुंबईत तर मराठी हें पुण्याहूनहि आधींच मागासलेलें. तात्पर्य, गतवर्षीं मराठी भाषाविषयाकरितां स्वतंत्र प्रोफेसर नेमीपर्यंत, मेजर कँडी यांच्या स्मरणार्थ एका मराठी निबंधाकरितां ठेवलेल्या एका लहानशा बक्षिसाखेरीज, मराठी भाषेच्या अध्ययनाचा मागमूस देखील महाराष्ट्रांतील या मुख्य कॉलेजांत नव्हता.

नव्या शिक्षणयुगाच्या सुरवातीला शिक्षक व परीक्षक दोघेहि युरोपियनच असणार हें उघड आहे. चांगले युरोपियन येत पण ते सहसा टिकत नसत. वाईट युरोपियन टिकाऊ असत पण कामाला निरुपयोगी. एडविन अर्नोल्ड, डॉ. हौ वगैरे शिक्षक पहिल्या प्रतीचे होत. पण दोघेहि लवकरच हिंदुस्थान सोडून गेले. डॉ. हौ हा जर्मन असून मोठा संस्कृत पंडित होता. तो सुरवातीस अवघ्या दीडशें रुपये पगारावर आला. पुढें त्याला पांचशें रुपये पगार होऊन सरकारांतून देणग्याहि मिळाल्या. तथापि तो नाराज होऊन राजीनामा देऊन परत गेला. कँडी, कर्कहॅम् हे दुसऱ्या प्रतीचे युरोपियन. कँडीसाहेब भोळ-चट व थोडासा मूर्खहि, कर्कहॅम पक्का वस्ताद. कँडी साहेबाला मराठी ज्ञानाची घमेंड, व त्यामुळें त्याच्या मराठीच्या अज्ञानाचें प्रदर्शन वरचेवर होई. कर्कहॅम हुशार पण आळशी. १८६५ च्या सुमारास तो पुणें हायस्कूलचा हेडमास्तर होता; पण स्वारी तीन तीन दिवस शाळेंत यावयाची नाहीं; किंवा कोण मास्तर काय करतो याकडे पहावयाची नाहीं. युनिव्हर्सिटींत परीक्षक बहुधा सगळे युरोपियन. कँडीसाहेबांनीं मॅट्रिक्युलेशनच्या परीक्षेस मराठीचा पेपर काढला त्यांत एक प्रश्न असा होता. "Analyse and give the meaning of डोचकें कीं बोचकें, डोकें कीं फोकें," आणि ऑक्सेनहॅम साहेबांनीं भूगोलावरील प्रश्नांत खालील प्रश्न घातला होता "Name the chief towns on any European river with a course chiefly on the parallel of the

longitude." एलफिन्स्टन कॉलेजमध्यें एक प्रोफेसर गणीत शिकवीत. ते आलजिब्रा उघडून Omit म्हणजे वाचूं नका या अर्थी O हें अक्षर व Read म्हणजे वाचा या अर्थी R हें अक्षर येवढेंच विद्यार्थ्यांस सांगत!

टिळक बी. ए. होण्यापूर्वी वीस वर्षें, म्हणजे १८५६ सालीं मुंबई युनिव्हर्सिटीचा कायदा मंजूर झाला. १८६१ सालीं या युनिव्हर्सिटीचें पहिलें क्यालेंडर प्रसिद्ध झालें त्यावरून १८५९ सालापासूनची, म्हणजे महाराष्ट्रांतील सुशिक्षित लोकांच्या पहिल्या पिढीसंबंधाची, माहिती मिळते. १८५७ सालीं पुणें कॉलेजांतून मॅट्रिक्युलेशनला विद्यार्थी पाठविण्यांत येऊं लागले. यापूर्वी हायस्कूल व कॉलेज मिळून एकच संस्था होती. तिचे येथून पुढें दोन भाग झाले. १८५९ सालीं पुणें कॉलेजांतून प्रवेश परीक्षा पास झालेल्या विद्यार्थ्यांत बाबा गोखले, व्यंकटराव रामचंद्र, विष्णू बाळकृष्ण सोहोनी यांचीं नांवें आढळतात. रामकृष्णपंत भांडारकर, वामन आबाजी मोडक, महादेव नारायण परमानंद, माधवराव रानडे, खंडेराव बेदरकर, बाळ मंगेश वागळे, जनार्दन सखाराम गाडगीळ वगैरे मंडळी याच सालीं मॅट्रिक्युलेशन पास झाली, पण ती मुंबईच्या शाळेंतून. यांच्याहि पूर्वी डॉ. सखाराम अर्जुन राऊत, डॉ. सिताराम विठ्ठल वगैरेंचीं नांवें मेडिकल कॉलेजांत अभ्यास करणाऱ्या विद्यार्थ्यांत आढळून येतात. त्यांनीं मॅट्रिक्युलेशन परीक्षा दिली नव्हती; कारण तेव्हां मॅट्रिक्युलेशन परीक्षाच मुळीं अस्तित्वांत नव्हती. प्रवेशपरीक्षेशिवायच त्यांचा कॉलेजांत प्रवेश झाला होता! १८६२ मध्यें जे विद्यार्थी पास झाले त्यांत माधवराव कुंटे यांचें नांव आढळतें. मॅट्रिक्युलेशन परीक्षेच्या विद्यार्थ्यांची संख्या लवकरच वाढली. १८७६ सालीं ती ११०० वर गेली होती. १८६२ सालीं वामन आबाजी मोडक हे एकटेच गृहस्थ बी ए. झाले. तेथून पुढें टिळक बी. ए. होईपर्यंत खालीलप्रमाणें बी. ए. ची संख्या वाढत गेली, १८६३ (३), १८६४ (५), १८६५ (७), १८६६ (७), १८६७ (११), १८६८ (२०), १८६९ (२), १८७० (१८), १८७१ (१२), १८७२ (१०), १८७३ (२०), १८७४ (१९), १८७५ (२७), १८७६ (१८), १८७७ (४०) म्हणजे टिळक बी. ए. होण्यापूर्वी १७९ बी. ए. झाले होते. पण ते बी. ए. झाले त्या सालापासून या संख्येला अधिक भरती येऊं लागली. तीच गोष्ट एलएल. बी. च्या पदवीधरांसंबंधानेंहि घडून आलेली दिसते. एलएल. बी. ची डिग्री घेणाऱ्या लोकांचीं नांवें १८६६ सालापासून

नमूद झालेलीं आढळतात. १८६६ सालीं दोनच एलएल. बी. झाले; ते माधवराव रानडे व बाळ मंगेश वागळे हे होत. पुढें १८६७ सालीं २, ६८ मध्यें ३, ६९ मध्यें ३, ७० मध्यें ६, ७१ मध्यें १३, ७२ मध्यें ० (!), ७३ मध्यें १, ७४ मध्यें ३, ७५ मध्यें २, ७६ मध्यें ५, ७७ मध्यें ३, ७८ मध्यें ४ व ७९ मध्यें ६, मिळून चौदा सालांत ५३ एलएल. बी. झाले होते. पण टिळकांनीं पदवी घेतली त्या म्हणजे १८८० सालीं एकदम २० एलएल. बी. झाले.

टिळक एलएल. बी. झाले त्या सालीं मुंबई इलाख्यांत एकंदर शाळा पांच हजारांच्या आंत व एकंदर विद्यार्थी पावणे तीन लक्ष होते. सर्व प्रकारचीं मिळून कॉलेजें आठ, एक आर्टस्कूल, ४८ हायस्कुलें, १७७ मिडल स्कूल्स, दोन वैद्यकवर्ग, पांच धंदेशिक्षणाचे वर्ग व बाकी प्राथमिक शाळा होत्या. मुलींच्या शाळांची संख्या २८४ होती व ट्रेनिंगचे वर्ग नऊ होते. एकंदर विद्यार्थ्यांपैकीं ब्राह्मण शेंकडा २३, इतर हिंदू ५९ व मुसलमान शेंकडा १० असत.

अशा मर्यादित शिक्षणाचेहि दुष्परिणाम लोकांस थोडथोडे दिसूं लागले होते. ज्ञानप्रकाशांत विद्यार्थ्यांचा एक शुभचिंतक लिहितोः-- " प्रस्तुत या देशांत विद्यावृद्धीचा क्रम चालू आहे. त्या योगानें विद्यार्थ्यांचीं शरीरें कृश व अशक्त होतात आणि त्यांस नेटानें टिकून कॉलेजांतील अभ्यास संपून, युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षा देतां येत नाहींत किंवा दिल्यास त्यांच्या प्रकृति फार क्षीण व दुर्बळ होतात. " तथापि विद्यावृद्धि थांबवावी असें एकान्तिक विधान कोणीं कधीं केल्याचें आढळत नाहीं. १८६१ सालीं विश्रामबागेंतील बक्षिससमारंभ पाहून लोक खूष झाले; आणि पन्नास हजार रुपये खर्चून पुण्यास बोर्डिंग काढावें व त्याच्या व्याजांतून पन्नास पाऊणशें तरी गरीब विद्यार्थ्यांची फुकट शिक्षणाची सोय करावी अशी सूचना झाली होती. ती त्यावेळीं तावडतोब अमलांत आली नाहीं खरी; परंतु इतर रीतीनें शिक्षणाची वाढ थांबली नाहीं, वाढतच गेली.

पुरुषांचेंच शिक्षण जेथें इतकें कमी होतें तेथें स्त्रियांचें शिक्षण मागसलेलें असल्यास नवल नाहीं. स्त्रीशिक्षणाचें नुसतें नांव पुढें येण्यापूर्वीच स्त्रीशिक्षणाविषयीं वाद जोरानें चालू होते. पूना नेटिव जनरल लायब्ररींत एकदां घडलेला एक संवाद एका ' पिशाच्यानें ' ज्ञानप्रकाशांत दिला आहेः--

जुना शास्त्रीः--तुम्ही कांहीं दिवसांनीं बायकांच्या पायां पडाल.

तरुणः--होय, बायको गंधर्व आहे, बायको घराचा आत्मा आहे.

शास्त्रीः—अर्थ सांगण्याची तुमची शैली फार उत्तम आहे.

तरुणः—वाहवारे पेशवाई शहाणे, " रामः रामौ " केलें म्हणजे अक्कल येत नाहीं.

शास्त्रीः—बरें महाराज, येस फेस केल्यानें येऊं दे.

इतकें सांगून ' पिशाच्च ' पुढें लिहितें, " बायको घराचा आत्मा आहे तर सूर्य पाणी आहे व समुद्र कौलार आहे. आमच्या वेळीं बायको चार पुरुषांच्या दृष्टीस पडेल काय मगदूर आहे अशी स्थिति होती. विलायतेंत राणी राज्य करते, तिच्या नवऱ्याला कोणी विचारीत नाहीं, तसें हिंदुस्थानांतहि पुरुषानें सकाळीं उठल्याबरोबर बायकोस बारा साष्टांग नमस्कार घालावे असा नियम होणार आहे."

१८७१ च्या सुमारास जानेवारी महिन्यांत पुण्यास ' विचारवती स्त्री सभा ' या नांवाची संस्था स्थापन झाली. अशा संस्थेविषयीं लोकमत तेव्हां अनुकूल असणें शक्य नव्हतें. सभेंत अवघे सात आठ स्त्री-सभासद होते. ज्ञानप्रकाश हें पत्र सामान्यतः प्रथमपासूनच मध्यम सुधारणावादी होतें. स्त्रीशिक्षणाला तत्त्वतः त्याची प्रतिकूलता नव्हती. तथापि ता. ९ जानेवारी १८७१ चा ज्ञानप्रकाश लिहितो-" स्त्रियांची सभा आजपर्यंत आमच्या इलाख्यांत कोठेंहि झाली नव्हती व कदाचित् सर्व हिंदुस्थानांत आजपर्यंत कोठें झाली नसेल. अशी ही नवीन गोष्ट लोकांस दाखविण्याचा प्रसंग आमच्या शहरानें आणला हें पाहून अत्यानंद होतो." पण हे उद्गार थोडेसे उपरोधिकच होते; कारण ज्ञानप्रकाश पुढें लिहितो " पण आज अशी सभा भरविणें म्हणजे रांगतां येत नाहीं त्यास पळावयास लावण्याचा प्रयत्न करण्यासारखें आहे, असेंहि कित्येक लोकांचें मत आहे."

टिळकांनीं बी. ए. ची पदवी घेतली त्या सालीं पदवीदानसमारंभाचे वेळीं झालेल्या भाषणांत नमूद करण्यासारखें विशेष कांहीं आढळत नाहीं; परंतु त्यांनीं एल्एल्. बी. ची पदवी घेतली त्या सालीं चान्सेलर या नात्यानें सर रिचर्ड टेंपल यांनीं जें भाषण केलें तें बरेंच महत्त्वाचें होतें. Floreat Academia हा शुभाशिर्वाद कसा फळाला येत चालला होता हें वर जे पदवीधरांचे वाढते आंकडे दिले आहेत, त्यांवरून दिसून येईलच. पण त्याहीपेक्षां विशेष महत्त्वाची गोष्ट ही कीं, युनिव्हर्सिटीच्या द्वारें विद्या देणारांची व घेणारांची दृष्टी अधिक विकसित होऊं लागली होती. पदव्या मिळविण्याचा एक हेतु सरकारी नोकऱ्या मिळविणें हा होता, पण वरिष्ठ नोकऱ्यांची संख्या अद्यापि विशेष वाढली नव्हती.

सरकारी रेव्हिन्यू खात्यांत मामलेदारांच्या जागा पुष्कळ. पण १८८० सालपर्यंत त्यांत पदवीधरांना बिनपदवीधरांच्या आधीं प्रवेश मिळत नव्हता. हायर स्टँडर्ड परीक्षा झालेला पदवीधर व बिनपदवीधर दोघे एकाच रांगेला बसविले जात असत. ही अडचण सर रिचर्ड टेंपल यांच्या लक्षांत येऊन त्यांनीं बिनपदवीधरां-आधीं पदवीधरांना, सर्वच नसल्या तरी कांहीं विशेष प्रमाणानें, मामलती देण्याचें ठरवून, हें नवीन धोरण १८८० सालच्या पदवीदानसमारंभांत जाहीर केलें. टेंपलसाहेब हे ब्राह्मणांचा द्वेष करीत असले तरी एकंदरीनें शिक्षणाचे चाहते होते; व पदवीधरांना इतरांहून सरकारदरबारीं अधिक मान मिळाला पाहिजे असा त्यांचा आग्रह होता. पण नुसत्या पुस्तकी विद्येनें या देशाच्या लोकांचें भागणार नाहीं ही गोष्ट लक्षांत येऊन त्यांनीं बी. एस्सी. ची पदवी नवीन स्थापण्याचा तेव्हां उपक्रम केला होता, व तीहि गोष्ट या भाषणांत त्यांनीं जाहीर केली. तोंडी परीक्षा बंद करणें वगैरे इतर कित्येक सुधारणांचीहि वाटाघाट यापूर्वींच चालू होती. दोन वर्षांपूर्वींपासून मॅट्रिक्युलेशन परीक्षा मुंबईखेरीज इतर ठिकाणीं घेण्याची, म्हणजे परगांवच्या विद्यार्थ्यांची अधिक सोय लावण्याचीहि, व्यवस्था झाली होती. निरनिराळें शिक्षण देऊन, निरनिराळे धंदे करण्याला, तरुण पिढीला तयार करावें हा युनिव्हर्सिटीचा सर्वसाधारण हेतु होताच. पण कोणचेंहि शिक्षण मिळविलें तरी सुराज्यव्यवस्थेला उपयुक्त असा प्रत्येक पदवीधर व्हावा, किंबहुना या दिशेनें सुशिक्षित लोक जी पात्रता दाखवितील तीच त्यांची खरी योग्यता मानावी, असें सर रिचर्ड टेंपल यांचें मत होतें. " I should consider the success of natives as civil administrators to be the truest test of that combined mental and moral training which our education seeks to give."

पण सर्वच पदवीधर किंवा सुशिक्षित लोक व्यावहारिक धंद्यांत पडतात किंवा सरकारी नोकरींत गडप होऊन जातात असें नाहीं; तर शिक्षणानें मनुष्याला विचाराची स्वतंत्र दिशाहि सुचणें अगदीं स्वाभाविक आहे हें टेंपलसाहेबांना इंग्लंडच्या अनुभवावरून पूर्णपणें माहीत होतें. तसें झालें असतां ते कदाचित् असंतुष्ट राहतील, सरकाराविषयीं कदाचित् त्यांना अप्रीति वाटूं लागेल, आपल्या मनांतील असले विचार ते प्रगट केल्याशिवाय राहणार नाहींत, व इतर लोकांनाहि मग ते पटूं लागतील, आणि अशा रीतीनें समाजांत सरकारावर टीका कर-

णाऱ्या लोकांचा एक वर्ग कायमचा निर्माण होईल ही गोष्ट त्यांना माहीत होती. पण इंग्लंडांतील सुशिक्षित लोकांच्या रीतीप्रमाणें, या आपत्तीनें न भितां तिचा आपल्या भाषणांत त्यांनीं उघडपणें स्वीकारच केला. "खुल्या दिलानें तरुण सुशिक्षित लोक बोलले म्हणून तेवढ्यामुळें त्यांना आम्ही राजद्रोही गणणार नाहीं. सुशिक्षित वर्ग कृतघ्न बनला तर त्याचें पाप स्वतः त्याच्या माथ्यावर राहील. त्यामुळें शिक्षणदानाचा हात आम्ही आंखडून धरणार नाहीं. असंतोषाची भावना सुशिक्षिताला शोभते किंवा काय हें ठरविण्याचें काम आम्ही स्वतः त्याच्या विवेकबुद्धीवरच सोपवूं"—वगैरे उदार मतदर्शक उद्गार त्यांनीं आपल्या भाषणांत काढले होते. पण देशी भाषेंतील वर्तमानपत्रांची मुस्कटदाबी करण्याचा कायदा याच सुमारास गव्हर्नर जनरल लॉर्ड लिटन यांनीं मंजूर करवून घेतलेला असल्यामुळें, टेंपल साहेबांच्या मनांत खरोखर काय डवचत होतें, आणि त्यांच्या तोंडून निघालेल्या या उदार उद्गारांत केवढा मोठा आंकडा बाद समजावयास पाहिजे होता हें तत्कालीन लोक पूर्णपणें ओळखून होते. टिळक एल्एल्. बी. होण्यापूर्वी पांचसहा वर्षें शास्त्रीबोवांच्या निबंधमालेचा जन्म झालेला असून, या अवधींत तिनें बरीच खळबळ उडवून दिली होती. आणि टेंपलसाहेब वरील भाषण करीत असतां आंग्लोइंडियन पत्रांनीं रंगविलेलें सुशिक्षित तरुण महाराष्ट्रीयांचें विकृत भेसूर चित्र त्यांच्या मनश्चक्षूंपुढें उभें नव्हतें असें कोण म्हणेल?

१८६५ पर्यंत वकिलीच्या धंद्याचा महाराष्ट्रांत विशेष फैलाव नव्हता. तथापि १८७४ सालीं पुण्यांत ३५।३७ वकील होते असें एका यादीवरून समजतें. कायद्यांचीं कलमें पुस्तकांतून दाखवितां आलीं तर मोठीच बहादुरी! १८६५ सालीं पुण्यास अदालतींत वकिलांची लेखी परीक्षा झाली. ३१ उमेदवार परीक्षेस बसले होते. पुस्तकांची मदत घेऊन प्रश्नांचीं उत्तरें लिहिण्यास परवानगी होती. अडीच खणांच्या जागेंत हे सर्व उमेदवार मांडीस मांडी लाऊन बसविले होते, व खुशाल एकमेकांनीं एकमेकांस विचारून उत्तरें लिहिण्याचा क्रम सुरू ठेवला होता! त्या वेळचा एक विनोदी टीकाकार म्हणतो, "उमेदवारांचा एकमेकांशीं स्नेहभाव व परीक्षकांची त्यांवर मेहरनजर पाहून आम्हांस संतोष झाला. ह्या जगांत येऊन आपल्या बंधुजनांस होईल तितकें सहाय्य करावें हा मनुष्याचा धर्म होय. या धर्मावर चित्त ठेऊन परीक्षक व उमेदवार परीक्षेच्या वेळीं वागत होते हें पाहून कोणास आनंद झाल्यावांचून राहणार आहे?" परीक्षेचा निकालहि हातोहात झाला. मुख्य

परीक्षक असिस्टंट जज्ज यांना ज्या भाषेंत उमेदवारांनीं उत्तरें लिहिलीं त्या मराठीचा गंधहि नसतां, त्यांनीं एकदोघां सल्लागारांच्या मदतीनें एकदोन घटकेंत कागद तपासून निकालहि सांगितला. टीकाकार म्हणतो, " अशा भातुकलीच्या परीक्षेपेक्षां चिठ्या टाकूनच निकाल कां नाहीं सांगितला ! " चांगल्या वकिलांची उणीव भरून निघावी म्हणून पुण्यांत सरकारी लॉ क्लास निघावा, व महिना पांच रुपये फी ठेविली तरी पुष्कळ उमेदवार येतील असा अदमास कित्येकांनीं केला होता. जेथें खुद्द कायदेपंडित वकील ते जर असे, तर तेथें असेसर ज्यूरर वगैरे लोक कसे असतील ! न्याय इन्साफाकरितां कोर्टांत जाणें हा आपणांवर एक जुलूम असें निमंत्रित असेसरांना वाटे. त्या काळचा पत्रकार लिहितो " एकदां एका खटल्यांत आम्हीं पुणें अदालतींतील एका असेसरास विचारिलें कीं कैदीवर गुन्हा शाबीत आहे असा आपण कशावरून निर्णय केला ? " त्यांनीं उत्तर दिलें "जाऊं द्या हो, कशाचें शाबीत आणि कशाचें गैरशाबीत. कांहीं तरी बोललें पाहिजे ना!"

ब्राह्मणेतर हे ब्राह्मणांच्या मानानें शिक्षणांत मागासलेले होते. तथापि ब्राह्मणेतरांतील सुशिक्षित पिढीचा जन्म टिळकांच्या बरोबर किंवा त्यापूर्वींहि पांच चार वर्षें झाला होता असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. या पिढींत अग्रस्थानाचा मान जोतिराव गोविंदराव फुले यांनाच दिला पाहिजे त्यांचा पणजा सातारा जिल्ह्यांतील खातगूण या गांवचा वतनदार चौगुला होता तेथील कुळकर्ण्यापासून त्याला फार त्रास झाल्यानें त्यानें कुळकर्ण्याचा खून करून, तो पुणें जिल्ह्यांतील पुरंदर तालुक्यापैकीं खानवडी या गांवीं येऊन राहिला. त्याचा मुलगा शेटिबा हा पुढें पुण्यास आला. त्याच्या तिघां मुलांनीं माळ्याचा धंदा केला. पेशवे सरकारांत फुले यांच्या घरचा फुलांचा पुडा नित्य जाऊं लागला. यामुळें, या कुटुंबाचें आडनांव मूळचें गोऱ्हे असें होतें तें जाऊन पुढें फुले असें पडलें. या तीन मुलांपैकीं गोविंदराव याच्या पोटीं जोतिराव हे १८२७ सालीं जन्मले. यांना लहानपणापासून शिकण्याचा नाद असे. शेजारीं राहणाऱ्या एका मुसलमान मुनशीच्या उपदेशावरून व मे. लिजिट साहेबांच्या मदतीनें जोतिराव इंग्रजी शाळेंत जाऊं लागले. पुढें तेव्हांच्या पुण्यांतील प्रमुख ब्राह्मण मंडळीपैकीं सदाशिवराव गोवंडे, सखाराम यशवंत परांजपे वगैरे मंडळीचा त्यांचा स्नेह जमला. जोतिरावांच्या अंगीं लहानपणापासून स्वदेशाभिमानाचें वारें शिरलें होतें; आणि वासुदेव बळवंत फडक्यांप्रमाणें फुलेहि फडके यांचे गुरु लहुजीबुवा यांच्या हाताखालीं गोळिबार,

दाण्डपट्टा वगैरे गोष्टी शिकले. 'गुलामगिरी' नामक पुस्तकांत जोतिराव यानीं असें लिहिलें आहे कीं, या विद्या इंग्रज सरकारला पालथें घालण्याच्या उद्देशानें मी शिकलों व या कामीं मला ' सुधारल्या भट विद्वाना 'पासून स्फूर्ति मिळाली होती. पण पुढें ही गोष्ट आपण बरोबर केली नाहीं असें त्यांस वाटूं लागलें होतें. आणि पुढें तर त्यांनीं ब्राह्मणज्ञातीचा मोड करण्याकरितां सत्यसमाज नामक पंथाचीच स्थापना केली.

वयाच्या विसाव्या वर्षापर्यंत ते इंग्रजी, मराठी व गणित हे विषय चांगले शिकले, व अभ्यासाच्या हौसेमुळें ते आजन्म विद्यार्थीच राहिले. १८४८ सालीं बुधवार पेठेंतील भिड्यांच्या वाड्यांत त्यांनीं मराठे लोकांकरितां मराठी शाळा घातली. आपल्या पत्नीस त्यांनीं स्वतः मराठी शिकविलें होतें, व तिला याच शाळेंत त्यांनीं शिक्षक म्हणून मदतीस घेतलें होतें. या शाळेंत मुलीही घेतल्या जात. आपल्या सुनेनें शाळेंत शिक्षकिणीचें काम करणें ही गोष्ट जोतिरावांच्या वडिलांना आवडली नाहीं, व बापाकडून मुलाला या कामीं बराच त्रासहि झाला. लवकरच सरकारी मुलींची शाळा निघाल्यावर जोतिरावांनीं ही शाळा बंद केली. तसेंच नानाच्या पेठेंतील अस्पृश्यांकरितां एक शाळा त्यांनीं काढून कांहीं दिवस चालविली, व नंतर ती म्युनिसिपल कमिटीचे ताब्यांत दिली. पंढरपूरच्या अनाथ मुलांच्या गृहाप्रमाणें त्यांनीं पुण्यास एक गृह काढून, पोरक्या मुलांकरितां केलेल्या या सोयीच्या जाहिरातीहि लाविल्या. त्या अर्थातच लोकांना आवडल्या नाहींत. स. १८५२ सालीं विश्रामबागेच्या वाड्यांत दरबार भरवून स्त्रीशिक्षणप्रसाराच्या कामगिरीबद्दल बहुमानार्थ म्हणून २०० रु. किंमतीची एक शाल सरकारानें त्यांना दिली. साहेब लोकांपैकीं सर अर्स्किन पेरी व कर्नल मेडोज टेलर व पुढें गोपाळराव देशमूख, रा. ब. मदन श्रीकृष्ण, तुकारामतात्या, नारायणराव परमानंद वगैरे लोक जोतिरावांना चाहत असत. मिशनरी लोकांनीहि त्यांना आपली गुणज्ञता दर्शवून आपल्या ताब्यांतील मुलींच्या शिक्षणाचें काम त्यांच्याकडे सोपविलें.

१८७३ सालीं सप्टेंबरच्या २४व्या तारखेस त्यांनीं 'सत्यशोधक' समाजाची स्थापना केली. या समाजाचे हेतु प्रसिद्धच आहेत. ब्राह्मणेतर लोक शिक्षणाच्या मार्गास लागावे, त्यांनीं ब्राह्मणांची गुलामगिरी टाकून द्यावी, हा तर या समाजाचा मुख्य हेतु होताच; पण ब्राह्मणेतर समाजानें सामाजिक सुधारणा करावी, मद्यपाना-

सारख्या व्यसनापासून निवृत्त व्हावें वगैरे गोष्टींचाहि उपदेश ते या समाजाच्या द्वारें करीत. "मी कोणत्याहि जातीच्या घरीं अन्नग्रहण करीन" असें स्वतःविषयीं त्यांनीं वर्तमानपत्रांत प्रसिद्ध केलें होतें. 'जातिभेद विवेकसार' नांवाचा जाति-भेद—खंडनपर ग्रंथ मुंबईचे तुकाराम तात्या पडवळ यांनीं लिहिला, तो छाप-विण्याची कोणाची हिंमत होईना म्हणून जोतिरावांनीं पुढें होऊन तो छापला असें म्हणतात. 'गुलामगिरी' 'आसूड' 'सत्सागर,' 'इषारा,' 'ब्राह्मणांचें कसब' 'सार्वजनिक सत्यधर्म' वगैरे पुस्तकें त्यांनीं स्वजातीकरितां लिहिलीं. या पुस्तकांची भाषा व त्यांतील विवेचनपद्धति दोन्हीं निर्दोष किंवा सुसंस्कृत नव्हतीं; पण ब्राह्मणेतर समाजाचें हृद्गत प्रगट करणारीं पुस्तकें या नात्यानें त्यांना विशेष महत्त्व आहे. जोतिरावांच्या स्फूर्तीनें व शिकवणीनें ब्राह्मणेतर समाजांत सत्यशोधक समाजाचीं मतें प्रसृत करणारी बरीच मंडळी निर्माण झाली. त्यांत धाडीराम नामदेव, कृष्णराव भालेकर, गणपत सखाराम पाटील, नारायण मेघाजी लोखंडे, डॉ. संतूजी रामजी लाड, गणपतराव मल्हार बोकड, भाऊ कोंडाजी पाटील, माधवराव घाटवळ, दर्याजीराव थोरात, भाऊ पाटील वगैरे मंडळी सामान्यतः प्रसिद्ध आहेत.

सत्यशोधक समाजाची स्थापना झाल्यानंतर ब्राह्मणेतर पक्षाचें वर्तमानपत्र हवेंसें वाटूं लागलें, तेव्हां जोतिराव यांच्या कामाठी स्नेही मंडळीनें जोति-रावांना १२०० रुपयांचा एक छापखाना घेऊन दिला. पण जोतिरावांच्या हातून वर्तमानपत्र न निघाल्याकारणानें कृष्णाजी पांडुरंग भालेकर यांनीं स्वतःच्या पैशानें छापखाना विकत घेऊन १८७७ च्या जानेवारीपासून 'दीनबंधु' नांवाचें साप्ताहिक वर्तमानपत्र सुरू केलें पण पैशाची कमतरता व सहकारी लेखकांची कमतरता असल्यामुळें १८७९ सालीं तें पत्र त्यांना लोकांचें स्वाधीन करावें लागलें. पुढें तें रामजी संतूजी आवटे, नारायण मेघाजी लोखंडे, दामोदर सावळाराम यंदे वगैरे मंडळीनें चालविलें. सदर पत्राचा यापुढील इतिहास येथें सविस्तर देण्याचें कारण नाहीं. येथें इतकेंच दर्शविण्याचा आमचा हेतु आहे कीं, ब्राह्मणेतर समाजा-मध्यें न्यू इंग्लिश स्कूलच्या स्थापनेपूर्वींच सार्वजनिक चळवळ सुरू झाली होती, व या समाजाचें एक चांगलें पत्रहि केसरीच्या पूर्वीं तीन वर्षें जन्मास आलें होतें! तथापि टिळक आगरकर वगैरे मंडळी विद्वान् असून त्यांनीं केलेला स्वार्थत्याग त्या काळच्या ब्राह्मणेतर मंडळीसहि पटला होता ही गोष्ट निराळी. टिळक

आगरकर तुरुंगांतून सुटून आले त्यावेळीं त्यांच्या सत्कारांत हे ब्राह्मणेतर पुढारी सामील होते, व जोतिराव फुले यांनीं कोल्हापूर प्रकरणांत रामशेट उरवणे यांजकडून टिळकांच्या जामिनकीबद्दल दहा हजार रुपयांची जबाबदारी घेवविली असें म्हणतात. रायगडावरील शिवाजी महाराजांच्या मोडकळीस आलेल्या समाधीची हकीकत दीनबंधु पत्रांत प्रथम प्रसिद्ध झाली होती, व पुण्यास चाफळकर स्वामींच्या अध्यक्षतेखालीं शिवाजी स्मारकासंबंधानें सभा भरली त्याला जोतिराव हजर होते. जोतिराव फुले हे ता. २७ नोव्हेंबर १८९० रोजीं वारले. विष्णुशास्त्री चिपळूणकरांनीं निबंधमालेंत जोतिराव फुले यांच्या ग्रंथावर जी कडक टिका केली आहे त्यांतील कांहीं भाग केवळ प्रतिक्रियारूप पण कांहीं खरोखर समर्थनीय असाहि आहे. तथापि, टिळकांच्यापूर्वी महाराष्ट्राची स्थिति कशी काय होती याचें सामान्य निरीक्षण करितांना, ब्राह्मणेतरांची चळवळ टिळक सार्वजनिक कार्यांत पडूं लागण्यापूर्वीची आहे, आणि स्वतः जोतिराव हे विशेष विद्वान् नसले तरी आपल्या सार्वजनिक हितबुद्धीच्या कळकळीमुळें-विशेषतः शिक्षणविषयक प्रयत्नामुळें--सहजच प्रसिद्धीस आले होते हीच गोष्ट मुख्यतः आम्हांस येथें दर्शवावयाची आहे.

शिक्षणाप्रमाणें वाङ्मयाची वाढहि अर्थात् बेताचीच होती. त्या सालच्या सरकारी रिपोर्टांत एकंदर मुंबई इलाख्यांत छापखान्यांची व ग्रंथादिकांची संख्या खालीलप्रमाणें आढळतेः—छापखाने मुंबईत ४८, महाराष्ट्रांत २३, गुजराथेंत १५. पुस्तकें मुंबई ५३१, महाराष्ट्र ४६५, गुजराथ ९४. भाषेच्या दृष्टीनें १०७ इंग्रजी, २०८ मराठी, २०५ गुजराथी अशी वर्गवारी होते. मासिक वगैरे पुस्तकें १५१. एकंदर वर्तमानपत्रें ८३ पैकीं दोन इंग्रजी, दहा आंग्लोमराठी, देशी भाषेंतील वर्तमानपत्रें ७१. देशी भाषेंतील वर्तमानपत्रांपैकीं ३४ मराठी, ३१ गुजराथी. एकंदर पुस्तकसंग्रहालयांची संख्या ८७ होती. शिळा छापखाने सुमारें पंचवीस होते. वर्तमानपत्रांत अधिक खप एका गुजराथी वर्तमानपत्राचा होत असून त्याच्या जास्तींत जास्त १६५० प्रति निघत. हजार प्रतींवर खपणारीं वर्तमानपत्रें ६ व पांचशें प्रतींवर खपणारीं वर्तमानपत्रें १४ होतीं. त्यावेळच्या वर्तमानपत्रांपैकीं कांहीं नांवें, लोकांच्या अद्यापि लक्षांत असून कांहीं तर अद्यापिहि चालू आहेत. ज्ञानप्रकाश, इंदुप्रकाश, सुबोधपत्रिका, ज्ञानोदय, वर्तमानदीपिका, शुभसूचक, पूर्णचंद्रोदय, वैणवपंच, धूम्र

केतू, जगन्मित्र (रत्नागिरी), बेळगांवसमाचार, वृत्तवैभव, नेटिवओपीनियन, नागपूर क्रॉनिकल, सिंधियन, प्रभाकर, दर्पण इत्यादि.

महाराष्ट्रांत मुद्रणकलेचा जन्म १८२२ पर्यंत झाला नसला तरी महाराष्ट्रांतील पहिला छापखानेवाला पेशवाई बुडण्याचे आधीं १८ वर्षें जन्मास आला होता. हे मुद्रक म्हणजे गणपत कृष्णाजी हे होत. त्यांच्या हयातींत व नंतर छापखाने पुष्कळच निघाले; परंतु त्यांनीं केलेल्या कायम ठशांच्या स्वतंत्र वळणांच्या योगानें त्यांचें नांव अद्याप लोकांच्या तोंडीं आहे. हें वळण डौलदार असून तें गणपत कृष्णाजींचें स्मारकच होय. हे भंडारी जातीचे गृहस्थ टॉमस ग्रॅहम नामक एका मिशनरी गृहस्थाच्या छापखान्यांत नोकर होते. स्वतंत्र झाल्यावर एक लाकडी यंत्र व शिळांचे तुकडे जुळवून आणि शाईहि करून त्यांनीं शिळा छापखान्यास प्रारंभ केला, व सन १८३१ सालीं पहिलें छापील पंचांग काढलें! अपूर्वाईमुळें तें तेव्हां आठ आण्यांस विकत असे! १८३६ सालीं दादोबा पांडुरंग यांनीं आपलें व्याकरण गणपत कृष्णाजी यांचे छापखान्यांत छापलें. पुढें सात वर्षांनीं त्यांनीं टाईपांचा कारखाना व छापखाना सुरू केला. मूळ विशेष शिक्षण नसतांना स्वावलंबन व महत्त्वाकांक्षा या दोन गुणांनीं त्यांनीं आपलें नांव केलें. त्यांना महाराष्ट्रांतील 'क्याक्स्टन' म्हणण्यास हरकत नाहीं. गणपत कृष्णाजी यांच्या मरणानंतर रावसाहेब मंडलीक हे त्यांच्या छापखान्याचे कांहीं दिवस ट्रस्टी होते; व पुढें पुरुषोत्तम गोविंद नाडकर्णी यांनीं सन १९०० पर्यंत त्याची व्यवस्था पाहिली. अखेर १९१४ सालीं कांहीं बेकायदेशीर पुस्तकें त्यांत निघाल्यामुळें तो छापखाना सरकारजमा झाला! तथापि त्याच्या जुन्या अमदानींत निघालेले शेंकडों ग्रंथ, विशेषतः धर्मविषयक ग्रंथ, हे त्या छापखान्याचें नांव, मराठी ग्रंथसंग्रहालयें आहेत तोंपर्यंत खास चालवितील.

ज्ञानप्रकाश हें पत्र पुण्यास १८४९ च्या फेब्रुवारी महिन्यांत सुरू झालें. तें कृष्णाजी त्र्यंबक रानडे नांवाचे गृहस्थाकडून शुक्रवार पेठेंतील बारामतीकरांचें, म्हणजे हल्लींच्या दाते यांचे वाड्यांत ज्ञानप्रकाश छापखान्यांत छापलें जात असे. तें दर सोमवारीं प्रसिद्ध होई. त्याचा आकार प्रथम सुमारें १०×८ इंच इतका असून त्याचीं आठ पृष्ठें असत. तें शिळा छापावर छापलें जात असे. अशा पत्राची वार्षिक वर्गणी तेव्हां दहा रुपये होती! पत्राच्या प्रति थोड्या खप-

णार म्हणून किंमत जास्ती ठेवून जमाखर्चाचीं तोंडें मिळवावीं असा पत्रकर्त्यांचा हेतु असावा. पुढें सुमारें १५ वर्षांनीं हें पत्र खिळा छापावर निघूं लागलें व वर्गणीहि कमी झाली. ज्ञानप्रकाशाच्या पुढील इतिहासांत त्याचीं अनेक रूपांतरें झालीं. प्रथम निवळ मराठी, नंतर इंग्रजी–मराठी, कांहीं दिवस आठवड्यांतून दोनदां व पुढें दैनिक असे त्याच्या स्वरूपांत फेरबदल झालेले प्रसिद्ध आहेत. या पत्राला वेळोवेळीं पुण्यांत असलेली अनेक प्रतिष्ठित मंडळी संपादक म्हणून लाभली. केसरी निघण्यापूर्वींच्या काळांत कृष्णशास्त्री चिपळूणकर, बाबा गोखले वगैरे गृहस्थ ज्ञानप्रकाश चालवीत असत. महादेव गोविंद रानडे हेहि ज्ञानप्रकाशांत केव्हां केव्हां इंग्रजी लेख देत असें म्हणतात.

ज्ञानप्रकाशाच्या इंग्रजी व मराठी लेखांत समतोलपणा नसे. इंग्रजी लेख जाड्या विद्वानांनीं लिहिलेले, मराठी संपादकीय लेख मध्यम सुशिक्षितानें लिहिलेले, आणि अवांतर मजकूर–मुख्यतः पत्रव्यवहार–हा अगदीं सामान्य माणसांनीं लिहिलेला असे. यामुळें कोणच्या तोलाच्या बातम्या किंवा कविता छापाव्या याला कांहींच प्रमाण नसे. उदाहरणार्थ ता. १७ आक्टोबर १८६१ सालच्या ज्ञानप्रकाशांतील उतारा पहाः—

"आपल्या सुंदर पत्रांत छापण्याकरितां कांहीं कविता पाठविली आहे. त्यांस आपण कृपा करून जागा देतील अशी (!) आहे.

श्लोक (चाल वामनी)

हवा थंड आहे तया बेळगांवीं
वस्त्रें बहु त्वां बळें वाळगावीं।
आळस करितां बहुदुःख वाटे
शरीर सुद्धां फुटती खवाटे॥

आर्या.

माढे ग्रामीं मुनसफ, नाम विनायक पिताचि आपाजी।
यातें जो निंदितसे तो नर जाणा खराचि हो पाजी॥ इत्यादि"

या सारख्या किंवा याहून हास्यास्पद अशा अनेक कविता त्या वेळच्या वर्तमानपत्रांत संपादकाच्या मंजुरीनें छापलेल्या सांपडतात. पण तसले अधिक मासले देऊन जागा अडविण्यांत अर्थ नाहीं.

पुण्यांतील ज्ञानप्रकाशाप्रमाणेंच मुंबईतील 'इंदुप्रकाश' वर्तमानपत्र जुनें असून त्या काळीं बरेंच प्रसिद्ध होतें. हें १८६४ सालीं रा. विष्णू परशुराम पंडित यांनीं सुरू केलें. यांचा जन्म १८२७ सालीं सातारा येथें झाला. तेथेंच त्यांनीं राघवेंद्राचार्य गजेंद्रगडकर यांच्यापाशीं संस्कृत अध्ययन केलें व पुढें इंग्रजीचा अभ्यास करण्यास ते पुण्यास आले. १८५५ सालीं त्यांनीं शाळाखात्यांत नोकरी पत्करून धारवाड, मालेगांव वगैरे ठिकाणीं शिक्षकाचें काम केलें. १८६४ सालीं त्यांनीं नोकरीचा राजीनामा देऊन इंदुप्रकाश काढला. पुनर्विवाहोत्तेजक मंडळी स्थापण्यांत हेच प्रमुख होते. १८७० सालीं श्रीशंकराचार्यांच्या समोर पुनर्विवाहासंबंधानें वादविवादसभा झाली ती घडवून आणण्यांत मुख्यतः यांचाच हात होता. १८७४ सालीं त्यांनीं स्वतः पुनर्विवाह केला पण पुढें दोनच वर्षांत म्हणजे १८७६ सालीं ते मृत्युवश झाले.

१८७२ च्या मार्च महिन्यांत एका "वर्तमानपत्रें वाचणाऱ्या" नें ज्ञानप्रकाशांत एक सविस्तर पत्र दिलें आहे. त्यावरून तत्कालीन मराठी वर्तमानपत्रांची स्थिति लक्षांत येते. तो लिहितोः—" मराठी मजकुरासंबंधानें मुंबईत इंदुप्रकाशाचा नंबर पहिला येतो. त्याची भाषा पोक्त, संभावीत असते. त्यांत राजकीय विषयाची भरती पण अवांतर लोकोपयोगी विषय नसतात. लेख लांब व कंटाळवाणे. एकंदरीनें मतें चांगलीं. पत्रव्यवहार पुष्कळ असतो. पण जिल्हानिहाय बातमीदार नसत. बातमी प्रायः इंग्रजी पत्रावरून घेतलेली. 'नेटिव्ह ओपीनियन' पत्रांतील इंग्रजी लेख कडक व निःपक्षपाती, पण हेळसांडीमुळें पत्राचें महत्त्व कमी झालें. त्यांतील मराठी भाग पहिल्यापासून सामान्य. भाषा साधारण. 'हिंदु रिफॉर्मर' हें नांव इंग्रजी पण इंग्रजी मजकूर थोडा व त्रुटित. चुका वगैरे फार. मराठी मजकूर बरा पण तब्बेती कारखाना. क्वचित् पोरकटपणाहि असतो. मुंबईतील इतर वर्तमानपत्रें रद्दी. 'ज्ञानोदय' पत्रांत वर्तमानसार बरें; पण लेख केवळ धार्मिक. 'स्वदेशहितेच्छू' नामक नवें पत्र निघे. होतकरू वाटतें. किंमतहि दीड रुपया. पण अद्यापि लोकांत बस बसलेला नाहीं. पुण्यांतील पत्रांपैकीं ज्ञानप्रकाश उत्तम; पण इंदुप्रकाशाइतकी लोकांत मान्यता नाहीं. त्यांत संस्कृत शब्द किंवा भाषेचा नटवेपणा नाहीं. कधीं फार कडक तर कधीं पोरकट असे लेख येतात. पत्रव्यवहारांत थट्टा व कुचेष्टा विशेष. वर्तमानसार ठीक नसतें. इंग्रजी लेख भाषेच्या दृष्टीनें चांगले, पण नियमित शिस्तवार नसतात. 'ज्ञानचक्षू'

नें इंग्रजी मजकूर घालून सुधारणा केली होती. किंमतहि कमी. पण रंग टिकाऊ
नाहीं असें म्हणतात. कोंकणांतील 'अरुणोदय,' 'जगन्मित्र' हीं पत्रें बरीं.
'सूर्योदया'तील लेख विशेष चांगले. अरुणोदयाची व्यवस्था चांगली. सूर्योदयानें
इंग्रजी टाकून निवळ मराठी घेतलें. बाहेरगांवीं 'बेळगांव समचार' व 'महाराष्ट्र-
मित्र' हीं कांहीं बरीं. शेतकरी वगैरे वर्गांना उपयुक्त अशी माहिती सर्वत्रच
कमी." शेवटीं गांवोगांव लायब्रऱ्या स्थापन होऊन वर्तमानपत्रें वाचून दाखवावीं
अशी सूचना या गृहस्थानें आपल्या पत्रांत केली आहे. विश्रामबागेंतील शास्त्री
मंडळींनीं एक वर्तमानपत्र चालविण्याचें योजलें होतें. पण शास्त्रीपंडित आणि
वर्तमानपत्रें या दोन गोष्टी परस्परविरोधी असें ठरवून ज्ञानप्रकाशानें या कल्पनेची
थट्टा केली होती व तें पत्र पुढें निघालेंहि नाहीं. वर्तमानपत्रांची संख्या कमी
असण्याला शिक्षणाचा प्रसार कमी हें तर एक कारण होतेंच; पण हल्लीं ज्या वर्तमान-
पत्रांना १ पैसा टपाल हंशील पडतें त्याला तेव्हां १ आणा हंशील पडे. १८७१
च्या फेब्रुवारींत हें हंशील १ आण्यापासून अर्ध्या आण्यावर उतरविण्यांत आलें.

नव्या शिक्षणामुळें महाराष्ट्रांतील रीतिरिवाज सहजच पण नकळत बदलत होते.
ता. १८ सप्टेंबर १८७१ च्या ज्ञानप्रकाशांत एका गृहस्थानें खालीलप्रमाणें पन्नास
वर्षांत पुण्यांतील रीतिरिवाजांत पडलेल्या फरकाचें वर्णन केलें आहे. "धर्मश्रद्धेस
पंख फुटून उडूं लागली आहे. आंगरखे जाऊन अवडू, पाटलोणी, कोट निघाले.
इष्टकन्या बुटें पायांत चढविल्यावांचून आतां मनुष्य शोभतच नाहीं. जुनीं पागोटीं
जाऊन गोंडेदार लोकरीच्या खलाशी टोप्या घातलेले लोक चहूंकडे दिसतात.
पूर्वी क्वचित् थंडीच्या दिवसांत कोणी डोईस रुमाल बांधीत. आतां कंफर्टर बांधूं
लागले आहेत. बनातीच्या मगजीच्या गोंडे लागलेल्या बंड्या जाऊन शर्टें
निघालीं. मखमली किनखापी खोगिरें रद्द होऊन ढुंगणापुरतें कातडें तट्टावर
घालून कित्येक लोक बसतात. पूर्वी उन्हाळ्यांत पाण्यांत वाळा घालून गार करून
पीत. आतां सोडावाटर लेमलेटच्या बुचांचे फटफट आवाज जिकडे तिकडे ऐकूं
येतात. काठीचें टिकोरें हातीं घेतल्याशिवाय आतां कोणी बाहेर पडत नाहीं. पूर्वी
शंकराचार्य एकच होते. आतां घरोघर झाले आहेत! पूर्वी देवडीवर पहाऱ्याला
माणसें ठेवीत, हल्लीं बांड्या शेंपटींचीं कुत्रींच कोठें कोठें आढळतात! हल्लीं
कलाल श्रीमंत होत चालले आहेत. धर्मपंथहि निराळे स्थापन होत आहेत."
इत्यादि.

१८६६ पयत दळणवळणाच्या सोयी हल्लींच्या मानानें फार कमी होत्या. विलायतेचें टपाल जाण्यायेण्यास एक महिना लागे. विलायतेस जाणाऱ्या हिंदी लोकांची संख्या फारच कमी होती. १८६८ सालीं सिव्हिल सर्व्हिस परीक्षेस महाराष्ट्रांतील पहिला विद्यार्थी गेला. त्याचें नांव श्रीपाद बाबाजी ठाकूर. यापूर्वी मुंबईहून कांहीं व्यापारी मात्र विलायतेस जात असत. श्रीपाद बाबाजींच्या पूर्वी १८६४ सालीं फेरोजशहा मेथा बॅरिष्टरीकरितां विलायतेस गेले. दादाभाई अर्थात् त्यापूर्वींच गेले होते. त्या वेळीं विलायतेंतील हिंदी विद्यार्थी हाताच्या बोटावर मोजण्याइतके असत. माधवराव रानडे ब्राह्मण नसते तर कदाचित् फेरोजशहा यांच्या आधींच विलायतेस जावयाचे, पण विलायतेस गेल्यानें ब्राह्मणज्ञातीकडून घडणाऱ्या बहिष्कारास तेव्हांचे महाराष्ट्रीय ब्राह्मण फार भीत. १८७२ सालीं विलायतेस पार्लमेंटरी कमिटी नेमली जाऊन हिंदुस्थानच्या जमाखर्चाची चौकशी व्हावयाची होती तिच्यापुढें सार्वजनिक सभेनें साक्ष देण्याकरितां महाराष्ट्रीय प्रतिनिधी पाठविण्याची योजनाहि केली होती. परंतु प्रायश्चित्ताच्या अडचणीमुळें विलायतेस जाण्यास कोणी तयार होईना. परदेशगमननिषेधाचे वाद तेव्हां जोरांत चालू होते. पण अशाही वेळीं विलायतेस पैसे मिळविण्याकरितां जाण्याची कल्पना मनांत येणारा एक तरी महाराष्ट्रीय होता हें पाहून समाधान वाटतें. १८७१ च्या ज्ञानप्रकाशांत एकानें पत्र पाठवून संपादकास विचारलें आहे कीं, विलायतेंत मराठी शाळा घालून पैसे मिळवितां येतील कीं नाहीं ! त्या वेळीं ही कल्पना अर्थात् अशक्यप्राय होती. हल्लीं कान्हेरेशास्त्री यांनीं इकडील तत्त्वज्ञानाबरोबर थोडेसें मराठी शिकवून खुद्द लंडनमध्यें पोट भरतां येतें हें सिद्ध केलें आहे. असो, याच सुमारास विलायतेंत हिंदूंचें देवालय बांधण्याची कल्पना निघाली होती, व तिला उद्देशून ज्ञानप्रकाशकारांनीं 'ईश्वर–पार्वती विलायतेस जाणार' असें, विनोदानें वर्णन केलें होतें. पण जसा तेव्हांचा हिंदु समाज तसा त्यांचा देव, दोघेहि परदेशगमनाला भिणारे ! याचा परिणाम आज असा दिसून येतो कीं लंडन येथें हिंदूंचें देवालय बांधण्याची कल्पना अजून कल्पनेंतच आहे, पण सर्वत्र खुशाल संचार करणाऱ्या मुसलमानांची मशीद विलायतेंत 'वोकिंग' येथें कधींच बांधली जाऊन तेथें मुल्लामौलवींची वस्ती कायमची झाली आहे. विलायतेस जाण्याच्या सोयी, व काळें पाणी वलांडून जाण्याची ब्राह्मण समाजाची अनुज्ञा यांचा सकृद्दर्शनीं प्रत्यक्ष संबंध फारसा नाहीं. पण प्रवासाच्या सोयी जसजशा

वाढतात तसतसा मनुष्य त्यांचा फायदा घेऊन अधिकाधिक प्रवास करूं लागतो, व ज्या मानानें प्रवास करण्याची बुद्धि व क्रिया फैलावते त्या मानानें प्रवासविषयक धार्मिक बंधनेंहि आपोआप शिथिल होतात. असो. मुंबईहून कोंकणाकडे १८६१ च्या सुमारास आगबोटी सुरू झाल्या, तथापि आठवड्यांतून एखादीच बोट जात येत असल्यामुळें कोंकणपट्टीचा प्रवास मचव्यांतूनहि करावा लागे. व कोंकणकिनाऱ्याची सडक अद्याप व्हावयाची होती यामुळें रहदारी बेताचीच असे. पुण्यामुंबईच्या दरम्यान आगगाडीचें दळणवळण बरेंच सुरू झालें होतें; व त्याबरोबरच पुण्याहून बाहेरगांवच्या चौफेर सडका करण्याचें काम सुरू झालें होतें. १८६५ सालीं कात्रजचा घाट व त्यांतील बोगदा तयार होऊन सातारा--बेळगांव--बंगलोर हा रस्ता वाहूं लागला. टपालची ने-आण बहुतेक भागांत घुंगुरवाल्या शिपायांकडूनच होत असे. पुणें कोल्हापूरच्या दरम्यान मात्र टपालचे टांगे सुरू झाले होते. १८६५ सालीं पुणें शहर व लष्कर मिळून अवघें एकच पोष्ट ऑफिस होतें, व सर्व पुणें शहरांत मिळून टपालाची जी एकच पेटी होती ती बुधवारच्या वाड्यांत असे. वर्तमानपत्रांतून त्यावेळीं एक मोठी तक्रार म्हणजे शहरांत निरनिराळ्या ठिकाणीं पत्रें टाकण्यास खांब उभे करावे ही होती !

टिळक कॉलेजांतून बाहेर पडण्याच्या वेळीं महाराष्ट्रांत भयंकर दुष्काळ पडला होता. धारण खरोखरच पांच शेरांहूनहि खालीं गेली होती. दुष्काळनिवारण कसें करावें याची सरकारासहि मोठीच काळजी पडली होती, व तें काम त्यांचे हातून समर्पक रीतीनें पार पडणें शक्य नसल्यामुळें दुष्काळी मृत्युसंख्या भयंकर वाढली होती. पण या नैमित्तिक आपत्तीपेक्षांहि महाराष्ट्राची खरी नित्याची आपत्ति हीच अधिक भयंकर होती, व ही आपत्ति म्हणजे महाराष्ट्रांतील शेतकऱ्यांचा कर्जबाजारीपणा. ही स्थिति येण्याला वास्तविक एकच कारण होतें असें नाहीं. मूळ महाराष्ट्रांतील खडकाळ जमिनीचा नापीकपणा, पावसाची टंचाई, तळीं व कालवे यांचा अभाव, गवतचाऱ्याची कमतरता, गुरांची गैरसोय वगैरेमुळें शेतकरी व कुणबी यांचा निवाह नुसत्या जिराईत जमिनींत येणाऱ्या व अर्धवट पोसलेल्या पिकाच्या उत्पन्नाच्या आधारावर कसा तरी रुटुखुटु चालतो. कुणब्याच्या घरचें मूळचें भांडवल नाहीं. जुन्या काळीं लष्करी पेषा सर्व गांवांतून थोडाबहुत पसरल्यानें महाराष्ट्रांतील रोडक्या संपत्तीचेंच कां होईना पण अभिसरण वाहत्या झऱ्यासारखें जिवंत होतें. पण इंग्रजी राज्य झाल्यापासून, जमिनींत कमरेइतक्या

पुरलेल्या माणसाप्रमाणें, किंवा दावें लावून गोठ्यांत बांधलेल्या जनावराप्रमाणें, खालच्या वर्गांची स्थिति झाली. सालअखेर जमाखर्चाची तोंडमिळवणी झाली नाहीं कीं सावकाराचें घर पहावें लागे; आणि त्या घरांत कुणब्याचा एकदां पाय पडला कीं, कोळी हा माशीभोंवतीं आपल्या तंतुपाशाचें जाळें झराझर पसरून तिला सजीव मृत्यूचा अनुभव आणून देतो, तीच गत महाराष्ट्रांतील सावकारी कुळाचीहि होई.

हे सावकार एकाच जातीचे होते असें नाहीं. मारवाडी, गुजर, मराठा, वाणी, ब्राह्मण, कोणीहि असो, सावकारी व्यवहाराची पद्धतच अशी कांहीं पडून गेली होती कीं, चरकांत सांपडलेल्या जनावराप्रमाणें शेंपटीपासून सुरुवात होऊन अखेर शिंगें मोडून कुळानें बाहेर पडावें. कुळाचें अज्ञान व कपटी सावकराचा द्रव्यलोभीपणा याला कायद्याची मदत सरळ होत असे. आपण हातांत कर्जाचे रुपये मोजून घेतों तेवढे कुळास खरे माहीत. मग कर्जरोख्यांत नक्की कोणते शब्द घातले, त्याला कोणची किती जमीन तारण किंवा गहाण लावून दिली, व्याजमुद्दलाचा हिशेब कसा मांडला गेला, नांवें लिहिलेली रक्कम कशी फुगत गेली, पावत्यांतून कपटाचे शब्द कसे पडत गेले, कोर्टांत वकीलानें काय सांगितलें, मुनसफानें न्याय कसा दिला या गोष्टींचें सविकल्पक ज्ञान त्याला केव्हांच होत नसे. शेवटीं हुकुमनामा होऊन, जमीन व घरदार लिलावाला निघून, उंबरठा किंवा शेताची हद्द ओलांडून बाहेर पाऊल टाकावें लागलें म्हणजे एकंदर प्रकारची स्थूल कल्पना येऊन त्याचे डोळ्यापुढें काजवे खेळूं लागत. असल्या अनुभवानें गरीब सात्विक मनुष्याला देखील प्रतिकारबुद्धि सुचूं लागते. मग तामसी मनुष्य सूड घेण्याला प्रवृत्त होईल यांत काय नवल ? गांवोगांव अशी स्थिति झाल्यानें सावकारांविरुद्ध कट होऊं लागले, त्यांजवर बहिष्कार पडूं लागले, व शेवटीं दरोडे घालून त्यांचीं नाकें कापणें व खून करणें यापर्यंत पाळी आली. पुढें सावांत चोर मिसळले जाऊन खरें गाऱ्हाणें बाजूस रहावें, आणि भलत्या रीतीनें भलत्यावरच घाला पडावा असेंहि होऊं लागलें. सावकार म्हटला म्हणजे त्याचें घर केव्हां लुटलें किंवा जाळलें जाईल याचा नियम नाहींसा झाला. गांजलेल्या कुळांच्या टोळीनें सावकाराच्या घरीं शिरून, आपले सर्व कर्जरोखे परत मागून घेऊन, आपल्याच हातानें फाडून टाकावे, किंवा ते न मिळतील तर त्याचे सर्व कागदपत्र व जमाखर्चाच्या वह्या बाहेर काढून रस्त्यावर जाळाव्या असें होई.

अत्याचारी नसलेलीं कुळेंहि स्वस्थ बसलीं होतीं असें मात्र नाहीं. त्यांनीं कित्येक गांवांतून बहिष्काराची चळवळ सुरू केली होती, आणि सावकाराचें कामकाज करणाऱ्या महारांचेंहि बलुतें छाटून टाकलें होतें. सावकाराची जमीन कोणी करूं नये व केली तरी त्याला खंड घालूं नये अशी चळवळ सुरू होती; मात्र ही चळवळीची लाट नुसत्या महाराष्ट्रावरच पसरलेली नसून गुजराथेंतहि तिचा थोडा-बहुत प्रसार झाला होता. कारण गुजराथेंतले सावकार झाले तरी ते महाराष्ट्रीय सावकारांचेच बंधू. यामुळें गुजराथेंतहि थोडीबहुत गडबड झाली. परंतु दंग्यांचें खरें पीक पुणें व नगर जिल्ह्यांतच आलें. अखेर शेतकऱ्यांचें ऋणविमोचन करण्याबद्दल कमिशन बसवून कायदा झाला तोहि महाराष्ट्रापुरताच झाला. टिळक कॉलेजांत असतांना या दंग्याधोप्यांच्या बातम्या त्यांना वर्तमानपत्रांतून वाचावयास व कर्णोपकर्णीं ऐकावयास मिळत. या दंग्याधोप्यांकरितां कमींत कमी हजार लोक तरी पकडले गेले असावे, व निदान पांचशें लोकांवर तरी लहानमोठ्या दंग्यांची शाबिती झाली असावी. १८७६ च्या दुष्काळांत रा. ब. रानडे यांच्या प्रेरणेनें पुणें सार्वजनिक सभेनें जी चळवळ केली तिचाहि परिणाम विद्यार्थिदशेंत टिळकांच्या मनावर झाल्याशिवाय राहिला नाहीं; व पुढें सार्वजनिक सभा हातीं आल्यावर स्वतः टिळकांनीं सरकारच्या दुष्काळव्यवस्थेबद्दल व शेत-कऱ्यांच्या जुलमाबद्दल जी चळवळ केली तिचें मूळ वीस वर्षांपूर्वींच्या या आठ-वणींतच असलें पाहिजे असें आम्हांस वाटतें.

वरिष्ठ दर्जाचे राजकारणाच्या दृष्टीनें पाहतां हिंदुस्थानच्या डोक्यावर पार्ल-मेंटच्या कायद्यानें दास्यत्वाचा शिक्का अद्यापि पडावयाचा होता. पुढें चार वर्षांनीं, लॉर्ड लिटन यांच्या कारकीर्दींत, व्हिक्टोरिया राणीनें, ‘ हिंदुस्थानची बाद-शाहीण ' असा किताब घेतल्याचें दिल्ली येथील बड्या दरबारांत जाहीर केलें तेव्हां ही गोष्ट घडून आली. तोंपर्यंत इंग्लंड व हिंदुस्थान यांचा संबंध काय आहे याचें कायदेपंडितांनाहि समर्पक वर्णन थोडक्या शब्दांत देतां आलें असतें कीं नाहीं याची शंकाच वाटते. बरोबर कांहीं म्हणतां आलें असतें तर असेंच म्हणावें लागलें असतें कीं दिल्लीच्या बादशहाकडून मिळविलेल्या मुखत्यारपत्राच्या आधारावर, रावबाजींनीं दिलेल्या दानपत्राच्या आधारावर, सातारकर महाराजांना गादीवरून काढून लावून त्यांची जागा बळकाविल्याच्या वहिवाटीच्या आधारावर, आणखी अशा विविध प्रकारच्या अधिकारांच्या डळमळीत आधारावर, राणी-

सरकारचें राज्य बसलें होतें. कंपनीसरकारच्या जागीं राणीसाहेब आल्या खऱ्या, परंतु जें आडांत असेल त्याहून पोहऱ्यांत अधिक कोठून येईल ? जितका कायदेशीर अधिकार कंपनीला तितकाच राणीसरकाराला. एलिझाबेथ राणीच्या वेळीं ईस्ट इंडिया कंपनी व विलायतसरकार यांच्या दरम्यान सतराव्या शतकांत जो कायदेशीर संबंध जडला त्याचीं पुढें अनेक परिवर्तनें झालीं. त्यांपैकीं १८५८ चा कायदा ही कायमची निर्णायक अशी व्यवस्था होती. पण त्या कायद्यानें हिंदुस्थानचे लोक व विलायतसरकर यांचा खरा संबंध ठरला नाहीं, किंवा व्यक्तहि झाला नाहीं. प्रजेची संमति हाच राजाच्या मालकीचा व भोगवट्याचा मुख्य कागद; व तो कागद हिंदुस्थानची बादशाहीण हा किताब राणीनें घेतल्यानें, व हिंदी प्रजेनें तो घेऊं दिल्यानें, विलायतसरकारच्या पदरांत पडला. पण यापूर्वीं चारदोन वर्षें राणीसाहेबांना बादशाहीण बनण्याचे डोहाळे लागले होते, व ते हिंदुस्थानच्या लोकांकडून कसे काय पुरविले जाणार याची चांचणी घेण्याकरितां त्यांनीं आपला ज्येष्ठ पुत्र एडवर्ड प्रिन्स ऑफ वेल्स याला हिंदुस्थानांत पाठविलें होतें. त्याचा सत्कार इकडे मनाजोगा झाल्यानें विलायतच्या राजेराण्यांना हिंदुस्थानचे बादशाहा बादशाहिणी बनविण्याची कल्पना मुकर ठरून ती पुढें सिद्धीस नेण्यांत आली. उलट पक्षीं हिंदुस्थानांतील राजेरजवाड्यांवर व तहनाम्यामुळें स्नेहांकित म्हटलेल्या दोस्तांवरहि, इंग्रज सरकारची सत्ता किती चालूं शकते याचा प्रत्यय बडोद्याचे मल्हरराव महाराज गायकवाड यांच्यावर विषप्रयोगाचा आरोप घालून त्यांना पदच्युत करण्यानें आलाच होता. मुंबई इलाख्याचा सर्व कारभार गव्हर्नर व दोन कौन्सिलर पहात होते. कायदेमंडळांत एकहि सभासद लोकांनीं निवडलेला नसून, सरकारनें नेमलेल्या सभासदांत ज्यांना इंग्रजीचा गंध नव्हता असेहि कांहीं कांहीं होते.

या जुन्या पिढीच्या काळीं महाराष्ट्रांतील राजकारण अगदीं साधें होतें. खरें स्थानिक स्वराज्य देखील नसल्यामुळें एकादा रस्ता अरुंद किंवा अस्वच्छ असला तरी त्या विषयींची तक्रार हें राजकीय गाऱ्हाणें असेंच समजलें जाई. ‘गेलें’ या दृष्टीचा स्वराज्य शब्द लोकांना माहीत होता; ‘मिळवावयाचें’ या दृष्टीचा स्वराज्य शब्द कोणाच्या तोंडींच काय पण मनांतहि त्या वेळीं येत नव्हता. सर्व राष्ट्राची मिळून राष्ट्रीय सभा जन्मास येऊन सुमारें वीस बावीस वर्षांची होईपर्यंत स्वराज्य हा शब्द तिच्याही तोंडून कधीं निघाला नाहीं, तर महाराष्ट्रांतील अव्वल

पिढीच्या राजकारणांत तरी तो कोठून येणार! राजकीय दृष्ट्या दिवसेंदिवस आपली अवनति होत चालली आहे हें तत्कालीन लोकांना दिसत होतें; पण ती थांबविण्याकरितां लोकांत जी जागृति किंवा संघशक्ति निर्माण व्हावयास पाहिजे होती तिचा नुकता कोठें प्रारंभ होता. इनाम कमिशन, नक्त नेमणुकांची कारवाई, दारूचा प्रसार, जंगलाची वाढ, वगैरे बाबतींत राज्यकारभाराची कदर भासूं लागली होती, व रोकडी हानि अनुभवास येऊं लागली होती. पण व्यक्तिशः अर्ज करण्यापलीकडे राजकीय चळवळ म्हणून कांहीं असते ही कल्पना अद्यापि उदित व्हावयाची होती. साहेब लोक, विशेषतः सोजिर लोक, नेटिव लोकांशीं इतक्या बेगुमानपणें व अपमानास्पद रीतीनें वागूं लागले होते कीं, कर्णोपकर्णीं किंवा वर्तमानपत्रांतून आलेल्या दुःखकारक कथा ऐकून लोक मनांत तळमळत, पण त्या तळमळीच्या मानानें कठोर उद्गार प्रचलित वर्तमानपत्रांतूनहि निघत नसत. लोकक्षोभ अवचित कोठकोठें होत नसे असें नाहीं. हिंदूंना बाटविण्याच्या कामीं पुष्कळ मिशनऱ्यांनीं लोकांच्या हातचे रट्टे खाल्ले होते. १८७१ सालीं वसई येथें इनकमटॅक्स कलेक्टर हंटर यास पंचवीस असामींनीं धरून बेदम मारलें. बाजारपेठेंत एखाद्या गोऱ्या अधिकाऱ्यावर गर्दी व धक्काबुक्की झाल्याचीं उदाहरणें घडत. १८५७ चें बंड जुनें म्हटलें तरी, कलकत्ता हायकोर्टचे जस्टिस नॉर्मन व गव्हर्नर जनरल लॉर्ड मेयो अशा बड्या गोऱ्या लोकांचे खूनहि झाले. प्रसंगविशेषीं अंगावर हात न पडण्याइतकी कांहीं इंग्रजांची सद्दी किंवा इभ्रत अभेद्य-कवच नाहीं हें लोकांच्या नजरेस येऊं लागलें होतें. पण चौफेर, सार्वजनिक व अखंड अशा प्रकारची राजकीय चळवळ अद्यापि सुरू झाली नव्हती.

टिळक सार्वजनिक कार्यांत पडूं लागण्यापूर्वीं महाराष्ट्रांतील जुन्या पिढीची स्थिति काय होती याविषयीं स्वतः टिळकांनींच आपलें मत एकदां बोलून दाखविलें होतें. ता. १८ मार्च १९०१ रोजीं विष्णुशास्त्री चिपळूणकरांच्या पुण्यतिथीनिमित्त टिळकांनीं व्याख्यान दिलें, त्यांत शास्त्रीबोवांच्या व्यक्ति-विषयक कडक टीकेचें समर्थन करितांना या मुद्याचें खालील आशयाचें विवेचन त्यांनीं केलें होतें:—

कोणत्याहि समाजांत पुढारीपण प्राप्त होण्यास केवळ विद्वत्ताच लागते असें नाहीं. पेशवाईनंतर कांहीं दिवस जुन्या खानदानीच्या लोकांना महत्त्व चिकटून राहिलेलें होतें. लोक व सरकार दोघेहि त्यांना मानीत. व नवीन शिक्षणहि तेव्हां वाढलें

नव्हतें. अर्थात् अशा वेळीं हे खानदानीचे लोकच पुढारी गणले जात. पण लौकरच ते निरुद्योगी व निरुपद्रवीहि बनले ! हळू हळू सरकारहि त्यांना मान देईनासें झालें. दांत व नखें काढून घेतलेल्या वाघाप्रमाणें "सांपळ्यामध्यें व्याघ्र सांपडे। बायकामुलें मारिती खडे !" अशी त्यांची स्थिति झाली. पुढें नवीन शिक्षणाच्या शाळा सुरू झाल्या व त्यांत शिकलेले लोक हातीं धरणें हेंच सरकारास अधिक सोयीचें वाटूं लागलें. राज्यकारभाराच्या दृष्टीनें हें ठीकच होतें. पण शाळांतून धर्म व नीति यांचें शिक्षण मिळण्याची सोय केलेली नव्हती. यामुळें पहिल्या पिढीच्या सुशिक्षित लोकांची मनःस्थिति भयंकर व शोचनिय झाली. जुन्या सामाजिक बंधनांबद्दल त्यांच्या मनांतील आदर नाहींसा झाला. शिक्षण सदोष व थोडें, पण तेवढ्यानेंच संसार थाटण्यासारखा पगार व सरकारी मान्यता मिळूं लागल्यानें, इकडे अधिकारमद वाढला व तिकडे समाजाची टवाळी करण्याची बुद्धीहि वाढली. १८३७ पासून १८७४ पर्यंतच्या दरम्यान दोनतीन पिढ्या सुशिक्षितांच्या झाल्या. पहिल्या पिढीला गोपाळराव हरींची पिढी म्हणतां येईल. या पिढींत विद्येचा संस्कार थोडा व स्वतः गोपाळराव हरी हे या बाबतींत अपवादच होते. दुसरी पिढी माधवराव रानडे, कुंटे यांची. या पिढीला, पहिल्या पिढीपेक्षांहि समाजबंधनाचा आळा कमी. याचा परिणाम असा झाला कीं विद्या, नीतिमत्ता, धर्मनिष्ठा, व्यवस्थित आचरण आणि गृहस्थिति यांचा एकमेकांशीं जो नित्य संबंध असावा लागतो, व जो असल्याखेरीज विद्वान् लोकहि पुढारीपण घेऊन राष्ट्राचा उत्कर्ष करण्यास पात्र होत नाहींत, तोच संबंध इंग्रजी शिक्षणानें पहिल्यानें तोडून टाकला. समाज स्थितींतील केवळ दोषांकडेच त्यांची दृष्टी वेधूं लागली. परकीय शिक्षक व मिशनरी यांची या कामास मदतच झाली. निवळ तार्किक वादाचीं उत्तरें समाजसंरक्षणाला पुरीं पडेनात. समाज सुधारकांताहि मिशनरी लोकांचा हल्ला परतविण्याची बुद्धि नव्हती असें नाहीं. पण ब्रह्मसमाज किंवा प्रार्थनासमाज अशा प्रकारचे नवीन धर्मपंथ स्थापून समाजसंरक्षण करूं ही आपली समजूत चुकीची किंवा हास्यास्पद आहे हें त्यांच्या लक्षांत आलें नाहीं. सरकारी मान्यता किंवा थोडेंबहुत इंग्रजी शिक्षण असली चुटपुटती सामुग्री नवीन धर्मपंथ स्थापूं पहाणारास पुरेशी नाहीं हें त्यांना समजलें नाहीं. नवीन धर्मपंथ स्थापण्याच्या भरांत त्यांनीं ख्रिस्तीधर्मप्रसारावर फारशी प्रतिक्रिया केली नाहीं, पण स्वतःला मात्र बहिष्कृतासारखें करून घेतलें. नव्या पिढीचे अद्वातद्वा आचार, विचार,

आहार वगैरे लोकांच्या नजरेस पडूं लागल्यानें ते यांना नांवें ठेवूं लागले; हजारों वर्षांची जुनी समाजव्यवस्था चुटकीसरशी उडवून देऊं असें म्हणून जुन्यांस वाटेल तशीं नांवें ठेवणारा उपहासास्पद झाल्यास त्यांत लोकांकडे काय दोष ! पण १८७५ नंतर केवळ धार्मिक आणि सामाजिक सुधारणेनें राष्ट्राचें कार्य पुढें पडणार नाहीं असें नवीन पिढीस दिसून आलें. सरकारी नौकरीखेरीज इतर अनेक रीतीनीं शिक्षणाचा उपयोग समाजास करून देण्याला वाव आहे, व संघशक्तीनें काम करण्याचा पायंडा पडल्यास त्याचा उपयोग विशेष होईल, ही कल्पना मनांत आल्यापासून पुढारीपणाचें तोंड फिरलें. पोक्त विचार, दृढ व सतत अभ्यास, सदाचरण, नीतिधैर्य किंवा स्वार्थत्याग हे गुण जुन्या चळवळीच्या पुरस्कर्त्यांच्या अंगीं नजरेस येत नव्हते. उलट त्यांचें वर्तन व आचार यांत एक प्रकारची शिथिलता व आचरटपणा आढळून येत होता. स्वतःच्या आचरणानें तरुण मंडळीस अव्यस्थितपणाचा व नीतिदौर्बल्याचा कित्ता हे घालून देत होते. उतूं गेलेलें दूध शेवटीं आगींत पडतें तशी पहिल्या दोनतीन पिढ्यांतील पुढाऱ्यांच्या चळवळीची स्थिति झाली. नुसत्या बुद्धिमत्तेपेक्षां पुढारीपणास इतर कांहीं अधिकार लागतो ही गोष्ट उघड दिसून आली. विष्णुशास्त्र्यांच्या टकेचा रोंख व्यक्तिमात्रापेक्षां अव्यस्थितपणाच्या मदावरच विशेष होता.

टिळक–चिपळूणकरांच्या टीकाविषयाचें एक अत्यंत सौम्य उदाहरण म्हटलें तरी त माधवराव कुंटे यांचें होईल. माधवराव कुंटे हे विद्वत्तेच्या दृष्टीनें रानड्यांचे सालोखाल होते. पुण्याच्या हायस्कूलच्या हेडमास्तराची जागा हा त्या वेळचा मोठा मान त्यांना मिळाला होता. ते चांगले वक्तेहि होते. "Vicissitudes of Aryan Civilisation" हें त्यांचें पुस्तक पाहिलें म्हणजे गहन विषयांतहि त्यांची गति थोडी बहुत चाले असें दिसतें. उद्योगीपणाबद्दल त्यांची ख्याती होती. पेन्सिलीचा एक कारखाना त्यांनीं आरंभिला होता. गायनशास्त्र शिकण्याचें मनांत येतांच त्याच्याहि खटपटीस ते कांहीं काळ बसले. पण त्यांच्या विद्वत्तेंत व स्वभावांत आचरटपणाची मोठीच गोम होती, ती पदोपदीं दिसून येई. लिहिणारा फर्डा पण कोठें वाहवेल याचा नियम नाहीं. बोलावयास उभे राहिले कीं इंग्रजी भाषेचा मुसळधार पाऊस पडे, पण मग त्यांत कोठचीं किती गटारें वाहून येतील याचा नियम नाहीं. गायनशास्त्राचा अभ्यास अगदीं एकांतांत करणें अवघड खरें, पण कुंटे यांच्या कर्कश चढ्या आवाजाची तालीम सुरू

झाली कीं सगळ्या आळीला नकोसें होऊन जाई. ‘ जितके माझे बाप तितकेच श्राद्धाला ब्राह्मण सांगेन ’ असें उत्तर भाविक आईला सांगण्याइतका अवाच्य-पणा, पण वेळ पडली म्हणजे पायांत चाळ घालून चिपळ्या घेऊन भजन करण्याची तयारी ! शाळेंत मुलांना शिस्त व अभ्यास शिकविणारे हेडमास्तर स्वतः कसे बसत किंवा मुलांना काय बोलत, याचें वर्णन आम्हीं लिहिणें म्हणजे स्वतःच शिष्टाचार सोडणें होय. १८७२ सालीं ज्ञानप्रकाशांत “ मी कोण व माझें नांव काय ” या मथळ्याखालीं एक पत्र छापलें होतें, त्यांत कुंटे हे मुलांशीं बोलतांना किती आचरटपणाचे शब्द वापरीत याचें दिग्दर्शन केलें होतें. व बहुधा कुंट्यांनाच उद्देशून शास्त्रीबोवांनीं एके ठिकाणीं असें लिहिल्याचें स्मरतें कीं, जगांतील असतील नसतील ते कुशब्द आणून यांच्या डोक्यावर घातले तरी ते अपुरेच होतील.

जुन्या पिढीचें हें वर्णन एकंदरीनें खरें असलें तरी इंग्रजी राज्याविषयीं खरी राजनिष्ठा लोकांत ओतप्रोत भरली होती असें नाहीं. मराठेशाही नष्ट होऊन अवघीं पन्नास वर्षेंच झालेलीं असल्यामुळें तिची आठवण कशी बुजणार ! येवढेंच नव्हे तर, ती कित्येकांच्या डोक्यांतून उसळी मारून वर प्रगटहि होत असे. या दृष्टीनें टिळकांपूर्वीच्या महाराष्ट्रांतील राजकारणाच्या इतिहासांत वासुदेव बळवंत फडके याला एक विशिष्ट स्थान मिळतें. देशाकरितां डोकें फिरवून आत्मघातापर्यंत मजल नेणाऱ्या लोकांची परंपरा महाराष्ट्रांत जुनी आहे. माधवराव रानड्यांनीं सरकारी नोकरींतून साधें सर्वांगसुंदर राजकारण उभें केलें; पण त्याहीपलीकडे जाऊन फडके यांनीं सरकारी नोकरींत असतांच खुद्द बंडाची चळवळ केली. या दोन्ही उदाहरणांवरून, सरकारी नोकरीची गरज महाराष्ट्रांत किती मोठी असते पण राजसेवेचा परिणाम सरकारी नोकरांच्याहि मनावर किती थोडा होतो, हें उघड दिसून येतें. बंगाल्यांतील भावी तरुणांप्रमाणें फडके यांच्याहि मनानें असें घेतलें होतें कीं, राजकीय चळवळीला राजमार्गानें न मिळणारें द्रव्य आडमार्गानें पुष्कळ मिळवावें व त्याच्या जोरावर सरकार हलवून सोडावें. शिकारी व लष्करी पेशाचे सर्व खेळ खाजगी रीतीनें फडके हे शिकलेले असून, १८७६–७७ च्या दुष्काळांत रामोशी वगैरे लोकांनीं परस्पर घातलेल्या दरोड्यांचा मुहूर्त समजून फडके यांनींहि आपल्या उद्योगास प्रारंभ केला, व ही दरोडेखोर मंडळीच हातीं धरली. पण साध्यसाधनांचा कांहींच मेळ बसण्यासारखा नव्हता. मांगरामोशांनीं फडके यांचें उच्च ध्येय

धुडकावून लावून दरोडेखोरीचा नुस्ता धंदाच फैलावला, व या कांटेरी तारे… जाळ्यांत गुंतलेलें आपलें अंग फडके यांस काढून घेतां न आल्यामुळें तेहि नि… बंडखोर ठरून अखेर फांशीं गेले. नानासाहेब पेशव्यांनंतर ज्याचें नांव घेतां… इंग्रज कावरेबावरे होत असा फडके हाच प्रथम झाला. वासुदेव बळवंताच्या… दंग्याचीं अद्भुतरसात्मक वर्णनें अद्यापिहि ऐकूं येतात. खुद्द टिळकांचा ए… जवळचा नातलग या बंडांत सामील होता असें म्हणतात. त्याच्याकडून टि… कांनीं कॉलेजच्या उमेदींत किती तरी मनोरंजक गोष्टी ऐकल्या असतील!

पण वासुदेव बळवंत फडक्यासारखे लोक अर्थातच अपवादात्मक होत. राज-कारणाचें पाऊल कायमचें पुढें पडावयाचें तर तें धिमेपणानेंच पडणारें होतें हें उघड आहे. आणि भरतीच्या वेळीं जशी पहिलीहून दुसरी लाट अधिक जोर-दार व दूरवर जाणारी आणि दुसरीहून तिसरी अधिक दूर जाणारी असते, व या क्रमानें भरती भरते; तशीच महाराष्ट्राच्या राजकारणाची भरती पहिल्या पिढीपेक्षां दुसरी पिढी एकंदरीनें अधिक जोमदार, तिच्याहून पुढील पिढी अधिक स्वतंत्र विचाराची, तिच्याहून पुढील पिढींत स्वातंत्र्याच्या इच्छेबरोबर स्वार्थ-त्यागाची बुद्धि अधिक उदित झालेली या परंपरेनें, विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांच्यापर्यंत येऊन पोंचली होती. आणि चिपळूणकरांनीं प्रारंभीं नोकरींत शिरून नंतर ती सोडून जें कार्य आरंभिलें, तें टिळक-आगरकरांनीं नोकरींत न शिरतांच अंगिकारिलें, हें राष्ट्रीय भावनेच्या नैसर्गिक परिणतीस योग्य असेंच होतें. या दृष्टीनें वरील सामान्य विवेचन पुरें करून टिळकांपूर्वींच्या दोन तीन पिढ्यांत झालेल्या पुण्यामुंबईंतील पांच चार प्रमुख महाराष्ट्रीयांचीं अल्प चरित्रें खालीं देत आहों. अशीं चरित्रें जितकीं द्यावीं तितकीं थोडींच होणार, तथापि स्थलसं-कोचास्तव पांच चारच दिलीं आहेत. शिवाय हीं चरित्रें म्हणजे ते त्या काळचे एक प्रकारचे मासले होत, त्यांच्यांत बरोबर कालानुक्रमाला धरून प्रगतिहि हटकून दिसेलच असें मात्र नाहीं.

डॉ. भाऊ दाजी लाड हे टिळकांपूर्वींच्या पिढींतील एक अति सुप्रसिद्ध गृहस्थ होऊन गेले. त्यांचें मूळ घराणें गोमांतकांतलें व त्यांचा जन्म १८१८ सालचा. लहानपणीं घरच्या गरिबीमुळें ते मुंबईस आले तेव्हां मातीचीं सुंदर चित्रें करून पोट भरीत. पुढें ते बुद्धिबळें खेळण्यांत विशेष प्रवीण व यशस्वी झाल्यामुळें, प्रथम मुंबईचे मोठमोठे गृहस्थ व त्यानंतर खुद्द गव्हर्नरसाहेब यांच्यापर्यंत त्यांची ओळख झाली;

व असा बुद्धिवान् मुलगा शिक्षणाविणें फुकट दवडला जाऊं नये म्हणून त्यांनीं "केवळ भाऊकरितां शाळा स्थापन केली तीच पहिली सरकारी मराठी शाळा होय" असें म्हणतात (म. सारस्वत एप्रिल १९२२ पृ. ३१). एकदां शाळेंत प्रवेश झाल्यावर ते शिकत शिकत ग्रँट मेडिकल कॉलेजपर्यंत सहज पोंचले, व या कॉलेजांतील पहिले G. G. M. C. भाऊ दाजीच होत. दया, क्षमा, शांती, गोडवेपणा या त्यांच्या अंगच्या गुणांची शिक्षणांत भर पडून त्यांचा डॉक्टरीचा धंदा अतीशय फळाला आला. साहेब लोकांना ते मोठे प्रिय असत. त्यांचें या लोकांत प्रिय नांव डॉ. बॉब हें असे. पण दुसरे पक्षीं आपल्या समाजांतील गरीब निराधार लोकांचेंहि ते वाली असत. मुंबईचा नॉर्थब्रुक बाग त्यांनींच गरीब लोकांकरितां स्मारकाच्या चळवळीचा फायदा घेऊन स्थापला. विठोबा मल्हारी या गरीब शिंपी मनुष्यावरील अन्यायाच्या खटल्यानें एक वेळीं मुंबईंत चळवळ उडाली होती, त्या वेळीं भाऊ दाजी यांनीं हजारों रुपये खर्च करून त्याला न्याय मिळवून दिला. भाऊ दोन वेळां मुंबई शहराचे शेरीफ नेमले गेले. डॉक्टरीचा धंदा सांभाळून त्यांनीं इतर विद्यार्जन व वाङ्मयसेवा पुष्कळ केली. शिलालेख व ताम्रपट यांचा त्यांना फार नाद असे, व या विषयावर त्यांनीं कांहीं निबंधहि लिहिले आहेत. वनस्पतींवर त्यांनीं कांहीं पुस्तकें लिहिलीं व रक्तपितीच्या रोगावर बैराग्यागोसाव्यांच्या मदतीनें वनस्पती मिळवून उत्कृष्ट औषध तयार केलें. सुप्रसिद्ध एडवर्ड रेहॅटसेक हा हंगेरियन भाषापंडित भटारखान्यांत चिलीम फुंकित वेडा होऊन बसलेला पाहून, डॉ. भाऊ दाजी यांनीं त्याला बाहेर काढून पैसे देऊन सन्मार्गास लाविलें, यामुळें त्याची सुधारणा इतकी झाली कीं विल्सन कॉलेजांत त्याला लॅटीन व गणिताचा प्रोफेसर नेमण्यांत आलें. नाट्यकलेचाही भाऊंना षोख असे. सांगलीकर नाटक-मंडळी मुंबईंस गेली म्हणजे घरीं तिकीट विक्रीचें हपीस ठेवण्यापासून त्यांनीं सर्व प्रकारची मदत करावी. रा. सा. मंडलीकांचे ते मोठे स्नेही असून सामाजिक बाबतींत जुन्या नव्या मतांची तोंडमिळवणी करण्यांत ते मोठे कुशल असत. भाऊ दाजी १८७३ त निवर्तले.

महादेव शास्त्री कोल्हटकर हेहि एक त्या काळचे विद्वान् व रसिक गृहस्थ होते. हे वांईचे रहिवाशी. पुणें येथील पाठशाळेंतील ज्योतिष व व्याकरण या शास्त्रांचा अभ्यास केल्यावर, स्कॉलरशिप देऊन पांच वर्षें इंग्रजी शिकण्याकरितां ज्या विद्वान् तरुण शास्त्री लोकांना सरकारनें कँडीसाहेबांच्या हाताखालीं प्रथम

दिलें, त्यांत कोल्हटकर प्रमुख होते. मुंबईस त्यांनीं बाळशास्त्री जांभेकर यांचे
हाताखालीं अध्ययन केल्यावर, १८५१ सालीं पुण्याची संस्कृत पाठशाळा आणि
इंग्रजी शाळा एक होऊन पूना कॉलेज बनलें त्यांत महादेवशास्त्री यांना मराठीचे
प्रोफेसर नेमण्यांत आलें. नंतर सेंट्रल बुकडेपोचे क्युरेटर असतांच ते १८६५
सालीं वयाच्या त्रेचाळिसाव्या वर्षी वारले. हे मोठे वक्ते व लेखक असत. शाळेंतील
त्यांचीं व्याख्यानें ऐकण्यास परगांवचे लोकहि येत. कोलंबसाचें चरित्र, अर्थशास्त्र,
अथेल्लो नाटकाचें भाषांतर वगैरे पुस्तकें व कांहीं कविताहि त्यांनीं केल्या आहेत.
त्यांचें इंग्रजी शिक्षण एकंदरीनें थोडेंच झाल्यानें ते विद्याखात्यांत चढावे तितके
चढले नाहींत. तथापि महादेवशास्त्री म्हणजे त्या पिढीचा एक नामांकित मनुष्य.

त्या काळच्या नमुनेदार गृहस्थांत गोपाळराव हरि देशमुख हे प्रमुख होते. यांचें
शिक्षण मूळ थोडें असतांहि तें त्यांनीं स्वतःच्या प्रयत्नानें पुष्कळच वाढविलें.
किंबहुना जन्मभर त्यांनीं विद्यार्थी या नात्यानें ज्ञान संपादण्याचा अविरत उद्योग
केला. त्यांना लेखक किंवा ग्रंथकार असें म्हणतां येत नाहीं. त्यांचा कोणताही
लेख टिपणांच्याच स्वरूपाचा आढळतो. म्हणजे त्यांत कांहींतरी नवीन माहिती
मिळवून ग्रथित केलेली दिसून येते. पण हीं टिपणें त्यांचीं त्यांना स्वतःला
उपयोगी असलीं तरीं तीं तशींच ठेवून त्यांच्या साहाय्यानें निष्कर्षभूत असा
एखादा निबंध केव्हांतरी लिहावा असा त्यांचा प्रघात नव्हता. टिपणें जसजशीं
तयार होतील तशतशीं तीं लोकांच्या माहितीकरितां प्रसिद्ध करण्याचा क्रम त्यांनीं
ठेविला होता. जो कोणी भेटेल त्याला विचारून माहिती मिळवावी, इंग्रजी
ग्रंथ वाचून त्यांवरूनहि टिपणें करावीं, व एखाद्या वर्तमानपत्रांत ती माहिती
प्रसिद्ध करावी असा त्यांचा नित्य परिपाठ असे. 'लोकहितवादि' या नांवानें
त्यांनीं लिहिलेले बहुतेक लेख जवळ जवळ अशाच स्वरूपाचे आहेत. विद्या-
र्जनाच्या दुकानांतील रोजकीर्द असेंहि नांव त्यांच्या ग्रंथांना देतां येईल.
टिपणें प्रसिद्ध करणें हें दिसण्यांत कसेंसेंच दिसतें. पण छापखाने व वर्तमान-
पत्रें ही गोष्ट तेव्हां अगदींच नवी म्हणून कौतुकाची असल्यामुळें वर्तमानपत्रांत
कोणीं काय छापावें याला नियमच नव्हता; व जें काय छापलें जाईल त्याची
वाचणारास अपूर्वाईच वाटे. इतर देशांतूनहि मुद्रणकला नवी सुरू झाली तेव्हां
निघालेलीं वर्तमानपत्रें व मासिक पुस्तकें यांतूनहि असेच टिपणाच्या स्वरूपाचे
लेख लिहिलेले आढळून येतात.

चर्चा, वादविवाद ही गोष्ट तेव्हां सर्वस्वीं नवीन नसली तरी, वर्तमानपत्रांतून ती माजण्याइतकीं पुष्कळशीं वर्तमानपत्रें नसत; व सार्वजनिक चळवळ ही गोष्ट तर माहीत नव्हतीच नव्हती. ज्ञानार्जनाचा व्यापार व विनिमय हल्लीं घाऊक होतो तो तेव्हां किरकोळीनें होत असे. एखाद्या प्रांतांत एकच लहानसें वर्तमानपत्र असलें तर त्याला दुसऱ्याशीं वाद करण्याला जागा किंवा प्रसंगच असत नाहीं. आज वर्तमानपत्रांतील लेखांना जाहीर व्याख्यानाचें, संभाषणाचें, किंवा पंडित सभेंतील वादाचें स्वरूप आहे तसें या जुन्या काळीं नसून, तें केवळ आत्मगत भाषणाचें होतें. त्यावेळचीं वर्तमानपत्रें हीं 'वर्तमानपत्रें' हें नांव आजच्याहून अधिक सार्थ करणारीं होतीं. बाजारांत, गुजरींत, चव्हाठ्यावर, अड्ड्यावर, गर्दींत, माणसें भेटलीं असतां, मुंग्यांप्रमाणें क्षणभरच तोंडास तोंड देऊन एकमेकांना नुसती बातमी सांगून जशीं पुढें जातात, त्याच रीतीनें तेव्हांचीं वर्तमानपत्रें संक्षिप्त हकी-कत लिहून जातां जातां क्वचित् एखादें वाक्य टीकेचें लिहित. अशाही वेळीं लिहिणारांना मतें नव्हतीं असें नाहीं, तर मतें प्रतिपादन करण्याचा जसा आखाडा हल्लीं पडला आहे तसा तो तेव्हां पडलेला नव्हता. फार तर मत ओघानें बोलून जात. पण त्याची साधकबाधक चर्चा होत नसे. तेव्हांचीं वर्तमानपत्रें म्हणजे खाणींतून उकरून काढलेल्या अनगड हिऱ्याच्या दगडासारखीं म्हटलीं तर, हल्लींचीं वर्तमानपत्रें त्याच दगडाला घांसून हजारों पैलू पाडलेल्या व किरणांचें जाळें पसरणाऱ्या गुलाबी फुलाच्या हिऱ्यासारखीं ठरतात. तेव्हांचें वर्तमानपत्र वाचणें म्हणजे एखाद्या अंधाऱ्या बोगद्यांतून दुसऱ्या टोंकास दिसणाऱ्या उजेडां-तील वस्तू न्याहळण्यासारखें असे. हल्लींचें वर्तमानपत्र वाचणें म्हणजे प्रदर्शनांत कित्येक वेळां कृत्रिम आरसेमहाल तयार करतात त्यांत उभें राहिल्यासारखें वाटतें ! तें असें कीं, जिकडें पहावें तिकडे एकाच्याच अनंत मूर्ति चकचकतात.

असो, गोपाळराव हरी हे 'क्षणशः कणशश्चैव' या सुप्रसिद्ध न्यायानें कणाक-णांनीं विद्या स्वतः मिळवून लोकांना ती देणारे उपकारी गृहस्थ कसे होते हें त्यांचीं पुस्तकें पाहिलीं असतां कळून येईल; व त्यांचा विद्याव्यासंग आणि बहु-श्रुतपणा यांचें कौतुक करितांना विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांनीं त्यांजवर केलेली बहुधा सगळी टीका लक्षांत न घेतली तरी चालण्यासारखी आहे. सरकारी नोकर, रावबहादुर, सुधारकच नसले तरी सुधारणाप्रिय, इत्यादि अनेक बाजू लक्षांत घेऊन शास्त्रीबोवांनीं त्यांच्यावर टीकेचा मारा केला. पण लोकहित-

वादींची बुद्धि शुद्ध असून त्यांच्या मनांतहि खरोखर नांव ठेवण्यासारखें असें फारसें कांहीं नव्हतें. आपल्या लोकांना जगाचें ज्ञान फार थोडें आहे, ते आपली दृष्टी जितकी व्यापक करितील तितकें हितच होईल, जुन्या समजुतींत व चालीरीतींत फरक झालाच पाहिजे, व प्रत्यक्ष कार्य हातून झालें न झालें तरी मनुष्यानें ज्ञानसमृद्ध तरी असलें पाहिजे हाच मुख्यतः गो. ह. देशमुखांचा उपदेश असे. ते आपल्या बुद्धिमत्तेवर जिल्हा जज्जांच्या जागेपर्यंत चढले; व १८६० व ६२ चे सुमारास हिंदुधर्मशास्त्रांतील आधुनिक निर्णयांचा डायजेस्ट किंवा व्यवस्थित संग्रह करण्याचें काम सरकारनें त्यांजकडे दिलें असल्याचेंहि आढळतें. १८८८-८९ सालीं म्हातारा अगदीं पिकला तरी, पुणें शहरांत जर कोठें एखादी लहानशी सभा, किंवा वाकडेवाड्यांतील स्माल साहेबांचें साप्ताहिक मिशनरी व्याख्यान असलें तरी त्यालाहि काठी टेकीत ते आलेले आम्हीं पाहिले आहेत. तात्पर्य, गोपाळराव हरि देशमुख म्हणजे ज्ञानार्जनाच्या हौसेची त्या कालांतील ती एक प्रत्यक्ष मूर्तीच होती असें म्हणतां येईल. लोकहितवादींविषयीं विष्णुशास्त्री चिपळूणकरहि लिहितातः—

" लोकहितवादी हे स्वदेशहितार्थ उद्योग करूं लागल्यास आज सुमारें चाळीस वर्षें होत आलीं. इतक्या काळांत देशस्थिति सुधारण्याच्या निमित्तानें ज्या ज्या उलाढाली झाल्या त्या सर्वांत हे आपल्या नामाभिधानाप्रमाणें प्रमुखत्वानें वागत आले आहेत. अद्यापिहि त्यांचें उतार वय झालें असतां व राजसेवेचा भार त्यांच्या डोईवरून उतरला असतां त्यांचा लोककल्याणनिमित्तक उद्योग अव्याहत चालू आहे........ऐन साठीच्या अमलांतहि प्रस्तुत ग्रंथकाराचे ठिकाणीं नाउमेदीचे व सुस्तपणाचे उद्गार आढळत नाहींत. देशहितार्थ उलाढाल करण्याविषयीं हव्यास, ग्रंथरचना, सभापांडित्य वगैरेविषयीं त्यांची हौस हीं सर्व नव्या दमाच्या तरुण बांडांतहि आढळणार नाहींत अशीं या वयातीत पुरुषाचे ठायीं आज घटकेला तरतरीत आहेत. लोककल्याणाच्यानिमित्त सतत दीर्घकाळ परिश्रम करणें व कामाविषयीं सदोदित उत्साह बाळगणें या गोष्टींच्या संबंधानें सर्वांनीं व विशेषतः आमच्या अलीकडील कमकुवत मंडळीनें रावबहादुरांचा कित्ता घेणें अत्यंत उचित होय. "

नामदार रा. ब. कृष्णाजी लक्ष्मण नूलकर, सी. आय. ई. हेहि टिळकांच्या पूर्वीच्या पिढींतील एक नामांकित नमुनेदार गृहस्थ होत. यांचा जन्म टिळकांच्या

पूर्वी सव्विस वर्षे झाला. यांचें घराणें मूळ सावंतवाडीकडचें असून त्यांचे एक चुलते संकेश्वर येथील जगद्गुरूंच्या ऐहिक संसाराचे व्यवस्थापक होते. यांच्या आठव्या वर्षी वडील वारले व आई सती गेली. चौदाव्या वर्षापर्यंत यांना इंग्रजीचा गंधहि नव्हता, तथापि विद्येची हौस व स्वावलंबन हे दोन गुण त्यांजमध्यें प्रमुख असल्याकारणानें, त्यांनीं इकडून तिकडून खाजगी प्रयत्नानें थोडीबहुत इंग्रजी विद्या संपादन केली. कर्मधर्मसंयोगानें पोलिटिकल एजंट जनरल जेकब यांची नजर या दैववान् मुलावर गेली व तो हुशार, देखणा, पाणदार असा पाहून त्यांनीं त्याला आपला खाजगत कारकून नेमला व पुढें आपल्या कचेरींत हेडक्लार्कची जागा दिली. रा. सा. मंडलीक हेहि याच सुमारास (१८५०–५५) सरकारी नोकरींत होते. त्यांची आणि नूलकरांची मोठी मैत्री असे. मंडलीक हे प्रथम भुज येथें अकौंटंट, नंतर सर बार्टल फ्रियर यांचे खासगी कारकून, व नंतर मुंबईस शाळा तपासनीस असे चढत चढत गेले, व त्यांनींच आपल्या जागीं नूलकर यांना सर बार्टल फ्रियर यांजकडून नेमविलें. पुढें मुंबईचें सेक्रेटेरिएट, काठेवाड पोलिटिकल एजन्सी, मुंबईचें स्मॉलकॉज कोर्ट व शेवटीं कच्छ संस्थानचा दरबार अशा जागीं क्रमानें मोठमोठीं हुद्याचीं कामें करून ते १८७६ सालीं पुण्यास येऊन सुखवस्तु म्हणून राहिले. १८७८ सालीं त्यांना सार्वजनिक सभेचे चेअरमन निवडण्यांत आलें, व ते त्या जागेवर १८८७ पर्यंत राहिले होते. दरम्यान १८८४ सालीं मुंबईसरकारनें जंगलच्या गाऱ्हाण्यांची चौकशी करण्याकरितां कमिशन नेमलें त्यावर एक सभासद म्हणून त्यांची नेमणूक झाली, व याच कामगिरीकरितां पुढें त्यांस सी. आय. ई. ही पदवी देण्यांत आली. तसेंच शेतकऱ्यांना ऋणमुक्त करण्यासंबंधीं नेमलेलें कमिशन, मुंबई कायदेकौंसिल, व शेवटीं वरिष्ठ कायदेकौंसिल, इत्यादिकांवर सरकारतर्फे त्यांची नेमणूक झाली होती. तात्पर्य त्याकाळीं सरकारदरबारीं जेवढा मोठा मान खाजगी मनुष्याला मिळण्यासारखा होता तेवढा त्यांना मिळून चुकला होता. हल्लीं सार्वजनिक सभेंत नूलकरांचें छायाचित्र आहे तें पाहिलें तर त्यांच्या अंगचे प्रमुख गुण कोणालाहि सहज कळून येतील.

नूलकरांचा चेहरा रुबाबदार असून ते मोठे स्वाभिमानी असत. पुण्यास आल्याबरोबर पुणेकरांस हे प्रतिष्ठित पेन्शनर आयते रिकामे म्हणून एक मोठें निधानच लाभलें. अनेक प्रकारच्या सार्वजनिक चळवळींत पुढारी होण्याविषयीं त्यांना

विनंति करण्यांत येऊं लागली. शहर म्युनिसिपालिटींत त्यांची निवडणूक झाली, पण तेथील काम अगदीं किरकोळ व किचकट असें त्यांना वाटूं लागलें. शिवाय मोठमोठ्या हुद्यांवर असल्याकारणानें एका वरिष्ठाशिवाय कोणाकडून शब्द खालीं पडलेला पाहण्याची संवय नाहीं, व म्युनिसिपालिटीसारख्या संस्थेंत तर मतभेद होणार आणि चार लोक चार प्रकारचें बोलणार. यामुळें म्युनिसिपालिटींतील सभासदाची जागा त्यांनीं आपण होऊनच सोडून दिली. सार्वजनिक सभेचे चेअरमन या नात्यानें त्यांनीं आठनऊ वर्षें काम केलें हें वर सांगितलेंच आहे. या ठिकाणीं त्यांनीं मोठ्या निर्भीडपणानें काम केलें असें सांगतात. निर्भीडपणानें याचा अर्थ रा. ब. रानडे यांना न जुमानतां असा करण्यास हरकत नाहीं. वास्तविक नूलकर हे रानड्यांपेक्षां वडील व जुने सरकारी नोकर या नात्यानें प्रतिष्ठित. नूलकरांना युनिव्हर्सिटीच्या पदव्या नव्हत्या हें तर खरेंच; पण शिवाय माधवराव रानडे यांच्यासारखी व्यापक बुद्धि व उद्योगप्रियताहि नव्हती. यामुळें या वृद्ध-तरुण विरोधांत हुशारी व शहाणपण यांच्या दृष्टीनें रानड्यांचें तेज अधिक पडे. पण मी पदवीधर नसलों तरी मलाहि पण ज्ञान आहे, व प्रत्यक्ष कामाकाजाचा अनुभव मला आहे तितका रानड्यांना नाहीं अशी त्यांची स्वाभिमानबुद्धि नेहमीं जागृत असे. शिवाय रानड्यांच्यापेक्षां नूलकरांमध्यें स्पष्टवक्तेपणा व एक प्रकारची बुद्धीची स्वातंत्र्यप्रियता अधिक होती यामुळें ते पुष्कळ वेळां रानडे यांचें चालूं देत नसत. रानडे ज्यांना अप्रिय असा पुणें शहरांत व खुद्द सार्वजनिक सभेंतहि एक पक्ष होता. त्यांना रानड्यांशीं झुंजावयाला हें एक धेंड बरें आहे असें वाटे, व दोघांची कुस्ती लावून देऊन ते अनेक वेळां मौज पहात. नूलकरांनीं फारेस्ट कमिशनवर लोकपक्षाची बाजू बरी सांभाळली, पण संमतिवयाच्या बिलाला त्यांनीं संमति दिल्यामुळें शेवटीं पुण्यांतील लोक त्यांच्यावर नाराज झाले. नूलकर हे ता. २८ मार्च १८९३ रोजीं महाबळेश्वरास वारले. नूलकरांची सरकारी नोकरी पन्नाशीच्या आंतच संपली व पुढें दहाबारा वर्षें त्यांनीं सार्वजनिक कार्य केलें तें त्या वेळच्या मानानें असावें तितकें स्वतंत्र बाण्याचें होतें. न्यू इंग्लिश स्कूलची तरुण मंडळी पुढें आलेली पाहून त्यांना आनंद होत असे; पण एका सार्वजनिक सभेव्यतिरिक्त त्यांनीं इतर स्थानिक कामांत विशेष लक्ष घातल्याचें दिसत नाहीं.

टिळकांच्या पूर्वीच्या निकट पिढीचे पुण्याचे प्रख्यात राजकीय पुढारी म्हटले म्हणजे कै. महादेव गोविंद रानडे हे होत. एका अर्थानें ते नुसते पुण्याचे गुरु नसून सर्व

हिंदुस्थानचे गुरु होते असें म्हणतां येईल. असा कोणताहि प्रांत नाहीं कीं, ज्यांतील सुशिक्षित लोक त्या काळीं रानड्यांना विद्वत्ता, राजकारणाचें ज्ञान व स्वदेशप्रीति या बाबतींत प्रत्यक्ष गुरुस्थानीं मानीत नव्हते. किंबहुना, गेल्या वीस-बावीस वर्षांत अनेक नवीन राजकीय पुढारी या भूमींत निर्माण झाले व त्यांनीं हा देश अकल्पित अशा उन्नतीप्रत नेला, तरी रानड्यांचें नांव घेतांच त्यांच्या योग्यतेचें स्मरण होऊन अजून देखील प्रत्येक समंजस मनुष्य मनानें त्यांना वंदनच करितो. अलौकिक बुद्धिमत्ता, दीर्घ व सतत व्यासंग, देशाबद्दलची खरी कळकळ, विद्यार्जनाचें स्वाभाविक जडलेलें व्यसन, अचुक कल्पकपणा वगैरे अनेक गुणांनीं माधवरावजींचें चारित्र बोधप्रद असून महत्त्वाचें झालें आहे. अशा प्रकारची सामान्य स्तुति तर टिळकांनीं रानड्यांच्या मृत्युलेखांत केलीच आहे; पण टिळकांच्या नेहमींच्या पद्धतीप्रमाणें त्यांनीं रानड्यांचें म्हणून जें वैशिष्ट्य पुढें दाखविलें आहे तें खरोखरच मार्मिकपणाचें आहे. तें असें कीं, “ महाराष्ट्रांतील तेज अनेक कारणांनीं सर्वस्वीं नष्ट होऊन तो एक थंड गोळा बनला असतां, त्यांत फिरून जिवंतपणाची ऊब कशी येईल, व तो गोळा आपले हातपाय कसे हालवूं लागेल याचा रात्रंदिवस विचार करून, आणि तें दुर्धर काम स्वतः अंगावर घेऊन त्याकरितां जिवापाड जर कोणीं मेहनत केली असेल तर ती प्रथम माधवरावजींनींच केली असें म्हटलें पाहिजे. ” महाराष्ट्रांतील जुन्या थोर घराण्यांतील लोक घरच्या सुखवस्तुपणामुळें आयदी बनले व पुणें पाठशाळेंतून तयार झालेले बहुतेक सर्व नवे विद्वान् नोकरींत शिरून निस्तेज झाले. अशा स्थितींत रानडे यांनीं केलेल्या कामगिरीचें महत्त्व व त्यांच्या स्फूर्तीचें तेज सहजच विशेष ठरतें, आणि मौज ही कीं हा सर्व पराक्रम त्यांनीं सरकारी नोकरींत राहूनच केला.

रानडे यांच्या सर्वमान्यतेच्या आड येण्यासारखी एक गोष्ट होती ती अशी कीं या देशाची सुधारणा सर्वच अंगांनीं झाली पाहिजे असें मनानें घेतल्यामुळें त्यांनीं प्रार्थनासमाज, विधवा पुनर्विवाह, धर्मसहिष्णुत्व वगैरे गोष्टींवर विशेष भर दिला, पण या तीनहि गोष्टी तेव्हां समाजांत अप्रिय असल्यामुळें त्यांच्या राजकीय कर्तृत्वासहि संसर्गदोषानें लोक नाकें मुरडीत. तथापि लोक आपणांस काय म्हणतील याविषयीं सर्वदा पूर्णपणें उदासीन राहून, बारा आणि बारा चोवीस तास हरएक प्रकारच्या चळवळीची चर्चा व उद्योग त्यांनीं आजन्म ठेविला होता. लोकमताची जशी त्यांनीं पर्वा केली नाहीं, तशीच सरकारच्या अवकृपेचीहि त्यांनीं पर्वा केली नाहीं-

इंग्रज लोकांचा गुण घेतला तरी व्यक्तिशः त्यांच्याशीं केव्हांहि लगट करावयाची नाहीं, फाजील स्नेहसंबंध ठेवावयाचा नाहीं, उदारमताचा दिमाख दाखविण्याकरितां त्यांचे घरीं जेवणखाणास जाणें किंवा स्वतःच्या घरीं त्यांना जेवणखाणास बोलावणें या गोष्टी होतांहोईतों टाळावयाच्या, त्यांजकडून अपमान होईल असे सर्व प्रसंग युक्तीनें टाळावयाचे, व त्यांच्याशीं मतभेद असेल तो लिहून बोलून स्पष्ट दाखवायाचा; तात्पर्य दुसऱ्याचा उपमर्द तर करावयाचा नाहीं व स्वतःचा प्रतिष्ठितपणाहि गमवावयाचा नाहीं, अशी जी मध्यम स्वभावाच्या थोर मानी मनुष्याची वागण्याची ढब असते ती रानडे यांना सर्वस्वीं साधली होती. तेलंग–भांडारकरांना युनिव्हर्सिटीचे व्हाइसचान्सेलर सरकारनें नेमलें. पण रानडयांना तो मान सरकारनें केव्हांहि दिला नाहीं, याचें कारण त्यांची विद्वत्ता कमी असें नसून त्यांच्याबद्दल सरकारची मनांतून इतराजी आधिक हेंच होय. तसेंच तेलंगांनंतर त्यांना सरकारनें हायकोर्टांतील हिंदी न्यायाधीशाची जागा दिली ती देखील केवळ नाइलाज म्हणून. त्यांनीं एलएल. बी. व ॲडव्होकेट या दोन्ही परीक्षा दिलेल्या असतांहि वकीली करण्याचा त्यांना मनापासून कंटाळा एवढ्याकरितां ते सरकारी नोकरींत शिरले. त्यांनीं दादाभाईप्रमाणें पोटाचा स्वतंत्र धंदा केला असता, किंवा विष्णुशास्त्री व टिळक यांसारखा स्वार्थत्याग करून एखादी शिक्षणसंस्था काढली असती तर त्यांच्या लौकिकांत अर्थात् अधिकच भर पडली असती. पण त्यांनीं अमुक केलें असतें तर त्यांची कीर्ति अधिक झाली असती असें म्हटलें तरी, सरकारी नोकरी करून त्यांतच त्यांनीं जी देशसेवा केली तीहि सर्व देशानें गुरूच्या स्थानीं मानण्याइतकी अलौकिक ठरली, हीच विशेष कौतुकाची गोष्ट होय. नोकरीचें बंधन रानडे इतकेंच समजत कीं, अगदीं उघडपणें सरकारी नोकरानें राजकीय चळवळ करूं नये; किंचित् सूक्ष्म पडदा ठेवला म्हणजे काम झालें. शिवाय ते जी चळवळ करीत तीहि अशा उत्कृष्ट पद्धतीनें करीत कीं खुद्द सरकारलाहि उघड नांव ठेवण्यास त्यांत जागा सांपडूं नये. खुद्द राष्ट्रीयसभेचें जनकत्व ज्या दोनचार गृहस्थांच्या योजकतेकडे दिलें पाहिजे त्यांत रानडे यांची प्रमुखत्वानें गणना होते; व त्यापूर्वीहि पुण्यांत जी दंगलीची चळवळ झाली तिलाहि कारण रानडेच आहेत अशी सरकारची समजूत होण्याइतका त्यांचा आणि पुण्यांतील चळवळींचा संबंध निकट होता.

माधवरावांच्या पूर्वीच्या व बरोबरीच्या पिढींत विद्वान् पुष्कळ झाले व त्यांतील कित्येकांनीं सार्वजनिक कार्यांत लक्ष घालण्याचा थोडाबहुत प्रयत्नहि केला.

पण " यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः " या न्यायानें देशसेवेचें मर्म रानडे यांनींच खरें करून दाखविलें. लोकांप्रमाणें सरकारलाहि माधवराव यांच्या बुद्धीचा उपयोग हायकोर्टापेक्षां वरच्या दर्जाच्या एखाद्या ठिकाणीं करितां आला असता. पण तो करितां आला नाहीं हा सरकारचा दोष होय, माधवरावजींचा नव्हे असें टिळकांनीं म्हटलें आहे, व तें योग्यच आहे. अडचणींची सबब सर्वांनाच असते. तींतून कोणीच सुटलेला नाहीं. तथापि त्यांतूनहि राष्ट्रसेवेचा भगवा झेंडा हातीं घेऊन रानडे यांनींच महाराष्ट्राला सार्वजनिक कार्यकर्तेपणाचा धडा घालून दिला. सुदैवानें त्यांच्या मागून येणारी सुशिक्षित लोकांची पिढी स्वार्थत्यागाच्या दृष्टीनें त्यांचेहि पुढें गेल्यानें महाराष्ट्राचें पाऊल रानड्यांच्या मृत्यूनंतर मागें न येतां पुढेंच पडलें. तथापि गोपाळराव गोखले हे तर रानड्यांचे प्रत्यक्ष शिष्यच होते; आणि टिळक हे जरी अनेक बाबतींत रानड्यांचे प्रतिपक्षी होते, तरी उत्कर्षाच्या शिखराला टिळक पोंचले असतांहि रानडे यांच्या गुणासंबंधानें बोलण्याचा प्रसंग आल्यास तेहि कृतज्ञता व पूज्यबुद्धि मनांत ठेवूनच बोलत असत.

ज्ञानाचे बाबतींत, टिळक रानड्यांना पूर्वकालीन हेमाद्रि किंवा माधवाचार्य यांची उपमा देत असतच; पण ज्ञानाप्रमाणें, रानडे यांनीं उत्तेजन देऊन पुढें आणलेल्या संस्थाहि अशाच विविध स्वरूपाच्या होत्या. वक्तृत्वसमारंभ, वसंतव्याख्यानमाला, औद्योगिक परिषद, प्रदर्शन, फीमेल हायस्कूल, प्रार्थनासमाज, लायब्ररी, सार्वजनिक सभा—तात्पर्य पुण्यांत अशी कोणतीहि सार्वजनिक संस्था नव्हती कीं जिच्या उघड किंवा गुप्त चालकांत रानडे नव्हते. सरकारला ही गोष्ट पुष्कळ दिवस कळून चुकली होती, व टॅपलशाहींत रानड्यांवर राजद्रोहाचा खटला न झाला तरी आरोप आल्याशिवाय राहिला नाहीं. १८७४ पासून ७९ पर्यंत राजकीय चळवळीच्या महोदयाचा पूर्वरंग पुण्यांत अनेक अंगांनीं दिसून येत होता. सन १८७४–७५ सालीं, बडोद्याचे अधिपति मल्हारराव गायकवाड यांच्यावर तेथील रेसिडेंट कर्नल फ्रेअर यांना विषप्रयोग करण्याचा आरोप ठेवून कमिशनमार्फत त्यांची चौकशी करण्यांत आली. या प्रकरणांतील सर्वच गोष्टी अजब होत्या. मल्हाररावासारखा बेबंद, तऱ्हेवाईक सुलतानी संस्थानिक. रेसिडेंट तेहि कातडीनें गोरे पण सुलतानच. त्यांची सुलतानी इतकी अजब कीं दादाभाई नौरोजीसारख्या सात्विक मनुष्याला वैतागन बडोद्याची दिवाणगिरी सोडून द्यावी

लागली. व आरोपहि असला भयंकर कीं त्याची जाहीर रीतीनें चौकशी झाल्या-खेरीज समाधान कोणालाच नाहीं. येवढ्या बड्या संस्थानिकाला आरोपी करून इन्साफ करण्याचा हा इंग्रजी राज्यांत दुसरा प्रसंग. या प्रकरणाचा गवागवा सर्व हिंदुस्थानभर झाला. पण महाराष्ट्रानें त्या प्रसंगीं आपलें वैशिष्ट्य दाखविलें. तो प्रकार असा. कमिशन नेमलें तेव्हां चौकशी व्हावयाची ती अर्थात् दुतर्फा. सरकारच्या बाजूला कायदेपंडितांचा तोटा नव्हता; कारण पैशालाहि तोटा नाहीं. पण मल्हारराव अटकेंत असल्यामुळें पैशाचे बाबतींत ते सर्वस्वीं पराधीन. पुढें कांहींतरी प्रसंग येणार असें पाहतांच महाराजांनीं बऱ्याच मोठ्या रकमा लांबविण्याचा प्रयत्न केला होता, पण तो फसला. लाखों रुपयांच्या नोटा, खाजगी तिजोरींतील शिलका, जडजवाहीर वगैरे सर्व इंग्रज अंमलदारांनीं जप्त करून मोहोरबंदींत टाकून दिल्यामुळें वकील बॅरिस्टर वगैरे करण्यास लागणाऱ्या पैशाकरितांहि महाराजांना सरकारच्या तोंडाकडे पहावें लागलें. महाराजांना या कामीं पैसा किती द्यावा याची घासाघासि सुरू झाली. मल्हाररावांतर्फे जेफर्सन व पेन हे सॉलिसिटर काम करीत होते. त्यांनीं डिफेन्सकरितां एकंदर चार लक्ष बत्तीस हजार रुपयांचें अंदाजपत्रक केलें होतें. पण सरकार येवढी रक्कम देण्यास तयार होईना. अखेर मल्हाररावांनीं व्हाइसरॉय साहेबांना अशी तार केली कीं गांठीं पैसा नसल्यामुळें माझ्या बचावाचें काम लोळत पडलें आहे. तरी मला बडोद्याच्या खजिन्यांतून दोन लक्ष रुपये तरी तावडतोब द्यावेत, त्यांचा हिशेब सॉलिसिटर देतील.

Deeply pained to learn from my solicitors that preparations for my defence are at a standstill for want of funds, their requirements for legitimate expenses not granted. Promises of ample opportunity for vindicating my innocence thus practically ignored. Private purse attached. Rani's marriage ornaments and money seized. My character, liberty and kingdom at stake."

ही तार खाजगी होती. परंतु अशा तारेचा गवगवा झाल्याशिवाय कसा राहणार ? तारेचा सुगावा लागतांच सर्व महाराष्ट्रभर गोंधळ उडून गेला. मल्हाररावांबद्दल व्यक्तिशः विशेष सहानुभूति होती असें नाहीं. पण आरोप ठेवून बचावाकरितां जरूर

नो पैसाहि न देणें हा उलट सरकारी कटाचाच एक प्रकार आहे असें सर्व लोकांच्या मनानें घेतलें. पण या खऱ्या अगर मानीव कटाचा सक्रिय निषेध करण्याची स्फूर्ति फक्त पुण्यानेंच दाखविली. पुणेंकरांनीं बडोद्यास व व्हाइसरॉय साहेबांना एकदम तार केली कीं महाराजांच्या बचावाकरितां महाराष्ट्र एक लक्षपर्यंत वर्गणी देण्यास तयार आहे; त्यांना जरूर ती कायदेपंडितांची मदत द्यावी. पुढें सरकारानें दोन अडीच लक्ष रुपये खर्चास दिले; विलायतेहून मोठा बॅरिस्टर येऊन कमिशनपुढें बचावाची जी योग्य तजवीज व्हावयाची ती झाली; व पुण्याला एक पै सुद्धां खर्च पडला नाहीं. या कामीं पुण्याचें जसें बाहेर नांव झालें तसेंच सरकारच्या डोळ्यांत पुणें खुपूंहि लागलें. पुण्यांत गुप्त पोलिसांचा सुळसुळाट झाला. तार वास्तविक राजरोसपणें सहीनिशीं गेली होती. पण कोणत्याहि गोष्टीच्या मुळाशीं काय आहे हें उलथून पालथून पाहण्याची सरकारची वानरवृत्ति प्रसिद्धच असल्यामुळें त्यांनीं बारीक शोध चालविला होता. असल्या शोधांत प्रमुख माणसांवर संशय यावयाचाच, तसा तो माधवरावजी रानड्यांवर आला; व फार दिवस पुण्यास राहिल्याचें निमित्त करून त्यांची बदली नाशकास करण्यांत आली.

श्रीमती रमाबाईसाहेब रानडे यांनीं आपल्या पुस्तकांत या वेळच्या एका संभावित गुप्त पोलिसाची हकीकत दिली आहे ती फार मनोरंजक वाटते. या भल्या प्रतिष्ठित गृहस्थानें पुण्यास श्रीमंतीचा थाट करून आणि अनेक करमणुकींच्या साधनांनीं आपल्या घरीं अड्डा पाडून पुष्कळ सद्‌गृहस्थ नादीं लावले होते. ही बातमी सितारामपंत चिपळूणकरांच्या उदाहरणानें रानड्यांना कळल्यावर, त्यांनीं याचीं पत्रें कोठून येतात जातात याचा छडा लावण्याकरितां गुप्त शोध चालविला. तेव्हां तो गृहस्थ गुप्तपोलिस असें ठरलें. " तिसरे दिवशीं सकाळीं सितारामपंत चिपळूणकर येऊन म्हणाले कीं परवां व काल मीं टपालाचा सगळा शोध लावला. त्या गृहस्थाचें टपाल शिपायाबरोबर येत नाहीं. ते पहांटे उठून फिरावयास म्हणून बाहेर जातात, ते प्रथम एका रस्त्यानें निघून वांकडीं तिकडीं वळणें घेऊन शेवटीं जनरल पोष्ट ऑफिसमध्यें जाऊन टपाल आपल्याच हातीं घेतात, व पाठविण्याकरितां तयार केलेलें टपाल बरोबर नेऊन आपल्या हातानेंच पेटींत टाकतात. काल त्यांच्या मागोमाग पुष्कळ अंतरावर मी होतों, त्यामुळें येतांना वाटेंत मला हें फोडलेल्या पत्राचें कव्हर सांपडलें त्याजवर सिमल्याचा छाप आहे. एकंदर गोष्टींवरून आपण

घेतलेल्या संशयाला जागा पुष्कळ आहे असें आम्हालाहि आतां वाटू लागलें आहे. पोस्ट ऑफिसांतील एका मित्रानें मला आतांच सांगितलें कीं या गृहस्थांचा पत्रव्यवहार कलकत्ता व सिमला येथील गव्हर्मेंट सेक्रेटरींशीं असावा असें दिसतें. कारण त्यांच्या नांवावर यांचीं बरींच पत्रें जातात." सितारामपंत चिपळूणकरांत गुप्त पोलिसाची हुशारीहि होती असें उघड दिसतें! गुप्त पोलिसाचा संशय व मेलेल्या उंदराची घाण दोन्ही सारखींच; कारण दोन्ही येतांच लोक घरें टाकून जातात. या सिमलेवाल्या गुप्त पोलिसाच्या पुणेंकर मित्रांनीं एका दिवसांत त्याचें घर वर्ज्य केलें, व तोहि एका रात्रींत बिऱ्हाड आटोपून अदृश्य झाला.

पण दुसऱ्याच्या टपालावर नजर ठेवण्याची रानड्यांची ही विद्या स्वतः त्यांना लवकरच फळास आली. नाशकाहून त्यांची बदली धुळ्यास झाली तरी त्यांच्यावरचा संशय दूर झाला नव्हता. १८७९ सालीं वासुदेव बळवंत फडके यांच्या बंडाची धामधूम सुरू होती. तींतच ता. १६ मे रोजीं रानडे पुण्यास असतां, बुधवारवाडा व विश्रामबागवाडा हे दोन्ही रानडे याच नांवाच्या एका गृहस्थानें जाळले. पण तेवढ्यावरून पुढें कैक महिने, त्यांचें टपाल सरकारी हुकमानें फोडण्यांत येऊं लागलें; आणि ही केवळ संशयाची गोष्ट नसून, स्वतः पत्रें फोडणारे आति. कलेक्टर डॉ. पोलन यांनींच रानड्यांच्या जवळ माफी मागून ती कबूल केली. रानड्यांच्या नांवें पत्रें येत त्यांत दंगे, लुटालुटी, कारस्थानें वगैरे अनेक गोष्टी असत. वासुदेव बळवंत फडके किंवा हरी रामोशी हे बिचारे धुळ्यास रानड्यांना पत्रें कशाला पाठवतील ! त्यांना असलीं पत्रें लिहविणार पोलिस व फोडविणार सरकार. पण रानड्यांनीं तीं सर्व जशींच्या तशीं परत पोलिसाकडे पाठवावीं. असा क्रम अनेक दिवस चालू होता. कालांतरानें रानड्यांविषयीं सरकारची दृष्टी निवळली, पण महाराष्ट्रांतील चळवळीचे सूत्रचालक म्हणून त्यांच्यावरचा राग सर्वस्वीं गेला नाहीं. रानडे पुढें धुळ्याहून पुण्यास आले, पुण्याहून मुंबईस गेले व त्यांनीं प्रथमपासून आरंभिलेला कार्यक्रम तसाच शेवटास नेला. रानडे व टिळक यांच्या स्वभावांत पुष्कळ फरक होता तरी टिळकांना रानड्यांपासून पुष्कळच स्फूर्ति मिळाली यांत शंका नाहीं.

शेवटीं जी एक संस्था टिळकांच्यापूर्वी पुण्यांत निघून चांगली नांवारूपासही आली होती, किंबहुना ज्या संस्थेमुळें त्यावेळीं पुण्याचें नांव तत्कालीन राजकारणांत गाजलें, तिजविषयीं दोन शब्द लिहून हें लांबत चाललेलें प्रकरण पुरें करूं.

ही संस्था म्हणजे सार्वजनिक सभा होय. १८६७ सालापासून पुणें येथें 'पुणें असोसिएशन' या नांवाची संस्था मुंबई असोसिएशनच्या धर्तीवर निघाली होती. ती निघण्याचें कारण त्यावेळीं पर्वती संस्थानची स्थिति अतिशय वाईट झालेली असून ती सुधारावी अशी लोकांना इच्छा झाली होती हें होय. पर्वतीचे पंच असत, पण हिशेब नीट ठेवले जात नसत व नेमणुकीचा पैसा योग्य रीतीनें खर्च होत नसे. हें सर्व घडवून आणण्याकरितां एक खासगी सभा भरली तिलाच पुढें जाहीर स्वरूप आलें; तिच्यांतून पुढें ही पुणें असोसिएशन निघाली, तिच्या कल्पनेंतून पुढें सार्वजनिक सभा निघाली, व अखेर स्वतः पुणें असोसिएशन सार्वजनिक सभेंत मिळून जाऊन एकजीव झाली. या कामीं काशिनाथपंत गाडगीळ, काशिनाथपंत नातू, काशिनाथपंत मराठे व केशवराव गडबोले वगैरे मंडळी प्रमुख होती. पर्वती संस्थानाप्रमाणें इतर अनेक बाबतींत लक्ष घालण्याचें ठरून या सभेस प्रातिनिधिक स्वरूप देण्यांत आलें, व त्याकरितां पन्नास हजारांवर सह्या करून दिलेल्या मुखत्यारपत्रांचा पाया रचण्यांत आला. ही सभा श्रीमंत व गरीब दोन्ही प्रकारच्या लोकांचा समावेश करणारी असावी, व लोकांप्रमाणें सरकारदरबारींहि तिला मान्यता मिळावी, याकरितां अध्यक्ष उपाध्यक्षांच्या जाग्यावर महाराष्ट्रांतील प्रमुख संस्थानिक व सरदार यांची निवडणूक करण्यांत आली. सभेचे पहिले चिटणीस सरदार राजमाचीकर, सरदार गोखले, बाबा गोखले वकील व गणेश वासुदेव ऊर्फ काका जोशी आणि पांडुरंगपंत कर्वे असे होते. यांपैकीं जोशी हेच विशेष उद्योगी व खटपटी असत. यांनीं त्या काळांत एक प्रकारें पुण्याचें नांव परप्रांतांतहि केलें व अजूनहि त्यांचें नांव लोक आदरानें घेतात.

जोशी यांचा जन्म १८२८ सालीं झाला. प्रथम घरच्या गरिबीमुळें यांना सरकारी नोकरी धरावी लागली. पण पुढें हायकोर्ट वकिलीची परीक्षा देऊन ते पुण्यास वकिलीचा धंदा करूं लागले व त्यांत पुढें आले. पण धंद्यापेक्षांहि सार्वजनिक चळवळींत त्यांचें लक्ष अधिक असे यामुळें त्यांना सार्वजनिक काका हें नांव मिळालें होतें. मल्हारराव महाराज यांच्यावर कमिशन बसलें तेव्हां एक लक्ष रुपयांची मदत करण्याची जी तार पुण्याहून गेली ती मुख्यतः यांच्याच स्फूर्तीमुळें! उलट गरीब शेतकरी वगैरे लोकांच्या कल्याणाचीहि यांना फार काळजी वाटत असे. पुण्यांतील लवाद कोर्टांची स्थापना मूळ यांनींच केली, व महाराष्ट्रांतील स्वदेशी चळवळीचेही उत्पादक हेच होत. एकादी चळवळ नांवारूपाला

आणण्याकरितां जो लहरी, पण धीट व करारी स्वभाव अवश्य असतो तो यांच्यामध्यें पूर्ण होता. १८६९ च्या पूर्वी सार्वजनिक काका यांचा पोशाख इतर लोकांप्रमाणें मोठा प्रतिष्ठित व छानछोकीचा असे; पण स्वदेशीचें तत्त्व पटून त्याची चळवळ सुरू करितांच त्यांनीं स्वतःचा पोशाख एकदम सर्वच्यासर्व बदलला. सैनाचा पांढरा शुभ्र व इस्त्री केलेला कडकडीत अंगरखा जाऊन त्याचे जागीं खादीचा अंगरखा आला. रेशिमकाठी धोतरांची जागा कंदी शेल्यानें घेतली. नेसण्याचें धोतर दाभणकाठी झालें व चक्रिदार पागोटें जाऊन त्याचे जागीं अहेरवजा जाडेंभरडें कंदी पागोटें येऊन बसलें. स्वदेशीचें हें व्रत काकांनीं जन्मभर पाळलें. सार्वजनिक सभेच्या जोडीला पुण्यास व्याख्याते निर्माण करण्याकरितां निघालेल्या वक्तृत्व सभेस त्यांनीं पुष्कळ मदत केली. स्वतः ते जरी विद्वान् वक्ते नव्हते तरी त्यांचें भाषण कळकळीमुळें परिणामकारक होई. त्यांच्या अंगच्या इतर गुणांपेक्षांही चळवळ करण्याचा गुण अधिक जबरदस्त होता. पुण्यांतील सार्वजनिक सभेच्या धर्तीवर, महाराष्ट्रभर सार्वजनिक सभा नांव धारण करणाऱ्या स्थानिक पोट सभांचें जाळें पसरावें या हेतूनें त्यांनीं स्वतः हिंडून, पत्रव्यवहार करून व पगारी, बिनपगारी उपदेशक पाठवून फार खटपट केली, व त्या प्रयत्नाच्या बीजाला आलेले अंकूर अजूनही कित्येक शहरीं जिवंत दिसत आहेत.

कोणत्याहि राष्ट्राचा इतिहास त्यांतील संस्थांचा इतिहास हाच होय. कोणतीहि संस्था म्हटली म्हणजे ती अनेक व्यक्तींच्या संघटित प्रयत्नांचें फळ असतें. जें बळ एकांत नाहीं तें अनेकांत मिळून लाभतें; जे गुण एकांत नाहींत ते अनेकांत मिळून कार्यास उपयोगी पडतात. म्हणून संस्था ही जशी व्यक्तीपेक्षां अधिक बलवान्, चिरायू असते व तसेंच तिला समाजाचें प्रातिनिधिक स्वरूपहि अधिक असतें. याच्या उलट कदाचित् असें म्हणतां येईल कीं जें दहांचें काम तें कोणाचेंच नव्हे, जी जबाबदारी दहांवर वांटून गेली ती शेवटीं खरी कोणावरच उरत नाहीं. परंतु प्रत्यक्ष अनुभव पाहतां काम वांटून गेल्यामुळें मोडलेल्या संस्थांपेक्षां काम सुसंघटित झाल्यामुळें कार्यक्षम व टिकाऊ झालेल्या संस्थांचींच उदाहरणें कोणत्याही देशांत अधिक आढळतील. महाराष्ट्रांत इंग्रजी शिक्षणापूर्वी धार्मिक संस्था नव्हत्या असें नाहीं. परंतु ऐहिक संसार व राजकारण या बाबतींत संस्था बनवून संघटित कार्य करणें हें तितकें माहीत नव्हतें. त्याची सुरुवात इंग्रजी शिक्षणानंतर झाली. १८७१ सालीं शिंदे सरकार पुण्यास आले होते

त्या वेळीं, महाराजांनीं द्रव्यद्वारा मदत केल्यास ती मिळण्याला सत्पात्र अशा संस्था कोणत्या याची ज्ञानप्रकाशानें एक यादी दिली होती. तींत खालीं दिलेल्या संस्थांचा समावेश झाला होता:--(१) लायब्ररी (२) स्त्रियांचें नॉर्मल स्कूल (३) मुलींची शाळा (४) नव्या पेठेंतील भिक्षागृह (५) खाजगी इंग्रजी शाळा (६) ज्ञानप्रकाश, ज्ञानचक्षु हे कारखाने (७) डेक्कन कॉलेज (८) सार्वजनिक सभा (९) वक्तृत्वोत्तेजक सभा (१०) कौशल्यशिक्षक सभा. या यादीवरून महाराष्ट्रांतील संस्थांचें जाळें विणण्यास नुकताच कोठें प्रारंभ झाला होता व याहि थोड्या संस्थांसंबंधानें तेव्हां फारसा अनुकूल ग्रह नव्हता हें निबंधमालेच्या वाचकांस माहित असेलच. आजमितीस झालें तरी संस्था नामधारी असून तिचें काम फारसें होत नाहीं असाहि प्रकार आढळत नाहीं असें नाहीं. तथापि हा दोष समान मानला तरी, संस्थांची संख्या, त्यांच्या कार्याचें वैचित्र्य, त्यांच्या संग्रहीं असलेलें मनुष्यबळ व द्रव्यबळ आणि त्यांच्याकडून सदोषस्थितींतहि होणारी प्रत्यक्ष चळवळ व जागृति या दृष्टीनें टिळकांपूर्वीच्या काळांत व नंतरच्या काळांत जमीन अस्मानाचें अंतर पडलेलें आहे, हें कोणासहि कबूल करावें लागेल. व हें अंतर पडण्यास स्वतः टिळक व त्यांची सहकारी मित्रमंडळी यांनीं कशा प्रकारची मदत केली हीच टिळकांच्या चरित्रावरून दिसून येणारी मुख्य गोष्ट असल्यामुळें तिचेंच प्रत्यक्ष-अप्रत्यक्ष वर्णन पुढील अनेक भागांत वाचकांस वाचावयास मिळणार आहे.

भाग ४ था

न्यू इंग्लिश स्कूलची स्थापना

मुन्सफी किंवा वकिली करावयाचीच नाहीं असें टिळकांचें नक्की केव्हां ठरलें हें ठरविणें थोडेसें कठीण आहे. तथापि एल्‌एल्‌. बी. चा अभ्यास करीत असतांहि, कायद्याच्या ज्ञानाचा उपयोग पैसे मिळविण्याकडे आपण करूं नये असा विचार त्यांच्या मनांत अनेक वेळां येऊन गेलेला असावा यांत मुळींच शंका नाहीं. इतक्या जुन्या काळीं टिळकांनीं मनानें वकिलीवर बहिष्कार घातला त्याचा अर्थ मात्र असा नव्हे कीं, आज महात्मा गांधी ज्या कारणाकरितां न्यायकोर्टावर बहिष्कार घालावा म्हणतात त्या कारणाकरितां टिळकांनाहि तो तेव्हां घालावासा वाटत होता. किंबहुना असेंहि म्हणतां येईल कीं, त्यांचा बहुतेक सर्व जन्म न्यायकोर्टांत भांडणें भांडण्यांत गेला, मग तीं स्वत:चीं असोत अथवा दुसऱ्यांचीं असोत. पंचायत पद्धति त्यांना मान्य नव्हती असें नाहीं. शक्य तेथें तिचा उपयोग करून घेण्यास ते स्वतः तयार असत व दुसऱ्यासहि तसाच सल्ला देत. पण जेथें पंचायत पद्धति प्रतिपक्षी मान्य करीत नाहीं, तेथें दावा व्यर्थ बुडूं द्यावयाचा किंवा खरा हक्क सोडावयाचा आणि अशा रीतीनें स्वतःचें नाहक नुकसान करून घ्यावयाचें—याला मात्र त्यांची कधीं तयारी नसे. तथापि कायद्याच्या भांडणांत झालें तरी कायद्याचें ज्ञान विकून पैसे मिळवावे, ही गोष्टच त्यांना मुळीं कमीपणाची वाटत होती. म्हणूनच एल्‌एल्‌. बी. ची परीक्षा पास झाली असतांहि, त्यांनीं जरी एका अर्थानें जन्मभर वकिली केली, तरी दुसऱ्या अर्थानें मुळींच कधीं वकिली केली नाहीं. ते हायकोर्टाची सनदच काढते व मुंबईस जाऊन वकिलीकरितां राहते, तर इतर धंद्यासारखा तो एक धंदा म्हणून ते सनदेवर पुष्कळ पैसे मिळविते. पण आपल्या शिक्षणाचा समाजसेवेच्या कामीं इतर कांहीं तरी स्वतंत्र रीतीनें उपयोग होतो किंवा नाहीं हें आधीं ठरवून मग फार तर वकिली करावी, इतकें तरी त्यांनीं निश्चित ठरविलें असावें. स्वतः कायदेशास्त्राच्या ज्ञानाबद्दल त्यांना फार आदर व अभिमान असे. वर्तमानपत्राचा धंदा करून राजकारणांत पडूं इच्छिणारा मनुष्य त्यांजकडे आल्यास, त्याला 'एम्‌. ए. पेक्षांहि तूं एल्‌एल्‌. बी. हो' असा सल्ला ते प्रायः देत; व तोच त्यांनीं

स्वतः अंमलांत आणला होता. टिळकांपूर्वी एलएल्. बी. होऊन वकिली न करतां शाळामास्तरचें काम पत्करणारा एक तरी पदवीधर मुंबई युनिव्हर्सिटींत निघाला असेल कीं नाहीं याची शंकाच आहे. त्या दृष्टीनें पाहतां, लोकांपेक्षां कांहीं अधिक किंवा अपूर्व, किंवा अलौकिक असें करून दाखविण्याची जी आवड टिळकांच्या मनांत जन्मभर होती, तीच 'एलएल्. बी. मास्तर' होण्यांत त्यांनीं प्रगट केली, यांत शंका नाहीं. कॉलेजांत शिकत असतां टिळकांचीं सामाजिक व राजकीय मतें काय होतीं याचें दिग्दर्शन मागें करण्यांत आलेंच आहे. त्यावरून, सुशिक्षित लोकांनीं समाजाला विशेष रीतीनें उपयोगी पडावें असें टिळकांचें मत प्रथमपासून होतें, व हें घडून यावयाचें तर वकिलीपेक्षां शाळामास्तरीच अधिक उपयोगी पडेल असें टिळकांनीं मनाशीं ठरविलें असल्यास त्यांत आश्चर्य नाहीं.

समाजाची सेवा करावयाची तर ती करण्याला मुख्य दोन मार्ग. जुन्या पिढीला उपदेश करणें व नव्या पिढीला शिक्षण देणें. पैकीं पहिला मार्ग अनुसरणें हें प्रायः पालथ्या घागरीवर पाणी घालण्यासारखेंच होय. कारण जुन्या पिढीचे पुढारी आधींच वृद्ध किंवा पोक्त असावयाचे. त्यांच्या बुद्धीचा विकास होऊन गेलेला असतो. संसारांत त्यांचे पाय रुतून गेल्यामुळें ते काढून घेऊन नव्या दिशेनें धांवणें त्यांना होत नाहीं. शिवाय मनुष्य एकदां लब्धप्रतिष्ठित बनला म्हणजे त्याला आपलें धोरण पालटणें जड जातें. यामुळें जुन्या पिढीला उपदेश करून फारसा उपयोग होत नाहीं. निदान तरुणांनीं वृद्धांना किंवा वडिलांना उपदेश करणें म्हणजे अशक्यतेला अप्रयोजकपणाची जोड मिळावयाची. याकरितां नव्या मनूचें प्रवर्तन करणारे लोक नेहमीं तरुण शिष्यांच्या पिढीवर विश्वास ठेवितात. जगांतील सर्व धर्मगुरूंनीं नव्या धर्मांचा प्रसार केला तो तरुणांच्या द्वारानें. शिवाय सुशिक्षित तरुणाला शाळा व कॉलेज यांचें प्रेम जसें वाटतें तसें इतर संस्थांचें वाटत नाहीं. विद्यादानांत स्वाभाविक गुणच तसा आहे. पूर्वीं काय किंवा आतां काय सुशिक्षितांत वकिलापेक्षां प्रोफेसरालाच मान अधिक. यामुळें टिळकांना लोकसेवेला प्रारंभ करावयाचा तो एखादी शिक्षणसंस्था स्थापूनच करावा असें वाटलें असावें.

शाळा काढण्यापूर्वीं शिक्षकवर्गाविषयीं टिळकांचीं मतें काय होतीं हें कळण्यास साधन नाहीं. पण टिळकांना ज्यांच्यापासून अंशतः स्फूर्ति मिळाली, किंवा निदान शाळा काढण्याच्या उद्योगांत त्यांना जे सन्मान्य सहकारी लाभले त्यांचीं, म्हणजे

विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांचीं मतें, याविषयीं काय होतीं हें सांगतां येतें. 'शाला-पत्रक' नामक मासिक पुस्तकाच्या सन १८७२ च्या जानेवारीच्या अंकांत विष्णु-शास्त्री यांनीं 'शिक्षकांचें काम' या विषयावर लिहिलेला निबंध त्यांच्या 'किर-कोळ लेखसंग्रहांत' छापला आहे. त्यांत त्यांनीं खालील प्रकारचे विचार प्रकट केले आहेत. "हल्लीं विद्येचा फार फैलाव झाला, व अभिरुचि वाढली, असें वाटतें पण ती भ्रांति आहे. केवळ सरकारी चाकरीच्या लोभानेंच आमचे लोक विद्या शिकतात. त्यांना विद्येचें व्यसनच काय पण साधारण आवडहि नसते. युनि-व्हर्सिटीचे झगे अंगांतून काढतांना त्याबरोबरच स्वदेशाभिमान, विद्याभिरुचि, दुर्जनतिरस्कार वगैरे सणावाराच्या दिवशीं घालावयाचीं जीं मनाचीं अलंकारभूषणें तींहि ते काढून ठेवतात. स्वतः शिक्षकालाच आपल्या कामाची थोरवी वाटत नाहीं; मग ती इतरांना कशी वाटावी? उपाय नाहीं म्हणून शिक्षकाचें काम करावयाचें ही जी त्यांची समजूत तीच लोकांची. पूर्वीं गुरूंविषयीं शिष्याचे मनांत पूज्यबुद्धि असे. हल्लीं ती नाहीं. उभयपक्षीं संबंध केवळ स्वार्थाचा. शिक-विण्याचे विषयहि बांधलेले. धर्म, नीति वगैरेचें वारें देखील शिक्षणाला लागूं नये अशी सरकारची व्यवस्था. पण ही स्थिति बदलून शिक्षण चालू असतां शिक्षक जर विद्यार्थ्यांच्या मनांत विद्येची खरी थोरवी भरून देऊन तिच्या अभ्यासानें होणाऱ्या अनिर्वाच्य सुखाची त्यांना चट लावून उत्साह उत्पन्न करतील तर शिक्षण हें, ठिसूळ न बनतां तरवारीच्या पोलादासारखें कठीण व लखलखीत होऊन, फार दिवस बिऱ्हाड करून ज्या अरिष्टरूपी राक्षसांनीं या देशास जेरीस आणलें त्यांचें निर्दाळण करील, व तेणेंकरून सुशिक्षित लोक व त्यांचे कारा-गीर म्हणजे शिक्षक यांचें दिव्य यश भूमंडळावर मिरवेल." पेरिक्लिस, अल-किबाइडीज, शिकंदर वगैरे पुरुषांना देशकार्यक्षम करण्याला त्यांचे विद्यादाते गुरूच कारणीभूत झाले, ही गोष्ट शास्त्रीबोवांनीं या लेखांत मुद्दाम नमूद केली आहे. व महाराष्ट्रांतील भावी पिढी अशीच देशकार्यक्षम व्हावयाची तर तिलाहि वेळींच उत्तम शिक्षक लाभले पाहिजेत अशी त्यांची खात्री होती.

जी विचारसरणी विष्णुशास्त्र्यांची तीच टिळकांची असल्यास नवल नाहीं. कारण या उभयतांमध्यें स्वभावभेद कांहीं कांहीं गोष्टींत असला तरी दोघांची विचारसरणी राष्ट्रीय बाबतींत एकच होती असें दिसतें. निबंधमालेमध्यें शास्त्री-बोवांचा लौकिक वाढला, व त्यांतल्या त्यांत तरुण विद्यार्थिवर्गांत ते फारच

लोकप्रिय झाले होते. शिवाय सरकारी नोकरीचा राजीनामा देऊन स्वतंत्र खाजगी शाळा पुण्यास काढण्याचा त्यांचा विचार असल्याचें लोकांना समजलें होतें. पण एका मनुष्यानें शाळा काढून ती कशी निघणार ? अर्थात् एखादी चालू जुनी संस्था हातीं घेणें, किंवा नवीन शाळा चालविण्यास पुरतील इतक्या सहकारी शिक्षकांचा संच जुळविणें, हे दोन मार्ग वरील अडचण दूर होण्यास उपलब्ध असतात. पैकीं पहिला मार्ग अधिक सुलभ. खासगी शाळांची वाण पुण्यास केव्हांहि पडणारी नव्हे. शास्त्रीबोवा पुण्यास येण्यापूर्वी दोन खासगी इंग्रजी शाळा चालू होत्या. एक सुप्रसिद्ध बाबा गोखले यांची. हे गृहस्थ वकील होण्यापूर्वी शाळामास्तर होते. इंग्रजी ज्ञानाबद्दल यांचा लौकिक विशेष होता. पुण्यांतील त्या वेळच्या मिशनरी शाळांबरोबर टक्कर देणारी म्हणून बाबांच्या शाळेचा लौकिक होता. शिवाय, स्वतः विष्णुशास्त्री बी. ए. च्या वर्गात एक दोन वर्षे लोंबकळल्यामुळें, १८७१ सालीं याच शाळेंत त्यांनीं शिक्षकाचें कामहि केलें होतें. कालांतरानें बाबा गोखले यांची वकिली बरी चालूं लागल्यामुळें त्यांनीं आपली शाळा १८७६ सालीं बंद केली होती. अर्थात् तिचें पुनरुज्जीवन केल्यास एका जुन्या संस्थेची परंपरा चालविण्याचें श्रेय लाभण्यासारखें होतें. पण या दृष्टीनें विशेष विचार करण्यापूर्वी दुसऱ्याच एका चालू असलेल्या खासगी इंग्रजी शाळेच्या चालकांनीं शास्त्रीबोवांची गांठ घेऊन, आपल्या शाळेस येऊन मिळण्याविषयीं त्यांना आग्रहाची विनंति सुरू केली. ही शाळा म्हणजे 'धी पूना नेटिव्ह इन्स्टिटयूशन ' ही होय. तिचे चालक वामन प्रभाकर भावे यांची कर्तबगारी शिक्षकापेक्षां व्यवस्थापक या नात्यानेंच अधिक होती. नेटिव्ह, युरोपियन, मिशनरी, लष्करी अधिकारी—जो कोणी प्रतिष्ठित मनुष्य भेटेल त्याला शाळा पहाण्यास आग्रहानें बोलवावयाचें व त्याला पानसुपारी करून त्याचा चांगला शेरा घ्यावयाचा, या कामांत भावे यांचा हातखंडा असे. पण त्यांच्या अंगीं स्वाभिमानी बाणेदारपणाचा गुण फारसा नव्हता. इतकेंच काय, पण युरोपियन मिशनरी लोक व अधिकारी वर्ग यांच्याशीं वर्तणूक ठेवण्याच्या बाबतींत भावे व चिपळूणकर यांच्यामध्यें उत्तर दक्षिण ध्रुवांइतकें अंतर होतें. ही गोष्ट शास्त्रीबुवांना माहीत होती. भावे यांच्या शाळेस ते जाऊन मिळते तर सहजच त्यांच्याकडे मुख्य अध्यापकाचें काम आलें असतें तरी, वरील कारणामुळें या भानगडींत पडण्याकडे त्यांचें मन घेईना. व्यवस्थापक या नात्यानें भावे रोज

एक लब्धप्रतिष्ठित मनुष्य शाळा पाहण्यास घेऊन येणार, व सरकारी आश्रयानें प्रतिष्ठेंत वाढलेला मनुष्य दिसला कीं शास्त्रीबोवा कपाळास आंठ्या घालून दुसरीकडे तोंड फिरविणार. या दोन गोष्टी कशा जमाव्या ? शिवाय या संस्थेंतील इतर शिक्षकवर्गांत नामांकित किंवा तरतरीत असा एकहि मनुष्य नव्हता. असल्या नादानांच्या मेळ्यांत सांपडून आपण कार्य तें काय करणार, असें शास्त्रीबोवांस वाटणें स्वाभाविकच होतें; व काय करावें याविषयीं त्यांचा निश्चय होईना.

पण इतक्यांत वर दर्शविलेल्या दोन मार्गांपैकीं दुसरा व अधिक सोयीचा मार्ग कर्मधर्मसंयोगानें त्यांच्यापुढें आयताच मोकळा झाला. त्याचा प्रकार असा. उंच जागेवर पाणी सांचलें असतां खालीं अनेक ठिकाणीं स्वतंत्र रीतीनें झरे उमळतात. ज्या वातावरणांत वाढल्यानें शास्त्रिबोवांच्या मनांत स्वातंत्र्याची स्फूर्ति झाली, त्याच वातावरणांत त्यांच्या खालोखालच्या पिढींतील तरुण मुलें वाढत होतीं; मग त्यांच्याहि अंगीं स्वातंत्र्याची स्फूर्ति झाली असल्यास काय नवल ! व खरोखरच या सुमारास डेक्कन कॉलेजांत वास्तव्य करून राहणाऱ्या कांहीं विद्यार्थ्यांच्या मनांत हीच स्फूर्ति उत्पन्न झाली होती असें प्रत्ययासहि आलें. कारण या सुमारास टिळक, आगरकर वगैरे विद्यार्थिदशेंत असतांच, जगांत आपण पुढें काय करावें याविषयीं मोठ्या उत्सुकतेनें व गंभीरपणानें विचार करीत होते. आपल्या तुरुंगवासवर्णनाच्या पुस्तकांत आगरकर लिहितात, “ मी एम्. ए. करितां व टिळक एल्एल्. बी. करितां अभ्यास करण्यासाठीं कॉलेजांत राहिलों असतां, सरकारी नोकरी न पत्करितां देशसेवेंत आयुष्य घालविण्याचा ज्या दिवशीं निश्चय केला, त्या दिवसापासून आम्ही जें जें बोललों चाललों होतों त्याची तुरुंगांत पुनः पुनः आठवण होऊन अनेक वेळां पुनरावृत्ति होत असे. ” शास्त्रीबोवा टिळकांपेक्षां सहा वर्षांनीं वडील; व टिळक बी. ए. होण्यापूर्वी दोन वर्षे निबंधमाला सुरू झाली असून, बॉंबे गॅझेट पत्रांत तिच्या राजद्रोही स्वरूपाविषयीं उघड गवगवाहि झाला होता. तथापि टिळकांनीं आपली सर्व स्फूर्ति शास्त्रीबोवांपासूनच घेतली होती, असें मानण्यास फारसें कारण नाहीं. निबंधमाला सुरू होण्यापूर्वींच टिळक व त्यांचे सहाध्यायी यांचीं कॉलेजमध्यें परस्परांत काय काय संभाषणें होत, याविषयीं उपलब्ध असलेल्या माहितीवरून असें दिसतें कीं, शास्त्रीबोवांच्या दीपज्योतीनें टिळकांच्या स्फूर्तीची ज्योत पेटलेली नसून, शास्त्रीबोवा व टिळक या दोघांच्याहि

ज्योति परिस्थितीच्या विद्युत्प्रवाहावर स्वतंत्रपणें पेटल्या गेल्या होत्या. टिळकांची स्फूर्ति शास्त्रीबोवांपासून न मिळतां ती आगरकरांपासून मिळालेली होती असें एक विधान कित्येकांनीं केलेलें आमचे पाहण्यांत आहे; पण यालाहि फारसा आधार आहे असें आम्हांस वाटत नाहीं. कसेंहि असो, शास्त्रीबोवा राजीनामा देऊन पुण्यास येण्याच्यापूर्वीच टिळक–आगरकर यांचें भावी आयुष्य सार्वजनिक कार्यांत, विशेषतः शिक्षणविषयक कार्यांत, घालविण्याचें ठरलें होतें. यामुळें शास्त्रीबोवा नवीन इंग्रजी शाळा काढणार अशी बातमी समजतांच, या उभयतांनीं शास्त्रीबोवांना भेटून आपलें मनोगत कळविलें; आणि तुम्ही शाळा काढीत असाल तर आम्हीहि येऊन तुम्हास मिळतों असें सांगितलें यांत नवल नाहीं. टिळक–आगरकरांबरोबर भागवत व करंदीकर असे इतरहि दोन तरुण विद्यार्थी या शुभ संकल्पांत सामील होते. पैकीं भागवत म्हणजे बाळाजी आबाजी भागवत हे पुढें हायकोर्ट वकील झाले, आणि अखेर इंदूर संस्थानांत बरींच वर्षें न्यायखात्यांतील अधिकाऱ्याचें काम करून हल्लीं सदर संस्थानांतील पेन्शन उपभोगीत आहेत. कॉलेजांत यांचा ऐच्छिक विषय इतिहास हा असून त्यांचे अंगीं बहुश्रुतपणा दिसून येई. करंदीकर म्हणजे व्यंकटेश बाळाजी करंदीकर, हे बी. ए. झाल्यावर ग्रँट मेडिकल कॉलेजमध्यें गेले, व पुढें एल. एम. ॲंड एस. होऊन सरकारी नोकरींत असिस्टंट सर्जनपर्यंत वाढले. मूळ विचारांत टिळक–आगरकरांबरोबर हे दोघेहि होते. पण पुढें लवकरच त्यांनीं आपल्या विचाराची दिशा बदलली. असो. १८७९ च्या सप्टेंबर महिन्यांत एके रात्रीं टिळक–आगरकर हे शास्त्रीबोवांस नारायण पेठेंतील त्यांच्या घरीं भेटले. व त्यांनीं आपला बेत त्यांना कळविला. तेव्हां शास्त्रीबोवांस अर्थातच अतिशय आनंद झाला. कारण नवी शाळा व नवे शिक्षक हाच मार्ग एकंदरीनें अधिक श्रेयस्कर हें त्यांच्याहि मनाला पटण्यासारखेंच होतें. ता.१३ सप्टेंबर १८७९ रोजीं शास्त्रीबोवांनीं आपले धाकटे बंधु लक्ष्मणराव यांस एक पत्र पाठविलें त्यांत, आपला संकल्प हवातसा तडीस नेण्याचा योग अकल्पित रीतीनें सिद्धीस गेल्याची खुष खबर मोठ्या ऐटीनें त्यांनीं खालील शब्दांनीं लिहिलीः—

"The memorable 1st of October is approaching. I shall enjoy the pleasure of kicking off my chains that day. Mr. Agarkar (going for M. A.), Mr. Tilak (going

for LL. B.), Mr. Bhagwat and Karandikar (appearing for B. A.) have tendered proposals for joining me in the enterprise. This they have done of their own accord. We have settled 1st of January for the hoisting of the standard. Such a battery must carry the High School instantaneously before it."

"ता. १ आक्टोबरचा संस्मरणीय दिवस जवळ येत चालला आहे. गुलामगिरीच्या बेड्या लाथेनें तोडून टाकून मोकळा होण्याचें सुख त्या दिवशीं मला अनुभवावयास मिळणार आहे. टिळक, आगरकर, भागवत, करंदीकर यांनीं आपण होऊन मजकडे येऊन (शाळा काढण्याच्या) माझ्या धाडसाच्या कृत्यांत सामील होण्याचें स्वतःच्या खुषीनें कबूल केलें आहे. ता. १ जानेवारी १८८० हा दिवस आमचें निशाण उभारण्याला आम्हीं मुक्रर केला आहे. अशा तोफखान्यापुढें (सरकारी) हायस्कूल किती वेळ टिकाव धरणार ! तें तावडतोब जमीनदोस्त झालेंच पाहिजे." मात्र ता. १ जानेवारी रोजीं शाळा उघडण्याऐवजीं ती ता. २ रोजीं उघडली इतकाच वेळेंत फरक झाला. पण उपरिनिर्दिष्ट गोलंदाजांपैकीं त्यादिवशीं फक्त दोघेच वीर मोर्चेबंदीवर हजर झाले. तोफ डागण्याचें काम शास्त्रीबोवा व टिळक यांच्यावरच येऊन पडलें. याचें कारण, एम्. ए. त नापास झाल्यानें आगरकरांचा अभ्यास आणखी एक वर्षाचा शिल्लक राहिला होता, व थोडक्याकरितां पदवी बुडवून शाळेला येऊन मिळण्यांत आगरकरांपेक्षांहि शाळेचेंच नुकसान अधिक. त्यांनीं वर्षभर मागें रहावें असा सल्ला त्यांना मिळाला, व तो सर्व प्रकारें योग्यच होता. करंदीकर व भागवत यांची गोष्ट तशी नव्हती. त्यांच्या उत्साहावर दुसऱ्या कोणीं फुंकर घातला म्हणा, किंवा स्वतः त्यांचीं बुद्धीच मागाहून चळली म्हणा, त्यांची हौस आयत्यावेळीं थिजली खरी. तें कसेंहि असो; त्यांच्यावांचून या नव्या शाळेचें कांहीं अडलें नाहीं; उलट त्यांच्याहून अधिक खंबीर व हुषार माणसें संस्थेला लवकरच लाभलीं; व तोफेचा गोळा जो एकदां सुरू झाला तो पुढें केव्हांहि थांबला नाहीं. पण शास्त्रीबोवांच्या हौशी इच्छेप्रमाणें सरकारी हायस्कूलचा किल्ला प्रत्यक्ष जमीनदोस्त झाला नाहीं. शास्त्रीबोवांचा राग हायस्कुलावर दोन कारणांनीं होता. तें सरकारी म्हणून, व विशेषतः त्याचे अध्यक्ष माधवराव कुंटे म्हणून! पण शास्त्रीबोवांनीं आपल्या

तोफांचा कितीहि भडिमार केला तरी, हायस्कूलच्या तटामागें सरकारी खजिन्यांतील रुपयांचीं पोतीं, व सरकारच्या हुकुमालाच काय पण त्याच्या साध्या-रूपाकटाक्षालाहि वश असणाऱ्या पालकांच्या मुलांची शिबंदी उभी असल्या कारणानें, किल्ला जरी जागजागीं ढांसळला, त्यावरचें निशाण मोडून पडलें, तरी दरवाजाचे बुरूज जमीनदोस्त झाले नाहींत. मात्र शास्त्रीबोवांच्या नवीन शाळेनें आपलें प्रस्थ थोड्याच महिन्यांत पुण्यांत इतकें चांगलें बसविलें कीं, सरकारी हायस्कुलांतील विद्यमान व भावी विद्यार्थ्यांच्या पहिल्या पहिल्या रांगा ओस पडल्या, आणि कुंटयांचा नूर पुष्कळच उतरला. असलीं विक्षिप्त "रोमँटिक पोरें" प्रत्यक्ष पराक्रम कितीसा करणार ? अशी जी त्यांची गुर्मी होती ती खास जिरली. फार काय पण रे. प्रि. मॅकिकन यांनीं असे लेखी उद्गार काढले कीं, 'सरकारी मदत कोणत्याही प्रकारें न घेतां किंवा घेण्याची आशाहि न धरतां पुण्यांतील ही संस्था अशा धडाडीनें उच्च शिक्षणाचें काम करूं लागली असल्यानें दरसाल ११–११॥ हजार रुपये खर्च करून पुण्याचें सरकारी हायस्कूल कां चालू ठेवावें हा प्रश्नच आहे.' सरकारी हायस्कूलचा खर्च पुढें कमी होण्या-ऐवजीं उलट वाढूंच लागला, व शिक्षणाचा मगदूर किंवा विद्यार्थ्यांची संख्या कोणत्याही रीतीनें वाढली नाहीं; असें असतां खर्चाच्या भरीस भर म्हणून युरोपियन हेडमास्तर या शाळेवर नेमण्याचें सरकारनें १८९० पासून ठरविलें ! पण हा तांत्रिक तोडगाहि फुकट गेला. तरी सरकारनें हायस्कूल बंद न करतां तें सन १९१२ सालीं शहराबाहेर नेऊन इंग्लंडांतील 'पब्लिक' स्कूलच्या धर्तीवर, म्हणजे श्रीमंतांकरितां श्रीमंती थाटानें चालवावयाचें ठरविलें, व त्यावर दहा पंधरा लक्ष रुपयेहि मंजूर झाले. पण पुढें जागेची पंचाईत; नंतर महायुद्धा-मुळें काटकसरीची जरूरी, व शेवटीं विद्याखात्यावर जबाबदार दिवाणाची नेमणूक झाली. या सर्व कारणांमुळें सन १९२२ च्या मार्च महिन्याच्या पहिल्या तारखेस हें सरकारी हायस्कूल एकदांचें बंद झालें. विष्णुशास्त्र्यांच्या तोफेंतून सुटलेल्या गोळ्यांना विश्रामबागेच्या किल्ल्यांत बेचाळीस वर्षें दबा धरून बसावें लागलें. पण राजकारणाच्या वातावरणांत जरूर ती उष्णता उत्पन्न झाल्यावर त्या गोळ्यांनीं अखेर आपला स्फोट केलाच केला, सोडला नाहीं. गोलंदाजापेक्षां दारूचें आयुष्य अधिक ठरलें !

तारीख १ जानेवारी १८८० रोजीं ही नवीन शाळा उघडण्याचा समारंभ

यथाविधि झाला. पण आदलेच दिवशीं उत्तररात्रीं शास्त्रीबोवांचे घरीं एक अपमृत्यु झाल्याकारणानें, त्यांना किंवा इतरांनाहि त्या सर्व दिवसभर शिक्षणाचें वगैरे काम रीतसर करितां आलें नाहीं. तें काम व्यवस्थितपणें ता. २ रोजीं सुरू झालें. नव्या संस्थेचाच काय पण जुन्या शिक्षणसंस्थांचाहि एखाद्या मोठ्या सुटीनंतरचा पहिला दिवस असाच किरकोळ हडेलहप्पींत जात असतो. त्याप्रमाणें याहि शाळेंत पहिल्या दिवसाचें काम मुलांचीं नांवें पटावर नोंदण्यापुरतेंच झालें. नवीन शाळेंत सुरवातीच्या हजेरींत १९ मुलें असलीं तरी, मुलांची पटावरील संख्या भरपूर म्हणजे पहिल्याच दिवशीं दीडशेंपर्यंत झाली; व ती पुढें एकसारखी वाढतच गेली.

शाळेच्या सुरवातीस शास्त्रीबोवा व टिळक हे दोघे होतेच, पण त्यांच्याबरोबर इतरहि कांहीं होतकरू माणसें होतीं. तीं म्हणजे माधवराव नामजोशी, वासुदेवशास्त्री खरे, नंदर्गीकरशास्त्री, हरी कृष्ण दामले, कृष्णराव मांडे, व मुळे हीं होत. पैकीं नामजोशी हे विशेष परीक्षा वगैरे पास झाले नसतांहि, स्वावलंबी संपादक व व्यवहारचतुर आणि उद्योगी असे सार्वजनिक कार्यप्रेमी, म्हणून पुण्यांतील प्रमुख लोकांना त्यांची हळू हळू माहिती होत होती; व पुढील पांच सात वर्षांत आपल्या उलाढाली स्वभावानें व धीटपणानें त्यांनीं लोकांत व सरकार दरबारांत आपलें वजन खूप बसविलें ही गोष्ट प्रसिद्धच आहे. वासुदेव शास्त्री खरे हे या सुमारास काशिनाथ नारायण साने व जनार्दन बाळाजी मोडक यांचेबरोबर काव्येतिहाससंग्रहाच्या संपादकाचें काम करीत असत. त्यांच्याकडे विशेषतः या मासिक पुस्तकांतील संस्कृत भाग दिलेला होता. खरेशास्त्री हे पुढें सुप्रसिद्ध कवि, नाटककार व इतिहाससंशोधक झाले, हें मराठी वाचक वर्गास विदित आहेच. नंदर्गीकरशास्त्री यांनीं पुढें वृद्धापकाळपर्यंत या शाळेस चिकटून राहून संस्कृत शिकविण्याचें काम केलें. हरी कृष्ण दामले यांजकडे मागाहून शास्त्रीबोवांच्या किताबखान्याची म्हणजे पुस्तकाच्या दुकानाची व्यवस्था आल्यामुळें त्यांनीं शाळा सोडली व किताबखाना मोठ्या भरभराटीस आणला. त्यांनीं कांहीं शालोपयोगी पुस्तकें प्रसिद्ध केलीं; पण मुख्यतः कृष्णशास्त्री चिपळूणकर यांनीं आरंभलेलें ‘ अरेबियन नाइट्स् ’ चें मराठी भाषांतर पुरें केलें. मांडे यांचा श्रीशिवाजी या नांवाचा छापखाना व त्याच नांवाचें वर्तमानपत्र १८८० सालापूर्वीपासूनच चालू होतें; व भरींत भर म्हणून शिक्षकाचेंहि

काम त्यांनीं पत्करलें. त्यांचें वर्तमानपत्र व छापखाना हीं दोन्हींहि पुढें नांवा-रूपास आलीं नाहींत; तथापि वक्तृत्वोत्तेजक सभेचे चिटणीस वगैरे सार्वजनिक कामें त्यांनीं यथाशक्ति केलीं. तात्पर्य, या नवीन शाळेच्या प्रथम शिक्षकवर्गांत अशींच माणसें आलीं होतीं कीं ज्यांना सार्वजनिक कार्याची थोडीबहुत तरी गोडी होती.

ही नवीन शाळा बुधवारपेठेंतील सुप्रसिद्ध मोरोबादादा फडनवीस यांच्या वाड्याच्या पुढील चौकांत उघडली गेली. हा वाडा त्यावेळीं चांगल्या स्थितींत होता, व चौकांत जागाहि पुरेशी होती. शाळेचें नांव 'न्यू इंग्लिश स्कूल' असें इंग्रजीच ठेवण्यांत आलें. कारण तींत सर्व शिक्षण फक्त इंग्रजी हायस्कूलच्या सात इयत्तांचेंच व्हावयाचें होतें. राष्ट्रीय शिक्षणाची कल्पना याहि वेळीं लोकां-च्या मनांत उदित झालेली होती. परंतु तिला वाचारंभण किंवा नामधेय अजून मिळालेलें नव्हतें इतकेंच. कारण त्या वर्षीं मे महिन्याच्या सुट्टीकरितां शाळा बंद होण्याच्या वेळीं शास्त्रीबोवांनीं जें इंग्रजींत लेखी भाषण वाचून दाखविलें त्यांत राष्ट्रीय शिक्षणाची कल्पना अनेक अंगांनीं झळकत होती. या भाषणांत त्यांनीं पुण्यांतील इतर मृत किंवा मृतप्राय अशा शिक्षणसंस्थांचा तुच्छतेनें उल्लेख केला, व अवघ्या तीन महिन्यांत या शाळेंतील मुलांची संख्या ५०० पर्यंत गेल्याविषयीं सहजच अभिमान व्यक्त केला. विरुद्ध बाजूचे सरकारी शाळाधिकाऱ्यांचे प्रयत्न, त्यांच्या जोडीला लोकांची नेहमींची अनास्था, वगैरे अडचणींतून शाळेनें खरोखरच अकल्पित रीतीनें आपलें डोकें इतकें वर काढलें होतें. या भाषणांतील शब्द किंचित् उद्दाम वृत्तीचे होते यांत शंका नाहीं. पण शास्त्रीबोवा व त्यांचे तरुण सहकारी मित्र यांनीं तत्कालीन लब्ध-प्रतिष्ठितांकडून खुळे, वेडे, टाकाऊ, भ्रांतिष्ट, शेख महंमदी, माथेफिरू असल्या शेलक्या विशेषणांची वृष्टि सोसलेली होती. या वेळचे विश्रामबाग हाय-स्कूलचे हेडमास्तर वामन आबाजी मोडक यांनीं, या भाषणापूर्वीं थोडे दिवस, आपल्या शाळेचा वार्षिक अहवाल वरिष्ठ अधिकाऱ्यांकडे पाठविला त्यांत, हाय-स्कुलांतील विद्यार्थ्यांची संख्या न्यू इंग्लिश स्कूलमुळें कमी झाली ही गोष्ट कबूल करावी लागत असतांहि, तिचा परिहार करण्याचे हेतूनें, खालील वाक्यें घातलीं होतीं. " येथें कांहीं उनाड व हुच्चे तरुण लोकांनीं एक नवीन खासगी शाळा काढल्यामुळें तूर्त आमच्या शाळेंतील संख्या कमी झाली आहे. परंतु

अशा शाळांची स्थिति केवळ कुत्र्याचे...झाडाप्रमाणें क्षणिक असल्यामुळें आमच्या शाळेची संख्या नेहमींची कमी होण्याची फारशी भीति नाहीं." मोडकां-सारख्या पोक्त, शांतवृत्तीच्या, धार्मिक प्रवृत्तीच्या आणि स्थिरपदस्थ मनुष्याच्या तोंडून जर असले शब्द निघतात, तर ते कानांत सलत असतां कार्यसिद्धीच्या व उत्कर्षाच्या भरांत, शास्त्रीबोवांच्याहि तोंडून किंचित् उद्दामपणाचे शब्द निघाले असल्यास तें क्षम्यच मानलें जाईल. प्रतिपक्षाच्या प्रयत्नांना "Little interested doings of little folks" व "Mean devices of disappointed malice" 'क्षुद्र लोकांचीं क्षुद्र कारस्थानें' आणि 'निराशाग्रस्त मत्सरी लोकांचे दुष्ट प्रयत्न' अशीं विशेषणें लावलीं गेलीं हें खरें; पण तीं सर्वस्वीं अन्यायाचीं होतीं असें प्रि. मोडक यांच्या अहवालांतील वरील उतारा वाचल्या-वर कोणी म्हणणार नाहीं.

असो. शास्त्रीबोवांच्या भाषणांतील इतर मुद्दे खालीलप्रमाणें होते. "आमच्या शाळेंत शिक्षकांप्रमाणें विद्यार्थ्यांनाहि पूर्ण व्यक्तिस्वातंत्र्य दिलें जातें. दर तासाला हातांत छडी घेऊन वर्गांवरून तपासणीची घस्त घालीत जाणारा हेडमास्तर येथें भेटणार नाहीं. सरकारी इन्स्पेक्टराचा बागुलबोवा केव्हां फेरी घालील काय कीं, अशी दहशत शिक्षकांनाहि वाटावयाला नको. नवा हेडमास्तर आला कीं तो आपल्या लहरीप्रमाणें पोशाख, चालचलणूक वगैरेची नवीन शिस्त पाडतो, व तिचा अंमल चोपून करवितो, ही आपत्तिहि येथें अनुभवास येणार नाहीं. सर-कारी शाळांतून पाहिलें तर घड्याळ व वेळापत्रक यांच्या यंत्रांत सांपडून शिक्षक कळसूत्री बाहुल्याप्रमाणें कामें करीत असतात; व पोटाला भाकर मिळावी म्हणून वरिष्ठाची आज्ञा शेळपटपणानें पाळून व स्वाभिमान गिळून वरिष्ठांच्या गुरगुरण्याच्या आजाजांत मेंढरांप्रमाणें मुठींत जीव धरून काळ कंठीत असतात. आमच्या शाळेंत अनादिसिद्ध अशी वेताची छडी दिसणार नाहीं, किंवा कोणा विद्यार्थ्यानें योग्य शिस्तीचें अतिक्रमण केल्यास तिकडे दुर्लक्ष केलें जाईल असेंहि नाहीं. तथापि पंतोजी या एका शब्दांत जी कदर पूर्वानुभवानें सांठ-विलेली आहे ती या ठिकाणीं बरीच सौम्य झालेली विद्यार्थ्यांना आढळून येईल. शाळातपासनीस हा जसा शिक्षकांना बागुलबोवा वाटणार नाहीं तसाच विद्या-र्थ्यांनाहि शिक्षक हा बागुलबोवा वाटणार नाहीं. परिप्रश्नपद्धतीनें ज्ञान मिळ-विण्याची मोकळीक विद्यार्थ्यांना हवी तितकी मिळेल. बिचाऱ्या विद्यार्थ्यानें

माहिती मिळण्याकरितां प्रश्न विचारावे, आणि अज्ञानी शिक्षकानें अज्ञानाची लाज झांकण्याकरितां उगीच गुरगुरावें किंवा उलट विद्यार्थ्यांवर खेंकसून तोंड टाकावें, असेंहि येथें होऊं दिलें जाणार नाहीं. तरुण विद्यार्थी हे बोलूनचालून भावनाप्रधानच असतात ही गोष्ट लक्षांत ठेवून, त्यांच्या खुल्या उद्गारांना उर्मट-पणा हें भलतें नांव आम्हांकडून देण्यांत येणार नाहीं; व त्यांच्या प्रगतिशील प्रवृत्ति केवळ शिस्तीच्या वजनाखालीं दडपून टाकल्या जाणार नाहींत."

विद्यार्थ्यांनाहि त्यांनीं जो उपदेश केला तो समंजसपणाचाच होता. ते त्यांना म्हणाले " बाबांनों, झोंपा काढून, किंवा उनाडक्या करून, पैशापासरी शिष्य-वृत्त्या खाऊन बी. ए. म्हणून गांवीं परत गेलें कीं लोकांनीं अद्‌भुतदर्शन म्हणून आपल्या भेटीस यावें, हे जुने दिवस आतां गेले. हल्लीं जीवनकलह दसपट तीक्ष्ण झाला आहे. धकाधकीचा मामला जोरांत चालला आहे. म्हणून सुट्यां-च्याहि दिवसांत तुम्हांला झटून अभ्यास केला पाहिजे. धनुष्याची दोरी नेहमींच चढवून ठेवूं नये हें खरें, पण अभ्यास व करमणूक यांच्या आलटापालटीनें दोहोंचाहि मेळ घालावा. खेडेगांवीं जाणाऱ्या विद्यार्थ्यांनीं सृष्टिसौंदर्य व सुख यांचा लाभ घ्यावा. पुण्यासारख्या मोठ्या शहरांतून सार्वजनिक हितबुद्धीनें अनेक लोकांनीं अनेक संस्था निर्माण करून ठेविलेल्या असतात त्यांचाहि लाभ विद्या-र्थ्यांना सहज मिळण्यासारखा असतो." शास्त्रीबोवांनीं दिग्दर्शित केलेल्या बऱ्याच गोष्टी प्रथम प्रथम तरी अनुभवास आल्या खऱ्या. पण कालांतरानें याहि शाळेचें स्वरूप हळू हळू कसें बदललें याचा इतिहास बराच मनोरंजक होईल. जोंपर्यंत सरकारी ग्रँट घेतली जात नव्हती तोंपर्यंत इन्स्पेक्टरचा बागुलबुवा दिसण्याचें कारणच नव्हतें, पण पुढें ही स्थिति पालटली. कारण सरकारी ग्रँट मागण्यांत व घेण्यांत येऊं लागली. आणि खासगी शाळेंतील शिक्षक इन्स्पेक्टरला व्यक्तिशः जरी फारसे भीत नाहींत, तरी संस्थेला जास्त ग्रँट मिळण्याला इन्स्पेक्टरची शिफारस अवश्य असल्यानें, स्वतःकरितां नसलें तरी संस्थेकरितां त्यांना किंचित् दबून नमून वागावें लागतेंच. स्वतः शास्त्रीबोवा हे वेळापत्रकाला फारशी किंमत देणारे नव्हते, तरी त्यांनीं इतर शिक्षकांच्या वेळापत्रकांवर अतिक्रमण केल्यास कुरकुर अगदींच होत नसे असें नाहीं. पुढें पुढें तर, म्हणजे वामन शिवराम आपटे हे शाळेचे सुपरिंटेंडेंट झाल्यापासून, घड्याळ, वेळापत्रक व छडी या तिहींचा अम्मल बराच करडा सरू झाला. पण त्यामुळें शाळेची लोकप्रियता किंवा वैशिष्ट्य

कमी झालें असें मात्र कोणीं मानिलें नाहीं. तात्पर्य, शास्त्रीबोवांच्या भाषणांतील सर्वच मुद्यांना राष्ट्रीय शिक्षणाच्या दृष्टीनें सारखेंच महत्त्व नसलें तरी, जुन्या सरकारी शाळांचें जें ध्वनिचित्र त्यांनीं पांच चार वाक्यांत कुशलतेनें रंगविलें आहे तें यथार्थतेमुळें कोणासहि हृदयंगम वाटल्यावांचून राहणार नाहीं.

न्यू इंग्लिश स्कूलची परिणति होऊन त्याच्या स्थापनेपासून बरोबर पांचव्या वर्षीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीचें फर्ग्युसन कॉलेज उघडण्यांत आलें. तेव्हांपासून पुढें कॉलेजचेंच नांव लोकांत विशेष चालतें होऊन त्या मानानें शाळेचें नांव किंचित् मागें पडलें. अर्थात् या शाळेचा स्वतंत्र असा इतिहास या पहिल्या पांच वर्षांत झाला खरा; व या मुदतींतील तिचा इतिहास खरोखरच मोठा स्फूर्तिदायक वाटतो. विद्यार्थ्यांची संख्या पहिल्याच दिवशीं हजर १९ व पटावर १५० पर्यंत गेल्याचें वर दर्शविलें आहे. ही संख्या १८८० सालाच्या अखेर ३३६, १८८१ त ५०१, १८८२ त ५९३, १८८३ त ७३२, १८८४ त १००९ अशा रीतीनें वाढत गेली. शिक्षकांतील पदवीधरांची संख्याहि याच मानानें वाढत गेली हें सांगणें नकोच. युनिव्हर्सिटीच्या प्रवेशपरीक्षेंत यश मिळण्याचें प्रमाणहि असेंच वाढलें. मॅट्रिक्युलेशनला पाठविलेल्या विद्यार्थ्यांत शेंकडा ७०–७५ सहज पास होत. १८८४ त हें प्रमाण शेंकडा ८९ पडलें; व गव्हर्नरसाहेबांच्या प्रायव्हेट सेक्रेटरींनीं या गोष्टीबद्दल शाळेला मुद्दाम अभिनंदनपर पत्र पाठविलें. शाळेच्या लौकिकामुळें पुण्यांतलेच काय पण बाहेरगांवचेहि बुद्धिमान् विद्यार्थीहि या शाळेंत येत. किंबहुना शहरापेक्षां बाहेरगांवच्या विद्यार्थ्यांचाच भरणा शाळेंत अधिक होता. अशीं वेंचक मुलें, व वामनराव आपट्यांसारखे मेहनती शिक्षक, यामुळें जगन्नाथ शंकरशेट स्कॉलरशिपसारखे विद्यापीठाचे बहुमान मिळण्याचा मक्ता पहिल्या पांच वर्षांत न्यू इंग्लिश स्कूललाच मिळाल्यासारखा झाला होता. बडोदें येथील प्रो. भास्करराव आर्ते, मरहूम ओरिएंटल ट्रान्सलेटर भास्कर विष्णु जोशी, प्रो. पानसे, शिवराम महादेव परांजपे वगैरे मंडळी याच पहिल्या अमदानींतील 'स्कॉलर' होत.

विद्यार्थ्यांची संख्या वाढल्यामुळें पूर्वींची जागाहि पुरेनाशी झाली. दोनच वर्षांत शाळेच्या चालकांना स्वतःची स्वतंत्र इमारत हवी असें वाटूं लागलें. १८८३ च्या पूर्वींच शाळा मोरोबादादांच्या वाड्यांतून काढून शनवारांत गद्रे यांच्या वाड्यांत नेण्यांत आली होती; व तो वाडा खरेदी करण्याचे प्रयत्न सुरू

होते. पण त्या एका वाड्यानेंहि भागेल असें पुढें दिसेना. सुदैवानें गद्रे वाड्याला लागूनच श्री. होळकरसरकार यांचा वाडा आहे तोहि शाळेस मिळण्याचा संभव दिसूं लागला; व थोड्याच दिवसांत वाडा शाळेच्या ताब्यांत देण्याचा हुकूमहि झाला. या दोन वाड्यांत मिळून सुमारें १३०० विद्यार्थ्यांची शिक्षणाची सोय होण्यासारखी असल्यामुळें, शाळेच्या दोन शाखा करण्याची आपत्ति टळली.

पण शाळेला अशा प्रकारच्या सोयी व सवलती मिळण्यालाहि खरें कारण म्हटलें म्हणजे मुख्य चालकांची कीर्ति. ही कीर्ति तीन चार तऱ्हेनें वाढली होती. चिपळूणकर, टिळक, आगरकर, नामजोशी वगैरे मंडळींचा स्वार्थत्याग ही पहिली गोष्ट. दुसरी गोष्ट वरील गृहस्थांच्या जोडीला लाभलेलें सहकारी शिक्षकमंडळ. यांत नामजोशी, माधवराव गोळे, वासुदेवराव केळकर, नारायणराव धारप, यशवंत नागेश रानडे, गोपाळराव नंद्रगीकर, नागोपंत बापट, रामभाऊ जोशी, हरिभाऊ आमडेकर यांचा समावेश होतो. यांपैकीं गोळे, केळकर, धारप, नामजोशी हे पुढें संस्थेचे तहाहयात सभासदच झाले, व नंद्रगीकर, बापट, जोशी वगैरे कायमचे शिक्षक म्हणून राहिले. यांपैकीं बहुतेकांनीं आपल्या विषयांत प्रावीण्य मिळविल्याचें प्रसिद्धच आहे. मात्र केवळ स्वार्थत्यागाच्या दृष्टीनें पाहतां टिळक, आपटे, आगरकर, गोळे व केळकर येवढ्यांसच तें श्रेय विशेष देतां येईल; व त्यांतल्या त्यांतहि पहावयाचें तर ही कसोटी टिळक, आगरकर या दोघांना जितक्या रीतीनें लागूं शकते तितकी ती इतरांनाहि लागूं शकत नाहीं. टिळकांनीं हायकोर्टची सनद हातांत पडली असतांहि शिक्षकाची जागा पत्करली; व शास्त्रीबोवांप्रमाणें त्यांनींहि पहिल्या वर्षी एक पै देखील न घेतां शाळेचें काम केलें. आगरकरांनींहि पदवी घेतांच आपल्या मातोश्रींस पत्र लिहून असें कळविलें होतें कीं, " आपल्या मुलाच्या मोठमोठ्या परीक्षा होत आहेत, आतां त्याला मोठ्या पगाराची चाकरी लागेल व आपले पांग फिटतील असे मोठाले मनोरथ, आई, तूं करीत असशील; पण मी आतांच तुला सांगून टाकतों कीं विशेष संपत्तीची, विशेष सुखाची हाव न धरतां मीं फक्त पोटापुरत्या पैशावर संतोष मानून सर्व वेळ परहितार्थ खर्च करणार ! " आपट्यांची मात्र गोष्ट अगदींच तशी नव्हती. आपटे हे शाळेला येऊन मिळाले ते मुख्यतः आत्मस्फूर्तीनें नव्हे, तर एक प्रकारच्या चुरशीनें. त्यांना

त्या वेळीं त्यांच्या मनाजोगी एकादी प्रोफेसरची किंवा असिस्टंट प्रोफेसरची जागा मिळती तर ती सरकारी शाळाखात्यांतहि त्यांनीं पत्करली असती. किंबहुना एम्. ए. ची परीक्षा पास होतांच पुणें येथील रविवारपेठेंत फडके यांचे वाड्यांत मिशनरी शाळा होती तिची हेडमास्तरी तात्पुरती पत्करून, नोकरी मिळण्याबद्दल सरकारी विद्याधिकाऱ्यांकडे त्यांनीं रीतसर अर्जहि केला होता. पण त्यावेळचे डायरेक्टर चॅटफील्डसाहेब यांनीं त्यांना कल्याणच्या एका अँग्लो व्हर्न्यांक्युलर स्कूलवर फक्त सत्तर रुपयांची नोकरी देऊं केली तो त्यांना सहजच अपमान वाटला. या तापलेल्या लोखंडावर टिळक व नामजोशी यांनीं आपल्या संस्थेस येऊन मिळण्याबद्दल आग्रहाचे जे घावावर घाव घातले त्यांनीं आपटे यांचें मन स्वार्थत्यागास निम्में अधिक तयार झालें होतें. इतक्यांत त्यांचे सासरे सुप्रसिद्ध गणेश वासुदेव जोशी ऊर्फ सार्वजनिक काका हे वारल्यामुळें, आणि आपटे यांनीं पुण्यास राहाणें अधिक सोयीचें ठरल्यामुळें, अखेर त्यांनीं संमति दिली. पण शाळेस येऊन मिळण्यापूर्वीं त्यांनीं आपल्या फायद्याच्या अशा कांहीं अटी इतर चालकांकडून कबूल करून घेऊन राखून ठेवल्या. त्यांतील मुख्य ही कीं, शाळेव्यतिरिक्त काम करून जर आपल्या मिळकतींत भर टाकतां आली तर तिला कोणीं हरकत घेऊं नये. शिवाय अंगांतील तरतरी, दक्षता, कामाची हौस यामुळें, शास्त्रीबोवांसारखे वडील लोक शाळेंत असतांहि, शाळेचा मुख्याधिकार आपल्या हातीं यावा अशी त्यांची इच्छा होती; आणि शिस्तीची अंमलबजावणी करण्याच्या बाबतींत चिपळूणकरांपेक्षां आपटे हेच अधिक योग्य अशी सर्वांची खातरी असून युनिव्हर्सिटींत त्यांनीं मिळविलेला मान इतर सर्वांहून अधिक भारी होता; यामुळें मुख्याधिकार त्यांजकडे देणें हें जसें अपरिहार्य तसें इष्टहि होतें. या इष्टापत्तीला मान देऊन चिपळूणकरांसुद्धां इतर चालकांनीं सुपरिंटेंडेंट हा नवा हुद्दा निर्माण करून, त्यासह शाळेच्या देखरेखीचा सर्व अधिकार आपटे यांजकडे खुषीनें दिला. केळकर व गोळे हे अशा वेळीं संस्थेस येऊन मिळाले, कीं कोल्हापूरच्या प्रकरणामुळें शाळेवर एक प्रकारचें संकट आलें होतें. त्या प्रसंगाला अनुलक्षून सहानुभूतीनें ते प्रथम काम करूं लागले, व थोड्याच दिवसांत संस्थेच्या आवडीमुळें ते तहाह्यात सभासद म्हणून चिकटून गेले.

न्यू इंग्लिश स्कूलच्या कीर्तीचें तिसरें कारण म्हटलें म्हणजे टिळक व आगर-

कर यांजवर झालेला कोल्हापूर प्रकरणांतील खटला; व चौथें कारण शाळेच्या चालकांनीं दुसऱ्याच वर्षापासून सुरू केलेलीं केसरी व मराठा वर्तमानपत्रें. परंतु या दोन्ही मुद्यांसंबंधानें आम्ही पुढें स्वतंत्र प्रकरणेंच लिहिणार आहों, याकरितां त्यांची विशेष चर्चा येथें करीत नाहीं. येथें फक्त या शाळेनें मिळवलेला लौकिक पुण्यांतच नव्हे; तर पुण्याबाहेर व सरकारदरबारींहि, किती पसरला होता येवढेंच सांगून हें प्रकरण पुरें करूं. यालाहि कारण कांहीं अंशीं खटल्यामुळें झालेला गवगवा हें असेल. तथापि त्या खटल्यांत ज्यांना ज्यांना प्रसिद्धी लाभली, त्या सर्वांचीच ती तशी टिकली नाहीं; यावरून खटल्याव्यतिरिक्त असेंहि या शाळेला व तिच्या प्रमुख चालकांना कांहीं स्वतंत्र महत्त्व होतें हें उघड ठरतें. १८८२ सालीं ना० रावसाहेब विश्वनाथ नारायण मंडलीक यांनीं शाळेची मोठी स्तुति करून, चालकांच्या हातून स्वतःच्या वैभवसंपन्न शाळेचें ठिकठिकाणीं जाळें पसरावें आणि लोकांच्या मदतीनें ही एक प्रचंड संस्था व्हावी अशी इच्छा प्रकट केली होती. मंडलीक हे टिळकांच्या वडिलांचे स्नेही व महाराष्ट्रीय, म्हणून त्यांच्या अभिप्रायाला कदाचित् कोणीं फारशी किंमत दिली नसती. तथापि प्रो. वर्डस्वर्थ हे कांहीं एतद्देशीय गृहस्थ नव्हेत. पण त्यांच्यावरहि या शाळेनें पहिल्या दोनच वर्षांत छाप पाडली. ते आपल्या अभिप्रायांत लिहितात "शाळेनें मिळविलेलें यश पाहून मला खरोखरच आश्चर्य वाटतें. इंग्रजी शिक्षणानें हिंदी समाजांत जी एक नवी नैतिक शक्ति निर्माण केली आहे तिचेंच ही शाळा हें एक उदाहरण असें मी मानतों. सुशिक्षित लोकांनीं सरकारी नोकरीची अपेक्षा न धरितां, सर्व प्रकारच्या धंद्यांत स्वावलंबनाच्या सामर्थ्यानें वरिष्ठ स्थान व कीर्ति मिळवावी यासारखी उदात्त भावना दुसरी कोणती ? व हिंदुस्थानच्या भावी इतिहासावर अशा भावनेचे चिरस्मरणीय परिणाम झाल्याशिवाय राहणार नाहींत !" याच्याहि पलीकडे मजल मिशनरींची. कारण त्यांना शिक्षण हें खासगी लोकांच्या हातीं रहावें असें मनापासून वाटत असलें तरी, होतां होईतों तें मिशनरी लोकांच्या हातीं, व आत्मोद्भव नसले तरी आत्मसदृश लोकांच्या हातीं, रहावें अशी त्यांची फार इच्छा. तथापि पुण्याचे सुप्रसिद्ध मिशनरी डॉ० मरेमिचेल यांनींहि न्यू इंग्लिश स्कूलनें सरकारी हायस्कुलावर ताण केल्याचें उघड सर्टिफिकेट दिलें आहे. दुसरे मिशनरी, मुंबईचे डॉ. मॉकिकन यांच्या अभिप्रायाचा उल्लेख मागें एके ठिकाणीं केलाच आहे.

याहिपेक्षां महत्त्वाचा अभिप्राय एज्युकेशन कमिशनचे अध्यक्ष सर वुइल्यम हंटर यांचा होय. हें कमिशन मुंबईस आलें तेव्हां न्यू इंग्लिश स्कूल तर्फे त्यापुढें वामन शिवराम आपटे यांची साक्ष झाली. या साक्षींत सरकार व खासगी शिक्षणसंस्था यांच्या संबंधाविषयीं जे सिद्धान्त मांडण्यांत आले होते ते कमिशनला बरेच पटले. मुख्य मुद्दा असा होता कीं, शिक्षणाचें काम जर हळू हळू लोकांनीं आपल्या हातीं घ्यावें अशी सरकारची खरी इच्छा असेल, तर सरकारनें त्यांना पैशाची मदत तर करावीच, पण त्यांच्या संस्थांच्या अंतर्व्यवस्थेंत ढवळाढवळ करूं नये; व त्यांच्या घटना कांहींशा सदोष असल्या तरी त्या आपोआप स्वाभाविक रीतीनें सुधारण्यास जागा ठेवावी. हा मुद्दा कमिशनला पटून आपल्या रिपोर्टांत त्यानें तो बराच उचलून धरला आहे. सरकारी ग्रँटच्या स्केलासंबंधानेंहि आपटे यांनीं सूचना केल्या होत्या. या साक्षीचा, कमिशननें न्यू इंग्लिशस्कूलास दिलेल्या भेटीचा, व या संस्थेंतील मंडळींच्या परिचयाचा मिळून अध्यक्ष डॉ० हंटर यांच्या मनावर जो उत्कृष्ट परिणाम झाला तो त्यांनीं आपल्या अभिप्रायांत खालीलप्रमाणें लिहून ठेविला आहे. "या शाळेचा उत्कर्ष पाहातां मी असें खात्रीनें म्हणूं शकतों कीं, हिच्या तोडीची एकहि शाळा मला सर्व हिंदुस्थानांत दिसून आली नाहीं. सरकारी ग्रँट बिलकूल न घेतां ती सरकारी हायस्कूलाशीं बरोबरीच काय पण वरचष्माहि मिरवूं शकते. इतर देशांतील शाळांशीं तुलना केली तरी देखील तिचा निकाल या संस्थेतर्फेच द्यावा लागेल!' खुद्द इलाखाधिपति सर जेम्स फर्ग्युसन व लॉर्ड रे यांचें मत न्यू इंग्लिश स्कूलविषयीं फार चांगलें होतें ही गोष्ट सुप्रसिद्ध आहे. विशेषतः लॉर्ड रे हे विद्येचे मोठे भोक्ते असून टिळक—नामजोशी प्रभृतींनीं त्यांना अगदीं मोहून टाकलें होतें असें म्हणण्यास कांहीं हरकत नाहीं. यापलीकडचें व सर्वांत मोठें सर्टिफिकेट म्हटलें म्हणजे मुंबईच्या अँग्लो इंडियन दैनिकांचें. पण त्यांनाहि न्यू इंग्लिशस्कूलविरुद्ध बोलतां येण्यासारखें कांहीं नव्हतें. टाइम्सकारांच्या मतें "या शाळेनें सरकारी मदत देण्याची जुनी पद्धत मोडून टाकून तिच्या जागीं एक नवीन पद्धत सुरू होण्यास भाग पाडण्याइतकी मोठी कामगिरी केली." कोल्हापूर प्रकरणांत बर्व्यांची बाजू उचलून धरून टिळक—आगरकरांना शिक्षा झालीच पाहिजे असा आग्रह या अँग्लो इंडियन पत्रांनीं तेव्हां धरिला होता, पण हल्लीं तो सर्व राग विसरून जाऊन, गव्हर्नरसाहेबांस लोक मोडता घालीत

असतांहि त्यांनीं या शाळेला भेट दिली हें योग्य केलें असें मुंबईच्या या पत्रांनीं प्रतिपादिलें, व पुण्याची ही शाळा खरोखरच चालत्या काळांत तरी अलौकिक आहे अशी कबुली त्यांनीं दिली.

विष्णुशास्त्री चिपळूणकरांनीं न्यू इंग्लिश स्कूलचा पाया घातला ही गोष्ट खरी, तथापि वास्तविक पाहूं जातां त्यांत शिक्षक या नात्यानें त्यांची कामगिरी थोडेच दिवस झाली. त्यांच्या हाताखालीं शिकलेले लोक त्यांच्या शिकविण्याच्या पद्धतीविषयीं आख्यायिका सांगतात त्या बऱ्याच मनोरंजक आहेत. त्यांच्या विद्वत्तेबद्दल प्रश्नच नव्हता. त्यांची शिकविण्याची हौस इतकी दांडगी असे कीं वेळापत्रकानें ठरविलेला तास केव्हां निघून गेला हें त्यांचें त्यांना अगर विद्यार्थ्यांनाहि कळत नसे. परंतु नेमलेला विषय किंवा पुस्तक हें पद्धतशीर रीतीनें शिकवून अमुक एका वेळेंत संपवावयाचें या विचारानें त्यांच्या मनास कधींहि स्पर्श केला नाहीं. एका विषयावरून दुसऱ्या विषयावर शिकवीत शिकवीत सहज जाणें, क्वचित् गैरलागू अवांतर विषयांतच रंगून जाणें, असले प्रमाद त्यांच्या शिक्षणांत नेहमीं होत असें सांगतात. परंतु ते जें विद्यार्थ्यांना सांगत त्यांतून तरुण मुलांच्या शुद्ध भावना व स्वदेशप्रीति वगैरे गोष्टी हीं पोसलीं जाण्यास बरीच मदत होई. मात्र असें करितांना कळत न कळत व्यक्तिविषयक निंदाहि त्यांचे हातून घडत असे; किंबहुना त्यांचीं व्याख्यानें म्हणजे तोंडानें पढविलेली दुसरी एक निबंधमालाच असे. शास्त्रीबोवांचे चरित्रकार लिहितात "विद्यार्थ्यांचे अल्प समजुतीनें त्यांस असें वाटूं लागलें कीं, विष्णुशास्त्री यांचेपेक्षां इतर शिक्षकमंडळी बरी." कारण ते रिकाम्या दुसऱ्या गोष्टींत न शिरतां त्यांचें लक्ष फक्त ग्रंथपाठाकडे असे. शिवाय शाळेची व्यवस्था ठेवण्याचे बाबतींत वामनराव आपटे यांचें तेज अधिकाधिक पडूं लागल्यानें विद्यार्थ्यांच्या मनांत हळूहळूं शास्त्रीबोवांना पहिल्याऐवजीं दुसरें स्थान मिळूं लागलें. ज्या मनसोक्त स्वातंत्र्याच्या इच्छेनें आपण शाळा काढली तिची अकल्पित वाढ व उत्कर्ष याचीच एका दृष्टीनें आपल्या स्वातंत्र्याला अडचण होत आहे असेंहि शास्त्रीबोवांस भासूं लागलें असल्यास नवल नाहीं. शिवाय शाळेच्या बरोबरीनें किंबहुना थोडें अधिकच त्यांचें लक्ष आपल्या इतर आवडत्या उद्योगांकडे लागलेलें होतें. न्यू इंग्लिश स्कूलांत बुकांचा खप पुष्कळ असल्यामुळें शास्त्रीबोवांच्या किताबखान्याची चलती झाली होती. तसेंच

चित्रशाळेची व्यवस्था शास्त्रीबोवांचे स्नेही वासुदेवराव जोशी यांजकडे दिली होती. तिकडेहि त्यांना मधून मधून पहावें लागे. निबंधमाला सुरूच होती. १८८१ सालीं केसरी व मराठा हीं पत्रें व आर्यभूषण छापखाना सुरू झाल्यापासून त्यांचा कांहीं वेळ तिकडेहि जाई. तात्पर्य, एका बाजूनें शास्त्रीबोवांचें लक्ष शाळेकडून कमी होऊं लागलें, व दुसरीकडे शाळाहि बेसुमार व्यापामुळें शास्त्रीबोवांच्या ध्येयापासून थोडथोडी ढळूं लागली. शास्त्रीबोवांचा स्वभाव संकुचित असल्यामुळें ते शाळेंतील शिक्षकवर्गाशीं मन मोकळें करून फार वेळ बोलत बसत नसत, वर्तमानपत्रासंबंधानेंहि असेंच. कोल्हापूरप्रकरण एवढें मातलें परंतु त्यांतहि शास्त्रीबोवांनीं फारसें लक्ष घातलें नाहीं. ता. ५ मार्च १८८२ रोजीं आपल्या बंधूला पाठविलेल्या पत्रांत ते लिहितातः—

" हल्लीं सुरू असलेल्या खटल्यांतील हकिकत सर्वांस माहीतच आहे. खटला चालू होईल तेव्हां आणखींहि कांहीं हकिकत कळून येईल. तथापि या प्रकरणांत माझा फारच थोडा संबंध आलेला आहे. टिळक व आगरकर यांनींच या प्रकरणाची चौकशी खासगी रीतीनें केली व आपल्या मनानेंच ते या प्रकरणांत शिरले आहेत. "

ता. १७ मार्च १८८२ रोजीं शास्त्रीबोवा मृत्यु पावले. अशा रीतीनें न्यू इंग्लिश स्कूलशीं त्यांचा संबंध अवघा सव्वा दोन वर्षें टिकला व त्या अवधींतहि आपटे हे शाळेचे सुपरिंटेंडेंट झाल्यापासून, त्यांनीं शाळेच्या कांहीं बाबतींतून आपलें आंगच काढून घेतलें. पण शास्त्रीबोवांनीं या संस्थेच्या मुळांत प्रारंभींच जें खत घातलें तें जोमदार असल्याकारणानें, उत्पादक गेला तरी संस्था पुढें चालूच राहिली. शास्त्रीबोवांसंबंधानें हें कांहींसें विस्तृत विवेचन करण्याचें कारण इतकेंच कीं टिळक व शास्त्रीबोवा यांचा संबंध प्रारंभीं मुख्यतः न्यू इंग्लिश स्कूलच्या द्वारें आला; व या शाळेच्या पूर्वेतिहासांतच तो संपला. शास्त्रीबोवांप्रमाणेंच टिळकांनाहि या काळीं भाषणसंभाषणाची विशेष आवड नसल्यानें, या दोघांचे रहस्यप्रसंग किंवा वादविवाद झाल्याचें कोठें उल्लेखिलेलें आढळत नसून, स्वतः टिळकांच्याहि भाषणांत अशी माहिती कधीं फारशी निघालेली आठवत नाहीं.

टिळकांची शाळेंत शिकविण्याची तऱ्हा शास्त्रीबोवांहून वेगळी असे. मुख्य विषय सोडून ते ठराविक वेळांत अवांतर गोष्टी फारशा बोलत नसत. विद्या-

थ्यांशीं थट्टामस्करीहि ते कधीं करीत नसत. तथापि शिक्षणविषयक शिस्तीच्या बाबतींत ते शास्त्रीबोवांहून अधिक काळजी घेत असले तरी, वामनराव आपट्यांहून ती कमी घेत असें सांगतात. विशेषतः परीक्षांचे कागद किंवा एक्सरसाईज बुकें वगैरे तपासण्याचा त्यांना बराच कंटाळा असे. गणितविषय शिकवितांनाहि ते फळ्याकडे वगैरे न जातां स्मरणशक्तीच्या जोरावर लांब लांब उदाहरणेंहि तोंडानें सोडवीत. आगरकरांच्या शिकविण्यांत शास्त्रीबोवां-सारखा दूरान्वय नव्हता, व टिळकांच्या पद्धतीप्रमाणें तुसडपणाहि नव्हता. विषयाला संभाळून पण हंसत खेळत व विनोद करीत ते शिकवीत. आपटे यांची सर कोणाहि शिक्षकास आली नाहीं. न्यू इंग्लिश स्कूलला ओळीनें शंकर-शेट स्कॉलरशिपांचा मान मिळण्याचें श्रेय आपट्यांसच आहे. ते नेमका होतकरू विद्यार्थी निवडून काढून त्याला जवळ घेऊन परीक्षेच्या दृष्टीनें त्याची कसून तयारी करीत. किंबहुना आपटे लाभले नसते तर शिस्तीच्या दृष्टीनें कोणत्याहि शाळेचा बाहेर जो लौकिक राखला जाणें अवश्य असतें तो कदाचित् राखलाहि गेला नसता.

भाग ५ वा

केसरी व मराठा

न्यू इंग्लिश स्कूल स्थापून एक वर्ष होण्याच्या आंतच या संस्थेला दोन शाखा फोडण्याची कल्पना तिच्या चालकांच्या मनांत उत्पन्न झाली. पैकीं एक शाखा सरळ वर फुटणारी व एक बाजूस फुटणारी अशी होती. सरळ फुटणारी शाखा अर्थात् शाळेचें कॉलेज होणें ही होय; व तेढी शाखा म्हणजे छापखाना व वर्तमानपत्रें ही होय. पैकीं पहिली कल्पना नैसर्गिक असली तरीं तिला दृश्य स्वरूप येणें हें बऱ्याच अंशीं परावलंबी होतें. विद्यार्थी, शिक्षक व जागा यांपैकीं पुण्यास कोणत्याच गोष्टीची वाण पडण्याचें कारण नव्हतें. परंतु 'शेळीचे कान गोसाव्याच्या हातीं' म्हणतात त्याप्रमाणें, कॉलेज काढणारे व त्यांत शिकणारे दोघेही तयार झाले तरी त्यांना परवानगी देणें हें युनिव्हर्सिटीच्या हातीं होतें. ही परवानगी कशी मिळाली वगैरे हकीकत पुढें योग्य ठिकाणीं दिलीच आहे. दुसऱ्या कल्पनेच्या बाबतींत मात्र न्यू इंग्लिश स्कूलच्या तरुण चालकांना स्वतःच्या पायावर हवें तेव्हां उभें राहतां येण्यासारखें होतें. छापखाना किंवा वर्तमानपत्र या दोन्ही गोष्टी त्या वेळीं महाराष्ट्रास अपरिचित नव्हत्या. खुद्द पुण्यास ज्ञानप्रकाश, किरण, शिवाजी, वगैरे छापखाने असून वरीलपैकींच दोन तीन नांवांचीं, व शिवाय ज्ञानचक्षू वगैरे इतर कांहीं वर्तमानपत्रें चालू होतीं. मुंबईसहि छापखाने, वर्तमानपत्रें व मासिक पुस्तकें सुरूच होतीं. लिहिण्याची संवय व हौस यांच्या दृष्टीनें न्यू स्कूलच्या मंडळींत कांहीं कमतरता नव्हती.

स्वतः विष्णुशास्त्री हे यापूर्वीं सहा वर्षें निबंधमाला मासिक पुस्तक काढीत असून, उत्कृष्ट वाङ्मयलेखक व मार्मिक टीकाकार या नात्यानें त्यांची कीर्ति कायमची प्रस्थापित होऊन राहिली होती. दुसरे नामजोशी हे तर हौशी संपादक म्हणून यापूर्वीं प्रसिद्धीस आल्यामुळेंच त्यांना या शाळेच्या संस्थेंत घेण्यांत आलें होतें. नामजोशी यांची हौस इतकी असे कीं, स्वतः ते आपलें वर्तमानपत्र तर लिहीतच, पण जरूर पडल्यास मजकूर कंपोज करून स्वतः वर्तमानपत्राच्या घड्या घालूनहि तयार करीत. कोणी असेंहि सांगतात कीं स्वतःच कित्येक वेळां अंक वांटण्यास मनुष्य न मिळाल्यामुळें, पहांटे उठून

पुण्यांतील वर्गणीदारांचे घरीं अंक टाकून, सकाळीं उघडपणें मित्रमंडळीच्या घरीं जाऊन " कां आजचा अंक वाचलांत कीं नाहीं ? " असें म्हणण्यापर्यंत त्यांची तयारी होती. पण ही प्रायः अतिशयोक्ति असावी. आगरकरांना लहानपणा-पासूनच लिहिण्याचा नाद असे. अगदीं लहानपणीं ते कऱ्हाडास असतां तेथील मुन्सफ अमृत श्रीपत नागपूरकर, हे आपलें घरीं रविवारच्या सभा भरवीत. त्यांत आगरकरांनीं एक दोन वेळ इतके चांगले निबंध वाचले होते कीं या लहान मुलानें ते लिहिलेले असणें शक्य नाहीं, त्याला दुसऱ्या कोणा तरी प्रौढ विद्वा-नानें लिहून दिले असले पाहिजेत, अशी त्यांवर श्रोत्यांची टीका झाली म्हणतात. डेक्कन कॉलेजांत असतांना त्यांनीं मराठींत निबंध लिहून बक्षिसेंहि मिळविलीं होतीं. किंबहुना लिहिणें व शिकविणें या दोन व्यवसायांपैकीं लिहिण्याचा व्यवसायच त्यांना अधिक प्रिय होता असें म्हटलें तरी चालेल. पुढें वामनराव आपटे येऊन मिळाले. त्यांना पुस्तकें लिहिण्याची हौस असल्यामुळें निदान छापखान्याच्या कल्पनेला तरी त्यांच्याकडून पूर्ण पाठिंबा मिळण्यासारखा होता. ते विद्वान् असल्याकारणानें वर्तमानपत्रें निघाल्यास त्यांत लिहिण्याची त्यांचे अंगीं पात्रता अर्थातच होती; आणि केसरी व मराठा सुरू झाल्याबरोबर मराठा पत्रांत लेख लिहिण्यास त्यांनीं सुरुवातहि केली. नाहीं म्हणावयास मांडी मोडून बसून हातांत लेखणी घेऊन लिहिण्याची मनांतून विशेष हौस नाहीं असे काय ते टिळकच. यामुळें छापखाना व वर्तमानपत्रें यांच्या कल्पनेचा उगम मूळ टिळ-कांच्या मनांत न होतां खरोखर तो नामजोशी व शास्त्रीबोवा यांच्या मनांतच झाला, व टिळकांनीं त्या कल्पनेला मागाहून संमति दिली हीच गोष्ट खरी आहे.

वामनराव आपटे शाळेस येऊन मिळाल्यानंतर दोन तीन महिन्यांनीं एक दिवस त्यांचे घरीं श्राद्धानिमित्त टिळक, आगरकर वगैरे सर्व मंडळी भोजनास जमली असतां, त्या दिवशीं संध्याकाळपर्यंत बराच खल होऊन केसरी व मराठा या नांवांचीं वर्तमानपत्रें जानेवारी १८८१ पासून काढण्याचें मुक्रर ठरलें. पण हीं दोन पत्रें नेहमीं कोणा दुसऱ्याच्या मालकीच्या छापखान्यांत छापून काढणें शक्य नव्हतें. ज्यांचीं वर्तमानपत्रें त्यांचाच छापखाना असणें अधिक इष्ट, असा विचार ठरून ही मंडळी प्रथम छापखाना उभारण्याच्या प्रयत्नास लागली. छाप-खाना काढावयाचा म्हणजे भांडवल पाहिजे. पण याहि बाबतींत नामजोशांच्या कल्पनेचा धागाच उपयोगीं पडला. तो असा. नामजोशांचें स्वतःचें वर्तमानपत्र

ज्या ‘ किरण ’ छापखान्यांत निघत होतें तो केशव बल्लाळ साठे नांवाच्या एका गृहस्थाकडे गहाण पडला होता. साठे यांनीं त्यांच्या कबजांत आलेल्या व त्यांना निरुपयोगी अशा या छापखान्याची सर्व अडगळ शनिवार पेठेंतील आप्पासाहेब मांडे यांच्या शिवाजी छापखान्यांत आणून टाकली होती. ही माहिती असल्यामुळें तेंच सामान विकत घ्यावें असें नामजोशी यांनीं सुचविलें व मंडळीतर्फे साठे यांच्याशीं बोलणें सुरू केलें. साठे यांचें चोवीसशें रुपये कर्ज देण्यास मंडळीपैकीं कोणाजवळहि तेव्हां सामर्थ्य नव्हतें. पण उलट साठे हेहि धंदेवाईक छापखानेवाले नसल्यामुळें त्यांना देखील आपणाजवळ गहाण पडलेल्या लोखंडाचें ओझें जडच झालें होतें; व आपण परक्या घरीं ठेविलेल्या छापखान्याच्या सामानाला हळू हळू पाय फुटूं लागलें अशीहि शंका आली होती. यामुळें हप्तेबंदीनें किंमतीची फेड पत्करून, साठे यांनीं तो छापखाना मंडळीकडून समाईक कर्जरोखा लिहून घेऊन त्यांना देऊं केला. हा सौदा ठरतांच मंडळीस मोठा आनंद झाला. व ही बातमी प्रसिद्ध होण्यापूर्वींच छापखान्याचें सामान एकदम मोरोबादादांचे वाड्यांत नेणें जरूर वाटल्यावरून ही सर्व उलाढाल एका रात्रींत घडवून आणली गेली. या प्रसंगास उद्देशूनच लोकमान्य केव्हां केव्हां मौजेनें व अभिमानानें असें सांगत कीं, “ मी या खांद्यावरून आर्यभूषण प्रेसच्या टाईपांच्या पेट्या वाहून नेल्या आहेत. ” आणि कारण पडलें असतां पुढेंहि स्वतः पायावर उभें राहून छापखान्यांतील यंत्र मोडण्याजोडण्याचें काम टिळक स्वतः करीत हें ज्यांनीं पाहिलें असेल त्यांना वरील विधानांत अतिशयोक्ति असेल असा संशयहि येणार नाहीं.

अशा रीतीनें शाळेचें हें धाकटें पण अधिक प्रतापी भावंड, म्हणजे छापखाना तिच्याच जोडीला मोरोबादादांचे वाड्यांत येऊन बसला, व ‘ आर्यभूषण ’ या नांवानें त्याचें डिक्लरेशन गणेश मोरेश्वर सोहोनी या गृहस्थांकडून करविण्यांत आलें. सोहोनी यांस मुंबईच्या जगदीश्वर छापखान्यांत असल्या कामाचा थोडाबहुत अनुभव आलेला असून, ते नामजोशांच्या पूर्वपरिचयाचेहि होते म्हणून छापखान्याचे व्यवस्थापक या नात्यानें त्यांची नेमणूक करण्यांत आली. छापखान्यास पहिलेंच काम शास्त्रीबोवांच्या निबंधमालेचें मिळालें. मालेचा सासष्टावा अंक हाच या छापखान्यांत छापलेला तिचा पहिला अंक असून, त्यांत केसरीचें उद्देश-पत्रक प्रसिद्ध झालें आहे. आर्यभूषण छापखान्या-

संबंधानें निबंधमालेच्या ६ व्या वर्षांतील शेवटच्या अंकांत खालीलप्रमाणें उल्लेख आढळतो.

" गेल्या वर्षीच्या उपसंहारांत सांगितलेला जो छापखाना तो हा होय. यांत पूर्वोक्त विद्यालयीन (न्यू इंग्लिश स्कूलची) मंडळीच भागीदार असून त्यांच्या परिश्रमांवर हेंहि अवाढव्य काम सुरू झालें आहे. आजपर्यंत इतर सर्व व्यापारांप्रमाणें छापखान्याचा उद्योगहि अविद्वान् व अडाणी लोकच प्रायः करीतआले आहेत यामुळें अज्ञानध्वंसनाविषयीं केवळ वज्रच असें जें मुद्रणयंत्र त्याचा प्रभाव व्हावा तितका अद्याप प्रकट झाला नाहीं. तो झाला असतां आज उघड माथ्यांनीं जे आपलें उन्नतत्व निर्भयपणें खुशाल मिरवीत आहेत अशा बिचाऱ्या कितीक मैनाकांस समुद्राच्या तळीं जाऊन दडून बसावें लागेल."

शास्त्रीबोवांनीं दिलेला हा तडाखा व ही दहशत बिचाऱ्या कोणत्या छापखानेवाल्यास उद्देशून होती हें माहात नाहीं. पण आम्ही नव्या पिढीचे आंग्लविद्याविभूषित विद्वान लोक लाथ मारूं तेथें पाणी काढूं अशी जी धमक शास्त्रीबोवांच्या प्रत्येक उद्गारांत व कृत्यांत असे तिचा मासला वरील उताऱ्यांत दिसून येतो. जॉनसन कांहीं बोलला किंवा त्यानें कांहीं लिहिलें तरी तें व्हेल माशाच्या हालचालीप्रमाणें जंगी प्रचंड प्रमाणच असावयाचें असें त्याच्या एका टीकाकारानें म्हटलें आहे, त्याचीच आठवण वरील उतारा वाचतांना आम्हांस झाली. नुसता छापखाना सुरू केला हें सांगण्याचा प्रसंग, पण त्यांतहि समुद्र व मैनाक पर्वत असल्या उदात्त कल्पना ! पण आर्यभूषण छापखाना हें अज्ञानध्वंसनाचें वज्र अशी जी शास्त्रीबोवांची तेव्हां दृढ समजूत होती ती त्यांच्या कर्तबगारीनें खरी ठरली नाहीं असें कोण म्हणेल ?

वर केसरीचें उद्देशपत्रक म्हणून जे सांगितलें त्यावर चिपळूणकर, टिळक, आपटे, आगरकर, नामजोशी व डॉ. गणेश कृष्ण गर्दे अशा सहा असामींच्या सह्या आहेत. यांपैकीं डॉ. गर्दे हे तेवढे केसरीच्या मालकीच्या भागीदारींत नव्हते. पण त्याऐवजीं छापखान्याचे म्यानेजर गणपतराव सोहोनी यांस भागीदारींत घेण्यांत आलें होतें. मालकीच्या कागदावर, म्हणजे त्यावेळीं अर्थात् साठे यांस दिलेल्या कर्जरोख्यावर, न्यू स्कूलच्या मंडळींच्या या सह्या व्यक्तिशः होत्या; कारण तेव्हां शाळा ही सोसायटी म्हणून रजिष्टर केली नव्हती. पण वस्तुतः समाईकरीत्या न्यू इंग्लिश स्कूलकडे हा छापखाना व हीं वर्तमानपत्रें

यांची मालकी आहे अशी समजूत होती, व त्याप्रमाणें शाळेच्या उत्पन्नांतून या कारखान्यांना वेळोवेळीं पैसे दिले घेतले गेल्याचें आढळतें. किंबहुना या मालकीच्या जबाबदारीच्या कारणांमुळेंच पुढें इतर तंट्यांत भर पडून उभयतांची फारकत करावी लागली. डॉ. गर्दे हे भागीदारांत नसण्याचें कारण असें दिसतें कीं, त्यांना छापखान्याशीं कांहींएक संबंध ठेवावयाचा नव्हता; पण वर्तमानपत्रांत लिहिण्याला गर्दे यांचा उपयोग होईल अशी त्यांच्या बुद्धिमत्तेवरून टिळक-आगरकरांची समजूत झाली होती. उलट वर्तमानपत्रांचा आपणास उपयोग होईल असा गर्दे यांचा मात्र पक्का कयास असून त्याविषयींचा पुरावा जवळ जवळ केसरीच्या प्रारंभापासून मिळतो. गर्दे यांनीं केसरींत प्रारंभीं किंवा नंतर किती लेख लिहिले याची माहिती आम्हांस नाहीं; परंतु त्यांच्या औषधाच्या प्रशस्त जाहिराती जवळ जवळ पहिल्या अंकापासून केसरींत आढळतात. कित्येक वेळां तर खुद्द अंकांच्या आंतल्या बाजूस मजकुराच्या मागें पुढें या जाहिरातींना जागा न मिळाल्यामुळें, अंकाएवढ्या पुरवणीवर केसरीचें मुख्य हेडिंग व त्या खालचा सर्व मायना घालून त्या जाहिरातींची प्रसिद्धी करण्यांत आलेली आढळते ! गर्दे यांचा हा ऋणानुबंध केसरी अद्याप पाळीत असल्याचें वाचकांच्या लक्षांत आल्यावांचून राहणार नाहीं.

पहिल्या वर्षांच्या केसरीच्या अंकांत शास्त्रीबोवा, आगरकर व टिळक यांचे लेख सरमिसळ येत असत. वाङ्मयाविषयक लेख चिपळूणकर लिहीत असत. इतिहास, अर्थशास्त्र व निवळ सामाजिक असल्या विषयांवरचे लेख आगरकर लिहीत. धर्मशास्त्र व कायदा या संबंधाचे लेख टिळकांचे असत. एखाद्या अग्रलेखाखेरीज शास्त्रीबोवा, व मुद्दाम आपणाकडे नेमून घेतलेल्या विषयाशिवाय टिळक हे वर्तमानपत्राच्या इतर गोष्टींत फारसें मन घालीत नसत. किरकोळ लिहिणें आगरकरांकडे असावें असें दिसतें. कारण त्यांत त्यांचा विनोद, बिनमुर्वतखोरपणा व रोमँटिकपणाची लकेर, हीं दिसून येतात. नवनीतासंबंधाच्या लेखांत खालीलप्रमाणें वाक्य वाचलें कीं तो लेख शास्त्रीबोवांच्या हातचा हें कोणीहि सांगूं शकेल. उदाहरण, "ज्या बिचाऱ्या धोंगड्या कवीनें (तुकाराम) शिवाजीमहाराजांचा आदरसत्कार नाकारला त्याच्या कपाळीं दोन शतकांनंतर तीच संभावना द्वीपांतरवासी प्रभूंच्या हस्तें येऊन त्याच्या जयन्तीच्या प्रीत्यर्थ २४ तोंडें मोकळे करण्याचा संकल्प सुटला, ही गोष्ट मनांत आली असतां भर

इंग्रजी राज्यांत किती मोंगलाई आहे हें कोणाच्याहि मनांत बिंबल्यावांचून राहणार नाहीं" (के. अं. ४)

केसरीच्या सातव्याच अंकांत बहिष्कार या विषयावर लेख आलेला आहे. त्याच्या पांच पंचवीस ओळी वाचतांच तो लेख टिळकांचा असावा याविषयीं कोणाचीहि खात्री पटते. "बहिष्कार ही आपल्या शास्त्रकर्त्यांनीं कित्येक पातकांस शिक्षा म्हणून सांगितली असून, इंग्लिश ग्रंथकारांनीं शिक्षेचे जे दैविक, लौकिक व राजकीय असे त्रिविध भेद सांगितले आहेत, त्यांतील मधल्यांत त्याचा अंतर्भाव होतो. त्यास जें धर्माचें स्वरूप आलें आहे तें केवळ आनु-षंगिक होय, व आपल्यांत धर्म व कायदा यांचें धर्मग्रंथांतून एकाच ठिकाणीं विवेचन झाल्याकारणानें आपली अशी समजूत झाली आहे." असा हा आर्य व आंग्ल धर्मांचा आणि कायद्यांचा मेळ घातलेला पाहिला किंवा, "राजा कालस्य कारणम्" "स पिता पितरस्तासां केवलं जन्महेतवः" असलीं संस्कृत वचनें आढळलीं, किंवा पूर्वीच्या राजनीतींतहि फेरफार झाला पाहिजे, भांडून घेतल्याखेरीज आतां कांहीं एक मिळणार नाहीं, राजकीय शिक्षा लोक-मतावरच अवलंबून असते, राजाज्ञेचा प्रभाव लोकमतावर कधींच पडत नाहीं— असलीं तुटक व ठांसलेलीं विधानें दृष्टीस पडलीं म्हणजे तो लेख टिकळांचा असें कोण म्हणणार नाहीं ! "इंग्रजी पोप कवीनें एके ठिकाणीं असें म्हटलें आहे कीं, 'कवितेचा ध्वनि कवितेच्या अर्थाचा प्रतिध्वनि असावा' म्हणजे अर्थाप्रमाणें भाषा चढत उतरत जावी,"—असला इंग्रजी कवितेचा हवाला लेखांत आला कीं हे टिळक खास नव्हेत, आगरकर हें कोणींहि ओळखावें. "कुटुंबांत एकत्र राहाणें चांगलें नाहीं" हा विचार शुद्ध आगरकरी. किंवा "पंधरा वर्षांपासून पोरें उत्पन्न करण्याचें काम सुरू होऊन चाळिसाव्या वर्षीं देखील थांबेनासें झाल्यामुळें लोकसंख्या इतकी वाढली आहे कीं, एखाद्या पावसाळ्यांत वरुणमहाराजांनीं किंचित् करडी नजर केली कीं गरीब लोकांस पोटचीं पोरें किंवा आपलेच हातपाय चावून खाण्याचा प्रसंग येऊन ठेपतो, अशा वेळीं एकानें मर मर मरावें आणि बाकीच्यांनीं गले-लठ्ठाप्रमाणें बसून खावें हें ठीक दिसत नाहीं"—यांतील ग्राम्य शब्दरचना विष्णुशास्त्री किंवा टिळक यांचे लेखणींतून कधींहि निघणार नाहीं, तो विनोदी स्पष्टवक्तेपणा आगरकरांचाच असणार याविषयीं शंका कशाला !

याशिवाय वर्तमानसाराच्या सदराखालीं चमत्कारिक मथळे घालून अद्भुत किंवा शुष्क बातम्या दिल्या जात व त्यांत ग्राम्यपणाहि असे, यावरून म्यानेजर किंवा इतर कोणी अलबते गलबते यांचाहि हात प्रारंभीं केसरींत शिरत असे असें दिसतें. “ शाबास रामभटजी ” “ जर्मनींत रामभटजीबोवांचें उड्डाण ” “ हिन्दुस्थानांत इंग्रजांची काय फें फें उडून गेली आहे ” “ एका माकडाच्या विलक्षण प्रेमाची गोष्ट ” असले चुटके वाचून दुसरें अनुमानच निघत नाहीं. माधवराव नामजोशी हेहि “ पुणें म्युनिसिपॉलिटी, ” “ जकातीच्या तक्रारी ” वगैरेविषयीं लिहून स्थानिक राजकारण लोकांचे डोळ्यांपुढें ठेवीत असत. केसरीच्या चौथ्या अंकापासूनच कर्नाटकांतील बातमीपत्र छापण्यास सुरुवात झाली होती. यावरून न्यू स्कूलच्या कीर्तीच्या डंक्यावरून भावी केसरीपत्राविषयीं परप्रांतांतीलहि लोक उत्सुक होऊन बसले होते असें दिसतें. पत्रें पाठविणारांस सूचना या सदराखालीं, मांत्रिकानें भुताशीं बोलावें त्याप्रमाणें, संपादक अदृश्य बातमीदाराशीं मनोरंजक संवाद करीत असल्याचेंहि मधून मधून आढळतें. नाट्य, ललित वगैरे विषयांवर फार्सवजा संवाद एखादा दिसून येतो. हल्लीं टीचभर वाटणाऱ्या क्रीडाभुवनांतील क्लबाविषयीं तेव्हां उत्तर प्रत्युत्तर मोठ्या गंभीरपणें चाललेलें पाहून मौज वाटते. नाटक विषयाला मज्जाव मुळींच नव्हता ! उलट, ‘ आर्योद्धारक मंडळी ’ च्या नाट्यप्रयोगाविषयीं स्तुतिपर लेख आढळतात. या कंपनीच्या विरुद्ध, तसेंच शाळेंत होणाऱ्या विद्यार्थ्यांच्या नाटक प्रयोगाविरुद्ध असणाऱ्या लेखांस “लिहून आलेला मजकूर” याहून अधिक मान्यतेची जागा दिलेली दिसत नाहीं. उलट प्रो. केरूनाना छत्रे, बाबा गोखले, दामोदर विद्याधर गोखले, शिवराम हरी साठे असल्या पुढारी लोकांच्या सहीवर आर्योद्धारक नाटक मंडळीचा अथेल्लोचा नाटक प्रयोग ‘ पुनः एकवार ’ (हें थिएटरबाहेरील वन्स् मोअरच होय) होण्याविषयीं विनंतिपत्र पांचव्या पानावर केसरीच्या मथळ्याखालीं छापलेलें आढळतें. याच्या उलट आयर्लंडची स्थिति वर्णन करतांना, “ स्वातंत्र्यरूपी अमोलिक दक्षणा मिळण्यास नरमेध–यज्ञाशिवाय इतर लौकिक साधनें व्यर्थ होत, हा जो ऐतिहासिक सिद्धान्त त्यास बाध कोणीं आणावा ? ” असे स्पष्टोद्गार संपादकीय लेखांत आढळतात; त्यावरून या संपादक मंडळीचें मन ललितविषयाप्रमाणें गंभीर विचारांच्या विषयांतहि अनिरुद्धपणें वावरत होतें असें उघड दिसतें.

अशा प्रकारची ' संपादित ' विषयांची, लेखनपद्धतीची व लेखक–स्वभावांची खिचडी या पहिल्या वर्षाच्या केसरींत दिसून येत असल्यामुळें, त्यावर निर्णायक असा कोणत्याहि विशिष्ट मताचा छाप अद्याप पडलेला नव्हता, व संपादकीय धोरणांत ती एक संयुक्त भांडवलाची कंपनी होती असेंच म्हणावें लागतें. प्रारंभीं अर्थात् असें होणारच. पण दुसऱ्या तिसऱ्या वर्षापासून हा प्रकार हळू हळू कमी होऊं लागला. १८८१ अखेर कोल्हापूरप्रकरणीं केसरींतून लेख येण्यास सुरुवात झाली होती व १८८२ च्या प्रारंभीं अब्रुनुकसानीचें प्रकरण कोर्टांतहि गेलें होतें. या प्रकरणीं टिळक व आगरकर यांजवर खटला झाल्यानें ते लेखकवर्गांतून कांहीं वेळ गळले. आपटे हे मराठ्यांतील अब्रुनुकसानकारक लेखांचे लेखक; पण टिळकांच्या डिक्लरेशनमुळें ते निभावले. फक्त त्यांना अधिक लेख लिहून वरील दोघांची उणीव भरून काढावी लागली. खटला चालू असतां १८८२ च्या मार्चमध्यें विष्णुशास्त्रीहि वारले. यामुळें नामजोशी यांना केसरींत लिहिण्याचें काम अधिक पडूं लागलें.

केसरीचा आकार पहिल्या वर्षाच्या २६ अंकांपर्यंत बराच लहान म्हणजे डेमी चार पेजी होता, तो २७ व्या पासून रॉयल चार पेजी करण्यांत आला. या सालचा केसरीचा ४० वा हा एकटाच अंक वरच्या प्रमाणाहून दुप्पट आकाराचा असा काढण्यांत आला. त्याच्या खुलाशादाखल संपादकांनीं वाचकांस स्फुट-सूचनेंत असें कळविलें होतें कीं, " पुरवणी काढण्याऐवजीं ऐनजिनसी अंकच आम्हीं काढून पाहिला आहे. " पण या स्फुट सूचनेची भाषा एखाद्या सुशिक्षित संपादकाच्या लेखणींतून उतरलेली नसून एखाद्या फाजील कारकुनानें लिहि-लेली दिसते. या वर्षाच्या प्रारंभीं केसरीच्या प्रति सुमारें १८०० खपत होत्या, त्या कोल्हापूरप्रकरणाच्या दुमदुमीमुळें सप्टेंबरच्या सुमारास ३५०० जवळ जवळ उडूं लागल्या होत्या, हा खप पाहून व्यापारीहि जाहिराती घेऊन धांवूं लागले. त्यांना नाहीं म्हणतां येईना, होय म्हणतां येईना ! बातमीपत्रें लिहिणारे व मजकूर लिहून पाठविणारे ' पत्रांना कचऱ्याची टोपली दाखवूं नका ' म्हणून विनवूं लागले. यामुळें केसरीचा आकार वाढवावा अशी इच्छा झाली. 'इंदुप्रकाशा' एवढ्या आकाराचें निव्वळ मराठी पत्र अल्प म्हणजे अवघ्या एक रुपया किंम-तींत देतां यावें अशी केसरीकारांची इच्छा. पण एकदम पुष्कळसा उदार आश्रय मिळाला तर तें होणार; व वाचक लोकांना तशी स्पष्ट सूचनाहि करण्यांत

आली होती. पण एका आठवड्यांत हें सर्व स्वप्न एकदम अनुभवास कसें यावें! तात्पर्य हा धाडसी अंक नुसता नमुन्याचाच ठरून, एकेचाळिसावा अंक फिरून जुन्या आकाराचा निघाला; व संपादक महाराज, व्यवस्थापक महाशय, तृषित वाचकमंडळ व जाहिरातेच्छु व्यापारी या सर्वांचे मनोरथ जागचे जागींच जिरले. यापुढें केसरीचा आकार १८८३ अखेरपर्यंत पूर्वीचाच राहिला, व १८८४ च्या जानेवारीपासून तो डबल क्राऊनइतका झाला. १८८४–८५ सालांत केसरीचा खप चार साडेचार हजार प्रति इतका होऊं लागला, व आगरकर हे संपादक असत तोंपर्यंत ते हा आंकडा मोठ्या आढ्यतेनें केसरीच्या मुखपृष्ठावर छापीत.

परंतु या खपाच्या मानानें जमाखर्चाचीं तोंडें मिळून वर थोडा नफा उरावा तो मात्र उरत नसे. अगदीं प्रथम छापखान्यांत व वर्तमानपत्रांत तोटा येत असून न्यू स्कूलच्या पिशवींतून मधून मधून उसन्या रकमा आणाव्या लागत. मराठा पत्र हें तेव्हां अर्थातच बुडीत खातें होतें; व संपादकांना मोबदल्याची अपेक्षा नव्हती तरी मराठ्याच्या कागदाचा खर्चच डोईजड वाटे. केसरीचा खप पुष्कळ परंतु वर्गणी थोडी. त्या वेळच्या ज्ञानप्रकाश, ज्ञानचक्षु, पुणेंवैभव, शिवाजी यासारख्या वर्तमानपत्रांचीहि वर्गणी केसरीच्या दुपटीहून अधिक होती. जाहिरातींचे दरहि तेव्हां म्हणण्यासारखे चढले नव्हते. सोळा ओळीं-पर्यंत एक रुपया व पुढें प्रत्येक ओळीस दीड आणा हा दर १८८३ च्या फेब्रुवारी पावेतों होता. येथून पुढें १० ओळींपावेतों रुपया हा दर करण्यांत आला. कोल्हापूरप्रकरणांतील खटल्यामुळें जास्त कमी खर्च येऊन कर्ज झालें होतें, व साठे यांच्या छापखान्यावरील कर्जाचे हप्ते बरेचसे थकत असत. शिवाय सोहोनी यांची व्यवस्था असावी तितकी काटकसरीची नव्हती; यामुळें टिळक, आगरकर हे डोंगरी तुरुंगांतून १०१ दिवस कैद भोगून परत येऊन पाहतात तों छापखाना व वर्तमानपत्रें यांचा कर्जबाजारीपणा हें एक नवीनच संकट त्यांच्या-पुढें वाढून ठेवलेलें दिसलें. या संकटानें व कांहीं अंशीं खटल्याच्याहि दहशतीनें आपटे यांनीं आपण होऊन वर्तमानपत्रांचा संबंध सोडला. तीं तुमचीं तुम्हीच सांभाळा, असें टिळकांना तुरुंगांतून येतांच पहिल्याच भेटींत त्यांनी सांगितलें, व पुढें न्यू इंग्लिश स्कूलांतील भांडणांत वर्तमानपत्रांचा संबंध येई तेव्हां टिळक, नामजोशी व केळकर यांविरुद्ध ते आगरकरांची बाजू घेत. तुरुंगांतून आल्या-पासून टिळकांचें वर्तमानपत्रांतील लिहिणें होतें त्याहूनहि कमी झालें. त्यांच्या ऐवजीं वासुदेवराव केळकर लिहूं लागले. मराठ्यांत लिहिण्याचें काम नामजोशी

यांनीं आपल्या हौसेनें आपणाकडे हळू हळू अधिकाधिक घेतलें, व आगरकरांचें केसरींतील लिहिणें अधिकाधिक फैलावल्यानें मुख्य संपादक तेच ठरले. व ही व्यवस्था सामान्यतः ता. २२ आक्टोबर १८८७ पर्यंत, म्हणजे टिळक हे केसरीचें डिक्लरेशन करून जबाबदार संपादक होईपर्यंत, अशीच टिकली. आतां केसरीचें जोडीदार पत्र जें मराठा त्याविषयीं कांहीं माहिती देऊन मग फिरून या दोन्ही पत्रांकडे मिळून वळूं.

मराठा पत्राचा पहिला अंक रविवार ता. २ जानेवारी १८८१ रोजीं निघाला. त्याचा आकार डेमी असून पृष्ठसंख्या ८ होती. त्या काळीं मासिकांवर किंवा वर्तमानपत्रांवर व्यक्तिशः संपादक किंवा प्रकाशक यांचें नांव जबाबदारीच्या अर्थानें घालण्याची कायदेशीर सक्ति नसल्यामुळें, मराठ्याच्या अखेरीस "Printed and Published for the Proprietors at the Aryabhushan Press, No. 520 Budhawar Peth, Poona." एवढेच शब्द असत. दर्शनी पृष्ठावर "The Maratha with which is incorporated the Deccan Star." (यांतच "डेक्कन स्टार" हें पत्र सामील केलें आहे) असा उल्लेख आहे; व याला अनुलक्षूनच मराठ्याचा पहिल्या वर्षाचा पहिला अंक असतांहि त्यावर "न्यू सीरिज" (नवी आवृत्ति) असे शब्द बाजूला घातलेले असावे. मराठ्याच्या उद्देशपत्रिकेवर चिपळूणकर, गर्दे, आपटे, टिळक, आगरकर, नामजोशी अशा अनुक्रमानें सह्या आहेत.

'डेक्कन स्टार' हें वर्तमानपत्र नामजोशांच्या मालकीचें होतें. पण तें त्यांनीं हौसेनें चालविलें असलें तरी यशस्वितेनें चालविण्यास लागणारीं साधनें त्यांचेजवळ नव्हतीं. कुच रोटी कुच लंगोटी असें करून त्यांनीं तें चालविलें होतें. असें पत्र मराठ्यांत सामील करून घेतल्यानें मराठ्याच्या चालकांना "गुड-वुईल" किंवा मालमत्ता यांच्या रूपानें कांहीं विशेष फायदा होणार होता असें नाहीं. मुख्य फायदा हाच होता कीं, एकाकी व अप्रसिद्ध असतांहि आपल्या पायावर उभा राहून इंग्रजी वर्तमानपत्र चालविणारा एक हौशी व हुषार लेखक मराठ्याच्या चालकवर्गांत सामील होतो व खरोखरच नामजोशी यांनीं मराठ्याला जरूरीच्या वेळीं मजकुराची वाण केव्हांहि पडूं दिली नाहीं. पुणें म्युनिसिपालिटीचा कारभार व घटना, मुंबईसरकारच्या दरबारशीं होणारीं कारस्थानें व औद्योगिक चळवळ या विषयांवर त्यांना नेहमीं कांहीं ना कांहीं तरी नवीन

कल्पना सुचत, व ते नवीन चळवळी निर्माण करीत. यामुळें त्यांचा मराठ्याला उपयोग होत होता असें म्हणण्यापेक्षां मराठ्याचा त्यांना उपयोग होत होता म्हणणें अधिक खरें ठरलें असतें. ‘ डेक्कन स्टार ’चा संपादकच स्वतः सामील करून घेतला तर त्याचें मालकीचें पत्रहि त्याबरोबर सामील करून घ्यावें हें रीतीचेंच होतें; पण पहिल्या वर्षाच्या अखेरीस सामील वर्तमानपत्र म्हणून ‘ डेक्कन स्टार ’चें नांव मराठ्याच्या मुखपृष्ठावरून काढून टाकण्यांत आलें ! ! बारा महिन्यांचें शरपंजरी शयन पुरें झालें, पुढील वर्षापासून ‘ डेक्कन स्टार ’ अंतर्धान पावला तरी वाचकांना किंवा मूळ संपादकालाहि फारसें दुःख होण्याजोगें नव्हतें; यामुळें मराठ्याची जोड—नामाभिधानाची उपाधी टळली.

मराठा हा केसरीच्या आधीं दोन दिवस जन्मास आला. यामुळें वडीलपणाचा मान या इंग्रजी भावंडाकडे सहजच येतो. पुढें १८९१ चे सुमारास जेव्हां या दोन वर्तमानपत्रांत पंडिता रमाबाई वगैरे एक दोन विषयांवर परस्परविरोधी मतें प्रसिद्ध होऊं लागून एकप्रकारची भाऊबंदकी जुंपली, तेव्हां केसरीकार हे मराठ्याविषयीं लिहितांना कित्येक वेळां ‘ आमचे दादा ’ किंवा ‘वडील बंधु मराठाकार’ असा उल्लेख कुचेष्टेनें करीत, तो वर लिहिल्याप्रमाणें मराठा हा केसरीच्या आधीं दोन दिवस जन्मला या गोष्टीस उद्देशून होता हें सांगावयास नकोच. दादा हे भोळे असावयाचे असा जगाचा नियम आहे तसा मराठाहि भोळा आहे असें म्हणावयाचा केसरीचा हेतु. पण हा यदृच्छाप्राप्त ज्येष्ठकनिष्ठभाव इतर रीतीनेंहि संपादला गेला होता असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. मराठ्याची भाषा इंग्रजी; (पुष्कळ परप्रांतीय किंवा परदेशीय लोकांना मराठ्याची भाषा मराठी नसून इंग्रजी आहे हें समजावून सांगण्यास आम्हांस अजूनहि बराच वेळ खर्चावा लागतो !) व केसरीची भाषा मराठी; येवढ्याच भेदामुळें खरोखर या दोन पत्रांच्या लेखनपद्धतींत पुष्कळ फरक नेहमींच पडलेला आहे. परकी भाषा आपण कितीहि शिकलों तरी तींत देशीभाषेइतकें जोरदार लिहितां येत नाहीं. पण ओजस्वितेच्या दृष्टीनें जो हा दोष तोच दाक्षिण्याच्या दृष्टीनें गुण दिसतो. सर्व हिंदुस्थानांत जें वर्तमानपत्र वाचलें जाणार त्यांतील विषय व विचार एकाद्या विवक्षित प्रांतांतच वाचल्या जाणाऱ्या वर्तमानपत्रापेक्षां अधिक व्यापक स्वरूपाचे असणें अपरिहार्यच होय. यामुळें प्रांतिक विषयांवर स्वभाषेंत लिहितांना, संपादक हवेंतसें तोंडसुख घेऊं शकतो, व्यक्तिनिंदेनें स्वतः मळवून

...णी हा असे गुन्हे न घडण्याची एक अप्रत्यक्ष जामिनकीच असतें.
घातलेल्या पायाची लाथ किंवा हातकड्या घातलेल्या हाताची बुक्की ही
त् कमीच लागणार. त्यांतूनहि इंग्रजी शिकणारे आपण हिंदी लोक अभि-
इंग्रजी वाङ्मय वाचून पढिक बनलेले असतों, यामुळें बर्क किंवा शेक्स-
यांच्या प्रौढ आणि डौलदार भाषासरणीचें एकादें वाक्य स्वयंस्फूर्तीनें
ऱ्या तोंडून वेळीं निघूं शकेल; पण साधी, सोपी, ग्राम्य, खुमासदार अशी
इंग्रजींतून आम्हांस देतां येणार नाहीं. या बाबतींत कोणताहि गोरा
र नामदार गोखल्यांसारख्या पटाईत इंग्रजी लेखकाचा पराभव करूं शकेल.

...त्पर्य मराठा लिहिणाऱ्याच्या डोळ्यांपुढें सर्व हिंदुस्थान किंवा विलायतेंतील
वाचकवर्गहि असल्यामुळें, आणि त्याचें भाषाज्ञान एकांगी व मर्यादित
ामुळें, मराठ्यांतील लेख केसरींतील लेखांपेक्षां प्रायः अधिक प्रौढ, दम-
नेमस्त व दाक्षिण्ययुक्त असे वाटतात. किंबहुना एकाच मनुष्यानें,
विषयावर, एकाच आठवड्यांत मराठा व केसरी या पत्रांत लेख लिहिले
वरील भेद प्रत्ययास येतो. असा इतरांप्रमाणें आम्हांसहि अनेक वेळां
आलेला आहे. पण त्याची दुसरीहि एक बाजू अशी आहे कीं, केसरी
ून लिहिला गेल्यामुळेंच तो आपलें भक्ष्य अधिक अचुक हुडकून काढूं
व अधिक तडफेनें त्याचा संहार करूं शकतो. मराठीपेक्षां इंग्रजी
र्ग इतर प्रांतांप्रमाणें महाराष्ट्रांतहि पुष्कळ कमी हें तर झालेंच, परंतु
य मनुष्यास खुद्द टिळकांनीं केसरींत लिहिलेला लेख जितका पटत असे
याच्या मनांत तो भिनत असे तितका त्यांचा मराठ्यांतील लेख कधीं
ाहीं व भिनला नाहीं. या कारणामुळें केसरीचा खप मराठ्याच्या खपा-
मींच पुष्कळ अधिक असे. मराठ्याच्या जमाखर्चाचीं तोंडें गेल्या
बेचाळीस वर्षांत, व खुद्द टिळक संपादक असतांहि, मिळालीं नाहींत ही
डपणें सांगण्यास कांहींच हरकत नाहीं. साप्ताहिक इंग्रजी पत्रांचें नशी-
. त्यांचा जम सर्व हिंदुस्थानांत कोठेंच बसला नाहीं. खुद्द जाति-
ानें चालविलेला मुंबईचा "चँपियन," व खुद्द इंग्रजापेक्षांहि अधिक
ग्रजी भाषा लिहिणारा मलबारींचा "इंडियन स्पेक्टेटर" किंवा नट-
"इंडियन सोशल रिफॉर्मर" यांनाहि हाच अनुभव आल्याचें त्यांनीं

घडत आलेलें आहे. मराठ्याची वर्गणी सुरवातीस सालीना टपालखर्चासह आठ रुपये म्हणजे केसरीच्या त्या वेळच्या वर्गणीच्या आठपट होती. मराठ्याच्या आठ पानांची छपाई व कागदखर्चहि तसाच मोठा होता. जाहिरातींचा दर बारा ओळींस एक रुपया याप्रमाणें होता; परंतु मराठ्याचा प्रसार अल्प असल्या-कारणानें जाहिरातींचें उत्पन्न मराठ्यास कधींच फारसें लाभलें नाहीं. तें इतकें कीं, मराठ्याच्या जमाखर्चाचा अंदाज करितांना तें लक्षांत न घेतलें तरी चालण्याजोगें होतें; व प्रायः जाहिरातींची जागा जाहिरातींच्या दरांच्या जाहि-रातींनेंच अडवलेली आढळते !

पण अशा रीतीनें खर्च अंगावर भरूनहि मराठा पत्र काढण्याचें काय कारण ? याचें उत्तर हेंच कीं त्या वेळच्या व त्या लोकांच्या राष्ट्रीय भावनेच्या उद्गारांना इंग्रजी तोंडहि फुटल्याशिवाय तिचें समाधान होणें शक्य नव्हतें. राजकीय विषयांवरील विचार स्वकीयांना समजून सांगण्याला केसरीचा जो उपयोग तोच, ते विचार इंग्रज राज्यकर्ते किंवा परप्रांतीय हिंदी लोक यांना सांग-ण्याला मराठ्यासारख्या इंग्रजी पत्राचा उपयोग. इंग्रजी शिक्षण मिळविले-ल्या विद्वानांना इंग्रजींत लेख लिहिण्याची आवड असणें अगदीं स्वाभा-विक होय. ही नुसती आवड नव्हे तर संवयहि बनून जाते. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर हे निबंधमालेसारखें मासिक पुस्तक चालवून त्यांत आंग्लमय किंवा आंग्लप्राय बनलेल्या सुशिक्षितांवर कोरडे ओढीत असतां स्वतः ते आपल्या बंधूला व स्नेह्यांना इंग्रजींत पत्रें लिहित हा एकप्रकारचा "वदतो-व्याघाता" चा दोषच नव्हे काय ? पण हा दोष अद्यापिहि आपणांतून गेलेला नाहीं. रानडे-गोखलेच काय पण चिपळूणकर-टिळकहि खासगी पत्रव्यवहार मराठीपेक्षां इंग्रजींतूनच अधिक करीत हें प्रसिद्ध आहे. पण मराठा वर्तमानपत्र काढण्याचा हेतु इंग्रजी भाषेंत लिहिण्याच्या हौसेपेक्षां उपयोगाला अनुलक्षूनच अधिक होता. मराठींत पुष्कळ लिहिलें पण सरकार-दरबारीं तें भाषांतर करून वाचणार कोण ! आपले हितचिंतक व मदतगार इंग्लंडांतहि आहेत, त्यांना आपल्या गोष्टी खुलासेवार व मार्मिकपणें कशा कळ-वितां येणार ? खरेंच बोलावयाचें तर त्या वेळच्या आम्हां सुशिक्षित लोकांत

ा दृढ विश्वास होता कीं, सरकारी इंग्रज अधिकारी किंवा त्रयस्थ इंग्रज
क यांच्या गळ्यांत कोणतेंहि गाऱ्हाणें बिनतोड बांधलें, किंवा त्याविषयींचा
वाद त्यांच्या गळीं उतरविला म्हणजे आपला कार्यभाग बहुधा हटकून होणार.
वळ हवी पण ती स्वकीयांपेक्षां परकीयांच्या शिक्षणाकरितांच अधिक हवी.
वळ म्हणजे पुष्कळसें शिक्षण–फारशी कृति नव्हे.

रकाराजवळ महाराष्ट्राचें मनोगत पदोपदीं व परोपरी कळवील असा दुभाष्या
व सरकार तो ठेवूंहि इच्छित नाहीं. ओरिएंटल ट्रॅन्सलेटर आधीं वाचणार
, त्यांतून भाषांतर करणार किती, व अनुग्रहापेक्षां निग्रहाच्या दृष्टीनें तो
वर्तमानपत्रांकडे अधिक पाहाणार. यामुळें त्याचे रिपोर्ट एकांगी, संक्षिप्त,
, चुकीच्या भाषांतरानें किंवा खोडसाळपणानें दूषित झालेले असणार.
रितां प्रजेनें थोडी झीजहि सोसावी, पण मध्यस्थाचे वरील सर्व दोष ज्यांत
ार नाहींत असा कायमचा दुभाष्या आपण होऊन सरकारास सुलभ करून
, याकरितां मराठा हें पत्र काढलें गेलें असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. मरा-
या पहिल्या अंकांतील आत्मनिवेदनरूप लेखांत त्याच्या संस्थापकांनीं
ा हेतु खालीलप्रमाणें दिला आहे. "Our true primary duty
be to interpret, petition and instruct, and advocacy
be said to form the second part of our real work."
ाष्याचें काम त्या काळीं दोन दोन भाषेंत चालविल्या जाणाऱ्या इंदुप्रकाश,
काश, सुबोधपत्रिका यासारख्या अँग्लो व्हर्न्याक्युलर पत्रांकडून थोडेंबहुत
नात असे. पण या तरुण महाराष्ट्रीय मंडळीस हें काम धेडगुजरी व अपुरें
म्हणून अँग्लोव्हर्न्याक्युलर पत्राऐवजीं त्यांनीं केसरी हें निव्वळ मराठी व
हें निव्वळ इंग्रजी पत्र काढण्याचें ठरविलें. संपादकीय लेखांप्रमाणेंच
ाचा दुसराहि एक भाग त्यांनीं योजिला होता. तो मात्र सरकारापेक्षां
ांच्या शिक्षणाकरितां होता. यांत नामांकित इंग्रजी वर्तमानपत्रें व
पुस्तकें वगैरेंतून उतारे किंवा मोठ्या लेखांचे सारांश देण्याचा हेतु
या भागास उद्देशून शास्त्रीबोवांनीं निबंधमालेंत मराठ्याचें वर्णन
प्रमाणें केलें होतें:—

मराठा पत्र) वाचलें असतां बहुतेक मोठींमोठीं इंग्रजी वर्तमानपत्रें व
पुस्तकें वाचण्याचें श्रेय येण्यासारखें आहे व त्यामुळें दूरदूरच्या गांवीं

सरकारी कामामुळें ज्यांस राहणें पडतें व जगांत काय चाललें आहे हें समजण्याचा ज्यांस चांगलासा मार्ग नसतो त्यांस तें विशेष उपयोगाचें आहे. "

आपण घेतलेलें नांव 'मराठा' असें असलें तरी आपली दृष्टि संकुचित व आपला अभिमान केवळ प्रांतीय स्वरूपाचा नाहीं असें सांगून मराठ्यानें पहिल्याच लेखांत असें म्हटलें होतें कीं, आमच्या इतिहासप्रसिद्ध नांवावरून कोणाला कदाचित् अशी भीति वाटेल कीं, आम्ही इतरांच्या मुलखांवर स्वाऱ्या व हल्ले करूं लागूं, पण ही भीति निराधार आहे. मराठा हें पत्र कांहीं थोड्या पुणेकर ब्राह्मणांच्या हातीं राहिलें तरी तें कोणत्याहि विशिष्ट जातीचा अगर वर्गांचा बेसुमार अभिमान धरणार नाहीं; व या प्रतिज्ञेचें शक्य तितकें आजवर पालन झालें आहे असें आम्हांस वाटतें.

पहिल्या वर्षांत मराठ्यांत इतर विषयांबरोबर कोल्हापूर संस्थानावर विशेष कडक लेख आले; व यासंबंधानें विशेष माहिती आम्ही पुढें कोल्हापूर प्रकरणावरील भागांत देणार आहोंत. येथें इतकेंच सांगतों कीं, कोल्हापूरच्या खटल्यांत टिळकांना शिक्षा होऊन ते सुटून आल्यावर त्यांनीं फिरून मराठ्याचें डिक्लरेशन केलें नाहीं. वासुदेवराव केळकर यांच्याकडेच टिळकांच्या गैरहजेरींत मराठ्याचें संपादकत्व आलें. तें त्यांजकडे ३ सप्टेंबर १८९१ पर्यंत होतें. या दिवशीं टिळकांकडे केसरी व मराठा या दोन्ही पत्रांची पूर्ण मालकी येऊन, त्यांनीं या दोन्ही वर्तमानपत्रांचे जबाबदार संपादक म्हणून डिक्लरेशन केलें. पण ही गोष्ट घडून येण्याचा थोडासा पूर्व वृत्तान्त आहे तो सांगितला पाहिजे. हा वृत्तान्त एक दोन वर्षांचा नसून सुमारें सात वर्षांचा आहे. शिवाय यांत मतभेदाच्या तीन चार बाबींचा वेगवेगळ्या रीतीनें विचार करणें सोईचें होणार आहे. या चार बाबी म्हणजे (१) फक्त न्यू इंग्लिश स्कूल व कॉलेज किंवा डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी हीं कोणत्या तत्त्वांवर चालविलीं जावीं. म्हणजे तिच्या घटकांनीं प्रत्यक्ष पगाराची अपेक्षा किती ठेवावी, सोसायटीचें काम संभाळून कां होईना पण इतर काम त्यांनीं अंगावर घ्यावें किंवा नाहीं, निदान द्रव्योत्पादक असें काम हातीं घ्यावें किंवा कसें. (२) डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी, तिचे सभासद आणि छापखाना व वर्तमानपत्रें यांचा संबंध राहावा अगर राहूं नये व राहिल्यास तो कसा असावा. (३) सोसायटीचा कांहीं संबंध नसतांहि मतभेदाच्या बाबतींत स्वतः केसरी व मराठा या पत्रांचाच

सामायिक मालकीच्या दृष्टीनें परस्पर संबंध कसा राहावा. (४) सार्व-जनिक मतभेदामुळें किंवा व्यक्तिगत स्वभावभेदामुळें होणारीं भांडणें. पैकीं पहिल्या बाबीसंबंधानें स्वतः लोकमान्य टिळकांनीं सोसायटी सोडतेवेळीं राजिनामा दिला त्यांत सविस्तर विवेचन केलें असल्यामुळें त्याचा सारांश दिला असतां या मुद्याचें काम भागेल असें आम्हांस वाटतें. दुसऱ्या मुद्यासंबंधानें सामाजिक बाबतींतील मतभेदावरून डे. ए. सोसायटींतील टिळक पुरस्कृत एक पक्ष व आगरकर पुरस्कृत दुसरा पक्ष यांचें, झुंज सुमारें चार वर्षे सतत कसें चाललें होतें, व शेवटीं १८८७ सालीं टिळकपक्ष विजयी होऊन वर्तमान-पत्रापुरते आगरकर बाहेर कसे पडले याचा वृत्तान्त द्यावा लागेल. तिसऱ्या मुद्यासंबंधानें केसरी मराठा हीं पत्रें व आर्यभूषण छापखाना यांच्या परस्पर सांपत्तिक संबंधाविषयीं प्रथम कांहीं माहिती देऊन, नंतर शेवटीं सोसायटीपैकीं वर्तमानपत्रांच्या संबंधांत उरलेले एकटे वासुदेवराव केळकर यांची व टिळकांची फूट होण्याचा प्रसंग कसा आला, केळकरांनीं वर्तमानपत्रें कशीं सोडून दिलीं, व एकट्या टिळकांनीं आर्यभूषण छापखाना व वर्तमानपत्रें यांची भागीदारी तोडून तीं व त्याबरोबरचें कर्ज घेऊन ते सर्वस्वीं स्वतंत्र कसे बनले हें सांगावें लागेल. चौथा मुद्दा म्हणजे हौसेनें व एका उच्च ध्येयाला मोहून सोसायटींत एकत्र आलेल्या या तरुण लोकांचे स्वभावभेदामुळें वेगवेगळे पंथ होऊन प्रत्ये-काला वेगवेगळी दिशा कशी लागली, हा मनोरंजक बोधपर पण खेदकारक, वृत्तान्तच होय.

भाग ६ वा

कोल्हापूर प्रकरण व पहिली शिक्षा

कोणत्याहि देशांत सार्वजनिक कामांत पडणाऱ्या मनुष्याची तुरुंगांत जाण्या-पर्यंत तयारी असावी लागते. सन १८८२ च्या पूर्वी हिंदुस्थानांत तुरुंग नव्हते किंवा लोक बंदिवासांत पडत नसत असें नाहीं. तथापि खासगी गुन्हे करून तुरुंगांत जाणें व सार्वजनिक चळवळींत गुन्हे घडून तुरुंगांत पडणें यांत पुष्कळ अंतर आहे. सन १८८२ च्या पूर्वी या दुसऱ्या प्रकारच्या गुन्ह्याकरितां हिंदुस्थानांत एकहि मनुष्य तुरुंगांत पडला नसेल असें कसें म्हणावें? कारण १८५७ च्या बंडांत शेंकडों अपराधीच काय पण निरपराधी लोकसुद्धां फांशी गेले; मग तुरुंगवासांत पडले असल्यास नवल काय! पण आमचें विधान मुख्यतः शांततेच्या राजकीय चळवळीच्या संबंधाचें आहे. इतर कोणाला हा मान यापूर्वी मिळालेला असो अगर नसो; पण टिळकांना तरी हा मान महाराष्ट्रांत पहिल्यानेंच मिळाला. व तोहि त्यांच्या वयाच्या पहिल्या पंचविशींत. १८८२ सालीं त्यांना चार महिन्यांची साध्या कैदेची शिक्षा झाली व तुरुंगवासाच्या चरित्रांतला त्यांचा उपनयन संस्कार झाला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. ही शिक्षा स्वरूपतः एका व्यक्तीची बदनामी केल्याच्या आरोपाकरितां झाली होती हें खरें. तथापि वस्तुतः हें व्यक्तिव्यक्तींचें भांडण नव्हतें व त्यांत कोणासहि व्यक्तिस्वार्थ साधावयाचा नव्हता. या बदनामीचे खटल्याला राजकीय चळवळीचें आंतून जाड अस्तर लागलेलें होतें. व त्याचें प्रत्यंतर हेंच कीं या शिक्षेचा वार टिळकांवर झाला तरी त्यानें त्यांच्या व्यक्तिचारित्र्याला यत्किंचितहि जखम न होतां त्यांना एक प्रकारचा कीर्तिलाभच घडला.

न्यू स्कूलच्या मंडळींनीं केसरी व मराठा हीं पत्रें सुरू केलीं तेव्हांच 'हे लोक नुसते पंतोजी नसून देशाभिमानी, समाजाभिमानी असे उद्योगशील व चळवळे लोक होणार' हें भाकीत उघडच ठरलें. यापूर्वी पुण्यांत ज्ञानप्रकाश वर्तमानपत्र चालू होतें. तथापि त्याला विद्वान् व राजकारणप्रिय असे संपादक न मिळाल्यामुळें लोकांना तें फारसें आवडत नव्हतें. वर्तमानपत्रांकरितां जसा छापखाना असूं शकतो तसेंच छापखान्याकरितांहि वर्तमानपत्र असूं शकतें. या दुसऱ्या प्रकारच्या वर्तमानपत्राची स्थिति बिनवारशी पोरक्या पोराप्रमाणें असते. कोणीं

वेळेवर येऊन घोटभर दूध घातलें तर घातलें, नाहीं त्यानें खुशाल उपास काढावे! यामुळें तें कधींहि बाळसें धरीत नाहीं, त्याकडे पाहून कोणाचें मन प्रसन्न होत नाहीं, व त्याच्या हातून कांहीं कार्य होईल असा विश्वासहि कोणास पटत नाहीं. केसरी व मराठा हीं पत्रें लेखकांच्या हौसेनें व उद्यमप्रियतेनें निघालेलीं असल्यामुळें, त्यांना लेखांची उणीव पडत नसे; येवढेंच नव्हे तर हे लेख विद्वान् व पाणीदार माणसें लिहितात असें तेव्हांच दिसून आलें, व कोठें कोणाचें राजकीय दुःख असेल तर तें चव्हाट्यावर आणण्याला हें एक सत्तेचें व सोईचें द्वार निर्माण झालें असा लोकांना भरंवसाहि वाटूं लागला.

आतां दुःख राजकीय असलें तरी त्याची हकीकत खरी असेल तीच छापणें न्यायाचें होय. पण या बाबतींत सामान्य लोकांच्या अंगीं भोळेपणा व भावना-प्राधान्य असून, त्यांच्या जोडीला कायद्याचें अज्ञानहि असतें. यामुळें ते वाटेल त्या खऱ्या खोट्या, वास्तविक वा काल्पनिक, अशा सर्व प्रकारच्या हकीकतींची सर-मिसळ करून वर्तमानपत्रांकडे पाठवितात. यांत पाठविणाराचा हेतु प्रायः संपाद-कास गोत्यांत आणावयाचा नसून केवळ आपल्या विचारास प्रसिद्धी मिळविण्याचाच असतो खरा. पण मजकूर प्रसिद्ध करण्याची जबाबदारी सर्वस्वीं संपादकांवर असल्यामुळें त्याला अशी माहिती छापणें अगर न छापणें हें एक संकटच होऊन बसतें. खऱ्याखोट्याची निवड पुष्कळ वेळां खुद्द जाग्यावर जाऊन देखील एकादे वेळीं पक्की होत नाहीं. मग ती संपादकाच्या खोलींत बसून कशी होणार! बरें; फाजिल व्यवहारचतुर माणसाप्रमाणें परक्या बातमीदारांवर सहसा विश्वास न टाकतां अविश्वासच टाकीत गेल्यास, धारिष्ट व तत्परता हे जे दोन गुण संपादकांच्या अंगीं अवश्य लागतात ते आपल्या अंगीं नाहींत असें ठरून शीलाला बट्टा लागणार. अशा अडचणींत स्वतः संपादकाच्या मनाला तळमळ असेल तरच कांहीं चळवळ होईल. मग त्याबरोबर कांहीं चुकाहि होवोत.

ही तळमळ केसरी व मराठा पत्रांच्या तरुण संपादकमंडळांत निःसंशय होती. म्हणून त्यांचा कल सावधगिरीपेक्षां धारिष्टाकडेच अधिक वळला. आपल्या तळ-मळीचा व हौसेचा फायदा अविचारी उतावळे किंवा दुष्ट लोकहि घेण्याचा संभव आहे ही गोष्ट त्यांना माहीत नव्हती असें नाहीं. किंबहुना या गोष्टीस उद्देशूनच 'पत्रें पाठविणारास सूचना' या मथळ्याखालीं तारीख १३ सप्टेंबर १८८१ च्या केसरींत खालील शब्दांनीं चुणचुणीत इशारत दिली गेली होती. "बडोद्यासंबंधानें

आम्ही चर्चा करितों म्हणून कांहीं लोक मोठीं तऱ्हेवाईक पत्रें आमच्याकडे धाडीत असतात. असें करणारांचा मतलब कांहीं असो. पण सर्व बातमीदारांनीं इतकें लक्षांत ठेवावें कीं खात्रीलायक सह्या देऊन ते लिहितात तो मजकूर खरा आणि साधार अशी आमच्या दिलाची खात्री झाल्याखेरिज आम्ही कोणचेंहि पत्र छापणार नाहीं. टवाळ लोकांच्या हुच्चेपणाच्या लेखास केराच्या करंडींतच स्थान मिळावयाचें." पण दुर्दैवानें तरुण केसरीकारांच्या व्यवहारचतुरपणाची ही दर्पोक्ति व्यर्थ ठरण्याची वेळ लवकरच आली. केसरी मराठा पत्रांच्या या जागत्या पाहरेवाल्याला गोता देणारी धाडसी मंडळी यापूर्वींच जन्मास येऊन चार पावसाळे अधिक खाऊन राहिली होती. आणि एकादे वेळीं फरशी केलेल्या जागेंतच जसा एकदम भोसका पडून गुडघ्याइतका पाय जावा, त्याचप्रमाणें खोटीं, बनावट व घोर बदनामी करणारीं बातमीदारांचीं पत्रें छापल्याबद्दल संपादक महाशयांना तुरुंगांत जावें लागलें !

केसरी व मराठा पत्रांत पहिल्या सालीं चळवळीच्या स्वरूपाचे लेख आले त्यांत बरेचसे देशी संस्थानासंबंधाचे होते. ब्रिटिश सरकारावरहि टीका येत असे; पण खुद्द खालसामुलखांत जो अन्याय होतो त्याहून पोलिटिकल एजंट, रेसिडेंट वगैरे हस्तकांच्या हातून अधिक होतो. देशी संस्थानांत अन्यायाचा नुसता धुडगूस घातला जातो अशी समजूत हल्लींप्रमाणें तेव्हांहि होती, व हल्लींइतकीच तेव्हां ती खरीहि होती. फरक असल्यास तो हाच कीं लोकांमध्यें देशी संस्थानांसंबंधानें आज जें प्रेम वसत असेल त्यापेक्षां तें तेव्हां खास दसपट अधिक वसत होतें. चाळीस वर्षांपूर्वीं आपल्या लोकांना कदाचित् असा विश्वास वाटत असावा कीं, एकाद्या देशी संस्थानास जर सुदैवानें हुषार, न्यायी व पाणीदार अधिपति लाभला, तर तो आपल्या सुराज्यव्यवस्थेनें व प्रजावात्सल्यानें इंग्रज सरकारला लाज आणील; आणि 'हें चित्र पहा व तें चित्र पहा' असें अभिमानानें दाखवावयास सांपडेल. आज चाळीस वर्षांनंतर हा विश्वास फारसा उरलेला आहे असें म्हणतां येत नाहीं. शिवाय राजकारणाची प्रगति अलीकडे पुष्कळ झाल्यामुळें स्वराज्याची (लोकसत्तेची) तहान सुराज्यानें स्वदेशी राजाहि भागवूं शकत नाहीं हा सिद्धांत दृढ प्रस्थापित झाला आहे. तें असो. प्रस्तुत मुद्दा हा कीं, केसरी व मराठा हीं पत्रें जन्मास आलीं त्या काळीं देशी संस्थानिकांबद्दल अत्यन्त प्रेम वाटत असून, पोलिटिकल एजंट व रेसिडेंट यांजबद्दल अत्यन्त अविश्वास वाटत असे. आणि

त्यांच्या धोरणानें व तंत्रानें चालणारे नेटिव्ह दिवाण व कारभारी यांच्याविषयीं तर एकप्रकारें द्वेषबुद्धीच वाटे. इंग्रज सरकार हें काय बोलून चालून परकेंच ! त्यांना आमच्या देशी संस्थानांचें हित व्हावें असें कसें वाटणार ? पण दिवाण व कारभारी हे आमच्या हाडामांसाचेच ना ! मग त्यांना संस्थानाबद्दल अभिमान कां वाटूं नये ? येवढा पगार खातात तर इनामदारी राखून आपल्या धन्याच्या तर्फें इंग्रज सरकारशीं त्यांनीं कां झगडूं नये ? असें प्रत्येकास सहजच वाटे. पण अनुभव पहावा तो अगदीं उलट. "रविरपि न दहति तादृक्यादृक् परिदहति वालुकानिकरः । अन्यस्मात् लब्धपदो नीचः प्रायेण दुःसहो भवति ॥" ही उक्तीच पदोपदीं खरी ठरत असे. एक वेळ एजंट किंवा रेसिडेंट पुरवला, कारण तो परका म्हणून दूर तरी राहतो. पण दिवाण किंवा कारभारी नको, कारण त्याला वरिष्ठ राजकारणापासून तों राजवाड्यांतील खाजगीच्या कान्याकोपऱ्यापर्यंत प्रवेश सुलभ असावयाचा, व हातीं सत्ताहि भरपूर. यामुळें वर्तमानपत्रांत देशी संस्थानावर लेख या वेळीं यावयाचे म्हटलें म्हणजे त्यांत हे दिवाण व हे कारभारी यांजवर हल्ला प्रायः ठेवलेला असावयाचा !

पहिल्याच वर्षी केसरीमध्यें कोल्हापुरांतील राज्यकारभारासंबंधानें लेख येऊं लागले, व ते पुढील सालीं विकोपास जाऊन खटला झाला. तथापि केसरीनें समाचार घेतलेलें हें पहिलेंच देशी संस्थान नव्हे. कारण त्याच्याहि पूर्वी बडोदें संस्थानासंबंधानें केसरींत लेख येत होते. यापूर्वीं कांहीं वर्षें बडोद्याचे अधिपति मल्हारराव गायकवाड हे पदच्युत झाले असून, दत्तक घेऊन गादीवर बसविलेले छोटे सयाजीराव महाराज यांना अद्याप मुखत्यारी मिळावयाची असल्यामुळें, सर्व कारभार दिवाणाचे हातीं होता; व त्यावर इंग्रज सरकारची देखरेख असे. या वेळचे बडोद्याचे दिवाण सुप्रसिद्ध राजा सर टी. माधवराव हे होते. यांनीं त्रावणकोरास दिवाणगिरींत लौकिक मिळविला होता. पण हे स्वतः महाराष्ट्र ब्राह्मण असतांहि इंदूरच्या मराठी दरबारांत त्यांचें फारसें तेज पडलें नाहीं. बडोद्यास तर त्यांच्याविषयीं लोकांत अप्रीतिच होती. याचें खरें कारण असें असावें कीं, सयाजीरावमहाराज हे हुषार व सुशिक्षित असल्यामुळें, ते संस्थानचा कारभार लवकरच मुखत्यारीनें हातीं घेऊन पूर्वीच्या अमदानीचा दुर्लौकिक धुवून काढतील अशा आशेनें लोक मोठे आतुर झाले होते; पण तरुण राजपुत्राला मुखत्यारी मिळण्यापूर्वीचा काल हा एक प्रकारें संधिकाल असल्यामुळें आपल्याला काय हवें नको तें

हवी तर सरकारचें ऐकिलें पाहिजे. अशा शर्तीनें [illegible] आणि मान्य करितो; व या अडचणींच्या अंगी पाडण्यास [illegible] आधींच पदरांत पाडूनहि घेण्यास इंग्रज सरकारच्या दिवाण व [illegible] मदत होते.

राजा सर टी. माधवराव यांनीं अशा संधिकालांत इंग्रज सरकारचें हित पाहिलें व आपल्या धन्याचें अनहित केलें अशी लोकांना [illegible] शंका आली होती. कोणीकडे निःस्वार्थी दादाभाई कीं ज्यांनीं बडोदें संस्थानच्या हितासाठीं दिवाण-गिरीवर लाथ मारली; व कोणीकडे सर टी. माधवराव कीं ज्यांनीं आपल्या [illegible] करितां बडोदें संस्थानचे हक्क खुशाल गमवावयास काढले. माधवरावांनीं [illegible] कोळ सटर फटर सुधारणा बडोद्यास सुरू केल्या. पण लोकांची विवेकबुद्धि जागृत असल्यानें त्यांनीं भुलून न जातां मुख्य मुद्यावर नजर ठेविली होती. बडोद्याच्या नवीन राज्यपद्धतीचा मसुदा '[illegible]' आणि बडोद्याचे 'कॉन्टिन्-जण्ट' म्हणजे तैनाती फौज वगैरे बाबतींत [illegible] देऊन या दिवाण-साहेबांनीं संस्थानचें कायमचें नुकसान केलें ही गोष्ट त्यांना रुचली नाहीं. शिवाय मद्रासी लोक जिकडे तिकडे कचेऱ्यांतून भरले, मराठे लोकांचा योग्य मान राखला नाहीं, सयाजीमहाराजांवर विनाकारण कडक [illegible], त्यांना स्वतंत्र राजकीय शिक्षण मिळूं नये म्हणून सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांमार्फत [illegible] त्यांना [illegible] हरकत केली, वगैरे अनेक किरकोळ दोषारोप त्यांजवर होते ते निराळेच. केसरी मराठ्यांत या प्रकरणावर वर्षभर मोठे [illegible] व मुद्देसूद लेख आले होते. पण सुदैवानें ही टीका विकोपास गेली नाहीं.

कोल्हापूरची स्थिति दुर्दैवानें बडोद्याहून अधिक नाजूक होती. तेथील मुख्य धनी शिवाजीमहाराज वेडे झाल्याचा संशय येऊन लोकांस दुःख होत होतें व त्याहून दुर्दैवाची गोष्ट ही कीं, करवीरकर महाराजांना वेड लागण्याला त्यांच्या पदरचे दिवाण हेच कारणीभूत आहेत अशी लोकांना, खोटीच का होईना पण [illegible] शंका आली होती. यामुळें कोल्हापूरचे कारभारी रावबहादुर माधवराव बर्वे यांच्या मानानें बडोद्याचे दिवाण सर टी. माधवराव हे पुष्कळ बरे असें लोकांना वाटे. महाराजांचे बाल्यावस्थेंत कोल्हापूरची दौलत परस्वाधीन असतां, म्हणजे इंग्रज सरकार हे ट्रस्टी व दिवाण हे त्यांचे पगारी मुनीम असतां, दरबारी मानि-

त्यांतील लक्षावधि रुपयांचा चुराडा झाला. निरुपयोगी भव्य इमारती, चैनीचीं नक्षीदार कामें वगैरे करून कारभाऱ्यांनीं दरबारचें दिवाळें वाजविण्याची वेळ आणली वगैरे, असे लोकप्रवाद सुरू होते. केसरी–मराठ्याचें धाडसी धोरण पाहून कोल्हापुरांतील राजपक्षपाती लोकांना अर्थातच उत्तेजन आलें, व त्यांनीं संपादकाकडे सर्व हकीकती पाठविण्यास सुरवात केली. अशा रीतीनें क्रिया व प्रतिक्रिया सुरू होऊन कोल्हापूर प्रकरण हें केसरी–मराठ्यांतील वाचण्याचा एक महत्त्वाचा विषय असें लवकरच होऊन बसलें. ता. ११ आक्टोबर १८८१ च्या केसरींत खालील शब्द आढळतात. "कोल्हापूर छत्रपती महाराजांची सध्यांची अशी स्थिति आहे कीं, ती ऐकून पाषाणहृदयाच्या देखील कांळिजाला घरे पडतील. महाराजांचे प्राण जाऊन शव हातीं आल्यावर आमचे लॉर्ड साहेब जागृत होणार काय ! कोणत्याहि कारणानें छत्रपतीच्या जीवास अपाय झाला तर त्याचा कलंक बादशाही राणीच्या आणि तिच्या प्रतिनिधींच्या कपाळीं आल्याखेरीज राहणार नाहीं."

हे शब्द तर कडक आहेतच, पण त्यांहून कितीपट अधिक कडक टीका लोक खासगी संभाषणांतून करीत असतील, व दिवाण माधवराव बर्वे यांची आपल्या धन्यासंबंधाची गुन्हेगारी किती खरी मानीत असतील, याचें अनुमान वरील शब्दांवरून सहज करितां येईल. याचें प्रत्यंतर पुण्यास ता. २४ नोव्हेंबर रोजीं रात्रीं आनंदोद्भव नाटकगृहांत भरलेल्या जाहीर सभेंत मिळालें. सभेस हजारों लोक आले होते. वृद्ध पेन्शनर गोपाळराव हरी देशमुख हे अध्यक्ष होते. मुख्य भाषण कोल्हापूरचे एक पुढारी वकील सदाशिव पांडुरंग ऊर्फ नाना भिडे यांचें झालें. हे धंद्यानें वकील तर होतेच, पण कोल्हापुरचे दत्तक महाराज यांची पहिल्या घरची आई राधाबाईसाहेब यांचें मुखत्यारपत्र त्यांनीं या कामीं घेतलें होतें. महाराज या राधाबाईचा पोटचा गोळा, म्हणून त्यांनाच त्यांची खरी कळकळ असें लोकांना वाटणें साहजिक होतें. भिडे यांनीं श्रोतृमंडळीस तास दोन तास आपल्या सहज वक्तृत्वानें भारून टाकलें. व त्यांत आलेली विसंगतता व ग्राम्यता ही करुणरसाला देखील उपकारक व्हावी अशीच त्या विषयांतील मूळ हकिकतीची भयानक भूमिका होती.

भिडे यांनीं सांगितलेल्या हकिकतीचें तात्पर्य असें होतें कीं, कोल्हापूरकर महाराज हे वास्तविक वेडे नसून त्यांजवर हा वृथा आळ कारभाऱ्यांनीं आणलेला आहे.

यांत महाराजांच्या दत्तक घराण्यांतील एक आई सामील असून महाराज व त्यांचें कुटुंब यांची निर्दयपणें ताटातूट करण्यांत आलेली आहे. आणि महाराजांचा बंदिवासांत अत्यंत छळ केला जात असून, त्यांना जपण्याकरितां म्हणून ठेवलेले गोरे डॉक्टर व रखवालदार यांच्या हातून लवकरच त्यांचा खून होण्याची भीति आहे. ही भयंकर हकीकत लोकांनीं कल्पनेनें पूर्वीं ताडलीच होती. पण नाना भिडे यांच्या रसभरित वाणीनें ती प्रत्यक्ष ऐकल्यावर पुण्याचे लोकांस काय वाटलें असेल याची कल्पना सहजच करतां येईल. ता. २९ नोव्हेंबर १८८१ च्या केसरींत वरील सभेची हकीकत देऊन शिवाय संपादकांनीं अग्रलेखांत खालील टीका केली होती:—

"कोल्हापुरायेवढें संस्थान आणि त्यांत इतके दिवस येवढें खूळ माजून रहावें आणि चाबकाचा मार काय, छड्या काय, रंगमहालांतील लज्जास्पद व अधमाधमतेचा प्रकार काय—हें सर्व चालावें आणि इंग्रज बहाद्दुरांस त्याची खबरही नसावी, किंवा त्याकडे एकसारखा कानाडोळा करण्यांत यावा, ही आमच्या सरकारच्या राजनीतीस व व्यवस्थेस अतिशय काळिमा आणणारी गोष्ट आहे. जें आमचें सरकार कैद्यांचे हाल होऊं नयेत म्हणून तजविजी करतें त्यांच्या कानीं बिचाऱ्या छत्रपतीचा आक्रोश येतच नाहीं कीं काय!" केसरीनें असेंहि म्हटलें कीं, कोणाची जिंदगी उपटावयाची असली कीं, त्याला उगाच वेडा ठरवून इस्पितळांत कोंडतात अशीं वर्णनें विलायती कादंबऱ्यांत आपण वाचतों त्यांतलाच हा प्रकार. मात्र येथें तो खरोखर घडणारा आहे. ग्रीन कॉक्ससारख्या गोऱ्या रखवालदाराचें दर्शन जर महाराजांना अप्रिय तर त्यांना दूर करून ममतेची त्यांच्या पहिल्या घरची आई त्यांच्या शुश्रूषेला कां ठेवूं नये! विलायती औषधांचा महाराजांना वीट आला असेल तर देशी वैद्यांचें औषध देऊन पहावें. तात्पर्य डोक्याला त्रास झालेल्या मनुष्याला त्याच्या छंदानेंच वागविलें पाहिजे; त्याच्या कलाविपरीत केल्यानें तो वेडा नसला तरी वेडा व्हावयाचा. राधाबाईनीं गव्हर्नरसाहेबांची कलकत्त्यास गांठ घेतली, पण डाक्तरी इलाज थकल्याशिवाय आईच्याहि ताब्यांत महाराजांना देतां येत नाहीं असें सांगून त्यांनीं बिचारीची निराशा केली.

टाइम्स वगैरे इंग्रजी पत्रांतून ही चर्चा सुरू असून ते असा सल्ला देत कीं महाराजांना विलायतेस पाठवावें. पण कट करून महाराजांना मारतील अशी जेथें शंका तेथें हा उपदेश कसा पसंत पडणार! शिवाय या पूर्वींचेच महाराज, म्हणजे

राजाराममहाराज, युरोपच्या प्रवासांत तिकडेच इटलीमध्यें फ्लॉरेन्स शहरीं वारले; तेव्हां हा दाखलाहि मोठासा उत्तेजक नव्हता. ता. ६ डिसेंबरच्या केसरींत महाराजांना थोडासा पण खरा बुद्धिभ्रंश झाल्याचें कबूल केलें होतें. पण महाराजांना संताप उत्पन्न होण्याचीं खरीं कारणें जगापुढें मांडण्यासारखीं नाहींत, गोऱ्या डॉक्टरांना तीं समजत नाहींत किंवा जाणून बुजून ते तिकडे दुर्लक्ष्य करितात, म्हणून हल्लींच्या रीतीनें त्यांची शुश्रूषा चालल्यास ते सुधारण्याची आशा नको, असें म्हटलें होतें. या पूर्वीं नाना भिडे यांनीं या प्रकरणांत पुढें जीं बनावट ठरलीं तीं पत्रें पुण्यांतील अनेक लोकांना, व त्याबरोबरच केसरीमराठ्यांच्या संपादकांना दाखविलीं असें दिसतें; कारण त्याच अंकांत केसरी म्हणतो, " कोल्हापूरच्या संबंधानें जे कागदपत्र आमच्या पाहण्यांत आले आहेत त्यांवरून रा. ब. माधवराव बर्वे यांच्या राक्षसी अंतःकरणाविषयीं आमची बालंबाल खात्री झाली आहे. आज रोजीं त्यांचीं काळीं कृत्यें उजेडांत आणतां येत नाहींत, यास आमचा नाइलाज आहे. पण तीं इतकीं घोर आहेत, कीं, तीं ऐकून सहृदय पुरुषाच्या अंतःकरणास घरे पडतील व आकाशपाताळ एक होऊन जाईल. "

इकडे अँग्लो इन्डियन पत्रांतून दुसरी बाजू तितक्याच जोरानें भडक रंगविली जात होती. त्यांचे बातमीदार लिहीत कीं, महाराज हे खरोखर वेडेच आहेत; राधाबाईसाहेबांच्या पक्षाचे व पुण्याचे सर्व लोक जसे बाहेरून तसेंच आंतूनहि काळे आहेत; धामधूम करून पैसा उपटण्याचा त्यांचा हेतु आहे; व कारभारी बर्वे हे सर्वस्वी निःस्वार्थी व निरपराधी आहेत. त्यावर अर्थात् केसरीनें टोला दिला कीं, इंग्रजी पत्रांचाहि निःस्पृहीपणाचा व निरभिलषतेचा डौल पोकळ असतो. बर्वे कारभारी आमचाच नेटिव्ह मनुष्य मोठ्या पदाला चढलेला, मग त्याला विनाकारण दूषण देऊन आम्हांला काय लाभ ? माधवरावांचीं पापें तोंडानें उच्चारवत नाहींत, व तीं कदाचित् देहान्त प्रायश्चित्त देण्यासहि योग्य ठरतील ! अद्याप गुन्हेगारीचीं पत्रें किंवा इतर कागदपत्र केसरींतून प्रसिद्ध झाले नव्हते. पण बर्व्यांची बेअब्रू व्हावयाची ती होऊन गेलीच होती. म्हणून प्रत्यक्ष पत्रें प्रसिद्ध झालीं अगर न झालीं तरी बर्व्यांना फिर्यादीनें सोक्षमोक्ष करून घेणें प्राप्त होतें. इकडे गटारयंत्र सुरूच होतें; कोणी म्हणत कीं कोल्हापुराहून एक मनुष्य 'तीन चकोत्री काबीज करण्याकरितां वीस हजारांचे तोडे घेऊन आला आहे;' कोणी म्हणत 'बर्वे सस्पेंड होऊन त्यांच्यावर बर्डवुड वेडरबर्न यांचें कमिशन बसणार'! इकडे

१८८१ च्या अखेरीस बडोद्यास सयाजीरावमहाराजांना मुखत्यारी मिळून लोकांच्या आशेचें झाड वाढीस लागलें. अधिकारदानसमारंभाचे प्रसंगीं हजर राहून मानपत्र देण्याचा मान पुणें सार्वजनिक सभेला मिळाला होता, व तारीख २७ डिसेंबरच्या १८८१ च्या केसरींत नवीन महाराजांना प्रौढपणें दोन उपदेशाचे शब्द लिहून केसरीनें बडोदें-प्रकरणाची रजा घेतली. केसरीनें केलेल्या या 'एकदम सबुरीचा' कित्येकांनीं विपरीत अर्थहि केला. कोणी म्हणाले कीं केसरीची थोडी बोटचेपी झाली असेल म्हणून नांगी पडली. कोणी म्हणे कोल्हापूरप्रकरणांत फिर्याद दाखल झाल्यामुळें केसरीनें संस्थानावर लेख लिहिण्याचें टाकून दिलें. पाहूं जातां यांपैकीं एकहि गोष्ट खरी नव्हती हें सांगावयास नकोच. बडोदें प्रकरण वास्तविक स्वाभाविक रीतीनेंच संपलें होतें. नवे महाराज गादीवर बसले यामुळें दिवाणाचें वर्चस्व कमी झालें! एका वर्षांत लहान आकाराच्या केसरींत एका बडोद्याच्या विषयावर इतके लेख आल्यामुळें स्वतंत्र निबंध वगैरे लिहिणें कमी झालें याविषयीं वाचक तक्रारहि करूं लागले. आणि फिर्याद झाली तरी संपादक डगणारे नव्हते म्हणून व फिर्यादीच्या अंगभूत नवे उद्योग निर्माण होत असल्यामुळें, बडोदें सोडून देऊन कोल्हापूर प्रकरण त्यांना विशेष रीतीनें हातीं घेणें योग्यच होतें.

" पुढील वर्ष याहीपेक्षां सुखाचें येवो " अशी आशा, १८८२ सालच्या पहिल्याच अंकांत, केसरीनें मागील सिंहावलोकन करतांना व्यक्त केली होती. पण परमेश्वरी इच्छा निराळी होती. नाना भिडे यांनीं आणलेलीं बनावट पत्रें यापूर्वींच ज्ञानप्रकाशांत साद्यंत प्रसिद्ध झालीं. बर्वे कोल्हापुर सोडून पुण्यास आले. यावरून लाचलुचपतीनें या प्रकरणाची एक दाबादाबी तरी होणार, किंवा बर्वे कोल्हापुरास रामराम ठोकणार व त्यांच्यावर राजद्रोहाचा खटला होणार असे अनेक तर्क चालू होते. केसरीनें तर बर्व्यांनीं फिर्याद करावीच असें आव्हान करून ता. १७ जानेवारीच्या अंकांत ज्ञानप्रकाशांतील पत्रें उद्धृतहि केलीं. पण बर्वे हेहि सोक्ष-मोक्ष करून घेण्याकरितांच पुण्यास आले होते. त्यांनीं सरकारकडे फिर्यादीची परवानगी मागितली ती मिळाली, व फिर्यादीचे कागद मुंबईस सरकारी सॉलिसिटरकडे दाखल झाले. केसरीनेंहि ता. २४ जानेवारीच्या अंकांत या फिर्यादीस अनुलक्षून असें जाहीर केलें कीं " आपण संकल्पित व्रतास अनुसरून बोल सत्य करून दाखविण्यास तयार आहों, पण लोकांनींहि योग्य ती मदत करावी. " अखेर मुंबईस फिर्याद दाखल होऊन पोलीस कोर्ट मॅजिस्ट्रेट मि. वेब यांच्यापुढें बुधवार

ता. ८ फेब्रुआरी रोजीं चौकशीस सुरवात झाली. फिर्यादीतर्फे 'इनव्हेऱ्यारिटी' हे बॅरिस्टर असून क्रीव्हलंड व लिटल हे सॉलिसिटर होते. आणि आरोपीतर्फे फेरोजशहा मेथा हे बॅरिस्टर असून शापुरजी व ठाकुरदास यांच्या मदतीनें ते काम चालवीत होते.

केसरी व मराठा हीं पत्रें न्यू स्कूलच्या चालकांपैकीं जे विशेष हौशी होते त्यांच्या विशेष खटपटीनें निघालीं. मूळ प्रसिद्धीपत्रकावर सहा सात गृहस्थांच्या सह्या होत्या. तथापि मराठ्याकरितां टिळक हे जबाबदार संपादक, व केसरीकरितां आगरकर अशी व्यवस्था ठरली होती. शास्त्रीबोवा चिपळूणकर यांचें लक्ष केसरीकडे विशेष असे, व मराठ्यांत खरोखर टिळकांपेक्षांहि नामजोशी आपटे वगैरे मंडळीच अधिक वेळां लिहीत. तथापि खटला एक टिळक व एक आगरकर यांजवर झाला हें कायद्याप्रमाणें ठीकच होतें. पत्रें प्रसिद्ध करणें न करणें या गोष्टी मुख्यतः टिळकांच्या सल्ल्यानेंच ठरल्या. पण पत्रें छापण्यापूर्वीं त्यांतील मजकुराचा समावेश करून गव्हर्नरसाहेबांकडे अर्ज झाला त्यावर टिळकआगरकरांप्रमाणें वामनराव आपटे यांनींहि सही केली होती; व आरोपविषयक पत्रेंहि त्यांनीं पाहिलीं होतीं. कारण या वेळीं टिळक, आगरकर व आपटे एकाच वाड्यांत रहात असून त्रिवर्गांनींहि त्यांची वाटाघाट केली होती. केवळ कायद्याच्या अडचणीमुळें बऱ्यांस आपटे यांना आरोपी करतां आलें नाहीं; पण मराठ्यांतील संपादकीय लेख वस्तुतः आपटे यांचाच होता. वरील अर्जांत आगरकर टिळक यांचेबरोबरच आपट्यांनीं असें लिहिलें होतें कीं आम्ही सार्वजनिक मताचे मुखत्यार म्हणून अर्ज पाठवितों; पुढें व साक्षींतहि आपट्यांनीं इनव्हेऱ्यारिटी यांचे प्रश्नास उत्तर देतांना असें सांगितलें कीं "आम्ही वर्तमानपत्रकर्ते व त्यांत लिहिणारे या नात्यानें सार्वजनिक मताचे मुखत्यार आहोंत असें आम्हांला वाटतें." पण या मुखत्यारींतील खटल्याचा भाग मात्र सुदैवानें आपटे यांच्या वांटणीस आला नाहीं. केसरी मराठ्याचे मालकांपैकीं तुम्ही आहां कीं नाहीं या प्रश्नास आपट्यांनीं मोघम उत्तर दिलें, कीं 'या पत्राच्या प्राप्तीचा वांटा मी घेत नाहीं." पण खरोखर प्राप्तीचा अर्धा वांटा नको म्हणण्यासारखाच होता !

असो. प्रेसिडेन्सी माजिस्ट्रेट मि. वेब यांचे पुढें २९ फेब्रुवारी १८८२ रोजीं खटला अखेर निघून तो त्यांनीं सेशनकमिट केला, व आरोपीकडून हजर राहण्याबद्दल २००० चा मुचलका व एक एक हजाराचे दोन जामीन घेतले. हें व्हाव-

याचें म्हणून ठरलेंच होतें. खटला कमिट होण्यापूर्वी फेरोजशहा मेथा यांनीं फिर्यादीनें आपला सर्व पुरावा दाखल न केल्याबद्दल तक्रार केली. मराठ्यांतील लेख सद्धेतूनें लिहिले असल्यामुळें ते पिनल कोडच्या ४९९ कलमांत सांगितलेल्या अपवादाखालीं येतात, बरवे व टिळक यांचा द्वेष असल्याचें शाबीत नाहीं, टिळकांनीं पत्रें छापण्यापूर्वी तीं खरीं खोटीं पाहण्याविषयीं योग्य काळजी घेतली होती, सद्धेतु शाबीत करण्याला याहून अधिक कांहीं लागत नाहीं, वर्तमानपत्रांत छापण्यापूर्वी या पत्रांचा उपयोग गव्हर्नरकडे पाठविलेल्या अर्जांत केला होता व या प्रकरणाची उघड चवकशीहि व्हावी अशी विनंतीहि केली होती, पण चौकशी झाली नाहीं म्हणून पत्रें प्रसिद्ध करावीं लागलीं, वगैरे युक्तिवाद बॅ. मेथा यांनीं केला.

या फिर्यादींत एकंदर पांच आरोपी होते. (१) नाना भिडे (२) केशव नारायण बखले (३) वामन गोविंद रानडे (४) बाळ गंगाधर टिळक (५) गोपाळ गणेश आगरकर. पैकीं मराठ्याकरितां एकटे टिळक, केसरीकरितां टिळक व आगरकर, ज्ञानप्रकाशाकरितां एकटे वामनराव रानडे, आणि भिडे, बखले हे स्वतः आपणांपुरते—असे आरोपी करून निरनिराळे खटले भरण्यांत आले होते. ते मॅजिस्ट्रेटपुढें व सेशनांत तसेच निरनिराळे चालले. चारहि खटल्यांची सेशनांत सुनावणी होऊन ज्यूरींचे अभिप्राय सांगून झाल्यावर मग सर्व आरोपितांना मिळून एकदम शिक्षा सांगण्यांत आली.

या ठिकाणींच हेंही सांगून टाकणें योग्य होईल कीं, केसरी मराठा व ज्ञानप्रकाश याप्रमाणें इतर कित्येक पत्रांतून बर्व्यांविरुद्ध बेअब्रूकारक लेख आले होते व आक्षेपित पत्रेंहि उद्धृत केलीं होतीं. नेटिव ओपिनियन हें पत्र मोरो विठ्ठल वाळवेकर हे छापीत असत. सदर वाळवेकरानीं ता. २२ जुलै १८८२ रोजीं बर्वे यांना त्यांच्या सॉलिसिटरमार्फत पत्र लिहून माफी मागितली. शिवाय १५ ऑगस्टच्या पत्रांत त्यांनीं असेंहि कळविलें कीं नेटिव ओपिनियन पत्रांत बर्व्यांविरुद्ध जे संपादकीय लेख प्रसिद्ध झाले ते आरोपी केशव नारायण बखले यानेंच लिहिले होते. खरें खोटें कोणास ठाऊक, पण एर्वी तेर्वी बखले सुटत नाहींत असें पाहून, एकाच भटावर अनेकांचीं श्राद्धें उरकून घ्यावीं त्याप्रमाणें, मुंबई क्षेत्रांत वाळवेकर यांनीं बखल्यांच्या द्वारें हा प्रायश्चित्तविधि उरकून घेतला असावा. ठाणें येथील अरुणोदय पत्रानें ता. २४ जुलै रोजीं माफी मागितल्याचें पत्र सादर केलें, व त्यांत आपणास माहिती मिळाली ती कोल्हापुरचे कोणी वासुदेव गोविंद जोशी यांनीं

दिल्याचें कबूल केलें. खरी माहिती दिल्याशिवाय सुटका नव्हती हें उघड आहे. तथापि, फिर्यादीपक्षानें क्षमायाचनेच्या जोरावर आपल्या शत्रूंचीं नांवें काढून घेतलीं व देणारांनींहि तीं दिलीं ! अशा रीतीनें अरुणोदय पत्राचे संपादक काशिनाथ विष्णु फडके हे मुक्त झाले. सातारा येथील 'महाराष्ट्र मित्रा'चे संपादक गणेश नारायण कोल्हटकर यांनीं ता. ६ आक्टोबर १८८१ च्या अंकांत बराच कडक लेख लिहिला होता. 'महाराष्ट्र मित्रा'वर हि खटला भरण्यांत येऊन तो मॅजिस्ट्रेट वेब यांचे पुढें सुनावणीस निघाला तेव्हां कोल्हटकर यांनीं माफी मागण्याचें कबूल केलें. ती त्या दिवशीं मंजूर करण्यांत आली नाहीं. पण पुढें पांच दिवसांनीं बर्वे यांचे सॉलिसिटरला माफी मागण्याचें पत्र लिहून, शिवाय माहिती देणारे लोकांचीं नांवें सांगून, त्यांचीं स्वदस्तुरचीं बातमीपत्रेंहि कोल्हटकरांनीं हजर केलीं, तेव्हां त्यांची माफी पटली. तसेंच 'पुणें वैभवा'चे संपादक शंकर विश्वनाथ केळकर यांनीं पांच-चार अंकांत बर्व्यांविरुद्ध लेख लिहिले होते त्याबद्दल ३ सप्टेंबर १८८२ च्या अंकांत त्यांनींहि माफी मागितली. भिडे, बखले, रानडे आणि टिळक व आगरकर इतक्यांवर खटले शाबीत होऊन शिक्षा झाल्यामुळें बर्व्यांना या इतर लोकांवर पुढें फिर्यादी चालविण्याचें कारण उरलें नाहीं, व त्यांनीं माफी देऊन त्यांजवरील खटले काढून घेतले.

कोल्हापूरप्रकरणासंबंधानें लोकमत काय होतें हें पूर्वीं दिलेल्या हकीकतीवरून लक्षांत येण्यासारखेंच आहे. कोणत्याही लोकापवादासंबंधानें प्रायः जी गोष्ट घडून येते तीच बर्वे यांजवरील लोकापवादासहि लागू आहे. म्हणजे प्रत्यक्ष न्यायकोर्टांत कोणी आपली अब्रू साफ करवून घेतली तरी, कांहीं किरकोळ बाबी किंवा निदान कांहीं किरकोळ माणसें तरी अशीं शिल्लक उरतात कीं न्यायकोर्टाच्या निकालाचा परिणाम त्यांचेवर होऊं शकत नाहीं. बर्वे यांजवरील मोठे आरोप मुळांतच खोटे होते, व ज्या पत्रांच्या आधारावर ते रचले गेले होते तींच बनावट ठरलीं, यामुळें त्यांसंबंधानें लोकांच्या संशयाचें निराकरण झालें. तथापि, कोल्हापुरकर महाराजांना, म्हणजे आपल्या धन्याला, त्यांनीं जितक्या सदयतेनें वागवावयास पाहिजे होतें तितकें वागविलें नाहीं, हें लोकांचें मत मात्र कायम राहिलें. आणि पोलिटिकल एजंटच्या तंत्रानें बर्वे हे चालत ही गोष्ट तर मुळींच खोटी नव्हती. पण या प्रकरणांत मुख्य प्रश्न उत्पन्न होतो तो बर्व्यांसंबंधाचा नसून, टिळक-आगरकरांसारख्यांनीं असल्या बनावट पत्रांवर भरंवसा कसा ठेविला, तीं आपल्या वर्तमानपत्रांत कशीं उद्धृत केलीं, व अशा पत्रांच्या जोरावर इतके कडक संपादकीय लेख

कसे लिहिले. हाच प्रश्न कोणासही सुचण्यासारखा आहे. याचें उत्तर दोन तीन तऱ्हेनीं देतां येईल. पण प्रथम न्यायकोर्टांत स्वतः टिळक आगरकर यांनीं, त्यांच्या तर्फेच्या वकिलांनीं, व इतरांनीं काय सांगितलें हें पाहूं.

मॅजिस्ट्रेट वेब यांचेपुढें भिडे व बखले यांजवरील खटला चालू असतां ता. ८ मार्च रोजीं फिर्यादीचा साक्षीदार या नात्यानें टिळकांची जबानी झाली. त्यांत बर्वे यांच्या पत्रासंबंधानें त्यांनीं खालीलप्रमाणें हकीकत सांगितली. " नाना भिड्यांनीं तीं पत्रें मला दाखवून तीं वामनराव रानड्यांकडून मिळाल्याचें सांगितलें. त्यांनीं जास्त कांहीं सांगितलें नाहीं व मीं विचारिलें नाहीं. वामनराव रानड्यांची व माझी फक्त ओळख आहे. मी त्यांना विचारितां तीं खासगी खात्यांतून मिळाल्याचें ते बोलले. कोणी दिलीं म्हणून विचारतां खात्रिलायक मनुष्यानें दिलीं, त्याचें नांव योग्य वेळीं बाहेर फोडूं असें म्हणाले. ती योग्य वेळ अद्याप आली नाहीं. मी जेव्हां जेव्हां त्यांस विचारीं तेव्हां तेव्हां ते हेंच उत्तर देत. मला अजून तें नांव कळलें नाहीं. रानड्यांना मी पुष्कळ वेळां भेटत असें व त्यांना भेटल्यावरच मीं अर्ज पाठविला."

टिळकांवरील खटल्यांत नाना भिडे यांची साक्ष वेब साहेबांपुढें झाली. त्यांत भिड्यानीं या पत्रासंबंधानें खालीलप्रमाणें मजकूर सांगितला. "तीं पत्रें ज्ञानप्रकाशचे मालक वामनराव गोविंद रानडे यांनीं मला पुण्यांत दिलीं. मीं तीं पाहिल्यावर मोठमोठ्या हुद्देदारांस दाखविलीं. विनायक रघुनाथ काळे पेन्शनर सदर अमीन, हरि अनंत गवाले शहर फौजदार कोल्हापूर, रा. ब. गोपाळराव गोविंद फाटक फर्स्ट क्लास सबजज् पुणें, यांना व याशिवाय इतर कित्येकांसहि दाखविलीं. ते म्हणाले कीं, जर आम्हास साक्ष देण्यास जावें लागेल तर आमचीं नांवें सांगूं नका. हे लोक म्हणजे विष्णुपंत आण्णासाहेब भोपटकर, भोरचे कारभारी, रा. ब. महादेव गोविंद रानडे जज्ज् वगैरे होत. तीं पत्रें मीं टिळकांसहि दाखविलीं व त्यांनीं सरकारास अर्ज केल्यावर तीं मला परत मिळालीं......मी टिळकांचे घरीं अनेक वेळां गेलों. हीं पत्रें कोठून आणिलीं असें टिळकांनीं मला विचारिलें. मी म्हणालों चांगल्या ठिकाणाहून, (म्हणजे वामनराव रानडे यांजपासून). वामनरावांस तीं कोठून मिळालीं हें टिळकांनीं मला विचारलें नाहीं. तुम्हांस पत्रें कशीं मिळालीं हें मीं वामनराव रानडे यांस विचारलें. ते म्हणाले तुम्ही काळजी करूं नका. ज्या गृहस्थाचे हातीं असल्याप्रकारचीं पत्रें पडण्याचा संभव आहे त्यांपासूनच मीं तीं

आणलीं आहेत. तो खासगीकडे नोकर आहे. पत्रें पाहिल्यावर तीं खरीं आहेत असें मला वाटलें; कारण त्यांतील मजकुराचा मला अनुभव आहे. वामनरावांनीं पत्रें कोणाकडून आणलीं याची फक्त मला ऐकीव माहिती आहे. तीं वामनरावांनीं खासगींतून आणलीं येवढें खरें इ०" पण ही गुप्त गोष्ट पुढें सेशनांत प्रगट करावी लागलीच.

वामनराव रानडे यांच्यावरील खटला चालू असतां तारीख १३ जुलै रोजीं रामचंद्र विश्वनाथ जोशी ऊर्फ शेगुणशीकर याची महत्त्वाची साक्षा झाली. तींत या पत्रांची सर्व हकीगत त्यानें शपथेवर सांगितली. त्याच्या साक्षीचा सारांश असा. शेगुणशीकर हा कोल्हापुरचा राहणारा नव्हे; तथापि तो कामकाजानिमित्त कोल्हापुरास येत जात असे. १८८१ च्या नवंबरच्या २७ अगर २८ तारखेस तो सहज कामानिमित्त रामभाऊ ऐनापूरकर नांवाच्या गृहस्थाच्या घरीं गेला. ते दोघे स्नेही होते. उभयतांचें नातेंहि असे. या दिवशीं रामभाऊ घरीं नव्हता, तथापि शेगुणशीकर यानें आपल्या गांवीं एक पत्र लिहावयाचें होतें म्हणून रामभाऊचें दप्तर त्याच्या बहिणीजवळ मागितलें. त्यांत पत्र लिहिण्याकरितां कोरा कागद हुडकीत असतां १०–१५ पत्रांची एक गुंडाळी त्याच्या हाताला लागली. तसेच दप्तरांत कोरे कागदहि मिळाले. पत्र लिहून झाल्यावर त्यांनीं गुंडाळी कशाची म्हणून पाहिलें तों बर्वे यांनीं रामभाऊ ऐनापूरकर, आपटे वगैरे लोकांना लिहीवलेलीं कांहीं पत्रें, व कांहीं स्वतः बर्व्यांनीं सही केलेलीं पत्रें सांपडलीं. त्यांत कोल्हापूर प्रकरणाचा, विशेषतः महाराजांसंबंधींचा, मजकूर होता. म्हणून तीं त्यानें गुपचूप खिशांत घातलीं व घेऊन गेला. दुसरे दिवशीं वामनराव रानडे यांची गांठ पडली असतां शेगुणशीकरानें त्यांतील कांहीं पत्रें आणून रानडे यांस दिलीं. रानड्यांनीं त्याला विचारतां "आणखीहि कांहीं पत्रें आहेत पण तीं मागाहून देईन" असें त्यानें सांगितलें आणि त्याप्रमाणें लगेच कांहीं पत्रें दिलीं व पुढें ४–५ दिवसांनीं उरलेलीं पत्रें पुण्यास रानडे यांजकडे रजिस्टर पोस्टानें पाठवून दिलीं! "हीं पत्रें तुम्हांस अमुक रीतीनें मिळालीं असें, कारण पडल्यास, तुम्ही कोर्टास सांगाल काय?" असें रानड्यांनीं शेगुणशीकर यांस विचारिलें तेव्हां त्यानें होय म्हटलें होतें; व अखेर तें वचन खरेंहि केलें. पत्रें 'खाजगीं'तून मिळालीं हें खरेंच होतें; कारण रामभाऊ ऐनापूरकर हा बर्वे यांचा खाजगी कचेरींतील विश्वासू नोकर होता! येवढेंच नव्हे तर या विश्वासाबद्दल लोक बर्व्यांस नांवें ठेवीत, कारण ज्या ज्या ठिकाणीं महाराजांवर त्यांना नको असा

मनुष्य द्मिनीला मुद्दाम लादला असा अपवाद लोकांच्या बोलण्यांत निघे, तेथें रामभाऊ ऐनापूरकराचेंच नांव हटकून गोंवलें गेलेलें आढळावयाचें. बर्व्यांचा विश्वासू नोकर किंवा हेर म्हणून वेड्या महाराजांच्या तैनातीस ते कोठेंहि गेले तरी हटकून ऐनापूरकरची नेमणूक व्हावयाची !

वामनराव रानडे यांचें लक्षच, हीं पत्रें हातीं येण्यापूर्वींपासून, महाराजांच्या या प्रकरणांत गढून गेलेलें असल्यामुळें त्यांना हीं पत्रें म्हणजे आयतें एक मोठें घबाड किंवा ईश्वरी देणगी हातीं लागली असें वाटणें स्वाभाविक आहे. हीं पत्रें घेऊन वामनराव पुण्यास तावडतोब निघून गेले व त्यांनीं तेथें तीं अनेक लोकांना दाखविलीं. नाना भिडे हे त्यांतीलच एक होत. भिड्यांनीं तीं टिळक आगरकर वगैरेंना दाखविलीं, तेव्हां त्यांनाहि सर्व कच्ची हकीकत लक्षांत घेतां तीं खरीं आहेत असें भासलें. पण टिळकांनीं नुसत्या आभासानें आपलें समाधान करून न घेतां कायद्याच्या दृष्टीनें जितकी म्हणून पत्रांची शहानशहा करणें शक्य होतें तितकी केली. ही शहानशहा करण्याचे अनेक प्रकार होते. पत्रांतील मजकुराचा लोकप्रवादाशीं कितपत मेळ पडतो, लोक बोलतात त्यांतला तपशील पत्रांत कांहीं आहे कीं नाहीं–याचें सूक्ष्म निरीक्षण तर टिळकांनीं केलेंच; पण पत्रें कोठून कशीं आलीं याविषयीं जो स्वतंत्र तपास केला त्यावरूनहि हीं पत्रें रामभाऊ ऐनापूरकराकडे मिळणें सर्वस्वीं संभवनीय असेंच त्यांना आढळून आलें. वामनराव रानडे व नाना भिडे दोघेहि संभावित. भिडे मुखत्यावर वकील; पण रानडे हा तर पक्का सनदी वकील असून त्याची प्राप्तीहि बरीच असे. अशा अनुभविक वकीलानें ज्या पत्रांवर विश्वास ठेविला त्यांवर टिळकांनींहि विश्वास कां ठेऊं नये ! रानडे किंवा भिडे यांना टिळकांस गोत्यांत आणण्याचें कांहींच कारण नव्हतें; किंबहुना ज्ञानप्रकाश पत्रांत हीं पत्रें त्यांनीं छापवून त्याबद्दलची जबाबदारी स्वतःचे शिरावर घेतली, यावरूनहि पत्रांवर त्यांचा स्वतःचा विश्वास होता हें उघड उघड ठरतें.

पत्रांतील मजकुरासारखा मजकूर खुद्द कोल्हापुरास लोक उघडपणें बोलत असतां बर्व्यांनीं कांहींच इलाज पूर्वीं केला नाहीं. अंबाबाईच्या देवळांत जाहीर सभा भरून भाषणें झालीं तीं कांहीं लपून छपून किंवा निनांवी नसतां, त्याहि लोकांवर फिर्याद करण्यांत आली नाहीं. पत्रांतील कांहीं मजकुराचा पडताळा कोल्हापूर येथें कमिशन गेलें असतां व पुढें सेशनांत, कांहीं साक्षीदारांनीं आपल्या जबानींत दिला. उदाहरणार्थ प्रीतीराव रताजीराव चव्हाण, म्हणजे महाराजांचे मामा,

यांनीं शपथेवर जबानी देऊन, आपला छळ होत असल्याची हकिकत स्वतः महाराजांनीं त्यांना कशी सांगितली हें निवेदन केलें. विनायक रघुनाथ काळे हे कोल्हापुरास तेहतीस वर्षें सदर अमीन होते. त्यांनीं तीन पत्रांवरील जांभळ्या शाईचें अक्षर व सह्या बर्व्यांच्या आहेत, तसेंच नाना भिड्यांनीं हीं पत्रें आपणांस दाखविलीं व त्यांसहि तेव्हांच आपण सह्या ओळखल्याचें सांगितलें होतें, असें शपथेवर सांगितलें. या सर्व गोष्टींची पक्की चौकशी टिळकांनीं पूर्वीं केली होती. एवढेंच नव्हे तर त्याहूनही एक विशेष गोष्ट त्यांनीं केली ती ही कीं, तीं पत्रें त्यांचे स्नेही गोपाळराव फाटक सबजज्ज व खुद्द रावबहादुर रानडे यांना दाखविलीं; व या उभयतांनींहि या पत्रांवर आपला विश्वास बसतो असें टिळकांस सांगितलें होतें. हीं पत्रें रा. ब. रानड्यांच्या जवळ एक महिनाभर ठेवण्यांत आलीं होतीं. कारण पुण्यांतील सुशिक्षित तरुण लोकांचे पुढारी रानडे हेच होते; शिवाय ते विवेकी, शांत डोक्याचे कायदेपंडित असा त्यांचा योग्य लौकिक होता. रानड्यांनीं हीं पत्रें पाहून त्यांवर विश्वास टाकला ही गोष्ट नाना भिडे यांचे तोंडून शपथेवर कोर्टांत सांगितली गेली हें वर आलेंच आहे. व टिळकांना स्वतः आरोपी झाल्यानें साक्षीदार होतां आलें नाहीं पण तें होतां आलें असतें तर, त्यांनींहि ही गोष्ट शपथेवर सांगितली असती. कारण ही गोष्ट आम्हीं स्वतः खुद्द टिळकांचे तोंडून अनेक वेळां ऐकिली आहे.

खटला सेशनांत गेल्यावर रावबहादुर रानडे यांना त्यांस असलेली माहिती त्यांनीं शपथेवर सांगावी अशी विनंति करण्यांत आली होती; पण रानडे यांनीं तसें करण्याचें नाकारिलें. किंबहुना, आमच्या साक्षी काढाल तर आम्ही कानावर हात ठेवूं, आम्हांस कांहीं एक माहित नव्हतें असें सांगूं, अशी अप्रत्यक्ष रीतीनें धमकीहि दिली असें म्हणतात. रानड्यांची साक्ष झाली असती तर, नुसतें त्यांचें नांव भिड्यांच्या तोंडून निघण्यापेक्षां, टिळकांना पुष्कळच अधिक उपयोग झाला असता. कारण, प्रस्तुत पत्रांवर रानड्यांनीं विश्वास टाकला म्हणून जरी तीं खरीं ठरत नव्हतीं, किंवा टिळकांची जबाबदारीहि कमी होत नव्हती, तरी पत्रासंबंधानें जितकी चौकशीपूर्वक खात्री करून घेणें शक्य होतें तितकी टिळकांनीं अगर आगरकरांनीं करून घेतली कीं नाहीं येवढाच वादग्रस्त असा मुद्दा कोर्टापुढें होता; व त्याचा निर्णय करण्याला मात्र रानड्यांच्या जबानीनें खचित उपयोग झाला असता. 'डोंगरीच्या तुरुंगांतील १०१ दिवस' या पुस्तकांत आगरकरांनीं राज-

कारणाच्या तंट्यांत पडणाऱ्या लोकांना कांहीं व्यावहारिक सूचना केल्या आहेत त्यांत नं. ३ ची सूचना खालीलप्रमाणें आहेः—" सहीनिशीं लेखी जबान्या घेऊन ठेवणें...हे राजेश्री भले, हे सालस, हे काय कोर्टापुढें पाहिजे त्या वेळीं हजर राहून त्यांना माहीत आहे तें कोणाची भीडमुर्वत न ठेवितां सांगतील, तेव्हां यांच्या सही-सुद्धां यांची अगोदर लेखी जबानी घेऊन ठेवण्याची कांहीं एक अवश्यकता नाहीं, अशा दिमतीवर कार्यहितेच्छूनें बसूं नये. प्रेम, विश्वास वगैरे चटसारें एकीकडे ठेऊन नास्तिक बनावें, व जगांतील हरएक मनुष्य जबरा लफंगा आहे, असें मानून आपल्या उपयोगाचें जें म्हणून त्याला ठाऊक असेल त्याचें त्याच्याकडून टांचण करवावें व त्यावर त्याची सही घ्यावी; आणि असलीं सगळीं टांचणें वेळ येईपर्यंत एखाद्या मजबूत लोखंडी पेटींत घालून ठेवावीं ! " वरील शब्द आगर-करांनीं कोणास उद्देशून लिहिले हें स्पष्ट करून सांगण्याचें कारण नाहीं ! पण दुर्दैवानें या उपयुक्त सूचना स्वतः आगरकरांच्याहि लक्षांत फार दिवस राहिल्या नाहींत, हें पुढें ग्रामण्य प्रकरणावरून कळून येईलच ! सेशनकोर्टांत टेरी नांवाचा एक ड्रॉइंग मास्तर अक्षरशास्त्रज्ञ म्हणून साक्षीला आणला होता, त्यानें पत्रावरील सह्या व अक्षर हुबेहूब बर्व्यांच्या अक्षरासारखें आहे, मात्र तें ट्रेसिंग करून म्हणजे गिरवून काढलें असावें असा अभिप्राय दिला. उलट खुद्द बर्व्यांनीं शपथेवर सांगितलें तें असें कीं या सह्यांचें व इतरहि अक्षर माझ्या अक्षरासारखें मुळींच नाहीं. इतक्या संशयग्रस्त स्थितींत रावबहादुर रानडे किंवा राव. फाटक, तसेंच कोल्हापूरची बर्व्यांची परिचित मंडळी, यांचा अभिप्राय घेऊन मग पत्रांचा उपयोग टिळकांनीं केला, तेव्हां आणखी खबरदारी तरी त्यांनीं कोणची घ्यावयाची उरली होती ! असा युक्तिवाद टिळकांच्या वकिलाला साधारणपणें करतां आला असता.

पण ती बाणी फसली. टिळकांचा खटला सेशनांत निघण्यापूर्वीं भिडे, बखले आणि रानडे या तिघांच्याहि खटल्याचा निकाल लागून, प्रत्येक खटल्यांत आरो-पीस ज्यूरीनें सर्वानुमतें दोषी ठरविलें होतें. यामुळें पुढें टिळक व आगरकर यांचा सर्व आधार गडगडला. ता. ६ जुलै १८८२ रोजीं पहिल्या खटल्यांत भिड्यांना दोषी ठरविण्यांत आल्याबरोबर, टिळक व आगरकर यांचे वकील व स्नेही यांनीं त्यांच्यामागें असा लकडा लाविला कीं, तुम्ही अजून तरी बर्वे यांची माफी मागा म्हणजे तुमच्या वरचा खटला बहुधा काढून घेण्यांत येईल. या सल्लागारांत मुंब-ईचे अनेक प्रतिष्ठित लोकहि होते. त्यांना बर्वे हे खटला काढून घेतील असा

विश्वास वाटण्याला काय कारणें असावीं तें आज सांगतां येणें कठीण आहे. तथापि तशीं आश्वासनें ते देत होते खरे. दुसरे कित्येक स्नेही म्हणत कीं, "एवीं तेवीं खटला या थराला आला, आतां माफी मागण्यांत फारसें भूषण नाहीं. माफी न मागितल्यानें शिक्षा भोगावी लागेल हें खरें, पण केसरीनें लिहिलेले शब्द परत घ्यावे लागणार नाहींत हा काय थोडा फायदा झाला ! ज्यांनीं तुम्हांस पत्रें दिलीं ते ती गोष्ट शपथेवर सांगतात. ज्यानें तीं मूळ मिळविलीं तो ती गोष्ट शपथेवर सांगतो. ज्यांनीं सह्या ओळखल्या त्यांनींहि शपथेवर सांगितलें आहे. भिडे, बखले किंवा रानडे यांनीं माफी मागितली नाहीं. उलट ब्रँन्सन् व फेरोजशहा यांनीं भिडे यांचे तर्फे दणदणीत डिफेन्स दिला, व पत्रें बनावट नाहींत अशी जोराची तक्रार कोर्टापुढें मांडली. असें असतां तुम्ही माफी मागून या सर्व लोकांना तोंडघशीं पाडणें हें योग्य नाहीं. शिवाय वामनराव रानडे यांचे खटल्याचा निकाल अद्यापि लागलेला नाहीं, त्यांनाहि या तुमच्या माफीची अडचणच होईल. इतकेंहि असून तुम्हीं माफी मागितली तरी बर्वे खटला काढून घेतलीच हें कशावरून ? म्हणजे माफी परी माफी द्याल, व शिक्षेपरी शिक्षाहि होईल." आणि अखेर, प्रतिकूल मत देणाऱ्या या स्नेह्यांचेंच भाकीत खरें ठरलें !

ता० ६ जुलै रोजीं संध्याकाळीं भिडे यांच्या खटल्याचा निकाल झाला. त्या रात्रीं मुंबईस टिळक व आगरकर यांचे बिऱ्हाडीं सल्लामसलतीचें बडें कौन्सिल भरून चार प्रहर वाद झाला. टिळक व आगरकर हे दोघेहि माफी मागूं नये या मताचे व खंबीर होते. पण त्यांच्या मुंबईकर मित्रांपुढें त्यांचें कांहीं चाललें नाहीं. पत्रें खरीं असोत वा खोटीं असोत, पण महाराजांना वाईट रीतीनें वागविण्यांत येत होतें ही गोष्ट शाबीत होण्यासारखा पुरावा बराच होता; व त्यापैकीं एक पुरावा कोल्हापुरचे एक मोठे मराठा सरदार, किंबहुना एक संस्थानिक, यांच्या कांहीं पत्रांवरून मिळण्यासारखा होता. हीं पत्रें प्रत्यक्ष हातांत असल्यामुळें टिळकांनाहि थोडा धीर वाटत होता. पण इकडे पत्रें खोटीं ठरल्याप्रमाणें, हा मौल्यवान् पुरावाहि त्यांच्या हातीं राहूं शकत नाहीं असेंहि निश्चित झालें. कारण या उपरिनिर्दिष्ट मराठे सरदारांचीं पत्रें परत मिळावीं, त्यांचा उपयोग केला जाऊं नये, असा जोराचा प्रयत्न सुरू झाला; व त्या कामीं टिळकांच्या खुद्द स्नेह्यांच्याहि भिडा त्यांना येऊन भिडल्या. कोल्हापूरचे माजी सर न्यायाधीश बळवंतराव जोशी हे एका बाजूस टिळकांचे स्नेही व दुसरे बाजूस वरील सरदारांचेहि मोठे स्नेही होते.

पण सरदार साहेब आपलीं पत्रें अखेर पुराव्यांत दाखल होऊं देण्यास नाकबूल असल्यानें, रावबहादुर जोशी यांनीं तीं पत्रें परत मागण्याचा आग्रह धरला. रात्रभर भवति न भवति होऊन अखेर मराठे सरदारांचीं पत्रें पुराव्यांत द्यावयाचीं नाहींत असें ठरलें, व जोशी यांच्या देखत तीं पत्रें टिळकांनीं आपल्या हातानें जाळल्यावर बर्वे यांस लेखी माफी देण्याचा सल्ला यांनीं स्वीकारला, त्याप्रमाणें दुसरे दिवशीं, म्हणजे ७ जुलै रोजीं, टिळक व आगरकर यांच्या सहीनिशीं माफी मागण्याचें पत्र बर्वे यांजकडे रवाना करण्यांत आलें. या पत्रांत कांहींच राखून ठेविलें गेलें नव्हतें. माफी सरळ व स्पष्ट मागितली होती. "ज्यावेळीं आम्हीं वर्तमानपत्रांत विधानें केलीं त्यावेळीं तीं साधार आहेत असेंच प्रामाणिकपणानें आम्हांस वाटत होतें व म्हणूनच तीं आम्हीं केलीं व ज्यांनीं आम्हांस माहिती पुरविली त्यांजवर आमचा तेव्हां अविश्वास नव्हता, विश्वासच होता. पण ती माहिती व तीं पत्रें आतां भिडे यांच्या खटल्यांत खोटीं ठरल्यामुळें आमचीं विधानेंहि निराधार ठरतात, व आम्हीं अशा माहितीवर इतका विश्वास टाकला याबद्दल आम्हाला अत्यन्त वाईट वाटतें. हें पत्र आम्हीं लिहून दिल्यानंतरहि तुम्हीं काय करावें (म्हणजे खटला काढून घ्यावा अगर न घ्यावा) ही गोष्ट सर्वस्वीं तुमच्या मर्जीवर राहील; व तुम्हीं कांहींहि केलें अगर न केलें तरी आज या पत्रांत आम्ही जी दिलगिरी प्रदर्शित करीत आहोंत ती आमच्या पत्रांत तशीच निरंतर राहील." ही माफी बर्व्यांच्या हातांत पडल्यावर सेशनांतील खटल्याचें सर्व स्वारस्य अर्थातच संपलें!

ता. १५ जुलै रोजीं एकट्या टिळकांवरचा खटला सुनावणीस निघाला. मराठ्यांतील तीन आर्टिकलांबद्दल तीन निरनिराळे आरोप होते. फिर्यादीतर्फे इनव्हेरारिटी बॅरिस्टर व टिळकांच्या तर्फे काशिनाथ त्रिंबक तेलंग बॅरिस्टर असे काम चालवीत होते. सुनावणीस प्रारंभ होतांच टिळकांची माफी फुकट गेली हें ठरलेंच. इनव्हेरारिटी यांनीं माफीच्या पत्राचा उल्लेख सुरवातीसच केला. पण त्याबरोबर त्यांनीं असें सांगितलें कीं या क्षमायाचनेंत फारसें पुण्य नाहीं. कारण खटल्याला मुदत लागल्यावर आरोपींना ही माफी सुचली. केसरी मराठा पत्रांतील लेखांनीं सगळ्या कोल्हापुरांत विष कालविलें गेलें; व माफी देऊन या पत्रावरील खटला बर्व्यांनीं काढून घेतला तर त्यांनाच लोक उलट म्हणूं लागतील कीं, यांची बाजू पडती होती म्हणून माफी देण्याची बतावणी करून ती बाजू बर्व्यांनीं कोणीकडून तरी सांवरून धरली. टिळक–आगरकरांना प्रत्यक्ष शिक्षा झाल्याशिवाय अज्ञानी लोकांच्या मनांतील किल्मिष जाणार नाहीं!

बर्वे, डॉ. मर्फी व वामन शिवराम आपटे यांच्या मुख्यतः जबान्या झाल्यावर, तेलंगांनीं फिर्यादीच्या पुराव्यावर टीका करतांना मुख्य भर याच गोष्टीवर दिला कीं, १८७९ पासून देशी वर्तमानपत्रांतून बर्व्यांविरुद्ध लोक टीका करीत असतां त्यांनीं कांहींच इलाज केला नाहीं. तसेंच खुद्द कोल्हापुरामध्यें सभांत भाषणें झालीं त्यांचेंहि पारिपत्य झालें नाहीं. यावरून दूर पुण्यास राहणाऱ्या टिळकांसारख्या लोकांनीं या बातम्यांवर विश्वास ठेवल्यास नवल नाहीं.

नंतर नाना भिडे, वामनराव रानडे, विनायकराव काळे, हरिपंत गबाळे वगैरेंच्या साक्षी झाल्यावर बॅ. इनव्हेऱ्यारिटी यांचें भाषण व न्यायमूर्ति जस्टिस् लॅथेम् यांचा समारोप होऊन ता. १७ जुलै रोजीं ज्यूरीनें निकाल सांगितला. त्यांत पहिल्या आरोपावर सर्वानुमतें आणि दुसऱ्या व तिसऱ्या आरोपांवर सात विरुद्ध दोन अशा मतभेदानें टिळकांस दोषी ठरविण्यांत आलें. यानंतर आगरकर व टिळक मिळून जो खटला होता त्याची सुनावणी पांच दहा मिनिटांत संपली. कारण दोघांनींहि अपराध कबूल केला व पुरावा द्यावयाचा नाहीं म्हणून सांगितलें. शेवटीं सर्व पांचहि आरोपींना एकत्र करून शिक्षा सांगितल्या त्यांत टिळक व आगरकर व बखले यांना प्रत्येकीं चार महिने साधी कैद आणि भिडे व रानडे यांना दोन वर्षांची साधी कैद व १००० रुपये दंड याप्रमाणें शिक्षा देण्यांत आल्या. या दोन्ही दंडाच्या रकमा बर्वे यांना फिर्याद खर्चाकरितां बहाल करण्यांत आल्या. टिळक, आगरकर व बखले हे एवढ्यावरच सुटले; पण भिडे व रानडे यांनीं शपथेवर खोट्या जबान्या दिल्या आणि बनावट कागदपत्रांचा उपयोग केला याबद्दल निरनिराळे खटले भरण्याची मंजुरी कोर्टास फिर्यादीनें मागितली पण ती कोर्टानें दिली नाहीं. मात्र रामभाऊ शेगुणशीकर हा या सर्व बनावट पत्रांचा उत्पादक म्हणून त्यांजवरहि असेच खटले करण्यास मंजुरी मागण्यांत आली व न्यायमूर्तींनीं ती दिलीहि.

अशा रीतीनें या कोल्हापूर प्रकरणांतील मुख्य खटल्याचा निकाल झाला. पण लोकांची संशयनिवृत्ति सर्वस्वीं झाली असें म्हणतां येत नाहीं. खुद्द केसरीनें खटल्याच्या निकालासंबंधानें दुसऱ्या दिवशीं, म्हणजे १८ जुलैच्या अंकांत खालील वाक्य लिहून मुग्ध टीका केली. "या खटल्यांत जो न्याय झाला त्याचें स्वरूप वर्णन करितां येत नाहीं." दीनबंधु पत्रानें खालील टीका केली होती:—"कोल्हापुरांतील लोकांना फिर्यादीविरुद्ध वागल्याबद्दल बक्षिसें मिळत आहेत, पण ब्रिटिश हद्दींतील जे लोक आरोपीतर्फें साक्षीस आले त्यांचें पारिपत्य ब्रिटिश अधिकाऱ्यां-

कडून अद्यापि होत नाहीं. हा मनांत राहिलेला संशय फेडल्यास बर्वे यांची अब्रू धुतलेल्या मोत्यांप्रमाणें साफ होईल." लोकांचे मनांतील संशय न जाण्याला दुर्दैवेंहि एक कारण म्हटलें म्हणजे कोल्हापूरकर महाराजांची दुःखद स्थिति. इकडे खटला सुरू असतांच केसरीनें ता. २७ जून १८८२ च्या अंकांत "कोल्हापूरच्या राजास पुण्यांतून हालविण्याचें इंगित काय ?" या मथळ्याखालीं, डॉक्टर लोकांच्या सल्ल्याच्या नांवावर महाराजांचे जे हाल चालले होते त्यांचें स्पष्ट वर्णन केलें होतें. "डॉक्टरांची तब्येत लागली कीं करा औरत बंद, मारा शरीराच्या पाहिजे त्या भागावर पलिस्तर, दामटा हवा तितका हिंडायला, घाला हवा तसा खाना, करा पाहिजे त्याला भेटण्याची बंदी !" पुण्याहून उचलून महाराजांना नगरास नेऊन ठेवण्याचें कारण काय ! व काळजी घेण्याला नोकरच ठेवावयाचे तर कॉक्स व ग्रीन यांच्यासारखे गोरेच कशाला ! 'मराठा' पत्राच्या एका बातमीदाराजवळ खुद्द महाराजांनीं असे उद्गार काढले कीं, "थोड्याच दिवसांत मला मल्हारराव ठरावें लागणार" व अखेर खरोखरच मल्हाररावापेक्षांही अधिक दुःखद असा महाराजांचा शेवट झाला. पुढें थोड्याच दिवसांत माधवराव बर्वे यांचा एकुलता एक पुत्र निवर्तल्यामुळें, ईश्वरानें त्यांनाहि पाहून घेतलें असें म्हणण्याला भोळ्या भाविक लोकांनाहि संधि मिळाली. पण जगांत न्याय आणि अन्याय याची कसोटी खरी लागणें ही गोष्ट एकंदरीनें मुष्किलीचीच आहे. न्यायकोर्टांत कोठल्या तरी एका बाजूनें न्याय व्हावा लागतो ही गोष्ट खरी, पण कोणच्याही फिर्यादींत न्यायाधीश जो निकाल देतो तो खरा असला तरी, शेवटचा म्हणून जो शब्द तो लोकांच्याच हातीं राहतो. लोकमत तें लोकमत; त्याला नियम नाहींत व त्यावर अपीलेंहि नाहींत.

असो. शेवटीं टिळक व आगरकर यांची बंधमुक्तता होऊन त्यांचा सत्कार कसा झाला व लोकमतानें त्यांच्या पुरता तरी अखेर निकाल आपल्या अधिकारांत कसा दिला हें सांगून हें प्रकरण पुरें करूं. तथापि त्याच्याहि पूर्वीं या खटल्यांतील इतर आरोपींबद्दल दोन शब्द लिहिणें जरूर आहे. बखले हे गृहस्थ मूळचे कोल्हापूरचे राहणारे. त्यांचें स्वतःचें अंग या प्रकरणांत स्वतंत्र रीतीनें असें फारच थोडें होतें. नाना भिडे यांचें त्यांजवर वजन असे, व त्यांच्याच सांगण्यावरून मुंबई सरकारकडे बखले यांनीं बर्व्याविरुद्ध इंग्रजींत अर्ज केला व सही घातली. भिडे हे गृहस्थ मात्र वेगळ्या प्रकारचे होते. संस्थानी मुखत्यार वकिलाचे सर्व गुण त्यांच्या

अंगीं परिपूर्ण होते. त्यांच्या वक्तृत्वांत ग्राम्य विनोद खूप असे. मुंबईस खटला चालू असतां कोर्टांत जेव्हां जेव्हां म्हणून हंशा पिकला, तेव्हां तेव्हां तो सर्व भिडे यांच्या विनोदामुळेंच. ' शेक्‌ हॅन्ड' या इंग्रजी शब्दाचा जाणून बुजून 'शिखंडी' हा उच्चार करून, नाना भिडे यांनीं भर हायकोर्टांत उच्चारिलेली कोटी लोकांच्या तोंडीं अद्याप आहे ! महाराजांची जनक आई राधाबाई हिचें मुखत्यारपत्र भिडे यांनीं घेतलेलें असल्यामुळें, त्यांना वकिली धंद्यांतहि ठोकर लागली असें कोणी म्हणेल तो म्हणो. तथापि बर्वे कारभारी हे बेईमानी असून महाराजांच्या छळास कारणीभूत झाले असल्याविषयीं त्यांच्या मनांत दृढ विश्वास होता; व तो अखेर-पर्यंत नाहींसा झाला नाहीं हें स्वतः आम्हांस माहीत आहे. वामनराव रानडे हे तर सनदी वकील असून ज्ञानप्रकाश वर्तमानपत्राशीं त्यांचा संबंधहि होता. त्यांच्या मनांत बर्वे यांजविषयीं किल्मिष पक्कें व प्रामाणिकपणाचें होतें. त्यांनीं हायकोर्टांत आपला मुकद्दमा आपणच चालविला व सुमारें २॥ तास डिफेन्स दिला तो अगदीं बिनमुर्वतखोर व ठणठणीत असाच होता. त्यांनीं ज्यूरीला स्पष्ट सांगितलें कीं पत्रांचे बाबतींत मीं इतकी खटपट केली ती राधाबाईंचा प्रतिनिधी म्हणून नव्हे; तर कोल्हा-पूर संस्थानचे हिताची खरी कळकळ माझ्या मनांत असल्यानें. या फिर्यादींत सरकारचें अंग म्हणूनच त्यांनीं गव्हर्नरास केलेले अर्ज बर्व्यांकडे दिले.

टिळक व आगरकर यांना शिक्षा फर्माविल्यानंतर त्याच दिवशीं सायंकाळीं डोंग-रीच्या तुरुंगाकडे त्यांची रवानगी झाली. शिक्षेची मुदत जरी चार महिने होती तरी चांगल्या वर्तणुकीमुळें त्यांना सुमारें १९ दिवसांची सूट मिळून १०१ दिवसांतच त्यांची बंधमुक्तता झाली. या १०१ दिवसांच्या चरित्राचें वर्णन आगरकर यांनीं या विषयावरील एका पुस्तकांत केलें आहे, त्यांत तेथील उभयतांची दिनचर्या वर्णिली आहे. तुरुंगवासांत उभयतांची बरीच उपासमार झाली. टिळकांचें वजन येवढ्या अवधींत २४ पौंड आणि आगरकरांचें १६ पौंड कमी झालें. शरीरापुढें इलाज चालत नाहीं. पहिल्या दिवशीं अन्न पुढें येऊन दोन तीन शितें गेल्या-बरोबर ओकारी झाली. आगरकर लिहितात, " तुरुंगांत गेल्याबद्दल आम्हास कधींच वाईट वाटलें नाहीं, पण तेथलें अन्न पुढें आलें म्हणजे मात्र वाईट वाटे ! १३ फुटांच्या चौरस खोलींत अहोरात्र राहाणें, कांदा भाकर खाणें, अन्नांत मिरच्या व लसूण, निजण्याच्या घोंगडींत सुरंवट, भिंतींत ढेकूण अशा स्थितींत काय सुख लागणार हें दिसतच आहे. पुढें २५ दिवसांनीं लिहिण्यावाचण्याची पर-

बानगी मिळाली; पण शरीर व मेंदू क्षीण झाल्यामुळें लिहिण्यावाचण्यालाहि मन लागेना. हे दोघे स्नेही तीन वर्षांपूर्वी डेक्कन कॉलेजांतील रम्य खोल्यांत बसून जे मनोरथ करीत त्या सर्वांची पुनरावृत्ति त्यांजकडून बसल्या बसल्या येथें नित्य होई. एखादे वेळीं त्यांचा वाद इतका भराला येई कीं, जवळचे रखवालदार व शिपाई ' हळू बोला' म्हणून इशारा देत, आणि त्याच भरांत 'रात्रिरेव व्यरंसीत्' असें घडे. याच संभाषणांमध्यें " फिरून तुरुंगांत यावें लागलें तरी ज्या गोष्टी केल्याच पाहिजेत त्या गोष्टी कोणत्या" याचा उभयतांनीं विचार केला होता. लिहिणाराचा अनुभव काय तो मध्यां एकाच तुरुंगाचा आहे " असें आगरकरांनीं लिहिलें आहे. पण या शब्दांत फेरबदल करून लिहिण्याचा प्रसंग या उभयतांपैकीं आगरकरांना आला नाहीं. टिळकांच्या नशिबीं मात्र 'अनेक' तुरुंगांचा अनुभव पाहाण्याचें होतें, व यासंबंधानें हकिकत पुढें प्रसंगोपात्त येणारच आहे.

आगरकरांचें तुरुंगवासाविषयींचें मत एकाच अनुभवानें निःसंशय असें बनलें होतें कीं, निःसीम संसारचतुर मनुष्य, ज्याचें पर्यवसान प्रायः तुरुंगवासांत होईल अशा, फंदांत पडत नाहीं. सरकाराशीं सामना करण्यास जो उभा राहील त्यानें आपल्या बाजूची फार्च मजबुती केली पाहिजे असेंहि आगरकरांनीं ठरविलें.

टिळक-आगरकरांची सुटका नुसत्या दंडावर न होतां त्यांना ऐनजिनसी कैदेची शिक्षा झाली याबद्दल लोकमत बरेंच खवळलें. अनेक सभाहि भरविण्यांत आल्या. मि. वर्डस्वर्थ, ना. मंडलीक वगैरे प्रतिष्ठित लोकांनीं पुढाकार घेऊन सर जेम्स फर्ग्युसन यांजकडे अर्ज करून टिळक-आगरकरांची शिक्षा माफ व्हावी अशी विनंति केली होती; पण त्याचा उपयोग झाला नाहीं. तथापि लोकांनीं खरें लोकमत प्रदर्शित करण्याकरितां हे दोघे सुटून आल्यावर त्यांचा जाहीर सन्मान करण्याचें ठरविलें. या कामीं दीनबंधू पत्रानें असें सुचविलें कीं, " अन्यायानें या उभय देशभक्तांस कारागृह प्राप्त झालें आहे; तर त्यांच्या मनांतून सजेविषयीं तिळमात्र न राहूं देण्याकरितां ते सुटतील तेव्हां त्यांस मानपत्र द्यावें व तुरुंगांतून सुटतेवेळेस एका मोठ्या रथांत त्यांस बसवून वाजत गाजत इच्छिलेले स्थळीं पोचवावें. असें करण्यास आम्ही मुखत्यार आहों. "

आक्टोबर ता. २६ गुरुवार रोजीं सकाळीं टिळक व आगरकर यांची डोंगरींतून मुक्तता झाली त्यावेळीं त्यांचे सत्कारार्थ बाहेर २ हजारांवर लोक जमले होते. दीनबंधू पत्राचे संपादक रा. लोखंडे, दामोदर सावळाराम यंदे वगैरे ब्राह्मणेतर मंडळी या सभा-

रंभांत ब्राह्मणांच्याहि पुढें होती. उभयतांना गाडींत घालून लोकांनीं शहरांत आणलें; आणि मुरारजी गोकुळदास यांचा बंगला, दीनबंधूपत्राची कचेरी, युनियन् क्लब, माधवदास रघुनाथदास यांचा बंगला, वगैरे ठिकाणीं शेंकडों हजारों लोकांनीं त्यांचा सत्कार केला. परगांवाहूनहि या प्रसंगास लोक आले होते. खडकी स्टेशनवर डेक्कन कॉलेजांतल्या मंडळींनीं त्यांचा सत्कार केला. पुणें स्टेशनवर अर्थातच पुष्कळ लोक जमून त्यांनीं टिळक–आगरकरांना समारंभानें गांवांत आणून सकाळीं रा. हरीरावजी चिपळूणकर यांच्या बंगल्यांत, व सायंकाळीं मोरोबादादांचे वाड्यांत सार्वजनिक सभेमार्फत त्यांना जाहीर पानसुपारी करण्यांत आली.

लोकसेवेंत शारीरिक दुःख व सन्मानसुख यांचा जो सजोड साक्षात्कार घडतो तो घेण्यांत टिळकांचा सर्व जन्म पुढें जावयाचा होता त्यांतील हा पहिला अनुभव अशा रीतीनें कोल्हापूरप्रकरणाच्या निमित्तानें त्यांना मिळाला. कोल्हापूर व टिळक यांचा अत्यंत निकट संबंध जन्मभर रहावा असा ईश्वरी संकेतच होता असें दिसतें. पण पहिला संबंध व दुसरा संबंध यांमध्यें जमीन अस्मानाचें अंतर कसें पडावयाचें होतें हें पुढें ओघानें वाचकांस दिसून येणारच आहे.

ता. ९ जानेवारी सन १८८३ च्या केसरीच्या अंकांत 'साल गुदस्तां' चें सिंहावलोकन करतांना आगरकरांनीं या खटल्यास उद्देशून जी टीका केली तिजवरून, न्यायकोर्टानें शिक्षा दिली तरी, कोल्हापूरप्रकरणासंबंधीं टिळक–आगरकरांच्या मनांतील अढी गेली नव्हती हें चांगलें दिसून येतें. आणि खरोखरच ही अढी जाणें शक्य नव्हतें. बर्व्यांविरुद्ध छापलेलीं पत्रें बनावट ठरल्यानें त्या पत्रांचा आधार घेऊन केसरीला यापुढें बर्व्यांविरुद्ध लिहितां येत नव्हतें हें खरें. पण त्या पत्रांमुळें बर्व्यांविरुद्ध झालेला पूर्वग्रह सर्व कसा दुरुस्त होणार ? आगरकर लिहितातः– "मराठा आणि केसरी पत्रांचे तरुण कर्ते बेसुमार कडक भाषा लिहीत असतील. पण हीं दोन पत्रें जन्मास येण्यापूर्वींच, करवीरस्थप्रभूच्या संबंधानें इंगळ लागण्यासारखे चरचरीत लेख लिहून, ज्या नेमस्त मुम्बापुरस्थ पत्रानें महाराष्ट्रीय जनमनाला अगोदरच वणवा लावून सोडला होता, त्यांत अशाप्रकारचे लेख आले आहेत कीं नाहींत असा संशय ज्याला पडूं नये त्याला पडला. तेव्हां सांप्रतकालच सत्पक्षाला प्रतिकूल आहे असें मानण्याकडे सर्व लोकांच्या अन्तःकरणाची प्रवृत्ति होणें हें अगदीं साहजिक आहे. द्वेष नसतां सद्बुद्धीनें लिहिलेल्या लेखांकरितां कोर्टानें दिलेल्या जबर शिक्षा जशा लोकांच्या लक्षांत राहतील, तसेंच कोल्हापूरच्या वेड्या राजाला चाबकाखालीं झोडणें

जरूर होतें हें डॉ० मर्फी यांचें कोर्टांतील उत्तरहि लोकांच्या चांगलेंच लक्षांत राहील. वादग्रस्त पत्रांतील गोष्टींची सिद्धता करितां न येण्यास अनेक कारणें होतीं. राजाच्या कुटुंबाचा लौकिक राखण्यासाठीं कागदपत्र आम्हीं कोर्टापुढें हजर करीत नाहीं असें न म्हणतां, कोल्हापुरास गेलेल्या कमिशनपुढें कांहीं प्रतिष्ठित लोकांनीं मोकळ्या मनानें खऱ्या जबान्या दिल्या असत्या, तर खटल्याचा निकाल कदाचित् वेगळ्या प्रकारचा झाला असता. बनावट पत्रें हातीं येण्यापूर्वीच ज्या ऐकीव हकीकतीच्या जोरावर बदनामीचे लेख लिहिले गेले ती हकीकत पुराव्यानें शाबीत होण्यास अशा प्रकारें प्रतिबंध न होता, तर पत्रें बनावट ठरतीं तरी त्याचा हिशेब नव्हता वगैरे विधानें सदर लेखांत केलीं आहेत. शेवटीं आपल्या इतर व्यवसायबंधूंना केसरीनें अशी मित्रत्वाची सूचना दिली आहे कीं, जबाबदारीचे लेख लिहितांना आपल्या सरकारच्या भलेपणावर, आपल्या समाजांतील बड्या बड्या धेंडांच्या उमद्या पोकळ थापांवर, व आपल्या येथील भेकड संस्थानिकांच्या शब्दावर किंवा धैर्यावर कधींहि फारशी भिस्त ठेवूं नये ! "

कोल्हापूरप्रकरणाचा न्यायकोर्टापुरता अशा रीतीनें शेवट झाला, तरी वेडा ठरविलेला कोल्हापूरचा राजा जोंपर्यंत नगरच्या किल्ल्यांत हाल भोगीत होता, तोंपर्यंत हें प्रकरण लोकांच्या मनांतून जाणें शक्य नव्हतें. किंबहुना त्याचे युरोपियन रक्षक त्याला फार हाणमार करितात अशा बातम्या पसरत असल्यामुळें, डोंगरींतील टिळक-आगरकरांकडे लोकांचें जितकें लक्ष लागलें होतें त्याहीपेक्षां नगरच्या तुरुंगवासांतील राजाकडे तें अधिक लागलें होतें. अखेर ता. २५ डिसेंबर रोजीं भयंकर मारामारी होऊन हतभागी शिवाजीमहाराज मृत्युमुखीं पडले अशी बातमी, मृत्यूनंतर बराच काल लोटल्यावर प्रसिद्ध झाली तेव्हां तर सर्व महाराष्ट्रभर हलकल्लोळच झाला. मृत्यूची बातमी प्रसिद्ध करण्यापूर्वी नगरचे फर्स्ट क्लास मॅजिस्ट्रेट जॉपसाहेब व कलेक्टर एल्फिस्टन यांनीं बंगल्यांतील लोकांचे जाबजबाब घेऊन आधीं ते सरकारकडे पाठविले. पण ते सर्व जसेच्या तसे प्रसिद्ध न करितां सरकारानें फक्त जॉपसाहेबांचा अभिप्राय तेवढा प्रसिद्ध केला ही गोष्ट लोकांना संशयास्पद वाटली. वेड्या राजानें आपला संरक्षक ग्रीन साहेब यांस मारलें ही गोष्ट खरी; पण शुद्धीवरील ग्रीनसाहेबानेंहि राजाला उलट मारलें ही गोष्ट सिद्ध ठरली.

महाराजांना मृत्यु आला तो ग्रीनच्या धक्काबुक्कीनें आला, तथापि ग्रीन यास अपराधी ठरवितां येत नाहीं, मात्र महाराजांच्या वारसांनीं वाटेल तर ग्रीनवर फिर्याद

करावी, असें जॉपसाहेबांनीं जातां जातां विधान केलें. तसेंच महाराजांची दातखीळ बसून बराच वेळ झाला, व डॉ. बर्च यांना तावडतोब बोलवा असें महाराजांचा हुजऱ्या मल्हारी हा सांगत असतांहि ग्रीननें त्यास लवकर बोलाविलें नाहीं वगैरे गोष्टी उघडकीस आल्या त्याहि उघडच संशयास्पद होत्या. ता. १८ डिसेंबरपर्यंत महाराजांची स्प्लीन कांहीं वाढली नव्हती; मग पुढें अवघ्या आठ दिवसांतच नुसता धक्का लागल्याबरोबर प्राण जाण्याइतकी बेसुमार ती कशी वाढली याविषयींहि खुलासा होईना. या सर्व कारणांमुळें ग्रीनची चौकशी व्हावी असा लोकांनीं आग्रह धरिला, पण सरकारनें तो मनावर घेतला नाहीं. महाराज बेवारसी म्हणून त्यांची बडदास्त ठेवणें व त्यांना गोरे बॉडिगार्ड नेमणें याची जबाबदारी ज्या अर्थी सरकारनें आपल्या अंगावर घेतली, त्या अर्थी वस्तुतः सरकार हेंच महाराजांचें वारस ठरतें. म्हणून जॉपसाहेबांच्या सूचनेप्रमाणें ग्रीनचा इनसाफ करण्याविषयींची फिर्याद देण्यास सरकारनेंच पुढें झालें पाहिजे असाहि युक्तिवाद घालून पाडून करण्यांत आला. पण सर्व व्यर्थ. धन्याचा धनी कोणी नाहीं, त्याप्रमाणें सरकारवर सक्ति किंवा फिर्याद कोण करूं शकणार ! अर्थात् सर्व लोक आपल्या मनांत हळहळत राहिले पण त्यांचा कांहीं इलाज चालेना. महाराजांना ममतेच्या माणसांपासून मुद्दाम दूर ठेवणें, त्यांना डोळ्यासमोर नकोत अशीं माणसें त्यांच्या दिमतीला देणें, थारेपालट करण्याच्या सबबीवर त्यांना राजकोटाहून निलगिरीस, निलगिरीहून महाबळेश्वरास, महाबळेश्वराहून पुण्यास, पुण्याहून नगरास फिरवून त्यांची धिंड काढणें, या गोष्टींना अनुसरूनच ग्रीनची उघड चौकशी न करणें ही गोष्ट होती; व सरकारचें कोणत्याही रीतीनें पारिपत्य करितां येणें शक्य नसल्यानें लोकांना जळफळण्याशिवाय दुसरा मार्ग नव्हता.

हा जळफळाट ता. २२ जानेवारी १८८४ च्या केसरीच्या अंकांत व्यक्त करितांना आगरकरांनीं काळजाला घरें पाडण्यासारखी टीका केली ती अशीः— " आम्हांस तर या प्रकरणाचा इतका किळस आला आहे कीं, थोडा अन्याय शिक्षेवांचून जगांत राहिला तरी फिकीर नाहीं, पण त्या हतभाग्य राजाच्या संबंधानें या ग्रीनचें नांव पुनः पुनः आमच्या कानीं येण्याचें टळेल तर फार नामी होईल! आतां झाल्या गोष्टींचा काथ्याकूट करून कांहीं फायदा नाहीं. पुढें काय करावें याचा आतां नीट विचार केला पाहिजे. आतां जो दत्तक घ्यावयाचा तो बराच मोठा झालेला मुलगा घेतला म्हणजे तो वेडा आहे किंवा नाहीं, पुरुष आहे किंवा नाहीं, आई पाहि-

त्याबरोबर चवताळतो किंवा नाहीं, वगैरे गोष्टींची चिकित्सा करण्यास नीट होईल. थोडासा निबर असा मुलगा पाहून घेतल्यास कांहींसा खाष्ट व अडाणी मिळेल खरा; पण मग त्याला घोड्याचे चाबूक खाण्याची किंवा वाढलेल्या प्लीहेवर दाब बसल्यानें डोळे पांढरे होऊन प्राणोत्क्रमण होऊं लागलें असतां तीर्थोदकाऐवजीं ग्रीनच्या हातची व्हिस्की पिण्याची पाळी येणार नाहीं. तें कसेंहि असो. परंतु ता. २५ डिसेंबरची ती काळरात्र अहमदनगरच्या किल्ल्यांतील करवरिकरमहाराजांचा तुरुंगवास, जवळ मायाममतेचें कोणी नाहीं अशा स्थितींत निराशेनें बेफाम झालेल्या अर्धवेड्या महाराजांचा संताप, व त्यांचा ग्रीनसारख्या आडदांड धटिंगण सोजिराशीं मारामारचिा प्रसंग, हा सर्व देखावा डोळ्यांपुढें आणला असतां मन अजूनहि कावरें बावरें व उदास होऊन जातें व महाराजांना निष्ठुरतेनें वागविण्यांत सद्बुद्धीनेंच पण जो दुराग्रह मुंबईसरकारनें दाखविला तो लक्षांत घेतला असतां The way to hell is paved with good intentions म्हणजे 'अधःपात किंवा नरक यांना जाऊन पोंचण्याचा रस्ता चांगल्या हेतूंच्या फरसांनींच बांधून काढलेला असतो' ही इंग्रजी म्हण खरी आहे असें वाटूं लागतें."

दुर्दैवी शिवाजीमहाराजांचा अन्त दुःखकारक झाला, पण त्यामुळें पुढें कधींहि न सुधारणाऱ्या या प्रकरणाचा शेवट तरी लागला. अर्थात् गेले ते दिवस वाईट खरे, पण पुढें येणारे दिवस तरी चांगले येतील अशी आशा बाळगतां आली तरी दुःखांत सुख मानतां येईल, असें कोल्हापूरच्या सर्व हितचिंतकांस वाटत होतें. गतदुःखाला भावी सुखाचा अनुबंध जोडतां येण्याजोगी स्थिति उत्पन्न करण्यासारखा एक तरी मनुष्य आहे असें पुष्कळांस वाटूं लागलें. हा मनुष्य म्हणजे कागल संस्थानचे अधिपति श्री. आबासाहेब घाटगे होत. कोल्हापूरचा खटला सुरू असतां बर्व्यांच्या टीकाकारांना आबासाहेबांकडून बराचसा सहानुभूतिपूर्वक आश्रय मिळाला होता. शिवाजीमहाराजांच्या स्थितीविषयीं आबासाहेब घाटगे हे हरएकप्रकारें अनुकम्पा प्रकट करीत, व टिळक-आगरकरांतर्फे कमिशनपुढें कांहीं पुरावा देण्यासहि ते तयार होते. पण आयत्यावेळीं आबासाहेबांवर अकल्पित रीतीनें वजन पडून त्यांना तो पुरावा देतां आला नाहीं, व त्यांचा संबंध येणारीं टिळकांच्या ताब्यांत असणारीं पुराव्याचीं कांहीं पत्रें आबासाहेबांच्या मोहबतीखातर टिळकांना जाळावींहि लागलीं. अर्थात् कोल्हापूरप्रकरणीं आरोपीतर्फे आबासाहेबांचा बाह्यतः जो संबंध यावयाचा व जो उपयोग व्हावयाचा त्या सर्वाला टिळक–आगरकर हे

मुकले ही गोष्ट खरी. तथापि आंतून मनानें कां होईना, पण आपल्याविषयीं, विशेषतः मृत्युमुखीं पडलेल्या करवीरच्या राजांविषयीं, खरी कळकळ व सहानुभूति बाळगणारा कोल्हापूरच्या लगत्याचा एक उमदा मराठा संस्थानिक आहे हेंच टिळक-आगरकर प्रभृतींना उमेदीचें व समाधानाचें एक मोठें भांडवल असें वाटत असे. पुढें रिकाम्या झालेल्या कोल्हापूरच्या गादीवर कोण मुलगा बसवावा ह्याचा विचार होऊन, श्री. आबासाहेब यांचे द्वितीय चिरंजीव यशवंतराव बाबासाहेब यांनाच दत्तक देऊन बसवावें असें जेव्हां सरकारनें ठरविल्याचें प्रसिद्ध झालें, तेव्हां त्या गोष्टीनें कोल्हापूरप्रकरणीं शिक्षा भोगून आलेल्या व अद्यापि तुरुंगांत शिक्षा भोगीत असलेल्या निरपेक्ष टीकाकारांना समाधान मानण्यास जागा झाली असे उद्गार केसरीनें काढले.

आबासाहेब लोकप्रिय व सुशिक्षित होते. रीजंट या नात्यानें त्यांनीं केलेला कारभार सुखावह झाला. यामुळें आबासाहेबांच्या चिरंजीवांना कोल्हापूरची गादी मिळाल्याचा सर्वांना आनंदच होता. पूर्वींच्या महाराजांची दुर्दशा होण्याला त्यांच्या घरचा कोणी कर्ता सवरता पुरुष त्यांची काळजी घेण्याला व निगा राखण्याला जवळ नव्हता हें जें एक कारण तें तरी नवीन योजनेंत टळण्यासारखें होतें. म्हणजे आबासाहेबांसारखा पाठीराखा बाप असल्यामुळें, नव्या महाराजांचें कसें होईल, दुष्ट लोक त्यांचा छळ करतील व सरकारांतहि त्याची दाद लागणार नाहीं, ही तरी आपत्ति खास टळणार होती, या विचारानेंच लोकांना मोठें समाधान वाटलें. सातारच्या घराण्यांतील मुलगा दत्तक घ्यावा, व फार दिवसाचें सातारा–कोल्हापूर येथील भोंसल्यांच्या घराण्यांतील द्वैत मोडून टाकावें, अशीहि एक सूचना पुढें आली होती. परंतु ती अनेक दृष्टींनीं अव्यवहार्य ठरली. सातारच्या घराण्यापेक्षांहि आबासाहेब घाटग्यांचें प्रेम लोकांना यावेळीं अधिक वाटत होतें. तें इतकें कीं आबासाहेबांनीं आपला मुलगा कोल्हापूरच्या गादीवर बसण्याकरितां दत्तक दिला त्यांत त्यांनीं आपला स्वार्थ साधला नाहीं तर उलट तो परोपकार केला, असेंच लोक म्हणत. कदाचित् पूर्वीच्या दुःखद अनुभवावरून तसें म्हणण्याचीच ती वेळ होती. पैशाचे किंवा ऐश्वर्याचे लोभानें पोटचा गोळा परकी कुलांत घालविण्यास तयार होण्याला, कोल्हापूरच्या लोकांवरील प्रेम, कोल्हापूर-दौलतीचें अभीष्ट चिंतन, भोंसले घराण्याशीं असलेला निकट संबंध, व आपल्या हाताखालीं असलेल्या गादीची कळकळ, या सर्व गोष्टींनीं आबासाहेबांच्या भिडस्त स्वभावावर वजन पाडलें नसतें

तर त्यांनीं आपला मुलगा कोणत्याहि आमिषाकरितां दत्तक दिला नसता असेंच लोक मानीत. कां तर मृत्युमुखीं पडलेल्या शिवाजीमहाराजांकडून त्यांच्या जनक मातापित्यांना वेळोवेळीं लिहून गेलेल्या पत्रांतील हृदयद्रावक शब्द लोकांच्या स्मरणांतून अजून गेले नव्हते. आणि राजाची गादी हा शब्द कानाला गोड न लागतां दुःखदच वाटावा अशी त्या क्षणीं लोकांची चित्तवृत्ति उदास व वैराग्यशील बनली होती!

ता. १७ मार्च १८८४ रोजीं नवीन छत्रपति महाराजांना यथाविधि दत्तक देऊन त्यांना राज्याभिषेक करण्यांत आला. या प्रसंगीं पुणें सार्वजनिक सभेला दरबारास अगत्याचें आमंत्रण आलेलें होतें; व अभिषेकसमारंभानंतर रीजंट या नात्यानें आबासाहेबांना उद्देशून मानपत्र वाचण्याचा बहुमान सार्वजनिक सभेतर्फे सितारामपंत चिपळूणकर यांना मिळाला. हें मानपत्र बरेंच खुबीदार होतें. कारण तें नुसतें गुणवर्णनपर नसून, पूर्वीं घडलेल्या दुःखकारक प्रसंगाचा त्यांत उल्लेख होता. पूर्वींच्या सरकारी अमदानींत इमारती वगैरेवर दरबारचा अतोनात पैसा विनाकारण खर्च करून उधळपट्टी केली गेली होती तिचा स्पष्ट निषेध केला होता. उलट आबासाहेबांनींहि उत्तर देतांना, पुणें सार्वजनिक सभा ही सर्व महाराष्ट्र देशाचा प्रागतिक वकील बनली आहे, व तिनें सर्व लोकांकडून आपल्या दक्षतेबद्दल शाबासकी व मान मिळविला आहे असे प्रशंसापर उद्गार काढले. तात्पर्य, केसरी मराठ्याचे संपादक कोल्हापूरप्रकरणीं तुरुंगांत गेले त्याचा मोबदला पुण्याला मिळाल्याशिवाय राहिला नाहीं. कांहीं कालपर्यंत पुणें व कोल्हापूर हीं एकजीव बनलीं, येवढेंच नव्हे तर पुढें टिळक-आगरकरांनीं पुण्यास कॉलेज काढण्याची जी उमेद धरली तिला मूर्तस्वरूप येण्याला कोल्हापूरच कारणीभूत झालें. तें असें कीं, कोल्हापूरदरबारनें स्वतः बरीच रक्कम या कॉलेजच्या स्थापनेकरितां दिली, आणि आबासाहेबांच्या मदतीनें महाराष्ट्रांतील संस्थानिकांकडूनहि बऱ्याच देणग्या मिळाल्या. सर जेम्स् फर्ग्युसन्, मुंबईचे त्यावेळचे गव्हर्नर, यांनीं आपल्या मुलाला कोल्हापूरची गादी दिली याबद्दल आबासाहेबांची कृतज्ञता, कोल्हापूरप्रकरणीं टिळक-आगरकरांनीं निरपेक्ष बुद्धीनें मोठी चळवळ केली याबद्दल, त्यांच्याविषयीं कोल्हापूरकरांची कृतज्ञता, पुण्याचे लोक देशी संस्थानिकांचे पाठीराखे आहेत या खात्रीमुळें त्यांचेविषयीं महाराष्ट्रांतील संस्थानिकांच्या मनांत उत्पन्न झालेली आदरबुद्धि, वगैरे सर्व गोष्टींचा मिलाफी परिणाम म्हणजेच पुण्यांतील पहिल्या खासगी

कॉलेजाची फर्ग्युसन् कॉलेज या नांवानें प्रतिष्ठापना होय. तसेंच पुढें सन १८९५ सालीं हें कॉलेज चतुःश्रृंगीच्या मैदानांतील नव्या शोभिवंत इमारतींत राहावयास गेलें त्यावेळचाहि प्रवेशसमारंभ छत्रपति करवीरकर महाराज यांच्याच हस्तें करण्यांत आला. अशा रीतीनें कोल्हापूर व पुणें यांचा स्नेहसंबंध जडला तो पंधरा वर्षेंपर्यंत अखंड टिकला. पण एकवेळ जडलेले ऋणानुबंध कायमचे टिकतील तर हें जग नश्वर कसें म्हणतां येईल ? किंवा Vanity of human wishes म्हणजे मानवी मनोरथांचें वैयर्थ्य एरवीं कसें सिद्ध होणार ? दुर्दैवानें पुढील एकाच पिढींत पुणें व कोल्हापूर यांतील हा स्नेहसंबंध विसकटला. आणि अखेर अखेर टिळक काय किंवा गोखले काय किंवा फर्ग्युसन कॉलेज काय, यांच्याशीं कोल्हापूरच्या नवीन छत्रपतींनीं कशा प्रकारचें नातें ठेविलें हें महशूरच आहे. प्रस्तुत चरित्रग्रंथाच्या पुढील कित्येक प्रकरणांत या विपरीत नात्याचा उल्लेख मधून मधून करण्याचा प्रसंग येणारच आहे.

असो; शेवटीं या प्रकरणीं आणखी एकदोन गोष्टी सांगावयाच्या राहिल्या आहेत तेवढ्या सांगून हें प्रकरण पुरें करतों. कोल्हापुरच्या खटल्यांत टिळक व आगरकर हे डोंगरीच्या तुरुंगांत १०१ दिवस कैदेची शिक्षा भोगून ता. २६ आक्टोबर १८८२ रोजीं सुटले त्यावेळीं त्यांचा मोठा सत्कार झाला, हें मागें सांगितलेंच आहे. बखले चार महिन्यांनीं सुटून आले. भिडे व रानडे यांस दोन वर्षांची शिक्षा झाली होती ती भोगून ते परत आले तेव्हां त्यांचाहि योग्य रीतीनें सत्कार झाला हें ता. १ जुलै १८८४ च्या केसरींतलि खालील उतार्‍यावरून दिसून येईलः—" गेल्या शुक्रवारीं नाना भिडे व वामनराव रानडे हे मेलगाडीनें पुण्यास आले त्यावेळीं त्यांचें आदरातिथ्य करण्यासाठीं व त्यांना मानानें गांवांत आणण्यासाठीं पुण्यांतील बरीच शिष्ट मंडळी आगगाडीच्या स्टेशनावर गेली होती. वरील गृहस्थ गाडींतून उतरल्यावर सर्वांकडून आनंदप्रदर्शन झालें व नंतर मंडळी चालत चालत ज्ञानप्रकाशांत आली. तेथें एक दोन भाषणें झाल्यावर पानसुपारी वगैरे वांटण्यांत येऊन मंडळी आपापल्या घरीं मोठ्या आनंदांत गेली. " या गृहस्थांचें मुंबई मुक्कामीं आदरातिथ्य कसें झालें याबद्दल नेटिव्ह ओपीनियनमधून खालील उतारा घेतला आहे तो वाचून वाचकांस आनंद झाल्यावांचून राहणार नाहीं. " ज्यावेळीं मि. नानाभाई यांस पानसुपारी झाली त्याच वेळेस श्रीठाकुरद्वारांत बर्वेप्रकरणांत सांपडलेले मि. रानडे व भिडे यांसहि पानसुपारी झाली. लोकांची दाटी इतकी झाली होती

कीं, एवढ्या आवारांत लोकांस उभें राहण्यासहि जागा मिळाली नाहा. मि. रानडे हे मुंबईसच तुरुंगांत होते. ते सकाळीं ७ वाजतां सुटले. त्यावेळीं तुरुंगाजवळ सुमारें ४०० लोक असून मि. रानडे यांस घोड्याच्या गाडींतून हारतुरे घालून थाटानें गांवांत आणलें. मि. भिडे यांस ठाण्याहून आणून उभयतांस वर लिहि-ल्याप्रमाणें पानसुपारी झाली. यावेळेस दोन तीन सुरस भाषणें झालीं. नंतर मि. भिडे व रानडे यांस एक एक नागपुरी उपरण्याची जोडी बक्षीस दिली व मुलांकडून सुरस कविता म्हणविल्या. "

कोल्हापूरप्रकरणांत लोकसहानुभूति व लोकप्रियता ही जी टिळकांस एकदां चिकटली तिनें, प्रेमळ मातेप्रमाणें, टिळकांना आजन्म अंतर दिलें नाहीं. विष्णु-शास्त्री चिपळूणकरांबरोबर टिळकांनीं स्वार्थत्यागपूर्वक सासगी स्वतंत्र शाळा स्थापिली या गोष्टीमुळें त्यांच्याविषयीं लोकांची जी आदरबुद्धि बसली ती कोल्हापूरप्रकरणीं त्यांच्यावर खटला होऊन ते संकटांत आले व तुरुंगांत पडले यामुळें अधिक दृढच झाली. टिळकांचें नशीब म्हणा कांहीं म्हणा, संकटसमयीं त्यांना सकारण व अका-रण दोन्ही प्रकारच्या मित्रांची वाण मुळींच भासली नाहीं. कोल्हापूरप्रकरणीं फिर्याद झाली तेव्हां टिळकांचा सार्वजनिक चरित्रक्रम अवघा एक दीडच वर्षांचा असतां, त्यांच्याकरितां, किंबहुना त्यांना न कळत, त्यांच्या जामिनाची तयारी झाली. भवानी पेठेंत उरवणे नांवाचे गुळाचे मोठे अडते व व्यापारी होते. त्यांनीं, टिळकांची तोंड-ओळख नसतां, त्यांच्या जमानतीखातर ५००० रुपयांची थैली कोर्टांत नेऊन गुदरली असें सांगतात. या शेटजींचा व टिळकांचा स्नेह पुढें आमरणान्त होता.

शेटजींच्या मरणोत्तर त्यांच्या उभयतां चिरंजीवांनींही तो तसाच चालविला. उरवण्यांची पेढी ही एकप्रकारें टिळकांची गंगाजळीच होती. केव्हां उणेंदुणें पडल्यास मध्यंतरींही या पेढीची मदत टिळकांना होई. पण सर्व व्यवहारांत टिळकांचा निरपेक्षपणा उरवणे मंडळींना दिसून येत असल्याळें, पुढें शेटजींच्या उभय मुलांत वांटणीचा तंटा सुरू झाला तेव्हां उभयतांनींहि टिळकांनाच आपले पंच नेमून दिले, व टिळकांनींहि परिश्रमपूर्वक उभयतांनाहि समाधानकारक होतील अशा वांटण्या करून दिल्या. टिळकांवर पुढें आलेल्या संकटांत त्यांना अकारण मित्र व मदत-गार बरेच लाभले तरी त्यांची उरवण्यांविषयींची आठवण नेहमीं जागृत असे, व मित्रमंडळींत ते नेहमीं उरवण्यांचें उदाहरण देऊन म्हणत कीं, " पांच हजार रुपये देऊन माझी ओळख नसतांहि मला जामीन राहाण्याला उरवणे शेट तयार झाले हें

पाहून मला तर फारच अचंबा वाटला, व सार्वजनिक सेवेचें फळ फार दूर असत नाहीं अशी सार्वजनिक आयुष्यक्रमाच्या उंबरठ्यावरच मला खात्री पटली." उरवणे शेटजीप्रमाणें वकील लोकांनींहि पुढें येऊन या प्रकरणीं टिळक–आगरकर, भिडे–रानडे या सर्वांच्या तर्फे काम चालविण्याला मदत दिली. या डिफेन्स फंडाचा नक्की आंकडा किती जमला याची माहिती लागत नाहीं; तथापि त्या वेळच्या मानानें तो बराच मोठा असावा. कारण ब्रान्सन्, फेरोजशहा मेथासारख्या बॅरिस्टरांना रोजी फी देऊन ठेवण्यांत आलें होतें. सर्व आरोपींच्या डिफेन्सचें काम एक विचारें सुरू असून सदर बॅरिस्टरांचा सर्वांना यथावकाश उपयोग झाला. पुणें मुंबईस सभा भरून जाहीर वर्गण्या झाल्या. या वर्गण्या एकंदर कामाला पुरेशा ठरल्या नाहींत; व ठाकोरदास सॉलिसिटर यांनीं अगदीं निःस्वार्थ बुद्धीनें काम केलें. तरी केसरी मराठ्याला कर्जच झालें. तथापि आपणांस झालेलें कर्ज कसें फिटेल या विषयींच्या चिंतेपेक्षां लोकांनीं अकल्पित रीतीनें आपणांवर जे उपकार केले ते कसे फिटतील याचीच चिंता टिळक–आगरकरांना अधिक वाटत होती; व ती वाटावी इतक्या मोठ्या प्रमाणांत या पहिल्याच संकटांत टिळक–आगरकरांना लोकांची सहानुभूति मिळाली एवढी गोष्ट निर्विवाद आहे.

भाग ६ परिशिष्ट (१)

कोल्हापूरप्रकरणीं आगरकरांचे विचार.

['डोंगरीच्या तुरुंगांतील आमचे १०१ दिवस' हा लेख आगरकरांनीं लिहिला त्यांतील 'आमचे' या शब्दाचा अर्थ आगरकर व टिळक यांचे. हा लेख लिहिला जात असतां, निदान त्याचा विचार मनांत चालू असतां, आगरकर व टिळक हे एकत्र होते. यामुळें या लेखास टिळकांच्या चरित्र ग्रंथाधारांत महत्त्वाचें स्थान ओघानेंच येतें. टिळकांच्या चरित्रांतील या भागासंबंधानें या लेखाहून अधिक अस्सल व पहिल्या प्रतीचा पुरावा मिळणें शक्यच नाहीं. म्हणून या लेखांतील कोल्हापूरप्रकरणासंबंधीं दोन तीन उतारे खालीं दिले आहेत]

" कैद्यांना 'द्वेषाच्या' चार्जांतून मुक्त करून अविचाराचे लेख लिहिल्याबद्दल शिक्षेची सुनावणी केल्यानंतर हायकोर्ट उठलें, व मंडळी खालीं तोंडें घालून आपल्या घरीं चालती झाली. नंतर आम्हांला माडीवरून खालीं आणून तळमजल्यांतल्या एका कोठडींत ठेविलें. सहा वाजतांच्या सुमारास घोड्याच्या दोन गाड्या आणून

त्यांत आम्हांस व्यवस्थेनें बसविलें; व आमच्या बंदोबस्ताकरितां बरोबर शिपाई-लोकांचा पहारा देऊन बिनभाड्याच्या घराकडे आमची रवानगी केली. आमच्या समजुतीप्रमाणें देशाच्या बऱ्यासाठीं आम्हीं आरंभिलेले उद्योग, करवीरस्थ प्रभूचें चांगलें व्हावें म्हणून आम्हीं लिहिलेले लेख, खटला उभा राहिल्यावर आम्हांस व आमच्या मित्रमंडळीस पडलेली दीर्घ यातायात, लोकांची आमच्यावर बसलेली प्रीति आणि त्यांच्याशीं आमचें वर्तन, आमच्या देशाची स्थिति, आणि जगांतील न्यायपद्धति वगैरे अनेक विषय झपाट्यानें आमच्या डोक्यांतून जात आहेत तों आमच्या गाड्या तुरुंगाच्या द्वारापाशीं येऊन ठेपल्या. त्यांतून खालीं उतरून दिंडींतून आंत शिरतांना मनाची काय स्थिति झाली असेल त्याची वाचकांनींच कल्पना करावी. आंत गेल्यावर आम्ही थोडा वेळ स्वस्थ बसलों; नंतर घरचे कपडे उतरून टाकल्यावर सरकारी वार्डरानें खालपासून वरपर्यंत आमची झडती घेतली व आम्हांस तुरुंगाचे पोषाख दिले.

* * * *

"आपआपसांत हळू हळू गोष्टी सांगण्याखेरीज, किंवा अकरा वाजल्यावर बराकींत कोंडून घातल्यावर तेथें फिरण्याखेरीज दुसरी कांहीं करमणूक नसे. टिळकांचा आणि माझा नाना तऱ्हेच्या विषयांवर वाद करण्यांत पुष्कळ वेळ जाई. कित्येकदां तर आम्हीं रात्रींच्या रात्री बोलत घालविल्याचें मला आठवतें. मी 'एम्. ए.' करितां व टिळक 'एल्एल्. बी.' करितां अभ्यास करण्यासाठीं कॉलेजांत राहिलों असतां सरकारी नोकरी न पत्करितां देशसेवेंत आयुष्य घालविण्याचा ज्या दिवशीं निश्चय केला त्या दिवसापासून आम्ही जें जें बोललों चाललों होतों त्याची पुनः पुनः आठवण होऊन अनेक वेळां पुनरावृत्ति होत असे. अमुक गृहस्थाला त्यांपमध्यें भेटायाला गेलों असतां परत येतांना काळोखांत वाट चुकून बारावर दोन वाजण्याच्या सुमारास फिरतां फिरतां बंडावर कसे येऊन ठेपलों; शाळेच्या संबंधानें विष्णुशास्त्र्यांशीं बोलणें लावण्यास गांवांत गेलों असतां कॉलेजांत परत येतांना थंडीनें कितीतरी कुडकुडलों; वचन दिलें असतां शाळा आणि छापखाना काढला त्या वेळेस कोणकोणत्या लोकांनीं मागें घेतलें; असल्या फंदांत न पडणारे कोण कोण मनुष्य त्यांस घेरतां आले; आपले मूळचे हेतु कोणते, व ते कितपत सिद्धीस गेले आहेत; शास्त्रीबोवांच्या अकाली मृत्यूनें आपल्या उद्योगांस केवढा धक्का बसला; आम्हीं आरंभिलेलीं कामें आमच्या हयातींत, व आमच्या पाठीमागें

कित्येक वर्षे अप्रतिहत चालली तर आमच्या देशस्थितीवर त्यांचा काय परिणाम होईल; या देशावर इंग्रजांचें राज्य झाल्यानें त्याचें कोणकोणत्या बाबतींत हित आणि अनहित होत आहे; लोकशिक्षण उत्तरोत्तर जारीनें पसरत गेलें तर हिंदुस्थानची भावी स्थिति काय होईल; नेटिव संस्थानांची सुधारणा होण्यास काय उपाय करावे; देशभाषा युनिव्हर्सिटींत आणण्याला कोणती युक्ति काढावी; शाळा आणि कॉलेज बांधण्यास पैसे कसे गोळा करावे; कोल्हापूरप्रकरणांत आपली चुकी किती; आणि आपणांस भोगावी लागत असलेली शिक्षा कितपत न्याय्य आहे; आपण या तऱ्हेनें येथें अडकून राहिल्यानें लोकांच्या मनावर काय परिणाम होईल; व आपल्या शाळेचें आणि छापखान्याचें किती नुकसान होईल; आणीबाणीच्या प्रसंगीं आपणांस कोण कोण मित्र उपयोगीं पडले; व पुढें कोणाकोणाच्या मदतीवर आणि शब्दावर अवलंबून राहतां येईल; आतांप्रमाणें फिरून तुरुंगांत न येण्यासाठीं कोणत्या गोष्टींची खबरदारी ठेविली पाहिजे. इ०

"कोल्हापूरप्रकरणाच्या संबंधानें अनेक तर्क झाले आहेत. कित्येकांचें असें म्हणणें आहे कीं, हा खटला पुण्यास चालता तर याचा निराळाच परिणाम झाला असता; दुसऱ्या कांहीं लोकांचें असें मत आहे कीं, या खटल्यांतील ज्यूरींत सगळे किंवा निम्मेपेक्षां अधिक नेटिव लोक असते तर त्यांनीं वर्तमानपत्रकर्त्यांस निरपराधी ठरविलें असतें. तिसऱ्या एका पंथाचे लोक आहेत त्यांना असें वाटत आहे कीं पत्रकर्त्यांस पैशाचें पाठबळ नव्हतें म्हणून ते बुडाले; कोणाची कल्पना आहे कीं, या कामांत आम्हाला सरकारच प्रतिकूळ असल्यामुळें आम्हाला अपशय आलें. कोणाची समजूत अशी आहे कीं, आम्हीं अखेरीस क्षमा मागितली ही फार वाईट गोष्ट केली व कित्येकांस तर आम्हांस शिक्षा झाली ती ठीक झाली असें वाटत असेल. यांपैकीं कोणाचें म्हणणें खरें, किंवा कोणाचें खोटें, अथवा कोणाच्याच म्हणण्यांत कांहीं हांशिल नाहीं, याचा निश्चय करणें आम्ही आपल्यावर घेत नाहीं. पोलिस कोर्टांत आणि हायकोर्टांत लोकांच्या पुढें बऱ्याच गोष्टी आल्या आहेत, व जो तो आपापल्या समजुतीप्रमाणें आम्हांस किंवा इतरांस बरें वाईट म्हणत आहे. आमचें म्हणणें असें होतें कीं, हें कोल्हापूरप्रकरण कोणत्या तरी न्यायासनापुढें यावें, तें आमच्या इच्छेप्रमाणें एकदांचें आलें. तसें झाल्यावर त्या ठिकाणीं न्याय करण्यास बसलेल्या न्यायाधिशाच्या आणि ज्युरीच्या नजरेला जी गोष्ट आली तीच योग्य व मान्य असें घेतलें पाहिजे. कारण असें न केलें तर कोणत्याही

कज्जाचा कोठेंच निकाल लागावयाचा नाहीं. आतां जज्जानें आणि ज्यूरीनें केलेला निकाल सर्वांसच संमत पडेल असें नाहीं, थोडाबहुत मतभेद हा होणारच, व तो होणें हें स्वाभाविक आहे. तथापि सरकारनें ज्यांच्याकडे कोणत्याहि गोष्टीचा निवाडा करण्याचा पूर्ण अखत्यार दिला, त्यांच्या विचाराला जें आलें तेंच आनंदानें मान्य करणें हेंच प्रत्येक सुशिक्षित, सुजाण, व धर्मतत्त्वज्ञाचें कर्तव्यकर्म आहे. साक्रेटिसाला असें पक्कें ठाऊक होतें कीं, मला जी शिक्षा होत आहे ती अगदीं अन्याय्य आहे; तरी त्याच्या न्यायाधीशांच्या नजरेला जी गोष्ट आली ती त्यानें संतोषानें मान्य केली. मनुष्य ज्या अर्थी सर्वज्ञ नाहीं, त्या अर्थी त्याच्या हरएक कृत्यांत चूक होण्याचा संभव आहे. साक्रेतिसावर आणलेल्या आरोपांची चौकशी करण्यास दहा पांच लोक बसले होते असें नाहीं. आथेन्सच्या प्रजासत्ताक राज्यांतील लोकांच्या बहुमतानें तो दोषी ठरला, व त्याला विषप्राशन करावें लागलें! पण कालांतरानें त्याच्या संबंधानें येवढें मतांतर झालें कीं, तो भला ठरून त्याचे पांच सहाशें न्यायाधीश अगदीं चुकले अशी लोकांची खात्री झाली, व आतांपर्यंत सर्व सुधारलेल्या राष्ट्रांचा तसाच ग्रह आहे.

" 'सत्यमेव जयते' हा पूर्वापार चालत आलेला जो सिद्धांत आहे, त्याची पूर्तता होण्यास बराच काळ लागतो; कारण सत्यांत म्हणजे कांहीं नैसर्गिक सामर्थ्य आहे असें नाहीं; असें असतें तर त्याला तत्काळ यश येतें. कधींना कधीं तरी पगडा बसतो याच कारण इतकेंच कीं, सत्यावलंबन हें बहुतेकांचें फायदेशीर आहे. या बहुतेकांचें ज्या वेळेस प्राबल्य होतें, त्या वेळेस सत्याचा जय होतो; उलट पक्ष प्रबल असतो तोंपर्यंत सत्य दडपून राहतें. आतां साक्रेतिसाच्या आणि आमच्या युगांत जमीन–अस्मानाचें अंतर पडलें आहे, व राज्यपद्धति, न्याय वगैरेच्या संबंधानें लोकांच्या आचारविचारांत पुष्कळच तफावत पडली आहे, व सत्यअसत्य विवेचनाचा कांटा अधिक सूक्ष्म होत चालला आहे, हें समंजस वाचकांस सांगायाला पाहिजे असें नाहीं. असो, जगांतील न्यायपद्धति बुद्धिबळाच्या खेळासारखी आहे. प्रतिपक्षाच्या शहांत न येतां आपण त्याला शह देणें आणि अखेरीस मात करणें हें ज्याच्या त्याच्या कल्पनेवर, अनुभवावर, बुद्धिसामर्थ्यावर व इतर उपकरणांवर अवलंबून असतें. यांपैकीं कांहीं कमी पडलें तरी दुसऱ्या पक्षाचा उत्कर्ष होण्याचा संभव असतो. जो ज्या बाजूला असतो त्याला अनुसरून त्याचें वर्तन चाललेलें असतें. फ्रान्सचा राजा चवदावा ल्युई यानें प्रजेवर इतका जुलूम केला कीं

त्याच्या पाठीमागें दोन पिढ्यांनीं फ्रान्सांत जबरदस्त राज्यक्रांति होऊन प्रजासत्ताक राज्याची स्थापना झाली; पण ल्युईला असें कधीं वाटलें नाहीं कीं माझ्या आचरणानें माझ्या प्रजेस त्रास होत आहे.

"ल्युईसारखेंच इंग्लंडाच्या दुसऱ्या जेम्स राजाचें वर्तन होतें. हे राजश्री राज्यासनास मुकले तरी त्यांना आपलें करणें वाईट दिसलें नाहीं. येवढेंच खरें आहे कीं कोणताही पक्ष असो, तो जेथपर्यंत अधिकाराऱूढ असतो, तेथपर्यंत त्याच्या चुकीच्या करण्याला देखील कोणी नांवें ठेवण्यास धजत नाहीं, कारण तसें केल्यानें त्याच्याकडून दण्ड होण्याचा संभव असतो. आनंदी-राघोबांनीं राज्यलाभासाठीं सख्ख्या पुतण्याला मारेकऱ्यांच्या स्वाधीन केलें; पण तुम्हीं केलेलें कृत्य अत्यंत निंद्य होय, व याला देहांत प्रायश्चित्ताखेरीज दुसरें प्रायश्चित्त नाहीं, असें खडखडीत तोंडावर सांगण्यास धजणारा सगळ्या पेशवाईत एक रामशास्त्री मात्र होता! अधिकाऱ्याला आड येणारानें हातांत शिर घेऊन मरण्यास तयार असलें पाहिजे. अन्याय करणारे अधिकारी मरून जाऊन पिढ्या दोन पिढ्या गेल्यावर त्यांच्या वर्तनाची चर्चा करणें सोपें असून बिनधोक्याचें आहे. सखारामबापूसारख्या हट्टी वृद्ध कपीला स्वपक्षाला वळवून घेण्यासाठीं नानांनीं गंगाबाईस अत्यंत अश्लाघ्य युक्ति सांगितली, नानांचें आणि गंगाबाईचें बळकट सूत होतें. नानांच्या जाचामुळें सवाई माधवरावांनीं माडीवरून उडी टाकली, वगैरे ऐतिहासिक गोष्टी आतां आम्ही खुशालपणें बोलतों, व न भितां त्यांच्या विषयीं वादविवाद करितों. पण मनांत आल्याबरोबर पाहिजे त्याला तापल्या तोफेवर बांधून मारण्याचें सामर्थ्य जोंपर्यंत नानाच्या मनगटांत होतें तोंपर्यंत अमुक अमुक प्रकारचें तुमचें वर्तन अयोग्य आहे असा त्यांच्यापुढें चकारशब्द देखील काढण्याची कोणाची छाती नव्हती. उलट त्यांच्या वागणुकीची तारीफच होत असे. शिंदे, होळकर, गायकवाड, सावंत, भोसले, सचीव, प्रतिनिधि, कागलकर, पटवर्धन वगैरे घराण्यांतील जुन्या पुरुषांच्या वर्तनाविषयीं ग्रांटडफ साहेबानें आपल्या इतिहासांत जशी चर्चा केली आहे तशी चर्चा या घराण्यांतील प्रस्तुत पुरुषांविषयीं आम्हीं करूं म्हटलें तर आमचें कसें चालेल?

"कोणी एखादा निर्भीड धटिंगण हवें तें बोलत सुटला तर त्याला असले विचार तोंडावाटें बाहेर काढतां येणार नाहींत असें नाहीं; पण असें करितांना त्यानें आपल्या जिवावर उदार झालें पाहिजे. जिवाची पर्वा न करतां जगाचें कल्याण करण्याच्या मिषानें असें करण्यांत प्रतिष्ठा मानणारे ग्यालिलीओ, क्रानमर, राम-

शास्त्री यांसारखे वेडे पीर कोठें कोठें असतात, पण निःसीम संसारचतुर जो आहे तो अशांचें अनुकरण कधींहि करणार नाहीं! अधिकाऱ्याला आड जाण्यानें जसें कोणाचेंही कल्याण होणें नाहीं, तसेंच सरकाराला विरोध करणाऱ्यानेंही आपल्या संसारसुखावर तिळांजली सोडावी. कारण सरकार म्हणजे अधिकारीसमुच्चय यापेक्षां दुसरें कांहीं नाहीं. अज्ञान गरीब लोकांना सरकारचा मोठा बागुलबोवा वाटत असतो, पण ज्यांनीं सरकार आणि प्रजा या विषयावर थोडाबहुत विचार केला आहे त्यांना असें पक्कें ठाऊक असतें कीं, व्यक्तिविशेष अधिकाऱ्याला ज्याप्रमाणें अहंकार, लोभ, सौजन्य, मैत्री, आपलेपणा, परकेपणा वगैरे बऱ्यावाईट मनोवृत्ति असतात, त्याप्रमाणें अधिकारीसमुच्चयरूप जें सरकार त्यालाही असतात; भेद इतकाच कीं व्यक्तिविशेष अधिकारी हट्टास पेटल्यानें कोणाचेंही नफा—नुकसान जितकें करूं शकतो त्यापेक्षां सरकारला अधिक करतां येतें. बाकी सरकारनें अमक्याला चांगलें म्हटलें, आणि तमक्याला वाईट म्हटलें म्हणून तो तसा होतो हें थोडेंच आहे.

"अनेकदां असें होतें कीं, सरकार आणि प्रजा यांच्या नफानुकसानीचा परस्परांशीं अत्यंत विरोध असल्यामुळें अति नीच पुरुषाला हातीं धरून सरकाराला याचा बडेजाव करावा लगतो. ब्रह्मघ्न त्रिंबकजीसाठीं बाजीनें पाजीपणा करून आपल्या या राष्ट्राच्या स्वातंत्र्याची राळ केली, हें सर्वांस विदित आहेच. ज्याप्रमाणें प्रासादिक कवि आपल्या कल्पनावैचित्र्यामुळें शुष्क पदार्थाला देखील नसतें महात्म्य आणून देतात, त्याप्रमाणें सरकारही अगदीं हलकट मनुष्याला नसता थोरपणा देऊं शकतें, ज्याप्रमाणें स्विफ्टासारख्यानें केरसुणीचें वर्णन केलें तर तें देखील लोकांस मनोरम होईल असें स्टेलास वाटलें, त्याप्रमाणें सरकारानें ज्ञानशून्य पशूस जरी अधिकारावर नेमून त्याची पाठराखणी केली तरी त्याचाही लोकांना मोठा बाऊ वाटणार आहे. मागें एका रोमन बादशहानें अधिकाराच्या जोरावर आपल्या छिनाल बायकोस सेनेट सभेकडून देवी म्हणविलें आणि आपल्या विवाहाचा वर्षदिवस तरुणतरुणींनीं पतिव्रतेच्या स्थंडिलापुढें अगरु जाळून साजरा करावा असा ठराव केला! सरकारी सत्तेचें सामर्थ्य केवढें आहे हें पहाण्यास इतकें दूर जायला पाहिजे असें नाहीं. आपल्या येथलि कायदे करणाऱ्या मंडळींत मधून मधून कशा प्रकारच्या इसमांची नेमणूक होते, हें लक्षांत आणा म्हणजे झालें. तात्पर्य काय कीं सरकार म्हणून जरी स्वर्गीय वस्तु नाहीं, व सरकारचे सर्व अधिकार सरकारला लोकांपासून प्राप्त झालेले असतात,

तरी ते फार दिवस त्याच्याकडे असल्यानें तें त्याच्याच जोरावर लोकांशीं शिरजोरपणा करूं लागतें, व त्यांना आपले गुलाम करून टाकण्याचा प्रयत्न करितें; असें झालें म्हणजे लोकांत पिढीजात कांहीं तरतरी असल्यास ते औदासीन्यनिद्रेंतून जागे होतात, आणि अरेराव झालेल्या सरकाराना दोन समजुतीच्या गोष्टी सांगून वळणावर आणितात. अशा प्रकारचे लोक ज्या देशांत नसतात त्या देशचें सरकार प्रजेचे किती हाल करील याचा नेम नसतो. सरकार जुलमी, आणि प्रजा मुग्ध असल्यानें थोड्या वेळांत उभयतां लयास जातात. आपल्या हक्कांच्या संरक्षणासाठीं अधिकाऱ्यांशीं किंवा सरकाराशीं जे भांडण घालतात त्यांना त्या भांडणांत यश मिळण्याची आशा नसते.

" सारांश, सरकार व प्रजा यांतील युद्धप्रसंग एका पक्षास साधक आणि दुसऱ्या पक्षास बाधक असा असतो. तशांत ज्या ठिकाणीं परदेशस्थ सरकार व तें एखाद्याचा न्याय करण्याच्या भरीं पडतें, त्यावेळेस त्याच्याशीं सामना करण्यास उभें राहणाऱ्यानें फारच मजबुती केली पाहिजे. आपलें सरकार असें विलक्षण आहे कीं, अगोदर कोणाला कांहीं माहिती द्यावयाचें नाहीं, व कोणीं कांहीं गैर माहितीमुळें चुकचिा मजकूर लिहिला कीं कर त्याचा पुरावा म्हणून लागलें हात धुऊन त्याच्या पाठीला ! वास्तविक पहातां ज्या गोष्टीशीं लोकांचा निकट संबंध असतो, त्या संबंधाची माहिती सरकारानें आपण होऊन वेळच्या वेळेस लोकांस द्यावी, व त्यांच्या खोट्या समजुती दूर कराव्या. अमेरिकेंतील सरकार सरकारी ग्याझेटांतून अशा प्रकारची माहिती वारंवार प्रजेस देतें असें ऐकिवांत आहे. आपल्यापैकीं कोणास थेट सरकाराशीं किंवा त्याच्या एखाद्या अधिकाऱ्याशीं यशाच्या आशेनें कोडतांत तंटा घालायचा असल्यास त्यांनीं पुढें लिहिलेल्या गोष्टींबद्दल मुख्यत्वेंकरून खबरदारी ठेवावी. (१) बरेंच मोठें डबोलें हातांत पाहिजे. पैशासारखी दुसरी मजेदार वस्तु जगांत नाहीं. हा वाटोळा असल्यामुळें एका फ्रेंच ग्रंथकारानें म्हटल्याप्रमाणें विशेष घर्षणाशिवाय पाहिजे त्या ठिकाणीं याचा सहज प्रवेश होतो. पाहिजे तो किंवा ती वश करण्यास याच्या सारखा दुसरा पंचाक्षरी मिळणें कठीण. "मूकं करोति वाचालं, पंगुं लंघयते गिरीम्, यत् रूपा तमहं वंदे परमानंद माधवं" या पद्यांत माधवाच्या ठिकाणीं रूपक असें पाठांतर केलें असतां पैशाच्या सामर्थ्याचें खरें वर्णन होणार आहे. अथवा असलें पाठांतर करण्याचीही जरूर नाहीं; कारण माधव हा लक्ष्मीपति आहे, तेव्हां माधव याचाच अर्थ रुपया असा केला म्हणजे झालें ! ज्यानें कशाचें तोंड खुलें केलें त्याला कशाचीही वाण नाहीं; म्हणूनच कवीनें कोठेंसें म्हटलें आहेः—

धनैर्निष्कुलीनाः कुलीना भवन्ति धनैरापदं मानवा निस्तरन्ति।
धनेभ्यः परो बान्धवो नास्ति लोके धनान्यर्जयध्वं धनान्यर्जयध्वम् ॥

ज्याला विपुल द्रव्याची अनुकूलता असेल त्याला जगाच्या प्रस्तुत स्थितींत खऱ्याचें खोटें आणि खोट्याचें खरें करण्यास फारसा त्रास पडणार नाहीं. द्रव्य-विहीनांचे मनोरथ मात्र गतभर्तृकांच्या स्तनाप्रमाणें जागच्या जागीं विकास आणि लय पावतात. (२) कागदाची सामुग्री. खटला उभारण्यापूर्वी जो जो म्हणून महत्त्वाचा कागद असेल तो हातांत घेऊन ठेवला पाहिजे. अस्सल मिळाला तर फारच चांगलें झालें; तो दुष्प्राप्य असेल तर त्याची हुबेहुब नक्कल तरी पाहिजेच पाहिजे. तशांत तिच्यावर एकाद्या जबाबदार कामगाराची निशाणी घेऊन ठेवतां आल्यास बरेंच काम होईल. अमुक अमुक माझ्या मित्राकडून किंवा अमक्या तमक्या भलत्या मनुष्याकडून मला हव्या त्या वेळेस मिळण्याचा संभव आहे असें म्हणत कोणाच्याहि हवाल्यावर बसलें कीं काम हुकलें म्हणून समजावें. उपयोगाला येणारें चिटोरेन् चिटोरें वेळेच्यापूर्वी काबीज करून ठेविलें पाहिजे. एकदां गडबड सुरू झाली म्हणजे अगदीं साधीं चिटोरीं दुष्प्राप्य होतात, व कधीं तर मोठ्या सुर-क्षित जाग्यांतून तीं अंतर्धान पावतात हें सर्वांनीं ध्यानांत ठेवावें.

(३) सहीनिशीं लेखी जबान्या घेऊन ठेवणें. हा माझा बाप, ही माझी बायको, ही माझी आई, हा माझा सासरा, हा माझा जिवलग मित्र, हे श्रीमंत, हे गरीब, हे राजश्री, हे भले, हे सालस, हे काय हायकोर्टापुढें पाहिजे त्या वेळेस हजर राहून त्यांना माहीत आहे, तें कोणाची मुर्वत न ठेवतां सांगतील तेव्हां यांच्या सहीसुद्धां यांची अगोदर लेखी जबानी घेऊन ठेवण्याची कांहीं एक अवश्यकता नाहीं, अशा दिमतीवर कोणत्याही कार्यहितेच्छूनें बसूं नये. प्रेम, विश्वास वगैरे चटसारे एकी-कडे ठेऊन पक्के नास्तिक बनावें, व जगांतील हरएक मनुष्य जबरा लफंगा आहे असें मानून आपल्या उपयोगाचें जें म्हणून त्याला ठाऊक असेल त्याचें त्याच्या-कडून टांचण करवावें, व त्यावर त्याची सही घ्यावी; आणि असलीं सगळीं टांचणें वेळ येईपर्यंत एकाद्या मजबूत लोखंडी पेटींत घालून ठेवावीं ! (४) वकीलांचें मत. कोणतेंही काम हातीं धरण्यापूर्वी त्यांतील सर्व कागदपत्र एकाद्या कायदेवाल्या भटास दाखवावे; व त्यांवर त्यांचें लेखी मत घेऊन ठेवावें. या कृत्यास जो भट पहावयाचा तो चांगला धोरणवाला घनपाठी दशग्रंथी वैदिक असून जिकडे तिकडे वाखाणलेला असावा. त्याला असें म्हणावें कीं, बाबारे, दंडिशेंच्या ठिकाणीं

द्रोनशें घे, पण जें मत द्यावयाचें तें नीट आपलें पोथीपुस्तक पाहून दे. असें केल्यानें प्रथम थोडासा खर्च झाला असें वाटेल खरें, पण पुरावा कशा प्रकारचा पाहिजे, किती कमी आहे, व बाकीचा कसा मिळवावा वगैरेचें ज्ञान आधीं झाल्यानें पुढचा पुष्कळ त्रास चुकतो, व एकंदरीनें नफा होतो. (५) किरकोळ तयारी. जागोजाग कुशल बातमीदार पाहिजेत. त्यांनीं रात्रंदिवस गुप्तपणें जिकडे तिकडे घिरट्या घालीत असावें. कोणाची काय खटपट चालली आहे, समाजांत लोक काय बोलतात, प्रतिपक्षाकडील कशी काय तयारी आहे वगैरे गोष्टी नीट रीतीनें टेहळून गुपचिपपणें वेळच्या वेळीं वर्दी देणाऱ्या विश्वासूक बातमिदारांशिवाय धामधुमीच्या वेळेस कामाचा चांगला जम बसत नाहीं. तसेंच दहापांच तरी मोठमोठ्या युरोपियन लोकांच्या ओळखी असाव्या, म्हणजे त्यांच्याकडून त्यांच्या समाजांत ऑफिशील वर्गांत जी चर्चा चालली असेल ती कळते, व तदनुसार नवीन वळणें बांधण्यास ठीक पडतें. याशिवाय प्रत्येक समाजांत मध्यस्थ म्हणून एका जातीचे प्राणी आहेत. त्यांच्या मदतीनें एखादे वेळेस बेमालूम रीतीनें कामगिरी उरकतां येते. म्हणून यांजपैकीं एक दोघे अंगाखालीं राखून ठेवले असले तर बरें. सारांश काय कीं, मास्तर, डाक्तर, बालिष्टर, कोणीका असेना; जो जो म्हणून प्रसंगीं उपयोगी पडण्यासारखा असेल त्याला बगलेंत मारून ठेवावा. दुसरी एक महत्त्वाची सूचना करावयाची अगदींच विसरलों ती ही कीं, "शिववंदनकामाहीं वंदावा प्रथम देव नंदी न!" या न्यायानें प्रत्येक मोठ्या देवालयांतील आणि गृहमठांतील द्वारपालांच्या अंगावर एकेक तुकडा टाकून ठेवलेला असला म्हणजे महादेवापर्यंत प्रवेश होण्यास बिलकूल अडचण पडत नाहीं!"

भाग ६ परिशिष्ट (२)

डोंगरीमहात्म्य वर्णन.

[या खालीं दिलेल्या कविता डोंगरीच्या तुरुंगांत सन १९०८ च्या आक्टोबर महिन्यांत लिहिल्या गेल्या व त्या सुचण्याचें कारण हेंच कीं, टिळक–आगरकरांना अब्रुनुकसानीच्या गुन्ह्याकरितां या तुरुंगांतील ज्या बराकींत पूर्वीं ठेवण्यांत आलें होतें त्याच बराकींत प्रस्तुतच्या कविता रचणारासहि १४ दिवस रहाण्याचा योग आला होता. टिळक-आगरकरांच्या वेळचा एक म्हातारा वॉर्डर यांच्याविषयीं अर्धवट स्मरणानें कांहीं गोष्टी सांगे. कविता रचणाराला शिक्षा झाली ती न्या.

दावर यांच्या अब्रूनुकसानीच्या गुन्ह्याकरितां. या अब्रूनुकसानीला कारण न्यायमूर्तींनीं टिळकांना दिलेली सहा वर्षांची शिक्षा व विशेषतः शिक्षा देतांना उच्चारलेलें अब्रूनुकसानीचे शब्द ! अशा रीतीनें डोंगरीच्या तुरुंगाशीं टिळकांचा संबंध १८८२ पासून १९०८ पर्यंत अखंड राहिला होता. यामुळें १८८२ सालाच्या प्रकरणाच्या शेवटीं १९०८ सालीं रचलेलें डोंगरी महात्म्यवर्णन परिशिष्ट म्हणून घातलें आहे !]

(**चाल**–फटक्याची)

इहलोकीं दरबार यमाचा अनुदिनिं कारागृहिं भरतो
पापपुण्य झडतिला निघोनी मनुज मोकळा तो होतो ॥ ध्रु० ॥

(१) प्राकारावृत पुरी डोंगरी अन्वर्थक हें नांव तिला
उंच उंचशा भयाण भिंती पहाडसम चौबाजूला ॥ १ ॥
कभिन्न काळे दरवाजे ते दोन दिशेला असति उभे
मेघडंबरी त्यावरि केली मेघशबलशा नीलनभें ॥ २ ॥
समंत भागीं वस्ति दाटली जशा वारुळामधिं मुंग्या.
परि अंतरिं शून्यता राखिती उभ्या संगिनी त्या नंग्या ॥ ३ ॥
जरी म्हणावें स्मशान येथें हातपाय तरि वावरती
सदन म्हणावें तरी मनुष्यें मुकीं भुतासम आचरती ॥ ४ ॥
सदन म्हणा या स्मशान येथें सदा नांदतो यमराजा
परलोकाचा अनुभव देई मनुजा, चालु न दे गमजा ॥ ५ ॥

* * * *

(२) द्वारामागें द्वार लागलें प्रवेश दुर्घट तो मोठा
वर्दी देउनि उभे रहावे घटका दो घटका घंटा ॥ १ ॥
यमदूताच्या संगति वांचुनि संचारासी वाव नसे
शुष्ककाष्ठ पाठिचें पाठिशीं सदा लपेटुनि तें बैसे ॥ २ ॥
कारभार करणार यमांचा त्यासी 'जेलर' ही संज्ञा
प्रमाण शिरसावंद्य तयाची कोणि न अवमानिति आज्ञा ॥ ३ ॥
कामधाम तरि चिट्ठिचपाटी; व्हा जाउनि त्या पुढति उभें
शिका प्रथम नम्रता नीचपण उचित दंडधर कालसभे ॥ ४ ॥
भेट कुणाची हवी तरी ती क्षणमितशा अवधींत मिळे
अधिक उणें बोलण्यास चोरी यमसचिवाचे कान खुले ॥ ५ ॥

* * * *

(३) आंत बंदिजन जे सांपडले वर्णु तयांची काय गती
बोल बोलण्या तद्विषयक मम जीभ धरितसे बहु खंती ॥ १ ॥
पंजरस्थ पिक मोर सारिका यांचें हृद्गत अजि कळलें
प्रवेश परकायेंत न केला अनुभव बाजि परी फळलें ॥ २ ॥
ऐकतसे सिद्धांत आजवरि गहनचि आत्मौपम्याचा
प्रकाश पडला हृदयिं तयाचा कुंठित हो म्हणुनी वाचा ॥ ३ ॥
स्वातंत्र्यासम हरहर दुसरें प्राण्या जगतीं सौख्य नसे
विघात करि जो त्या सौख्या त्या सम अधमाधम तोचि असे ॥ ४
व्यक्ति असो वा राष्ट्र असो तत्पापाची खुणगांठ खरी
स्वतंत्रता हानिची आपदा अतुल तिजसि सम ना दुसरी ॥ ५ ॥

* * * *

(४) बंदिजनांचा नित्य दिनविधी सूत्रबद्ध जणूं रेखटला
अनंत कल्पें अबाधित असा चालु असे हो हा खटला ॥ १ ॥
दो घटका रात्रींसि उठोनी अशुचि शौच मार्जन करणें
वदनि येत तरि स्फुट न वदा हरिनामादिक प्रातःस्मरणें ॥ २ ॥
जरि मजुरीची कैद तुम्हांला सण पुढतीं घ्या खोलाया
इतरहि अथवा कर्म नीचतर उरकाया सारा बाह्या ॥ ३ ॥
दस घंट्याला करा तयारी भोजनविधिची गर्दि उठे
कदान्नमय तीं दोन वर्तुळें त्यावरि तुरिचें दाट घुटें ॥ ४ ॥
घृतदुग्धादिक शाक लवण वा गरम मसाला तो विसरा
करा साजरा पाणि घोटुनी शिमगा दिपवाळी दसरा ॥ ५ ॥

* * * *

(५) दिन ओसरतां गांठ कांबळ्यावरति देहयष्टी पसरा
झोंप न ये तरि जन्मजन्मिच्या कर्मांची ती टीप करा ॥ १ ॥
मत्कुण दंशहि नरशोणितपी चावचावुनि करिति दशा
अंशभागि त्यां करा वरा मग सक्तीनें शिबिराज यशा ॥ २ ॥
अळेपिळे घ्या वळा तळपळा योगासनविधि सर्व करा
ठाव न सोडा शब्द न काढा खुशाल मग सुखशेज करा ॥ ३ ॥

आस्तिकता ती येत नास्तिका अहृदयाहि प्रेमी बनतो
क्षणभर सद्गुरु रामकृष्ण वा आयबाय बाबा म्हणतो ॥ ४ ॥

*   *   *   *

(६) दो घटका रात्रीस होतसे ठायिंठायिं नाकेबंदी
फिरुं न शके कोणिही होउ तो चोरसाव वा फटफंदी ॥ १ ॥
सवाल करितां जबाब द्यावा सांकेतिकशा शब्दाचा
यमकिंकर तो हत्यार सांवरि अडखळली जरि लव वाचा ॥ २ ॥
शिपाइभाई पूर्वरात्रिं बहु सक्त हुषारी दाखवितो
परि माध्यान्हीं डोळ्यावरतीं झांपड येउनि तो पडतो ॥ ३ ॥
घंटानादें उठे खडबडे सजीव होतां जसें मढें
अलकाऱ्या ललकाऱ्या देउनी आलबेलीचा मंत्र पढे ॥ ४ ॥

*   *   *   *

(७) कारागृह हें ब्रह्मस्वतंत्रचि चौभाकारांतरि वसलें
जिवशिव सच्चित् प्रकृतिपुरुष गुणउपाधि त्यांतचि सांठवले ॥ १ ॥
एक नियंता समस्वरूपी इतर सर्व त्याची लीला
सुखदुःखादिक भोग मोक्ष वा देत असे तो मनुजाला ॥ २ ॥
स्वस्थानासी कधिं नच सोडी परी मनानें वावरतो
दूतपाश पसरुनी करविं त्या सर्व कार्यभर आवरितो ॥ ३ ॥
गरुडपुराणाचि दुजें असे हें जेल कायदा त्या म्हणती
स्केलकोष्टकें मांडुनि करिती पापापुण्याची गणती ॥ ४ ॥
उठबशा अंधारकोठडी दंड पाश फटके खोडे
प्रायश्चित्त प्रकार येथिल वर्णावे तितुके थोडे ॥ ५ ॥

*   *   *   *

(८) भलाबुरा हा भेद न येथें एकतत्त्व कीं शिरगणती
धर्मजाति वा नीति सुजनता विवेक यांचा नच करिती ॥ १ ॥
न्यायदेवता अंध अशी ही त्रैलोक्यीं विख्याति असे
राव रंक समसमान ऐसा खासा अनुभव देत असे ॥ २ ॥
कोर्ट कायदा चाळण, तीच्या छिद्रांतुनि खालीं पडती
धान्य रजःकण रत्न मौक्तिकें एका मापामधिं भरती ॥ ३ ॥

खुनी डकाइत निपट भामटे ठग बद्‌फैली कीं अमली
परोपकारी धार्मिक सात्विक जनतेचे किंवा वाली ॥ ४ ॥
सकल संग्रहीं यमप्रभूच्या भेद्‌भाव नाहीं त्याला
शामकर्ण खर त्याच दावणीं कामधेनु नंदी ढवळा ॥ ५ ॥

इहलोकीं दरबार यमाचा अनुदिनिं कारागृहिं भरतो
पापपुण्य झडतिला निघोनी मनुज मोकळा तो होतो ॥ ध्रु० ॥

भाग ७ वा

फर्ग्युसन कॉलेजची स्थापना

एल्‌एल्‌. बी. ची परीक्षा पास होतांच शिक्षणविषयक काम आरंभिण्याचें टिळकांनीं ठरविलें त्यावेळीं, त्यांच्या मनांत एकदमच एक खासगी कॉलेज काढावें असें होतें. पण हायस्कूल काढण्याइतकीहि मंडळी पहिल्या झपाट्यास मिळाली नाहींत, मग कॉलेज एकदम कसचें निघतें ! म्हणून कॉलेजच्या दुधाची हौस त्यांना आरंभीं शाळेच्या ताकावरच भागवून घ्यावी लागली. तथापि कॉलेज काढण्याची त्यांची कल्पना समूळ जिरून गेली असें झालें नाहीं; उलट ती अनेक कारणांनीं वाढीसच लागली. कोल्हापूरप्रकरणामुळें टिळक–आगरकरांना प्रसिद्धि लाभली, सामान्य लोकांची सहानुभूति मिळाली, थोरामोठ्यांच्या ओळखी झाल्या, राजेरजवाड्यांकडून उदार आश्रय मिळण्याचा संभव दिसूं लागला. टिळकांमागून आगरकर, आगरकरांमागून आपटे, आपट्यांमागून गोळे, केळकर, धारप असे लायख होतकरू पदवीधर न्यू स्कूलला येऊन मिळाले. न्यू इंग्लिश स्कूलमधील विद्यार्थ्यांची संख्या भराभर वाढली. मॅट्रिक्युलेशन परीक्षेंत पास होणाऱ्या विद्यार्थ्यांचें प्रमाण इतर हायस्कूलच्या मानानें विशेष पडूं लागलें. जगन्नाथ शंकरशेट स्कॉलरशिप मिळणें हा न्यू स्कूलचा मक्ता होऊन बसला. रिपनशाहींत उदार शिक्षणाची चलती झाली. हंटर साहेबांचें एज्युकेशन कमिशन बसून शिक्षण-विषयक खासगी प्रयत्नांना सरकारी उदाराश्रय देण्याचें धोरण कायम झालें, शेवटीं न्यू स्कूलमध्यें एकत्र जमलेल्या तरुण विद्वानांनीं जन्मभर एकत्र राहून शिक्षणविषयक ध्येयच अनुसरण्याचें योजिलें; व डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी (दक्षिण हिंदुस्थान विद्याप्रसारक मंडळी) बनविण्यांत येऊन तिचे तहाहयात सभासद ठरले. यामुळें पुढची पायरी म्हणजे कॉलेज काढणें हीच होती; व १८८४ च्या अखेरीस कॉलेजची कल्पना फळाला आली.

टिळक न्यू इंग्लिश स्कूलांत शिक्षकाचें काम करूं लागले त्यावेळीं शिक्षकांमध्यें उच्चनीच भेदभाव नसल्यानें, कोणी कोणच्या इयत्तेंत काय शिकवावें याचा निर्बंधच नव्हता. अगदीं पहिल्या दुसऱ्या इयत्तेवर जाऊन एखादा तास घेण्याचें

काम पडलें तरी कोणीहि तें हौसेनें करी. ती एकप्रकारची मौज किंवा भूषणच वाटे. तथापि ही सर्व मंडळी तरतरीत व होतकरू असल्यामुळें ते आपणांस न्यू इंग्लिश स्कूलचेहि 'प्रोफेसर' असें मानीत. याचा अर्थ असा कीं, आम्हीं आज शाळा म्हणून काढली तरी तिनें आमच्या महत्त्वाकांक्षेचें समाधान व्हावयाचें नाहीं. आम्ही कॉलेज तर काढूंच, बी. ए., एम. ए. च्या विद्यार्थ्यांना शिकवूंच; पण युनिव्हर्सिटींतहि प्रवेश करून सुधारणांनीं ती हलवून सोडूं अशी उमेद त्यांना वाटत असे. 'कॉलेज सोडलें आणि कॉलेज काढलें' अशा शब्दांनीं व्यक्त करितां येण्यासारखी कामगिरी करावी, अशी जी टिळकांची हौस ती त्यांना प्रारंभीं दाबून धरावी लागली. पण शाळेच्या दुसऱ्या वर्षांतच मातबर पदवीधरांची इतकी भरती झाली कीं, कॉलेज काढणें ही गोष्ट तळहाताच्या मळासारखी वाटूं लागली. आपटे व टिळक यांचे संस्कृत व गणित हे दोन विषय तयार. आगरकर हे इतिहास व अर्थशास्त्र यांत निष्णात. चिपळूणकर यांचे इंग्रजी व संस्कृत दोन्ही विषय तयार असत. आपटे यांची इंग्रजी शिकविण्याचीहि तयारी होती. गोळे हे पदार्थविज्ञानशास्त्रांत एम. ए. झालेले व केळकर हे इंग्रजींत निष्णात. अशी सर्व विषयांतील शिक्षकांची तयारी होती. सुदैवानें १८८२ सालीं लॉर्ड रिपन यांनीं नेमलेलें एज्युकेशन कमिशन फिरतीवर मुंबई इलाख्यांत आलें त्यामुळें या तरुण मंडळीच्या महत्त्वाकांक्षेला वाचा फुटण्याला मोठीच मदत झाली. कमिशनपुढें वामनराव आपटे यांनीं स्वतः सोसायटीचें जें उच्च ध्येय मांडलें व सामान्यतः सरकारी मदत घेणाऱ्या शिक्षणसंस्थांच्या हक्कांची जी बाणेदार वकिली केली तिचा परिणाम स्वतः कमिशनवर किती झाला हें, कमिशनचे अध्यक्ष सर वुइल्यम हन्टर यांच्या न्यू इंग्लिश स्कूलवरील अभिप्रायाचा उल्लेख मागील प्रकरणांत केला आहे त्यावरून दिसून येईलच. मुंबई युनिव्हर्सिटींतील प्रमुख लोकांवरहि तसाच परिणाम झाला. प्रिन्सिपॉल वर्डस्वर्थ, आक्झेन हॅम्, डॉ. मॅकिकन् वगैरे युरोपियन आणि भांडारकर, रानडे, तेलंग वगैरे हिन्दी विद्वानांवर न्यू स्कूलच्या मंडळींची इतकी छाप पडली कीं, कॉलेज काढण्याची परवानगी मागितल्यास त्यांची संमति मिळण्यास उशीर नव्हता. चिपळूणकर वारण्यापूर्वीच काशिनाथपंत तेलंग हे न्यू इंग्लिश स्कूल पाहावयास आले होते व त्यांना हें दणदणीत हायस्कूल व त्याचे ते तरतरीत शिक्षक पाहून मोठें कौतुक वाटलें. आणि त्यांनीं या मंडळींत बोलूनहि दाखविलें कीं, हायकोर्टांत वकिली करण्यापेक्षां या शाळेंत

शिक्षक म्हणून येऊन राहिलों तर मला कितीतरी आनंद होईल. पण हें घडून न येण्याला त्यांच्या मार्गांत काय ती एकच नड होती. त्यांनीं मिळविलेल्या रुपयांचा पहिला लक्ष पूर्वींच भरून गेला होता; व दुसऱ्याची तेवढी अद्यापि भरती व्हावयाची होती!

एज्युकेशन कमिशनपुढें दिलेलेल्या साक्षींत आपटे यांनीं खालील मुद्यांवर जोर दिला होता. (१) शिक्षणाच्या सोई वाढविणें. (२) शिक्षण अधिक स्वस्त करणें. (३) सरकारी पद्धतीनें दिलें जाणारें शिक्षण सुधारणें. (४) खासगी शाळा शक्य तितक्या स्वतंत्र राहाणें. (५) सरकारची पैशाची मदत घेऊनहि शाळांची अन्तर्व्यवस्था खुली राहाणें. (६) शिक्षण इंग्रजीच्या ऐवजीं देशी भाषांतून अधिक देणें. (७) शिक्षणाचे नमुने इंग्लंडहून न आणतां येथेंच बनविणें. (८) शिक्षणविषयक शालोपयोगी पुस्तकें इकडेच तयार करून तीं शिकविणें. (९) वरिष्ठ शिक्षण हिन्दी लोकांच्या हातीं राहाणें. या सर्वांना मिळून त्यांनीं राष्ट्रीय शिक्षण हें नांव दिलें होतें. आपटे यांची कमिशनच्या सभासदांनीं उलट तपासणी घेतली त्यांत त्यांनीं वरील मुद्यांचें फार समर्पक रीतीनें समर्थन केलें. शिक्षणानें परक्या संस्कृतीचे पदवीधर निर्माण न करितां देशाभिमानी कर्ते पुरुष निर्माण करणें हेंच या राष्ट्रीय शिक्षणाचें ध्येय असून, अशा सुशिक्षित लोकांच्या हातून देशाचा सामाजिक व राजकीय दर्जा वाढेल व परिणामीं शांततेनें पण खात्रीनें राज्यक्रांति घडून येईल अशी त्यांची अपेक्षा होती. १८८३ सालच्या शाळेच्या रिपोर्टांत आपण कॉलेज वगैरे काढण्याकरितां १८८४ सालीं काय तजवीज करणार व १८८५ सालीं काय घडवून आणणार हें चालकांनीं निश्चितपणें लिहिलेलें असून या सर्वांचा हेतु खालीलप्रमाणें व्यक्त केला आहेः—

"We have undertaken this work of popular education with the firmest conviction and belief that of all agents of human civilization Education is the only one that brings about material, moral and religious regeneration of fallen countries and raises them up to the level of most advanced nations by *slow and peaceful revolutions.*"

ता. २४ आक्टोबर सन १८८४ इसवी रोजीं सर वुइल्यम वेडरबर्न यांच्या अध्यक्षतेखालीं गद्र्यांच्या वाड्यांत पुणें शहरांतील प्रमुख गृहस्थांची सभा भरली;

नींत डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीची रीतसर स्थापना करण्यांत आली. प्रारंभीं वेडर-बर्न साहेबांनीं ' न्यू स्कूलच्या ' चालकांची योग्य स्तुति केल्यावर वामनराव आपटे यांनीं सोसायटीच्या स्थापनेचा ठराव पुढें मांडला. व त्यावेळीं त्यांनीं असें बोलून दाखविलें कीं, कॉलेज वगैरे काढण्याचा उपक्रम लोकांनीं द्रव्याची भरपूर मदत केल्याशिवाय होणार नाहीं; व लोकांनीं दिलेल्या पैशाचा योग्य तोच उपयोग होतो याची खात्री होण्याकरितां प्रतिष्ठित लोकांची व्यवस्थापक मंडळी असणेंहि जरूर आहे. ही मंडळी निवडण्याचा ठराव टिळकांनीं मांडला, त्या मंडळींत मंडलीक वेडरबर्न, वर्डस्वर्थ, तेलंग, नारायणभाई दांडेकर, यशवंत मोरेश्वर केळकर इत्यादि गृहस्थ होते. तिसरा ठराव डॉ. भांडारकर यांनीं मांडला. तो मांडतांना ते म्हणाले कीं, ' सात निरपेक्ष व उदार अशा पदवीधरांनीं आपल्या छातीवर निग्रहानें शाळा स्थापून नांवारूपास आणली, व कर्तबगारीनें लोकांच्या उदार आश्रयास पात्र करून घेतली. ' विशेषतः टिळकांसंबंधानें बोलतांना भांडारकर म्हणाले, " या सांत गृहस्थांच्या अग्रभागीं एका फर्स्ट क्लास एलएल. बी. चें नांव आहे. हा गृहस्थ या खासगी शिक्षणाच्या नादीं न लागता व स्वहिताकडे पाहून सरकारी नोकरी धरता तर रावसाहेब होऊन कोठें तरी चैनींत असता. ' शेवटीं मंडलीक व वर्डस्वर्थ यांना ट्रस्टी नेमून व सोसायटीचे नियम मंजूर करून सभा विसर्जन झाली. प्रारंभींच्या सात सभासदांत टिळक, नामजोशी, आपटे, आगरकर, केळकर, गोळे व धारप अशी मंडळी होती.

सोसायटीची स्थापना हा कॉलेजच्या स्थापनेचा पायाच होता. ५ वर्षेपर्यंत ' न्यू इंग्लिश स्कूल ' सारखी संस्था दुणदुणीत चालविल्यानें त्याच्या चालकांनीं कॉलेज चालविण्याची पात्रता उघडच सिद्ध केली होती. ता. १३ फेब्रुवारी १८८४ रोजीं सर जेम्स फर्ग्युसन न्यू इंग्लिश स्कूल पहाण्यास आले तेव्हांपासूनच कॉलेजच्या कल्पनेस विशेष जोर आला होता, व पुढें एक वर्ष संस्थेला वर्गणीदार आश्रय-दाते वगैरे जमविण्याच्या पूर्वतयारींत गेलें.

१८८४ च्या डिसेंबर महिन्याच्या पहिल्या आठवड्यांत मुंबई युनिव्हर्सि-टीच्या सिंडिकेटनें सेनेट सभेला अशी शिफारस केली कीं, पुण्यांत नुकतीच स्थापन झालेली डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी फर्ग्युसन कॉलेज काढणार आहे त्याला तीन वर्षेपर्यंत पी. ई. च्या परीक्षेस उमेदवार पाठविण्याची परवानगी द्यावी; व तीन वर्षांत तें चांगल्या रीतीनें चालेल अशी सेनेटची खात्री झाल्यास युनि-

व्हर्सिटीनें हें कॉलेज निरंतरचें आपल्या पोटांत घ्यावें. ही आनंदाची वार्ता आगरकरांनीं खालील विनोदी शब्दांनीं केसरींतून जाहीर केलीः—" हें फर्ग्युसन कॉलेजचें गौडबंगाल काय आहे तें लवकरच वाचकांपुढें आणण्याचा आमचा विचार आहे. पण त्या प्रसंगीं त्यांनीं व इतरांनीं खबरदार असावें, कारण ती हकीकत वाचल्याबरोबर खिशांतील रुपये पटापट उड्या टाकून दक्षिण हिंदुस्थान विद्याप्रसारक मंडळीकडे येऊं लागले तर आम्ही जबाबदार नाहीं. " याच सुमारास डेक्कन कॉलेज-मध्यें लॉ क्लास निघण्याची परवानगी मिळून त्यावर माधवराव रानडे यांस काय-द्याचीं व्याख्यानें देण्यास नेमलें. व हा क्लास खुद्द येरवड्यास डेक्कन कॉलेजमध्यें न भरतां येरवडा व पुणें यांचे दरम्यान ससून इस्पितळाजवळ कोठें तरी काढ-ल्यास, डेक्कन कॉलेजप्रमाणें फर्ग्युसन कॉलेजांतील विद्यार्थ्यांसहि या क्लासचा उप-योग होईल असें लोकमत प्रगट होऊं लागलें. म्हणजे फर्ग्युसन कॉलेज निघण्याचे आधींपासूनच तें डेक्कन कॉलेजच्या बरोबरीनें आपला हक्क सांगूं लागलें.

ता. २ जानेवारी १८८५ रोजीं फर्ग्युसन कॉलेज उघडण्यांत आलें. कॉले-जांतील मुलांच्या संख्येच्या दृष्टीनें गद्रेवाडा सुरवातीस पुरेसा होता. होळकर-सरकारच्या कृपेनें गद्रेवाडा कायमचा मिळाला होता, तथापि कॉलेज अशा इमा-रतींत निरंतर ठेवणें सोईचें नव्हतें; म्हणून शक्य तर शनवारचा वाडा आपणांस कॉलेजकरितां मिळावा अशी सोसायटीनें सरकारकडे विनंति केली, व सरकार-नेंहि असें कळविलें कीं, वाड्यांतील जागा देऊं पण इमारत तुमची तुम्हीं बांधून घ्यावी. पण पुढें शनवारवाड्याच्या जागेसंबंधानें सरकारांतून नकार येऊन त्याचे ऐवजीं बुधवारवाड्याची जागा देऊं करण्यांत आली. पुढें बुधवार-वाड्याचे ऐवजीं नानावाडा तरी देण्यांत येणार होता. परंतु सोसायटीनें बुधवार-वाड्याचीच जागा पसंत केली. सुमारें सत्तर हजार रुपये जमविण्यांत आले होते. फरासखाना बुधवार वाड्याचे जागेंत सामील करून सोयीची इमारत बांध-ल्यास सुमारें दीड लाख रुपये लागतील असा अंदाज सुप्रसिद्ध इंजिनियर वासुदेव बापूजी कानिटकर यांनीं करून इमारतीचा नकाशा व बांधकाम करवून देण्याचेंहि कबूल केलें.

गुरुवार ता. ५ मार्च १८८५ चे दिवशीं सायंकाळीं कॉलेजच्या नवीन इमा-रतीची कोनशिला बसविण्याचा समारंभ मोठ्या थाटानें झाला. सबंध बुधवार-च्या रस्त्यावर प्रचंड मंडप, दुतर्फा नक्षीचें काम, शुभ्र छत, जंगी हंड्या झुंबरें,

बाहेर उंच कमान, सर्वत्र निशाणांची गर्दी, केळीच्या खांबांचीं लांबच लांब तोरणें, अशा रीतीनें रस्त्याचा दिवाणखाना बनवून दिला गेला होता. कॉलेजची प्रास्ताविक हकीकत सांगून झाल्यावर सर जेम्स फर्ग्युसन यांनीं चिपळूणकर, टिळक, आपटे, प्रभृति मंडळींचा मुद्दाम नामनिर्देश करून, व त्यांच्या देशाभिमानाची वाखाणणी करून, असें सांगितलें कीं, "ज्या जागेवर मी उभा आहें ती जागा या देशाच्या इतिहासांत फार प्रसिद्ध आहे. व ती तुमच्या सोसायटीला देऊन सरकारनें केवळ आपलें कर्तव्यच केलें." या समारंभाच्या आदले दिवशींच हुजूर पागेंतील मुलींच्या शाळेच्या नव्या इमारतीचा दगड बसविण्यांत आला होता. ही जागा श्रीमंत सांगलीकर यांची असून ती त्यांनीं फीमेल् एज्युकेशन सोसायटीला ९९ वर्षांच्या करारानें दिली होती. इंग्रज सरकार काय किंवा हिंदी राजेरजवाडे काय, दोघांनाहि लोकांना देण्यासारखी अशी देणगी सामान्य शिक्षणाहून दुसरी कांहीं राहिलीच नव्हती. मिरजेच्या खरे शास्त्र्यांनीं नाना फडणीसांचें चरित्र लिहिलें त्यांतील शेवटचें वाक्य असें होतें कीं, नाना फडणीस यांचा नातू हल्लीं सरकारी शाळेंत मॅट्रिक्युलेशनच्या वर्गांत आहे. इंग्रजांनीं पेशव्यांच्या प्रजाजनांना जणूं नामशेष झालेल्या बुधवारवाड्याची बखळ जागा परभाषा व परविद्या शिकविण्याकरितां द्यावी, या गोष्टींतील अपकर्षाचा ध्वनि, व खरे शास्त्र्यांच्या वरील वाक्यांतील अपकर्षक ध्वनि एकमेकांस जुळते नाहींत असें कोण म्हणेल! पण या बाबतींत सर्वांत सांगण्यासारखी गोष्ट ही कीं, फर्ग्युसन कॉलेजचा हा कोणशिला समारंभ फुकट गेला, व ही कोणशिला कांहीं वर्षांनीं उचलून चतुःशृंगीच्या मैदानांत नेऊन फिरून स्थापित करावी लागली!

पुढील थोडीशी हकीकत अलीकडे ओढून सांगावयाची तर ता. ११ जानेवारी १८९२ रोजीं सायंकाळीं फर्ग्युसन कॉलेजच्या पायाच्या दगडाचें स्थलान्तर गव्हर्नर लॉर्ड हॅरिस यांच्या हस्तें थाटानें करण्यांत आलें! पायाच्या दगडाला सुखहि नाहीं व दुःखहि नाहीं. पूर्वी त्याला समारंभानें बुधवार चौकांत बसविलें होतें तेव्हांहि समारंभाचा थाट, व आतां स्थलांतर झालें तरीहि थाट तसाच. दोन्ही वेळेला गव्हर्नर साहेबांचा हात त्याला लागला. खालचे पाये वेगळे, गव्हर्नरांचे हात वेगळे, पण दगड तोच. संस्थांची परंपरा अशानेंच अखंड राहत्ये. १८९२ पासून फर्ग्युसन कॉलेजला बी. ए. चा वर्ग चालविण्याची परवानगी मिळून कॉलेज पूर्णतेस पोहोंचलें होतें. टिळकांनीं फर्ग्युसन कॉले-

जचा त्याग केला होता, तथापि केवळ संस्थेविषयीं त्यांच्या मनांत वांकडें असण्याचें कारण नव्हतें; व तसें वांकडें नव्हतेंहि. १२ जानेवारी १८९२ च्या केसरींत टिळक लिहितात, " चतुःशृंगीच्या मैदानांत इमारत उभी झाली म्हणजे कॉलेजास त्याच्या योग्यतेप्रमाणें सत्तेचें घर होईल. व ज्या पायावर न्यू स्कूल, फर्ग्युसन कॉलेज या दोन संस्था रचल्या आहेत तो पाया दिवसानुदिवस दृढतर होऊन गव्हर्नरसाहेबांनीं सांगितल्याप्रमाणें या दोन्ही संस्थांच्या चालकांच्या निरपेक्ष बुद्धीचीं व मेहनतीचीं फळें महाराष्ट्रदेशभर सर्वत्र दृष्टीस पडतील. कॉलेजच्या चालकांची ही इच्छा पुरी होऊन नेटिवांनीं चालविलेल्या या संस्थेचा व त्याबरोबर तिच्या चालकांच्या सद्धेतूंचा उत्कर्ष होवो असें आम्ही इच्छितों."

फर्ग्युसन कॉलेज सुरू होतांच त्याचा बस फार चांगला बसला. प्रथम फक्त प्रीव्हियसच्या वर्गाला परवानगी मिळाली. शिक्षकांच्या बाबतींत या मंडळीला अडविणें युनिव्हर्सिटीला शक्य नव्हतें. दुसरी अडचण जागेची. पण सातव्या इयत्तेच्या चार चार, पांच पांच, तुकड्या जेथें चालविल्या जातात तेथेंच पी. ई. चा म्हणजे आठव्या इयत्तेचा एक वर्ग चालविण्यास काय हरकत ? कोणत्याही संस्थेला एकदम स्वतःची मोठी इमारत बांधतां येणें शक्य नाहीं हें युनिव्हर्सिटीला माहीत असल्यानें न्यू स्कूलच्या जागेंतच कॉलेजचा क्लास काढण्यास परवानगी देण्यांत आली, व गद्रे वाड्यांतील सुरूच्या दालनांतील मुख्य दिवाणखान्यांत हा वर्ग भरूं लागला. कॉलेजवर देखरेख करणारें एक मंडळ पाहिजे अशीहि एक अट घालण्यांत झाली होती; पण भांडारकर, ऑक्झेनहॅम सारखे लोक बोर्डाचे समासद व्हावयास प्रथमच मिळाल्यानें तीहि अडचण दूर झाली.

गद्रेवाडा हा पुण्यांतील पेशवाईच्या काळचे प्रसिद्ध सावकार गद्रे यांचा होय. पुढें तो गायकवाड सरकारांनीं विकत घेतला. न्यू इंग्लिश स्कूल या वाड्यांत जाण्याचे वेळीं तो श्रीमंत जमनाबाई राणसाहेब यांची मुलगी तारा बाबा (सावंतवाडीचे संस्थानिक यांना दिलेली राजकन्या) यांच्या नांवावर होता. तो वाडा मिळविण्याची कामगिरी शाळेमार्फत टिळकांकडे सोंपविण्यांत आली होती. ज्यांचे नांवावर वाडा होता त्यांना स्वतःला त्याची गरज नव्हती; परंतु एकास गरज नसलेल्याहि जिनसा त्यांची गरज असलेल्या दुसऱ्यांना सहजासहजीं मिळूं शकत नाहींत, म्हटलें तर काम क्षुल्लक पण तें करण्याला टिळकांना दोन तीन महिने पायपिटी करावी लागली. वाडा खरेदी देण्यास जमनाबाई-

साहेबांची संमति मिळाली म्हणजे मग त्यांच्या मुलीची मिळणार, व स्वतः जमनाबाईसाहेबांची संमति मिळण्याला त्यांना ज्यांचा सल्ला पटेल असा खासा मनुष्य मिळावयास पाहिजे ! हा मनुष्य हस्तगत होण्याला सातारा जिल्ह्यांतील माण तालुक्यांत टिळकांना कित्येक दिवस मुक्काम करावा लागला. लहरी बिनमुर्वतखोर लोकांच्या हातून काम व्हावयाचें तर तें त्यांच्या छंदानेंच घ्यावें लागतें; व माण तालुक्यांतील या गृहस्थांकडून काम करवून घेण्यास बरेच दिवस तळ देऊन एकाद्या परराष्ट्रीय राजकारणाप्रमाणें टिळकांना धिम्मेपणानें वकिली करावी लागली. हें झाल्यावर ते बडोद्यास गेले व तेथून कागदपत्र घेऊन सावंतवाडीस जाऊन वेंगुर्ल्यावरून पुण्यास परत आले. गद्रे यांचा व शेजारचा होळकर यांचा वाडा मिळून शाळा व कॉलेज यांचें काम तूर्त भागल्यासारखें होतें. पी. ई. चा वर्ग बसे तो दिवाणखाना मेहरपींचा होता तरी पण त्यांत भरपूर उजेड नसे व हल्लीं ज्या प्रकारच्या इमारती कॉलेजांना सामान्यतः लाभतात त्या मानानें पाहतां फर्ग्युसन कॉलेजला लाभलेली जागा फारशी स्फूर्तिदायक नव्हती.

पण कॉलेजच्या विद्यार्थ्यांना शिकविणारे शिक्षक मात्र स्फूर्तिदायक होते यांत शंका नाहीं. आपट्यांचें शिकविणें मोठें टापटिपीचें असे. ते वर्गांत बसले असतां कोणी हुं कां चूं करीत नसे. त्यांचें बोलणें किंचित् तोंडांतल्या तोंडांत व बोबडें असे तरी त्यांची पद्धत ऐटदार, आढ्यताखोर असल्यामुळें भारदस्तपणा येत असे. कोणीहि विद्यार्थी त्यांच्याशीं लगट करूं शकत नसे. अवांतर विषय बोलून ते एक क्षणहि फुकट घालवीत नसत; व विद्यार्थ्यांना नेमकीं उपयोगीं पडतील अशीं टिपणें ते देत असत. गोखले यांना नुकती मिसरूड फुटूं लागली असून त्यांचा गौरवर्ण, कोवळा चेहरा व विनयशीलता यांचा परिणाम त्यांच्या शिक्षणाबरोबर मुलांच्या मनांवर अनुकूल होई. वर्गांतील मुलांत मूल म्हणून शोभून जाण्यासारखे असतां ते प्रोफेसर होऊन मुलांस शिकवितात याचें विद्यार्थ्यांना मोठें कौतुक वाटे. टिळक हेही वर्गांत अत्यंत मितभाषणी असून विषय सोडून अवांतर शब्दहि बोलत नसत. वस्तऱ्याच्या धारेप्रमाणें त्यांच्या बुद्धीची तीव्रता हजरजबाबीपणांत व कोणत्याहि शंकेचें बरोबर निराकरण करण्यांत विद्यार्थ्यांना दिसून येई. प्रो. केळकर यांची पद्धति आपट्यांप्रमाणेंच असे. पण त्यांच्या व्याख्यानाची गाडी बरीच जोरानें धावे. त्यांना शंका विचारण्यास मुलें फारशीं धजत नसत; कारण शंका विचारणाऱ्या मुलावर तुटून पडून

त्याचाच प्रथम पाणउतारा करण्याची त्यांना किंचित् लकब असे. त्यांचे डोळे टपोरे व गरगरीत असून त्यांन किंचित् तांबुसपणाची झांक येत असल्यानें ते ज्याकडे रोखून पहात तो विद्यार्थी खंबीर नसला तर भेदरूनच जावयाचा. गोळे हे बरेच बोबडे व अडखळत बोलत. त्यांना विषयाचें ज्ञान चांगलें असे. परंतु केळकरांच्या मेलट्रेनच्या पुढें गोळ्यांचें व्याख्यान हें दर स्टेशनावर थांबत जाऊन कशी तरी मजल गांठणाऱ्या गुडस ट्रेन्प्रमाणें वाटे. आगरकरांच्या वर्गांत मात्र विद्यार्थ्यांना घरीं बसल्यासारखें वाटे. त्यांचा चेहरा प्रशांत असून त्यांच्या तोंडावर हंसरे-पणाची स्वाभाविक झांक असे. आणि मुद्दाम गांभीर्य आणण्याकरितां ते डोळे मिटीत किंवा वर चढवीत तेव्हांहि पण विद्यार्थी मनांत समजे कीं हा गंभीरपणाचा निव्वळ बहाणा आहे. त्यांना दम्याचा विकार असल्या-कारणानें शिकवितांना वरचेवर खोकला येई व विद्यार्थ्यांच्या अज्ञानाविषयीं जेव्हां ते अनुकंपा दाखवीत तेव्हां शिक्षकामध्येंहि प्रकृतीच्या दृष्टीनें अनुकंपा वाटण्यासारखें कांहीं आहे असें विद्यार्थ्यांना वाटून दोघेहि क्षणभर समानधर्म होत. आगरकरांचें शिकविणें विद्यार्थ्यांना पटण्यासारखें पण पाल्हा-ळिक असे; त्यांना आठवण झाली म्हणजे कोणत्या विषयांत काय बोलतील व फटकळपणानें काय दाखला देतील याचा नियम नसे. पुढें भांडणें माजल्यावर आगरकर जेव्हां "तुम्ही वेळेवर वर्गावर जात नाहीं" असा दोषारोप टिळकांवर करीत तेव्हां टिळकही त्यांना उत्तर देत कीं, "तुम्ही वर्गावर नेमकें वेळेवर जात असाल, पण भाकडकथा सांगण्यांत वेळ दवडतां तसा मी दवडीत नाहीं. तुम्हीं तासभर शिकविलें व मीं पाऊण तास शिकविलें, दोन्हींचीहि बेरीज बरोबरच." तात्पर्य, कॉलेजांतील प्रत्येक शिक्षकाची पद्धत वेगळी असली तरी विषयज्ञानाच्या दृष्टीनें प्रत्येकजण विद्वान् व प्रोफेसरीच्या कामाला योग्य असाच होता.

कॉलेजमध्यें टिळकांनीं गणित व संस्कृत दोन्ही विषय चांगले शिकविले. फळ्याकडे कधीं न जातां तोंडानें उदाहरणें सोडविणें हें कदाचित् खालीं शाळेच्या वर्गांत पटण्यासारखें होतें; पण या खोडीमुळें कॉलेजच्या वर्गांतील सामान्य विद्या-र्थ्यांची कुचंबणा होई. संस्कृत विषयांतील मेघदूत व भर्तृहरीचें नीतिशतक हीं पुस्तकें ते शिकवीत व तीं फार मार्मिकपणें शिकवीत असें सांगतात. टिळकांच्या लेखांशीं निकट परिचय असणाऱ्याला त्यांना गीतेखालोखाल भर्तृहरीच्या नीति-शतकांतील अवतरणें सुचत असें आढळून येईल.

कॉलेज सुरू झाल्यापासून पुढें दोन वर्षांच्या आंतच त्याजवर एक इष्टापत्ति कोसळली. ती अशी कीं, फर्ग्युसन कॉलेजची मंडळी हुशार, तरतरीत व कॉलेज-सारखी संस्था चालविण्यास योग्य असें पाहून, तो उदारमतवादित्वाचा मनु असल्यामुळें, मुंबई सरकारच्या मनांत असें आलें कीं, डेक्कन कॉलेज ही संस्था फर्ग्युसन कॉलेजच्याच लोकांच्या हातीं द्यावी. पण उदारमतवादित्वांत कांहीं अनिष्ट हेतूंचीहि भेसळ होती. ती अशी कीं डेक्कन कॉलेज हें एज्युकेशन सोसायटीच्या ताब्यांत देऊन सरकारास आपला कांहीं खर्च वांचवावयाचा होता. ही बचत आपण प्राथमिक शिक्षणावर खर्च करूं असें सरकार म्हणत होतें; कदाचित् त्यानें तसें केलेंहि असतें. पण येथें दुमतास थोडीशी जागा होती. प्राथमिक शिक्षणाप्रमाणेंच वरिष्ठ शिक्षण देण्याची जबाबदारीहि सरकारावरच आहे कीं नाहीं? त्यावेळचें सरकार म्हणे, "फारशी नाहीं" व बरेच लोक म्हणत, "आहे, सगळी तुमच्यावर आहे." कसेंहि असो, इतकें निश्चित आहे कीं, मुंबई सरकारनें आपण होऊन डे. ए. सोसायटीशीं असें बोलणें लाविलें कीं दोन्हीं कॉलेजें तुम्हीं चालवा; व त्याबद्दल तुम्हांला सालीना सुमारें २३ हजार रुपये ग्रँट देऊं.

डे. ए. सोसायटीनें ही व्यवस्था मान्य करावी म्हणून त्याबरोबरच सरकारनें अशी दहशत ध्वनित केली कीं, गुजराथ व सिंध येथील कॉलेजांना मदत करणें सरकारला अवश्य असल्यामुळें, व डेक्कन् कॉलेज हल्लींच्या खर्चानें चालवून शिवाय या दोन कॉलेजांस मदत करण्याइतका पैसा सरकारजवळ नसल्यामुळें, कदाचित् सरकारला डेक्कन कॉलेज बंदच करावें लागेल. वास्तविक डेक्कन कॉलेज हातीं घेण्याचा मूळचा इरादा किंवा महत्त्वाकांक्षा सोसायटीला नव्हती. तथापि डेक्कन कॉलेज आपल्या हातीं घेतल्यानें तें जुनें संस्थान बुडणार नाहीं; फर्ग्युसन कॉलेज हें नवें व अपुरें असल्यामुळें तेंच एक वेळ बुडलें तरी चालेल; शिवाय तें बुडलें तरी त्याच कॉलेजच्या चालकांच्या हातांत डेक्कन कॉलेज आल्यास, नेटिव लोक वरिष्ठ शिक्षणाची संस्था स्वतंत्र रीतीनें चालवून यशस्वी करूं शकतात हें जगाला दाखविण्याची संधि हवी ती अनायासानेंच मिळणारी होती; इत्यादि विचारांनीं सोसायटीच्या लोकांनीं प्रथम मुंबई सरकारच्या योजनेस मान्यता दर्शविली. खरोखरच मोठ्या उमेदीची अशीच ती गोष्ट होती. हें सर्व घडून येतें तर बारा वर्षांपूर्वी जेथें विद्यार्थीपणाचे खेळ टिळक खेळले तेथें प्रिन्सिपॉल किंवा व्हाइस प्रिन्सिपॉल म्हणून टिळक वावरले असते!

पण या योजनेला दोन गंडांतरें उत्पन्न झालीं. न्यू इंग्लिश स्कूलच्या तरुण चालकांविषयींची संशयबुद्धि व तुच्छतेची भावना निघून गेली होती; तथापि ही तरुण मंडळी आपल्या स्वतंत्रतेच्या बाण्यामुळें जुन्या पुढाऱ्यांना डोईजड होणार असें वाटूं लागलें होतें. डेक्कन कॉलेजहि त्यांचे हातीं गेल्यास त्या महत्त्वाच्या संस्थेमुळें यांच्या महत्त्वांत उलट भरच अधिक पडणार हें त्यांस खपेना. कांहीं लोकांच्या डेक्कन कॉलेजविषयींच्या फाजील अभिमानास याचवेळीं उकळी फुटली. त्यांचें म्हणणें, नेटिव लोकांच्या हातीं कॉलेज जाणें म्हणजे काय गोष्ट आहे? तेथें पूर्वींसारखे युरोपियन प्रोफेसर महादेवाप्रमाणें वरिष्ठतेनें नांदले पाहिजेत; व शेवटीं कायद्याच्या तक्रारीचीहि बाण पडूं नये, म्हणूनच कीं काय, सर जमशेटजी जीजी-भाई हे पुढें येऊन म्हणूं लागले कीं, "माझ्या बापजाद्यांनीं डेक्कन कॉलेजच्या इमारतीकरितां लाखों रुपये दिले ते हें कॉलेज सरकारी राहील म्हणून. कॉलेज खासगी केल्यानें मृत देणगीदाराचा विश्वासघात होतो." शेवटीं किमानपक्ष म्हणून असें सुचविण्यांत आलें कीं, फर्ग्युसन कॉलेजच्या लोकांच्या हातीं डेक्कन कॉलेज यावयाचें तर निदान दोन प्रोफेसर गोरे असावे. नाहीं तर सर्व बुडेल! अखेर सर-कारनें दुरुस्त सूचना म्हणून अशी पुढें आणली कीं डेक्कन कॉलेजच्या व्यवस्थे-करितां एक स्वतंत्र बोर्ड करावें. तें डे. ए. सोसायटीचाच एक भाग असें मानावें. त्यांत सोसायटीचे ५।६ व सरकारचे तीन प्रतिनिधि असावे. सर्व सांपत्तिक जबाब-दारी सोसायटीनें सांभाळावी. सरकारनें दोन युरोपियन प्रोफेसरांच्या निम्या पगारा-करितां म्हणून दहा हजार रुपये, व इतर दहा हजार मिळून सालीना २० हजार रुपये ग्रँट द्यावी. तीन हजार रुपये स्कॉलरशिपचे ठरले त्यांतून एक हजार रुपये पार्श्यांकरितां ठेवावे. लांब डेक्कन कॉलेजांत पी. ई. चा वर्ग ठेवूं नये, तो गांवांत ठेवावा. बाकीचे वर्ग कॉलेजांत न्यावे. पण ही व्यवस्था डेक्कन सोसा-यटीस सर्व दृष्टींनीं अनिष्ट वाटून अखेर त्यांनीं ती नाकारली. कारण मिश्र बोर्ड चांगलें नांदणार नाहीं दोन युरोपियन प्रोफेसर संस्थेमध्यें अरेराव होणार निदान भांडणें करणार. मिशनरी कॉलेजसारखें होऊन सरकारचा अधिक ताबा सोसायटीवर चालणार, शिवाय व्यवस्था चांगली चालली तर युरोपियन लोकांनाच श्रेय मिळणार. तात्पर्य, सोसायटीवर खरा विश्वास असेल तर सर्व कॉलेज व भरपूर ग्रँट बिनशर्त द्या, नाहींतर आम्हास कॉलेज नको, असें म्हणून सोसायटीनें सरकारी योजनेस नकार दिला. हें पाहून सरकारनेंहि असें जाहीर केलें कीं, पूर्वीं फर्ग्युसन कॉलेजला विशेष मदत देण्याचीं जीं अभिवचनें दिलीं गेलीं तीं सर्व रद्द समजावीं. यावर केसरीनें अखेर टीका केली कीं "डेक्कन कॉलेज दिलें नाहीं तर नको. पण फर्ग्युसन कॉलेज पुढें मागें टक्कर मारण्यास आमच्या पुण्यग्रामीं उभें खास राहाणार!" व अखेर हें भविष्य खरें ठरलें ही गोष्ट अनुभव-सिद्धच आहे.

भाग ८ वा

टिळक विरुद्ध आगरकर

टिळक-आगरकर हे न्यू इंग्लिश स्कूलांत आले ते येतांना सामाजिक बाबतींतला आपला मतभेद आपल्या बरोबरच घेऊन आले. किंबहुना न्यू स्कूलांत येण्यापूर्वी डेक्कन कॉलेजांत विद्यार्थी असतांनाच त्यांच्यामधील हा मतभेद प्रगट झाला होता, हें भाग २ च्या परिशिष्टावरून दिसून आलेंच असेल. प्रथम हे मतभेद विकोपास गेले नाहींत. केसरी हें एकच पत्र असलें तरी त्यांत लिहिणारे लोक अनेक आहेत हें सर्वांना कळून चुकलें होतें. वाचक वर्गाप्रमाणें लेखक वर्गहि सहिष्णु असून परस्परांच्या मताविरुद्ध कांहीं लेख केसरी–मराठ्यांत आल्यास त्याबद्दल त्यांना कागाळी करितां येत नसे, व ते करितहि नसत. या सहिष्णुतेस एका शहाणपणाच्या योजनेनें चांगला वाव मिळाला होता. ती योजना अशी कीं, एखाद्या लेखकास एखाद्या विषयावर सर्वसामान्य अशा मतास सोडून जाणारे, किंवा अत्युत्कट, विचार व्यक्त करावयाचे असल्यास त्यानें ते आपल्या सहीवर लिहावे; किंवा सही न घातल्यास ‘ लिहून आलेला मजकूर ’ या व्यापक सदराखालीं ते छापावे, म्हणजे भाषा, विचारसरणी यावरून लेख कोणाचा हें प्रायः वाचकांस उमजून येऊन, स्वमतप्रकाशनाचें श्रेय व्यक्तिमात्रास मिळेल; शिवाय संपादकीय धोरणाला चित्रविचित्रत्वाचें किंवा चंचलतेचें दूषण लागणार नाहीं. माधवराव गोळे वगैरे गृहस्थ असे प्रच्छन्न लेख मोठ्या आवडीनें लिहीत. प्रायः केसरीशीं त्यांचीं मतें जुळत, व तीं न जुळत तेव्हां ते उपरिनिर्दिष्ट सवलतीचा फायदा घेत. पण गोळे हे केसरीचे संपादक केव्हांहि नसल्यानें त्यांना आपल्या मताचा हेका चालविण्याचा हक्कहि नव्हता.

पण आगरकरांची गोष्ट वेगळी होती. ते स्वतः संपादक असल्यामुळें मतभेदाची अडचण त्यांना फार भासली. आपलीं मतें लिहावीं तर न्यू स्कूलांतील आपले समान अधिकारी लोक नाखूष होणार. त्यांचीं मतें लिहावीं तर ती गोष्ट स्वतःच्या विवेक-बुद्धीला नापसंत. लिहून आलेला मजकूर म्हणून आपला लेख घालावा तर आपल्याच घरांत हवें तसें बसण्या उठण्याच्या चोरीची लाज वाटावी

आणि स्वतःच्या सहीवर लेख प्रसिद्ध करावा तर स्वतः घरधनी असतां आपण आपल्यालाच भाडेकऱ्याप्रमाणें भाडेचिठ्ठी लिहून देण्याचा प्रसंग ! पण न्यू स्कूलच्या मंडळींत सामाजिक बाबतींत प्रायः टिळकांच्याच बाजूचें बहुमत असे, आणि आगरकर हे केसरीचे संपादक होते तरी त्यांच्या एककल्ली विचारांचा जाच इतरांना दुःसह होत असे यामुळें आगरकरांना लवकरच पडतें घ्यावें लागलें.

१८८१ साल केसरीचें पहिलें व कौतुकाचें म्हणून निभावलें. शिवाय विष्णुशास्त्री हे सर्वांत वडील व प्रौढ असल्यानें त्यांचेंच धोरण चाललें. शास्त्रीबोवा व टिळक यांच्या दरम्यान सामाजिक बाबतींतहि फारसा मतभेद नव्हता. १८८२ साल कोल्हापूरप्रकरणाच्या धामधुमींत गेलें. परराज्याशीं लढाई सुरू असतां स्वराज्यांतील लोकांत बहुतकरून एकी नांदते ही गोष्ट अनुभवसिद्धच आहे. १८८३ साल कांहींसें स्वास्थ्याचें गेलें व या सालीं 'न्हाणवलीचा शास्त्रदृष्ट्या विचार' 'धर्माज्ञा पाळण्याची मर्यादा' वगैरे विषय केसरींत आले तरी, रिपनशाहीचा ऐन अम्मल चालू असल्यामुळें, प्रातिनिधिक राजसत्ता, स्थानिक स्वराज्य, इलबर्ट बिल, आयर्लंड वगैरे राजकीय विषयांनाच अधिक महत्त्व आलें होतें, न्हाणवली या विषयावरील निबंधांत एवढेंच प्रतिपादन केलें गेलें होतें कीं, गर्भदान संस्कार हा वैकल्पिक आहे. सूत्रांत प्रचलित पद्धतीचा गर्भदान संस्कार दिलेला नाहीं, म्हणून तो संस्कार कमी केला तरी वैदिकधर्माविरुद्ध आचरण होत नाहीं. निदान पुण्यांत चालू असलेली न्हाणवलीची मिरवणूक बंद करण्यास तरी कांहींच प्रत्यवाय नाहीं. हा लेख टिळकांचा होता असें समजतें.

पण अशा विचारसरणीनें सुशिक्षितांत तट पडण्याचा संभव नव्हता, या विषयावरील शेवटल्या लेखाच्या शेवटीं लेखकानें स्पष्ट सांगितलें आहे कीं, केसरीचें सामाजिक धोरण मध्यम प्रतीच्या उदारमतवादित्वाचें राहणार. केसरी लिहितो, "उगाच धर्माची उठाठेव करून लोकांचीं मनें दुखविण्याचा केसरीचा इरादा नाहीं. ब्रह्मसमाज, प्रार्थनासमाज, आर्यसमाज वगैरे भानगडींत तो आपण होऊन पडूं इच्छित नाहीं. तथापि व्यवहारावर लिहिणें आपलें कर्तव्य आहे असें त्यास वाटतें. म्हणून जेव्हां एखादी चाल निरर्थक व ग्राम्य असून तिचा धर्माशीं अज्ञानानें उगाच संबंध जोडलेला असतो (अशा चाली बऱ्याच आहेत व त्यांचा सवडीनुसार विचार करण्याचा आमचा मानसहि आहे) तेव्हां त्यांतील बिंगें बाहेर काढण्यास तो कधींहि मागें पुढें पाहाणार नाहीं. मग तेवढ्याकरितां धर्मावर

लिहावयास लागलें तरी हरकत नाहीं. गर्भदानासारखी शुष्क, निरर्थक, ग्राम्य व आपल्या हातांतील चाल जर आम्हांस सोडवत नाहीं तर बालविवाह वगैरे घोर चाली कशा सुटणार! असल्या विषयावर निबंध लिहून त्याचें खरें स्वरूप लोकांपुढें आणणें हें केसरी आपल्या कर्तव्यापैकींच समजतो. व मग त्यावर मनमुराद तोंड सोडण्यांतच ज्यांस पुरुषार्थ वाटतो ते आपली मनीषा यथावकाश, यथाशक्ति, सुखेनैव पूर्ण करोत. केसरी आपले समजाप्रमाणें आपलें काम बजावील. "अनुहुंकुरुते घनध्वनिम् न हि गोमायरुतानि केसरि।"

आमच्या मतें वरील लहानसा उतारा केसरीच्या सामाजिक व धार्मिक विषयांतील अनादि धोरणासंबंधानें फारच समर्पक आहे. तो असा कीं, सामान्य सुशिक्षित वर्गाच्या धोरणाप्रमाणेंच केसरीलाहि धर्मशास्त्र, रूढ अशा चालीरीति, आणि व्यवहार या सर्वांविषयीं तात्विक चर्चा करून व धर्मशास्त्राचें खरें शिक्षण देऊन उचित व्यवहाराची दिशा दाखविण्याची इच्छा होती; पण सुधारणेचें हें सर्व काम त्याला उपदेश व शिक्षण यांच्या साहाय्यानेंच साधावयाचें होतें. हें कार्य करीत असतां एकांतिक मताच्या जुन्या पिढीशीं जरी केसरीला वाद घालावा लागला व टीका सहन करावी लागली तरी त्याला केसरीची तयारी होती; पण दुसरे पक्षीं ज्या कोणत्या गोष्टी केसरीस करावयाच्या नव्हत्या त्याहि स्पष्टपणें सांगणें जरूर आहे उदाहरणार्थः—शिक्षण देऊन लोकांचीं मनें केसरीला उदार बनवावयाचीं होतीं याचाच अर्थ, केसरीला उदारमतवादित्वाच्या सिध्यर्थ परक्यांची, विशेषतः सरकारी कायद्यांची वगैरे, मदत घ्यावयाची नव्हती. तसेंच धर्मचर्चा करून रूढि व शास्त्र यांच्यांतील मतभेद दर्शवून सारासार विचार प्रवर्तित करण्याचा जरी केसरीचा इरादा होता तरी केसरीला नवीन धर्म किंवा धर्मपंथ स्थापन करावयाचे नव्हते, तर सनातन धर्माविषयींचा अभिमानच दृढ करावयाचा होता.

हीं मतें एकट्या टिळकांचींच होतीं असें नसून न्यू स्कुलांतील बहुमत त्यांच्या बाजूचें होतें. पण आगरकर हे मात्र एकान्तिक मताचे अभिमानी आणि मनास रुचेल तें बोलणारे अशा बिनतोडीच्या मार्गाचे असल्यामुळें तेच तेवढे फुटून वेगळे पडत. १८८३ सालचें केसरीचें फाइल चाळलें असतां सामाजिक, किंवा ज्याला सुधारकी म्हणतां येईल अशा, अनेक विषयांवर निबंध प्रसिद्ध झालेले त्यांत आढळतील. परंतु १८८४ सालीं न्यू स्कूलच्या मंडळींतील सामाजिक मतभेदाची

कुरबूर प्रथम बाहेर उमटूं लागली. त्याचें निमित्त कारण बालविवाहाच्या प्रतिबंधास सरकारी कायद्याची मदत घ्यावी कीं नाहीं, हा प्रश्न पुढें आला हें होय. मुंबईचे मलबारी शेट यांनीं अस्तिपक्षीं वाद सुरू केला; व सरकार दरबारीं त्यांचा प्रवेश असल्यामुळें सरकार कायदा करतें कीं काय अशी भीति खरोखरच लोकांना पडली; तेव्हां या वादास विशेष जोर आला. मलबारी शेटजींचें असें म्हणणें होतें कीं " बालविवाह बंद होण्यास अल्पवयांत लग्न झालेल्या मुलाला युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षेस बसूं देऊं नये, तसेंच कोणत्याहि सरकारी खात्यांत त्याला नोकरी देऊं नये, व याच्याहि उपर सरकारानें कायदा करून ही चाल थांबवावी. " या विषयावर केसरीला लिहिण्याची वेळ आली तेव्हां पंचाईत पडली. सुधारकवर्गांतहि एका बाजूस रानडे, कुंटे, मोडक तर दुसऱ्या बाजूस तेलंगप्रभृति मंडळी अशी दुही माजली. सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांत जो एक लेख प्रसिद्ध झाला त्यांत तर धेडगुजरी विचार प्रगट झाले. यालाच अनुसरून केसरीच्या लेखांतहि दुमत दिसूं लागलें. ता. १८ नोव्हेंबर १८८४ च्या केसरींत तेलंगांना अनुकूल व प्रतिकूल अशा दोन्ही बाजू मांडलेल्या असून, २५ नोव्हेंबरच्या केसरींत तर "बालविवाहाचा निषेध कायद्यानें करावा किंवा नाहीं याविषयीं आम्हीं स्पष्टपणें कांहींच सांगत नाहीं" असें म्हटलें आहे.

केसरीनें कायदेवाल्यांची तशीच बिनकायदेवाल्यांची बाजू सविस्तर मांडण्यांत अनेक अंक घालविले. ता. २ डिसेंबरच्या अंकांत तर 'कायदा–पक्षावलंब करणाऱ्या आमच्या मित्रद्वयांचें म्हणणें असें आहे' असें वर लिहून एक लेख नुसत्या अवतरण चिन्हांतच पत्रकर्त्यांच्या स्फुटसूचनेखालीं देण्यांत आला! अखेर ही कुचंबणा ता. १६ डिसेंबर १८८४ च्या अंकांत केसरीकर्ते आगरकर यांनीं आपलीं व्यक्तिशः मतें आपल्या सहीवर लिहिल्यानें संपली. या लेखांत आगरकर लिहितात, कीं बालविवाह बंद करण्याकरितां सभा वगैरे स्थापणें हा विचार कुचकामाचा ठरतो. रॉबर्ट नाईट यांच्या लेखावरून प्रतिबंधक कायद्याची कल्पना आपणांस सुचली, पण आपल्या मित्रांना ती पसंत पडेना तेव्हांपासून आजपर्यंत तीन वर्षें या प्रश्नाची चर्चा होत आहे. 'मलबारी शेट यांनीं हा वाद उपस्थित केल्यापासून मंडळी बिथरून गेली आहेत म्हणून आपलें मत स्पष्ट लिहिण्याची जरूरी प्राप्त झाली.'

यावर कोणी म्हणेल कीं, आगरकर हे स्वतः केसरीचे संपादक असतां त्यांनीं आपल्याच पत्रांत आपल्याच सहीनें लेख कां लिहावा? यावर आगरकरांनीं असें

उत्तर दिलें कीं, " नांव घालून लेख छापण्यांत कांहीं मातब्बरी आहे असें आगरकरांना बिलकूल वाटत नाहीं. पण बालविवाहाच्या निषेध-साधनाविषयीं त्यांचे आणि त्यांच्या मित्रांचे विचार जुगत नसल्यानें त्यांना या मार्गाचें अवलंबन करावें लागत आहे. माझ्या जिवलग मित्रांनीं, आम्हीं आरंभिलेल्या समाईक उद्योगाची जबाबदारी प्रत्येकाकडे थोडथोडी वांटून देण्याचा ठराव करून, माझ्या माथ्यावर केसरीचें प्रकाशत्व ठेविलें, त्यामुळें महत्त्वाच्या प्रश्नावर केसरी एडिटोरियल कॉलमखालीं जे अभिप्राय यावयाचे ते अर्थात् मला पसंत असून निदान त्यांतील बहुतेकांस तरी पसंत असले पाहिजेत, व शेंकडा ९९¾ बाबतींत असतात. पण या बाबतींत माझा बाकीच्यांशीं चार आण्याचा विरोध आहे व तो आम्हां उभयतांसहि फार महत्त्वाचा वाटत आहे. आतांपर्यंत मंडळींवर माझे विचार न लादतां या विषयाच्या संबंधानें जितके लेख लिहवले तितके लिहिले. पण अलिकडे या वादानें पुण्यांत फारच उचल खाल्ली असल्यानें, मंडळीसाठीं दबून दबून लिहिण्याचा क्रम सोडून एकवार मोकळेपणीं कायद्याची बाजू दाखवावी अशी माझी इच्छा आहे. उलटपक्षास 'मराठ्या'-सारखे रथी महारथी धनुष्यें सज्ज करून बाणावर बाण सोडीत आहेत. लवकरच केसरीराजाहि आपल्या पंजांत सांपडलेल्या आपल्या वर्गीयांवर चाल करून जाणार आहे. अशा निकराच्या माऱ्यांतून जीव बचावून सुटणें हेंच फार श्रेयस्कर होय." ता. १६ डिसेंबरच्या अंकांतील आगरकरांच्या सहीवरचा लेख अपूर्ण स्थितींत आहे. पण पुढें ता. २३ च्या अंकांत किंवा ३० च्याहि अंकांत लेख पुरा झालेला आढळत नाहीं. याचें कारण कळत नाहीं. १८८५ च्या जानेवारीच्या अंकांतहि या विषयाची पूर्तता आगरकरांकडून झालेली दिसून येत नाहीं. याचें कारण कदाचित् असें असेल कीं, १८८५ च्या जानेवारीच्या दुसऱ्या तारखेस फर्ग्युसन कॉलेज उघडण्याचा समारंभ झाला. या आनंदोत्सवांत मतभेदाचा हा सामाजिक प्रश्न बुडून गेला असल्यास नवल नाहीं.

पण हा वाद येथेंच संपला असें मात्र नाहीं. मुंबईसरकारनें बालविवाहाच्या प्रश्नावर विद्वान् लोकांचे अभिप्राय मागविले होते; व पुढें बालविवाहाच्या जोडीला असंमत वैधव्य हें कायदा करून बंद पाडण्याच्या प्रश्नाची मलबारी शेटनीं भर घातली. पण यापुढें आगरकरांची बाजू पडती ठरून केसरींत त्यांच्या विरुद्ध मताचे लेख सरास येऊं लागले. मात्र फिरून स्वतःच्या सहीवर

असा आगरकरांनीं लेख लिहिलेला आढळत नाहीं. या सालीं रा. ब. रानडे यांच्या मतावर केसरींतून उघड हल्ला होण्यास सुरवात झाली. ता. १२ मे १८८५ च्या केसरींत त्या सालच्या डेक्कन कॉलेजच्या ग्यादरिंगच्या प्रसंगीं जीं भाषणें झालीं त्यांत बरीच धर्मविषयक व समाजविषयक असून तीं भांडारकर व रानडे यांस राग आणणारीं होतीं. याच प्रसंगास उद्देशून केसरीचा एक बातमीदार केसरीला खालीलप्रमाणें लिहितो, "आक्षेपकांच्या बोलण्याचा ओघ धर्मावर लोटला व त्यामुळें रानडे यांची नेहमींची शांत व गंभीर वृत्ति खवळून जाऊन त्यांनीं जो भडिमार केला त्याखालीं स्पेन्सर, मिल, लेके, सेजविक् हीं जंगी जंगी तत्त्ववेत्त्यांचीं प्रकरणें, डेक्कन कॉलेजचे प्रिन्सिपॉल सेलबीसाहेब, फर्ग्युसनचे तरुण नोटिव्ह प्रोफेसर व उभय कॉलेजांतील धर्मलंड विद्यार्थी मंडळी चीत होऊन जातें कीं काय अशी सर्वांस भीति पडली. रानडे शांत आहेत अशी त्यांची प्रसिद्धि आहे. तथापि जीं मतें त्यांच्या मनांत फार वर्षांपासून खिळून राहिलीं आहेत त्यांना कोणीं डिवचलें असतां साधारण मनुष्याप्रमाणें माझेंच खरें असा आग्रह त्यांची बुद्धिहि घेऊन बसते व ते संतापून जातात. आमचा देश स्वतंत्र असून माधवरावजींकडे त्याचा पोपपणा असता तर त्यांनीं तेथें धर्मयुद्धें आरंभलीं असतीं असें वाटतें."

१८८५ सालापासून केसरींत पूर्वींप्रमाणें सामाजिक विषय फारसे येतनासे होऊन राजकीय, औद्योगिक, परराष्ट्रीय अशा विषयांवरच अधिक लेख येऊं लागले. सामाजिक सुधारकांनीं सरकारी कायद्याच्या बाजूस अधिकाधिक खेचल्यामुळें सनातन धर्माला अनुकूल अशी प्रतिक्रिया उलट सुरू झाली. कुंट्यांविषयीं आदर पूर्वींपासूनच कमी, पण रानडे व भांडारकर यांच्या सामाजिक व धार्मिक मतांमुळें केसरी व मराठा हीं पत्रें त्यांजवर उघड टीका करूं लागलीं. ता. ९ जून १८८५ च्या केसरींत "आनरेबल रा. ब. रानडे बाटले" अशा मथळ्याखालीं एक टीकात्मक अग्रलेख आला. त्याचें तात्पर्य इतकेंच होतें कीं, रा. ब. च्या कांहीं उद्गारांना, ते प्रार्थनासमाजांत शिरल्याचा पश्चात्ताप झाल्याचा, वास येत होता. रानडे हिन्दुधर्माचा मोठेपणा गाऊं लागले; वर्णसंकरांविषयीं उद्गार काढण्यास भीति वाटून सनातन धर्मांत जाऊन पडण्याची इच्छा त्यांना होऊं लागली; शिवकवच, रामरक्षा वगैरेंचा घोष शाळांतून चालावा, बक्षिससमारंभाप्रमाणें श्रावण्यांचेहि समारंभ शाळांतून व्हावे असा उपदेश ते करूं लागले;

असा उल्लेख करून केसरी लिहितो, "आम्हां हिन्दुधर्माभिमान्यांना ही गोष्ट मोठ्या उत्साहाची आहे. पण सामाजिकांच्या नजरेस ती जेव्हां स्पष्टपणें येईल तेव्हां त्यांस अत्यंत खेद होईल व आपला बडा आधार गेला असें वाटून दीर्घ अशौच धरण्याची पाळी येईल." रानडे व भांडारकर दोघेहि डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीच्या नियामक सभेंतले पुढारी असल्यामुळें उभयतांच्या स्नेहसंबंधास या मतभेदाची अडचणच होऊं लागली. आगरकर वगैरेंनीं रानडेपक्षाचा अंगीकारहि तितक्याच उघडपणें केला व शाळेंत व शाळेबाहेर भांडणें सुरू झालीं.

अजूनहि केसरींत 'उत्तम न्हाविणी पाहिजेत' अशा सारखे लेख प्रसिद्ध करावयाचे तर, 'लिहून आलेला मजकूर' ही एक ओळ वर घातली असतां अग्रलेखाच्या जागेंत आगरकरांना वतनदारी हक्कानें जागा मिळे. बिचारे वर्तमानपत्रांतील कॉलम आपलें भांडण या मजलीपुढें नेत नाहींत, पण सोसायटींतील खासगी भांडणें बरींच विकोपास जाऊं लागलीं. केसरींत पाहिलें तर निर्विवाद राजकीय विषयांवर बहुतेक लेख येत असल्यामुळें बाहेरून लोकांना सर्व सामसूम आहे असें वाटे. पण आंत किती खळबळ चालू होती हें ज्याचें त्यास माहीत. 'आधीं सामाजिक का आधीं राजकीय' या वादग्रस्त विषयांवरील चर्चेची दंगल अद्यापि पुढेंच व्हावयाची होती. पण ता. १५ सप्टेंबर १८८५ च्या केसरींत "पारतंत्र्यामुळें आमच्या लोकांची स्थितिच अशी झाली आहे कीं, राजकीय बाबतींत सुधारणा झाल्याखेरीज आमची सामाजिक स्थिति सुधारावयाचीच नाहीं" असें ठाम मत संपादकांनीं दिलें होतें. यावरून या सुमारास आगरकरपक्ष पूर्णपणें मागें पडून टिळकपक्ष केसरींतील लष्करी ठाणें काबीज करून बसला होता, व ही गोष्ट डेक्कन एज्युकेशन सोसायटींतील बहुमतास मान्य होती असें अनुमान निघतें.

मलबारी शेट यांच्या धामधुमीस आळा घालणारा यावेळीं सुदैवानें एक प्रतिष्ठित युरोपियनच भेटला. त्यानें मलबारी शेटनां खालील आशयाचें उत्तर दिलें- "तुमच्या उतावीळपणानें अनुकूल परिणाम घडणार नाहीं. बालविवाहाचे परिणाम वाईट आहेत खरे; पण कांहीं सुधारक लोक त्यांची विनाकारण अतिशयोक्ति करतात. हिन्दु विधवांची स्थिति इतालींतील मठवासिणी अविवाहित स्त्रियांहून अधिक वाईट नसेल. वैधव्याची स्थिति सर्वस्वीं असंमत असते असें नाहीं. कांहींना त्यांत सुखहि लागेल. कांहीं ती स्थिति धर्मश्रद्धेच्या बळाव

सोशीत असतील. कांहींचें दुःख मनाजोग्या व्यवसायांत गढून गेल्यामुळें विसरून जात असेल. लोकांना सर्व प्रकारें शिक्षण देऊन आंकडे मांडून, खरें शास्त्र कोणतें खोटें कोणतें याची चर्चा करून, जी सुधारणा होईल तीच टिकाऊ होईल. लोकांत नवीन रीतीनें उत्साह आणला पाहिजे. राजकीय सुधारणेचा सामाजिक सुधारणेवर अवश्य परिणाम घडतो. प्रमाणसिद्ध शास्त्र व राजकीय शिक्षण या दोन गोष्टींनींच इंग्लंडमध्येंहि समाजसुधारणा झाली." वगैरे युक्तिवाद वर्डस्वर्थ साहेबांनीं मोठ्या शान्तपणें केला होता. सर वुइल्यम वेडरबर्न यांचेंहि मत असेंच होतें.

सुदैवानें काशिनाथपंत तेलंग यांनींहि अशाच प्रकारचें मत ता. २२ फेब्रुवारी १८८६ रोजीं मुंबईंत एका व्याख्यानांत प्रतिपादिलें. जिव्हेला जसें द्राक्ष गोड लागतें, तसें तेलंगांचें भाषण कानाला गोड लागतें, अशी त्यांची ख्याति असे. तें ऐकतांना एखादा स्वच्छ जलप्रवाह मंजूळ शब्द करीत वाहतो कीं काय असें वाटे. प्रतिपक्षीहि त्यांचें भाषण मन लावून ऐकत; व तडजोडीचा युक्तिवाद करण्याचा विषय जेव्हां त्यांच्या भाषणास आधारभूत असे, तेव्हां तर त्यांचें वक्तृत्व फारच बहारीचें होई. प्रस्तुत व्याख्यानांत त्यांनीं मुख्य मुद्दा हा सांगितला कीं, अमुक प्रकारची सामाजिक स्थिति असेल तरच अमुक प्रकारची राजकीय स्थिति प्राप्त होऊं शकते असें म्हणतां येणार नाहीं. सामाजिक सुधारणच्या आधीं राजकीय सुधारणा करण्यास लागूं नये हें म्हणणें बरोबर नाहीं. हिंदु गृहें हे येथून तेथून गुलामखाने आहेत, ही गोष्ट खोटी आहे. शिवाजी किंवा पेशवे हे बालविवाहापासूनच जन्माला आले; व त्यांनीं जे पराक्रम केले त्याला इंग्रजी शिकणाऱ्या मुलांच्या संस्कृतीचा आधार नव्हता. सातव्या शतकांतील हिन्दुगृहस्थिति आजच्या आमच्या गृहस्थितीहून अधिक चांगली नव्हती; तरी राजकीय स्थिति अत्यंत उज्वल होती. इंग्लंडांत ट्यूडर राजांशीं भांडून ज्यांनीं हक्क मिळविले त्यांची गृहस्थिति सर्वोत्तम होती असें नाहीं. आणि आजच्या इंग्रजांच्या गृहस्थितींत तरी सुधारणा नको आहे कोठें! सामाजिक सुधारणा घडवून आणतांना कार्यशकटाच्या चक्रास कमींत कमी घर्षण होईल असेंच धोरण स्वीकारलें पाहिजे. सामाजिक व राजकीय सुधारणा या अवघड किल्ल्यासारख्याच आहेत; राजकीय सुधारणा हस्तगत करणें हीच गोष्ट त्यांतल्यात्यांत अधिक सुसाध्य आहे. कारण या किल्ल्यावर स्वारी करण्याविषयीं सर्व हिंदी प्रजाजनांचें ऐकमत्य असून सर्वांस

सारखी उत्सुकता वाटत आहे. सामाजिक सुधारणेची गोष्ट तशी नाहीं. कित्येक वेळीं एक किल्ला हस्तगत करून त्यावरून दुसऱ्या किल्ल्यावर मारा करितां आल्यामुळेंच तो हस्तगत होऊं शकतो. त्याचप्रमाणें हिंदुस्थानांत राजकीय सुधारणेचा किल्ला हस्तगत झाल्यास त्यावरून सामाजिक सुधारणेच्या किल्ल्यावर भडिमार करितां येईल. सर्वांनींच समाजसुधारक बनलें पाहिजे असें नाहीं. रानड्यांसारख्या अलौकिक बुद्धीच्या मनुष्याला सर्व सुधारणांना एकदम हात घालतां येईल, पण बहुतेक लोकांचें बुद्धिसामर्थ्य फार माफक असतें; यामुळें त्याचा व्यय फार जपून केला पाहिजे. शेवटीं तेलंगांनीं निष्कर्ष असा काढला कीं, "सध्यांच्या आमच्या देशस्थितींत विद्वान् लोकांच्या बुद्धिसामर्थ्याचा बराच भाग राजकीय सुधारणेकडे व कांहीं थोडा मात्र सामाजिक सुधारणेकडे लागला पाहिजे."

तेलंगाच्या व्याख्यानावर अनुकूल टीका करतांना केसरीनें जातां जातां मलबारी शेटना असा टोला दिला कीं, पारशी समाजांत अद्यापि पुष्कळ सुधारणा व्हावयाची आहे, तिकडे त्यांनीं लक्ष द्यावें, उगाच परोपकारबुद्धीची घोडी करून तीवर स्वार होऊं नये !

१८८५ सालच्या डिसेंबरांत पहिली राष्ट्रीय सभा मुंबईस भरली, हें प्रसिद्धच आहे. पण ती प्रथम पुण्यास भरविण्याचा विचार होता. शिवाय या राष्ट्रीय सभेची मूळ कल्पना सामाजिक चर्चेंतून उगम पावली, व प्रथम कांहीं काळपर्यंत ही राजकीय स्वरूपाची होईल असा कित्येकांचा तर्क नव्हता, किंबहुना कित्येकांची तशी इच्छाहि नव्हती. राष्ट्रीय सभेचें मूळ शोधीत जाणें ही एक मनोरंजक गोष्ट आहे, व हें मूळ ता. ८ डिसेंबर १८८५ च्या केसरींत खालील स्फुटसूचनेंत गोंवलें गेल्याचें आढळतें.

"पुण्यास लवकरच एक जंगी कॉन्फरन्स म्हणजे सभा होणार आहे. या सभेस इतर इलाख्यांतील सार्वजनिक सभेसारख्या सभांचे डेलिगेटस म्हणजे प्रतिनिधि आणविण्याचा बेत आहे. या कॉन्फरन्सच्या पुरस्कर्त्यांचा, तें भरविण्यांत, असा हेतु आहे कीं, सर्व हिंदुस्थानच्या संबंधानें अतिशय महत्त्वाचे जे सामाजिक विषय आहेत त्यांचा उहापोह होऊन, जे हक्क सरकारपासून घेणें जरूर आहे असें ठरेल, त्या हक्कांचें संपादन होण्यासाठीं जे उपाय करावयाचे त्यांचा निश्चय झाल्यावर ते घडवून आणण्यासाठीं सर्व हिंदुस्थानभर एकमेकांच्या

साह्याय्यानें, एक दिलानें, व एकोप्यानें परिश्रम चालावे. हा हेतु तडीस गेल्यास ब्रिटिश सरकारच्या अमलाखालीं आतांपर्यंत संकीर्ण असलेले जे महाराष्ट्र, कानडा, बंगाल, सिंध, मध्यप्रांत, वायव्यप्रांत इत्यादि राष्ट्रमणि, ते अन्योन्यसाधारण अशा कार्यसरांत गुंफिले जाऊन राष्ट्रीय संबंधांत त्यांची एकमाला होईल, व असें झाल्यावर " कलौ संघे शक्तिः " या वाक्याची पूर्तता होऊन आमच्या सुधारणेचें पाऊल आतांपेक्षां थोडेंसें जलदीनें पडूं लागेल. अशा प्रकारच्या कॉन्फरन्सचें खरें स्वरूप व महत्त्व ज्यांना दूरचा विचार करण्याची संवय नाहीं त्यांच्या लक्षांत येणार नाहीं. पण ज्यांना राष्ट्राच्या सुधारणा कशा होतात हें इतिहासवाचनानें किंवा विचारानें कळून आलें असेल त्यांना हीं कॉन्फरन्सें भरविणारांस शाबासकी दिल्यावांचून राहवणार नाहीं. प्रथम प्रथम या सभांचा भावल्यांच्या खेळासारखा खेळ होईल. पण तसा झाल्याखेरीज पार्लमेंटचें स्वरूप त्यांस कधींच येणार नाहीं. सध्यां दिवसच असे आले आहेत कीं अशा खटपटी केल्याशिवाय आम्हांस गत्यंतर नाहीं."

तेलंगांच्या म्हणण्याप्रमाणें पुष्कळशा लोकांनीं राजकीय सुधारणेचें काम व कांहीं थोड्या लोकांनीं सामाजिक सुधारणेचें काम आपल्या हातीं घेतलें पाहिजे, व या दोन्हीं सुधारणांच्या बाबतींत श्रमविभाग झाला तर तो अधिक इष्ट होय असें टिळकांचें मत पूर्वीपासून होतें. टिळक हे राजकीय सुधारणा तेवढीच घेऊन बसतात, सामाजिक सुधारणेचें काम ते कोणत्याहि रीतीनें करीत नाहींत असा त्यांजवरील आक्षेप प्रसिद्ध आहे. पण राजकीय व सामाजिक सुधारणांचें बोडं-णच कालविलें पाहिजे असें टिळकांचें मत प्रथमपासून नव्हतें, व सोसायटींतिलि बहुमतहि याच धोरणाचें होतें. ता. ४ जानेवारी १८८७ च्या केसरींत अशा प्रकारचें बोडण राष्ट्रीय सभेंत भरण्याच्या कल्पनेचा निषेध केलेला आढळतो. वर दर्शविल्याप्रमाणें राष्ट्रीय सभा भरविणारांच्या मूळ हेतूंत राजकीय व सामाजिक अशी भेसळ झाली होती, परंतु पहिल्या राष्ट्रीय सभेंत जो ठराव व जी चर्चा झाली ती बहुतेक राजकीय स्वरूपाची होती. यावरून टिळक व केसरी यांच्या-प्रमाणें हिंदुस्थानांतील निरनिराळ्या प्रांतांच्या पुढाऱ्यांनाहि राष्ट्रीय सभेला सामा-जिक स्वरूपापेक्षां राजकीय स्वरूप अधिक असावें हेंच धोरण पसंत पडल्याचें उघड दिसतें.

दुसऱ्या राष्ट्रीय सभेच्या वेळीं सामाजिक पक्षानें पुन्हां उचल खाल्ली व अँग्लो-इन्डियन पत्रांनीं तिला पाठिंबा दिला. पण त्याचा उपयोग झाला नाहीं. या

विषयास उद्देशून केसरी लिहितो (४ जानेवारी १८८७) " एका दगडानें दोन पक्षी पाडण्याचा प्रयत्न करणें हें सहसा कोणासहि हितावह होत नाहीं. ज्याला जो विषय प्रिय त्यानें सवड सांपडेल तेथें आपलें घोडें पुढें ढकलण्याचा प्रयत्न करावा हें अगदीं स्वाभाविक आहे. पण बहुधा असलीं घोडीं एकत्र होत नाहींत म्हणून बरें. नाहीं तर त्यांनीं जिकडे तिकडे समाजांत उत्पात करून दिला असता. एकमेकांची दृष्टादृष्ट होतांच असलीं तट्टें अगोदर एकमेकांविरुद्ध खिंकाळूं लागतात, मग एकमेकांवर चालून जातात. पुढें त्यांची लाथाडी सुरू होते. अखेरीस एकमेकांचे लचके तोडण्यावर प्रकरण येऊन ठेपतें. यासाठीं शहाण्या मनुष्यांनीं होतां होईल, तों त्यांची गांठ पडूं देऊं नये. एकाच विषयांत निष्णात होण्यास बुद्धीला कमीपणा नाहीं. पण पुढाऱ्यांची इच्छा जेथें तेथें आपला पगडा बसावा, ज्या त्या गोष्टींत आपणास ढवळाढवळ करतां यावी, व प्रत्येकानें आपणास भजावें, जो उठला तो सर्वसंग्रहालय होऊन बसण्याची इच्छा धरणार. बरें अनेक कामें अशीं हातीं घ्यावीं तर तीं सर्व चांगलीं करण्याची योग्यता नाहीं. व ती योग्यता असली तरी एखादें काम हातीं धरून तें लोकांची भीति न बाळगतां तडीस नेण्याचें धैर्य नाहीं. आम्हांस तर राजकीय व सामाजिक सुधारणांचें बोडण एकाच पातेल्यांत भरण्याची कल्पना अगदीं आचरटपणाची व अविचाराचीं दिसते. अनेक समाजाचे लोक एकत्र आल्यास गोंधळ मात्र व्हावयाचा; व उगीच एकमेकांचीं उणीं निघून मनें दुखविलीं जावयाचीं. मिश्र समाजांत सामाजिक वाद सुरू झाला कीं, प्रत्येकजण आपणाखेरीज इतरांना रानटी ठरविणार. डोक्याला पांढरीं फडकीं गुंडाळतात म्हणून पारशी बायका रानटी; बायकांना झनान्यांत ठेवतात म्हणून मुसलमान रानटी; शेंड्या ठेवून गंध लावतात म्हणून हिन्दु रानटी; गोरे लोक शौचास पाणी घेत नाहींत व बायकांशीं फारच सलगीचा संबंध ठेवतात म्हणून ते रानटी. "

१८९५ सालीं, सामाजिक परिषद् राष्ट्रीय सभेच्या मंडपांत भरूं द्यावयाची नाहीं व या दोन सभा इतक्या अलग ठेवावयाच्या कीं त्यांचा अप्रत्यक्ष विटाळहि एकमेकांस होऊं नये, असा जो वाद टिळकपक्षानें पुण्यास उत्पन्न केला (अथवा पुण्याच्या धर्माभिमानी पक्षानें उत्पन्न केला व टिळकांनीं उचलून धरला) ती उपरिनिर्दिष्ट तत्त्वाची एक प्रकारें व्यावहारिक अतिशयोक्ति असें म्हणतां येईल. पण १८९५ च्या या वादाचें मूळ १८८७ च्या केसरीच्या लेखांत सांपडतें, व हें

मत एकट्या टिळकांचें नसून सोसायटींतील बहुमत यावेळीं या बाबतींत त्यांच्या बाजूचें होतें, ही गोष्ट लक्षांत ठेवली पाहिजे.

हिन्दु लोकांच्या सामाजिक चालीरीतींत सरकारनें जरूर तर हात घालावा हें सुधारकांचें म्हणणें, व सरकारशीं ज्यांचा अधिक निकट परिचय असे लोक ह्मटले ह्मणजे प्रायः सुधारकच, यामुळें सुधारकांचें म्हणणें तें सर्व देशाचें म्हणणें असा सरकारचा ग्रह होणें, हें स्वाभाविक होतें. पण हा ग्रह खोडून काढण्याची इच्छा सनातनवादी बहुजनसमाजाला व्हावी हेंहि तितकेंच स्वाभाविक होय; व या बाबतींतला पहिला मोठा प्रयत्न मुंबईतील माधवबागेंतील जंगी जाहिर सभेच्या द्वारें झाला. ही सभा रविवार ता. ५ सप्टेंबर १८८६ रोजीं माधवबागेंत भरली. या सभेस जमला येवढा थोरला अचाट समुदाय यापूर्वी अशा कामाकरितां मुंबईस काय किंवा मुंबईबाहेर काय कोठेंहि जमला नसावा. अध्यक्षस्थानीं रा. सा. विश्वनाथ नारायण मंडलीक हे होते. शिवाय तेलंग, देशमुख, शांताराम नारायण, वरजीवनदास, वगैरे मुंबईतील ठळक मंडळी आली होती. अध्यक्षांनीं गुजराथींत भाषण केलें. नंतर कृष्णमुखराम मेहेता ह्यांनीं हिंदुस्थानसरकारास पाठविण्याच्या अर्जाचा नमुना वाचून दाखविला. त्यास दाजी आबाजी खरे यांनीं अनुमोदन दिलें.

येथपर्यंत सर्व ठीक झालें. पुढें ईश्वरलाल दवे नांवाचा गृहस्थ अर्जाचे विरुद्ध बोलूं लागला. तेव्हां चोहोंकडून टाळ्यांचा गजर व आरडाओरडा सुरू झाला; व त्यास खालीं बसावें लागलें. नंतर काशीनाथपंत तेलंग हे आपली उपसूचना मांडण्यास उभे राहिले. त्यांची उपसूचना अशी होती कीं, "बालविवाह व असंमत वैधव्य यासंबंधानें कायदा करण्याचा सरकारचा जो हेतु त्याविरुद्ध हिंदुस्थानसरकारकडे अर्ज पाठवावा पण त्या अर्जांत असें लिहावें कीं, 'बालविवाह व असंमत वैधव्य ह्या दोहोंपासून होणारे वाईट परिणाम आह्मांस पूर्णपणें ठाऊक आहेत. पण ते आमचे आम्हीच सुधारले पाहिजेत; सरकारनें त्यांत हात घातल्यास उलट नुकसान होईल.' ही उपसूचना सभेस मान्य नव्हती-तिच्यावर अध्यक्षांनीं मतें घेतलीं तेव्हां तेलंग, गोकुळदास पारेख, चंदावरकर, गोपाळराव देशमुख, वामनराव मोडक, दवे वगैरे सुमारें सत्तेचाळीस लोक पुढें आले. आणखीहि कांहीं लोक पुढें आले असते पण गर्दीमुळें त्यांस पुढें येतां आलें नाहीं असें ह्मणतात, व हें शक्यहि आहे. अखेर अर्जाचा मसुदा हजारों

मतांनीं मंजूर झाला. या सभेस जव्हेरीलाल याज्ञिक यांनीं सहानुभूतीचें पत्र पाठविलें होतें. पुण्यांतील वेदशास्त्रोत्तेजक सभेकडून सभेला सहानुभूतीची तार गेली होती. शिवाय पुण्याहून गृहस्थ, शास्त्री, वैदिक वगैरे पन्नास पाऊणशें प्रमुख लोकांच्या सहीचें एक पत्र मंडलीक यांजकडे वेगळें पाठविण्यांत आलें होतें. पण विशेष सांगण्याची गोष्ट ही कीं, स्वतः टिळकांखेरीज माधवराव नामजोशी, वासुदेवराव केळकर, माधवराव गोळे, नारायणराव धारप, परशरामपंत पाटणकर व वामनराव आपटे इतक्या डे. ए. सोसायटीच्या सभासदांच्या सह्याहि या पत्रावर होत्या. शिवाय माधवराव कुंटे, सितारामपंत चिपळूणकर, शिवराम हरी साठे, वासुदेव बापूजी कानिटकर, रामचंद्र सखराम गुप्ते, वामन विष्णु लेले वगैरे सह्याहि लक्षांत ठेवण्यासारख्या आहेत. प्रमुख सही नाहीं अशी आगरकरांची. यावरून सोसायटींत सामाजिक विचारांच्या बाबतींत बहुमत टिळकांच्या बाजूचें होतें; व आगरकरांचीं मतें एकान्तिक होतीं, ही गोष्ट उघड दिसते. अर्थात् डे. ए. सोसायटींत सामाजिक मतभेदांमुळें जीं रणें माजलीं असतील त्यांचा दोष आगरकरांकडे येतो हेंहि उघड आहे.

माधवबागेच्या सभेंत आपले सर्व प्रयत्न फुकट गेले असें पाहून, सभेच्या कामावर व शिस्तीवर अनेक प्रकारचे आक्षेप घेण्यास सुधारकांनीं सुरवात केली. पण तो सर्व प्रयत्न फुकट गेला. कारण या एकाच सभेनें सरकारची पुरी खात्री झाली कीं, सामाजिक व धार्मिक बाबतींत कायद्यानें हात घालणें ही गोष्ट लोकांना खरोखरच अप्रिय आहे. वरील आक्षेपास उद्देशून केसरी लिहितो, "आतां पुनरपि त्यांनीं आपली अधिक बेअब्रू करून घेण्याचे नादीं न लागतां स्वस्थ रहावें हें बरें. हा आमचा उपदेश त्यांनीं मान्य केल्यास त्यांत हिंदु समाजाचें काय नुकसान होणार? उत्पतितोऽपिहि चणकःशक्तः किं भ्राष्ट्रकं भङ्क्तुम्!"

पुण्यांतील लोक आतां रावबहादूर रानड्यांच्या मागें लागून त्यांना म्हणूं लागले कीं, मलबारी प्रकरणांत तुम्ही मलबारींना काय लिहिलें आहे तें कळवा. कारण मलबारी शेटनीं रानड्यांच्या संमतिपत्राचा फायदा घेऊन सरकारास असें कळविलें कीं, रानड्यांनीं आपला अभिप्राय हिंदुसमाजाच्या तर्फें म्हणून दिला आहे. कांहीं गृहस्थांनीं तर रावबहादुरांस पत्र लिहून उत्तर मागितलें, पण त्यांस रानड्यांकडून सरळ उत्तर आलें नाहीं. आपण हिंदुसमाजाच्या तर्फें लिहिलें नसतांनाहि जर परभारें कायदेवाले लोक आपल्या नांवाचा फायदा घेऊन काम

साधीत आहेत तर कशाला त्यांच्या आड या ? असें वाटून, मलबारी यांस धाड-लेल्या लेखाबद्दल ज्याचा तो जबाबदार आहे, एवढाच जबाब त्यांनीं दिला.

ता. १३ सप्टेंबर १८८६ रोजीं पुण्यांतील प्रमुख शास्त्रीमंडळींचें डेप्युटेशन गव्हर्नरसाहेबांची भेट घेण्याकरितां कौन्सिल हॉलांत गेलें. मंडळीची ओळख करून देण्याचें काम सर वुइल्यम वेडरबर्न यांनीं पत्करिलें होतें. डेप्युटेशनच्या वतीनें वे. सं. रामशास्त्री आपटे यांनीं आपलें म्हणणें कळविलें. या डेप्युटेशननें आगांतुकी केलेली नव्हती; तर इतर सर्व लोकांबरोबर जुन्या पद्धतीच्या शास्त्री-मंडळींचाहि अभिप्राय मिळवावा असें सरकारनेंच ठरविलें होतें. रामशास्त्र्यांनीं असें सांगितलें कीं, हिंदु लोकांच्या विवाहविषयक चालीसारख्या नाजूक विषया-संबंधानें सरकारनें कायदा करणें गैरवाजवी आहे. हा मुंबईसरकारचा निश्चय सर जेम्स फर्ग्युसन यांनीं १८८५ सालच्या मार्च महिन्यांत, पुण्यास मुलींच्या हायस्कूलच्या इमारतीच्या पायाचा दगड बसवितांना जाहीर केला होता, तरी मलबारी शेटनीं आपली चळवळ थांबविली नाहीं; उलट मुंबईसरकारचेच एक कौन्सिलर मेल्व्हिलसाहेब यांनीं कायद्याचा एक मसुदाहि केला; सबब शास्त्री-लोकांना आपलें म्हणणें सरकारपुढें मांडणें जरूर झालें. तें असें कीं "सरकारच्या आडून हिंदुधर्मावर हल्ला होत असल्यामुळें लोकांना भीति वाटत आहे." शास्त्री-लोकांनीं असेंहि सांगितलें कीं, "मताधिक्य दिसून आलें तरी लग्नाचा शास्त्रोक्त धर्मविधि कोणासहि बदलण्याचा अधिकार नाहीं, व सरकारनें धर्मांत हात घालणें हें राणीच्या जाहिरनाम्याविरुद्ध आहे." त्यावर गव्हर्नरसाहेबांनींहि उत्तर दिलें कीं "अशा कामीं सरकार एकतर्फी निकाल करणार नाहीं. मेल्व्हिलसाहेबांनीं मसुदा केला तो व्यक्तिशः त्यांच्या मताप्रमाणें केला आहे."

पण पुढें गव्हर्नरसाहेब शास्त्रीमंडळीला हळूंच असेंहि म्हणाले कीं, सांप्रत चालू असलेल्या खरोखरच अनिष्ट अशा चालीरीति सुधारण्याकरितां, सरकार सोडलें तरी, तुम्ही जुन्या चालीचे लोक स्वतः काय प्रयत्न करितां ? त्यावर शास्त्री लोकांनीं असें सांगितलें कीं, शास्त्राज्ञांना अनुसरून कसें वागावें याचा निर्णय करण्याकरितां शास्त्री वगैरे लोकांची एक कायमची सभा स्थापण्याचा विचार आहे. शेवटीं जातां जातां शास्त्रीमंडळींनीं सरकारकडून संस्कृत विद्येला अधिक आश्रय मिळ-ण्याची विनंति केली, तिला गव्हर्नरसाहेबांनीं खर्चांत काटकसर करण्याला फाय-नॅन्स कमिटी बसली आहे असें उत्तर दिलें ! तरी शास्त्रीमंडळींनीं सुरापानाचा

प्रश्न काढलाच. त्यावर गव्हर्नरसाहेबांनीं सांगितलें कीं आपल्या सूचना महत्त्वाच्या आहेत, व त्या महत्त्वाच्या लोकांकडून आल्या आहेत असें आम्ही वरिष्ठ सरकारला कळवूं.

१८८६ सालीं सामाजिक सुधारणेच्या वादाला आणखी एका गोष्टीनें अवचित भर पडली. ही गोष्ट म्हणजे दादाजी विरुद्ध रखमाबाई हा सुप्रसिद्ध खटला होय. या दाव्यांत व त्यांतून उत्पन्न झालेल्या वादांत सामाजिक सुधारणेसिध्यर्थ नवीन कायदा करण्याचा प्रश्न नव्हता, तर जुन्याच कायद्यांची अम्मलबजावणी कशी व कितपत करावी असा तो प्रश्न होता. सोसायटींतील टिळक-पक्ष व आगर-पक्ष यांच्या भांडणास हा विषय दोन वर्षें पुरला. केसरीनें, म्हणजे सोसायटींतील बहुमतानें, दादाजीचा पक्ष स्वीकारला होता व आगरकरांनीं रखमाबाईचा स्वीकारला होता हें उघड आहे. या दाव्याची हकीकत थोडक्यांत अशी आहे. १८७१ सालीं मुंबईत डॉ. सखाराम यांनीं एका पाचकळशे जातीच्या विधवेशीं पुनर्विवाह केला. या विधवेस पूर्वीच्या लग्नापासून झालेली एक मुलगी होती. तिचें नांव रखमाबाई. आपल्या आईबरोबर रखमाबाई ही डॉ. सखाराम यांच्या घरीं राहावयास आली. रखमाबाईच्या बापाची मिळकत तिच्या पुनर्विवाहित आईला न मिळतां तिला स्वतःला मिळावयाची होती, व ही मिळकत आपल्या ताब्यांतून जाऊं देऊं नये म्हणून डॉ. सखाराम यांनीं आपला जवळचा एक नातलग दादाजी म्हणून होता त्याच्याशीं रखमाबाईचें लग्न लावून दिलें. दादाजी स्वतः घरचा गरीब असे; व डॉ. सखाराम हे त्याला पोशीत. त्याचें शिक्षण सामान्य प्रतीचें होतें. लग्न झाल्यावर त्याला क्षयरोगाची भावना झाली, पण तींतून तो कसाबसा बचावला. पुढें दादाजीचें व डॉ. सखाराम याचें बनेना, व याकरितां डॉ. सखाराम यांनीं त्याची बायको घरीं ठेवून घेतली, त्याजकडे पाठविली नाहीं. रखमाबाई विशेष शिकलेली नव्हती, परंतु रिकामपणामुळें 'आर्यमहिलासमाजा'च्या चिटणीशीचें काम तिला कोणी दिल्यानें तिला वास्तविक योग्यतेपेक्षां अधिक प्रसिद्धि मिळाली होती.

पुढें दादाजी हा रखमाबाईस घरीं येऊन नांदण्यास बोलावीत असतां तिनें ती गोष्ट नाकारली. इतक्यांत डॉ. सखारामहि वारले. तेव्हां दादाजीनें आपली बायको ताब्यांत मिळावी म्हणून हायकोर्टांत ता. १२ मार्च १८८४ रोजीं फिर्याद केली व हिंदुधर्मशास्त्राप्रमाणें आपल्याला दादाजीच्या ताब्यांत दिलें जाण्याचा

संभव आहे असें पाहून, रखमाबाईनें मुंबईच्या अँग्लो-इंडियन वर्तमानपत्रांत पत्रें प्रसिद्ध करून आपलें दुःख वेशीवर बांधून, सुधारकांकडून फुकटची सहानुभूति मिळवावी व हायकोर्टाच्या मनावर वजन पाडावें असा घाट घातला. रखमाबाई आपल्या सहीनें पत्रें प्रसिद्ध करी, पण तीं लिहिण्याइतकें शिक्षण तिला नव्हतें. दादाजींचें शिक्षण तिच्याहून कमी नव्हतें. तथापि ती त्याला आपल्या पत्रांत अशिक्षित कूली (मजूर) अशा शब्दांनीं उल्लेखी. बिचाऱ्या दादाजीला मात्र पत्रें लिहून देण्याइतकीहि सहानुभूति कोणी दाखवीना. असो; या दाव्यांतील मुख्य मुद्दा हा होऊन बसला कीं, रखमाबाईच्या संमतीनें ज्या अर्थीं तिचें लग्न झालें नाहीं त्या अर्थीं दादाजीला कायद्याचे सक्तीनें तिला आपल्या घरीं आणून नांद-विण्यास कोर्टानें मदत देऊं नये. या मतास वास्तविक विद्यमान कायद्यांत कांहींच आधार नव्हता. तथापि न्यायमूर्ति पिन्हे यांनीं दाव्याचा निकाल रखमाबाई-तर्फे केला. (ता. २१ सप्टेंबर १८८५) पुढें या निकालावर दादाजीनें अपील केलें; त्यांत चीफ जस्टिस सार्जंट व जस्टिस बेले यांनीं पिन्हेसाहेबांचा निकाल फिरवून दादाजीचा आपल्या बायकोवर हक्क शाबीत धरला.

या निकालावर दुमत माजलें. हायकोर्टाचा निकाल हिंदुधर्मशास्त्राला अनुसरून असल्यामुळें, या धर्मशास्त्रालाच अडाणी व रानटी म्हणण्याखेरीज पुढारलेल्या सुधा-रकांना दुसरा मार्ग उरला नाहीं. इकडे रखमाबाईनेंहि आपणांस हायकोर्टानें नव-ऱ्याच्या घरीं जाण्याचा हुकूम केला तरी तो आपण अमान्य करणार, व जरूर तर त्याकरितां शिक्षाहि सोसणार, असा निश्चय जाहीर केला. यामुळें तर तिचे देव्हारे फारच माजले. तिच्या खर्चाकरितां फंड गोळा होऊं लागला. मलबारी शेट हे या प्रकरणांत होतेच. त्यांनीं फंडास दोनशें रुपये देऊन सुरवात केली. पण एक महिन्याचे आंत रखमाबाई नवऱ्याचे घरीं न गेल्यास हायकोर्टानें तिला चार महिन्यांची शिक्षा सांगितली होती तिचें काय होणार ? या प्रश्नाला उलट महत्त्व येऊन, निकालापूर्वी लोकमताचा कांटा जो तिच्याविरुद्ध झुकत होता तो या शिक्षेच्या मुद्द्यामुळें आतां तिच्या बाजूस झुकूं लागला. अशा स्त्रीला अशा नवऱ्याच्या घरीं सक्तीनें पाठविण्याचा हक्क धर्मशास्त्राला व कायद्याला नाहीं ही जी बाजू सुधारकांनीं उचलून धरली होती, ती लवकरच खालीं बसली. पंडित भीमाचार्य झळकीकर यांसारखे शास्त्री पुढें येऊन त्यांनीं धर्मशास्त्राच्या ग्रंथांतील वचनांचा मारा केला. पण सुधारकांचे प्रतिपक्षी जे तात्विकदृष्ट्या दादाजीच्या

नवरेपणाच्या हक्काची बाजू उचलून धरीत होते, तेच आतां सामोपचारानें असें म्हणूं लागले कीं, दादाजीची हक्कशाबिती झाली यांतच जुन्या मताचा हवा तेवढा विजय झाला. म्हणून दादाजीनें यापुढें मजल नेणें बरें नव्हे. कारण अशा स्त्रीला तुरुंगांत घातल्यापासून त्याला किंवा इतर कोणाला काय लाभ होणार? व अशी नाखुष स्त्री घरांत आणली तर ती सुखानें नांदणार तरी कशी? तात्पर्य, यापुढें दादाजीनें तिचा नाद सोडून द्यावा व अखेर त्यानें तो नाद सोडून दिलाहि.

पण सुधारक व सनातनी यांच्यांतील द्वैत त्यामुळें कांहीं कमी झालें नाहीं. निरनिराळ्या दृष्टीनें पाहतां या दोन्ही पक्षांचा निम्मा जय व निम्मा पराजय झाला. पण आहे ती स्थिति कायम राहाण्यांतहि यशाची बाजू सनातनी पक्षाकडेच झुकत होती; कारण रखमाबाईला प्रत्यक्ष तुरुंगवास घडला नाहीं याचें कारण तिच्या नवऱ्यानें पुढें गय केली इतकेंच! पण सुधारकांच्या मनांत हें शल्य बोंचतच राहिलें. ही स्थिति कायद्यानें दुरुस्त करावी कीं नाहीं असा वाद फिरून सुरू झाला. आमच्या चालीरीतींत सरकारचा हात कशाला? असा सनातनी पक्षाचा सवाल पूर्वीच्याच जोरानें पुढें आला. या वादांत वर्डसूवर्थ, तेलंग, कीर्तिकर वगैरे गृहस्थ त्यांतल्यात्यांत सनातनी पक्षाच्या बाजूचे, मात्र रखमाबाईस तुरुंगांत घालूं नये एवढेंच म्हणणारे होते. मलबारी, रानडे वगैरे लोक उलट बाजूस होते. डॉ. कीर्तिकर हे सुधारक असतां त्यांनीं या प्रश्नाच्या चर्चेत सुधारकांवर खूप कोरडा ओढला होता. कीर्तिकर लिहितात, " रखमाबाईच्या अवस्थेबद्दल कळकळ कां वाटावी? हिंदुलोकांत बाळपणीं लग्न झालेल्या स्त्रिया काय थोड्या आहेत! कोणत्या तरी स्त्रीनें रखमाबाईसारखा अविचारानें आपल्या भ्रताराचा त्याग केला आहे काय? प्रत्यक्ष नवऱ्याचा त्याग करण्याइतका कठोरपणा जर विद्येच्या योगानें येत असेल तर बेहत्तर आहे कीं, तसली दुष्ट विद्या आमच्या मुलींस मुळींच देऊं नये."

कित्येकांनीं रखमाबाईला डॉ. आनंदीबाई जोशी यांच्या पदवीला नेऊन बसविलें होतें, त्याचा केसरीनें तर कडकडीत धिःकार केलाच. परंतु सुधारकांतल्याहि कांहींना ही तुलना पसंत नव्हती. केसरी रखमाबाईच्या विरुद्ध होता तरी स्त्रीशिक्षणाच्या विरुद्ध नव्हता. त्याला आनंदीबाईसारख्या सुशिक्षित स्त्रीचा अभिमान वाटत असे. केसरी लिहितो (२९ मार्च १८८७) "रखमाबाईचें नांव आनंदीबाईच्या समवेत घेणें हें महापातक आहे. आनंदीबाईनें हिन्दुस्त्रीसमाजाच्या खऱ्या खऱ्या यातनांचे निवारणाकरितां आपलें आयुष्य, आपली बुद्धि व आपलें सर्वस्व खर्ची

घालण्याचा निश्चय केला. रखमाबाईनें ज्ञानलवदुर्विदग्ध होऊन धर्मरूढी व विचार यांचा तिरस्कार करून आपल्या पूर्वजांच्या मूर्ख (!) चालींतून मोकळें होण्याचा हट्ट धरला आहे. आनंदीबाईनें आपला उदार हेतु परिपूर्ण करण्याकरितां आपलें परमप्रिय इष्टमित्रांचा विरह सहन करून अनिवार विघ्नराशींतून आपला मार्ग आक्रमीत तीन वर्षें आपणास देशत्यागहि करविला. रखमाबाईनें आपली निःसीम स्वेच्छाचारिता राखण्याकरितां व पितृगृहाचा त्याग न व्हावा म्हणून सर्व जगापुढें आपली अननुकरणीय वर्तणुक मांडली. आनंदीबाईनीं स्वधर्म, स्वाचार, व स्वरूढीं यांचा योजनसहस्राचे किंवा अर्धगोलाचे अंतरावरहि अल्पमात्र त्याग केला नाहीं; परंतु रखमाबाईनें सुखसमाधानानें नांदत असलेल्या अनंत कुटुंबांत तंट्याचें बीज रोवण्याकरितां, व मलबारी पंथांत नग्निकांपासून पलिघ्नी विधवांपर्यंत सर्वांस गोंवून टाकण्याकरितां, कायावाचामनेंकरून जें जें करणें शक्य होतें तें तें करून ठेविलें आहे. आनंदीबाईची मूर्ति शांतपणें सर्व कुलीन स्त्रीपुरुषांच्या हृदयांत निरंतर वास करील. तिच्या यशःपटहाचा नाद हिन्दूस हिन्दुत्व आहे तोंपर्यंत त्यांच्या कानास सुख देईल. रखमाबाईची टिमकी मात्र मुंबापुरस्थ व इतरत्र सुधारकांनीं कितीहि आवेशानें बडवली तरी या खटल्याचा एकदां निकाल लागल्यावर लवकरच फुटून जाईल."

काशिनाथपंत तेलंग ह्यांनीं ह्या प्रसंगीं नेहमींहून अधिक स्पष्टपणें बोलून आपलें असें मत जाहीर केलें कीं, "रखमाबाईच्या मदतीकरितां जी कमिटी निर्माण झाली आहे तिचा सदर बाईला कैद होऊं नये एवढा हेतु आपणास मान्य आहे. पण कमिटी वास्तविक यापलीकडे जात आहे. म्हणून कमिटीनें दोन तीन गोष्टी करूं नये, व आपण करणार नाहीं असें जाहीरहि करावें. त्या गोष्टी या, " हिंदुलोकांतील लग्नासंबंधीं हक्कस्थापनाचा दावा कोर्टानें चालवूं नये असें आम्ही मागूं नये. लहानपणीं लग्नें करण्याची चाल मोडण्याचा ह्या कमिटीशीं संबंध असूं नये. हायकोर्टाच्या निकालावर प्रीव्ही कौन्सिलला अपील करूं नये, कारण हायकोर्टानें दादाजीची फिर्याद घेतली आहे व ती घेण्याचा त्याला अधिकार आहे. दुसरें, रखमाबाईच्या लग्नाला तिची संमति नव्हती हा मुद्दा पुढें आणण्याच्या भानगडींत आपण पडूं नये; कारण हा मुद्दा आपण पत्करिला कीं, हिन्दुसमाजाचें व आपलें वैर जुंपलेंच; व मग मी त्यांत समाजाच्याच बाजूला जाईन."

तेलंगासारख्यांचे असे विचार असतां वामनराव मोडकांनीं 'केसरी' 'नेटिव्ह ओपिनियन,' वगैरे पत्रांनीं अंगिकारलेल्या धोरणावर बरीच टीका केली; व त्यांचे

धर्मसमर्थनाचे विचार त्यांच्या संपादकांना मिळालेल्या उदार शिक्षणास शोभत नाहींत असें हिराबागेंतील एका व्याख्यानांत सांगितलें; आणि हे राष्ट्रीय वृथाभिमानी हांजी हांजी करणारे लोक समाजांतील वाईट चालीरीतींना उत्तेजन देतात असा दोषहि दिला. ह्या गोष्टीस अनुलक्षून केसरीनें ता. ३१ मे १८८७ च्या अंकांत आपल्या सामाजिक धोरणाचा खुलासा मुद्दाम केला आहे. "खरोखर वाईट अशा एतद्देशीय रीतीभातींस केसरी कधींहि दोष दिल्यावांचून राहिला नाहीं. त्या हळू हळू परंतु खास दूर केल्या पाहिजेत, असेंच केसरीनें सदासर्वकाळ मत दिलें आहे; परंतु या गृहस्थांचें हळु हळु निराळें व आमचें निराळें. यांचें हळु हळु म्हणजे एकदम कायदा; व आमचें हळू हळू म्हणजे ज्ञानप्रसार. ह्यास आम्ही काय करावें!"

रावबहादूर रानडे ह्यांनीं पुण्यांत याच सालच्या मे महिन्यांत, वक्तृत्वसमारंभाच्या समारोपाच्या वेळीं वक्त्यांच्या भाषणावर टीका करतांना, 'स्त्रीपुरुषांचा विवाहसंबंध व त्याची अंमलबजावणी' या विषयावर जंगी भाषण केलें. त्यांत त्यांचा मुद्दा असा होता कीं, हल्लींचा कायदा स्त्री व पुरुष या दोघांसहि सारखाच लागू आहे. मात्र केवळ व्यवहारांत तो स्त्रियांपेक्षां पुरुषांना कमी कडकपणानें वागवितो. स्त्रियांस शास्त्रकारांनीं फारच सवलतीनें वागविलें आहे, व त्या दोषी असल्या तरी त्यांना घरांत नांदवून घेतल्या पाहिजेत; व्यभिचारिणी स्त्रीचाहि त्याग करूं नये; कारण 'रजसा शुध्यते नारी' असें वचन आहे. नवराबायकोच्या परस्पर फिर्यादी कोर्टांत घेतल्या जाव्या व ठरावाची योग्य अंमलबजावणीहि व्हावी; परंतु ज्या रीतीनें अम्मल केला असतां त्रास अधिक होऊन वैमनस्य वाढतें, अशा रीतीनें अम्मल होऊं नये. धर्मशास्त्रानें स्त्रियांच्या पोषणाचें तारतम्य स्त्रियांच्या वर्तनाप्रमाणें ठेविलें आहे. निर्दोषी स्त्रीस पति नांदवीत नसेल तर पतीकडून अन्नवस्त्र जास्ती किंवा कमी देववावें हेंच शासन. परंतु नांदणुकीसाठीं पुरुषास किंवा स्त्रीस दंड किंवा शिक्षा ठेवूं नये, व हें हल्लींच्या कायद्यांत नसेल तर कायदा तितका दुरुस्त करावा."

या व्याख्यानास टिळकांनीं लगेच पुढच्या केसरींत (७ जून १८८७) सप्रमाण उत्तर दिलें. "सभां वा न प्रवेष्टव्यं वक्तव्यं वा समंजसम्" हें मनूंतील अवतरण घालून सुरवातीसच खालीलप्रमाणें कडक शब्दांनीं केसरीनें हल्ला केला आहे:—"भारती युद्धांत ज्याप्रमाणें शिखंडीस पुढें करून वृद्ध पितामहास जिंक-

ण्याचा पांडवांनीं प्रयत्न केला होता, त्याप्रमाणेंच कांहीं अंशीं पुरातन आर्यधर्माची खच्चीं करण्याच्या इरायानें, हिंदुशास्त्रकारांची स्त्रियांवर सदय दृष्टि आहे असें मनांत आणून रखमाबाईस पुढें करून, तिच्या आडून आमच्या पुरातन धर्मावर गोळ्या झाडण्याचें साहस सुधारकांनीं मांडलें होतें; व त्यांना अशी बळकट आशा होती कीं, या स्त्रीछत्राखालीं बृहन्नडेप्रमाणें आपण सहज विजयी होऊं. पण त्यांच्या दुर्दैवानें हा जो त्यांनीं अखेरचा उपाय योजिला त्याची व त्याबरोबरच त्यांच्या वृथा मनोरथाची एकदम वाताहत झाली." नंतर धर्मशास्त्रांतील प्रमाण ग्रंथ व त्यांची सरणी यांविषयीं सप्रमाण विवेचन करून, व एकवाक्यतेचें महत्त्व सांगून, टिळकांनीं असें प्रतिपादन केलें कीं, स्मृतिग्रन्थांत स्त्रियांचें रक्षण करणें याचा अर्थ नुसता स्त्रियांनीं स्वतंत्र रीतीनें उदरपोषण करूं नये; त्या कशाहि असल्या तरी पुरुष नातलगांनीं त्यांना थोडें तरी पोटगीदाखल दिलेंच पाहिजे असा अर्थ नाहीं. स्मृतिकारांनीं स्त्रियांचें स्वातंत्र्यच काढून घेतलें आहे. रक्षण याचा अर्थ स्वतंत्र रीतीनें वागूं देऊन संकटापासून रक्षण असा नव्हे, तर स्त्री ताब्यांत ठेवावी असाच त्याचा अर्थ आहे. ख्रिस्ती धर्मशास्त्रांत आदामनेंहि आपल्या मुलीशीं म्हणजे ईव्हशीं शरीरसंबंध केला अतएव रा. ब. म्हणतात कीं, "न स्त्री स्वातंत्र्यमर्हति" याचा अर्थ अत्यन्त संकोचाचा घ्यावा लागतो ! अहो युक्तिः । अहो अकांडपांडित्यप्रकर्षः । कोठें महाभारत ! कोठें मनू ! व कोठें आमचे रावबहादूर ! वेदवाक्यांतून आगगाडी किंवा तारायंत्र काढण्याचा प्रयत्न जितका असमंजस आहे तितकाच स्मृतिग्रंथांतून स्त्रीस्वातंत्र्यपर वचनें काढण्याचा होय."

पुढील लेखांत पतित्यागास स्मृतिकारांनीं राजदंड सांगितला आहे हें सिद्ध करून शेवटीं टिळक लिहितात—"हल्लींपेक्षांहि जुने शास्त्री अधिक कडक होते. हल्लीं नवऱ्याची फिर्याद दिवाणींत तरी होते. पूर्वीं ती फौजदारींत होत असे. वस्तुतः रावबहादुरांस धर्मशास्त्राच्या भानगडींत पडण्याची मुळींच जरूर नव्हती. आजकाल कोणतीहि सुधारणा करणें असल्यास डॉ. कीर्तिकर म्हणतात. त्याप्रमाणें ती सयुक्तिक, आवश्यक व सुकर आहे कीं नाहीं एवढाच खरोखर विचाराचा भाग असतो. असा विचार करण्यास आमचेकडून कोणतीहि हरकत नाहीं; पण जेव्हां रावबहादुरांसारखे विद्वान व अनुभविक लोक स्वपक्षसमर्थनार्थ आपल्या ज्ञानाच्या व चातुर्याच्या जोरावर लोकांस मोहून टाकण्यास प्रवृत्त

होतात तेव्हां आम्हांसहि आमच्या वाचकांच्या डोळ्यांत थोडें अंजन घालावें लागतें. "

डे. ए. सोसायटींतील बहुमत निदान या वादापुरतें तरी टिळकांच्या बाजूचें होतें असें आम्ही म्हटलें आहे; व त्याचें प्रत्यन्तर हेंच कीं, वामनराव आपटे हे इतर बाबतींत या वेळीं सोसायटींतलें टिळकांचे प्रतिपक्षी असतां त्यांनींहि या सामाजिक विषयावर एक निबंध लिहून रा. ब. रानडे यांचें म्हणणें खोडून काढलें. आपटे लिहितात " पिन्हे साहेबांनीं रखमाबाईसारखा निकाल दिला त्या दिवशीं सुधारकांना वाटलें कीं, आपल्या देशांतील रानटी व अन्यायी अशा बालविवाहपंथाचा विध्वंस होऊन आजपासून न्यायमूर्तींचा अवतार या हिन्दभूमितलावर झाला. असंमत विवाह ज्यांस असंमत होता त्या लोकांना अत्यानन्द होऊन ते त्या भरांत नाचूं लागले. श्रृंगाररसाभिज्ञ न्यायाधिशाकडून हा न्याय मिळाल्याबरोबर त्यांच्या स्तुत्यालापांनीं त्रिभुवन दणाणून गेलें. आजपासून स्त्रीजातीच्या उन्नतीस आरंभ झाला असा प्रवाद ऐकूं येऊं लागला. कारलाइल येथील धर्मोपदेशकांस खुद्द रखमाबाईनेंहि लिहिलें कीं, जर चौकशीअन्ती खटल्याचा निकाल फिरला नसता तर हजारों स्त्रियांचें अकोटकल्याण होऊन स्त्रीदास्यविमोचनाचा ध्वज आज चहूंकडे फडकत राहिला असता. पण दैवाची गति विचित्र आहे. पिन्हे साहेबांचा निकाल फिरल्यामुळें सुधारक दुःखसागरांत गटंगळ्या खाऊं लागले व सर्वत्र हाहाःकार झाला. " सुधारकांची थट्टा हे 'आगगाडी सुधारक' अशा शब्दांनीं करून आपटे म्हणतात, " अशा सुधारकांच्या अग्रणींनीं आपल्या मठांतून आज्ञापत्रें काढून हा निकाल न्यायविरुद्ध आहे असें फर्मांविलें ! " आपट्यांनीं स्त्रियांच्या संबंधानें स्मृतिकार खरोखर काय म्हणतात याचें सविस्तर विवेचन करून टिळकांचेंच समर्थन केलें. सहधर्मचारिणी या शब्दाचा रानड्यांचा अर्थ बरोबर नाहीं, स्त्रियांना सुबुद्ध व सुशिक्षित करणें हें मात्र कर्तव्य आहे, सर्वच हक्क सारखे म्हणण्यांत अर्थ नाहीं. कायद्याच्या दृष्टीनें आपटे यांनीं असें सांगितलें कीं, १८७६ मध्यें यमुनाबाई विरुद्ध एन्. एम्. पेंडसे या खटल्यांत मेल्व्हिल व वेस्ट या न्यायाधिशांनीं असा निकाल दिला कीं, स्त्रीच्या जिवास अपाय होईल तरच तिला नवऱ्याच्या घरीं जाण्यास भाग पाडतां येणार नाहीं; एरवीं तिला सुटका नाहीं. व १८७७ सालीं कलकत्ता हायकोर्टांत गार्थ व पॉन्टिफिक्स या न्यायमूर्तींनीं दुर्व्यसनी नवऱ्याचाहि या बाबतींत हक्क अबा-

धित मानिला. तेव्हां रखमाबाईची स्थिति याहून पुष्कळ चांगली. अर्थात् सुधारकांनीं तिची तळी उचलून धरण्यांत अर्थ नाहीं. इ०

१८८७ ची वसंत व्याख्यानमाला बहुधा या सामाजिक वादानेंच दुमदुमून गेली. एकदां डॉ. गर्दे यांच्या व्याख्यानावर वादविवाद होत असतां रा. ब. रानडे व वामनराव आपटे यांची समक्षच चकमक झडली. रानड्यांचें म्हणणें स्त्रीशिक्षणाची मजल नृत्यगायनापर्यंतहि जाऊं शकते. आपट्यांचें म्हणणें स्त्रीशिक्षणाच्या बाबतींत आज भलभलते प्रकार शिरवाल तर कदाचित् स्त्रियांच्या जन्माचें मातेरें होईल. आपटे यांचें असेंहि म्हणणें पडलें कीं, आम्ही पुरुषच जर मुळीं इंग्रजी हें जुलमानें शिकतों तर स्त्रियांवर इंग्रजी शिक्षण मुद्दाम कां लादावें ?

हा सर्व प्रकार पाहून पुष्कळ लोक मोठ्या बुचकळ्यांत पडले. आगरकरांचीं मतें पहावीं तर अशीं. टिळकांची अशीं. आपट्यांचीं अशीं. सोसायटींतील पक्षभेद पहावे तों एका प्रकारचे, बाहेरचे पहावे तों दुसऱ्या प्रकारचे. लोकांची समजूत अशी कीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीच्या तहाहयात सभासदांच्या मालकीचीं किंवा मतांचीं केसरी व मराठा हीं पत्रें, आणि सोसायटींत तर रानड्यांचें वजन अधिक. आपटे देखील टिळकांचे पक्षपाती ! तेव्हां हें सर्व गौडबंगाल आहे तरी काय ? या शंकेला उद्देशून ता. २८ जून १८८७ च्या केसरींत संपादकांनीं खालील खुलासा केलेला आढळतो. " हल्लींच्या लाइफ मेंबरांत केसरी मराठ्याशीं संबंध नाहीं असे लोक आले (गोखले भानू वगैरे कीं काय !) त्या दिवशींच हीं दोन्हीं पत्रें लाइफ मेम्बरांचें ऑर्गन (मत दर्शविणारीं) नाहींत असें झालें. लाइफ मेम्बरांपैकीं कांहींचा संबंध या पत्रांशीं आहे. येवढ्यावरून त्यांत येणाऱ्या लेखांची जबाबदारी सर्वांच्या माथ्यावर मारतां येत नाहीं. " हा खुलासा आगरकरपक्षाच्या लोकांची कुचंबणा दूर करण्याकरितां घातला असावा हें उघड दिसतें. कारण अद्यापि केसरीचे प्रकाशक व एडिटर आगरकर अशी लोकांची बाहेर समजूत, व आंतील लेख तर सुधारकांविरुद्ध ! शेवटीं ही कुचंबणा १८८७ च्या आक्टोबर महिन्याच्या अखेरीस एकदाची संपली. ता. २५ आक्टोबरच्या केसरीच्या अंकांत पहिलेंच पांच ओळींचें स्फुट महत्त्वाचें आलें, तें असें " आजपासून रा. बाळ गंगाधर टिळक बी. ए. एलएल. बी. हे केसरी पत्राचे प्रकाशक झाल्यामुळें प्रकाशकत्वाची जबाबदारी त्यांच्याच शिरावर आहे. रा. गोपाळ गणेश आगरकर एम्. ए. यांच्यावर ती जबाबदारी राहिली नाहीं. "

अशा रीतीनें आगरकर यांचा केसरीशीं ६।७ वर्षें असलेला संबंध कायमचा तुटला, व पुढें एक वर्षानें गोपाळराव गोखले यांच्या साहाय्यानें आगरकरांनीं ' सुधारक ' हें पत्र काढलें. अजूनहि पूर्वींचे संबंध लक्षांत घेऊन, आगरकरांनीं स्वतंत्र वर्तमानपत्र काढून आधींच पण आंतल्याआंत असलेल्या दुहीला जाहिरातीनें जोर आणूं नये, वाटल्यास आपली सही घालून केसरींत मजकूर लिहावा, असें टिळकांचें म्हणणें होतें. पण तें म्हणणें आगरकरांना रुचलें नाहीं. एका अर्थानें आगरकरांचें म्हणणें बरोबर होतें. केवळ सामाजिक विषयावर मनाप्रमाणें निखालस एकान्तिक मतें लिहून सुधारणा प्रवर्तन करणें हेंच जर आगरकरांनीं आपलें ध्येय ठरविलें असलें, तर स्वतःच्या सहीनें केसरींत एखाद दुसरा लेख लिहून त्यांची हौस कशी भागणार ! केसरींतील जागा स्वतः केसरीच्या संपादकासच आपल्या कामाला पुरेशी पडण्यासारखी नव्हती. फार तर दर अंकांत त्यांना आगरकरांच्या लेखास एक दोन कॉलमच जागा देतां आली असती; व कित्येक वेळां लेख मागें ठेवावा लागला तर आगरकरांचा त्याबद्दल गैरसमज होऊन त्यांना वैषम्यहि वाटलें असतें. शिवाय, केसरी मराठा हीं पत्रें जर डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी या संस्थेचीं म्हणून चाललीं असतीं तर, एखाद्या कॉलेज मॅगेझिनमध्यें जसे अनेक लेखक आपल्या सहीवर निरनिराळे लेख लिहितात त्याचप्रमाणें, केसरी मराठ्यांतहि सोसायटींतील निरनिराळ्या सभासदांचे लेख आपआपल्या सहीवर प्रसिद्ध होत राहिले असते. त्यांत कांहीं वावगें झालें नसतें. पण सोसायटीनें या पत्रांची मालकी व जबाबदारी केव्हांच झिडकारून टाकली होती. बरें, खुद्द सोसायटीच्या कामाच्या बाबतींत जरी सर्व सभासदांचें एकमत व रहस्य असतें, आणि वर्तमानपत्रांतील मजकुरापुरताच वाद असता, तरी टिळकांच्या सूचनेंत कांहीं स्वारस्य असतें. पण मतभेदामुळें, आंत व बाहेर दोन्ही ठिकाणीं सभासदांच्या मनाचें आभाळ फाटलें असल्यामुळें, टिळकांच्या सूचनेप्रमाणें आगरकरांनीं आपल्या सहीवर केसरींत लेख लिहिण्याचें कबूल करून एक ठिगळ जोडून कांहीं फारसा फायदा नव्हता. शिवाय टिळक आगरकर हीं दोन्हीं नांवें केसरीच्या वाचकांना प्रमाण व प्रिय वाटत असलीं तरी, एकाच अंकांतील शेजार शेजारच्या रकान्यांत अगदीं परस्परविरोधी सामाजिक मतें प्रतिपादन केलेलीं नित्य वाचून उडणारा घोंटाळा वाचकांनीं तरी किती दिवस सोसला असता ह्याचाहि संशयच आहे.

तात्पर्य, ज्या कारणाकरितां टिळकांना पुढें सोसायटींत राहणें अशक्य झालें त्याच कारणाकरितां आगरकरांनाहि आधीं केसरी सोडणें भाग पडलें, असें आम्हांस वाटतें. सोसायटींत अंतस्थ वादांत टिळकांविरुद्ध बहुमत आणि सामाजिक वादांत आगरकरांविरुद्ध बहुमत. यामुळें टिळक व आगरकर ह्या दोघांचेंहि सुखदुःख सारखेंच होतें, असें म्हणावयास हरकत नाहीं. आतां टिळकांनीं सोसायटी सोडल्यावर वेगळी शाळा किंवा कॉलेज काढून सोसायटीशीं स्पर्धा केली नाहीं; व आगरकरांनीं मात्र केसरी सोडल्यावर स्वतःचें असें वर्तमानपत्र काढून केसरीशीं स्पर्धा सुरू केली असाहि एक आक्षेप येतो. परंतु सूक्ष्म दृष्टीनें पाहातां त्यांचेंहि उत्तर देतां येण्यासारखें आहे. टिळकांनीं शाळा व कॉलेज काढलें असतें, व स्वतः ते त्याचे मालक, सुपरिंटेंडेंट किंवा प्रिन्सिपॉल झाले असते तरी आपल्या संस्थेंतील शिक्षक किंवा प्रोफेसर मंडळींना त्यांना केवळ नोकराच्या रीतीनें न वागवितां जवळ जवळ बरोबरीचे मित्र या नात्यानें वागवावें लागलें असतें. पण असल्या या नव्या प्रपंचांतील स्वाभाविक अडचणी, विशेषतः टिळकांचा एकतंत्री स्वभाव व स्वातंत्र्यप्रियता, हीं लक्षांत घेतलीं म्हणजे पूर्वीच्या अनुभवावरून ते शाळा किंवा कॉलेज काढण्याचे भानगडींत पडले नाहींत ही गोष्ट त्यांनीं योग्यच केली असें म्हणावें लागतें. उलट वर्तमानपत्र हा एकखांबी तंबू होऊं शकतो, त्याचा डेरा वाटेल तेव्हां उभारावा, व वाटेल तेव्हां मिटवावा; त्याचें सर्व काम जरूर तर एकट्यालाच करतां येतें. यामुळें वर्तमानपत्र चालविणें सुलभ ठरतें. अर्थात् केसरी हातीं घेऊन तो एकतंत्री चालविण्यांत जें टिळकांनीं साधलें तेंच आगरकरांनीं सुधारक काढून साधलें. आतां प्रत्यक्ष दोन वेगळीं वर्तमानपत्रें निघाल्यामुळें त्यांतील झगडे वाढले हें स्वाभाविकच होतें. पण भांडणें मिटविण्याचा उभयपक्षींहि असा काय मोठा उपक्रम किंवा कळकळीचा प्रयत्न सुरू होता कीं, वेगळीं वर्तमानपत्रें निघण्याच्या गोष्टीलाच फक्त दोष ठेवावा ? सुधारक न निघता तरी ज्ञानप्रकाश, पुणेंवैभव व केसरी असा हा तिरंगी सामना पूर्वी सुरू होता, तोच आतां चौरंगी सामना सुरू झाला इतकाच फरक !

तात्पर्य, आगरकरांनीं स्वतंत्र वर्तमानपत्र काढलें, हा वादांतील आक्षेप म्हणून बरोबर नाहीं. तरी त्यांनीं केसरी हातचा जाऊं दिला ही गोष्ट मात्र फारशी समर्थनीय नाहीं. सोसायटीनें जेव्हां छापखाना व वर्तमानपत्रें हीं सोसायटीपासून अलग

केलीं तेव्हां आगरकरच संपादक होते. नंतर कांहीं दिवस वर्तमानपत्रें सर्व सभासदांच्या मालकीचीं म्हणून चालविल्यावर, तीं पुढें वाटेल त्या एकानें घेऊन सांभाळावीं व चालवावीं, सर्वांना त्याशीं कारण नाहीं, असा सूट निघाला तेव्हां आगरकर हे केसरीचे संपादक असल्यामुळें त्यांनाच तीं प्रथम देऊं करण्यांत आलीं. पण कर्जाच्या सबबीवर त्यांनीं तीं स्वतःकडे घेण्याचें नाकारलें ! वास्तविक या कर्जास अमुक एक सभासद जबाबदार किंवा कारणीभूतहि होता असें म्हणतां येत नाहीं; स्वतः आगरकर हेहि त्या कर्जाला अंशतः कारणीभूत होते. बरें जीं पत्रें व छापखाना वासुदेवराव केळकर व टिळक यांना कर्जासह पत्करितां आलीं, तींच आगरकरांनीं पत्करून चालवावयास व त्यांतून आपलीं स्वतंत्र मतें मनसोक्त प्रतिपादन करण्यास काय हरकत होती ? पण आगरकरांच्या अंगीं टिळकांइतका करारीपणा असला तरी टिळकांइतका कर्तेपणा नव्हता.

खुद्द आगरकरांच्या अमदानींत केसरीचा खप बराच वाढला होता. ३७०० हून अधिक प्रति खपतात अशीं अक्षरें आगरकर मोठ्या अभिमानानें केसरीच्या शिरोभागीं केव्हां केव्हां घालीत. असें होतें तर केसरी त्यांनीं हातचा सहसा घालवावयास नको होता. तसें न झाल्यामुळें १८८४ ते १८८७ या सालांत आगरकरांना वादांत थोडें थोडें मागें हटत जावें लागलें; मनसोक्त लिहिण्याची हौस फिटली नाहीं. उघड सहीवर अगर लि. आ. म. या मथळ्याखालीं लेख लिहावे लागले व शेवटीं आपण होऊन केसरीचें प्रकाशकत्व टिळकांच्या हातीं द्यावें लागलें, हा टिळक व आगरकर ह्यांच्या युद्धांतील आगरकरांचा पराभव असेंच म्हणण्यास हरकत नाहीं. सुधारक निघाल्यावरहि त्याची स्थिति काय झाली; गोखल्यांची इंग्रजी लेखनाची हौस व आगरकरांची मराठी लेखनाची हौस हीं एकाच पत्रांत कोंडल्यामुळें वाचकांच्या दृष्टीनें इंग्रजी रकान्यांनीं मराठीचें व मराठी रकान्यांनीं इंग्रजीचें मांस तोडून कसें खाल्लें, पहिल्या वर्षाच्या अखेरीस आगरकर व गोखले ह्यांना सालीना पन्नास रुपये पगार कसा पडला; याच्या उलट टिळकांच्या अंगच्या व्यावहारिक ज्ञानामुळें छापखाना व वर्तमानपत्रें समाईक मालकींतून काढून व्यक्तीच्या मालकीचीं करण्याचे वेळीं हिशेबी झडत्या व आढावे काढण्याला टिळकांनाच कसें नेमण्यांत आलें; नवीन मॅनेजर ठेवून त्याजकडून कारखान्याची सुधारणा करण्याचें कामहि टिळकांकडेच कां दिलें; व पुढें १८९१ सालीं मराठा व केसरी आणि वासुदेवराव केळकर व टिळक ह्यांच्यांत बेबनाव होऊन दोन्हीं पत्रांचा मालक

कोणीतरी एक व्हावा अशी तोड निघाली, तेव्हां एका अंगास छापखाना आणि दुसऱ्या अंगास वर्तमानपत्रें व त्याच्या डोक्यावर सात हजारांचें कर्ज अशा वांटण्या मांडल्या असतां, टिळकांनीं कर्जासह वर्तमानपत्रें ही वांटणी कशी पत्करली; पुढें तें कर्ज फेडून कारखाना सुखवस्तु व संपन्न कसा केला हें सर्व खुलासेवार सांगण्याचें हें स्थळ नव्हे. तथापि तेथें टिळक विरुद्ध आगरकर या युद्धांत आगरकरांचा पराजय होण्यास त्यांचे अंगीं व्यावहारिकज्ञान व वर्तमानपत्र यशस्वी करण्याची धमक नव्हती, व या दोन्ही गोष्टी टिळकांच्या अंगीं होत्या, ह्या अनुमानाचा उल्लेख करणें अप्रस्तुत होणार नाहीं.

ता. २५ आक्टोबर १८८७ रोजीं टिळक हे आगरकरांऐवजीं केसरीचे प्रकाशक म्हणून जाहीर झाले. त्यावेळच्या छापखान्यांच्या कायद्याच्या उदासीन वृत्तीमुळें हल्लींप्रमाणें वर्तमानपत्रांवर प्रकाशाचें किंवा संपादककाचें नांव स्पष्टपणें लिहिण्याचें कारण नव्हतें. टिळक केसरीचे प्रकाशक झाले तरी पत्राच्या चौथ्या पानाच्या शेवटीं नेहमींप्रमाणें “आर्यभूषण छापखान्यांत मालकाकरितां छापून प्रसिद्ध केलें” येवढेच शब्द येत असत. ज्यानें ता. २५ चा अंक वाचला नाहीं त्याला टिळक हे केसरीचे प्रकाशक झाल्याची बातमी कर्णोपकर्णीं किंवा खुद्द केसरींतील अंतर्गत-पुराव्यावरून मिळेपर्यंत अर्थातच थांबावें लागणार होतें. तथापि याच अंकापासून केसरीच्या दृश्य व जडस्वरूपांत एक फेरफार घडून आला. तो हा कीं, यापूर्वीं अग्रलेख व स्फुटसूचना यापुरता ग्रेटप्रायमर म्हणजे किंचित् डगळ असा टाइप घालण्यांत येत होता; परंतु लिहावयाचें पुष्कळ व जागा थोडी असें भासूं लागलें लागल्यामुळें, वरील मजकुरालाहि पायका म्हणजे बारीक टाइप वापरण्यांत येऊं लागला. आर्यभूषण छापखान्याची स्वतःची टाइप फौंडरी होती; पण बारीक चांगल्या वळणाच्या टाइपाला लागणाऱ्या मेट्रिसा नव्हत्या. परंतु मुंबईच्या गणपत कृष्णाजी प्रेसच्या मालकांनीं आपल्या जवळील पायक्याच्या ठशांनीं, म्हणजे पंचांनीं, नवीन मेट्रिसा तयार करून त्या आर्यभूषणला विकत दिल्या, व अशा रीतीनें आर्यभूषण छापखान्यांत लागेल तेव्हां हवा तितका पायका टाइप पाडण्याची व्यवस्था झाली. केसरीच्या वाचकांना ग्रेटप्रायमर टाइप वाचावयास अधिक सोयीचा असला तरी बारीक टाइप घातल्यानें तेवढ्याच जागेंत थोडा अधिक मजकूर मावतो ही हौसी वाचक व हौसी लेखक या दोघांच्याहि दृष्टीनें सोयच झाली म्हणावयाची.

आगरकरांनीं केसरीचें प्रकाशकत्व सोडून दिलें तरी स्वतंत्र वर्तमानपत्र काढण्याचा त्यांचा विचार एकदम ठरला नाहीं. पुढें कांहीं दिवस आगरकर हे लिहून

आलेला मजकूर या सोईच्या सदरांत केसरींत लेख लिहीत. अशा प्रकारची स्वतंत्रता लाभल्यावर त्यांच्या लेखांत निर्भीडपणा पूर्वींहूनहि अधिक विनटला यांत आश्चर्य नाहीं. पुढच्याच म्हणजे त्रेचाळिसाव्या अंकांत 'लिहून आलेला मजकूर' म्हणून "फिमेल हायस्कुलांतील शिक्षणक्रम" या मथळ्याखालीं केसरीच्या अग्रलेखाहूनहि मोठा असा आगरकरांचा एक लेख प्रसिद्ध झाला आहे. त्यांत सदर हायस्कुलांतील शिक्षणक्रमावर पूर्वीं केसरींत ओळीनें जे चार टीकात्मक अग्रलेख आले होते, त्याला मोठें वक्तृत्वपूर्ण असें उत्तर दिलें आहे. या लेखांतील चार दोन वाक्यें कोठेंहि पाहिलीं कीं, 'अरे नांव नसलें तरी ही आगरकरांची लेखणी' असें कोणीहि एकदम उद्गारवल्यावांचून राहणार नाहीं.

या लेखांत आगरकरांनीं केसरीकारांना 'परशुरामाचा अवतार' असें निंदागर्भ विशेषण लाविलें आहे. हें विशेषण सुचण्याचें कारण, केसरीचे नवे प्रकाशक कोंकणस्थ ब्राह्मण व स्वतः आगरकर हे कऱ्हाडे हें असावें अशी कुत्सित शंका क्षणभर तरी मनांत येत नाहीं काय ? परशुरामानें बापाची आज्ञा मान्य करून आईचा शिरच्छेद केला, अशा अर्थाचें संस्कृत अवतरण या लेखावर घातलें आहे. आणि हिंदुधर्मशास्त्रप्रणेत्या आपल्या पुरुषपूर्वजांच्या वचनांचा आधार घेऊन स्त्रियांना अज्ञानपंकांत गळ्याइतक्या रुतलेल्या ठेवावयाच्या हा त्यांचाहि एक प्रकारचा शिरच्छेद होय ! अशा रीतीनें दाखला समर्पक बसतो हें खरें. तथापि, "तुम्ही कोंकणस्थ ब्राह्मण म्हणजे आपल्या आयांचे काळ" असें आगरकर खोकत खोकत पण चिडून जाऊन त्वेषानें समोर असलेल्या टिळकांना म्हणत आहेत, असें चित्र हा लेख वाचतांना वाचकाच्या डोळ्यापुढें उभें रहातें. या लेखांतील एक दोनच वाक्यें आम्ही उदाहरणार्थ देतों:–"बेहत्तर आहे, यापेक्षां धर्मत्याग करूं, भाषात्याग करूं, आचार व रूढि झुगारून देऊं, परंतु अंतःकरणाची व बाह्याचरणाची अत्युन्नति जोडूं ! या निकराचे प्रसंगीं जर आज आमची हिंदुस्थानावर सत्ता असती तर या समयीं हिंदुधर्मशास्त्रें व तत्प्रतिपादक यांस आम्हीं अग्निशुद्धच करून घेतलें असतें.........सर्व बुद्धिमान् विचारी व समंजस लोकांस हात जोडून येवढेंच मागणें आहे कीं, आपलें मनःपूर्वक सहाय्य देऊन या सुधारणाशकटाची धुरा मानेवर घेऊन धुरंधरपणें ती तडक धवलगिरीचे मस्तकावर पोंचवून, आजपर्यंत राजर्षींनीं, ब्रह्मर्षींनीं, भट्टाचार्यांनीं किंवा साधुसंतांनीं कोणींहि कधीं संपादिलेलें नाहीं असें महान् श्रेय तुम्ही संपादा !"

केसरींतील आगरकरांचे लेख यापुढें क्रमाक्रमानें कमी होत जाणार म्हणून या लेखांत स्त्रियांच्या स्थितीसंबंधानें त्यांनीं केलेल्या वर्णनापैकीं चार जळजळीत वाक्यें अधिक द्यावींशीं वाटतात तीं येथें देतों. “ स्वयंपाकिणीचें किंवा मोलकरणीचें काम उत्तम करणें ही स्त्रीजातीच्या गुणांची या देशांत कमाल समजली जाते. व त्यांच्या या गुणांचा अलभ्य लाभ आपणांस जितका लवकर होईल तितका करून घेण्याकरितां देशाचा देश दहापंधरा वर्षांच्या आंत विवाहादि सर्व कार्यें आटोपून स्वस्थ होतो ! मग ह्या महान् गुणवती सहधर्मचारिणीकरितां आमचे तरुण बांड आपली सर्व बुद्धि व करामत खर्च करून द्रव्यार्जनास आरंभ करितात; व स्वयंपाकीण व मोलकरीणबाईस आपलें कौशल्य पूर्णपणें खर्चितां येईल असें एखादें अमंगल घर घेऊन ठाम होतात ! ही स्थिति आमरण सोसणें यास या देशांत कुटुंबसुख असें नांव आहे, व तें आम्ही सुधारक हिरावून नेऊं म्हणून केसरीकार व त्यांचे अनुयायी भयचकित होऊन गेले आहेत ! एका दृष्टीनें ही महामूढ कुटुंबिनी परिसाप्रमाणें गणिली पाहिजे; कारण एक वेळ घरांत खाण्यास अन्न नसलें तरी चालेल, मुलें–लेंकरें घरींदारीं उघडीं वाघडीं हिंडलीं तरी चालतील, पतिरायांनीं राजापुरी पंचावर सर्व दिवस कंठला तरी चालेल, परंतु घरधनिणीचे हातीं पायीं व गळ्यांत सोन्यारुप्याचे व पाचमौक्तिकांचे कृत्रिमालंकार असले पाहिजेत, व तशा त्या विभूषित कर्णेंद्रियांनीं तिनें आपलीं झाडसारवणादि घर्षणप्रधान गृहकृत्यें आटोपलीं पाहिजेत. ”

वास्तविक फीमेल हायस्कूलच्या शिक्षणक्रमावर केसरीनें अग्रलेखमालिका लिहून जी टीका केली तींतील बरेच मुद्दे कोणाहि समजंस मनुष्यास पटल्यावांचून राहणार नाहींत. मुलींना शिक्षण द्यावयास पाहिजे हें कोणासच नाकबूल करतां येत नाहीं. पण विद्यमान फीमेल हायस्कुलांत सगळें वळण व सगळें धोरण विलायती थाटाचें या गोष्टीची चीडहि मनांतून आल्यावांचून राहणारी नाहीं. गांवांत दुसरी मुलींची शाळा नाहीं म्हणून नाइलाजानें या शाळेंत लोकांस आपल्या मुली पाठवाव्या लागत ही गोष्ट वेगळी. पण तेथील सर्व शिक्षणक्रम नसला तरी लकब चाडगेपणाची होती. त्यांत पदोपदीं विलायती चालीरीतींचें अनुकरण खेंचून भरलेलें होतें, यांत मुळींच वाद नाहीं. नाइलाज म्हणून स्वतः टिळक हे देखील आपली वडील मुलगी या शाळेंत पाठवीत होते. पण तेथील शिक्षणांत व शिस्तींत दिसून येणारे दोष जर त्यांनीं उघड करून दाखवून

विधायक सूचनाहि केल्या तर त्यांत त्यांना दोष कोणीं कसा लावावा ? पूर्वी
शारदासदनाच्या दुधानें तोंड भाजल्यावर पुणें फीमेल हायस्कूलचें ताक देखील
फुंकूनच प्यावें असें सांगणारावर सावधागिरीच्या अतिशयोक्तीचा दोष येण्यासारखा
नव्हता. विलायतेस जाऊन शिकून आलेली हिन्दी स्त्री चालकांना मिळती तर
त्यांनीं तिला या शाळेची सुपरिंटेंडेंट कदाचित् आनंदानें नेमलें असतें हें खरें.
पण तिच्या अभावीं नेमलेली इंग्रज बाई सगळी शिस्त व शिक्षण विलायती
सांच्यांतून ओतून काढणार हेंहि कांहीं खोटें नव्हे. आणि कालांतरानें स्त्रीशिक्ष-
णाचे कट्टे पुरस्कर्ते प्रो. कर्वे यांनीं स्त्रियांकरितां वेगळ्या व स्त्रियांनाच योग्य अशा
शिक्षणाच्या कनिष्ठ व वरिष्ठ संस्था काढून केसरीच्या या टीकेचें अप्रत्यक्ष समर्थन
केलेलें आहे. आगरकरांनीं आपल्या उत्तरांत जर असें म्हटलें असतें कीं
" केसरीनें दाखविलेले दोष बरोबर आहेत, परंतु केसरीला हवी तशी निर्दोष
शिक्षणसंस्था काढण्याची स्फूर्तिमय विधायक सूचना जर केसरी करीत नाहीं
तर त्याच्या नुसत्या विध्वंसक टीकेनें आहे त्या अर्धवट सोईचा विध्वंसच होणार "
तर तें बरोबर वाटलें असतें. पण तसें न करतां त्यांच्या प्रतिक्रियारूप टीकेनें
मार्मिक सारासाराची भूमि टाकून देऊन, एकदम रोमँटिक सुधारणेचा धवलगिरी
गांठला !

पण खुद्द केसरींत चाललेले आगरकर व टिळक यांचे जे वाद त्यांचा विचार
या प्रकरणांत अधिक लांबविण्याचें कारण नाहीं. पुढील वर्षांत आगरकर
यांनीं स्वतंत्रपणें 'सुधारक' हें वर्तमानपत्र काढलें. यापुढील त्यांचे वाद
सुधारक व केसरी यांतून सुरू झाले. सुधारकाच्या पहिल्याच अंकांत 'सुधा-
रक काढण्याचा हेतु' या विषयावर टिळकांचें नांव न घालतां पण टिळकांना
उद्देशून खालील वाक्यें लिहिलीं आहेत. " लोकमताची सुधारणा व्हावी तरी
कशी ! जो तो अस्तित्वांत असलेल्या लोकमतापुढें जाण्यास भिईल तर त्यांत
बदल व्हावा कसा ! लोकाग्रणींनीं हें काम पत्करिलें नाहीं तर तें कोणीं पत्कराव-
याचें ! जो तो या लोकमताच्या बागुलबोवास भिऊन दडून बसेल तर कोण-
याहि समाजाला उन्नतावस्था येणार नाहीं. इतकेंच नाहीं तर त्याची चालू
स्थिति सुद्धां कायम न राहतां उलट त्यास उतरती कळा लागून अखेर त्याचा
ऱ्हास होईल. म्हणून कोणीतरी लोकमतांतील दोषस्थळें दाखविण्याचें व समाजां-
तील बहुतेक लोकांस अप्रिय परंतु पथ्यकर विचार त्यांच्यापुढें आणण्याचें अन-

भिमत काम करण्यास तयार झालेंच पाहिजे. असें करण्यास लागणारें धैर्य ज्या समाजांतील कांहीं व्यक्तींच्या सुद्धां अंगीं नसेल, त्या समाजानें वर डोकें काढण्याची आशा कधींहि करूं नये. जे कोणी कोणत्याही मिषानें किंवा रूपानें लोकांपुढें लोकाग्रणी म्हणून मिरवूं लागले असतील त्यांनीं लोकांची मर्जी संपादण्यासाठीं, अथवा त्यांजकडून आपली पाठ थोपटून घेण्यासाठीं, किंवा परोपकाराचें ढोंग करून स्वहित साधण्यासाठीं, त्यांच्या दोषांचें किंवा दुराग्रहांचें संवरण किंवा मंडन करणें अत्यंत लज्जास्पद होय. असे लोकाग्रणी यांस सुमार्ग न दाखवितां केव्हां एखाद्या खड्ड्यांत नेऊन घालतील हें सांगवत नाहीं. ”

पुढें ग्रामण्य वगैरे एक दोन प्रकरणीं, टिळक व आगरकर—ऊर्फ केसरी व सुधारक—यांच्यांतील वादांचा उल्लेख फिरून एक दोन वेळ करावा लागणार आहे. यामुळें आगरकरांसंबंधाचें विवेचन तूर्त येथेंच संपवूं. त्यापूर्वी येवढेंच सांगितलें पाहिजे कीं, सुधारक चालविण्याच्या कामीं आगरकरांस गोपाळराव गोखले यांची जोड मिळाली होती; व दोघांनाहि आपापल्या आवडत्या भाषेंत लिहिण्यास वाव मिळावा म्हणून सुधारकांत इंग्रजी व मराठी असा दोन्ही प्रकारचा मजकूर घालण्यांत येत असे. गोपाळराव गोखले हे सन १८८५ सालीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीला येऊन मिळाले. ते वयानें लहान पण बुद्धीनें तरतरीत असून गणितविषयांत बी. ए. ची परीक्षा दुसऱ्या वर्गात पास झाले होते. गणितविषयांत निष्णात असणाऱ्या होतकरू मनुष्याला त्यावेळीं इंजिनियरिंग कॉलेजच्या अखेरच्या परीक्षेंत त्याचा पहिला नंबर आल्यास, एक्झिक्युटिव्ह इंजिनियरची म्हणजे बऱ्याच मोठ्या पगाराची जागा मिळण्याचा संभव असे. त्याप्रमाणें गोपाळराव हे प्रथम तिकडे जाऊन दाखल झाले देखील. परंतु पुढें तो मार्ग न पटून नुकत्याच निघालेल्या फर्ग्युसन कॉलेजांत प्रोफेसरीचें काम त्यांनीं पत्करिलें. गोपाळराव नेहमीं सांगत कीं, मी सोसायटीला येऊन मिळालों तो मूळ केवळ टिळकांच्या उदाहरणाच्या स्फूर्तीनें. पण पुढें सोसायटींत आल्यावर एकंदरीनें आगरकरांचींच मतें त्यांना अधिक पसंत पडूं लागलीं. केसरी मराठा वर्तमानपत्रांशीं, गोखले सोसायटींत आले त्यावेळीं, सोसायटीचा संबंध सर्वस्वीं तुटला नव्हता; तरी सदर पत्रांत गोखले यांनीं कधीं लिहिण्याचें काम केलें नाहीं.

गोखले पुण्यांत आल्यावर लवकरच माधवरावजी रानडे यांची नजर त्यांच्या होतकरूपणावर गेली, व गोपाळरावजींचें येणें रानड्यांचे घरीं सुरू झाल्यामुळें

केसरी व मराठा पत्रांविषयीं आधींच प्रतिकूल असलेलें त्यांचें मन आधिक प्रति-
कूल झालें. गणितविषयाप्रमाणें गोखले यांचा इंग्रजी हा विषयहि फार तयार
होता. प्रथम ते न्यू इंग्लिश स्कूलमध्यें इंग्रजी शिकवीत. त्यावेळीं त्यांचें
इंग्रजी पाठांतर किती उत्तम होतें, इंग्रजी कवितांच्या ओळींच्या ओळी किंवा
उत्कृष्ट इंग्रजी गद्यांचीं वाक्यैंच्या वाक्यें घडाघड पाठ म्हणून ते विद्यार्थ्यांस कसे
चकित करून सोडीत असत, याविषयीं त्यांच्या हाताखालीं शिकलेले लोक
अजूनहि गोष्टी सांगतात. पुढें कॉलेजमध्यें देखील गणितविषयाप्रमाणें इंग्रजी
विषयहि ते शिकवित. तात्पर्य रानडे यांच्या तालमींत राजकीय विषयाच्या अध्य-
यनास सुरुवात झाल्यानें, व इंग्रजी भाषेची आवड त्यांना जात्याच असल्यानें,
गोखल्यांना एकादें वर्तमानपत्र आपले विचार लिहावयास हवेंच होतें, व आगर-
करांचा सुधारक त्यांचे उपयोगी पडला. गोखले हे सामाजिक सुधारणेचे मनांतून
कट्टे पुरस्कर्ते असतां त्यांनीं आगरकरांप्रमाणें त्या विषयाचें जोरानें प्रतिपादन
आपल्या लेखणीनें कधींच फारसें केलें नाहीं, किंवा प्रो. कर्वे यांच्याप्रमाणें
समाजसुधारणाविषयक संस्था काढणें वगैरे उद्योगहि केले नाहींत. त्यांचा सर्व
भर राजकारणावर होता. यामुळें त्यांच्या सुधारकांतील लेखांत सामाजिक
सुधारणेपेक्षां राजकारणाचे विषयच अधिक येत.

अशा रीतीनें 'सुधारका'ला हे दोन आपापल्या परीनें उत्कृष्ट लेखक लाभले.
परंतु वर दिलेल्या सुधारकांतील उताऱ्यांत आगरकरांनीं दर्शविल्याप्रमाणें, या
पत्रांतील मतें लोकांना अप्रिय होतीं यामुळें त्याचा प्रसार केसरीइतका झाला
नाहीं. सुधारकाच्या पहिल्या वर्षाच्या अखेरीस आगरकरांनीं वार्षिक सिंहावलो-
कन करतांना थोडासा सांपत्तिक आढावा दिला होता, त्यांत ते व गोखले यांना
सुधारकाचा छपाई वगैरेचा खर्चवेंच वजा जातां दरमहा चार रुपयेप्रमाणें पगार
पडला असें लिहिलें होतें असें म्हणतात ! पण ही गोष्ट वरील दोघांपैकीं कोणा-
सहि दूषणास्पद नसून एक प्रकारें भूषणास्पदच आहे. लोकांना अप्रिय असलेले
विचार आगरकरांसारख्या तीक्ष्ण लेखणीच्या शल्यानें काळजांत भोसकले जात
असतां, पुराणमतवादी लोक त्याला उदार आश्रय देतील हें तर संभवनीय
नव्हतेंच. पण सुधारणापक्षपाती असा सुशिक्षित समाज महाराष्ट्रांत बराच मोठा
असतांहि, व विशेषतः त्यांतील प्रमुख लोक मोठमोठ्या पगारांच्या जागांवर
असतांहि, त्यांच्या हातून सुधारक संपन्न स्थितींत जगवला गेला नाहीं, व महिना

चार रुपये इतकें संपादकीय वेतन आपणास मिळाल्याचें जाहीर करण्याची पाळी आगरकरांवर आली ही मात्र खचित आश्चर्याची गोष्ट होय !

गोखले यांचे बरोबर किंवा मागाहून आलेली मंडळी केसरी–मराठ्यांत कधीं फारशी लिहीतच नसत, त्यांचा संबंध डेक्कन एज्युकेशन सोसायटींतील भांडणापुरताच टिळकांशीं आला. जुन्या मंडळींपैकीं गोळे हे मार्मिक लेखक असत तथापि ते अगदींच प्रसंगविशेषीं लिहित. गोळे व केळकर यांचा स्वभाव विनोदी असल्यामुळें ते केव्हां केव्हां एकजुटीनें लिहीत.

आगरकर व केळकर यांच्याशिवाय इतर कोणाशीं वर्तमानपत्रांच्या बाबतींत टिळकांचा विरोध आला नाहीं. सोसायटीच्या सर्व सभासदांत वर्तमानपत्रांतून लिहिण्याची हौस असणारे हे तिघेच निघाले. पैकीं केळकरांनीं १८९१ सालीं केसरी मराठा सोडल्यावर वेगळें वर्तमानपत्र काढलें नाहीं. यापुढील त्यांचा जीवनक्रम लक्षांत घेतां, वर्तमानपत्राबरोबरच सार्वजनिक कामाचीहि रजा त्यांनीं घेतली होती, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. कॉलेजांतील शिकविण्याचें काम नेवढें त्यांना अखेरपर्यंत चिकटून राहिलें होतें. आगरकर व टिळक यांनीं मात्र आयुष्याच्या अखेरपर्यंत वर्नमानपत्रांशीं जागता संबंध ठेवला. पण या दोघांच्या सामाजिक विचारसरणींत उत्तरदक्षिणध्रुवाइतकें अंतर असल्यामुळें त्यांच्यांतिल मतभेद हा सोसायटींतील मतभेद व टिळकांनीं सोसायटी सोडल्यावर त्यांच्यां-तील मतभेद हा सर्व महाराष्ट्रांतील मतभेद होऊन बसला. व तसा तो व्हावा अशींच बुद्धिमान, स्वार्थत्यागी, मताभिमानी हीं दोन्हीं माणसें होतीं.

तीक्ष्ण मतभेद असतांहि हे दोघे एकमेकांना मनांतून चाहत असत. सार्वज-निक वादांत शिवीगाळ झाली असतांहि अखेरच्या दुखण्यांत आगरकरांना टिळ-कांची आठवण होऊन त्यांनीं त्यांस मुद्दाम भेटीला बोलावून आपलें दुःख हलकें केलें. त्याचप्रमाणें केसरींतला आगरकरांवरील मृत्युलेख लिहीत असतां टिळक घळघळां रडत होते व तो दोन कॉलमचा लेख लिहिण्याला त्यांना या उमाळ्याच्या अडथळ्यामुळें चार तासहि पुरले नाहींत असें सांगतात. या लेखांत टिळकांनीं असें लिहिलें आहे कीं, मृत्यूच्या उग्र स्वरूपापुढें बारीकसारीक मतभेदाच्या गोष्टी आपण विसरून गेलों व जुन्या आठवणी जागृत होऊन बुद्धि व लेखणी गोंधळून गेली. आगरकर हे मुळचे गरीब स्थितींतील असतां त्यांनीं आपल्या शिक्षणाचा उपयोग द्रव्य न मिळवितां समाजाचें ऋण फेडण्याकरतांच केला या गोष्टीला

योग्य महत्त्व देऊन टिळकांनीं आगरकरांना त्या पिढीच्या अनेक पुढाऱ्यांहूनहि श्रेष्ठ ठरविलें; तसेंच या लेखांत आगरकरांच्या लेखनकौशल्यासंबंधानें टिळकांनीं असें स्पष्ट लिहिलें आहे कीं, "देशी वर्तमानपत्रांस हल्लीं जर कांहीं महत्त्व आलें असलें तर तें बऱ्याच अंशीं आगरकर यांच्या विद्वत्तेचें व मार्मिकतेचें फल होय यांत शंका नाहीं." शिवाय हे शब्द मृत्युलेखांतले म्हणून औपचारिक असें मानण्याचें कारण नाहीं. कारण यानंतर २१ वर्षांनीं म्हणजे १९१६ सालीं आगरकरांच्या श्राद्धतिथीच्या उत्सवाच्या संबंधानें केसरींत लिहिण्याचा प्रसंग आला, तेव्हांहि त्यांनीं वरील प्रकारचेच निर्व्याज स्तुतीचे उद्गार काढले होते असें वाचकांस आढळेल.

"सत्याचा, करारीपणाचा, एकनिष्ठतेचा आणि स्वार्थत्यागाचा महिमा इतका विलक्षण आहे कीं, भरभराटीच्या पाठीस लागलेल्या मनुष्यासहि दारिद्र्यांत राहून पूर्ण एकनिष्ठेनें देशसेवेस लागणाऱ्या मनुष्याचा महिमा अखेर गावा लागतो."... "आपल्या कर्तबगारीनें व्यावहारिक उन्नति आपण प्राप्त करून घेऊं असा निश्चित भरंवसा असतां, आगरकरांप्रमाणें मनोदेवतेस साक्ष ठेऊन संकटें विपत्ति हाल अपेष्टा सोसूनहि मी आपलें देशकार्याचें मनोगत पूर्ण करीन असें म्हणणारे पुरुषच खरे धीर पुरुष होत." या दोन वाक्यांवरून आगरकरांविषयींची आदरबुद्धि टिळकांच्या मनांत किती खोल वसत होती हें दिसून येईल. टिळक आगरकरांचा मतभेद सामाजिक बाबतींत झाला असला तरी आगरकरांचा मोठेपणा त्यांच्या विशिष्ट प्रकारच्या सामाजिक मतामुळें होता ही गोष्ट टिळकांना मान्य नव्हती. विचार व मतें हीं मनाचीं पांघरुणें होत, पण मोठेपणा हा स्वतःसिद्ध किंवा कमावलेल्या मनांत असतो असें टिळकांचें मत असल्यामुळें, आगरकर हे पक्के सुधारक म्हणून मोठे, किंवा उच्छृंखलपणें मतें बोलून दाखविणारे म्हणून मोठे असें या श्राद्धतिथीच्या दिवशीं ध्वनित करणाऱ्यांची टिळकांनीं उलट कुचेष्टाच केली आहे. ते लिहितात "जणूं काय सुधारणेखेरिज आगरकरांनीं कांहींच कामगिरी केली नाहीं...आगरकरांचीं राजकीय मतें काय होतीं याची यांनीं चौकशी कधीं केली होती काय ? १८८८ सालापर्यंत केसरींत जे राजकीय विषयावर लेख आले ते बहुतेक आगरकरांचे आहेत आणि त्यानंतर सुधारकांतहि अशा प्रकारचे बरेच निबंध आले आहेत; या सर्वांचें सूक्ष्म निरीक्षण केलें असतां असें दिसून येईल कीं, आगरकर हे पक्के स्वराज्यवादी होते.....राजकीय व औद्योगिक

अवनति पाहून त्यांचें चित्त केशवपनादि चालींच्या निरीक्षणापेक्षांही अधिक संतप्त व दुःखित होत असे, व याला मिल्ल स्पेन्सर यांनीं प्रतिपादन केलेल्या स्वराज्याच्या तत्त्वाखेरीज दुसरा उपाय नाहीं अशी त्यांची पक्की खातरी झाली होती. जो तार्किकपणा समाजसुधारणेसंबंधानें त्यांच्या अंगीं वसत होता तोच तार्किकपणा त्यांनीं राजकीय बाबीवरील आपल्या लेखांतहि पूर्णपणें उपयोगांत आणिला आहे......ज्यांना बाकीच्या बाबती पहावयायाच्या नव्हत्या त्यांना सगळा आगरकर नको होता. किंबहुना तो त्यांच्या पचनींहि पडला नसता." आगरकरांचें तर्कचक्र राजकीय, सामाजिक वगैरे सर्व बाबींत एकसारखेंच अप्रतिहत चालत असे ही आगरकरांच्याविषयींची गोष्ट टिळकांच्या मनाला पुरी पटली होती. मनुष्य चुकला असला तरी प्रामाणिक होता हाच आगरकरांचा मोठेपणा. त्यांचें श्राद्ध करणारे सामाजिक बाबतींतही आगरकरांसारखे तर्कवश पण राजकीय बाबतींत मात्र कर्कश तर्क सोडून मवाळ बनलेले असा टिळकांनीं आक्षेप घेतला होता व तो बरोबर होता. आगरकरांचें लहानपणच काय पण त्यांचें सर्व आयुष्य गरीबींत गेलें. त्यांनीं आपल्या जीवाची चैन अशी कोणत्याहि प्रकारें कधीं केली नाहीं, व शिक्षक या नात्यानें आपलें कर्तव्य योग्य रीतीनें बजावून उरलेला सर्व वेळ आपल्या मनास पटणाऱ्या अशा विचारांचें चिंतन व उपदेश करण्यांत ते घालवीत, या दृष्टीनें पाहतां स्वतः टिळकांनींच म्हटल्याप्रमाणें "स्वार्थो यस्य परार्थ एव स पुमान् एकः सतामग्रणीः" या वचनाप्रमाणें आगरकरांची गणना महाराष्ट्रांतील मोठ्या मनुष्यांतच केली पाहिजे यांत शंका नाहीं.

भाग ९ वा

भांडणें व राजीनामा

१८८७ सालीं टिळक हे केसरीचे प्रत्यक्ष प्रकाशक व प्रसिद्धपणें संपादक झाले व आगरकरांना केसरी सोडावा लागला. हा टिळकांचा जय व आगरकरांचा पराजय झाला खरा. पण दैवहि याच सुमारास दुसरी एक गोष्ट घडवून आणण्यांत गुंतलें होतें; व ती घडून आल्यानें वरच्या जयापजयाचा उलटा वचपा निघणारा होता. ही गोष्ट म्हणजे टिळकांचें व सोसायटींतील इतर सभासदांचें जुळेनासें झाल्यामुळें टिळकांना सोसायटी सोडून द्यावी असें वाटूं लागलें. १८८९ सालीं त्यांनीं सोसायटींतून कांहीं महिन्यांची रजा घेतली. व ही रजा संपून परत आल्यावर फिरून कांहीं दिवसांनीं राजीनामाच दिला. हा राजीनामा टिळकांच्या स्वातंत्र्यप्रियतेचें निदर्शक होतें. तथापि, त्यांचे प्रतिपक्षी सोसायटींत कायम राहून स्वतः टिळकांना मात्र अनिच्छेनें सोसायटी सोडावी लागली. अर्थात् अनिच्छेनें आगरकरांनीं केसरी सोडला हा जसा त्यांचा पराभव, तसाच अनिच्छेनें टिळकांनीं सोसायटी सोडली हा त्यांचाहि एक प्रकारें पराभवच म्हटला पाहिजे.

डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीच्या तहाहयात सभासदांतून आपलें नांव काढून घेण्याचा निश्चय झाला असें टिळकांनीं १४ आक्टोबर १८९० रोजीं सोसायटीस लिहून कळविलें. त्यानंतर १५ डिसेंबर रोजीं टिळकांनीं सविस्तर राजीनामा लिहून सोसायटीकडे पाठविला, त्यांत आपण सोसायटी कां सोडीत आहों याचीं कारणें त्यांनीं दिलीं आहेत. हा राजीनामा हल्लीं सोसायटीच्या दप्तरीं आहे, पण आजवर तो प्रसिद्ध होण्याचें कारण नव्हतें. प्रसंगविशेषीं वादाच्या भरांत टिळकांनीं किंवा त्यांच्या प्रतिपक्षीयांनीं या राजीनाम्यांतील एकाद दुसऱ्या मुद्याचा उल्लेख जाहिर रीतीनें केलेला आहे. परंतु सर्व मुद्दे एकत्र सुसंगत रीतीनें आजवर लोकांपुढें आलेले नाहींत. याकरितां ते संक्षेपानें येथें देण्याचें योजिलें आहे.

प्रथम आपणास सोसायटी सोडावी लागत आहे याबद्दल खेद प्रदर्शित करून टिळक लिहितात, “ ११ वर्षांपूर्वीं आपणांपैकीं कांहीं लोक एकत्र आलों. आज इतके दिवस, आपणांपैकीं बहुतेकांनीं, कांहीं एक प्रकारचें ध्येय डोळ्यांपुढें

ठेऊन, मेहनत केली, विरोध सोसला, उपहास करून घेतला, निराशा गिळली, यामुळें आज सोसायटी सोडून जातांना मला किती दुःख होत असेल याची कल्पना तुम्हीच करा. निदान माझ्या तरी आयुष्यांतील महत्त्वाकांक्षा या सोसायटीचें काम म्हणजे शिक्षणविषयक काम करणें हीच होती. पण असें असूनहि अखेर नाइलाजानें मला ही संस्था सोडून जावें लागत आहे. अलीकडे आमच्यापैकीं कित्येकांत आपलें जुनें धोरण व तत्त्वें सोडण्याची प्रवृत्ति दिसून येत आहे. ज्या ज्या वेळीं ती दिसली त्या त्या वेळीं मीं तक्रार केली. पण एकमेकांनीं परस्पर टाकून बोलावें किंवा मनांत जळफळावें एवढाच त्याचा परिणाम झाला. मी ज्या गोष्टी नमूद करणार आहें, त्या क्षुल्लक आहेत व त्या कोणीहि मनावर घेऊं नये असें एखाद्यास वाटेल. पण लोकांना त्या क्षुद्र दिसल्या तरी आपल्या संस्थेच्या इतिहासाच्या दृष्टीनें मला त्या महत्त्वाच्या वाटतात. तुम्ही वाटेल तर त्यांना क्षुद्र म्हणा, पण या संस्थेच्या पुढील इतिहासांत तरी त्या घडून येऊं नयेत येवढेंच मी इच्छितों.

"जे हवे ते सर्व कागद मजपुढें नाहींत म्हणून कांहीं अंशीं मला स्मरणानेंच लिहावें लागत आहे. पण थोडक्यांत सांगावयाचें तर आज आपणांत जी फूट होत आहे तिचें मुख्य कारण हेंच कीं, आपले स्वभाव परस्पर जुळले नाहींत व अदमासाबाहेर द्वेष माजला. तहाहयात सभासद म्हणून संस्थेंत जे लोक घ्यावयाचे ते वेळोवळीं घेतांना आपण अधिक काळजी घेतली असती, किंवा कमी उदारबुद्धि दाखविली असती, तर बरें झालें असतें. मूळचीं तत्त्वें धर्मतत्त्वांप्रमाणें मानून, एक तीं कडकडीत पाळावीं तरी किंवा संस्था सोडून तरी जावें, अशी सक्ति आपण कित्येकांवर केली असती तर बरें झालें असतें. आपणां सर्वांत एकजण कोणीतरी मुख्य असून निदान त्याचें तरी आपण पूर्ण निष्ठेनें ऐकतों असें असतें तरीहि बरें झालें असतें. एकाच परंपरेचीं व विचाराचीं माणसें नसतां तीं अशा कामानिमित्त एकत्र येणें याचाच हा परिणाम. सोसायटीचे मूळ उत्पादक आम्ही समवयस्क होतों व ऐहिक तत्त्वांवर विशिष्ट कार्यांकरितां एकत्र जुळलों. जरी स्वभावभेद माहीत होता तरी, स्वार्थत्याग करून केवळ एक साध्य साधण्याकरितां एकत्र येत असल्यामुळें, स्वभावभेद कार्यांत विरून जाईल असेंहि वाटलें होतें. हातीं घेतलेलें काम अवघड, फळ दिसूं लागण्याला फार अवकाश, आपण माणसेंहि लहान दर्जाचीं, यामुळें आपण

मुख्य कार्याविषयीं निष्ठा व उत्साह दाखवूं तरच यश लाभेल, अशी मूक भावना, व प्रथम कांहीं दिवस सर्व गोष्टी सुरळीत चालल्याहि. यामुळें संस्थेच्या पदरीं फारसा पैसा नसतांहि तिचा बोज वाढला, व तिला नैतिक सामर्थ्य प्राप्त झालें. पण पुढें तत्त्वांचीं बंधनें सुटूं लागलीं, व्यक्तिमहात्म्य वाढूं लागलें, हितसंबंध फैलावूं लागले, इतर धंदे आपणांत शिरले, यामुळें आचारविचाराला व्यग्रता आली. वाद सुरू झाले, पक्ष बनले, मत्सर वाढला, द्वेष उत्पन्न झाला, तोंडमिळवणी कठीण झाली, स्वार्थत्याग, स्वावलंबन व साधेपणा यांची आमच्या आमच्यांत थट्टा सुरू झाली, व त्याचा कंटाळाहि येऊं लागला! डिसेंबर १८८९ मध्यें होळकरसरकारनीं दिलेल्या सातशें रुपयांसंबंधीं आगरकर व मी यांजमधील पत्रव्यवहार हें त्यांचें एक उदाहरणच होय.

" या संस्थेंत शिरतांना मूळ उद्देश काय होता हें माझ्या समजुतीप्रमाणें मी सांगतों. १८७९ च्या जुलै–ऑगस्ट महिन्यांत मी एल्‌एल. बी. च्या अभ्यासाकरितां डेक्कन कॉलेजांत जाऊन राहिलों होतों. तेव्हां आगरकर, भागवत, करंदीकर यांनीं व मी मिळून हिन्दी लोकांनीं मिशनरी पद्धतीनें खाजगी शाळा कां व कशा चालवाव्या याची चर्चा केली. अशा शाळा यशस्वी होण्याला स्वार्थत्याग हा असला तरच निभेल हें उघड होतें. सर्वांनीं एकच काम करावें, बरोबरीचे नात्यानें वागावें, श्रमविभाग सारखा व्हावा, खासगी नफ्याच्या बाबी ठेऊं नयेत–हा मार्ग अवघड दिसला तरी यशाला तोच नेणार याविषयीं आम्हां सर्वांचें एकमत होतें. त्याप्रमाणें आम्हीं पुण्यांतील एका पुढारी गृहस्थाला कळविलें कीं जास्तींत जास्ती पाऊणशें रुपये पगार देण्याची व्यवस्था होण्याइतका फंड आपण जमवीत असाल तर आम्ही जन्मभर शिक्षणाच्या कामाला वाहून घेण्यास तयार आहों, व असें झाल्यास शिक्षण कदाचित् मोफतहि देतां येईल. त्यांनीं आम्हांस उलट कळविलें कीं तुम्ही म्हणतां तें ठीक आहे. पण तुम्हीं कार्याला प्रत्यक्ष सुरुवात करून दाखविल्याशिवाय लोक मदत देण्याला पुढें येणार नाहींत. या उत्तरानें आमची निराशा झाली, पण आम्हीं आपला हेतु सोडला नाहीं.

" इतक्यांत विष्णुशास्त्री चिपळूणकर हे सरकारी नोकरी सोडून नवीन शाळा काढणार असें समजल्यावरून आम्हीं त्यांजकडे जाऊन आपला बेत कळविला. त्यांनींहि पुढाकार घेण्याचें कबूल केलें, व १८८० च्या प्रारंभीं शाळा उघडण्याचें

ठरलें. दरम्यान भागवत व करंदीकर यांच्या मनांत चलबिचल झाली, यामुळें विवक्षित गृहस्थांचीं नांवें न घालतां केवळ आपल्याच सहीनें शास्त्रीबोवांनीं १५ डिसेंबर १८७९ रोजीं शाळेचें जाहीरपत्रक काढलें. त्यांत मूळ हेतूंची कोणत्याहि तऱ्हेनें बडेजावी न करतां शिक्षण सुलभ व स्वस्त करणें येवढाच हेतु त्यांनीं लिहिला. ही बडेजावी केली नाहीं हेंच एकाअर्थी बरें झालें. कारण मनुष्याची बुद्धि स्थिर राहात नाहीं व निश्चय डळमळतो हें करंदीकर व भागवत यांच्या उदाहरणावरून तर दिसून आलेंच; पण खुद्द आगरकरांनाहि वरिष्ठ फेलोची जागा मिळतांच त्यांनींहि शाळेस येऊन मिळण्याचें काम एक वर्ष पुढें ढकललें. यामुळें ता. १ जानेवारी १८८० रोजीं शास्त्रीबोवा व मी असे दोघेच उरलों. इतक्यांत नामजोशीहि येऊन मिळाले व लोक त्यांच्याविरुद्ध अनेक प्रकारें बोलत असतांहि शास्त्रीबोवांनीं त्यांना घेतलें. नंतर आम्हांला येऊन मिळण्याविषयीं मी वामनराव आपट्यांना विनंति केली, पण त्यांनीं तेव्हां ती नाकारली. यामुळें अधिक माणसें मिळण्याविषयीं आमची प्रथम निराशाच झाली. पण पुढें आपटे यांचें दुसरीकडे मोठ्या नोकरीचें न साधल्यामुळें ते आमचेकडे आले. प्रथम कांहीं दिवस आम्हीं त्यांना आमच्याहून अधिक पगार दिला व पुढें आगरकर येऊन मिळतात असें पाहून आपट्यांनींहि कायम सभासद होण्याचें कबूल केलें. तथापि अवांतर कांहीं तरी काम करून अधिक पैसा मिळवावा अशी आपटे यांची इच्छा प्रथमपासून उघड दिसत होती व त्यांच्याच उपक्रमामुळें नामजोशी यांचें 'स्टार' हें वर्तमानपत्र घेऊन त्याचें नांव बदलून मराठा हें इंग्रजी व केसरी हें मराठी पत्र आम्ही सुरू केलें.

"१८८१ च्या प्रारंभीं आगरकर हे येऊन मिळाले व चिपळूणकर, मी, नामजोशी, आपटे, आगरकर मिळून एक शाळा व दोन पत्रें चालवूं लागलों. शास्त्रीबोवा हे स्वतः निवळ हेडमास्तर राहिले व आपट्यांकरितां आम्हास सुपरिंटेंडेंटची जागा निर्माण करावी लागली. तेथेंच थोडीशी उद्देशभिन्नता प्रथम दिसूं लागली. असो; प्रथम सर्वांना काम बरेंच पडत असे, पण पात्रतेप्रमाणें कामें वांटून दिलीं होतीं. क्वचित् मतभेद अगर जोराचा वादहि होई. पण सर्वांच्या डोळ्यांपुढें एकच कार्य असल्यामुळें तंटे झाले नाहींत. गरजेप्रमाणें कोणास कमजास्त पैसे लागल्यासहि आम्ही देत असूं. पहिल्या वर्षीं चिपळूणकर व मीं यांनीं एक पैहि घेतली नाहीं. १८८२ च्या मार्च महिन्यांत कोल्हापूर प्रकरण

उपस्थित झालें, पण या संकटानें आमच्यांत कांहीं वेळ एकीच अधिक झाली. समानहक्काचे प्रश्न यावेळीं पुढें आले नाहींत. बाहेरून लोकांचीहि मदत बरी झाली. यामुळें खटला होऊनहि संस्था निभावली. वासुदेवराव केळकर यांचा आमचा परिचय खटल्याच्या वेळींच झाला. ते व माधवराव गोळे १८८३ सालीं येऊन आम्हाला मिळाले. पण १८८२ च्या आक्टोबरमध्यें आम्ही तुरुंगांतून सुटून येतांच, किंबहुना आम्हास पानसुपारी झालेल्या जागींच आपट्यांनीं आम्हांस स्पष्ट सांगितलें कीं, यापुढें वर्तमानपत्राशीं कांहींएक संबंध न ठेवतां मी शालोपयोगी पुस्तकें हातीं घेणार. केसरी व मराठा हीं पत्रें चालविणें हें शाळेच्या दृष्टीनें अवांतर काम म्हटलें तरी शाळा काढण्याच्या मूळ हेतूस तें पोषकच होतें. पण पुस्तकें लिहिण्याची गोष्ट वेगळी. पुढें सप्टेंबरांत एज्युकेशन कमिशन पुण्यास आलें त्यावेळीं आपट्यांनीं संस्थेमार्फत जी साक्ष दिली तींत आमचा मूळ उद्देश मिशनऱ्यांसारखें निःस्वार्थीपणानें वागण्याचा व महाराष्ट्रभर शाळांचें जाळें पसरविण्याचा होता असें स्पष्ट सांगितलें होतें.

"आमचीं पहिलीं तीन वर्षें शाळा व वर्तमानपत्रें दृढमूल करण्यांत गेलीं, व त्याकरितां आम्हीं लोकांच्या शिव्या व उपहास यांचा वर्षाव सोसला. या गोष्टी पुढच्या सुखाच्या काळांत येऊन संस्थेस मिळालेल्या लोकांना काय माहीत ? १८८३-८४-८५ या तीन सालीं आम्हीं आपल्या संस्थांची घटना सुदृढ केली. कोल्हापूर-प्रकरणांतील कर्ज अद्यापि थोडेसें शिल्लक होतें; पण कर्ज असतें तेव्हां भांडणेंहि होत नसतात. यामुळें आम्हीं बनविलेली घटना स्थिरमूल होऊन त्यांत स्वार्थत्यागाचीं तत्त्वें आम्हांस गोंवतां आलीं. १८८४ च्या फेब्रुवारी महिन्यांत सर जेम्स फरगसन हे संस्थेला भेट देण्यास आले, व याच सुमारास आबासाहेब घाडगे कागलकर यांनीं संस्थेला उदार आश्रय दिला. गव्हर्नरसाहेबांपुढें जें उद्देश-पत्रक वाचण्यांत आलें त्यांतहि थोडा पगार घेऊन महाराष्ट्रभर शाळा पसरवणें व खाजगी कॉलेज काढणें हें ध्येय असल्याचें लिहिलें होतें. कॉलेजचा हेतु आमच्यासारखे स्वार्थत्यागी पदवीधर शिक्षक मिळविण्याचाच होता. घटनेच्या पोटनियमांत सर्वांनीं महिनाभर पगार थोडा घ्यावा व प्रसंगविशेषीं ग्रॅच्युटी घ्यावी आणि तीन हजार रुपयांचा विमा उतरावा असें ठरलें, या सर्व सूचनांत मी पुढाकार घेतला होता. या योजनेचा हेतु हा कीं, संस्थेबाहेरच्या उद्योगांत लक्ष घालण्यास किंवा प्राप्तीची इच्छा धरण्यास कोणास जागा राहूं नये.

" जेजुइट मिशनरी लोकांचे नियम याहूनहि अधिक कडक आहेत. त्यांच्या-हून आम्हाला अधिक मिळकत देऊं केल्यावर इतर लोभ न ठेवतां जर आम्हीं एकनिष्ठेनें काम केलें नाहीं, तर आम्ही स्वतःला देशभक्त म्हणवून घेण्यास काय अधिकार? असो. अशा रीतीनें १४ आक्टोबर १८८४ रोजीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी रजिस्टर झाली व १८८५ च्या जानेवारींत फर्ग्युसन कॉलेज निघालें.

" शाळा व कॉलेज दोहोंनाहि सरकारी ग्रँट मिळूं लागली; व सोसायटीची सांपत्तिक स्थिति सुधारली. मात्र सोसायटी रजिस्टर झाल्यामुळें आर्यभूषण छापखाना, केसरी व मराठा पत्रें हीं संस्थेच्या मूळ मालकीचीं असलीं तरी यापुढें वेगळीं ठेवावीं लागलीं. १८८५ पासून १८८९ पर्यंत संस्थेचें काम यंत्रांत बसल्यासारखें झालें. पण त्याचमुळें अवांतर गोष्टींकडे लक्ष लागण्यास सुरवात झाली. थोडें सुख मिळूं लागल्याबरोबर आमच्या जुन्या गरिबी स्थितीचा आम्हीच तिरस्कार करूं लागलों; व आम्हांला अधिक लाभ व्हावा अशी इच्छा झाली. सुस्थितींत येऊन मिळणाऱ्या नवीन सभासदांना तर ती अधिकच बाधली. नव्यांनीं जुन्यांना घेरलें व मिशनरी तत्त्वानें वागणाऱ्या लोकांचें बहुमत नाहींसें झालें. हेंच हल्लीं विकोपास गेलेल्या तंट्याचें मूळ कारण. एकदां भांडणें सुरू झाल्यावर कोणीं काय साधनें योजलीं हा मुद्दा गौण आहे. भांडणें उत्पन्नच कां झालीं हा मुद्दा मुख्य. २१ आक्टोबर १८८५ रोजीं प्रत्येक सभासदाच्या नांवावर निघणाऱ्या कमीजास्त हिशेबी बाक्यांवर तंटा झाला; व सर्वांचे पगार सारखे धरून हिशेब करावे व ज्याकडे बाकी अधिक निघेल त्यानें पैसे परत भरावे असें ठरलें. हें समतेचें तत्त्व दिसण्यांत बरें दिसलें पण पुढें त्यांतूनच वाद निघाला.

"१८८६ सालीं छापखान्यासंबंधाचे वाद सुरू झाले छापखान्याची सांपत्तिक स्थिति शाळेइतकी चांगली नव्हती. त्याचें कर्ज फिटत होतें पण वर्तमानपत्रांतील लेखकांना पगार सुटत नसे. आमच्यापैकीं कित्येक लोक आपला सगळा वेळ एक पै न घेतां छापखाना–वर्तमानपत्राकडे देत; व व्यक्तिविषयक मतें बाजूस ठेऊन संस्थेच्या सामुदायिक मतांना धरून चालत. पण इतर कित्येकांनीं पैसे मिळवण्याचे धंदे सुरू केले होते. यांतच वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध होणाऱ्या विषयांसंबंधीं मतभेदाची भर पडल्यामुळें, ज्याला मतांचा विटाळ होणार नाहीं

असा छापखाना मात्र सोसायटीकडे ठेऊन वर्तमानपत्रें तेवढीं वेगळीं काढावीं अशी सूचना पुढें आली. पण ती अव्यवहार्य ठरून छापखाना व पत्रें दोहोंचाहि संबंध सोसायटीनें तोडावा असें ठरलें. १८८६ च्या जूनचे सुमारास मीं संस्थेच्या विनंतीवरून हिशेब तपासून आढावे काढले व आक्टोबरमध्यें छापखाना, पत्रें व त्यांवरील कर्ज हीं सर्व वासुदेवराव केळकर यांनीं आपणांकडे घेतलीं. आगरकर केसरींत लिहिणारे, म्हणून त्यांना हें सर्व तुम्ही संभाळतां कां म्हणून विचारलें. पण ते म्हणाले मला एडिटर व्हावयाचें नाहीं व असलीं कर्जबाजारी छापखाना व पत्रें मला नकोत. हें सर्व बंदच कां कराना असेंहि ते म्हणत. पण केसरी लोकप्रिय असून चांगला चालत होता म्हणून पत्र बंद करूं नका, व दुसरा कोणीच नको म्हणत असेल तर मी सर्व जबाबदारी घेऊन तीं सांभाळतों, असें मी स्वतः म्हणत होतों. पण अखेर केळकरांनींच तीं घेतलीं. छापखान्याची व्यवस्था करण्यास मुंबईहून हरि नारायण गोखले यांस बोलावण्याचें ठरलें. पण ते, मीं मदत देण्याचें वचन दिलें तरच येणार, म्हणून माझें नांव केळकरांच्या जोडीला घालून, कारण पडेल तेव्हां मी वर्तमानपत्रांचा मालक आहेच (Next hypothecated owner) असें घेऊन चालावें असें ठरलें. तथापि गोखले व केळकर यांचा करार स्वतंत्र झाला. मी त्यांत नव्हतों.

“ छापखाना व वर्तमानपत्रें हीं वेगळीं केल्यामुळें आतां तरी तंटा संपेल असें वाटलें होतें. प्रथम सर्वांनीं ही व्यवस्था मान्य केली. पण पुढें आगरकरांना त्याचा पश्चात्ताप होऊन, आपलीं सामाजिक मतें जाहीर करण्याचें साधन हातचें गेलें असें त्यांना वाटूं लागलें. गोळ्यांप्रमाणें तुम्ही वाटेल तर आपल्या सहीवर लेख लिहा, केसरी तुमचाच आहे, असें त्यांना सांगण्यांत आलें. पण तें त्यांस पटेना. बरें वर्तमानपत्र तुम्हींच सांभाळा असें म्हटलें तर पैशाची जबाबदारी आपण घेणार नाहीं असें म्हणत. पण मतें एकाचीं व पैशाची जबाबदारी दुसऱ्याची हें कसें व्हावें ? आगरकर म्हणत कीं केसरीचीं जुनीं पुराणीं मतें आपल्या संस्थेचा नाश करतात, कारण सुधाकरांची सहानुभूति आपल्याकडून जाते. पण केळकर सहसा कोणास न दुखवितां लिहीत, व सोसायटींतील बहुमत त्यांच्या बाजूला असे, तरीहि आगरकर तक्रार करीत. एकदां रानड्यांवर आलेल्या टीकेबद्दल ‘गव्हर्निंग बॉडीं’त भांडारकरांनीं आक्षेप घेतला. तेव्हां आगरकर व गोखले

त्यांनीं पूर्वींची जूट फोडून वेगळा भाव दर्शविला, व भांडारकरांची साथ केली. केळकर म्हणत कीं, वर्तमानपत्रांतील मतें हीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीचीं मतें नाहींत, असें वाटेल तर मी जाहीर करतों. पण आगरकर म्हणत "तसें नाहीं, केसरी–मराठ्यांतील मतें व्यक्तिशः तुमचीं एकट्याचींच आहेत असें तुम्ही जाहीर करा." पण कोणता शहाणा संपादक असें करील ! वर्तमानपत्राला त्यांत कमीपणाच आहे. तात्पर्य, फिरून फूट पडली व भांडणें झालीं. आगरकर व गोखले यांना वाटे कीं, वजनदार व सुधारक लोक आपल्या बाजूचे. म्हणून ते इतरांना दुर्धा-रक म्हणूं लागले. शेवटीं त्या दोघांनीं मिळून १८८८ च्या आक्टोबर महिन्यांत स्वतंत्र आपलें म्हणून 'सुधारक' वर्तमानपत्र काढलें. पण अशा रीतीनें दोन वर्तमानपत्रांमुळें उत्पन्न झालेलें भांडण न तुटतां त्यांत तिसऱ्या वर्तमानपत्रानें उलट भरच घातली.

"त्यांतच आपट्यांच्या पुस्तकांचीहि भर पडली. आजवर आपटे हे एकटेच शालोपयोगी पुस्तकें काढीत असत. पण या सुमारास आर्यभूषण छापखान्याचे नवे मॅनेजर हरिपंत गोखले यांना नफ्याच्या दृष्टीनें 'संस्कृत डिक्शनरी' काढावी असें वाटलें. त्यांनीं प्रथम आपट्यांना विचारलें, व त्यांनीं नाहीं म्हटल्यावर गोखल्यांनीं मुंबईचे लक्ष्मणराव वैद्य यांना विचारलें. त्यांनीं आपट्यांच्या संमतीनें होय म्हटलें. यावेळीं आपटेही स्वतः एक संस्कृत डिक्शनरीच, पण मोटी डिक्श-नरी, तयार करीत होते. त्यांना या छोट्या डिक्शनरीचें वैषम्य वाटून त्यांनींहि स्वतःची एक छोटी डिक्शनरी काढली. छापखाना व सोसायटी यांचा फिरून तंटा निघाल्यामुळें मीं मध्यस्थी केली. पण आगरकरांनीं "तुम्ही आपट्यांचा द्वेष करतां" असें म्हणून माझ्यावरच उलट आरोप केला. मला जर आपट्यांचा द्वेष करावयाचा तर मीं स्वतःच नसती का एखादी डिक्शनरी काढली ! पण मला तें कर्तव्य नव्हतें. मीं छापखान्याचा सल्लागार या नात्यानें फायदेशीर म्हणून सल्ला दिला. तो आपट्यांना हितविरोधी वाटला त्याला मी काय करूं ? तात्पर्य, छापखाना वेगळा काढला तरी भांडण मिटलें नाहीं, याचें कारण सोसायटींतल्या सभासदांनीं बाहेरचें पत्करलेलें काम व त्यामुळें उत्पन्न होणारा हितविरोध. होळ-करांच्या ७०० रुपयांची तीच गोष्ट. कारण प्रथम ही रकम सोसायटीला देण्यांत आली असून, मागाहून त्यांतील ४०० रुपये आगरकरांना 'वाक्यमीमांसा' या पुस्तकाबद्दल बक्षीस द्यावे, व फक्त तिनशें रुपये सोसायटीच्या इतर

सभासदांनीं घ्यावे, असा हुकूम आणविण्यांत आला. नामजोशांचेंहि लक्ष असेंच शाळेबाहेरच्या उद्योगांकडे असे. पण त्यांना बाहेरचेंच काम सांगण्यांत आलें असल्यामुळें प्रथम तंटा झाला नाहीं. तथापि हळू हळू नामजोशांचीं बाहेरचीं स्वतःचीं कामेंच फार वाढलीं; व नामजोशी माझे स्नेही असतांहि त्याबद्दल त्यांस मी उघड दोष देत असें. आतां नामजोशी कॉलेजांत शिकवीत नसत यामुळें तें डोळ्यांवर येत नसे. पण कॉलेजच्या शिक्षकांचें तसें नाहीं. म्हणून बाहेरचें काम तरी करूं नये, किंवा त्या कामानें मिळणारे पैसे सोसायटीकडे जमा करावे, असा निर्बंध घातल्याशिवाय गत्यन्तर नाहीं. मिशनरी सोसायट्यांत असे नियम याचकरितां घालतात."

"शाळेकरितां पुस्तकें लागतील तीं कोणीं करावीं असा तंटा राहूं नये म्हणून १८८८ सालीं असा नियम करण्यांत आला कीं, जाहिरात देऊन पुस्तक मागवावें व चांगलें ठरेल तें विकत घ्यावें. पण पुढच्याच वर्षीं हा नियम मोडून सोसायटीनें गोखल्यांचें गणितावरील पुस्तक पत्करून मंजूरहि केलें."

"सोसायटीच्या सभासदानें पगार पोटापुरता घ्यावा असें प्रथम ठरलें होतें. ही रक्कम सुरवातीस ७५ रु. होती. पुढें दक्षिणफेलोशिपचा पगार लक्षांत घेऊन ही मर्यादा १०० पर्यंत वाढविली. हेंहि दुसऱ्याकरितांच केलें. कारण आगरकर व मी हे दोघे ४० रु. पगारावर कायमचे बांधून घेण्यास तयार होतों, व प्रथम कांहीं दिवस आम्हीं ४० रुपयेहि घेतले नाहींत. पण आगरकरांनीं पुढें मत बदलून, 'गरजेप्रमाणें पगार' हें तत्त्व टाकून देऊन 'संस्थेच्या सांपत्तिक स्थितीप्रमाणें पगार' हें तत्त्व पुढें आणिलें. हें पाहून मला आश्चर्य वाटलें; व आमच्या जुन्या स्वार्थत्यागाचें उदाहरण देतांच "तुम्हालाहि पूर्वीच्या वर्षांचा शिलकी पगार वाटेल तर देऊं" असें ते म्हणाले. पण पुढें पगार अधिक मिळावा म्हणून कांहीं आम्हीं आधींचा स्वार्थत्याग केला नव्हता. शिवाय सर्वांना सारखाच पगार म्हटलें म्हणजे, ज्याला अधिक गरज त्यानें बाहेर काम करावें असें ओघानेंच आलें. १८८७ च्या फेब्रुवारीच्या ५ व्या तारखेस, स्वतः आगरकरांना थोडा अधिक पगार हवा होता व ग्रॅच्युइटी घेणें त्यांना नापसंत होतें म्हणून, सर्वांचेच पगार सारखे वाढवावे अशी सूचना त्यांनीं आणिली. ही सूचना मंजूर होण्यांत माझा व्यक्तिशः नफाच होता, पण मीं सूचनेस विरोध केला. माझें तत्त्व असें होतें कीं, पोटापुरता पगार मिळत असेल तर संस्थेला ४ पैसे अधिक

मिळाले म्हणून लगेच आपला पगार वाढवून घेऊं नये. संस्था कायमची श्रीमंत झाली तर गोष्ट वेगळी. आगरकरांसच आज गरज असेल तर त्यांनीं वाटल्यास स्वतःपुरती ग्रॅच्युइटी घ्यावी. माझें म्हणणें लोकांना पटून आगरकरांनीं आपल्याकडे वळवून ठेवलेलें बहुमत त्यामुळें ढांसळलें. यामुळें आगरकरांना फार राग आला. त्यांनीं व गोखल्यांनीं आपला हेतु साधण्याकरितां नियम बदलण्याचाच घाट घातला. तेव्हां यापुढें संस्थेंत राहून भांडणें भांडत बसण्यांत अर्थ नाहीं, असें मला वाटूं लागलें. सोसायटीचे मूळ उद्देश उलथून पाडण्याला कच्चें बहुमत चालतें, पण सामान्य गोष्टीला मात्र सर्वानुमत पाहिजे हें अर्थात् विपरीत होय. शिवाय, आगरकर हे छापखान्याला ३०० रु. कर्ज देण्याला नाकबूल असतां, व नामजोशांनीं मागितलेल्या ग्रॅज्युइटीस विरुद्ध असतां, गोल्यखांना ३०० रु. कर्ज देण्याची सूचना त्यांनींच पुढें आणली. सोसायटीच्या सभासदांनीं शाळेबाहेर कसें वर्तन ठेवावें याविषयीं मतभेदहि सुरू झाला. ग्रॅन्ट मिळण्याकरितां हिशेब कसे ठेवावे याविषयीं वाद माजला. शाळेला हस्तकौशल्याचे शिक्षणाचा वर्ग व बोर्डिंग जोडावें कीं नाहीं, युरोपियन प्रोफेसर कॉलेजांत घ्यावा किंवा नाहीं, यावरूनहि, तंटे झाले. कॉलेज कोणीकडून तरी मोठें व्हावें, मग तत्त्व बुडालें तरी हरकत नाहीं, असें मत बनल्याचें दिसून येऊं लागलें. तात्पर्य, जुनीं तत्त्वें शिथिल झालीं इतकेंच नव्हे तर अगदीं तद्विरुद्ध अशीं तत्त्वें अमलांत येऊं लागलीं."

" मी आज चार वर्षें जुन्या नव्याची घडी बसविण्याचा प्रयत्न करीत आहें; पण प्रत्येक वेळीं तंटा निघून शेवट लागत नाहीं. म्हणून मीं कंटाळून १८८९ मध्यें सहा महिने रजा घेतली. त्या सालीं जूनमध्यें जुने तंट्याचे प्रश्न निघून समेट झाल्यासारखा वाटला. पण तो टिकला नाहीं. शाळेबाहेर कोणीं काम पत्करूं नये असें ठरलें असतांहि नियमाला अनेक अपवाद निर्माण करण्यांत आले. १८९० मध्यें पहिल्या बी. ए. चा वर्ग सुरू झाल्याकारणानें फिरून नव्या जबाबदारीमुळें एकी होईल असें वाटलें होतें; पण गोखल्यांना सार्वजनिक सभेच्या सेक्रेटरीचें काम पत्करूं दिल्यामुळें फिरून बेबनाव झाला. गोखल्यांपूर्वीं हीच जागा मला देऊं केली असतां मीं ती पत्करली नाहीं. शेवटीं १४ आक्टोबर १८९० रोजीं माझ्यासंबंधानें निंदाव्यंजक ठराव सोसायटीनें केल्यामुळें मला सोसायटींत राहाणें अशक्यच झालें. प्रत्येकाला त्याच्या मार्गांत मीं कांटा आहे असें वाटावें, माझे किरकोळ दोष फुगवून दाखवावे, व शेवटीं शिक्षक

म्हणून मी नालायक आहें इतकें म्हणण्यापर्यंत मजल यावी, मग राहण्यांत अर्थ काय ? मजवर दोषारोप केल्यानें मूलतत्त्वांचे वाद मिटूं शकत नाहींत. मी उर्मट किंवा टाकून बोलणारा असेन, पण तो मुख्य मुद्दा नाहीं. कित्येक म्हणतात कीं, निःस्वार्थीपणाचें हें नुसतें स्तोम असून माझा खरा हेतु आत्मश्लाघा व आत्मप्रतिष्ठा हा होय. पण मीं नवीन तत्त्वें वादाला काढलीं नाहींत, माझें भांडण जुन्या करितांच होतें; व त्यापासून आम्ही च्युत झालों कीं नाहीं हें कोणींहि पहावें. नव्या सभासदांना वाटतें कीं प्रतिष्ठेला चढण्याची डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी ही एक नुसती पायरी आहे. आम्ही जुने सभासद याकडे या दृष्टीनें पहात नाहीं. मूलतत्त्वाची हानि करून घेऊन शिवाय स्वार्थत्याग करण्यांत काय फायदा ! मूलतत्त्वांविरुद्ध झालेलें बहुमत कितपत मानावें हा प्रश्नच आहे. निदान बहुमतच विरुद्ध झालें तर सोसायटी तरी सोडून दिली पाहिजे. जुनीं तत्त्वें शब्दांनीं तुम्ही बदलीत नाहीं; पण त्याविरुद्ध आचरण मात्र करितां. समेटाचे मीं पुष्कळ प्रयत्न केले पण ते फुकट गेले. जी गोष्ट लोकांनीं करूं नये असें मी म्हणतों ती स्वतः मीं केली आहे असाहि एक आरोप मजवर येतो. मीं काँग्रेसचें काम कांहीं दिवस केलें पण तेव्हां मी प्रत्यक्ष रजेवर होतों, किंवा रजेचा बेत मीं जाहीर केला होता. १८८९ पूर्वीं मला काँग्रेसचें काम देण्यांत येत होतें. पण तें मीं नाकारिलें. मीं पहिल्या ९ वर्षांत कांहींच बाहेरचें काम केलें नाहीं. मला शाळेंतलें काम करून थोडीबहुत वकिलीहि करतां आली असती. छापखान्याचेंहि काम मीं मजकरितां केलें नाहीं. काँग्रेसचें काम अगदीं तात्पुरतें होतें. तसेंच बडतर्फ झालेल्या मामलेदारांसंबंधाचेंहि !"

"माझ्यामध्यें दोष नाहींत असें नाहीं. मी टाकून तोडून बोलून पुष्कळांना दुखविलें आहे. पण पुष्कळ वेळां तेंहि प्रतिक्रियेपुरतें. पण मी जें जें बोललों तें संस्थेच्या हिताच्या दृष्टीनें. असो; मी तुमच्यामध्यें राहण्यानें निरंतर भांडणें होण्यापेक्षां मीं सोडून जावें हें बरें. त्यामुळें मूलतत्त्वें बुडतील, पण भांडण तरी वांचेल. मीं आज शाळा सोडल्यामुळें सर्व जन्माचें ध्येय सोडलें असेंच मला वाटतें. पण त्याला इलाज नाहीं."

टिळकांचा हा राजीनामा २२ कलमी असून त्याचीं सुमारें चाळीस पृष्ठें आहेत. इतका विस्तृत राजीनामा देण्याचा मूळ टिळकांचा हेतु होता किंवा नाहीं, माहीत नाहीं. हा विस्तृत राजीनामा म्हणजे वस्तुतः राजीनाम्याचीं कारणें

सविस्तर दिलेली कलमबंद कैफियत आहे. हा राजीनामा ता. २१ नोव्हेंबर १८९० रोजीं डेक्कन ऐज्युकेशन सोसायटीच्या कौन्सिलापुढें निघाला. त्या वेळीं सभेंत खालील आशयाचे ठराव झाले:—

प्रोफेसर वामन शिवराम आपटे यांनीं प्रो. टिळक व प्रो. पाटणकर यांच्या राजीनाम्यासंबंधाचे कागदपत्र वाचून दाखविले. त्यावर कौन्सिलचे चेअरमन यांनीं सूचना केली कीं, टिळक व पाटणकर हे तहाहयात सभासदत्वाचा राजीनामा देऊन सोसायटी सोडून जात आहेत याबद्दल कौन्सिलला खेद वाटतो. त्यावर रावसाहेब विष्णु बाळकृष्ण सोहनी आणि डॉ. विश्राम रामजी घोले यांनीं अशी उपसूचना आणिली कीं, वरील प्रकारचा खेदप्रदर्शक ठराव करण्यापूर्वी, सदर दोघां गृहस्थांना राजीनामा देण्याचीं त्यांचीं कांहीं कारणें असल्यास तीं ता. ६ डिसेंबर १८९० पूर्वी, कळवावींत असें कळविण्यांत यावें. ही उपसूचना मंजूर झाल्यावर रावबहादुर माधवरावजी रानडे यांनीं टिळक व नामजोशी यांचे दरम्यान झालेला कांहीं पत्रव्यवहार वाचून दाखविला. टिळक व सोसायटीचे इतर सभासद यांच्या दरम्यान वादाचे जे मुद्दे असतील त्यांचा निकाल तिऱ्हाईत पंचामार्फत करून घेणें शक्य आहे किंवा कसें अशाविषयीं तो होता. पण तो प्रश्न तेव्हां तितकाच राहून, ता. १५ डिसेंबर १८९० रोजीं फिरून चर्चेस निघाला, तेव्हां वामनरावजी आपटे यांनीं असें सांगितलें कीं, हा वाद तोडण्याकरितां तिऱ्हाईत पंचाकडे देण्यापासून कांहीं फायदा होईल असें वाटत नाहीं. मग चेअरमन यांनीं टिळकांची कैफियत वाचावी असें सुचविलें. पण अखेर असा निर्णय झाला कीं, हे सर्व कागदपत्र योग्य त्या तजविजीकरितां कौन्सिलच्या म्यानेजिंग कमिटीकडे देण्यांत यावे.

डॉ. भांडारकर यांनीं टिळकांचा राजीनामा वाचून त्यावर खालील शेरा लिहून ठेविला होता. " टिळकांचा राजीनामा मीं वाचून पाहिला त्यावरून तो परत घेण्याविषयीं टिळकांचें मन वळवितां येईल असा संभव दिसत नाहीं. टिळक व सोसायटींतील त्यांचे सहकारी लोक यांच्या दरम्यान पुष्कळ वर्षांची तेढ वाढलेली आहे हें उघड दिसतें. टिळकांच्या म्हणण्याप्रमाणें सोसायटींत ज्या तत्त्वांवर तहाहयात सभासद घ्यावयाचें मूळ ठरलें होतें त्यांत पुढें फरक झाला कीं काय हें सांगतां येत नाहीं. निदान त्याची चर्चा करण्याचें कारण नाहीं. मात्र राजीनाम्यांतील एका

विधानाकडे दुर्लक्ष करून चालणार नाहीं. त्यांत म्यानेजिंग बोर्डावर अप्रामाणिकपणाचा सरळ आरोप केला आहे व बोर्डानें त्याला उत्तर देण्यास सांगणें कौन्सिलला प्राप्त झालें आहे." पुढें ता. २ फेब्रुवारी १८९१ रोजीं कौन्सिलची सभा झाली. तेव्हां मूळ टिळकांचें विधान व म्यानेजिंग बोर्डाचें उत्तर यांचा विचार होऊन सेल्बी साहेबांच्या सूचनेवरून असा ठराव करण्यांत आला कीं, 'टिळकांनीं केलेला आरोप सर्वस्वीं निराधार आहे असें कौन्सिलला वाटतें.' हा ठराव, गोखले व आपटे यांच्या सूचनेवरून, टिळकांकडे पाठविण्यांत आल्यावर त्यांनीं ता. १९ फेब्रुवारी रोजीं या ठरावास प्रत्युत्तर दिलें. त्याचा फिरून २८ एप्रिल १८९१ च्या सभेंत विचार होऊन सेल्बी व भांडारकर यांच्या सूचनेवरून असा ठराव करण्यांत आला कीं, सर्व गोष्टींचा विचार करतां कौन्सिलचें असेंच मत आहे कीं, अप्रामाणिकपणापर्यंत मजल नेण्याचा जो आरोप टिळकांनीं इतर सभासदांवर केला तो सर्वस्वीं निराधार आहे. वर सांगितलेल्या कोणत्याहि ठरावाविरुद्ध कौन्सिलच्या कोणाहि सभासदानें प्रतिकूल मत नोंदविल्याचें दिसत नाहीं. या शेवटच्या ठरावावर मात्र प्रो. धारप यांनीं कोणत्याच बाजूला मत दिलें नाहीं असा उल्लेख नमूद आहे.

टिळकांचा राजीनामा इतका विस्तृत आहे कीं, त्यासंबंधानें वेगळें लिहिण्याचें असें कांहींच उरत नाहीं. व त्यांच्या प्रतिपक्षीयांकडून या कैफीयतींतील मुद्दे खोडून टाकून केलेलें सविस्तर असें विवेचनहि कोठें पाहण्यांत आलें नाहीं. टिळकांनीं सोसायटी सोडल्याचा उल्लेख अखेरपर्यंत पुण्यांतील वादांतून केव्हां केव्हां आला. १९१६ सालीं टिळकांच्या ज्युबिलीच्या प्रसंगीं, अभिनंदनपर असा 'बाल-शिक्षण-माले' चा 'टिळक अंक' पुण्यांतील गणेश महादजी घाटवळ यांनीं काढला त्यांत टिळकांनीं डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी कां सोडली या विषयावर एक लेख हरि रघुनाथ भागवत यांनीं लिहिला. त्यांतील कांहीं विधानांसंबंधानें ज्ञानप्रकाश वगैरे पत्रांतून वाद झाला. तसेंच १९१९ सालीं टिळक विलायतेहून परत आल्यावर त्यांना मानपत्र देण्याचा समारंभ झाला त्या प्रसंगीं टिळकांनीं राजीनाम्यांत काय लिहिलें काय न लिहिलें याविषयीं वादाची थोडी चकमक झडली. परंतु टिळकांच्या राजीनाम्यांतील मुख्य मुद्यासंबंधानें साधक बाधक अशी चर्चा कोठें झालेली आढळत नाहीं. टिळकांच्या पक्षपाती लोकांनीं त्यांना चांगलें म्हणावें व आगरकरांच्या पक्षपाती लोकांनीं आगरकरांना चांगलें

म्हणावें! पण या पक्षपाती समर्थनाशीं राजीनाम्यांतील मुख्य मुद्यांचा कांहींएक संबंध पोंचत नाहीं.

सामाजिक सुधारणेसंबंधीं आगरकर व टिळक यांचा जो वाद केसरीच्या संपादकीय क्षेत्रांत चालू होता त्याचा निकाल १८८७ सालींच लागला होता. केसरीचें संपादकत्व निर्विवादितपणें टिळकांकडे आलें होतें व आगरकरांनींहि आपलें स्वतंत्र वर्तमानपत्र काढून आपल्या मतस्वातंत्र्याला खास मालकीची व चौचाकी गाडी खुशाल जाईल येवढी मोठी वाट करून दिली होती. अर्थात् छापखाना–वर्तमानपत्रें हा सोसायटींतील संकीर्ण कलहाचा एक विषय असला तरी टिळक–आगरकरांपुरता तो संपला होता. यामुळें टिळकांच्या राजीनाम्यांत या वादाचा महत्त्वानें उल्लेख नाहीं. उरलेला व खरा वाद सोसायटीच्या रचनेच्या मूलतत्त्वांसंबंधाचा होता. यांतील एक मूलतत्त्व असें कीं, सोसायटीच्या प्रत्येक सभासदानें आपला सर्व वेळ व बुद्धि सोसायटीलाच दिली पाहिजे. या वादांत आगरकर हे टिळकांचे प्रतिपक्षी म्हणून सामील असले तरी खरे प्रतिपक्षी आपटे, गोखले वगैरे मंडळीच होती. आपटे यांची ते सोसायटींत आले तेव्हांपासूनच या तत्त्वाच्या बंधनापासून मुक्तता झाली होती; व गोखले वगैरे मंडळी ही नवीन असल्यानें त्यांना या बंधनापासून मुक्तता झाल्यास हवी होती. येऊन जाऊन आगरकर हेच काय ते असे एक गृहस्थ होते कीं, जे टिळकांबरोबर मूळच्या संकल्पांत सामील होते, व ज्यांच्यावर टिळकांना मूळ संकल्पाची सक्ती करितां आली असती. पण आगरकर हे मनानें खंबीर व स्वार्थत्यागी होते तरी केवळ परिस्थितीमुळें मूळसंकल्पांतील बंधन ढिलें करण्याकडे त्यांची प्रवृत्ति होऊं लागली. दुसरें कारण हें कीं आपटे, गोखले वगैरे मंडळींच्या कारणानें सोसायटींतील बहुमत या प्रभृतींचेंच बनलें. या तत्त्वाच्या मुद्यावर बहुमत आपल्याविरुद्ध आहे ही गोष्ट टिळकांना कबूल होती उलट त्यांचें म्हणणें असेंच होतें कीं, अशा प्रश्नावर बहुमत असलें तरी मूळ तत्त्व सोडण्यांत येऊं नये, तें अमलांत रहावें, असें म्हणण्याचा अल्पसंख्याक लोकांना हक्क असावा.

करड्या दृष्टीनें पाहिलें तर टिळकांचें म्हणणें बरोबर होतें, पण संस्थेंतील बहुमताला बदलतां येत नाहीं अशी गोष्ट सहसा नसते. येऊन जाऊन मोठ्यांत मोठें उदाहरण म्हटलें म्हणजे एकाद्या कंपनीच्या मेमोरँडम ऑफ असोसिएशनसूचें. पण जरूर तितकें बहुमत मिळालें असतां थोडेसे कागदी घोडे नाचवून कंप-

त्यांची उद्देशपत्रिकाहि बदलतां येते. आतां टिळकांचा आग्रह बरोबर किंवा चूक असला तरी बहुमतापुढें ते कांहीं करूं शकत नव्हते. यामुळें स्वतः त्यांनाच राजीनामा द्यावा लागला व तो त्यांनीं दिलाहि. हें व्हावयाचें तसेंच झालें. पण डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी ही जेजुइट लोकांच्या धर्मसंस्थांप्रमाणें चालविण्याचा मूळ उत्पादकांचा संकल्प होता हें जें टिळकांचें विधान तें उलट पुराव्यानें कोणी खोडून काढलेलें पाहण्यांत आलेलें नाहीं. तसेंच आगरकरांसंबंधानें, म्हणजे इंदूर-सरकारकडून मिळालेल्या ७०० रुपयांच्या देणगीसंबंधानें टिळकांनीं असें स्पष्ट विधान केलें होतें कीं, इंदूरकर महाराजांकडून उभयतांना बोलावणें आलें तेव्हां ते कांहीं तरी रक्कम देणगी म्हणून देतील अशी उभयतांना कल्पना आली; पण संभावनेदाखल मिळणारी रक्कम स्वतःकरितां न घेतां केवळ संस्थेकरितांच स्वीकारण्याचा संकल्प, जाण्यापूर्वीं स्पष्टपणें करूनच, आपण महाराजांकडे गेलों; पण पुढें रक्कम मिळाल्यावर आगरकरांचें मन पालटलें व शेवटीं आगरकरांनीं आपल्या हिश्याची रक्कम खासगीकडे घेतली व टिळकांनीं ती घेतली नाहीं. या स्पष्ट विधानांना खुद्द आगरकरांनीं किंवा इतरांनींहि कलमवार स्पष्ट उत्तर दिलेलें नाहीं. टिळकांनीं देणगीचा आपला हिस्सा सोसायटीकडे जमा केला कीं नाहीं ही गोष्ट निर्विवाद पुराव्यानें सिद्ध होणारी आहे, व ती खरी असेल तर महाराजांकडे जाण्यापूर्वीं केलेल्या संकल्पाच्या टिळकांच्या विधानाला उघडच खरेपणा येतो. केवळ आगरकरांना कमीपणा देण्याकरितां आपली निम्मी रक्कम सोसायटीकडे जमा करण्याचा डाव कपटानें खेळून टिळकांनीं आगरकरांना तोंडघशीं पाडलें असेल असें मानण्यास आधार नाहीं.

शाळेला ग्रँट घ्यावी कीं नाहीं हाहि या वादांतील एक मुद्दा म्हणून पुढें येत असतो. सरकारी ग्रँट घेतल्यानें शिक्षणसंस्थांच्या चालकांचें स्वातंत्र्य नष्ट होतें याकरितां सरकारी मदत घेऊं नये असें टिळकांचें म्हणणें; व ग्रँट घेण्याला हरकत नाहीं असें इतरांचें म्हणणें. हा एक मुद्दा राजीनाम्याला कारणीभूत होता किंवा नाहीं असा वाद १९१९ च्या कलहांत पुढें आला होता. परंतु खुद्द राजीनाम्यावरून पाहतां या मुद्याला महत्त्व दिलें गेलें नव्हतें. सरकारी ग्रँट शाळेला किंवा कॉलेजला घेऊं नये असें टिळकांचें म्हणणें असणें शक्य नाहीं. सरकारचा पैसा झाला तरी तो लोकांचाच, मदतीच्या रूपानें तो मिळेल तेवढा घ्यावा, पण तो घेण्यानें स्वातंत्र्य कितपत जातें व कितपत राहतें हा सूक्ष्म प्रश्नच काय तो टिळ-

कांच्या व इतरांच्या दरम्यान वादाचा होऊं शकला असता. या वादांत मतांची कसोटी पाहण्याची वेळ टिळक हे सोसायटी सोडून जाईपर्यंत कधीं आली नव्हती असें आम्हांस वाटतें. या मुदतींत शाळा व कॉलेज यांची प्रगतीच एकसारखी सुरू होती. सरकारची मदत घेण्यांत येत होती, व सोसायटीच्या लोकांविषयीं सरकारचें मन अद्यापि कलुषित झालेलें नव्हतें. यामुळें सरकारनें शिस्तीचा कांटे-लगाम खेंचला व सोसायटीच्या तोंडाला जखम झाली असें कधींच घडलें नाहीं. याची खरी कसोटी १८९७ सालीं व त्यापुढें आली. तेव्हां टिळक सोसायटींत असते तर मात्र पूर्वी कधीं न निघालेला हा वाद निघाल्याशिवाय राहिला नसता; व तो निघाला असता तर टिळकांचे व इतरांचे अभिप्राय कसे पडले असते व कोणीं काय केलें असतें याची कल्पना वाचकांना आम्हीं न सांगतांच येईल. कसेंही असो; १८८९ सालीं ग्रँटच्या या प्रश्नाला प्रत्यक्ष महत्त्व आलेलें नव्हतें येवढी गोष्ट निर्विवाद आहे.

असो; राजीनाम्यांतील किरकोळ गोष्टी सोडून दिल्या असतां मुख्य तत्त्वाचा असा एकच मुद्दा राहतो; व तो हा कीं सोसायटीच्या सभासदांनीं फावल्यावेळीं शिक्षणाव्यतिरिक्त कामें पत्करावीं कीं नाहीं व त्या कामांपासून होणारी द्रव्यप्राप्ति खासगी मानावी कीं नाहीं. टिळकांच्या राजीनाम्याचा सर्व झोंक असा कीं हा तत्त्वाचा वादच फुटीला खरा कारणीभूत झाला. आमच्या मतें तत्त्वाचा वाद खरा होता तरी इतर बाबतींत सोसायटीच्या सभासदांचीं मनें परस्पर कलुषित झालीं व व्यक्तिद्वेष माजला, तो माजला नसता तर, हा तत्त्वाचा वाद दुस्तर झाला नसता. नामजोशी व टिळक यांचीं तरी सर्वच तत्वें कोठें जुळणारीं होतीं ? पण असें असतांहि त्यांचें व टिळकांचें अखेरपर्यंत भांडण न होतां निभलेंच कीं नाहीं ! त्याचप्रमाणें आपटे, आगरकर यांचें व टिळकांचें इतर बाबतींत जुळलें असतें तर या तत्त्वाच्या बाबतींत त्यांचें भांडण इतकें विकोपास गेलें नसतें. पण या सर्व लोकांचीं मनें परस्पर इतकीं बिनसून गेलीं होतीं कीं एका खासगी बैठकीस त्यांचें बसणें उठणें बंद पडत चाललें होतें; व शाळेंत एके ठिकाणीं बसणें भागच पडे तेव्हांहि भांडणें इतकीं विकोपास जात कीं, एखाद्या वेळीं विद्यार्थ्यांनींहि ती गम्मत पहात बसून आपापसांत टीका करावी. परस्परांना दोष देण्याघेण्याची प्रवृत्ति एकदां सुरू झाली म्हणजे निमित्ताला वाण पडूं शकत नाहीं. पगारवाढ किंवा पैशाची वांटणी या बाबतींत टिळकांनीं मोडता घालावा. व अवक्कशीरपणा,

कामांत कुचराई, असले आरोप करून आपटे प्रभृतींनीं टिळकांना कमीपणा आणण्याचा प्रयत्न करावा, अशा गोष्टी हरहमेश घडत. आणि लढाईत योध्यां-पेक्षां बाजारबुणगेंच अधिक हानि करितें, या म्हणीप्रमाणें तत्त्वापेक्षां व्यक्ति-विषयक कुरबुरीमुळेंच सोसायटींतील एकी नष्ट होऊन टिळकांना राजीनामा द्यावा लागला.

तत्त्वतः बहुमताचा सिद्धान्त मान्य करणारे असे टिळक असले तरी, उलट-मताच्या लोकांत निमूटपणें बसून वागणें किंवा वादांत मौन स्वीकारणें या गोष्टी त्यांच्या स्वभावांतच नव्हत्या. शेवटीं बहुमत विरुद्ध असल्याकारणानें वाद व मानहानि यांची वाढ होऊं लागली व इतकेंहि सोसून मनानें मानलेलें ध्येय साधत नाहीं तें नाहींच, असें पाहून टिळकांनीं राजीनामा दिला हेंच बरें केलें, असें म्हणावें लागतें. कारण एरवीं त्यांच्या स्वभावाला सुख लागलें नसतें; व शाळेबाहेर पडल्यानें त्यांचे हातून जें उत्कट राजकीय कार्य घडून आलें तें घडलें नसतें. बरोबरीचा दर्जा व बरोबरीचें कर्तृत्व ज्यांचें आहे अशा लोकांत पुष्कळ वेळ नांदून काम करणें हें टिळकांना साधत नाहीं, जेथें जाईन तेथें मी माझेंच चालवीन असा त्यांचा आग्रह असतो व तोच फुटीला कारणीभूत होतो, असा त्यांच्या प्रतिपक्षाचा एक कायमचा आरोप त्यांच्यावर होता; व तो खरा मानला तर टिळकांनीं राजीनामा देऊन बाहेर पडणें हें जसें श्रेयस्कर तसेंच शहाणपणाचेंहि होतें असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. कसेंहि मानलें तरी ज्या ध्येया-करितां टिळकांनीं वकिली वगैरे न करितां शिक्षणसंस्था काढली तें ध्येय सुमारें आठ वर्षांतच टाकून देऊन त्यांना आपल्या आयुष्यक्रमाची दिशा बदलावी लागली येवढें निश्चित आहे.

भाग १० वा

क्रॉफर्ड प्रकरण

डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी सोडण्याचा निश्चय टिळकांच्या मनानें जसजसा होऊं लागला तसतसें बाहेरच्या सार्वजनिक कामांत पडण्याची योजना ते मनानें करूं लागले. राष्ट्रीय सभेचें काम हें त्यांपैकीं एक होतें. १८८५ सालची पहिली राष्ट्रीय सभा पुण्यास भरावयाची होती, पण ती कांहीं कारणानें पुण्यास भरली नाहीं. पुढें तीन वर्षें राष्ट्रीय सभा बाहेरच्या प्रांतांतून म्हणजे कलकत्ता, मद्रास, अलाहाबाद, वगैरे ठिकाणीं फिरून आल्यावर पुन्हां मुंबईची पाळी आली तेव्हां १८८९ सालची राष्ट्रीय सभा पुण्यास भरवावी असा बूट निघाला. याही वेळीं थोडासा मतभेद होऊन मुंबईकर पुढारी पुण्याचा हक्क बुडवून ती सभा फिरून मुंबई शहरींच भरवतील असा रंग दिसूं लागला. पुणेंकरांना याचें सहजच वैषम्य वाटलें. लोकमान्यतेस पात्र झालेल्या बुद्धया व पोक्त सार्वजनिक सभेचें ठाणें पुण्यास आहे, सबब पहिला नाहीं तरी निदान दुसरा मान मुंबईनें पुण्यास द्यावा असा हक्क पुणेंकर सांगूं लागले. यासंबंधीं पुण्यास खासगी सभा भरली तींत राष्ट्रीय सभेकरतां बुडित खर्चाची गोष्ट निघतांच २५ शें रुपयांचे आंकडे जागचे जागीं पडले; व मुंबईकरांचें मन न दुखवितां पुण्यास सभा आणावी अशाविषयीं मुंबईस जाऊन खटपट करण्याकरतां बळवंतराव टिळक व माधवराव नामजोशी यांना पुणेकरांनीं आपले वकील म्हणून पाठविलें. पण ही वकिली अखेर साधली नाहीं.

तथापि वरील गोष्टीवरून हें दिसून येईल कीं, रा. ब. रानडे वगळले असतां पुण्याचें राजकीय बाबतींतलें पुढारीपण टिळकांकडेच येऊन राहिलें होतें. मात्र त्यांच्या जोडीला माधवराव नामजोशी यांचाही निर्देश केला पाहिजे. कारण यापूर्वीं दोन तीन वर्षेंपर्यंत, म्हणजे फर्ग्युसनसाहेबांच्या कारकीर्दीची अखेर व रे साहेबांच्या कारकीर्दीची अव्वल, या अवधींत नामजोशांनीं आपल्या उद्योगप्रियतेनें पुढारीपण मिळविलें होतें. पुण्यास राष्ट्रीय सभा झाली असतां रा. सा. मंडलीक यांना अध्यक्षस्थान द्यावें असें पुणेंकरांचें मत होतें. पण सभा मुंबईसच

ठरली व रा. सा. मंडलीक हे ता. ९ मे १८८९ रोजीं वारले. यामुळें पुणेंकरांचे सर्वच बेत ढांसळले. या सालीं मुंबई इलाख्याची दुसरी प्रांतिक सभा भरविण्याचा मान मात्र पुण्यास मिळाला. या सभेची व्यवस्था जुन्या प्रांतिक काँग्रेस कमिटीकडेच असे. पण या काँग्रेस कमिटीचा कारभार बराचसा शिथिल असल्याची तक्रार होती. बाहेर गांवाहून प्रतिनिधी मंडळी बरीच आली; पण खुद्द पुणें शहरच्या वतीनें प्रतिनिधींची निवडणूकहि झाली नाहीं ! मुंबईचे पुढारी सभेस आणण्याचाहि प्रयत्न झाला नाहीं. या गोष्टींनीं जुन्या व्यवस्थेस एक प्रकारें दूषणच लागलें, व त्यांत बदल करण्याकरतां पुढील प्रांतिक सभेचे सेक्रेटरी म्हणून टिळक, नामजोशी, व गोपाळराव गोखले या त्रिवर्गाची नेमणूक झाली. रा. ब. रानड्यांचें शिष्यत्व पत्करून व आगरकरांचे स्नेही आणि सुधारकाचे संपादक या नात्यानें गोपाळराव गोखल्यांनीं सार्वजनिक चरित्रांत प्रवेश केला होता; व त्यांच्या तरतरीतपणावरून त्यांच्या कर्तृत्वाविषयीं लोकांच्या मनांत आशा उत्पन्न होऊं लागली होती.

राष्ट्रीय सभेसंबंधाचें पुणें प्रांतांत खटपट करण्याचें काम १८८९ पासून टिळकांकडे आलें तरी तें अर्थात् फार अल्प ह्मणजे केव्हां तरी करण्याचें व अगदीं थोड्या वेळांत किंबहुना फावल्या वेळांत केव्हां तरी उरकण्यासारखें होतें. पण याशिवाय दुसरी एक महत्त्वाची कामगिरी टिळकांकरितां या सुमारास आपोआप निर्माण होत होती. व ती टिळकांनीं जरी यदृच्छेनें पत्करली तरी तिनें थोडक्यांत टिळकांच्या अंगचे कर्तेपणाचे गुण लोकांच्या निदर्शनास आणले. ही कामगिरी म्हटली म्हणजे क्रॉफर्ड प्रकरणासंबंधाची होय. या कामगिरीचे दोन भाग होते. एक क्रॉफर्डसाहेबांच्या लांचलुचपतीचे प्रकार जाहीर रीतीनें सिद्ध करून नाकानें वांगीं सोलणाऱ्या युरोपिअन लोकांची नीतिमत्ता कितपत असते हें चव्हाट्यावर आणावयाचें. पण या कामीं स्वतः मुंबईसरकारनेंच पुढारीपण घेतलें असून टिळकांसारख्या खाजगी लोकांनीं करण्याची कामगिरी थोडी होती. तथापि दुसरी कामगिरी अधिक अवघड व हिन्दी लोकांच्या हिताची होती. ती कामगिरी ह्मणजे ज्या मामलेदार वगैरे लोकांनीं क्रॉफर्डसाहेबांस लांच चारल्याच्या जाहीर कबुल्या सरकारच्या सांगण्यावरून दिल्या व स्वतःस दोषी ठरवून घेतलें त्यांना सरकारानें पुढें अंगाबाहेर टाकल्यावर त्यांचेवर फौजदारी खटले होऊं नयेत, व त्यांना मिळालेल्या माफीबरहुकूम त्यांचे अधिकार

निदान पगार कायम रहावेत अशाविषयीं खटपट करणें ही होय. व्यक्तिशः टिळक व क्रॉफर्डसाहेब यांचा अर्थाअर्थी कांहीं संबंध नव्हता. पुण्याच्या पुढारी गृहस्थांपैकीं एकाचाच क्रॉफर्डसाहेबांशीं स्नेह, व तोहि जीवश्च कंठश्च असा स्नेह होता. हे गृहस्थ सितारामपंत चिपळूणकर हे होत. टिळकांचा क्रॉफर्डशीं संबंध म्हटलाच तर त्यांच्या वडिलांचे, म्हणजे एका अर्थानें स्वतः त्यांचे, हजार दोन हजार रुपये रत्नागिरी येथील सॉ मिल कंपनींत बुडाले यापुरताच पूर्वी आलेला होता. परंतु ती गोष्ट मनांत ठेवून टिळक क्रॉफर्ड प्रकरणांत पडले असा अर्थ नाहीं. पण क्रॉफर्ड प्रकरणीं टिळकांनीं जें काम केलें त्याचा सूड क्रॉफर्ड साहेबांनीं मात्र पुढें उगवून घेतला. तो असा कीं, १८९७ सालीं टिळकांना शिक्षा झाली हें विलायतेस क्रॉफर्डसाहेबांना कळतांच त्यांनीं सर्व चित्पावन ब्राह्मणांवर, विशेषतः पुण्यांतील चित्पावनांवर व पुणेरी वर्तमानपत्रांवर हे सर्व दुष्ट आहेत, सर्प आहेत, उकिरड्यावर लोळणारे आहेत वगैरे शेलक्या शब्दांनीं यथेच्छ तोंडसुख घेऊन एक भिकार चोपडें प्रसिद्ध केलें व तें आपल्या खर्चानें वांटलें.

असो. टिळकांनीं क्रॉफर्ड प्रकरणीं कोणती कामगिरी केली हें सांगण्यापूर्वी क्रॉफर्ड प्रकरण हें काय होतें याची थोडक्यांत संगतवार माहिती देणें योग्य होईल. क्रॉफर्डसाहेब हे एक अस्सल इंग्रज सिव्हिलियन होते. ते मोठे बुद्धिमान् असत. पण बुद्धिमान् मनुष्यांच्या अंगीं असणारा आळसहि त्यांच्या अंगीं पूर्णपणें वसत होता. महिना महिनाभर ख्याली खुशालींत रहावें, व काम तुंबलें म्हणजे एखाद्या रात्रीं अवशींच्या प्रहरीं टेबलावर एका बाजूस शेलक्या प्रकरणांचा डोंगर रचावा, दुसरे बाजूस दारूच्या बाटल्या व सिगारेटच्या पेट्या ठेवून द्याव्या; व उजाडेपर्यंत तीं प्रकरणें, ती दारू व त्या बिड्या सर्व संपवून सूर्योदयाच्यावेळीं साहेबांनीं पांघरूणांत शिरून ऐन मध्यान्हीची मध्यरात्र करावी, असा त्यांचा प्रघात असे. ते लिहिणार मोठे फर्डे असत; व त्यांचे कित्येक भाविक भुत्ये, साहेब एकाच वेळीं डाव्या उजव्या हातानें निरनिराळे दोन दोन रिपोर्ट किंवा शेरे लिहूं शकतो असें मानीत. त्यांचा स्वभाव अत्यंत खर्चिक असून ते ज्या ज़िल्ह्यांत असतील त्या जिल्ह्यांतील सुखावलेल्या सर्व युरोपियन स्त्रीपुरुषांचा अड्डा त्यांच्या बंगल्यांत कायमचा पडलेला असे. या स्त्रीवर्गाला जिच्या तिच्या लायकीप्रमाणें मोत्यांच्या हारापर्यंतहि क्रॉफर्ड साहेबांकडून देणग्या मिळत. हा सर्व

पैसा डोळस पगारांतून किंवा आंधळ्या भत्त्यांतूनही पुरा पडणें अर्थातच शक्य नव्हतें; व लांचलुचपतीची खोड साहेबमजकुरांना अगदीं पहिल्यापासूनची होती. या लांचापैकीं कांहीं ते कर्ज म्हणून घेत व कांहीं देणगी म्हणून स्वीकारीत. पण त्यांच्यातर्फें एक गोष्ट सांगणें न्यायाचें होईल; ती ही कीं, त्यांचा स्वभाव खरोखर दिलदार व सरदारी असून, त्यांनीं ज्यांचा लांच घेतला त्यांचींच काय पण ज्यांचा न घेतला त्यांचींहि कामें करून दिलीं. त्यांनीं कोणाच्या डोक्यांत दगड घातला असेल तर तो सरकारच्याच. किरकोळ नोकऱ्या वगैरे तर बोलावयासच नको; पण जमिनीच्या देणग्या व वतनाच्या सोडवणुकी या त्यांच्या इतक्या आजवर कोणत्याही साहेबानें दिल्या किंवा केल्या नाहींत. नेटिव लोकांत मिळून मिसळून वागण्याची त्यांची हातोटी कांहीं विशेषच होती. त्यांतल्यात्यांत कोंकणप्रांत हा त्यांना फार प्रिय वाटे. रत्नागिरी ही ते आपल्या जन्मभूमीप्रमाणें मानीत. अस्सल कोंकणी मराठी भाषा तर ते इतकी उत्कृष्ट बोलत कीं, पडद्याआडून ऐकल्यास युरोपियन बोलतो कीं नेटिव बोलतो हें कोणासहि कळून यावयाचें नाहीं. रत्नागिरी येथील सुप्रसिद्ध धनिक सावकार काका फडके यांना ते प्रत्यक्ष चुलत्याप्रमाणें मानीत; व लहर लागेल तेव्हां अभावितपणें काकांच्या माजघरापर्यंत जाऊन बसून गोष्टी बोलून हवा तो पदार्थ मुद्दाम मागून घेऊन खात असत असें म्हणतात. तात्पर्य नेटिव लोकांशीं इतक्या खेळीमेळीनें वागणारा दुसरा कोणी सिव्हिलियन झाला नाहीं ही गोष्ट अगदीं निश्चित होय.

एवंगुणविशिष्ट अशाहि क्रॉफर्डसाहेबांच्या दोषांची बाजू फार दिवस झांकून रहाणें मात्र शक्य नव्हतें. ज्या मानानें जनतेंत त्यांचे मित्र त्या मानानें सरकारदरबारीं त्यांचे शत्रू वाढले. कोणी साहेब हा सरकारचें नुकसान करतो म्हणून नाराज, कोणी हा गोऱ्या लोकांच्या नीतिमत्तेला काळिमा लावतो म्हणून रुष्ट, कोणी हा नेटिवांशीं फाजील सलगीनें वागून अधिकारी इभ्रतीस बट्टा लावतो म्हणून नाखुष, व कोणी आपल्या घरच्या बायकांस यानें दिलेल्या मौल्यवान देणग्यांच्या कारणानें मनांतून खट्टू व क्रुद्ध. क्रॉफर्डसाहेबांच्या अपराधांचें माप शिग भरून सांडायला लागण्यास अर्थातच पुष्कळ दिवस गेले. ज्या बेअब्रूच्या भावनेनें वरिष्ठ साहेब लोकांना क्रॉफर्डसाहेबांचें करणें मनांतन आवडत नसे तीच बेअब्रू चव्हाट्यावर येण्याच्या भीतीनें ते साहेबमजकुरांच्या दोषाविष्करणास मागें घेत. पण अखेर लॉर्ड रे यांच्या कारकीर्दींत क्रॉफर्डसाहेबांची यापुढें गय न करण्याचा

निश्चय झाला. मुंबई सेक्रेटरीएटमध्यें या प्रकरणाचा खल गुप्त रीतीनें बरेच दिवस चालू होता, व ता. २४ जून १८८८ रोजीं ओमॅनीसाहेब पोलिस इन्स्पेक्टर जनरल यांची या कामीं नेमणूक झाली. चौकशीस शेवटचें निमित्त कारण म्हटलें म्हणजे खानदेशांतील भडगांव येथील सरकारी शेतें खेमजी जिवा नांवाच्या व्यापाऱ्यास, लांच घेऊन, फार थोड्या किंमतीनें विकलीं हें झालें. युरोपियनांपैकीं रिची, नेलर, म्यूर, मकेंझी व न्यूजंट हे गृहस्थ क्रॉफर्डविरुद्ध उभारणी करण्यांत प्रमुख असून, नेटिव कामगारांपैकीं भीमभाई किरपाराम, बाबासाहेब पेंडसे वगैरे मंडळी पुढारी होती. क्रॉफर्डसाहेब कमिशनर व पेंडसे हे यांचे नेटिव असिस्टंट व मुख्य हुजूर चिटणीस असल्यामुळें त्यांना सर्व गोष्टींची कच्ची माहिती होती; व मामलेदार वगैरे मंडळी सर्व त्यांची अंकित असल्यामुळें पुराव्याची मुख्य किल्लीहि त्यांचेच हातीं होती. खलबतांत प्रथम मामलेदारांपासून जबरीनें लांच खाल्ल्याचे स्पष्ट पुरावा असलेले दोनतीन मुकद्मे उभे करावे, व एकांतून दुसरें, दुसऱ्यांतून तिसरें, अशीं सर्व प्रकरणें हळूहळू पिंजून बाहेर काढावीं असें ठरलें. मामलेदारांस खासगी बोलावून घेऊन, त्यांना लांच चारल्याची कबुली देण्यास उभें करण्याचें काम पेंडसे यांजवर सोंपविण्यांत आलें होतें, पण तें फार अवघड होतें. कारण मामलेदारांनीं अशी कबुली देणें म्हणजे आपल्या हातानें आपला गळा कापून घेण्यासारखेंच होय. साक्षीदार या नात्यानें मामलेदारांना लांच दिल्याच्या गुन्ह्याची माफी तरी सरकारानें देणें अवश्य होतें, व योग्यायोग्यता पाहून ती माफी देण्याचा अधिकार अखेर चौकशीच्या हुकमाबरोबरच ता. २८ जून रोजीं सरकाराकडून ओमॅनीसाहेबाकडे पाठविण्यांत आला. हा माफीचा मुद्दा महत्त्वाचा असून टिळकांनीं क्रॉफर्ड प्रकरणीं केलेल्या कामगिरीचा मुख्य संबंध त्याशींच असल्यामुळें तो मुद्दा वाचकांनीं बळकट ध्यानांत धरून ठेवावा.

असो; क्रॉफर्डसाहेबांविरुद्ध पुरावा गोळा करण्याचें काम दुसऱ्या एका अर्थानें फारसें कठीण नव्हतें. सावजें पकडून आणून साहेबांस लांच मिळवून देणारे व त्या कामांत स्वतःही पैसे खाऊन गबर होणारे ठराविक लोक म्हणजे एजंट कोण होते, पैसे देऊनहि कामें कुणाचीं बुडलीं, वगैरे गोष्टी सामान्य लोकांच्या तोंडीं झाल्या होत्या. कारण लांचाचीं अनेक कामें भरल्या चावडीवरहि होत. गोऱ्या लोकांची वस्ती व वागणूक जितकी दूर तितकी त्यांना या प्रकरणांतली माहितीहि कमी. आशाळभूत चहाडखोरांकडून त्यांना बरीच माहिती कळत

असे पण माहिती झाली तरी ती मनांत दाबून ठेवण्याकडेच त्यांचा कल. ओमॅनीसाहेब आपल्या रिपोर्टांत लिहितात, " काळे लोक तेवढे लबाड व तोंडासारखे बोलणारे असा आम्हां युरोपियनांचा समज असतो. तेव्हां आपण होऊनच आपल्यांपैकीं एकाद्याविरुद्ध एखादें प्रकरण उघडकीस आणण्यास आम्ही गोरे लोक धजत नाहीं. " क्रॉफर्डसाहेबांना जगापुढें ओढण्यास युरोपियन लोकांना पूर्वी दोन तीन प्रसंग आले होते पण ते त्यांनीं दाबले. हल्लींहि चौकशीची मुख्य अडचण ही कीं, एकमेकांविरुद्ध एरवीं बोलणाऱ्या जाती व व्यक्ति पुष्कळ असल्या तरी आपलें अंग उघडें पडूं नये म्हणून जो तो या चौकशीस विरुद्ध. कोणी म्हणे शेवटीं इंग्रज तेवढे एक होतील व आम्ही कबुल्या देणारे नेटिव लोक तेवढे तोंडघशीं पडूं; व खरोखरच शेवटीं तसें होण्याचा प्रसंग आला होता !

या प्रकरणीं दोन पक्ष झाले होते. एक पक्ष म्हणे कीं, साहेब सिव्हिलिअन; कधीं नव्हे तो आयता लांचाच्या खटल्यांत सांपडून, सरकार त्याची चौकशी करण्यास निघालें; आपणां काळ्या लोकांना हे गोरे नेहेमीं लांचखाऊ म्हणतात; तेव्हां या वेळीं मामलेदारांनीं कबुलीजबाब देऊन कां होईना साहेब मरतो तो मारावा; नेटिवांची निंदा करणाऱ्या गोऱ्या लोकांच्या तोंडावर टाकायला आयता उपयोगी पडेल. दुसरा पक्ष म्हणे यांत गोरा मरतो हा मुख्य मुद्दा नसून आपण काळे लोक कबुल्या देऊन स्वतःस गुन्हेगार ठरवितों हा मुख्य मुद्दा आहे. आधीं लांच देऊं नये; निदान दिला तर मग कबूल तरी करूं नये. त्यांत नामर्दपणा व चहाडखोरीचा दोष पदरीं येतो. चोरीचें कोल्हें खाकेंत दडवून ठेवलें त्यानें खाकेंतील मांस फाडून खाल्लें तरी चालेल; पण प्राण गेला तरी तें बाहेर न काढणें हाच खरा पुरुषार्थ. सरकारदरबारचें काम म्हटलें म्हणजे त्यांत लांचलुचपत ही असावयाचीच. म्हणून लांच दिल्यापेक्षां दिल्याचें कबूल केल्याचा गुन्हा अधिक मोठा ठरतो.

पुण्यांत केसरीप्रभृति बहुतेक लोक पहिल्या पक्षाचे होते; आणि सितारामपंत चिपळूणकर, श्रीधर विठ्ठल दाते व ज्ञानप्रकाश हे दुसऱ्या पक्षाचे होते. पण प्रारंभीं तरी पहिल्याच पक्षाचा जय होऊन भिमभाई पेंडसे वगैरे अधिकाऱ्यांना केसरी व लोकमत यांचा पाठिंबा मिळाल्यामुळें, मामलेदारांनीं भराभर कबुलीजबाब दिले, व पेंडसे हे केवळ सदसद्विवेकबुद्धीच्या प्रेरणेनें या कामांत पडले ही गोष्ट ओमॅनीसाहेबानेंहि नमूद केली आहे. किंबहुना पेंडशांच्या कडकडीत

निस्पृहतेमुळेंच या खटल्यांतील पुराव्याची उभारणी झाली असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. तोच प्रकार भीमभाईचाहि. पुरावा तयार होऊन क्रॉफर्डवर बाजू शेकणार असें पाहून या धांदलींत आपला माथा उजळ करून घ्यावा अशा बुद्धीनेंहि कांहीं लोक आपण होऊन पुढें आले. त्यांत कॉफर्डसाहेबांचे कांहीं हस्तकहि होते, पण त्यांचीं नांवें आम्ही येथें सांगत नाहीं. यांपैकीं कांहीं हस्तकांनीं व पोलिसांनीं उलट कॉफर्डसाहेबांवर हेर नेमले. एजंट असामींत हणमंतराव जहागीरदार, कृष्णराव ढोले, काजी अब्बास, स्पायर्ससाहेब, फार काय पण कित्येक भटभिक्षुकहि होते. बाळाजी गंगाधर साठे यांच्यासारखे दुटप्पी वागणारेहि कांहीं होते. क्रॉफर्डप्रकरणाचे धागे कोंकण कर्नाटक प्रांतींहि पुष्कळ निघाले.

हें सर्व खलबत खुद्द पुण्यास चाललें असतां क्रॉफर्डसाहेबांस त्याची फारशी बातमी नव्हती; व ते रजा घेऊन सिलोनला जाणार अशी वदंता होती. हणमंतरावप्रभृति एंजटांना मात्र चौकशीची चाहूल लागली; व ते कागदपत्रें वगैरेंचा नाश करून आपापल्या बंदोबस्ताला सरसावले. मुंबई कौन्सिलमध्यें किंचित् दुमत असल्यामुळें जमलेल्या थोड्या पुराव्यावर वारंटें काढून प्रथम हणमंतराव इनामदार यांजवरच खटला करण्याचें ठरलें. त्याप्रमाणें ता. १६ जुलै १८८८ रोजीं हणमंतरावाला कैद केलें, क्रॉफर्डसाहेबावर खटला भरला नसल्यानें त्यास नुसतें सस्पेंड केलें, व उघड चौकशीस प्रारंभ झाला. क्रॉफर्डच्या वतीचे जे मामलेदार कबुलीजबाब देण्यास प्रथम नाकबूल झाले त्यांना सस्पेंड केलें. क्रॉफर्डला सोडविण्यास मोठमोठे पार्शी जामीन उभे राहिले; पण पुढें असें ठरलें कीं, क्रॉफर्ड यांजवर खटला न भरतां कमिशन नेमावें, म्हणजे पुष्कळ प्रकरणें चौकशीस एकदम येतील. आणि क्रॉफर्डप्रकरणाचा पाय लंगडा होण्यास येथूनच खरी सुरुवात झाली. युरोपिअनांची अब्रू जाते या सबबीवर पुष्कळ युरोपिअन अधिकारीहि गुप्त किंवा उघडपणें विरोध करूं लागले. कांहीं गोऱ्या पोलिस अधिकाऱ्यांनीं या चौकशींतील स्पेशल ड्यूटी नाकारली. गोऱ्या पोस्टमास्तर जनरलानें क्रॉफर्ड व त्याचे हस्तक यांचीं खासगी पत्रें पोस्टांत पकडणें ही साधी गोष्टहि नाकारली. हल्लीं पोलिसांना पोस्टखातें किती मदत करतें हें प्रसिद्धच आहे ! ऑगस्ट १८ पासून हणमंतरावावर खटला सुरू झाला व त्यास दोन वर्षांची साधी कैद व दोन हजार रुपये दंड अशी शिक्षा झाली. शिक्षा

झाल्यावर हणमंतरावानें ता. २१ आक्टोबर रोजीं कबुलीजबाब दिला. क्रॉफर्डनें अखेर आपणांस सर्वस्वीं सोडून दिलें याबद्दल त्यास वाईट वाटलें, व त्यामुळेंच त्यानें कबुली दिली. हणमंतरावानें व इतरांनीं एजंट म्हणून हजारों लाखों रुपये मिळविले; पण ते बहुधा आले तसेच गेले. ऐन अमदानींत हणमंतरावाची मिजास एखाद्या राजाप्रमाणें होती. उन्हाळ्यांत त्याच्या घरांतील तिसऱ्या मजल्यावरून बर्फाच्या पाण्याचे पाट निघालेले गटारास मिळत, व गुलाबी सरबताशिवाय त्याचे माडीवर दुसरें कांहीं कोणी पीतच नसे. खुद्द रेव्हिन्यु कमिशनरास मुठींत ठेवणारा हा मांत्रिक गाद्यागिरद्यांवर लोळत असतां मिंधे अगर आशाळभूत मामलेदार याच्या पायाशीं अदबीनें बसून तोंडाला पदर लावून बोलत असें एकानें वर्णन दिलेलें आम्हांस स्मरतें.

असो. क्रॉफर्डसाहेब सस्पेंड झाल्यावर बंगला सोडून हॉटेलांत रहावयास गेले. ता. १७ रोजीं रात्रीं ते बेपत्ता झाल्याचा बोभाटा झाला, व क्रॉफर्डच्या सहीचें एक पत्र असें सांपडलें कीं, “ काळजी व अपमान दुस्सह झाल्यामुळें मी मुळा नदींत जीव देण्याकरतां गेलों. माझें प्रेत तुम्हांला होळकरपुलाजवळ सांपडेल.” या पत्रावर विश्वास ठेवून, किंवा साहेबास पळून जाण्याला मुदत देण्याकरतां, त्यांचे बंधु लेस्ली क्रॉफर्ड, मुंबईचे एक सॉलिसिटर, यांनीं इतर साहेब लोक जमवून नदींत होड्या घालून सकाळपर्यंत प्रेताचा शोध करण्याची धामधुम मांडली. पण ओमॅनीसाहेबांस हें खरें न वाटून त्यांनीं जवळपासच्या स्टेशनांची नाकेबंदी केली. दुसऱ्या दिवशीं पहांटेस पुणें स्टेशनावर पांढऱ्या दाढीचा आणि अंगांत पायघोळ मळकट अंगरखा घातलेला, तसेंच टोपी डोळ्यावर बरीचशी ओढून घेऊन गळ्याभोंवतीं हातरुमाल गुंडाळलेला एक युरोपिअन मेलगाडींत चढला, असें पुणें स्टेशनावर पाळत ठेवणारे पोलिस इन्स्पेक्टर जेफ्रिस यांनीं ओमॅनीसाहेबांस कळविलें, व त्यांनीं ती बातमी मुंबईच्या पोलिसांस कळविली. इकडे क्रॉफर्डसाहेब कल्याणास उतरून मचव्यानें मुंबईस जाणार होते. पण शेवटीं आगगाडीनेंच भायखळ्यास जाऊन व्हिक्टोरिया हॉटेलांत उतरले व त्याच दिवशीं तेहेरान नांवाची आगबोट सिलोनला जाणार होती तिचें तिकीट मिळविण्याची खटपट त्यांनीं चालविली. पण तें मिळण्याचे आधींच मुंबई पोलिसांनीं त्यांस पकडिलें. पुण्यास आणल्यावर सत्तर हजार रुपयांचा जामीन घेऊन त्यांस मोकळें करण्यांत आलें. पुण्याचे कलेक्टर मि० व्हायडूल यांजपुढें क्रॉफर्डसाहे-

बांवरचा फौजदारी खटला ता. १ आगस्ट रोजीं सुरू होणार होता. पण पुढें कमिशन नेमण्याचें ठरलें. क्रॉफर्डसाहेबांचें म्हणणें आपली चौकशी मुंबई हायकोर्टापुढें व्हावी. हेतु हा कीं, युरोपिअन ज्यूरी मिळून अनायासानें सुटका होईल व मग सरकारच्याहि हातीं कांहीं रहाणार नाहीं.

हणमंतरावास शिक्षा होतांच इतर पांचपन्नास लोकांच्या पोटांत सहजच भीतीचा गोळा उठला. आपण आपल्या तोंडानें कबुल्या दिल्या; कोणीं कबुल्या दिल्या नसल्या तरी पुरावा होणार; व जी शिक्षा एजंटाला तीच शिक्षा स्वतः लांच देणाराला ! पण ता. २ ऑक्टोबर १८८८ च्या केसरींत टिळक लिहितात, " लोकांनीं आपणांस माहीत असलेली हकीकत सांगून न्यायास पूर्ण सहाय्य दिलें पाहिजे. सत्तेपुढें शहाणपण नाहीं या न्यायानेंच लोकांनीं लांच दिली हें जाणून सरकार या घाणेरड्या प्रकरणांत मुख्य अपराध्याशिवाय इतरांना फाजील त्रास देणार नाहीं अशी आमची समजूत आहे. " व त्या योगानें या लोकांना विश्वास वाटला.

ता. २३ ऑक्टोबर १८८८ रोजीं पुणें येथील कौन्सिल हॉलांत क्रॉफर्डकमिशनच्या कामास सुरुवात झाली. कमिशनचे अध्यक्ष वुइल्सनसाहेब असून क्रॉस्थ्वेट वगैरे गृहस्थ कमिशनचे सभासद होते. साहेबांना डिफेन्सच्या कामीं भरभक्कम मदत होती. सरकारतर्फे ॲडव्होकेट जनरल लॅथम व बॅरिस्टर जार्डिन हे असून क्रॉफर्डसाहेबांतर्फे बॅरिस्टर इन्व्हेरॅरिटी हे काम चालवीत होते, व त्यांस त्यांचे भाऊ, चिरंजीव, शिवाय गंगारामभाऊ म्हस्के वकील वगैरे साह्य करीत होते. अखेर जानेवारीच्या दुसऱ्या आठवड्यांत कमिशनचें काम संपलें. व स्वतः बॅ. लॅथम यांनींच पुराव्यावर टीका करून शेवटीं असें सांगितलें कीं, " ह्या चौकशीपासून साऱ्यांसच वाईट वाटलें. आम्हीं क्रॉफर्डसाहेबावर होईल तितकें न घसरतां काम चालविलें पण आम्हांला आपला पक्षहि सांभाळवयाचा होता. आपण जर क्रॉफर्डसाहेबांस निर्दोषी ठरविलें तर त्यापासून आम्हांस संतोषच होईल; आणि साहेबांना आपलें निर्दोषित्व स्थापन करतां आलें नाहीं असें जर आपण म्हणाल तर त्यापासून आम्हांस अत्यंत खेद होईल. त्यांत एकट्या क्रॉफर्डची नाचक्की नाहीं. साऱ्या इंग्लिश लोकांच्या कीर्तीला काळिमा येणार आहे ! "

हें स्वतः सरकारी वकिलाचें या कामांतलें भाषण ! मग आरोपीचा वकील काय म्हणाला असेल हें सांगावयासच नको. एप्रिल १८८९ च्या अखेरीस कमि-

शनचा रिपोर्ट स्टेट सेक्रेटरींकडे जाऊन त्यावर त्यांचा खलिताहि आला. कमिशननें लांचाचा आरोप नाशाबीत धरला व स्टेट सेक्रेटरींनीं हा निकाल मान्य केला. पण आपल्या ताब्यांतील लोकांकडून साहेबांनीं कर्जें काढलीं हा आरोप शाबीत धरून स्टेट सेक्रेटरींनीं क्रॉफर्डसाहेबांना नोकरींतून कमी केलें. अशा रीतीनें जो मुद्दा शाबीत व्हावयाचा तो नाशाबित, व जो शाबीत करण्याची फारशी जरूर नव्हती तो शाबित असा प्रकार झाला. गोरी कातडी हीच सद्गुणाची साक्ष आणि काळी कातडी हाच अविश्वासाचा आधार असें झालें. मुंबई-सरकारनें कमिशनच्या ठरावावर टीका करून क्रॉफर्डसाहेब दोषी आहेत असें दाखविलें होतें. लांच खाणारे एजंटाला दोन वर्षें शिक्षा व दोन हजार दंड आणि लांच खाल्लेल्या क्रॉफर्डास कांहींच नाहीं! तसेंच क्रॉफर्डसाहेब लांचाच्या आक्षेपांतून निसटले आणि मामलेदार मात्र लांच दिल्याच्या कबुलीजबाबांत अडकून पडले. ज्या धूर्त पक्षानें कबुलीजबाब देणाऱ्यांस दोष दिला होता त्याचेंच म्हणणें शहाणपणाचें असें म्हणण्याची पाळी आली. पुढें तर असें झालें कीं, क्रॉफर्डसाहेब विलायतेस निघून गेले, त्याच्या बायकोस सरकारनें पेन्शन ठरवून दिलें, आणि इकडे मामलेदार लोक वटवाघळासारखे लोंबत राहून, सर्व अँग्लो-इंडियन पत्रांनीं ब्राह्मण लोकांवर हत्यार उचललें. हे निलाजरे, लांचभरू, कबूलजबाबी, मामलेदार न्यायाच्या कामाला अयोग्य असें कांहीं हायकोर्टाचे जज्ज म्हणूं लागले. कोण मामलेदार ठेवावा कोण काढावा याविषयीं निवडानिवड सुरू झाली, तिकडे पार्लमेंटमध्येंहि लॉर्ड रे यांच्याविरुद्ध क्रॉफर्डच्या मित्रांनीं झोड उडविली.

प्रथमपासून कबुलीजबाब देणाऱ्या मामलेदारांचा पक्ष केसरीनें उचलून धरला असल्यामुळें, मामलेदारांचें काय होणार याविषयीं टिळकांना चिंता उत्पन्न झाली. यामुळें १८८९ च्या मे महिन्याच्या अखेरीपासून ते या कामीं झटून पडूं लागले. येथें एक गोष्ट सांगितली पाहिजे ती ही कीं, कबुली-पक्षाचें समर्थन टिळकांनीं केसरींतून तर केलेंच होतें; पण पेंडसे व भीमबाई रुपाराम यांजकडे टिळकांचें या दिवसांत नेहमीं जाणें येणें असून, त्यांच्या खलबतांतहि ते असत. बाबासाहेब पेंडसे व टिळक ह्यांचा पूर्वींचा स्नेह विशेष नव्हता; पण तो या प्रसंगीं दृढ झाला. भिमभाईदेखील टिळकांचे चहातेच होते तात्पर्य टिळकांची व त्यांच्या पत्रांची मदत ही प्रत्यक्ष लोकमताची मदत या नात्यानें, पेंडसे व भिमभाई यांना नुसती ग्राह्यच नव्हे तर मौल्यवान्हि वाटत होती. एकट्या सितारामपंत

चिपळुणकरांखेरीज पुण्यांतील बहुतेक प्रमुख लोक कबुलीजबाब देण्यास अनुकूल असून रानडे, गोखले, टिळक व डे. ए. सोसायटींतील मंडळी ही सर्व यापुरती एकमताची होती. चिपळूणकरांचें येणें जाणें क्रॉफर्डसाहेबांकडे फार असे. पण चिपळुणकर अत्यंत निःस्वार्थी, लांचलुचपतींत कधींहि न पडणारे, एका पैशानेंहि कोणाचे मिंधे राहणारे नव्हत. असें असतां राजकारणाचा अभ्यास व सरकारी कामकाजाचा व्यासंग यामुळें क्रॉफर्डसाहेबांस चिपळूणकरांची फार मदत होत असे. साहेब लोकांना भेटून सरकारी माहिती काढणें व त्यांजकडून सार्वजनिक कार्यास होईल तितकी मदत मिळविणें ह्यांत सितारामपंत चिपळूणकरांचा हातखंडा असे. आणि शेवटीं क्रॉफर्डसाहेबांच्या अंगावर आभाळ कोसळलें, तेव्हां अशा वेळीं मित्रानें मित्राला दगा देणें हा कृतघ्नपणाचा कळस असें वाटून, पुण्यांतील सर्व लोकांस न जुमानतां, क्रॉफर्डसाहेबांविषयीं आपली सहानुभूति अगदीं उघडपणें दाखविण्याचा क्रम त्यांनीं सुरू ठेवला. व याचें प्रायश्चित्तहि त्यांना भोगावें लागलें. क्रॉफर्डप्रकरणावर सार्वजनिक सभेला इतर विषयांप्रमाणेंच मत प्रदर्शित करणें प्राप्त; सभेंतील फार मोठें बहुमत क्रॉफर्डविरुद्ध, आणि स्वतः चिपळूणकर तर सार्वजनिक सभेचे सेक्रेटरी! चिपळूणकर म्हणत मी क्रॉफर्डविरुद्ध लिहिणार नाहीं. सभेंतील लोक म्हणत आमचें मत तुम्हांस लिहिणें प्राप्त आहे. शेवटीं मतभेदाच्या कात्रींत चिपळुणकर सांपडले, व गोपाळराव गोखले ह्यांच्या मित्रांनीं सेक्रेटरीचें काम गोपाळरावांस मिळावें अशी महत्त्वाकांक्षा धरली. यामुळें अखेरीस चिपळूणकरांना आपल्या जागेचा राजिनामा द्यावा लागला.

टिळकांना अशा रीतीनें कोणीं कात्रींत धरलें नव्हतें, पण मामलेदार संकटांत पडले ही गोष्ट त्यांचे मनाला जाचूं लागली. ता. २१ मे १८८९ च्या केसरींत टिळकांनीं लिहिलें कीं, खरी साक्ष देण्याच्या अटीवर मामलेदारांना माफी दिली गेली आहे व त्यांनींहि खरी साक्ष दिली आहे, तेव्हां आतां त्यांची माफी त्यांच्या पदरांत पुरी पडली पाहिजे. मामलेदारांच्या एका केसालाही धक्का लावण्यास सरकारला अधिकार पोंहोंचत नाहीं. तसें केल्यास मोठा विश्वासघात होईल. क्राफर्डसाहेबांना जर लांचाच्या मुद्यावर शिक्षा नाहीं तर मामलेदारांना तरी कां! 'अशा डागळलेल्या मामलेदारांचें वजन रयतेवर कसें पडावें' याहि आक्षेपास केसरींत समर्पक उत्तर दिलें होतें. या सुमारास पुण्यास प्रांतिक सभा भरली तींत क्राफर्डप्रकरणीं मुंबई सरकारनें पत्करलेल्या धोरणाचा बहुमान केला होता.

पण ही सभा प्रायः ब्राह्मण लोकांची, इतर जात त्यांत कमी, अशा युक्तिवादानें 'टाईम्स' नें सभेच्या ठरावास हरताळ फांसण्याचा बेत केला. सभेच्या विषय-नियामक कमिटींत या विषयावर थोडा मतभेद झाला होता ही गोष्ट खरी. तथापि, अखेर मोठ्या सभेंत वरील ठराव फक्त एकदोन मतांखेरीज सर्व मतांनीं पास झाला; आणि ठरावाची सूचना सभेंत मांडण्याचें काम टिळकांकडेच देण्यांत आलें होतें.

मुंबईसरकारनें नऊ मामलेदारांचे अधिकार काढून घेतले. कित्येकांची बढती थांबविल्याची बोलवा ऐकूं येऊं लागली. तात्पर्य कबुलीजबाब देणें ही गोष्ट एकंदरीनें वेडेपणाची ठरून मुंबईसरकारचें माफीचें अभयवचन अधोगतीस जाण्याचा रंग दिसूं लागला. ज्यांनीं कबुलीजबाब दिले नाहींत ते लोक आतां मिशांवर ताव देऊं लागले! ता. २५ जूनचा केसरी भीतभीत लिहितो "अधिकार काढून घेतल्यानें ज्यांची बेअब्रू झाली त्या लोकांना आपलें वचन स्मरून, मुंबई-सरकार द्रव्यद्वारां तरी नुकसान भरून देईल काय!" इकडे पुण्यांत श्रीधर विठ्ठल दात्यांसारखे कांहीं प्रतिष्ठित कुचेष्टेखोर होते त्यांनीं या दुर्दैवी मामलेदारांच्या मागें निराळाच ससेमिरा लावला. अशा लोकांना कामावर ठेवूं नये, पगार देऊं नये, येवढेंच फार तर 'अँग्लो इंडियन' पत्रें म्हणत. पण दाते यांनीं गणपत-राव साठे नांवाच्या गृहस्थास पुढें करून फौजदारी फिर्यादींचेंच शुक्लकाष्ठ त्यांच्या मागें लाविलें. दात्यांचा मामलेदारांवरील राग त्यांनीं लांच दिल्याबद्दल नव्हता तर तो कबूल केल्याबद्दल होता. लांचलुचपत हा दरबारी अरण्यांतील एक राजमार्गच होय असें ते मानीत. स्वतः त्यांची कारकीर्द दारू-कामांतील घडाबाजीप्रमाणें गाजलेली असून, ते बडतर्फ झाल्यानंतर पुण्यांत कायदेबाजी करून आपला लौकिक व द्रव्यसंचय वाढवीत होते. त्यांना मामलेदारांचें हें करणें मेषपात्रीपणाचें वाटलें व त्यांस अद्दल घडवावी या हेतूनें, लांच दिल्याच्या आरोपाकरितां, फौजदारी कोर्टांत त्यांचा इन्साफ व्हावा म्हणून तिन्हाईताकडून त्यांनीं फिर्याद टाकविली. यांत मुद्दा असा निघाला कीं, फौजदारी गुन्ह्याबद्दलची फिर्याद सरकारनेंच भरावी! किंवा वाटेल त्या मनुष्यास फौजदारी कायद्याचें चक्र प्रचलित करतां येतें! या मुद्द्याचा निकाल हायकोर्टांत अस्तिपक्षीं झाला; तथापि साठ्यांनीं उपस्थित केलेलें प्रकरण पुढें चालविण्यांत हांशील नाहीं असें म्हणून कागदपत्र हायकोर्टानें मॅजिस्ट्रेटकडे परत पाठविले.

डागळलेल्या मामलेदारांची खरोखर कींव करण्याची सोडून उलट त्यांजकडे निंदाव्यंजक रीतीनें बोट दाखविणाऱ्या देशी व विदेशी दोन्ही लोकांवर टिळकांनीं केसरींतून हल्ला चालविला, व त्यांच्या नेहमींच्या पद्धतीप्रमाणें या विषयास त्याच्या योग्यतेप्रमाणें राजकीय स्वरूप देऊन एकदम लोकमताचें धोरण त्यांनीं पालटविण्याचा प्रयत्न केला. बिचारे मामलेदार कबूल झाले हा त्यांचा दोष व दुष्कर्म, पण "रावबहादूर महादेव वासुदेव बर्वे यांजपासून तों अनंत भट पाळंद्यापर्यंत व बड्या कामदारांपासून तो कचेरी कारकुनापर्यंत पारशी, ब्राह्मण, शेणवी, लिंगायत, मराठे, परभु, कुणबी, मुसलमान वगैरे सर्व जातींच्या व सर्व प्रकारच्या लोकांनीं हात साधेल तसा फायदा करून घेतला त्याची वाट काय? आपला हात गुंतला म्हणून दुष्कर्माचा परिस्फोट करण्यास मागें घ्यावें, इतकेंच नव्हे तर मागें राहून नीतिमत्तेचा कोरडा डौल घालावा हें अश्लाघ्य आहे. पण एका मोठ्या अंमलदारानें सर्व प्रांतच्या प्रांत बिघडवून टाकावा याचें खरें बीज काय!" असा प्रश्न उपस्थित करून टिळक त्याचें उत्तर देतात कीं, आम्हीं हिंदुलोक स्वभावतः गरीब असून, त्यांतूनहि परराज्याखालीं सांपडलेले, तेव्हां आमचे सर्व व्यवहार 'राजा कालस्य कारणं' या न्यायास अनुसरून व्हावे हें ठीकच आहे. लांच देणारे देतांना चरफडले असतील, पण दिल्याशिवाय क्राफर्डी दरबारांत जर प्रवेशच नाहीं तर ते बिचारे काय करणार! खुद्द मुंबईसरकारास या बातम्या कैक वर्षें असतां त्यांच्याहि हातून या कामीं कांहीं प्रतिकार झाला नाहीं. व लोकांचीहि समजूत अशीच कीं इंग्रज इंग्रजाला कसले मारतात? तात्पर्य बिघडल्याचा दोष पर्यायानें सरकारावरच येतो, हें जाणून सरकारनें वचनाला खंबीर राहून मामलेदारांना न्याय द्यावा.

सप्टेंबर १८८९ मध्यें हें काम टिळकांच्या प्रयत्नानें अधिक नेटाला लागून त्यास सार्वजनिक स्वरूप आलें. तारीख १ सप्टेंबर १८८९ रोजीं कबूतरखान्यांत पुणेंकरांची जंगी जाहिर सभा भरली. सभेच्या विनंतिपत्रावर रावबहादूर रानडे, भांडारकर, बेदरकर, देशमुख, बाबामहाराज, तुळाजीराव राजे, नवाब अल्ली मर्दाखां वगैरे झाडून सर्व प्रतिष्ठित लोकांच्या सह्या होत्या. सभेचा हेतु मुंबईसरकारच्या धैर्याचें अभिनंदन करून, शिवाय मामलेदार लोकांस दिलेलें वचन सर्वस्वीं पूर्ण करावें अशाविषयीं विनंति करण्याचा होता. सभेचा विस्तीर्ण मंडप भरून शिवाय सर्वत्र लोक पसरले होते. सभेस दहापांच मुसलमान, दोनचार

पारशी, करकहॅम् (एज्युकॅशनल इन्स्पेक्टर) ग्रॅटन्‌गिअरी, (बॉम्बे गॅझेटचे संपादक) वगैरे अनेक मंडळी होती. अध्यक्षस्थानीं रावबहादूर नूलकर होते. त्यांनीं प्रास्ताविक भाषणांत सांगितलें कीं " नेटिवांवर दोष टाकून चोराला साव ठरवू पाहण्याचा हा प्रयत्न चाललेला आहे. नेटिवांनीं आजवर माहिती दिली नाहीं असें सरकार म्हणतें पण सरकारच्या सर्वज्ञतेचा डौल येथेंच कसा कोठें जातो ! " सभेंत पहिली सूचना रा. ब. भिडे व माधवराव नामजोशी यांनीं मांडली. यांत सरकारच्या धैर्याचें अभिनंदन केलें होतें. नामजोशी म्हणाले, ' नेटिवांनीं पुढाकार घेतला म्हणूनच कॉफर्डप्रकरणांतील घाण बाहेर आली. ' दुसरा ठराव बॅ. गाडगीळ यांनीं पुढें मांडला. त्यास टिळकांनीं अनुमोदन दिलें. हाच ठराव वस्तुतः मुख्य होता व त्यांत मामलेदारांस दिलेलें वचन पूर्ण करण्याचा आग्रह होता. तिसरा ठराव प्रो. गोखले व काशिनाथपंत नातू यांनीं पुढें मांडला; त्यांत गोऱ्या वर्तमानपत्रांच्या एकतर्फी लेखांचा निषेध केला होता.

ही सभा दोन तऱ्हेनें महत्त्वाची होती. एक असें कीं, टिळकांनीं आजवर चालविलेल्या खासगी दीर्घ प्रयत्नाचें तें फळ होतें. दुसरें कारण हें कीं, कित्येक लोकांच्या मतें, टिळकांनीं गेल्या नऊ वर्षांत जाहिर सभेंत खरोखर भाषण असें केलें तें याच सभेंत पहिल्यानें ! यापूर्वी एकाद्या कांग्रेसमध्यें किंवा प्राव्हिन्शिअल कॉन्फरन्सच्या एकाद्या बैठकींत टिळक दहावीस वाक्यें बोलले असतील; पण जाहिर सभेंत असे ते कधीं फारसे आलेच नव्हते. यावेळीं पुण्याची आवडती वसंत व्याख्यानमाला ऐन भरभराटीस होती. पुण्यांतील कोणा प्रमुख वक्त्याचें तोंड तींत उघडलें नाहीं असें सहसा घडलें नसेल. तथापि टिळकांचें नांव व्याख्यानमालेच्या यादींत किंवा उपवक्त्यांत कोठेंहि आढळत नाहीं. असो; या सभेची सर्व उठावणी प्रायः टिळकांनींच मूळ केली. यापूर्वी त्यांनीं व्यक्तिशः मामलेदारांचे अर्ज लिहून देण्याचें काम चालविलें होतें. बिचारे मामलेदार तोंडघशीं पडून अनाथासारखे झाले होते ! त्यांनीं स्वतः एकत्र होऊन जाहीर चळवळ करावी अशी त्यांची स्थिति नव्हती. त्यांना ' पेकंट ' मामलेदार असें नांव लोकांनीं दिलें होतें. यामुळें दररोज कोठें तरी खासगी रीतीनें जमावें व जो कोणी सहानुभूति दाखविणारा भेटेल, त्याजपाशीं आपलें दुःख सांगावें एवढाच त्यांचा क्रम सुरू होता. कायद्याचें ज्ञान, परदेशची माहिती, तुलनात्मक विचार, वगैरे गोष्टी त्यांना स्वतःला सुलभ नव्हत्या. पण टिळकांनीं या कामांत लक्ष घातल्यापासून ही उणीव भरून निघाली. सरदार

खासगीवाले ह्यांचे वाड्यांत रावसाहेब घारपुरे म्हणून एक पेन्शनर गृहस्थ टिळकांचे परम स्नेही रहात असत; व अलीकडे टिळकांनीं सोसायटी सोडून दिल्यापासून संध्याकाळीं बसून गप्पा मारण्याचा त्यांचा अड्डा घारपुऱ्यांचे घरींच पडला होता. अर्थात् सुईमागें दोरा या न्यायानें ही मामलेदार मंडळीहि तेथेंच जमूं लागली. होतां होतां क्रॉफर्ड प्रकरणांतील खलबतांचें तें एक केंद्रस्थानच बनलें. या सुमारास टिळकांनीं विलायतेंत विल्यम् डिग्बी ह्यांच्या मार्फत मामलेदारांसंबंधानें एखादें बिल खुद्द पार्लमेंटांत आणण्याची खटपट चालविली होती, हें त्या उभयतांच्यामधील पत्रव्यवहाराचे जे उल्लेख पुढें दिले आहेत त्यांवरून दिसून येईलच.

सभेंत टिळकांनीं केलेलें भाषण सर्वांत अधिक सविस्तर व मुद्देसूद होतें. त्यांच्या भाषणाचें तात्पर्य असें होतें कीं, ' अभयवचन न पाळणें हा विश्वासघात, व तो स्टेट सेक्रेटरीस काय पण पार्लमेंटासहि करतां येत नाहीं. मामलेदारानें पैसे भरून अधिकार विकत घेतला असेल, परंतु त्यामुळें तो नोकरीस नालायख होतो असें पीनल कोड सांगत नाहीं. विलायतचा सन १५५२ चा कायदा हिंदुस्थानास १८१९ सालीं लागू केला गेला खरा; पण अभयवचनानें उल्लंघनाचा दोष टळतो. १७२५ सालीं, विलायतेंत लार्ड चान्सेलरच्या हाताखालच्या नाझरापकीं लार्ड मॅक्लीस फील्ड ह्यांनीं पन्नास हजार रुपये लांच देऊन कांहीं अधिकाराच्या जागा विकत घेतल्या. हणमंतराव व अष्टेकर ह्याप्रमाणें लाट साहेबांनींहि एजंट नेमले होते. भर पार्लमेंटांतील ही गोष्ट. पुढें खटला झाला तेव्हां पुरावा गोळा करण्याकरितां हल्लींसारखीच तेव्हांहि माफी द्यावी लागली; व हें अभिवचन पुरें पाडण्याकरितां अवघ्या दोनच दिवसांत पार्लमेंटनें कायदा पास करून टाकला. आणि आतां मात्र क्राफर्डप्रकरणीं पार्लमेंटांत गोंधळ घालीत बसले आहेत. पार्लमेंटचा हा दाखला मुंबईसरकारनें मानला पाहिजे विलायतेंत माफीचें बिल पार्लमेंटनें मंजूर केल्यानंतर साक्षीदारानें साक्षी दिल्या. इकडे मामलेदारांनीं सरकारचें अभिवचन हा कायदा असेंच मानून साक्षी आधीं दिल्या. मिळून फरक काय झाला! विलायतेंत ते लोक नोकरींत राहण्यास लायक तर मामलेदार नालायक कां ! शिवाय मामलेदारांमध्यें सरकारास निवडानिवड करण्याचा अधिकार नाहीं. तात्पर्य, मामलेदारांनीं यावेळीं दिली हीच मदत मोठी असें मानून भेदाभेद न करतां सर्वांस नोकरीवर ठेवावें."

अखेर मुंबई सरकारनें आठ मामलेदार तर बळी दिलेच. पण बाकीच्यांचें रक्षण करण्याकरितां हिंदुस्थानसरकारानें सिमला येथें आपल्या कौन्सिलांत एक

बिल आणलें. मात्र त्यांत कोणत्याहि मामलेदारावर या प्रकरणीं फिर्याद दिवाणी अगर फौजदारी चालणार नाहीं एवढाच मजकूर होता. अर्थात् नोकरीवरून दूर होण्याचा प्रश्न राहतो, व ही नुकसानभरपाई कशी व्हावी याचा कोठें निश्चयात्मक उल्लेख नव्हता. पण केसरीनेंहि अजून धीर सोडला नव्हता. लॉर्ड रे ह्यांच्या नीतिप्रियतेवर केसरीचा विश्वास होता. टिळक लिहितात कीं, मी खोट्या करारावर सही करीत नाहीं असें कौन्सिलर वॅाटसन ह्यानें जसें लॉर्ड क्लाइव्ह यास ठणठणीत सांगितलें, तसेंच या प्रसंगीं लॉर्ड रे हे लॉर्ड लॅन्सडाउन यांस हें बिल मला मान्य नाहीं, असें ठणठणीत सांगतील अशी अद्यापि आशा आहे. व कदाचित् हेंच सांगण्याकरितां लॉर्ड रे सिमल्यास गेले असें म्हणतात. इकडे रा. ब. नूलकर हे वरिष्ठ कायदे कौन्सिलांत सभासद होते, त्यांच्या विनंतीवरून लोकमत अजमावण्याकरितां म्हणून बिलाचें दुसरें वाचन पुढें ढकलण्यांत आलें. या अवधींत बहुतेक मोठमोठ्या गांवांतून सरकारास तारा किंवा अर्ज जाऊन "तुम्हीं आपलीं वचनें कायदेशीर करून घेऊन अक्षरशः पाळावीं" हें मत लोकांनीं सरकारच्या कानांशीं नेऊन भिडविलें. पण सरकारानें वचन मोडलेंच तर पुढें काय करावयाचें ? हा प्रश्न शिल्लक उरलाच होता. ता. १७ आक्टोबर रोजीं हें बिल फिरून कौन्सिलांत निघालें, तेव्हांचीं भाषणें जराशीं भीतिप्रदच होतीं. स्कोबलसाहेबांनीं पहिल्यानेंच ठेवून दिलें कीं, ही सर्व चळवळ मामलेदार लोकांच्या कांहीं थोड्या स्नेह्यांचीच आहे. इतर कौन्सिलरांचीं अशींच भाषणें होऊन बिल अखेर होतें तसेंच पास झालें. अर्थात् पुढील खटपट करण्याची जागा पार्लमेंट एवढीच उरली. केसरी लिहितो, "खटला सुरेख आहे व त्यांत सांपडलेलीं माणसें विद्वान् आहेत. त्यांच्या हातूनही जर आपलें काम तडीस गेलें नाहीं तर मग इतरांची गोष्ट कशाला !"

पण खरें बोलावयाचें तर या मामलेदारांपैकीं एकहि हें काम हातीं घेऊन विलायतेपर्यंत पोहोंचविण्याला पुढें आला नाहीं. हे विद्वान् मामलेदार बारा होते. पण त्यांची भिस्त एका निराळ्या विद्वानावरच या कामीं होती; व ते विद्वान् म्हणजे स्वतः टिळक. पुढें ता. २८ आक्टोबर रोजीं हिंदुस्थानसरकारचा ठराव प्रसिद्ध झाला, त्यावरून मामलेदारांची अखेर वासलात कशी लागावयाची हें नक्की कळलें. मुंबईसरकारनें वर असें लिहिलें होतें कीं, नोकरीवरून दूर केलेल्या मामलेदारांना वचनभंगाबद्दल व नुकसानीबद्दल पूर्वी मिळत असलेला

भरपगार पुढेंहि द्यावा, ग्रेडनें मिळणारी बढती द्यावी आणि योग्य वेळीं भरपूर पेन्शनहि द्यावें. तथापि बढती खेरीज करून बाकी सूचना वरिष्ठ-सरकारनें मान्य केल्या. त्याप्रमाणें लक्ष्मण मोरेश्वर देशपांडे, लक्ष्मण चिंतामण फडके. रामचंद्र यशवंत चौबळ, बाळकृष्ण गोविंद शिंदेकर, देवराव कचेश्वर, गणेश पांडुरंग ठकार, विष्णु रघुनाथ केळकर, मोरो रघुनाथ बिवलकर, वासुदेव रामचंद्र पटवर्धन, सखाराम चिमणाजी जोशी, रामराव हणमंत राजगुरु आणि जनार्दन एकनाथ सहस्रबुद्धे इतक्या लोकांस नोकरीवर ठेवण्यांत आलें. बाकी पूर्वी नोकरीवरून दूर केलेल्या आठांखेरीज, वामन दाजी नगरकर, विठ्ठल टिकाजी, काशिनाथ विनायक भावे व भगवंत बळवंत प्रधान ह्या चौघांसहि नोकरीवरून दूर करण्यांत आलें. ही निवडानिवड कांहीं तरीच होती !

पण या सर्वांचें भांडण पार्लमेंटपुढें कोण भांडणार ? या बाबतींत टिळकांना आशेची एक जागा दिसूं लागली. ती अशी कीं, पुढें लवकरच डिसेंबरांत मुंबईस भरणाऱ्या राष्ट्रीय सभेकरितां मि. चार्लस ब्रॅडलॉ हे विलायतेंतून येणार होते व त्यांच्या कानांवर हा प्रकार घातल्यास ते कांहीं मदत करतील असा टिळकांना भरंवसा होता. शेवटीं विलायतेंत डिग्बीसाहेबांमार्फत टिळकांनीं या कामीं काय खटपट केली ह्याची थोडीशी माहिती देऊन हें प्रकरण पुरें करूं.

मि. डिग्बी यांचें पत्र (ता. १० जानेवारी १८९०) " माझ्या सूचना तुम्हांस मान्य झाल्या हें पाहून बरें वाटतें. कलकत्ता रिव्ह्यूंतील बॅरिस्टर ह्या सहीचें आर्टिकल पाठविलें तें पोहोंचलें. त्यांत कायद्याच्या दृष्टीनें चांगला विचार केला आहे. पार्लमेंट सुरू होतांच, कोणते कागदपत्र टेबलावर ठेवण्याकरितां मागावयाचे याची याद करून तशी सूचना सभेपुढें आणितों. ब्रॅडलॉसाहेबांकडे एक वजनदार डेप्युटेशन पाठवून त्यांना क्रॉफर्ड प्रकरणीं सर्व समजूत करून देण्याची तुमची योजना चांगली आहे. ते आपल्या कामास मिळाले तर बराच उपयोग होईल. १८३२ च्या पूर्वी स्वतः पार्लमेंटमध्यें लांचलुचपतीचा प्रकार किती होता याला उद्देशून तुम्हीं काढतां तीं अनुमानें बरोबर आहेत. गरीब मामलेदारांनाच अशा स्थितींत दोष देणें बरोबर होणार नाहीं, हें कोणीहि कबूल करील. पार्लमेंटच्या लोकांस हा मुद्दा सांगण्यास बरा आहे. "

पत्रः—(ता. ३१ जानेवारी १८९०). " तुम्हीं ब्रॅडलॉसाहेबांच्या अनेक वेळां मुलाखती घेतल्याची जी हकीकत लिहलीत ती वाचून मला बरें वाटलें. सर-

कारी ठराव, क्रॉफर्डसाहेबाच्या कर्जाच्या यादी आणि 'इंग्लिश लोकांच्या दृष्टीनें क्रॉफर्ड प्रकरण कसें दिसेल' या विषयावर बी. जी. या सूचक अक्षरांच्या सहीनें पाठविलेलें पॅम्फ्लेट पोहोंचलें. दुर्दैवानें त्याची एकच प्रत आहे, तरी यापुढील कागदांच्या निदान दोन दोन प्रती तरी पाठवाव्या असें त्यांनीं (ब्रॅडलॉनीं) सांगितलें आहे. म्हणजे त्यांना व मला आपआपल्या ठिकाणीं कागद वाचतां येतील. (या पॅम्फ्लेटासंबंधानें अशी माहिती मिळते कीं, या एकाच विषयावर दोन निरनिराळीं पॅम्फ्लेटें लिहून विलायतेस पाठविण्यांत आलीं होतीं. पैकीं एक बी. जी. या सहीचें म्हणजे अर्थात् बळवंतराव टिळक ह्यांनीं लिहिलेलें व दुसरें त्यावेळचे डिस्ट्रिक्ट जज्ज व भावी न्यायमूर्ति कॅन्डीसाहेब यांनीं लिहिलें होतें. ज्याप्रमाणें टिळकांचा मामलेदारांच्यातर्फे पार्लमेंटांत प्रयत्न चालला होता तसाच, लॉर्ड रे ह्यांच्यावरहि ही बाजू एका अर्थानें शेकत असल्यानें त्यांच्या पक्षाच्या अँग्लो इंडियन लोकांनींहि आपल्याकडून असाच प्रयत्न चालविला होता; व कँडीसाहेबांनीं लिहिलेलें हें पॅम्फ्लेट त्या उद्योगांपैकींच होतें. पुढें ब्रॅडलॉ व इतर लोकांच्या हातीं हीं दोन्हीं पॅम्फ्लेटें गेलीं तेव्हां त्यांनीं बी. जी. ह्या सहीवर लिहिलेलेंच पॅम्फ्लेट दोहोंतून पसंत केलें. बी. जी. म्हणजे कोण हें त्यांस माहित नव्हतें.) "उभयपक्षांतील कांहीं प्रमुख लोकांच्या भेटी घेऊन त्यांजकडून ब्रॅडलॉ साहेबांना मदत मिळण्याची खटपट मी करून पहात आहें. मामलेदारांचा सत्पक्ष असल्याची ब्रॅडलॉ साहेबांची पुरी खात्री झाली आहे, व हें प्रकरण पार्लमेंटपुढें आणण्याचा त्यांचा निश्चय झाला आहे, हें मी तुम्हांस खात्रीनें सांगतों. म्हणून आतां तुम्ही किंवा तुमचे कोणी दाक्षिणी स्नेही यांना याकरितां विलायतेस येण्याचें कारण उरलें नाहीं असें मी सांगतों. स्वतः तुम्ही येतां तर तुमच्याशीं मिळून हें काम करण्याला मला फारच आनंद झाला असता; पण त्याची आतां विशेषशी गरज नाहीं. ब्रॅडलॉ व मीं दोघांनीं बसून विचार केला त्यांत आम्हीं असें ठरविलें कीं, (१) राणीच्या भाषणाला उपसूचना करण्याच्या वेळीं हें प्रकरण पुढें आणूं नये. (२) तसेंच पहिल्या कांहीं दिवसांतहि याविषयींची सूचना पार्लमेंटपुढें आणूं नये. कारण या प्रकरणाला एकदां नुसता हात लागून तें मागें पडलें कीं पडलेंच. (३) व्हाइसरॉयच्या कौन्सिलनें त्यांना हवा तसा कायदा (मामलेदारांसंबंधीं) केला तरी, येथें स्टेटसेक्रेटरी यांना त्याला नकार लावतां येतो. त्या उद्देशानें ब्रॅडलॉ हे बहुधा अंडर

सेक्रेटरीला प्रश्न विचारतील. व नकारार्थी उत्तर मिळेल तर ते खुद्द स्पीकरला भेटून बिल पास झाल्यापासून सहा महिन्यांच्या आंत या प्रश्नाचा निकाल लागणें जरूर आहे हें समजावून देऊन चर्चेला लवकर संधि देण्याविषयीं विनंति करतील. तसेंच फर्स्ट लॉर्ड ऑफ धी ट्रेझरी ह्यांची संमति मिळवावी लागेल; ती मिळविण्याची खटपट केल्यास तीहि मिळेल असें ब्रॅडलॉ यांस वाटतें. तात्पर्य पार्लमेंट उघडल्यावर सुमारें दोन महिन्यांनीं हा प्रश्न पुढें आणतां येईल असें वाटतें. त्यापूर्वी तुम्हांकडून आलेल्या सर्व कागदपत्रांचें टिपण व सारांश काढून पार्लमेंटच्या सभासदांच्या हातीं पडेल, अशी खटपट मी करितों."

पत्रः—(ता. ७ फेब्रुवारी १८९०) "तुमचें पत्र पोहोंचलें; पण त्यास कलमवारीनें उत्तर आजच लिहितां येत नाहीं. कारण तें पत्र ब्रॅडलॉ यांनीं आपणाजवळ मुद्दाम ठेवून घेतलें आहे. कारण ते मला म्हणाले कीं, टिळकांच्या पत्रांतील सूचना खरोखर फारच मौल्यवान् आहेत. ब्रॅडलॉ यांनीं पार्लमेंटपुढें आणण्याच्या आपल्या ठरावाच्या शब्दांत कांहीं फेरफार केला असून त्याची प्रत मी तुमच्याकडे लवकरच पाठवितों."

पत्रः-(ता. २५ एप्रिल १८९०) "मुंबई सरकारानें जिल्हाधिकाऱ्यांचीं मतें मिळविलीं त्याची प्रत तुम्ही गुप्तपणें मिळवून पाठविली ती पोहोंचली. मीं ती गुप्तच ठेविली. ओमॅनीसाहेब लंडनला आले आहेत. त्यांचें व ब्रॅडलॉसाहेबांचें बोलणें चालणें सुरू झालें आहे. माझी व ओमॅनीसाहेबांची गांठ लवकरच पडेल. ता. ६ मेच्या पूर्वी मामलेदारांचा प्रश्न पार्लमेंटपुढें निघेलसें वाटतें. माझी तार तुम्हांस पोहोंचली असेल. तुमच्या मार्गांत मी बिलकुल आठकाठी आणणार नाहीं, असें सर जॉन गॉर्स्ट यांनीं ब्रॅडलॉ यांस आश्वासन दिलें आहे. दोन तास तरी वादविवाद चांगला होईल असें वाटतें. रॅडिकल पार्टीच्या चाबुकस्वाराला (व्हिप) आपला चाबूक तयार ठेवण्याची मी विनंति करीत आहें. तुम्हीं पाठविलेले गुप्त कागदपत्र सरकारी रीतीनें प्रसिद्ध होण्याच्या सुमारास खासगी रीतीनें कित्येक सभासदांना घरबसल्या मिळतील अशी व्यवस्था मी करतों. ब्रॅडलॉ यांनीं मागितलेले कागद पार्लमेंटपुढें आजच ठेवण्यांत आले. त्यांत अजूनहि कांहीं कमी दिसतात, तेहि मागवूं."

पत्रः—(ता. ३१ मे १८९०) "मागील तार रूटरच्या एजन्सीमार्फतच पाठविण्याची व्यवस्था मीं केली. व्हॉइसरॉयच्या कौन्सिलानें मंजूर केलेल्या बिलास

नुसता नकार देऊन भागणार नाहीं, तर पार्लमेंटांत वेगळें पुरवणी बिल आणावें लागेल, ही जी तुमची सूचना ती तुमच्या कारणांसह ब्रॅडलॉ यांजपुढें मीं ठेविली आहे. लॉर्ड रे यांस मी भेटणार आहें. ब्रॅडलॉ यांनीं आपली सूचना पुढें कां ढकलली याचीं कारणें तुम्हास मागील पत्रावरून कळलीं असतीलच. "

पत्रः-(ता. १३ जून १८९०) "आणखी कोणते कागद मागवावयाचे त्यांची यादी ब्रॅडलॉसाहेबांपुढें मी ठेवीत आहें. पार्लमेंटचा सर्व वेळ हल्लीं प्रधान-मंडळ घेत आहे. खासगी लोकांना बिलें आणण्यास अडचण झाली आहे."

पण अखेर वरील अडचणच दुस्तर ठरून पुरवणी बिल वगैरे कांहीं आलें नाहीं. तथापि याहून अधिक प्रयत्न होण्यासारखाहि कांहीं नव्हता. ब्रॅडलॉ-साहेबांच्या वजनामुळेंच लागलें तर हें प्रकरण नेटाला लागणार होतें. पण हौस ऑफ कॉमन्सच्या अधिकारी पुढाऱ्यांपुढें त्यांचें काय चालणार ? फुरसतीच्या अभावाच्या कारणानें अनेकांचे अनेक प्रयत्न पार्लमेंटांत निष्फळ होतात हें प्रसिद्धच आहे. त्यांतलाच हाहि प्रकार झाला व एकदां हें प्रकरण जें मागें पडलें तें पडलेंच. तथापि हेंहि सांगितलें पाहिजे कीं, मामलेदारांसंबंधीं न्यायाचें माप जरी भरपूर पदरांत पडलें नाहीं तरी टिळकांच्या व इतरांच्या प्रयत्नानें बरेंच काम झालें होतें. सरकारनें कमिशनचा निकाल झाल्यावर असें धोरण ठरविलें कीं, लांचलुचपतीचा प्रकार झाला तरी लांचांच्या रकमा प्रत्यक्ष क्राफर्डसाहेबांपर्यंत पोंचल्याचा सबळ पुरावा नाहीं म्हणून साहेबमजकुरांस या मोठ्या आरोपांतून मुक्त करावयाचें. कर्जें घेतल्याची कबुली क्राफर्डसाहे-बांना द्यावीच लागली. तेव्हां त्याबद्धल त्यांना दोषी ठरवून बडतर्फीची शिक्षा देणें भाग पडलें. लांचलुचपत झाली पण त्याचा पैसा प्रत्यक्ष क्राफर्डसाहेबांना पोंचला नाहीं तर त्याची वाट काय झाली याचें सरकारनें उत्तर असें ठरविलें कीं, लांचाच्या सर्व रकमा क्राफर्डसाहेबांचे मुख्य दलाल हणमंतराव व इतर किरकोळ दलाल यांनीं साहेबांच्या नांवावर स्वतःच खाल्ल्या. तो पैसा किंवा त्याची बातमीहि त्यांनीं क्राफर्डसाहेबाला दिली नाहीं ! बरें, ज्यांकडून कर्जेंहि घेतलीं नाहींत अशा लोकांचीं कामें साहेबानें करून दिलीं. तीं कां तर त्याचें उत्तर असें ठरलें कीं, निवळ त्यांच्या अंगच्या भलेपणामुळें. मामलेदार वगैरे लांच देणाऱ्या लोकांचे तीन वर्ग करण्यांत आले. जुलमानें, जबरदस्तीनें किंवा संकट टाळण्याकरितां नाइलाजानें म्हणून ज्यांनीं लांच दिले, त्यांना मेहेर-

नजर करून कांहींना नोकरींत ठेविलें व त्यांची बढती फक्त कांहीं दिवस बंद केली व कांहींना कामावरून दूर केलें. मात्र, त्यांचा पगार चालू ठेवण्यांत आला. पण कोणच्याहि तऱ्हेची जुलूमजबरदस्ती नसतां केवळ लांच खाणारा साहेब भेटला म्हणून लांच देऊन आपलें काम करून घेणाऱ्या किंवा अवकृपा वांचविणाऱ्या लोकांना तिसऱ्या वर्गांत ढकलण्यांत आलें. आणि त्यांच्यावर खटले न करण्याइतकीच मेहेरनजर करून, त्यांना कामावरून बिनपगारी बड-तर्फ करण्यांत आलें. कामावर राहिलेल्या मामलेदारांचीं उदाहरणें देशपांडे, जोगळेकर वगैरे होत. कामावरून काढले पण पगार चालू ठेविला अशीं उदा-हरणें म्हटलीं म्हणजे बापट, कुमठेकर, पटवर्धन वगैरेंचीं. आणि पगार न देतां बडतर्फ केलें अशीं उदाहरणें विंझे, कलवडे वगैरेंचीं होत. टिळकांची खटपट मुख्यतः दुसऱ्या व तिसऱ्या वर्गांकरितां होती. त्यांचें म्हणणें असें कीं, कबु-लीशिवाय लांचाचा दुसरा पुरावा मिळणें शक्य नव्हतें आणि कबुल्या दिल्या त्या माफीच्या वचनावर विश्वास ठेवून दिल्या. अर्थात् अशा कबुलींत निष्पन्न झालेल्या गोष्टींतून फिरून श्लेष काढून हा असा व तो तसा हें म्हणणें बरोबर नाहीं. माफी म्हणजे माफी. मग त्यांत दुसरा विचार नाहीं, असेंच व्हाव-यास पाहिजे होतें. पण सरकारनें ही विचारसरणी मान्य केली नाहीं. कसेंहि असलें तरी कांहीं थोड्या अगदीं नाठाळ, मूर्ख किंवा लोभी मामलेदारांखेरीज बाकीच्यांची सोय या चळवळीनें चांगली लागली. पेन्शनदाखल घरबसल्या पगार घेऊन शिवाय त्यांपैकीं कोणी परीक्षा देऊन वकीलीचा धंदा करूं लागले, कोणी नेटिव्ह संस्थानांतून नोकरीस गेले, कोणी स्थानिक स्वराज्यांत नोकऱ्या धरल्या व अशा रीतीनें दुहेरी पैसे मिळविले. आणि पुढें पुढें तर या प्रकरणांत सांपड-लेल्या मामलेदारांचा दोष इतका विसरला गेला कीं, सरकारनें त्यांना रावसाहेब, रावबहादुर अशा बहुमानाच्या पदव्याहि दिल्या. एखाददुसरा मामलेदार लांच-लुचपतींत सांपडला असता तर त्याला दयामाया न दाखवितां सरकारनें बडतर्फ करून व खटला भरून चिरडून टाकलें असतें. पण एकदम पूर आला म्हणजे खळमळ जशी धुवून जाते तसा या प्रकरणांत प्रकार झाला व पुष्कळ मामलेदार एकाच गुन्ह्यांत सांपडून क्रॉफर्डसाहेबाच्या जिवाकरितां सरकाराला कानाडोळा करावा लागल्यामुळें ' क्रॉफर्ड–मामलेदार ' या शब्दांतील दोषाचा ध्वनि देखील लोपून तो एक प्रेक्षणीय किंवा ऐतिहासिक पुरुष असा होऊन बसला. कारण ' क्रॉफर्ड मामलेदार ' हें नांव उच्चारतांच, ' या मामलेदारानें

लांच दिला ' असा विचार प्रामुख्यानें मनांत न येतां, ' ज्या क्रॉफर्डनें लांच खाल्ली व नाकानें वांगीं सोलणाऱ्या साहेब लोकांची नीति ज्याच्यामुळें चव्हाठ्यावर आली, त्याला फजीति करण्यास कारणीभूत झालेला असा भला मनुष्य ' हाच विचार मनांत येत असे.

मामलेदार लोकांकरितां टिळकांनीं मेहनत किती केली हें त्यांपैकीं अद्यापि कांहीं लोक हयात आहेत ते गौरवानें सांगत असतात. मामलेदारांतहि पुष्कळ बी. ए. होते, पण त्यांतील एकाच्याहि अंगीं टिळकांनीं केली तशी चळवळ करण्याची कर्तृत्वशक्ति नव्हती. ही चळवळ संपल्यावर कृतज्ञताबुद्धि दर्शविण्याकरितां मामलेदार लोकांनीं टिळकांना रुप्याचें एक घड्याळ व उपरणें नजर केलें. टिळकांजवळ अखेरपर्यंत असलेलें व पुष्कळ लोकांनीं पाहिलेलें रुप्याच्या बारिक गोफांतील घड्याळ तें हेंच होय.

क्रॉफर्डसाहेब विकायतेस गेले ते पुढें पुष्कळ वर्षेंपर्यंत इकडे परत आले नाहींत. तेथें बसून सरकारावर त्यांनीं सूड काय घेतला हें माहीत नाहीं. पण आपल्या प्रकरणांत कबुलीजबाब देणारे बहुतेक ब्राह्मण होते हा दंश मनांत ठेऊन त्यांनीं वेळीं अवेळीं ब्राह्मणांची नालस्ती तिकडील वर्तमानपत्रांतून चालविली होती. १८९७ सालीं रँडसाहेबांच्या खुनानंतर क्रॉफर्डसाहेबांनीं एकदम वर उसळी मारून आपल्या द्वेषबुद्धीच्या टीकेचा शेणसडा इतका उडविला कीं, त्याचे शिंतोडे पुण्यापर्यंत येऊं शकले. सुमारें आठ वर्षांपूर्वीं क्रॉफर्डसाहेब हिंदुस्थानांत एकवार आले होते, माथेरान मुक्कामीं एका स्नेह्यानें त्यांची व प्रस्तुत लेखकाची आपल्या घरीं मुद्दाम भेट करविली, तेव्हां साहेब कांहीं लाभाच्या आमिषानें इकडे आलेले असल्यामुळें त्यांनीं कोणाची फारशी निंदा केली नाहीं, उलट टिळकांबद्दल दोन बरे शब्द बोलून महाराष्ट्र व कोंकणप्रांत यांची गोड स्तुतिच केली. १८८८ सालीं पुण्यास क्रॉफर्डकमिशन बसलें होतें तेव्हां प्रस्तुत लेखक विद्यार्थीदशेंत असून तोही कमिशनची मौज पाहण्यास गेलेला असून, कौन्सिल हॉलमध्यें प्रवेश करून घेण्यास त्याला गर्दींत चोपदाराचे तोबे खावे लागले होते; व आंत शिरल्यावर क्रॉफर्डसाहेब कोणते तें पाहण्याकरितां बसल्या जागेवरून त्याला मान उंच कर करून पाहावें लागल्यानें अखेर ती दुखूं लागल्याचें पक्कें स्मरतें. तेच क्रॉफर्ड साहेब माथेरान येथें आपणास मुद्दाम भेटण्यास आले असें पाहून, विशेषतः त्यांचा तो गरिबीचा पोषाख व अदबीचें बोलणें चालणें पाहून, प्रस्तुत लेखकाला किती मौज वाटली असेल याचा विचार वाचकांनींच करावा.

भाग ११ वा

केसरी व मराठा–(२)

(१८८७ ते १८९१)

१८८९ पासून टिळक हे शिक्षणाव्यतिरिक्त दुसरा कांहीं तरी धंदा करण्यास मोकळे झाले. स्वतःच्या उपजीविकेच्या दृष्टीनें त्यांनीं दोन धंदे योजिले. एक कापूस वठण्याची जिनिंग फॅक्टरी काढणें, व दुसरा लॉ क्लास सुरू करणें. जिनिंग फॅक्टरी काढणें हें काम भांडवलाचें असून तींत घालण्याइतका पैसा टिळकांजवळ अर्थातच नव्हता. तथापि सुमारें दहा पंधरा हजार रुपये लोकांकडून कर्ज काढून त्यांनीं या धंद्यांत घातले. जिनिंग फॅक्टरी काढण्याला मोंगलाई-तील लातूर हें गांव पसंत करून, दुसरे दोन भागीदार मिळवून, तिसऱ्या हिश्शा-च्या भागीदारीनें टिळकांनीं या कारखान्यास सुरवात केली. दुसरे दोन भागी-दार पुण्यांतील आबासाहेब परांजपे परिंचकर व गणपतराव सहस्रबुद्धे असे होते. दुसऱ्या दोन भागीदारांपैकीं परिंचकर हे हा कारखाना चालविण्यास स्वतः कधींच गेले नाहींत. सहस्रबुद्धे हे स्वतः जात; व टिळकांच्यातर्फे त्यांचे भाचे धोंडोपंत विद्वांस हे पाठविण्यांत आले होते. लातूर गांव बारशीरोड (कुर्डुवाडी) स्टेशनापासून सुमारें पन्नास मैल लांब असून तिकडील रस्ताहि मोंगलाई थाटाचा. बारशी लाइट रेल्वे तेव्हां झाली नव्हती. अशा वेळीं इतक्या लांबीवर कारखाना काढून स्वतः आपण त्याची देखरेख करूं असें टिळकांना वाटण्याचा फारसा संभव नव्हता. तथापि दुसरे भागीदार जातीनें हजर राहणार व आपल्यातर्फे आपला भाचा हजर राहणार; आपण फारच झालें तर ऐन मोसमांत एक दोन वेळ खेपा घातल्या म्हणजे काम होईल; अशा समजुतीनें त्यांनीं या कामास हात घातला व कारखाना प्रथम कांहीं दिवस बरा चाललाहि. धोंडोपंत यांनीं नुक-त्याच मॅट्रिक्युलेशन व यू. एस्. एफ्. परीक्षा देऊन टाकिल्या होत्या. परंतु त्यांना सरकारी नोकरी करावयाची नव्हती, व टिळकांचा किंवा स्वतः त्यांचा ज्यांत उपयोग होईल, असा दुसरा कारखाना अद्यापि निघाला नव्हता. धोंडोपंतांची वतनवाडी कोंकणांत असून नसल्यासारखीच होती. त्यांच्या घराण्याचा परा-

मर्ष टिळकांनींच पूर्वीपासून घेतलेला, व धोंडोपंतांना टिळकांनीं देशावर आणलें ते फिरून कोंकणांत न धाडण्याच्या उद्देशानें.

१८८२ सालीं तुरुंगांतून सुटून येतांच टिळकांनीं धोंडोपंतास कोंकणांतून आपल्याजवळ आणलें. तेव्हांपासून ते शाळेचा अभ्यास करून मामांचें घरगुती कामकाज करीत. अर्थात् कारखान्याची कल्पना येतांच त्यावर धोंडोपंतांना म्यानेजर म्हणून नेमण्याचीहि कल्पना आली, व तें काम धोंडोपंत पुढें सात वर्षे करीत होते. १८९७ सालीं ते पुण्यास आले; व टिळकांवर पहिला राजद्रोहाचा खटला झाला, तेव्हांपासून मात्र ते पुण्यासच कायम राहिले. १८९७ सालीं टिळक तुरुंगांत असतांच, आर्यभूषण छापखान्याचे मालक हरि नारायण गोखले ह्यांनीं आर्यभूषण छापखान्यांत केसरी छापण्याचें नाकारल्यामुळें, तो दुसरीकडे छापण्याची व्यवस्था करणें आणि केसरीचा बटवडा व जमाखर्च वगैरे गोष्टी आर्यभूषणमधून काढून केसरीकरितां स्वतंत्र कचेरी ठेवून त्या चालविणें, या कामांत त्यांचा जो पाय एकदां तेव्हां गुंतला तो पुढें कायमचाच गुंतला. असो; लातूरच्या कारखान्याचें काम प्रारंभापासून धोंडोपंतांच्या हातूनच झालें. सहस्रबुद्धे हे बुद्धिवान् व दिलदार परंतु लहरी व मिजाशी असल्यामुळें कामाचा भार धोंडोपंतांवरच पडे; व धाकटेपणाच्या नात्यानेंहि पडलें अडलें सर्व त्यांना करावें लागे. १८९७ सालीं धोंडोपंत पुण्यास आले त्यापूर्वी सहस्रबुद्धे हेहि आपला हिस्सा परिंचकर यांस विकून परत आले होते. या व इतर अनेक कारणांनीं कारखान्याचीं पहिलीं कांहीं वर्षे सरांस नफा न होतां, कांहीं वर्षे तोट्याचीं व कांहीं थोडीं नफ्यांचीं अशीं गेलीं. ह्याचें तात्पर्य इतकेंच कीं, या कारखान्यापासून टिळकांच्या उपजीविकेला कांहीं मदत झाली नाहीं. कारखान्याच्या उत्पन्नांतून कर्जाचें व्याज फिटलें म्हणजे मिळविलें, अशी स्थिति बरींच वर्षे चालली.

न्यू स्कूल सोडल्यावर १८९७ पर्यंत टिळकांच्या उपजीविकेचें खरें साधन लॉ क्लास हेंच होतें. क्रॉफर्डप्रकरणांतून टिळक मोकळे झाल्यावर कांहीं दिवसांनीं केसरींत टिळकांच्या लॉ क्लासची जाहिरात प्रगट झाली. त्यावेळीं टिळक सदाशिव पेठेंत विंचूरकर यांचे वाड्यांत राहात असून, तेथेंच हा लॉ क्लास उघडण्यांत आला. प्रथम एक व नंतर दोन्ही (पहिल्या व दुसऱ्या वर्षाचा) लॉ क्लास सुरू झाले. ते पुढें १८९९ पर्यंत चालू होते. परंतु १८९६ च्या अखेरी-

पासून पुण्यास प्लेगचा प्रादुर्भाव झाल्यामुळें व केसरी मराठ्याचें काम वाढल्यामुळें, लॉ क्लास कायमचा बंद करण्यांत आला. लॉ क्लासांत स्वतः टिळकांना महिन्याचे सुमारें दीडशें रुपये मिळत व तेवढ्यावर त्यांचा संसाराचा सर्व खर्च भागे. लॉ क्लासांत टिळकांना आपल्या जोडीला दुसरा एकादा शिक्षक घ्यावा लागे, व विष्णुपंत गोखले (गणेश सदाशिव मराठे ॲक्च्युअरी ह्यांचे मेव्हणे व हुशंगाबाद येथील वकील), विष्णु अनंत पटवर्धन (क्रॉफर्डप्रकरणांतील एक मामलेदार व नंतर पुण्यांतील वकील), दिनकर हरि वाकनीस, बी. ए., एलएल्. बी. (पुण्यांतील वकील), लक्ष्मण रघुनाथ गोखले (पुण्यांतील वकील) व नरसिंह चिंतामण केळकर इतके गृहस्थ लॉ क्लासच्या कामीं वेळोवेळीं टिळकांचे जोडीदार असिस्टंट होते. लॉ क्लासमध्यें टिळक हे हिन्दु लॉ, एव्हिडन्स ॲक्ट, कॉंट्रॅक्ट ॲक्ट, इक्विटी वगैरे त्यांतले त्यांत कठीण असे विषय शिकवीत. हिन्दुधर्मशास्त्र हा त्यांचा हातखंडा विषय असल्यामुळें त्यावरील त्यांचीं व्याख्यानें उत्कृष्ट होत, व गांवांतील तरुण वकील मंडळीहि केव्हां केव्हां तीं ऐकावयास येत. हिन्दु लॉ संबंधानें त्यांचें वाचन कोणत्याहि तारखेपर्यंत अगदीं भरपूर व ताजें असून, हिन्दु लॉचें कलमबंदी डायजेस्ट किंवा कोड करण्याचा पुष्कळ दिवस त्यांचा विचार होता. लॉ क्लास चालू असतांच थोडी अधिक फुरसत मिळती तर तें त्यांचें पुस्तक लिहूनहि झालें असतें. आणि टिळकांचें हिन्दु लॉचें ज्ञान किती चोख होतें हें ज्यांना माहीत आहे त्यांना हा डायजेस्ट सर्वमान्य झाला असता, व सहासात वर्षें चालविलेल्या लॉ क्लासनें त्यांना जितकें उत्पन्न दिलें तितकें सर्व कदाचित् या एकट्या पुस्तकानें त्यांना मिळवून दिलें असतें, याविषयीं शंका वाटणार नाहीं. कारण कायद्याचीं पुस्तकें लोकप्रिय झालीं म्हणजे तीं ग्रंथकर्त्याला अगणित पैसा मिळवून देतात ही गोष्ट सर्वांना ठाऊकच आहे.

डे० ए० सोसायटी सोडल्यावर टिळकांना फॅक्टरी व लॉ क्लास अशीं उपजीविकेचीं साधनें पहावीं लागलीं याचें कारण १८९१ पर्यंत केसरी त्यांच्या मालकीचा पूर्णपणें झाला नव्हता. आगरकर केसरींतून निघाल्यानंतर आर्यभूषण छापखाना आणि केसरी व मराठा हीं वर्तमानपत्रें मिळून संयुक्त कारखाना मानला जात असून वासुदेवराव केळकर, हरि नारायण गोखले, व स्वतः टिळक असे तीन संयुक्त भागीदार त्यांत होते. १८८८ च्या सुमारास केसरीचे वर्गणीदार सुमारें

पांच हजारांपर्यंत वाढले होते; व नुसत्या केसरीची प्राप्ति बरी होती. पण इंग्रजी पत्र मराठा हें प्रथमपासूनच आंतबट्याचें मूळ होतें. शिवाय, छापखान्याचे टाईप व इतर सामान वरचेवर बाहेरून विकत आणण्यास खर्च पडे. याकरितां केसरीला स्वतःचें एक माशिन असावें, व स्वतःचे मालकीची टाइप फाउन्डरीहि असावी असें वाटूं लागलें. अर्थात् अधिक भांडवल म्हणजे अधिक कर्जाचा बोजा; शिवाय पूर्वी टिळक व वासुदेवराव केळकर यांचीं मतें जरी एक होतीं तरी, १८९१ मध्यें 'रमाबाई' प्रकरणानें व इतर अनेक गोष्टींनीं उभयतांचीं मतें तंतोतंत जुळेनाशीं झालीं. आणि केसरींत मुख्यत्वेंकरून लिहिणार टिळक व मराठ्यांत मुख्यत्वेंकरून लिहिणार वासुदेवराव केळकर असे असल्यामुळें एकाच विषयावर केसरी व मराठा पत्रांत परस्पर विरुद्ध असेहि लेख मधून मधन येत असत. यामुळें हीं दोन पत्रें कोणाच्या तरी एकाच्याच मालकीचीं केलीं पाहिजेत हें उघड दिसून येऊं लागलें. इकडे हरिपंत गोखले हे निव्वळ छापखान्याच्या दृष्टीनें कारखान्याकडे पाहाणारे, त्यांना मराठ्याच्या बुडीत खात्याचें वैषम्य वाटूं लागलें. मिळून दोन्हीं वर्तमानपत्रें कोणीं तरी एकानें घ्यावीं व छापखाना एकानें किंवा इतर दोघांनीं मिळून घ्यावा असें ठरलें. गोखले वर्तमानपत्रें घेऊं शकतच नव्हते; व तो त्यांना छापखान्यावर बोजाच वाटे. तेव्हां ते छापखाना घेणार हें ठरलेंच. पण त्यांच्या जोडीला टिळक येणार किंवा प्रोफेसर केळकर येणार ही गोष्ट अद्यापि ठरावयाची होती. टिळकांप्रमाणेंच प्रो. केळकर हेहि सव्यसाची म्हणजे इंग्रजी व मराठी दोन्ही भाषा लिहिण्यांत वाकबगार आणि संपादकीय कामांत दर्दी व हौशी; यामुळें दोन्हीं पत्रें घ्यावयाचीं तर टिळक व प्रो. केळकर हे दोघेहि तीं घेण्याला आपापल्यां परीनें पुरे लायक! पण हाहि लढा सुटण्यास दोन कारणें होतीं. एक असें कीं, केळकर हे अद्यापि कॉलेजांत प्रोफेसरीचें काम करीत असून त्यांच्या संसारापुरता त्यांना पगार तिकडून मिळत होता. शिवाय कारखान्याचें धडेवांटप करण्यांत आलें तेव्हां फायदेशीर पण भांडवल वरचेवर थोडथोडें नवें घालावें लागणारा छापखाना एका बाजूस, व आढाव्यांत निघालेलें एकंदर तिसऱ्या हिश्याचें सात हजार कर्ज व दोन्हीं पत्रें मिळून दुसऱ्या बाजूस. अशी वांटणी झाली. शिवाय स्वमतप्रसाराची हौस ही जर स्वतंत्र गोष्ट म्हणून विचारांत घेतली तर वासुदेवराव केळकर ह्यांच्यापेक्षां टिळकांच्या अंगीं ती अधिक होती ही गोष्ट निर्विवाद होय. तात्पर्य

वांटणी उचलतांना कर्जासह वर्तमानपत्रें उचलण्यास टिळकच पुढें आले; व १८९१ पासून तीं त्यांनीं आपल्या मालकीचीं केलीं. तथापि टिळकांना यापुढें कॉलेजचा पगार चालू राहिला नाहीं; व कर्जफेडीकरितां व मराठ्याचा खर्च चालविण्याकरितां केसरींतील नफाहि कांहीं वर्षें परस्पर तोडून देणें भाग होतें. याकरितां दोन्ही वर्तमानपत्रांचा छपाईचा खर्च, मराठ्याच्या संपादकाचा पगार, केसरीच्या बटवड्याचा वगैरे सर्व खर्च, या गोष्टी या नफ्यांतून वजा करून कर्ज-फेड व्हावी म्हणून हें सर्व काम आर्यभूषण छापखान्याकडे म्हणजे गोखले यांज-कडेच ठेवावें लागलें. कारण कर्ज फिटेपर्यंत टिळकांना स्वतंत्र छापखाना काढणें शक्य नव्हतें. उरला छापखाना, तो गोखले व केळकर यांनीं कर्जाच्या वांट्यासह समायिक मालकी हक्कानें घेतला; व टिळकांना आपल्या वर्तमानपत्रांचें कर्ज फेडण्यास पांच सहा वर्षें तरी लागणारीं असल्यामुळें केसरीव्यतिरिक्त स्वतंत्र अशीं उपजीविकेचीं साधनें त्यांना अर्थातच पहावीं लागलीं.

केसरीच्या बाबतींत टिळक–आगरकरांखालोखाल, व मराठ्याच्या बाबतींत टिळकांहूनहि अधिक, असा संबंध वासुदेव बाळकृष्ण केळकर यांचा १८९१ च्या पूर्वी आलेला होता. प्रो. वासुदेवराव केळकर हे मूळ कल्याणचे राहाणार. हल्लीं त्यांचें स्वतंत्र घरहि कल्याणास आहे. त्यांचें बी. ए. पर्यंतचें शिक्षण मुंबईस झालें. युनिव्हर्सिटीच्या परीक्षेंत त्यांना इतिहास व अर्थशास्त्र या विष-यांत वरचा क्लास व सोन्याचें पदक असा बहुमान मिळाला होता. शिवाय इंग्रजी भाषा हा विषय त्यांच्या आवडीचा असे. पुण्याशीं त्यांचा संबंध येण्याचें कारण त्यांचे मामा गोपाळराव फाटक हे १८८०-८१ चे सुमारास पुणें येथें प्रिन्सिपल सदर अमीन होते. त्यांजकडे टिळक वगैरे न्यू इंग्लिश स्कूलच्या मंडळीचें जाणें येणें असे. कोल्हापूरप्रकरणांतील बनावट पत्रें ज्याप्रमाणें टिळक-आगरकरांनीं माधवरावजी रानडे वगैरे लोकांना छापण्यापूर्वीं दाखविलीं होतीं त्याप्रमाणें तीं सदर फाटक यांसहि दाखविलीं होतीं. पुढें हीं पत्रें त्यांना दाखवून खात्रा करून घेतल्याबद्दल फाटक यांची साक्ष काढण्यांत येणार होती, पण असल्या बड्या लोकांच्या सर्वच साक्षी कांहीं कारणामुळें रद्द करण्यांत आल्या. तथापि फाटक यांची या प्रकरणांत सांपडलेल्या तरुण मंडळींविषयीं सहानुभूति कायम होती, व त्यांचेच सांगण्यावरून, टिळक आगरकरांना शिक्षा झाल्यावर, वासुदेवराव केळकर हे न्यू इंग्लिश स्कूलला येऊन मिळाले. प्रथम शाळेंत

शिक्षक या नात्यानें त्यांनीं इतका चांगला लौकिक मिळविला कीं, फर्ग्युसन कॉलेज निघण्याचें ठरलें त्यावेळीं इंग्रजीच्या प्रोफेसराची जागा त्यांना सर्वांचे आधीं देण्यांत आली. ते सभांतून जरी कधीं भाषणें करीत नसत तरी वर्गांत इंग्रजी शिकवितांना इंग्रजी चांगलें व अस्खलित बोलत. इंग्रजी कादंबरी किंवा नाटक दोन्हीहि ते चांगलें शिकवीत. पण शिकविण्याइतकीच लिहिण्याचीहि पात्रता त्यांचे अंगीं असल्यामुळें, प्रथमपासून त्यांना केसरी मराठ्याच्या संपादकवर्गांत सामील करून घेण्यांत आलें होतें. सुमारें १८८३ पासून १८९१ पर्यंत मराठापत्र बहुतांशीं त्यांनींच चालविलें, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. त्यांना मदत फक्त नामजोशांची मिळत असे. केसरीबरोबर मराठा हातीं येई-पर्यंत टिळकांनीं या इंग्रजी वर्तमानपत्रांत लिहिलेंच असलें तर अगदीं क्वचित् लिहिलें असेल. केळकर मराठा दोन दिवसांत लिहून काढीत व त्यांची भाषा सरळ, शुद्ध व भारदस्त असे. मराठा काढीत असतांच ते "इंग्लिश ओपिनियन् ऑन इंडिया" या नांवाचें एक मासिक पुस्तक कांहीं थोडे दिवस काढीत असत. विलायतेस वर्तमानपत्रांतून निरनिराळ्या विषयांवर येणारे उतारे कातरून ते वर्गणीदारांना विकण्याचा धंदा कांहीं लोक विलायतेंत करीत असतात. हिन्दुस्थानासंबंधाचे असले उतारे इकडे आणवून ते सदरील मासिक पुस्तकांत जसेच्या तसे छापले जात व संपादक या नात्यानें केळकर त्यांस फक्त एक लहानशी प्रस्तावना जोडीत. पण या कामांत त्यांचा अर्थात् फार थोडा वेळ खर्च होई. लेख पुरविण्याच्या दृष्टीनें मराठ्याचे जबाबदार संपादक केळकर असल्यानें त्यांना फर्ग्युसन कॉलेजांत इंग्रजी शिकविण्यापलीकडे दुसरें कांहीं काम मुद्दाम दिलेलें नसे. व मराठ्याचें काम ते बिनबोभाट पार पाडीत.

डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीशीं वर्तमानपत्रांचा संबंध रहावा किंवा नाहीं हा वाद सुरू झाला तेव्हां आपटे हे हा संबंध तोडण्यास प्रथमच तयार झाले. व हा संबंध तोडूं नये असें म्हणणारांत टिळक, केळकर व नामजोशी हे प्रमुख होते. आगरकर हे वर्तमानपत्रांत लिहिण्याचे हौशी, तथापि कारणपरत्वें सोसायटींतून वर्तमानपत्रांस पैसे देण्याला ते प्रतिकूल असत. तसेंच छापखाना व वर्तमानपत्रें चाललीं पाहिजेत खरीं पण तीं निदान निष्कर्जी तरी चाललीं पाहिजेत अशी त्यांची अपेक्षा असल्यामुळें छापखान्यांत मंडळी बसून कर्जाच्या भानगडी निघाल्या म्हणजे त्यांचें पित्त खवळे. यामुळें, कांहींहि होवो पण वर्तमानपत्रें व छापखाना

हीं जिवंत ठेवावींच अशा मताचे टिळक, केळकर व नामजोशी येवढेच उरले. सामाजिक मतांच्या दृष्टीनें पाहातां टिळक व आगरकर हे दोघे दोन टोकांस होते. आपटे हे आत्यंतिक समाजसुधारणेचे भोक्ते नसत. स्त्रियांच्या शिक्षणांत नृत्य-कलेचाहि समावेश व्हावा, किंवा " रजसा शुद्धते नारी " असले विचार प्रदर्शित व्हावे, याविरुद्ध उघड जाण्याइतके ते पुराणमताभिमानी, पण संमतिवयाचें बिल सरकारनें केल्यास त्यांत वावगें कांहीं नाहीं असें मानण्याइतके सुधारक होते. यामुळें केव्हां आगरकरांच्या बाजूला तर केव्हां टिळकांच्या बाजूला असे ते रहात. केळकर हे पुराणमतवादी मुळींच नव्हते, तथापि वर्तमानपत्रांतून मत प्रगट व्हावयाचें तें जुन्या मतांना धिक्कारून प्रगट होऊं नये, व सरकारनें तर धार्मिक, सामाजिक बाबतींत हात घालूं नये असा त्यांचा उघड आग्रह होता. यामुळें सामाजिक मतभेदांत सोसायटीमध्यें आगरकर यांचा गट अल्पसंख्याक व टिळकांचा गट बहुसंख्याक असे. आगरकरांनीं केसरींतून आपलें अंग काढून घेतल्यानंतर टिळक व वासुदेवराव केळकर यांची गट्टी वर्तमानपत्रांचे बाबतींत तरी पुढें तीन चार वर्षें कायम टिकली. सोसायटी व छापखाना-वर्तमानपत्रें यांची फारखत झाली तेव्हां छापखान्याला कर्ज होतें, व हें कर्ज टिळक व केळकर या दोघांनींहि पत्करून वर्तमानपत्रें चालूं ठेवण्याचा निश्चय केला. ही फारखत होण्यापूर्वी सोसासटीतर्फें छापखान्यावर देखरेख ठेवण्या-करितां टिळकांचीच नेमणूक झाली असल्याचें मागें एका ठिकाणीं सांगण्यांत आलेंच आहे; व हें घडून आल्यावर अर्थात् टिळकांची जबाबदारीहि अधिकच वाढली. केळकरांनीं पत्रें सांभाळावीं व टिळकांनीं छापखाना सांभाळावा असा एकप्रकारें आपसांतील समजुतीनें श्रमविभागच ठरल्यासारखा झाला होता; व ही वाढलेली जबाबदारी सांभाळण्याकरितां टिळकांना जुना व्यवस्थापक काढून नवा नेमावा लागला. जुने व्यवस्थापक गणपतराव सोहोनी यांचा कारभार थोडा ढिला असे. त्यांनीं जमाखर्चाचीं तोंडें मिळतीं ठेवण्याची खबरदारी घ्यावयाची नाहीं, उधार वसुलीची हयगय करावयाची, खर्च मात्र हवा तसा चालू ठेवावयाचा, आणि कारखान्यांतील पगाराची तारीख आली म्हणजे टिळकांकडे जाऊन पैशाची कांहीं तरी सोय लावा म्हणून तगादा करावयाचा. अर्थात् ही जिकिर कोणासहि सोसण्यासारखी नव्हती. " आम्ही कोणी पैसा न घेतां वर्तमानपत्रांत लिहितों, व फुकट चालविलेल्या वर्तमानपत्रांसह येवढा छापखाना तुमच्या स्वाधीन

केला असतां फिरून पगाराकरितां लागणारें कर्ज उभारण्याची चिंता आम्हींच वहावी ही कारभाराची रीत कोणची ? " असें टिळक नेहमीं म्हणत. अखेर सोहोनी यांनीं व्यवस्थापकाचें काम सोडून दिलें व त्यांचे जागीं हरि नारायण गोखले यांची नेमणूक करण्यांत आली.

हरिपंत गोखले हे मूळ मुरुडगांवचे रहिवासी. त्यांनीं लहानपणापासून मुंबईस येऊन गणपत कृष्णाजी, नेटिव्ह ओपिनियन वगैरे छापखान्यांत कारकुनीचीं व इतर कामें केलेलीं होतीं. त्यांचा व टिळकांचा जुना स्नेहसंबंध, यामुळें टिळकांची त्यांना मदत असे. न्यू स्कूलांत आल्यावर वामनराव आपट्यांनीं आपलें संस्कृत गाइडचें पुस्तक बाहेर काढलें तें मुंबईस हरिपंत गोखले यांनीं घेऊन आपल्या जबाबदारीवर छापलें. त्यावेळीं टिळकांनींच त्यांना सात आठशें रुपये कर्ज दिलें होतें व त्यांत गोखल्यांना फायदाहि झाला होता. गोखल्यांनीं इतर कांहीं पुस्तकेंहि अशींच छापविलीं होतीं. या माहितीमुळें, आर्यभूषण छापखान्याची व्यवस्था गोखले यांचे स्वाधीन केली असतां आपल्या देखरेखीखालीं ती चांगली चालेल अशा समजुतीनें, टिळकांनीं गोखल्यांना पुण्यास आणून छापखाना त्यांचे स्वाधीन केला. गोखले यांचेजवळ घालण्यास भांडवल नव्हतें, तथापि कर्जाचा हिस्सा पत्करण्यास ते तयार झाल्यामुळें त्यांना भागीदारींत घेण्यांत आलें; व टिळक, केळकर, गोखले असे तिघे मिळून छापखाना व दोन्हीं वर्तमानपत्रें यांचे मालक व त्याजवरील कर्जाला जबाबदार असें ठरून, छापखाना व वर्तमानपत्रें ही निवळ खाजगी इस्टेट बनली. मात्र न्यू इंग्लिश स्कूलचा त्यांच्याशीं असलेला जुना परंपरासंबंध अगदींच तुटूं नये, म्हणून तो वासुदेवराव केळकर यांच्या द्वारें शिल्लक ठेवण्यांत आला. तो असा कीं, केळकर हे मोबदल्याची अपेक्षा न ठेवतां दोन्हीं वर्तमानपत्रें चालविणार त्याअर्थीं कॉलेजांतील इतर प्रोफेसरांइतकाच त्यांनाहि पगार द्यावा, पण कॉलेजांत शिकविण्याचें काम त्यांना इतरांहून कमी ठेवावें. या व्यवस्थेस सोसायटीच्या सभासदांनीं संमति दिली. अशा रीतीनें टिळक व वासुदेवराव केळकर यांची जूट सन १८९० पर्यंत टिकली. पण टिळकांनीं सोसायटीचा राजीनामा देऊन सार्वजनिक कार्यांत अधिक लक्ष घालण्याचें ठरविलें तेव्हांपासून, छापखान्याप्रमाणें वर्तमानपत्राच्या अंतरंगाच्या व्यवस्थेंतहि अधिक लक्ष घालणें त्यांना प्राप्त झालें; व यामुळें या उभयतांच्या मतांमध्यें जी भेदरेषा लहानशी

होती ती दिवसेंदिवस मोठी होऊं लागली किंवा निदान ती उभयतांना अधिकाधिक दृष्टोत्पत्तीस येऊं लागली.

एकदां मतें बिनसत चाललीं म्हणजे तीं अनेक कारणांनीं अधिकाधिक बिनसतच जातात. टिळक व वासुदेवराव केळकर यांचेंहि असेंच झालें. कॉलेजांतील एकत्र बैठक संपली. छापखाना व वर्तमानपत्रें यांचा संबंध दोघांशीं होता, परंतु त्यांच्या कचेरींत नित्य बैठक एकाचीहि नव्हती. संपादक मजकूर घरून लिहून पाठवीत व प्रुफेंहि बहुधा घरींच तपाशीत. छापखान्याच्या देखरेखीसंबंधानें कमजास्त असल्यास हरिभाऊ गोखले हे टिळकांच्या घरीं जाऊन हकीगत सांगत व त्यांजकडून सूचना घेत. रिकाम्या वेळांतील उभयतांचे उद्योग व त्यांना अनुसरून बैठकीचे स्नेहीसोबती वेगवेगळे. वासुदेवराव केळकर हे वर्तमानपत्र लिहिण्याखेरीज इतर कोणत्याहि सार्वजनिक कार्यांत कधींच लक्ष घालीत नसत. उलट टिळकांनीं कॉलेज् सोडलें पण वर्तमानपत्रें हातीं घेतलीं नाहींत अशा काळींहि एकामागून एक अनेक सार्वजनिक कार्यें अंगावर घेतलीं. त्यांना एका वेळीं एकच काम पुरत असे, पण त्यावेळीं त्यांत ते इतके गढून गेलेले असत कीं इतर गोष्टींचें भान त्यांना नसे. कॉलेजांतून टिळकांची बैठक उठल्यावर ती त्यानंतर कायमची घरींच आली असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. प्रथम कांहीं दिवस मामलेदारांचें प्रकरण चालू होतें तेव्हां तुळशीबागेजवळ श्रीमंत खासगीवाले यांचे वाड्यांत त्यांचे स्नेही बाबासाहेब घारपुरे पेन्शनर हे रहात, त्यांच्या घरीं मामलेदार वगैरे रोज संध्याकाळीं जमत व तो एक प्रकारचा क्लबच होऊन राहिला होता. यानंतरची टिळकांची संध्याकाळची बैठकीची जागा म्हटली म्हणजे सार्वजनिक सभेंतील क्लब. घारपुरे यांच्या घरच्या क्लबांत भांडणें शिरलीं नाहींत, पण सार्वजनिक सभेच्या क्लबांत जुन्यानव्या मवाळ–जहाल दोन्ही पक्षांचे पुढारी व अनुयायी एकत्र जमत असल्यामुळें भांडणांना तोटा नव्हता हें सांगावयास नकोच. हीं भांडणें पुढें परमावधीला गेल्यावर टिळकांनीं या क्लबांत जाण्याचें बंद केलें; व १८९१–९२ च्या चळवळीपासून मंडळींत येण्याजाण्याचा अड्डा स्वतः त्यांचे घरीं जो एकदां पडला तो अखेरपर्यंत एकसारखा वाढतच गेला. डोंगराळ मुलखांत उगम पावून आपल्या प्रवाहाला हवें तेवढें पात्र निर्माण करून, आसपासचे सर्व ओढे–नाले आपणांत मिळवून घेऊन, अफाट बनत जाणाऱ्या नदीचा देखावा आपल्या

डोळ्यांसमोर कोणत्याहि पिढींतील मनुष्यास पहावयास सांपडत नाहीं. तो टिळकांच्या लोकसंग्रहाच्या बाबतींत गेल्या पिढीला खचित पहावयास सांपडला.

दुसरे पक्षीं वासुदेवराव केळकर यांनीं सार्वजनिक असें कार्य अंगावर न घेतल्यानें उरलेल्या वेळांत निवळ करमणुकीच्या अनेक साधनांकडेच त्यांचें लक्ष गुंतून राहिलें. त्यांनीं या सुमारास शेक्सपिअरच्या नाटकांवरून 'त्राटिका' आणि 'वीरमणीशृंगारसुंदरी' हीं नाटकें मराठींत तयार केलीं. पैकीं पहिलें त्यावेळीं उदयोन्मुख असणाऱ्या शाहूनगरवासी नाटक मंडळीनें फारच चांगलें बसविलें. वासुदेवराव केळकर हे मोठे मार्मिक रसिक व स्वतः अभिनयपटु असल्याकारणानें, त्यांनीं मोठी मेहनत घेऊन सुप्रसिद्ध नट गणपतराव जोशी यांना स्वतःच्या नाटकांतीलच काय पण हॅम्लेटसारख्या गूढाभिप्राय नाटकांतील अवघड स्थलें उत्कृष्टरीतीनें समजावून दिलीं होतीं. पण हा आवडता व्यासंग पुढें अनावर झाल्यामुळें वासुदेवरावजींची बैठक केवळ नाटकमंडळींतच पडूं लागली. या गोष्टी सांगण्याचें कारण इतकेंच कीं, वासुदेवरावजींचा हा दिनचर्याक्रम टिळकांच्या स्वभावाला पटण्यासारखा नसल्यामुळें, त्यांच्या स्नेहांत भर तर पडलीच नाहीं परंतु होता तोही स्नेह रोडावत चालला. त्याचा परिणाम असा झाला कीं, तीव्रमतभेदाचा पहिलाच प्रसंग आला त्याबरोबर उभयतांना व्यवहारांतील फारकत करून टाकावी असें वाटलें. हरिपंत गोखले आल्यानें छापखान्याची प्रगति झाली ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं; तथापि, छापखाना व पत्रें निष्कर्जी झालीं नाहींत. जुन्या फरफटीनें ओढत आलेलें कर्ज कांहीं शिल्लकच होतें. शिवाय हरिपंत गोखले यांना वर्तमानपत्रें हीं सावत्र मुलांप्रमाणें वाटत. आणि आढावा काढतां एकवीस हजार रुपयांचें कर्ज निघालें तें कोणीं घ्यावें असा प्रश्न उपस्थित झाला. छापखाना व केसरी हीं दोन्हीं नफ्याचीं खातीं असल्यामुळें कर्ज दोघांवरहि वांटून जाण्यास हरकत नव्हती. त्याप्रमाणें छापखान्यावर चौदा हजार व वर्तमानपत्रांवर सात हजार या प्रमाणें कर्जाची वांटणी झाली. छापखाना व वर्तमानपत्रें यांची अशी वांटणी होण्याचें ठरल्यावर, एकानें वांटण्या केल्या म्हणजे हवी ती वांटणी उचलण्याचा हक्क दुसऱ्यास येतच असतो म्हणून प्रथम टिळक कर्जासह छापखाना घेण्यास तयार झाले. "वर्तमानपत्रें हींच जर निवळ नफ्याची बाजू असें तुम्ही म्हणतां तर तीं तुम्हीच घ्या व सात हजार रुपये कर्ज घ्या, मी छापखाना घेतों" असें टिळक म्हणूं लागले. पण गोखले

व वासुदेवराव केळकर यांना पक्कें माहीत होतें कीं, टिळकांना निवळ छापखान्याची आवड नसून त्यांना खरी गोडी वर्तमानपत्रांची व या साध्याचें अवश्य साधन म्हणूनच त्यांना छापखाना हवा होता. तात्पर्य, टिळकांनीं छापखाना घेतला कीं ते स्वतःचीं वेगळीं वर्तमानपत्र काढतील व ते तीं लोकप्रिय करतील याविषयीं शंका नसल्यामुळें, आपल्या हातचीं केसरी-मराठा वर्तमानपत्रें निस्तेज होतील व त्यामुळें त्यांचें उत्पन्नहि घटेल, असें पाहून गोखले व केळकर यांनीं एक नवीनच शर्त घातली कीं छापखाना घेईल त्यानें स्वतःचीं वर्तमानपत्रें काढूं नयेत. या नव्या अटीनें पारडें एकदम फिरलें व टिळकांना सात हजार रुपयांच्या कर्जासह वर्तमानपत्रें स्वतःला घेऊन चौदा हजार कर्जासह छापखाना इतर भागीदारांस सोडून देणें प्राप्त झालें.

या फारकतीस पंडिता रमाबाई प्रकरण हें निमित्तमात्र झाल्याचें वर सांगितलेंच आहे. खुद्द या प्रकरणासंबंधानें थोडीबहुत माहिती एका-वेगळ्या प्रकरणांत आम्ही देणार असल्यामुळें ती सर्व फिरून येथें देण्याचें कारण नाहीं. रमाबाई-संबंधाचा वाद १८९१ च्या जून महिन्यामध्यें जाहीर रीतीनें सुरू झाला व या विषयावर टिळकांनीं पांचचार लेख झणझणीत लिहिले. सुधारक, सुबोधपत्रिका वगैरे पत्रें सहजच पंडिता रमाबाईच्या बाजूचीं, किंवा विशेष सूक्ष्म रीतीनें बोलावयाचें तर रमाबाईशीं सहानुभूति दाखविणाऱ्या भांडारकर, रानडे प्रभृतींच्या बाजूचीं होतीं. पण त्यांत अकस्मात मराठा पत्राचीहि भर पडली. सरकार व सामाजिकसुधारणा यांच्यासंबंधापुरते वासुदेवराव केळकर हे टिळकांच्याच मताचे होते; पण निवळ भांडारकर-रानडे यांच्यापुरता वाद उत्पन्न झाला; तेव्हां वासुदेवराव केळकर यांची सहानुभूति त्यांच्याकडे वळली, व मराठ्यांतून केसरीच्या धोरणाविरुद्ध लेख येऊं लागले. याचा फायदा प्रतिपक्षीयांनीं सहजच घेतला. ते म्हणूं लागले कीं, पहा मराठेकर्ते देखील केसरीकारांविरुद्ध ! या मुद्यावर टिळकांनीं केसरींत खालीलप्रमाणें उत्तर दिलें, "आमच्या लिहिण्यावर पहिला आक्षेप असा आहे कीं, आमचीं मतें आमचे मित्र व बंधु यांच्याहून भिन्न आहेत. जणूं काय सर्व बंधूंचीं व मित्रांचीं मतें एक असावीं असा ईश्वरी संकेतच आहे ! आमच्या बंधूचें मत निराळें होऊं नये अगर त्यांस कोणीं गणेशटोपी घालूं नये याचा आम्ही कधींहि जिम्मा घेतला नाहीं. अमुक एका मनुष्याचें मत भिन्न असलें म्हणजे तो आपला मित्र किंवा बंधु होत नाहीं, अशी ज्यांची कल्पना असेल

त्यांनीं या गोष्टीस पाहिजे तितकें महत्त्व द्यावें. आमचें कुलव्रतच असें आहे कीं हायकोर्टाच्या जज्जापासून तों (सुबोध) पत्रिकेच्या एडिटरांपर्यंत कोणाचीहि भीडमुवर्त न धरितां, किंवा माझा बाप, काका, मामा, भाऊ, बायको, मुलगे, यांचें अमुक मत आहे याचा विचार न करितां जें आपणांस खरें दिसेल तें सकारण लोकांपुढें मांडावें. आणि ईश्वराच्या कृपेनें केसरीकरांची प्रस्तुत अशी स्थिति आहे कीं, त्यांस कोणाहि रावबहादुराची पर्वा न ठेवितां किंवा त्यापासून आपल्या अमुक एक संस्थेचें नुकसान होईल ही गोष्ट मनांत न आणतां लिहिण्यास मोकळीक आहे. अशा स्थितींत आम्हीं आमच्या बंधूप्रमाणें या विषयाचें गुळखोबरें केलें नाहीं हें साहाजिक आहे."

वास्तविक मराठा पत्रानें रमाबाईची बाजू सर्वस्वीं घेतली होती असें नाहीं. या वादांतील कित्येक मुद्यांवर मराठ्यांतून वासुदेवराव केळकरांनीं सुबोधपत्रिकेस नांवेंहि ठेवलीं होतीं. पत्रिकेनें बहकून जाऊन केसरीला हव्या तशा शिव्या दिल्या हें मराठ्याला न खपून पत्रिकेच्या सत्यप्रियतेच्या ब्रीदाची मराठ्यानें टरहि उडविली. खुद्द पंडितेला मराठ्यानें असा उपदेश केला होता कीं, शारदासदनावरील दूषण टाळावयाचें तर तिनें जबाबदार चालकमंडळ नेमावें व संस्थेंत हिन्दुमुलींना आपले आचारविचार पाळण्यास किती मोकळीक राहील किंवा मिशनरी लोकांची पैशाची मदत घ्यावयाची तर ख्रिस्ती मुली सदनांत घेणें किंवा हिंदु मुलींचा ख्रिस्तीधर्मप्रचाराशीं संबंध किती व कसा टाळला जाईल, या गोष्टी पक्क्या ठरवून स्पष्ट जाहीर कराव्या. केसरीच्या लिहिण्यावर मराठ्याचा आक्षेप इतकाच कीं, रमाबाईनीं सदनांतील मुली या वेळपर्यंत खरोखर बाटविल्या नसतां लोकांचा तसा निष्कारण गैरसमज होतो, व त्यांतहि मुख्य हानि हीच कीं संस्थेंतील सामान्य शिक्षणाचा फायदा इतर रीतीनें हिन्दू मुलींना जो घेतां येतो त्यापासून अशा टीकेनें त्या व त्यांचे पालक परावृत्त होतील. पुराणमतवादी लोकांना म्हणजे केसरीकर्ते टिळक यांना उद्देशून मराठ्यानें असें लिहिलें होतें कीं, "शारदासदन हें सर्वस्वीं पुराणमतवादी पद्धतीनें चालेल किंवा चालावें अशी फुकटच्या हिंदुसमाजानें अपेक्षा तरी कां करावी ? त्यांतल्यापेक्षां अधिक जुन्या पद्धतीचें शिक्षण पाहिजे असल्यास त्यांनीं स्वतः वर्गणी जमवून स्वतंत्र संस्था कां काढूं नये ? सरकारी शाळेंत जितक्या बेताची धार्मिक दृष्ट्या तटस्थ वृत्ति राहूं शकते तितकी पंडिता रमाबाईची राहिली म्हणजे बस झालें."

झाल्या गोष्टी इतक्यांतच लक्षांत घेतल्या तर मराठा कर्त्यांची टीका अगदीं अयोग्य होती असें म्हणतां येत नाहीं. पण वासुदेवराव केळकर यांना रमाबाईची वृत्ति तटस्थ राहील अशी आशा वाटत होती, व बाईची ही वृत्ति खास ढळणार व शारदासदनांतील मुली पुढें-मागें बाटणार असें भविष्य मनांत पक्कें बिंबल्यानें केसरींत कडक टीका येत होती, आणि शेवटीं टिळकांचेंच म्हणणें खरें झालें! ता. १ सप्टेंबरच्या अंकांत केसरी लिहितो "शारदासदन ही संस्था ख्रिस्ती समजून ज्यांस आपल्या मुली तेथें पाठवावयाच्या असतील त्यांनीं तो मार्ग खुशाल स्वीकारावा असें आम्हीं मागेंच सुचविलें आहे." व टिळकांनीं मनांत केलेलें भविष्य तें हेंच असें या वाक्यांतून स्पष्ट दिसतें. केसरींतील विधानाबद्दल कोर्टांत बेअब्रूची फिर्याद होणार असेंहि लोक बोलत होते. पण तो प्रसंग टळला. कारण टिळकांचें भविष्य खरें ठरून रानडे-भांडारकर यांना शारदासदनाचा संबंध लवकरच जाहीर रीतीनें सोडून द्यावा लागला. पण इकडे आर्यभूषण व केसरी–मराठा पत्रें यांच्या फारकतीची कल्पनाहि वर सांगितल्याप्रमाणें नेटाला लागून फारकतीचा कागद तयार झाला. ता. १३ सप्टेंबर १८९१ च्या मराठ्यांत वासुदेवराव केळकर यांनीं मराठा पत्राचें संपादकत्व सोडल्याचें जाहीर झालें, व केसरी व मराठा हीं पत्रें टिळकांच्या एकट्याच्या मालकीचीं झालीं. तथापि, हीं दोन पत्रें छापण्याला टिळकांच्या जवळ वेगळा छापखाना किंवा तो काढण्यास लागणारें भांडवलहि नव्हतें. यामुळें मालकीच्या दृष्टीनें आर्यभूषण छापखान्याचा संबंध सुटला तरी हीं पत्रें छापण्याचें काम या छापखान्यांत करणेंच प्राप्त होतें. या कामीं स्वतः टिळकांनीं घालून दिलेल्या व्यवस्थेच्या परंपरेचा फायदा पत्रें छापून निघण्याला, एक इकडची नवी काडी तिकडे न करितां, मिळण्यासारखा होता. दुसरे पक्षीं छापखान्यालाही या दोन वर्तमानपत्रांचें काम भरपूर कायमचें व टिकाऊ असें असल्यामुळें हवेंच होतें. गोखले व केळकर यांच्या कर्जाची फेड मुख्यतः वर्तमानपत्रांच्या नफ्यांतूनच व्हावयाची असल्यामुळें, या पत्रांचें काम व व्यवस्था ही गोखल्यांना देखील कर्जफेडीला एक प्रकारची आपल्या हातीं जामिनकी असेंच वाटण्यासारखें होतें. टिळकांनाहि वेगळें हपीस मांडून केसरी-मराठ्याची व्यवस्था आपल्या हातीं घेणें सोईचें नव्हतें. ते घरचे एकटे, विश्वासु मदतगार कोणी नाहीं. भाचे धोंडोपंत विद्वांस हे शिक्षण अपुरें संपवून व्यवहारांत पडले, पण

कर्ज काढून लातुरास कापूस वठण्याची गिरणी घातली त्या कामावर धोंडोपंता-सारखा आपल्या विश्वासाचा मनुष्य नेमणें हें वर्तमानपत्राचे हिशेब ठेवण्यांत त्यांना गुंतावेण्यापेक्षां अधिक इष्ट होतें. तात्पर्य हीं सर्व कारणें एकवटल्यानें मालकीपुरती फारखत झाली तरी केसरी व मराठा हीं पत्रें पूर्वीप्रमाणेंच आर्य-भूषण छापखान्यांत पुढेंहि छापत राहिलीं गेलीं. वर्तमानपत्रांच्या शेवटीं "हें पत्र पुणें येथें आर्यभूषण छापखान्यांत मालकाकरितां छापून प्रसिद्ध केलें" या छापील ठशाच्या मायन्यांत एक अक्षराचाहि फेरबदल झाला नाहीं. मात्र हिशेबाच्या वह्यांतून फारखतीचा अंमल जमाखर्चांच्या रूपानें एकदां होऊन नवीन संबंधानुरूप कांहीं नवीन खातीं पडलीं इतकेंच काय तें. भावानें भावाच्या घरांत भाडें देऊन राहावें, तसा यापुढें आयर्भूषण छापखाना व हीं वर्तमानपत्रें यांचा संबंध उरला. हाहि संबंध पुढें सन १८९७ खालीं निम्मा-शिम्मा तुटला. तीं ओघानें घडून येणारी किरकोळ गोष्ट असल्यामुळें १८९७ च्या हकीकतींत योग्य ठिकाणीं सांगितली जाईलच. पण १८८० खालीं केसरी व मराठा या पत्रांच्या उत्पत्तीची जी कल्पना न्यू इंग्लिश स्कूलच्या तरुण चालक मंडळींच्या मनांत झाली तिला दृश्य स्वरूप येऊन, तिच्या परिणतीबरोबरच तिजममध्यें विकार घडत आले, व इतर सर्व आद्य सहकारी लोकांचा संबंध सुटून या पत्रांचा संबंध अखेर एकट्या एका टिळकांकडे कसा आला हें येथवर संकलितपणानें सांगितलें. या पत्रांच्या संपादक वर्गात पुढें अर्थातच नवे लोक आले. पण पैशाच्या दृष्टीनें मालकी, व धोरण ठरविण्याच्या दृष्टीनें पूर्ण अख-त्यारी, ही टिळकांकडे १८९१ सालीं आली तेव्हांपासून ती त्यांच्या मृत्युकाल-पर्यंत तशीच अबाधित राहिली. म्हणून या दोन दृष्टींपुरती केसरी-मराठा पत्रांच्या इतिहासाची समाप्ति येथेंच होते येवढें सांगून हें प्रकरण पुरें करूं.

भाग ११ परिशिष्ट (१)

केसरी छापण्याची व्यवस्था

आर्यभूषण प्रेस पुणें ता. १४-१०-९२

राजमान्य राजश्री बाळ गंगाधर टिळक केसरी व मराठा पत्राचे मालक मुक्काम पुणें यांसी—

साष्टांग नमस्कार विनंति वि. आम्ही तुम्हापासून केसरी व मराठा हीं दोन वर्तमानपत्रें छापण्याचें व त्यांची व्यवस्था पाहाण्याचें काम ता. १-१-९२ पासून दोन वर्षें पावेतों खालील शर्तींवर मक्त्यानें घेतलें आहे.

१. दोन्हीं वर्तमानपत्रें छापणें, तीं वेळच्या वेळीं गांवांत वांटणें, बाहेर रवाना करणें, पत्ते वगैरे छापणें, लावणें व वर्तमानपत्रास वगैरे कागदांचा पुरवठा करणें, वर्गणी व जाहिरातीबद्दल पत्रव्यवहार करणें, जाहिरातीचे ठराव करण, व दर ठरविणें वगैरे, व वर्गणीचा व जाहिरातीचा वसूल करणें, त्याचा हिशेब ठेवणें, आणि जाहिराती मिळविणें वगैरे, सर्व कामें दोन्हीं वर्तमानपत्रांबद्दलचीं आम्ही करूं. हिशेब स्वतंत्र ठेऊं. करार पुरा झाल्यावर तो आपल्या हवालीं करूं. मध्यंतरीं हिशेब तुम्हास लागल्यास तुम्हीं पहावा.

२. तुमच्याकडे दोन्ही पत्रांचा वेळच्या वेळीं मजकूर पुरविणें व त्यांबद्दल व्यवस्था करणें हें काम आहे. व त्याचा खर्च तुम्हीं करावा. बाकी आजपर्यंत चालत आलें आहे तें सर्व काम व खर्च आम्ही करूं.

३. केसरी व मराठा पत्रांवर ७००० सात हजार रुपये कर्ज आहे त्याचें व्याज रक्कम रुपये ६००० सहा हजार रुपयांचें दरमहा दर शेकडा ०८ आठ आणेप्रमाणें व रक्कम रुपये १००० एक हजाराचें दरमहा दर शेंकडा ०१० दहा आणेप्रमाणें मिळोन येकूण व्याज ४३५ चारशें पसतीस रुपये व कर्जापैकीं (मुदलापैकीं) १००० एक हजार आम्हीं पहिले (सन १८९२ अखेर) वर्षी देऊं. व दुसरे वर्षी म्हणजे सन १८९३ अखेर रकम रुपये ६००० सहा हजारचें व्याज दरमहा दर शेंकडा ०८ आठ आणेप्रमाणें तीनशें साठ रुपये व मुदलापैकीं एक हजार रुपये आम्हीं देऊं. याशिवाय आपणास दरवर्षी ९६० नऊशेंसाठ रुपये देणेचे ठरले आहेत ते दरमहा ८० रुपयेप्रमाणें देत जाऊं.

४. केसरीचा आकार डबल डेमीपर्यंत वाढला अगर ३०० तीनशेंपर्यंत वर्गणी-दार कमी अथवा जास्त झाले तर हे करार कायम समजावे. साइज वाढला तर मजकुराची व्यवस्था बदलावी लागेल. यापेक्षां जास्त फेरफार होईल तर वर लिहिल्या शर्तींत दोघांच्या विचारें फेरफार करावा.

५. दोन वर्षानंतर ह्या कराराप्रमाणें चालावयाचें किंवा नाहीं याचा ठराव सन १८९३ सालीं आक्टोबर महिन्यांत करावा. म्हणजे सामान्यतः तीन महि-न्यांच्या नोटिशीखेरीज एकमेकांनीं हा करार मोडूं नये.

६. करार मोडून कदाचित् हिशेब देणेघेणेचा प्रसंग आल्यास फक्त छपाई-बद्दल व टपाल रवाना करणेबद्दल व गांवांत वांटणेबद्दल १७५ एकशें पंचाहत्तर रुपयेप्रमाणें आकारावे.

७. वर्तमानपत्रांतील मजकुराबद्दल जबाबदारी आमच्यावर नाहीं. त्यासंबं-धानें नुकसान व खर्च जो होईल तो तुम्ही सोसावा. मजकुराची कापी आम्ही तुम्हास परत करूं.

८. करार संपेल तेव्हां म्हणजे सन १८९३ दिजंबर अखेर कराराचे दोन्ही सालांबद्दलची जी वर्गणी येणें राहील ती पुढील सहा महिन्यांत येईल. तेवढी तुम्हीं आमची आम्हास वसूल करून द्यावी. करार संपण्यापूर्वीं पुढील सालची जी वर्गणी येईल ती आम्ही तुम्हास देऊं. जाहिरातीबद्दल इनसरशनप्रमाणें तुटका हिशेब करून, करारापुढें जे पैसे आमचेकडे येतील ते आम्ही तुम्हास परत करूं. सदर कराराचे दोन वर्षांतील जाहिरातीच्या इनसरशनबद्दल जें आमचें येणें राहील तें करार संपल्यानंतर जें वसूल होईल तें आम्हांस द्यावें.

येणेंप्रमाणें करारानें मक्ता घेतला आहे त्याप्रमाणें व्यवस्था ठेवूं. कळावें. हे विनंति.

आपला

(सही) **हरि नारायण गोखले,**

म्यानेजर, आर्यभूषण छापखाना.

भाग १२ वा

संमतिवयाच्या बिलाचा वाद

टिळक सार्वजनिक कार्यांत उघडपणें लक्ष घालूं लागल्यापासून त्यांनीं ज्या चळवळी केल्या त्यांची त्रोटक हकीगत कांहीं पूर्वीं दिलीच आहे, व कांहीं पुढें ओघानें येणार आहे. आतां याच अवधींत ते ज्या निरनिराळ्या वादांत गुंतले गेले होते त्यांचीहि थोडी हकीगत देण्याचा आमचा विचार आहे. आपण नेहमींच असें पाहतों कीं, वादाशिवाय चळवळ नाहीं, व चळवळीशिवाय वाद नाहीं; यामुळें चळवळ आणि वाद हे शब्द समानार्थींच नसले तरी त्यांची प्रायः समव्याप्ति असते असेंच आढळून येईल. टिळकांनीं केलेल्या कांहीं चळवळी स्वतःच्या कल्पनेनें नवीन उभारलेल्या असल्या तरी त्यांच्या बऱ्याचशा चळवळींचें उगमस्थान तत्कालीन वादांमध्येंच सांपडतें. या दृष्टीनें या चळवळी परस्वाधीन खऱ्या, तथापि वादांचे अनुयोगी व प्रतियोगी हे एकाच भूमींत जन्मलेले व नांदणारे आणि एकाच भूमीच्या कल्याणार्थ आपापल्या परीनें झटणारे असल्यामुळें वाद कोणींहि उत्पन्न केले असले तरी ते देशाच्या विद्यमान स्थितीमुळें उत्पन्न झालेले असून समाजाच्या प्रगतीच्या दृष्टीनें अपरिहार्य होते. परंतु टिळकांचें मोठेपण यांतच आहे कीं, कोणताहि वाद उत्पन्न झाला तर त्यांत शिरून, आणि पुरांत पोहावयास पडलेल्या मनुष्याप्रमाणें जोरानें पाणी तोडून, ते यश घेऊन बाहेर पडत व त्यानें आपल्या उद्दिष्ट धोरणाची प्रगतिच करीत. त्यांच्या स्वभावाला कलहप्रिय हें दूषणास्पद नांव योग्य असो वा नसो, त्यांच्या मनाची ठेवण मात्र अशी होती कीं, प्रतिपक्षी जितका अधिक जोरदार व वादाची बाजू अंगावर जितकी अधिक कोसळलेली, तितकें त्यांचें तेज, धैर्य व बुद्धिमत्ता हीं अधिक चमकत असत, यांत मात्र शंका नाहीं. यांतील बरेचसे वाद आतां जळून गेलेल्या शेगटीप्रमाणें निवाले आहेत, व तसले वाद फिरून उत्पन्न होण्याचा फारसा संभवहि नाहीं. यामुळें आज या वादांचें पर्यालोचन केवळ इतिहासकौतुकाच्या दृष्टीनेंच करावयाचें आहे. तथापि टिळकांच्या अंगच्या स्वभावगुणांचा परिचय या निरीक्षणानें होणारा आहे. १८९० ते १८९७ या सात सालांतील मुख्य वाद म्हटले म्हणजे (१) संमतिवयाचा कायदा (२) ग्रामण्यप्रकरण (३) रमाबाईचें शारदासदन (४) हिंदुमुसलमानांचा तंटा

(५) पुण्यांतील अकरावी राष्ट्रीय सभा व मंडपप्रकरण आणि (६) सार्वजनिक सभेंतील क्रांति इत्यादि होत. यांपैकीं एका हिंदुमुसलमानांच्या दंग्याच्या वादांतच काय तो सरकारचा थोडाबहुत संबंध येतो. बाकीचे वाद आपापसांतीलच होते. या अनेक वादांची हकीगत आतां आम्ही यथाक्रम देणार आहों. पैकीं प्रथम संमतिवयाच्या कायद्याची चळवळ घेऊं

१८८७ च्या सुमारास मलबारी शेटजींचा सामाजिक सुधारणांचा कायदा मिळविण्याचा प्रयत्न बहुतेक गारठून गेला होता. पण त्यांनीं तो उद्योग सर्वस्वीं सोडून दिला नव्हता. त्यांना कायदा न मिळाला तरी कायदा मिळण्याच्या त्यांच्या निवळ सूचनेनें सुशिक्षित समाजांत खूप खळबळ उडवून दिली होती, किंबहुना दोनतीन निरनिराळ्या स्पष्ट मतांचे तटहि पाडले होते. सुधारणावादी संख्येनें अगदीं अल्प असले तरी केवळ त्यांच्या शहाणपणाच्या आधारावर सुधारणांचा कायदा करावा असें म्हणणारा एक पक्ष; ज्यांना सुधारणा हव्या असतील त्यांनीं त्या स्वतः घडवून आणाण्यास स्वतःला बांधून घेण्याची व त्याविरुद्ध आचरण घडल्यास शिक्षा सोसण्याची शपथ घेऊन, अशा शपथेच्या बळकटीकरितां पण आपणा स्वतःपुरता कायदा मागून घ्यावा हा दुसरा पक्ष; व सुधारणेला अनुकूल असें मत बहुजनसमाजांत रूढ झाल्यावर सर्व समाजाला एकच शिस्त लागावी म्हणून केवळ अल्पसंख्याकांवर बळजबरी करण्याकरितां कायदा मागण्यास हरकत नाहीं असें म्हणणारा तिसरा पक्ष, असे हे तीन तट पडले होते. या तिघांचे जाहीर वादविवाद वर्तमानपत्रांतून सुरू होते. इकडे मलबारी शेट यांनीं हिंदुस्थानांत आपलें साधत नाहीं असें पाहून विलायतेंत गुप्तपणें आपली चळवळ चालविली. विलायतेंतील गोऱ्या लोकांच्या मताच्या आधारावर हिंदी लोकांवर सामाजिक सुधारणेचा कायदा लादणें म्हणजे द्राविडीप्राणायाम व जुलमाचा कळस असें कोणीहि म्हणेल. पण सरकार व हिंदी लोक हे दोन नाहींत आणि विलायतेंतले गोरे लोक झाले तरी ते आपलेच सख्खे व वडील भाऊ असें मानणाऱ्यांपैकीं मि. मलबारी हे असल्यामुळें, त्यांना या प्रयत्नांत विपरीत असें कांहींच वाटलें नाहीं. त्यांनीं विलायतेंत जो आपला कार्यक्रम प्रसिद्ध केला त्यांत खालील कलमें होतीं:—

१ बारा वर्षांच्या लग्न झालेल्या मुलीशींहि संभोग झाला तर नवऱ्याला देखील कायद्यानें शिक्षा व्हावी.

२ बायको ताब्यांत घेण्याबद्दल किंवा तिनें नवऱ्याचे घरीं नांदण्याबद्दल फिर्याद चालूं नये.

३ लहानपणीं ज्यांचीं लग्नें झालीं असतील, त्यांस वयांत आल्यावर एकमेकांस पसंत नसल्यास काडी मोडून देण्याचा अधिकार असावा.

४ कोणालाहि आपल्या मुलाचें किंवा मुलीचें लग्न वाटेल तेव्हां करण्याची मुभा असावी. त्याच्याविरुद्ध जातींतील किंवा इतर कोणी बोलल्यास त्यांस शिक्षा व्हावी.

५ विधवेनें पुनः लग्न केल्यास पूर्वीच्या नवऱ्याची इस्टेट तीस मिळावी.

६ पुनर्विवाहाचा विधि सोपा करून मॅजिस्ट्रेटपुढें एक दोन शपथा घेतल्या म्हणजे तेंच लग्न समजावें.

७ मुरळ्या वहाणें बंद करावें.

८ पुनर्विवाह वगैरे सुधारणेकरितां कोणी मंडळी स्थापन झाल्यास तिचे नियम अमलांत येण्यास कायद्यानें मंजुरी द्यावी.

९ मुलींस व विधवांस शाळेंत पाठविण्याच्या जास्त चांगल्या सोयी असाव्या व त्या शिकल्यानंतर त्यांस योग्य चाकऱ्या देण्याची तजवीज व्हावी.

वरील कार्यक्रमापैकीं नं. १ च्या कलमांतूनच मोठा वाद माजला. तीच संमतिवयाच्या कायद्याची चळवळ होय; व याच चळवळींत टिळक हे वादमतंगज किंवा "पटाईत भांडखोर" म्हणून प्रथम प्रसिद्धीस आले. डे. ए. सोसायटींतील भांडणें परमावधीस गेलीं तरी तीं खाजगी स्वरूपाचीं होतीं, पुण्याबाहेर त्यांची कोणास फारशी माहिती नव्हती, व टिळकांच्या राजीनाम्याला इतर दृष्टीनें महत्त्व असलें तरी त्यामुळें त्या वेळीं बेबनावाचा डंका फारसा वाजला नाहीं. पण संमतिवयाच्या बिलाचे वेळीं त्यांनीं वादांत डॉ. भांडारकरांसारख्या बड्या बड्या धेंडांशीं एकदम युद्धाची गांठ घातली यामुळें या इलाख्यांतच काय पण इतर प्रांतांतही टिळकांचें नांव एकदम प्रसिद्धीस आलें.

मलबारी शेटजींच्या गुप्त कारवाईचा उल्लेख ता. १२ आगस्ट १८९० च्या केसरींत आढळतो; व ता. ३० सप्टेंबरपर्यंत ही कारवाई इतकी पिकली कीं 'कायदा मागण्याचा अर्ज' या मथळ्याखालीं केसरीला मुद्दाम अग्रलेख लिहून, कायदा मागण्याच्या अर्जावर सह्या घेण्यास धूर्त लोक येतील तरी सावध रहावें अशी भोळ्या लोकांना इशारत द्यावी लागली. भावी कायद्याविषयींच्या विनंतीचे अर्ज सुधारक मंडळींतून गांवोगांव रवाना झाले; व या अर्जांचा आधार घेऊन हिंदुस्थान सरकारनें पिनल कोडाच्या ३७५ व्या कलमांत दुरुस्ती करण्याचें बिल पुढें आणावें, असा विलायतसरकारकडून इकडच्या सरकारास परवाना किंवा हुकूम

पाठविण्यांत आलाच होता. पण बिल पुढें येण्यापूर्वींच आक्टोबर महिन्यांत सुधारणेच्या वादाचें तोंड व्यापक स्वरूपानें पुण्यांत लागलें होतें व त्यांत वर दर्शविलेल्या तीन तटांचीं किंवा गटांचीं मतें स्पष्ट झालीं होतीं.

या कामीं पुराणमताभिमानी लोकांनींच प्रथम उचल केली. वे. शा. सं. रामदीक्षित आपटे, बाळासाहेब नातू, माधवराव बर्वे, तात्यासाहेब खासगिवाले, सरदार पुरंदरे, रास्ते, कृष्णशास्त्री राजवाडे, नारायण भिकाजी जोगळेकर वगैरे लोकांच्या सहीचें निमंत्रणपत्रक निघून ता. २६ आक्टोबर १८९० रोजीं तुळशीबागेंत जाहीरसभा भरविण्याचें ठरलें.

या आमंत्रणपत्रिकेस लक्ष्मण कृष्ण नूलकर, रामचंद्र भिकाजी जोशी, वैजनाथ काशिनाथ राजवाडे, रामचंद्र मोरेश्वर साने, गोविंद वासुदेव कानिटकर, हरि नारायण आपटे, वासुदेव गणेश जोशी वगैरे कांहीं लोकांनीं प्रतिसूचना पाठविली. त्यांत ते लिहितात कीं, "सामाजिक गोष्टींत सरकारनें हात घालूं नये या मताचे आम्ही आहों. पण हल्लींच्या काळास अनुरूप अशा कन्याविक्रय, बालवृद्धविवाह, विधवांचें वपन वगैरे याविषयीं सुधारणा घडवून आणणें इष्ट आहे. ही गोष्ट हिंदुसमाजानें आपण होऊन न केल्यास, कायदा नको म्हणणें हें काळास अनुसरून नाहीं. वरील गोष्टीचा विचार केला नसल्यास आम्ही पुढील प्रतिसूचना आजच्या सभेपुढें आणणार आहों:—

'आमच्या सामाजांतील बालविवाह, कन्याविक्रय, बालवृद्धविवाह, विधवाकेशवपन इत्यादि गोष्टींपैकीं प्रत्येक बाबतींत समाजानें आपण होऊन सुधारणा करण्याचे संबंधानें आजपासून सहा महिन्यांचे आंत सभा भरवून, राजपुतान्यांतील लोकांनीं जसे नियम केले आहेत, तसे नियम आपले लोकस्थितीचे मानानें करण्याची; व केलेले नियम अमलांत आणण्याची, झटून तजवीज करावी.'

शिवाय टिळक, गोपाळ विनायक जोशी, वासुदेव गणेश जोशी, सिताराम गणेश देवधर, रामचंद्र भिकाजी जोशी, विष्णु अनंत पटवर्धन, विनायक त्रिंबक चिपळूणकर, आणि गोपाळ रघुनाथ नंदर्गीकर ह्यांनीं दुसरी एक (उप) प्रतिसूचना पाठविली. ती अशी:— "आपण सरकारास अर्ज करणार आहां त्यासंबंधानें आमची विनंति इतकीच आहे कीं, ज्यांस कायदा नको असेल त्यांचें म्हणणें आपण रीतसर सरकारास कळवालच; परंतु जर कोणाचा कांहीं एक सुधारणा करण्याचा निश्चय असून त्याप्रमाणें करणारे त्यास बरेच मिळाले तर, त्यांपैकीं

जे वचन दिल्याप्रमाणें वर्तन करणार नाहींत त्यांस सरकारांतून कडक शिक्षा मिळावी, एवढ्याबद्दल आमच्या तर्फें सभेपुढें ठराव आणून त्यांस एका ज्ञातीचे निदान दोनशें लोक मिळाल्यास त्यांच्या सह्या घेऊन तो अर्ज सरकारकडे पाठविण्याची तजवीज करावी. आजामित्तीस ज्या सुधारणा होणें इष्ट आहेत त्या—

१ मुलींचें लग्न सोळा वर्षांच्या आंत करूं नये.
२ वीस वर्षांचे आंत मुलाचें लग्न करूं नये.
३ पुरुषाचें लग्न चाळीस वर्षांपुढें होऊं नये.
४ चाळीस वर्षांपुढें लग्न करणें झाल्यास विधवेशीं करावें.
५ दारू पिणें बंद असावें.
६ हुंडा घेण्याची चाल अजीबात बंद करावी.
७ प्राप्तिचा दहावा भाग सार्वजनिक कामाकडे (या मंडळीच्या कामाकडे) द्यावा.
८ विधवेचें वपन करूं नये.

या सर्व गोष्टी ज्यांस कबूल आहेत, त्यांच्या सह्या घेऊन वर लिहिल्याप्रमाणें करण्याची मेहेरबानी करावी."

शिवाय टिळक यांनीं एकट्यांनींच या आमंत्रणपत्रिकाकारांस आपणापुरती एक लेखी विनंति पाठविली होती. त्यांत ते म्हणतातः— "आमंत्रणपत्रिकेच्या प्रतिसूचनेविषयीं माझें असें म्हणणें आहे कीं, कायद्याची मदत घेऊन साऱ्या समाजावर एकदम सुधारणा लादण्यापासून फायदा न होतां गैरफायदाच होण्याचा संभव आहे. तेव्हां ज्यांना सुधारणेची खरी कळकळ आहे त्यांनीं सुधारणा अमलांत आणण्याबद्दल स्वतःस बांधून घ्यावें. या बंधनाप्रमाणें वर्तन न घडल्यास तो अपराध समजून त्याबद्दल कडक शिक्षा ठेवण्याविषयीं सरकारास विनंति करावी. जे हा मार्ग स्वीकारतील तेवढ्यांपुरतीच ही शिक्षा लागू होईल. अशा प्रकारें बांधून घेण्यास जे तयार आहेत, त्यांनीं आपलीं नांवें सभेंत कळवावीं. माझ्या मतें ज्या सुधारणा होणें अवश्य आहेत त्या मी नमूद केल्या आहेत. सदर सुधारणा अमलांत आणल्या असतां जातीबाहेर टाकण्याची भीति बाळगण्याचें कारण नाहीं. २०० लोकांच्या सह्या मिळाल्या म्हणजे तेवढ्यापुरताच सरकारपाशीं कायदा मागण्याची तजवीज करतां येईल. सह्या कुटुंबवत्सल व ब्राह्मण जातीच्या लोकांच्याच मुख्यतः पाहिजेत. समाजाच्या सुधारणेस कायदाच पाहिजे असें प्रति-

पाळणाऱ्या लोकांपैकीं अशा रीतीनें स्वतःस कायद्यानें बांधून घेणारे किती आहेत, हें कळण्यास हा मार्ग उत्तम आहे."

तुळशीबागेंतील सभेच्या पूर्वीची हकीकत देतांना केसरीच्या अग्रलेखांत असें म्हटलें आहे कीं, "कायदा नको म्हणणारांपैकींच कांहीं जणांनीं, या सभेंत कायदा नको इतकेंच फक्त न म्हणतां, अमुक अमुक सुधारणा समाजांत होणें इष्ट आहे, अशाबद्दल ठराव करावा असें बाळ गंगाधर टिळक (हे सभेंत मुख्य भाषण करणार असें प्रसिद्ध झालें होतें म्हणून) यांजकडे बोलणें सुरू केलें." टिळक यांनीं त्यांस असें सांगितलें कीं 'माझें मतहि सुधारणेस अनुकूलच आहे; परंतु ज्यांचे विचार सुधारले नाहींत त्यांच्या गळ्यांत सुधारणा कायद्यानें बांधणें मला अगदीं प्रशस्त वाटत नाहीं. इतकेंच नव्हे तर तें अन्यायाचें व जुलमाचें कृत्य आहे. करितां अर्जांत कायदा नको यापलीकडे कांहीं एक न घालतां, मी आपल्या भाषणांत पुनर्विवाहासारखा एकाद-दुसरा विषय सोडून बालविवाहनिषेध वगैरे गोष्टी कोणी अमलांत आणल्यास त्याचा समाजाकडून छळ होऊं नये असें सांगण्यास तयार आहें.' टिळकांच्या म्हणण्याप्रमाणें जर प्रतिपक्षानें ही गोष्ट कबूल केली असती तर मुलींचीं मोठेपणीं लग्नें करणें, हुंडा न घेणें, बालवृद्धविवाह बंद करणें, वगैरे गोष्टींत स्वतः सुधारणा करण्यास कोणी तयार असेल तर त्यास समाजाकडून कांहीं हरकत नाहीं व ती सुधारणा पाहून हळुहळू रूढीहि बदलत जाईल ही गोष्ट तुळशीबागेंतील सभेंत मान्य झाली असती.

परंतु सुधारकांस ही गोष्ट पसंत पडली नाहीं व त्यांनीं अठरा सह्यांनिशीं एक पत्र लिहून आपण प्रतिसूचना आणणार आहों असें तुळशीबागेंतील सभेचे उत्पादकांस कळविलें. त्या प्रतिसूचनेवरून असें दिसून येईल कीं, जरी कायदा नको ही गोष्ट त्या मंडळीस कबूल आहे, तरी समाजास या लोकांनीं सहा महिन्यांची मुदत दिली होती; एवढ्या मुदतींत समाजाचे हातून तशी गोष्ट न घडल्यास स्वभावतःच त्याचा अर्थ कायदा असावा असें कोणासहि वाटेल. पण खुद्द या १८ गृहस्थांचा असा बिलकूल उद्देश नव्हता असें त्यांचें म्हणणें आहे. हें पत्र सभेपुढें येणार असें जेव्हां टिळक यांस समजलें तेव्हां त्यांनीं वरीलपैकीं एकदोघांस असें स्पष्ट सांगितलें कीं, "हा धरसोडीचा प्रकार कांहीं उपयोगी नाहीं. समाजास नोटीस देणारे तुम्ही कोण! अमुक एक सुधारणा जर तुम्हांस इष्ट वाटत असेल तर ती स्वतः तुम्ही अमलांत आणा, लोकांस उदाहरण घालून द्या, आणि अम-

लांत आणण्याकरितां जर कायदा पाहिजे असेल तर तो आपल्याच पुरता मागून घ्या; परंतु ही गोष्ट जर तुम्हास मान्य नसेल तर माझ्या मताप्रमाणें मला तुमच्या प्रतिसूचनेस उपप्रतिसूचना आणावी लागेल." टिळकांच्या उपप्रतिसूचनेचा आशय असा आहे कीं, 'सुधारणा करा सुधारणा करा–ही किटकिट आतां पुरे झाली, जर तुम्हांस खरोखरच सुधारणा कर्तव्य आहे, तर ती तुम्ही करावयास लागा; व आपल्या पिशवीचें तोंड थोडें सैल करून मिशनरी लोकांप्रमाणें समाजानें जी गोष्ट करावी असें तुम्हांस वाटतें तिचा, लोकांस उपदेश करा व त्यांचीं मनें वळवा. ज्या समाजांत आपणास रहावयाचें आहे त्याच्या समजुतीविरुद्ध जी गोष्ट आपणास करवत नाहीं ती त्याच्यावर कायद्यानें लादणें अगदीं सर्वथा भित्रेपणाचें काम आहे.' टिळक ह्यांची उपप्रतिसूचना परस्परसुधारकांस पसंत पडली नाहीं. प्रतिसूचना करणाऱ्या आठ गृहस्थांपैकीं तिघांनीं यावर सह्या दिल्या. कायदेवाल्यांचे अग्रणी खुद्द रा. ब. रानडे यांसाहि त्यांतील कलम १ व ४ हीं पसंत पडलीं नाहींत. प्रो. गोपाळ गणेश आगरकर यांनीं तर साफ सांगितलें कीं, सर्व लोकांकरितां जर सरकारनें कायदा दिला नाहीं तरच मग असल्या पत्रकाचा विचार करूं. टिळक ह्यांची उपप्रतिसूचना विचारास निघाल्यावर आणखी दोनतीन सूचना अध्यक्षांकडे आल्या. तेव्हां इतक्या सर्वांचा विचार असल्या प्रचंड सभेंत होणें अशक्य आहे असें वाटून सभेच्या उत्पादकांनीं ठराव केला कीं, ज्याअर्थीं या सर्व प्रतिसूचना व उपसूचना करूं इच्छिणारे गृहस्थ लोकांच्या अनुमतीखेरीज त्यांच्यावर सुधारणेचा कायदा लादूं नये या मुख्य तत्त्वास अनुकूल आहेत त्याअर्थीं याबद्दल सभेंत विचार करण्याची जरूरी नाहीं! मलबारी शेटजींच्या सूचना सभेस समजून देऊन मग कायदा नको यासंबंधाच्या अर्जाचा नमुना वाचून दाखवावा, म्हणजे आपलें काम आटपलें! नंतर दुसरे कोणास कांहीं बोलणें असल्यास ते बोलतीलच. तसेंच अर्ज नुसता सभेंत पसंत करून धाडल्यास मग "तो कोणास ऐकूंच गेला नाहीं" इ. इ. कुत्सित सुधारकांच्या कल्पना निघतात; करितां त्यावर चारपांच हजार सह्या घेऊनच तो पाठवावा म्हणजे बरें, असाहि त्याच वेळेस निकाल करण्यांत आला."

ठरल्याप्रमाणें तुळशीबागेंत सभा भरली. सभेस जवळ जवळ पांचहजार लोक आले होते. सुधारक मंडळी लपूनछपूनच होती. वे. शा. महामहोपाध्याय रामदीक्षित आपटे हे अध्यक्ष झाले. मलबारी शेटजींच्या नऊ सूचना बा. गं. टिळक यांनीं सभेस वाचून दाखवून त्या अमलांत आल्या असतां समाजाची कशी अवस्था होईल हें

थोडक्यांत सांगितलें. आणि मलबारी शेटजींचे पूर्वीचे प्रयत्न, सामाजिक गोष्टींमध्ये- तीत सरकार बहुजनसमाजाच्या विरुद्ध पडणार नाहीं असा १८८६ सालीं झालेला सरकारी ठराव, संभोगानुमतीचें वय वाढविण्याच्या खटपटीचें बीज व इतिहास, त्यासं- बंधीं केलेल्या अर्जांतील लंगडेपणा, व सोशल कान्फरन्समध्यें घडलेला प्रकार, वगैरे गोष्टीचीहि थोडीशी माहिती त्यांनीं दिली. सरते शेवटीं या सभेचा उद्देश, लोकमना- विरुद्ध, सरकारनें कायदा करूं नये असा अर्ज सरकारकडे पाठविण्याचा असून, ज्याचें त्याचप्रमाणें मत आहे त्यानें अर्जावर सही द्यावी, व ज्याचें मत भिन्न असेल त्यानें कायदेवाल्यांच्या अर्जावर सही द्यावी, अगर या सभेकडे कोणीं अर्ज पाठविला असतां आम्ही तो सरकारकडे पाठवूं असें टिळक यांनीं सांगितलें. रा. ब. जोगळेकर यांनीं अर्ज वाचून दाखविला व प्रतिसूचना आणणारे लोकांपैकीं एक गृहस्थ बोलण्यास उभे राहून सुरवात करणार तों जोगळेकर यांनीं अध्यक्षांच्या आज्ञेनें सांगितलें कीं आमचें काम आटोपलें. सह्या घेणें त्या घरोघर घेतल्या जातील. आतां सुधारकांचें म्हणणें ऐकून घेण्याचें असल्यास घ्यावें. परंतु एक थोडासा अपरिचित असा गृहस्थ बोलण्यास उठल्यामुळें व सह्यावाल्या अठरांपैकीं कोणीहि पुढें न आल्यामुळें मंडळी सभेंतून निघून गेली ! ''

पण हा वाद येथें संपला नाहीं. कारण यानंतर फिरून ता. १ नोव्हेंबर १८९० शनवार रोजीं ' जोशी हालां ' त एक सभा भरली होती. तिचा निर्दिष्ट उद्देश मुख्यतः टिळक ह्यांच्या वरील उपप्रतिसूचनेबद्दल वादविवाद करण्याचा होता. व कांहीं सुधारकाग्रणी, ज्या तुळशीबागेंत हजर राहून आपलीं मतें प्रदर्शित करतां आली नाहींत त्यांस, मोकळेपणें व निर्धास्तपणें आपले विचार कळवितां यावे हेंहि इष्ट साधवायाचें होतें, हेतु हा कीं तेणेंकरून उभय पक्षांच्या म्हणण्याचा पूर्ण विचार होऊन कांहीं तडजोड पडावी. सभेचें अध्यक्षस्थान ऑ. रा. ब. नूलकर यांनीं पत्करिलें होतें. टिळक म्हणाले, " आपल्या समाजाची सुधारणा करण्यासंबंधीं वाक्पांडित्य फार झालेलें आहे. तथापि सुधारणा करावयाची ती कोणाची अशा प्रश्नाचा विचार करतांना आपणाला जनसमूहाची सुधारणा करावयाची हें बीज आहे. या- करितां सुधारणेसाठीं जनसमूहाची व आपली ताडातोड करण्याचा प्रयत्न केल्यास सुधारणा होणें शक्य नाहीं. त्यास उदाहरण हेंच कीं, पुनर्विवाहासारख्या निर्विवाद सुधारणा इष्ट असून बहुतेक सुधारकांस त्या आपल्या कुटुंबांत अंमलांत आणणें अशक्य वाटत आहे. याकरितां सुधारणा ही ज्याची त्यांनीं सुरू करून आपल्या

उदाहरणानें दुसऱ्याचें मन वळविण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. नाहींपेक्षां रिकामें शब्दपांडित्य करण्याचा कांहींएक उपयोग नाहीं. तर सुधारक लोकांकडून सर्व लोकांस सुधारण्याचा उद्देश धरून काय सुधारणा शक्य आहेत व त्या कोणत्या साधनांनीं अंमलांत आणाव्या याचा विचार करावा. माझींहि मतें सुधारणेस अनुकूल आहेत. परंतु तीं याच तत्त्वास अनुसरून आहेत व म्हणूनच तीं आपणांस अमलांत आणण्यासारखीं आहेत असा माझा समज आहे. त्या तत्त्वांचें स्वरूप अशा प्रकारें आहे कीं, समाजांत सहज होण्यासारखें काय आहे, कांहीं अडचणी सोसून किंवा टाळून करण्यासारखें काय आहे, व मुळींच करितां येणार नाहीं असें काय आहे—म्हणजे आपल्या धर्मशास्त्रास अनुसरून कार्याकार्य गोष्टीस विधि, विकल्प व निषेध अशीं तीन बंधनें घालतां येतील. यांत ज्या गोष्टी निषिद्ध मानल्या आहेत त्या मुळींच करावयाच्या नाहींत. परंतु ज्यांविषयीं विकल्प आहे किंवा प्रायश्चित्त आहे त्या करण्यास जातिभ्रंशाचा प्रत्यवाय येऊं शकणार नाहीं, व तें धर्मसमजुतीच्या उलट जाणें असेंहि होणार नाहीं. असा विचार करून धर्मशास्त्राचें उल्लंघन न करितां ज्या गोष्टी आपणांस करतां येतील, त्या आपणापुढें मांडाव्या व त्यांचा विचार करून कांहीं निकाल होत असल्यास पहावा असा आजच्या सभेचा उद्देश आहे. मुलीचें लग्न सोळावे वर्षीं केलें म्हणजे ज्या कायद्यासंबंधानें वादविवाद चालू आहे त्याची आपणांस जरूरच राहणार नाहीं. ऋतु प्राप्त झाल्यास विवाहकालीं शांति केल्यानें धर्मसंबंधीं अडचणीचें निरसन होतें. प्राचीन शास्त्रासंबंधीं व अर्वाचीन समाजस्थितीसंबंधीं विचार एकत्र केले म्हणजे, ज्यांस प्रवर्तक व्हावयाचें आहे त्यांनीं १६ वर्षांची इयत्ता करण्यास कांहीं बाध येत नाहीं. दारू पिण्यासंबंधीं मला असें वाटतें कीं आपण आपली सुधारणा करणें अत्यंत जरूर आहे. 'टेंपरन्स असोसिएशन' म्हणजे बेतानें मद्यपान करणाऱ्या मंडळ्या करण्यांत कांहीं हंशील नाहीं. माझें मुख्य मत हेंच कीं, कोणतीहि सुधारणा करणें ती तत्त्वप्रवर्तकांनीं आधीं स्वतः केली पाहिजे. तसेंच या तत्त्वांचा लोकांमध्यें प्रसार करण्याकरितां मिशनरी लोकांच्या संस्थेप्रमाणें एक संस्था करण्यासाठीं आपल्या प्राप्तीचा कांहींएक अंश देत जाणें जरूर आहे. त्याचे योगानें देशांत ठिकठिकाणीं सुधारणेस लोकमत अनुकूल करण्याचा प्रयत्न करावयाचा, व स्वतःच्या उदाहरणानें अशा प्रयत्नानें व त्यापासून होत चाललेल्या फायद्यांच्या निदर्शनानें, सुधारणेचें पाऊल पुढें पाडावयाचें. अशा रीतीनें विचार करून शें दोनशें जी काय मंडळी तयार असतील त्यांनीं आपल्या सह्या देऊन आपणास सदरहू

सुधारणा अंमलांत आणण्याविषयीं बांधून घ्यावें, व आपण केलेले नियम आपल्या मंडळींवर बजावले जाण्याबद्दल सरकारकडून आपले नियम नोंदून घ्यावे. अशा रीतीनें लोकप्रवर्तनाचें काम आज हजारों वर्षें ब्राह्मण करीत आले आहेत, व इंग्रजी शिक्षणानें तेंच काम आपण विशेष चांगल्या तऱ्हेनें करूं लागल्याशिवाय इंग्रजी शिक्षणानें आपलीं मनें प्रकाशित झालीं असें मी समजणार नाहीं." नंतर रा. ब. रानडे बोलले त्याचा आशय असा कीं, टिळकांच्या म्हणण्याप्रमाणें आम्हीं मंडळी स्थापन केली होती व सह्या घेण्याचेंहि काम केलें होतें. पण त्या दोहोंपासून कांहीं निष्पत्ति झाली नाहीं. टिळकांच्या सूचना पसंत पडणारे लोक थोडेच सांपडतात. टिळकांनीं जी सुधारणेची पायरी धरली आहे ती आम्हांविरुद्ध नाहीं, इतकेंच नव्हे तर ते आमच्याच पक्षाकडले आहेत असें आतां आम्हांस स्पष्ट समजलें.

भांडारकर यानीं टिळक व रानडे ह्यांच्या मतांत भेद काय असें विचारलें असतां टिळक म्हणाले, " रा. ब. रानड्यांचें म्हणणें केवळ रूढ होत असलेल्या आचारास बंधन घालण्यापुरतेंच आहे, व त्यानें जरी थोडाबहुत कार्यभाग झाला तथापि रूढीचें पाऊल पुढें पडण्यास त्यांत कांहीं तजवीज केली नाहीं. व माझ्या सूचनेंत ती केलेली आहे. " पण अशा गोष्टींचा कायमचा निकाल कधींच लागत नसतो. यामुळें हा वाद असाच पुढें चालूं राहिला.

अखेर संमतिवयाचें बिल ता. ९ जानेवारी १८९१ रोजीं कलकत्ता येथें वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत सर अँड्र्यू स्कोबल यांनीं पुढें आणिलें. सन १८८२ च्या फौजदारी कायद्यांतील ३७५ कलमाप्रमाणें पुरुषाचा स्त्रीशीं विशेषस्थितीमध्यें होणारा शरीरसंबंध हा 'जबरीसंभोग' नांवाचा गुन्हा समजला जातो. त्यांपैकीं एक स्थिति म्हणजे संभोगकालीं स्त्रीची संमति मिळो वा न मिळो, स्त्री दहा वर्षांहून कमी वयाची असणें ही होय. या कलमामध्यें विवाहित, तशाच अविवाहित, स्त्रियांच्या संमतीचें वय दहांच्या ऐवजीं बारा करावयाचें हाच या बिलांतील मुख्य भाग होता. बिल पुढें मांडतांना स्कोबल यांनीं सामान्यरीत्या असें सांगितलें कीं, या बिलानें कोणताहि नवा गुन्हा निर्माण केला जात नाहीं. पूर्वीं जो गुन्हा असेल, तोच पुढें असेल; नसेल तो नसेल. पण वयाच्या दृष्टीनें जें कृत्य पूर्वीं दहा वर्षांवर वय म्हणून गुन्हा ठरलें नसतें तें बारा वर्षांचें वय होईपर्यंत गुन्ह्याचें ठरेल, इतकाच फरक. एक, अकालीं होणारा व्यभिचार बंद करून मुलींचें रक्षण करणें, व दुसरा त्यांच्याच रक्षणाकरितां अल्प वयांतील संभोग बंद करणें, या दोन हेतूंनीं हें बिल पुढें आणलें

आहे असें स्कोबल यांनीं सांगितलें. या बिलानें हिन्दुलोकांच्या विवाहपद्धतींत ढवळाढवळ करण्याचा सरकाराचा विचार नाहीं व बालविवाह हा विषय या बिलापासून अगदीं अलग आहे म्हणून हिंदुधर्माभिमानी लोकांनीं याला विरोध करण्याचें कारण नाहीं असेंहि त्यांनीं बजाविलें. हिंदुस्थानामध्यें सृष्टिक्रमानुसार मुलींना सामान्यपणें १२ व्या वर्षापूर्वी ऋतुप्राप्ति होत नाहीं म्हणून १२ ही वयोमर्यादा या बिलांत घातली होती. या बिलाअन्वयें पोलिस अधिकाऱ्यास लोकांच्या खाजगी बाबतींत ढवळाढवळ करण्यास सांपडूं नये याकरितां, जो कोणी मनुष्य आपले स्वतःचे बायकोविरुद्ध हा गुन्हा करील अशा मनुष्यावर वारंट न काढतां त्यास पोलिसानें समन्सानें पकडावें, अशीहि दुरुस्ती सुचविण्यांत आली होती. सर रमेशचंद्र मित्र यांनीं या बिलास विरोध केला. या कायद्यामुळें देशामध्यें चोहोंकडे अस्वस्थता पसरेल, हा त्यांचा मुख्य मुद्दा होता. समजा, उद्यां इंग्लंडमध्यें असा कायदा केला कीं कोणाहि मनुष्याचें प्रेत पुरलें न जातां तें जाळलेंच पाहिजे, कारण हवाशुद्धीच्या मानानें पाहिलें असतां दहनविधि फारच चांगला आहे, असा कायदा केला तर इंग्लंडमध्यें काय स्थिति होईल ? सारांश विद्येच्या योगानें लोकमत सुधारल्याशिवाय अशा धार्मिक विषयामध्यें कायदा करणें अप्रशस्त असून, त्या योगानें हिंदूंच्या लग्नविधीमध्यें गुपचूप व हळू हळू होणारी सुधारणाहि मागें पडेल अशी भीति सर रमेशचंद्र यांनीं प्रदर्शित केली. रा. ब. कृष्णाजी लक्ष्मण नूलकर यांनीं या कायद्यास पुष्टी दिली. हिंदुधर्माचीं प्रमाणें परस्परविरोधी व भिन्न भिन्न असल्यामुळें धर्मसंबंधाची अडचण फारशी महत्त्वाची नाहीं असें त्यांचें मत पडलें. इकडे जातां जातां त्यांनीं सुधारकांनाहि एक टोला दिला. ते आपल्या भाषणांत म्हणालेः—" ज्या बाबतींत कायद्याच्या मदतीनें सुधारणा करणें जुलुमाचें होणार आहे त्या बाबतींत, कायदा पाहिजे ! कायदा पाहिजे ! अशी ओरड करून सुधारक म्हणविणारे लोक आपल्या कर्तव्यापलीकडे ओढ घेत आहेत, हें एक देशाचें दुर्भाग्य म्हणावयाचें. कारण या त्यांच्या बेफामपणामुळें विरुद्धपक्षहि खवळून जाऊन कायद्याचें नांव निघालें कीं तो आम्हास नको असा आग्रह धरून बसतो. हल्लींचा कायदा आमच्या सुधारणा—मार्गावरचा पहिला स्तंभ आहे, असें म्हणून या सुधारकांनीं समाजाचें नुकसान मात्र आरंभिलें आहे. " सरते शेवटीं कौन्सिलचे अध्यक्ष व्हाइसरॉयसाहेब यांनीं समारोपवजा भाषण केलें. राणीच्या जाहिरनाम्यांत धर्मसंबंधीं जें वचन आहे त्याचा भंग या

कायद्यानें होतो ही समजूत चुकीची आहे असें त्यांनीं सांगितलें व लोकांना हें बिल पसंत पडेल अशी आशा प्रदर्शित केली. हें बिल विचाराकरितां घ्यावें आणि या कायद्याचीं कारणें व हेतु इंडिया गॅझेट व इलाखानिहाय गॅझेटांमधून प्रसिद्ध करावीं या सूचना पास झाल्या. सारांश, बिल पुढें आणणारे व त्यावर अनुकूल प्रतिकूल भाषणें करणारे, या सर्वांच्या मनांत या बिलाला पुराणमतवादी लोकांकडून कसून विरोध होऊन सुधारक व पुराणमतवादी यांच्यामध्यें वादाचें रण माजणार ही भीति पदोपदीं दिसून येत होती व त्याप्रमाणें झालेंहि !

ता. २० जानेवारीच्या केसरींतील या विषयावरील अग्रलेखांत हिंदूंच्या सामाजिक व धार्मिक आचारविचारांत हें बिल हात घालीत नाहीं अशी व्हाइसरॉयसाहेबांची समजूत कशी चुकीची आहे हें स्पष्ट दाखविलें आहे. बारा वर्षांच्या वयापर्यंत संभोगवयाची प्रतिबंधक मर्यादा केली म्हणजे त्या वयाच्या आंत ऋतुप्राप्त झालेल्या स्त्रीचें गर्भाधान करणें गैरकायदा होणार आहे, व ऋतुप्राप्तीनंतर अमुक दिवसांचे आंत गर्भाधान केलेंच पाहिजे, तेव्हां हा कायदा या एका गोष्टीमध्यें धर्माचारास विरोध करील हें निर्विवाद आहे. अर्थात् रमेशचंद्र मित्र यांचेंच मत सर्व हिंदुसमाजाच्या मताचें यथार्थ दर्शक असून नूलकरांचें भाषण धर्मदृष्ट्या निषिद्ध होय असा केसरीनें स्पष्ट अभिप्राय दिला आहे. सुधारक वर्गाच्या डोक्यांत संचार करणारे विविध विचार सरकारचे कानीं जितके जलद जातात तितके स्वधर्मरक्षक जुन्या मंडळीचे जात नाहींत. तथापि, या वेळीं जुन्या मताच्या हिंदूंनीं न मागसतां सुधारकांहूनहि अधिक पुढाकार घेऊन, आपली वास्तविक रूढि काय व तिचें अपरिहार्य आचरण मोडतां येणार नाहीं कसें हें ताबडतोब कळविलें पाहिजे अशी केसरीनें या अग्रलेखाचे शेवटीं सूचना केली आहे.

यापुढें सुमारें महिना दीड महिना वादास विलक्षण ऊत आल्यामुळें या विषयावर अनुकूल–प्रतिकूल पत्रव्यवहार, निरनिराळ्या सभांच्या हकिकती इत्यादि याच विषयावरील मजकुरानें केसरीचे रकानेच्या रकाने भरून गेलेले दिसतात. ता. २७ जानेवारीच्या केसरींतही याच विषयावर अग्रलेख आलेला आहे. स्कोबलसाहेबांनीं १२७ मुलींत ६ मुलींस १२ वर्षांपूर्वी ऋतु प्राप्त होतो असें प्रमाण सांगितलें होतें. याच प्रमाणाचा आधार घेऊन "शेंकडा पांच लोकांस या बिलानें नाहक काळें पाणी पहावें लागणार" असें केसरीनें म्हटलें आहे. रा. ब. नूलकर यांनीं भूतदयेच्या दृष्टीनें बिलाचें समर्थन केलें होतें. पण १२ वर्षांच्या काल्पनिक

मर्यादेपेक्षां आमच्या शास्त्रांतील ऋतुप्राप्तीची नैसर्गिक मर्यादाच भूतदयेस अधिक धरून आहे असें दाखवून केसरी म्हणतोः–" रा. ब. सही भूतदयेची कोटी कोठून आठवली न कळे. सरकारनें या देशांत दारूचा प्रसार करून हजारों लोकांचा जीव व धन यांचा चूर केला तरी याचा बंदोबस्त आमचा आम्हींच केला पाहिजे असें ज्या रा. ब. नीं प्रतिपादन केलें होतें त्यांची भूतदया याच प्रकरणीं इतकी कशी उद्यास आली कोण जाणें ! " हा गुन्हा नॉन–कॉग्निझिबल केला तरीही लोकांची भीति नाहींशी होणार नाहीं. अर्थात् जुन्या मताच्या लोकांनीं आपलें स्पष्ट मत यावेळीं निर्भीडपणें सरकारपुढें मांडावें अशी विनंति करून हा लेख संपविला आहे.

बिल पुढें आणणारे स्कोबल व व्हाइसरॉयसाहेब या दोघांनींही हें बिल हिंदूंच्या धर्मसमजुतीस बाध आणणारें नाहीं असें सांगितलें असतां, नूलकर किंवा तेलंग यांच्यासारखे सुधारक, या बाबतींत हिंदू शास्त्र व रूढि यांस महत्त्व न देतां त्यांना खुशाल धाब्यावर बसवावें असें म्हणूं लागले. उलट भांडारकरांसारखे दुसरे कांहीं शास्त्रज्ञ सुधारक या बिलाला शास्त्राधार आहे असें दाखवूं लागले. टिळकांनीं या दोघांचाहि स्पष्ट निषेध केला. हिंदुधर्मशास्त्राच्या आज्ञांस तुच्छ लेखणाऱ्या नूल-कर, तेलंग यांच्या सारख्यांस उत्तर देणें फारसें अवघड नव्हतें. पण भांडारकरां-सारख्या विद्वानानें पुढें आणलेल्या शास्त्रार्थाचें सप्रमाण खंडन करून पुराव्याचें माप चिनतोड त्यांच्या पदरांत घालण्याचें काम तितकें सोपें नव्हतें. हें दुसरें काम करण्यांतच लोकमान्यांची सूक्ष्म बुद्धिमत्ता व शास्त्रीय वादविवाद–कौशल्य हीं उत्कटपणें दिसून आलीं.

हें बिल धर्मशास्त्रांच्या आड येणारें आहे या मुद्यावर तेलंग यांनीं असा अभि-प्राय दिला होता कीं, " राजाज्ञेचें उल्लंघन न करितां, धर्माज्ञेचें उल्लंघन केल्या-पासूनच जें पाप लागणार आहे त्याची निवृत्ति एकाद्या भटाच्या अंगावर चवली फेंकून देऊन अगर दोन तीन मिनिटें नाक धरून करावी ! " हिंदुधर्माविषयींच्या या बेपर्वाईचा केसरीनें पुढील तीव्र शब्दांत निषेध केला आहेः—"हिंदु रीतिरिवा-जांबद्दल अशा रीतीनें उपहासास्पद लिहिण्याचें धाडस मिशनरी अगर नास्तिक लोकांखेरीज दुसऱ्या कोणाच्याच हातून होणार नाहीं असें वाटतें. इंग्रजी विद्येनें आमची धर्मश्रद्धा उडत चालली आहे असें जरी मानलें तरी, आपल्या पुरातन रीतिभातींचा व त्यांचा ज्यांस अभिमान आहे त्यांचा आपण असा तिरस्कार करावा हें आमच्या शहाणपणास व सभ्यपणास शोभत नाहीं."

तेलंगांवर टीका करतांना टिळकांची जी तुच्छताबुद्धि दिसून येते ती निदान प्रारंभीं तरी डॉ. भांडारकरांवर टीका करितांना दिसून येत नाहीं. याचीं कारणें दोन तीन असावीं. तेलंग हे जरी टिळकांपेक्षां वयानें थोडे अधिक असले तरी दोघेही एकाच पिढींतले असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. पण भांडारकर हे जुन्या पिढीचे, टिळकांच्या खुद्द वडिलांच्या बरोबरीचे, शिवाय वडिलांचे स्नेही, या नात्यानें ते भांडारकरांस जवळ जवळ वडिलांसारखाच मान देत. शिवाय तेलंग हे जरी संस्कृत विद्येंत निपुण होते तरी त्यांची विद्वत्ता वकिली थाटाची, व डॉ. भांडारकर यांची विद्वत्ता नव्या पंडितगिरीबरोबरच जुन्या शास्त्रीपणाच्या बाण्याची होती. याहीपेक्षां भांडारकरांविषयीं आदर वाटण्याला एक कारण असें कीं, भांडारकर हे जरी प्रार्थना-समाजिष्ट होते तरी त्यांची धार्मिक बुद्धि व आस्तिकपणा तेलंगांहून अधिक होता असें टिळकांना वाटे. या सर्व गोष्टींचा परिणाम मनावर होऊन भांडारकरांविरुद्ध वादांत शिरतांना, भीष्माचार्यांवर पहिला बाण टाकण्याचे वेळीं अर्जुनाच्या मनाची जी स्थिति झाली असेल तीच भांडारकरांवर हत्यार उपसतांना टिळकांची झाली असेल यांत शंका नाहीं, पण हे भांडारकर झाले तरी या वादांत त्यांचा पाडाव करणें हेंच आपलें कर्तव्य आहे असा मनाशीं निश्चय केल्यावर

गुरुं वा बालवृद्धौ वा ब्राह्मणं वा बहुश्रुतम् । आततायिनमायान्तं हन्यादेवाविचारयन् ॥

हें मनुवचन टिळकांच्या लेखणींतून निघालें. व भांडारकरांची प्रथम माफी मागून त्यांच्याशीं टिळकांनीं झुंज सुरू केली.

भांडारकरांचा पहिला मुद्दा विवाहकालाविषयीं होता. त्यास उत्तर देतांना टिळकांनीं असा युक्तिवाद केला कीं, सूत्रकालापूर्वी जरी विवाह प्रौढवयांत होत असत, तरी सूत्रकालापासून पुढें या वयोमर्यादेचा संकोचच होत चालला. ऋतुकालानंतर तीन वर्षेपर्यंत बापानें लग्न करून देण्याची वाट मुलीनें पहावी व नंतर आपला पति आपणच शोधावा, याचा अर्थ ऋतुकालापूर्वी लग्न करूं नये किंवा होत नव्हतें असा होत नाहीं. 'बाराव्या किंवा आठव्या वर्षी विवाह होणाऱ्या मुलीला किती वयाचा नवरा असणें इष्ट आहे' अशाविषयींचा उल्लेख जर मनूंत सांपडतो तर इतक्या लहान वयांत लग्न होऊं शकतें हें सिद्धच आहे. चांगला वर न मिळाल्यास मरेपर्यंतहि मुलीस अविवाहित ठेवण्यास शास्त्राची हरकत नाहीं हें खरें; पण त्यामुळें स्मृतींत उल्लेखिल्याप्रमाणें चांगला नवरा मुलगा मिळाल्यामुळें आठव्या वर्षी लग्न झालें तर त्याला कांहीं शास्त्राची आडकाठी नाहीं !

दुसरा मुद्दा गर्भाधानकालाचा. टिळकांचें म्हणणें कीं, या बाबतींत विज्ञानेश्वरादि निबंधकारांना भांडारकरांपेक्षां खचित अधिक प्रामाण्य दिलें पाहिजे. भांडारकरांची सर्व भिस्त आश्वलायन गृह्यपरिशिष्टावर होती. पण त्यांचा परिशिष्टवाक्यांचा अर्थ चुकला. कारण संस्कार व त्यासंबंधींचा होम हीं दोन्हीं एकाच वेळीं व्हावीं लागतात; व भांडारकरांनीं असें म्हटलें होतें कीं, प्राजापत्य होम व गर्भाधान संस्कार हे दोन विधि वेगळे मानतां येतात. गर्भाधान हें जर प्रथम ऋतुकालीं झालें पाहिजे, व ऋतु जर बाराव्या वर्षापूर्वीं येऊं शकतो हें बिल पुढें आणणारांनींच कबूल केलें आहे, तर गर्भाधानसंस्कारहि त्या ठिकाणीं १२ वर्षांच्या आंत होणार व नवीन बिलाप्रमाणें तो गुन्हा ठरणार! एवंच, विशिष्ट धर्मविधीला गुन्हा ठरविल्यानें कायदा धर्मांत हात घालतो असेंच सिद्ध होतें हा टिळकांचा मुद्दा. टिळक कोटीबापजणानें लिहितात, " रेलवे टाइमटेबलमध्यें जर 'आज मंगळवारीं सकाळीं एक गाडी पुण्याहून निघेल व ती मंगळवारीं संध्याकाळीं मुंबईस जाऊन पोचेंल,' अशीं दोन वाक्यें आलीं तर दोन्ही मंगळवार आजचेच घेतले पाहिजेत, एक आजचा व एक पुढच्या आठवड्याचा असा घेतां येत नाहीं. बारा वर्षांच्या आंत ऋतुप्राप्त होणें ही गोष्ट क्वचित् घडणारी असली तरी, या प्रथम ऋतुकालींच गर्भाधान करण्याची शास्त्राची आज्ञा असल्यानें एक धर्माचा तरी गुन्हा करावा किंवा पिनल कोडाचा तरी गुन्हा करावा अशी बिनतोड आपत्ति उत्पन्न होणार. अर्थात् कायद्यापेक्षां शास्त्रालाच मान देणें प्राप्त होतें व त्यामुळें कायदा जुलमाचा ठरतो.

भांडारकरांच्या या चुकीच्या युक्तिवादाला मळकट चष्म्याचा दृष्टान्त टिळकांनीं दिला. आणि तेलंगांनाहि त्यांनीं असा टोला कीं, यांना वकीली करण्यापुढें शास्त्रार्थ तपासण्यास वेळ कोठून मिळणार! त्यांचा शास्त्रार्थ वेळांत वेळ काढून दिलेला, अर्थात् तो चुकीचा असणार. तेलंगांचा मुद्दा असा कीं, या कायद्यानें राणीच्या जाहिरनाम्यांत हात घातलासा होत नाहीं. जाहिरनाम्यांत असे शब्द आहेत कीं, 'जे प्राचीन हक्क व रीतरिवाज चालत आले असतील त्यांवर योग्य नजर द्यावी अशी आमची इच्छा आहे.' तेलंगांनीं प्राचीन व योग्य या दोन शब्दांवर भर देऊन संमतिबिल व जाहिरनामा यांच्या विरोधाचा परिहार सुचविला होता. त्यावर कोटीबाज टिळक म्हणतातः—"वा! शब्दांचा कीस असा काढावयाचा तर यावच्चंद्रदिवाकरौ असे शब्द सनदेंत असतात, म्हणून सनदेंतील दान आमावास्येच्या रात्रीं, म्हणजे जेव्हां चंद्रहि नाहीं व दिवाकरहि नाहीं तेव्हां जर कोणी गिळंकृत

रण्यास हरकत नाहीं व असें म्हणेल तर त्याच्या शहाणपणाची तारीफच केली हिजे." गर्भाधान हा काम्य विधि असल्यामुळें त्यांत कायद्यानें हात घातला (धर्मांत हात घातलासा होत नाहीं या मुद्यावर टिळक म्हणतात, "प्रार्थनासमाचे दृश्य मंदिरांत अदृश्य देवाची नेत्रनिमीलनपूर्वक भक्ति करणें, अगर निर्गुण मेश्वरासंबंधानें अगाध अज्ञान सागरांत साशंक गोते खात बसणें, हेंच जर धर्माचें ख्य लक्षण असेल तर आजच्या बिलानें धर्मांत कोणत्याहि प्रकारें हात घातला हीं ही गोष्ट आम्हांस सर्वथा मान्य करावी लागेल. परंतु जोंपर्यंत सर्व हिंदु कांचा असा समज झाला नाहीं, जोंपर्यंत आहार, लग्न, मूर्तिपूजा, वगैरे काम्य ष्टींचाहि आम्ही धर्मांत अंतर्भाव करितों, तोंपर्यंत काम्य धर्मांत सरकारनें हात लावा असें आम्ही कधींहि म्हणणार नाहीं.

केसरीचें मत प्रगट होतांच बिलाविरुद्ध जाहीर सभा होण्यास सुरुवात झाली. ईचे एक पुढारी तेलंग हे बिलाला अनुकूल होते म्हणून तेथेंहि प्रतिकूल मत हीं थोडें नव्हतें. बालविवाहाच्या दृष्टीनें मुंबईतील सर्व गुजराथी भाटिया वगैरे ाज दक्षिणी लोकांच्याहि आधीं या चळवळींत सामील होणारा होता. त्यांना त्यांच्या धर्मगुरूंना राजारामशास्त्री बोडस व भीमाचार्य झळकीकर वगैरे दक्षिणी डेत, व महादेव चिमणाजी आपटे, लक्ष्मण रामचंद्र वैद्य, प्रो. जिनसीवाले, जमियम नानाभाई, चिमणलाल सेटलवाड, वगैरे कायदेपंडित व इतर गृहस्थ मिळाले. ाल्यांतहि ही चळवळ जोरांत सुरू झाली. सर रमेशचंद्र मित्र, उमेशचंद्र बानर्जी, द्रनाथ बानर्जी, जमिनदार, महामहोपाध्याय वगैरे मंडळी बिलाला प्रतिकूल होती. रावतीस सभा भरली तींत मुधोळकर वकिलांनीं बिलाचें मंडन व दादासाहेब र्डे यांनीं खंडन केलें. या सभेंत मुधोळकरांनीं असें एक विधान केलें कीं, ज्यांना ात्य सायन्स व वाङ्मय अवगत आहे त्यांनाच विद्वान् म्हणतां येईल. हें विधान तेशयोक्त असल्यामुळें त्यावर पुष्कळ टीका झाली. पुढें उमरावतीस दुसरी मोठी हीर सभा भरून बिलाचा स्पष्ट निषेध करण्यांत आला. मुंबईस माधवबागेंत मोठ्या सभा भरूं लागल्या. एका सभेंत कायदेपंडित महादेव चिमणाजी आपटे नीं मोठेंच भाषण केलें. त्यांनीं मुख्यतः असें सांगितलें कीं, बिलांतून बारा च्या आंतील ऋतुकालीन समागम वर्ज केल्यास बिल करणारे भूतदयेनें प्रेरित झाले हेत असें मानतां येईल, व एवढा अपवाद त्यांत घातल्यास सरकार धर्मांत हात घालतें दोषारोप शिल्लक राहणार नाहीं. याशिवाय हें बिल मंजूर झाल्यानें लोकांवर

जुलूम कसकसा होऊं शकेल याचें त्यांनीं वकिली थाटाचें वर्णन खूप रंगविलें. प्रथम वाटेल त्यास या कामीं फिर्याद करण्याची मुभा मिळणार. फिर्याद झाली कीं म्याजिस्ट्रेट वारंट सोडणार. म्याजिस्ट्रेट म्हणजे वाटेल तो म्याजिस्ट्रेट. दिसण्यांत थोडासा पुरावा झाला कीं, खटल्याची सेशनांत रवानगी झालीच पाहिजे. सेशन हें जिल्ह्याच्या ठिकाणीं चालणार. अर्थात् साक्षिपुराव्याचा त्रास किती, वकिलाचा खर्च किती याची कल्पना आलीच. ज्यूरीचा अधिकार बहुधा कोठें नाहींच. असेसरांनीं साहेबाला भिऊन आरोपी गुन्हेगार ठरवावा व साहेबानें आरोपीनें केलेला प्रकार अमानुष ठरवून भारी शिक्षा द्यावी. शिक्षा प्रत्यक्ष न दिली तरी गुन्ह्याच्या कलमांत ती काळेपाण्यापर्यंत सांगितलेली आहे. गुन्हेगार सुटेल म्हणावें तर स्वतः आपटे यांनीं आपला अनुभव सांगितला कीं शेंकडा पांच चारच आरोपी सुटतात, व बाहेरगांवीं तर निरपराधी असूनहि आरोपी होऊन उभें राहण्याचा प्रसंग कोणाहि मनुष्याच्या वैऱ्यावर सुद्धां न यावा! यानंतर आपटे यांनीं सांगितलेला मुद्दा तर फारच पटण्यासारखा होता. फौजदारी कज्जांत स्त्रियांना जातीनें साक्षीदार म्हणून कोर्टांत जाणें टळत नाहीं. पहिल्या चौकशीपासून स्त्रियांना पोलिसापुढें हजर रहावें लागणार, जाब द्यावे लागणार. खटला सुरू झाल्यावर अर्थात् पहिली साक्ष आरोपीच्या बायकोचीच व्हावयाची. केवळ बारा वर्षांच्या आंतील मुलगी साक्षीच्या पिंजऱ्यांत उभी राहणार. तिला नवऱ्यासंबंधानें जबानी द्यावी लागणार. आणि साक्षींतील विषय तर बोलावयासच नको. तात्पर्य, एखाद्या मुलीची तिच्या नवऱ्याचे हातून झालेली दुर्दशा एकीकडे, व वरील सर्व अनर्थ दुसरीकडे, हें लक्षांत घेतां अनिष्टतेचें पारडें खरें कोणीकडे झुकतें याचा विचार कोणालाहि करितां येईल. आपटे म्हणाले, हा सर्व प्रकार लक्षांत येण्याला एखादें नाटकच कोणीं लिहिलें पाहिजे. त्याहीपुढें जाऊन ते म्हणाले, "मी स्वतः असें पुस्तक लिहिण्याच्या प्रयत्नांत आहे आणि कदाचित् थोडेच दिवसांत तें तयारहि होईल!" या विषयावर एक नाटक अखेर रंगभूमीवर आलेंच. पण तें नाटकें लिहिण्याविषयीं आधींच प्रसिद्ध असलेल्या नारायण बापूजी कानिटकरांनीं लिहिलें. आनंदाश्रम संस्थेच्या संस्थापकानें लिहिलेलें, बारा वर्षांच्या आंतील वयाच्या मुलीवरील जबरीसंभोगाचें, नाटक लोकांस वाचावयास मिळतें तर खरोखरच मौज झाली नसती काय? पण आपट्यांच्या भाषणांत वकीली पेचाच्या कोट्यांप्रमाणें कांहीं गंभीरपणाचा युक्तिवादहि होता. ते म्हणाले, असल्या बिला-

पेक्षां एकदम सोळा वर्षेपर्यंत मुलींचें लग्न करणें हा गुन्हा आहे असेंच कां एकदम ठरवीत नाहीं ? सर्वांत वाईट हें होतें कीं, या बिलाची स्फूर्ति मूळ इंग्रजांच्या भूतदयेनें झालेली नसून आपल्यांतील उपद्व्यापी सुधारकांकडून झाली ! या ठिकाणीं टिळकांचा उल्लेख करून आपटे म्हणाले, थोड्या दिवसांपूर्वी टिळकांनीं असा प्रयत्न केला होता कीं, आपापल्या मुलींच्या लग्नाचें वय वाढविण्याबद्दल आपखुषानें लोकांनीं स्वतःस कागदावर सह्या करून बांधून घ्यावें व त्याविरुद्ध वर्तन केल्यास दंड द्यावा, पण तें मात्र सुधारकांना मानवलें नाहीं ! सुधारकांचा हा फक्त पहिला पेंच आहे म्हणून लोकांनीं याच वेळीं उलट चळवळ केली पाहिजे. हें बिल यावयाचें अशी पांच वर्षांपूर्वीपासून बोलवा होती. या कल्पनेची उत्पत्ति इंग्लंडांत राहणारे पांच-पंचवीस हिंदी लोक, व हिंदुस्थानांतल्या कामांत कांहीं तरी लक्ष घालावें म्हणून घालणारे पांचपन्नास इंग्रज लोक, यांच्या संभाषणांतून मूळ निघाली !

१८८६ सालीं मलबारी शेट यांनीं प्रौढविवाहाचा कायदा मागण्याची चळवळ केली तेव्हां लॉर्ड डफरिन यांनीं अभिप्राय मागवून शेवटीं असलें बिल पुढें आणूं नये असें ठरविलें. याविषयीं हिंदुस्थानसरकारानें पूर्वीच्या एका अर्जास उत्तर दिलें होतें तें नमूद करण्यासारखें आहे म्हणून खालीं देतों:–

" ज्ञातीच्या रिवाजाप्रमाणें जे सद्वर्तनाचे नियम आहेत त्यांहून स्वतंत्र आणि कांहीं महत्त्वाच्या बाबतींत वेगळे असे नियम, हिंदुस्थानांतील ब्रिटिश सरकारांनीं केलेल्या कायद्यानें घालून दिले आहेत हें खरें आहे. आणि या नियमांच्या योगानें या देशांतील लोकांच्या चालीरीतींत, रिवाजांत व विचारसरणींत फरक पडत चालला आहे असा हितकारक परिणामहि झाला असेल. परंतु लोकांस नीतिशिक्षण मिळणें हा कायद्याचा परिणाम जरी होत असला तरी, केवळ हें शिक्षण मिळावें ह्या हेतूनेंच कायदा करण्याचें हातीं घेऊं नये. लोकांवर वजन पडण्याचे कामीं एकीकडून कायदा व एकीकडून ज्ञाती आणि पूर्वापार रिवाज असा जेव्हां प्रसंग येतो, तेव्हां कायद्याची सरशी होण्यास कायदा आपल्या नेहमींच्या स्वाभाविक मर्यादेच्या आंत असला पाहिजे. त्या मर्यादेबाहेर जाऊन त्यानें लोकमताशीं प्रत्यक्ष विरोधी होऊं नये......ह्या सूचनांपैकीं प्रत्येक सूचनेस अनुकूल अशीं जरी पुष्कळ कारणें दाखवितां येतात तथापि लोकांस नित्य अनुभवास येणारें महद्दुःख आहे, आणि तें दूर करण्यास कायद्याची आवश्यकता आहे, आणि हिंदू ज्ञातींतील वजनदारीनें किंवा संख्येनें मोठ्या अशा एकाद्या

भागानें तो कायदा असावा असें मागणें केलें आहे, असें होईपर्यंत कायदे करून (चालीरीतींत) जो नियमित हात घालावा म्हणून म्हणणें आहे तेवढा देखील हात घालणें इष्ट नाहीं असें हल्लीं आलेल्या सल्ल्यावरून गव्हर्नरजनरलसाहेब यांचे नजरेस येतें. "

ता. ७ फेब्रुवारी १८९१ रोजीं खाजगीवाल्यांच्या वाड्यांत पुण्यांतील शास्त्री लोकांची सभा भरून हें बिल मंजूर होणें धर्माविरुद्ध आहे असा निर्णय ठरला व तो प्रमुख शास्त्री मंडळींच्या सहीनिशीं प्रसिद्धहि करण्यांत आला. नागपूर व बनारस या ठिकाणच्या शास्त्र्यांनींहि याच प्रकारचा अभिप्राय दिला. रविवार ता. १ फेब्रुवारी रोजीं माधवबागेंत हिंदुजातींतील प्रमुख दीडशें लोकांची सभा भरली होती. सभेंत प्रमुख गुजराथी व्यापारी, राजारामशास्त्री बोडस, भीमाचार्य झळकीकरशास्त्री, महादेव चिमणाजी आपटे, प्रो. जिनसीवाले वगैरे मंडळी हजर होती. या सभेंत पुढील रविवारीं म्हणजे ता. ८ रोजीं माधवबागेंतच मोठी सभा भरविण्याचें ठरलें. या पहिल्या सभेची हकीगत देतांना केसरीनें पुढीलप्रमाणें लोकांस इशारत दिली आहे:—" पुणें, सातारा येथें पूर्वींच सभा झाल्या, व इतर इलाख्यांतून विशेषतः बंगाल व वायव्य प्रांतांत सभांची तर झोडच लागली आहे. तेव्हां लोकांनीं अजून तरी उद्योगास लागावें. वेळ थोडा राहिला, करतां फिरून सूचना केली आहे. एकाच ठिकाणीं दोन दोन किंवा दोनदां सभा झाली तरी हरकत नाहीं. आपण आपलें कर्तव्य केल्यावर सरकारासहि कांहींतरी करावें लागेल. "

ठरल्याप्रमाणें माधवबागेंत ता. ८ रोजीं दुसरी सभा झाली. अध्यक्षस्थान रा. ब. नाना मोरोजी यांनीं पत्करिलें होतें. सभेस किमानपक्ष ८०००।९००० जनसमूह जमला होता, असें केसरीच्या बातमीदारानें लिहिलें आहे व तें खरेंहि दिसतें. कारण बिलाविरुद्ध तयार केलेल्या अर्जावर जागच्या जागीं ५००० सह्या मिळाल्या. या सभेस टिळक हजर होते व त्यांनीं पुण्याच्या वतीनें सभेचें अभिनंदन केलें. बाहेर कांहीं विरुद्ध हस्तपत्रकें वांटण्याखेरीज सुधारकांना या सभेंत कांहीं करतां आलें नाहीं.

त्याच्या पुढच्या रविवारीं म्हणजे १५ तारखेला पुण्यास प्रचंड सभा भरली. म्युनिसिपालिटीच्या परवानगीनें शनवारवाड्यापुढील पटांगणांत मंडप उभारण्यांत आला होता. मंडपांत चार हजार व बाहेर तीन हजार मिळून एकंदर सात हजार समाज जमला होता. सरदार तात्यासाहेब खाजगीवाले यांची अध्यक्ष-

स्थानीं नेमणूक झाली. केमकर शास्त्री, डॉ. गर्दे, बाळशास्त्री लागवणकर यांचीं भाषणें झालीं. टिळकांनीं अर्ज वाचून दाखविला व जागच्या जागीं अर्जावर २५०० सह्या झाल्या. प्रो. जिनसीवाले यांच्या वक्तृत्वाचा केसरींत पुढील शब्दांत उल्लेख केलेला आहेः—

" प्रो. जिनसीवाले यांचें वक्तृत्व सर्वांस ठाऊक आहेच. त्यांतूनहि मनास उल्हास उत्पन्न करणारा विस्तीर्ण लोकसमाज व तोहि मोठ्या उत्सुकतेनें व व्यवस्थेनें प्रो. साहेबांचें भाषण ऐकून घेण्यास तयार असलेला, आणि व्याकरण न्यायाचे सरळ तावडींत सांपडलेल्या सुधारकांच्या चुक्यांसारखा विषय; इतकी सामुग्री सिद्ध असतां प्रोफेसर जिनसीवाले यांचें भाषण लोकांस आवडलें इतकें म्हणणें म्हणजे त्या ठिकाणीं जो प्रकार झाला त्याच्या चतुर्थांशहि आम्हांस वर्णन करितां येत नाहीं असें म्हटलें पाहिजे." प्रो. जिनसीवाल्यांच्या विद्वत्तापूर्ण परंतु पाल्हाळिक वक्तृत्वांच विनोदी वर्णन टिळक केव्हां केव्हां करीत असत त्यावरून वर दिलेलें विनोदी वर्णन टिळकांच्या हातचेंच हें कोणीहि सांगूं शकेल.

याच वेळीं फर्ग्युसन कॉलेजचे प्रिन्सिपाल वामन शिवराम आपटे यांचीं या बिलास अनुकूल अशीं दोन पत्रें टाइम्स ऑफ इंडिया पत्रांत प्रसिद्ध झालीं. आपटे हे आपला शिक्षकाचा व ग्रंथकर्तृत्वाचा व्यवसाय सोडून सार्वजनिक गोष्टींत फारसे पडत नसत. पण याच वेळीं त्यांना या विषयावर लिहिण्याची बुद्धि झाली व त्यास तसेंच कारण होतें. फर्ग्युसन कॉलेजांतील शिक्षणाचा उद्देश तेथील विद्यार्थ्यांना स्वदेशाभिमानी करावयाचें, त्यांना पाश्चात्य विचारांचें वारें देखील लागूं द्यावयाचें नाहीं असा आहे, असें टिळकांच्या अभिप्रायावरून टाइम्स-पत्रकर्त्यांनीं प्रतिपादन केलें होतें, त्याचें खंडण करण्याकरितां व फर्ग्युसन कॉलेजा-विषयीं लोकांत त्यायोगें फार वाईट ग्रह उत्पन्न होईल या भीतीनें आपट्यांनीं हीं पत्रें लिहिलीं होतीं. या पत्रांत टिळकांनीं प्रदर्शित केलेले विचार कॉलेजां-तील बहुतेक शिक्षकांस नापसंत आहेत असें म्हटलें होतें. त्यावर केसरीकार लिहितातः—" बरें झालें; टिळक गेल्या वर्षा अखेरच राजीनामा देऊन मोकळे झाले. ते जर हल्लीं कॉलेजांत असते तर हल्लींच्या प्रसंगीं वामनरावजींवर कोणता प्रसंग गुदरता याची कल्पनाहि आमच्यानें करवत नाहीं. 'टिळक हल्लीं कॉलेजांत शिकवीत नाहींत' येवढे शब्द लिहितां आल्यानें वामनरावजींस या वेळीं मोठें समाधान वाटलें असेल यांत शंका नाहीं." 'बहुतेक' हा शब्द

बापरल्यामुळें टिळकांच्या मताचे अजूनहि कांहीं शिक्षक कॉलेजांत शिक्षक आहेत असें सूचित होतें. यांनांहि तितक्याच तांतडीनें रजा देऊन वामन-गावर्जींनीं आपला मार्ग निष्कंटक करावा अशी अखेरीस केसरीनें सूचना केली आहे.

संमति बिलास प्रतिकूल असणाऱ्यांची सभा भरल्यानंतर आपणहि अनुकूल असणाऱ्यांची एखादी सभा भरवावी अशी कल्पना सुधारक मंडळींच्या मनांत येणें स्वाभाविक होतें. अशा सभेला लोक किती येणार हा प्रश्नच असल्यामुळें, मुळीं अशी सभाच भरवावी कीं नाहीं येथून सुधारकपक्षांत विचार सुरू झाला असल्यास नवल नाहीं. मुळींच सभा न भरविली तर तें अर्थात् सुमार. बरें, सभा भरविली आणि अगदीं थोडे लोक आले तर झांकली मूठ सव्वा लाखांची तीहि उघडून दाखविल्यासारखें होणार! या सुमारास सातारा येथें भरलेल्या अनुकूल सभेची हकीकत स्वतः आम्हीं ऐकिली होती ती अशी. नेटिव जनरल लायब्ररीच्या दिवाणखान्यांत, म्हणजे जेथें पांचपन्नासहि खुर्च्या मावणार नाहींत अशा जागेंत, सरकारी वकीलांनीं पुढाकार घेऊन 'जाहिर सभा' भरविली. पण मांडलेल्या खुर्च्यांतीलहि पुष्कळ खुर्च्या रिकाम्या पडल्या, तेव्हां एका विनोदी गृहस्थानें पुढच्या रांगेंतील मोकळ्या खुर्च्यांवर वेबस्टरच्या डिक्शनरीसारखीं मोठमोठीं बुकें मांडून ठेविलीं! पुण्यास कदाचित् श्रोतृगणाची इतकी तूट पडली नसती. यामुळें सुधारकांच्या खाजगी सभेंत जाहीरसभेचा वाङ्निश्चय झाल्यावर समारंभाची जागा व तिथि ठरविण्यांत आली. पण जाहिरसभेंत वाटेल त्यास घेणार नाहीं असेंहि मनानें ठरविण्यांत आलें. विशेषतः या बहिष्काराचा रोख विद्यार्थ्यांवर होता हें सांगावयास नकोच. अर्थात् सभेची वेळ जवळ येऊं लागली तसतशी ही सभा निवडक गाळींव सुधारकांची होणार असा अदमास दिसूं लागला; व सभेच्या जाहिराती डकविल्या गेल्या त्यांतहि 'कायदा पसंत असणारांनींच यावें' अशी सूचना लिहिलीहि गेली. ऐन सभेच्या वेळीं दारावर कांहीं चालक मंडळी पोलिसांची मदत घेऊन उभी राहिली आणि कायद्याला अनुकूल असलेल्या ठरावाच्या व अर्जांच्या कागदांवर जो सही करील त्यासच आंत सोडण्यांत येऊं लागलें.

बाहेर मंडळी विचारूं लागली कीं, 'अहो, ठरावावर सही जर बाहेरच करावयाची तर आंत जाऊन काय करावयाचें? हा काय दक्षिणेचा रमणा आहे,

म्हणून सह्या घेऊन लोकांना आंत कोंडतां? सह्यांकरितां गांवांतून कागद फिरवा म्हणजे झालें; हा सभेचा फार्स कशाला?' कोणी म्हणूं लागले कीं, आम्हांस बिलाचें तत्त्व मान्य आहे, परंतु कलमांत आम्हांस कांहीं दुरुस्त्या सुचवावयाच्या आहेत. कोणी म्हणाले, आमच्या डोळ्यांदेखत हा सभेचा फार्स करितां तर आंत जाऊन काय वादविवाद होतो तो ऐकूं कां देत नाहीं? अशांतूनहि कांहीं ओळखीचीं कुळें आंत शिरलीं होतीं त्यांना 'तुम्ही अन्यायाची आगळीक करीत आहां' असें बजावण्यांत आलें; उलट विद्यार्थ्यांवर बहिष्कार असतांहि अनुकूल मताचीं मुलें तेवढीं आंत घेतलीं. तेव्हां बाहेरच्या विद्यार्थ्यांस अर्थातच चेव आला व मोठमोठ्यानें हमरीतुमरी सुरू झाली. लोक सभेकडे येतच होते व तंटा सुरू झाला तेव्हां अधिकच गर्दी जमली. यावेळीं पोलिस इन्स्पेक्टर स्मिथ-साहेब तेथें आले व गर्दी मोडूं लागले. तेव्हां लोक म्हणूं लागले, जाहिराती-प्रमाणें अर्जावर सह्या करून आंत जाण्यास आम्ही तयार झाल्यावर आम्हाला अडविण्याचा कोणास अधिकार नाहीं. तेव्हां स्मिथसाहेब आंत जाऊन डॉ. भांडारकर यांस भेटले. तेव्हां भांडारकर म्हणूं लागले कीं, 'सभा खाजगी आहे, जाहिराती कोणीं लाविल्या हें आम्हांस माहीत नाहीं.' यावर केसरी लिहितो "धर्मछद्म अगर पुण्यकपट अगर भामटेगिरी बाहेर काढणाऱ्या नीतिमीमांस-कांनींच...या उत्तराचा विचार करावा!" स्मिथसाहेबांनीं विचार करून असें ठरविलें कीं, भांडारकरांची समजूत त्यांच्यापुरती खरी असली तरी वस्तुस्थितीशीं ती मिळती नाहीं. म्हणून ते म्हणाले, लोकांना आंत येऊं द्या, आंतील बंदो-बस्त मी ठेवितों. ही गोष्ट प्रौढ चालकांस मानवेना, पण विशेष उत्साही तरुण म्हणूं लागले कीं, 'तें कांहीं नाहीं बाहेरच्या लोकांच्या नाकावर टिचून सभा करूं.' हे शब्द कानीं जातांच बाहेरचे लोक खवळून त्यांनीं धोंडे, विटा, चिखल, धूळ यांचा एकसारखा मारा सुरू केला. खरे सभावाले व आंत घुसलेले तोतये सर्व मिळून अवघे दोनतीनशें लोक होते. अशा गर्दीतच रा. ब. भिडे यांना अध्यक्ष नेमून इंग्रजी मराठी अर्जाचें वाचन उरकून घेण्यांत आलें. तेव्हां सदाशिवराव परांजपे (हे हल्लीं शाळाखात्यांतील एक पेन्शनर आहेत.) यांनीं बिलांत नक्की वयाच्या ऐवजीं रजोदर्शनाची मर्यादा घालावी अशी सूचना आणिली. पण बाहेरच्या माऱ्यापुढें सभेचें काम चालणें अशक्य होऊन सभा उधळली गेली. कांहीं लोक मुकाट्यानें निघून गेले. कांहींना इतरांनीं सोडवून

घरीं पोंचविलें, व कांहीं मंडळी तेथून उठून त्याच कंपौंडांत असलेल्या केळकर मास्तरांच्या घरांत शिरली. इतक्यांत क्रीडाभुवनाचे दरवाजे उघडले गेले. मंडळी आंत घुसली, आणि मग "खुर्च्यांचे वेत फाड, जाजमांना भोंकें पाड, बाकें मोड, कुंडया फोड, दारें तोड, खिडकींतून धूळ फेक, असे प्रकार सुरू झाले." इतक्यांत तांतडीचा निरोप पोंचून पो. सु. मॅकफर्सन हेहि तेथें आले, व हळू हळू गर्दी मोडल्यावर त्यांनीं डॉ. भांडारकर यांस बरोबर माणसें देऊन घरीं पोंचतें केलें. सारांश इजा अशी कोणास झाली नाहीं पण दंगल मात्र बरीच झाली.

वर केळकर मास्तरांच्या घरांत मंडळी जाऊन बसली म्हणून सांगितलें त्यांत प्रमुख असेच लोक होते. टिळक, नामजोशी वगैरे मंडळी वास्तविक बिलाला प्रतिकूळ असतांहि, उपसूचना सुचविण्याच्या निमित्तानें सह्या देऊन, आंत गेली तीहि भांडारकर वगैरेंबरोबर येथेंच होती. या कोंडलेल्या जागेंतील लोकांना हुसकून बाहेर काढण्याचा प्रयत्न सुरू झाला तेव्हां, टिळक लोकांना जा म्हणून सांगतील तर लोक निघून जातील अशा समजुतीनें कित्येकांनीं टिळकांस 'तुम्ही बाहेर जाऊन लोकांना समजाऊन सांगा' अशी विनंति केली. आणि त्या वेळची माहिती लोक सांगतात तिजवरून ही विनंति मान्य करून बाहेरच्या लोकांना समजविण्यास जाण्याला टिळक उठलेहि. पण इतक्यांत नामजोश्यांनीं त्यांचा आंगरखा ओढून प्रतिसूचना देऊन खालीं बसविलें. याचा अर्थ उघड होता. टिळकांनीं ही नसती जबाबदारी व तिजवरून निघणारीं भलतीं अनुमानें आपल्या अंगावर कां घ्यावीं ? टिळकांनीं सांगितल्यानें जे लोक निघून गेले ते मूळ टिळकांच्याच सूचनेवरून आले नसतील हें कशावरून ? अखेर टिळकांनीं जाऊन लोकांना कांहीं सांगितलें नाहीं; व गर्दी आपोआपच मोडली. तरी ते व बाहेरचे लोक यांचा संबंध प्रतिपक्षानें जोडून दिलाच. दुसरीहि एक सबब टिळकांना न जाण्याला होती. टिळक सभेला गेले तेव्हां त्याबद्दल त्यांना नांवें ठेवणारेहि लोक कांहीं बाहेर होतेच. ते म्हणत, "आम्ही सूचना उपसूचना कांहीं जाणत नाहीं. टिळकांनीं बिलाचें तत्त्व मान्य आहे येवढी तरी लेखी संमति आंत जाण्याकरितां कां द्यावी" ! आमचीं त्यांचीं मतें खरोखर एक. त्या अर्थी त्यांनीं आमच्यांतच बाहेर उभें रहावें. पण सभेविरुद्ध मत उभयतांचें एकच असलें तरी सभेचा गोंधळ करून ती उधळून देण्याचे मार्ग सर्वांचे एकच नसतात, व कांहींचे निवळ दंडेलीचे असले तर कांहींचे अधिक चतुराईचे असतात,

हें मर्म त्यांना माहित नव्हतें. पण या उघड मतभेदाचा फायदा घेऊन नामजोशांची सूचना पटल्यावर टिळक म्हणूं लागले कीं, बाहेर जाऊन लोकांची समजूत काढण्याला तुम्ही मला सांगतां पण लोक मजवरहि नाराजच आहेत; त्यांनीं मलाच धरून ठोकलें तर त्याची जबाबदारी कोण सांभाळणार ?

दुसरे दिवसापासून मुख्य संमतिबिलाचा वाद किंचित् बाजूस पडून क्रीडाभुवनांतील या दंग्याचा वादच कांहीं दिवस पुढें आला; व त्याचें सविस्तर वर्णन करण्यापूर्वी खुद्द क्रीडाभुवनासंबंधानें दोन शब्द लिहितों. 'क्रीडाभुवन' हें नांव जरी मोठें आहे तरी खेळावयाच्या एका लहानशा मोकळ्या जागेपेक्षां तें अधिक कांहीं नव्हतें. ही जागा म्हणजे कृष्णाजी रघुनाथ ऊर्फ तात्या केळकर, पुणें येथील विश्रामबाग वाड्यांतील सरकारी हायस्कुलांतील जुन्या पिढीचे एक सन्मान्य शिक्षक, यांच्या घरच्या आवारांतील मोकळी जागा. ही औरस चौरस फार तर १०० फूट लांब व १०० फूट रुंद इतकी भरेल. पण अवघ्या पुण्यांतील सुशिक्षित लोकांना एकत्र जमवून खेळण्याला किंवा सभा वगैरे भरविण्याला याहून दुसरी जागा तेव्हां नव्हती. नाहीं म्हणावयास सार्वजनिक सभेचा जोशी हॉल नामक दिवाणखाना होता. परंतु, जाहीरसभेला तो नेहमींच पुरण्यासारखा नव्हता. शिवाय चार सुशिक्षित लोकांना संध्याकाळीं मोकळ्या हवेंत बसून गप्पा गोष्टी मारण्याला किंवा पाय मोकळे करण्याला याशिवाय सोय नव्हती. हल्लींसारखे खेळण्याचे अनेक क्लब व जिमखाने तेव्हां पुण्यांत नव्हते. अशा वेळीं अशी मंडळी क्रीडाभुवनाच्या पटांगणांत येऊन एकादी सतरंजी टाकून जेठे मारून या 'क्रीडाभुवनांत' बसावयाची. या जागेंत पुढें कालांतरानें एक लॉन–टेनिस खेळण्याचें 'कोर्ट' झालें, व चार तरुण हौशी लोक आपापसांत वर्गणी भरून हा क्लब चालवीत, व निवाऱ्यांत बसण्याचें कारण पडल्यास तात्या केळकर यांच्या घराचा आश्रय ही मंडळी घेत. या घराचे मालक कृष्णाजपंत केळकर हे विद्यार्थीवर्गांत प्रिय असून बहुधा प्रत्येक सार्वजनिक कार्यांत असावयाचेच. लोकप्रिय मनुष्य व सोईची मोकळी जागा यांचा मेळ पडल्यावर चार मंडळींचा अड्डा तेथें हटकून पडावयाचाच, त्याप्रमाणें तो येथेंहि पडलेला असे. कालांतरानें डेक्कन व्हर्नाक्युलर ट्रान्सलेशन सोसायटीची कचेरी येथें आली ती केळकरांचे मृत्यूपर्यंत तेथेंच होती, आणि क्रीडाभुवनांत सभा भरण्याची परंपरा सार्वजनिक सभेचा

नवा दिवाणखाना बांधल्यापासून जरी किंचित् हटली, तरी वसंत व्याख्यानमाला मात्र या जागेंत सन १९१६–१७ सालपर्यंत होत असे. कारण उन्हाळ्यांत तेथें मोकळ्या हवेंत बसून व्याख्यानें ऐकावयास सांपडत. अशा रीतीनें क्रीडा-भुवन हें नांव पुण्याच्या सुशिक्षित लोकांच्या तोंडांत प्रथमपासून खेळणारें असून ही मोकळी जागा म्हणजेच पुण्यांतील एक संस्था असें मानलें जात असे, व केसरीच्या पहिल्या एकदोन सालांत या संस्थेसंबंधीं कांहीं लेखहि आले होते. पुढें वसंत व्याख्यानमालेला अधिकाधिक गर्दी होऊं लागली तेव्हां ती जागा अपुरी पडूं लागली. हल्लीं श्रीशिवाजी मंदिराची विस्तीर्ण जागा लाभल्यापासून क्रीडाभुवन स्मरणांतूनहि जाऊं लागलें, व पूर्वींच्या सभेच्या जागेवर हल्लीं इमारती बांधल्या गेल्यामुळें ती मोकळी जागाहि पण नाहींशी झाली. अशा प्रकारचें हें क्रीडाभुवन पुण्यांतील लोकपक्षाच्या पहिल्या लढाईचें रणक्षेत्र बनलें, व अजूनहि क्रीडाभुवनाचें नांव उच्चारलें असतां तेथील लॉन–टेनिस क्लब, व्हर्नाक्युलर ट्रॅन्सलेशन सोसायटीची कचेरी, तात्या केळकरांचे घरांतील बैठकीचा अड्डा, किंवा वसंत व्याख्यानमालेचें मैदान–यापेक्षां संमतिवयाच्या वादांतील दंग्याची जागा म्हणूनच तिची आठवण कोणाहि धड स्मृतीच्या अस्सल पुणेंकरास होते.

असो. वर सांगितल्याप्रमाणें क्रीडाभुवनांतील दंग्याचा दुसरा दिवस उजडतांच वर्तमानपत्रांतील वादाचा दंगा सुरू झाला. पहिली चकमक या दंग्या-संबंधानें टाईम्स ऑफ इंडिया व ज्ञानप्रकाश यांत प्रसिद्ध झालेल्या मजकुरानें झडली. दंग्याच्या दिवशीं रात्रींच पुण्याहून एक तार मुंबईच्या पत्रांना गेली तींत टिळक, नामजोशी आणि दंगेखोर लोक यांचा संबंध जोडून देण्याचा प्रयत्न करण्यांत आला होता. ती तार डॉ. भांडारकर यांनीं केली अशी बातमी केसरीला समजली असल्याचें दिसतें; व नांव न घेतां मनुष्याची ओळख पटविण्यासारखें खालील वाक्य केसरींत आलें होतें तें असें:— "लोकांच्या मान्यानें केळकरांच्या घरांतील कोंडमारा पत्करून 'नारायण नारायण' असें आपल्या मनोवृत्तीस क्षणभर दाबून ठेऊन मोठ्यानें निराकार ईश्वराचा नाम-घोष करणाऱ्या मंडळींपैकीं एकानें तार पाठविली!" सुधारकानें तर स्पष्ट लिहिलें कीं, 'टिळक सभेस आले नसते तर दंगा न होता.' त्यावर केसरी लिहितोः– 'दंग्याच्या वेळीं सर्वकाळ टिळक सुधारक मंडळीच्या नजरेखालीं असतां जर त्यांच्यावर असे आरोप, तर ते त्यांच्या नजरेआड असते किंवा

टिळक उठून बाहेर गेल्यानें दंगा थांबला असता तर त्यांनीं काय काय म्हटलें असतें हें दिसतच आहे.' मद्रासच्या हिंदू पत्रालाहि अशाच अर्थाच्या तारा गेल्या. केसरीच्या पुढील कांहीं अंकांत या दंग्याचा वाद थांबलेला दिसतो, पण त्याचें कारण वाद मिटला होता असें नव्हे, तर तो फौजदारी कोर्टांत गेल्यामुळें आंगाशीं येण्यासारखें कांहीं लिहूं नये म्हणून. पोलिसांनीं ताबडतोब हें प्रकरण हातीं घेऊन पांच असामींवर पोलीस ॲक्टाप्रमाणें सिटी मॅजिस्ट्रेट कोर्टांत फिर्याद केली. हे पांच आरोपी म्हणजे (१) गणेश वासुदेव घोट-वडेकर, (२) विष्णु व्यंकटेश उर्फ दत्तोपंत बेहेरे, (३) वासुदेव गणेश जोशी (चित्रशाळा), (४) पुरुषोत्तम नरहर दामले, (५) केशव रामचंद्र रानडे (किवळेकर). यांच्यावर पोलिसाचा हुकूम अमान्य केल्याचा आरोप ठेव-ण्यांत आला. असला दंगा म्हटला म्हणजे त्यांत विद्यार्थ्यांचा संबंध न येणें हें अशक्यच होतें. त्यावेळीं विद्यार्थी म्हणजे मुख्यतः न्यू इंग्लिश स्कूल व फर्ग्युसन कॉलेजचे विद्यार्थी. विद्यार्थ्यांचें वर्तन या प्रसंगीं अश्लाघ्यपणाचें झालें होतें याबद्दल केसरीनेंही कबूली दिली होती; पण त्यांचें शक्य तितकें समर्थनहि केलें होतें. अशा सभांना विद्यार्थी मौजेखातर जातातच! सभेंत उद्धटपणाचें वर्तन करणें हें, केसरी म्हणतो, त्यांना जुन्या पुढाऱ्यांनींच शिकविलें! शिवाय घरीं आई-बापांच्या तोंडून सुधारक मास्तरांची निंदा विद्यार्थ्यांच्या कानीं अहर्निश पडत असते याचाहि परिणाम तोच! पुण्याच्या वक्तृत्वोत्तेजक सभेच्या समारंभांत विद्यार्थ्यांनीं कित्येक वेळां परीक्षकांच्या घंटेचें काम आपल्या टाळ्यांनीं कराव-याचा प्रघात पाडलेला होता! तो अर्थात् मुलांच्या परीक्षेचाच प्रसंग! जाहीर सभा ही अर्थात् वेगळी बाब. पण एक ठिकाणीं लागलेली संवय दुसरे ठिका-णींहि प्रगट व्हावयाचीच! ता. ३ मार्च (१८९१) च्या केसरींत फर्ग्युसन कॉले-जचा एक जुना विद्यार्थी लिहितोः—" पुण्यांतले विद्यार्थी, नसता मोठेपणा आणून रिकाम्या पंचायतींत पडत असतात. ते उतावळी टीका करितात व अनाधि-कारानें चर्चेंत भाग घेतात. हिराबागेंत माधवराव कुंटे यांच्या भाषणांतहि हे अडथळा करितात. भांडारकरांसारख्या विद्वान् गृहस्थांस अभद्र शिव्या देऊन त्यांनीं परवांच्या सभेंत आपलें तोंड विटाळिलें." वरील आक्षेप नुसत्या पुण्यां-तील विद्यार्थ्यांनाच लागू होतात असें थोडेंच आहे! विद्यार्थी तितके येथून तेथून सारखेच. क्रीडाभुवन सभेच्या आधीं दहावीस वर्षें असेच दंगे करीत

आलेले, तिसऱ्या पिढीचे, व आतां केस पिकून जमिनीला तोंड लागण्यास आलेले विद्यार्थी आम्हांस माहीत आहेत! विद्यार्थ्यांवरील असला आक्षेप निघून जाण्याचे दिवस येतील तेव्हां निम्मी अधिक सृष्टि इकडची तिकडे कदाचित् झालेली आढळेल!

ता. १८ मार्च रोजीं, दंग्यांतील आरोपींवर फिर्याद केली होती तिचें काम सुरू झालें. पोलीसतर्फे इन्स्पेक्टर स्मिथ हे काम चालवीत असून आरोपीतर्फे महादेव चिमणाजी आपटे यांना मुद्दाम मुंबईहून आणविण्यांत आलें होतें. आपटे हे सुप्रसिद्ध वकील असून शिवाय या वादांत ते सुधारकांविरुद्ध होते. प्रथम साक्ष तुकाराम फौजदार याची झाली. त्यानें दंग्याची हकीगत सविस्तर सांगितली. त्याच्या म्हणण्याप्रमाणे नूलकर हे दारावर उभे राहून कोणास आंत घ्यावें व घेऊं नये हें सांगत होते. बाहेर सुमारें दोन हजार लोक जमले होते. लहान थोर सर्वच दंगा करीत होते. टिळक व नामजोशी हे बाहेर नव्हते; पण इतर पुढारी लोकांस उत्तेजन देत होते. एकंदर पोलीस आठ दहाच असल्यामुळें धरपकड करितां आली नाहीं. नंतर राजन्ना लिंगू वकील यांची साक्ष झाली. त्यांना उलटतपासणींत सभेस येण्याचा हक्क कोणास होता व कोणास नव्हता याविषयीं प्रश्न विचारण्यांत आले. दुसऱ्या दिवशीं आत्मारामपंत नूलकर यांची साक्ष झाली. हेच गृहस्थ दारावर उभे होते. त्यांनाहि आपट्यांनीं उलटतपासणींत पुष्कळ छेडलें. टाइम्समध्यें आलेली तार आपण नेऊन दिली असें त्यांनीं कबूल केलें; पण तार कोणीं लिहून दिली याचें नांव ते सांगेनात. नंतर स्वतः डॉ. भांडारकर यांची साक्ष झाली. सभेंत जातांना व सभेंतून बाहेर पडून घरीं जातांना आपणास पोलिसांची मदत घ्यावी लागल्याचें त्यांनीं कबूल केलें. केळकर मास्तरांच्या घरांत दारें लावून बसल्या वेळीं 'ब्लॅक होल' ची आठवण झाल्याचें त्यांनीं सांगितलें. उलट तपासणींत, जाहिराती कोणीं लिहिल्या वांटल्या याची माहिती नसल्याचें त्यांनीं सांगितलें. सभेचें वर्णन, ती 'सार्वजनिकहि होती व खाजगीहि होती' असें डॉ. भांडारकर यांनीं दिलें, तेव्हां कोर्टांत हंशा झाला असल्यास नवल नाहीं. ते पुढें म्हणाले, "ह्युर्रो शब्द ऐकतांच मी भ्यालों व खालीं पहात आंत गेलों." तारेसंबंधानें विचारिलें तेव्हां भांडारकर म्हणाले, "ही तार कोणीं पाठविली याचें उत्तर मीं दिलेंच पाहिजे काय!" तितकाच जबाब घेऊन वकील आपटे म्हणाले, 'माझा आग्रह नाहीं,

वाटेल तर सांगूं नका.' खटला करण्याविषयीं भांडारकर म्हणाले, खटला व्हावा अशी मात्र आमची इच्छा नाहीं असें आम्हीं पोलिसांस सांगितलें होतें. रा. ब. भिडे यांच्या साक्षींत त्यांनीं बेहेरे हा बोलका व तापट म्हणून त्याचे भोंवतीं घोळका जमला होता असें सांगितलें. आणखी किरकोळ साक्षीदार झाल्यावर आरोपींचे जबाब झाले. घोटवडेकर आपल्या जबाबांत म्हणाले, मी आंत जाऊन बाहेर आलों कारण मला तेथें घेईनात. मी बिलाला प्रतिकूल नाहीं, मात्र एकाद दुसरी सूचना केली असती. सभा सुरू झाल्यावर मी पर्वती-कडे गेलों. बेहेरे यांनींहि 'आपणास आंत घेतात कां याची थोडा वेळ वाट पाहून निघून गेलों' असें सांगितलें. वासुदेवराव जोशी हे मुळीं बाहेर उभेच नव्हते; सभेला जाण्याचा हक्क सांगून ते केळकरांच्या घरांत जाऊन बसले होते. दामले हेहि आंत होते, आणि रानडे पंधरावीस मिनिटें वाट पाहून कंटाळून गेले. आरोपीतर्फे रामभाऊ साने ज्ञानप्रकाशाचे संपादक व इतर दोघांच्या साक्षी झाल्या. त्यांनीं घोटवडेकर, बेहेरे सभा संपण्याच्या आधीं परत जातांना पाहिले होते.

डिफेन्सतर्फे आपटे यांचें भाषण फारसें लांब झालें नाहीं. त्यांचे मुख्य मुद्दे असे होते कीं, दंगा झाला पण तो साध्या स्वरूपाचा होता. सभा खाजगी होती हें भांडारकरांचें म्हणणें बरोबर नव्हतें. ज्यावर सह्या घेतल्या त्या अर्जा-मध्यें देखील बिलांत कांहीं दुरुस्त्या सुचविल्या होत्या. तेव्हां आणखी इतर दुरुस्त्या सुचविणारांस हरकत होणें योग्य नव्हतें. जाहिरातीनें बोलाविलेली सभा आयते वेळीं खाजगी कोण म्हणणार? स्वतः आरोपींनीं दगड धूळ फेक-ल्याचा पुरावाच नव्हता. उलट भिडे यांच्या मुलानें हातांतील काठीनें कांहीं मुलांस मारलें म्हणून तीं चवताळलीं व त्यांनीं धूळ फेकली. आरोपी सभेंत प्रवेश होण्याच्या हक्काकरितां भांडत होते, हा दंगा नव्हता. शेवटीं आपटे यांनीं सांगितलें कीं, पुण्यांतील सुधारक पक्षानें सभेचे ठिकाणीं बंदोबस्त बरोबर ठेविला नाहीं असा सुधारक पत्रांतून आक्षेप घेतल्यामुळेंच ही फिर्याद झाली, एरवीं झाली नसती. अखेर ता. २३ रोजीं सिटी मॅजिस्ट्रेट मि. प्लंकेट यांनीं खटल्याचा निकाल सांगितला. त्यांत जवळ जवळ आपटे यांची विचारसरणी पत्करून व आरोपींविरुद्ध दंग्याचा पुरावा नव्हता म्हणून पांचहि असामींस सोडून दिलें! खटल्यांतील निकालावर केसरींत टीका येण्यासारखें कांहीं नव्हतेंच; पण

या प्रसंगानें केसरीनें कडाडून, ज्या सुधारक मंडळींनीं संमतिबिलाचा चंचुप्रवेश करविला त्यांना घरभेदी असें ठरवून त्यांचा संबंध तोडला पाहिजे व आज जर यांना थारा दिला तर उद्यां केव्हां तरी 'इतका अनर्थ खिळ्यानें केला' असें म्हणण्याची पाळी येईल असा लोकांस इशारा दिला. अशा रीतीनें हें क्रीडाभुवनप्रकरण संपलें.

दरम्यान दोहों बाजूंनीं चळवळ सुरूच होती. माधवबागेंतील सभेचा इष्ट परिणाम होऊन बिलांत कांहींतरी फेरबदल करावयास पाहिजे असें लोकमत मुंबईस प्रचलित होऊं लागलें. मुंबईसहि फेब्रुवारीअखेर अनुकूल अशी एक सभा झाली पण तीहि बिलाला सर्वस्वीं अनुमोदन देणारांची नव्हती. अपराधाची शिक्षा कमी करावी व फिर्याद करण्याचा अधिकार फक्त स्वतः मुलीस किंवा तिच्या पालकास द्यावा हें योग्य आहे असें लोक बोलूं लागले. मुख्य सुधारणा वयासंबंधाची होती. जव्हेरबागेंत सभा झाली तेव्हां डॉ. अण्णा कुंटे यांनीं बारा वर्षांचें वय काढून टाकून रजोदर्शनाची मर्यादा घालावी असें सुचविलें होतें. अध्यक्षस्थानीं जव्हेरलाल याज्ञिक होते. पण सभेंत पुष्कळ गोंधळ झाला व सभेचें काम आवरतें घ्यावें लागलें. सभेस चंदावरकर, भालचंद्र वगैरे मंडळी गेली होती. पण तेलंग दहा एक मिनिटें येऊन कांहीं न करितां निघून गेले. सभेंत डॉ. कुंटे यांस जी उपसूचना आणूं दिली नाहीं तिच्यावर कुंट्यांशिवाय गणपत सदाशिव राव हायकोर्ट वकील, इच्छाराम सूर्यराम देसाई, गुजराथी पत्राचे संपादक, वीरचंद गांधी वगैरे लोकांच्या सह्या होत्या. पुण्यास व मुंबईस वैद्य लोकांच्या सभा भरून त्यांत असा निर्णय दिला गेला कीं, वैद्यकशास्त्राचे जे प्रख्यात आचार्य त्यांनाहि ऋतुप्राप्तीचें वय निश्चित असें ठरवितां आलें नाहीं म्हणून बिलांत वयाचा उल्लेख न करितां ऋतुप्राप्ति हीच मर्यादा घालावी.

पुरुषांप्रमाणें स्त्रियांची या बिलास संमति पाहिजे, कारण त्यांचेंच हित या बिलानें मुख्यतः पाहिलें आहे, म्हणून मुंबईस स्त्रियांची एक अनुकूल सभा भरविण्यांत आली. पुण्यास मात्र अशी सभा भरणें शक्य नव्हतें. पण दुर्दैवानें मुंबईच्या सभेचें चालकत्व पंडिता रमाबाईकडे व अध्यक्षस्थान मिस्. सोराबजी बाईकडे गेल्यामुळें सभेचा फारसा उपयोग झाला नाहीं. सौ. काशीबाई कानिटकर यांनीं बिलाचें समर्थन केलें; पण दुसरी एक बाई उठून म्हणाली, सर-

काराला कायदा करा असें म्हणण्यापेक्षां पंच नेमून त्यांचे हातीं दंड दिलेला अधिक बरा. या बाईनें काशीबाईस उघड प्रश्न विचारला कीं, या बिलाअन्वयें तुमच्या जांवयावर उद्यां खटला झाला तर तो तुम्हांस आवडेल काय ? काशीबाई पडल्या हाडाच्या हिंदू. त्यांच्यानें उत्तर देववेना. रमाबाईहि हाडाच्या हिंदूच, पण धर्मांतरानें त्यांचे विचार सर्वच बदलले होते. काशीबाई निरुत्तर झालेल्या पाहून रमाबाई म्हणाल्या, 'बेहेत्तर आहे, मुलीपेक्षां जांवई अधिक नाहीं.' यावर केसरी म्हणतो "ठीकच आहे. खिस्ती लोकांस असा प्रसंग यावयाचा संभवच नाहीं. त्यांतूनहि जांवई अशा अपराधाबद्दल कैदेंत गेलाच तर घटस्फोटाचा मार्ग त्यांच्यांत खुला आहेच." शेवटीं सभेंत अर्जावर कांहीं सह्या झाल्या, कांहीं झाल्या नाहींत. कांहीं स्त्रिया म्हणाल्या, आम्हीं घरीं विचारलें नाहीं सह्या कशा कराव्या ?

मुंबईस पुणें शहरांबाहेर अनुकूल सभा फारशा झाल्याच नाहींत. कित्येक ठिकाणीं प्रतिकूल सभा भरविण्याचा आव आणून त्याच खटपटींतून कांहीं अनुकूल निघाल्यास पहावें असे फसवाफसवीचे प्रयत्न झाले, पण ते फसले. सोलापुरास अशीच एक गोष्ट घडली. एके दिवशीं संध्याकाळीं सरकारी हायस्कुलांत नवीन बिल समजून सांगण्याकरितां म्हणून मंडळी जमविण्यांत येऊन, डि. जज्ज टागोरसाहेब व कांहीं वकील तेथें आले. जमलेल्या मंडळीस जाहीर सभेचें स्वरूप कदाचित् देण्याचा संभव आहे असा संशय येतांच, सोलापूरचे प्रसिद्ध व्यापारी रावसाहेब वारद यांनीं हळूंच एक इशाऱ्याचें छापील पत्रक मंडळींत वांटलें "दोन पक्षांचें म्हणणें ऐकून मग वाटेल त्या पक्षाकडे विचार करून सह्या द्या." येवढेंच त्या पत्रकांत लिहिलें होतें. अखेर मतें घेण्याच्या वेळीं होय होय, नाहीं नाहीं, असें होऊन सभा संपली. पुढें तीन दिवसांत मोठी जाहीर सभा स्वतः वारद यांचे अध्यक्षतेखालीं भरली. सभेला पांच हजार लोक होते. टिळक व नामजोशी यांना तार करून पुण्याहून बोलाविल्यामुळें ते सोलापूरच्या या सभेस गेले होते. प्रतिकूल सभांतून नूलकरप्रभृति कायदेकौन्सिलांतील सभासदांना लोकमत कौन्सिलांत मांडण्याविषयीं आज्ञा, सरसकट सुधारक वर्गाचा निषेध, लोकमत खवळलें असल्याची सरकारास सूचना, पार्लमेंट सभेस अर्ज करण्यास संमति व त्याला लागणारा खर्च उभारण्याची तयारी वगैरे गोष्टी होत होत्या. पुणें हें प्रतिकूळ चळवळीचें केंद्र असल्यामुळें

तेथें पुनः एक जाहीर सभा पूर्वींहून मोठ्या प्रमाणावर शनिवारवाड्यापुढील पटांगणांत २९ मार्च रोजीं भरली. सभेला सुमारें दहा हजार लोक होते. दुकानें बंद होतीं. अध्यक्षस्थानीं पुण्यांतील प्रसिद्ध बहुश्रुत नागरिक बंडूनाना रानडे हे होते. सभेंत नामजोशांनीं विलायतेंत चळवळ करा असें सांगितलें. टिळकांनीं ता. १९ रोजीं व्हाइसरॉयसाहेबांनीं केलेल्या भाषणावर टीका केली, व जाहिरनाम्याच्या शब्दांची ओढाताण चालली आहे त्या अर्थीं खुद्द राणीसरकाराकडेच अर्ज करून जाहिरनाम्याचा अर्थ ठरवून घ्यावा असें सांगितलें. शेवटीं प्रो. जिनसीवाले यांचें भाषण होऊन जागचेजागीं १५०० रु. वर्गणी वसूल झाली. बाळासाहेब नातू यांस खजिनदार निवडून, एक सबकमिटीहि या कामाकरितां नेमण्यांत आली.

मुंबईस ता. १९ एप्रिल रोजीं सभा भरून, पार्लमेंट सभेस या कायद्याविरुद्ध अर्ज करावा व राणीसरकारच्या जाहिरनाम्याचा खरा अर्थ कोणता याविषयीं कायमचा निर्णय करून घ्यावा असें ठरलें. जुन्नर येथें ता. १३ रोजीं सभा भरून पार्लमेंट सभेस अर्ज पाठविण्याच्या ठरावास अनुमोदन देण्यांत आलें व गांवमार्फत वर्गणी जावी म्हणून वर्गणी घेण्याचें कामहि सुरू केलें.

पण अनुकूल प्रतिकूल सभांची ही दंगल चालू असतां ता. १९ मार्च रोजीं वरिष्ठ कौन्सिलांत सर्व लोकमत धाब्यावर बसवून हें बिल पास केलें गेलें. यानंतर अर्थात् ही चळवळ मंदावली. मे महिन्यांत पुणें येथें भरलेल्या प्रांतिक सभेंत टिळकांनीं पुढील ठराव मांडला:—"संमतिबिलाचे संबंधानें जें लोकमत प्रसिद्ध झालें त्याचा योग्य विचार करणें हिंदुस्थानसरकारास आवडलें नाहीं, ह्याबद्दल कान्फरन्सला फार दिलगिरी वाटते." या ठरावावरील भाषणांत टिळकांनीं लोकमतावर जोर दिला. लोकमताचा सरकारनें आदर केला नाहीं ही गोष्ट राजकीय उन्नतीच्या दृष्टीनें बरी झाली नाहीं हा त्यांचा मुख्य मुद्दा होता. रा. वामनराव लेले यांनीं ठरावास अनुमोदन दिलें व तो बहुमतानें पास झाला.

ता. ३१ मे रोजीं भायखळ्याच्या बाजूस फिरून एक जंगी जाहीरसभा झाली. तिचा विशेष हा होता कीं, हिंदु लोकांप्रमाणें मुसलमानहि सरकारच्या निषेधाकरितां सभेंत सामील झाले होते. वास्तविक संमतिबिल हें नुसत्या हिंदूंनाच लागूं होणारें नव्हतें. त्यापासून उपसर्ग असलाच तर तो सर्व जातींना होणार होता; परंतु मुसलमान समाज त्या वेळीं मागासलेला असल्यामुळें या

प्रश्नांत त्यांनीं कधीं लक्षच घातलें नव्हतें. पण हिंदु लोकांनीं इतकी चळवळ केलेली पाहून त्यांच्यांतल्याहि कांहीं जाणत्या लोकांना चळवळीचें मर्म लक्षांत आलें, व या जाहिरसभेचें अध्यक्षस्थान घेण्यास एक प्रसिद्ध मुसलमान गृहस्थ मिळाला. यांचें नांव मौलवी हिदायतुल्ला. हे इंग्रजसरकारच्या दरबारांत तुर्कस्थानच्या वतीनें वकील होते. सभेंत कांहीं भाषणें उर्दूंहि झालीं, व हिंदु व मुसलमान लोक जाहीर सभेंत उत्साहानें एकत्र आलेले पाहून हिंदुमुसलमानांच्या एकीचें महत्त्व अनेकांच्या दृष्टीपुढें मूर्तिमंत येऊन, हें ऐक्य सदोदित राहील अशी आशाहि मौलवीसाहेबांनीं प्रदर्शित केली. पण अशी आशा प्रदर्शित होणें म्हणजेच ऐक्य मूळचें नाहीं अशी अप्रत्यक्ष कबूली दिल्यासारखेंच होतें; व या सभेंत हिंदुमुसलमान एकत्र आल्यानें एकीचा भास क्षणभर झाला व आल्हादकारकहि वाटला तरी तो दुर्दैवानें पुढें फार दिवस टिकला नाहीं. भवितव्यतेच्या तासावर उलट्या बाजूनें टोला वाजविण्याची लहर दैवाला पुढें लौकरच आली; व मुंबई शहरांतल्या संमतिबिलाच्या चळवळींत समाविष्ट झालेल्या हिंदुमुसलमानांच्या ऐक्याच्या जय शब्दाचा प्रतिध्वनि विराम पावतो न पावतो तोंच 'हिंदुमुसलमानांचा दंगा' या खेदकारक शब्दांची आरोळी लोकांच्या कानीं येऊं लागली.

दरम्यान संमतिवयाच्या बिलाच्या चळवळीचा विसर पडण्यासारख्या इतर गोष्टीहि हळू हळू घडूं लागल्या होत्या, व या मुद्यावरील चळवळीचा पूर या नवीन पाटांच्या द्वारें ओसरूं लागला होता. अशा नवीन चळवळींपैकीं शारदासदनाची चळवळ ही एक असून तिची हकीकत आम्ही स्वतंत्र रीतीनें पुढील एका भागांत देणार आहों. पण खुद्द मुंबईंत सुधारकाग्रणी भांडारकर व तेलंग यांच्या संबंधानें दुसराच एक वाद निघाला, व त्यांतहि कित्येक सुधारकांच्या अंगीं असणाऱ्या तामसीपणाबरोबर बोलकेपणाचा दुर्गुण लोकप्रत्ययास आला. त्या योगानें संमतिवयाचें बिल फिरलें नाहीं तरी, त्याला मुख्य आधार देणाऱ्या सुधारकांविरुद्ध लोकांचें मत आधींच जें कलुषित झालें होतें तें आणखी कलुषित मात्र झालें. या सुमारास डॉ. भांडारकर यांनीं ११ मे रोजीं आपल्या गतभर्तृका कन्येचा पुनर्विवाह रा. सा. गोपाळराव पाणंदीकर नांवाच्या गृहस्थाशीं केला. या मुलीचें लग्न बाराव्या वर्षी झालें असून पुढें लवकरच तिच्यावर वैधव्याचा प्रसंग ओढवला. भांडारकर यांनीं दाखविलेल्या मनोधैर्याबद्दल केसरीनें

त्यांचें अभिनंदन करून असें म्हटलें होतें कीं, सुशिक्षित वजनदार घराण्यांतून प्रत्यक्ष कृतिरूप सुधारणा होईल तरच ती लोकांना हळू हळू पटेल. सामाजिक सुधारणा करण्याचा खरा हाच मार्ग होय. भांडारकर यांच्या समाजाला, म्हणजे मुंबईच्या सारस्वत लोकांना, ही गोष्ट आवडली नाहीं. त्यामुळें त्यांजवर टीकेचा भडिमार होऊं लागला. त्यांजवर बहिष्कार घालण्यापर्यंत पाळी आली.

यासंबंधानें ता. ७ जून रोजीं मुंबईस शेणव्यांच्या ठाकुरद्वारीं सारस्वत ज्ञातीची सभा भरली होती. सभेस वास्तविक दोनतीनशेंच लोक होते. सभेंत अर्थातच जुन्या मताचें प्राबल्य होतें व सभेस हरकत करणारे कांहीं नरम गरम सुधारकहि होते. अध्यक्षस्थानीं एक वृद्ध कुलीन सारस्वताची नेमणूक झाली. प्रथम ठराव पुढें आला त्यांत इतकेंच म्हटलें होतें कीं, झालेली हकीगत धर्मगुरु स्मार्त वैष्णव सांप्रदायी मठांचे स्वामी यांजकडे कळवावी, व ते आज्ञापत्र देतील त्याप्रमाणें करावें. या ठरावाला विरोध करण्यास सदानंद भांडारे हे उठले. त्यांनीं इंग्रजींत भाषण करण्यास प्रारंभ करतांच लोकांचा शुकशुकाट सुरू झाला, आणि मला मराठींत बोलतांच येत नाहीं असें त्यांनीं म्हटल्यावर उलट तो वाढला. आक्षेपकांनीं भांडारकर हे स्मार्त आहेत व सभा बोलावणारे वैष्णव आहेत असल्या पोरकट आक्षेपापासून सुरवात केली. आम्ही बहिष्कार घाला म्हणत नाहीं पण स्वामी आज्ञा देतील तसें करूं असा सभेचा हेतु सांगण्यांत येतांच, सुधारक चवताळले व स्वामींना काय अधिकार असें म्हणूं लागले. भांडारे यांनीं आपल्या व इतरांच्या धर्मनिषिद्ध कृत्यांची यादी सांगून, स्वामी आमचें काय करतात तें करूंद्यात असें आव्हान केलें. इतक्यांत एका पोरवयी तापट सुधारकानें आपल्या पायांतला जोडा वृद्ध अध्यक्षाच्या अंगावर फेकला. हा अपमान सहन न होऊन अध्यक्ष उठून गेले व सभा गोंधळांतच बरखास्त झाली. सभेच्या आधीं मुंबई ग्याझेट पत्रांत अशी स्पष्ट सूचना करण्यांत आली होती कीं, भांडाकरांसारख्यांवर मुंबईचे लोक बहिष्कार घालणार म्हणजे काय ? सुधारक लोकांच्या अंगांत धैर्य असेल तर त्यांनीं असली सभा होऊं देतां कामा नये; व आपल्या आंग्लो इंडियन गुरूच्या या चिथावणीवरून मुंबईतील कांहीं सुधारकांनीं हें दुष्कृत्य केलें असें लोक सहजच म्हणूं लागले. सभा उधळली, भांडारकर बहिष्कृत झाले व न झाले दोन्हीं सारखींच ठरलीं. पण दोनतीन महिन्यांपूर्वींच क्रीडाभुवनाच्या सभेंत गोंधळ होऊन बाहेर

दंगा झाला या सर्व गोष्टींचें खापर पुराणमतवादी लोकांच्या डोक्यावर फोडण्यांत आलें होतें, ते अशिक्षित पशु अशी त्यांची संभावना सुधारकांकडून होत होती, व टिळकांना अशा लोकांचे पुढारी ठरवून या दोषारोपाचा मोठा वांटा त्यांच्याकडे देण्यांत येत होता. ती बाजू उलटविण्यास मुंबईतील शेणवी लोकांच्या या सभेंतील गोंधळाचा टिळकांना चांगलाच उपयोग झाला.

ता. १६ जूनच्या केसरींत टिळकांनीं असा रोखठोक प्रश्न उपस्थित केला कीं, क्रीडाभुवनांतील सभा आणि ठाकुरद्वारांतील सभा यांत अंतर तें काय राहिलें! फक्त कित्येक बाजूंची आलटापालट झाली. पुण्याची सभा सुधारकांनीं भरविली ती जुन्या मताच्या लोकांनीं मोडली; मुंबईस जुन्या मताच्या लोकांनीं सभा भरविली ती सुधारकांनीं मोडली ! पुण्यास विटा व धूळ येवढींच फेकण्यांत आलीं; मुंबईच्या सभेंत अध्यक्षांवर जोडा फेकण्यांत आला. पुण्यास लोकांना सभेंत घेईनात म्हणून दंगा झाला; मुंबईस दंगा करणारे लोक खुद्द सभेंतच होते. पुण्यांत सभा भरविणाऱ्या एका सुधारकाच्या मुलानें छडीनें लोकांना मारिलें असा उल्लेख खुद्द मॅजिस्ट्रेटच्या निकालांतच दिलेला आहे; मुंबईची सभा बोलावणाऱ्या सनातनी लोकांनीं इतरां कोणास आगळीक केली नाहीं. पुण्याच्या दंग्यांत विद्यार्थी बरेच होते; मुंबईच्या दंग्यांत प्रौढ सुधारकहि होते. दुसरी एक गोष्ट सुधारकांविरुद्ध दाखविण्यांत आली, ती ही कीं, सारस्वतांतील तेलंगासारखे कित्येक सुधारक म्हणविणारे पुनर्विवाहास हजर होते; पण पंक्तीस जेवावयास मात्र बसले नाहींत ! पुण्यामुंबईच्या सभेंत फरक इतकाच कीं एकींतून फौजदारी खटला निष्पन्न झाला, दुसरी चर्चा करितां करितां निकालांत निघाली. स्वतः स्वार्थत्यागपूर्वक व लोकनिंदा सोसण्यास तयार होऊन सन्मान्य रीतीनें सुधारणेचें कृत्य म्हणून सुधारणा न करितां, सुधारक लोक नुसता बखेडा मात्र माजवितात आणि जुन्या लोकांना शिव्या देतात, असें दर्शवून केसरीनें एका वाक्यांत या प्रकरणाचा उपसंहार केला. "खऱ्या सुधारणेची तुम्हास कळकळ असल्यास त्याप्रमाणें आचरण करा म्हणजे झालें." टिळकांच्या या टीकेस बळकटी येण्यास दुसरें एक कारण यानंतर लवकरच घडलें. तेलंगांनीं भांडारकरांच्या पंक्तीस बसून पुनर्विवाहांत जेवण केलें नाहीं ही गोष्ट तर झालीच; पण प्रौढविवाहाचें मंडन करणारे तेलंग यांनीं आपल्या आठ किंवा दहा वर्षांच्या मुलीचें लग्न वडिलांच्या आग्रहाची सबब सांगून केलें. कर्मधर्मसंयोगानें पुढ

टिळकांनाहि आपल्या वडील मुलीचें लग्न करण्याचा प्रसंग आला; पण तें त्यांनीं तिच्या वयाच्या पंधराव्या वर्षापर्यंत केलें नाहीं.

१८९१ च्या जूनमध्यें पुण्यास संमति बिलाची प्रत्यक्ष चळवळ इतर रीतीनें शांत होऊन ती फक्त नाटकाच्या रूपानें सुरू होती. पार्लमेंट सभेकडे करण्याच्या अर्ज वगैरे गोष्टी जागच्या जागींच थबकलेल्या दिसतात. इंग्लंडांत जाऊन चळवळ करण्यासारखा हा विषय नाहीं, व हजारों सह्या घेतलेला असा अर्ज पार्लमेंटला पाठविला तरी त्याला कोणी भक्कम पुरस्कर्ता असल्याशिवाय तो नुसता अर्जाच्या कंठाळींत पडून राहणार, हें टिळक, नामजोशी वगैरेंना माहीत होतें. अशा कामीं प्रत्यक्ष अर्जापेक्षां अर्ज करा असें म्हणत राहण्याचा उपयोग होतो इतकाच अर्जाच्या चळवळींतील ग्राह्यांश होय! संमति बिलाच्या नाटकांचीहि गोष्ट तशीच होती. कांहीं दिवस हे प्रयोग पुण्यास झाले; पण लवकरच त्यांची गोडी संपली. प्रत्यक्ष चळवळीच्या वेळीं उभयपक्षीं मनावर गंभीर वृत्तीचा व रागाच्या आवेशाचा जो ताण पडला होता तो नाटक पहात असतां हास्यविनोदांत विरून गेला. ज्ञानप्रकाशानें नाटककार कानिटकर व त्यांचे आभार मानणारे नामजोशी यांच्यावर टीका केली. पण केसरी लिहितो " कानिटकर यांस कोणीच शेक्सपिअर समजत नाहीं आणि नामजोशी यांस कोणी शंकराचार्यांचीं वस्त्रें देत नाहीं. मग त्याबद्दल येवढा खटाटोप कशास पाहिजे. " या वाक्यावरूनच नाटक प्रयोगाच्या अवस्थेंत मूळ चळवळीला शिथिलपणा आला होता हें सिद्ध होतें.

आतां शेवटीं एका मुद्याचा उल्लेख करून हें प्रकरण संपवितों. तो असा- संमतिवयाच्या कायद्याची याच वेळीं इतकी जरूरी होती कीं काय व बिलाच्या उत्पत्तीचें खरें कारण कोणतें ?

या मुद्यासंबंधानें आम्हांस असें वाटतें कीं, बारा वर्षांच्या वयाच्या आंतील, विवाहित होवो वा अविवाहित होवो, अल्पवयी मुलीवर बलात्कार होऊन मनुष्यमात्राच्या दयाबुद्धीवर ताण पडण्यासारखे अनेक प्रकार नेहमीं होत होते म्हणून हें बिल पुढें आलें असें दिसत नाहीं. दहा वर्षांपर्यंतच्या मुलींच्या संरक्षणाची तजवीज खुद्द पीनल कोडांतच होती, व स्कोबल किंवा इतर कोणी बिलाला अनुकूल असणाऱ्या लोकांच्या तोंडून अशी माहिती निघालेली आढळत नाहीं कीं, दहा ते बारा वर्षें वयाच्या दरम्यानच्या स्थितींत असणाऱ्या मुलींवर झालेल्या बलात्काराकरितां पुष्कळ खटले भरले अगर भरण्यासारखे होते पण कायद्यांत

वर्यामर्यादा बारांपर्यंत वाढविलेली नाहीं म्हणून गुन्हेगारांस शिक्षा करितां आल्या नाहींत ! स्कोबलसाहेबांनीं सांगितल्याप्रमाणें गुन्ह्याचें कृत्य जुनेंच, पण वयोमर्यादा वाढवून गुन्हेगारांना पकडण्याचें जाळें थोडें अधिक मोठें करावें येवढाच बिलाचा हेतु होता. पण वरपांगीं जरी असें सांगण्यांत आलें तरी सद्धेतूनें कां होईना पण या कायद्याच्या भयानें मुलींचीं लग्नेंच बारा वर्षांच्या आंत होऊं नये असें घडवून आणण्याचा कायदेवाल्यांचा हेतु असावा असें दिसतें. आतां बिलास विरोध करणारा मनुष्य सकृद्दर्शनीं दयाविहीन दिसण्याचा प्रसंग होता. बारा वर्षांच्या आंतील मुलीवर जबरी झाली तरी या लोकांना त्याचें कांहींच नाहीं, असें वादांत कोणीं म्हटलें असतें, तरीहि तें चालण्यासारखें होतें. पण बिलाच्या विरोधकांची ही निवळ बदनामी होय. मुलींच्या दृष्टीनें पाहतां ही गोष्ट त्यांना पसंत होती असें नाहीं. पण एक चांगली म्हणून गोष्ट करूं जातां तिनें, परिणामतः कां होईना, अनेक वाईट गोष्टी घडून येत असतील तर ती न केलेलीच बरी असें लोक म्हणत. पण विरोधकांना मनांतून विशेष राग येण्याचें कारण असें दिसतें कीं, प्रौढ विवाहाची जी सामाजिक चळवळ यापूर्वी सुरू झाली होती ती कांहीं मर्यादेपर्यंत तरी कायद्यानें, म्हणजे लोकांवर एक प्रकारच्या सक्तीनें, साध्य करून घ्यावयाची असा कायदेवाल्यांचा हेतु होता, असें त्यांना मनांतून वाटत होतें आणि राजकारणाची दृष्टि सोडून दिली असतां हा कायदा पास झाल्यानें फारसें कांहीं बिघडलें नाहीं असें जरी आम्हांस वाटतें, तरी प्रौढ विवाहाच्या चळवळीचा पूर्वेतिहास लक्षांत घेतां, भूतदयेपेक्षां सामाजिक सुधारणा घडवून आणण्याच्या विशिष्ट मार्गाविषयींच्या आग्रहांतच त्याची उत्पादक स्फूर्ति होती हें निर्विवाद आहे. सामाजिक सुधारणा झाल्याशिवाय राजकीय हक्कांस आपण अपात्र आहोंत ही टोंचणी कित्येक सुधारकांच्या मनांत एकसारखी टोंचत होती. लोकांकडून सुधारणा होण्याची वाट पहावी तर राजकीय सुधारणेच्या प्रारंभास फारच वाट पहावी लागणार म्हणून प्रथम तांतडीनें सामाजिक सुधारणा करण्याच्या मार्गास लागूं या, व लोकांवर विसंबण्यापेक्षां कायद्याच्या उपयोगानें जर सामाजिक सुधारणा हटकून ताबडतोब घडून येईल तर ती घडवून आणून आणि इंग्रज लोकांचें मत अनुकूल करून घेऊन राजकीय प्रगतीच्या मार्गास मग लागतां येईल असा त्यांचा विचार होता. बिलास विरोध करणाऱ्या लोकांची दृष्टि अर्थात् अगदीं याच्या उलट होती.

भाग १३ वा

टिळक व ग्रामण्य प्रकरण

सामाजिक सुधारणेच्या वादांत टिळकांचा पांच चार तत्त्वांबद्दल विशेष आग्रह असे. (१) सामाजिक सुधारणेपेक्षां राजकीय सुधारणेचें महत्त्व परराज्याखालीं हिंदी लोकांना अधिक आहे. (२) याकरितां सुशिक्षित लोकांनीं राजकीय सुधारणा आधीं हातीं घेतली पाहिजे. (३) श्रमविभागाच्या तत्त्वावर राजकीय सुधारणा व सामाजिक सुधारणा यांचें काम वेगळ्या व्यक्तींनीं हातीं घेतलें तर तें अधिक बरें. (४) सामाजिक सुधारणा ज्याला पुढारीपणानें करावयाची त्याचें चरित्र, विशिष्ट सुधारणाविषयांखेरीज इतर दृष्टींनीं, आक्षेपार्ह नसलें पाहिजे, व त्यानें धैर्यानें व प्रत्यक्ष कृति करून आपलें कार्य पुढें ढकललें पाहिजे. नुसती तोंडपाटिलकी उपयोगी नाहीं. (५) कोणत्याहि सामाजिक किंवा धार्मिक सुधारणेच्या बाबतींत ज्ञानप्रसार हेंच मुख्य साधन, व एकट्यानें फार पुढें न जातां लोकांना बरोबर घेऊन जाणें हेंच मुख्य धोरण असलें पाहिजे. वरील बहुतेक तत्त्वें पहिल्या एक दोन पिढीच्या सुधारकांना मान्य नव्हतीं यामुळें त्यांचा व टिळकांचा निरंतर झगडाच झाला. व हा झगडा १८८२ ते १८९२ हीं दहा वर्षें फार कसून चालला होता. बालविवाह, असंमत वैधव्य, रखमाबाई–दादाजी प्रकरण वगैरे बाबतींत टिळकांना, म्हणजे टिळकांच्या पक्षाला, जय मिळून सामाजिक बाबतींत कायदा मागण्याची चळवळ हाणून पाडली गेली होती. पण सुधारकांनीं संमतिवयाच्या बिलाच्या कामीं आपला सूड उगवून घेतला, व पीनल कोडच्या दुरुस्तीनें अखेर आपलेंच मत यशस्वी झालें असें समाधान त्यांनीं मानून घेतलें.

नुसत्या या वादाचा इतिहास वाचणारांना, टिळक हे मूर्तिमंत धर्माचे अभिमानी असें वाटेल. व एका अर्थानें तें खरेंहि होतें. कारण जुन्या धर्माचा व चालीरीतींचा योग्य अभिमान बाळगण्यांत टिळकांनीं कधींहि कसूर केली नाहीं; व केसरीसारख्या विद्वान् व जोरदार पत्रानें सुधारकांच्या स्वेच्छाचारास जर इतका कसून विरोध केला नसता तर सामाजिक बाबतींत हवे तसे कायदे लोकमताच्या नांवावर करून घेणें मुळींच कठीण नव्हतें. परंतु जुन्या धर्माच्या व चालीरीतींच्या अभिमानाचे दुसरेहि एक हक्कदार होते. आणि ते इतके एकांतिक मताचे कट्टे सना-

तनी होते कीं, त्यांच्यांत व सुधारकांत तर उत्तर दक्षिण ध्रुवांइतकें अंतर होतेंच; पण केसरीलाहि ते सुधारकांच्या वर्गांतच काढीत! फरक इतकाच कीं, रानडे भोडक प्रभृति लोक प्रगट सुधारक, व डेक्कन एज्युकेशन सोसायटींतील टिळकांसुद्धां सर्व मंडळी ही प्रच्छन्न सुधारक! आणि म्हणूनच अस्सल सनातनी पुणेकर ब्राह्मण म्हणत कीं, उघड शत्रु पुरवला पण हा प्रच्छन्न शत्रु नको. कारण केसरीच्या पहिल्या कांहीं वर्षांत आगरकरांनीं स्वैरसुधारणावादित्वाचे लेख हवे तितके लिहून घेतले, व त्यांस इतर लोकांकडून प्रतिरोध झाला नाहीं. पुढें कांहीं दिवसांनीं आगरकरांस विरोध सुरू होऊन मलबारी वगैरे स्वैरसुधारकांस प्रतिकूल असे लेख केसरींत येऊं लागले हें वेगळें; पण केव्हांहि झालें तरी, जेव्हां जेव्हां म्हणून सामाजिक विषयांवर केसरींत लेख येत तेव्हां तेव्हां, सरकारी कायद्याची मदत न घेऊन केवळ ज्ञानप्रसारानेंच कां होईना, पण जुन्या चालीरीतींत सुधारणा हळू हळू झाली पाहिजे असें केसरी उघडपणें प्रतिपादित असे!

पण येवढें देखील पुण्यांतील अस्सल सनातनी पक्षाला खपत नसे. त्यांचें म्हणणें जुनें आहे तें सर्व तसेंच असावें. तें शास्त्रपुनीत आहे इतकेंच नव्हे, तर युक्तिसिद्धहि आहे! जुन्या चालीरीतींत सामोपचारानें कां होईना पण कांहीं तरी फरक करावा या म्हणण्यांत त्या चालीरीती वाईट आहेत असाच ध्वनि निघतो व तो यांना खपण्यासारखा नव्हता. उदाहरणार्थ, बालविवाह हाच प्रश्न घेतला तर त्यावर पुण्यांत तीन मतें पडत. बालविवाह हा अनिष्ट असल्यामुळें सरकारकडून कायदा करवून घेऊन तो बंद केलाच पाहिजे, हें अस्सल सुधारकांचें मत. मध्यम पक्ष केसरीचा. तो म्हणे कीं, बालविवाह हा एकंदरींत अनिष्ट आहे. व कित्येक जातींतून या आचाराची जी अतिशयोक्ति होते ती तर निःसंशय अनिष्ट होय. तथापि हळू हळू लोकांना या गोष्टी नव्या दृष्टीनें शिकविल्या असतां जरूर ती सुधारणा आपोआप घडून येईल. पण कायद्याची मदत घेणें हें बालविवाहाइतकें अनिष्ट असून, एकवेळ बालविवाह क्वचित् कोठें उरला तरी चालेल पण तो मोडण्याकरितां कायदा नको, व त्याला बहुजनसमाजानें कसून विरोध केला पाहिजे. तिसरा पक्ष अस्सल सनातनी लोकांचा. त्यांचें म्हणणें बालविवाह वाईटच आहे हें म्हणणें शास्त्रसंमत नसून युक्तिसिद्धहि नाहीं. बालविवाहाच्या दुष्परिणामाइतकेच प्रौढविवाहाचे परिणामहि घातक आहेत म्हणून एक सोडून दुसरें पत्करलें तरी रड ही राहाणारच. मग आहे तेंच बरें म्हटलें व संभाळून नेलें तर त्यांत काय वाईट? आपल्या वैभव-

संपन्न अशा ऐतिहासिक कालांत बालविवाह आचारांत होता. आणि बालविवाह जर अवश्य वाईटच तर हें वैभव आपणांस कसें मिळालें ?

या तीन मतांपैकीं प्रत्येक मत अतिशय जोरानें व स्पष्टपणानें प्रतिपादन करणारें असें एकेक वेगळें वर्तमानपत्र तेव्हां पुण्यांत होतें. अस्सल सुधारकी लेख लिहिणारें सुधारकपत्र १८८८ पर्यंत जन्मास यावयाचें होतें. ज्ञानप्रकाशपत्राला अमुक एकच अशी सामाजिक बाजू नव्हती. त्याला जसा संपादक ज्या वेळीं भेटेल तसें त्याचें मत. ज्ञानप्रकाश हा रानड्यांचा चाहाता असला तरी तें खरें सुधारकीपत्र म्हणतां येत नव्हतें. केसरींतहि वर दर्शविल्याप्रमाणें यथा प्रसंग दोन्ही प्रकारचे लेख येत. रेशमी कपड्यांत तापता म्हणून एक प्रकार असतो त्याप्रमाणें केसरीच्या सामाजिक मतांचा प्रकार होई. 'तापत्या'ची विणकर अशी असते कीं, एकच भाग जसा उजेडांत धरावा त्याप्रमाणें तांबडाहि दिसतो व जांभळाहि दिसतो. इकडे सुधारकांशीं भांडावयाचें असेल तेव्हां केसरीला पूर्ण धर्माभिमान नाहीं असें म्हणेल कोण ? पण शांततेच्या काळांत सामाजिक विषयावरील केसरींतील लेख वाचले म्हणजे 'अरे, हा तर सुधारक' असें एकाद्याला सहज वाटलें असतें. केसरीनें जुन्या लोकांस कधीं फारसें तोडून लिहिलें नाहीं. पण अमक्या जुन्या रूढींत अमुक सुधारणा केली तर ती इष्ट आहे; धर्मशास्त्राचा असावा तितका निकट परिचय नसल्यानें धर्मसंमति किंवा धर्मनिषेध याविषयीं सामान्य लोकांच्या कल्पना भ्रामक असतात; व जुनें हें जरी पुष्कळसें चांगलें असलें तरी नव्यांतहि चांगलें व घेण्यासारखें असें थोडेंबहुत असतेंच असें केसरी म्हणे. एकांतिक किंवा अस्सल सनातनी पत्र म्हटलें म्हणजे त्यावेळीं पुणेंवैभव हेंच होतें. पुणेंवैभवाचे संपादक शंकर विश्वनाथ केळकर या नांवाचे असत. हे गृहस्थ विशेष शिकले सवरलेले नसल्यामुळें त्यांच्या लिहिण्यांत विद्वत्तेची लजत कोठेंच नसे. पण अशिक्षित लोकांत एक प्रकारचा मार्मिकपणा, विनोद, व समयसूचकता हीं असतात, तीं सर्व या केळकरांत होतीं. शिवाय ग्राम्य शब्द किंवा कल्पना यांच्या उल्लेखांत कसलीहि मर्यादा म्हणून मानावयाचीच नाहीं असल्या निश्चयाचें वरदान ज्यांना असतें, त्यांची भाषा व लेखनपद्धति प्रतिपक्षावर हल्ला करण्याचे कामीं अकुंठगति असते हें प्रसिद्धच आहे. व त्याच अर्थानें 'पुणें-वैभवा'चें लिहिणें अकुंठगति होतें. शिवाय अंगावर आलें असतां माफी मागण्याचा गुण पुणें-वैभवांत दांडगा होता. यामुळें टाकून लिहिण्याची जबाबदारी हा काय पदार्थ असतो हें संपादकाच्या गांवींहि नव्हतें. कोर्टांत

किंवा कोर्टांत आल्यावर माफी मागून त्यावरील अनेक खटले निस्तरले
कसेंहि असो. केसरी हा जितका सुशिक्षित लोकांना प्रिय तितकाच पुणें-
ई सामान्य जनतेला प्रिय होता. हरतऱ्हेचे पदार्थ आंत ओवेरल्यानें समा-
5 आमटी रुचकर बनते, तसाच पुणें-वैभव हाहि सामान्य लोकांना त्यांतील
ग्राम्य विनोद, चुटके, घुटके, कादंबऱ्या वगैरेंनीं सरस वाटे. प्रसिद्ध कादं-
हरि नारायण आपटे यांची पहिली कादंबरी, म्हणजे ' आजकालच्या गोष्टीं-
ली स्थिति ' ही पुणें-वैभवांतूनच प्रथम खंडशः प्रसिद्ध झाली होती. राज-
पुणें-वैभवाला फार कळत नसे. मात्र हें सरकार चांगलें नाहीं, विशेषतः
दृष्टच्या इंग्रज व सर्व युरोपियन हे सरसकट वाईट असतात, या सिद्धान्ताचें
क ज्ञान पुणेंवैभवाच्या अंगीं चांगलें भिनलेलें होतें. संपादक राजकार-
दर्दी नसल्यामुळें राजकीय असे लेख पुणें–वैभवांत थोडे येत. पण सुधा-
ांच्या स्वैरकल्पना व त्यांतील कांहींचे निरर्गल प्रलाप यांनीं पुणें-वैभवाच्या
नेरंतर खाद्य पुरविलें जात असे. व त्यांतल्या त्यांत शांततेच्या काळीं
ष्टि केसरीकडेहि वळे !

म्हटलें तरी केसरींत पूर्वी सामाजिक विषयावर पुष्कळच लेख आले.
हे विनोदी व विद्वान् लेखक तर असतच, परंतु ग्राम्यशब्दप्रयोगाच्या दृष्टीनें
र आपल्या परीनें आगरकर हे पुणें वैभवासहि हार गेले नसते. ' उत्तम
पाहिजेत ' ' सास्वांना नोटिस ' वगैरे त्यांच्या अनेक मार्मिक लेखांतून
त्येक स्थळें दाखवितां येतील कीं, जेथें विद्वन्मान्य अशी सदभिरुचि हटकून
कित्येक लोक उघड असें म्हणत कीं, " एवढा तुमचा एम्. ए. पण तो
स्पष्टोक्तीला आळा घालीत नाहीं तर आमचा बिचारा पुणेंवैभवकार तर
रून चालून अशिक्षितच. स्पष्टोक्तीबद्धल त्याला तरी नांवें कां ठेवावीं ?"
व पुणेंवैभवकार यांचा क्रिया-प्रतिक्रियारूप सामना चालला म्हणजे स्पष्टो-
ापंचमी व क्वचित् धुळवडही होई. पण येवढ्यानेंच भागत नसे. सामा-
षयावर टिळक व गोळे वगैरे लोक बरेच वेळां लिहीत, व हे लेख खरोखरच
नसत, असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. त्यांत भाषेचा उच्छृंखलपणा नाहीं,
अनादर नाहीं, कोणास तुटून लिहिलेला शब्द नाहीं; तर केवळ युक्तिवाद
असून तो वाचून समंजस मनुष्याच्या मनावर कांहीं कांहीं जुन्या अनिष्ट
रीरितींचे दोषाविष्करणाचा परिणाम फार चांगला होत असे. उदाहरणार्थ,

दत्तक मुलगा घेण्याचा प्रघात परंपरापुनीत आहे. तथापि दत्तक न घेतला तर कोणी धर्मविरुद्ध आचरण करितो असें होत नाहीं, व नव्या दृष्टीनें पाहिलें तरी उगीच एकादा कुठला तरी मुलगा दत्तक घेऊन त्याला आपलें सर्वस्व देऊन टाकण्यापेक्षां तीच मिळकत परोपकाराकडे लावली तर राष्ट्रदृष्ट्या अधिक फायदा आहे,' असें टिळकांनीं या विषयावरील निबंधावलींत प्रतिपादिलेलें आढळेल. पुण्यांत या वेळेला 'न्हावणल्या' रस्त्यांतून पालखींत घालून वाद्यें वाजवीत मिरवीत नेण्याची अनिष्ट चाल होती. पण न्हाणवलीची मिरवणूक हा शास्त्रयुक्त गर्भाधानांतील विधि नाहीं, किंबहुना गर्भाधानसंस्कार हाच मुळीं वैकल्पिक आहे, असें प्रतिपादन केलेलें केसरींत आढळेल. पुनर्विवाहाविरुद्ध केसरीनें लिहिलें तसेंच, पुरुषानेंहि अनेक विवाह करण्याविरुद्ध केसरीनें लिहिलें आहे. इतकेंच नव्हे, पण शक्य तर अविवाहित राहून देशसेवा करण्यांत आयुष्य घालविणें हा मार्ग श्रेष्ठ आहे, स्त्रियांनीं देखील अविवाहित राहून जन्म घालविण्याचा निश्चय केल्यास त्यांत वावगें कांहीं नाहीं, असें टिळकांनीं वेळोवेळीं प्रदिपादिलेलें आहे. स्त्रीशिक्षणाच्या चोंचल्यांची किंवा अयुक्त शिक्षणक्रमाची केसरीनें टर उडविली असली तरी स्त्रीशिक्षण हें इष्ट आहे असेंच टिळकांनीं प्रतिपादन केलेलें आढळेल. डॉ. आनंदीबाई जोशी किंवा काशिबाई कानिटकर यांसारख्या सुशिक्षित स्त्रियांबद्धल टिळकांनीं केसरींतून केव्हांहि आदरबुद्धिच दर्शविली आहे. फार काय पण पंडिता रमाबाईच्या अंतिम हेतूबद्दल संशय उत्पन्न होईपर्यंत त्यांच्यावर त्यांनीं हत्यार उचललें नाहीं. तात्पर्य, सामाजिक सुधारणेचा जो उपयुक्त असा राजमार्ग तो सोडून टिळकांचे लेख आगरकर हे केसरीचे संपादक असतां व त्यानंतरहि, या किंवा त्याहि बाजूस फारसे ढळले नाहींत.

पण असल्या मध्यम मार्गाच्या सौम्य सयुक्तिक उपदेशाकरितांहि केसरीला म्हणजे आगरकरांना व टिळकांनाहि पुणेंवैभवाच्या शिव्या खाव्या लागत असत. केसरी हा धर्माभिमानी ही समजूत इतर लोकांची काय असेल ती असो; पण त्या समजुतीस पुणेंवैभवांत कोठेंहि थारा मिळाला नाहीं. किंबहुना त्यांतल्या त्यांत आगरकरांपेक्षां टिळकांवरच पुणेंवैभवाचा प्रथम प्रथम अधिक रोष असे. आगरकर हे आपल्या अद्भुत स्पष्टोक्तीनें स्वतः होऊनच शत्रु निर्माण करावयाचे, व त्यांच्या स्पष्टोक्तीला पुणेंवैभवानें उलट चार शिव्या हांसडल्या तरी तिन्हाईत त्यास फिटासफीट झाली असेंच म्हणणार. केसरींतील टिळकांच्या लेखांशीं सामना करावयाचा

म्हणजे एक तर शिव्या खाव्यांना सहन करून सनातनधर्मानें टिळकांकडे जावयाचें; व दुसरी गोष्ट, हा सामना करावयाला शास्त्रवाद्यांनीं बळ पाहिजे. टिळकांना उगीच एखाद्या स्मृतिवचनाची ओढाताण केली असें मुद्दाम म्हणून चालतें नसे ती ओढाताण करण्याला धर्मशास्त्राचें जितकें ज्ञान जरूर पाहिजे तितकें पर्णविभवकारांकडे कोठून येणार ? आणि टिळकांचा साकव्या तर असा कीं, ते सामाजिक विषयांवर लिहूं लागले असतां शास्त्रवचनांत बसावयाचे व शास्त्रवचनांत उठावयाचे ! अर्थात् अशा पुरुषाला सनातन धर्माचा अभिमान नाहीं या आक्षेपानें त्यांकडे डोळ्यांत घालून चीत करतां येत नाहीं. पुण्यांतील एकूण धर्माभिमान्यांना टिळकांच्या या गणाव-गणाच्या मिश्रणाची मोठी गोड व आवडणारी झाली होती. आगरकरांनीं सफेतदार रंगांना भारी सांगितल्यानें चित्र रंगविलें तर त्यांच्या मालाला हलकट वेश्या किंवा विलासिनींचीं ही अक्षरें लिहून आपलें नाटकांनीं काम करण्यास पर्णविभवाला मोठें साईचें वाटे. पण टिळक जेव्हां लिहीत कीं, स्त्रियांना सशिक्षण जरूर दिलें पाहिजे, परंतु त्या संसारांत निरुपयोगी न होतील, त्यांच्या हातून संसार चांगला चालेल, व त्यांची धर्मबुद्धि नष्ट होणार नाहीं असेंच दिलें पाहिजे तेव्हां फिकट अशा रंगांनीं काढलेल्या स्त्रीशिक्षणाच्या या चित्रामाला विरंगतेचा शब्द काय लिहावा हें तर पर्णविभवकारांस सुचत नसे; व इतकें स्त्रीशिक्षणाची कल्पनाच मुळीं त्यांना पसंत नसल्यामुळें असलें सौम्य चित्र पाहतांहि त्यांच्या मनाचा जळफळाट झाल्याशिवाय रहात नसे !

असो. पुण्यांतील सामाजिक लोकमताच्या वरील पर्यालोचनावरून एक गोष्ट दिसून येईल; ती ही कीं, टिळक जुन्या किंवा नव्या कोणत्याहि पक्षांत मोडण्या-सारखे नव्हते. यामुळें त्यांना दोन्ही पक्ष शत्रुप्रमाणेंच लेखीत असत. केव्हां ते दोघांवरहि हल्ला करीत, व केव्हां दोघांचाहि हल्ला त्यांना परतवावा लागे. दुधारी तरवारीचा पट्टा हातांत घेऊन त्यांना तो आपल्या अंगाभोंवतीं गरगरां फिरविता येई. सामाजिक कायद्यांना टिळकांनीं विरोध केल्यामुळें ' टिळकांना उदार शिक्षण असून तें फुकट गेलें असें म्हणण्याची पाळी आली ' असें वामनराव मोडकांना वाटलें. आणि कायद्याचा मुद्दा सरल्यावर, टिळकांनीं शत्रूच्या मुलखांत घुसून हल्ला चढविण्याचेंच धोरण पत्करल्यामुळें, ते रा. ब. रानडे प्रभृति व्यक्तींवर अधिक नडून पडूं लागले, व सुधारकांच्या दृष्टीनें, त्यांनीं सामाजिक परिषदेंतहि बखेडा आरंभिला. नागपूर येथें सारडूर्यांच्या अध्यक्षतेखालीं, राष्ट्रीय सभेच्या वेळीं, जी

सामाजिक परिषद् भरली तीच टिळक हजर असलेली अशी बहुधा दुसरी व शेवटची सामाजिक परिषद् होय. त्या सभेंत शिरून टिळकांना हें दाखवावयाचें होतें कीं, सामाजिक परिषद् राष्ट्रीय म्हणतात त्यांत अर्थ नाहीं. या परिषदेस प्रतिनिधि म्हणून येतात त्यांना खरें प्रातिनिधिक स्वरूप नसतें. एकटे रानडे सभेचीं सर्व सूत्रें चालवितात. ठरावांचे विषय व भाषा सर्वमान्य नसते. व सामाजिक परिषदेचे ठराव कोणीहि बंधनकारक मानीत नसल्यानें ती जवळ जवळ निरुपयोगीच आहे इत्यादि इत्यादि. पण त्यांतल्या त्यांत या सामाजिक परिषदेस हजर राहण्याचा टिळकांचा हेतु हा असावा कीं, सामाजिक बाबतींत कायदा मागण्याच्या तत्त्वास राष्ट्रीय नामक सामाजिक परिषद् मान्यता दर्शविलि तर तसें न घडावें अगर त्याला उघड विरोध तरी दिसून यावा. "राष्ट्रीय सभेची पंगत उठून गेल्यानंतर या पाहुण्या सभेचा समारंभ त्यांतल्या त्यांतच उरकत असे. म्हणून आजपर्यंत त्याची कोणीं विशेष काळजी केली नाहीं. परंतु गेल्या दोन वर्षांत जे प्रकार घडून आले त्यांमुळें या पाहुण्याचें खरें स्वरूप लोकांस व सरकारास कळून येणें जरूर आहे" असें पुष्कळांस वाटूं लागलें होतें, व हें स्वरूप प्रगट करण्याचा प्रयत्न टिळकांनीं त्या सालीं मुद्दाम केला. नेहमींप्रमाणें परिषदेच्या प्रारंभीं रा. ब. रानडे हे आपल्या स्नेह्यांना घेऊन विषयनियामक कमिटी करून बसले. तेव्हां टिळक तेथें जाऊन त्यांनीं रानड्यांना कांहीं प्रश्न विचारले. प्रथम सरळ उत्तरें येईनात. शेवटीं रानड्यांनीं लेखी प्रश्नास तोंडी उत्तरें दिलीं. पण त्यांत मुद्याची गोष्ट कबूल केली गेली कीं, ही विषयनियामक कमिटी रीतसर निवडलेली नाहीं. असल्या गोष्टी घडून येऊं लागल्यामुळें सुधारक लोक टिळकांच्या जाचाला त्रासून गेले. याच सभेंत टिळकांच्या तोंडून अमुक एक गोष्ट खोटी आहे असा शब्द निघाल्यावरून तो त्यांनीं परत घ्यावा न घ्यावा या वादावरून गोंधळ माजला, व टिळक जेव्हां 'मी माझा शब्द खरा आहे असें सिद्ध करून देईन' असें म्हणाले तेव्हां सभेचे अध्यक्ष रा. खापर्डे यांनीं टिळकांस अशी धमकावणी दिली कीं, 'आपण आग्रह धराल तर मला आपणांस येथून जावयास सांगावें लागेल!' याच सालच्या राष्ट्रीय सभेच्या प्रसंगीं कॉंग्रेस कँपांत वाद निघाला असतां "टिळक स्वर्गवासी होतील तेव्हांच आमचा हा तंटा मिटेल" असे शब्द रा. ब. विष्णु मोरेश्वर भिडे यांच्या तोंडून निघाल्याचें ऐकलें" असें लोक सांगतात. तात्पर्य, टिळक व सुधारक लोक यांचा बेबनाव येथवर जाऊन पोंचला होता. पुण्यांतील अस्सल सनातनी

पक्षालाहि टिळकांचा जाच फार दिवस होत होता. पण त्यांना टिळकांस पकडींत धरून ठेंचण्याला, व त्यांच्या तोंडावरील सनातनी मताचा बुरखा ओढून घेऊन त्यांनाहि सुधारकांच्या पंक्तींत ढकलून आपल्या समजुतीप्रमाणें त्यांचें खरें स्वरूपाविष्करण करण्याला, आजवर चांगलीशी संधि मिळाली नव्हती. पण कर्मधर्मसंयोगानें ती संधि याच सुमारास, म्हणजे टिळक सनातनधर्मांचा कड घेऊन सुधारकांशीं कसून भांडत होते अशा वेळींच, मिळाली. ती पंचहौद मिशनांतील चहा व त्यामुळें उत्पन्न झालेलें ग्रामण्यप्रकरण ही होय. पण याच वेळीं टिळकांच्या हातांतील दुधारी पट्टयाची फेंक किती चलाखीची व सफाईची होती हेंही लोकांना दिसून आलें. १८९२ सालांत टिळक एका बाजूस वळून रानड्यांवर शब्दप्रहार करीत तर लगेच दुसऱ्या बाजूस वळून बाळासाहेब नातूंना निखाऱ्यावरून ओढीत आहेत असा जो प्रकार दिसून येतो तो येरवीं केव्हांहि कोणास पहावयास मिळाला नसता. येवढी प्रस्तावना करून या सुप्रसिद्ध ग्रामण्यप्रकरणाची हकीगत खालीं थोडक्यांत देतों.

ग्रामण्यप्रकरणाला मूळ कारण पंचहौद मिशनमधील चहापान. पण त्यालाहि कारण गोपाळराव जोशी ही एकच व्यक्ति ! गोपाळराव जोशी ही एक मोठी विचित्र वल्ली होती. त्यांचें शिक्षण बेताचेंच होतें, तरी सामाजिक प्रगतीच्या बाबतींत ते बरेच पुढें असत. पण मनाची जात थोडी कुत्सित असल्यामुळें सोपपत्तिक चर्चा, विधायक सूचना, वगैरे रीतसर न करतां त्यांना आपल्या समाजाला हरएक बाबतींत नांवें ठेऊन कुचेष्टा करण्याची फार आवड असे. त्यांचा स्वभाव मोठा विनोदी, आणि बोलण्यांत जीभ बिनहाडाची, असल्यामुळें ते कोणाविषयीं केव्हां काय बोलतील व कसें हसें उत्पन्न करतील ह्याचा नियम नसे. नाहीं म्हणावयास त्यांनीं विधायक अशी एक गोष्ट केली व तीहि फारच धाडसाची आणि खरोखरच वाखाणण्यासारखी होती. तेवढ्या एका गोष्टीकरितां कां होईना, त्यांना बाकी सर्व खून माफ करावे असें पुष्कळांना वाटे. ती गोष्ट म्हणजे त्यांनीं आपली बायको अमेरिकेस डॉक्टरीण होण्याकरितां अगदीं अल्प वयांत व असहाय्य स्थितींत पाठविली, व तीहि आपल्या समाजाला धाडसाचें उदाहरण घालून देण्याकरितां. सुदैवानें त्यांना स्त्रीहि या धाडसाच्या कामांत त्यांच्या तोलाची मिळाली होती, व तिनें अशा स्थितींत अमेरिकेंत जाऊन फार हाल व कष्ट सोसून पण सुव्यवस्थित राहून वैद्यकीची एम्. डी. डिग्री मिळविली. दुर्दैव इतकेंच कीं, त्या विद्येचा उपयोग आपल्या

लोकांना करून देण्याला बिचारी फार दिवस जगली नाहीं. पण तिच्या विद्येचा उपयोग न झाला तरी तिनें घालून दिलेला धाडसाचा धडा सदैव अनुकरणीय राहील. ह्या एका गोष्टीमुळें गोपाळराव हे प्रसिद्धीस आले; व या दृष्टीनें त्यांना मिळालेली प्रसिद्धी यथायोग्यच होती. पण कोणत्याहि गोष्टींत वाहवण्याचा गोपाळरावांचा स्वभाव असल्यामुळें, हिन्दुधर्माची थट्टा करण्याच्या बाबतींत त्यांनीं जें कृतीचें धाडस दाखविलें, तें त्यांच्या अंगावर आलें. धर्म म्हणजे ती एक थट्टेची गोष्ट आहे, हवें त्यानें हवें तेव्हां हव्या त्या धर्मांत जावें, धर्मांतराचा विधि ही थट्टा होय, धर्मांतर केलेल्या व न केलेल्या मनुष्यांत कांहींच फरक नसतो, असले कांहीं सिद्धांत सिद्ध करण्याच्या भानगडींत पडून, त्यांनीं पुण्याच्या संगमावर चार लोकांदेखत बाप्तिस्मा घेतला, व तो घेतल्यावर या बाप्तिस्म्यांत कांहीं अर्थ नाहीं असें म्हणून पुनः गंध लावून, ते पाद्रीभटाच्या अंगावर उलट तुटून पडूं पाहूं लागले. यामुळें त्यांना ख्रिस्ती म्हणतां येत नाहीं ही ख्रिस्त्यांना अडचण झाली, व ते हिन्दु आहेत असें हिंदूंना म्हणतां येईना. कुचेष्टेखोरपणाची मजल जो गृहस्थ स्वतःच्या बाबतींत इतकी दूरवर नेऊं शकतो, तो दुसऱ्याचा मुलाजा काय धरणार? सनातन धर्माभिमानी जुन्या पक्षाची चेष्टा तर गोपाळराव अनिवार करीतच; परंतु सुशिक्षित लोकांवरहि भ्याडपणाचा आरोप करून त्यांच्या अंगीं खरा सुधारकी बाणाच नाहीं, त्यांचें उदार शिक्षण सगळें फुकटच गेलें, असें म्हणून ते त्यांचीहि चेष्टा करीत!

अशा या लहरी मनुष्याच्या कल्पक डोक्याला १८९१ च्या आक्टोबरमध्यें अशी एक कुचेष्टेची कल्पना आली कीं, या भोंदू व भ्याड सुशिक्षित लोकांना फशीं पाडावें व फजित करावें. ती कल्पना त्यांनीं मोठ्या चतुराईनें सिद्धीस नेली. गोपाळरावांचा मिशनरी लोकांत येण्याजाण्याचा बराच प्रघात असे. त्याचा फायदा घेऊन त्यांनीं पुणें येथील वेताळ पेठेंतलि पांच–हौद मिशनच्या शाळेंत, तेथील मुख्य शिक्षक रे. रिव्हिंगटन व तेथीलच एक सिस्टर यांजकडून पुण्यांतील शें पन्नास सुशिक्षित गृहस्थांना व्याख्यानासंबंधानें म्हणून निमंत्रणें केलीं. त्यांतील पांच पन्नास लोक गेले. निमंत्रणांतून बहुतेक कोणीहि ठळक मनुष्य सुटला नव्हता. जे कोणी विशेष अडचणीमुळें गेले नाहींत असे प्रसिद्ध लोकहि फार थोडे. सुधारणेसंबंधाचा वाद पुण्यांत जोराचा सुरू असतां एकीकडे रा० ब० रानडे व दुसरीकडे बळवंतराव टिळक अशीं माणसें या निमंत्रणावरून गेलीं, या-

वरून तेथें कांहीं घोटाळा होणार आहे अशी कोणासहि साधारण शंका आली नाहीं. गोपाळरावांचें गुपित फारच सुरक्षित राहिलें होतें असें दिसतें. तथापि या कटांत एक दोन साक्षीदार होतेच, अशी गोष्ट मागाहून उघडकीस आली. जुन्या पक्षाच्या लोकांस आमंत्रणें मुळींच नव्हतीं; कारण ते यावयाचेच नाहींत हें माहीत. पुण्यांतले सुशिक्षित लोक मात्र व्याख्यानाला चटावलेले, व ते मिशन हौसमध्येंहि बोलावले तरी यावयाचेच, अशा समजुतीनें व अनुभवजन्य विश्वासानें जी गोळी गोपाळरावांनीं झाडली, ती त्यांतील बहुतेकांना बिनचुक लागली!

पंचहौद–मिशनमधील व्याख्यान यथातथाच झालें. पण ही उणीव भरून काढण्याकरितांच कीं काय म्हणून, मागाहून टेबलावर चहा बिस्किटें आणून ठेवण्यांत आलीं. या व्यवस्थेंत गोपाळराव जोशी हे होतेच. त्यांनीं मिशनरीसाहेबाला कटांत घेतलें होतें कीं नाहीं माहीत नाहीं. पण चहा देणें ही गोष्ट अगदीं आयते वेळीं घडून आलेली नसून, चहा द्यावयाचा संकल्प मात्र, भलेपणानें कां होईना, आधींच ठरलेला असावा. झालें, प्रत्येकापुढें चहा व बिस्किटें येऊन बसलीं. त्यांचें सेवन करावें अशी जरी सर्वांना इच्छा नव्हती तरी आपणांपुढें हे पदार्थ मांडलेहि जाऊं नयेत असें निक्षून सांगण्याचें धैर्य मात्र कोणास झालें नाहीं. ख्रिस्त्यांच्या हातचा चहा घेतला तर आपले लोक जसें वाईट म्हणणार, तसेंच चहा आपल्यापुढें ठेवलाहि जाऊं नये इतका त्याचा विटाळ मानलेला दाखविला तर कदाचित् मिशनरीहि हंसणार! शिवाय इंग्रज लोकांत खाण्याचा पदार्थ पुढें आणून ठेवण्यापलीकडे आपल्यांतल्या प्रमाणें तो घ्याच असें म्हणून आग्रह करण्याची चाल नाहीं, यामुळें सहज बचाव करतां येईल असेंहि पुष्कळांना वाटलें. गप्पागोष्टी चालूंच होत्या. तेव्हां कांहींनीं तो चहा पिऊन फस्त केला, कांहींनीं घोटभरच घेऊन त्याचा मान केला, कांहींनीं त्याला नुसता हात लावण्याचा देखावा करून तो दूर सारला, व कांहींना ही ब्याद् आपल्या समोरून कोणी उचलून घेऊन जाईल तर बरें असेंहि वाटत असावें. पण आपल्या समोरच्या या (चहाच्या) पेल्यांत लवकरच संकटमय असें वादळ होणार अशी कोणासच शंका आली नाहीं; व मौज ही झाली कीं चहाचें पाणी अखेरपर्यंत भरून राहिलेल्या या चषकसमुद्रांत वादळ न होतां जे पेले कोरडे झाले त्यांतच वादळ उठलें! ऑलिम्पस पर्वतावर बसून देवता वादळें उठवितात (असा ग्रीक पुराणांतला संकेत आहे) त्याप्रमाणें गोपाळराव जोशी हे मात्र यत्किंचितहि न हंसतां चहा पिणाऱ्यांच्या तोंडाकडे पाहून आपल्या मनांत असें म्हणत असावे कीं, 'सांभाळा वादळ सिद्ध होत आहे'!

पण इतक्या या लोकांना मिशन हौसमध्यें नेऊन चहा प्रत्यक्ष पाजण्यापेक्षांहि ते चहा प्याल्याचा बोभाटा होण्यांत अर्थात् अधिक स्वारस्य होतें; व लगेच गोपाळराव जोशांनीं 'पुणें–वैभव' कचेरीकडे धांव घेऊन जीं कांहीं माणसें मिशन हौसमध्यें आलीं नव्हतीं त्यांसुद्धां जीं आलीं होतीं त्यांचीं नांवें प्रसिद्ध केलीं. गोपाळरावांचें काम झालें! आतां ते बाळासाहेब नातू आहेत, ते रानडे आहेत, ते टिळक आहेत. जेवढा गोंधळ घालतील तेवढा थोडा. तो पहावयाला नारदमूर्ति गोपाळराव हे गाईसारखे गरीब तोंड करून आपले बाजूला उभे!

भरलेल्या जठरांत एकादा विषारी कण गेला म्हणजे जसें सगळें अन्न ढवळून निघतें, तशी स्थिति पुणें–वैभवाच्या या अंकानें सगळ्या पुण्याची केली. गोपाळरावांच्या कटाचा यत्किंचित् मागमूस लागता तर स्वतः टिळक पंचहौद मिशनमध्यें न जाते, येवढेंच नव्हे, तर त्यांनीं हरप्रयत्नानें आपल्या मित्रांना तरी थांबवून वांचविलें असतें. पण दैवच गोपाळरावांचें साथीदार. कारण टिळकांचीहि सावधगिरी या चहाच्या पेल्यांत न बुडती तर ग्रामण्याला असा रंग कसा चढला असता. टिळक न जाऊन नुसते रानडेप्रभृति सुधारक गेले असते, तर या प्रकारच्या बाबतींत टिळकांनीं कोणचा पक्ष स्वीकारला असता हें अनुमानणें जरासें कठीणच आहे. तसें होतें तर रानड्यांची मजा त्यांनीं अधिक मोकळ्या मनानें पाहिली असती; पण स्वतः ते या चहाच्या पुरांत सांपडल्यानें त्यांना स्वतःला तरून जाण तर प्राप्त होतेंच, परंतु रानड्यांनाहि पाठीवर घेऊन त्यांच्या करितां दोन हात अधिक नेटानें टाकणें टिळकांना जरूर झालें. प्रवासांत कोण कोणाच्या पंक्तीला येईल याचा नियम नसतो, अशा अर्थाची एक म्हण इंग्रजींत आहे; व सुधारणेच्या वादांत निखालस शत्रूप्रमाणें हमरीतुमरी भांडणारे टिळक व रानडे हे समायिक प्रतिवादी होऊन ज्याच्या करणीमुळें एका दावणीस बसले, त्या गोपाळराव जोशांची तारीफ करावी तेवढी थोडीच होणार आहे.

मिशनहौसमध्यें चहा घेतलेल्या लोकांचीं नांवें प्रसिद्ध झाल्याचा मुख्य परिणाम असा झाला कीं, सनातन धर्माभिमानी पक्षाला या बंडखोरीची उपेक्षा करणें अशक्य झालें. "तुमच्यांत कांहीं पाणी असेल तर तें आतां दाखवा. हा पहा धर्मविरुद्ध होणाऱ्या बंडाचा जाहिरनामा 'पुणेवैभवा'च्या चावडीवर लावला गेला!" असा सवाल नातूप्रभृतींना येऊन पडला; व त्यांनाहि ती इष्टापत्तीच वाटली असावी. गोपाळराव जोशांचा मात्र दोन्हीकडून जयच होता. नातू हटून गप्प बसले तर

गोपाळराव म्हणणार "आतां धर्मशास्त्राचीं पोथ्यापुस्तकें चुलींत घालून हांडाभर पाणी तापेल तेवढें तरी तापवून आंघोळ करा." शंकराचार्य यांत पडले तर गोपाळराव म्हणणार "यांचा अधिकार किती पोकळ आहे हें आयतें कळून येईल बरेंच झालें." चहावाल्यांनीं नेट धरून बाजू जिंकली तर गोपाळराव म्हणणार "अहो हें असें एकदां व्हायालाच पाहिजे होतें. समाजाच्या पोटांतील भिडेची फुगवटी किती दिवस जपून ठेवावयाची?" आणि चहावाले जर हटले आणि शंकराचार्याला शरण गेले तर गोपाळराव म्हणणार "या नादान लोकांचें ढोंग मला एकदां चव्हाट्यावर आणावयाचेंच होतें. आमचे हे असले सुशिक्षित व असले सुधारक!"

धर्माभिमान व सरदारी व त्याहूनहि विशेष म्हणजे आग्रहीपणा यामुळें धर्माभिमानी पक्षाचें पुढारीपण बाळासाहेब नातू यांच्याकडे आलें होतें. त्यांनीं शंकराचार्यांकडे फिर्याद अर्ज गुदरण्याचा निश्चय केला. दरम्यान पुणें–वैभवांत प्रसिद्ध झालेलीं कांहीं नांवें उगीच खोटीं असल्यामुळें वैभवकर्त्यांवर पुणें मॅजिस्ट्रेट कोर्टांत बेअब्रूची फिर्याद होऊन, त्यांना दोनशें रुपये दंड झाला. पण जे खरेच गेले होते व ज्यांनीं चहा घेतला होता त्यांचा निकाल शंकराचार्यांशिवाय दुसरा कोण लावणार? म्हणून श्रींच्या दरबारांतून प्रतिवादींना नोटिसा निघून प्रकरण सुरू झालें. प्रायः अशा प्रश्नांचा निकाल गांवांतील एकाद्या सच्छिष्याला पंच नेमून शंकराचार्य करीत असतात. पण येथें निम्मा गांव वादी व निम्मा प्रतिवादी असें असल्यामुळें, श्रींना असें वाटलें कीं, दोन त्रयस्थ माणसें पाठवूनच याचा निकाल करावा. म्हणून व्यंकटशास्त्री निपाणीकर व न्यायगुरु बिंदुमाधवशास्त्री धर्मसर्वाधिकारी यांना शिक्कामोर्तब देऊन पुण्यास रवाना करण्यांत आलें व या धार्मिक मुकदम्यांत पौष वं. २ दिवशीं कामास सुरवात झाली.

जानेवारी १८९२ अखेर ग्रामण्य कमिशनचें काम पुण्यास जोरानें सुरू झालें. पुनर्विवाहाच्या वादानंतर असल्या सभेचा फिरून हाच काय तो प्रसंग. ब्राह्मणेतर मंडळी असल्या वादांत कशाला लक्ष घालतील? पण ज्ञातीचें काम म्हणून ब्रह्मवृंदांखेरीज कमिशनला इतरांस येण्याची मोकळीक ठेवली नव्हती. पूर्वपक्ष उत्तरपक्ष यांची बरीच भवति न भवति चाले; व एकादे वेळीं काम विकोपासहि जाई. वास्तविक कमिशन ज्यांना मान्य होतें त्यांनीं येऊन सरळ हकीकत सांगून टाकली असती तर काम एक दोन दिवसांतहि संपतें. पण सक्तीचा अधिकार हातीं असलेल्या सरकारी न्यायकोर्टांतील दावे वर्षानुवर्ष रेंगाळलेले जर आपण

पाहतों, तर मग येथें काय बोलावयासच नको. बेचाळिसांपैकीं कित्येकांनीं कमिशनला ओळखीत नाहीं म्हणून धुडकावून लावलें. कित्येक हजर झाले पण त्यांनीं कमिशनचा निकाल मानावयाचा किंवा नाहीं याचा निकाल आपल्याच हातीं ठेवला. कित्येक कमिशनची गंमत पाहण्याकरितां व कित्येक त्याची थट्टा करण्याकरितां हजर झाले होते. कमिशनविषयीं श्रद्धा किंवा आपणांवर आलेल्या आरोपाविषयीं खरा पश्चात्ताप एकालाहि झालेला नव्हता. पण जो असा खरा पश्चात्ताप होण्यासारखा तो धर्मात्मा मिशंनऱ्यांचे बंगल्यावर चहा पिणार नाहींच; पण प्रायः जाणारहि नाहीं.

ग्रामण्यांतील वादींना श्रींनीं कमिशन पाठविलें व आरोपींनीं त्याचा अधिकार कबूल केला, या गोष्टींत धन्यता वाटून त्यांनीं हें प्रकरण होईल तेवढें लांबविलें, लोळविलें व रंगविलें. मिशन हौसमध्यें चहापार्टी झाली व प्रतिवादींपैकीं पुष्कळ तेथें हजर होते, या गोष्टी प्रतिवादींच्या जबाबांवरून ठरण्यासारख्या असतांहि त्यांचा प्रत्यक्ष पुरावा देण्यांत त्यांनीं उगाच काळ घालविला. अखेर रे. रेव्हिंगटन यांच्या साक्षीपर्यंत पाळी आली.

ग्रामण्य कमिशन हें जर न्याय इनसाफाचें काम करीत होतें तर त्याचें काम चालू असतां कोणीहि टीका प्रतिटीका करणें योग्य नव्हतें. पण हें कोर्टच असें होतें कीं याची अदबी कोणीहि ठेवूं नये. बेअदबी वाटेल त्यानें करावी. यामुळें कमिशन सुरू असतांच वादी प्रतिवादींतील भांडणें व त्यांवरील लोकांच्या टीका पुण्याच्या वर्तमानपत्रांतून सर्रास चालू होत्या.

मळ फिर्याद अकरा असामींची होती. त्यांत कांहीं गृहस्थ व भिक्षुक होते. पण त्यांपैकीं सात असामींनीं फिर्याद अर्जी खरी करून दिल्यावर अशी पुरशीस दिली कीं, आम्हांस अभियोगाच्या म्हणजे रीतसर फिर्यादीच्या पद्धतीनें काम चालावावयाचें नसून, आपण फक्त ऐकलेली हकीगत श्रीचरणीं निवेदन केलेली आहे. संस्थानच्या सांप्रदायाप्रमाणें चौकशी होऊन निकाल व्हावा. हा विज्ञप्तीचा प्रकार झाला; व यानें वादीवरील जबाबदारी निघून जाते. हे सात वादी म्हणजे गोविंदराव गद्रे वकील, नरसोपंत व गणपतराव साठे हुंडीवाले, नारायण भिकाजी जोगळेकर, वामन नाइक केळकर, लक्ष्मणराव ओक व नानासाहेब फडतरे. पण दुसरे पांच वादी अधिक लढाऊ होते. पहिल्या सातांना धर्मशास्त्राचें ज्ञान नसून हुजत घालण्याची ईर्षाहि नव्हती. पण इतर पांच म्हणजे बाळासाहेब नातू,

सरदार ढमढेरे, विष्णुपंत व वामनराव रानडे, व नारायणराव पटवर्धन यांनीं अभियोगपद्धतीनेंच काम चालविण्याचा आग्रह धरला. अर्थात् पुरावा देणें व शास्त्रार्थ लढविणें याची जबाबदारी त्यांनीं पत्करली. यामुळें काम विनाकारण पुष्कळ दिवस लांबलें. या वादींचा हेतू असा कीं प्रतिवादींनीं चहा पिण्याचा अपराध मुद्दाम जात मोडण्याकरितां केला म्हणून त्याला प्रायश्चित्तच नाहीं. अर्थात् बहिष्काराच्या आगींत त्यांनीं, त्यांच्या सर्व कुटुंबांनीं, व तत्संसर्गीयांनींहि आजन्म पिचत राहावें. केवढी ही जबरदस्त महत्त्वाकांक्षा ! सारासार विचार पाहतां, जे आरोपी कमिशनपुढें आलेच नाहींत ते ब्राह्मण जातीला झिडकारणारेच असल्यामुळें त्यांचें या वादींच्या हातून कांहींच वांकडें होणार नव्हतें. पण पुष्कळसे ग्रामण्यकमिशनपुढें हजर झाले. अर्थात् त्यांनीं ज्ञातीचा अधिकार मानला येवढ्यावर संतुष्ट होऊन, सामान्य प्रायश्चित्तें सांगून, हा तंटा वादींनीं मिटविला असता तर त्यांचा मुख्य मतलब साधून थोडक्यांत गोडी झाली असती. कमिशनला मान वांकविणाऱ्या प्रतिवादींत रानडे व टिळक असलीं धेंडें असल्यावर ब्राह्मण्याचा वास्तविक अधिक विजय तो काय व्हावयाचा होता ? पण बाळासाहेब नातू म्हणजे मुख्य वादी हे हट्टी व आग्रही लोकांचे मूर्धाभिषिक्त राजे होते ! त्यांना स्वतःला धर्मशास्त्राची माहिती नव्हती तरी पुण्यांतील व बाहेरील चार शास्त्री कनवटीस लावण्याची ऐपत व उमेद होती. आणि फारा दिवसांनीं या ग्रामाण्याच्या म्हणजे धर्माचरणाच्या वादाच्या गळवाला सूज आली होती, तेव्हां तें होईल तितकें सुजवावें, फुटल्यावरहि पुष्कळसें वाहवावें अशी त्यांनीं सहजच इच्छा धरली.

या गोष्टीस अनुलक्षून टिळक लिहितात "ग्रामण्य प्रतिवादी जात मोडण्याकरितां चहा प्यावयास गेले, व चहा पिण्यास धर्मग्रंथांत प्रायश्चित्त नाहीं, हे दोन मोठेच किल्ले सरदार नातू यांना सर करावयाचे आहेत. परंतु कलिकालाच्या प्रभावामुळें पूर्वींच्या राज्यांत जसें त्यांस यश आलें असतें तसें आतां आलें नाहीं. दोन्ही किल्ले सर करण्याकरितां दारूचीं म्हणून जीं पोतीं भरून ठेवलेलीं होतीं तीं सर्व बाजरीचीं निघालीं, आणि वादींनीं सर्वथा मूकभावाचें ग्रहण केलें ! ४२ लोक जात मोडण्याकरितां चहा पिण्याला गेले ही गोष्ट शाबीत करण्याला वादींना पुरावाच मिळेना. ते कोठल्यातरी वर्तमानपत्रानें कांहींतरी लिहिल्याचा उतारा देत. रेव्हिंग्टनसाहेब साक्षीस येईना. पूर्वीं बेअब्रूच्या एका खटल्यांत तो साक्षीस गेला तेथेंहि, त्यानें हे लोक आमच्याकडे जात मोडण्याकरितां चहा पिण्यास आले होते

असें सांगितलें नव्हतें. गोपाळराव जोशी हाहि एक या मुद्यावरील साक्षीदार. पण त्याला साक्षीस बोलावण्याची वादींची छाती होईना. व वर्तमानपत्रें प्रतिवादी-विरुद्ध पुराव्यास ग्राह्य कशीं असें विचारलें म्हणजे वादी फिर्यादअर्जीकडे बोट दाखवून म्हणत 'जें कांहीं आहे तें त्यांत आहे.' दुसरा मुद्दा प्रायश्चित्त नाहीं म्हणण्याचा. यासंबंधानें कमिशननें वादींना शास्त्राधार दाखवा म्हणून आव्हान केलें तेव्हांहि, 'आमचें जें कांहीं आहे तें त्यांत आहे' हेंच उत्तर. पण याच वादींनीं यापूर्वीं आपले हातांत कायदा घेऊन, जणूं काय यांतलें सर्व शास्त्र–विस्त्र चटसारें आपणांस माहीत आहे असा आव आणून, ४२ पैकीं जे कोणी भ्याड अगर गरीब बिचारे यांच्या तावडींत सांपडले त्यांजकडून किंवा तत्संसर्गीयां-कडून मिशा काढीव, १५ पावल्या घे, कोणास २ तर कोणास ४ कृच्छ्रें सांग, असा प्रायश्चित्ताचा पुंडावा मांडला होता. अशा रीतीनें ग्रामाण्याचें काम कुजत पडलें. टिळक दंड थोपटून धर्मग्रंथांचा भारा बांधून कमिशनपुढें शास्त्राधाराचा वाद करण्यास उभे राहिले तेव्हां वादींना शास्त्राधार सुचेना. गांवांत पुराव्याचा बोभाटा करण्याकरितां चतुःशास्त्रीय ब्रह्मवृंदांची म्हणून सभा बोलावण्यांत आली. पण अखेर कालातिक्रम झाल्यावरहि चार शास्त्रा तर नाहींतच पण एकाच शाखेचे २५–३० पाचुंदे पाला गोळा झाला. सभेचा हेतु कमिशनपुढें झालेला पुरावा वाचून दाखविणें हा होता. पण ग्राह्य असा पुरावा कोणता हें ठरेना. यामुळें तो बेत फसला. तिन्हाइतांनीं कमिशनला अमुक पुरावा ग्राह्य व अमुक अग्राह्य हें सांगणें म्हणजे निवळ उद्धटपणा होय. पण याहि पलीकडे जाऊन, कमिशनविषयीं अविश्वास दाखविण्यांत येऊन जमलेल्या लोकांनीं अशी चर्चा सुरू केली कीं, कमिशनर शास्त्री कांहींहि निकाल देवोत, अखेर गांवची जातगंगा ज्यांना पुनीत मानील तेच खरे पुनीत ! व कमिशनला बाजूला ठेवून खुद्द श्रींकडे डेप्युटेशन पाठवून, 'आमच्या म्हणण्याप्रमाणें निकाल द्या' अशी श्रींना विनंति करण्याचें ठरलें. वादींचें मुख्य म्हणणें हें कीं, चहा घेण्याला प्रायश्चित्त कां नाहीं तर आमचे वाडवडील कधीं परक्याच्या हातचा चहाच पीत नव्हते. तेव्हां धर्मग्रंथांत असल्या अपूर्व अपराधाला प्रायश्चित्त कसें सांपडणार ? याला प्रतिवादींचें उत्तर असें होतें कीं, शास्त्रांत ज्यास प्रायश्चित्त सांगितलें नाहीं तो दोषहि होऊं शकत नाहीं. बरें, पूर्वजांना अज्ञात अशा पदा-र्थांचें सेवन करणें हाच अपराध मानला, तर बटाटे खाणें हाहि अपराध होईल.

कारण आमच्या पूर्वजांना बटाटेच माहीत नव्हते. तो पदार्थ अमेरिकेंतून इकडे आला आहे. उलट वास्तविक असेंहि म्हणतां येत नाहीं कीं, अमुक एक पदार्थ पूर्वजांना माहीत नव्हता म्हणून तो कितीहि वाईट असला तरी खुशाल खावा, त्याला प्रायश्चित्त नाहीं. हिन्दु शास्त्रकारांना अमुक एक माहीत नव्हतीं म्हणून तीं जनावरें किंवा पक्षी आतां खाल्ले तर चालतील काय? तात्पर्य, अज्ञात पदार्थांचाहि सादृश्यानें विचार करावा लागतो. ब्राह्मणेतरांच्या हातचा चहा पिण्यानें जात बाटते म्हणावी तर बर्फ खाणारे, सोडा वॉटर पिणारे, कांदे खाणारे हेहि कायमचे जातिबाह्य ठरतील.' टिळक म्हणत, ब्राह्मणेतरांचा चहा ज्यानें मुद्दाम घेतला त्यालाहि कांहींतरी प्रायश्चित्त असेल, पण तेंहि ब्राह्मणानें कांदे खाणें, किंवा व्याजबट्टा करणें याच्या प्रायश्चित्ताहून कमीच असणार!

या सुमारास भीमाचार्य झळकीकर यांनीं ब्राह्मणेतरांच्या हातचें अन्नपाणी घेणारास लागू पडण्यासारखीं कांहीं प्रायश्चित्तांचीं वचनें केसरींत छापलीं. टिळकपक्षानेंहि हींच वचनें कमिशनपुढें मांडलीं होतीं. एका वचनांत तर पेज, दूध, चणे, चुरमुरे इत्यादि भट्टींत भाजलेले पदार्थ शूद्राच्याहि हातचे चालतात असें भीमाचार्यांनीं दाखविलें होतें. पण हें वचन वादीपक्षाला मान्य होण्यासारखें नव्हतें. कारण त्यांत क्षौर कोठें सांगितला नव्हता! आणि टिळकप्रभृति लोकांच्या मिशांवर बाळासाहेब नातूप्रभृतींचा मुख्य कटाक्ष असून, प्रतिवादींच्या मिशा काढूं तरच आम्ही खरे सनातनवादी अशा प्रतिज्ञा करकरून वादी आपल्या मिशांवर ताव देत होते!

असो. अशा रीतीनें प्रतिपक्षास निरुत्तर करून सामान्य लोकांना हें प्रायश्चित्त प्रकरण नीट समजाऊन देण्यासाठीं टिळकांनीं केसरीच्या दोन अंकांत सर्व शास्त्राधार मूलवचनांसह विशद करून सांगितला. इकडे कमिशननें फिर्यादीचा निकाल वैशाख वा॥ १ शके १८१४ रोजीं पुणें मुक्कामीं जाहीर केला. त्याचा सारांश असाः प्रथम वादींनीं ४६ गृहस्थांवर फिर्यादी केल्या, पण पुढें निरनिराळ्या कारणांवरून ९ असामींचीं नांवें कमी केलीं. म्हणून उरलेल्या ३७ वरच काम चाललें. चवकशींत मुख्य मुद्दे ५ निघाले ते असे. (१) किती प्रतिवादी पंचहौद मिशनमध्यें गेले? (२) त्यांतले कोणी जात मोडण्याच्या उद्देशानें गेले होते कीं काय? (३) गेलेल्यांपैकीं कोणी कोणी काय काय पदार्थ सेवन केले? (४) त्यांपैकीं शास्त्रनिषिद्ध गोष्टी अशा किती शाबीत झाल्या? (५) असल्यास प्रायश्चित्त आहे

कीं, नाहीं व कोणत्या प्रकारचें ? याचा निर्णय करतांना कमिशनर शास्त्री यांनीं वादींचा वर्तमानपत्रीं पुरावा अग्राह्य धरून, व कांहीं तोंडी पुरावा अविश्वसनीय मानून, (कारण प्रत्यक्ष एक साक्षीदार रामचंद्र बाळकृष्ण लेले हे हिन्दुधर्म सोडून ख्रिस्ती बनलेले होते) तसेंच गोपाळराव जोशांचा पुरावा ' ढुंगणाचें सोडून डोईस गुंडाळल्याप्रमाणें ' अव्यवस्थित व खोडसाळ असा ठरवून, आणि रेव्हिंग्टनसाहेबांचा सर्व आधार गोपाळराव जोशी म्हणून त्यांचाहि पुरावा विशेष जमेस न धरतां, शेवटीं असा सिद्धांत काढला कीं, अमुक मनुष्यानें अमुकच पदार्थ सेवन केला असें वादींकडून सिद्ध झालें नाहीं. कित्येकांनीं आपल्यावरील चहा घेतल्याचा आरोप पुणेंवैभवावर मॅजिस्ट्रेटपुढें बेअब्रूची फिर्याद करून खोडून काढला असतां, वादींनीं त्यांजवर फिरून काम चालविलें यावरून वादींचा अभियोग आग्रहीपणाचा आहे. पुष्कळ लोकांनीं चहा घेतला असें कबूल केलें अगर शाबीत झालें आहे, पण ब्राह्मणांपैकीं बिस्किटें कोणीहि खाल्लयाचें शाबीत झालें नाहीं. चहा पिण्यानें तो पिणारांनीं ब्राह्मणधर्म प्रतिकूलवर्तन केलें, तथापि जात मोडण्याचा त्यांचा हेतु नव्हता. मूळ निमंत्रणपत्रिकेवरूनहि तसा हेतु दिसत नाहीं. चहा हा केवळ मिशनहाऊसच्या सभागृहांत गोपाळराव जोशी यांच्या कारस्थानानें अगदीं आयत्या वेळीं पुढें करण्यांत आला, वगैरे लिहून कमिशनन खालीलप्रमाणें व्यक्तिशः निकाल दिला. "हरि नारायण आपटे, बळवंतराव मराठे, नारायणराव देवस्थळे, रामचंद्र भिकाजी जोशी, रामकृष्ण भिकाजी कुलकर्णी, विष्णुदास नानाभाई, रामचंद्र बाळकृष्ण लेले हे मिशन हाऊसमध्यें गेलेच नव्हते, व वादींनींच त्यांचीं नांवें कमी केलीं सबब ते प्रायश्चित्तांतून मोकळेच झाले. हरिभाऊ आठवले, विष्णु अनंत पटवर्धन, गोपाळराव पानसे या तिघांचा निकाल ब्रह्मवृंदांकडून पूर्वीच झाला होता म्हणून त्यांना प्रायश्चित्त सांगण्याचें कारण उरलें नाहीं. मिशनहाऊसमध्यें गेले पण चहा न घेतल्याचें सिद्ध झालें असे ८ असामी म्हणजे प्रो. पी. एन्. पाटणकर, विनायकराव आपटे, रघुनाथराव पंडित, सखारामपंत फडके, गोविंदराव देवल, डोंगरे मास्तर, खंडेराव बेद्रडकर व बाळकृष्णपंत सोमण. पण यांनीं चहा न घेतला तरी त्यांनीं ब्रह्मकूर्चोपवासपूर्वक यथाशक्ति दक्षणादान करावें अशी शिक्षा सांगण्यांत आली. नुसतें मिशनहाऊसमध्यें जाण्याबद्दल हें प्रायश्चित्त! मिशन-हाऊसमध्यें हजर असून चहा घेतलेले ४ ते असे–बळवंतराव टिळक, वासुदेवराव जोशी, रामभाऊ साने आणि सदाशिवराव परांजपे. पैकीं टिळकांनीं चहा घेतल्यानंतर श्रीक्षेत्र

काशीस जाऊन सर्व प्रायश्चित्त घेतल्याचा खात्रीलायक दाखला दिला. शिवाय पुण्यासहि दोन कृच्छ्रें प्रायश्चित्त केलें. म्हणून त्यांनीं आणखी प्रायश्चित्त घेण्याचें कारण नाहीं असें कमिशननें ठरविलें. व बाकी तिघांनीं चांद्रायण एक व सांतपन हें प्रायश्चित्त घ्यावें असा हुकूम झाला! ८ जणांनीं ज्ञाताज्ञातदोषनिवारणार्थ प्रायश्चित्त मिळण्याबद्दल अर्जच दिला होता. सबब त्यांना तो त्यांचा अर्ज बहाल करून सर्व–प्रायश्चित्त घेण्याचा हुकूम झाला. हे आठ इसम म्हणजे रा. ब. माधवराव रानडे, रा. ब. विष्णु मोरेश्वर भिडे, रा. ब. चिंतामण नारायण भट, रावसाहेब गोविंदराव कानिटकर, सितारामपंत देवधर , वामनराव रानडे आणि वामनराव परांजपे. शेवटीं प्रतिवादींपैकीं गैरहजर असणारे १६ निघाले. त्यांनीं कमिशनला दादच दिली नाहीं. त्यांनीं चहा घेतल्याबद्दल खात्रीही पटली नव्हती. तथापि त्यांना एक सांतपन व एक चांद्रायण प्रायश्चित्त सांगण्यांत आलें. हे सोळा म्हणजेः–प्रो. वासुदेवराव केळकर, अण्णा वांगीकर, रामभाऊ मोडक, गंगाधरपंत जोशी, व्ही. के. राजवाडे, गोपाळराव गोखले, जगन्नाथपंत कुळकर्णी, विठ्ठलराव सासवडकर, केशवराव गोडबोले, विनायकराव चिपळूणकर, शंकरराव जोशी, प्रो. पानसे, धामणे, अंकेश्वर आणि काजवेकर.

ग्रामण्यप्रकरणांतला हा दुसरा अंक येथें समाप्त झाला. पण वरील निकालानें हें प्रकरण मिटण्याऐवजीं आणखी चिघळलें. ज्यांनीं शंकराचार्यांचा अधिकार अमान्य करून कमिशनकडे ढुंकूनहि पाहिलें नाहीं, ते सर्वांत सुखी ठरले. सुधारणाभिमान्यांच्या दृष्टीनें यांनीं अर्थात् मोठें धैर्य दाखवून वीरकृत्य केलें. पुण्यांत ते अर्थात् बहिष्कृत ठरले, पण बहिष्काराची त्यांनीं परवा केली नाहीं. ज्यांनीं आपण होऊन प्रायश्चित्त मागितलें त्यांना तें मिळाल्याकारणानें लचांडांतून आपण सुटलों असें वाटलें. पण त्यांतील कांहीं बडे सुधारक असल्यामुळें सुधारकपक्षाकडून त्यांच्यावर मोठा गहजब झाला. रानडे व भट यांना जे लोक सुधारणागुरु मानीत होते ते आतां त्यांचा धिक्कार करूं लागले. मुंबई गॅझेटांत रानड्यांवर उघड हल्ला झाला. त्याला रानड्यांनीं उत्तर दिलें कीं, ‘ हेकट धर्माभिमानी लोकांनीं आपला छळ मांडला म्हणून प्रायश्चित्त घेऊन आपण त्यांची खोड मोडली; व तीहि अनेक मित्रांच्या आग्रहास्तव. ’ भटांनीं आपल्या वृद्ध मातोश्रींची सबब सांगितली. प्रायश्चित्त म्हणजे पश्चात्ताप नव्हे, तें फक्त लोकमनोरंजन आहे असें उभयतांकडून सांगण्यांत आलें. इकडे भाऊ-

साहेब नातू यांच्या घरीं वसंतपूजा होऊन ग्रामण्यकमिशननें ज्यांना शुद्ध केलें त्यांना उघड पंक्तीस घेण्यांत आलें.

ब्रह्मवृंदाला अगदींच झिडकारणारे किंवा उलट पहिल्याच धक्क्याला अष्टांग-प्रणिपात करणारे जे लोक निघाले त्यांच्याविषयीं चर्चेस फारशी जागा नव्हती. पण ज्यांनीं हातानें प्रायश्चित्तें घेतलीं असतां तोंडानें तीं व्यर्थ ठरविलीं, ज्यांना प्रायश्चित्तें सांगितलीं पण ज्यांनीं तीं पुण्याबाहेर केल्यानें आपला प्रायश्चित्त-विधि पहाण्याचें सुख बाळासाहेब नातूप्रभृतींना मिळूं दिलें नाहीं, त्यांच्याविषयींच वाद अधिक माजला. जे उघड बहिष्कृत ठरले त्यांच्याकडे कोणी जेवण्या-खाण्यास जात नव्हता, पण इतरांच्या घरीं त्यांचे स्नेही व आश्रित जेऊं खाऊं लागले. पण विरुद्ध पक्षास तें मान्य न होऊन त्यांनीं त्यांजवर संसर्गदोष लादला. एवंच ग्रामण्यकमिशन होऊन फुकट गेलें; व गांवांतला बखेडा तसाच राहिला. कमिशनच्या निकालानें वादी व प्रतिवादी हीं नांवें जरी मोडलीं, तरी त्या बजावणीच्या घोटाळ्यांत शुक्ल व कृष्ण या नांवांचे दोन नवे पक्ष निर्माण झाले. नांवावरून या पक्षांचे गुण म्हणजे आरोपित गुण दिसून येतात. शुक्ल म्हणजे पांढरे स्वच्छ, धुतल्या तांदुळांसारखे, पवित्राचरणी, धर्माभिमानी लोक. व कृष्ण म्हणजे अर्थात् बाटगे लोक. कोणी म्हणे अहो, हे कमि-शनचे शास्त्रीच टिळकांस फितूर झाले ! कोणी म्हणे शास्त्रिलोक बाटग्यांचा पक्षपात कसा करतील ! पण निर्णयपत्रांतील शास्त्रार्थच चुकला. कोणी म्हणत अहो, चुकला तोच बरोबर. " प्रायश्चित्तें यथाशास्त्र करावीं, यांतील ' यथाशास्त्र ' या शब्दांतच काय ती ग्यानबाची मेख आहे. निकालाचें शास्त्र कमिशनच्या हातीं पण अंमलबजावणीचें तर आमच्या हातीं आहे ना ! " झालें ! या आगींतील ठिणग्या इतर गंजींवर पडून त्याहि पेटूं लागल्या. सार-स्वत ब्राह्मण म्हणूं लागले " चित्पावन ब्राह्मण हे असेच नेभळे. " ते म्हणत, धैर्याचे महामेरू सारस्वत डॉ. भांडारकर हेच खरे, कारण त्यांनीं आपल्या कन्येचा पुनर्विवाह आपल्या हातानें लावला. सुधारणेच्या कार्यास पुढारी पाहिजे तर तो असाच. रानड्यांच्या नादान आचरणानें " सुधारणेच्या जरीपटक्याचा हत्ती निशाणासह चिखलांत बुडून मेला. "

हा प्रसंग साधून टिळकांनीं अशी टीका केली कीं, रानडेप्रभृति सुधारकांना सुधारणेचें नुसतें ढोलकें पिटावयाला पाहिजे, त्यांच्यांत खरें मनोधैर्य नाहीं. इकडे

वेळ पडली असतां कृतीनें ताठ उभे राहण्याची अंगांत ताकद नाहीं, तिकडे समाजाला बरोबर घेऊन हळू हळू त्याला सुधारणामार्गावर पुढें न्यावें तर तेंहि नाहीं. यांना सुधारणा तर एकदम व्हावयास पाहिजे पण ती करण्याची वेळ आली म्हणजे मात्र हे कोणातरी आई–बहिणीचे मागें दडणार. ता. ७ जून १८९२ च्या केसरींत टिळक लिहितात, " आमच्या बंधूस यक्षिणीच्या कांडीनें सुधारणा करणें आहे व आमच्या मतें देशकाल व समाज यांची स्थिति लक्षांत आणून मग काय सुधारणा करणें असेल ती करावी. आम्ही सर्वच संसारी आहों. सर्वांसच इष्ट, आप्त, सोयरे, असून त्यांनीं आपणाबरोबर व आपण त्यांच्याबरोबर आनंदानें राहावें अशी इच्छा आहे. अशा स्थितींत जी सुधारणा करणें असेल, ती सर्वच आपल्या मर्जीप्रमाणें होईल असें नाहीं. कांहीं प्रसंगीं समाजाचें म्हणणें आपणास कबूल करावें लागेल पण कांहीं प्रसंगीं आपलें म्हणणें समाजास ग्राह्य होईल. असा देवघेवीचा प्रकार चालू राहिला म्हणजे, जी सुधारणा होईल तीच कायम समजावयाची. ज्याला केवळ आपल्या डोक्यांतल्या कल्पना अमलांत आणवयाच्या असतील त्यानें सहाराच्या वाळवंटांत आपलें झोपडें बांधून तेथें खुशाल मनःपूत आचरण करावें. परंतु ज्यास समाजांत राहणें आहे, त्यानें वर सांगितलेल्या तडजोडीच्या प्रकाराचा स्वीकार केला पाहिजे. " खुद्द रानड्यांना तडजोडीचें तत्त्व मान्य नव्हतें असें नाहीं. सामाजिक विषयांवरील तडजोडीचीं तेलंगांचीं मतें तर प्रसिद्ध आहेत. ते पुनर्विवाहाचें मंडण करीत, पण हरप्रयत्नानें पुनर्विवाहिताची पंगत मात्र चुकवीत. बालविवाहाचा ते निषेध करीत, परंतु आपल्या बापाच्या आज्ञेखातर त्यांनीं आपल्या मुलींचें लग्न लहानपणींच केलें. किंबहुना या गोष्टीस उद्देशूनच, वर दर्शविल्याप्रमाणें सारस्वतांतील खऱ्या समाजसुधारकांचें नांव घेण्याची वेळ येई तेव्हां, कोणी तेलंगांचें नांव न घेतां भांडारकरांचेंच घेई.

असो. प्रस्तुत प्रसंगीं टिळकांनीं केसरींत रानड्यांचा त्यांच्या टीकाकारांपासून बचावच केला, पण जातां जातां त्यांना नांवें ठेवून केला. उलटपक्षीं खुद्द रानड्यांनीं तरी काय केलें ? इकडे स्वतः प्रायश्चित्त घेतल्याचें त्यांनीं समर्थन केलें, पण जातां जातां हिंदुसमाजावर दगड फेकलेच. टिळक म्हणतात, " वीस वर्षांपूर्वीं साहेब लोकांच्या हातचा नुसता मोरावळा घेतल्याबद्दल कृष्णशास्त्री चिपळूणकरांना सक्षौर प्रायश्चित्त घेऊन वरती पांचशें रुपये दंड भरावा

लागला. आज साहेबाच्या हातचा चहा घेऊन फक्त दोन कृच्छ्रांनीं शुद्धि होते, ही प्रगति काय थोडी झाली ? प्रायश्चित्त म्हणजे पश्चात्ताप नव्हे, तें फक्त पाप-नाशक कर्म होय. पश्चात्तापानेंहि पापक्षय होतच नाहीं असें मात्र म्हणतां येत नाहीं. शिवाय एकाद्या गोष्टीस प्रायश्चित्त आहे एवढ्यानेंच तो मोठा गुन्हा आहे असें म्हणतां येत नाहीं. कांहीं रूढाचार न पाळल्याबद्दल त्यांना प्राय-श्चित्त हवें. पण एकादा रूढाचार मुद्दाम सोडून देण्याकरितां कोणी प्रायश्चित्त घेण्यास तयार झाला तर त्याला जुन्या व नव्या दोन्ही मंडळींनीं शिव्या देण्यास तयार व्हावें, हें दुर्दैव आहे. खुद्द श्रौताचारांनाहि हें लागूं. मग स्मार्ताचा-रांना कोण विचारतो ? देशकालानुरूप कांहीं आचार सोडावेच लागतात. कुमारिलभट्टानें किंवा शंकराचार्यांनीं सर्व जुन्या श्रौताचारांचा आग्रह धरला नाहीं, म्हणूनच हिंदुधर्म जगला; नाहीं तर आम्ही सर्व बुद्ध झालों असतों. खुद्द अग्निहोत्राचा आचार जाणून बुजून टाकून देऊन वर्षांतून एक वेळ श्राव-णीच्या वेळीं प्रायश्चित्तानें काम भागतें, तर स्पर्शास्पर्श दोषाबद्दल प्रत्याम्नाय-द्वारा प्रायश्चित्त करीत गेल्यास सामाजिक प्रगति होऊन शिवाय योग्य धर्मा-भिमान राहूं शकतो."

लौकरच रावबहादुर रानड्यांनीं हिराबागेंतील आपलें लेखी व्याख्यान प्रसिद्ध केलें. त्यांनीं आतां टिळकांच्या युक्तिवादाप्रमाणेंच समर्पक युक्तिवाद केला होता. त्यांचें समर्थन करून टिळक लिहितात, "रा. ब. च्या पहिल्या इंग्रजी पत्राचा विपर्यास करून त्यांना विनाकारण दोष देण्यांत ज्या वेदशास्त्रशून्य धर्मा-भिमानी गृहस्थांनीं मागें पुढें पाहिलें नाहीं, ते या लेखास नांवें ठेवतीलच. धर्म म्हणजे काय कळत नाहीं, लोकांनीं सांगितला असतां समजण्याची अक्कल नाहीं, शास्त्रवचनाची एकहि पंक्ति लागत नाहीं, आणि खुद्द शंकराचार्यांच्या अधिका-ऱ्यांनीं दिलेला निकाल ज्यांना मान्य होत नाहीं, त्यांनीं धर्माच्या बाबतींत लोकाग्रणीत्व मिळवावें, हें दुर्भाग्य आहे. कोणाचे इष्टमित्र दारुबाज असले, कोणाच्या येथें शूद्र पण्य स्त्रियांस विश्रान्तिस्थान मिळालें, अथवा ज्यांना निष्कृति नाहीं असले भयंकर गुन्हे कोणाच्या येथें घडले, तरीहि ज्यांना प्रतिष्ठितपणें समाजांत वावरतां येतें, त्यांनीं शास्त्रशून्यत्वाचेंच भूषण मानून, पूर्वापार धर्माचे आपण संरक्षक आहोंत असें सोंग आणावें, हें लज्जास्पद होय."

बाळासाहेब नातूंना स्वतः शास्त्र कळत नव्हतें. पण भाऊशास्त्री लेल्यांसारखे

कांहीं चिकित्सक 'पुणें–वैभवां'तून टिळकांच्या शास्त्रार्थांवर टीका एकसारखी करीत होते. 'सुबोधपत्रिका' 'जगद्धितेच्छु' वगैरे पत्रकारहि आतां याच दंगलींत सामील झाले होते. 'सुबोधपत्रिकेनें' शास्त्रार्थांची उठाठेव करणें, म्हणजे एका ग्राम्य म्हणीप्रमाणें विधवेनें कुंकवाची उठाठेव करण्यापैकींच होतें! लहानसहान पत्रें या वादांत पडत याचें कारण यावेळीं शास्त्रार्थ न सांगेल तो पापी असें होऊन राहिलें होतें. व लुंगे सुंगे अप्रसिद्ध लोकहि इकडून तिकडून मिळविलेलें एकाद्या शास्त्रवचनाचें मोरपीस तरवारीप्रमाणें परजूं लागत. रानड्यांनीं प्रायश्चित्त घेतलें एवढ्याकारितां गोपाळराव गोखले, वासुदेवराव जोशी वगैरे मंडळीच्या गळ्यांत ते प्रायश्चित्त घेईनात म्हणून सुधारक–अग्रणीत्वाची माळ कित्येक घालूं लागले. उलट रा. ब. चिंतामणराव भटांसारखे सुधारक म्हणूं लागले कीं, प्रो. गोखले ह्यांच्यासारखे दहापांच लोक समाजांतून बाहेर पडले तर त्यापासून समाजाचें पाऊल पुढें पडेल अशी आशाहि नाहीं. प्रायश्चित्तप्रकरणीं घरीं नवराबायकोंत झालेलीं बोलणीं वर्तमानपत्रांतून तिऱ्हाईत प्रसिद्ध करूं लागले. गांवांतील शुक्लकृष्णांचा बखेडा अधिकच माजला. कांहींच्या घरच्या जेवणावळी बंद पडल्या व कांहींच्या घरीं जेवणावळी दारें लावून गुप्तपणें होऊं लागल्या. नवीन लग्नें ठरवितांना निषिद्ध गोत्राप्रमाणें कृष्णपक्षाचा पदर कोठें चुकून लागतो कीं काय हें शुक्लपक्षीयांना डोळ्यांत तेल घालून पहावें लागे. कित्येक शुक्लपक्षीयांनीं संसर्गराक्षसाच्या भीतीमुळें घरच्या सासुरवासणी व माहेरवासणी यांना माहेरीं किंवा सासरीं पाठविण्याचें टाळतां येईल तितकें टाळलें. पुण्यांत लाख वस्ती असतां बेचाळिसांना इतिहासप्रसिद्ध महत्त्व आलें व बहिष्कृत म्हणून घेण्यास फारशी लाज न वाटतां पुष्कळ कृष्णपक्षीय लोक तें भूषणच म्हणून मिरवीत.

सर्वांत तारांबळ व तिरपीट उडाली पुण्यांतील भिक्षुकांची. पूर्वीं त्यांचा एक अड्डा असे, ते आतां दोन झाले. भिक्षुकराज्यांत धार्मिक राजकारणाचा संचार होऊन दर्भे फौजदार व पळींपंचपात्रीवाले गुप्तपोलीस नेमण्यांत आले! खरें अराजक म्हणजे काय असतें ह्याचा लोकांना अनुभव येऊं लागला. बाळासाहेब नातू वगैरे ग्रामणी असें घेऊन बसले कीं, शंकराचार्यांच्याकडे निकालाचा अधिकार खरा, पण त्यांनीं दिलेला निकाल सशास्त्र किंवा अशास्त्र हें ठरविणार पुण्यांतील ब्रह्मवृंद. आणि तें शास्त्रसुद्धां आम्ही म्हणूं तेंच खरें. केसरी लिहितो,

'मोरशास्त्री साठे, त्रिंबकशास्त्री शालिग्राम, असलीं विद्वद्रत्नें मूर्ख ठरून, आधुनिक पंचांगविके, खर्डेघाशे, विकटोपर्यंत अध्ययन करून सर्वज्ञत्वाचा आव घालणारे षड्शास्त्री, वकील हेच जेथें वेदशास्त्रज्ञ आणि महापंडित मानले जातात, असल्या 'ज्ञानलवदुर्विदग्धां' ची फारशी मातब्बरी नाहीं. पुण्याच्या ग्रामण्याचा निकाल शंकराचार्यांनीं दिला; व बाहेरगांवीं तो मान्य झाला. पण पुण्यांतील वादींना तेवढा तो मान्य नाहीं. रानड्यांसारखे एवढे सुधारक, त्यांनीं शंकराचार्यांना मान लवविली; आणि बाळासाहेब नातूंसारखे धर्माभिमानी म्हणविणारे, ते कृतीनें आचार्यपीठाचा नाश करूं लागले. खुद्द शंकराचार्यंच बहिष्कृत होण्याची पाळी आली. शिवाय पुण्यांतील या भांडणामुळें सगळेंच सार्वजनिक काम बसल्यासारखें झालें. या सुमारास पुण्यास ए. ओ. ह्यूमसाहेब आले. त्यांच्या सत्कारसमारंभांतहि बेकी दिसून आली. शेवटीं गांवांतील लोकांनीं त्रासून जाऊन हा गोंधळ मोडण्याकरितां शंकराचार्यांकडे अर्ज केला. तेव्हां श्रींनीं धर्माभिमानी वादी मंडळीस लिहिलें कीं, "तुमचें काय म्हणणें असेल तें समक्ष आम्हांस कळवावें. गांवांत बखेडा माजवूं नये."

दरम्यान—टिळकआगरकरांच्या दरम्यान—एक व्यक्तिविषयक झटपट झाली. ता. १४ नोव्हेंबर १८९२ च्या सुधारकांत टिळकांवर अशी टीका आली कीं, टिळक हे वटवाघुळासारखे आहेत. त्यांना धर्माभिमानी आपल्यांत घेत नाहींत, व ते एका अर्थानें खरोखर सुधारक असतां सुधारकांच्या पंक्तींत उघडपणें जाऊन बसण्याला कचरतात. या टीकेला उत्तर सोपें होतें. कोणत्याहि बाबतींत पक्ष असे दोनच कां असावे ! मताच्या सूक्ष्मतेप्रमाणें तीन किंवा अधिकही पक्ष असूं शकतील; व ज्याला आपल्या स्वतंत्र विचाराचें समर्थन युक्तिवादानें करण्याची धमक असेल त्यानें अमुकच दोन पक्षांपैकीं कोणाकडे तरी असलेंच पाहिजे असें नाहीं. त्याचा पक्षहि वेगळाच होऊं शकेल. पण वरील टीका करतांना आगरकरांनीं मध्येंच एक वाक्य असें घुसडून दिलें होतें कीं, धर्माभिमानी म्हणविणारे टिळक ख्रिस्त्याच्या हातचा चहा घेतात एवढेंच नव्हे, तर स्टेशनावरील मुसलमान किंवा पोर्तुगीज मेसमन्च्या हातचा भात खाण्यास ते मागें घेत नाहींत. असें असतां, ग्रामण्याची उगाच उठाठेव प्रतिवादीच्या बाजूनें त्यांनीं चालविली आहे. या आरोपाला २२ नोव्हेंबर १८९२ च्या केसरींत टिळकांनीं स्पष्ट नकारार्थी उत्तर दिलें तरी आगरकरांचा आग्रह सुटेना. ऐकीव गोष्टीवर

सर्वस्वीं अवलंबून राहून कोणास बेअब्रूकारक अशीं विधानें वर्तमानपत्रांत प्रसिद्ध करूं नयेत, कारण प्रसंग आल्यास मोठीं माणसें सुद्धां पुढें येऊन पुरावा देण्यास कचरतात, किंवा पुरावा खोटा ठरतो, या गोष्टींची अद्दल आगरकरांना पूर्वीं घडली होती; व आपल्या व्यवसायबंधूंना त्यांनीं आढ्यतेनें उपदेशहि केला होता. पण पक्षांधतेमुळें या वेळीं स्वतः आगरकरांनाच या उपदेशाचा विसर पडला. ज्यांच्या आधारावर आगरकरांनीं मुसलमानाच्या हातचा भात टिळकांनीं स्टेशनावर खाल्ल्याचें विधान केलें, त्यांनीं खरें खोटें करण्याची वेळ आली तेव्हां आगरकरांना दगा दिला. तरीहि ते आपलें विधान परत घेईनात.

शेवटीं कोर्टांत फिर्याद करण्यापर्यंत प्रसंग आला. फिर्याद लिहून झाली व दोन प्रहरीं ती कोर्टांत गुदरणार इतक्यांत सकाळीं माधवराव रानडे स्वतः होऊन टिळकांच्या घरीं गेले, व तुम्ही फिर्याद दाखल करूं नका असें म्हणूं लागले. टिळक म्हणाले, "ठीक आहे. त्यालाहि माझी तयारी आहे. पण आगरकरांनीं आपला आरोप परत घेतला पाहिजे." याला रानडे कबूल झाले, कारण आरोप खोटा ही गोष्ट रानड्यांना खासगी चौकशींत कळून आली होती. अखेर, ता.४ डिसेंबरच्या सुधारकांत आगरकरांनीं टिळकांची माफी मागितली. बेअब्रूच्या खटल्यांत माफी मागण्याचा आगरकरांवर हा दुसरा प्रसंग. पहिल्या प्रसंगीं माफी मागूनहि त्यांना शिक्षा भोगावी लागली, या खेपेस माफी मागितल्यानें ती वांचली इतकाच फरक. पण कांहीं झालें तरी आगरकर डौलदार लिहिण्यांत मोठे हौशी खरे. टिळकांची माफी मागतांनाहि त्यांनीं त्या लेखावर "बोलणें फोल झालें" असा मथळा घातला होता. रानड्यांकडून टिळकांनीं कबूल करून घेतलेल्या माफीच्या अटींत मथळ्याचें हें कलम खास नव्हतें. पण लिहिणारा गडीच हौशी. टिळकांनाहि या मथळ्याचा दुसरा चरण येत होता. त्यांनीं लिहिलें, "बोलणें फोल झालें" एवढेंच नव्हे तर 'डोलणेंहि वांया गेलें.' टिळक लिहितात, "टांका आगळे हवे तसे चार शब्द लिहिण्याची केसरीच्या माजी एडिटरांची संवय त्यांच्या नवीन आश्रमांत तरी 'सुधारेल' अशी आम्हांस उमेद होती; पण पळस कोठेंहि गेला तरी त्यास पानें तीनच अशी जी पुरातन म्हण आहे तिची सत्यता या प्रकारावरून अधिकच प्रत्ययास येते."

पण आगरकरांनींहि, घसरतां घसरतां, माफीच्या लेखांतच टिळकांना एक कोंपरखळी मारली होती. त्यांनीं असें लिहिलें होतें कीं, "टिळकांनीं स्टेशनावर

मेसमनच्या हातचा भात खाल्ला ही गोष्ट असिद्ध म्हणून परत घेतली, पण खिस्त्याच्या हातचा चहा पिणें व मुसलमानाच्या हातचा भात खाणें, ह्यांत फार अंतर असल्याचा जो बहाणा टिळक करतात, त्यांत मात्र फारसा अर्थ नाहीं. आम्ही तरी तीं दोन्हीं कृत्यें धर्मदृष्ट्या सारखींच समजतों." यावर टिळकांनीं दिलेलें उत्तर मोठें मासलेवाईक आहे. ते लिहितात "रसायनरीत्या कोळसा व हिरा एकच म्हणून लोकांच्या हिऱ्याचा कोळशाच्या बुद्धीनें जर कोणी अपहार करूं पाहील, अगर स्वपरस्त्रीचा मला भेद वाटत नाहीं म्हणून परस्त्रीचा अभिलाष करील, तर तो लोकसमाज व कायदा ह्या दोहोंच्याहि दृष्टीनें सारखाच गुन्हेगार होईल. आपण गोमूत्र, गोमय, व गाईचें दूध खातों तर गाय खाण्यास कोणती हरकत आहे ? ही जुनी कोटीहि अशाच प्रकारची आहे." कोटीनं कोटी उडविण्यांत टिळकांइतका हजरजबाबी मनुष्य क्वचितच आढळेल.

पुण्यांतील ग्रामण्याचा बखेडा मोडण्याकरितां, खुद्द श्रींनीं वादींना समक्ष येऊन आपलें म्हणणें कळवा, असें लिहिल्याचें वर सांगितलेंच आहे. त्याप्रमाणें वादी पक्षाची मंडळी १६ डिसेंबर १८९२ रोजीं कुरुंदवाडास श्रींकडे गेली. लगेच दुसऱ्या दिवशीं रा. ब. रानडेपक्षातर्फे राघोपंत नगरकर वकील जाऊन पोहोंचले व स्वतः टिळकहि ता. १८ रोजीं तेथें पोहोंचले. पण टिळक एकटे गेले नाहींत, तर ग्रामण्य कमिशनचा निकाल आम्हांस मान्य आहे असें म्हणणाऱ्या पांच पन्नास गृहस्थांचें सैन्य बरोबर घेऊन गेले. यावेळीं श्रींचे कारभारी भडकमकर हे होते आणि पूर्वी कमिशनच्या शास्त्र्यांना प्रतिवादी पक्षानें सामील करून घेतल्याचा संशय जसा वादी पक्षास आला होता, तसाच यावेळीं श्रींच्या कारभाऱ्यांना वादी पक्षानें फितूर करून घेतल्याचा संशय प्रतिवादींना आला होता. टिळक हे विद्वान् व मोठे पुढारी म्हणून श्रींच्या दरबारीं जसा त्यांना मान, तसाच बाळासाहेब नातू प्रभृति हे बोलून चालून धर्माभिमानी तेव्हां त्यांनाहि मान कां नसावा ? व्यंकटशास्त्री निपाणीकर न्यायगुरु व बिंदुमाधवशास्त्री हे सर्वधर्माधिकारी, यांना टिळकांनीं वश करून घेतलें, तर आपण मुख्य कारभाऱ्यालाच वश करून घेऊं म्हणजे झालें, असा विचार वादीपक्षानें केला असावा. ता. १८ रोजीं सायंकाळीं सभेला सुरवात झाली. याहि वेळीं श्री स्वतः हजर नव्हते. त्यांनीं आपलें प्रतिनिधित्व, म्हणजे वादाची व्यवस्था लावण्याचें काम, कुरुंदवाडचे अधिपति बापुसाहेब व बाळासाहेब कुरुंदवाडकर यांजकडे सोंपवून त्यांना सर्व प्रकरणाबरोबर आपला अभिप्राय पाठविण्यास सांगितलें होतें.

प्रथम नगरकरांनीं कारभाऱ्यांविरुद्ध प्राथमिक स्वरूपाच्या वकिली तक्रारी केल्यावर, टिळकांनीं प्रतिवादीचें म्हणणें सविस्तर मांडलें. तें असें कीं, "श्रींना वाटेल तर अझूनहि तिऱ्हाईत विद्वान् पंच नेमून निर्णय व्हावा. व पंचांसमोर नुसता कागदीच नव्हे तर तोंडीसुद्धां पुरावा व चर्चा व्हावी." नंतर लेखी चर्चेस सुरवात झाली. जाति मोडण्याच्या उद्देशानें चहासेवन हा मुद्दा असून शिवाय पूर्वीच्या कमिशनचा निकाल पक्षपाताचा व अन्यायाचा होता कीं काय हाहि एक मुद्दा होता. बिस्किटें कोणीं खाल्ल्याचा पुरावा नसतां, तीं टेबलावर होतीं एवढ्यावरून तीं खाल्लीं असें अनुमान करावें असाहि एक मुद्दा बाळासाहेब नातूंनीं काढला. त्याला टिळकांनीं उत्तर दिलें कीं, "स्वतः बाळासाहेब नातू हे गणेशखिंडींत गार्डन पार्टीला जातात, तेव्हां तेथें बिस्किटेंच काय पण दारूहि ठेवलेली असते; यावरून नातू हे दारू पितात असें अनुमान निघेल व ते दारू प्यायले नाहींत असें नातूंनीं शाबीत करावें लागेल. पण तें बरोबर होणार नाहीं तसेंच हेंहि." रावसाहेब कानिटकर यांस पूर्वीच्या निकालास अनुसरून वादीपक्षानें प्रायश्चित्त दिलें असतां, तो निकाल मान्य नाहीं असें त्यांना आतां म्हणतां येत नाहीं; तें एस्टॉपेल झालें, असेंहि टिळकांनीं सांगितलें व बरोबर नेलेला वासुदेवभट काळे—वादी पक्षातलांच एक भिक्षुक—यांस पुढें करून त्याची प्रतिज्ञेवर जबानी घेऊन वरीलप्रमाणें सिद्ध केलें. तेव्हां उभयतां श्रीमंतांची वादीपक्षाच्या दुराग्रहाविषयीं खात्री होऊन त्यांनीं उभयपक्षांस विनंति केली कीं, दोघेहि सामोपचारानें थोडेथोडे मागें घेऊन आजच्या आज हा वाद मिटविण्याची कृपा करा व उभयपक्षाची मंडळी आमच्या पंक्तीस एकत्र बसून साखरभात खाऊन जा. पण बाळासाहेब नातू मोठे श्रीमंत असले तरी साखरभात स्वतः खाण्याची किंवा दुसऱ्यास खाऊं घालण्याची लजत त्यांस फारशी नव्हती. म्हणून वादीपक्षानें ही विनंति अमान्य केली. प्रायश्चित्तें चुकीचीं कशीं आहेत, हें बाळासाहेब सांगेनात; व प्रायश्चित्तांचा निकाल मान्यहि करीनात. 'वादीपक्ष आपलें डोकें पुण्यास विसरून कुरुंदवाडास गेला होता. मग तो काय बोलणार!' असा एक टोला केसरींत दिलेला आढळतो. मग त्याचा अर्थ काय असेल तो असो. तात्पर्य, पुण्यांतील सामाजिक अराजकता मोडण्याचा हाहि प्रयत्न असाच फुकट गेला. कुरुंदवाडकरांनीं आम्ही आपला अभिप्राय श्रींस कळवितों, व प्रायश्चित्तांचा

निकाल अशास्त्र आहे अशी लेखी तक्रार वादी–पक्षाकडून आल्यास तिची प्रत तुम्हांस देऊं, असें प्रतिवादीस कळविलें व उभयपक्षीय लोक बहुधा गेले तसेच पुण्यास परत आले.

पुढें उभयतां कुरुंवाडकरांनीं आपले अभिप्राय श्रींकडे पाठविले. पैकीं श्रीमंत बापुसाहेब यांनीं असा अभिप्राय दिला कीं, "कमिशननें जे लोक प्रतिवादींतून कमी केले व ज्यांचीं प्रायश्चित्तें ब्रह्मवृंदांकडून झालीं त्यांबद्दल कांहींच म्हणावयाचें नाहीं, पण टिळकप्रभृति अकरा असामींनीं चहा घेतल्याचें सिद्ध होत आहे. चार कबूल करीत आहेत व इतर पंधरांवर चहा व बिस्किटें सेवन केल्याचा संभवनीय अपवाद दोषारोप लागूं पडतो. संशयाचा फायदा आरोपीस द्यावा, हा नियम एरवींच्या व्यवहारांत ठीक असेल पण धर्मांत तो लागूं नाहीं. संशयाबद्दलहि धर्मांत प्रायश्चित्त आहे. याकरितां संशयाचीं नवीन प्रायश्चित्तें व कमिशननें दिलेलीं जुनीं प्रायश्चित्तें याचा विचार श्रींनीं शास्त्री सभेकडून करवावा. तसेंच या प्रकरणाचा अखेर निकाल लागण्यापूर्वी संसर्गी लोकांना प्रायश्चित्त नाहीं असें श्रींनीं ठरविलें तें बरोबर नाहीं." बाळासाहेब कुरुंदवाडकर यांचा अभिप्राय थोडा वेगळा पडला. तो असा होता कीं, "थोर विद्वान् लोकांनीं धर्मविरुद्ध कर्म करणें हें त्यांना कमीपणा आणणारें आहे. तरी पूर्वीं दिलेलीं प्रायश्चित्तें योग्य झालीं अशी श्रींची खात्री झाली असेल तर पुन्हां नवीन देण्याचें कारण नाहीं. शिवाय कालमानाप्रमाणें जें योग्य दिसेल तें केलें पाहिजे." या अभिप्रायानें श्री फिरून बुचकळ्यांत पडले, असें दिसतें. तिसरे पंच माधवराव भडकमकर कारभारी, पण त्यांचा अभिप्राय मात्र सर्वस्वीं वादीपक्षाला अनुकूल; यामुळें श्रींकडून अखेर निकाल कांहींच लागेना. ज्या अनेक शास्त्र्यांकडून अभिप्राय मागवले, त्यांचा निष्कर्ष बाळासाहेब नातू यांनीं असा प्रसिद्ध केला कीं, चहा पिणारांनीं प्रत्यक्ष क्षौरपूर्वक प्रायश्चित्तें नवीं केलीं पाहिजेत व विकल्प असेल तर डोक्याचें वपन न झालें तरी चालेल, पण मुखावरील श्मश्रूंचें झालेंच पाहिजे. पण श्रींच्या दरबारीं टिळकांनींहि थोडी किल्ली फिरविली होती असें दिसतें. वादीपक्षाकडून श्रींकडे वरचेवर तगादा जाई कीं, त्रिवर्ग अधिकाऱ्यांच्या अभिप्रायासह श्रींचा ठराव लवकर प्रसिद्ध व्हावा. श्रींच्या मनांत हें प्रकरण कसें तरी संपवून घ्यावें असें होतें. पण कारभारी भडकमकर यांनीं 'श्रींनीं योजलेला ठराव योग्य नाहीं, प्रतिवादी

हे पश्चात्ताप कबूल करतील तरच प्रायश्चित्तार्ह आहेत, प्रायश्चित्तें द्याव-यांचीं तर सक्षौर दिलीं पाहिजेत, टिळकांचें क्षेत्राच्या ठिकाणीं झालेलें प्रायश्चित्त या ठिकाणीं जमेस धरतां येत नाहीं,' वगैरे अभिप्राय श्रींना ठरवून कळविले; व शेवटीं असेंहि लिहिलें कीं, 'श्रींचीं अनुमानें चुकीचीं व तद्दूषित ठराव भयंकर आहे. व याउप्पर श्रींचा ठराव, जो पूर्वीच्या ठरावाशीं विसंगत आहे, तोच मीं प्रसिद्ध करावा अशी श्रींची आज्ञा होईल तर ज्या ठरावानें मजवर, व श्रींवर व संस्थानावर जगाचा दोष येणार व शास्त्रविरुद्ध वर्तन होणार तो प्रसिद्ध कर-ण्याची जबाबदारी आपले शिरावर घेण्यापेक्षां मी चाकरीचा राजीनामा देईन.'

तात्पर्य, वादी, प्रतिवादी, पंच व श्रींचे कारभारी ह्या सर्वांना शास्त्र कळत होतें; आणि ज्याला शास्त्र कळत नव्हतें म्हणावयाचें, अशी व्यक्ति फक्त एकच व ती खुद्द श्री, असें ठरलें! ही श्रींची शोभा! कारभारी श्रींना लिहितात "बार अंक पंचावन्नाच्या आज्ञापत्राविरुद्ध बार अंक एक्यायशींचें आज्ञापत्र आहे. म्हणून मी तें प्रसिद्ध करीत नाहीं." पण पंचावनचें आज्ञापत्र ज्या श्रींनीं काढलें, त्यांनींच एक्यायशींचें! अशा रीतीनें प्रतिवादींनीं श्रींना संभाळून धरलें; तर वादींनीं त्यांचे कारभारी संभाळून धरले; आणि यजमान व कारभारी ह्यांच्या तंट्यांत हें ग्रामण्यप्रकरण पुढें अनंत काल असेंच भिजत पडलें. या सर्व प्रकरणांत बाळासाहेब नातू यांचा रोष टिळकांच्या मिशांवर कितपत होता हें लोकांना काय माहीत? उलट त्यांच्या नजरेला जें पडत असे, ते असें कीं, टिळकांच्या मिशा अखेरपर्यंत शाबूत राहिल्या व त्यांचे स्नेही बाळासाहेब नातू ह्यांचा मुखश्मश्रू मात्र महिना पंधरा दिवसांनीं खर्ची पडे! अशा रीतीनें हें प्रकरण दोन वर्षें निकरानें चालून शेवटीं अराजकतेच्या रसायनांत विरून गेलें. वादी-पक्षाला शास्त्री लोकांच्या अभिप्रायाची बळकटी पुष्कळ होती यांत शंका नाहीं. पण अखेर शंकराचार्यांचा अधिकार न जुमानतां ज्यांनीं ग्रामण्य झिडकारलें, ते प्रायश्चित्ताशिवाय तसेच राहिले; व कमिशनच्या निकालानुसार ज्या ज्या प्रति-वादींनीं जीं जीं प्रायश्चित्तें एकदां केलीं, तींच कायम राहिलीं. फिरून नवीं झालीं नाहींत. सर्वसाधारण लोकसमाज हळू हळू हें प्रकरण विसरून गेला. ग्रामण्य चालू असतांना उत्पन्न झालेले बंध आपोआप ढिले पडले. स्नेही सोबती एकत्र बसून जेऊन खाऊन वरती ग्रामण्याच्या गोष्टी तोंडीं लावूं लागले. बिचाऱ्या माहेरवासणी सासुरवासणींचा त्रास चुकला. फार काय पण, पुढें

लवकरच स्वतः टिळक व बाळासाहेब नातू हेहि हरएक सार्वजनिक बाबतींत ग्रामण्याच्या गोष्टी न काढतां सहकारिता करूं लागले !

१८९५ सालीं राष्ट्रीय सभा व सामाजिक परिषद् या वादांत हे दोघेहि एक बाजूस होऊन सुधारकांशीं लढले. परंतु भांडणांत तहान लागली तरी यापुढें ते कधीं एकमेकांच्या घरीं पाणीहि प्यायले नाहींत! ता. १३ एप्रिल सन १९०० रोजीं टिळकांच्या घरीं वसंतपूजेचा समारंभ झाला. त्याप्रसंगीं रीतीप्रमाणें बाळासाहेब नातूंना आमंत्रण झालें. दोघेहि तुरुंगांतून सुटून आले असून राजकारणांत पूर्वींहून अधिक एकजीव झाले होते. तरी मुद्याची गोष्ट निघतांच टिळकांना पत्र पाठवून नातूंनीं खालील रोकडे प्रश्न विचारिलेचः— "मिशन हाऊसमध्यें चहा पिणें, व आपणां उभयतांवर जीं संकटें अलीकडे आलीं त्या कामांत आपल्या स्वतःस भोजनाचा वगैरे संसर्ग जाहला, या दोन्ही दोषांस सक्षौर शास्त्रोक्त प्रायश्चित्त पाहिजे असें आपण मानतां काय? मानीत असल्यास आपण त्याबद्दल येथें प्रायश्चित्त न घेतां तीर्थाचे ठिकाणीं जाऊन जें प्रायश्चित घेतलें त्यांत या दोन्ही दोषांबद्दल प्रायश्चित्त आपण केलें आहे काय? सदरहूबद्दल उत्तर ताबडतोब यावें अशी विनंति आहे." त्यावर टिळकांनींहि तसेंच सडेतोड उत्तर दिलें. "आपलें आतांच पत्र आलें तें पावलें. जी हकीकत घडली आहे ती आपणांस विदितच आहे. माझ्याकडे आंत बाहेर दोन प्रकार नसतात. याउप्पर आपणांस मर्जीस वाटेल तशी तजवीज करावी." जगांत मनुष्याला एकेक गोष्ट प्रिय असते. ती त्याचा जन्म गेला तरी जात नाहीं. टिळक व नातू यांचा स्नेह आजन्म टिकला. पण नातूंनीं टिळकांना एका गोष्टीची बहाली कधींहि केली नाहीं. ती त्यांच्या मुखश्मश्रूंची!

पंचहौद मिशनमध्यें पुरुषांबरोबर सुमारें दहा बारा बायकाहि गेल्या होत्या. त्यांत श्रीमती रमाबाई रानडे, श्री. काशीबाई कानिटकर, रा० ब. भिडे यांची सून वगैरे होत्या. त्यांच्यापुढें झनाना मिशनमधील ख्रिस्ती बायांनीं चहाचे पेले आणून ठेविले. पण त्या सर्वांनीं तो घेण्याचें नाकारिलें. रमाबाईसाहेबांनीं 'आमच्या आयुष्यांतील कांहीं आठवणी' या पुस्तकांत या प्रकरणीं एक भाग लिहिला आहे. त्यांत प्रस्तुत विषयावर कांहीं अस्सल प्रत्यंतर-पुरावा मिळतो. मिशन हाउसमधील चहापार्टीनंतर लौकरच रा० ब० रानडे यांच्या घरीं एक मेजवानी झाली. तिला चाळीस पंचेचाळीस ब्राह्मण मंडळी असून, डॉ. विश्राम, रा० ब० नारायणभाई

दांडेकर, रा. ब. मानकर वगैरे चारदोन ब्राह्मणेतर मंडळीहि होती. कालिमूर्ति गोपाळराव जोशी हेहि या मेजवानीस हजर होते. रानड्यांच्या घरची पंगत, तींत ब्राह्मण ब्राह्मणेतर हा भेद कोण पाळणार ? सर्व मिळून मिसळून बसले होते. गोपाळरावांना आगींत तेल ओतण्याला हें एक साधन आयतेंच मिळालें, त्यांनीं या पंक्तीचा थेट नकाशा काढून, कोण कोठें कोणाजवळ जेवावयास बसले होते व ब्राह्मणेतरांबरोबर जेवल्यानें इतर सगळे ब्राह्मण कसे बाटले, याची माहिती दुसरेच दिवशीं पुणेंवैभवांत सविस्तर छापली ! रानडे यांची गोष्ट या बाबतींत टिळकांहून वेगळी होती. आधीं ते बोलून चालून सुधारक. त्यांच्यासंबंधानें मिशन हाउसमध्यें चहा घेतल्याची बातमी प्रसिद्ध झाली तरी त्यांचें कोण काय करणार ! धर्माभिमानी लोकांनीं त्यांना आधींच बाट्ये म्हणून बनवून ठेविलेले. वास्तविक या प्रसंगीं त्यांनीं चहाचा पेला तोंडालासुद्धां लावला नव्हता. ही गोष्ट त्यांनीं प्रसिद्ध केली असती तर त्यांच्या शब्दावर लोकांनीं विश्वास ठेवला असता व त्यांच्या मागें कोणी लागलेंहि नसतें. रानड्यांनीं प्रायश्चित्ताचा कांहीं तोडगा करावयाचें मनांत आणलें असतें तर त्यांना ती गोष्ट फार सोपी होती; कारण वासुदेवशास्त्री अभ्यंकर व श्रीपतिबोवा भिंगारकर हे बडे भिक्षुक त्यांचे मोठे ऋणानुबंधी, शिवाय घरीं कायमचे पुरोहित, पुराणिक वगैरे आश्रित होतेच. तसेच आणखी दोन वैदिक ब्राह्मण सालीना १०० रु. देऊन कायमचे घरीं ठेवले होते. हेतु हा कीं, ग्रामण्यासारख्या अडचणी उपस्थित झाल्या तरी, स्वतःला काय पण आपल्या पक्षांतील इतर मंडळींनाहि, वेळीं अवेळीं अडचण पडूं नये. अशा गृहस्थांपैकीं कोणाच्याहि घरीं होमहवनादि संस्कार, व्रतेंवैकल्यें किंवा लग्नमुंजी निघाल्या म्हणजे या ब्राह्मणांनीं त्याजकडे जाऊन बिनबोभाट कार्य उरकून द्यावें असा परिपाठ असे. अशी स्थिति असल्यामुळें स्वतः रानड्यांना प्रायश्चित्त घेण्याचें फारसें कारण नव्हतें. घरीं त्यांची वडील बहीण मोठी कर्मनिष्ठ होती. पण घरचे धार्मिक व्यवहार चालविण्याला वर सांगितल्याप्रमाणें ब्राह्मण मंडळींची सेना केव्हांहि सिद्ध असल्यामुळें अक्कांना कुरकुर करण्यास कांहीं जागा नव्हती. पण सुधारक पक्षांतील रानडे काय किंवा दुसऱ्या पक्षांतील टिळक वगैरे काय, यांच्या एकट्यापुरता हा प्रश्न नव्हता. त्यांच्याबरोबर त्यांची स्नेही मंडळी या संकटांत सांपडलेली ती सर्वच सारख्या ऐपतीची नव्हती. व त्यांच्या घरची बायकामंडळी तर या ग्रामण्यानें अधिक नडलेली.

किरकोळ पूजा अर्चा वगैरे नडल्या तर त्याचा जाच पुरुषांना होत नाहीं फक्त बायकांनाच होतो. पण लग्नकार्य वगैरेंचा संबंध फक्त स्त्रियांपुरता येत नसून, त्या गोष्टी घरच्या पुरुषांनाहि नडविणाऱ्या असतात.

ज्याला धर्मकृत्य कोणचेंहि करावयाचें नाहीं, किंवा ज्याला आपल्या घरीं चार माणसें जेवणाखाण्याला बोलवावयाचीं नसतात, त्याला बहिष्कार मुळींच जाणवत नाहीं. जन्मच्या जन्म अशा रीतीनें स्वयंबहिष्कृत स्थितींत काढलेल्या गृहस्थांचीं उदाहरणें आम्हास माहीतहि आहेत. पण ज्यांचा प्रकार असा नाहीं, त्यांना बहिष्कार जाणवण्याचे प्रसंग केव्हां तरी येतातच. संपन्न व सुशिक्षित मनुष्य हे प्रसंगविशेषीं प्रयत्नानें निस्तरूं शकतो व न निस्तरले तर एक प्रकारच्या गमतीनें ते तो सोसतो. पण गरीब व अशिक्षित यांचे हाल होतात. संघांत राहणें हीच मनुष्याची शक्ति व हेंच त्याचें सुख. 'Man is a gregarious animal' हें जर खरें तर बहिष्कृत होणें त्याचें संकट व हेंच त्याचें दुःख असें म्हणण्यास काय हरकत ? कित्येक जातींत पाणी व गुरगुडी तोडणें ही जवळ जवळ फांशीइतकी कडक शिक्षा ठरते. सुशिक्षितांनाहि बहिष्कार ही केवळ करमणूक होते असें मात्र नव्हे. स्वतः टिळकांना याचा अनुभव बराच आला, ते धार्मिक कृत्यें टाकून बसलेले नव्हते व चार लोकांनीं घरीं यावें जावें असाच त्यांचा स्वभाव असे. पण ग्रामण्य चालू होतें तोंपर्यंत त्यांना कांहीं लोकांच्या संगतीस व पंगतीस मुकावें लागलें. पण विशेष अडचण त्यांच्या घरीं १८९२ व १८९३ सालीं जीं दोन कार्यें झालीं तेव्हां अनुभवास आली. १८९२ सालीं त्यांचा थोरला मुलगा विश्वनाथ याचा व्रतबंध झाला. त्यावेळीं ब्राह्मण मिळेना. १८९३ सालीं त्यांच्या थोरल्या मुलीचा विवाह झाला. त्याहि वेळीं तीच अडचण ! या दुसऱ्या प्रसंगीं त्यांना व्याहि जर जुन्या मताचा मिळता तर पंचाईतच व्हावयाची. पण त्यांचे व्याहि बापूसाहेब केतकर हे स्वतः सुधारक व प्रार्थनासमाजिस्ट असल्यामुळें खुद्द व्याह्यांकडून येणारी अडचण टळलेली होती. या दोन्ही प्रसंगीं, पुण्यांत जो एक ठराविक उपाध्या बहिष्कारांत पडलेल्या लोकांकरितां तयार करून ठेवण्यांत आला होता, त्याच्याकडून टिळकांनीं आपलें याज्ञिक चालवून घेतलें. हा उपाध्या रानडे यांनीं घरचा आश्रित म्हणून संभाळला होता. त्याचा उपयोग कृष्णपक्षांतील लोकांस होई. पण याज्ञिक चालविणार ब्राह्मणापेक्षां स्वयंपाक करणाऱ्या ब्राह्मणाची अधिक अडचण कोणा-

सहि भासणार. टिळकांना हातांत पोथी घेऊन कोणतेंहि धर्मकृत्य स्वत: सहज चालवितां येण्यासारखें होतें; व ग्रामण्य जोरांत असतां एकदां त्यांनीं पोथीवरून घरची श्रावणी स्वतः चालविली होती. पण ही गोष्ट केवळ नमुन्यादाखल होती. स्वतः यजमानाला एक हात पोथीकडे अडवून लग्न किंवा मुंज असल्या मोठ्या संस्कारांतलें वैदिक कृत्य चालविणें अशक्य होय. एक वेळ तेंहि तो चालवील. पण समाराधनेच्या स्वयंपाकाचें काय ! टिळकांना होमापुरता किंवा स्वत:च्या जेवणापुरता भात शिजवितां आला असता. पण लग्न-मुंजीतलीं शेंकडों पानें कशीं जेवणार ? व विशेष गंमत ही कीं, पुण्यांत टिळकांना कसा तरी एक उपाध्या मिळाला तरी आचारी मात्र मिळेना ! कित्येक वेळां टिळकांच्या कुटुंबाला शेजारणी बायांकडून जिन्नस पान्नस करवून घ्यावे लागले; व त्यांच्या एका संस्थानिक मित्रानेंच बाहेरून जेव्हां आपले आचारी पुरवले तेव्हांच लग्न-मुंजीच्या समाराधना उठल्या.

मंगलकार्याची अक्षत कसबा पेठेंतल्या गणपतीच्या देवळींत बहिष्कृत टिळकांना नेऊं द्यावी कीं नाहा हाहि एक प्रश्न निघाला होता. व तेथें मात्र टिळकांनीं प्रत्यक्ष प्रतिकार करण्याचें ठरविलें होतें. ते अक्षतसमारंभ असा कधीं करीतच नसत. टांग्या-गाडींतून एक पुरुष, एक बायको, व तिसरा उपाध्या अशी मंडळी जाऊन आपणाकडून चिनचोभाट अक्षत देण्याची त्यांची चाल असे. पण टिळकांच्या घरची अक्षत तीन माणसांची म्हटली तरी तिचा वाजंत्र्याशिवाय बोभाटा हा व्हावयाचाच ! त्यांतूनहि ते यावेळीं बहिष्कृत असल्यानें त्यांच्या अक्षतीवर देवळांतल्या पुजाऱ्याकडून हटकून नजर राहावयाचीच ! पहिल्या कार्याच्या दिवशीं प्रश्न निघाला तेव्हां टिळकांनीं उपाध्याला सांगितलें कीं, संध्याकाळीं तुम्ही निमूटपणें अक्षत घेऊन गणपतीच्या देवळांत जा, व तुम्हाला कोणी हरकत केली तर जवळच मी आनंदोद्भव थिएटरांत सभेंत बसलों असेन तेथें येऊन मला सांगा, मग मी येतों व कोण हरकत करील तें पाहातों. पण देवळांत कोणी हकरत न केल्यानें तो प्रसंग टळला. लग्नकार्याप्रमाणें श्राद्धपक्षासहि अडचण येई. पण देवस्थानीं व पितृस्थानीं बसण्यास प्रत्यक्ष ब्राह्मण न बोलावतां, कैक दिवस टिळकांनीं चटावर श्राद्ध करून घेतलें. चटासारखा पवित्र, शुचिर्भूत, बिनबोलका, स्वयंपाकास नांवें न ठेवणारा, दक्षणा अधिक न मागणारा ब्राह्मण दुसरा कोणता

मिळणार ? पण चटाचे हे गुण चालता बोलता ब्राह्मण क्षण स्वीकारण्यास मिळे-नासा झाला म्हणजे कोणासहि आठवावयाचे !

पुरुषांच्या या नैमित्तिक अडचणी, व सासर माहेर करणाऱ्या मुलीं-बाळीं-मुळें घरच्या बायकांच्या अडचणी, यांच्याच योगानें अखेर प्रायश्चित्तांना तोंड लागलें. प्रथम वर्ष सहा महिने कोणी दाद दिली नाहीं, पण पुढें कांहीं कांहींचें निभेना. स्वतः टिळकांच्या अडचणी वर सांगितल्याच आहेत; व रानडेपक्षांतील मंडळींच्या अडचणीहि कांहीं कमी नव्हत्या. ती मंडळी रानड्यांच्याकडे येऊन हळू हळू आपली हकीकत सांगत व भीत भीत प्रायश्चित्तांचा प्रश्न काढीत; व म्हणत कीं " आमच्या बायका–मंडळींना विशेष त्रास झाला आहे. त्या म्हण-तात जे चहा प्यायले ते मोकळेच राहिले, आणि शिक्षा काय ती आमच्या मुलींना भोगावी लागत आहे. प्रत्येक सण आला कीं त्या असंतुष्ट असतात व त्यांच्या डोळ्यांला पाणी आल्याशिवाय राहात नाहीं. आज दोन वर्षांत गांवांत दिलेल्या आमच्या मुलींचें एकदांहि माहेरीं येणें झालें नाहीं. त्या कंटा-ळून वरचेवर निरोप पाठवतात; तें ऐकून आमच्या बायकामंडळींना फार वाईट वाटतें. " रानडे यांच्या आक्कांनीं एकदां त्यांना असें विचारिलें कीं, " तुम्ही स्वतः चहा घेतला नाहीं तर तसें प्रसिद्ध करून मोकळे कां होत नाहीं ? उगीच लोकांकडून दोष व अपवाद कां घेतां ? " त्यावर रानड्यांनीं उत्तर दिलें कीं, " असें कसें करितां येईल ? मी जर मंडळींतला आहें व त्यांच्यापैकींच एक आहें असें म्हणवितों, तर त्यांनीं जी काय गोष्ट केली ती मी केली नसली तरी केल्यासारखीच आहे. चहा पिणें किंवा न पिणें यांत कांहीं पापपुण्य आहे असें मला वाटत नाहीं. पण ज्या अडचणींत आपल्यामध्यें उठणारी बसणारी चार मंडळी गुंतली आहेत त्यांतून एकटे सुटून जाणें मला कधींच आवडणार नाहीं. येऊन जाऊन भिक्षुक मंडळीचीच अडचण ना ? तुम्हाला किती माणसें पाहिजेत तितक्यांची तजवीज होईल. या संबंधानें बराच खर्च ठेवावा लागेल त्याला कांहीं उपाय नाहीं. "

पण या कोटिक्रमानें त्यांच्या बहिणीचें समाधान झालें नाहीं. इतरांची ही अडचण त्यांच्या नजरेस येऊं लागून प्रायश्चित्ताचें काय करावें याचा रान-ड्यांना विचार पडूं लागला. १८९२ सालीं रावसाहेब गोविंदराव कानिटकर मुनसफ हे मे महिन्याच्या सुटींत घरीं आले व त्या सालीं त्यांच्या घरीं

दोन कार्येंहि व्हावयाचीं होतीं. तेव्हां त्यांचे वडील वासुदेव बापूजी ऊर्फ दादासाहेब कानिटकर हे गोविंदरावांना शंकराचार्यांच्या निकालाची वाट न पाहतां प्रायश्चित्त घेऊन गुंता मोडून टाकण्याविषयीं आग्रह करूं लागले. पण स्वतः गोविंदराव व त्यांचें कुटुंब काशीताई हीं ऐन उमेदींत असल्यामुळें त्यांचा तत्त्वाचा ताठरपणा कमी झाला नव्हता. ते रानड्यांकडे येऊन काय करावें म्हणून विचारूं लागले. तेव्हां तूर्तातूर्त तोड म्हणून रानड्यांनीं असें सांगितलें कीं, सुटींत तुम्ही सर्व मंडळी लोणावळ्यास येऊन आमच्याकडेच रहा म्हणजे झालें; व कानिटकरहि त्याप्रमाणें पुणें सोडून लोणावळ्यास राहावयास गेले. ही गोष्ट दादासाहेबांच्या मनाला फार लागली. ते मुलाला वरचेवर पत्रें लिहीत कीं, "तूं प्रायश्चित्त घेऊन घरीं ये व मला म्हातारपणीं संतुष्ट कर." अखेर गोविंदरावांनीं हीं पत्रें रानड्यांना दाखविलीं तेव्हां त्यांनीं असा निर्णय दिला कीं, "सर्व मानहानि व कमीपणा सोसूनहि तुम्ही आपल्या वडिलांना संतुष्ट केलें पाहिजे. हेंच तुमचें कर्तव्य होय." तेव्हां गोविंदरावांनीं उलट रानड्यांना खोडा असा घातला कीं, तुमच्याबरोबर आम्ही, तुम्ही प्रायश्चित्त घेणार नाहीं तर आम्हीं तरी कां घ्यावें ? आणि आम्ही घ्यावें असा तुमचा खरा सल्ला असेल तर तुम्हींहि आमच्याबरोबर घेतलें पाहिजे. याच सुमारास राघोपंत नगरकरांना पुढें करून पुण्यांतील रानडे पक्षाची आणखी दहा पंधरा मंडळी लोणावळ्यास येऊन त्यांनींहि असा आग्रह सुरू केला कीं, आम्हां सर्व मंडळीच्या सुटकेकरितां म्हणून कां होईना तुम्ही प्रायश्चित्त घेतलें पाहिजे. तेव्हां रानड्यांनीं सांगितलें कीं, "मी प्रायश्चित्त घेतल्यानें जर तुमची नड निघून जाते तर मी तें खुशाल घेईन, अडून बसणार नाहीं."

झालें, त्याप्रमाणें प्रायश्चित्ताचा दिवस ठरला, व नगरकरांनीं सर्व तयारी केल्यावर रानडे पुण्यास एक दिवस जाऊन प्रायश्चित्त घेऊन परत आले. या गोष्टीचे अनेक परिणाम झाले. आक्कांनीं दादांना धन्यवाद दिला. रमाबाईसाहेबांनीं मनांतून आपल्या भोळ्या व भिडस्त पतीला पुष्कळच नांवें ठेविलीं. आपल्या नवऱ्याची मानहानि होत आहे व तीहि इतर लोकांकरितां असें वाटून त्यांना रडें कोसळलें. सुधारकचमूंत अतिशय असंतोष व गवगवा होऊन कांहींनीं तर मुंबईच्या इंग्रजी वर्तमानपत्रांतून माधवरावजींवर उघड टीकाहि केली. पुढें एकदां रमाबाईनीं स्वतः उघड दोष देऊन रानड्यांना प्रायश्चित्त कां घेतलें

म्हणून विचारिलें. तेव्हां त्यांनीं सरळ उत्तर दिलें कीं, "तुला ही गोष्ट न विचारितां समजावयास पाहिजे होती. आपले मुली मुलगे लग्नाचे अडकले नव्हते व घरचीं धर्मकृत्येंहि यथास्थित चालू आहेत. अर्थात् मी प्रायश्चित्त केवळ दुसऱ्यांकरितां घेतलें. ही गोष्ट मी न सांगतांहि तुझ्या लक्षांत यावयास पाहिजे होती. मी जशी ही गोष्ट पूर्ण विचारांतीं केली तशीच विकारवश न होतां तूंही थोडा विचार करतीस तर तुला कळून आली असती." दुसऱ्याकरितां अंगिकारलेल्या या दोषाचें बक्षीस म्हणजे, दुसऱ्याला आपण सुखी केल्याची जाणीव हेंच होय; व हें बक्षीस स्वत: गोविंदराव कानिटकर प्रायश्चित्त घेऊन वडिलांना सुखी करून, हंसतमुख असे पुण्याहून लोणावळ्यास परत आले तेव्हां रानड्यांना मिळून चुकलें.

ती हकीगत वहिनीसाहेबांनीं मोठ्या गोड शब्दांनीं खालीलप्रमाणें वर्णिली आहे. "ते प्रायश्चित्त घेऊन लोणावळ्यास आले त्यावेळीं स्वतः व्हरांड्यांत एका आरामखुर्चीवर बसून, भावोजी वर्तमानपत्रें वाचीत होते तें ऐकणें चाललें होतें. सदर गृहस्थ पायरीजवळ आलेले पाहून व हंसून स्वतः त्यांना विचारलें कीं, 'कां कसें काय झालें!' त्याबरोबर ते लागलीच म्हणाले कीं, "आपण म्हटल्याप्रमाणेंच मला दाखला आला. वडिलांच्या खऱ्या प्रेमाचा व त्यामुळें होणाऱ्या सुखाचा अनुभव मला या वेळेस आला. प्रायश्चित्त घेऊन मी उठल्याबरोबर 'आतां वडिलांना नमस्कार करा' असें ब्राह्मणांनीं मला सांगितलें, म्हणून मी दादांच्याजवळ जाऊन नमस्कार करण्यास खालीं वांकलों व नमस्कार केला, तोंच दादांनीं मला पोटाशीं धरून अगदीं मिठी घातली आणि ते गहिंवरून म्हणाले कीं, 'इतक्या माणसांत तूं आज माझें तोंड उजळ केलेंस.' असें म्हणतांना त्यांच्या डोळ्यांतून पाणी येऊं लागलें व तें पाहून माझ्याहि डोळ्यांतून पाणी आल्यावांचून राहिलें नाहीं. यापूर्वीं दादा इतक्या प्रेमानें वागल्याचें किंवा त्यांच्या डोळ्यांतून अश्रु आल्याचें मी कधीं पाहिलें नव्हतें. अगदीं प्रायश्चित्त घेण्याच्या वेळेपर्यंत आपण करतों हें बरें नाहीं असें मलाहि वाटत होतें. पण ही दादांची वागणूक पाहून आपण केलें तें चांगलें केलें असें मला वाटलें."

रानड्यांच्या उलट टिळकांची हकीकत होती. ग्रामण्याची अडचण त्यांनाहि कशी जाणवत होती हें वर दिलेंच आहे. पण त्यांनीं जें प्रायश्चित्त घेतलें तें घरच्या किंवा कोणा बाहेरच्या मंडळीच्या आग्रहावरून नव्हे. रानड्यांप्रमाणें

टिळकांच्या प्रायश्चित्तावर त्यांचे कोणीहि स्नेही अडून राहिले नव्हते; व कोणी अडून बसले असले तरी त्यांच्या सोईकरितां मनानें मानलेली असली वैयक्तिक मानहानि टिळकांनीं कधींहि सोसली नसती. घरीं पहावें तों त्यांना आग्रह करील असें जबरदस्त माणूस कोणीच नव्हतें, टिळकांचें कुटुंब अगदीं जुन्या वळणां-तलें, व त्यांतूनहि अशिक्षित व भिडस्त. टिळकांच्या हट्टी स्वभावाची माहिती असल्यामुळें अमूक असें करा व तमूक असें करूं नका असें अडून बसून सांग ण्याची त्यांना कधींच संवय नव्हती. पुण्यांत घरचें वडील मनुष्य म्हणजे टिळ-कांचे चुलते. पण चुलत्यांच्या मानानें पुतण्याचा दर्जा इतका वाढला होता कीं, बळवंतरावांना अमुक करा असें सुचविण्याचा अधिकार आपणांस आहे असें काका मानीत नसत. पण याहून विशेष गोष्ट टिळकांमध्यें होती ती ही कीं, त्यांना घरच्या किंवा बाहेरच्या नातलगांपेक्षां किंवा स्नेह्यापेक्षां, एकंदर जनसमाजाचीच जरब अधिक असे.

समाजाला बरोबर घेऊन जावें, त्याला सोडून जाऊं नये, ही गोष्ट रानडे केवळ धोरण म्हणून पाळीत. पण टिळकांच्या सामाजिक आचारनीतींतलें तें एक आद्य तत्त्वच होतें. त्यांचा वाद असला तर एकंदर समाजाशीं नव्हता. ख्रिस्ताच्या हातचें चहापाणी घेणें हा धार्मिक गुन्हा ठरून गळ्याशीं बसलाच तर प्रायश्चित्तरूपी शिक्षा देण्याचा समाजाचा अधिकार जरूर मान्य केलाच पाहिजे, असें त्यांचें मत होतें. पण समष्टिरूप समाजाचा अधिकार मान्य केला तरी आपणाशीं भांडणाऱ्या प्रतिपक्षीय व्यक्तींच्या हेकेखोरपणाचा जुलूम चालूं द्याव-याचा नाहीं असाहि त्यांचा बाणा असे. " प्रायश्चित्त घ्यावें किंवा न घ्यावें हें माझें मला कळतें, यांत मी दुसऱ्यांचें ऐकणार नाहीं. आणि प्रायश्चित्त घ्याव-याचेंच झालें तर तें हव्या त्या रीतीनें, हवें तेथें, माझें मी घेईन. " टिळकांच्या मताप्रमाणें प्रायश्चित्त घेणें हें तुरुंगवासाच्या शिक्षेप्रमाणें मानलें तरी, तो तुरुंग एकाच ठिकाणीं नाहीं, असेल तेथें तो बंदिस्त नाहीं व बंदिस्त असेल तेथेंहि त्याचे अधिकारी ठरलेले नाहींत. कोठें तरी तुरुंगांत जाऊन बसून आल्याचा दाखला असला म्हणजे झालें ! म्हणून त्यांनीं काशीयात्रेची संधि साधून व सर्व प्रायश्चित्त घेऊन आपखुषीनें घेतलेल्या शिक्षेचा दाखला खिशांत बाळगून ठेवला होता.

धार्मिक वादाप्रमाणें टिळकांच्या दृष्टीनें यांत एक स्थानिक वादहि गुंतला

होता. रानड्यांना कोणाशीं भांडावयाचें नव्हतें. म्हणून त्यांनीं सरळपणें खुद्द पुण्यास येऊन जवळ जवळ जाहीर रीतीनें प्रायश्चित्त घेतलें, व पंचहौद–मिशन चहापानाच्या आरोपाकरितां तें घेतलें अशी सरळ कबुली दिली. टिळकांनीं या वादांतील प्रत्येक अंगासंबंधानें व उपांगासंबंधानें वाद घातला. चहापानाकरितां प्रायश्चित्त घेतलें असें कोणी म्हटलें तर, चहा म्हणजे नुसतें पाणी, दूध, साखर व चहाचा पाला ! हीं ख्रिस्त्याच्याहि हातून घेतलीं तरी त्यांत दोष नाहीं, असें स्मृतिग्रंथावरून सिद्ध करण्यास ते तयार ! टिळकांनीं प्रायश्चित्त घेतलें नाहीं असें कोणी म्हटल्यास, हा विधि मी काशीस गंगास्नानानें व पुण्यास सर्वप्रायश्चित्तरूपानें उरकलेलाच आहे, असेंहि प्रतिपादण्याची त्यांची तयारी. चहाकरितां प्रायश्चित्त घेतलें असें कोणी म्हटलें तर चहापानाच्या पातकाचा संकल्प किंवा उच्चार केला नव्हता अशी शपथ वाहण्यास ते मोकळे ! स्थानिक लोकांशीं जुळून नड दूर होण्याचा संभव असल्यास, "शंकराचार्य दूर आहेत, ते बरे आहेत आपण एकजीव झाल्यास बिचारे शंकराचार्य काय करणार !" असलें व्यावहारिक सत्य ते बोलून दाखवीत. बरें, श्रींचें आज्ञापत्र आणून गांवच्या प्रतिपक्षांची खोड मोडतां येत असेल, तर मग शंकराचार्यांच्या अधिकाराला टिळकांसारखा भक्कम आधारस्तंभ दुसरा कोण मिळणार ? श्रींनीं पाठविलेले न्यायाधीश शास्त्री अनुकूल पाहून टिळकांनीं नातूप्रभृति वादीपक्षाची अपात्रता ठरवून फजिती उडवून दिली; व एकादा अधिकृत शास्त्री प्रतिकूल भेटता तर त्याच्या डोक्यांत स्मृतिग्रंथांतील आधार विद्वत्तेच्या जोरावर हाणून त्याला चीत करण्यास दंड ठोकून ते तयार होते. तात्पर्य, स्वधर्माचा अवमान न करतां समाजाला होईल तितकें धरून चालावयाचें येवढेंच मुख्य ध्येय टिळकांनीं आपल्या डोळ्यांपुढें धरून ठेविलें होतें आणि तेवढें साधतां आलें म्हणजे मग 'श्रीं' पासून 'श्रीमंतां' पर्यंत प्रसंग पडेल त्याप्रमाणें वाटेल त्याशीं झगडून व्यक्तिवर्चस्व स्थापित करावयाचें, असला ग्रामण्याचा हा सगळा खेळ आहे असें मानूनच टिळक चालत असत. यामुळें रानड्यांच्या वागणुकींत सरळपणा दिसला व टिळकांच्या वागणुकींत वक्रता दिसूं लागली. पण याचें कारण हेंच कीं, प्रतिपक्षी अनेक असले तरी रानड्यांना कोणाशींच भांडावयाचें नव्हतें व रानड्यांपेक्षांहि टिळकांना प्रतिपक्षी अधिक असतां सर्वांशीं झगडूनहि मी जय मिळवीनच मिळवीन अशी महत्त्वाकांक्षा टिळकांना होती !

पुणें–वैभवांत चहापार्टीतील लोकांचीं नांवें प्रसिद्ध झाल्यावर टिळक कोणता पक्ष घेणार हा मनोरंजक प्रश्न सहजच उपस्थित झाला. नेहमींप्रमाणें सुधारकांचे प्रतिस्पर्धी म्हणून त्यांनीं पुणें–वैभवाचा पक्ष उचलावा तर स्वतः तेंच चहापार्टींत सांपडले होते. सुधारकांचा पक्ष उचलावा तर त्यांची एकंदरीनें सहानुभूति पुराणमतवाद्यांकडे होती. त्या वेळची माहिती असलेले एक गृहस्थ सांगतात कीं, नातूपक्षानें जर टिळकांना प्रथमच किंचित् सवलत देऊन सहानुभूतीनें वागविलें असतें, तर आपल्या पक्षातर्फें सुधारकांशीं भांडण्याला वकील म्हणून टिळक लाभले असते. पण नातूपक्षाकडे सूक्ष्म विवेक ही गोष्ट केव्हांच नव्हती. कोणतीहि गोष्ट अगदीं एका टोंकापर्यंत नेऊन खेंचावयाची, व तेथेंच खुंटिला वेढा देऊन दोरी तुटेपर्यंत ताणून धरावयाची, हें त्यांचें धोरण नेहमींचेंच असे. यामुळें या प्रसंगीं टिळक हे नातूपक्षाचे वकील न बनतां प्रतिवादी बनले. बरें टिळकांनीं सुधारकांचा पक्ष सर्वस्वीं घेतला होता असेंहि म्हणतां येत नाहीं. टिळकांच्या प्रायश्चित्तासंबंधानें नातूपक्षानें जशी दुराग्रहाची चूक केली तशीच पुणें–वैभवावर पूर्वी फिर्याद करण्याच्या बाबतींत सुधारकांनींहि चूक केली. पुणें–वैभवानें चहापार्टीच्या लोकांचीं नांवें प्रसिद्ध केलीं तीं सर्व बरोबर होतीं; कोणी चहा घेतला न घेतला इतक्यापुरताच खऱ्याखोट्याचा वाद कदाचित् निघूं शकला असता. पण सुधारक–पक्षांतील कांहीं लोकांनीं वकिली बाण्यानें असा वाद मांडला कीं, या बेअब्रूच्या फिर्यादींत खऱ्याखोट्याचा प्रश्न नसून, जातीधर्माविरुद्ध कृत्य केल्याची बातमी वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध झाल्यामुळें, ती जाती बाहेरच्या लोकांतहि प्रसिद्ध झाली. या गोष्टीविषयीं कोणी एकादें हँडबिल काढून फक्त स्वजातीच्या लोकांतच वांटलें असतें तर त्यांत आक्षेपार्ह कांहीं नव्हतें. पण जरूरीपेक्षां अधिक प्रसिद्धी "एक्सेसिव्ह पब्लिकेशन" हा गुन्हा या प्रसंगीं घडला, अशा मुद्यावर फिर्याद मांडण्यांत आली ! स्वतः टिळकांचें नांव प्रसिद्ध झालें होतें तरी पुणें–वैभवावर या बाबतींत फिर्याद व्हावी असें टिळकांचें मत नव्हतें; व फिर्याद होतांच त्यांच्या सहानुभूतीचें पारडें पुणें–वैभवाकडे झुकून त्यांनीं संपादकाच्या बचावास मदतच केली. ही फिर्याद न होती तर टिळक सर्वस्वीं सुधारकपक्षाकडे या बाबतींत राहिले असते. पण तें वरील कारणाकरितां घडून आलें नाहीं. उलट नातूंनींहि या चहाप्रकरणाचा फायदा घेऊन, टिळक हे ढोंगी आहेत, त्यांचा धर्माभिमान तोंडदेखला आहे, व वेळ आल्यास तें

जातिधर्माविरुद्ध वागण्यास तयार होतील हें चहाप्रकरणावरून सिद्ध होतें, असा त्यांजवर उघड दोषारोप केला. यामुळें नातूपक्ष त्यांच्या मदतीस मुकला. इतकेंच नव्हे तर अखेरपर्यंत जें भांडण जुंपून राहिलें तें मुख्यतः टिळक व नातूपक्ष यांमध्येंच राहिलें.

भाग १३ परिशिष्ट (१)

एक अंतरंगांतला सवाल

पुणें ता. १३ एप्रील सन १९००

राजमान्य राजश्री नामदार बळवंत रावजी टिळक स्वामीचे शेवेसी पोष्य बळवंत रामचंद्र नातू वि. वि. आज आपले येथें वसंतपूजेचा समारंभ असोन, त्या समारंभास येणेबद्दल आपलेकडून आमंत्रण आलें असल्यामुळें, खालील गोष्टींची माहिती स्वतःचे उपयोगाकरितां पाहिजे म्हणून विचारीत आहें ती मेहेरबानी करून देण्यांत यावी.

१ मिशनहौस मध्यें चहा पिणें व आपणां उभयतांवर जीं संकटें आलीकडे आलीं त्या कामांत आपणां स्वतःस भोजनाचा वगैरे संसर्ग जाहाला या दोन्हीं दोषांस सक्षौर शास्त्रोक्त प्रायश्चित्त पाहिजे असें आपण मानतां काय ?

२ मानीत असल्यास आपण त्याबद्दल येथें प्रायश्चित्त न घेतां तीर्थाचे ठिकाणीं जाऊन जें प्रायश्चित्त घेतलें त्यांत या दोन्ही दोषांबद्दल प्रायश्चित्त आपण केलें काय ?

सदरहूबद्दल उत्तर ताबडतोब यावें अशी विनंति आहे. कळावें बहुत काय लिहिणें लोभ असावा हे विनंति.

बळवंत रामचंद्र नातु

Dear Sir,

If you really desire to have my company this night, I hope you will kindly answer the questions put by Shrimant Balasaheb with sincerity & oblige.

Yours obediently
B. R. VAIDYA.

13-4-1900.

भाग १४ वा
पंडिता रमाबाईचें शारदासदन

पंडिता रमाबाईच्या शारदासदनाचा वाद बहुतेक वर्तमानपत्रांतून लिहिण्या-पुरताच झाला. त्याला इतर फांटे फारसे फुटले नाहींत. हा वाद समजण्यास प्रथम पंडिता रमाबाईविषयीं थोडी हकीकत सांगणें जरूर आहे. पंडिता रमाबाई कांहीं दृष्टींनीं खरोखरच एक लोकोत्तर स्त्री होऊन गेली. हिंदुसमाजाच्या दृष्टीनें त्यांच्या चरित्राचा शेवट हा जसा खेदकारक, तसाच त्यांच्या बालपणचा वृत्तांत अद्भुत या सदराखालीं पडण्यास योग्य आहे.

या बाईचे वडील अनंतशास्त्री डोंगरे हे मंगळूर म्हणजे दक्षिण कानडा जिल्ह्यांत पश्चिम घाटाच्या पायथ्याशीं माळहेरंबी गांवीं रहात असत. शास्त्री यांनीं बाल-पणीं घरांतून पळून जाऊन सहा वर्षेंपर्यंत गुरूजवळ वेदाध्ययन केलें. शृंगेरी-मठाचे एक अधिपति हे त्यांचे या वेळचे गुरुबंधु होत. पुढें ते पुण्यास येऊन बाजीराव पेशवे यांचे गुरु रामचंद्रशास्त्री साठे यांच्याजवळ शास्त्राध्ययन करूं लागले. बाजीरावाची बायको वाराणशीबाई या संस्कृताचें अध्ययन करून, शुद्ध व मधुरवाणीनें संस्कृत श्लोक म्हणत. तें पाहून अनंतशास्त्री यांनींहि आपल्या घरच्या स्त्रियांना संस्कृत शिकविण्याची प्रथम प्रतिज्ञा केली म्हणतात. साठेशास्त्री बाजीरावाबरोबर ब्रह्मावर्तास गेल्याबरोबर, अनंतशास्त्री घरीं परत जाऊन वडिलांचें कर्ज वारण्याकरितां म्हैसूरचे महाराज वडेर यांचे सभापंडित रामशेषशास्त्री द्रवीड यांच्या घरीं राहिले.

दहा वर्षें म्हैसुरास काढून पुष्कळ पैसा, व पालखी—चवरी वगैरे सन्मान मिळ-वून अनंतशास्त्री परत घरीं गेले आणि कर्जवाम वारून वडिलांना घेऊन काशी-यात्रेस निघाले. यात्रेंत त्यांची स्त्री वारली. तिला त्यांनीं प्रतिज्ञेप्रमाणें संस्कृत शिकविलें होतें. यात्रा संपूर्ण करून वडिलांची रवानगी परत करून दिल्यावर, त्यांनीं काशीस राहून आणखी शास्त्राध्ययन केलें. पुढें नेपाळास जाऊन व तेथें मानसन्मान पावून परत आल्यावर गुजरात व दक्षिण या प्रांतांत ते प्रवास करूं

लागले. पैठण मुक्कामीं वांईचे कोणी माधवराव अभ्यंकर यांची त्यांची गांठ पडली. हे सहकुटुंब वैतागानें काशीस चालले होते, व त्यांचा हा प्रवास प्रत्यक्ष साष्टांग नमस्कार घालीत सुरू होता ! त्यांचेबरोबर एक नऊ वर्षे वयाची अंबाबाई म्हणून कन्या होती. अनंतशास्त्र्यांचें वय या वेळीं ४४ वर्षांचें होतें. तरी ते निरोगी व सतेज पाहून त्यांनीं त्यांच्याशीं आपल्या मुलीचें लग्न लाविलें व आपण काशीस निघून गेले.

अनंतशास्त्री आपल्या गांवीं परत गेल्यावर त्यांनीं प्रतिज्ञेप्रमाणें पूर्वीच्या बायकोसारखेंच हिलाहि संस्कृत शिकविण्यास सुरुवात केली. पुढें घरचा अनेक प्रकारचा त्रास चुकविण्याकरितां ते रानांत दूर जाऊन राहिले; ते इतके एका बाजूस कीं, प्रत्यक्ष वाघाच्या वस्तींत म्हणण्यास हरकत नाहीं. तेथें एक झोंपडी बांधून त्यांनीं आश्रम थाटला व त्यांच्या कीर्तीमुळें तेथें त्यांजकडे अनेक विद्यार्थी शास्त्राध्ययनास येऊन राहिल्यामुळें तेंच गुरुकुल बनलें. अनंतशास्त्री हे पढिक शास्त्री असले तरी मोठे चिकित्सकबुद्धीचे होते; यामुळें बऱ्याच रूढ धर्मसमजुतीं-विरुद्ध असलेलीं आपलीं मतें ते उघड बोलून दाखवीत. या कारणानें त्यांचे शास्त्री लोकांशीं वाद होऊन शंकराचार्यांपर्यंत त्यांची कागाळी गेली होती, व या कागाळीला उत्तर म्हणून त्यांनीं शास्त्राधारनिर्णयाचा एक ग्रंथहि लिहिला होता.

या आश्रमाच्या क्षेत्राला 'गंगामूलपर्वत' म्हणत; कारण तेथें तुंगा, भद्रा वगैरे नद्या उगम पावतात. अनंतशास्त्री व त्यांची अल्पवयी स्त्री हीं दोघेंहि उद्योगी व धाडशी असल्यामुळें, त्यांनीं त्या भयाण जंगलांत झाडी वगैरे तोडून सात आठ माणसांचें कुटुंब, वीस पंचवीस विद्यार्थी, व शेंदोनशें गुरें इतक्यांचा चरितार्थ चालेल येवढें कृषिक्षेत्र निर्माण केलें. हरतऱ्हेच्या फुलझाडांच्या सुंदर बागाहि केल्या. या ठिकाणीं अनंतशास्त्र्यांच्या स्त्रीनें आपलें संस्कृताचें अध्ययन बरेंच वाढविलें, व शास्त्री परगांवीं जात तेव्हां लक्ष्मीबाईच विद्यार्थ्यांना पुढचे पाठ सांगत ! या ठिकाणीं शास्त्री साडेबारा वर्षे राहिले. त्यांस सहा मुलें झालीं. पैकीं रमाबाईसह आणखी एक मुलगी कृष्णाबाई व मुलगा श्रीनिवास येवढींच जगलीं. रमाबाईचा जन्म सन १८५८ च्या एप्रिल महिन्यांत वैशाख शुद्ध दश-मीस झाला.

अनंतशास्त्र्यांनीं कृष्णाबाईचें लग्न मातोश्रींच्या आग्रहामुळें अल्पवयांत करून जांवई घरजांवई केला. पण तो वाईट निघून त्यानें आपल्या व सासऱ्याच्या

संपत्तीची लूट केली. इतकी कीं, म्हातारपणीं अनंतशास्त्र्यांना अठरा विश्वे दारिद्र्य आलें. सर्व कुटुंबाची उपासमार होऊं लागली. तेव्हां शास्त्री जलसमाधि घेण्यास तयार झाले. परंतु तो बेत सिद्धीस जाण्याच्या आधींच बिचारा वारला. अर्भकांच्या दुर्दैवानें वडिलांच्या पाठोपाठ आई लक्ष्मीबाई हीहि कष्टांनीं वारली. या वेळीं रमाबाईंना दारोदार हिंडून भाकरीतुकडा मागावा लागला म्हणतात! रमाबाई व श्रीनिवास या अल्पवयी मुलांना आपल्या मातोश्रीची प्रेतयात्रा अर्धवट उरकून घ्यावी लागली! पुढें देशत्याग करून हे बहीणभाऊ प्रवासाला निघाले व निवळ उपजीविका करीत करीत तीं दोघें कलकत्त्यास पोंचलीं. उभयतांची संस्कृत विद्या त्यांना या कामीं उपयोगीं पडली. श्रीनिवास हा शास्त्र शिकला होता व रमाबाईलाहि हजारों श्लोक तोंडपाठ येत असत. शेवटीं दुःखाचा कडेलोट करण्याकरितांच कीं काय रमाबाईचा भाऊहि मरण पावला.

सन १८७८ त मुंबईस अशी बातमी आली कीं, कोणी रमाबाई म्हणून बावीस वर्षांची अविवाहित महाराष्ट्रीय स्त्री कलकत्त्यास प्रगट झाली असून, तिनें तेथील विद्वान् पंडितांस चकित करून सोडलें आहे. बाई पंडिता असून शीघ्र कवयित्रीहि आहे. प्रो. टॉने, पंडित महेशचंद्र न्यायरत्न वगैरेंनीं तिचा जाहीर सन्मान केला. महाराज ज्योतींद्रमोहन टागोर यांनीं व आनंदमोहन बोस यांनीं या कवयित्रीस स्त्रियांकडून मानपत्र देवविलें. उत्तर प्रत्युत्तरें संस्कृतांतच झालीं. स्त्रीचा सन्मान करण्याकरितां कलकत्त्यास १८७८ त भरलेली ही त्याप्रकारची पहिलीच सभा होय. आपल्या भाषणांत रमाबाईंनीं पुरातनकालीन स्त्रियांची योग्यता, त्यांचें विद्याविषयक प्रेम, समाजांत मिळून मिसळून स्त्रियांनीं व्यवहार करण्याची रीत, प्रौढविवाहाची जुनी चाल व नवीन काळांत अशा विवाहांची आवश्यकता वगैरे मुद्यांचें विवरण केलें होतें. १८७९ च्या ११ आगस्टच्या इंदुप्रकाशांत रमाबाईंनीं असें वाचलें कीं, सौ. अनुसूयाबाई नामक एक ब्राह्मण स्त्री उत्तम संस्कृताध्ययन करून भागवताचाहि अर्थ सांगते. तेव्हां त्यांना अतिशय आनंद होऊन त्यांनीं अनुसूयाबाईंना मुद्दाम अभिनंदनपत्र पाठविलें होतें. १८८० सालच्या मे महिन्यांत रमाबाईंच्या भावास कलकत्त्यास देवाज्ञा झाल्यावर, बाईचा विचार मुंबईस येऊन राहण्याचा होता व त्यांना तसें आमंत्रणहि गेलें होतें. त्या मुंबईस आल्यानें स्त्रीशिक्षणाच्या कार्यास मोठी मदत होईल अशी आशा स्थानिक सुधारकांना सहजच वाटत होती. पण पुढें रमाबाई आसामांत

गेल्या असतां सिल्हट येथें, तेथील वकील बिपिन बिहारीदास मेघाजी, एम्. ए., बी. एल. यांच्याशीं बाईचा ब्राह्मो समाजाच्या विधीप्रमाणें विवाह होऊन तो १८७२ च्या तिसऱ्या कायद्याप्रमाणें रजिष्टर झाला.

पण बाईच्या मागें दुर्दैव हात धुवून लागलेलें असल्यामुळें अवघ्या एकोणीस महिन्यांनीं त्यांचा पतिहि अकस्मात् वारला. यावेळीं रमाबाई गरोदर असून पुढें लवकरच त्यांना एक मुलगी झाली. तिचें नांव मनोरमा. ही मुलगी मात्र अखेरपर्यंत त्यांना लाभली. (तिनें ख्रिस्ती धर्माची दीक्षा घेतली असून ती बी. ए. आहे, व अविवाहित राहून केडगांव येथील मुक्तिसदनांत ती आपल्या आईच्या कार्याला सर्व प्रकारें हातभार लावीत असे.) आपल्या नशिबांत संसार-सुख नाहीं असें वाटून रमाबाई जन्मभर अविवाहित राहण्याच्याच विचारांत होत्या. पण त्यांच्या विचारास बाध येण्यापुरताच त्यांना संसारसुखाचा लाभ घडला.

यानंतर रमाबाई बंगाल्यांत राहिल्या नाहींत. त्या मुंबईकडे आल्या. पण मुंबईस न राहतां १८८२ सालीं त्या एकदम पुण्यास येऊन दाखल झाल्या. त्यांना पुण्यास कोणीं निमंत्रण केलें, अगर पूर्वसंस्कार त्यांच्या मनांत जागृत झाला, किंवा महाराष्ट्राच्या अभिमानानें मुंबईची राजधानी टाकून त्या पुण्यास आल्या हें कळत नाहीं. कसेंहि असो, चार वर्षांपूर्वीं पुणेकरांनीं त्यांचें नुसतें नांव कानानें ऐकलें असलें तरी त्यांना आतां मूर्तिमंत पाहून पुणेंकर चकित झाले असतील यांत शंका नाहीं. पण त्यांचें तेज, त्यांचें तारुण्य, त्यांची विद्वत्ता, त्यांचें वैधव्य, या सर्व गोष्टींचा परिणाम दोन निरनिराळ्या रीतीनें लोकांच्या मनावर झाला. रानडेप्रभृति सुधारकांना स्त्रीशिक्षणाच्या दृष्टीनें हें एक मोठें निधानच लाभलें असें वाटूं लागलें. पण उलट, जुन्या विचारांच्या लोकांना समाजावर ती एक आपत्ति ओढवत आहे असें वाटलें असल्यास नवल नाहीं. सुधारकांची दृष्टी रमाबाईचें कर्तृत्व व समाजसेवा यांजकडे होती, व जुन्या लोकांची दृष्टी बाई दिसते चांगली पण निघेल कशी कोणास ठाऊक याकडे होती. रानड्यांना रमाबाईस पाहून उपनिषदांतील स्त्रियांची आठवण झाली असेल; व पुराणमतवादी पढिक विद्वानांच्या तोंडांतून, त्यांना पाहून, “ अनृतं साहसं माया ” हा श्लोक सहज निघाला असेल. बाईचीं पुण्यास पुराणें व व्याख्यानें होऊं लागलीं. दोन्ही प्रकारच्या भावनांचे लोक तीं ऐकण्यास जाऊं लागले. बाई धीट, दुसऱ्यावर छाप ठेवणारी, व हजरजबाबी असल्यामुळें कोणी तिच्याशीं

प्रत्यक्ष गांठ घालून वाद किंवा निषेध केला नाहीं. पण पुण्यांतील रिकाम-टेकड्या अड्ड्यांवर संध्याकाळीं चालणाऱ्या टीकेंत बाईनीं आपल्या अतर्क्य चरित्रानें पुष्कळच भर टाकली.

१८८२ सालींच रमाबाईनीं पुण्यास 'आर्यमहिला समाज' स्थापन केला व पुढच्या वर्षी त्याचीच शाखा मुंबईस स्थापन केली. या समाजाचे उद्देश काय असतील हें तपशीलवार सांगण्याचें कारण नाहीं. स्त्रीसमाजाची सर्वांगीण उन्नति हा त्याचा मुख्य हेतु असून त्यांतील दोनतीन कलमें मात्र ध्यानांत ठेवण्यासारखीं आहेत; तीं अशीं:—

(१) समाजाच्या द्वारें होणारीं कृत्यें व्यक्तिविशेषक नसून सार्वजनिक आहेत म्हणून सभासदांनीं कांहीं विशेष आग्रह किंवा पक्षपात करूं नये. (२) समाजांत सर्वांचा अधिकार सारखा आहे, यामुळें कोणी कोणाची जाति, कुल, धन व पद यांवर नजर देऊं नये. (३) समाजाच्या स्त्रीसभासदांनीं पक्षपात व दुराग्रह सोडून "आमचा प्राण आहे तोंपर्यंत आम्ही आमच्यानें होईल तितकें साह्य करूं" अशी प्रतिज्ञा करावी.

या समाजाच्या हितचिंतक वर्गांत पुढें मुंबईचे अनेक प्रमुख सुधारक सामील झाले हें सांगावयास नकोच. पण रानडे, भांडारकर, वामन आबाजी मोडक, सदाशिव पांडुरंग केळकर वगैरे लोकांच्या नांवांनीं समाजाला जशी कांहीं मदत झाली असेल, तशीच त्यांच्यामुळें समाजाविषयीं लोकांत प्रतिकूल भावना होण्यासहि मदत झाली असेल यांत नवल नाहीं. याच सालीं सर वुइल्यम हंटर यांचें एज्युकेशन कमिशन पुण्यास आलें. त्यापुढें अर्थात् रमाबाईची साक्ष झाली. तिचा साहेब मजकुरांच्या मनावर इतका चांगला परिणाम झाला कीं, विलायतेस परत गेल्यावर त्यांनीं रमाबाईच्या उत्तरांचें इंग्रजींत भाषांतर करविलें, (या वेळपर्यंत रमाबाई इंग्रजी चांगलेसें शिकल्या नव्हत्या) तीं वेगळीं छापविलीं, आणि एडिंबरो येथें याच विषयावर त्यांनीं एक व्याख्यान देऊन आपल्या या अपूर्व माहितीनें श्रोत्यांस चकित करून सोडलें. कारण हेंच कीं, त्याकाळीं हिंदुस्थानांत अशी सुशिक्षित, धीट व पोक्त विचाराची कोणी स्त्री असेल असें विलायतच्या लोकांच्या स्वप्नींहि आलें नव्हतें !

'तुम्ही कमिशनपुढें कोणत्या आधारानें साक्ष देतां' असें हंटरसाहेबांनीं बाईस विचारलें तेव्हां त्यांनीं दिलेलें उत्तर लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. "स्त्री-

शिक्षणाचा पुरस्कार केल्याबद्दल ज्यांचा अतिशय छळ झाला, लोकांनीं ज्यांच्या मार्गांत अनेक अडचणी उपस्थित केल्या व ज्यांच्यावर बहिष्कारहि घातला, अशा एका गृहस्थाची मी कन्या असून स्त्रियांचा दर्जा वाढविण्यासाठीं आजन्म कार्यमग्न व्हावें असा मीं निश्चय केला आहे." याच साक्षींत स्त्रीशिक्षणविषयक विधायक सूचनांबरोबरच स्त्रियांच्या औषधोपचारांसंबंधींहि कांहीं योजना त्यांनीं सुचविल्या होत्या; व या बाबतींतील त्यांची साक्ष व्हिक्टोरिया राणीच्या वाचनांत आली तेव्हां त्यांच्याच सूचनेनें पुढें लेडी डफरिन फंड, स्त्री डाक्टरिणी व इस्पितळें वगैरेंची सुरुवात झाली असें रमाबाईच्या एका चरित्रलेखकानें म्हटलें आहे.

पुण्यास असतांना रमाबाईनीं इंग्रजी शिकण्यास सुरुवात केली. पण हिंदुस्थानांत मिळणारें इंग्रजीचें ज्ञान संपादूनच त्यांच्या महत्त्वाकांक्षेचें समाधान होण्यासारखें नव्हतें. म्हणून त्यांनीं विलायतेस जाण्याचा विचार केला. त्यांच्या पूर्वचरित्रांतील अद्भुत गोष्टी लक्षांत घेतां पूर्ण स्वावलंबन त्यांचे अंगीं मुरलें होतें, आणि मी विलायतेस कां जाऊं व कशी जाईन याची शंकाहि त्यांचे मनांत कधीं आली नसेल, असेंच कोणासहि वाटेल. शिवाय दुसऱ्याहि दोन गोष्टी परस्परविरोधक, पण विलायतेस जाण्याची इच्छा त्यांचें इच्छित हें कार्य घडवून आणण्यास अनुकूल अशाच झाल्या. त्यांनीं महिलासमाज काढला खरा, परंतु त्यांत त्यांच्या हौसेप्रमाणें जितक्या मुली याव्या, किंवा जितक्या स्त्रीपुरुषांनीं त्यांच्या कार्यांत उडी घालून त्यांस मदत करावी असें त्यांना वाटत होतें, तितक्यांकडून तसें झालें नाहीं. यामुळें महाराष्ट्रीय समाज आपणास चाहत नाहीं, आपली योग्यता ओळखीत नाहीं, याचा त्यांना सहजच विषाद वाटला.

दुसरें कारण असें कीं, बाईनीं संस्कृताचें अध्ययन केलें असलें तरी तें केवळ व्युत्पत्तिदृष्ट्या. धर्मशास्त्राची त्यांना आवड होती असें दिसत नाहीं. त्यांना संस्कृत काव्य पुष्कळ पाठ येत होतें, पण त्यांनीं एकहि उपनिषद् वाचलेलें नव्हतें. बाईंना केशवचंद्र सेन यांनीं "तुम्हीं वेदाध्ययन केलें आहे काय ?" असा प्रश्न केला. तेव्हां त्यांनीं नाहीं असें उत्तर दिलें व तें खरेंच होतें. "स्त्रियांस वेदाध्ययनाचा अधिकार नाहीं आणि धर्माज्ञेविरुद्ध वागणें हें पाप आहे" असें कारण त्याच्या समर्थनार्थ त्यांनीं दिलें. पण हें कारण मात्र त्यांनीं खरें दिलें असें आम्हास वाटत नाहीं. त्यांच्या वडलांनीं त्यांना काव्य—व्याकरण पढविलें, परंतु वेदपाठ दिला नाहीं; म्हणून त्यांनीं वरील उत्तरांत आपल्या वडिलांना ओझरता

टोला दिला असेल. पण वेदाचें छापील पुस्तक मिळत असतां तें वाचणें हें धर्माज्ञेविरुद्ध पाप, असें वाटून त्यांनीं माघार घेतली असेल असें मात्र म्हणवत नाहीं. उपनिषदें वाचून त्यांची वृत्ति हिंदुधर्मतत्त्वाविषयीं साशंक झाली. सिल्हट येथें आपल्या पतीच्या ग्रंथसंग्रहांतील बंगाली बायबल त्यांनीं वाचलें त्याबरोबर त्यांचा कल ख्रिस्ती धर्माकडे होऊं लागला ! मेधावी हे ब्राह्मो होते तरी त्यांना ख्रिस्ती होणें आवडत नव्हतें, व पतिसमागम लाभला असता तर रमाबाई त्यांना काडी मोडून देऊन ख्रिस्ती झाल्या नसत्या असेंहि आम्हांस वाटतें. परंतु पति-निधनानंतर, त्यांना बंधन उरलें नाहीं व चांगल्या अर्थानें कां होईना पण मनःपूत वागण्याचा त्यांचा निश्चय झाला असावा.

पुण्यास आल्यावर हुजूरपागेंतील मुलींच्या शाळेच्या सुपरिंटेंडंट मिस हरफर्ड-बाई यांची व रमाबाईंची ओळख झाली. या बाई शाळेच्या मुख्य असतां घरोघर जाऊन बायबलचा प्रसार करण्याचें काम करीत असें म्हणतात. यावरून केसरीनें या शाळेविषयीं घेतलेल्या आक्षेपांत तथ्य होतें हें दिसून येईल. हरफर्ड-बाईकडून रमाबाईंना ख्रिस्ती करण्याचें काम घडेना तेव्हां त्यांनीं, सराईत-सोनाराच्या हातून कान टोंचण्याकरितांच कीं काय, रे. निमाया गोरे या नेटिव ख्रिस्ती गृहस्थांची व रमाबाईंची गांठ घालून दिली. अशा संगतीमुळें व परिस्थितीमुळें विलायतेस जाण्याच्या रमाबाईंच्या हेतूस चांगलेंच पुष्टीकरण मिळालें असेल यांत आश्चर्य नाहीं. मिस् हरफर्ड यांच्या व पुण्यांतील मिशनरींच्या साहाय्यानें बाई अखेर विलायतेस गेल्या, व तेथेंच कांहीं दिवसांनीं त्यांनीं आपल्या मुलीसह बाप्तिस्मा घेतला. विलायतेंतील स्त्रीशिक्षणसंस्थांची सुव्यवस्था व उर्जित दशा, तसेंच पतित स्त्रियांविषयीं समाजाची अनुकंपा, व इंग्लंडांतील सुधारणेचें एकंदर वैभव हीं पाहून रमाबाईंनीं आपला देश न टाकला तरी धर्म टाकून दिला. पुण्यांतील लोकांनीं आपल्याला अनास्था दाखविली याचा सूड घेण्याकरितां त्या बाटल्या असें कोणी म्हणतात, पण तें मात्र आम्हांस खरें वाटत नाहीं.

विलायतेंत त्यांचें इंग्रजीचें अध्ययन आणि संघटित संस्थांचें निरीक्षण पुष्कळच वाढलें. चेल्टनहॅम कॉलेजमध्यें त्यांना संस्कृताच्या अध्यापिका नेम-ण्यांत आलें. इंग्लंडनंतर अमेरिका ओघानेंच येतें. कर्मधर्मसंयोगानें बाई ज्या दिवशीं अमेरिकेंत गेल्या तो दिवस सुप्रसिद्ध सौ. डॉ आनंदीबाई जोशी

यांना त्यांच्या अमेरिकन युनिव्हर्सिटीकडून पदवी मिळण्याचाच होता असें म्हणतात. अमेरिकेंतच यांनीं ' उच्च जातीच्या हिंदु स्त्रिया ' हें पुस्तक लिहिलें. पुढें हिंदुस्थानास यावें असा त्यांनीं विचार केला व आपल्या कार्यास मदत मिळविली. अमेरिकेंत स्वामी विवेकानंद यांनीं परिचित वर्गांत हिंदुस्थानविषयीं मतक्रांति कशी घडवून आणली हें ज्यांना माहीत आहे, त्यांना रमाबाईसारख्या तेजस्वी तरुण स्त्रीनें अमेरिकन लोकांवर तीच छाप पाडली असेल याची कल्पना कोणासहि करितां येईल.

स्वतः रमाबाई ख्रिस्ती असल्यामुळें अमेरिकन मिशनरी लोकांची मदत त्यांना चांगली मिळाली. हिंदुस्थानांत गेल्यावर रमाबाईच्या हातून दहा वर्षेपर्यंत होणाऱ्या कार्याच्या खर्चाचा भार त्यांनीं आपल्या शिरावर घेतला. स्त्रियांना सामान्य शिक्षण द्यावें, धर्मशिक्षण शाळेंत देऊं नये, दिलेंच तर तें मात्र ख्रिस्ती धर्माचें द्यावें, पण संस्था नांवानें ख्रिस्ती ठेविलीच पाहिजे असें नाहीं, अशा शर्ती व सवलती त्यांनीं मिळविल्या व त्याप्रमाणें ता. ११ मार्च १८८९ रोजीं मुंबई येथें 'शारदासदन' नांवाची संस्था स्थापन केली. सदनाच्या उद्देशपत्रिकेंत असें लिहिलें होतें कीं, 'शाळेंत प्रथम निराश्रित उच्च वर्गांतील विधवा व इतर निराश्रित उच्च वर्गांतील स्त्रिया यांची सोय करून, मग सवड राहिल्यास इतरांस घेतलें जाईल.' शाळेंतील सामान्य शिक्षणाशिवाय नीति, मर्यादा, व्यवहार, गृहव्यवस्था, इत्यादींचेंहि शिक्षण देण्यांत यावयाचें होतें. हरतऱ्हेच्या धंदेशिक्षणाचीहि तजवीज करण्यांत आली होती. कोणीं फी दिली तरी वाहवा न दिली तरी वाहवा. प्रथम निराश्रित विधवा व नंतर निराश्रित स्त्रिया अशांना बोर्डिंगांत बिनखर्ची राहण्याची सोय करण्यांत येणार होती. सदनाची शाळा चौपटीच्या वुइलसन कॉलेजच्या मागें घालण्यांत आली होती. सदनाला अर्थात् एखादें सल्लागार सहाय्यक मंडळ हवेंच होतें, व त्यांत रानडे, भांडारकर, गोपाळराव हरी, लालशंकर उमीयाशंकर, शंकर पांडुरंग पंडित, महिपतराम रूपराम, तेलंग, मोडक, आत्माराम पांडुरंग, डॉ. काणे वगैरे मंडळी होती.

हें सदन कसें काय चालतें तें पाहाण्याकडे अर्थात् सर्वांचे डोळे लागून राहिले होते. बाई ख्रिस्ती असल्यामुळें तिच्या हेतूविषयीं अनेक लोक सहजच साशंक होते; व लवकरच त्यांना आपली शंका खरी होणार अशीं चिन्हें दिसूं लागलीं. केसरी हा अशा शंकितांपैकींच एक होता. तेव्हां त्याला मिळालेली माहिती

त्यानें तावडतोब प्रसिद्ध केली. २१ डिसेंबर १८८९ च्या 'ख्रिश्चन वुइकली' नामक न्यू यॉर्क येथील पत्रांत खालील मजकूर आला होता, "शारदासदनांत हल्लीं सात बालविधवा विद्यार्थिनी आहेत. त्यांपैकीं दोघींनीं आपली ख्रिस्ती धर्मावरील प्रीति व्यक्त केली. दररोज रमाबाईबरोबर त्या प्रार्थनेस येत असतात. आणखी एक तर आपखुषीनें एका मिशनऱ्याकडून शिक्षण घेत असते. यावरून तेथील विद्यार्थिनींस मतस्वातंत्र्य आहे तें अपायकारक नाहीं व ही संस्था ख्रिस्ती आहे असें स्पष्ट कळून येईल." असलें विधान ख्रिस्ती पत्रांत आलेलें पाहून सदनाचें खरें बेंड फुटलें, असें शंकितांना कळून चुकलें संस्था नांवानें ख्रिस्ती असूं नये व हिंदु स्त्रियांस तींत प्रवेश असून, त्यांचें मतस्वातंत्र्य राखिलें जाईल असें इकडे जाहीर व्हावें व शाळेंत ज्या गोष्टी प्रत्यक्ष घडून येतात त्यांना अनुलक्षून मिशनरी पत्रानें ही संस्था ख्रिस्तीच आहे असें वर्गणी जमविण्याकरितां कां होईना, अमेरिकन लोकांस कळवावें, हा समजुतीचा घोंटाळा फार दिवस टिकणें अर्थातच शक्य नव्हतें.

या वेळीं केसरी हा शंकितांपैकीं असला तरी, त्याचे त्या वेळचे संपादक वासुदेवराव केळकर यांची रमाबाईच्या उद्योगाला मनांतून सहानुभूति होती. यामुळें ता. २८ जानेवारी १८९० च्या केसरींत वरील माहिती प्रसिद्ध करितांना असें स्पष्ट लिहिलें होतें कीं, संस्था उपयुक्त म्हणून तिच्याबद्दल ही बातमी प्रसिद्ध झाल्यानें बेभरंवसा उत्पन्न होईल हें जरी खरें तरी, मिळालेली माहिती मुद्दाम मागें ठेऊन "आम्ही फसलों, तुम्हीं आम्हांस वेळींच सावध कां केलें नाहीं?" असा आपणावर आरोपहि राहूं नये. शाळा व्यावहारिक शिक्षणाकरितां आहे. धर्मशिक्षणाकरितां नाहीं हें खरें, तरी प्रत्येक विषयांत धर्मविचार जर वेळीं अवेळीं इकडून तिकडून घुसूं लागतील तर त्यांचा ठराविक परिणाम व्हावयाचा. म्हणून शाळेंत स्त्रिया पाठविणारांनीं, त्या ख्रिस्ती होणें जर त्यांना खपत नसेल तर या माहितीचा खुलासा करून घ्यावा अशी केसरीनें स्पष्ट सूचना दिली होती.

या लेखास उत्तर म्हणून मिस् हॅमालिन् बाईनीं केसरीकडे उपरिनिर्दिष्ट थोर गृहस्थांच्या सहींचें प्रसिद्धीपत्रक पाठविलें. त्यांत "येथें जात, रीतभात, अगर धर्ममतें यांच्याशीं विरोध न येईल अशा प्रकारचें शिक्षकांकडून व व्यवस्थापकांकडून वर्तन ठेविलें जाईल" असें लिहिलें होतें. अर्थात् केसरीनें पुढें विचारिलें कीं, "वरील उद्देशपत्रिका खरी, तर मुली ख्रिस्ती धर्माकडे कशा वळतात?"

केसरींतील लेख पाहून, रमाबाई वर्गणीकरितां बाहेर हिंडत होत्या त्यांनीं ता. २ फेब्रुवारी १८९० रोजीं केसरींत आपल्या सहीचें पत्र पाठवून असें लिहिलें कीं, "आम्ही शिक्षणांत अगर खाजगी भाषणांत आमचीं धर्ममतें जोरानें मांडित नाहीं. उलट एका मुलीच्या आईबापांनीं आपली अज्ञान मुलगी ख्रिस्ती होण्याकरितां माझ्या स्वाधीन केली तरी ती अज्ञान म्हणून मी तिला दीक्षा दिली नाहीं. शाळेंतील कोणी मुली सोंवळें, उपवास, तुळशीपूजा वगैरे करितात त्यांस आम्ही हरकत करीत नाहीं. इतक्याहि उपर तुम्ही विशेष उपाय सुचवा ते आम्ही योजूं."

पण 'शारदासदन ही ख्रिस्ती संस्था आहे.' या आक्षेपावर रमाबाईनीं अधीक स्पष्ट व खडखडीत उत्तर दिलें. त्या लिहितातः—"आमच्या देशबंधूंनीं आम्हांस योग्य आश्रय व उत्तेजन दिलें असतें तर शारदासदन ही ख्रिस्ती संस्था होण्याची कांहींच जरूर नव्हती. तीस ख्रिस्ती संस्था होऊं नये म्हणून पूर्वीं पुष्कळ प्रयत्न झाला होता व अजूनहि तो सुरू आहे. हिंदुलोक असली शाळा घालण्याकरितां पैसे देईनात म्हणून मीं ख्रिस्ती लोकांपाशीं भिक्षा मागितली. आतां तुम्ही ती शाळा चालविण्यास सिद्ध असाल तर आमच्या ख्रिस्ती आश्रयदात्यांकडून या गोष्टीस बिलकुल अडथळा येणार नाहीं. तुम्ही खर्च द्या, हवे ते शिक्षक नेमा, एखाद्या हिंदु बाईला शाळेची मुख्य करा, तसें झालें तरी मूळ हेतूस अनुसरून आम्ही खिस्ती लोक तुम्हांस मदतच करूं. कोणतेंहि काम स्वतः करण्यापेक्षां लोकांच्या कामांतील दोष दाखविणें हें फार सोपें आहे, हें आम्हाला आणि तुम्हालाहि माहित आहे."

विधायक काम करणारा मनुष्य विध्वंसक टीकाकाराच्या गळ्यांत केव्हांहि अशा रीतीनें घोंगडें अडकवूं शकतो हें उघडच आहे. "व्हावयाला पाहिजे हें तुम्हा-आम्हाला कबूल, आम्ही करतों हें तुम्हाला सदोष वाटतें हेंहि कबूल, मग तेंच काम तुम्हाला निर्दोष वाटेल त्या रीतीनें तुम्ही कां करीत नाहीं ?" या प्रश्नानें अनेक वादांत अनेकांना कुंठित केलेलें आहे. मुंबईचे सुधारक सदाशिव पांडुरंग केळकर यांनींहि याविषयीं केसरीस पत्र लिहून संस्थेचे साहाय्यकारी चिटणीस म्हणून त्यांनीं असें जाहीर केलें कीं, "साहाय्यकारी मंडळाचें मत रमाबाईच्या मताशीं तंतोतंत जुळणारें नाहीं." सुधारकमंडळीलाहि अर्थातच हा विचार पडला. "संस्था वाटेल तर सर्व खर्च देऊन हिंदु करा." यांत एक प्रकारची धमकावणी गर्भित होती; ती अशी कीं, तसें न होईल तर मात्र सांभाळा ! मीं

संस्था ख्रिस्ती करीन. ज्याचा पैसा त्याची फर्मास. वास्तविक साहाय्यक मंडळींनीं हें आव्हान तेव्हांच स्वीकारून, मोठी वर्गणी जमवून, संस्था आम्ही हिंदु ठेवून चालवितों असें म्हणावयास पाहिजे होतें; व मुंबईसारख्या धनिक शहरांत गुजराथी व महाराष्ट्रीय पुढाऱ्यांच्या खटपटीनें तितकी वर्गणी जमलीहि असती. पण विध्वंसक टीकाकार यांचें टीकेचें कामहि जसें परस्पर म्हणजे बिनखर्चाचें, तसेंच साहाय्यकारी मंडळीचें साहाय्यहि त्यांच्या नांवाचें होतें, पैशाचें नव्हतें. रमाबाईनीं दोघांनाहि एकच रोकडा सवाल टाकला होता व तो रोकड रुपयांचा होता. पण टीकाकारांना स्त्रीशिक्षणाविषयीं मनांतून खरी स्फूर्ति व जळजळीत उत्साह नव्हता म्हणून, आणि सुधारकांना कळकळ असली तरी स्वार्थत्यागपूर्वक, इतर कामें टाकून, स्वतःच्या आवडीचें असें एकच काम घेऊन जन्म घालविण्यास त्यांची तयारी नव्हती म्हणून—मिळून दोन्ही कारणांनीं रमाबाईच्या आव्हानास सक्रिय समर्पक उत्तर मिळालें नाहीं. प्रो. कर्वे यांच्यासारखा मनुष्य पुढें कार्यक्षेत्रावर आल्यामुळें या दोन्ही गोष्टींचा मेळ बसून, धर्मानें हिंदु राहून स्त्रीशिक्षण व स्त्रीसहाय्य हे हेतु यथाशक्ति सिद्ध करणारी संस्था निघाली व ती तशी निघाली म्हणूनच रमाबाईना न मिळालेली मदत हिंदुसमाजाकडून कर्वे यांच्या संस्थेला मिळाली.

असो. टीकाकार व साहाय्यकारी मंडळ यांपैकीं खर्चाची मदत कोणाही-कडून होणारी नव्हती. तथापि साहाय्यकारी मंडळाकडून त्याच्या प्रतिष्ठित नांवाची तरी मदत मिळण्यासारखी होती, ती बाईना हवी होती; व याकरितां केसरींत बाईनीं लिहिलेल्या पत्राला या मंडळींनीं दिलेला दोष व त्यामुळें त्यांनीं घातलेलें नवीन नियमन हीं दोन्हीं रमाबाईनीं मान्य केलीं. केळकर यांनीं आपल्या पत्रांत कपटाच्या आरोपापासून बाईना मुक्त केलें; परंतु "या कामांत त्यांची दूरवर दृष्टि पोंचली नाहीं; त्यांच्या विषयींच्या शंका निराधार असल्या तरी साहजिक आहेत " इतकी तरी कबूली त्यांना मंडळातर्फे द्यावी लागली.

ता. १८ फेब्रुवारीच्या अंकांत केसरी लिहितो कीं, बाईचा हिंदु लोकांवरील आक्षेप आम्ही समजलों. परंतु अशा संस्थेला हिंदु लोकांकडून हवी तितकी वर्गणी न मिळण्याचें कारण हेंच कीं, तरुण विधवा व स्त्रिया यांनीं अशा शाळां-तून स्वतंत्रपणें रहावें ही कल्पना हिंदु समाजास मानवण्याला अद्यापि थोडा अव-काश आहे. मग उगीच उतावीळपणा दाखवून आपल्या व लोकांच्या जीवाचा

संताप करून कां घ्यावा ? बाईची संस्था खाजगी असती तर आम्हीं केवळ दोष दाखविण्याचें लघुत्वहि पत्करिलें नसतें. बाईनीं " शारदासदनाभोंवतालीं एखादा जंगी अभेद्य कोट घालून सार्वजनिक दृष्टी त्यांत शिरूं दिली नसती, तर आम्हाला तरी ही उठाठेव कशाला हवी होती ? दोष दाखविण्यांत झाला तरी संस्था सुधारून वाढावी हाच आमचा हेतु. "

अशा रीतीनें टीका करीत असतांहि केसरीची बाईस किंचित् तरी सहानुभूति होती; पण केसरीनें प्रसिद्ध केलेल्या माहितीचा फायदा घेऊन पुणें-वैभव वगैरे पत्रांनीं बाईवर काय वाटेल ते लेख लिहिण्यास सुरुवात केली, हेंहि केसरीला खपलें नाहीं. या पत्रांनीं बाईवर इतका गहजब केला कीं, त्या ख्रिस्ती धर्माचें शिक्षण बळेंच देत होत्या असेंच क्षणभर घेऊन चाललें तरी त्यांची टीका अश्लाघ्य ठरते. बाईविषयीं केसरीची ' पूर्वींची बुद्धि ' अद्याप कायम होती. बाई चुकल्या असतील पण चुकत नाहीं कोण ? त्यांना चुकीचा इषारा द्यावा पण निर्दयपणें निर्दालन करूं नये. त्यांजकडून यथाशक्ति होणारा उपयोग करून घ्यावा असेंच केसरीला अद्यापि वाटत होतें.

कर्मधर्मसंयोगानें हिंदूंनीं ख्रिस्तीधर्माची दीक्षा घेणें हा विषय दुसऱ्या एका रीतीनेंहि याच वेळीं लोकांपुढें आला होता. गोपाळ विनायक जोशी म्हणजे डॉ. आनंदीबाई जोशी यांचे पति, यांच्या विनोदमिश्रित कुटिल बुद्धीचें वर्णन मागें एका प्रकरणांत आम्हीं दिलेंच आहे. तथापि या धर्मांतराच्या विषयाला लागू म्हणून पुण्यांतील ग्रामण्याप्रमाणें ख्रिस्तीधर्म-विटंबनेची त्यांनीं जी एक गमतीदार लीला याच वेळीं केली तिचाहि उल्लेख येथें करणें जरूर आहे. कारण शारदा-सदनावरील आक्षेपांत झालें तरी हिंदूंचें धर्मांतर होण्याची भीति हीच मुळाशीं होती. या सुमारास मिशनरी लोकांची थट्टा करण्याकरितां म्हणा, किंवा धर्मांतर ही अगदीं क्षुल्लक गोष्ट आहे, तिला मुळांत कांहींच अर्थ नाहीं व लोक तिला उगाच महत्त्व देतात असें लोकनिदर्शनास आणण्याकरितां म्हणा, गोपाळराव जोशी यांनीं एक भोळा व अधाशी मिशनरी गांठला, व चल मी तुला एक सुशिक्षित हिंदु येशूच्या कळपांत जाहीर रीतीनें शिरणारा देतों असें भासवून नादाला लाविलें. आणि अमुक दिवशीं अमुक वेळीं आपण संगमावर जाऊन बाप्तिस्मा घेणार अशी वर्तमानपत्रांतून जाहिरातहि दिली.

ही जाहिरात वाचून शारदासदनाच्या घोंटाळ्यानें झालेली लोकांच्या विचारांची ळबळ अधिकच वाढली. गोपाळराव धर्मांतर करून स्वयंबहिष्कृत होणारच; रंतु धर्मांतर केल्यानेंहि मनुष्य व्यवहाराला बहिष्कृत होण्याचें कारण नाहीं व हेंच ापण सिद्ध करून देणार आहों, असा एक नवीन मनोरंजक वादाचा मुद्दा यांनीं उपस्थित केला. व त्यांनीं दीक्षा घेण्यापूर्वींच पुढें त्यांच्याशीं कसें वागाव- ाचें हा वाद लोकांत जोरानें सुरू झाला. जोशी यांचें धर्मांतर रमाबाईच्या धर्मा- ारासारखें नसून कांहीं तरी त्यांत गूढ असा अभिप्राय आहे असें विचारी मनु- यास वाटण्यास जागा होती व केसरीनेंहि खालील शब्दांनीं या विचारास चलन ेलें होतें:—"ज्या गृहस्थानें धर्मांतर केल्याशिवाय पृथ्वीप्रदक्षिणा केली, इत- ंच नव्हे तर कै. डॉ. आनंदीबाई जोशी या धर्मांतर केल्याशिवाय परत आल्या, ाचें श्रेयहि बऱ्याच अंशीं ज्यासच द्यावयास पाहिजे, व ज्यानें अमेरिकेंत अरुतां ार्य धर्मतत्त्वाचें व्याख्यानरूपानें समर्थन केलें, तो गृहस्थ आज सहसा धर्मांतर रण्यास प्रवृत्त होईल असें आम्हांस तर वाटत नाहीं." एक गोपाळराव ख्रिस्ती ाल्यानें येवढ्या मोठ्या हिंदुसमाजाची कितीशी हानि होणार ! पण त्यांनीं उप- थत केलेला प्रश्न महत्त्वाचा खरा. हिंदु लोक अनेक देव व दैवतें मानतात ांतच कोणी येशु ख्रिस्त हाहि एक माझा देवच आहे असें म्हटलें तर त्याला कत कशी घेतां येणार ? इतर सर्व हिंदुधर्माचे रीतरिवाज बरोबर पाळावयाचे, ांपासून किंचित्हि भ्रष्ट व्हावयाचें नाहीं; फक्त तेहतीस कोटी देवांत आणखी क ख्रिस्ताची भर टाकावयाची, यांत काय पाप ? दशावतारांत वेदविरोधी बुद्धाची गना केल्यानें हिंदु बौद्ध ठरत नाहीं. मोहरमामध्यें हातांत गंडा बांधून कोणी दू नाचला व त्यानें महंमद पैगंबराला मान दिला म्हणून तो मुसलमान होत नाहीं. र्थनासमाजिष्ट वेद, कुराण, बायबल, वगैरे धर्मग्रंथ सारख्याच योग्यतेचे समज- त म्हणून कांहीं ते हिंदु नाहींसे होत नाहींत. तर मग ख्रिस्त हाहि आपला देव ल्यानें कोणी हिंदू समाजबहिष्कृत कां व्हावा ?

पण गोपाळरावांनीं हें एक कांटेरी तारेचें कोडें जितकें हिंदूंच्या पोटांत खुप- ाकरतां तितकेंच मिशनऱ्यांचें आंतडें फाडण्याकरितां निर्माण केलें होतें. त्यांना ं दाखवावयाचें होतें कीं, ख्रिस्ती दीक्षा घेणारा मनुष्य जर फिरून आपल्या ांत येईल, व समाज त्याला घेईल, तर तें एक मोठेंच कार्य झालें. कां कीं, ाचा जसा हिंदुधर्मांत पुनः संग्रह करावयाचा, तसाच इतरांचा, व पूर्वीं स्वतः

किंवा वाडवडिलांच्या चुकीनें जे हजारों हिंदु ख्रिस्ती धर्माच्या जाळ्यांत सांपडले आहेत त्यांना तें जाळें तोडून परत हिंदुधर्मांत येण्याच्या मार्गाची ती एक सूचनाच होणार होती. ख्रिस्ती धर्मदीक्षेची थट्टा करण्याकरितांच मुख्यतः गोपाळराव ती घेणार होते. केसरीचा अंदाज असा होता कीं, गोपाळरावांच्या या तडजोडीस हिंदूंपेक्षां ख्रिस्तीच अधिक प्रतिकूळ होतील; कारण आमच्या हिंदु देवांपेक्षां ख्रिस्तदेव हाच खरा असहिष्णु आहे. त्याला जोडीदार देव खपत नाहीं.

या नवीन चळवळीचा परिणाम शारदासदनाच्या जुन्या चळवळीवर झाला. या वर्षाच्या आगस्ट महिन्यापर्यंत हा वाद चालू राहून मिस हॅमालिनबाईंना खरी हकीगत कळविण्याकरितां पुण्यास यावें लागलें. त्यांचें या विषयावर जोशी हॉलांत ता. ३० जुलै रोजीं व्याख्यान झालें. तेव्हां रानडे, नूलकर, देशमूख, भिडे, गोपाळराव गोखले, लक्ष्मण मोरेश्वर देशपांडे, विनायक नारायण आपटे वगैरे मंडळींनीं शारदासदनास यथाशक्ति मदत देण्याचें फिरून वचन दिलें. हीं जाहीर खबर केसरीनें प्रसिद्ध केली; तथापि त्यावर प्रतिकूळ टीका केली नाहीं. केसरींतलि येथपर्यंतचे या प्रकरणावरलि लेख त्यांच्या भाषासरणीवरून वासुदेवराव केळकर यांच्या हातचे दिसतात. या सुमारास संमतिवयाच्या बिलाचा वाद सुरू झाला व १८९० सालच्या कलकत्ता येथील राष्ट्रीयसभेहून परत येतांच टिळकांनीं या बिलाचा वाद चालविण्याकरितां केसरी आपल्या हातीं घेतला. येथून त्यांचें व वासुदेवराव केळकर यांचें बनेनासेंच झालें. पूर्वीं अनेक दिवस वाद चालून टिळकांनीं वर्तमानपत्रें घ्यावीं व इतरांनीं छापखाना घ्यावा असा निर्णय होण्याचा कल दिसूं लागला होता, व संमतिवयाचा वाद संपण्याचे सुमारास केसरी हा धड टिळकांचा नाहीं व धड केळकरांचा नाहीं अशी स्थिति संपादकीय दृष्ट्या झाली होती.

या सुमारास कित्येक आठवडेच्या आठवडे केसरींत एकदोन कॉलमहि चांगला मजकूर आल्याशिवाय जात. व ता. ९ जूनच्या केसरीच्या अंकांत अग्रलेखाच्या जागीं, “ पुस्तकांची पोंच, आभारपूर्वक स्वीकार व अभिप्राय ” मथळ्याखालीं, सुमारें वीस पुस्तकांवर दोन कॉलम अभिप्रायाचे सटरफटर पॅरिग्राफ घातलेले आढळतात. यांत, तीन आणे किंमतीची मुलांची स्मरणवही, चार आणे किंमतहि देखील ज्यास फार भारी असें मत ज्यावर दिलें गेलें, असलें “ हिंदुस्थानांतील लोकमत ” नांवाचें चोपडें, दीड आणा किंमतीचा “ मुंबईचा संगीत

वाटाड्या " व दीड आणा किंमतीची शिराळ्याची छोटी कॉंग्रेस असलीं पुस्तकें आहेत. केसरीच्या अग्रलेखाच्या स्थानीं ज्यांच्या वरील अभिप्रायाला जागा मिळाली त्या या पुस्तकांचें भाग्य मोठेंच म्हटलें पाहिजे. पण करणार काय ? एखादी इमारत एकखांबी असतांहि ती उचलून घेऊन नीट करावयाची असतां, वेळीं तो खांब देखील काढून टाकून व वेड्यावांकड्या कांहींतरी टेंच्या देऊन, चार दिवस कशी तरी इमारत सांभाळावी लागते. त्यांतलाच केसरीचा हा प्रकार झाला म्हटल्यास हरकत नाहीं.

पण पुढच्याच अंकापासून ही स्थिति निःसंशय सुधारलेली दिसते. कारण ता. १६ जूनच्या केसरींतच टिळकांच्या लेखणींतून उतरलेला अग्रलेख त्यांत आलेला दिसतो. त्याच्या डोक्यावरील "खलः सर्षपमात्राणि परछिद्राणि पश्यति" हें अवतरण व दीड कॉलमच्या लेखांत पांचचार जाड्या अक्षरांतील पोटमथळे आलेले आहेत. पण तसेंच दुसरें गमक यांत आहे व तें म्हणजे अनेक महिन्यांनीं रमाबाई प्रकरणावर पुन्हां आलेलीं चरचरीत स्फुटें. मिस हॅमलिन यांच्या पुण्यांतील खटपटीस अनुसरून यापूर्वी कित्येक महिने पुण्यास शारदासदनाची एक शाखा स्थापन झाली होती. परंतु त्यांत घोंटाळेहि सुरू झाले होते. या विषयावर लिहितांना संपादकीय पूर्वपरंपरा ठेवलीसें दाखविण्याकरितां केसरीनें अशी प्रस्तावना केली कीं, रमाबाईंनीं जुळविले इतके पैसे आमच्यानें आज जुळवत नाहींत म्हणून आम्हीं सदनाविरुद्ध आजवर फारसें लिहिलें नाहीं; परंतु सत्य केव्हां तरी जगापुढें आलेंच पाहिजे व तें जितकें लौकर येईल तितकें चांगलें.

या सुमारास हॅमलिनबाई पुण्याहून निघून गेल्या व सदनांत धर्मशिक्षण दिलें जाणार नाहीं या आश्वासनाविरुद्ध वर्तन सुरू झालें. म्हणून सदनाचा मुख्य हेतु स्त्रीशिक्षण नसून शुभवर्तमानप्रसाराचा आहे असें लोकांस वाटूं लागलें. रा. ब. रानडे सल्लागारमंडळांत होते पण त्यांची विचारसरणी अशी कीं ' विधवांची शाळा मिशनरी लोकांची असली म्हणून काय झालें. त्यापासून कांहींतरी आपला फायदा होणारच. पंडिता रमाबाईंनीं धर्मांतर केलें म्हणून आमच्या स्त्रियांस शिकविण्यास त्यांस काय हरकत आहे. आपण बरें तेवढें घ्यावें वाईट तेवढें सोडून द्यावें. ' यावर टीका करून केसरी म्हणतो, " अशा सल्लागारांच्या माथ्यावर लोकांस फसविल्याचा दोष बसेल. स्त्रीशिक्षणाचें पांघरूण घेऊन आमच्यांत घुसूं पाहाणाऱ्या ख्रिस्ती बाया व त्यांस सहाय्य करणारे व्यवस्थापक-मग ते

कितीहि विद्वान् अगर राजविभूषित असोत—त्यांस आम्ही आपल्या समाजाचे, हिंदुत्वाचे आणि स्त्रीशिक्षणाचे सुद्धां शत्रूच समजतों. "

या टीकेला उत्तर म्हणून, रानडे यांनीं ज्ञानप्रकाशांत ता. १७ जून रोजीं पत्र लिहिलें. त्यांत पं. रमाबाईकडून मुद्दाम आणविलेलें पत्रच बहुतेक छापलेलें असून, त्यांतील हकीगत स्वतः आपण व भांडारकर यांनीं खरी असल्याची खात्री करून घेतली आहे असें सर्टिफिकीट दिलें होतें. रमाबाईच्या पत्रावरून असें दिसतें कीं, सदनाच्या व्यवस्थेसंबंधानें अमेरिकेहून मिशनरी आश्रयदात्यांकडून नक्की खुलासा व सूचना मागविल्या होत्या; त्या येईपर्यंत रानडे, भांडारकर वगैरे मंडळींनीं आपले राजीनामे देण्याचें तहकूब केलें. दरम्यान बाईनीं मराठा, केसरी, शिवाजी, पुणें, वैभव, ज्ञानप्रकाश वगैरे पत्रांतून आलेल्या आक्षेपांचा स्पष्ट इनकार केला होता. ता. २३ जूनच्या केसरींत 'शारदासदन व रानडे यांची मध्यस्थी' या सदराखालीं 'जनोऽविद्वान् एकः सकलमभिसंधाय कपटैः' या अवतरणाखालीं सदनावरील आक्षेप पुनः एकवार दिले होते. या आक्षेपांस खरें उत्तर असें एकहि नाहीं असें म्हणून. केसरीनें पुढें असें लिहिलें कीं, रानडे-प्रभृतींच्या सदनाच्या कारभारांत हात घालण्याचा अधिकार अमेरिकेंतील मिशनरींनीं काढून घेतलेलाच आहे; परंतु ही गोष्ट ते जाहीर करीत नाहींत, लपवून ठेवतात. मंडळीस सदनांत चहा पिण्यास जाण्याचा किंवा कोरडा सल्ला देण्याचा शुष्क अधिकार असेल, पण सदनांत खिस्ती धर्मशिक्षण दिलें जाणार नाहीं अशी हमी घेण्यास रानडे तयार नाहींत. पंडितेसारख्या उच्छृंखल आधुनिक कामंदकीच्या वृत्तीस आळा घालणें म्हणजे वाऱ्याची मोट होय. त्या आपणांस हवी तशी व्यवस्था ठेवणार, वाटेल तर त्या तुळशीवृंदावनहि उडवून देणार! व तें नको म्हणण्यास रानड्यांना अधिकार नाहीं. तात्पर्य, रानडे हे स्वतः फसून दुसऱ्यांनाहि फसविण्यास कारण होत आहेत.

ता. ७ जुलैच्या अंकांत 'सदनावरील बाई व कोठीवरील बाई' या मथळ्याखालीं कोणा कृष्णाबाई नांवाच्या स्त्रीचें पत्र केसरीस आलेलें छापलें आहे. कृष्णाबाई ही रमाबाईची सख्खी आतेबहीण. त्यांजकडे सदनांतील कोठीचें काम दिलें होतें. सदर पत्रांत तिनें सदनांत काय काय प्रकार होतात याचें थोडें वर्णन दिलें आहे. या बाईचें व त्या बाईचें पटेना तेव्हां ती सदनांतून निघून गेली. " माझ्याबद्दल खोटें नाटें लिहून कळविलें आणि सदनाची अब्रू

राखण्याकरितां माझी अब्रू खराब केली " असा या बाईनें आरोप केला. तिनें आणखी असेंहि लिहिलें कीं, पालकांनीं आग्रह केला तरी मुलीस तुळशीपूजा करूं देत नाहींत, अगर हिंदु देवळांत जाऊं देत नाहींत किंवा उपास करूं देत नाहींत. वेळ जातो, उशीर होतो, वाईट लोकांची संगति घडते अशा सबबी सांगतात. केसरीला हें बरेंच कूळ मिळालें. गमतीखातर मुली जर ख्रिस्ती देवळांत नेण्यांत येतात, तर गमतीखातर तरी त्यांना हिंदु देवळांत कां नेण्यांत येऊं नये, हा प्रश्नच आहे. आपण राजीनामे दिले तरी सदनास अपाय करूं नये असा रानड्यांचा हेतु. पण बाई एक ठक तर आपण सात ठक म्हणून अद्यापि संबंध ठेवितों असें म्हणणारेहि कांहीं सल्लागार होते. पण ही त्यांची हुशारी फुकट. मंडळ मोडलें तें कागदपत्रांनिशीं जाहिर कां करीत नाहीं, असा केसरीचा सवाल. पण त्याला स्पष्ट उत्तर मिळेना.

ता. १४ जुलैच्या केसरींत तर पुराव्याचें माप प्रतिपक्षाच्या पदरीं घालण्याकरितां केसरीनें कांहीं निशाण्या प्रसिद्ध केल्या. पैकीं नं. (१) च्या निशाणींत १८८५ सालीं बाईनीं रॉसेल येथें व्याख्यान दिलें, त्यांतील उतारा आहे. या उताऱ्यांत खरोखरच खालील वाक्य होतें " या थोर बाईच्या मनांत असें आहे कीं, हिंदु विधवांस शिक्षण देऊन, आपण स्वतः ज्या ख्रिस्तीधर्माच्या सुखाचा अनुभव घेत आहों त्या धर्माचा हिंदुलोकांस उपदेश करण्याकरितां त्यांना (विधवांना) तयार करून पाठवावें. " निशाणी नं. (२) हा रमाबाईच्या पुस्तकांतीलच एक उतारा आहे. त्यांत बाईनें अमेरिकन लोकांस मदत देण्याविषयीं प्रार्थना केली असून त्यांतील एक वाक्य असें आहेः--" शुभवर्तमानाच्या प्रसाराचा मार्ग सोपा होण्यासाठीं हिंदु लोकांच्या जनान्याचीं कुलुपें तोडून त्यांचे दरवाजे प्रथमतः खुले करणें हें सर्वांत अधिक महत्त्वाचें, अशा समजुतीनेंच मी पैशाबद्दल विनंति करण्याचें धैर्य केलें आहे. " इतर निशाण्यांतूनहि अशींच कांहीं विधानें आहेत. उदाहरणार्थ मुलींना बायबलें देऊं, ख्रिस्तीधर्मप्रसाराकरितां प्रार्थना करूं, इत्यादि.

या साध्याभोळ्या प्रकाराचें वर्णन टिळकांनीं खालील शब्दांनीं केलें आहे. " हिंदुधर्मास आग लावण्याची पंडिता रमाबाईची बिलकुल इच्छा नाहीं. फक्त घरांत पोरें बाळें आहेत अशी संधी पाहून घरावर या बाई निखारे आणून ओतणार. आणि मोठ्या कळवळ्यानें ' देवा, माझ्या मनुष्याच्या हातून जें अल्प काम व्हावयाचें तें झालें आहे; पुढील वाट लावणार तूं समर्थ आहेस ' अशी

प्रार्थना करणार ! ही देवपूजा चालली असतांना आमचे रा. ब. तुतारी किंवा शिंग वाजविण्यास तयार आहेतच. तूप व विस्तव एके ठिकाणीं आणून 'देवा, येवढें तूप पातळ कर' अशी मी नुसती प्रार्थना करितों, तूप पातळ होण्यास जबाबदार मी नाहीं, असें म्हणणारा व रमाबाई हीं एकाच माळेंत बसतात." असें म्हणून मुली बाटल्याची जबाबदारी रा. ब. रानडे यांच्या डोक्यावर राहील अशी स्पष्ट धमकी केसरीनें दिली होती. बाईविरुद्ध शाबीत करतां आलेल्या एका गोष्टीची किंमत त्यांच्या दहा नाकबूल्यांपेक्षां अधिक आहे ही गोष्ट, केसरी म्हणतो, "रमाबाईंचे राघूसारखे बोल ऐकण्याचे नादांत किंवा तिच्या कस्तूरीपरिमलगुणग्रहणांत सुधारककर्त्यांच्या लक्षांतून घसरली असावी." केसरीनें शेवटीं असें ठरविलें कीं, रमाबाईचें विधवामिशनगृह हें सरकारी किंवा मिशनरी शाळांपेक्षांहि वाईट. सरकार धर्मशिक्षणाविषयीं तटस्थ असतें व मिशनरी हे बोलून चालून बाटविण्याच्या उद्देशानें आलों असें म्हणतात. पण बाईच्या शाळेंत शिक्षणाचें ढोंग आणि बाटविण्याचा हेतु. याहून अधिक लिहिण्याचें तें काय राहिलें ! केसरीनें लोकमत खरें प्रदर्शित केलें व रानड्यांना उत्तरच देण्यास राहिलें नाहीं असें लोक म्हणूं लागले.

अखेर ता. १३ आगस्ट १८९३ रोजीं शारदासदनाचे बोस्टन येथील अमेरिकन अधिकारी यांना, डॉ. भांडारकर, माधवराव रानडे व चिंतामणराव भट यांनीं पत्र लिहून आपला संबंध कायमचा तोडून टाकला. ते लिहितातः—

"We have strong reasons to believe, that many of the girls are induced to attend her (Ramabai's) private prayers regularly and read the Bible, and that Christian doctrines are taught to them. Pandita Ramabai has also shown her active missionary tendencies by asking the parents and guardians of girls to allow them to attend her prayers and in one case at least, to become Christians themselves; and we are assured that two of the girls have declared to their elders that they have accepted Christ. Such a departure from the original understanding cannot fail, in our opinion, to shake the

stability of the institution and alienate public sympathy from this work. We are sorry, our individual remonstrances with the Pandita Bai have proved of no avail. If the Sadan is to be conducted as an avowed proselytising institution we must disavow all connection with it."

याच सुमाराला हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यांमुळें सदनांतील मुली घरोघर पोंचविण्यांत आल्या व ही गोष्ट आयतीच पथ्यावर पडली. कारण भांडारकर रानडे यांचा राजीनामा वाचून बहुतेक पालकांनीं मुली आल्या त्या घरींच ठेवून घेतल्या. रानडे भांडारकर प्रभृतींच्या पत्राला पंडिता बाईनें आपलें उत्तर सुधारकांत प्रसिद्ध केलें. तसेंच मि. आगरकर यांच्याशीं याच विषयावर बाईचा संवाद घडला, तोहि प्रसिद्ध झाला होता. रानडे वगैरे संबंधानें बाईचें म्हणणें असें कीं, ही मंडळी व्यवस्थापक बोर्डांत चारदोन वर्षें असतांहि त्यांनीं हल्लींच्या गोष्टींचा गवगवा पूर्वी केला नाहीं. याचा अर्थ आक्षेपार्ह गोष्टी पूर्वींपासून घडत असून, त्यांकडे रानडे वगैरेंनीं दुर्लक्ष केलें किंवा त्या चालूं दिल्या असा होतो. पण हें खरें दिसत नाहीं. निदान केसरीनें तरी त्यांजवर असला आरोप केला नव्हता. रानड्यांचें या बाबतींत अज्ञान होतें; पण तें अज्ञानच त्यांना कमीपणा आणणारें आणि लोकांची गैरसमजूत करणारें होतें, इतकाच केसरीचा आक्षेप. बाईनीं एक मजल पुढें जाऊन आपला बचाव करण्याकरितां उलट रानड्यांवर हल्ला करून आक्षेपित गोष्टींचें प्रत्यक्ष ज्ञानच त्यांच्या गळ्यांत घातलें. आगरकर यांजजवळ तर बाईनीं स्पष्ट सांगितलें कीं, " सदनांत येतांना मुलीचा हिंदुधर्म असला तरी त्यांतून ती बाहेर पडतांना तो हिंदूच राहील असा जिम्मा माझ्यानें घेववत नाहीं." वसि मुली ख्रिस्ती धर्मोपदेशाला हजर राहतात व त्यांचें धर्मांतर न होण्याची हमी घेण्याचें बाई नाकारतात याचा अर्थ उघडच आहे.

तात्पर्य, आगरकरांनाहि कबूल करावें लागलें त्याप्रमाणें, आपणावर कोणाचेंहि दृढ बंधन करून घेण्याची बाईना इच्छा नव्हती व शक्तीहि नव्हती. आगरकरांनीं तरी सदनाचा अर्थ " हलक्या जातींच्या अनाथ मुलींसाठीं ख्रिस्ती धर्म स्वीकारलेल्या असामान्य ब्राह्मण स्त्रीनें चालविलेलें मिशनरी स्कूल " असा केला व तो बाईनींहि प्रांजलपणें मान्य केला. अशा रीतीनें रानडेप्रभृतीं

सुधारकांना बाईच्या सहवासामुळें कमीपणा आला. पण त्यांत एकच फायदा झाला तो असा कीं, कांहीं झालें तरी आम्ही हिंदु हे हिंदूच राहणार, ख्रिस्ती धर्म हा परका आहे, तो आम्हांस नको, आमच्या धर्मसहिष्णुतेची किंवा स्त्रीशिक्षणाविषयींच्या इच्छेची मजल ख्रिस्ती होण्यापर्यंत जात नाहीं, असें दर्शविण्याइतकें तापट वर्तन त्यांच्या हातून जाहीरपणें घडलें. धर्माच्या भांडणांत असा निकाल केव्हां तरी एकदां लागावा लागतो, आणि विश्वबंधुत्वाच्या कल्पनेच्या राज्यांतहि तुटक आंखीव खास प्रांत ज्याचे त्याचे म्हणून असतात, असावे लागतात, व ठेवणें योग्य होतें, हें रानड्यांसारख्या निर्विकार शांतिब्रह्मरूप मनुष्याच्या कृतीनें हडसून खडसून सिद्ध झालें; हा या वादांतील एक लाभच म्हटला पाहिजे.

शारदासदनांतून मुली काढल्या खऱ्या, पण त्यांची पुढें सोय काय करावयाची हा प्रश्न सहजच उपस्थित झाला. सदनावर टीका करणाऱ्यांच्या डोक्यावर ती एक यथान्याय जबाबदारीच येऊन पडली. विध्वंसक टीकाकारांची खरी कसोटी विधायक कार्यक्रम पुढें येऊन उभा असतो तेव्हांच उतरते. शारदासदनांतून निघालेल्या मुलींच्या शिक्षणाची कांहीं तरी सोय करणें अवश्यच होतें. त्याप्रमाणें खटपट होऊन, फीमेल हायस्कुलांत दहा मुली घेण्याची व्यवस्था झाली.

यापुढील हकीकत विशेष देण्यासारखी नाहीं. रानडेप्रभृतींची अखेर बाईच्या खऱ्या हेतूसंबंधानें पक्की खात्री झाली म्हणून त्यांनीं सल्लागारमंडळाचे कायमचे राजीनामे दिले. बाईनाहि या सल्लागारांपासून पैसा किंवा मुली वगैरे कोणत्याहि बाबतींत मदत होण्याची आशा नव्हती, यामुळें त्यांनींहि अधिक आग्रह न धरितां आपल्या मागची एक उपाधी आयतीच टळली व आपण स्वतंत्रपणें वावरण्यास मोकळें झालों, याविषयीं आनंद मानिला. या मंडळींनीं सोडल्यावरहि बाईचें काम कांहीं वर्षें पूर्वीच्याच मिश्र धोरणाला अनुसरून चाललें होतें. परंतु श्रेष्ठ जातींच्या कुलविधवा किंवा अविवाहित तरुण स्त्रिया पुष्कळशा जमवून व शिकवून हिंदुसमाजांतील स्त्रीदास्यविमोचनाकरितां त्यांना मोकळ्या पेरावयाच्या, ही जी बाईची कल्पना, ती साध्य होण्याचा संभव दिसेना.

१८९५ च्या नोव्हेंबर महिन्यांत अशी बातमी आली कीं, पंडिता रमाबाईनीं शारदासदनांतील दहाबारा मुली व बाया एकदम बाटविल्या. पूर्वी धर्मांतर होत असे पण व्यक्तिशः व किरकोळ होत असे. धर्मांतराचा हा व्यापार आतां घाऊक रीतीनें चालूं लागला, आणि धर्माच्या बाबतींत कट्टया निग्रही असणाऱ्या ज्या

स्त्रिया त्याहि इसनांनीं बाटूं लागल्या, असें पाहून शारदासदनासंबंधानें लोकांना चीड आली असल्यास नवल नाहीं. लोक म्हणूं लागले कीं, ख्रिस्ती लोकांच्या पैशावर चाललेल्या सदनांत मुली अखेर बाटविल्या जाणार हें सांगण्याला कोणी ब्रह्मदेव खालीं उतरावयाला नको होता. पण भोळे सुधारक फसले आणि कोणी स्त्रीशिक्षणाच्या मोहक नांवामुळें तर कोणी अनाथ विधवांच्या कळवळ्यामुळें मोहांत पडून आपल्या भावजया, बहिणी, मुली, सदनांत घालून हिंदुधर्माबाहेर कायमच्या लोटून दिल्या !

बाईंना हें माहीत नव्हतें कीं, कोणत्याहि समाजाचें पोट अशुद्ध झालें म्हणून फोडावयाचें तरी तें बाहेरून फुटत नसतें. त्याला पोटांतच प्रवेश करावा लागतो. पोटांत प्रवेश केलेल्याला पोट फोडून बाहेर निघतां येतें, आंत कायमचें गुरफटून रहावें लागत नाहीं किंवा पचूनहि जावें लागत नाहीं. कचानें संजीवनी विद्या शिकतांना असेंच केलें होतें. स्वतःचा प्राण देऊन त्याची रक्षा केल्यामुळेंच त्याचा शुक्राचार्यांच्या पोटांत प्रवेश झाला, व पोटांत प्रवेश झाला, म्हणूनच त्याला संजीवनी विद्या प्राप्त झाली व तो स्वतः फिरून सजीव झाला. गुरूचें पोट चिरून तो बाहेर आला, पण बाहेर येऊन त्यानें गुरूला फिरून जिवंत केलें, व अशा रीतीनें शिष्याला विद्या मिळाली, गुरूचें गर्वहरण झालें व दोघेही जिवंत राहिले. रमाबाईंनीं याच तत्त्वाचें अवलंबन केलें असतें व स्वतःच्या वडिलांची परंपरा राखून हिंदुधर्माच्या अभिमानी म्हणवून व राहून त्या समाजाशीं झगडल्या असत्या, तर त्यांना स्त्रीशिक्षण व स्त्रीदास्यविमोचन या दोहोंचेंहि कार्य थोडथोडें तरी साधतां आलें असतें. त्यांना प्रथम हिंदुसमाजाकडून एकदम हजारों लाखों रुपये मिळाले नसते, पण जे थोडे मिळून कार्य झालें असतें तें पायाशुद्धच झालें असतें. पण हें हातून होण्याला सुसंस्कृत मनाचा स्वार्थत्याग लागतो. बाईंनीं जन्मभर अविवाहित राहून सतत उद्योग करून एकप्रकारचा स्वार्थत्यागच केला. परंतु ख्रिस्ती लोकांची मदत घेऊन आणि संघटित प्रयत्नांचा एकदम अजब चमत्कार दाखवून मोठा पराक्रम करूं अशी बाईंनीं महत्त्वाकांक्षा धरली. या दोन्ही गोष्टींत त्यांचें धोरण चुकलें.

असो, अमेरिकन मिशनरी लोकांशीं केलेला दहा वर्षांचा करार संपल्यावर शारदासदन उघडउघड ख्रिस्ती मिशन बनलें. बाईंनीं पुण्याहून मुक्काम हलवून केडगांवास नेला व संस्थेचें शारदासदन हें नांव बदलून 'मुक्तिसदन' हें नांव

घेतलें. मुक्ति म्हणजे अर्थात् ख्रिस्तोदय मुक्ति. अशा रीतीनें पुण्याहून रमाबाई दूर गेल्यामुळें लोकहि पुढें त्यांच्याविषयीं चर्चा करीतनासे झाले. पूर्वी वासुदेवराव केळकर यांनीं केसरींत लिहिल्याप्रमाणें आतां खरोखरच गोष्ट घडून आली! म्हणजे आपल्या सदनाभोंवतीं एखाद्या किल्ल्याप्रमाणें गोट बांधून बाई बसल्या. आंतबाहेर मज्जाव झाला व मग कोणासच सदनासंबंधानें चर्चा करण्याचें कारण राहिलें नाहीं. १८९७ सालीं दुष्काळ पडला त्यांत मध्यप्रांतांतून वगैरे पुष्कळशा मुली आणून बाईनीं आपलें मुक्तिसदन गजबजविलें, व दुष्काळनिवारणार्थ मिशनरी लोकांकडून आणलेल्या पैशानें मुक्तिसदनाची भरभराट झाली. सदनांतील मुलींना वागविण्यासंबंधानें व त्यांचें स्वातंत्र्य नष्ट झाल्यासंबंधानें कित्येक तक्रारी पुढेंहि होत होत्या. सदनांत मुली फुसलावून नेल्याच्या कागाळ्याहि एकदोन वेळां लोकांच्या कानीं आल्या. व एकदां प्रकरण खुद्द डि. मॅजिस्ट्रेटपर्यंतहि गेलें होतें म्हणतात. परंतु क्वचित् केव्हां इतर मिशनरी लोकांशींहि जो प्रकार घडतो तसाच येथें घडला. याहून समाजानें त्यांत अधिक लक्ष घातलें नाहीं.

बाईच्या स्तुतिपरहि शब्द सुचतो, तो येथें सांगणें योग्य होईल. बाई तेजस्वी होत्या यामुळें त्यांनीं आपल्या समाजाप्रमाणें युरोपियन अधिकाऱ्यांचीहि कधीं फारशी भीड ठेविली नाहीं. प्लेगच्या धामधुमींत अधिकाऱ्यांकडून व त्यांच्या हस्तकांकडून अनेक प्रकारचे अत्याचार घडले, त्यावेळीं एकीकडे गोपाळराव गोखले हे आपल्या कांहीं अतिशयोक्त विधानांबद्दल माफी मागण्यास तयार झाले असतां रमाबाईनीं जाहीर रीतीनें अधिकाऱ्यांच्या कित्येक दुष्कृत्यांचा निषेध केला. यामुळें "नारि असुनि सत्यपणा तूंच राखिला" हें त्यांचें संगीत गुणवर्णन पुण्याच्या लोकांच्या तोंडीं बरेच दिवस राहिलें होतें.

आम्हीं प्रारंभीं सांगितल्याप्रमाणें, बाईचा सर्वच वृत्तांत अद्भुत झाला. डॉ. आनंदीबाई यांच्या संबंधानें किंवा सौ. काशीबाई कानिटकर यांच्या संबंधानें केसरींत केव्हांहि आदरयुक्त असेच उद्गार-केव्हां केव्हां खुद्द टिळकांच्या लेखणींतूनहि-निघाले होते हें लक्षांत घेतां, बाईची दिशा जर किंचित् दुसरीकडे वळली असती तर टिळकांनींहि त्यांचें कौतुक केलें असतें असें आम्हांस वाटतें. टिळक हे स्त्रीशिक्षणाच्या विरुद्ध होते हें तर खरें नाहींच, पण कोणत्याहि सुशिक्षित स्त्रीचा कल समाज संभाळून नेऊन सुधारण्याकडे दिसला किंवा तिला राष्ट्रीय राजकारणाची किंचित् आवड आहेसें दिसलें तर ते सर्टिफिकिटानें,

लेखानें किंवा सभांतून तिचा गौरव करून उत्तेजन देण्यास मागें घेत नसत. परंतु सुशिक्षित स्त्रियांचा विनय सुटला किंवा त्यांचें बोलणें चालणें अथवा त्यांचा बोलबाला प्रमाणाबाहेर जातोसा दिसला कीं त्यांस खपत नसे. टिळकांच्या स्वभावावरून पाहतां पंडिताबाईंच्या प्रथमदर्शनाचे वेळींच त्यांनीं नाक मुरडलें असेल, व कपाळास आठी घालून पाहिलें असेल असेंहि वाटतें. आणि बाईंच्या भोंवतीं सुधारकांचा वेढा पडलेला पाहून, बाईंच्या हातून खरें समाजोपयुक्त असें काम कोणतेंहि होणार नाहीं, असेंच त्यांच्या मनानें घेतलें असेल यांत शंका नाहीं. टिळकांची ही उपजत बुद्धीच अखेर खरी ठरली. व त्यांनीं सर्व जन्मभर बाईंना समाजशत्रु म्हणूनच लेखिलें ! तात्पर्य हीं दोन माणसें आपापल्या परीनें कर्तृत्ववान् व तेजस्वी, पण त्यांच्या ग्रहांचा असा हा शत्रुयोग होता. यामुळ परस्पर गुणांची जाणीव असतांहि उभ्या जन्मांत कोणाहि एकाच्या तोंडून दुसऱ्याविषयीं गुणवर्णनपर असा शब्द निघाला नाहीं.

भाग १५ वा

हिंदु-मुसलमानांचे दंगे

१८९३-१८९४ सालीं पुण्यास हिंदुमुसलमानांचीं भांडणें झालीं त्यांचें बीज वास्तविक पुण्यांतलें नव्हतें. तें पुण्याबाहेरूनच आलें होतें. सांथीच्या तापा-प्रमाणें जातिविषयक भांडणांची एक प्रकारची लाट येत असते. प्रथम एकाद्या ठिकाणीं कांहीं आकस्मिक कारणानें तंटे होतात. तेथील बातम्या वर्तमानपत्रांच्या द्वारें बाहेर पसरतात. शिवाय जातीजातीच्या ऋणानुबंधी लोकांचीं परस्पर खासगी पत्रें जातात, त्यांतून हकिगती लिहिण्यांत येतात. येवढेंच नव्हे तर वर्तमानपत्रांतून जाहीर रीतीनें ज्या प्रकारचे उद्गार येत नाहींत त्या प्रकारचे म्हणजे रागाचे, द्वेषाचे, चिथावणीचे उद्गार खासगी पत्रांतून प्रायः असतात. वर्त-मानपत्रें असल्या हकिगती प्रसिद्ध करितात तरी त्यांचा एकंदर झोंक दंग्याधो-प्यांचा निषेध करण्याचाच असतो; पण खासगी पत्रव्यवहारांत बेजबाबदारपणें लिहितां येतें. यामुळें सत्याचें विकृत व अतिशयोक्त रूप त्यांत उमटत असून शिवाय चिथावणी देण्याच्या दुष्ट प्रवृत्तीला भरपूर वाव मिळतो. आणि या सर्वांत सरकारी अधिकाऱ्यांच्या धोरणाची भर पडते. एकदां एके ठिकाणीं स्थानिक अधिकाऱ्यांनीं अशा भांडणाच्या कामीं कांहीं चूक केली असली तरी वरपर्यंत समर्थनच होत जातें. आणि व्यक्तींच्या चुकीला सरकारी ठरावानें एकदां धोर-णाचें स्वरूप आलें, म्हणजे मग विवेक सुटून, तेंच सर्व ठिकाणच्या लोकांच्या बोकांडीं बसतें. हिंदुस्थानांतील प्रत्येक जातीला अशा प्रकारचा अनुभव केव्हांना केव्हां तरी आलेला आहे.

जातीजातींतील भांडणांना राजकारणाचें स्वरूप त्यांत सरकारचा हात अयोग्य रीतीनें पडल्यामुळेंच आलेलें आहे. शाळेंतील मुलांच्या भांडणांत थोडीबहुत परस्पर मारामारी, गुद्दागुद्दी होऊन प्रकरणें संपतात, आणि होतांहोईतों तीं तशींच संपावीं असें खंबीर व मार्मिक पंतोजीचें धोरण असतें. पंतोजीनें मुलांच्या या भांडणांत न पडण्यापासून मुख्य फायदा असा असतो कीं, मुलांनीं आपआपसांत

गुद्दागुद्दी करून मारामारी संपविली असतां तिच्या दुष्परिणामांबरोबर जरूर त्या स्वावलंबनाचाही धडा मुलांना मिळतो. पंतोजी कमकुवत मुलांना संभाळण्या-करितां त्यांच्यामागें शाळेबाहेर किंवा शाळेंतहि कसा व किती राहणार ! भांडणाला टपलेलीं मुलें पंतोजीच्या गैरहजेरींत किंवा नजर चुकवून केव्हां केव्हां भेटणारच. अशा भेटींत तीं आपले दावे आपल्या हातानें थोडेबहुत उगवून घेणारच ! म्हणून पंतोजीकडे तक्रार न जातां परस्पर हे दावे तुटतील तितके सर्वच दृष्टीनें चांगले, असें खुद्द पंतोजीलाहि वाटत असतें. पण शाळेंतील या भांडणाचे परिणाम इतके क्षुद्र असतात कीं, पंतोजींनीं त्यांत लक्ष न घातलें तरी एकंदरीनें फारसें बिघडत नाहीं. पण जातीजातींतील भांडणें नुसत्या हातातोंडानें संपत नाहींत. त्यांत दगड, धोंडे, काठ्या, हत्यारें आणि विस्तव असलीं घातक साधनेंहि योजण्यांत येतात व बेसुमार प्राणहानीपर्यंतहि मजल जाते. यामुळें पडत्या बाजूला सरकारी मदतीचा आश्रय घेणें जरूर पडतें; आणि समाजांत शांतता राखण्याचें काम सरकारचें असल्यामुळें कोणी जातीनें न बोलावलें तरी त्यास मध्यें पडावें लागतें. पण मध्यें पडतांना सरकारी हुकुमांत किंवा अंमलबजावणींत फिरून व्यक्तिदोष शिरून कित्येक ठिकाणीं भांडण मिटावयाचें त्याऐवजीं तें विकोपाला जाण्याचा संभव असतो, व तशीच कांहींशी गोष्ट हॅरिसशाहींतील हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यांत झाली.

पुण्यांतील हिंदुमुसलमान यांचे पूर्वापारचे संबंध विशेष द्वेषाचे होते असें खरो-खर म्हणतां येत नाहीं. गोवध व मशिदीच्या आसपास वाद्यें वाजवणें या गोष्टी नव्या नाहींत; शेंकडों वर्षें चालू आहेत. मनांतून सलोखा असला म्हणजे या दोन्ही गोष्टी बिनबोभाट पार पडतात. कोठें कोठें तंटे होते, पण कांहीं चालू वहिवाटीच्या जोरावर व कांहीं न्यायकोर्टांच्या निर्णयांनीं संपत असत. निवळ दंडेलीवर प्रकरणें थोडीं येत. उलट हिंदु व मुसलमान हे दोघेहि इतर कांहीं रीतींनीं स्नेहबद्ध असत. हिंदूंनीं ताबुतांत मोहरमच्या सणांत ताबूत करावे, फकि-र्‍या बांधाव्या, व सोंगें घेऊन नाचावें; मुसलमान गवयांनीं हिंदु शिष्य पदरीं बाळगावे व त्यांना शिकवावें; आखाड्यांतील हिंदु वस्तादांनीं मुसलमानांच्या मुलांना कुस्ती शिकवावी; अशा गोष्टी हरहमेश चालत. भाऊमहाराजांच्या बागेंतल्या प्रमाणें हिंदूंचे देव आणि मुसलमानांचे फकीर शेजारीं नांदत. पुण्यांतील कित्येक सर-दारी वाड्यांतून देवडीच्या एका कोपर्‍यांत हिंदु शिपाई लोकांनीं बसविलेला आपला गणपति किंवा मारुति व दुसर्‍या कोपर्‍यांत मुसलमान शिपायांनीं ठेवलेला एकाद्या

अवलियाच्या नांवाचा दगड किंवा पिराचा पंजा आढळेल. आजहि किंबे वाड्यांत ज्ञानप्रकाश छापखान्याचे व्यवस्थापक बसतात त्या लहानशा जागेंत कोनाड्यांत असलेंच मुसलमानांचें देवस्थान असून, दर गुरुवारीं छापखान्याच्या खर्चांतून माळ, धूप, रेवड्या व खोबरें यांची व्यवस्था नेमानें केली जाते. असें असतां, पुण्यांत जो हिंदुमुसलमानांचा दंगा झाला त्याला परठिकाणाहून आलेली दंग्याची लाट व सरकारी अधिकाऱ्यांचें पक्षपाताचें धोरण हींच मुख्यतः कारणीभूत झालीं, हें पुढील हकीकतीवरून आपोआप दिसून येईल. टिळकांचा संबंध कोठल्याहि दंग्यांत कशाच रीतीनें आला नाहीं. खुद्द पुण्यास झालेल्या दंग्याच्या खटल्यांत त्यांचें नांवहि कोठें साक्षीपुराव्यांत आलें नाहीं. तथापि, दंग्यामुळें उत्पन्न झालेल्या राजकीय चळवळींत त्यांचें नांव प्रमुखपणानें आलेलें असून, मुसलमान लोक टिळकांना पुष्कळ दिवस आपले शत्रु समजत. चिरोलसाहेबांनीं तर, जाती-जातींत भांडणें लावून अस्वस्थता उत्पन्न करणारे कळीचे नारद, असें त्यांना मनांतून लेखिलें आहे. मवाळपक्षहि त्यांना मुसलमानांचें शत्रुत्व करण्याबद्दल व्यर्थ दोष देत असे. हे सर्व दोषारोप कोणत्या कारणानें त्यांच्यावर आले त्याची माहिती देतांना प्रथम मुंबई–पुण्यांतील दंग्यांचें वर्णन देणें जरूर आहे.

मुंबई शहरांतले जुन्या पिढीच्या आठवणींतले दंगे १८५० सालचे. ते पारशी व मुसलमान यांचे दरम्यान घडले. त्या सालीं बैरामजी गांधी नामक पारशी वर्तमानपत्रकारानें महंमद पैगंबरांचें चित्र आपल्या वर्तमानपत्रांत छापलें. चित्र अर्थात् काल्पनिकच असलें पाहिजे. कारण मुसलमान हे आपल्या देवाचीं चित्रें काढीत नाहींत. पण चित्र बरोबर कीं चुकीचें, यापेक्षां चित्रच कां काढलें या गोष्टीचा मुसलमानांस राग आला व त्यांनीं या एका गृहस्थाच्या चुकीकरितां सगळ्या पार्शी जातीवर हत्यार उपसलें. धर पारशी कीं चोप, असा प्रकार कांहीं दिवस चालू होता. पारशांची वस्ती मुंबईंतहि मुसलमानांच्या मानानें कमी. शिवाय दंगेखोर लोकांची संख्या मुसलमानांत अधिक, यामुळें या दंग्यांत पारशांना पुष्कळ मार बसला व सरकारला दंगा थांबविण्यास बरीच मेहनत पडली. यानंतरचा दंगा १८७४ सालचा. या खेपेस कारण असें झालें कीं, रुस्तमजी जालभाई नामक एका पारशी ग्रंथकारानें वॉशिंगटन आयर्व्हिंग नामक अमेरिकन ग्रंथकाराच्या कांहीं लेखांचें भाषांतर प्रसिद्ध केलें. त्यांत महंमद पैगंबरास अनुलक्षून कांहीं मजकूर आला होता, तो मुसलमान लोकांना अपमानास्पद वाटला.

याहि प्रसंगीं जुम्मा मशिदींतून बाहेर पडून दीन दीन करीत ते शहरांत पसरले व सांपडेल त्या पाशांस त्यांनीं सरसकट चोप दिला. हा दंगाधोपा चार दिवस चालू होता, व मुसलमान लोक पोलिसांना अनावर झाल्यानें सरकाराला लष्कराचीहि मदत घ्यावी लागली. या दोन्ही प्रसंगांवरून मुसलमानांच्या दंग्यांना कारण किती स्वल्प पुरतें हें दिसून येणार आहे.

१८९३ सालच्या दंग्यांत मुसलमानांचा मोर्चा हिंदूंवर वळला. या दंग्याचें खरें कारण मुंबईंत घडलें नसून प्रभासपट्टणास घडलें. प्रभासपट्टण हें गांव जुनागड संस्थानच्या हद्दींत आहे. जुनागडचा राजा मुसलमान नबाब असतो. तथापि राजा कोणत्या जातीचा हा प्रश्न या दंग्यांना फारसा लागू नाहीं. दंगा मूळ ताबुतांच्या समारंभांत घडून आला. दंगा म्हटला म्हणजे जे जे प्रकार व्हावयाचे ते सर्व तेथें घडून आले. या दंग्यानंतर धरपकड व खटले यांचें सत्र सुरू झालें. दंग्यांत नुसत्या मनुष्यांची हत्या झाली इतकेंच नव्हे तर देवळेंहि भ्रष्ट करण्यांत आलीं. देवांच्या मूर्ति फोडून जाळण्यांत आल्या. देवळांतील साधुसंत, गोसावी, यात्रेकरू या लोकांना कारण नसतां अंगावर तेल ओतून जाळण्यांत आलें. दोन वर्षांपासून ही धुसफूस चालू असून, दोन वर्षेपर्यंत ताबुतांची परवानगी रद्द करण्यांत आली होती. या सालीं ती फिरून दिली तों असा प्रकार झाला. या वेळीं संस्थानचा कारभार प्रत्यक्ष इंग्रज सरकारच्या हातीं कांहीं कारणानें होता. व या सरकारवर हिंदु व मुसलमान दोघांचाहि अविश्वास. यामुळें दंग्याची चौकशी होऊन योग्य शासन घडावें अशी हिंदूंना तळमळ लागली असून, शक्य तितका मुसलमानांचा बचाव व्हावा अशी मुसलमानांची खटपट सुरू होती. खटला चालणार व चौकशी होणार त्या कामीं दोघांहि जातींना आपापले बॅरिस्टर वगैरे द्यावेसें वाटूं लागलें. बॅरिस्टर द्यावयाचे म्हणजे पैसे जमावयाला हवे. व पैसे जमावयाचे तर जाहीर सभा भरवून भाषणें करून आपापल्या जातींत जागृति करावयास हवी. आणि हें सर्व व्हावयाचें म्हणजे त्याच त्या विषयाची चर्चा, आवेशयुक्त भाषणें, भावनांचें उद्दीपन, वस्तुस्थितीची अतिशयोक्ति किंवा तिचा विपर्यास इत्यादि प्रकार ओघानें आलेच. बरें हें टाळावें म्हटलें तर झाल्या गोष्टींचा योग्य प्रतिकार तरी कसा व्हावयाचा !

या बाबतींत गुजराथी लोक मनांतून फार दुःखी झाले होते. प्रभासपट्टण हें गुजराथी लोकांचें मोठें पवित्र क्षेत्र. तेथें हा प्रकार झालेला पाहून मुंबईच्या गुजराथी लोकांनीं आंतून बरीच खटपट करून माधवबागेंत एक प्रचंड सभा भर-

विली. या सभेचें मुख्य चालकत्व लक्ष्मीदास खिमजी नांवाच्या व्यापाऱ्याकडे होतें. हे गृहस्थ मोठे दानशूर, धर्माभिमानी व स्वभावानें करारी व तापट असत. या सभेंत भाषणें झालीं त्यांत मुख्यतः कसून चौकशी होऊन न्याय मिळावा अशी मागणी ठरावाच्या रूपानें केली होती; आणि निराश्रित झालेल्या हिंदु लोकांच्या कुटुंबांस मदत करण्याकरितां फंड काढण्याचें ठरलें. जव्हेरीलाल याज्ञिक हे गृहस्थ मोठे शांत डोक्याचे व विचारी असा त्यांचा लौकिक होता, व तेहि या जातिविषयक सभेस हजर असून त्यांतला मुख्य कार्यभाग त्यांनीं केला यावरून सभेचें स्वरूप कशा प्रकारचें असेल याची कल्पना होईल. पण या सभेच्या योगानें मुसलमान लोकांनाहि आपली सभा भरवावी अशी इच्छा उत्पन्न झाली, व ती भरविण्यांत आली. याहि सभेचें चालकत्व अमीरुद्दीन तयबजीसारख्या शांत पुढारी मुसलमानाकडे होतें. यावरून त्याहि सभेचा हेतु स्वजातीपैकीं संकटांत सांपडलेल्या मुसलमानांना मदत देण्याचा व खरा न्याय मागण्याचा होता यांत शंका नाहीं. पण या दोन्ही सभांतून झालेल्या भाषणांत आवेशाच्या दृष्टीनें बराच फरक होता. मुसलमान वक्त्यांचीं भाषणें नेहमींच भावनोद्दीपक असतात. त्यांत विवेकाचा भाग थोडा असतो. इंग्रज लोकांना या दोन्ही सभा निरर्थक व अनिष्ट वाटत होत्या. व पुढें मुंबईंत दंगे झाले त्यांची जबाबदारी इंग्रज वर्तमानपत्रकारांनीं तर या सभांवरच टाकली !

पण या सभांच्या मागें जी कारवाई सुरू होती तीच दंग्यांना खरी कारणीभूत झाली यांत शंका नाहीं. प्रभासपट्टणच्या दंग्यापासून मुसलमान समाजावर अभावितपणें एक प्रकारची फाजील आवेशाची लाट आली. पट्टणहून धर्मगुरूंचे दूत मुंबईस आले, व मुंबईहून बाहेर अनेक ठिकाणीं ते गेले. नगरास जाऊन एक मुसलमान दंग्याधोप्यांना उत्तेजन देत होता असें त्यावेळीं उघडकीस आलें होतें. कोठें प्रभासपट्टण व कोठें अहमदनगर ! मुंबईची तरी गोष्ट एक वेळ वेगळी मानतां येईल; कारण गुजराथी व मुसलमानी व्यापाऱ्यांची ती मुख्य राजधानी. कोणत्याहि हिंदु किंवा मुसलमान धर्मकृत्यास पैशाची मदत व्हावयाची तर तिला प्रारंभ मुंबईंतच होणार. पण अहमदनगरचे मुसलमान दरिद्री त्यांच्याकडून वर्गणी कसली मिळणार ! पण तेथेंहि मुसलमान दूत गेले होते. याचा अर्थ दंग्याचा विस्तार सर्वत्र करावा असा त्यांचा हेतु होता, व दंगा करावयाला दरिद्री खालच्या वर्गाचेच लोक या कामीं अधिक उपयोगी पडतात. असो; अशा प्रकारच्या कारवाईनेंच खुद्द मुंबईंतील दंगे झाले तरी घडून आले.

ता. ११ आगस्ट १८९३ रोजीं मुंबईस फारच मोठा दंगा झाला. लोकांना आधीं कोणत्याहि प्रकारचा इषारा नसतां, तिसरे प्रहरचे सुमारास, क्राफर्ड मार्केटा-जवळील जुम्मामशिदींतून मुसलमान लोक बाहेर पडले ते थेट हनुमान लेनमधील महादेवाच्या देवळावर धांवले. याचें कारण मागाहून असें सांगण्यांत आलें कीं, या अकरा तारखेसच गुजराथी हिंदूंचा ‘ दिवसर ’ नामक सण पडला असून मशि-दीलगतच्या या देवळांत अनेक प्रकारचीं वाद्यें वाजवून हिंदूंनीं मुसलमानांस चीड आणली होती. पोलिस अधिकाऱ्यांना या भावी दंग्याची थोडीशी कुणकुण लागली असल्यानें, त्यांनीं आसपास एक पोलिसपार्टी ठेऊन दिली होती; या टोळीनें मुस-लमानांच्या या पहिल्या टोळीस अडथळा करून परत मशिदीच्या आवारांत नेऊन कोंडलें. पण मशिदींत प्रार्थना करण्याकरितां म्हणून जमलेले मुसलमान लोक हा दंगेखोरांचा मुख्य जमाव नसून, या टोळीचा हल्ला ही सर्व शहरभर दंगा कर-ण्यास सुरुवात करण्याची एक ठराविक खूण होती इतकेंच काय तें. ही टोळी मशिदींत शिरतांना तिचे हातीं काठ्या नव्हत्या; पण बाहेर पडतांना मात्र हातांत काठ्या घेऊनच ती बाहेर पडली. मशिदींत काठ्या अगाऊच जमवून ठेविल्या होत्या ही गोष्ट मागाहून शाबीतहि झाली. या पूर्वसंकेताचें प्रत्यंतर हेंच कीं, मशि-दीजवळील दंगा कह्यांत येण्यापूर्वीच भेंडीबाजार, कामाठीपुरा, ग्रांटरोड वगैरे बाजूला दंगा पसरून जोरांत आला व या बाजूचीं कित्येक देवळें भ्रष्टहि झालीं. इस्पितळांकडील रस्ते मुसलमानांनीं अडवून धरल्यामुळें जखमी लोकांना तिकडे नेणेंहि पोलिसांस मुष्किलीचें झालें.

दुसरे दिवशीं हिंदूंनीं प्रतिकारार्थ दंड हातीं घेतला. मुंबई शहरांत हिंदूंची लोकसंख्या मुसलमानांपेक्षां पुष्कळ अधिक; व गिरणींतले मराठे मजूर स्वभावतः गरीब असले तरी आत्मसंरक्षणार्थ हातांत काठी घ्यावयास ते तयार असतात. यामुळें या दुसरे दिवसाच्या दंग्यांत हिंदूंची सरशी झाली. पुढेंहि हा दंगा दोन दिवस चालू होता; व तो एकंदरीनें इतका अनावर झाला होता कीं, कुलाब्याहून तोफा आणून त्या पायधुणीवर डागाव्या लागल्या, आणि मुंबईचें लष्कर अपुरें पडेल म्हणून बाहेर गांवाहून तीन हजार लष्करी शिपायांची मदत मागावी लागली. साठपाऊणशें खून झाले, तीन साडेतीनशें लोकांना जखमा झाल्या, हजारों लोक भीतीनें मुंबई सोडून बाहेर गेले, व या पांचचार दिवसांत जीव किंवा मालमत्ता यांपैकीं एकहि सुरक्षित नव्हतें. सुद्ध राणीसरकारकडून गव्हर्नरसाहेबांना सहानु-

भूतीचा संदेशहि आला. सुमारें १२०० लोक दंग्याच्या आरोपावरून पकडण्यांत आले, स्पेशल मॅजिस्ट्रेट लोकांची नेमणूक करावी लागली. सिव्हिल व्हालं-टिअर लोक पोषाख चढवून पाहरा करूं लागले. हायकोर्ट वगैरे कचेऱ्या बंद ठेवाव्या लागल्या. शेवटीं लीमेटफर्ड रायफल बंदुकांच्या गोळ्या सुटूं लागल्या तेव्हां दंगेखोरांना थोडा वचक बसला.

ता. १५ रोजीं थोडी शांतता होऊन म्युनिसिपल कमिशनर ऑक्वर्थ यांच्या बोलावण्यावरून सर्व जातींच्या पुढाऱ्यांची सभा भरविण्यांत आली, व फिरून हिंदुमुसलमानांची दिलजमाई झाली हें दाखविण्याकरितां गाड्यांतून सर्व जातींचे पुढारी घालून त्यांस शहरांतून मिरवीत फिरविण्याचें ठरलें. दंगा पक्का थांबल्या-वर तो थांबविण्याची जबाबदारी डोक्यावर घेण्याला सहजच अनेक पुढारी पुढें येऊं लागले! मुंबईच्या दंग्याचा या पुढील वृत्तांत देण्याचें कारण नाहीं. या पुढील मनोरंजक भाग इतका कीं, वर्तमानपत्रांतून नेहमींचें वाग्युद्ध सुरू झालें; व बैल निघून गेल्यावर बैल पळून न जाण्यासारखा झोंपा कसा तयार करावा याविषयीं उपयुक्त सूचना पुढें येऊं लागल्या. कोणी सभावाल्यांकडे मुख्य दोष देऊं लागले, कोणीं गोरक्षणी चळवळीला हरकत घेतली, व कोणी केवळ मुसल-मानांच्या अज्ञानाकडे बोट दाखवून आपलें समाधान केलें. पण मनुष्य अज्ञानी झाला म्हणून काय झालें? त्यानें क्षुल्लक कारणावरून दंग्यास प्रवृत्त होण्याचें कारण नाहीं; व अशा क्षुल्लक कारणावरून जे दंग्याला प्रवृत्त होतात त्यांची गय न करतां त्यांना दहशत बसेल असा बंदोबस्त राखला पाहिजे. हा जो खरा बोध यांतून घ्यावयाचा, तो कोणीच स्पष्टपणें बोलून दाखवीना.

हें अप्रिय काम मराठी वर्तमानपत्रांत केसरीनें प्रमुखत्वानें प्रथम केलें. ता. १५ आगस्टच्या अंकांत केसरीनें असें स्पष्ट लिहिलें कीं, "मुसलमान लोक शेफारून गेले आहेत व ते जर शेफारले असले तर त्याचें मुख्य कारण सरका-रची फूस हें होय." आम्ही येथें असल्यामुळेंच मुसलमानांपासून तुमचें रक्षण होतें असें इंग्रज बोलून दाखवितात व असले उद्गार ऐकूनच मुसलमान लोकांना उत्तेजन मिळतें. कायदे कौन्सिलांत मुसलमानांचा एकहि प्रतिनिधी नसतां, खरा उपदेश बाहेर मुसलमानांना करावयाचा तो न करितां कौन्सिलांतील गुज-राथी, पार्शी यांच्या पुढाऱ्यांना लॉर्ड हॅरिस यांनीं उपदेश केला याचें केसरीनें वैषम्य मानलें. पुढारी लोक यांत काय करणार! बद्धुद्दिन तय्यजबी किंवा सयानी

ह्यांचें सिद्दी अरब वगैरे लोकांवर जितकें वजन तितकेंच तेलंग, याज्ञिक यांचें मवाळी घाटी लोकांवर वजन. हा वाद खरोखर अशिक्षित अनुयायांतला असतो. अशा लोकांना जर दाबांत ठेवावयाचें तर सरकारानें एकाला जवळ व एकाला दूर न मानतां सर्वांनाच सारखा बडगा दाखविला पाहिजे. तसें न होईल तर मुंबईतील हिंदु लोकांनीं दुसरे दिवशीं केलें त्याप्रमाणें हिंदूंनाहि आपल्या हातानें आपलें संरक्षण करावें लागेल. हें मत टिळकांनीं केसरींतून प्रतिपादिलें. मुंबई-च्या गिरणींतील मराठ्यांनीं पोलिसांना स्पष्ट शब्दांनीं असें सांगितलें कीं, केवळ आत्मसंरक्षणाकरितांच आम्ही हातांत काठ्या घेत आहों.

हा युक्तिवाद कित्येकांना कडू वाटूं लागला. ते म्हणूं लागले, गोड बोलून सर्वांचें समाधान करण्याची ही वेळ, असें असतां तुम्ही असें तिखट काय बोलतां? त्यावर टिळक उत्तर देत कीं, सरकारच्या पक्षपातीपणामुळें आतां असें उघड बोलण्याची वेळ आली आहे. हिंदु अमुक एक करितात म्हणून आम्हांस त्याची चीड आली असें अज्ञानी मुसलमानांनां म्हणणें कदाचित् शोभेल, पण सुधार-लेल्या सुशिक्षित सरकारास तें म्हणणें चालूं देणें शोभणार नाहीं. हिंदु लोक खावी तितकी गय खात नाहींत असें म्हणून, हिंदु लोकांविषयीं मन कलुषित करण्याचा प्रयत्न सर्व हिंदुस्थानभर यावेळीं चालला होता, व या दोन जातींच्या पंचायती नेमून दंगे न होण्याची सर्व जबाबदारी त्यांनीं आपल्या शिरावर घ्यावी असें सरकार चाहत होतें. सरकारच्या या सूचनेस भुलून कित्येक पुढारी ही जबाबदारी आपल्या शिरावर घेण्यास मान पुढें करीत होते. पण टिळकांनीं या वेळीं असें निक्षून बजाविलें कीं, ही तुमची चूक होत आहे. कोणीहि सुशि-क्षित पुढारी या कामाला कधींहि पुरे पडणार नाहींत. हिंदुमुसलमान पुढारी स्वतः या कामीं मनानें अलिप्त आहेत. पण दंग्याचें खरें कारण अडाणी लोक अस-तात व त्यांची समजूत सहसा पडत नाहीं. त्यांना एकच गोष्ट पटेल ती ही कीं, सरकार खरोखर निःपक्षपाती असून भीड, भीति किंवा स्वार्थ कशालाहि बळी न पडतां ते फक्त न्यायी कायदेच अंमलांत आणतील. ब्रह्मदेशांत मुसलमानांनीं दंगा केला याला कारण हें झालें कीं, हिंदूंच्या देवळांजवळ गाई मारूं नयेत असा सर-कारनें हुकूम सोडला. उलट वायव्य प्रांतांत अजीमगड येथें दंगा झाला त्याचें कारण हिंदूंच्या वस्तींत हव्या तिकडे गाई मारण्यास सरकारनें कायदेशीर अडथळा करावा तो केला नाहीं. केसरीचें म्हणणें इतकेंच कीं, हिंदु व मुसलमान याप्रमाणें

त्या प्रकरणांत स्वतः सरकार हाही एक पक्ष आहे, व एकंदरीनें हा तिरंगी सामना आहे हें कोणीं विसरूं नये. दोन्ही जातींचे सणवार उत्सव वगैरे पूर्वीप्रमाणें निर्विघ्न-पणें चालूं देण्यास सरकारनें मदत केली पाहिजे. मुसलमानी मोहोल्यांत शिरून खाटकाच्या घरची गाय सोडवून आणील तर अशा हिंदूस या फाजील धर्माभिमानाबद्दल शिक्षाच झाली पाहिजे. उलट नागपंचमी गोकुळाष्टमी असल्या सणांत वाद्यें वाजविल्यानें आम्हांस चीड येते असें म्हणणाऱ्या दुराग्रही मुसलमानांसहि शिक्षा झाली पाहिजे. लॉर्ड हॅरिस यांनीं हिंदुमुसलमान पुढाऱ्यांना मात्र शांततेचा बोध केला. पण त्याबरोबरच हाताखालच्या अधिकाऱ्यांना निःपक्षपातिपणाचा बोध करावा तो मात्र त्यांनीं केला नाहीं, असें टिळकांनीं लॉर्ड हॅरिस यांना दूषण दिलें.

सुमारें एक महिन्यानें मुंबईचें वातावरण शांत होऊन तेथें दंग्याची चर्चाहि होण्याचें थांबलें. पण मुंबईहून हा वाद निघून पुण्यास आला. ता. १६ आगस्ट रोजीं म्हणजे मुंबईच्या दंग्यानंतर अवघ्या पांच दिवसांनीं पुण्यास नागपंचमीचा सण पडला. या सणांत नागोबाची मिरवणूक निघत असे. मिरवणूक म्हटली म्हणजे त्यांत वाद्यें आलींच. व या वाद्यांविषयीं तक्रार करून मुसलमान दंगा करतात कीं काय या भीतीनें पुण्याच्या अधिकाऱ्यांनीं कडेकोट बंदोबस्त ठेवला होता. मिरवणुकीच्या रस्त्यावर दीडशें हत्यारबंद पोलीस, नंग्या तरवारीचे घोडे-स्वार व नजीकच चौथ्या बाँबे रायफल्सची पलटण इतकें सैन्य जमवून, कले-क्टर मि. चार्लस, पोलिस सु. मि. म्याकफर्सन वगैरे अधिकारी कंबरबंदांत पिस्तुलें चढवून आले होते. इतकी तयारी पाहिल्यावर अर्थातच मुसलमानांना दंगा कर-ण्याची इच्छा झाली नाहीं; पण पुण्यासहि अस्वस्थतेचें बीज रुजूं घातलें होतें आणि त्याचें झाड, छोटेसें कां होईना, पण पुढें एक वर्षांत पहावयास सांपडलें.

मुसलमानांचे दंगे होण्यास सरकारी अधिकाऱ्यांचा पक्षपातीपणा कारणीभूत होतो ही गोष्ट पुण्यामुंबईतील सुधारक पक्षालाहि कबूल होती व केसरीप्रमाणें ज्ञानप्रकाश वगैरे पत्रांनींहि हेंच मत प्रगट केलें होतें. ता. २८ आगस्ट १८९३ चा ज्ञानप्रकाश म्हणतोः—"Some of the government officials may think it to be an agreeable pastime to put one race against another and to make political capital out of the whole affair. But how dangerous this procedure is can

now very well be realised when we have experienced this year a frightful succession of disturbances. From the times of the great Salem Riots in Madras up to the present moment, the outcry of undue encouragement of one class against another and dealing leniently with the one and harshly with the other has been often raised; and had our government taken note of this ere long we would have been undoubtedly spared much troubles and recriminations."

पण यापुढें जाऊन हेच विचार जाहीरसभांच्या द्वारें सरकारपुढें मांडण्याचा प्रश्न निघाला असतां, हीं पत्रें व त्यांचे स्फूर्तिदाते माघार घेऊं लागले. आणि अशा सभा भरविण्याचा हट्ट टिळक धरूं लागले, यामुळें पुराणमतवादित्वाबरोबर मुसलमानांचा द्वेष करण्याचा आरोपहि टिळकांवर येण्यास सुरवात झाली.

शुक्रवार ता. २५ आगस्ट रोजीं किवळेकर रानडे यांच्या वाड्यांत श्री. बाळासाहेब नातू याच्या अध्यक्षतेखालीं पुण्यांतील सुमारें ७५ हिंदु पुढाऱ्यांची सभा भरली होती. हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यांचीं कारणें काय व ते मोडण्यास कोणते उपाय करावे, याविषयीं हिंदु लोकांचें मत सरकारास कळविण्याकरितां हिंदूंची एक मोठी जाहीर सभा भरावी असें तेथें बहुमतानें ठरलें. सभेंतच अशी एक हरकत निघाली कीं, सभा भरवून सरकारास काय सांगावयाचें तें सांगावें, पण ती सभा दोन्ही जातींची मिळून भरवावी. समंजस मुसलमान लोक आपापल्या परीनें हिंदूंशीं दिलजमाई करण्याचे प्रयत्न करीत होते ही गोष्ट खरी. पण मुसलमानांस पक्षपात दाखवल्यामुळें दंगे होतात हें जर सरकारास स्पष्ट सांगावयाचें असेल तर संयुक्त सभा भरवून काय उपयोग ! त्याचा फारसा विचार झाला नाहीं. मग असें मत जाहिर रीतीनें सांगणें हेंच तत्त्वतः चूक असें कोणास म्हणावयाचें, तर गोष्टी वेगळी. असो. वेगळी हिंदूंची तेवढी सभा भरवूं नये असें टाइम्सकारप्रभृतींचें म्हणणें होतें. त्यास अर्थातच कोणीं विशेष किंमत दिली नाहीं. परंतु आपल्यांतीलच लोक अशा सभेविरुद्ध, तेव्हां तो एक विचार करण्यासारखा प्रश्न झाला. उदाहरणार्थ रानडे मेहेता हे अशा सभेविरुद्ध होते; व मुंबईहून महादेव चिमणाजी आपटे, वाच्छा, याज्ञिक, भालचंद्र कृष्ण, माधवराव भट, बंडोपंत

भाजेकर, नानासाहेब देशमुख वगैरे गृहस्थांकडून नुस्त्या हिंदूंची सभा भरविली जाऊं नये अशाबद्दल सार्वजनिक सभेकडे शिफारसपत्रहि आलें होतें व त्याचा सार्वजनिक सभेंत विचारहि झाला. आणि रानडे पक्षाच्या कित्येक लोकांनीं सभेच्या निमंत्रणपत्रिकेवर सह्या दिल्या होत्या त्या त्यांनीं परत घेतल्या. परंतु संकल्पाप्रमाणें अखेर सभा रविवार ता. १० सप्टेंबर रोजीं शनिवारवाड्यापुढें उभारलेल्या भव्य मंडपांत भरली. अध्यक्षस्थानीं श्रीमंत बाळासाहेब नातू हे होते. सभेचें काम बरेंचसें कठीण झालें असल्यामुळें भाषणें करणारांनीं आपलीं भाषणें लिहून आणलेलींच वाचलीं. यावरून आपण नाजूक जोखमीचें व जबाबदारीचें काम करीत आहोंत ही जाणीव सभा करणारांना होती असें उघड दिसतें. पण जबाबदारी असली तरी ती घ्यावयाची हा त्यांचा निश्चयहि तितकाच उघड दिसतो.

अशी सभा भरवूं नका असा उपदेश करणारांवर अनेक वक्त्यांकडून सभेंत बरीच खरमरीत टीका झडली. टिळकांनीं इसापनीतींतील विहिरीच्या कांठीं निजलेल्या मनुष्याची गोष्ट सांगून, अशा सभेपासून अनिष्ट परिणाम झालाच तर सभा भरविणारांनीं केला व न झाला तर तो आम्हीं टाळला अशा दुहेरी मतलबाची थट्टा केली. नामजोशी यांनीं अशी कोटी लढविली कीं, हिंदु-मुसलमान पुढाऱ्यांना उपदेश करण्याची आज्ञा खुद्द गव्हर्नरसाहेबांनीं केली, ती पाळण्याकरितांच आम्ही सभा करीत आहोंत. सभेंतील मुख्य मर्माचा ठराव म्हटला म्हणजे टिळकांनीं आणलेला, व ज्यांत गोरक्षणी चळवळीवरील आक्षेपांचें खंडण केलें होतें तो होय. एकाहि मुसलमानाचें मन दुखवूं नये म्हणून दहा हजार हिंदूंचें मन दुखविलें जातें. धर्मदृष्ट्या पूज्य मानलेल्या वस्तूंत गाईचा समावेश होत नाहीं असा एका कोर्टानें निकाल दिला ! व जुनी वहिवाट कुणा-करितांहि मोडली तरी सर्वच अनवस्था व्हावयाची. इत्यादि मुद्दे टिळकांच्या भाषणांत आले होते. सभावाल्यांची मुख्य तक्रार अशी होती कीं, सभेची जबा-बदारी आम्ही घेतों, मग तुम्ही विनाकारण आमच्या हेतूचा विपर्यास मात्र करितां तो कां ? टिळक लिहितातः–" रा. ब. रानडे यांनीं सांगितलेली गोष्ट आमच्या मतें जर मान्य ठरेल तर ती आम्ही मान्य करूं; नाहींतर करणार नाहीं. असा आमचा पूर्वपार क्रम आहे. व तोच सध्यांच्या प्रकरणींहि आम्हीं स्वीकारला आहे." असें निक्षून लिहिण्याचें कारण असें दिसतें कीं, कोणत्याहि राजकीय

सभेंत वाचण्यासाठीं आपल्या सहीचें पत्र रानड्यांनीं पूर्वीं कधीं धाडलें नव्हतें तें या खेपेस धाडलें. या गोष्टीस उद्देशून केसरीनें त्यांना बजाविलें कीं, पुढारी हे लोकांचे धनी नसून खरोखर चाकर आहेत ही गोष्ट रानडे विसरतात, व कोणा रावबहादुराचें मत म्हणजे कांहीं तें लोकमत नव्हे. याच सुमारास रानड्यां-प्रमाणें फेरोजशहा मेथांकडूनहि टिळकांस तार आली होती, व ही तार करण्यास गोखले यांनीं दिलेली माहिती कारणीभूत झाली असाहि एक मुद्दा निघाला होता. तात्पर्य, पुण्यामुंबईचे बहुतेक पुढारी व सार्वजनिक सभा ही एकीकडे आणि टिळक व पुण्यांतील त्यांचे अनुयायी एकीकडे, असे बरोबर दोन तट झाले.

रावबहादुर रानडे हे या सभेच्या विरुद्ध प्रथमपासूनच होते असें नाहीं. लॉर्ड हॅरिस यांचें धोरण त्यांना मान्य नव्हतें, परंतु जाहिर रीतीनें गव्हर्नरसाहेब आपल्या धोरणाची मांडणी कशी करितात हें दिसून येईपर्यंत सभा भरवूं नये असें त्यांचें प्रथम मत होतें. पुढें हॅरिससाहेबांचें बोलून झालें तरी रानड्यांचा निश्चय होईना. त्यांना यापुढें आठ दिवसांची मुदत दिली, तीही संपली, तरी आतां सभा भरवा असें ते स्पष्ट म्हणेनात. अर्थात् सभा भरविणारांना या अनिश्चितपणाचा जाच वाटूं लागला. रावबहादुरांचीं कारणें समजून घेण्याविषयीं सभा भरविणारांनीं प्रयत्न केला, व तीं आपल्यास पटत नाहींत असें ठरल्यावर मगच सभा भरवि-ण्याचा निश्चय केला. इतकें झाल्यावर सभा भरविणारे आपल्या कृत्यास जबाबदार आहेत असें म्हणून रानडे व त्यांचे अनुयायी यांनीं सभावाल्यांचा नाद सोडून द्यावयास पाहिजे होता. परंतु खुद्द सभेंत वाचण्याकरितां रानड्यांनीं प्रतिकूल मताचें पत्र पाठविलें; आणि त्यांच्या अनुयायांनीं रानड्यांची तेवढी सद्बुद्धि व इतरांची दुर्बुद्धि, किंवा जातींतील तंटे मोडण्याची रानड्यांची इच्छा आणि जातिद्वेष वाढविण्याची टिळकप्रभृतींची इच्छा, असा भेद काढण्यास उघड उघड सुरुवात केली. यामुळें रागावून जाऊन ता. २६ सप्टेंबर १८९३ च्या केसरींत टिळकांनीं 'रा. ब. रानडे व त्यांचे अनुयायी' या मथळ्याखालीं एक अतिशय स्पष्टोक्तीचा व चरचरीत लेख लिहिला व त्यांत 'रावबहादुरांस तरी सद्बुद्धीची सनद कोठून मिळाली आहे !' या आपल्या प्रसिद्ध वाक्याचें त्यांनीं समर्पक समर्थन केलें.

टिळक जातिद्वेष वाढवितात असें म्हणणारांना आणखी एक कारण मिळालें. दंग्यानंतर कांहीं दिवसपर्यंत मुसलमानी मोहोल्यांतून हिंदी मजूर वगैरे जाऊं

लागले म्हणजे त्यांना मुसलमान त्रास देत व या त्रासापासून त्यांचें संरक्षण पोलीस करीना. यामुळें मजुरांनीं संप करून कामधंदा बसविला. त्यानें सर्वांचेंच नुकसान होऊं लागल्यामुळें पोलिसांस मध्यें पडावें लागलें, आणि मुसलमानी मोहोल्यांतून अधिक बंदोबस्त झाल्यावर कामधंदा पूर्ववत् चालू झाला. पण हें काम संपांनीं केलें व संपाखेरीज इतर कशानें तें झालें नसतें, हें ध्यानांत घेऊन टिळकांनीं केसरींतून या संपाचें समर्थन केलें. मुंबईस या सुमारास दंग्यांतील खटले सुरू झाले, त्यासंबंधानेंहि टिळक असें उघड प्रतिपादन करूं लागले कीं, एकाच कलमाखालचा मारामारीचा आरोप अनेकांवर आला असला तरी त्या सर्वांना सारखी शिक्षा देणें योग्य नाहीं. ज्याची आगळीक किंवा गुन्ह्याची बुद्धि अधिक त्याला शिक्षाहि अधिक पाहिजे. प्रस्तुतच्या दंग्यांत पहिली आगळीक मुसलमानांनीं केली, व घाटी लोकांनीं दुसरे दिवशीं हातांत काठी घेतली ती केवळ आत्मसंरक्षणार्थ म्हणून घाटी लोकांना शिक्षा झालीच तर नांवाला व जुजबी झाली पाहिजे. या उद्गारांचा अर्थ घ्यावा तसा आहे. टिळकांचें म्हणणें मी बोलतों हेंच बोलणें खरें व न्यायाचें, रानडे व त्यांचे अनुयायी मुसलमानांची फाजील भीड धरतात म्हणून त्यांना हें बोलवत नाहीं, व ती भीड मोडण्यास मी तयार आहें म्हणून तें मी उघड बोलतों, इतकाच फरक.

याच सुमारास हिराबागेंत एका मौलवीसाहेबांचें भाषण झालें. त्यावेळीं दिवाण काजी शहाबुद्दिन हे अध्यक्ष होते. त्यांनीं हिंदूविषयीं बरीच तक्रार केली. हिंदु लोक आपल्या पत्रांतून आम्हांस शिव्या देतात. नीचपणानें आमचा उल्लेख करतात. अकबरासारख्या आमच्या राजांचे उपकार स्मरत नाहींत. हिंदु हे सदाच परतंत्र राहण्याच्या योग्यतेचे. ते मुसलमानांत मिसळून त्यांचा प्रखरपणा आपलासा करतील तरच निभावतील वगैरे विधानें त्यांनीं केलीं. त्याचें पुष्कळांना वाईट वाटलें. केसरींत पत्र लिहून 'एका एकी करूं इच्छिणाऱ्या' मुसलमान गृहस्थानें काजीसाहेबांच्या या भाषणावर अशी मखलाशी केली कीं, काजीसाहेब बोलले ते निर्भीडपणानें बोलले. हिंदुमुसलमानांत एकी व्हावी तर "सध्यांचा प्रसंग असा आहे कीं, दोन्ही पक्षांच्या लोकांनीं परस्परांस कोणकोणत्या कारणांनीं परस्परांपासून दुःख होतें व दुही वाढते हें स्पष्टपणें, निर्भीडपणें व सकारण सांगणें हेंच त्यांचें कर्तव्य होय; कारण असें केल्यानें कांहींतरी तडजोड करितां येईल व कायमची एकी साधितां येईल. नुसत्या

उपदेशाच्या गोडगोड शब्दांनींच दुही माजविणाऱ्या कारणांवर आच्छादन घालून एकी करूं म्हणाल तर कार्यसिद्धि होईल असें समजणें भ्रांतिमूलक आहे. "

काजी शहाबुद्दीन यांचें भाषण ऐकण्यास स्वतः टिळक हजर होते. त्यांच्या भाषणांतील विचार जरी टिळकांना पसंत नव्हते तरी त्यांनीं निर्भीडपणानें आपलें मत सांगितलें, येवढाच त्यांतला गुण टिळकांनीं घेतला. कारण स्वतः टिळकहि या वेळीं निर्भीडपणानेंच बोलत होते. हिंदु वर्तमानपत्रांतील लेख व हिंदु लोकांचें वर्तन हींच मुसलमानांच्या दंग्याला खरोखर कारणीभूत होतात असें जर काजी साहेबांना भरसभेंत म्हणण्याचा अधिकार, तर मुसलमान लोकांच्या आगळिकी-मुळें दंगे होतात असें प्रतिपादन करण्याचा टिळकांना तो अधिकार कां नसावा ?

आक्टोबरच्या पहिल्या आठवड्यांत दंग्यांच्या खटल्याचा निकाल लागला. एकंदर १४५४ लोक पकडले, पैकीं ६६९ हिंदु, ७८५ मुसलमान. पंचवीस हिंदु व एकोणतीस मुसलमान हे विनशिक्षेनें अजीबात सुटले. बाकी राहिलेल्या लोकांत शिक्षेची सरमिसळ समसमान वांटणी करण्यांत आली. पण ही गोष्ट न्यायाची नव्हती. कारण प्रभासपट्टणाहून चिथावणी देण्यास मुसलमान लोक मुंब-ईस आले. जुम्मामशिदींतून मुसलमान काठ्या घेऊन बाहेर पडले. आजपर्यंत मुसलमानांनीं मुंबईस तीनदां दंगा केला त्या तीनहि प्रसंगीं मूळ दंग्यास जुम्मा-मशिदींतच सुरवात झाली, हें लक्षांत घेऊन रस्त्यांत उगीच अनमान धबक्यानें पकडलेल्या हिंदूंना, ते आत्मसंरक्षणार्थ सज्ज झालेले असतील तर सोडून दिलें पाहिजे होतें. प्युनिटिव पोलिस बसवावयाचे तर ते जुम्मा मशिदीवरच बसविले पाहिजेत व त्याचा खर्च मशिदीच्या उत्पन्नांतून घ्यावा, म्हणजे दंगेखोर लोकांचे जमाव पुनः मशिदींत व्हावयाचे नाहींत, आणि दंग्याचीं खरीं कारणें शोधून काढून तीं पुढें थांबविण्याकरितां स्वतंत्र कमिशनच नेमलें पाहिजे, असें निर्भीड-पणें प्रतिपादन करण्याचा तडाखा केसरीनें चालू ठेविला होता. उलट टाइम्स वगैरे पत्रांनीं, मुसलमानांस दोष वगैरे न देतां व सरकारास तर दोषारोपांतून अजीबात वगळून, मुसलमानांना एखादा सरकारी काजी देण्यांत यावा म्हणजे दंगे बंद होतील असें मत दिलें होतें. या दोन उपायांतील भेदाचें मर्म कोणास सम-जून सांगण्याचें कारण नाहीं. मुसलमान लोक चिडतील अशा समजुतीनें भिऊन न जातां त्यांना कोणत्याहि प्रकारें चिडवूं तर नये पण आपले मामुली हक्क, वहि-वाटी व चळवळी, सोडूं नयेत अशाच निश्चयानें पुण्यांतील हिंदु वागत होते. मुंब-

ईस पोलिस कमिशनर व म्युनिसिपल कमिशनर त्यांनीं गोरक्षणी चळवळीविरुद्ध अकांडतांडव सुरू केलें होतें. त्याच सुमारास पुण्यास गोरक्षणसभेतर्फे जाहिर सभा भरवण्यांत आली व सिमला येथें बसलेल्या शेतकी कमिशनकडे गोवधबंदी, गोरक्षण वगैरे संबंधीं अनेक ठराव मंजूर करून पुण्याचे तर्फे पाठविण्यांत आले.

याहून अधिक विधायक स्वरूपाची कामगिरी म्हटली म्हणजे, याच सालीं मुंबईच्या दंग्यानंतर एकदीड महिन्यानें जो गणेशोत्सव आला त्यांत हिंदूंची विशेष एकी करण्याचा प्रयत्न झाला. नव्या गणपतिउत्सवाचा हाच मूळ प्रारंभ. " येदा येथें गणपति पोंचविण्याचा समारंभ सालाबादपेक्षां निराळ्या तऱ्हेनें होऊन त्यास बरेंच सार्वजनिक स्वरूप आलें आहे. गणपती सर्व प्रकारचे हिंदु लोक पुजतात, तेव्हां गणपती पोंचविण्याचा समारंभ सार्वजनिक झाल्यास त्यापासून अनायासेंच करमणूक होऊन लोकसमाजांत एकदिलानें कामें करण्याची जी प्रवृत्ति आहे तीसहि थोडीबहुत मदत होईल. " (केसरी ता. २६ सप्टेंबर १८९३.)

हिंदुमुसलमानांच्या दंग्याचें जें निदान टिळकांनीं केलें तें खरें ठरण्याचा प्रसंग यापुढें दोनतीन आठवड्यांतच आला. येवल्यास बालाजीची पालखी नेहमींप्रमाणें पाटलाच्या मशिदीवरून वाजत जावी कीं नाहीं हा तंटा होता. याविषयींहि डि. म्याजिस्ट्रेट यांनीं असा हुकूम काढला होता कीं, मशिदींत या दिवशीं मुसलमानांनीं जमूं नये व मशिदीच्या मागेंपुढें पंधरा पावलेंपर्यंत हिंदूंनीं वाद्यें वाजवूं नयेत. मुसलमानांना हा हुकूम अमान्य होऊन त्यांनीं कोर्टाकडे या हुकुमाविरुद्ध अपील केलें. पण पालखीच्या आदल्या दिवशींच अशी बातमी आली कीं हायकोर्टानें हा हुकूम कायम केला. हिंदूंनीं हुकमाप्रमाणें मशिदीपुढें वर्तन केलें तरी मुसलमानांनीं आंतून पालखीवर दगड फेंकले व त्यामुळें दंगा झाला. पूर्वीं बेळगांव, मालेगांव, राजापूर वगैरे ठिकाणीं असेच प्रकार झाले होते. वास्तविक डि. म्याजिस्ट्रेट यांचा हुकूम दोघांनाही असमाधानकारक होता. मुसलमानांचें म्हणणें जुनी वहिवाट मोडून कसलेंच वाद्य हिंदूंना वाजवूं देऊं नये. हिंदूंचें म्हणणें, सर्व प्रकारचीं वाद्यें वाजवीत जाण्याची जुनी वहिवाट असतां नवीन बंधन घालण्यास डि. म्याजिस्ट्रेट यांस काय अधिकार ? वहिवाट असेल त्याप्रमाणें चौकशी करून, वहिवाट ठरेल त्याप्रमाणें हुकूम काढण्याचा अधिकार म्याजिस्ट्रेट यांस असावा; व वहिवाट ठरल्यावर ती मोडण्याबाबत जो आगळीक आधीं करील त्यास सरकारनें निर्भीडपणानें शिक्षा द्यावी, तरच कायमची व्यवस्था

होईल, असें केसरीचें म्हणणें होतें. नोव्हेंबर महिन्यांत आग्रा येथें लॉर्ड लॅन्सडौन यांनीं भाषण केलें, त्यांत गोरक्षणाची चळवळ व हिंदुमुसलमानांतील दंगे यांचा उल्लेख केला होता. त्यांत गोरक्षण सभेचे फाजील प्रचारक व अविचारी वर्तमानपत्रांतील लेखक यांना तर दोष दिलाच होता; पण "कोणी दंगा करील या भीतीनें कायद्याचा अंमल करण्यास आम्ही मागें घेणार नाहीं" असें एक मोघम वाक्य होतें; त्यानें किंचित् बाजू सांवरली. पण स्थानिक अधिकाऱ्यांच्या वर्तनांत बड्या लाट साहेबांची ही निर्भयता दिसून येत नव्हती. उदाहरणार्थ खुद्द येवल्यासच डि. म्याजिस्ट्रेट यांनीं काढलेला जाहीरनामा असि. कलेक्टर यांनीं धाब्यावर बसविला; व मुसलमान गय खात नाहींत व सरकार योग्य मदत करीत नाहीं, असें पाहून बालाजीची पालखी काढण्याचेंच मुळीं हिंदूंनीं रहित केलें. पुढें येवल्यांतील हिंदूंनीं मुसलमानांशीं व्यवहार बंद ठेविला आणि नाशिकचे कलेक्टर वुइंटरसाहेब यांनीं हिंदु पुढाऱ्यांस बोलावून आणून तंबी दिली व हा संप मोडविला. तात्पर्य हिंदूंना मदत तर करावयाची नाहीं व त्यांचें स्वावलंबनहि चालूं द्यावयाचें नाहीं अशाच तऱ्हेचें हें पक्षपाती धोरण होतें.

१८९४ च्या जानेवारींत मुंबईच्या दंग्यासंबंधानें सरकारी ठराव प्रसिद्ध झाला; त्यांत पो. कमिशनर व्हिन्सेंटसाहेब यांनीं गोरक्षणी चळवळीस दोष दिला होता, तो सरकारनें थोडाबहुत खोडून काढला. शिवाय याच सुमारास रावेर वगैरे ठिकाणीं मुसलमानांचे दंगे होऊन, गोरक्षणाची चळवळ जेथें ऐकूनहि माहीत नाहीं अशा ठिकाणीं मुसलमानांचा दुराग्रह व अधिकाऱ्यांची फूस यामुळें दंगे कसे होतात हें दिसून आलें. खुद्द मुंबईस दंग्याची वदंता तीन दिवस आधीं कळली होती अशी व्हिन्सेंटसाहेबांनींच कबुली दिली असतांहि, त्यांनीं योग्य तो बंदोबस्त केला नाहीं ही गोष्ट सरकारी ठरावानेंच बाहेर आली. पण येवल्यास सरकारच्या पक्षपातीपणाचा कळसच झाला. तीन वेळां आपली जुनी वहिवाट बंद ठेवून हिंदूंनीं हार खाल्ली, तरी मुसलमान लोकांचा दंगेखोरपणा जाईना. मध्यभागचे कमिशनर मि. प्लीट हे येवल्यास गेले तेव्हां, तेथील मुसलमान लोकांचा नाठाळपणा व दांडगाई त्यांच्याहि लक्षांत आली. परंतु अधिकाऱ्यांच्या मनानेंच असें घेतलें कीं, मुसलमान चिडतात व मारामारीलाहि प्रवृत्त होतात म्हणून हिंदूंनीं आपले सर्व प्रकारचे हक्क वहिवाटीस अनुसरून असले तरी सोडून द्यावे. हिंदुमुसलमान पुढाऱ्यांनीं आपसांत तडजोड करावी व दंगे मिटवावे असा उपदेश लॉर्ड हॅरिस हे एकसारखा

करीत असत त्याचाहि अर्थ, खोल पाहूं गेलें असतां, वरील प्रकारचाच होता. हिंदूंना गय खाण्याबद्दल उद्देशून अधिकारीच काय पण अधिकाऱ्यांचें धोरण पाहून सुधारक पक्षांतील कित्येक लोकहि उपदेश करीत.

धर्माच्या तत्त्यांत मुसलमानांना गय खाण्याबद्दल जाहीर उपदेश करणारा कोणी मुसलमान भेटला नाहींच; पण जुन्या वहिवाटी व हक्क संभाळण्यास मदत करणें हें ज्यांचें काम त्यांनींहि मुसलमानांना असा उपदेश केल्याचा फारसा उल्लेख नाहीं. " भित्रे मामलेदार, मिशनरी लोकांप्रमाणें हलक्या हिंदूंची व अडाणी मुसलमानांची कींव बाळगणारे कलेक्टर, मुसलमान पोलीस इन्स्पेक्टर, प्राचीन शोधांत गुंतलेले कमिशनर, आणि क्रिकेटच्या खेळांत सर्व मन गुंतलेले गव्हर्नर इतक्या ग्रहांचा योग एका येवल्याच्या राशीला यावेळीं आला होता. " हिंदूंची कोणीहि दाद घेईना व खुद्द टाइम्सपत्रानेंही येवलें येथील अधिकाऱ्यांचें वर्तन दूषणास्पद आहे असें लिहिलें. येवल्याच्या लोकांनीं सरकारकडे तारांवर तारा केल्या. पण नाशिकचे कलेक्टर मि. वुइंटर यांनीं या तारांना क्षुद्र लेखिलें, येवढेंच नव्हे तर ' तारेस अर्जाचें तिकिट नाहीं सबब परत ' असा विक्षिप्तपणाचा शेरा त्यांनीं आपल्या हातानें तारेच्या पाठीवर लिहिलेला टिळकांना पहावयास सांपडला. ते लिहितात " तारेस तिकिट तरी कसें लावावयाचें हें आम्हांस कळत नाहीं. तारेंतून कोर्टफीचें तिकिट पाठविण्याची अजब युक्ति वुइंटर साहेबांस माहीत असल्यास ती त्यांनीं मेहरबानी करून प्रसिद्ध करावी म्हणजे लवकरच त्यास आम्ही फोनोग्राफ शोधून काढणाऱ्या एडिसनच्या पंक्तींत बसवूं. "

इकडे चार महिने येवल्यास धुसफुस चालली असतां सरकार कांहीं दाद घेत नाहीं असें पाहून अखेर हिंदूहि रागावले. १८९४ च्या फेब्रुवारींत म्हणजे पूर्वीच्या दंग्यानंतर सुमारें पांच महिन्यांनीं एके दिवशीं मुसलमानांनीं, नागपुरी कोष्ट्यांच्या मारुतीच्या देवळासमोर पाल लावलें होतें तें जाळलें व मारुति फोडून टाकला आणि आगींत तेल ओतण्याला मशिदींत डुक्कर मरून पडल्याची हूल उठवली. तेव्हां मोठाच दंगा झाला. दोन्ही जातींच्या देवळांची पुष्कळ नासधूस झाली. देवळांतून गाई मारल्या गेल्या, आगी लागल्या, लष्कर बोलवावें लागलें व गोळ्या घालून दंगा मोडावा लागला; पण मौज ही कीं धरपकड झाली त्यांत बहुतेक सर्व हिंदूच पकडले गेले. येवलें येथील अधिकाऱ्यांचें वर्तन दूषणास्पद आहे असें सरकारासहि वाटून, अखेर मुसलमान पोलीस इन्स्पेक्टरची बदली केली व असिस्टंट कले-

क्टर मि. हेवर्ड यांनाहि बदललें पण वर हुजुर सेक्रेटरीएटमध्यें नेऊन ठेवलें! पुढें येवल्यास हिंदुमुसलमानांच्या पंचांची सभा भरविली. पण त्यांतहि कांहीं निष्पन्न झालें नाहीं. कलेक्टर म्हणत बाजारांतील व्यवहाराची बंदी उठवा; पण हिंदु म्हणत जुन्या वहिवाटी व हक्क यांचें योग्य रक्षण मुसलमानांपासून करूं असें वचन द्या म्हणजे बंदी उठवितों. परवान्याप्रमाणें वागण्यास हिंदु तयार होते. पण वहिवाटीची पूर्ण चवकशी होऊन मग त्याप्रमाणें परवाने दिले जावे थेवढेंच त्यांचें म्हणणें होतें. हिंदुमुसलमान लोकांचे पंच नेमून ते नवा निर्णय देतील तोहि आम्ही मान्य करूं, परंतु त्याची तरी अम्मलबजावणी सक्तीनें होईलच, केवळ मुसलमान हरकत घेणार म्हणून ती थांबणार नाहीं, असें जाहिर वचन सरकारनें द्यावें, असें हिंदूंचें म्हणणें होतें. शेवटीं येवल्यास प्युनिटिव्ह (जादा) पोलीस बसविण्यांत आले.

पण जादा पोलीस बसविणें म्हणजे बैल गेला आणि झोंपा केला अशीच स्थिति प्रायः असते. पुढें मुंबई सरकारनें येवल्याच्या दंग्यावर एक ठराव प्रसिद्ध केला त्यांतहि मुसलमानांची व अधिकाऱ्यांची तरफदारीच दिसून आली. या ठरावाची बातमी केसरीनें आधीं प्रसिद्ध केली याबद्दल पुष्कळ गवगवा झाला. शिवाय या सुमारास टिळक हे स्वतः येवल्यास जाऊन त्यांनीं बरीच चवकशी करून केसरींतून कडक लेख लिहिले व लॉर्ड हॅरिस यांच्यावर एकसारखी टीका सुरू केली. याबद्दल त्यांजवर खटला होणार म्हणून वदंता होत्या. परंतु तो झाला नाहीं. उलट येवलें येथील दंग्यांत सामील झाल्याच्या आरोपावरून तेथील ज्या बड्या लोकांवर (यांत म्युनिसिपालिटीचे व्हाइस प्रेसिडेंट, चेअरमन, सावकार, वकील वगैरे अनेक लोक होते) खटले भरून सेशनकमिट करण्यांत आले होते, ते सर्व सुटले. यामुळेंहि टिळकांच्या लिहिण्याचें व येवल्याच्या हिंदूंचें समर्थनच झालें. एका खटल्यांत तर नाशिकचे सेशनजज्ज मि. अन्विन यांनीं असा शेरा मारला कीं, त्यांत सरकारतर्फे झालेल्या पुराव्यावरून एखाद्या कुत्र्यासहि फांशीं देतां येणार नाहीं. पण खटले भरण्याचा अधिकार पोलिसांना आणि खटले खोटे ठरले तरी त्यांस कोणत्याहि प्रकारें शासन होणें नाहीं, यामुळें येवल्यास खटल्याचें सत्र सुरूच राहिलें व लोकांनीं अखेर जिंकली, तरी त्यांना त्रास व खर्च मात्र पुष्कळ झाला.

असो; येथून पुढें कांहीं दिवस बाहेरील दंग्यांवरचें लक्ष निघून तें खुद्द पुण्या-कडेच खेंचलें जावें अशी स्थिति उत्पन्न होऊं लागली. शुक्रवार ता. २० एप्रिल

१८९४ रोजीं पुण्यास हिंदुमुसलमानांचा दंगा होण्याचा प्रसंग आला होता पण तो टळला. त्या दिवशीं गणेश पेठेंतील डुल्यामारुतीचा छबीना हनुमान-जयन्तीनिमित्त निघत असे व त्याबरोबर जुन्या वहिवाटीप्रमाणें चौघडा, तासेवाजंत्रीं, भजनी मेळे वगैरे असत. पण मशिदीप्रमाणें यंदां चंदूभाईच्या तालमीवरून वाद्यें वाजविण्याचें बंद करावें असा हुकूम झाल्यामुळें हिंदु लोकांनीं मिरवणूक काढावयाची नाहीं असें ठरविलें होतें. अधिकारी छबीनावाल्यांनीं पड खाल्ली ती इतर कित्येकांना पटली नाहीं. रात्रीं दहा वाजतां पोलीस व मॅजिस्ट्रेट मारुतीच्या देवळाजवळ जमले. हजारों हिंदु आले होते व मुसलमानांच्या टोळ्याहि ठिकठिकाणीं बसल्या होत्या. छबीना रहित होऊं देणार नाहीं असें म्हणून एका उत्साही गृहस्थानें नवी पालखी व चाळीस पन्नास टाळकरी आणून छबीना काढला. लोकांस आवेश इतका आला कीं, आयत्या वेळीं पलिते मशाली मिळेनात म्हणून टेंभे पाजळण्याला लोकांनीं आपलीं उपरणीं पुढें केलीं. तासेवाजंत्र्यांची वाण जयघोषानें भरून निघाली. व अशा रीतीनें टाळ वाजवीत व भजन करीत छबीना तालमीवरून जाऊन परत आला. क्षणोक्षणीं अशी भीति वाटत होती कीं, मारामारी होणार. पण सुदैवानें ती यावेळीं टळली. मुसलमान लोक, हिंदूंनीं हुकूम तोडल्याबद्दल फिर्याद करणार अशी वदंता उठली होती. परंतु तींतून विशेष कांहीं निष्पन्न झालें नाहीं.

याच सालच्या मे महिन्यांत हिंदुमुसलमानांत वाद वाढण्यासारखी आणखी एक गोष्ट घडली. मिर्झा आबास अल्ली बेग या नांवाचे मुसलमान गृहस्थ या वेळीं सरकारी ओरिअंटल ट्रॅन्सलेटर होते. ता. ५ मे रोजीं हे महाबळेश्वरास असतां फिरत फिरत क्षेत्रमहाबळेश्वरीं गेले. तेव्हां त्यांना थेट श्रीकृष्णाबाईच्या देवळांत प्रवेश करण्याची इच्छा झाली. गुरवास संशय येऊन त्यानें त्यांना हरकत केली तेव्हां "मी कनोजा ब्राह्मण आहें, मुसलमान असतों तर मला दाढी नसती काय?" असें सांगून त्यांनीं त्यास फसविण्याचा प्रयत्न केला. पण पुण्याचे दोघे ब्राह्मण कुंडांत स्नान करीत होते त्यांनीं बेग साहेबांना ओळखलें. तेव्हां ते खजील होऊन परत गेले. पुढें महाबळेश्वराच्या मॅजिस्ट्रेटकडे फिर्याद झाली, तेव्हां थोरामोठ्यांच्या मध्यस्थीनें बेग साहेबांनीं माफी मागून देवळाची शुद्धि करण्याकरतां ५० रुपये दंड दिला. या गोष्टीची चर्चा वर्तमानपत्रांतून बरीच माजली. बेग साहेबांचे स्नेही म्हणूं लागले; गुरव लोक मुसलमानांनाहि पैशाच्या लालचीनें

देवळांत नेतात, मग बेगनींच येवढें काय पाप केलें? मुंबईच्या पत्रांनीं अशी तक्रार केली कीं, हें मुसलमानांच्या द्वेषाचें लक्षण आहे. या सर्वांचा हेतु येवढाच होता कीं, अशा गवगव्यामुळें सरकारनें बेगसाहेबांना कांहीं दोष देऊं नये. पण सुदैवानें सरकारनें या कामीं थोडा सरळपणा दाखवून बेग यांना देवळांत जाण्या-बद्दल दोष दिला, व 'शिवाचा नंदी हा माझ्या घोड्यासारखा दिसतो' असे उद्गार काढल्याबद्दल तर त्यांना वेगळें पत्र लिहून त्यांचे कान पिळण्यांत आले होते.

ज्येष्ठमासीं आळंदीच्या पालखीच्या वेळीं थोडी गडबड झाली. गणेशपेठच्या गेटानजीक एका कबरस्थानाजवळ नगारा वाजविण्यास मुसलमानांनीं हरकत केली. दर्ग्यांतून विटा फेंकण्यांत आल्या तेव्हां उलट हिंदूंनींहि विटांचा मारा केला. पालखी पुढें निघून गेल्यावर एक ब्राह्मण एकटा सांपडला त्याला मुसलमानांनीं धरून खूप मारलें. परंतु पोलिसांकडून त्याचा तपास वगैरे कांहीं झाला नाहीं. सरकार कांहीं करीना तेव्हां लोकांनींच कांहीं तरी करणें प्राप्त आलें. पुण्यांतील हिंदु पुढा-रीहि असें सांगूं लागले कीं, मुसलमानांच्या उत्सवांत तुम्ही सामील होतां ते यापुढें होऊं नये. आळंदीची पालखी दर्ग्यावरून जावयाला जर मज्जाव तर हसन-हुसेनच्या थडग्यांच्या प्रतिमापुढें आल्बिदा करीत हिंदूंनीं तरी नाचत रडत कां जावें? पुण्यांतील शेंकडा नव्वद ताबूत हिंदूंचे असतात, ते त्यांनीं कां करावे? मुसलमा-नांच्या स्नेहाकरितां ताबूत करावयाचे, त्या स्नेहाचा हा असा प्रकार सुरू आहे, आणि ताबूत नवसाला जितका पावेल तितका हिंदूंचा देवही खचित पावेल. उत्सवाची हौसच फेडून घ्यावयाची तर ताबूत टाकून गणपति उत्सव करावा. हा प्रतिकाराचा उपाय आहे. "आम्ही जों जों जास्त गरीबी दाखवितों तों तों शिष्टाचार मोडल्याचा पुनः आमच्यावर मुसलमान लोक आणि सरकार आरोप करतात हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. श्रीकृष्णांनीं असाच उपदेश केला आहे 'ये यथा माम् प्रपद्यंते तांस्तथैव भजाम्यहम्.'

या उपदेशाप्रमाणें कांहीं ठिकाणीं जुने ताबूत बंद करण्यांत आले. लष्करां-तील कामाठीपुऱ्याचा ताबूत बंद झाला. त्याचा मलंग मुसलमान लोक मारुतीच्या देवळांत शिरून घेऊन गेले. पेरूच्या गेटाजवळील वाघाचा ताबूत बंद करणाऱ्या माळ्यास पोलिसानें येऊन तंबी दिली. उलट पुण्यांतील हिंदु न्हाव्यानें ताबुतापुढें चौघडे न वाजवण्याचा ठराव केला. या सालीं पुण्यांतील मुसलमानांचे ताबूत चाळिसापासून साठपर्यंत वाढले व हिंदूंच्या शंभर ताबूतां-

ऐवजीं फक्त पंचवीस झाले. हिंदु लेजीमवाले मिरवणुकीला गेले नाहींत. रेवड्या आणि नाडापुड्या एकदशांशही खपल्या नाहींत. "रामेश्वराच्या देवळापासून जुन्या मंडईपर्यंत सर्व बुधवारभर रस्त्यावरील जे दिवाणखाने 'कटाक्षैर्नारीणाम् कुवलयितवातायनमिव' व्हावयाचे ते सर्व बंद केलेले होते." ताबूतांपेक्षां मॅजिस्ट्रेटांची गर्दीच रस्त्यांत अधिक भासली. अशा ओसाड व उदास रीतीनें झालेली ताबुतांची ही मिरवणूक पुण्यांत पहिलीच. या देखाव्यानें सर्वांच्याच मनावर परिणाम झाला.

हिंदूंना मुसलमानांशीं स्नेह हवा होता, पण स्वाभिमान सांडून नको होता, हें हिंदूंना सरकाराप्रमाणें मुसलमानांनाहि कळवावयाचें होतें. सर्व धर्म हिंदूंना सारखेच मान्य आहेत. पण "यो यथा वर्तते यस्मिन् तथा तस्मिन् प्रवर्तयन् माऽधर्मं समवाप्नोति, नचाश्रेयश्च विंदति" हें वाक्यहि हिंदूंनीं लक्षांत ठेविलें पाहिजे. स्नेह व तह समानशक्तीच्या लोकांतच नांदूं शकतो ही गोष्ट हिंदूंनीं विसरूं नये असा केसरीचा स्पष्ट उपदेश होता. मुंबईस तर हिंदूंना ताबूताची परवानगी देऊं नये असें खुद्द पोलिस कमिशनरांनींच ठरविलें होतें, हा हुकूम अगदींच नवा होता असें नाहीं. पण नांवाला मुसलमान पुढें करून हिंदु ताबुतांचे परवाने काढीत ते मात्र केसरीच्या या उपदेशानें या वर्षी थांबले. या सालीं ताबुतांपुढें कोळणी नाचल्या नाहींत आणि मारवाडी बैराग्यांचीं सोंगें सजलीं नाहींत. पेणमध्यें तर बहिष्काराचा उपयोग चांगला झाला व तेथील दुही मिटली. एकमेकांचें एकमेकावांचून अडतें असा अनुभव आल्यावांचून साम होत नाहीं. "अमर्षशून्येन जनस्य जंतुना न जातहार्देन न विद्विषादरः" ही भारवीकवीची उक्ति लोक आजवर नुसती ऐकत होते ती या प्रसंगीं अनुभवास आली.

नागपंचमीच्या दिवशीं पुण्यास नागोबाची मिरवणूक निघते. तिचा बंदोबस्त पूर्वीच्या सालीं किती कडेकोट केला होता हें मागेंच दिलेंच आहे. यंदा फिरून तोच प्रश्न आला. तेव्हां म्याजिस्ट्रेटांनीं हिंदुमुसलमानांचे जाब घेतले त्यांत उभयतांनींहि वार्षिक वहिवाटीप्रमाणें सर्व कांहीं व्हावें असें लिहून दिलें. पण दंगे न करण्याबद्दल म्याजिस्ट्रेटांनीं चारचौघांचे जातमुचलके घेऊन बंदोबस्तीहि केली. इतक्यांत पोलिस सुपरिंटेंडंट म्याकफर्सनसाहेब यांनीं अवचित असा हुकूम काढला कीं, मशिदीच्या आगेंमागें चाळीस पावलें वाद्यें वाजवूं नयेत. हिंदु लोक ही गोष्ट कबूल करीनात. खुद्द मुसलमान कबूल असतांहि पोलिसांनींच हरकत घ्यावी हें

अयोग्य अशी तक्रार करून, मशिदीवरून मिरवणूक वहिवाटीप्रमाणें नेऊं देईनात तेव्हां मशिदीजवळ नागोबा टाकून लोक परत गेले. मग तो पोलिसांनीं बैल लावून पोंचता केला. नवरा कबूल नवरी कबूल पण उपाध्यायाच्या पोटांत दुखतें अशी जी म्हण आहे तिचा अनुभव या ठिकाणीं आला. उलट, नागोबा सोडून लोक गेले ते पोलिसांनीं अडविल्यामुळें असें असतां त्यांच्यावरच रस्ता अडविल्याबद्दल खटला भरण्यांत आला, व सात आरोपींस प्रत्येकीं पंचवीस रुपये दंड झाला. हिंदु लोकांच्या ताठरपणाच्या वागणुकीचा विपर्यास करण्यास कांहीं लोक तयार होतेच. त्यांनीं सरकाराकडे असा अर्ज केला कीं, मुसलमान काँग्रेसच्या चळवळींत शिरत नाहींत म्हणून रागावलेले पुण्याचे ब्राह्मण त्यांना अशा रीतीनें छळीत आहेत, व सरकारच्या राज्यास धोका आणण्याची राजद्रोही चळवळ त्यांनीं सुरू केली आहे. या सुमारास पोलीससाहेबांनीं पोलीस ॲक्टाअन्वयें कायमचे म्हणून वाद्यांचे नियम जाहीर केले त्यांत उघड पक्षपात केला होता. मशिदीच्या आसपास वाद्यें वाजविण्यास अष्टौप्रहर बंदी, व हिंदु देवळांतून मात्र प्रत्यक्ष पुराण चाललें असेल तेव्हांच बंदी. शिवाय गाड्याघोडीं रस्त्यांतून जात असतां, किंवा रस्त्यांत कोणी कोठें पुराण–कुराण वाचीत असतां, व पोलीस कामगार सांगतील तेव्हां वाद्यें बंद करावीं असाहि एक नियम यांत होता. हे नियम अर्थातच मूर्खपणाचे होते. कारण हे नियम पत्करून वाद्यें वाजविण्यापेक्षां तीं टाकून दिलेलींच बरीं हें कोणीहि समंजस मनुष्य कबूल करील. यापुढें गणपतीचा सण आला. तेव्हां ६०० मुसलमानांनीं कलेक्टरकडे अर्ज केला. आणि हिंदूंची एक कमिटी स्थापून कलेक्टर मि. ओम्यानी यांजपुढें सर्व खरा प्रकार मांडल्यावर त्यांनीं असें जाहीर केलें कीं, वाद्यांचे हे नियम खाजगी मिरवणुकीस लागू नाहींत. सार्वजनिक मिरवणुकीपुरते आहेत. कचेरींतलि वाद अशा रीतीनें संपला. पण गणपतिउत्सवास जें नवीन स्वरूप यंदा येऊं पहात होतें तें सुशिक्षित हिंदूंतलिच कित्येकांना खपलें नाहीं.

इतके दिवस धुमसत असलेला द्वेषाग्नि केव्हां तरी एकदां भडकल्याशिवाय राहणार नाहीं हें अगदीं उघड होतें. पुण्यांतील सुधारक सुधारून वाढविलेल्या गणपत्युत्सवास नांवें ठेवीत होते, व याचा परिणाम चांगला होणार नाहीं अशीं भविष्यें वर्तवीत होते. पण मुसलमानांच्या दुराग्रहाचा निषेध त्यांच्याकडून व्हावा

नितका जोरानें होत नव्हता; व त्यांच्याच धोरणानें चालावयाचें म्हणजे मुसल-मानांनीं हळू हळू कोणत्याहि रस्त्यांतून कसलेंहि वाद्य वाजूं देऊं नये व हिंदूंनीं कायमचे मूग गिळून बसावें असें झालें असतें! पण ही गोष्ट टिळकांना मान्य नव्हती. अल्पसंख्याकांनीं झाला तरी बहुसंख्याकांवर जुलूम किती करावा व बहु-संख्याकांनीं तो भिडेखातर किंवा भीतिखातर किती सोसावा याला मर्यादा असलीच पाहिजे, आणि आपल्या योग्य हक्कांच्या संरक्षणाच्या कामीं एकादे वेळीं एकादा धोका आला तर तो सोसला पाहिजे असें टिळकांचें प्रथमपासून निश्चयात्मक मत असून, त्याच धोरणानें त्यांनीं आज दोन वर्षें या विषयावर केसरींत लेख लिहिले होते. वाद्यांच्या संबंधानें पुण्यांतील अधिकाऱ्यांनीं केलेले नियम अन्यायाचे होते हें सुधारकांनाहि कबूल होतें, ही गोष्ट सार्वजनिक सभेनें त्यावेळीं सरकारशीं केलेल्या पत्रव्यवहारावरून सिद्ध होते. राहतां राहिली स्वयंप्रतिकाराची गोष्ट. त्या बाबतींत टिळकांचें व सुधारकांचें मत त्यांच्या स्वभावभेदामुळें केव्हांहि जुळणें शक्य नव्हतें. पण अशा प्रतिकाराच्या तत्त्वाला उघड नांवें ठेवितां येईनात म्हणून धर्मसुधारणेच्या नांवाखालीं ते गणपति उत्सवाला नांवें ठेऊं लागले.

या उत्सवाची कायमची व्यवस्था करण्याकरितां जेव्हां खाजगी सभा भरली तेव्हां त्यांत वादाचें पुष्कळच रण माजलें, व प्रतिपक्षाच्या वर्तमानपत्रांतूनहि टिळ-कांवर पुष्कळ हल्ले झाले. टिळकांच्या धोरणाचा निषेध करण्याकरितां छप्पन्न सह्यांचें एक सर्क्युलर या सुमारास निघालें होतें. त्याचाच उलट निषेध करून टिळक लिहितात—"गांव म्हटला कीं तेथें महारवाडा असावयाचाच. तद्वतच कांहीं अंशीं पुण्यांतील प्रकार होऊं पहात आहे. गणपतीचा उत्सव किती हौसेनें व कळकळीनें लोक करीत आहेत याकडे लक्ष न देतां, आपल्या शहाणपणाच्या तोऱ्यांतच मुरडणारे पंडितंमन्य गृहस्थ आमच्या पुण्यनगरीं विराजमान होत आहेत. या गृहस्थांची अशी समजूत आहे कीं, पुण्याचें जेवढें काय शहाणपण आणि अब्रू आहे ती सर्व परमेश्वरानें एका पेटींत घालून तिच्या कुलपाची किल्ली या गृहस्थांस आणून दिली आहे." असो. उत्सवाचें हें पहिलेंच साल असल्या-मुळें कांहीं सुधारकपक्षाचे लोक गणपति वगैरे पहावयास बाहेर पडत असत. गोपाळराव गोखले हे या वर्षी मेळे पाहण्याकरितां विंचूरकरांच्या वाड्यांत गेले होते असें सांगतात. त्या पक्षाचे दुसरे एक पुढारी राघोपंत नगरकर यांनींहि केसरीस पत्र लिहून, गणपति उत्सवासंबंधानें तत्त्वाचा मतभेद नाहीं, पण कांहीं

व्यक्ति व्यवस्थापक मंडळींत सामील करून घेण्यासंबंधानेंच वाद होता, असा खुलासा केला होता, आणि ग्रामण्यांतील स्नेह लक्षांत घेऊन नगरकरांबद्दल गैरसमज होण्यासारख्या कंड्या कोणी पिकवीत असेल तर तें अश्लाघ्य आहे, व उपेक्षा हेंच त्याचें शासन, असें सर्टिफिकेट टिळकांनीं नगरकरांना केसरींत दिलें होतें.

पण उत्सवांत सुधारक सामील होवोत वा न होवोत, उत्सव तेवढ्याकरितां कांहीं थांबणार नव्हता. तो मुसलमानांना चिडविण्याकरितां जरी सुरू केलेला नव्हता तरी, हिंदु विरुद्ध मुसलमान या प्रचलित वादांत, हिंदुसमाज अधिक एकजीव कसा करावा व मुसलमानांना न भितां हिंदूंनीं आपले हक्क कसे प्रस्थापित करावे हें शिकविण्याचा त्याचा हेतु होता. "आज कित्येक वर्षे आल्बिदानें किटलेली जीभ श्रीमंगलमूर्तीच्या नामोच्चारानें पुनः पवित्र होत चालली आहे व 'स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः' या गीतावाक्याचा लौकिक अर्थ सर्व लोकांच्या मनावर चांगला ठसला आहे" असे खुल्या दिलाचे उद्गार टिळकांनीं केसरींत या सुमारास काढले; त्याचें मर्म कोणाच्याहि तेव्हांच लक्षांत येईल. असो; अनंतचतुर्दशीच्या दिवशीं सार्वजनिक मिरवणुकीस परवानगी मिळते कीं नाहीं अशी शंका प्रथम वाटत होती, पण कलेक्टर मि. ओम्यानी यांनीं ती निवारली. तथापि मनांतील धुगधुग अगदींच गेली नव्हती. ता. ११ सप्टेंबरचा केसरी लिहितो "समारंभ अपूर्व व प्रेक्षणीय होईल अशी उमेद आहे; पण आजच्या काळांत भविष्यकाळच्या गोष्टी सांगण्यापेक्षां भूतकाळच्या गोष्टीच सांगणें बरें." या सावधगिरीचें प्रत्यंतर दुसरे दिवशींच मिळालें.

उत्सवाचे पहिले आठ दिवस सुरळीत निभावले. पण पुढें गांवांत मुसलमानामध्यें हालचाल दिसूं लागली. जो तो हिंदु आपापला गणपति व आरास सांभाळण्याकरितां विशेष खबरदारी घेऊं लागला. चौकांची नाकेबंदी करून गुप्तपणें राहणें ही कामगिरी हिंदु तालिमबाजांनीं आपणाकडे घेतली. क्वचित् एखाद्या गणपतीशीं चुकूनहि एखादा खडा वाजला कीं मुसलमान वावरल्याचा संशय येई. बढाई आळीच्या गणपतीवर मुसलमानांचा विशेष डोळा म्हणून त्यावर जागता पहारा ठेवला होता. पोलीस बंदोबस्त कडेकोट असून असला जाग्रणाची कामगिरी त्यांना प्रथमच मिळाली होती. सर्व शहर मेळ्यांनीं फुलून गेलें होतें, व नियम सांभाळून वाद्यें वाजत येत जात होतीं.

पण अखेर शुद्ध त्रयोदशीच्या रात्रीं खिरींत मिठाचा खडा पडलाच! त्या दिवशीं अवशींच मुसलमानांनीं, तो बुधवारचा दिवस असतांहि, कुराणपढण्या-करितां म्हणून मशिदी उघडया ठेविल्या होत्या. यांपैकीं एक मशीद दारूवाले पुलाजवळ आहे; तिजवरून कांहीं मेळे वाद्यें वाजवीत रास्त्याचे पेठेंत जाऊनहि आले. पण दहा वाजण्याचे सुमारास श्रीमंत सरदार तात्यासाहेब नातू यांचा मेळा मशिदीवरून जाऊं लागला, तेव्हां पोलीसच्या हुकुमाप्रमाणें गाडीवरील तबला बंद ठेवून नुसती पेटी वाजत होती तरी, मशिदींतून मुसलमान लोक काठ्या घेऊन बाहेर पडले. त्यांनीं पेटी फोडली, मेळ्यांचा जमाव मोडला, व तात्यासाहेब नातूंना काठ्यांनीं झोडलें. तें इतकें कीं, त्यांना उचलून जवळच्या गुजराथी देवळांत न्यावें लागलें. हां हां म्हणतां ही बातमी गांवांत पसरली. तेव्हां कांहीं उत्साही लोक धांवून गेले, व त्यांनीं मशिदींत शिरून तेथील मुसलमानांना चोपलें आणि हंड्या दिवे वगैरे सामान फोडून टाकलें. ही वर्दी लागतांच पांचपन्नास पोलीस घेऊन त्यांनीं मशिदीपुढें ठाणें दिलें. पण यापूर्वींच मशिदींत घुसून मुसलमानांना शासन करणारे जे कोणी हिंदु होते ते चौघे चार दिशेस पसारहि झाले होते. उगीच रिकामटेकड्या प्रेक्षकांची गर्दी मात्र आतां होऊं लागली; व ती इतकी वाढली कीं, मोतीचौक व पूल यांचे दरम्यान पांचसात हजार मनुष्य जमलें. पोलीससाहेब मेजर मॅक्फर्सन हे येतांच त्यांनीं गर्दींत घोडा घातला, त्यानें पुष्कळांस इजा झाली. तेव्हां कित्येकांनीं साहेबांवरहि हात टाकला. इतक्यांत कलेक्टर, सिटी म्याजिस्ट्रेट वगैरे अधिकारी येऊन दाखल झाले; पण दंगा पूर्वींच थांबला होता.

याच रात्रीं, नातूंच्या मेळ्यावर दारुवाल्याच्या पुलाजवळ मुसलमानांचा हल्ला झाला तत्पूर्वीं, टिळक, माधवराव नामजोशी व बाबामहाराज असे गाडींत बसून याच रस्त्यानें गेले होते. टिळकांची गाडी मशिदीजवळ येतांक्षणींच लोकांनीं 'टिळकमहाराज कीं जय' असा घोष केला. त्यावेळीं थोडी गडबड झाली व दंगा होतो कीं काय अशी भीति वाटली. दंगा झाला असता तर ती गोष्ट सर-कारच्या पथ्यावर पडून सरकारला टिळकांना दंग्यांत गोंवतां आलें असतें आणि त्यांच्या निर्भीड व झोंबणाऱ्या लेखांबद्दल सूड उगवावयास चांगली संधी सांपडली असती. पण क्रीडाभुवनांतील सभेच्या प्रसंगाप्रमाणें यावेळींहि नामजोशांचें चातुर्य व प्रसंगावधान टिळकांच्या उपयोगी पडलें. त्यांनीं गाडी झटकन पुढें काढून नेली. ती कोठें गेली हें लोकांना कळलें नाहीं. रात्रभर टिळक नामजोशी हे

नामजोशांच्या गिरणींत बसून राहिले होते. सकाळपर्यंत टिळक नामजोशी कोठें आहेत याचा लोकांना पत्ताहि नव्हता.

दंग्याकरितां म्हणून कोणी पकडलेच पाहिजेत याकरितां पंधरा लोक पकडले. दहाबारा असामींना सामान्य जखमा झाल्या होत्या. त्यांतील कित्येकांना पोलिसांचाच प्रसाद मिळाला होता. एक मुसलमान इस्पितळांत नेल्यानंतर लौकरच मरण पावला. हिंदु कोणी मेला नाहीं. गुरुवार पहांटेपर्यंत हा गोंधळ चालू होता. दोनप्रहरची मिरवणूक थांबवावी असा फिरून प्रयत्न झाला पण मि. ओम्यानी यांनीं पूर्वीचा हुकूमच कायम केल्यामुळें मार्केटांतून मिरवणूक निघाली.

पण मिरवणुकीस अपशकून करण्याकरितां मुसलमानांनीं भरदिवसा बढायांचा गणपति अखेर फोडलाच. चंदूभाईच्या तालमीजवळहि आणखी एका गणपतीची अशीच दुर्दशा झाली. गुरुवारीं सायंकाळीं इस्पितळांतून मेलेल्या इसमाचें प्रेत घेऊन त्याची मिरवणूक मुसलमान लोक भर बुधवारांतून काढणार होते. पण मि. ओम्यानी यांनीं खुबीनें त्यांस परस्पर वाटेस लाविलें. शुक्रवारीं अगदीं बाजूस एक दोन मारामाऱ्या झाल्या. पण दिवसरात्रभर पोलिस व लष्करी शिपाई यांचा खडा पहारा असल्यामुळें विशेष कांहीं घडलें नाहीं. पुष्कळ मुसलमान मशिदींत जमले होते व ते सोमेश्वराच्या देवळावर हल्ला करणार अशी बातमीहि होती. पण अखेर कांहीं अनुभवास आलें नाहीं. हिंदूंच्या हातांत काठी दिसली कीं ती काढून घ्यावी असा प्रकार सुरू झाल्यामुळें पोलिसांवरील लोकांचा भरंवसा उडून गेला. मशिदींत जमलेला एकहि मुंजावर किंवा गणपति फोडणारा एकहि मुसलमान पकडला गेला नाहीं. मात्र मुसलमानांच्या हातचा मार खाल्लेले स्वतः तात्यासाहेब नातू हेच दुसरे दिवशीं पकडले गेले.

मशिदीवर हल्ला करणारे लोक पूर्वींच निसटून जाऊन, आपण भलतेच लोक पकडले आहेत असें पोलिसांना माहीत असतां खटल्याचें काम मात्र पुढें चालू झालें. सरकारतर्फें बॅ. लौन्डस व आरोपीतर्फें चिमणलाल सेटलवाड हे काम चालवीत होते. गांवांत इतरहि कांहीं खटले झाले. गणपतराव घोटवडेकर, भाऊसाहेब रंगारी, कृष्णराव ढोले म्युनिसिपल कमिशनर, वगैरेंवर आरोपी होण्याचा प्रसंग आला होना. पण ते अखेर सुटले. एका बढायास मात्र फ्रायसाहेबांना मारण्याकरितां हातांत काठी घेण्याचा प्रयत्न करण्याबद्दल अठरा महिन्यांची शिक्षा झाली! एकंदर पांच खटले सेशनकमिट झाले. त्यांपैकीं तेरांचा जो खटला

मुख्य होता तो प्रसिद्धच आहे. त्यांत सरकारतर्फे बॅ. लौन्डस असून, आरोपीं-तर्फे बॅ. गाडगीळ व नारायणराव चंदावरकर, ब्रॅन्सन वगैरे काम चालवीत होते. असेसरांत दोन खिश्चिन, दोन पार्शी, व एक हिंदु असे निवडले गेले. न्यायाधीश सुप्रसिद्ध मि. जेकब हे होते. अखेर सोमवार ता. २९ आक्टोबर रोजीं खटल्याचा निकाल लागून असेसर व न्यायाधीश यांनीं सर्व आरोपींस निरपराधी ठरवून सोडून दिलें. पुण्यांतील आंग्लोइंडियन पत्रांनीं जज्ज व असेसर यांच्यांत मतभेद झाल्याची खोटीच कंडी पिकवली, व तिचा निषेध स्वतः न्यायाधीशांना न्यायासनावरून करावा लागला.

दुसरा सेशन खटला तात्यासाहेब नातू यांच्या एकट्यांवर चालला होता व तेहि त्यांतून निर्दोषी ठरून सुटले. अशा रीतीनें पुण्यांतील लोकांवरच्या संकटाचें वातावरण जज्ज जेकब यांच्या न्यायप्रियतेमुळें लवकरच निवळलें. जेकबसाहेब हे, याच काय पण इतर सर्व दिवाणी फौजदारी खटल्यांतहि, अत्यंत शांतपणें व बिनबोभाट काम चालवीत असत. दंग्यांतील खटले ही लोकांच्या दृष्टीनें अर्थात् त्यांची एक कसोटीच होती, व ते त्या कसोटीस मात्र पुरे उतरले. इंग्रजी राज्यांत कोठें तरी केव्हां तरी न्याय मिळतो असले उद्गार टिळकांच्या तोंडून ज्या कांहीं थोड्या गोऱ्या न्यायाधिशांनीं काढविले त्यांत जेकबसाहेबांची गणना आहे! सदरहू खटले चालू असतां त्यांनीं कोणाचीही भेट घेतली नाहीं, येवढेंच नव्हे तर, इतक्या दिवसांत खाजगी टपालांतील एक पत्रहि फोडलें नाहीं असें सांगतात. या महिन्या दोन महिन्यांत पांचपंचवीस आरोपी तडातड निर्दोषी ठरून सुटले यामुळें तितक्या व्यक्ति पोलिसांच्या छळांतून वांचल्या हें तर खरेंच, पण खटले चालू असतां उलटतपासणींत व बॅरिस्टरांच्या भाषणांतून स्थानिक पोलिसांच्या कारवाईवर जो प्रकाश पडला तो विशेष महत्त्वाचा होता. या सर्वांचा नैतिक परिणाम इतका झाला कीं, पुण्याच्या ब्राह्मण लोकांवर आपण आजवर विनाकारण आग पाखडली याबद्दल ना. गव्हर्नरसाहेबांनीं त्यांची माफी मागावी असें ठणठणीत आव्हान टिळकांनीं केसरींतून केलें. हें आव्हान स्वीकारण्याइतकें औदार्य लॉर्ड हॅरिस यांच्यामध्यें अर्थात्च नव्हतें, पण या पुढील त्यांच्या भाषणावर व सरकारी ठरावांच्या धोरणावर आळा पडण्यास निःसंशय मदत झाली. शिवाय आपल्या हक्काकरितां हिंदु झगडले तर, प्रथम मुसलमान कदाचित् गैरवाजवी रीतीनें चिडतील, पण चिडले तरी एखाद दुसरी चकमक होऊन मग ते शुद्धीवर येतील, हा

त्यांचा अदमास खरा ठरला. कारण १८९४ नंतर आतांपर्यंत पुण्यांत फिरून हिंदुमुसलमानांचे दंगे विशेषसे झाले नाहींत. हल्लींचा काळ तर या दोन जातींमधील स्नेह सर्वतोपरी दृढ करण्याचा असल्यामुळें यापुढेंहि असले तंटे होणार नाहींत अशी सर्वांचीच अपेक्षा आहे.

जेकबसाहेबांबद्दल पुण्याच्या लोकांस कृतज्ञता वाटत असल्यामुळें ती कशी प्रकट करावी हें पुण्याच्या लोकांना एक कोडेंच पडलें. कारण ते आधीं युरोपियन, त्यांतून न्यायाधीश, व त्यांतूनहि अगदीं तुटस व स्वतंत्र बाण्याचे. पण त्यांतूनहि युक्ति निघाली. ता. १ डिसेंबर रोजीं पुणें म्युनिसिपालिटीच्या शाळांचा बक्षिससमारंभ व्हावयाचा होता, त्यावेळीं बक्षिसें देण्यासाठीं त्यांना निमंत्रण करण्यांत आलें. त्यांनींहि ती विनंति मान्य केली. असलीं कामें न्यायाधीश लोक नेहमीं करतात, पण या प्रसंगीं म्यु. कमिटीनें इतर चाळीस युरोपियन गृहस्थांना या समारंभास निमंत्रण केलें असतां शपथेला त्यांतील एकहि आला नाहीं ! त्यांनीं एक जुटीनें जेकबसाहेबांवर बहिष्कार घातला. उलट निम्मा गांव जेकबसाहेबांना पाहाण्याकरितां त्या दिवशीं मार्केटाजवळ लोटला होता, व साहेब परत जातांना त्यांनीं त्यांजवर पुष्पवृष्टिहि करून घेतली. साहेबांना या गोष्टीचा आधीं संशय येता तर ते आलेहि नसते. पण तसा संशय न आल्यानें लोकांचें साधून गेलें. या गर्दीच्या वेळीं पोलीस जवळ जवळ हजरच नव्हते. पण त्यांची गरजहि नव्हती. एक चांगला न्यायाधीश एका तब्बल रेजिमेंटचें काम करतो हीच गोष्ट प्रत्ययास आली ! दंग्याच्या या प्रकरणाची आरती शेवटीं ता. १ डिसेंबर रोजीं रेमार्केटांत जंगी जाहीर सभा भरून करण्यांत आली. अध्यक्षस्थानीं काशिनाथपंत नातु वकील हे होते. सभेच्या निमंत्रणपत्रिकेंत " सरकारच्या हेळसांडीमुळें व पोलिसांच्या दुर्व्यवस्थेमुळें पुण्याचे लोकांवर ओढवलेल्या संकटांतून मोकळे झालेल्या लोकांचें अभिनंदन करणें, व १८९० च्या चौथ्या (पोलिस) आक्टानें उसळलेला कहर सरकारच्या नजरेस आणून देणें " हा हेतु प्रदर्शित केलेला असून, सभेंतील ठराव त्या हेतूस अनुसरूनच होते. सदर कायद्याचा दुरुपयोग होत आहे तो बंद व्हावा, वाद्यांचे व इतर परवाने देतांना जुनी वहिवाट लक्षांत घ्यावी, वगैरे ठरावांवर अनेक लोकांचीं भाषणें होऊन, सभा विसर्जन करण्यांत आली.

हिंदु व मुसलमान येवढीं नांवें येतांच पोलिसांनीं वाटेल ते हुकूम काढावे व वाटेल त्यावर खटले भरावे, आणि रेव्हेन्यु म्याजिस्ट्रेटांनीं हवा तसा अन्याय

करावा, असा प्रकार या वेळीं किती चालू होता, याचें उदाहरण याच सुमारास वाईस घडलें. तें फारच नमुनेदार असल्यामुळें त्याची थोडक्यांत हकीगत देतों. भाद्रपदमासीं वाईस ' द्वारें ' निघत असतात. द्वार म्हणजे चार दिशेनें मुलें यात्रेस बाहेर जाऊन गांवांत परत येतात त्यावेळीं त्यांच्या काढलेल्या मिरवणुकी. गांवचे लोक या मुलांना सामोरे जातात व त्यांस वाजत गाजत गांवांत आणतात. मिरवणुकीच्या वाटेंत एक मशीद् आहे. आदल्या वर्षीं वहिवाटीप्रमाणें मशिदीवरून 'द्वारें' वाजत गेलीं. यंदा गाडें उलटलें, व ठराविक जाहिरनामा लागला. तो रद्द होईपर्यंत मानला पाहिजे म्हणून पुढाऱ्यांनीं मशिदीपुढें वाद्यें थांबविलींहि. पण कोणा एका बेजबाबदार मनुष्यास बेसुमार हौस येऊन त्यानें एकट्यानें झांज वाजविली. अर्थात् खटला फार तर या एकावर व्हावा, पण या गुन्हेगारास इतर लोक साथीदार मानण्यांत येऊन, अकरा संभावित पुढाऱ्यांवर खटले करून त्यांना वाईहून साताऱ्यास वीस मैल पायीं चालत नेलें. खटला भरणार दुल्लेखां इन्स्पेक्टर व संमति देणार रँडसाहेब असिस्टंट कलेक्टर ! हीं दोन नांवें महाराष्ट्रांत मशहूर आहेतच. पण बिचारे तरुण आसि. कलेक्टर केनेडी साहेब हे मात्र या खोड्यांत अचानक पडले. अनुभव नसल्यानें त्यांनीं हिंदु साक्षिदार तेवढे बेभरवंशी असा शेरा मारून, दंड न करितां या संभावित लोकांना अन्यायानें ऐन शिक्षा दिल्या. ही गोष्ट पुढें, म्हणजे सत्याचा प्रकाश त्यांच्या मनांत पडल्यावर, त्यांच्या मनास फार खाऊं लागली. एका माहितगार गृहस्थानें याविषयीं आम्हांस असें सांगि- त्याचें स्मरतें कीं, केनेडी साहेब हे पुढें न्यायखात्यांत एक उत्कृष्ट न्यायाधीश ठरले, व अखेरपर्यंत वाई हा शब्द उच्चारलेला ऐकला कीं, ते लज्जेनें खालीं मान घालीत. वाईच्या या ब्राह्मण पुढाऱ्यांना अपील कोर्टानें जामिनावरहि सोडलें नाहीं. आणि शिक्षा भोगून झाल्यावर साताऱचे लोक त्यांचा जाहीर सन्मान करतील म्हणून साताऱच्या अधिकाऱ्यांनीं त्याविरुद्ध आधींच जाहिरनामे काढून ठेविले !

वाई येथें या प्रकरणीं ज्या लोकांना कैदेच्या शिक्षा झाल्या त्यांचीं नांवें खालीं दिलीं आहेत. १ तात्यासाहेब गाडगीळ २ तात्यासाहेब पंत ३ बाबाजीराव पुरोहित, म्यु. चेअरमन ४ अंताजीपंत जोशी, वाई न्यू इंग्लिश स्कूलचे चालक ५ वासुदेव बाबूराव पंडित ६ रामकृष्ण माधवराव वैद्य, कन्सीलीएटर व लोकलबोर्ड चेअरमन ७ विश्वनाथ हरी कोठावळे, सावकार ८ गोपाळ तात्या ढवळेकर ९ खंडेराव वाकडे १० जनार्दनपंत एरंडे, इनामदार ११ बाळकृष्णपंत ढवळेकर. या

सर्वांना २१ दिवसांपासून १ महिन्यापर्यंत कैदेच्या शिक्षा झाल्या होत्या. कित्येकांस याशिवाय दंड व तो न दिल्यास वरच्या इतक्याच शिक्षा दिल्या होत्या. कित्येकांवर दोन दोन खटले असून त्यांत निरनिराळ्या शिक्षा देण्यांत आल्या.

यानंतरहि हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यासंबंधानें सार्वजनिक चर्चा बरेच दिवस चालू होती. खुद्द पुण्यांत टिळकांनीं या वादांत मिळावलेला नैतिक विजय कित्येकांच्या मनांत सलत होताच. त्यामुळें सुधारक, केसरी, मराठा, ज्ञानप्रकाश यांच्या लढाया सुरू होत्या. विलायतेंतील प्रमुख मासिक पुस्तकें म्हणजे 'नाइंटिन्थ सेंचरी' वगैरे यांतून अज्ञानी किंवा स्वार्थी इंग्रज लोक कांहीं तरी लेख लिहीत व हिंदी वर्तमानपत्रें त्यांस उत्तरें देत. लंडन टाइम्समध्यें सर वुइल्यम हंटरसारख्या सूज्ञ मनुष्यानेंहि एक वेळ असें लिहिलें कीं, महाराष्ट्रांत हिंदुमुसलमानांमध्यें बखेडे झाले तो कांहीं केवळ वेळेचा गुण नव्हे, महाराष्ट्रांत सरदार मंडळींनीं मुद्दाम केलेली ती एक योजना होय. लंडन टाइम्समधले लेख हे प्रायः सरकारी पत्रव्यवहाराचें प्रतिबिंब असतें हें लक्षांत घेतां, हा आरोप किती भयंकर होता हें दिसून येईल. सरदारांचें नांव निघण्याचें कारण इतकेंच कीं, वाईच्या खटल्यांत कांहीं इनामदार आरोपी होते. हें वाग्युद्ध लॉर्ड हॅरिस यांच्या आरतीपर्यंत पुरलें. इकडे मुसलमानांनींहि ब्राह्मणांवर घाणेरडे आरोप करून सरकाराकडे अर्ज पूर्वींच केले होते. पण पुण्यांतील मार्केटच्या सभेनंतर मुसलमानांनीं आपलीहि एक सभा, दोन हजारांची, जुम्मा मशिदींत भरविली होती. नबाब अबदुल मजीदखान नांवाचे कोणी गृहस्थ अध्यक्ष होते, "मराठ्यांवर स्वारी करण्यापूर्वी विजापूर दरबारांत जशीं वीरश्रीचीं भाषणें होत असत तसाच कांहींसा रंग या सभेंत उडाला" म्हणतात. सभेंत पोलीस अधिकाऱ्यांचे अर्थातच आभार मानण्यांत आले. यांस उद्देशून केसरी लिहितो, "आज पोलिसांस थँक्स देण्याकरितां मुसलमानांची सभा भरली, कांहीं दिवसांनीं पोलिसांना शिव्या देण्याचाहि त्यांना प्रसंग येईल." दिवस या शब्दाऐवजीं वर्ष असा शब्द घेतला असतां केसरीचें हें भविष्य पुढें खरें ठरलें असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. सार्वजनिक सभेनें आपल्या मंदगतीनें पोलिस ॲक्टाचा निषेध चालविला होता, व मार्केटच्या सभेंत टिळकप्रभृति लोकांची जी कमिटी नेमण्यांत आली तिचेंहि काम सुरू झालें. पण पुढच्या सालीं पुणें म्युनिसिपालिटी व कायदेकौन्सिलच्या निवडणुकी, आणि पुण्यास बोलविलेल्या राष्ट्रीय सभेची तयारी, वगैरे अधिक महत्त्वाचे विषय पुढें आले. वादाच्या

मुहूर्तमेढी नव्या रणक्षेत्रांत रोविल्या गेल्या, हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यांची आठवण मागें पडली ती पडलीच.

दंग्यांच्या बाबतींत मुसलमानांकडून आगळीक अधिक होते ही गोष्ट अखेर स्वतः एका जिल्हाधिकाऱ्याच्याच प्रत्ययास अकल्पित रीतीनें आली; व तीहि अशा स्थितींत कीं, हिंदूंना नांव ठेवण्यास त्यांत यत्किंचितहि जागा कोणास सांपडावयाची नाहीं. १८९५ सालच्या गणपत्युत्सवांत हा प्रकार घडून आला. खानदेशांत धुळें येथें या सालीं अनंतचतुर्दशीच्या दिवशीं गणपतींची मिरवणूक निघाली. हिंदूंनीं योग्य ते परवाने घेतले होते. तथापि मिरवणुकीस हरकत करण्याचा मुसलमानांचा फार आग्रह. मुल्लाच्या मशिदीवरून मिरवणूक जाईल तेव्हां तेथें दंगा होणार आहे अशी बातमी कलेक्टर मि. क्युमिन यांस लागली, तेव्हां ते स्वतः पोलिसपार्टी घेऊन मशिदीजवळ जाऊन उभे राहिले. मशिदींत सुमारें ४०० मुसलमान आगाऊच जमून राहिले होते. मिरवणूक मशिदीपाशीं येतांच ते दीन दीन करीत बाहेर पडले. क्युमिनसाहेबांनीं त्यांची समजूत घालण्याचा पुष्कळ प्रयत्न केला. पण ती न पटतां, त्यांच्याच अंगावर दगड येण्यास सुरवात झाली. अखेर गर्दींत एका मुसलमानानें त्यांना मशिदीच्या आंत खेंचून नेण्याचा प्रयत्न केला व दुसऱ्यानें काठी उगारली असें पाहून, स्वतः क्युमिनसाहेबांनीं गोळीबाराचा हुकूम दिला नसतांहि, पोलीस अधिकाऱ्यांच्या हुकुमानें गोळीबार झाला. चार मुसलमान ताबडतोब मेले व २८ जखमी झाले. हा प्रकार प्रत्यक्ष एका साहेबाच्या डोळ्यादेखत घडला यामुळें सरकारची गैरसमजूत करून देण्यास कोणास जागा राहिली नाहीं. ‘कलेक्टरच्या तोंडचा हुकूम होण्याची वाट पोलिसांनीं कां पाहिली नाहीं’ या प्रश्नाला असें उत्तर दिलें गेलें कीं, यजमानाच्या अंगावर वाघ चालून आला असें त्यांचा शिपाई पहात असतां, यजमानाच्या तोंडून हुकूम सुटला नाहीं या सबबीवर, तो तरवार चालविणार नाहीं तर मूर्ख ठरेल ! दंगा करण्याचा बेत मुसलमानांचा आधींपासून होता ही गोष्ट मशिदींत सांठवलेल्या दगडांच्या राशी, काठ्यांचीं जुडगीं, आणि मखनशहा नांवाच्या मुसलमानानें धुळ्यांतील मुसलमानांकडून आधीं घेवविलेल्या शपथा व जुळविलेली वर्गणी यावरून चौकशींत सिद्ध झाली. मशिदीजवळ हिंदूंनीं कांहींच केलें नाहीं. तेव्हां या प्रकरणांत कोणाकडून तरी हिंदु गोवावा म्हणून मुसलमानांनीं असा बाहाणा केला कीं, क्युमिन साहेब आपल्या हाताखालच्या हिंदु अधिकाऱ्याचें ऐकून आग्रहास पडले ! पण रावेरप्रकरणीं स्वतः

क्युमिन साहेबांनीं काढलेल्या सक्युंलरावरून ते सामान्यतः हिंदु लोकांच्या विरुद्ध आहेत असें दिसून आलें होतें. तात्पर्य, धुळें येथील दंग्यानें टिळकांनीं दोन वर्षे चालविलेली तक्रार परस्पर सिद्ध केली. मुसलमान लोकांची मनधरणी करण्यापासून भस्मासुरी प्रकार होतो, हें सरकारच्या नजरेस आलें. हिंदूंना तर भित्या पाठीं ब्रह्मराक्षस हें पूर्वींच अनुभवास आलें होतें. धुळ्याच्या दंग्याला उद्देशून ता. १० सप्टेंबरच्या १८९५ च्या केसरींत टिळकांनीं जो अग्रलेख लिहिला तो या विषयावरील बहुधा त्यांचा शेवटचा लेख होय. कारण यापुढें हिंदुमुसलमानांचा अध्याय संपून दुष्काळाच्या नव्या अध्यायास सुरुवात झाली; त्यानंतर प्लेगशाही व रँडशाही यांचा अध्याय आला, व त्यामागून राजद्रोहाचे खटले वगैरे अध्याय निघाले. या शेवटच्या लेखांत टिळकांनीं जें लिहिलें तें एखाद्या समारोपासारखेंच वाचकांना भासतें. टिळक लिहितातः—"मुसलमानांचा पक्ष यथार्थ नाहीं. सर्व मशिदींपुढें, सर्व काळीं, सर्व प्रकारचीं वाद्यें बंद ठेवलींच पाहिजेत हें म्हणणें अगदीं चुकीचें असून त्यास कोणीही समंजस मनुष्य आपली संमति देणार नाहीं. मशिदीपुढें वाद्यें बंद करण्याचा हक्क काय तो थोडाबहुत वहिवाटीवरूनच निष्पन्न होतो. ही वहिवाट कोठें कोणत्या प्रकारची आहे हें त्या ठिकाणच्या हिंदुमुसलमानांस माहीत नाहींसें नाहीं. करितां आमच्या मुसलमानबंधूंस आमची अशी सूचना आहे कीं, त्यांनीं मृदंग, टाळ वगैरे सौम्य वाद्यें देखील मशिदींवरून कोणत्याहि वेळीं वाजत जाऊं न देण्याचा जो हट्ट धरला आहे तो त्यांनीं सोडून दिला पाहिजे. मुसलमान लोकांस जर प्रार्थनेच्या वेळीं गडबड सोसत नाहीं तर मग, रस्त्यांत, आगगाडींत, तारवांत, दुकानांत वगैरे पाहिजे त्या ठिकाणीं ते प्रार्थना कां व कशी करतात ! इतकेंच नव्हे तर प्रार्थनेच्या वेळीं मुसलमान असेल तेथें त्यानें प्रार्थना करावी असा त्यांच्या शास्त्राचा नियम आहे. तेव्हां वाद्यांपासून गडबड होते अथवा मशिदीवरून वाद्यें वाजवीत नेणें धर्मप्रमाणें निषिद्ध आहे, या दोन्ही सबबी अगदीं अयोग्य असून, त्या कोणीतरी आपमतलबी गृहस्थानें मुसलमान लोकांच्या डोक्यांत भरवून दिल्या आहेत, हें त्यांनीं लक्षांत ठेविलें पाहिजे. म्हणजे वाद्यांच्या प्रश्नाचा निकाल लागण्यास अडचण पडणार नाहीं. सरकारी अधिकारी आपली बाजू घेतात म्हणून चढून जाण्यांत कांहीं अर्थ नाहीं. प्रसंग आला म्हणजे हिंदु व मुसलमान दोघेही त्यांस सारखेच."

तात्पर्य, दोन्ही समाजांच्या पंचकमिट्या नेमाव्या, त्यांनीं वाद उत्पन्न होईल तेथें चौकशी करून वहिवाट ठरवावी, उभयतांनींहि तो ठराव मान्य करून सर-

कारास कळवावा, त्याला अनुसरून सरकारनें हुकूम काढावे, व त्याची अंमलबजावणी करण्यास जो तयार असेल त्याच्या हक्काचें संरक्षण सरकारनें आपली सर्व शक्ति खर्चून करावें, असें विवेचक बुद्धीचें टिळकांचें लिहिणें बोलणें होतें. या विवेचक सूचनांचा सर्व लोकांनीं आग्रह धरावा म्हणजे सरकार त्या मान्य करील, निदान हिंदुसमाजानें तरी या योजनेस चिकटून बसावें व मुसलमान रागावतील असल्या भलत्या भीतीनें भिऊन न जातां आपल्या रास्त हक्काचें हरप्रयत्नांनीं संरक्षण करावें, ही एकच शिकवणूक टिळकांच्या दोनतीन वर्षांच्या लेखांतून दिसून येते. वाद्यांचा प्रश्न दिसण्यांत वादग्रस्त दिसला तरी त्यांतूनहि कांहीं विधायक योजनेनें मार्ग बाहेर निघतो, हें औंध संस्थानांत जुने वृद्ध पंतप्रतिनिधि यांनीं हिंदु व मुसलमान या दोघांच्याहि सल्ल्यानें जे नियम केले होते ते वाचल्यास दिसून येण्यासारखें आहे. म्हणून ते नियम या भागाच्या परिशिष्टांत दिले आहेत. पुण्याचे पो. सु. म्याकफर्सन यांनीं वाद्यांचे जे नियम केले व ज्यावर पुण्यांतील सर्व पक्षांकडून एकसारखीच टीका झाली ते नियमहि त्यांच्याच जोडीला त्याच परिशिष्टांत दिले असल्याकारणानें ‘ हें चित्र पहा व तें चित्र पहा ’ अशी वाचकांस दोहोंची सहजच तुलना करितां येईल.

हिंदूंची स्वतंत्र सभा भरविण्यासंबंधीं जरी टिळक व सुधारक पक्ष यांच्यांत मतभेद होता तरी, सरकारी अधिकाऱ्यांचा पक्षपातीपणा व मुसलमानांची आगळीक, या बाबतींत टिळकांचें व त्यांचें मत एकच होतें. फरक इतकाच कीं, ज्ञानप्रकाशादि त्या पक्षाचीं पत्रें या दोन्ही प्रकारांचा निषेध सौम्यपणानें व मुसलमानांची भीडमुर्वत ठेऊन करीत, व टिळक या हक्कसंरक्षणाच्या बाबतींत आपल्या स्वभावास अनुसरून सरकार किंवा मुसलमान यांपैकीं कोणाचीहि पर्वा करीत नसत. मुंबईच्या दंग्याबद्दल जो सरकारी सारवासारवीचा गुळमुळीत ठराव प्रसिद्ध झाला, तो टिळकांप्रमाणेंच सुधारक पक्षालाहि पसंत पडला नाहीं व त्यांनीं आपल्या परीनें त्याचा निषेधच केला. या ठरावावरील ता. १५ जानेवारी १८९४ च्या अंकांतील अग्रलेखांत ज्ञानप्रकाशकार लिहितात “सरकारच्या या ठरावाचें थोडक्यांत सार सांगावयाचें म्हटलें तर सरकारी अधिकाऱ्यांची, लहानसहान शिपायापासून पोलिस कमिशनरपर्यंत सर्व अधिकाऱ्यांची स्तुति, फौजेचे लोक आणले होते त्यांवरील अधिकाऱ्यांची स्तुति, व कारणासंबंधानें ‘ नरो वा कुंजरो वा ’ येवढेंच काय तें या ठरावांत आहे असें म्हटलें म्हणजे झालें.”

सरकार मुसलमानांस भिऊन वागून त्यांच्याबद्दल पक्षपात करतें अशी हिंदु लोकांची सकारण तक्रार होती. पण सरकारी ठरावांत त्याच्या अगदीं उलट उल्लेख केलेला होता तो असा:—" कारण असो वा नसो, सरकारच्या वर्तनांत हिंदु लोकांविषयीं पक्षपात व आम्हां मुसलमानांविषयीं अनास्था दिसून येते तेव्हां आपल्या जातीच्या संरक्षणार्थ आपणच कांहींना कांहीं तजवीज केली पाहिजे असा मुसलमान लोकांचा ग्रह झाला आहे. " या विपरीत उल्लेखाचा उतारा देऊन ज्ञानप्रकाशकार लिहितात:—" आतां या सरकारच्या विधानासंबंधानें काय बोलावें हें आम्हांस समजत नाहीं. आमची हिंदु लोकांची ओरड गप्प करण्यासाठीं ही तोडीस तोड तर सरकारनें ठेऊन दिली नाहींना ! "

ठिकठिकाणच्या दंग्यांत मूळ आगळीक मुसलमानांची होते, हिंदु मागाहून व केवळ प्रतिकारार्थ दंग्यांत सामील होतात, ही गोष्ट अगदीं उघड दिसत असूनहि आंग्लो इंडियन पत्रें व सरकारी अधिकारी त्यांच्याकडे डोळेझांक करीत, ही गोष्टहि अर्थात् ज्ञानप्रकाशकारांस रुचली नाहीं. येवल्याच्या दंग्यासंबंधानें ते लिहितात:–" एवंच दंग्याचें मूळ कारण देऊळ व मारुतीची मूर्ति ही उध्वस्त केली हें होय. आतां हें देऊळ कोणीं उध्वस्त केलें हें सांगावयास पाहिजे असें नाहीं. आणि ज्यांनीं तें उध्वस्त केलें त्यांनींच पुनः दंग्यास सुरुवात केली हेंहि पण सांगावयास पाहिजे असें नाहीं. इंग्रज पत्रें आतां त्याविषयीं कांहींहि म्हणोत ! "

सारांश, वाद्यांच्या नियमासंबंधानें व हिंदुमुसलमानांच्या भांडणांतील अधिकाऱ्यांच्या वर्तनासंबंधानें टिळक व सुधारकपक्ष यांचें धोरण तत्त्वतः एकच होतें, तथापि या बाबतींत सुधारक पक्षाचीं पत्रें किंवा त्यांच्या हातीं असलेली सार्वजनिक सभा यांनीं जी चळवळ केली त्याहून दसपट किंवा शतपट टिळकांनीं ती अधिक जोरानें केली याविषयीं कोणास शंका नाहीं. सरकारासंबंधानें अत्यंत कडक शब्द टिळकांनीं केसरींत वापरून फौजदारी खटला होण्याचा धोका सोसला, आणि स्पष्ट शब्दांनीं मुसलमानांच्या आगाळिकखोर स्वभावाचा निषेध करून, व हिंदूंना एकजूट करण्याविषयीं उत्तेजन देऊन, मुसलमान समाजाचा द्वेष पत्करला. पण मुख्य कार्याच्या दृष्टीनें पहातां वादाचा प्रश्न खऱ्या स्वरूपांत मांडून लोकमत बनविण्याचें काम टिळकांनीं यशस्वीपणें केलें ही गोष्ट नाकबूल करतां यावयाची नाहीं. सार्वजनिक सभेचें त्रैमासिक आणि त्यावेळचे सुधारक–ज्ञान–

प्रकाशाचे अंक जो चाळील त्याला हें दिसून येईल. ता. २९ नोव्हेंबर १८९४ रोजीं, म्हणजे पुण्यांतील दंगे होऊन गेल्यावर, सार्वजनिक सभेमार्फत सेक्रेटरी गोपाळराव गोखले यांनीं सरकारास एक अर्जयादी लिहिली, तींत खुद्द सरकारचें धोरण पक्षपातीपणाचें होतें असें प्रत्यक्ष म्हटलें नव्हतें खरें; पण जिल्हाधिकाऱ्यांपर्यंत सर्वांना कमी अधिक दोषच दिला होता. पुणें, सोलापूर, बेळगांव, अहमदनगर, सातारा, वांई, येवला, रत्नागिरी, चिपळूण, पेण, कल्याण इत्यादि अनेक ठिकाणच्या दंग्यांची हकीगत लक्षांत घेऊनच हा अर्ज लिहिला होता, व या कामीं सभेनें स्वतः फारतर मध्यस्थी व दिलजमाई घडवून आणण्याचा मात्र प्रयत्न केला, इतर कांहीं केलें नाहीं असें लिहिलें होतें. टिळकांच्या एकतर्फी लिहिण्याचा व चळवळीचा एक प्रकारें हा निषेधच ध्वनित केलेला दिसला. सभेनें आपलें मत असें दिलें कीं, धार्मिक समारंभांत वाद्यें वाजविणें व लौकिक समारंभांत वाद्यें वाजविणें यांतला मार्मिक भेद जिल्हाधिकाऱ्यांना कळत नाहीं. म्याकफर्सनसाहेबांनीं पुण्यास नियम काढले त्यांवरून सामाजिक आचारविचारांचें त्यांचें अगाध अज्ञानच प्रगट होतें, व जबाबदार अधिकाऱ्यांचें कृत्य म्हणजे काय याची त्यांना ओळखहि होती असें दिसत नाहीं. पोलिसांच्या रिपोर्टांवर भिस्त ठेवल्यानें, पुढाऱ्यांशीं अधिकारी तुटून वागल्यानें, व वादांतील वहिवाटीविषयीं हुकुमापूर्वीं योग्य न्यायाधिकाऱ्यांकडून चौकशी न करविल्यामुळें आजवर सर्व घोटाळा झाला. मशिदीपुढें झालें तरी मंजुळ वाद्यें वाजवूं द्यावीं, मोठा किंवा कर्कश आवाज करणारीं वाद्यें फारतर वाजवूं देऊं नये. तात्पर्य, वाद्यांसंबंधाचा सर्व अधिकार पोलिसांकडून काढून घ्यावा असें सभेनें आपलें मत दिलें.

पण सरकाराजवळ टिळक काय व गोखल्यांची सार्वजनिक सभा काय, दोघांचीहि प्रतिष्ठा कामाच्या दृष्टीनें जवळ जवळ सारखीच होती. गोखल्यांच्या अर्जांत पोलिसांना दिलेल्या दोषाखेरीज सरकारास खुपण्यासारखा एकहि शब्द नव्हता. पण अर्जाच्या प्रारंभीं गोखल्यांनीं असें सुचविलें होतें कीं, सभा या कामीं सांगते तें हिंदु, मुसलमान व पारशी या सर्व समाजांचें मत आहे. या विधानाचाच सरकारला घुस्सा आला. क्लॉड हिलसाहेब त्या वेळीं अंडर सेक्रेटरी होते. त्यांनीं ताबडतोब उत्तर लिहिलें कीं, अर्जांतील इतर अनेक विधानें तर पुष्कळशीं निराधार आहेत, व त्यांचा समाचार वेगळा घेण्यांत येईलच, पण पहिलें हें सांगा कीं, सगळ्या समाजांबद्दल बोलण्याचा अधिकार तुमच्या सभेला कोणीं दिला व अर्जाचा मसुदा

मंजूर झाला तेव्हां कोण कोण हजर होते ? तेव्हां गोखल्यांना अर्थातच कबूल करावें लागलें कीं, सभेंत एकंदर १५२ हिंदु, चार पार्शी व फक्त दोन मुसलमान आहेत ! मसुदा मंजूर झाला तेव्हां एकंदर १६ सभासद हजर होते ! यावर सरकारी प्रश्न असा आला कीं, या सोळांत कोण कोणच्या जातीचे, अनुकूल व प्रतिकूल मतें कोणाचीं कशीं पडलीं हें कळवा. यावर गोखल्यांनीं उत्तर दिलें कीं, कमिटींत कांहींच मतभेद नव्हता. अर्जांतल्या प्रश्नाचा विचार त्यांतील तक्रारींच्या योग्यायोग्यतेवरूनच केला पाहिजे. आजवर असली तपशीलवार माहिती सरकारनें कधीं मागितली नाहीं, सभेनें ती कधीं दिली नाहीं, व हल्लींहि सभा ती देऊं इच्छित नाहीं. तात्पर्य, मूळ वाद्यांच्या नियमांचा विचार बाजूस राहिला व हीं दुसऱ्याच वादाचीं वाद्यें वाजूं लागलीं. या वादाचें कारण असें. सभेंत जे दोन मुसलमान होते त्यांनीं सरकारास कळविलें कीं, सार्वजनिक सभा ही हिंदु लोकांची आहे, आमचा तींत कांहीं संबंध नाहीं. आम्ही सभासद असलों तरी तिच्या कामकाजाला आमची संमति नसते. सर्वांचा संग्रह करून होईल तितकें निःपक्षपातीपणानें विचार करण्याला रानडे गोखल्यांसारखे लोक तयार असतां, व मुसलमानांकडून घेण्यापेक्षां त्यांना अधिक देण्यासच ते तयार असतां, त्यांना एकहि मुसलमान गृहस्थ असा भेटला नाहीं कीं जो त्यांच्या पद्धतीनें व शांत डोक्यानें विचार करील. ही गोष्ट ओळखूनच टिळकांनीं असें धोरण ठरविलें होतें कीं, मिळतें घेण्याचा कितीहि प्रयत्न केला तरी जर मुसलमान मिळतें घेत नाहींत; तर आपण तरी त्यांच्या लहरीबरोबर फरफटत ओढत किती दूर जा ! आपले खरे हक्क काय व ते आपण कोठपर्यंत बजवावेत याचा विचार करून ते जाहीर करावे व त्यांना अनुसरूनच आपली चळवळ चालू ठेवावी, मग त्यांतून काय निघेल तें निघेल. हें धोरण पक्षभेदाचा पुरस्कार करण्यासारखें दिसण्यांत दिसतें. पण आज हिंदुमुसलमानांची एकी अधिक झाली आहे व या एकीचा उपदेश उभयपक्षांकडून जोरानें चालू आहे, अशा स्थितींत, देखील जर परस्पर गैरसमज पूर्णपणें दूर होत नाहींत, दंगेधोपेहि होतात, आणि आपण दुसऱ्यास सवलती देत देत व दुसऱ्यांचीं मतें आपणावर लादून घेत घेत कोठपर्यंत पुढें जावें याच्या निश्चित मर्यादा ठरविल्याशिवाय गत्यंतर नाहीं असें आजहि जर हिंदुसमाजाला वाटतें, तर तीस वर्षांपूर्वीं या सावधगिरीच्या धोरणाची अवश्यकता हिंदु लोकांना किती

भासत असेल, व यामुळें टिळकांचेंच धोरण योग्य आणि सामाजिक स्वाभिमानाला धरून आहे असें हिंदु लोकांना किती वाटत असेल, याची कल्पना सहजच करितां येईल.

टिळक हे आपण होऊन मुसलमानांशीं कधींहि कुरापत काढीत नसत व तडजोडीच्या कोणत्याहि विचाराला ते नेहमीं तयारीच दाखवीत. जुनी ऐतिहासिक चर्चा करितांनाहि झालें तरी त्यांचा रोंख मुसलमानांना दूषण देण्यापेक्षां हिंदूंवर आणलेल्या आक्षेपाचें खंडन करण्याकडेच अधिक असे. हिंदु या नात्यानें त्यांची स्वाभिमानबुद्धि मोठी तीक्ष्ण असून, ' दुसरा चिडेल ' या शब्दांची भीति त्यांच्या मनाला कधींहि शिवत नसल्यानें, इतरांप्रमाणें मुसलमानांशीं वागतांनाहि कोणी अरे म्हटलें तर त्याला बराबर कारे म्हणण्याला ते कधींहि कचरत नसत. किंबहुना दुसऱ्यानें आगळीक केल्यास तेजस्वी रीतीनें त्याचा प्रतिकारच करावयाचा, फाजील मऊपणानें पड खावयाची नाहीं किंवा बगलहि द्यावयाची नाहीं, असाच त्यांचा स्वभाव असे. दंग्याधोप्यांच्या या दोन वर्षांत त्यांनीं केलेली चळवळ याच स्वभावाला अनुसरून होती. ही चळवळ विशेष मृदु मनाच्या किंवा भिऱ्या अशा कांहीं लोकांना आवडली नाहीं हें खरें; पण या लोकांनीं क्वचित् एखादा सरकारकडे अर्ज अथवा शांततेचा किंवा स्नेहभावाचा मोघम उपदेश याशिवाय भांडणें तोडण्यास कांहीं अधिक केलें नाहीं; व हिंदुसमाजाच्या हक्कांवर जो हळू हळू घाला पडत होता त्याच्या निवारणाचा प्रयत्न तर त्यांजकडून मुळींच झाला नाहीं. मुसलमान लोक सर्व प्रकारें चढाईचा हल्ला करीत असतां, नुसत्या शांतिसूक्ताचें पठण करीत बसण्यापेक्षां निदान वाग्दंड तरी हातांत घेऊन उत्तेजनपूर्वक जो हिंदूंचें साह्य करील त्याची किंमत व कौतुक सर्वसाधारण हिंदुसमाजास अधिक वाटली यांत नवल काय?

१८९४ सालीं टिळकांनीं केसरींत दंग्यांच्या विषयावर जे लेख लिहिले त्यांच्या योगानें त्यांनीं मुंबईंतील गुजराथी समाजाचें प्रेम पुष्कळच संपादलें; व पुण्यांतील त्यांचे शुक्लपक्षीय प्रतिपक्षी देखील त्यांच्या मताप्रमाणें असणारी टिळकांची धर्मनष्टता व उभयतांत प्रत्यक्ष झालेली शिवीगाळ विसरून जाण्यास तयार झाले. मुंबईचे लक्ष्मीदास खिमजी या व्यापारी गृहस्थानें मुंबईच्या दंग्याच्या आधीं प्रभासपट्टण येथील दंग्यांत जखमी लोकांकरितां मुंबईस पुष्कळ खटपट केली होती. पुढें खुद्द मुंबईस दंगा झाला तेव्हां त्यांनीं तेथील जखमी

हिंदूंना तर पुष्कळ मदत केलीच, पण दंग्याच्या दुसऱ्या दिवशीं हिंदु लोक जे हातांत काठ्या घेऊन उठले त्यांना लखमीदास खिमजी यांनीं उत्तेजन दिलें, व घाटी लोकांत हजारों रुपये वांटले असा त्यांच्याविरुद्ध पोलिसचा रिपोर्ट झाला होता. त्याचें एक प्रत्यंतर असें मिळालें कीं, कांहीं कारणानें लवकरच लखमीदास खिमजी यांना गव्हर्नरसाहेबांची भेट घेण्याचें कारण पडलें असतां गव्हर्नरसाहेबांनीं त्यांची भेट घेण्याचें मुद्दाम नाकारिलें. अशा पाणीदार गृहस्थाला टिळकांकडे पाहून या वेळीं 'अस्ति कोऽपि मम समानधर्मा' असें वाटलें असल्यास नवल नाहीं. मुंबईच्या सुशिक्षित लोकांत यापूर्वीं टिळकांविषयीं किंचित् अनादरबुद्धि होती. पण मुंबईस व बाहेर दंगे झाल्यापासून, विशेषतः येवलें, रावेर वगैरे ठिकाणच्या दंग्यांसंबंधानें सरकारचे गुप्त हुकूम टिळकांनीं प्रगट केल्यापासून, व पुण्यांत धिटाईनें हिंदूंच्या हिताचें समर्थन केल्यापासून मुंबईंतील लोकांचेंहि त्यांजवरील प्रेम वाढूं लागलें.

शेवटीं एकच गोष्ट सांगावयाची ती ही कीं, वाद्यें वाजविण्याचा हा प्रश्न जरी दिसावयाला पुढें आला होता तरी त्याच्या मागें महत्त्वाचे दुसरेहि प्रश्न होतेच. सरकार मुसलमानांचा पक्ष धरतें असा जो प्रवाद होता तो खरोखरच यथार्थ होता; पण त्याचें कारण मुसलमानांच्या मशिदींवर हिंदूंच्या देवळांपेक्षां सरकारचें अधिक प्रेम होतें हें नव्हे, तर राजकारणाच्या डावांत हिंदूंना शह देण्याला मुसलमान हे सरकारला उपयोगीं पडण्यासारखे होते व पडूंहि लागले होते हेंच होय. पूर्ववृत्तांत पाहिला तर १८५७ च्या बंडानंतर कित्येक वर्षेपर्यंत मुसलमान लोकांवरच इंग्रज सरकारचा राग अधिक होता. वहाबी लोक सरकारास भयंकर वाटूं लागले होते. लॉर्ड मेयो यांचा खून एका मुसलमानानेंच केला होता. लिटनशाहींत अफगाणिस्थानप्रकरण झालें त्यामुळें मुसलमान इंग्रजांवर रागावले होते. पण सर्व गोष्टी आलटून पालटून होतच असतात, त्याप्रमाणें १८८५ सालीं राष्ट्रीय सभा स्थापन झाल्यानंतर राजकीयपक्षांची एक नवीन प्रकारची मांडणी हिंदुस्थानांत होऊं लागली. राष्ट्रीय सभेंत बहुतेक सर्व सुशिक्षित हिंदु लोक. त्यांनीं राज्यकारभारावर टीका करण्याला व आपल्या आकांक्षांचें पोतें सोडून त्यांतील चिजा जगापुढें मांडण्याला सुरवात केली. हें पाहून सरकारास तें एक नवें व कायमचें संकट भासूं लागलें व त्याचा प्रतिकार करावयाचा तर मुसलमान समाज हातीं धरला पाहिजे अशी युक्ति त्यांना सहजच सुचली. सर सय्यद

अहमद् यांना पुढें करून त्यांनीं सुशिक्षित मुसलमानांकडून राष्ट्रीय सभेवर बहिष्कार घालविला; आणि अशिक्षित मुसलमान समाज तर किंचित् फूस मिळाली असतां धर्माच्या बाबतींत माथें फिरवून घेण्यास नेहमींच तयार. राष्ट्रीय सभेच्या स्थापनेपासूनच कायदे कौन्सिलच्या मागणीस सुरुवात झाली होती. १८९२ सालीं कायदेकौन्सिलांची वाढ होऊन निवडणुकीचें तत्त्व डोकावूं लागलें होतें. आणि कौन्सिलांत तेज पडणें ही तर गोष्ट सर्वस्वीं शिक्षणावर अवलंबून! त्यामुळें मुसलमान समाजाच्या मनांत एकदम असा अकल्पित प्रकाश पडला कीं, कौन्सिलांत शिरून हिंदु लोक आपला फायदा करून घेणार व आमचें नुकसान करणार, आणि कौन्सिलांत सुशिक्षित मुसलमान जावे असें म्हणावें तर चुटकीसरशी शिक्षण वाढत नाहीं! तेव्हां इतर रीतींनीं हिंदुसमाजाला पायबंद घालणें जरूर असें मुसलमानांच्या मनानें घेतलें. अलिगड कॉलेजचे गोरे प्रिन्सिपाल थिओडोर बेक यांनीं "आंग्लो मॅहॉमेडन ओरिअंटल असोसिएशन" या नांवाची संस्था स्थापण्याची कल्पनाहि काढली. पण सर सय्यद् अहमद् यांना ही कल्पना कमीपणाची वाटली. ते झाले तरी दूरदर्शी व स्वाभिमानी होते. हिंदु व मुसलमान हे एकाच हिंदी शरीराचे दोन डोळे आहेत असें ते म्हणत. पण डोळे दोन व दृष्टी एक असें होण्याला दोन्ही समाजांत शिक्षण समसमान झालें पाहिजे अशी त्यांची समजूत असल्यामुळें, त्यांनीं राजकारण थोपवून धरून सर्व भर शिक्षणावर दिला होता. आणि मुसलमानांकरितां हिंदूंचें राजकारण थोपविलें जावें या हेतूनें त्यांनीं राष्ट्रीय सभेला उघड विरोध चालविला होता. पॅन इस्लामिझमचा उपदेश सुरू झाला होता. पॅनइस्लामिझमचा विजय होण्याकरितां आज इंग्रजांचें शत्रुत्व करणें हें जसें मुसलमानांस जरूर वाटतें, तसेंच त्या काळीं त्याच हेतूनें इंग्रजांशीं होईल तितका स्नेह ठेवावा असें मुसलमान पुढाऱ्यांस वाटत असे. तात्पर्य, बंगालच्या फाळणीच्या वेळीं, प्रजेंतील ज्या दुहीच्या धोरणाचा कळस झाला त्याचा पाया १८९२–९३ चे सुमारास घातला जात होता. सरकार व मुसलमान दोघे एक जीव होऊन राष्ट्रीय सभेस विरोध करीत होते, व वाद्यें मिरवणुकी यांचीं भांडणें ह्या या मुख्य वृक्षाच्या किरकोळ शाखा होत्या. मुसलमानी आकांक्षेची ही वावडी कोणत्या दिशेनें उडत होती हें टिळकांनीं त्यावेळीं बरोबर ओळखिलें होतें, व त्याला अनुसरूनच त्यांनीं या भांडणांतील आपलें धोरण ठरविलें होतें.

पण त्यांच्यावर जातिद्वेषाचा आरोप करणारांनीं जातिद्वेषाचा मूळ उगम खरा कोठें आहे हें पहावयास पाहिजे होतें. विश्वबंधुत्व व राष्ट्रीयत्व या भावनाच मुळीं कांहींशा परस्परविरोधी आहेत. पहिलींतून दुसरींत उतरण्यापेक्षां, दुसरींतून पहिलींत वर प्रवेश करणें हाच सोपा व नैसर्गिक मार्ग होय, असें टिळकांना प्रथमपासून वाटत असे. आपले पाय जमिनींत घट्ट रोविल्यानंतर मगच स्नेहवृद्धीकरितां आपला हात दुसऱ्याचे हातांत दिलेला बरा; नाहींतर हाताबरोबर आपणहि खालीं खेचलें जाण्याचा व स्थानभ्रष्ट होण्याचा संभव आहे, असें टिळकांना पक्कें वाटत असून सुधारकांना तसें वाटत नसे, हाच त्यांच्या धोरणांतील मुख्य फरक होय! हा फरक तेव्हां तर लोकांच्या लक्षांत येण्यासारखा नव्हताच, पण यालाच पुढें गणपत्युत्सव व शिवाजी उत्सव यांची जोड मिळाली. एकाला धर्मविषयक भांडणें वाढविण्याचें स्वरूप, व दुसऱ्याला जातिविषयक भांडणें वाढविण्याचें स्वरूप सामान्य लोकांच्या दृष्टीनें येण्यासारखें असल्यानें, टिळकांच्या भांडखोरपणाच्या दुर्लौकिकांत अधिकच भर पडली. अफजुलखानाच्या वधासारख्या वादग्रस्त विषयांची चर्चा वर्तमानपत्रांतून होऊं लागून टिळक शिवाजीमहाराजांचें समर्थन निर्भीडपणें करूं लागले. आणि शेवटीं १८९७ च्या राजद्रोहाच्या खटल्यांत राजद्रोहाच्या शाबिदीला या ऐतिहासिक चर्चेचा आधार सरकारनें व न्यायाधिशांनीं घेतला, यामुळें टिळक म्हणजे तो एक बडा सैतान होय अशी मुसलमान लोकांची पक्की समजूत होऊन राहिली. सुदैवानें ही त्यांची समजूत टिळकांच्या मृत्यूपर्यंत टिकली नाहीं; व टिळकांनीं आपलीं कोणतींहि जुनीं मतें न सोडतां देखील, मुसलमान पुढाऱ्यांना टिळकांचेंच धोरण बरोबर व आपलें स्वतःचें धोरण चूक ही गोष्ट पुढें पटून, अल्लीबंधूंसारख्या पुढाऱ्यांनीं 'टिळक हेच आमचे खरे राजकारणी गुरु होत' असें जगजाहीर केलें! इतकें परिवर्तन खुद्द टिळकांच्या डोळ्यांदेखत झालें!

भाग १५ परिशिष्ट (१)

औंधकर पंतप्रतिनिधि यांचा जाहीरनामा

औंध येथें वाद्यें वाजविण्यासंबंधानें हिंदु व मुसलमान या दोनहि जातींच्या पुढाऱ्यांच्या विचारानें झालेले नियमः—

" संस्थान औंध येथील हिंदूंचे देवळांपुढें व मुसलमान लोकांचे मशिदींपुढें वाद्यें व ढोलगीं वाजविण्याचे संबंधानें ठाणें किन्हई येथील दोन्ही जातींचे पुढाऱ्यांचे एकमतानें पुढील वहिवाटीसाठीं नियम ठरविण्यांत आले आहेत ते येणेंप्रमाणेंः—

१ नुसतें थडगें असेल तर ती मशीद म्हणजे निमाज पडण्याची अगर पूजा करण्याची जागा समजावयाची नाहीं, सबब त्यावरून जातांना पाहिजे तीं वाद्यें पाहिजे तेव्हां वाजविण्यास हरकत नाहीं.

२ अशूरखाना म्हणजे डोले करण्याची जागा हें भजनाचें ठिकाण नाहीं, सबब त्याजवरून जातेसमयीं वरप्रमाणें पाहिजे तेव्हां पाहिजे तीं वाद्यें व ढोल वाजविण्यास हरकत नाहीं.

३ निमजगा हमेश गांवाबाहेर असावयाचा आणि रमजान महिन्यांत रोजे (उपास) संपल्यावर एक रोज, व जिल्हेज महिन्यांत बकरीईदचे सणाचे दिवशीं एक रोज, मिळून दोन रोज निमजग्यापुढें काजी सर्व मुसलमानांना खुद्बा पढून ऐकवितो, सबब वर्षांतून त्या दोन रोजीं खुद्बा न ऐकूं येई असे रीतीनें वाद्यें ५० फुटांच्या आंत वाजविलीं जाऊं नयेत.

४ निमाजास वाद्यांची हरकत नाहीं, कारण निमाज मशिदींतच पढला जातो असें नाहीं. निजामाची वेळ आली म्हणजे ओढ्याचे कांठीं, नदीचे कांठीं, अगर माळावरहि निमाज ज्याचा तो पढतो, व कुराणांत निमाजाच्या वेळीं वाद्यें बंद असावीं असें लिहिलेलें नाहीं. सबब मशिदीवरून निमाजाचे वेळेसहि वाद्यें वाजविण्यास हरकत नाहीं. परंतु प्रत्येक शुक्रवारीं मशिदींत काजी सर्व मुसलमानांस खुद्बा पढून ऐकवतो, सबब शुक्रवारीं मात्र खुद्बा पढण्याचे वेळीं मशिदीचे अलीकडे व पलीकडे वीस पावलें म्हणजे ५० फूट अलीकडे व पलीकडे वाद्यें वाजवूं नयेत.

५ वाद्यें या शब्दांत ताशा, ढोल, नगारा, वाजंत्री यांचा समावेश होतो. परंतु त्यांत वीणा, सतार, बाजाची पेटी, हारमोनियम वगैरे मधुर वाद्यें यांचा समावेश समजूं नये.

६ सदर नियम ज्या मशिदी पुरातनच्या व रस्त्यास लागून असतील, त्यांसच लागू समजावेत. त्या रस्ता सोडून अगर नवीन कोणी मुद्दाम रस्त्यावर बांधील तर त्यांस लागू नाहींत.

७ शुक्रवारीं मशिदींतील खुद्ब्याचे वेळेस व निमाजग्यांतील खुद्ब्याचे वेळेस जे वाद्यासंबंधीं नियम कलम ३ व ४ यांत सांगितले आहेत, ते पाळून श्रीगणपति, नागोबा, गोकुळ बळी अगर कोणताहि हिंदूंचा समारंभ, अगर जत्रेचे संबंधाचा समारंभ, वाद्यें वाजवण्यासहित, खुशाल सर्व मशिदींवरून व निमाजग्यांवरून जातील.

८ हिंदूंचीं जीं देवळें आहेत तेथें कीर्तन अगर पुराण, अगर एखादें धर्मकृत्य होते समयीं मुसलमान लोकांनीं वाद्यें, ताशे ढोल वगैरे वाजवीत जाणें झाल्यास, म्हणजे ५० फूट आगेंमागें, बंद केलीं पाहिजेत.

९ उभयतां जातींचे मुख्यांचे संमतीनें हे नियम ठरले असल्यामुळें दोघां जातींचे लोकांनीं पाळले पाहिजेत; जर कोणीं नियम तोडले तर, ज्या जातीविरुद्ध नियम तोडला जाईल त्यांनीं दांडगावा न करितां सरकारांत कळवावें म्हणजे ते कायदेशीर बंदोबस्त करतील.

तारीख ८ माहे सप्तंबर १८९४

सह्या हिंदू पुढाऱ्यांच्या

सह्या मुसलमान पुढाऱ्यांच्या आमचे समोर.

रामचंद्र शिवराम देशपांडे

मा० वर्ग ३ सं० औंध.

सदर्हू नियम उभयतां जातींतील पुढारी लोकांनीं केलेले मंजुरीस आले ते मंजूर केले आहेत.

तारीख ९ सप्तंबर १८९४

श्रीनिवास परशराम पंतप्रतिनिधि,
जहागिरदार सं. औंध

चरित्र खं. १–२८

भाग १५ परिशिष्ट (२)

पुण्याचे पो. सु. मॅकफर्सन यांचा जाहीरनामा.

तमाम लोकांस कळविण्यांत येतें कीं, यापुढें दि० पो० सु० साहेब हे रस्त्यांत अगर रस्त्याजवळ वाजंत्रीं, ढोल, ताशे, अगर इतर वाद्यें आणि शिंगें, अगर इतर कर्कश वाद्यें वाजविणें याचे परवाने देऊन नियम करतील आणि त्याजवर निर्बंध ठेवतील.

ज्या दिवशीं वाद्यें वाजविणें असेल त्याचे अगोदर पूर्ण तीन दिवस वाद्यें वाजविण्याचा परवाना मिळण्याबद्दलचा अर्ज शहर पोलीस ऑफिसांत केला पाहिजे आणि अशा परवान्यावांचून रस्त्यांत अगर रस्त्याजवळ कोणतेंहि वाद्य वाजविलें जाऊं देणार नाहीं.

परवाना मिळण्याबद्दल अर्ज केल्यानंतर अर्जदारास छापील नमुन्यांत बहुतकरून परवाना दिला जाईल व त्या परवान्यांत खालीं लिहिलेल्या शर्ती दाखल केल्या जातील.

१ गाडी अगर घोडे जवळ आले असतां ते जात तोंपर्यंत वाद्यें वाजविणें अगर पताका फडकाविणें म्हणजे (मागें-पुढें करणें) अगर कोणतेहि तऱ्हेचा गोंगाट करणें बंद केलें पाहिजे.

२ मिरवणुकीच्या मंडळ्या एखाद्या सार्वजनिक उपासनेच्या जागेजवळ सार्वजनिक उपासना चालली असतां आल्या म्हणजे त्यांनीं आपलीं वाद्यें बंद केलीं पाहिजेत आणि सदर उपासनेच्या जागेवरून जात असतां गोंगाट न करतां गेलें पाहिजे.

३ कामावर हजर असलेला कोणीहि पोलीस अम्मलदार अमुक वेळेपर्यंत वाद्यें बंद करण्यास हुकूम करील तर तीं बंद केलीं पाहिजेत.

४ कोणत्याहि सार्वजनिक रस्त्यावर रात्रीचे अकरा वाजल्यापासून सूर्योदयापर्यंत वाद्यें वाजाविण्यास परवानगी नाहीं.

५ जो कोणताहि मनुष्य जाणून बुजून वर नमूद केलेल्या शर्ती मोडील अगर त्या मोडण्यास साह्य कराल तर तो सन १८९० चा आक्ट ४ कलम ६८ प्रमाणें २०० रु. दंडास पात्र होईल.

ता. २ आक्टोबर सन १८९४

T. MACPHERSON मेजर
डिस्ट्रिक्ट पोलीस सुपरिंटेंडेंट, पुणें.

भाग १६ वा

बापट-कमिशन

सामान्य परिचयाच्या लोकांना फारसी माहिती नाहीं असे कांहीं प्रसंग टिळकांच्या चरित्रांत घडून आले होते. बापट-कमिशन हा त्यांतलाच एक होय. तो सव्वीस वर्षांपूर्वी व तोहि दूर बडोद्यास घडला. वर्तमानपत्रांतून त्याची हकीकत फार थोडी आली. जी आली तींत टिळकांचें नांवहि नव्हतें. या सर्व कारणांमुळें टिळकांच्या चरित्रांतला एक प्रसंग या नात्यानें तो जवळ जवळ अज्ञातच राहिला. पण या बापट-कमिशन प्रकरणांत टिळकांचे सुमारें १०–५ महिने खर्ची पडले. इतकेंच नव्हे तर त्यांत त्यांच्या अंगचे दोन मोठे गुण निदर्शनास आले. एक मित्रकार्याकरितां अत्यंत झीज सोसणें, व दुसरा लढाऊ कुशाग्र बुद्धि. बापट-कमिशन प्रकरणांत टिळक हे नायक नसले तरी उपनायक खास होते. म्हणून त्यासंबंधींची हकीकत या भागांत देण्याचें योजिलें आहे.

बापट म्हणजे वासुदेव सदाशिव बापट. यांची मित्रमंडळी नेहमीं त्यांना रावसाहेब बापट या नांवानें उल्लेखीत. ही पदवी त्यांना इंग्रजसरकारनें दिलेली नव्हती, बडोद्यांतील त्यांच्या मोठ्या हुद्याच्या अधिकारामुळें त्यांना ती स्वयंभू प्राप्त झाली होती. कमिशनानंतर 'बडोदा बापट' या टोपण नांवानें लोक बापटांना ओळखीत. बापट हे रत्नागिरी जिल्ह्यांत एका गरीब घराण्यांत जन्मले, ते मोठे तरतरीत व बुद्धिमान्, पण कॉलेजचा खर्च झेपण्याचें त्राण त्यांच्या अंगीं नव्हतें. कॉलेजांत असतांच त्यांना बडोद्याची नोकरी मिळाली. यामुळें बी. ए. चा अभ्यास त्यांनीं मध्येंच सोडला. यावेळीं बडोद्यास रेव्हेन्यु सर्व्हे सेटलमेंट खात्याचे मुख्याधिकारी मि. इलियट नामक गोरे सिव्हिलियन होते. त्यांची मर्जी बापटांवर बसून त्यांनीं त्यांना प्रथमच चाळीस रुपयांची नोकरी दिली. यापुढील मार्ग बापटांनीं झपाट्यानें आक्रमिला. सुमारें चार पांच वर्षांत म्हणजे १८८२ सालीं सवाशें रुपयांवर हेडक्लार्क झाले. १८८६ सालीं त्यांचा प्रवेश इलियट साहेबांच्या खात्यांत होऊन, तीन वर्षांनीं ते साहेबांचे खास मदतनीस (असिस्टंट कमिशनर) झाले. व १८९४ पूर्वींच त्यांचा वट पगार पावणे सातशेंपर्यंत वाढला होता. त्यांच्यावर खटला होऊन मध्येंच इतिश्री झाली नसती तर ते नायब

दिवाणाच्या जागेपर्यंत चढण्याचा फार संभव होता. या सर्वाला त्यांची हुशारी तर कारण खरीच, पण इलियट साहेबांची त्यांच्यावरील मर्जी ही देखील पुष्कळ अंशानें कारणीभूत होती. ही मर्जी पुढें पुढें इतकी वाढली कीं, बापटांनीं सांगावें आणि इलियटसाहेबांनीं ऐकावें असा लोकांचा समज होऊन बसला. खरोखरच बापटांनीं बडोद्यांत आपली कारकीर्द गाजविली. त्यांचे ते घारे डोळे, पांढरा पोषाख, उमदा काठेवाडी घोडा हीं मनावर परिणाम करण्यासारखीं होतींच. पण त्यांची कारकीर्द गाजली असें दक्षिणी लोकांना वाटण्याला त्यांची कर्तबगारी, पण गुजराथी लोकांना तसें वाटण्याला त्यांचा स्वभाव, हाच मुख्य कारणीभूत होता. स्वभावानें ते तापट असत, कोणाची भीड न धरतां टाकून किंवा तोडून बोलण्यांत त्यांचा हातखंडा असे; व गुजराथी लोक दक्षिणी लोकांना पाण्यांत पाहतात अशा भावनेनें गुजराथी लोकांचें वाटेल तेथें उट्टें काढण्यांत ते कमी करीत नसत. पण साहेबाची मर्जी आणि बिनमुर्वतखोर स्वभाव या दोन दोषांत तिसऱ्या एका गोष्टीची भर पडून बापटांच्या कारकीर्दीला त्रिदोष संन्निपात झाला. ती म्हटली म्हणजे त्यांजकडे असलेलें सर्व्हे सेटलमेंट खात्याचें अप्रिय काम.

वरील त्रिदोषानें बापटांची कारकीर्द अकालीं कशी खुंटली हें सांगण्यापूर्वी, टिळक व बापट यांचा संबंध काय व बापट–कमिशनमध्यें टिळक कसे गोंवले गेले हें थोडक्यांत सांगतों. टिळक व बापट हे सहाध्यायी नसले तरी त्यांची कॉलेजां-तच ओळख पडली होती. शिवाय दोघेहि रत्नागिरीचेच. या उभयतांचे तिसरे स्नेही दाजी आबाजी खरे हे होत. बापट कॉलेजचे अभ्यास अर्धेच सोडून बडोद्यास गेले तरी या त्रिवर्गाचा स्नेह खंड पावला नाहीं. उलट कारणाकारणानें तो वाढतच गेला. बडोदेदरबारांत पूर्वीपासून चार दोन तरी दक्षिणी लोक मोठ्या हुद्यावर असण्याची परंपरा होती. आणि ज. स. गाडगीळ किंवा बापूसाहेब आठल्ये यांच्याप्रमाणें ती परंपरा बापट हे आपल्या हुशारीनें राखणार असा टिळ-कांना विश्वास होता. दुसरे पक्षीं टिळकांची विद्वत्ता व स्वार्थत्याग या गुणांचे बापट हे चहाते होते. केसरी व मराठा पत्रांत बडोद्यांतील राजकारणासंबंधानें जे लेख येत त्यांची माहिती व धोरण हीं प्रायः रावसाहेब बापटांच्या द्वारें मिळत. सर टी. माधवरावांच्या बडोद्याच्या कारकीर्दीविषयीं केसरींत आलेल्या टीकेचा बराचसा आधार बापट यांनीं पुरवलेली माहिती हा होता. आणि मराठा पत्रांत तर बापटांनींच लिहिलेले पण अर्थात् बिनसहीनें लिहिलेले लेख मधून मधून प्रसिद्ध

होत. या स्नेहसंबंधाला व्यवहाराच्या बाजूनेंहि पुष्टि मिळाली होती. टिळकांचे जुने मित्र चित्रशाळेचे वासुदेवराव जोशी यांना बडोदेदरबारचीं छपाई वगैरेचीं अनेक कामें नेहमीं बापट साहेबांच्या ओळखीमुळें मिळत. याच सुमारास (१८९१) टिळकांनीं फर्ग्युसन कॉलेज सोडून मोंगलाईंत लातूर येथें कापूस वठण्याचा (जिनिंग) कारखाना काढण्याचा उपक्रम केला. त्यास बापट यांनीं बडोद्याचा एक पेढीवाला गिरधरलाल नानाभाई यांजकडून ५००० रु. कर्ज देवविलें होतें.

अशा रीतीनें टिळक व बापट यांचा जिव्हाळ्याचा स्नेहसंबंध असल्यामुळें बापटांवर संकट येतांच त्यांच्या मदतीला टिळक धांवून गेले असतील हें ज्याला टिळकांचा स्वभाव माहीत आहे त्याला कोणी सांगावयास नकोच. पण या कामांत पडण्यांत टिळकांचा हेतु एकेरी नसून सजोड होता. स्नेह्याच्या संरक्षणा-बरोबरच बडोदें संस्थानचे अधिपति श्री. सयाजीराव गायकवाड यांच्या कार-कीर्दीवर ठपका ठेवण्याचा ब्रिटिश रेसिडेन्सीचा जो गुप्त प्रयत्न या वेळीं जोरांत चालू होता, त्याचा प्रतिकार करावा अशी टिळकांची इच्छा होती. पूर्वीं कोल्हापर प्रकरणांत टिळकांना शिक्षा झाली ती त्यांच्या देशी संस्थानच्या अभिमानामुळेंच! आणि फिरून बारा वर्षांनीं संस्थानिकांविषयीं असलेलें प्रेम प्रकट करण्याचा जो प्रसंग टिळकांना प्राप्त झाला तोहि त्यांनीं तितक्याच तत्परतेनें साधून तशीच झीजहि सोसली. बापट कमिशनमध्यें टिळक हे स्वतः जरी आरोपी नव्हते, तरी जणूं काय स्वतः आपणच अपराधी आहोंत अशा भावनेनें त्यांनीं बापटांतर्फे अथपासून इतिपर्यंत मुकदम्याचें सर्व काम चालविलें. नांवाला बॅरिस्टर व वकील दुसरे होते; टिळकांचें नुसतें वकीलपत्रहि ह्या कज्जांत दाखल नसेल. तथापि, बापटां-तर्फे हजर राहून काम चालविणारे बॅरिस्टर व वकील यांच्या वकिली मेंदूचेंच काय, पण वकिली कारकुनाचेंहि काम टिळकांनीं स्वतःचा मोठेपणा विसरून केलें असें दिसलें असें म्हणण्यांत अतिशयोक्ति नाहीं.

असो. बापटांची कारकीर्द संपुष्टांत येण्याला व टिळकांनीं कमिशनच्या कामांत पडण्याला उभयसाधारण असें कारण म्हटलें म्हणजे 'बारखळी' ऊर्फ सेटलमेंट खात्याच्या द्वारें श्रीसयाजीराव यांच्या कारकीर्दीशीं येणारा संबंध हेंच होय; व त्या-विषयीं थोडीशी माहिती देणें जरूर आहे. हें खातें १८८३ सालच्या ऑगस्टांत इलियटसाहेबांकडे आलें. पण सगळी मोजणी पुरी न झाल्यामुळें खात्याचें प्रत्यक्ष

काम १८८६ पर्यंत सुरू झालें नाहीं. आणि महाराजसाहेबांनीं मंजूर करावयाचे ते नियम तयार होण्यास आणखी तीन वर्षे लागल्यानें, बारखळी पोटखात्याचें काम १८८९ च्या मार्चमध्यें सुरू झालें. या खात्यांत जेंकिंस, ऑक्झॅन, मॅकॉनकी वगैरे गोऱ्या सिव्हिलियन लोकांनीं पूर्वीं सुपरिंटेंडेंट म्हणून काम केलें होतें. परंतु त्यांच्या वेळीं कोणत्याहि प्रकारचा गवगवा झाला नाहीं. पण इलियटसाहेबांच्या कारकीर्दींत तो झाला याचें कारण, त्यांच्या कामाला प्रत्यक्ष इनाम चौकशीचें स्वरूप येऊन कोणाच्या इनामावर आणेवारीचा आकार बसणें, सनद नसल्यामुळें कोणाचें इनाम सरकारजमा होणें, वगैरे गोष्टी घडून आल्या. इनाम चौकशीचें कामच कोठेंहि लोकांच्या डोळ्यांवर येण्यासारख असत. आणि उदाहरणार्थ खुद्द ब्रिटिश अमलांत, त्यापूर्वीं तीस चाळीस वर्षें इनाम कमिशनच्या कारभारामुळें जो खरा अन्याय किंवा अन्यायाचा गवगवा झाला त्याहून इलियटसाहेबांच्या कारभारांत अधिक घडून आला होता असें नाहीं. तथापि धन्याचा धनी कोणी नाहीं, या म्हणीप्रमाणें मुंबईसरकारच्या इनाम–कमिशनविरुद्ध तक्रारी करून कड पोंचविण्याला दुसरी जागा नसल्यामुळें त्या तक्रारीबद्धल कोणाचा घातपात होऊं शकला नाहीं. पण त्याच तक्रारी बडोद्यासारख्या संस्थानांत झाल्यानें एकदम त्यांचें स्वरूप प्रचंड करून भासवितां आलें. पण हें करणारांचा हेतु इनामदारांची दाद लावण्यापेक्षां महाराजसरकारच्या राज्यकारभारावर ठपकाच ठेवण्याचा अधिक होता. सयाजीरावमहाराज आपल्या स्वतंत्र बाण्यामुळें, किंबहुना आपल्या उद्योगप्रियतेमुळेंहि, ब्रिटिशसरकारला म्हणजे एजंट गव्हर्नरजनरल यांना अप्रिय झाले होते. इलियटसाहेबांवरहि व्यक्तिशः रेसिडेन्सीचा तसाच कांहीं राग होता. कारण ते महाराजांचे ट्यूटर (शिक्षक) असल्यापासून त्यांना सयाजीरावांचा अभिमान वाटे; व जातीनें इंग्रज असतांहि महाराजांच्या स्वतंत्र स्वाभिमानी बाण्याचें तें कौतुक करीत. रेसिडेन्सीच्या मनांत जेव्हां जेव्हां महाराजांस चेपावयाचें येई तेव्हां तेव्हां इलियटसाहेब महाराजांना खाजगी रीतीनें सल्ला देत, व उघड त्यांची तरफदारीहि करण्यास मागें पुढें पहात नसत. त्यांतच बापटसाहेबांच्या अप्रियतेचीहि भर पडली. बापट हुशार, तरतरीत, व संस्थानचें काम इमानानें करणारा, म्हणून महाराज व इलियट यांची त्यांजवर मेहरनजर. पण इतर कारणांकरितां लोकांची व रेसिडेन्सीची बापटांवर नाराजी. म्हणून बापटांचे देव्हारे माजवूं देणारे महाराज व इलियट यांच्यावरहि त्यांची नाराजी. पण महाराज,

इलियट व बापट हे तिघेहि बडोद्यास असल्यानें तिघांचा जोंपर्यंत एकमेकांस जोर होता, तोंपर्यंत कोणासहि त्यांचें वांकडें करतां आलें नाहीं. पण १८९४ च्या सुमारास असा योग जमून आला कीं, महाराज व इलियटसाहेब दोघेहि विलायतेस गेले; व इकडे बापट एकटे सांपडले. त्याबरोबर, रेसिडेन्सी इनामदार व बापटसाहेबांचे खाजगी शत्रु हे सर्व एक होऊन त्यांनीं हल्ला चढविला, व तो यशस्वी होऊन 'बापटकमिशन' मध्यें त्याचें पर्यवसान झालें.

इनामांची चौकशी करणें, त्यांच्या सनदा पाहणें, त्यांवर योग्य तो आकार बसविणें हें काम बडोदें संस्थानांत, मुंबईसरकारचें पाहून, यापूर्वी सुमारें पाऊणशें वर्षेपर्यंत मधून मधून सुरू होतेंच. पण सर्व जमिनींची सरसकट मोजणी व सेटलमेंट करण्याचें काम सयाजीरावांच्या कारकीर्दीपर्यंत कोणीं केलें नाहीं. याचें कारण हेंच कीं, खंडेराव मल्हारराव वगैरे अधिपति राज्यकारभारांत पद्धतशीर लक्ष घालणारे नव्हते. राजा सर टी. माधवराव हे सुशिक्षित असतांहि त्यांना या कामाकडे लक्ष घालण्याला वेळ मिळाला नाहीं. १८८९ सालीं नवीन इनामखात्याचें काम सुरू झाल्याबरोबर इनामदार लोक सहजच खडबडून जागे झाले. खुद्द इलियटसाहेबांकडे त्यांच्या खात्याच्या कामाविरुद्ध १८८९ ते १८९२ सालापर्यंत सुमारें ९००० अर्ज आले, व त्यांची व्यवस्थाहि लागली. याच अवधींत खुद्द महाराजसाहेब व त्यांचे दिवाण यांजकडेहि परस्पर अर्ज होत; पण त्यांची संख्या या चार सालांत दीड पावणेदोनशेंवर गेली नव्हती. असें असतां बडोद्याचे त्या वेळचे रेसिडेण्ट कर्नल बिडलफ यांनीं अव्यापारेषु व्यापार करून अर्जदारांना तक्रारी करण्यास उत्तेजन देण्याची सुरवात केली. वास्तविक दरबारच्या अंतर्व्यवस्थेंत लक्ष घालण्याचा ब्रिटिश सरकारास कांहींच हक्क नव्हता; पण संस्थानी दरबारच्या गळ्याभोंवतीं रेसिडेन्सीची तात नेहमींच लागून राहिलेली असते, व ती केव्हां आवळून गळचेपी करील याचा नेम नसतो. 'ब्रिटिशसरकारची देखरेख' या शब्दांचा अर्थ इंग्रजसरकारच्या सोयीप्रमाणें हवा तितका संकुचित व हवा तितका विस्तृत होऊं शकतो. पूर्वी कोल्हापूरदरबारांत वतनें व जमिनी सरकारजमा होण्याचे इतके अनुचित प्रकार चालले असतां, ब्रिटिशसरकारानें एखादें कमिशन नेमण्यास सुचविल्याचें ऐकिवांत नाहीं. पण सयाजीरावमहाराज, इलियटसाहेब व रावसाहेब बापट या त्रिवर्गांच्या रागावर कमिशन नेमण्यापर्यंत बडाद्यांत पाळी आली. महाराज मात्र, ते महाराज म्हणूनच या आगींतून बचावले.

इलियटसाहेबांना थोडीशी झळ लागली पण तेहि बचावले. गोऱ्या सिव्हिलियनला प्रत्यक्ष कोण काय करणार ?

राहतां राहिले बापट. तेव्हां 'अजापुत्रं बलिं दद्यात्' या न्यायानें त्यांना यज्ञपशु बनविण्यांत आलें. १८९२ ते १८९३ या दोन सालीं मिळून सेटलमेंट खात्यावर दोन तीन निरनिराळ्या दिशांनीं हल्ले चढविण्यांत आले होते. पहिल्या हल्ल्यांत रेसिडेन्सी पक्षाचा पहिल्या झटापटींतच निकाल लागला; व फिर्यादींना आपले शब्द परत घ्यावे लागले. हे फिर्यादी म्हणजे त्या वेळचे गुर्जर दिवाण मणीभाई जसभाई हे होत. दुसरा हल्ला १८९३ च्या प्रारंभाला महाराज विलायतेस गेले अशी संधि साधून करण्यांत आला. या वेळीं अशी तक्रार करण्यांत आली कीं, इनामखात्यांतील बापट वगैरे अधिकारी सर्वस्वीं स्वतंत्र व बेहोष रीतीनें वागतात. पण 'हें कसें तें सिद्ध करा' असा इलियटसाहेबांनीं आग्रह धरतांच हे आरोपाचे डोलारे कोसळले. फिरून दिवाणसाहेबांना शब्द परत घ्यावे लागले, येवढेंच नव्हे तर खुद्द महाराजांनीं या खात्यांतील लोकांना बक्षिसें व देणग्या दिल्या (६ एप्रिल १८९३), आणि बापटांना तर त्यांच्या उत्कृष्ट कामगिरीबद्दल पेनशन् घेतल्यानंतर स्वतंत्र असामी देण्याचें आश्वासन महाराजांनीं जाहीर केलें. तिसरा हल्ला बारखळी खात्यावर म्हणजे मुख्यतः बापटांवर करण्यांत आला. या वेळीं इलियटसाहेब विलायतेंत रजेवर गेले होते; व त्यांचे जागीं आलेले मेकॅनकी साहेब हे शुंभ, लहरी, व खुनशी असल्यामुळें कर्नल बिडलफ यांचें नामी साधलें. १८९३ च्या नोव्हेंबरांत इलियटसाहेब विलायतेहून परत आल्यावर फिरून त्यांनीं बापटांवरील आरोपाचें निराकरण केलें; पण १८९४ च्या एप्रिलांत ते फिरून विलायतेस गेले व महाराजहि तिकडेच गेले. असें पाहून दिवाण मणीभाई, रेसिडेंट बिडलफ, व सेटलमेंट कमिशनर मेकॉनकी या तिघांचें कूट जमून त्यांनीं बापटांविरुद्ध सरास अर्ज घेण्यास सुरवात केली. आणि बापटांवर खटला भरण्याचा निश्चय झाला.

या प्रकरणांत दिवाण व रेसिडेण्ट हे चालक असून मेकॉनकीसाहेब हे त्यांचे हस्तक बनले होते. मेकॉनकीसाहेबांचा स्वभाव खालसांतील लोकांना अपरिचित नाहीं. ते सोलापूर, रत्नागिरी, नगर व नाशिक येथें कलेक्टर असतांना त्यांनीं आपल्या लहरी स्वभावाचे गुण पाघळलेले लोकांच्या स्मरणांत अजून आहेत. त्यांच्या इतका लहरी खुनशी सिव्हिलियन अद्याप झाला नसेल. कर्नल बिडलफ यांच्या

कटांत ते सामील होते येवढेंच नव्हे, तर आपण सेटल्मेंट कमिशनर असतां बार-खळी खात्यावर बापटांची स्वतंत्र नेमणूक झाली हें त्यास मोठें वैषम्य वाटलें होतें. आणि बापटांवर लांच खाल्ल्याचे आरोप ठेवून त्यांची चौकशी करण्याचें निश्चित झाल्यावर खुद्द मेकॉनकीसाहेबांनाच स्पेशल मॅजिस्ट्रेटचा अधिकार दरबार कौन्सिल-कडून देण्यांत आला. बापटांविरुद्ध पुरावा मिळविण्याकरितां मेकॉनकीसाहेबांनीं जून, जुलै, आगस्ट या महिन्यांत बडोद्यामध्यें मॅजिस्ट्रेटी अधिकाराच्या बळावर नुसता नंगा नाच घातला. त्यांनीं अनेक साक्षीदारांना गैरवाजवी माफी दिली, दरबारकडून प्रत्यक्ष देणग्यांचीं वचनें बहाल करविलीं, कित्येक सरकारी नोकरांना सस्पेंड केलें, कित्येकांना बडतर्फीची दहशत घातली, कित्येक साक्षीदारांना पोलि-सच्या चौकी पहाऱ्यांत किंवा कच्च्या कैदेंतहि ठेवलें व तेथें त्यांना सक्तीनें वागवि-ण्यांत आलें. व्यापारी लोकांच्या वह्या सरसकट जप्त करून आणण्यांत आल्या. इनामदारांना लालुच दाखवून खोटा पुरावा देण्यास तयार केलें, व कित्येक आरोपींस सरसकट गुन्ह्यांची माफी दिली. तात्पर्य, बापटांविरुद्ध पुरावा गोळा करण्यांत बरा-वाईट कोणताहि प्रकार शिल्लक ठेवण्यांत आला नाहीं.

हे सर्व प्रकार चालू असतां बापट कामावरच होते. आपल्या विरुद्ध काहूर उसळत आहे याविषयीं त्यांच्या कानांवर नित्य नव्या बातम्या येत; परंतु त्यांना उघड हुकूम कोणताच दिला नव्हता. महाराज व इलियटसाहेब दोघेहि विलाय-तेंत, खुद्द दिवाणसाहेब आपल्यावर रुष्ट, सर्व शत्रूंनीं उचल खाल्लेली, चांगले चांगले मित्र म्हणविणारे देखील भेदरून जाऊन, बापटांचें कांहीं कां होईना पण दरबारच्या रोषाची आग आपल्या घराला लागूं नये म्हणून चार हात दूर राहूं लागले. या-मुळें रावसाहेब बापट हे गांगरून गेले असल्यास नवल नाहीं. अशा वेळीं आपले मित्र टिळक यांची त्यांना आठवण होणें स्वाभाविक होतें; व टिळकांनींहि स्नेहाला स्मरून त्यांना हरएक प्रकारें मदत करण्याचें आश्वासन दिलें. जून १५ चे सुमा-रास टिळकांनीं उभयतांचे स्नेही वासुदेवराव जोशी यांना बडोद्यास पाठविलें, व यापुढें बापटांना बडोद्यास राहूं देणें हें घातक वाटल्यावरून त्यांना हरप्रयत्नानें वळ-वून नेण्याचा जोशांनीं विचार केला. ता. १८ जून रोजीं मुंबईस जाणारी गुज-राथ मेलट्रेन बडोदे स्टेशनवर येण्याचे सुमारास बापट व जोशी दोघेहि स्टेशनवर येऊन दाखल झाले.. बरोबर सामान फक्त जोशी यांचेंच असून, बापटसाहेब जणूं काय त्यांस पोंचविण्याकरितांच आले होते. बापटांमागें लागून आलेले गुप्त

पोलीस कांहीं अंतरावर उभे राहून टेहेळणी ठेवीत होते ! इतक्यांत गाडीची शीळ झाली. व गाडी चालूं लागतांच बापटसाहेबहि फूटबोर्डावर पाय ठेवून जोशी यांचे डब्यांत उडी मारून बसले ! जोशी यांनीं सेकंडक्लासचीं दोन तिकिटें आधींच काढून ठेवलीं होतीं. बापट डब्यांत शिरलेले पहातांच गुप्तपोलिसांनीं धांवपळ सुरू केली. पण गाडी स्टेशनाबाहेर केव्हांच निघून गेली. पोलिसांनीं सुरत-नवसरी-पर्यंत तारांवर तारा केल्या. पण रेल्वेच्या हद्दींत फौजदारी कायद्याचे सर्व अधिकार इंग्रज सरकारचे स्वाधीन असल्यामुळें व खात्यांतील मॅजिस्ट्रेटांचें वॉरंट नसल्यामुळें बापटांना कोणीहि प्रतिबंध करूं शकले नाहींत. जोशांबरोबर बापट पुण्यास आले ते पुढें महिना दीडमहिना फरारीसारखेच होते. पुणें पोलिसांच्या सहाय्यानें बडोदा पोलिसनें जंग जंग पछाडले, पण जोशांनीं बापटांचा यत्किंचितहि पत्ता लागूं दिला नाहीं.

पण केवळ बडोद्याहून निघून आल्यानें हें संकट टळणें शक्य नव्हतें. ते फरारी झाल्यामुळें त्यांच्यावरील संशय सहजच बळावले. त्यांच्या शत्रूंना त्यांच्यावर आरोप ठेवण्यास उत्तेजन मिळालें. ता. ३०-१-१८९४ पासून बापटांना सस्पेंड करण्याचा हुजूर हुकूम सुटला. बडोदें सोडल्यानंतर एक महिन्यानें मुंबई हायकोर्टाचे सॉलिसिटर पेन गिल्बर्ट यांनीं बापटांतर्फें दरबारपुढें हजर होण्याची परवानगी मागितली. परंतु कांहीं दिवसांनीं त्यांस दिवाणसाहेबांकडून असें कळविण्यांत आलें कीं, बापटांच्या कामांत त्यांचा वकील घेण्याची वेळ अद्यापि आलेली नाहीं ! आदले दिवशीं सॉलिसिटर मि. गिल्बर्ट यांनीं रेसिडेंट कर्नल बिडलफ यांची गांठ घेतली; व त्यांस असें सांगितलें कीं, बडोद्यास येऊन जातीनें हजर झाले असतां अटक होणार नाहीं, निदान वॉरंट बजावलें तरी जामिनावर सुटका होईल, इतकें आश्वासन मिळेल तर बापट बडोद्यास परत येण्यास तयार आहेत, कारण आपल्यावरील आरोपांना उत्तर देण्याची व ते खोडून काढण्याची त्यांची इच्छा आहे. पण रेसिडेंट साहेब फारच घुश्शांत होते. ते म्हणाले "शिक्षा होईल म्हणून पळून जाणाऱ्या आरोपीशीं मी तह करूं इच्छित नाहीं." "बापट आजारी होते म्हणून गेले" असें सॉलिसिटरनें सांगितलें. पण बापट बडोद्यांतून जाण्याच्या कारणाला मनोमन साक्ष असल्यामुळें रेसिडेंटसाहेबाला ही सबब खरी कशी वाटणार ? सॉलिसिटर गिल्बर्ट यांनीं टिळकांना खालील शब्दांनीं या भेटीचें तात्पर्य कळविलें. "कर्नल साहेब बापटांविरुद्ध किती तडफडून व द्वेषबुद्धीनें बोलले याचें

वर्णन मी करूं शकत नाहीं. साहेबमजकुरांना उलट बोलून जागच्या जागीं झाडून टाकावें असें मला अनेक वेळां वाटलें, पण म्हटलें, मी आरोपिताचा वकील मला गय खाल्लीच पाहिजे. "

अखेर ता. १३ आगस्ट १८९४ रोजीं बापटकमिशन नेमलें गेलें. कमिशन नेमून चौकशी व्हावयाची ठरल्यावर बापटांना बडोद्यांतून बाहेर राहणें इष्ट नव्हतें. अर्थात् ते आपण होऊन बडोद्यास परत जाऊन कमिशनपुढें हजर झाले. फिर्यादीतर्फे काम चालविण्याला प्रथम बॅरिस्टर फेरोजशहा मेथा व नंतर मि. ब्रॅसन हे असून त्यांना मुंबईचे प्रसिद्ध भाईशंकर हे मदत करीत होते. एक तर भाईशंकर यांची हुशारीबद्दल प्रसिद्धि होती. शिवाय आरोप लांचलुचपतीसंबंधाचा असून त्यांत गुजराथी भाषेंत ठेवलेल्या जमाखर्ची चोपड्यांचें काम बसल्या उठल्या पडावयाचें होतें, व हिशेबी कामांत भाईशंकर यांचें डोकें फार तीक्ष्ण ! तसेंच बडोद्याचे सरकारी वकीलहि मदतीस होतेच. याशिवाय इनामखात्यांतील किडे, असंतुष्ट इनामदार, पैसे खाऊ, चहाडखोर, घरभेदे, कृतघ्न बनलेले नीच लोक वगैरेची मदत होती ती निराळीच. याच्या जोडीला अप्रत्यक्ष मदत म्हटली म्हणजे महाराज व इलियट हे गैरहजर असल्यामुळें मैदान मोकळें सुटलें होतें ही होय. दिवाण मणीभाई हे एका अर्थानें फिर्यादी असून, शिवाय दरबारचे कोणते कागद कमिशनपुढें हजर करण्याकरितां परवानगी घ्यावी व कोणते मागें ठेवावे, कोणते सांपडत नाहींत म्हणावें व कोणते गुप्त म्हणून दाखवीत नाहीं म्हणून म्हणावें, या सर्वांचा पूर्ण अधिकार दिवाणसाहेबांना आलेला होता; व तो त्यांनीं मनसोक्त बजावलाहि. पैशाची वाण फिर्यादीपक्षाला नव्हती हें सांगणें नकोच.

उलट बापट यांची स्थिति अगदीं निराळी होती. दरबारशीं झगडण्याइतकें द्रव्यबळ त्यांच्या संग्रहीं नव्हतें, यामुळें त्यांना बॅरिस्टर देतां आला नाहीं. प्रथम कांहीं दिवस मुंबईचे हायकोर्ट वकील महादेव चिमणाजी आपटे व कांहीं दिवस दाजी आबाजी खरे यांनीं बापटांतर्फे काम चालविलें. खुद्द बडोद्याचे वकील रामभाऊ गोखले यांनींहि त्यांचें उघडपणें वकीलपत्र घेतलें होतें. तथापि खरें बोलावयाचें म्हणजे, पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें, वकिलाचें बहुतेक काम व वकिलाच्या कारकुनाचें निमेंशिमें काम बळवंतरावजी टिळकांनाच करावें लागलें. किंबहुना सर्वच गोष्टींची सिद्धता त्यांना करावी लागली. घर फिरलें म्हणजे घराचे वासेहि फिरतात ! येवढे बापट वजनदार, बडोद्यांत त्यांचे इतके स्नेही, पण प्रसंग आला तेव्ह

बापटांच्यातर्फे हपसि उघडून बसण्याला टिळकांना गांवांत कोणी जागा देईना ! शेवटीं स्टेशनाजवळ रोडे यांच्या धर्मशाळेंत बापट, टिळक, वासुदेवराव जोशी यांनीं तळ देऊन तेथेंच आपली कचेरी सजविली. कमिशनचें काम सुमारें चार महिने चाललें होतें. या मुदतींत केसरी–मराठा–पत्रें व लॉक्लास यांची केवळ तात्पुरती व्यवस्था टिळकांना करतां आल्यामुळें त्यांचें काम यथातथाच चालू होतें. पक्षी बारा कोसावरूनहि आपल्या घरट्यावर नजर ठेवतो अशी म्हण आहे, व आपल्या वर्तमानपत्रासंबंधानें ही म्हण टिळक नेहमीं खरी करून दाखवीत. तथापि या प्रसंगीं त्यांचें चित्त बापटांच्या मुकद्दम्यांत इतकें गढून गेलें होतें कीं, वर्तमानपत्राकरितां लेख लिहिण्याला क्वचितच फुरसद होई. सकाळचा सर्व वेळ दोन प्रहरीं होणाऱ्या कामाचें अगाऊ चिंतन करण्यांत जाई, दोन प्रहरचा सर्व वेळ कोर्टांत जाई व रात्रीचा सर्व वेळ दोन प्रहरीं झालेल्या कामाचीं टिपणें व चर्चा करण्यांत जाई.

तथापि त्यांतल्या त्यांत वेळ काढून टिळक केसरी मराठ्याकरितां कांहीं मजकूर लिहून पाठवीत असत. कमिशनपुढें झालेला पुराव्यांतील मुख्य भाग फिर्यादीतर्फेच्या साक्षीदारांचा होता, व बहुतेक साक्षीदारांच्या पुराव्यांत हिशेबी वह्यांचा संबंध येई. या वह्या प्रायः कोर्टांतल्या कोर्टांत तपासाव्या लागत. त्या गुजराथींत असत; आणि टिळकांना गुजराथी चोपड्या चांगल्या वाचण्याइतकें गुजराथी येत नसे. यामुळें बापटांची मदत त्यांना घ्यावी लागे. तथापि उलटतपासणीचे वेळीं प्रश्न सुचविण्याचें काम टिळकांचेंच असे; व टिळकांसारखा मदतनीस प्रश्न सुचविण्यास मागें असल्यावर कोणता वकील स्वतःचें डोकें व्यर्थ शिणविण्याची हौस बाळगणार ! टिळक व बापट यांनीं मिळून हें हिशेब तपासाचें व त्यावरून उलटतपासणी करण्याचें काम इतकें उत्तम केलें कीं, कित्येक साक्षीदार खोटे ठरले, येवढेंच नव्हे तर गिरधरलाल नानाभाईसारख्या मुख्य साक्षीदाराच्या वह्या म्हणजे हिशेब खोटे आहेत, व फिर्यादीच्या हातीं या वह्या आल्यानंतरहि त्यांत खोडाखोडी, शोध घालणें, वगैरे गुन्हेगारीचे प्रकार घडून आले आहेत असें पुराव्यानिशीं त्यांनीं फिर्यादीच्या गळ्यांत बांधलें. कमिशनचें काम चालू असतांच बॅरिस्टर फेरोजशहा मेहेता हे तें काम टाकून गेले; त्याचें एक कारण उघडकीस आलेले हे पुराव्याचे बनावट प्रकार होत असें सांगतात. बॅरिस्टर मेहेता व सॉलिसिटर भाईशंकर यांचा यावरून थोडासा बेबनावच झाला असेंहि म्हणतात. बापटांतर्फे लेखी डिफेन्स देण्यांत आला. त्याचेंहि बहुतेक सर्व काम टिळकांनींच

केलें. कोर्टांतून आल्यावर रात्रीं घरीं बसून पुढील डिफेन्स लिहावयाचा, व दुसरे दिवशीं तो कोर्टांत नेऊन वाचावयाचा, असें काम १० डिसेंबर ते २४ डिसेंबर-पर्यंत चाललें होतें. सुमारें २०० छापील फुलस्केप कागद भरतील येवढा हा डिफेन्स मोठा झाला असून, शिवाय आरोपीतर्फे साक्षीदार तपासल्यावर त्या पुराव्याचा सारांश म्हणून दिलेली कैफियत आणि कमिशननें निकाल दिल्यानंतर त्यावर हुजूरकडे दिलेली लेखी कैफियत मिळून आणखी सुमारें ५० पानें होतील. यावर्षी मद्रास येथें भरलेल्या दहाव्या राष्ट्रीय सभेला टिळकांस जातां आलें नाहीं. आरोपीतर्फे शेवटची कैफियत १५ जानेवारी १८९५ रोजीं गुदरली गेली. तथापि टिळक लवकर मोकळे झाले नाहींत. ते बडोद्यास नसून पुण्यास आले तरी बापट-कमिशनचा वेध त्यांना लागलेलाच होता. मात्र ता. १ मार्च १८९५ पासून फिरून त्यांनीं लॉ-क्लास उघडून आपल्या नित्य व्यवसायास सुरवात केली.

बापटांचा इनसाफ करण्याकरितां नेमलेलें कमिशन १८५० च्या ३७ व्या ॲक्टाप्रमाणें नेमण्यांत आलें होतें. त्याला डिपार्टमेंटल हेंच स्वरूप खरोखर होतें. म्हणजे तें न्याय इन्साफाचें कोर्ट नव्हतें. बापटांवरील लांचलुचपतीचे आरोप हें एक दरबारी प्रकरण होतें. तो फौजदारी खटला नव्हता. तथापि कमिशननें आपल्याकडे न्यायकोर्टाचा अधिकार आहे अशा समजुतीनें वर्तन केलें. बापटांवर एकंदर ३६ आरोप सुरवातीस होते. पण त्यांतील अखेर बारा शिल्लक ठेवून त्यांजवर निकाल देण्यांत आला, त्यांतील अकरांमध्यें बापटांना दोषी ठरविलें. येवढेंच नव्हे तर दोषारोपाकरितां बापटांस ६ महिने साधी कैद व १०,००० रु. दंड अशी शिक्षा देण्याबद्दल शिफारसहि केली. ही गोष्ट त्यांनीं सर्वस्वीं अधिकाराबाहेरची केली, इतकेंच नव्हे, तर कायदेकानूंचें ज्ञान किंवा न्यायमनसुबीची खरी पद्धति आणि पुराव्याचा कायदा यांचीहि कमिशनला फारशी ओळख नाहीं असें त्यांनीं चालविलेलें काम व दिलेला निकाल यावरून दिसून येण्यासारखें आहे. पण सुदैवानें कमिशनच्या हातीं रिपोर्ट करण्यापलीकडे अधिक कांहीं अधिकार नव्हता. अखेर हुकूम देणें ही खुद्द महाराजांच्या अखत्यारांतील गोष्ट होती. यामुळें बापटांना न्याय मिळण्याची आशा होती व अखेर ती कांहींशी खरीहि ठरली. ता. १९ जानेवारी १८९५ रोजीं महाराजसरकार विलायतेहून परत आले; व लौकरच त्यांनीं बापट-कमिशनचें प्रकरण हातीं घेतलें. खटल्यांत दाखल झालेले सर्व कागद, तसेंच बापटांतर्फे मागणी करण्यांत आलेले पण दिवाणांच्या हुकुमानें

गुप्त म्हणून मागें ठेवण्यांत आलेलेहि सर्व कागद, महाराजांनीं रा. ब. पंडित व दलाल या दोघां कायदेपंडितांकडे अभिप्रायाकरितां दिले. या दोघांचा अभिप्राय असा पडला कीं, कांहीं थोडे खेरीजकरून इतर सर्व खटल्यांत बापट निर्दोषी आहेत. पण थोडीशीहि शंका राहूं नये म्हणून पुन्हां बडोदा हायकोर्टांतील एक पारशी जज्ज व खुद्द दिवाणसाहेब यांचा अभिप्राय घेऊन चौघांच्या अभिप्रायांनीं निम्मेपेक्षां जास्त खटल्यांत व तिघांच्या अभिप्रायानें उरलेल्या खट-ल्यांत बापट हे निर्दोषी ठरल्यामुळें महाराजांनीं बापटसाहेबांस स्वतः निर्दोषी ठरविलें. मात्र नोकरीवर परत रुजूं करून घेतलें नाहीं. याचा अर्थ उघडच आहे. तो असा कीं, बापटांवरील मुख्य आरोपासंबंधानें जरी महाराजांचें मन निःशंक होतें, तरी जमिनीवर शेण पडलें तर तें थोडीबहुत तरी माती घेऊन वर उठतें या म्हणीप्रमाणें कांहीं किरकोळ बाबतींत महाराजांच्या मनांत किंतु राहिला. तसेंच ब्रिटिशसरकारच्या क्रोधाचें जें एवढें भूत उभें राहिलें तें निदान घांसभर तरी बळी घेतल्याशिवाय संतुष्ट व्हावयाचें नाहीं हें लक्षांत घेऊन महाराजांनीं बापटांना प्रत्यक्ष नोकरीवरून दूर करून आपल्या शत्रूंशीं समेट केला. तथापि बापट यांना १२५ रु. पेन्शन महाराजांनीं करून दिलें, व आमरणांत त्यांच्यावर त्यांचें प्रेम कायम होतें. सन १९१५ सालीं बापटसाहेब त्यांचा थोरला मुलगा व त्यांची पत्नी हीं सर्व एकदम निवर्तल्यामुळें, बापटसाहेबांचा धाकटा मुलगा उघडा पडलेला पाहून त्याच्या अभ्यासाकरितां महाराजांनीं दरमहा तीस रुपयांची स्कॉलरशिप चार वर्षें देण्याचा हुकूम केला. बापट हे कमिशनच्या निकालानंतर पुण्यास येऊन काय-मचे राहिले व त्यांचा अखेरचा काळ टिळकांच्या सान्निध्यांत गेला. बापट व टिळक यांच्या स्वभावांत जमीन–अस्मानाची तफावत असतां, दाजीसाहेब खऱ्यां-प्रमाणेंच बापटांशींहि टिळकांचा स्नेह आमरण अखंड राहिला; व बापट वारल्यावर त्यांच्या मुलाची सर्वप्रकारें व्यवस्था लावून देऊन व महाराजसाहेबांकडे त्याच्या-करितां खटपट करून तोच स्नेह त्यांनीं मरणोत्तरहि चालविला.

खुद्द सयाजीराव महाराज व टिळक यांची ओळख कमिशनच्या पूर्वींची होती. पण ती कमिशनमुळें दृढ झाली हें स्वाभाविकच होय. कमिशनचें काम करतांना टिळक स्वतःच्या स्नेह्याच्या बचावाकरितां झटत होते हें जरी सकृद्दर्शनीं खरें असलें, तरी अंतरंगांत आपण महाराजांनाहि मदत करीत आहों अशी जाणीव जशी टिळकांना होती तशी ती महाराजांना नसणें अशक्य आहे. टिळकांबद्दल महा-

राजांच्या मनांत इतर रीतीनें जी आदरबुद्धि होती तींत या जाणिवीनें भरच पडली असेल. मात्र टिळकांच्या बाजूनें ही सेवा करतांना निःस्वार्थी बुद्धीची होती व पुढेंहि ती तशीच राहिली. पुष्कळ लोकांची अशी समजूत दिसते कीं, महाराज-सरकारांनीं पुणें येथील नारायण पेठेंतील आपला वाडा टिळकांना दिला तो ही पूर्वींची सेवा लक्षांत घेऊन फुकट दिला. पण ही समजूत सर्वस्वीं चुकीची आहे. टिळकांनीं हा वाडा घेतला नसता तर इतर लोक त्यावर दृष्टि ठेवून बसले होते; व त्यांनीं महाराजांकडे मागणीहि केली होती. कारण महाराजांस तो विकून टाकून पुण्याचें आपलें 'एस्टाब्लिशमेंट' मोडावयाचें होतें. या दृष्टीनें वाड्याची किंमतहि त्यांनीं दरबार एंजिनिअरकडून करविली. ती सुमारें सवा सतरा हजार रुपये भरली; पण शक्य तर थोडी किंमत मजकरितां कमी करा अशी टिळकांनीं इच्छा दर्शविल्यावरून महाराजांनीं टिळकांना हा वाडा पंधरा हजार चारशें रुपयांना विकला. टिळकांना वाडा फुकट दिल्याची गोष्ट कोणी बोलला कीं, प्रस्तुत लेखकास त्याचें हसूं येतें. कारण वरील रकमेचा चेक पटवून पावती आणण्याचें काम प्रस्तुत लेखकाकडे त्या वेळीं आलें असून त्यानें बडोद्यास जाऊन हा व्यवहार आपल्या हातानें पुरा केलेला आहे.

बापट-कमिशनचें काम चालवितांना टिळकांनीं कोणते नवे मुद्दे काढले व उलटतपासणी कशी यशस्वी केली याचें वर्णन पुष्कळ लोकांच्या तोंडून प्रस्तुत लेखकास ऐकावयास मिळालें आहे. पण येवढें सांगितलें असतां पुरें कीं बारा वर्षांपूर्वीं ज्या फेरोजशहा मेहेतांनीं अशाच एका संस्थानी प्रकरणांत टिळकांचें वकील-पत्र घेऊन काम चालविलें त्यांना या प्रकरणांत, टिळक प्रतिपक्षी असतां ते कायदे-पंडितगिरी किंबहुना वकिली किती उत्कृष्ट करितात हें पाहाण्याचा अपूर्व योग आला, व टिळकांच्या बुद्धिमत्तेविषयींच्या त्यांच्या आदरांत भरच पडली.

शेवटीं बापट व इलियट या उभयतांच्या संबंधानें चार ओळी लिहून हें प्रकरण पुरें करितों. पुष्कळ लोकांना अशी शंका असावी कीं, इलियटसाहेबांना बापटांची हुशारी पटली असली तरी त्यांच्या प्रामाणिकपणाविषयीं त्यांची खात्री पटलेली नव्हती. तशी असती तर विलायतेहून मुद्दाम येऊन त्यांनीं बापटांतर्फे कमिशन-पुढें साक्ष दिली असती. पण या शंकेचें उत्तर समाधानकारक असून खुद्द इलियटसाहेबांचीं या बाबतींतील पत्रें आम्हीं पहिलीं आहेत. त्या पत्रांवरून इलियट यांचा अभिप्राय असा दिसतो कीं, 'ज्या अर्थी केवळ बापटांच्या हुकमावरून

निकालांत निघालेल्या इनामचौकशीचा संबंध या लांचलुचपतीच्या खटल्यांत आणला गेला होता, व या बहुतेक प्रकरणांत ज्यांच्याकडून लांच घेतल्याचा आरोप त्यांनीं कोणतीहि फलप्राप्ति झाल्याचा पुरावा फिर्यादीस करतां आला नाहीं, त्या अर्थी मी पुरावा देण्याकरितां न आलों तेंच बरें; कारण परस्परच निर्णय लागतो. उलट मी आल्यानें बापटांवर अधिक आग मात्र पाखडली गेली असती.' ता. ६ डिसेंबर १८९४ च्या पत्रांत ते लिहितातः– "Do you see why I kept away! I should have been swept off my legs & the attack on you would have been far fiercer than it has and you would have been left without any assistance at the end. I write freely because I am writing privately & above all because I still believe that these charges do not shake my confidence in you."

बापट कमिशन व टिळक यांसंबंधानें अनेक आख्यायिका आम्हीं ऐकल्या आहेत त्यांतल्या दोन तनि देऊन हें प्रकरण पुरें करूं. पहिली आख्यायिका अशीः– टिळक बडोद्यास होते तोंपर्यंत त्यांच्या मागें गुप्त पोलिसांचा सदैव पहारा असे. टिळक हे बापटांचे स्नेही एवढाच त्यांचा अपराध. पण हे स्नेहीहि सुखासुखी आलेले नव्हते, तर बापटांना नांदत्या दिवाणाविरुद्ध मदत करायला आलेले होते! एके दिवशीं टिळक गांवांत एका गृहस्थाकडे कांहीं कामाकरितां गेले असतां बाहेर गुप्त पोलिस तिष्ठत बसला होता. त्या बिचाऱ्याला झोंप लागली. टिळक बाहेर येऊन पाहातात तों आपल्या 'बॉडीगार्ड' साहेबांस झोंप लागलेली. तेव्हां त्यांनीं त्याला मुद्दाम हाका मारून जागा केला व सांगितलें कीं 'बाबा, ऊठ, मी निघालों. चालूं लाग. नाहींतर तुझ्या नोकरीवर पाणी पडेल.' त्याच दिवशीं टिळकांनीं दिवाण मणीभाई यांना एक खरमरीत पत्र लिहिलें व विनंति केली कीं, 'तुम्हांला वाटेल तर मी माझी रोजची डायरी पाठवीत जाईन; पण माझ्या मागें पोलिसाचा ससेमिरा काय म्हणून? त्यामुळें मला नसला तरी मी ज्यांच्याकडे जातों त्यांना त्रास होतो. मी तुमच्या राज्यांत फंदफितुरी करण्याकरितां आलों नसून माझ्या एका मित्राला केवळ न्याय मिळण्याच्या कामीं मदत करण्याला आलों आहे.'

दिगंबर गोपाळ वैशंपायन या नांवाचा एक गृहस्थ बडोद्यास होता. तो बाप-

टांचा लांच खाण्यांतला हस्तक अशा समजुतीनें त्याला पकडून व कच्च्या अटकेंत ठेवून त्याजकडून कबुलीजबाब लिहून घेण्यांत आला. विचारा अटकेंत पडल्यावर काय करणार ? पण ठकासि व्हावें ठक या उक्तीची त्याला आठवण झाली. त्यानें कबुलीजबाब लिहून देण्याचें कबूल केलें व सांगितल्याप्रमाणें सर्व मजकूर लिहून दिला. मात्र शेवटीं सही केली तींतच सफाईनें लपेट मारून 'मी नाकबूल' अशीं अक्षरें घुसडून दिलीं. पोलिसांनीं लपेटीबद्दल विचारतां 'मेणवलीकर' असें नांवापुढें गांव घातलें असें त्यानें सांगितलें. बिचाऱ्या पोलिसाला तें खरें वाटलें, व आश्चर्य हें कीं त्यांनीं हें उत्तर खरें खोटें याचा आधीं नीट विचार केला नाहीं, आधीं पुरती किंवा अक्षरलपेट उकलून देखील वाचली नाहीं. दिव्याखालीं अंधेर म्हणतात तो हा असाच ! असा कबुलीजबाब लिहून दिल्यावर दिगंबरपंत यांची सुटका झाली. अर्थात् योग्य वेळीं त्यांस साक्षीकरितां कमिशनपुढें आणण्यांत आलें. त्यांनीं सुरवातीस नाकबुली दिली, तेव्हां त्यांना खोटें पाडण्याकरितां त्यांचा अस्सल कबुलीजबाब पुढें करण्यांत आला व वाचला गेला. तेव्हां दिगंबरपंत म्हणाला 'आणखी पुढें वाचा !' फिर्यादी वकील म्हणाला, 'यापुढें तर नुसती तुमची सही आहे.' दिगंबरपंत म्हणाला 'अहो, त्यांतच तर माझी नाकबुली आहे.' झालें ! सहीच्याहि पुढें काय म्हणून वाचून पाहतात तों 'मी नाकबूल' हीं अक्षरें ! तीं वाचून काय हंशा उडाला असेल याची कल्पना सहजच करतां येईल !

बापटांविरुद्ध मुख्य साक्षीदार गिरधरलाल नानाभाई. पुष्कळ वर्षांपासून त्याच्या पेढीशीं बापटांचा व्यवहार. अखेरपर्यंत बापटांचें बहुतेक देणें, घेणें, ठेवी ठेवणें जरूर तर कर्ज काढणें वगैरे सर्व पैशाचे व्यवहार या पेढीमार्फत चालत. असा मनुष्य बापटांविरुद्ध साक्ष देण्यास फारच पसंत. कारण जो काय खरा पुरावा मिळणार तो त्याच्याच वहींत; व खोटा पुरावा असेल तर त्यालाहि त्याच्या हिशेबी वह्यांचाच आश्रय मिळणार. व त्याप्रमाणें नवीं खोटीं खातीं सुरू करून व जुन्यांमध्येंहि फिरवाफिरव करून पुरावा तयार करण्यांत आला होता. हा साक्षीदार जिंकला म्हणजे खटला जिंकला असेंच असल्याकारणानें टिळकांनीं त्याचे सर्व हिशेब डोळ्यांत तेल घालून तपासले; व या तपासणीच्या आधारें वकिलाकडून उलटतपासणी सुरू असतां गिरधर हा अगदीं रडकुंडीस आला. साक्ष बहुतेक संपत आली होती व संध्याकाळचा सुमार होता, म्हणून आजच साक्ष

संपवूं नये कांहीं भानगडीचे प्रश्न दुसरेहि दिवसाकरितां शिल्लकेंत ठेवावे, व आजची वेळ कशी तरी इकडचे तिकडचे प्रश्न विचारण्यांत निभावून न्यावी, असें टिळकांचें म्हणणें होतें. पण दाजीसाहेबांनीं तें न ऐकतां घाईनें साक्ष त्या दिवशीं संपविली. टिळकांना या गोष्टीचा फार राग आला व उभयतां स्नेह्यांचें पूर्वी केव्हां झालें नाहीं असें कडाक्याचें भांडण दोघे घरीं गेल्यावर झालें व शेवटीं दाजीसाहेबांनीं आपला चूक कबूल केली असें सांगतात ! या खटल्यांत वकीलापेक्षांहि अधिक आस्थेनें टिळकांनीं काम चालविलें, व पुढें स्वतःचे खटले झाले त्यांतहि त्यांच्या या आस्थेचा अनुभव खुद्द त्यांच्याहि वकीलांना कबूल करावा लागला. रोज डिफेन्सचे पांच पन्नास ताव नवे लिहून आणून कोर्टांत वाचले जात याचें फिर्यादीचा बॅरिस्टर ब्रानसन यास सहजच नवल वाटलें. कारण बॅरिस्टर लोक स्वतः अशी मेहनत कधीं जन्मांतहि करीत नाहींत; आणि करतीलच तर मरतीलहि. सॉलिसिटर लोकांनीं तवा तापवून पोळी लाटून बॅरिस्टरांच्या हातावर टाकली कीं मग ती आडवी उभी भाजण्यांत त्यांची कुशलता पाहून घ्यावी ! ब्रानसन एक दिवस विनोदानें म्हणाले " रोज इतकें नवें काव्य लिहिणारा हा स्फूर्तिसंपन्न कवि तरी कोण ? " पण हा कवि कोण हें ब्रानसनसाहेबांना तिऱ्हाइतानें सांगण्याचें कारण नव्हतेंच. एकाच टेबलाजवळ पुष्कळ दिवस समोरासमोर बसून आरोपीच्या डिफेन्सचीं सर्व सूत्रें कोण चालवीत आहे, हें त्यांच्या डोळ्यांला दिसतच होतें !

बापटांवर दिवाण मणीभाई यांनीं अविचारानें आणलेले बहुतेक आरोप अखेर या नाहीं त्या रीतीनें निकालांत लागले. तथापि एवढी गोष्ट खरी कीं, त्यांच्या नांवावर कोणीतरी, कदाचित् त्यांचेच कोणी संबंधी, लांच खात असावे. पण ज्या प्रकरणांत लांच खाल्ल्याचा बोभाटा त्याच कामांत लांच देणाराविरुद्धच प्रायः निकाल झालेले होते ! याचा उघड अर्थ हाच कीं, बापटांना लांचाची माहिती नसावी. पण ज्यांचे पैसे गेले त्यांचे पैसेहि गेले व वरती निकालहि विरुद्ध लागला. असे दुहेरी अन्याय झाल्यामुळें बापटांच्या नांवाचा बोभाटा फार झाला. आणि मनुष्य एकदां अप्रिय झाला म्हणजे त्याचा नाश कोणत्या रीतीनें होणार याची चिकित्सा लोक साधरणपणें करीत नाहींत. बापटांना कमिशनानें दिलेली शिक्षा जरी अन्यायाची होती तरी बापट तुरुंगांत गेल्यानें ज्यांना आनंद झाला असता अशांची संख्या दुःख होणारांपेक्षां कदाचित् जास्तच भरली असती. पण ज्याचें अन्न खाल्लें त्या धन्याची नोकरी बापटांनीं इमानानें केली याबद्दल कोणाचाच वाद

नाहीं, व हें इमानच टिळकांच्या मदतीपेक्षांहि त्यांच्या अधिक उपयोगी पडलें. टिळकांना झालें तरी बापट हे कोणीकडून तरी सुटावे येवढेंच हवें होतें, म्हणून बापट प्रकरणाचा अखेर निकाल जाहीर करतांना जें अंतीं गोड तें सर्व गोडच असें म्हणून केसरीनें बापटांच्या शत्रूवर फार हल्ला न करितां या प्रकरणाचा गोडीनेंच समारोप केला.

बापटांचा डिफेन्स देतांना टिळकांना क्राफर्डकमिशनच्या रिपोर्टाची बरीच मदत झाली. दोन्ही खटले लांचलुचपतीचेच होते. पण टिळकांचा हितसंबंध या दोहोंत मनानें वेगवेगळा होता. क्राफर्ड-प्रकरण सुरू असतां टिळकांची बाजू क्राफर्डसाहेबांस लांच देणाऱ्या व बडतर्फ झालेल्या मामलेदारांच्या तर्फेची होती. ते भमिभाई पेंडसे वगैरे सरकारी अधिकाऱ्यांना, म्हणजे फिर्यादी पक्षास, मदत करीत होते. उलट बापटप्रकरणांत त्यांची मदत आरोपीला होत असून फिर्यादीच्या वकिलाशीं त्यांची झुंज होती. क्राफर्डसाहेबानें लांच खाल्ले हें अगदीं सत्य असतां कमिशननें त्याला निर्दोषी ठरविलें व टिळकांनाहि बापट निर्दोषीच ठरावयास पाहिजे होते. यामुळें क्राफर्डाच्या वकिलांनीं जे युक्तिवाद लढविले व त्यांच्या न्यायाधिशांनीं जे युक्तिवाद स्वीकारले ते सर्व यथाप्रसंग टिळकांनीं उपयोगांत आणले. व या सर्वांच्या मुळाशीं एक गमतीचें मर्म होतें तें हेंच कीं, जो युक्तिवाद इंग्रजसरकारला क्राफर्डप्रकरणांत पटला तो बापटांच्या प्रकरणांत कां पटूं नये असें विचारण्यास मोकळीक होती ! बापटांच्या कामीं हा पूर्वीचा दाखला मानण्यास सरकार मनांतून तयार नव्हतें तरी उघडपणें त्यांना त्या दाखल्याला नांवहि ठेवतां येईना. तेरीबी चूप मेरीबी चूप !

भाग १७ वा

किरकोळ चळवळी

(१८९० ते १८९५)

टिळक राजीनामा देऊन डेक्कन एज्युकेशन सोसायटींतून बाहेर पडल्यावर पुढें काय करावें याविषयीं त्यांचें मन क्षणभर गोंधळल्यासारखें झालें याविषयीं शंका नाहीं. ज्या हेतूनें न्यू इंग्लिश स्कूल, फर्ग्युसन कॉलेज व डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी या संस्था त्यांनीं स्थापल्या तो हेतु या राजीनाम्यानें खंडित झाला, व तोच हेतु मनांत धरून आयुष्याची पुढील दिशा आंखावयाची म्हणजे फिरून वेगळी शाळा, वेगळें कॉलेज, व वेगळी सोसायटी काढावयाची या गोष्टी ओघानेंच प्राप्त होतात. परंतु आठ वर्षांचे परिश्रम अशा रीतीनें व्यर्थ गेल्यावर फिरून त्याच त्या गोष्टी करणें हें टिळकांना सहजच कंटाळवाणें वाटूं लागलें असावें. सोसायटीच्या भांडणांतील चुका कांहीं टिळकांकडे व कांहीं इतरांकडे असल्या, तरी समान योग्यतेच्या होतकरू तरुण मंडळींनीं एकत्र राहून चालविलेल्या उद्योगांत स्वभावभेदामुळें कज्जे माजणें हें अपरिहार्य आहे हा रोकडा अनुभव त्यांना आला असून फिरून पूर्वीसारखी मांडणावळ मांडण्यांत अर्थ नाहीं असेंच त्यांच्या मनानें घेतलें. शिवाय नवी शिक्षणसंस्था काढणें म्हणजे जुन्याशीं टक्कर देऊन जुनी व नवी दोन्ही संस्था कमकुवत करणें होय म्हणून तीहि गोष्ट उचित नाहीं, असेंहि त्यांच्या मनांत येई.

छापखाना घ्यावयाचा तर त्याला जोडून नवीन वर्तमानपत्रें काढावयाचीं नाहींत अशा अटीनें तरी ते बांधून जाणार होते. परंतु सोसायटीचा राजीनामा देतांना नवीन शाळा काढूं नये अशी अट त्यांना कोणीं घातली नव्हती, अगर त्यांनींहि मान्य केली नव्हती. यामुळें मनांत येतें तर ते नवीन कॉलेज सहज काढूं शकले असते; व त्याला युनिव्हर्सिटीकडून परवानगी मिळती तर तें कॉलेज फर्ग्युसन कॉलेजला जड झालें असतें यांतहि शंका नाहीं. कारण प्रोफेसर या नात्यानें टिळकांनीं कॉलेजांत चांगला लौकिक संपादन केला होता, व राजीनामा देऊन बाहेर पडतांना ते महाराष्ट्रांतील लोकसमाजाची सहानुभूति बरोबर घेऊ-

नच बाहेर पडले होते. सोसायटींत शिल्लक उरलेली मंडळी ही नव्या सामाजिक मताची, रावसाहेब रावबहादुर अशांच्या कच्छपीं लागणारी, व सरकारकडून दिवसें-दिवस अधिकाधिक मदत मिळावी अशी अपेक्षा करणारी होती, हा ग्रह केसरी-मराठा पत्रांवरून व विशेषतः आगरकरांच्या केसरीच्या राजीनाम्यावरून लोकांच्या मनावर चांगलाच बिंबलेला होता. आणि विष्णुशास्त्री खासगी शाळा काढतात म्हटल्याबरोबर जसे त्यांच्या भोंवतीं टिळक-आगरकरादि गण जमले, तसेच टिळक नवीन शाळा किंवा कॉलेज काढते तर त्यांनाहि अशा तरतरीत माणसांची मदत मिळणें मुळींच कठीण नव्हतें. पूर्वीच्या आठ सालांत न्यू स्कूल-फर्ग्युसन कॉलेज यांतून बाहेर पडलेल्या पदवीधरांची सहानुभूति प्रायः टिळकांकडेच होती. पुढें १८९८ सालीं पुण्यांत महाराष्ट्र कॉलेज निघालें त्याला टिळकांची संमति आहे असें कळतांच त्याला जर चांगला शिक्षकवर्ग लाभला तर दहा वर्षांपूर्वी, म्हणजे टिळकांच्या नांवावर सरकारचा रोष होण्यापूर्वीं त्यांना अशी मंडळी व तिजबरोबर द्रव्याची मदत निःसंशय मिळाली असती. प्रारंभीं नामांकित विद्वानांची शिक्षक म्हणून मदत नसतां, आज न्यू पूना कॉलेजला सुस्थिति कशी प्राप्त झाली आहे हें लक्षांत घेतलें असतांहि वरील अनुमान दृढच होतें.

तथापि शिक्षणसंस्थेवरून एक प्रकारें मन विटल्यासारखें होऊन टिळकांनीं पुनः ती दिशा अंगिकारली नाहीं. कोणी त्यांस जर कधीं असें विचारलें कीं, तुम्ही तोडीस तोड म्हणून दुसरें कॉलेज कां काढलें नाहीं, तर ते त्याला दोन उत्तरें देत. एक उत्तर असें कीं, भिन्न स्वभावाची मंडळी एकत्र आली असतां हटकून त्रास होतो. दुसरें उत्तर ते " विषवृक्षोऽपि संवर्ध्य स्वयं छेत्तुमसांप्रतम् " या संस्कृत वचनानें देत. कसेंहि असलें तरी यापुढें केवळ स्वतंत्र रीतीनें चालवितां येईल असाच कांहींतरी उद्योग उपजीविकेकरितां व सार्वजनिक कार्य म्हणून करावयाचा असें त्यांच्या मनानें घेतलें. पहिल्या दृष्टीनें त्यांनीं दोन उद्योग आरंभिले. एक लातूरची जिनिंग फॅक्टरी व दुसरा लॉ क्लास. पैकीं फॅक्टरीच्या बाबतींतहि अपेक्षेइतका त्यांचा स्वतंत्रपणा राहिला नाहीं, व भागिदारी म्हणजे एकप्रकारचें परावलंबन असेंच त्यांच्या अनुभवास आलें. लॉ क्लासच्या बाबतींत मात्र ते पूर्ण स्वतंत्र होते. या क्लासाची मांडणावळ मोठी किंवा गुंतागुंतीची नव्हती. एक पगारी मदतनीस घेऊन

दोघांनीं दोन वर्गांत वांटून घेतलेले कायद्याचे विषय शिकवावयाचे इतक्या-पुरताच त्यांचा खटाटोप होता, व सुमारें सात वर्षेंपर्यंत हा क्लास अव्याहत चाललाहि.

पण सार्वजनिक म्हणून वर्तमानपत्राचें जें कार्य टिळकांनीं पत्करिलें तें या दोहोंपेक्षांहि अधिक स्वतंत्र होतें. त्या वेळचा केसरी अवघ्या दहा कालमांचा असल्यामुळें व त्यांतच पत्रव्यवहार, लिहून आलेला मजकूर, एखाद्या कारकुनानें काढून दिलेलें वर्तमानसार वगैरे मजकूर व नव्या पुस्तकांच्या वगैरे महत्त्वाच्या जाहिराती समाविष्ट होत असल्यामुळें केसरी लिहिण्याचें काम टिळकांना एक दिवस पुरे. रविवारीं आठ दिवसांच्या वर्तमानपत्रांचा भारा घरीं येऊन पडला म्हणजे ते गरूडपक्षाच्या नजरेनें त्यांतील उपयुक्त मुद्दे तेवढे तेव्हांच निवडून काढीत व काय चार कॉलम मजकूर लिहावयाचा असेल तो हाताशीं लेखक घेऊन एकदम लिहून टाकीत. प्रुफें वाचण्याचें कामहि रात्रीं अपरात्रीं उरकून जाई. अशा रीतीनें आठवड्यांतून कमींतकमी पांच दिवस त्यांना आपल्या इतर व्यवसायाला मोकळे मिळत. कधीं गांवीं जावयाचें असल्यास एकाद्या स्नेह्यावर किंवा वेळीं कारकुनावरहि केसरी सोंपवून जात. मग टेबलांत पडलेलें एखादें कोणाचें शिलकी आर्टिकल तो घालो, किंवा ठराविक स्नेह्यांपैकीं एखाद्याच्या खणपटीस बसून तें त्याजकडून लिहून घेववो. त्या काळीं बदली संपादकाचें काम बरेंच सोपें असे. आधीं वादग्रस्त काय तो एकच म्हणजे सामाजिक विषय. त्यावरहि कांहीं विशेष वाद चालू नसल्यास केसरींत सहसा लेख येत नसत, व तेवढा विषय वगळला म्हणजे राजकीय बाबतींत लिहिण्याला सगळें रान मोकळें. राजद्रोहाचें कलम तेव्हां बहुधा योगनिद्रेंत पडलेलें होतें. व आज काल राजकीय चळवळींतील मतभेद सुईच्या अग्रासारखे तीक्ष्ण झालेले आहेत ते तेव्हां तसे झालेले नसल्यामुळें कोणीहि कांहीं विषयावर लिहिलें तरी चाले. वाचकवर्गांची दृष्टी स्तिमित असल्यामुळें संपादकालाहि आपल्या अग्रलेखाची विशेष खाराखुशी करण्याचें कारण नव्हतें. हेमंतव्याख्यान मालेचे रिपोर्ट, स्पेन्सरमतप्रकाशन, विलायतचा किंवा उत्तरहिंदुस्थानचा प्रवास, तंट्या भिल्ल किंवा शहाजहान बेगम यांचें चरित्र, असल्या अवांतर लेखांनीं केसरीच्या दहा कॉलमांतील निम्मी अधिक जागा अडविली गेली तरी कोणास त्याचा विषाद वाटत नसे. तसेंच आजचा अग्रलेख आणि उद्यांचा

अग्रलेख यांच्या भाषेंत महदंतर दिसून आलें तरी हल्लींप्रमाणें वाचकांत चिकित्सा-बुद्धि जागृत होत नसे. त्या वेळचा केसरी चालविणें हें टिळकांखेरीज इतरांसहि थोड्या मेहेनतीचें काम असे, व एकाच वर्षांत आळीपाळीनें केसरीचे अनेक संपादक होऊं शकत. तात्पर्य, टिळकांना तर हें काम थोड्या वेळांत होण्यासारखें असून पूर्ण स्वतंत्रपणानेंहि करितां येण्यासारखें होतें. यामुळें तेंच त्यांनीं उचललें व तें प्रथम प्रथम तरी निवळ सार्वजनिक कार्य असेंच होतें. कारण टिळक जरी केसरीचे मालक असले तरी आधीं त्यांत प्राप्ति फार होत नसे व होत असे तीहि कर्जफेडीकडे जाई. पण टिळकांनीं आरंभिलेल्या लोकसेवेला तें अवश्यक होतें. केसरींतून त्यांना नवीन विचार वाचकांपुढें ठेवितां येत, व आठवड्यांत जो सार्वजनिक उद्योग ते करीत त्याचा बौद्धिक आढावा त्यांना केसरीच्या आर्टिकलांत देतां येत असे. टिळक नेहमीं म्हणत कीं, मी केसरी आठवड्यांतून एक दिवस लिहितों खरा, पण त्या एका दिवशीं काय लिहावयाचें याचे विचार माझ्या डोक्यांत आठवडाभर घोळत असतात. अनेक उद्योग एकदम चालविण्याची पात्रता जरी त्यांच्या अंगीं असे, तरी त्यांचें बहुधा सगळें चित्त व्यग्र करून टाकणारा असा कांहीं तरी एखादा विशिष्ट उद्योग कोणत्याहि वेळीं त्यांच्या हातीं असे. यामुळें त्या वेळचा केसरी पाहिला असतां तो टिळकांनीं लिहिल्याची खूण म्हणजे एखादें चटकदार आर्टिकल किंवा एकाच विषयावर लिहिलेलीं दोन तीन चरचरीत स्फुटें येवढाच भाग त्यांत वाचनीय असावयाचा. लेख लिहिणें हें काम त्यांना न आवडणारें असें ते प्रायः म्हणत. पण कोणत्याहि विषयावर त्यांचे विचार मनांत इतकी खळबळ करून सोडीत कीं, त्यांवर लेख लिहिणें हें श्रमाला कारणीभूत न होतां त्यापासून त्यांना उलट विरामच वाटत असे.

डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी मनानें सोडल्यानंतर त्यांनीं पहिली चळवळ हातीं घेतली ती क्रॉफर्डप्रकरणाची होय व तिच्या संबंधाची सविस्तर हकीकत पूर्वीच्या एका प्रकरणांत दिलीच आहे. पण ही चळवळ पुष्कळशी स्थानिक स्वरूपाची होती. तिचे उद्गार पार्लमेंटमध्यें निघाले व मामलेदारांना माफी देण्याविषयींचें बिल वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत आणावें लागलें तरी खरा प्रश्न मुंबई इलाख्यांतील मध्यभागाच्या रेव्हेन्यु कमिशनरच्या कारभारासंबंधाचा होता; व त्यांत बहुतेक महाराष्ट्रीयच गोवले गेले होते. पण या पहिल्याच चळवळींत टिळकांनीं जी

चिकाटी व तडफ दाखविली तिचा परिणाम मुंबई इलाख्यांतच काय पण इतर प्रांतांतील लोकांवरहि थोडासा झाला. व या चळवळीपासून प्रत्यक्ष राजकारणाच्या क्षेत्रांत त्यांचा जो प्रवेश झाला तो कायमचाच झाला. शाळा सोडीपर्यंत इतर उद्योगांत पडावयाचें नाहीं हें तत्त्व टिळकांनीं गोखल्यांना अडविण्यापुरतेंच पहिल्यानें पुढें आणिलें असें नव्हे तर तें स्वतः त्यांनींहि आचरिलें होतें. याचें ढळढळीत प्रत्यंतर हेंच कीं, १८८८ पर्यंत राष्ट्रीय सभेच्या चार बैठकी झाल्या असतां टिळक एकाहि बैठकिस हजर राहिले नव्हते. तथापि शाळेंतून टिळक मोकळे झाल्यावर स्वाभाविकपणेंच राष्ट्रीयसभेच्या चळवळींत पडावें असें त्यांना वाटलें. ता. १७ मार्च १८८९ रोजीं पुण्यास जाहिरसभा करून तींत राष्ट्रियसभेच्या त्या वर्षाच्या बैठकीचा विचार झाला. त्या सालची सभा मुंबई इलाख्यांत भरावी येवढें निश्चित झालें होतें; पण मुंबईस भरावी कीं पुण्यास भरावी हें तोंपर्यंत ठरलें नव्हतें. म्हणून शक्य तर सभा पुण्यास भरवावी असें पुणेंकरांना वाटत होतें. पुण्याचा हक्क दोन प्रकारांनीं होता. एक असा कीं, १८८५ सालची सभा प्रथम पुण्यासच भरवावी असें ठरलें होतें, पण पुण्यास आयत्या वेळीं कॉलऱ्याचा उपद्रव झाल्यामुळें तो बेत रहित करावा लागला. दुसरा हक्क असा कीं, पुणें ही मुंबई इलाख्याची दुसरी राजधानी असल्यामुळें मुंबईस एक सभा झाल्यावर दुसरी सभा तरी पुण्यास होणें न्याय्य ठरतें. असो; पण हा हक्क बजावणें म्हणजे एक प्रकारें मुंबईकरांशीं वाद घालणेंच होतें म्हणून, त्या कामावर कुशल वकिलांचीच नेमणूक व्हावयास पाहिजे होती म्हणून, या सभेंत टिळक व नामजोशी यांच्याकडे तें काम सोंपविण्यांत आलें. मुंबईकरांशीं वैर बांधावयाचें नाहीं अगर त्यांस नाखूष करावयाचें नाहीं पण शक्य तर सभा पुण्यास आणावयाची असा पुणेंकरांचा निश्चय होता. पुण्यावर दारिद्र्याचा आक्षेप कायमचा, व तुम्ही सभा भरवितों म्हणतां पण पैसा कोठून आणणार असा आक्षेप मुंबईस जाणाऱ्या पुणेंकर वकिलांच्या तोंडावर हटकून टाकण्यांत येईल, म्हणून सभेंत अडीच हजार रुपयांचे आंकडे घालण्यांत आले. त्याप्रमाणें टिळक व नामजोशी मुंबईस गेले. पण सभा मुंबईस भरविण्याचा आग्रह मुंबईकरांनीं सोडला नाहीं. तथापि मुंबईकरांस जसें नाखूष करावयाचें नाहीं तसेंच पुण्याला सभा न मिळाली तरी आपणहि नाखूष व्हावयाचें नाहीं असाहि पुणेंकरांचा निश्चय होता. म्हणून या वकिलांनीं मुंबईच्या मदतीकरितां महारा-

ष्ट्रांत वर्गणी गोळा करण्याचेंच काम उलट अंगावर घेतलें. त्या सालच्या जुलै महिन्यांत नूलकरांच्या अध्यक्षतेखालीं एक वर्गणी कमिटी नेमण्यांत येऊन वर्गणी जुळविण्यास सुरुवात झाली, व टिळकनामजोशी यांनीं महाराष्ट्राच्या सर्व जिल्ह्यांत मिळून सुमारें दहा हजार रुपय वर्गणी गोळा केली.

डिसेंबरमध्यें सर वुइल्यम वेडरबर्न यांच्या अध्यक्षतेखालीं मुंबईस जंगी राष्ट्रीयसभा भरली. सुमारें चार हजार लोकांचा मांडव घालण्यांत आला होता. कर्मधर्मसंयोगानें १८८९ सालीं भरलेल्या या सभेस १८८९ प्रतिनिधि होते. राष्ट्रीयसभेच्या आठवड्यांत केसरी तात्पुरता मुंबईस नेऊन त्याची दैनिक आवृत्ति काढण्यांत आली. या कामगिरीवर वासुदेवराव केळकर व रामभाऊ साने यांची योजना करण्यांत आली व तें काम त्यांनीं रात्रीचा दिवस करून उत्कृष्ट पार पाडलें. या सभेंत चार्लस ब्रॅडलॉ हे हजर असून त्यांना मानपत्र देण्यांत आलें, व त्यांच्या समोर पार्लमेंटसभेंत बिल आणून कशा प्रकारचीं कायदेकौन्सिलें हिंदुस्थानाकरितां मागावीं याविषयीं ठराव झाला. पण हा ठराव वादग्रस्त ठरला व कलमवारीनें चर्चा सुरू असतां टिळकांनीं एक उपसूचना आणिली होती. ही सूचना अशी होती कीं, हिंदुस्थानसरकारच्या कायदे-कौन्सिलचे सभासद निवडावयाचें काम प्रत्यक्ष मतदारांमार्फत न होतां अप्रत्यक्ष रीतीनें म्हणजे प्रांतिक कायदेकौन्सिलांच्या द्वारें व्हावें. या उपसूचनेस प्रो. गोखले यांनीं अनुमोदन दिलें. परंतु ती बहुमतानें नामंजूर झाली. टिळक व गोखले यांनीं राष्ट्रीयसभेंत एकमतानें केलेलें हें काम जसें पहिलें तसेंच तें शेव-टचें असेंहि म्हणण्यास हरकत नाहीं. यानंतर सर्वत्र त्यांचा मतभेद दिसून येतो. प्रत्यक्ष मतदारांच्या मतांनीं वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांतील सभासद निवड-ण्याची प्रातिनिधिक स्वराज्याची पायरी हल्लीं येऊन पोंचली आहे खरी, तथापि लोकनियुक्त सभासदांचा प्रवेश वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत झाल्यापासून म्हणजे १८९२ पासून १९१९ पर्यंत टिळक व गोखले यांनीं मिळून सुचविल्याप्रमाणें प्रांतिक कौन्सिलच्या सभासदांनीं वरिष्ठ कौन्सिलचे सभासद निवडून देण्याचीच पद्धति अमलांत होती हें ध्यानांत ठेविलें पाहिजे.

या सुमारास प्रांतिक परिषदाहि मुंबई इलाख्यांत भरूं लागल्या होत्या. पहिल्या परिषदेस टिळक हजर नव्हते. दुसरी परिषद पुणें येथें रावबहादुर गोपाळराव हरी देशमुख यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरली, तींत क्राफर्डप्रकरणीं सभे-

पुढें आलेल्या ठरावास दुजोरा देण्याचें काम टिळकांकडे होतें. ठरावांत असें म्हटलें होतें कीं, "क्राफर्ड–प्रकरणांतील मुंबईसरकारच्या वर्तनाबद्दल या इलाख्यांतील सारी प्रजा त्यांचे कृतज्ञतापूर्वक आभार मानिते, आणखी या सभेचें असेंहि मत आहे कीं अगदीं पापाचें व घाणीचें मूळ काढून टाकून सारें कामदारमंडळ शुद्ध करून टाकण्यांत व फार दिवसांची घाण नाहींशी करण्यांत मुंबईसरकारनें आपलें कर्तव्य बजाविलें." या ठरावावरील चर्चेत मतभेद झाला होता व त्यावर मोठा कडाक्याचा वाद होऊन अखेर टिळकांच्या सूचनेप्रमाणेंच वरील अर्थाचा ठराव मंजूर झाला. क्राफर्डसंबंधानें गुळमुळीत निषेध करून, त्यांतच टाकतां आला तर मामलेदारांवर दोष अधिक टाकण्याचा प्रयत्न अँग्लो–इंडियन पत्रें करीत असत, पण अधिक दोष क्राफर्डचाच होता व त्याला पायबंद लावणें कठीण पण अवश्य असें या वेळचें कर्तव्य होतें, तें सरकारनें केलें म्हणूनच त्यांचें धैर्य वाखाणावयाचें, हाच वरील ठरावाचा मुख्य अर्थ आहे.

१८९० सालची तिसरी प्रांतिक सभा फिरून पुण्यास १८९० च्या मे महिन्यांत नामदार काजी शहाबुद्दिन यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरली होती. टिळकांनीं सरकारी अबकारी खात्याच्या धोरणाच्या निषेधाचा ठराव या सभेपुढें मांडला. या ठरावांत 'लोकल ऑप्शनचा' हक्क मागण्यांत आला होता. या ठरावावरील भाषणांत त्यांनीं केनसाहेबांशीं झालेल्या पत्रव्यवहाराचा उल्लेख करून, देशी व दोन्ही प्रकारच्या विलायती दारूचा खप वाढला हें सिद्ध करून, तो वाढला नाहीं असें जें सरकारचें म्हणणें होतें तें खोडून काढलें. मद्यपान–निषेधक मंडळ्या इकडे निघतात हें ठीक आहे, पण निघाव्या लागणें हेंच मुळीं गैर आहे, कारण पूर्वी मराठी राज्यांत दारूचा खप इतका नसे, वगैरे माहिती सांगून म्युनिसिपालिट्या, लोकलबोर्डें, ग्रामपंचायती किंवा स्थानिक मतदार संघ यांच्या मताप्रमाणेंच गांवांत अगर बाहेर दारूचीं दुकानें घालणें अगर न घालणें याविषयीं हक्क लोकांस मिळावा असें टिळकांनीं आग्रहाचें मागणें केलें. दुर्दैवानें 'लोकल ऑप्शन' गेल्या तीसबत्तीस वर्षांच्या चळवळीनेंहि अद्याप मिळालें नाहीं. या परिषदेंत पुढील सालच्या परिषदेच्या व्यवस्थेकरितां नामजोशांबरोबर टिळक व गोखले यांना जोड सेक्रेटरी नेमण्यांत आलें.

पुढील सालची प्रांतिक परिषद पुण्यास मे महिन्यांत इस्लामपूरचे सुप्रसिद्ध

वकील गोविंदराव लिमये यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरली होती. तींत कंठाळी ठरावाशिवाय दुसरा एक महत्त्वाचा ठराव, म्हणजे संमतिबिलासंबंधाचा टिळकांनीं मांडला. त्यांत संमतिबिलासंबंधानें प्रसिद्ध झालेल्या लोकमताचा योग्य विचार न केल्याबद्दल हिंदुस्थानसरकारचा निषेध केला होता. त्यावरील भाषणांत, टिळकांनीं 'लोकमत' या शब्दाचा अर्थ सांगतांना बहुजनमत तें लोकमत किंवा सुशिक्षित लोकांचें मत तें लोकमत यांपैकीं कोणताहि अर्थ घेतला तरी, लोकमत हें संमतिवयाच्या बिलाच्या विरुद्ध होतें असें प्रतिपादिलें. बहुजनसमाजाच्या मताच्या दृष्टीनें वरील विधान सर्वस्वीं निर्विवादच होतें. सुशिक्षित लोकांच्या मतासंबंधानें मात्र वाद होता व जसे कित्येक नामांकित सुशिक्षित लोक या बिलाला अनुकूल होते तसेच कित्येक नामांकित लोक प्रतिकूलहि होते ही गोष्ट मात्र कांहीं खोटी नव्हती. याहि परिषदेंत पुढील सालाकरितां टिळकांना व त्यांचे जोडीस रामभाऊ साने यांना जोड सेक्रेटरी नेमण्यांत आलें. पूर्वींचे सेक्रेटरी या नात्यानें टिळक व गोखले या दोघांनींहि आपापले राजीनामे परिषदेस रीतिप्रमाणें सादर केले. ते पुढील सालाकरितांहि नेमण्यांत आलेच असते; तथापि गोखले हे नाकबूल असल्यानें त्यांचा राजीनामा मंजूर झाला व टिळक यांची नेमणूक कायम झाली.

पांचवी प्रांतिक परिषद् फिरून पुण्यासच झाली. ही सभा पूर्वींच्या सर्व सभांहून मोठी दणदणीत झाली. अध्यक्षस्थानीं ना. फेरोजशहा मेथा यांची नेमणूक झाली होती. वास्तविक पुण्यांत भरलेल्या सभेला मुंबईचे हे उमराव सहसा कशानें लाभणार ? पण राष्ट्रीय सभेच्या कारभाराचें केंद्र मुंबईस असतांहि, ओळीनें तीन चार सभा पुण्यास भरून त्या यशस्वी झालेल्या पाहिल्यावर पांचव्या सभेचें अध्यक्षस्थान स्वीकारणें फेरोजशहांस कमीपणाचें वाटण्यासारखें नव्हतें. या परिषदेचा विशेष हा कीं, महाराष्ट्राबाहेरील उपप्रांतांतील लोक परिषदेस पहिल्यांदा हजर राहिले. फेरोजशहा मेथा अध्यक्ष होणार तेव्हां वाच्छासेटलवाड वगैरे येणार. अर्थात् गुजराथी मंडळीहि येणार; पण त्याहून महत्त्वाचं कारण हें कीं, कायदेकौन्सिलें सुधारण्याचा आक्ट पार्लमेंटांत नुकताच पास झाला असून त्याच्या अंमलबजावणीचे नियम करण्याचा महत्त्वाचा प्रश्न यावेळीं लोकांपुढें होता. स्वतः प्रांतिक सभेबद्दलहि नियम होणें जरूर वाटूं लागलें होतें. सभा ता. ७-८ नवंबर रोजीं हिराबागेंत भरली होती. शहरांतील प्रमुख मंडळी

तर हजर होतीच; पण पर ठिकाणचे लोक लक्षांत घेतां "एवढा मोठा संभावित व वजनदार लोकसमाज पुण्यांत क्वचितच पाहण्यांत आला असेल" असें या सभेचे जें वर्णन केसरीनें दिलें, त्यांत बहुधा अतिशयोक्ति नसावी.

स्वागताध्यक्ष रावबहादुर विष्णु मोरेश्वर भिडे पेन्शनर हे होते. फेरोजशहा मेथा यांचें या प्रसंगींचें भाषण फारच चांगलें झालें म्हणतात. त्यांत राजकीय विषयांचें तर उत्कृष्ट विवेचन होतेंच; पण पुण्यांत यापूर्वी वर्ष दीड वर्ष माजलेल्या सामाजिक मतभेदाचा संबंध राजकीय मतभेदांशीं आल्याशिवाय रहात नाहीं हें लक्षांत घेऊन उभयपक्षांची एकवाक्यता करण्याच्या हेतूनें मेथा यांनीं खालील मार्मिक उद्गार काढिले ते लक्षांत ठेवण्यासारखे आहेतः—"लॉर्ड वार्नर-प्रभृति इंग्रज म्हणतात कीं, लोकापवादास भिऊन सामाजिक व नैतिक सुधारणे-खेरीज राजकीय सुधारणा करूं पाहणारा गृहस्थ हिंदुस्थानचा खरा मित्र नाहीं. हें तत्त्व तात्त्विकदृष्ट्या अगदीं खरें आहे व याच मुद्यावर माझे मित्र चंदावरकर त्यांनीं नुकतेंच डेक्कन कॉलेजांत एक सुंदर व्याखान दिलें होतें. परंतु हें तत्त्व अमलांत आणितांना त्यास बरेच अपवाद आहेत ही गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे. एकदां मनुष्याचें मन जागृत झालें म्हणजे सर्वच बाबतींत त्याची चळवळ सारखी सुरू राहते. परंतु तेवढ्यानेंच राजकीय व सामाजिक बाबतींत त्याचें पाऊल एकदम एकसारखें आणि एकाच वेळेस पुढें पडलें पाहिजे असें म्हणतां येणार नाहीं. कित्येकदां नवे विचार व नव्या कल्पना एकदम स्वीकारण्याबद्दल मनाची प्रवृत्ति न होतां तें उलट खातें, व जुन्या गोष्टी पुनः स्थापन करण्याकडे लक्ष जातें. दोन भिन्न भिन्न सुधारणा एकमेकांच्या अभिमुख आल्या म्हणजे असाच प्रकार व्हावयाचा व यांतून निभावून जे बाहेर पडतील त्यांचेच हातून परकीय सुधारणेंतील चांगल्या गोष्टींचा आपल्यामध्यें संग्रह होईल. माझे मित्र टिळक यांनीं परवां औद्योगिक परिषदेपुढें जातीच्या बंधनांचा अंमल सरकारामार्फत व्हावा अशाबद्दल जो एक उत्तम निबंध वाचला त्याबद्दलहि कांहीं लोक त्यांस नांवें ठेवीत आहेत. माझ्या मतें कोणच्याहि गोष्टीचा पुरा तपास केल्याशिवाय अंगिकार करावयाचा नाहीं अशा अति चौकस बुद्धीचा हा परिणाम आहे. माझी अशी खात्री आहे कीं या स्थितींतून ते बाहेर पडले म्हणजे त्यांस नांवें ठेवणाऱ्या लोकांपेक्षां तेच अधिक खरे व कळकळीचे सुधारक आहेत असें लोकांचे नजरेस येईल."

या परिषदेंत पहिला ठराव नवीं कायदेकौन्सिलें कोणत्या नमुन्याचीं असावीं याविषयीं होता. तो मांडण्याचें काम टिळकांकडे होतें व त्यांत तूर्त म्युनिसिपलिट्यांसारख्या संस्थांना मतदारसंघ नेमावे अशी सूचना केली होती. परिषदेच्या शेवटीं पुढील अधिवेशनाविषयीं ठराव झाला, त्यांत पुढील सभा मुंबईत अगर गुजराथ प्रांतांत कोठें भरावी तें ठरलें व अध्यक्ष मेहेता यांच्या सूचनेवरून वाच्छा व सेटलवाड या नव्या सेक्रेटरींच्या जोडीला टिळक यांस नेमावें असें ठरलें. पुढील म्हणजे सहावी प्रांतिक परिषद् अहमदाबाद येथें ता. १–३ नोव्हेंबर रोजीं मुंबईचे सॉलिसिटर रहिमतुल्ला महमद सयानी यांचे अध्यक्षतेखालीं भरली. या सभेंत टिळकांनीं देवगड, पेण, पनवेल वगैरे तालुक्यांतील रिव्हिजन सेलटमेंटच्या तक्रारीसंबंधींचा ठराव मांडला. फिरून या सभेंत पुढील सालाकरितां वाच्छा, सेटलवाड, धरमसी या तिघांबरोबर टिळकांस प्रांतिक परिषदेचे चिटणीस नेमण्यांत आलें. तसेंच न्याय व अंमलबजावणी या खात्यांच्या विभागणीसंबंधीं विधायक योजना तयार करण्याबद्दल फेरोजशहा मेहता यांच्या अध्यक्षतेखालीं जी एक कमिटी नेमण्यांत आली तींत टिळकांना निवडण्यांत आलें होतें. यापुढील प्रांतिक सभा १८९४ सालीं मुंबईस भरली; तिला कांहीं कारणानें टिळकांस हजर राहतां आलें नाहीं. पुढील सालीं खुद्द पुण्यासच अकराव्या राष्ट्रिय सभेचें अधिवेशन झालें. तिच्या चिटणीसमंडळांत टिळक हे समाविष्ट होते, परंतु पुढें वाद उपस्थित होऊन त्यांनीं चिटणीशी सोडली. या गोष्टींचें सविस्तर वर्णन एका स्वतंत्र प्रकरणांत आम्ही देणार असल्यामुळें त्याचा विशेष उल्लेख येथें करीत नाहीं. शिवाय पुढील सालीं टिळक हे मुंबई कायदेकौन्सिलचे सभासद व युनिव्हर्सिटीचे फेलो वगैरे होऊन त्यांच्या मान्यतेची व कामगिरीची वावडी वरच्या वाऱ्याला लागली, यामुळें यापुढें प्रांतिक परिषदेशीं असलेली त्यांचा संबंध गौण या सदरांत पडतो म्हणून त्याचा उल्लेख येथेंच संपवितों. यापुढेंहि टिळक प्रायः प्रांतिक परिषदेस हजर रहात व अर्थातच एकाददुसरा महत्त्वाचा ठराव पुढें आणीत. कराची (१८९६) व सोलापूर (१९०२) येथील परिषदांस ते हजर राहूं शकले नाहींत. उलट साताऱ्यास सन १९०० सालीं भरलेल्या परिषदेंत टिळक हजर राहिल्यामुळें पुणें–मुंबईकर मंडळीचा निकराचा सामना झाला त्याची हकीगत त्या वेळच्या वृत्तांतांत यथाक्रम येईलच.

१८९० सालीं टिळकांच्या इतर चळवळीसंबंधानें मुख्यतः एकच गोष्ट नजरेस येते. ती लष्करी शिक्षणासंबंधाची. या सालच्या मार्च महिन्यांत ड्यूक ऑफ कॅनॉट पेन्शन घेऊन विलायतेस परत जाण्याच्या विचारांत होते. ड्यूक ऑफ कॅनॉट म्हणजे अर्थात् व्हिक्टोरिया महाराणीचे चिरंजीव. यांनीं लष्करी खात्यांत नोकरी धरलेली असून पेन्शनीच्या वेळीं ते मुंबई इलाख्याचे सेनापति होते. पुण्यास त्यांचा वर्षांतून बरेच दिवस मुक्काम पडे. हल्लीं कौन्सिलहॉलच्या अलीकडच्या रस्त्यावर कॅनॉट हॉटेल म्हणून जी बडी खाणावळ आहे त्याच इमारतींत ते पुण्यास असतांना रहात असत. हा बंगला पुण्याचे एक धनिक नागरिक व म्युनिसिपालटीचे सभासद हरि रावजी चिपळूणकर गोसावी यांनीं मुद्दाम ड्यूकसाहेबांकरितां बांधला. आपल्या मुलाची राहण्याची उत्कृष्ट सोय करून दिल्याबद्दल खुद्द व्हिक्टोरिया महाराणीचें स्वदस्तुरचें आभारप्रदर्शक पत्र त्यांस आलें होतें असें सांगतात. ड्यूकसाहेब हे अधिकारानें व खानदानीनें इतके बडे असतांहि ते सुस्वभावी असल्यामुळें लोकांशीं सौजन्यानें वागत असें म्हणतात. त्यांतूनहि हिंदी लोकांची लष्करी महत्त्वाकांक्षा पूर्ण व्हावी व त्यांना लष्करांत मोठ्या हुद्याच्या जागा मिळाव्या अशाविषयीं त्यांनीं सहानुभूति दर्शविलेली असून विलायतेंत यासंबंधानें खटपट करण्याचें आश्वासनहि दिलें होतें. याकरितां ते विलायतेस परत गेल्यावर इकडे त्यांचें स्मारक करावयाचें तें वरील परिस्थितीस अनुसरून करावें, अर्थात् त्याला एखाद्या लष्करी शिक्षणाच्या शाळेचें स्वरूप द्यावें, म्हणजे एक पंथ व दो काज असें दुहेरी साधावें अशी कल्पना निघाली. यासंबंधानें पुण्यास ता. ९ मार्च रोजीं एक सभा भरून तींत वरील कल्पना नक्कीं ठरली व ड्यूकसाहेबांपुढें ती कल्पना मांडण्यासाठीं डेप्युटेशन पाठविण्याचें ठरलें. डेप्युटेशनमध्यें दक्षिणमहाराष्ट्रांतील अनेक संस्थानिक, पुण्यांतील कित्येक मोठे सरदार, व कांहीं थोडे खाजगी गृहस्थहि समाविष्ट करण्यांत आले होते. या डेप्युटेशनच्या चिटणिसांचे जागांवर टिळक व नामजोशी यांची नेमणूक झाली होती. संकेताप्रमाणे ड्यूकसाहेबांच्या परवानगीनें डेप्युटेशनपैकीं कांहीं मंडळी मुंबईस जाऊन त्यांनीं साहेबांची गांठ घेतली व तुम्हीं योजिलेल्या लष्करी शाळेस माझें नांव देण्यास हरकत नाहीं असें साहेबांनीं सांगितलें. परंतु अखेर अशी शाळा निघाली नाहीं व या विशिष्ट प्रकारचें स्मारकहि झालें नाहीं. पुण्याच्या सभेंत

गंगाराम भाऊ म्हसके व काजी शहाबुद्दीन यांनीं सदर स्मारकाची मूळ कल्पना व्यवहार्य नाहीं असें बोलून दाखविलें होतें. पण उलट रावबहादुर रानडे यांनीं असें मत प्रदर्शित केलें होतें कीं, खानदानीच्या लोकांना कांहीं थोड्या तरी जागा द्याव्या असें सरकारनेंच पूर्वींपासून ठरविलेलें आहे, व सामान्य शिपायाचा संतोष राखणें जरूर तसाच जुन्या सरदारघराण्यांतील लोकांचा संतोष राखणें हेंहि जरूर आहे. अडचण काय ती लष्करी शाळेचीच होती, व स्मारकाच्या रूपानें तीहि काढावी इतकाच हा प्रयत्न होता. परंतु पुढें सरकाराकडून संस्थानिकांना गुप्त सल्ला मिळावयाचा तो मिळाल्यामुळें ज्यांच्याकरितां शाळा त्यांनींच पाय मागें घेतला व सर्वच योजना जेथल्या तेथें थबकली.

सन १८९१ ते १८९३ या तीन सालांत मिळून टिळकांनीं ग्रंथकार या नात्यानें एक मोठी कामगिरी केली. ही कामगिरी म्हणजे त्यांनीं ओरायन, अथवा 'वेदकालनिर्णय' या विषयावरील निबंध पुस्तकरूपानें लिहिला. १८९१ सालच्या मे महिन्यांत पुण्यास डेक्कन कॉलेजांत व ता. १५ मे रोजीं हिराबागेंत सदर विषयावर त्यांचीं व्याख्यानें झालीं. डेक्कन कॉलेजच्या व्याख्यानास रा. ब. मानकर हे अध्यक्ष होते. १८९३ सालीं हें पुस्तक छापून प्रसिद्ध झालें, परंतु त्यांच्या इतर पुस्तकांबरोबर याहि पुस्तकासंबंधाची विस्तृत माहिती पुढें एका वेगळ्या प्रकरणांत आम्हीं देणार असल्यामुळें त्याचा याहून अधिक उल्लेख येथें करीत नाहीं.

१८९४ सालीं टिळकांनीं पार्लमेंटसभेस उद्देशून एक अर्ज तयार केला. त्याचा विषय समकालीन सिव्हिल सर्व्हिस परीक्षा हा असून त्यांत या परीक्षा घेणें हें हिंदी लोकांच्या दृष्टीनें कसें अवश्य आहे याचें मुद्देसूद विवेचन केलें होतें. क्राफर्डप्रकरणीं पार्लमेंटला अर्ज करण्याचा त्यांचा पहिला प्रयत्न १८८९ त झाला व या कामीं वुइल्यम डिग्बीसाहेबांशीं त्यांचा परिचय जडला तो पुढें अनेक वर्षें कारणाकारणानें चालू होता. पुढें केन, ब्रॅडलॉ, ह्यूम, वेडरबर्न वगैरे लोकांच्या ओळखी झाल्यानें हा पत्रव्यवहार आणखी सुरू झाला. आदले वर्षीं हर्बर्ट पॉल यांचा समकालीन परीक्षा घेण्याविषयींचा ठराव चुकून पास झाला होता व याबद्दल अभिनंदनार्थ मुंबईस व इतर अनेक ठिकाणीं टोलेजंग सभाहि भरल्या होत्या. परंतु पार्लमेंटनें ठराव केला तरी त्याची अंमलबजावणी करणार हिंदुस्थानसरकार ! व त्यांनीं अनेक कारणें दाखवून ही अंमलबजावणी फेटाळून

लाविली. टिळक यांचा सदरचा अर्ज हिंदुस्थानांतील बड्या नोकरशाहीच्या या कृत्याच्या निषेधाकरितां केलेला होता

पुढील सालीं (१८९५) लो. टिळकांचा पुणें शहर म्युनिसिपालिटींत व त्याबरोबर मुंबई कायदेकौन्सिलांत प्रवेश झाला. त्यांचे मित्र माधवराव नामजोशी हे १८८१ पासूनच म्युनिसिपालिटीच्या कामांत लक्ष घालूं लागले होते व त्या संस्थेंतील कामकाज किंवा वाद या कामीं त्यांना टिळकांची मदत असे. स्वतः टिळकहि म्युनिसिपालिटीच्या पहिल्याच निवडणुकीस उमेदवार उभे राहते तर ते निवडूनहि आले असते यांत संशय नाहीं. परंतु त्यांनीं व नामजोशी यांनीं सार्वजनिक कार्यक्षेत्रें एक प्रकारें आपापसांत वांटून घेतलीं होतीं. स्थानिक स्वराज्य व औद्योगिक चळवळ हा प्रांत नामजोशांच्या वांटणीस आला होता; व प्रत्यक्ष राजकीय आणि धार्मिक व सामाजिक चळवळ हा प्रांत टिळकांचा म्हणून ठरून गेला होता. म्युनिसिपालिटीच्या म्यानेजिंग कमिटींत बसून शेकडों चिल्लर कागदपत्रांचा निकाल करणें याविषयीं टिळकांना एक प्रकारची अप्रीति वाटत असे. उलट अशा कामाची नामजोशांना तितकीच आवड असे. पण या गोष्टीमुळें पुण्यांतील व्यापारी वगैरे लोकांच्या अंतरंगांत नामजोशांनीं आपला प्रवेश करून घेतला होता. शहरच्या हद्दींत येऊन बाहेर जाणाऱ्या मालावरील जकात परत देवविण्याची त्यांची चळवळ प्रथमच यशस्वी झाल्यामुळें नामजोशी हे व्यापारीवर्गाचे वाली म्हणून ठरून गेले होते. कमिटीचे अध्यक्ष सरदार दोराबजी पदमजी यांच्या मनावर नामजोशांच्या बुद्धिमत्तेचा व कामकाज करण्याच्या पद्धतीचा चांगलाच पगडा बसला होता, व म्युनिसिपालिटीच्या कोणत्याहि महत्त्वाच्या कामकाजांत ते नामजोशांचा सल्ला घेत. लॉर्ड रे यांच्या कारकीर्दींत सन १८८८ सालीं नामजोशांनीं पुण्यास औद्योगिक प्रदर्शन भरविलें त्या कामीं शहर म्युनिसिपालिटीनेंहि बराच भाग घेतला होता; व प्रदर्शन उलगडल्यावर त्यांतील अवशिष्ट वस्तु देणगी म्हणून किंवा विकत घेऊन व त्याला रे इंडस्ट्रियल म्युझियम– लॉर्ड रे यांच्या स्मारकाप्रीत्यर्थ केलेला औद्योगिक वस्तुसंग्रह–असें नांव देऊन, प्रदर्शन कमिटीनें तो शहर म्युनिसिपालिटीचे स्वाधीन केला व अजूनहि तो कमिटीच्याच ताब्यांत आहे. या प्रदर्शनाच्या कामीं नामजोशांना टिळकांची पुष्कळ मदत झाली. पुणें म्युनिसिपालिटीची धंदेशिक्षणाची शाळा स्थापण्यांतहि नामजोशांनींच पुष्कळसा भाग घेतलेला होता. या सर्व गोष्टींत

टिळक असून नव्हते, याचा अर्थ या गोष्टींत स्वतःच्या नांवानें ते कोणतेंहि काम करीत नसत. परंतु नामजोशांना सल्लामसलत देणें, सूचना करणें, त्यांच्या निवडणुकीच्या प्रसंगीं अंगमेहनतीनें झटणें वगैरे मदत टिळकांकडून नामजोशांना होई. नामजोशांची संध्याकाळची बैठक बहुधा कोठें तरी व्यापारी पेठेंत असावयाची, व नामजोशांबरोबरच टिळकांचा व वेताळ पेठेंतील शेट हुकूमचंद ईश्वरदास वगैरे व्यापाऱ्यांचा स्नेहसंबंध १८८१–८२ पासून जडला तो अखेरपर्यंत तसाच टिकला. हुकुमचंदांचें (यांना हाखाभाई म्हणत) दुकान हें टिळक–नामजोशांचें दुसरें घरच होतें. उभयतांनीं एकमेकांची अड–अडचण अखेरपर्यंत सोसली. नामजोशी १८९६ सालीं वारले. यापूर्वीच्या निवडणुकीपर्यंत ते सतत १२–१३ वर्षे म्युनिसिपालिटींत निवडून येत. ते नेहमीं कोठल्या तरी वार्डातून निवडले जात. वाटेल त्या वार्डाला नामजोशांनीं उभें रहावें व निवडून यावें असा एक प्रकारचा अधिकार नामजोशांच्या लोकप्रियतेमुळें त्यांना मिळाला होता. शेवटच्या निवडणुकींत मात्र ते फसले. १८९५ सालीं टिळक प्रथमच निवडणुकीस उभे राहिले ते जनरल वार्डांत, म्हणजे सुशिक्षित मतदारांनीं करण्याच्या निवडणुकीकरितां. याच सालीं कै. विनायक रामचंद्र ऊर्फ अण्णासाहेब पटवर्धन यांनाहि निवडणुकीस लोकांनीं उभें केलें. उभें केलें म्हणण्याचें कारण असें कीं, हा एक प्रकारचा अण्णासाहेबांवर जुलूम होता. पण त्यांची लोकप्रियता इतकी होती कीं, 'नॉमिनेशन पेपर' वर सही करण्यापलीकडे त्यांना स्वतः निवडणुकीची खटपट म्हणून तेव्हांच काय, पण पुढें केव्हांहि करावी लागली नाहीं. त्यांच्या नांवचें एक मत गणपतीची सुपारी म्हणून बाजूला काढून ठेवलेलेंच असावयाचें. टिळकहि निवडणुकीच्या वेळीं पोलिंग स्टेशनवर गेले असले तरी ते फारसे स्वतःकरितां नव्हे. अण्णासाहेबांप्रमाणें तेहि गैरहजेरींत देखील निवडून यावयाचेच. पण त्या वेळीं पुणें हायस्कूलचे हेडमास्तर विठ्ठल नारायण ऊर्फ दादासाहेब पाठक, एम्. ए. हेहि जनरल वार्डांकरितां निवडणुकीस उभे राहिले असल्यामुळें टिळकांची मदत त्यांना विशेष झाली. अण्णासाहेब व टिळक हे अनुक्रमें पहिले व दुसरे आलेच. रावसाहेब मोघे म्हणून एक उमेदवार होते त्यांना मिलिटरी फायनॅन्स ऑफिसमधील मोठ्या मतदारसंघाचें पाठबळ असल्यामुळें त्यांचा नंबर तिसरा आला. चौथ्या जागेबद्दल मात्र भारी झटापट झाली आणि विठ्ठलरावजी पाठक हे घसरतात

असें दिसूं लागलें, तेव्हां टिळक-पटवर्धन यांच्या उरलेल्या मतांचा हात देऊन त्यांना वर ओढून घेतलें. पुढें नव्या म्युनिसिपालिटींत म्यानेजिंग कमिटींत टिळक व पाठक उभयतांहि निवडून आले व टिळकांची इच्छा असती तर तेच चेअरमनहि व्हावयाचे. पण त्यांनीं पाठक हे वडील म्हणून त्यांनाच चेअरमन निवडविलें व कमिटींतील काम उभयतांनीं एक मेळानें चालविलें. पाठक हे सरकारी नोकर व हायस्कूलचे हेडमास्तर व टिळक हे राजकीय चळवळींतील लोकपक्षाचे पुढारी व सरकारचे उघड उघड दावेदार. तथापि अजून टिळकांवर राजद्रोहाची व सरकारच्या शत्रुत्वाची तप्तमुद्रा बसलेली नव्हती. म्युनिसिपालिटी हें एक प्रकारचें असें क्षेत्र आहे कीं, तेथें सोंवळें, ओंवळें, स्पृश्यास्पृश्य हें सामान्यतः एकत्र नांदूं शकतें. शिवाय खासगी व्यवहारांत कोणत्याहि सरकारी नोकरांशीं देखील स्नेहभावानें वागण्यास टिळक तयार असत. यामुळें दादासाहेब पाठक व टिळक यांची जी एक दोन वर्षांची निकट संगति घडली ती पाठक यांस फारच आवडली; व पुढें राजकीय मतभेद तीव्र झाले तरी पाठक हे टिळकांच्या सौजन्याला स्मरणपूर्वक वाखाणीत व पुण्यास आल्यावर टिळकांना भेटल्याशिवाय जात नसत. टिळकांची म्युनिसिपालिटींतील कारकीर्द अवघी वर्ष सव्वा वर्षांचीच झाली. कारण १८९७ सालच्या सप्टेंबर महिन्यांत त्यांच्यावर खटला होऊन त्यांत शिक्षा झाली. व तेथून त्यांचा व म्युनिसिपालिटीचा संबंध तुटला तो कायमचाच तुटला.

यापुढेंहि मधून मधून कमिटीच्या कामांत ते लक्ष घालीत, पण फक्त विशेष प्रसंग आल्यास. १९०१-२ सालीं म्युनिसिपालिटींत पॉटिंजरसाहेबांनीं तयार केलेल्या ड्रेनेजच्या म्हणजे मैलमोरीच्या योजनेचा विचार म्युनिसिपालिटींत सुरू झाला त्यावेळीं त्यांनीं केसरींत या विषयावर एक दोन लेख लिहून लोकमत स्पष्ट प्रकट केलें होतें. दर तीन वर्षांनीं कमिटींत नव्या निवडणुकी होत तेव्हां राष्ट्रीय पक्षाचीच मंडळी निवडून यावी असा त्यांचा कटाक्ष व तत्प्रत्यर्थ खाजगी प्रयत्नहि असे. स्वतः कमिटींत जाण्याची यापुढें त्यांना कधींच इच्छा झाली नाहीं. पण आपल्या पक्षाचे अनुयायी बाळगोपाळ यांचेंच तेथें बहुमत असावें; आणि कमिटींतील कारभार ही जशी सामान्य मनुष्याची अधिकार उपभोगण्याची हौस पुरविण्याची एक जागा. तशीच ती सार्वजनिक काम नियमशीर पद्धतीनें व बहुमताच्या तंत्रानें करण्यास शिकण्याची एक शाळा आहे असें ते

समजत. कमिटींतील जागा या स्थानिक कारस्थानाच्या पटांतील कटीच्या जागा असल्यानें आपल्या रंगाच्याच सोंगट्या त्यावर बसाव्या अशी त्यांना हौस असे. कमिटींत एखादा मोठा वादाचा प्रश्न निघाला म्हणजे हे मेंबर लोक त्यांना सल्ला विचारण्यास नेहमीं जात व त्यांचा बराच वेळ घेत. १९०१–२ सालच्या त्रैवार्षिक निवडणुकींत शनिवार पेठेकरितां टिळकांनीं आपले स्नेही बाळासाहेब नातू यांना उमेद्वार म्हणून उभें केलें. नातू हे केवळ टिळकांच्या आग्रहानें उभे असून 'मी स्वतः एक काडीहि इकडची तिकडे करणार नाहीं' अशी अट त्यांनीं घातली होती. ती अट अखेरपर्यंत वाजवीहून अधिक कडक रीतीनें त्यांनीं पाळली, व त्यांना पतिपक्षी रावबहादुर बाबुराव रामचंद्र ओंकार हे भेटले ते कर्मधर्मसंयोगानें असे कीं त्यांच्याइतका खटपटी व कारस्थानी उमेद्वार क्वचितच आढळतो. सगळ्या वार्डांतील मतदारांची नांवनिशी, ठावठिकाण वगैरे गोष्टी त्यांना मुखोद्गत असत. नातूंच्या अनास्थेला पेठेंतील त्यांच्या अप्रियतेची थोडीशी भर होतीच. शिवाय ज्यांच्याकरितां खटपट करावयाची व जे खटपट करणार ते दोघेहि राजकीय दृष्ट्या अस्पृश्य ठरलेले. यामुळें हा सामना चुरशीचा म्हणून अतिशय प्रेक्षणीय असा झाला व निवडणुकीच्या पेट्या अगदीं बंद करण्याच्या वेळीं तीन मतें ओंकार यांना अधिक पडून ते निवडून आले. पण या प्रसंगीं निवडणुकीचें लहानसें काम असलें तरी तें एकदां पत्करलें म्हणजे त्यांत टिळक लक्ष किती बारकाईनें घालीत हें दिसून आलें. त्या दिवशीं मतदारांची छापील यादी व पेन्सिल हातांत घेऊन पोलिंग स्टेशनवर ते आठ तास उभे होते; व पडल्या न पडल्या मतांचा हिशेब ठेऊन, पेठेंत हिंडून मतदार पुढें घालून आणणाऱ्या लोकांना ते एकसारखे हुकूम सोडीत होते. पुढें सरदार दोराबजी पदमजी हे १९०२ सालीं वारले तेव्हां त्यांचे जागीं लोकनियुक्त अध्यक्ष नेमला जावा अशी टिळकांची खटपट होती. पण ती त्यावेळीं साधण्यासारखी नव्हती, असें पाहून ना. गोखले यांस अध्यक्ष निवडण्याची सभासदांची इच्छा दिसून येतांच ही निवडणूक करण्यास त्यांनीं आपल्या पक्षास मान्यता दिली; व सरकारनें गोखले यांची नेमणूक दोराबजी यांचे जागीं केल्यावर गोखले यांना सर्वानुमतें अध्यक्ष निवडण्यांत आलें. तथापि गोखले हे सर्वांशीं योग्य असले तरी सरकारनियुक्त सभासद, लोकनियुक्त नव्हेत, ही उणीव टिकळांना भासत होती. व १९०८ सालीं निवडणुकी झाल्या त्यांत ती भरून काढण्याचा त्यांचा

विचार होता. यावेळीं त्यांचे स्नेही बाबासाहेब पेंडसे व गणेश व्यंकटेश जोशी हे पेन्शन घेऊन पुण्यास रहात असल्यामुळें अण्णासाहेब पटवर्धन यांच्याबरोबर या दोघांना टिळकांनीं आग्रहानें उभें केलें, व तिघेही विशेष खटपट करावी न लागतां सहज निवडून आले. उरलेली चौथी जागा तरी आपण हस्तगत करावी असा पुण्यांतील नेमस्त पक्षानें निश्चय करून त्याकरितां निकराचा प्रयत्न केला. या पक्षाचे उमेदवार हरि नारायण आपटे व टिळकपक्षाचे उमेदवार शिवरामपंत परांजपे यांचें या चौथ्या जागेकरितां फारच प्रेक्षणीय युद्ध झालें. या प्रसंगींहि टिळक स्वतः पोलिंग स्टेशनवर येऊन मदतगारांच्या सैन्याच्या हालचाली करवीत होते व ही निवडणूक त्यांनीं जिंकली. तथापि बाबासाहेब पेंडसे अगर गणपतराव जोशी यांना अध्यक्ष म्हणून निवडण्याची त्यांची खटपट साधली नाहीं, व सरदार नौरोजी पदमजी हेच निवडून आले. म्युनिसिपालिटीच्या कारभारांत टिळकांनीं लक्ष घालण्याचा यापुढचा व शेवटचा प्रसंग म्हटला म्हणजे १९२० सालीं सक्तीच्या शिक्षणाचा प्रश्न कमिटींत निघाला तेव्हां. कमिटींतून राष्ट्रीयपक्षानें अशी योजना पुढें आणली होती कीं, प्राथमिक शिक्षण हें सक्तीचें व मोफत करावयाचें तर तें प्रथम फक्त मुलांकरितां करावें, व अधिक खर्चाची तजवीज करून आणि अनुभव पाहून पुढें तें शिक्षण मुलींकरितांहि अमलांत आणावें. परंतु शहरांतील नेमस्त पक्ष व सेवासदनाची मंडळी यांनीं ही योजना स्त्रीशिक्षणाच्या सुधारणेला विरोधी आहे अशी समजूत करून घेऊन, किंवा खरेंच बोलावयाचें तर पुढें होणाऱ्या नवीन कौन्सिलांच्या निवडणुकींत टिळकपक्षास विरोध करण्याला ही एक बरीशी संधी आहे तिचा फायदा भरपूर घ्यावा असें ठरवून शहरांत कांहीं एक दिवस जंगी चळवळ केली. त्यांत वर्तमानपत्रांच्या रकान्यांचें युद्ध, मिरवणुकींचे थाट, व जाहिरपत्रकांची गर्दी याबरोबरच जाहिरसभांनाहि ऊत आला. या वेळीं किर्लोस्कर थिएटरांत भरलेली एक सभा फारच दंगलीची झाली, व या सभेंत टिळकांनीं केलेलें भाषण हें म्युनिसिपालिटीच्या बाबतींतील त्यांचें शेवटचें कार्य होय.

पण स्वतः म्युनिसिपालिटीचें त्यांच्यासंबंधाचें एक कार्य राहिलें होतें तें तिनें १९१९ सालीं टिळक विलायतेहून परत आले त्यावेळीं बजाविलें. तें असें कीं, टिळक विलायतेहून ज्या दिवशीं पुण्यास आले त्याच दिवशीं कमिटीनें त्यांना जाहीर रीतीनें मानपत्र दिलें. अधिकारी वर्गाबाहेर जाऊन खाजगी गृहस्थाला

शहरम्युनिसिपालिटीनें दिलेलें हें पहिलेंच मानपत्र होय. या प्रसंगाचा उल्लेख पुढें यथाक्रम, यथाकाल येईलच. मूळ उद्देशाप्रमाणें प्रस्तुत प्रकरणांत १८९० ते ९५ या पांच सालांतल्याच टिळकांच्या चळवळीची हकीकत द्यावयाची हें खरें; तथापि त्यांचा व शहर म्युनिसिपालिटीचा संबंध वस्तुतः थोडाच आला हें वरील हकीकतीवरून दिसून येईल; व म्हणूनच १८९५ च्याहि पुढें जाऊन या संबंधांतील अवशिष्ट अशी जी थोडीशी हकीकत तीहि येथें देऊन हा विषय पूर्ण केला आहे.

भाग १८ वा

टिळक व कायदेकौन्सिल

पुणें शहर म्युनिसिपालिटीहून मुंबई कायदेकौन्सिलाशीं टिळकांचा संबंध थोडा अधिक आला. तो त्यांच्या सार्वजनिक आयुष्यांतील कालावधीच्या मानानें फारच थोडा म्हणजे अवघा सवादोन वर्षांचा होता. तथापि दुसऱ्या एका दृष्टीनें म्युनिसिपल निवडणुकीपेक्षां कायदेकौन्सिलांतील त्यांचा प्रवेश अधिक महत्त्वाचा ठरतो. १८६१ सालीं हिंदुस्थानांतील कायदेकौन्सिलें प्रथम विस्तार पावलीं. पूर्वीं सर्व हिंदुस्थानाकरितां मिळून एकच वरिष्ठ कायदेकौन्सिल होतें, व त्याचे सर्व सभासद सरकारी अधिकारी असत. परंतु १८६१ च्या कायद्यानें ही स्थिति पालटली, म्हणजे वरिष्ठ कायदेकौन्सिल शिल्लक ठेवून मद्रास व मुंबई वगैरे प्रांतांना प्रांतिक कायदेकौन्सिलें देण्यांत आलीं. तसेंच वरिष्ठ व कनिष्ठ दोन्ही प्रकारच्या कायदेकौन्सिलांत पगारदार सरकारी नोकर नाहींत असे कांहीं सभासद नेमण्याचा अधिकार कौन्सिलांच्या अध्यक्षांना देण्यांत आला. या सभासदांस जादा सभासद असें म्हणण्यांत येऊं लागलें. त्यांची संख्या वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत सहांपासून बारांपर्यंत असावी, व प्रांतिक कौन्सिलांतून निदान निम्मे जादा सभासद सरकारी नोकरांव्यतिरिक्त असावे आणि त्यांच्या नेमणुकीची मुदत दोन वर्षांची असावी असें ठरलें. या जादा कौन्सिलरांत ऊर्फ नामदारांत कशा प्रकारच्या गृहस्थांची नेमणूक सरकार करीत असेल हें वाचकांना कल्पनेनें ताडतां येण्यासारखें आहे. सर्वकाळ सर्वच माणसें वाईट नेमलीं गेलीं असा याचा अर्थ नाहीं. कारण दादाभाई, रानडे, तेलंग, मेथा, बद्रुद्दीन तय्यबजी असे गृहस्थ याच अधिकारांत मुंबई सरकारनें जादा कौन्सिलर म्हणून नेमिले ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. पण असल्या एका ठळक व स्वतंत्र विचारांच्या मनुष्यागणिक होयबा असे पुष्कळ नेमले गेले हाच मुद्दा या ठिकाणीं महत्त्वाचा आहे. संस्थानिक, सरदार, मुंबईचे बडे शेट किंवा बॅरोनेट, विशिष्ट जातींचे पुढारी, अल्पसंख्याकांचे प्रतिनिधि वगैरे अनेक वर्ग जादा सभासदांच्या जागेकरितां हक्क सांगण्यास नेहमीं तयार असतच. व अशांचे हक्क मान्य करणें हें सरकारासही मोठें सोईचें असे. यामुळें एखादे दादाभाई किंवा फेरोजशहा मेथा सरकारच्या नेमणुकीनें कौन्सिलांत गेले तर

त्यांच्या भोंवतीं या दुसऱ्या प्रकारच्या नामदारांचा गराडा पडून, सरकारच्या बाजूचें बहुमत होण्यास या दुसऱ्या प्रकारच्या लोकांची मदत नेहमीं हटकून मिळावयाची; व पहिल्या वर्गातील सभासदास सत्तेपुढें शहाणपण व्यर्थ हीच म्हण अनुभवास यावयाची. मुंबईच्या एकाद्या शेट्याच्या डोक्याची शीर एखादे वेळीं चढली म्हणजे, किंवा भाषण लिहून देणारा कडक स्वभावाचा किंवा बेसावध टांकाचा भेटला तर सरकारास तो वाटेल तें टाकूनहि बोलावयाचा. पण बिचारा काय बोलतो हें याचें याला माहीत असेल कीं नाहीं कुणास ठाऊक ! अशा शांत विचारानें सरकारी सभासद त्याची कींवच करीत. कसेंहि असलें तरी त्यांचा उपयोग नाहीं. बरें दुसऱ्या प्रकारचे म्हणजे होयबा सभासद घेतले तर ते एकंदर कौन्सिलच्या निवळ करमणुकीच्या सदराखालीं पडत. कोणी खानदानीची श्रीमंती दाखविण्याकरितां नटून जाई. कोणी आपण संस्थानिक म्हणजे एक अजब चीज असें भासाविण्याकरितां चित्रविचित्र पोषाक घालून जाई. कोणी गव्हर्नरसाहेबांच्या डोळ्यास डोळा भिडवून बसल्यानें कोठें बोलावयाचें व कोठें हात उचलावयाचा याचें त्यास भान राहात नसे. कोणी लिहून आणलेलें भाषण वाचतांना अडखळत शाळेंतील पोरासारख्या चुका करीत, व अशा रीतीनें हास्यास्पद ठरत. एखाद्या सभासदाचा दोन वर्षांतील कौन्सिलचा वृत्तांत काढून पाहिला तर कौन्सिलांत गेल्यापासून बाहेर पडेपर्यंत बिचाऱ्याचे ओंठहि हलले नाहींत असा शेराहि त्याच्यावर मारतां आला असता. खुद्द पुणें शहरांत दोन्ही म्हणजे चांगल्या वाईट प्रकारच्या सभासदांचा अनुभव आला होता. कारण रा. ब. रानडे हे पुण्यांतले व सरदार खंडेराव रास्ते हेहि पुण्यांतलेच. रानड्यांनीं कौन्सिलांत आपलें तेज कसें पाडलें असेल हें सांगावयास नकोच. उलट खंडेराव रास्ते म्हणजे ती एक सर्व प्रकारें हास्योत्पादक मूर्तिच असे. हे जादा कौन्सिलर स्वतःस ऑनरेबल न म्हणवितां हॉनरबल म्हणवीत; आणि " Ascendency " हा शब्द त्यांचें भाषण लिहून देणाऱ्या कोणा लेखकानें दुर्दैवानें घातला त्याचा उच्चार रास्ते यांनीं "ॲस्केन्डसी " असा केला. तेव्हां कौन्सिलांतील गंभीर स्वभावाच्या लोकांनाहि हसूं आवरलें नाहीं असें सांगतात. खंडेराव रास्ते यांना पुण्यांत ' मेहुणपुऱ्यांतील तारा ' असें नांव मिळालें होतें.

केसरींत वासुदेवराव केळकर लिहितातः–" रा. ब. खंडेराव रास्त्यांसारखे मेंबर नेमण्यांत कांहीं हाशील आहे ! प्रिन्सिपाल वर्डसूवर्थसारख्यांचें अंतेवासित्व कर्मधर्म-

संयोगानें कांहीं दिवस ज्यांच्याकडे आल्यामुळें ज्यांना आपल्या 'मेन्टलक्यालिब्री' च्या 'आस्केनडन्सी'मुळें पाहिजे त्या बिकट प्रश्नास 'प्रन्ड' करण्यास मुळींच श्रम पडत नाहींत, अशा वजनदार, बाळसेदार, व निनादार, हानरबलनें मि. पील, मि. तेलंग व सर जेम्स फर्ग्युसन यांच्या खांद्याला खांदा लावून कायदेकानू करण्याचें भारी जूं "आं" करून "वाकावें" लागलें तरी बेहत्तर आहे, पण कसें तरी ओढावें यांत कांहीं अर्थ आहे व मजा आहे? चतुर शेतकऱ्यांची अशी चाल आहे कीं, कांहीं नाजूक काम असलें म्हणजे तें केवळ दांडग्या बैलावर टाकावयाचें नाहीं. त्याच्या जोडीला खात्रीचा एखादा मट्ठ बैल जोडावयाचा. म्हणजे दगदग पडत नाहीं. त्याप्रमाणेंच आमच्या इकडील गव्हर्नरांचा परिपाठ दिसतो. का. कौ. चे सगळेच आडिशनल मेंबर हुशार व स्वतंत्र असे नेमले तर कदाचित् त्या जंगी मंडळीला दृष्ट पडेल म्हणून तीटवजा ते एकदोन ढब्बू हानरें-बल करून ठेवण्यास कधींहि चुकत नाहींत." ही स्थिति फार दिवस टिकणें शक्य नव्हतें. १८६० ते १८९० या तीस वर्षांत या इलाख्यांतील शिक्षण-प्रसारामुळें लोकस्थितींत महद्‌तर पडलें होतें; व राष्ट्रीय सभेचा जन्म होऊन तिनें सर्व बाजूंनीं राजकीय आकांक्षा उद्दीपित केल्या होत्या. यामुळें कायदेकौन्सि-लांची सुधारणा करणें सरकारास प्राप्त झालें. मुंबईच्या सुप्रसिद्ध राष्ट्रीय सभेंत ब्रॅडलॉ साहेबांच्या आगमनानें १८८९ सालीं कौन्सिलचा विषय विशेष नांवारूपा-सहि आला, व त्यांनीं विलायतेंत परत गेल्यावर पार्लमेंटपुढें आणण्याकरितां एक बिल तयार केलें. व १८९० सालीं तें हाऊस ऑफ् कॉमन्समध्यें दाखलहि केलें, पण तें इतर कामाच्या गर्दीमुळें फुकट गेलें. पुढें १८९१-९२ चा कौन्सिल ॲक्ट मंजूर होऊन लोकनियुक्त सभासद नेमण्याचें तत्त्व प्रथम मंजूर करण्यांत आलें. या वेळीं ग्लॅडस्टनसाहेब हे अधिकारारूढ नव्हते. लोकनियुक्त प्रतिनिधि नेमण्याचे स्पष्ट शब्द बिलांत नसले तरी हिंदुस्थानसरकार या तत्त्वाचा अंमल करील अशी त्यांनींहि आशा प्रगट केली होती. या बिलानें वरिष्ठ कौन्सिलांतील जादा सभासदांची संख्या सोळा ही ठरविली; व प्रांतिक कौन्सिलांतील ही संख्या वीस ठरविण्यांत आली. यांपैकीं मुंबई कौन्सिलांत आठ जागा निवडणुकी-करितां ठेवण्यांत आल्या होत्या. लोकांच्या दृष्टीनें या आठ जागा तर निवड-णुकीस अपुऱ्याच होत्या; परंतु त्या आठांची वांटणी करण्यांत आली तीहि फार वाईट झाली होती. मुंबईसरकारच्या नियमांप्रमाणें या आठांतील दोन जागा

सिंधला, एक गुजराथेला, एक कर्नाटक कोंकण मिळून, एक दक्षिणेंतील सरदारांना व तीन मुंबई शहराला; अशा वांटण्या झाल्या होत्या. सिंधच्या व दक्षिण-महाराष्ट्रांतील सरदार जमीनदारांना मिळालेल्या जागेवर कोणी सरकारचेच हस्तक यावयाचे, मुंबइ शहरांतील तिन्हींपैकीं दोन जागा युरोपियन लोकांना मिळणार, एक मुंबईच्या म्युनिसिपॉलिटीला व एक युनिव्हर्सिटीला गेली; नाहीं म्हणावयाला गुजराथेंतील म्युनिसिपॉलिट्यांना एक व दक्षिणेंतील लोकलबोर्डांना एक अशा दोनच जागा खरोखर सामान्य जनतेकरितां राहिल्या. वास्तविक नुसत्या पुण्याकरितां नाहीं तरी पुणें म्हणजे मुंबईसरकारची दुसरी राजधानी ज्यांत आहे त्या मध्यमागाला एक जागा मिळावयास पाहिजे होती. पण महाराष्ट्राला नांवापुरती जी एक जागा दिली ती सरकारानें सरदारांच्या गळ्यांत बांधल्यामुळें पुणें व मध्यभागचे सहा जिल्हे यांचा खरा लोकप्रतिनिधि असा कोणी निवडून येण्याचा संभव राहिला नाहीं. या जागा अशा रीतीनें वांटण्यांत पुण्यांतील चढेल सुशिक्षित लोकांना थप्पड देण्याचा सरकारचा इरादा उघड दिसत होता ही मोठीच तक्रार होती, व पुण्यास आणि इतर अनेक शहरीं या बाबतींत जाहीर सभा वगैरे भरून सरकारकडे अर्ज पाठविण्यांत आले होते.

कायदेकौन्सिलांत सभासद निवडून देण्याच्या हक्कांतून मध्यभागास वगळल्याबद्दल पुण्याच्या लोकांना अर्थातच विशेष राग आला. ता. ९ एप्रिल १८९३ रोजीं आप्पाबळवंताचे वाड्याजवळ पूर्णानंद नाटकगृहाच्या जागीं नारायणभाई दांडेकर यांच्या अध्यक्षतेखालीं मोठी जाहीरसभा भरली होती. सर्व पक्षांचे लोक तींत सामील होते. भिंतीवर लावलेल्या मोठ्या जाहिरातींवर एका किल्ल्याचें चित्र काढलें होतें. या किल्ल्यास तीन दरवाजे असूनच मधला दरवाजा बंद आहे व दुसरे बाजूचे दोन दरवाजे खुले आहेत, किल्ल्यावर कांहीं साहेबलोक आहेत, व मधल्या दरवाजावर एक ब्राह्मण दरवाजा उघडण्याकरितां ठोठावतो आहे असें हें चित्र होतें. दरवाजा ठोठावणारा ब्राह्मण म्हणून दरवाजा बंद! दुसरा कोणी त्यांतून येणारा असता तर दरवाजा कदाचित् लागलाहि गेला नसता हें सर्वच जाणत होते. पुढें पुणेंकरांचें समाधान करण्याच्या किंवा तोंड बंद करण्याच्या हेतूनें, सरकारनें याच सालीं पुणें शहर म्युनिसिपालिटीचे अध्यक्ष दोराबजी पदमजी यांची कायदेकौन्सिलांत नेमणूक केली. पण सरकारचा हा कावा लोकांच्या लक्षांत येऊन चुकला. व या नेमणुकीनें चळवळ थांबली नाहीं. या

सभेकडून लॉर्ड हॅरिस यांचेकडे अर्ज पाठविण्यांत आला त्यांत मध्यभागाचें महत्त्व यथायोग्य वर्णिलें होतें, व मध्यभागच्या म्युनिसिपालिट्या व लोकलबोर्डें मिळून तरी एक जागा द्यावी अशी विनंति करण्यांत आलेली होती. पूर्वी वांटलेल्या आठ जागा ज्यांच्या त्यांना ठेवूनहि ही मागणी सरकारास मान्य करतां आली असती. कारण वीस जादा सभासदांपैकीं आठाऐवजीं दहा जागा देखील सरकारास निवडणुकीकरितां ठेवतां आल्या असत्या. परंतु मध्यभागाकरितां जागा ठेवली कीं ती पुण्यांतला कोणी राजद्रोही ब्राह्मण उपटणार अशी मुंबईसरकारची खात्री असल्यामुळें त्यांनीं नियम केले तेच मुळीं कायम करून प्रसिद्धहि केले; व पहिल्या झटक्यास तरी पुणेंकरांवरील राग उगवून घेतला. पण हा अन्याय कायमचा टिकणें शक्य नव्हतें. १८९३ च्या निवडणुकीस गुजराथतर्फें चिमणलाल हरी सेटलवाड, दक्षिण भागातर्फें बेळगांवचे वकील विष्णु रघुनाथ नातू हे निवडून आले होते. पहिल्या निवडणुकीची द्विवार्षिक मुदत १८९५ सालीं संपावयाची त्या आधींच महाराष्ट्रांतील चळवळीचा परिणाम होऊन निवडणुकीचे नवीन नियम मार्च महिन्याच्या प्रारंभीं (१८९५) प्रसिद्ध करण्यांत आले. त्यांत मध्यभागांतील सहा जिल्ह्यांच्या लोकलबोर्डांना मिळून एक जागा देण्यांत आली. शिवाय दक्षिणेंतील सरदार व गुजराथेंतील म्युनिसिपालिट्या व दक्षिण भागांतील (कर्नाटक—कोंकण) लोकलबोर्डें यांच्या जागा कायमच ठेविल्या. वास्तविक उत्तर भागांतील म्युनिसिपालिट्यांप्रमाणें मध्यभागांतील जागाहि म्युनिसिपालिट्यांनाच द्यावयास पाहिजे होती. परंतु लोकलबोर्डांपेक्षां म्युनिसिपालिट्या या अधिक स्वतंत्र असतात, निवडणुकीच्या बाबतींत जिल्हा कलेक्टर हेच लोकलबोर्डाचे अध्यक्ष असल्यामुळें त्यांच्या भीतीनें व मदतीनें सरकारपक्षपाती असाच उमेदवार निवडून येण्याचा अधिक संभव ही गोष्ट लक्षांत घेऊनच मुंबईसरकारनें तशी योजना मुद्दाम केली असली पाहिजे.

मध्यभागाला दिलेली जागा पुण्याचाच कोणीतरी पुढारी उपटणार ही सरकारची अपेक्षा वास्तविक कांहीं खोटी नव्हती; व निवडणुकीचे नवीन नियम प्रसिद्ध होतांच या जागेकरितां कोण उमेदवार उभे राहाणार व अखेर ती कोणास मिळणार याची चर्चा व खटपट सुरू झाली. दक्षिण भागाच्या जागेकरितां विष्णुपंत नातू, शिवाय भाटे, छत्रे वगैरे बेळगांवचे वकील आणि दाजी आबाजी खरे, शामराव विठ्ठल वगैरे मुंबई-हायकोर्टाचे वकील हे उमेदवार म्हणून उभे राहिले. या बाब-

तींत खरे यांना टिळकांची सहानुभूति पूर्ण होती; परंतु इतर लोकांतहि त्यांचे कांहीं स्नेही असल्यामुळें टिळकांना ही सहानुभूति केसरीच्या द्वारें प्रगट करण्यास अर्थातच अडचण वाटली. ही त्यांची अडचण मध्यभागातर्फें त्यांना अधिकच नडली. कारण मध्यभागाच्या निवडणुकीस टिळक हे स्वतःच उमेद्वार म्हणून पुढें आले होते. सहा जिल्ह्यांतील लोकलबोर्डांना मिळून एक जागा दिली याचा अर्थ प्रत्येक जिल्हाबोर्डाचा प्रत्येक सभासद् हा या निवडणुकींतील मतदार होता असा नाहीं. बोर्डानें जिल्ह्याच्या लोकसंख्येला अनुसरून कांहीं एका प्रमाणानें आपल्यांतील प्रथम मतदार म्हणून निवडून द्यावयाचे व अशा निवडलेल्या प्रत्येक मतदारानें नंतर मतपत्रिकेवर आपलें मत भरून द्यावयाचें. या योजनेप्रमाणें सहा जिल्ह्यांत मिळून, पासष्ट मतदार निवडावयाचे व त्या पासष्टांपैकीं ज्या उमेद्वाराला बहुमत मिळेल तो निवडून यावयाचा होता. पैकीं खानदेशाला पंधरा, सातार्‍याला तेरा, पुण्याला अकरा, नाशिकाला नऊ, नगराला नऊ, व सोलापूरला आठ याप्रमाणें मतदारांची वांटणी झाली होती. निवडणुकीकरितां मुख्य तीन उमेद्वार उभे होते. एक रा. ब. श्रीराम भिकाजी जठार, रा. धोंडो शामराव गरुड व स्वतः टिळक. पैकीं जठार हे पुण्यांतील नेमस्त पक्षाचे या बाबतीपुरते प्रतिनिधी होते. जठार हे अव्वल पिढींतील पद्वीधर असून त्यांची बहुतेक सर्व नोकरी वर्‍हाडच्या सरकारी शिक्षणखात्यांत झालेली होती. आणि पेन्शनीच्या वेळीं ते त्या प्रांताचे डायरेक्टर ऑफ पब्लिक इन्स्ट्रक्शन म्हणजे मुख्य विद्याधिकारी होते. पेन्शन घेतल्यावर ते पुण्यास येऊन घर बांधून राहिले. पुण्यांतील नेमस्त पक्षांत अध्यक्षपणाचा मान अद्यापि पेन्शनर लोकांकडे असण्याइतकीच त्यांची राष्ट्रीयत्वांत प्रगति झाली होती. जठार हे मोठे हुद्देदार, नामांकित सुशिक्षित व श्रीमंत, शिवाय वयानें वडील. यामुळें त्यांना पुढें करून मध्यभागातर्फेंची नामदारीची जागा आपल्या पक्षास मिळवावी असें ठरवून जठार यांना नेमस्तांनीं पुढें केलें होतें. परंतु ते स्वतः थोडे मितभाषणी, भिडस्त व असल्या घालमेलीस लागणारी चपळाई त्यांचेमध्यें नसल्यानें त्यांची खटपट करण्याचें काम गोखलेप्रभृति पुण्यांतील तरुण नेमस्त मंडळीवरच पडलें होतें. व रा. ब. रानडे यांचा सल्ला व शिफारसपत्रें घेऊन ही मंडळी हें काम करीत. दुसरे उमेद्वार गरुड हे खानदेशचे रहिवासी; यांचें घराणें त्या प्रांतांत बरेंच प्रतिष्ठित. त्यांचे चुलते गोविंद्राव गरुड हे सर्वांत जुन्या पिढीचे वकील व व्यक्तिशः उदार व सज्जन असल्याकारणानें, सर्व खानदेशचे पुढारी असे

मानले जात. धोंडो शामराव गरुड हे त्यांचे पुतणे. यांनीं मुंबईस कांहीं वर्षे सॉलिसिटरचा धंदा केला व कांहीं दिवस इंदूर संस्थानांत न्यायखात्यांत नोकरी होती. १८९५ चे सुमारास ते धुळ्यास येऊन घरीं स्थाईक राहिले होते. अशा रीतीनें हा तिरंगी सामना सुरू झाला. प्रथमतः स्वतः गोविंदराव गरुड हेच उमेदराव म्हणून उभे राहणार अशी वदंता होती व ही गोष्ट खरी असती तर त्यांच्याविरुद्ध आपण उभें रहावयाचें नाहीं असें टिळकांनीं ठरविलें होतें. इतर गोष्टी बाधक नसतील तर वडीलपणाला योग्य तो मान द्यावयाचा ही प्रवृत्ति टिळकांमध्यें होती व पुण्यास भरलेल्या एका प्रांतिकसभेचें अध्यक्षस्थान इस्लामपुरचे मराठी वकील गोविंदरावजी लिमये यांना जसें देण्यांत आलें होतें, तसाच कौन्सिलांत शिरण्याचा पहिला मान स्वतः गोविंदराव गरुड उभे असते, तर त्यांना टिळकांकडून मिळाला असता असें वाटतें. धोंडोपंत गरुड यांची आपल्या चुलत्याशीं या दृष्टीनें अर्थातच बरोबरी नव्हती. म्हणून ते आपल्या चुलत्याच्या मदतीनें उभे राहिल्यास त्याची पर्वा करण्याचें टिळकांना कारण नव्हतें. रा. ब. जठार हेहि वयानें वडील खरे. तथापि ते नेमस्तपक्षातर्फे प्रतिपक्षी म्हणून उभे राहिल्याकारणानें त्यांच्या मार्गांतून बाजूस होण्याची टिळकांना जरूरी नव्हती.

या तिघां उमेदवारांना तीन प्रकारें पाठबळ होतें. मतदारसंख्येच्या दृष्टीनें एक खानदेश म्हणजे जवळ जवळ दोन जिल्ह्यांइतका होता व गरुडघराण्याच्या संबंधानें खानदेशाचीं सर्व पंधराच्या पंधरा मतें गरुड यांसच मिळावयाचीं हें ठरलेलें होतें. खानदेश जिल्हा मागासलेला, जिल्हा बोर्डाचे बहुतेक सभासद अशिक्षित पाटील किंवा देशमूख, मतदार निवडणुकीकरितां सभा भरणार तेव्हां अध्यक्षस्थानीं कलेक्टरसाहेब, उजव्या हाताला हुजूर डेप्युटी कलेक्टर व डाव्या हाताला स्वतः गरुड असे बसले म्हणजे काम दोन मिनिटांत व्हावयाचें. हुजुर डेप्युटीसाहेबांनीं उठून यादी वाचावयाची व बाकी सर्वांनीं नुसतें होय म्हणावयाचें. अशा रीतीनें निवडून आलेले पंधरा मतदार कलेक्टरसाहेबांपुढें उघड्या मतपत्रिकेवर सही करण्यास गेले म्हणजे गरुडांचें नांव लिहिणार यांत काय आश्चर्य! शिवाय स्थानिक अभिमानाच्या दृष्टीनेंहि तें योग्य होतें. जिल्ह्यांतील मनुष्य सोडून त्यांनीं बाहेरच्या उमेदवाराला मत कां म्हणून द्यावें? टिळक हे बुद्धिमान् व वर्तमानपत्रकर्ते, सरकारचे निर्भीड टीकाकार व अनेक सार्वजनिक चळवळी चालविणारे असले, तरी खानदेशांतील खेडवळ लोकांना त्यांचें कौतुक कसें असणार? रा. ब. जठार

यांना खुद्द न्या. रानडे यांचें पाठबळ होतें असें म्हटलें म्हणजे, प्रत्येक जिल्ह्यांतील समस्त नेमस्त वर्गाचें पाठबळ होतें हें निराळें सांगावयास नकोच. सरकारी नोकरींतील कोणचा सुशिक्षित मनुष्य रानड्यांचा शब्द खालीं पडूं देईल? स्वतः टिळकांना पाठबळ होतें तें अर्थात् त्यांच्या लोकप्रियतेमुळें जोडलेल्या अनेक स्नेह्यांचें व राष्ट्रीय भावना जागृत असणाऱ्या इतर लोकांचें. गरुडांना खानदेशच्या जोडीला इतर कोठें फुटून फुटून अशीं कां होईना सात आठ मतें मिळलीं तरी त्यांचें काम होण्यासारखें होतें व खानदेशच्या खालोखाल लगतच्या नाशिक जिल्ह्यांत त्यांचें वजन बरेंच होतें. याच्या उलट जठार किंवा टिळक यांना एका ठिकाणचीं सर्व मतें हटकून मिळावीं असा कोणताहि संबंध नव्हता. खानदेशांतील जशी मूळ मतदारांचीच निवडणूक एकमतानें होणार तशी जठार किंवा टिळक यांच्यातर्फें कोणत्याहि जिल्ह्यांत होण्याचा संभव नव्हता. बहुमत कोणा एखाद्या उमेद्वाराच्या प्रयत्नानें झाल्यास त्याची सरशी व्हावयाची. पण त्यांतहि सरमिसळ मतदार येणार नाहींत अशी खात्री देतां येणें शक्य नव्हतें. त्यांतल्या त्यांत स्वस्थानीं ग्रह प्रबळ असतो ही म्हण या बाबतींत टिळकांविषयीं खरी ठरण्यासारखी नव्हती. पुणें शहर हें टिळकांना स्वगृहासारखें झालें होतें हें खरें व निवडणूक पुणें शहरांत किंवा म्युनिसिपालिटींत व्हावयाची असती तर टिळकांचीच झाली असती. पण जिल्हाबोर्डाची रचना तेव्हां अशी होती कीं, सरकारी अधिकाऱ्यांचेंच प्राबल्य त्यांत विशेष असे; व खुद्द शहरांतील कांहीं लोक जिल्हाबोर्डांत सभासद असले तरी ते बहुधा सरकारी वळणाचेच असत. यामुळें निवडणुकीच्या कामीं टिळक हे पुणें जिल्ह्याला पारखेच झाले होते. ते १८९५ व १८९७ या दोन सालीं सहा जिल्ह्यांतील बहुमतानें निवडून आले, पण पुण्याच्या आठ मतांपैकीं त्यांना एकहि मत मिळालें नव्हतें असें वाटतें.

असो. पुण्यांत या सुमारास पक्षभेदांना सुरवात झाली असल्याकारणानें एका बाजूस ज्ञानप्रकाश व सुधारक व दुसऱ्या बाजूस केसरी असा निवडणुकीच्या बाबतींत उघड सामना सुरू झाला. खुद्द उमेद्वारांचें गुणवर्णन करण्याच्या बाबतींत टिळक हेच स्वतः संपादक असल्यामुळें केसरीला तोंड मिटून बसावें लागलें होतें. केसरीचें काम फक्त इतकेंच सुरू होतें कीं, उमेद्वार या नात्यानें टिळकांवर जे आक्षेप आणले जात, त्यांना उत्तर द्यावें. बुद्धिमत्ता, विद्वत्ता किंवा राजकारणाचें ज्ञान या दृष्टीनें टिळकांवर कोणताच आक्षेप घेतां येण्यासारखा

नव्हता. तेव्हां प्रतिपक्षीयांनीं असें एक तत्त्व पुढें आणलें कीं, वर्तमानपत्रकर्त्यांनीं कायदेकौन्सिलांत जाऊं नये. या तत्त्वाला स्पेन्सरचा आधार दाखविण्यांत येऊं लागला. पण या एका तत्त्वानें टिळकांचा पाडाव व इतर सर्व स्वकीयांचें समर्थन करणें नेमस्त पक्षाला शक्य नव्हतें. सुधारकानें म्हणजे आगरकरांनीं टिळकांविरुद्ध स्पेन्सरचा हा आधार दाखविला होता; पण एकाच लेखांत केसरीच्या संपादकांनीं कायदेकौन्सिलांत जाऊं नये असें ज्या आगरकरांनीं म्हटलें त्यांनीं त्याच लेखांत 'केसर इ हिंद' चे संपादक वाच्छा व सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकाचे संपादक गोपाळराव गोखले यांनीं कौन्सिलांत जावें अशी शिफारस केली. याचा फायदा घेऊन केसरीनें कोटी केली कीं, "सुधारकानें शिफारस केलेल्या संपादकांस कायद्याचें ज्ञान नाहीं म्हणून ते कौन्सिलांत जाण्यास लायक व टिळकांना कायद्याचें ज्ञान असल्यामुळें ते नालायक असा युक्तिवाद करावयाचा असल्यास मग तो ठीकच आहे."

१८९५ खालीं एप्रिल महिन्यांत निवडणुकीची ही दंगल सुरू होती व उमेदवारांच्या गुणदोषचर्चेशिवाय त्यांनीं अंगीकारलेल्या प्रयत्न पद्धतीवरहि उभयपक्षीं टीका चालू होती. टिळकपक्षपाती लोकांनीं म्हणावें कीं, रावबहादूर जठार हे न्या० रानडे यांचीं पत्रें जिल्ह्यांतील अधिकारी वर्गांना नेऊन लावतात व कलेक्टर लोक टिळकांविरुद्ध मतें मिळविण्याची खटपट करतात. याला नेमस्त पक्षाचें उत्तर असें होतें कीं, टिळक झाले तरी ही गोष्ट कोठें करीत नाहींत? त्यांचे स्नेही बाबासाहेब पेंडसे हे मध्यभाग रेव्हेन्यू कमिशनरचे मुख्य असिस्टंट असल्यामुळें आणि तालुक्यांतील सर्व मामलेदार वर्गाची शेंडी पेंडशांच्या हातीं असल्यामुळें सरकारी अधिकाऱ्यांची मदत टिळकांनाहि होते. वस्तुतः दोन्ही आक्षेपांत सारखाच अर्थ होता. म्हणजे दोन्ही आक्षेप फुकट होते. कारण निवडणुकींतील तीनहि उमेदवार साधेल तसा अधिकारी वर्गाचा हात निवडणुकीच्या खटपटीमध्यें आपल्यातर्फे उपयोगांत आणीत होते. एकाला हा अधिकारी लाभला तर दुसऱ्याला तो. इतकाच फारक. रानड्यांच्या शिफारसपत्रावरून तालुका मुनसफांनीं जठारांकरितां खटपट करावी व बाबासाहेब पेंडसे यांचा कल पाहून त्याच तालुक्यांतील मामलेदारांनीं टिळकांकरितां खटपट करावी असें होत असे. कित्येक ठिकाणीं खासगी सहानुभूति एका बाजूस व उघड मदत दुसऱ्या बाजूस असेंहि द्वंद्व सुरू होतें. जठार—टिळकांना मुख्य मदत रानडे-पेंडसे यांची होती असें समजून लोकांनीं या मुद्यावर एक कोटी बसवली होती. -रान-

ड्यांचें घर रामेश्वराचे देवळापाशीं व बाबासाहेब पेंडसे हे सोट्या म्हसोबाचे देवळाजवळ रहात या गोष्टीस अनुलक्षून, उघड नांवें घेण्याचें टाळून, एकानें म्हणावें जठारांना श्रीरामेश्वर प्रसन्न झाला आहे म्हणून इतकी त्यांची टुरटूर, तर दुसऱ्यानें उत्तर द्यावें कीं टिळकांना सोट्या म्हसोबा प्रसन्न आहे; बिचाऱ्या भोळ्या रामेश्वराचे दंडधारी उग्र सोट्या म्हसोबापुढें काय करणार ! अखेर अखेर टिळकपक्षाची सरशी होणार असें दिसूं लागल्यावर कित्येक पत्रकारांनीं टिळकांवर निर्वाणीची वासवी शक्ति टाकण्याच्या सूचनाहि सुरू केल्या. १८९१ च्या कौन्सिल ॲक्टानें निवडणुकीचें तत्त्व अप्रत्यक्ष रीत्याच मान्य केलें होतें. निवडणुकीनें अमुक एक सभासदांची संख्या द्यावयाची असें नियमानें ठरलें. व त्याप्रमाणें मतदारसंघहि बनविण्यांत आले खरे. तथापि या नियमानेंच सरकारानें एक हाताचा म्हणून असा राखून ठेविला होता कीं, कोणी मतदारसंघानें आपला प्रतिनिधि निवडून दिला तरी त्याला ती जागा निवडणुकीच्या हक्कानें मिळाली पाहिजे असें नाहीं. मतदारांनीं प्रतिनिधि निवडून गव्हर्नरसाहेबांपुढें उभा करावयाचा व त्यांनीं तो योग्य वाटल्यास किंवा त्यांना हरकत नसल्यास स्वतःच्या हातानेंच कौन्सिलांत प्रविष्ट करावयाचा. या दोहेंतील भेद अर्थात् फार सूक्ष्म आहे. मतदारांनीं निवडून दिलेला उमेदवार गव्हर्नरसाहेबांनीं नापसंत म्हणून नामंजूर केला अशी गोष्ट सहसा होत नाहीं हें खरें. पण आरेरावीचीं निर्वाणीचीं अस्त्रें, कोठेंहि जा, असल्या सूक्ष्म भेदांतच नेहमीं दडवून ठेवलेलीं असतात व मांजराच्या नखांप्रमाणें तीं वाटेल तेव्हां पुढें काढतां येतात. या निवडणुकीच्या नियमांत नुसता ‘ इलेक्टेड ’ असा शब्द नसून “ ऑन् इलेक्शन, शुड् बी प्रेझेन्टेड टु धि गव्हर्नर फॉर नॉमिनेशन” असे शब्द होते; व या शब्दांचा फायदा घेऊन मुंबई गॅझेट पत्रानें अशी उघड सूचना केली होती कीं टिळक हे एका “ पिसाट व फाजिल ” पत्राचे चालक असल्यामुळें त्यांना जर मध्यभागांतील मतदारांनीं निवडून दिलें तरी अखेरीस गव्हर्नर लॉर्ड सँढर्स्ट यांनीं ही निवडणूक आपल्या अधिकारांत रद्द करावी. या सूचनेचा केसरीनें इतकाच फायदा घेतला कीं, मुंबई गॅझेटकार ज्या अर्थी हें निर्वाणीचें शस्त्र उपयोगांत आणण्याची सूचना करीत आहेत त्या अर्थी लोकांनींहि त्यांना हटकून निवडून द्यावें अशी त्यांची योग्यता उघड ठरते. केसरी लिहितो, “ टिळकांची लोकांकडून ही पहिलीच निवड आहे असें नाहीं. त्यांस मुंबई युनिव्हर्सिटीचे फेलो निवडलें तेव्हां त्यांची निवडणूक पसंत करणें अगर न करणें हें

सरकारच्या स्वाधीन होतें. पण त्यावेळीं लॉर्ड हॅरिस साहेबांची कारकीर्द असतांहि सदर निवडणूक रद्द करण्याचें कोणाच्याही मनांत आलें नाहीं. मग गॅझेटकर्त्यांस आजच हे विचार सुचण्याचें कारण काय, हें आम्हांस समजत नाहीं." केसरीच्या लिहिण्याचा यापुढें झोंक असा होता कीं, जठारांच्या मदतगारांनीं, जिल्ह्यांतून जेथें हात चालला तेथें, टिळकांचा पाडाव करण्याकरितां, प्रत्यक्ष युरोपियन कलेक्टर हे जिल्हाबोर्डाचे सभासद म्हणून त्यांस कायदे-कौन्सिलच्या निवडणुकींतील मतदार निवडलें, व तेवढ्यांनींहि भागत नाहीं असें पाहून त्यांनीं ही अजब युक्ति मुंबई गॅझेटकारांकडून वदवली. गॅझेटचे माजी संपादक मॅक्लीनसाहेब यांनीं पार्लमेंटांत असें उघड बोलून दाखविलें होतें कीं, ह्यूमसाहेब हे हिन्दी लोकांना राजकारण शिकवितात म्हणून त्यांस गोळी घालून ठार मारावें! या गोष्टीस अनुलक्षून केसरीनें असें लिहिलें, कीं, मुंबई गॅझेटची परंपराच अशी द्वाड आहे; व कॉंग्रेसच्या युरोपियन चालकाला जो गोळी घालील त्यानें कॉंग्रेसच्या एका स्थानिक सेक्रेटरीस कौन्सिलांत मज्जाव करण्याची सूचना केली तर त्यांत कांहीं आश्चर्य करण्यासारखें नाहीं. गॅझेटनें ही सूचना जितकी टिळकांना विरोध करण्याकरितां केली होती तितकीच ती जठारांना प्रत्यक्ष मदत करण्याकरितांहि केली होती. कारण लोकांच्या सांगणीवरून गॅझेटनें निवडणुकीपूर्वीं असें मुद्दाम लिहिलें होतें. मध्यभागांतील उमेदवारांपैकीं सर्वांत सरशी होण्याजोगे जठार हे एकच उमेदवार आहेत. मुंबई गॅझेटचीं विधानें एकत्र जमेला धरल्यास गॅझेटला ही निर्वाणीची युक्ती सुचविण्याचें खापर जठारपक्षाच्या डोक्यावर केसरीनें फोडलें यांत आश्चर्य नाहीं. या मुद्यावर केसरींत ' हे सोन्याचे विचार खुद्द गॅझेटकर्त्यांच्या तोंडांतून निघाले असले तरी ' असे शब्द एका अंकांत आले आहेत. मग ' सोन्याचे ' हा शब्द द्व्यर्थी रीतीनें उपयोगांत आणला असल्यास न कळे. " सोन्याचे शब्द " याचा अर्थ मौल्यवान् असा खरा, पण " सोनी नामक गृहस्थाच्या तोंडून निघालेले " असाहि असण्याचा संभव आहे. मग हे सोनी म्हणजे जठारांचे स्नेही व पुण्याच्या ट्रेनिंग कॉलेजचे प्रिन्सिपाल रा. ब. विष्णु बाळकृष्ण सोहोनी हे टिळकांच्या मनांत असतील कीं काय कोणास ठाऊक ! नांवावर कोट्या करून आपलें मनोगत अशा रीतीनें टिळक केव्हां केव्हां व्यक्त करीत हें केसरीच्या वाचकांस माहीत असेलच. मुंबई गॅझेटनें वरील प्रकारची सूचना केल्यानें टिळकांचा तोटा न होतां त्यांना थोडबहुत सहानुभूतीच मिळाली असेल. अँग्लोइंडियन पत्राची शिफारस ही निवडणुकीच्या

कामीं प्रायः साधक होण्यापेक्षां बाधकच अधिक ठरते व अखेर लॉर्ड सँडर्स्ट यांनींहि गॅझेटच्या या सूचनेप्रमाणें आपल्या अधिकाराचा दुरुपयोग केला नाहीं हेंहि खरें. वादाच्या भरांत असली नादानपणाची युक्ति सरकारास सुचविल्याचा आरोप केसरीनें आणला व तो खरा नसला तरी त्या प्रक्षुब्ध वातावरणांत क्षणभर कित्येकांना तो खरा वाटण्याचा संभव होता. यानंतर चौदा वर्षांनीं या अधिकाराचा दुरुपयोग सरकारानें केल्याचें प्रत्यक्ष उदाहरण घडलें व याहि वेळीं नेमस्त पक्षावर असाच आरोप आला होता हें केसरीच्या वाचकांस स्मरत असेलच. सन १९०९ सालीं नरसिंह चिंतामण केळकर हे मध्यभागांतील लोकलबोर्डातर्फेंच कायदेकौन्सिलाच्या निवडणुकीस उभे असून प्रत्यक्ष मतें पेटींत पडण्यास सुरुवातहि झाली होती. अशा आयत्या वेळीं गव्हर्नर सर जॉर्ज क्लार्क यांनीं उपरिनिर्दिष्ट अधिकाराचा उपयोग करून ' केळकर हे सरकारास अनिष्ट म्हणून कायदेकौन्सिलांत बसण्यास अपात्र ' असा शेरा मारून त्यांची उमेद्वारी कार्यकारी कौन्सिलच्या ठरावानें नामंजूर करून, सरकारी गॅझेटांत जाहीर केली. अर्थात् केळकरांचे प्रतिपक्षी उमेद्वार हरि नारायण आपटे यांनीं तें कारस्थान केल्याचा लोकप्रवाद त्यांजवर आला. पण आपट्यांवरील हा आरोप जसा निराधार होता असें आम्हांस वाटतें, त्याप्रमाणेंच जठारपक्षावरील तेव्हांचा आरोपहि बहुधा निराधार असावा. गॅझेटची सूचना स्वतः गॅझेटकर्त्यांना सुचण्यासारखीच होती. तसेंच पुढें केळकरांची उमेद्वारी नामंजूर करण्यास त्यांना आदले वर्षीं हायकोर्टाची बेअदबी केल्याबद्दल कैदेची शिक्षा झाली हेंच खरें कारण असें खुद्द गव्हर्नरसाहेबांनीं कित्येकांजवळ बोलूनहि दाखविलें होतें.

दक्षिणभागांतील निवडणुकीचें भांडण इतकें तीव्र नव्हतें. दाजीसाहेब खरे यांचे प्रतिपक्षी नातू व छत्रे यांनीं आपखुषीनें आपलीं नांवें परत घेतल्यामुळें खरे यांना भाटे वकील येवढेच प्रतिपक्षी उरले. पण या दोहोंत खरे यांनाच बहुमत मिळण्याचा पुष्कळ संभव होता. उत्तरभागातर्फें सेटलवाड व गोकुळदास पारेख यांच्या दरम्यान पुष्कळच झटापट सुरू होती. पण यांपैकीं कोणीहि आला तरी सरकारशीं भांडणारा असाच येणार होता. मुंबई युनिव्हर्सिटीतर्फें मि. सेल्वी, मि. मॅकिकन, बॅ. कर्क पॅट्रिक व जव्हेरीलाल उमीय्राशंकर याज्ञिक असे चौघे उमेद्वार होते. पण जव्हेरीलाल हे लोकहितदक्ष असल्यानें त्यांनाच बहुमत मिळणारें होतें.

अखेर मध्यभागाच्या निवडणुकीचें काम ता. १८ मे रोजीं पुरें झालें व मतपत्रिकांची तपासणी झाली त्यांत टिळकांना ३५, गरुडांना २६ व रा. ब. जठार यांना अवघीं दोन मतें मिळालीं. सातारा, सोलापूर आणि नाशिक या तिन्ही जिल्ह्यांतील सर्व म्हणजे तीस मतें एकट्या टिळकांना मिळालीं. शिवाय खानदेश, पुणें, नगर या जिल्ह्यांतूनहि कोठें एक कोठें दोन अशीं मतें त्यांना पडलीं. पुण्याच्या अकरा मतांपैकीं सहा मतें गरुड यांना मिळालीं. याशिवाय खानदेशांत बारा, नगरांत आठ मिळून गरुडांची भरती झाली. पासष्टांपैकीं एक मत पडलें नाहीं व एक अग्राह्य ठरलें व बाकीच्या त्रेसष्टांचा आढावा वरील प्रमाणें निघाला.

निवडणुकीचा निकाल जाहीर झाला तरी वादाचे ध्वनि उमटतच होते. मामलेदार मंडळींनीं अधिकाराचा दुरुपयोग करून टिळकांना मतें देवविलीं, अशी नेमस्तपक्षानें उघड तक्रार केली. ती गॅझेटमध्यें प्रसिद्ध झाल्यानें टिळकांनीं त्या पत्राला समर्पक उत्तरहि दिलें. उलट टिळकांतर्फे असें शाबीत करण्यांत आलें कीं, नाशिक व पुणें येथें कलेक्टर व असिस्टंट कलेक्टर यांनीं टिळकांविरुद्ध उघड खटपट केली. पण हा वाद पुढें फार दिवस टिकण्यासारखा नव्हता व सरकारानेंहि टिळकांची निवडणूक मंजूर केल्यानें तो कायमचाच मिटला. आजवर टिळकांच्या उद्योगीपणाची व सूत्रचालकत्वाची प्रचीति स्थानिक कारस्थानापुरतीच दिसून आली होती. पुणें शहर म्युनिसिपालिटीची निवडणूक हा त्यांना कःपदार्थ होता; व आदले वर्षी युनिव्हर्सिटीचे फेलो म्हणून त्यांची निवडणूक झाली, तींतहि त्यांना फारसे परिश्रम पडले नाहींत. बहुतेक काम टपालखात्यानेंच केलें. पण कायदेकौन्सिलच्या या निवडणुकींत मात्र वेगळा प्रकार अनुभवास आला. सामान्य जनतेच्या सहानुभूतीशिवाय इतर सर्व गोष्टी त्यांना प्रतिकूल कशा होत्या, हें वर दर्शविण्यांत आलेंच आहे. अशा वेळींही निवडणूक टिळकांनीं आपल्या उद्योगशीलतेनें आणि कित्येक एकनिष्ठ मदतगारांच्या मेहनतीनेंच जिंकली. टिळकांनीं एकदां निवडणुकीस उभें राहण्याचा निश्चय केल्याबरोबर मतदारांची यादी सर्वांच्या आधीं मिळविण्यापासून तों मतपत्रिकेचा निकाल सर्वांच्या आधीं समजण्यापर्यंत त्यांची खटपट अहर्निश चालू होती. व्यक्तिदृष्ट्या जठार व गरुड यांची चपळाई व मेहनत हीं टिळकांच्या मानानें कांहींच नव्हतीं. निवडणुकींत टिळकांना दोन मोठे मदतगार लाभले होते. एक टिळकांचे मित्र, चित्रशाळेचे मालक वासुदेवराव जोशी व दुसरे टिळकांचे भाचे, धोंडोपंत विद्वांस. या उभयतांनीं केलेले

परिश्रम व योजलेल्या हिकमती यांचीं वर्णनें ऐकून आम्हांस कैक वेळां मोठीच करमणूक झाली आहे.

ता. १२ जून १८९५ रोजीं कायदेकौन्सिलचे सेक्रेटरी एच्. डब्ल्यू. हेवर्ड यांजकडून टिळकांना त्यांची निवडणूक मंजूर झाल्याचें पत्र आलें. पुढील ऑगस्ट महिन्यांत पुण्यास कायदेकौन्सिलची पहिली बैठक झाली तिला अर्थातच टिळक हे हजर होते. या बैठकींत मुंबई इलाख्याचें अंदाजपत्रक चर्चेस निघालें होतें. हल्लींच्या मानानें त्या वेळच्या कौन्सिलांत सभासदांची संख्या थोडी असून बैठकी थोड्या होत व प्रत्येक बैठकीचे दिवसहि थोडेच असत. प्रस्तुतच्या बैठकींत पांच सभासदांनीं मिळून एकंदर ३९ प्रश्न विचारले होते. त्यांत जव्हेरीलाल याज्ञिक यांचे बारा होते. फेरोजशहा यांचे आठ, दाजीसाहेब खरे यांचे चार, टिळकांचे सहा व चिमणलाल सेटलवाड यांचे आठ होते. हल्लीं सभासदांची संख्या पुष्कळच वाढली असून एकाद्या सभासदानें दहा वीस प्रश्न विचारणें हें कांहीं अपूर्व नाहीं. सर जॉर्ज क्लार्क यांच्या कारकीर्दींत दादासाहेब करंदीकर यांनीं एकदां कौन्सिलला १०८ प्रश्नांची माळ वाहिली होती. अंदाजपत्रकावर चर्चा करण्याचा अधिकार होता खरा, परंतु तोहि फार मर्यादित असे. १८९४ सालीं ना. जव्हेरीलाल याज्ञिक हे अंदाजपत्रकारावर भाषण करीत असतां लॉर्ड हॅरिस यांनीं त्यांना "तुमचें बोलणें मुद्याला सोडून आहे" असें म्हणून थांबवून उपमर्द केला होता. १८९५ चें बजेट निरस होतें तथापि आडदांड लॉर्ड हॅरिस जाऊन दिसण्यांत गरीबसे लॉर्ड सँढर्स्ट असल्यामुळें, असल्या नीरस अंदाजपत्रकांतूनहि महत्त्वाचे तत्त्वाचे प्रश्न उपस्थित करतां येतील असें टिळकांस वाटत होतें. पार्लमेंटमध्यें बजेटला मंजुरी द्यावी लागते. तो अधिकार नवीन ॲक्टानें दिला नव्हता हें खरें. तथापि मंजुरीखेरीजकरून इतर रीतीनें कौन्सिलांतील वादविवाद थेट पार्लमेंटसारखा होण्यास हरकत असूं नये, असें लोकनियुक्त प्रतिनिधींचें म्हणणें होतें. या सुमारास हिंदुस्थानसरकार व प्रांतिक सरकार यांच्या दरम्यान आर्थिक संबंध कसे असावे हा प्रश्न प्रामुख्यानें पुढें आला होता. नांवाला या दोन सरकारांमध्यें पांच पांच वर्षें टिकणारा एक करार म्हणून होत असे. परंतु खर्चाचा बोजा अंगावर आला असतां तो प्रांतिक सरकारच्या अंगावर टोलविण्याची खोड वरिष्ठ सरकारास लागलेली होती. ही नाहींशी होण्यास पंचवार्षिक करार दुरुस्त करून घेतलेच पाहिजेत पण ते पाळण्याची एक प्रकारची

ह्मीहि वरिष्ठ सरकारकडून घेतली पाहिजे असें कौन्सिलांतील सरकारी व बिनसरकारी, सर्वच सभासदांचें म्हणणें होतें. वरिष्ठ सरकारकडून अधिक उत्पन्न तोडून घेऊन तें स्वतंत्र रीतीनें खर्च करण्याचा अधिकार प्रांतिक सरकारास आधीं मिळवावा व मग तो खर्च कसा करावा याविषयीं आपापसांत भांडत बसावें हेंच धोरण अर्थात् योग्य होतें. टिळकांनीं आपल्या भाषणांत याच मुद्यावर विशेष चर्चा केली. १८७० सालीं पंचवार्षिक कराराची पद्धति प्रथम सुरू झाली. तेथपासून चार पंचवार्षिक करार संपून पांचव्याचें हें चौथें वर्ष सुरू होतें. टिळकांनीं १८७० च्या पूर्वींचे जमाखर्चाचे आंकडे घेऊन असें दाखविलें कीं, या पंचवीस वर्षांत मुंबई इलाख्याचें उत्पन्न साडेपांच कोटी वाढलें व प्रजेला त्रास होणाऱ्या बाबींचें उत्पन्न अदमासाबाहेर फैलावलें. पंचवार्षिक करारांच्या मूळ हेतूंप्रमाणें हा वाढावा मुख्यतः लोकोपयोगी कामांकडे खर्च होण्यास पाहिजे होता. पण तो तसा न होतां गैरवाजवी कामावर उधळपट्टी झाली आणि खातेवार खर्च वाढून बसला व जें थोडें उत्पन्न उरलें होतें तें हिंदुस्थानसरकार घेऊन बसलें. शिवाय आपल्या भाषणांत जंगलखातें व अबकारी खातें यांच्या कारभारावर टिळकांनीं विशेष टीका केली होती. पंचवीस वर्षांत जंगलखात्याचें उत्पन्न २४ लक्ष वाढलें, पण त्याच्या उलट खर्चहि एकवीस लक्ष वाढला. म्हणजे सरकारास फक्त तीन लक्ष रुपयांची ऐन बचत होण्याकरितां लोकांस २५ लक्ष रुपये अधिक द्यावे लागले. अबकारी खात्यांत प्रतिवर्षीं दुकानांची संख्या कांहींतरी कमी करावी मग त्यांत उत्पन्न तुटलें तरी हरकत नाहीं असें टिळकांनीं सुचविलें होतें. पण तेव्हांहि हल्लींसारखेच जबाब सरकारी अधिकाऱ्यांकडून दिले जात. एक प्रकारची सूचना अमलांत आणण्यास कठीण असली तरी सरकारनें दुसरी सुचवावी पण कोणकडून तरी सूचना करण्याचा हेतु तडीस जाईल अशी व्यवस्था सरकारनें करावी. पण अशा गोष्टींचा शांतपणें कौन्सिलांत विचारच होत नाहीं, असा तेव्हांचाहि अनुभव होता. तात्पर्य कौन्सिलांत होणाऱ्या कामाबद्दल टिळकांची आदरबुद्धि नव्हती व त्यांनीं कौन्सिलच्या कामास मधून मधून ‘ फार्स ’ अशीहि संज्ञा दिल्याचें आढळतें. तरी कौन्सिलांत शिरणें हेंहि इतर कामाबरोबरच राजकीय चळवळ करणारांचें एक काम आहे असें त्यांचें स्पष्ट मत असून त्यांनीं तें स्वतः व्यवहारांतहि आणिलें होतें. ता. २१ जानेवारी १८९६ च्या केसरींत खालील वाक्य आढळतें. “ कायदेकौन्सिलची सभा ही एक प्रकारची थट्टाच आहे असें वाटल्याशिवाय राहणार नाहीं; गेल्या

कौन्सिलच्या बैठकींत एकंदर काम सुमारें पाऊणतास चाललें होतें. तितक्या आवकाशांत वीस प्रश्नांचीं उत्तरें, कांहीं कागदांचें वाचन, आणि एका बिलाचा मसुदा मंजूर करणें हे सर्व विधि उरकून घेण्यांत आले. 'यथा यक्षस्तथा बलिः' या न्यायानें टिळकांनीं या बैठकींत फक्त तीनच प्रश्न विचारले होते. पण ९५-९६ च्या दरम्यान त्यांनीं पंचवार्षिक करारावर एक विस्तृत म्हणजे सुमारें पन्नास पानांचा निबंध लिहिला. त्यांत वर दर्शविलेल्या टीकेच्या धोरणास अनुसरून त्यांनीं झाडून प्रत्येक खात्याचा आढावा काढून, जमा कशी वाढली, खर्च कसा वाढत गेला व या दोहोंतहि प्रजेच्या हिताकडे दुर्लक्षच कसें झालें तें तपशीलवार दाखविलें होतें. धनगर जसा पाळलेल्या मेंढ्यांचे अंगावरील लोकर कांहीं ठराविक मुदतीनंतर कात्रीनें कातरून घेतो, त्याप्रमाणें वरिष्ठ सरकारची वर्तणूक प्रांतिक सरकारासंबंधानें असते असें त्यांनीं या निबंधांत सिद्ध केलें आहे. हा निबंध सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकाच्या १८९६ सालच्या एप्रिलच्या अंकांत प्रसिद्ध झालेला आहे. तो टिळकांनीं लिहिला असें त्यावर नांव नाहीं. पण या विषयावर याच त्रैमासिक पुस्तकांत रा. ब. रानडे यांनीं असेच चार लेख लिहून पूर्वीच्या चारहि पंचवार्षिक करारांचें सूक्ष्म निरीक्षण केलें होतें. रानडे यांच्या लेखावरहि नांव नाहीं. परंतु पूर्वीचे चार लेख रानड्यांचे व हा पांचवा टिळकांचा ही गोष्ट परिचितांस माहीत आहे. शिवाय याचें एक गमक असें आहे कीं, १८९६ च्या एप्रिलांत सार्वजनिक सभेच्या अधिकारमंडळांत क्रांति झाली असून गोपाळराव गोखले यांनीं त्रैमासिकाचें काम सोडून दिल्यावर टिळकांच्या सूचनेवरून सार्वजनिक सभेनें त्या कामावर महादेव राजाराम बोडस, हायकोर्ट वकील, मुंबई, यांची नेमणूक केली होती. सभेंतील क्रांतीनंतरचा हा पहिलाच अंक असून त्यांतच टिळकांचा हा उत्कृष्ट निबंध आला असल्याकारणानें सभेच्या कामांत कोणत्याहि रीतीनें कमीपणा आला असें लोकांस वाटलेंच नाहीं. रानडे करूं शकले, तें मीहि करीन अशी धमक टिळकांच्या अंगीं होती यामुळें रानड्यांच्या हातांतील संस्था आपल्या हस्तगत करण्याचा हुरूप त्यांस वाटत असे. याच सालीं (१८९६) दुष्काळ पडल्यामुळें शेतसाऱ्याच्या तहकुबीचा व सुटीचा प्रश्न जोरानें पुढें आला व या बाबतींत टिळकांनीं सार्वजनिक सभेमार्फत केवढी चळवळ केली याची माहिती आम्ही वेगळी देणारच आहों. येथें इतकेंच सांगावयाचें कीं, कायदेकौन्सिलांत गेल्यामुळें ना० सभासद बाहेरच्या चळवळीला नालायक होतात

अशी जी कित्येक लोकांची समजूत आहे ती टिळकांनीं या चळवळीनें पूर्णपणें खोडून काढलेली आहे. उलट एकादी चळवळ करणारा मनुष्य कौन्सिलांत असल्यास त्याच्या बाहेरच्या चळवळीला मदतच होते, व रंगरूप येतें असेंच त्यांनीं सिद्ध केलें. यामुळें कायदेकौन्सिलें ही एक थट्टा आहे असें वाटत व म्हणत असतांहि ते शक्य तेथवर कौन्सिलांत निवडून येण्याचा उद्योग करीत होते. १८९७ च्या मे महिन्यांत पूर्वीच्या निवडणुकीची मुदत संपल्यानें फिरून टिळक हे मध्यभागच्या लोकलबोर्डातर्फे निवडणुकीस उभे राहिले व याहि वेळीं फिरून त्यांना धुळ्याचे धोंडो शामराव गरुड हेच प्रतिपक्षी उभे राहिले. या वेळची निवडणक पूर्वीपेक्षांहि टिळकांना अधिक सोपी गेली, व केसरींत या विषयासंबंधाचा वाद फारसा आढळत नाहीं. या खेपेस केसरींतून कायदेकौन्सिलच्या बाबतींत दक्षिण भागांत दाजीसाहेब खरे, उत्तरभागांत सेटलवाड व दक्षिणेंतील सरदारांतर्फे बाबासाहेब घोरपडे इचलकरंजीकर यांची तरफदारी टिळकांनीं केलेली आढळते. उत्तर भागांत चिमणलाल सेटलवाड यांस म्युनिसिपालिटींतील अधिकारी वर्गानें कसून विरोध केला. यामुळें व पूर्वीच्या निवडणुकींत मध्यभागाच्या कित्येक जिल्ह्यांतून खुद्द कलेक्टरादिकांस मतदार निवडल्यामुळें सरकारी अधिकाऱ्यांनीं कौन्सिलच्या निवडणुकींत कितपत भाग घ्यावा किंवा त्यांस मत तरी असावें कीं नाहीं हा प्रश्न उपस्थित झाला. श्रीमंत बाबासाहेब इजलकरंजीकर यांच्या निवडणुकींत टिळकांकडून त्यांना पुष्कळच मदत झाली. व दोघांचें यावेळीं पुष्कळच सख्य होतें. पण -९७ च्या खटल्यापासून पुढें सर्वच गाडें बदललें. या नव्या निवडणुकींत टिळकांस किती मतें मिळालीं हें माहीत नाहीं. परंतु खुद्द पुण्याचा असा कोणी प्रतिपक्षी उमेदवार नसल्यामुळें एक खानदेश सोडून बाकी अनेक जिल्ह्यांत टिळकांना फारशी खटपट केल्याशिवाय बहुमत मिळालें. ता. २३ जून १८९७ रोजीं कायदेकौन्सिलचे सेक्रेटरी मि. बॅचलर यांनीं तुमची निवडणूक सरकारनें मान्य केली आहे असें टिळकांना कळविलें. याहि वेळीं सरकारनें ही निवडणूक मान्य करूं नये असा मुंबईच्या टाइम्स वगैरे पत्रांनीं वाद उपस्थित केला होता. व पूर्वीच्या दोन वर्षांतील टिळकांची धामधूम लक्षांत घेतां सरकाराला आपल्या अधिकाराचा दुरुपयोग करावयाचा असता तर त्याला त्यांना पूर्वीहून अधिक सबल कारणें सांपडलीं असतीं याविषयीं शंका नाहीं; परंतु सरकारनें तसें केलें नाहीं. येवढेंच नव्हे तर या बाबतींत एक लक्षांत

ठेवण्यासारखी गोष्ट अशी दिसते कीं, ता. २२ जून रोजीं रात्रीं पुण्यास गणेश-खिंडीजवळ रॅन्ड साहेबांचा खून झाला असतां त्याच्या दुसऱ्या दिवशीं कौन्सिल-सेक्रेटरींनीं वरील पत्र लिहिलें आहे. मात्र कदाचित् असेंही असेल कीं, टाइम्सनें काढलेल्या शंकेचा निकाल गव्हर्नरसाहेबांच्या कार्यकारी कौन्सिलानें रँडसाहेबांच्या खुनाच्या आदले आठवड्यांत केलेला असल्यामुळें कौन्सिलच्या ठरावाची अंमल-बजावणी करण्याच्या अनेक मामुली कामांत सेक्रेटरी बॅचलर साहेब यांनीं हेंहि काम पत्रावर सही करून निकालांत काढलें असेल. खुनामुळें सरकारची टिळकां-संबंधींची दृष्टी बदलली यांत शंका नाहीं व म्हणूनच त्यांच्यावर खटला भरण्यांत आला; व खुनानंतर कांहीं दिवसांनीं विचारास म्हणण्यापेक्षां विकारास अधिक वेळ मिळता तर कदाचित् निवडणूक नामंजूर करण्याचाहि ठराव कौन्सिलनें केला असता. पण पुढील महिन्यांत टिळकांवर खटला झाल्यामुळें टिळकांनीं आपण होऊनच कौन्सिलच्या जागेचा राजीनामा दिला आणि अशा रीतीनें सरकारच्या ठरावानें व्हावयाचें तें स्वतः टिळकांनींच घडवून आणलें; व त्यांची ही दुसरी निवड-णूक झाली तरी फुकट गेली.

टिळक कैदेंतून सुटून आल्यावर त्यांनीं १८९९ सालीं फिरून एक वेळ कौन्सि-लांत शिरण्याचा प्रयत्न केला. पण यावेळीं परिस्थिति सर्व प्रकारें बदलून गेली होती. एक तर त्यांच्यावरील खटल्यानें त्यांचे बिनसरकारी स्नेहीहि भेदरून गेले होते. मग सरकारी नोकरींत असणाऱ्या स्नेह्यांची स्थिति विचारावयासच नको. राजद्रोही मनुष्याला अप्रत्यक्ष कां होईना पण मदत म्हणजे तो एक प्रकारचा राजद्रोहच होय; व कोणाबद्दल असा यत्किंचितहि संशय येता तर त्याला बडतर्फी ठेवलेलीच होती; यामुळें लोकलबोर्डांत टिळकांकरितां मतें मिळ-विणें हें काम अतिशय कठीण होऊन बसलें होतें. निवडणुकीच्या नियमांत, कैदेची शिक्षा हें कोणासहि उमेदवार होण्यास बाधक व्हावें, अशी व्यवस्था केलेली असती तर तिचा फायदा घेऊन सरकारनें त्यांच्या उमेदवारीच्या गळ्यास प्रथमच नख लाविलें असतें. नियमांत तसा अधिकार नसल्यामुळेंच लोक-मताची फिरून एक वेळ परीक्षा पहावी अशी कल्पना टिळकांना सुचली, व म्हणू-नच ते उभे राहिले. पण त्यांना प्रतिकूल असणाऱ्या कारणांत आणखी एका गोष्टीची भर पडली. ती ही कीं, यावेळीं गोपाळराव गोखले हे स्वतःच नेमस्त पक्षातर्फे उमेदवार म्हणून निवडणुकीस उभे राहिले. १८९५ च्या निवडणुकीस

जठार हे उभे राहिल्यानें गोखले हे बाजूस सरले. परंतु पुढच्याच वर्षी ते रॉयल कमिशनपुढें साक्ष देण्याकरितां वाच्छा, सुरेन्द्रनाथ बानर्जी वगैरेबरोबर विलायतेस गेले, व त्यांची साक्ष इतकी चांगली झाली कीं, मुंबई कौन्सिलांत प्रवेश होण्याच्या त्यांच्या पात्रतेविषयीं कोणासच शंका उरली नाहीं. १८९७ च्या एप्रिल, मे महिन्यांत ते पुण्यास असते तर एरवींहि टिळकांस प्रतिपक्षी उमेदवार म्हणून तेच उभे राहिले असते. पण या निवडणुकीच्या वेळीं गोखले विलायतेंत होते. पुढें टिळकांच्या जागीं गरुड यांची नेमणूक होऊन गेली. ती १८९९ पर्यंत टिकली. दरम्यान गोखले परत आले. पण विलायतेंत केलेल्या कांहीं विधानांसंबंधानें ते येतांच त्यांना माफी मागावी लागली; व त्याचा परिणाम इतका विपरीत झाला कीं १८९७ सालीं उमरावतीस भरलेल्या राष्ट्रीय सभेंत त्यांचें भाषण कोणी ऐकून घेणार नाहीं म्हणून त्यांनीं कोणत्याहि विषयावर भाषण केलें नाहीं. यामुळें पुढें एक दीड वर्षभर गोखले हे एक प्रकारच्या अज्ञातवासांत होते. पण हरप्रयत्नांनीं त्यांची नाउमेद दूर करून गोखल्यांना सार्वजनिक कार्यांत पुढें आणलेंच पाहिजे असा त्यांचे गुरु व पुरस्कर्ते न्या. रानडे यांनीं निश्चय केला; व तो योग्यच होता. गोखले यांच्या चरित्रक्रमास फिरून सुरुवात होण्याला नव्या निवडणुकीचा आलेला प्रसंग ठीकच होता. टिळक, गोखले यांचें हें युद्ध प्रत्यक्ष सुरू झालें असतें तर पुष्कळच रंगलें असतें, ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. परंतु टिळकांच्या शिक्षेमुळें त्यांचे पूर्वींचे पुरस्कर्ते कच खाणार हाच अंदाज खरा ठरला. खानदेशाखालोखाल मतदारांचा मोठा गड्डा सातारा जिल्ह्यांत होता; व येथें टिळकांना पूर्वीप्रमाणेंच आधार मिळता तर त्यांनीं आपला नॉमिनेशन पेपर पाठविण्याचा विचार केला असता. परंतु नव्या परिस्थितींत त्यांना पहिला धक्का साताऱ्यास बसल्यामुळें त्यांना लोकमताचा ठाव लागला व त्यांनीं आपला नॉमिनेशन पेपरहि पाठविला नाहीं. दुसरें हेंहि एक कारण खरें कीं, या खेपेस निवडणुकीला उभें राहावें अगर न राहावें याचा टिळकांचा निश्चय एकदम न झाल्यानें त्यांचे कांहीं दिवस विचारांत गेले व या संधिकालांत गोपाळराव गोखले हे पुढें येऊन आपली उमेदवारी जाहीर करून व जिल्हानिहाय शिफारसपत्रें पेरून त्यांनीं मतें मिळविण्याचा उद्योग जोरानें सुरू केलाहि होता. यामुळें कित्येकांच्या बाबतींत टिळकांनीं उशीरानें पुढें येणें ही खरोखरीची अडचण झाली असली तरी कित्येकांना तें एक निमित्त झालें. पूर्वींच्या निवडणुकींत मदत केलेले टिळकांचे एक कट्टे स्नेही टिळकांच्या दुसऱ्या

एका स्नेह्यास खालीलप्रमाणें लिहितातः--" हा विषय नाजुक आहे खराच. तरी-पण स्पष्टपणें लिहिणें जरूर आहे. स्वतः टिळकांनीं उभें राहाण्याचा निश्चय तुमचे लिहिण्यांत नाहीं. याचा अर्थ मी असा करतों कीं, सरकारनें टिळकांना निवड-णुकीस कसे उभे राहतां ते राहा असें एक प्रकारें आव्हान दिलें आहे, अशी भावना करून घेऊन टिळकांना उभें रहा असा आग्रह करणारा एक मोठा मित्रवर्ग पुढें आला असून मुख्यतः त्याचीच ही खटपट सुरू आहे. स्वतः आम्हांस तसें वाटत नाहीं. पण वरील मित्रवर्गाचें म्हणणेंच खरें धरलें तरी दुसराहि एक विचार आहे तो असा कीं, टिळक उशीरां पुढें आल्यानें निवडून न आले तरी टीकाकार असेंच म्हणणार कीं, लोक त्यांना अनुकूल नाहींत म्हणूनच ते निवडून आले नाहींत. शिवाय टिळकांचें नांव पुढें न आल्यानें ज्यांनीं प्रो. गोखले यांना आधींच वचन देऊन टाकिलें आहे त्यांची वाट काय ? म्हणून आमची अशी विनंति आहे कीं, अशा आयत्यावेळीं निवडणुकीस उभें राहण्याचा आग्रह तुम्ही टिळकांस करूं नये, अशी या मित्रवर्गाला तुम्हीं विनंति करावी. याच्या उलट असेंहि म्हणतां येईल कीं, अशाहि बिकट परिस्थितींत टिळक निवडून आले तर तें यश अधिकच उज्ज्वल दिसणार नाहीं काय ? पण ही विचारसरणी घातक म्हणून तुम्हीं टाकून द्यावी. ते एकटे एकच उमेद्वार उभे राहतील अशी व्यवस्था आधीं करतां आली असती, तर सरकार व लोकमत यांची खरी कुस्ती पहावयास सांपडली असती. पण तें आतां अशक्य आहे. शिवाय रा. ब. पाठक हे येथें पेनशन घेऊन राहिल्यापासून त्यांनीं गोखले यांच्याकरितां फारच खटपट चालविली आहे. त्यांनीं मागितलेल्या त्या माफीशिवाय त्यांच्याविरुद्ध दुसरें कांहीं तरी तुम्हास दाखवितां येतें काय ? असा प्रश्न ते जेव्हां टाकतात तेव्हां कित्येक लोक निरुत्तर होतात. प्रो. गोखले हल्लीं येऊन रावबहादुरांच्या घरीं उतरले आहेत व अनेकांना त्यांच्याविषयीं सहानु-भूति वाटते. म्हणून हें पण तुम्ही टिळकांस दाखवा व फार उशीरां ते पुढें आल्यानें आमची स्थिति मोठी बिकट झाली आहे असें त्यांस कळवून, उमेद्वार न होण्या-चाच सल्ला आमच्या वतीनें त्यांना द्या." असो; टिळकांना उभे रहा म्हणून आग्रह करणारे जसे अनेक लोक होते तसेच त्यांनीं इतक्या उशीरां पुढें येऊं नये व निवडून न येण्याचा धोका पत्करूं नये असा प्रांजल सल्ला देणारेहि कांहीं होते. कारण फिरून १८९६ चा सामना म्हणजे टिळक विरुद्ध गरुड विरुद्ध पुण्यांतील नेमस्तपक्षाचा प्रतिनिधि असाच तिरंगी सामना प्राप्त झाला होता. पण परिस्थितीनें

थोडी उलट झाली होती. यामुळें टिळकांनीं आपला नॉमिनेशन पेपर पाठविला नाहीं व गोपाळराव गोखले हे बहुमतानें निवडून आले.

टिळक व कायदेकौन्सिलें यांचा संबंध येथें संपला. यापुढें त्यांनीं कौन्सिलच्या निवडणुकींत प्रत्यक्ष अगर अप्रत्यक्ष भाग घेतला नाहीं. गोखले अवघे दोनच वर्षे मुंबई कौन्सिलांत होते व त्यानंतर ते एकदम वरिष्ठ कौन्सिलांत गेले. इकडे त्यांचे जागीं हरि सिताराम दीक्षित सॉलिसिटर हे चार वेळां लोकल बोर्डातर्फे निवडून आले. त्यानंतर १९०९ सालीं न. चिं. केळकर, ह. ना. आपटे, धोंडो शामराव गरुड यांचे चिरंजीव सि. धों. गरुड असे तिघे उभे होते. परंतु सरकारानें केळकरांवर बहिष्कार घालून त्यांची उमेदवारी रद्द केली व गरुड यांस बहुमत मिळून अखेर ते निवडून आले व पुढेंहि अनेक वर्षे तेच निवडून येत. विलायतेहून परत आल्यावर १९२० सालीं सुधारलेल्या कौन्सिलाच्या पहिल्या निवडणुकी होण्याच्या वेळीं काँग्रेस डेमोक्रॅटिक पार्टी स्थापन करून आपल्या पक्षाचे होतील तितके उमेदवार निरनिराळ्या कौन्सिलांतून निवडून यावे अशाविषयीं टिळकांची खटपट सुरू झाली होती व सदर पार्टीची उद्देशपत्रिका त्यांच्याच नांवें प्रसिद्ध झाली. तथापि निवडणुकीस उभें राहण्याचें त्यांनीं मनांतहि आणलें नाहीं. १९२० च्या मे महिन्यांत पुण्यास टिळकांना पर्स फंड नजर करण्याकरितां गायकवाड वाड्यांत त्यांच्या मित्रमंडळींची मोठी सभा भरली होती. त्या प्रसंगीं अनेक लोकांनीं त्यांना वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत निवडून येण्यास उमेदवार म्हणून उभें राहण्याबद्दल अत्यंत आग्रह केला. तथापि या खटपटींत स्वतःकरितां केव्हांहि पडावयाचें नाहीं असा त्यांच्या मनाचा निश्चय असल्यामुळें त्यांनीं तो आग्रह जुमानला नाहीं व तुम्ही सर्व कायदेकौन्सिलांत जा म्हणजे मी गेल्यासारखाच झालों असें सांगून त्यांनीं तो प्रसंग संपादून नेला.

टिळक व मुंबई कायदेकौन्सिल यांच्या संबंधाविषयीं एकच लहानशी गोष्ट सांगून हें प्रकरण संपवूं. टिळक मुंबईस वारल्यानंतर एक दोन आठवड्यांत पुण्यास कायदेकौन्सिलची सभा भरली होती. त्या वेळीं ना० बेलवी यांनीं टिळकांविषयीं दुःखप्रदर्शनार्थ एक ठराव मांडण्याची नोटीस दिली होती. परंतु गव्हर्नर सर जॉर्ज लॉइड यांनीं ती मुदतीत नाहीं अशा सबबीवर अग्राह्य म्हणून फेटाळून लावली. अर्थात् अपुऱ्या मुदतीची ही सबब शुष्क होती. पण गव्हर्नरसाहेबांस टिळकांच्या गुणांची चर्चा कौन्सिलांत व्हावी हें खपलें नाहीं हेंच खरें. पुढें टिळकांच्या एक

दोन स्नेह्यांची समजूत काढतांना गव्हर्नरसाहेब म्हणाले, " टिळकांचें शव चौपाटी-वर दहन करण्याचा लोकोत्तर मान मीं दिला त्या अर्थी टिळकांना मी सर्वस्वीं प्रतिकूल होतों असें नाहीं. "

टिळक हे कायदेकौन्सिलांत असतां त्यांनीं काय कामगिरी केली याचा विचार, त्यावेळीं कौन्सिलांतून काय काम करितां येणें शक्य होतें या एकांगी दृष्टीनेंच केला पाहिजे. या दृष्टीनें पाहतां असें दिसतें कीं, त्यांच्या दोन वर्षांच्या मुदतींत झालेल्या दोन बजेटांवरील चर्चेंत प्रांतिक राज्यकारभारावर टीका करण्यास जेवढा वाव होता तेवढी, व त्या वेळीं प्रचारांत असलेल्या पद्धतीनें, त्यांनीं टीका केलीच. पण दादाभाई, याज्ञिक, वाच्छा, गोखले यांच्या उदाहरणानें आंकडेगिरीची जी श्रेष्ठ प्रकारची म्हणून टीका मानण्यांत येत असते तिचाहि टिळकांनीं पूर्ण उपयोग केला होता. टिळकांच्या दोन वर्षांच्या अवधींत विशेष वादग्रस्त अशीं बिलें पुढें आलीं नव्हतीं, व त्यावेळीं चर्चेकरितां ठराव पुढें मांडण्याची परवानगी नव्हती हें प्रसिद्धच आहे. अशा वेळीं आंकडेगिरीला सहजच महत्त्व येतें. आणि प्रांतिक पंचवार्षिक करारांचें सिंहावलोकन करून, रानडयांच्या लेखांशीं बेमालूम सांधा जोडणारा जो फडनिशी लेख सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांत टिळकांनीं लिहिला, त्यावरून त्यांच्या आंकडेगिरीचें ज्ञान पूर्ण मान्यता पावलें. एवंच कौन्सिलांतील कोणाहि नामांकित सभासदाप्रमाणेंच त्यांचेंहि या दोन वर्षांतील काम झालें. पण कौन्सिलांतील कामापेक्षांहि बाहेरच्या चळवळीवर त्यांचा भर विशेष असल्या-कारणानें फक्त या चळवळींच्या तीक्ष्णतेच्या मानानें कौन्सिलांतील त्यांचें काम सौम्य वाटतें इतकेंच कायतें. राष्ट्रीय चळवळीचें राजकीय फळ कायदेकौन्सिलांच्या द्वारेंच पदरांत पाडून घ्यावें लागतें हें त्यांचें तत्त्व ठरलेलें असल्या कारणानें ते कौन्सिलांत तर शिरलेच, पण केवळ तेथील चळवळीनें त्यांनीं समाधान मात्र मानिलें नाहीं, ही गोष्ट त्यांच्या व्यापक धोरणाला धरूनच होती. टिळकांच्या वेळीं लोकनियुक्त सभासदांचें बहुमत कौन्सिलांतून नव्हतें. तें असतें तर त्यांनीं थेट अडवणुकीपर्यंत मजल नेली असती. याविषयीं कोणास शंका नाहीं. आणि पुढें तो लाभण्याचा संभव दिसला म्हणूनच त्यांनीं १९१९ चा सुधारणांचा कायदा अपुरा वाटत असतांहि लोकांना कौन्सिलांत शिरण्याचा जोरानें उपदेश केला.

भाग १९ वा

दोन नवे राष्ट्रीय उत्सव

(१) श्रीगणपत्युत्सव

एकाच राष्ट्रीय भावनेचीं अनेक अंगें असूं शकतात. देशभाषेची सुधारणा व वृद्धि, स्वकीयांच्या इतिहासाचें संशोधन, जुन्या साधूसंतांच्या परंपरेची उपासना, ऐतिहासिक थोर पुरुषांचें चरित्रवर्णन, तेजस्वी भावनांचें काव्यद्वारां निवेदन, परंपरागत यात्रा, उत्सव, संमेलनें यांची अभिवृद्धि वगैरेंच्या द्वारानें राष्ट्रीय किंवा उपराष्ट्रीय बुद्धि व भावना प्रकट व दृढहि होते व वरील सर्व उद्योगांचा परिणाम राजकीय स्वरूपाची राष्ट्रीय भावना जागृत करण्याकडे होतो. महाराष्ट्राला जुनी ऐतिहासिक परंपरा शेंकडों वर्षांची आहे. या परंपरेचा शिवाजीमहाराजांच्या वेळीं जास्तींत जास्त विकास होऊन पेशवाईअखेर तिचा जास्तींत जास्त संकोच झाला. इंग्रजी राज्यांतील पहिल्या पांचपन्नास वर्षांत महाराष्ट्राच्या राष्ट्रीय भावने-वर अनेक बाजूंनीं राख उधळली गेली. या अवधींत मराठे नामशेष झाले व ब्राह्मण इंग्रजी शिक्षणाच्या मागें लागून सरकारी नौकरींत शिरूं लागल्यामुळें त्यांची राष्ट्रीय भावना अर्थात् मलीन झाली. या अवधींत महाराष्ट्रांतील मुसलमान तर अगदींच हतबल झालेले असून, त्यांनीं कोणत्याही दिशेनें आपलें डोकें वर करण्याचा प्रयत्न केला नाहीं; पण अन्तर्मुख व संकोचवृत्तीच्या ख्रिस्ती मिशन-ऱ्यांच्या धर्मप्रसाराच्या प्रयत्नांनीं मोठाच आघात होण्याचा संभव प्रथम प्रथम तरी दिसूं लागला.

हिंवाळ्यांत जशी झाडाझुडांची वाढ खुंटून तीं स्तिमित होऊन राहतात पण या अवधींत त्यांनीं शोषण केलेलीं जीवनद्रव्यें पुढच्या वृद्धीला कारणीभूत होऊन वसंतऋतु प्रादुर्भूत होतांच त्यांचें नवजीवन कोमल अंकुरांच्या रूपानें प्रत्येक शाखेवर दिसूं लागतें, त्याचप्रमाणें इंग्रजी अंमलाच्या पहिल्या पांचपन्नास वर्षांत महाराष्ट्राच्या जुन्या वैभवाचा पालापाचोळा गळून पडल्यावर नव्या शिक्षणाच्या रूपानें जें खतपाणी महाराष्ट्राच्या बुद्धीला मिळालें होतें त्याचा परि-णाम नवीन वाङ्मय, नवीन संस्था, नवीन उद्योग यांच्या रूपानें दिसूं लागला.

महाराष्ट्रांतील वर्तमानपत्रें, शिक्षणसंस्था व राजकीय सभा ही राष्ट्रभावनावृक्षाची नवीन पालवी होय. श्रीगणपती–उत्सव, श्रीशिवाजी–उत्सव यांना थोड्या उशीरानें प्रारंभ झाला असला तरी या पालवींतच या उत्सवांचीहि गणना केली पाहिजे. या दोन उत्सवांना दूषण देणारांनीं त्यांच्या उत्पत्तीची जबाबदारी टिळकांच्या माथ्यावर ठेविली. कायद्याच्या दृष्टीनें ही निर्णायक स्वरूपाची कबुली होय, व हे दोन उत्सव ज्यांना इष्ट वाटतात त्यांना त्यांचें श्रेय टिळकांकडे देण्याला या कबुलीचाच पुरावा पुरे आहे.

चिरोलसाहेब आपल्या सुप्रसिद्ध पुस्तकांत लिहितातः—"आपल्या राजकीय चळवळीस धर्माचा पाठिंबा असला म्हणजे चांगलें या उद्देशानें हिंदुस्थानांतील अत्यंत लोकप्रिय देव जो गणपति तो आपल्या सर्व चळवळींचें आदिदैवत करण्याची क्लृप्ति टिळकानें लढविली. वस्तुतः गणपति हा देव हिंदुलोकांचा विद्याधिपति असून ग्रंथांच्या पहिल्या पानावर त्याचें चित्र घालण्यानें त्यांना मोठा आनंद होतो. खेड्यांत किंवा हमरस्त्याच्या बाजूला दगडास शेंदुर फांसून कसा तरी आकार आणलेल्या गणपतीचें देऊळ नाहीं अशी गोष्ट सहसा व्हावयाची नाहीं. गणपतिउत्सवाची नवीन टुम काढून गणेश मंडळ्या स्थापन करून व तरुण तालिमबाजमंडळींचे मेळे तयार करून लोकांवर आपली छाप बसविण्याची युक्ति टिळकांनीं काढली ती अद्वितीय होती......गणपतिउत्सवामुळें टिळकांच्या चळवळीचें क्षेत्र फारच विस्तृत झालें." शिवाजीउत्सवासंबंधानेंहि चिरोलसाहेबांनीं अशीच कबुली दिली आहे. ते लिहितातः—"मराठेमंडळींस आपल्या बाजूला आणण्याचें काम टिळकांस अद्यापि करावयाचें होतें. म्हणून ज्या शिवाजीनें मुसलमान लोकांचा पराभव करून महाराष्ट्रांत हिंदुपद्पातशाहीची स्थापना केली त्याचा जन्म एका मराठ्या सरदाराच्या कुलांत झाला असल्याकारणानें त्याच्या पराक्रमाचे पवाडे गाऊन शिपाईबाण्याचे जे मराठे लोक त्यांच्या मनांत इंग्रजी राज्याविषयीं असलेलें प्रेम नाहीसें करून त्यांना आपल्या बाजूला वळवून आणण्याच्या उद्योगास टिळक लागला. कांहीं लोकांचा असा तर्क आहे कीं, एका इंग्रज गृहस्थानें वर्णिलेल्या रायगडावरील शिवाजीच्या समाधीच्या शोचनीय स्थितीची हकीकत वाचूनच टिळकाच्या मनांत प्रथमतः कल्पना आली कीं, शिवाजीउत्सव सुरू करून त्याचा फायदा राजकीय चळवळीस करून घ्यावा...कसेंहि असो, टिळकानें शिवाजीला पुढें आणून मोठी 'राष्ट्रीय' धामधूम

सुरू केली व सन १८९५ सालीं महाराष्ट्रांत सर्व मुख्य ठिकाणीं शिवाजीच्या जन्मदिवसानिमित्त उत्सव करण्यांत आले. ”

या दोन उताऱ्यांवरून या दोन्ही राष्ट्रीयउत्सवांच्या सुरवातीचें यश टिळकांनाच दिलें पाहिजे हें शत्रुपक्षाच्या कबुलीवरूहि उघड होतें. तोबऱ्याला तोंड पुढें तर लगामाला मागें कां अशी एक म्हण आहे, तिचेंच परिवर्तन करून आम्हीं असें म्हणतों कीं, या दोन राष्ट्रीय उत्सवांपासून महाराष्ट्राच्या राष्ट्रीय बुद्धीला जर फायदा झाला असेल तर, अशा उत्सवाकरितां टिळकांनीं आपणांवर खटले करून घेतले व तुरुंगवास सोसला, त्या अर्थीं “लगामाला जर पुढें ओढणार तर तोबऱ्याला कां मागें ढकलणार ? ” असें कोणीं कां विचारूं नये ? व त्यानें या नवीन राष्ट्रीय घटनांच्या यशाची माळ टिळकांच्या गळ्यांत कां घालूं नये ?

असो; प्रथम आपण गणपतिउत्सवच घेऊं. हा उत्सव जुना येवढेंच नव्हे तर अत्यंत थाटानें पूर्वींहि होत असे ही गोष्ट अगदीं निर्विवाद आहे. परंतु तो उत्सव थोड्या निराळ्या म्हणजे विशेष प्रकारच्या सामुदायिक रीतीनें सुरू केला ही एक गोष्ट, व हिंदु–मुसलमानांच्या दंग्यास सुरुवात झाल्यानंतर तो सुरू केला ही दुसरी गोष्ट, या दोहोंतच टिळकांच्या “कल्पतीचें” वैशिष्ट्य आहे. जुन्या थाटमाटांत टिळकांच्या हातून भर पडली असें म्हणतां येत नाहीं. कारण हल्लीं कोणीं कितीहि आरास केली तरी, पूर्वीं अनेक राजवाड्यांतून स्वतः राजेलोक हौसेनें उत्सव करीत असतां जो थाट, समारंभ, रोषनाई व आतषबाजी उडे तिची सर चार मध्यम प्रतीच्या पेठकर मंडळींनीं केलेल्या उत्सवाला कशी येणार ? पण जुनें राजवैभव व तेज व्यक्तिमात्रांतून निघून हल्लीं सामान्य जनतेंत विखुरलेलें असल्यामुळें त्या जनतेलाच सामुदायिक रीतीनें उत्सवांत भाग घेण्यास लावणें हाच या बाबतींतला जीर्णोद्धार होय व जे सामान्यलोक या उत्सवांत पडत नव्हते, व पडले तरी सामुदायिक भावनेनें पडत नव्हते, त्यांच्याकडून त्या भावनेनें टिळकांनीं उत्सव सुरू करविला यांतच त्यांचें शहाणपण व चतुराई दिसून येते.

जुन्या काळीं राजेरजवाडे उत्सव करीत तेव्हां दहा दहा दिवस उत्सव चालत, रंग सफेती लावून वाडे शृंगारले जात, हत्ती घोडे शिपाई प्यादे यांच्यासह मिरवणुकी निघत, व मंडपांत गाणें बजावणें पुराण कीर्तन ललितें सोंगें वगैरे प्रकार होत आणि समाराधना होऊन दक्षिणा–देणग्या दिल्या जात ही गोष्ट प्रसिद्ध आहे. तसेंच गणपतिपूजन हें उत्सवाच्या रूपानें ज्याच्या त्याच्या दर्जाप्रमाणें

हिंदुसमाजांतील यच्चयावत जाती करीत, हेंहि सर्वांस विदित आहे. या बाबतींत टिळकांनीं कांहीं नवीन केलें नाहीं पण सार्वजनिक विसर्जन व मेळे ही रचना नवीन होती. १८९३ च्या गणपत्युत्सवांत म्हणजे मुंबईंतील हिंदु-मुसलमानांच्या दंग्यानंतर सुमारें सहा आठवड्यांनीं गणपतिउत्सव सुधारून वाढविण्याची कल्पना प्रथम निघाली. या गोष्टीचा उल्लेख आम्हीं मागील एका भागांत केलाच आहे. "यंदा येथें गणपति पोंचविण्याचा समारंभ सालाबादपेक्षां निराळ्या तऱ्हेनें होऊन त्यांस बरेंच सार्वजनिक स्वरूप आलें आहे." हें त्या सालच्या केसरीच्या ३९ व्या अंकांतील वाक्य हेंच गणपत्युत्सवाचें बीजवाक्य किंवा उगमस्थान होय. हिंदूंच्या वेगळ्या सभा भरवून, दंग्यासंबंधाचें स्पष्ट मत जाहिर करण्याची चळवळ सुरू असतां एके दिवशीं टिळक नामजोशी वगैरे मंडळी बाबामहाराजांच्या वाड्यांत जमली व तेथें उत्सवास नवीन वळण देण्याची कल्पना निघून मुक्रर झाली. या मंडळींतील गणपतराव घोटवडेकर वगैरे लोक कट्टे गाणपत्य असून ते पूर्वीपासूनच हा उत्सव करीत असत. बाळसाहेब नातू वगैरे जुन्या मताची मंडळी अर्थातच या गोष्टीस अनुकूल होती. टिळक हे स्वतः मोठेसे आचारमार्गी नसले तरी त्यांच्या घरीं गणपति आणून पूजीत. या ब्राह्मण मंडळींना दगडू शेट हलवाई, भोरकर वकील, बंडोबा तरवडे, गावडे पाटील, भाऊसाहेब रंगारी वगैरे ब्राह्मणेतर मंडळी हौसेनें मिळाली व पहिल्याच सालच्या उत्सवास नमुनेदार स्वरूप आलें.

पुढच्या सालीं उत्सव अधिक थाटाचा होऊन, मूर्ती, मेळे वगैरेंची संख्या पुष्कळच वाढली. दरम्यान ताबुतांवर बहिष्कार घालण्याची चळवळ बळावल्यानें शिलकी पडलेल्या उत्सवप्रियतेचा फायदा गणपतीसमारंभाला मिळाला यांत आश्चर्य नाहीं. १८९४ च्या उत्सवाचे दिवस "सुवर्णाच्या अक्षरांनीं नोंदण्यासारखे गाजले." बहुधा प्रत्येक आळीला एक एक गणपति बसला होता. त्यांतील कित्येक मूर्ती फार प्रेक्षणीय होत्या. आरास व चित्रेंहि प्रेक्षणीय झालीं होतीं. अगदीं झगझगीत मखमलीच्या पोषाखापासून तों साध्या शुभ्र वस्त्रांपर्यंत सर्व प्रकारचे पोषाख दिसत होते. हातांतील चित्रविचित्र काठ्या, ठेक्यानें पडणारें मेळेवाल्यांचें पाऊल, गायकांचा मधुर आवाज, अनेक रसांनीं ओथंबलेलीं गाणीं, मराठ्यांची वीरश्रीयुक्त कवाईत, निशाणांची गर्दी वगैरे गोष्टी आतां पुण्यांतील लोकांच्या परिचयाच्या झाल्या असल्यानें त्याचें आज कौतुक वाटत नाहीं, तेव्हां तें खाचित वाटण्यासारखेंच होतें. तसेंच गण-

पतिविसर्जनाच्या मिरवणुकीचा थाट आतां अगदीं तोंडपाठ झाला असल्यामुळें त्याची अपूर्वाई वाटत नाहीं हें खरें; पण सुमारें तीस वर्षांपूर्वीं प्रथमच सार्वजनिक समारंभ झाला त्यावेळीं जो प्रकार प्रथमच लोकांनीं पाहिला तो वर्णन करण्यासारखाच कोणालाहि वाटला असता. १८९४ सालच्या गणपतिविसर्जनाचें जें वर्णन केसरींत आलें आहे त्यांतील दहा पांच ओळी खालीं देत आहों. त्यावरून या समारंभाची परंपरा कशी अखंड चालली आहे हें दिसून येईल.

" दोन वाजले. पूर्वसंकेताप्रमाणें नेमलेल्या ठिकाणीं आळोआळीचे गणपती रेमार्केटाकडे येऊं लागले. आसपासच्या खेडेगांवाचे गणपतिहि येऊन दाखल झाले. त्या सर्वांचें वर्णन कोण करूं शकेल ! जिकडे दृष्टी फेकावी तिकडे गणतींचेंच दर्शन होत आहे; चोहोंकडून 'गणपतीबाप्पा मोरया पुढच्या वर्षीं लवकर या' असा ध्वनि कर्णपथावर आदळून गगनमंडळ भेदून जात आहे; सर्वांच्या मस्तकीं मंगलसूचक गुलाल शोभतो आहे; टिपऱ्यांचे, लेजिमींचे, घुंगुरांचे, चौघड्यांचे व सनयांचे भिन्न भिन्न स्वरसंमेलनानें मनावर चमत्कारिक परिणाम उत्पन्न होत आहे; रेमार्केटापासून अप्पाबळवंताच्या गेटापर्यंत प्रेक्षकांचे थवेच्या थवे असल्यामुळें पाऊल ठेवावयासहि जागा मिळत नाहीं; रस्त्यावरील माड्या, छपरें, कौलारें गजबजून सजीव झालेलीं दिसत आहेत, असा कादंबरीकारांस मात्र कल्पनागम्य देखावा प्रत्यक्ष पाहिल्यानंतर तेथें गेलेल्या प्रेक्षकगणास अनिर्वाच्य प्रेमानंद झाला व सर्व भक्तगणांस धन्यता वाटली यांत काय आश्चर्य ! स्वारींत आघाडीवर कसब्याचा गणपति व सर्वांच्या पिछाडीस श्री. बाबामहाराज यांचा गणपति असे होते. वाटेनें मंगलमूर्ती मोरयाचा ध्वनि, गुलालाचा धुमाकूळ आणि बत्ताशांचा वर्षाव, असा समारंभ सुमारें सहा वाजण्याचे सुमारास लकडीपुलाजवळ पोहोंचला. वाळवंटावर लेजीम, पट्टा, भजन इत्यादि व्यवहार होऊन मग गणपतीचें विसर्जन झालें व मंडळी आलेल्या थाटानेंच परत फिरली. येणेंप्रमाणें यंदांचा समारंभ फारच प्रेक्षणीय झाला. पूर्वीं पेशव्यांचे वेळेस जे गणपति निघत होते व हल्लीं बडोदें, सांगली वगैरे ठिकाणीं जे समारंभ निघतात त्यांच्या बरोबरीचा हा समारंभ झाला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. "

उत्सवावर मुख्य आक्षेप तेव्हां कोणते घेतले जात असतील याची कल्पना कोणासहि करितां येईल. आज उत्सव सुरू आहे. पण आक्षेपक कंटाळल्यामुळें किंवा पुनरुक्तीनें आक्षेप पोंचट झाल्यामुळें ते आतां फारसे ऐकूं येत नाहींत.

इतकाच फरक. उत्सव नुसत्या ब्राह्मणांचा या आक्षेपास तर जागाच नव्हती. कारण त्यांत इतर जातींचाच भरणा फार होता. उत्सवाला राजकीय स्वरूप होतें हा आक्षेपच होऊं शकत नाहीं. कारण उत्सव राष्ट्रीय भावनेनें सुरू झाला होता व राष्ट्रीय भावनेंत राजकारणाचा समावेश उघडच होतो. ज्याची कोणी नाकबूली देईल तोच आक्षेप होऊं शकतो. मुसलमानांच्या चढेलपणाच्या वृत्ती-मुळेंच कांहीं अंशीं हा उत्सव हातीं घेण्याची कल्पना सुचली, व जे हिंदु लोक ताबुतांची पूजा करितात त्यांना सलोख्यानें वागवून घेण्यास मुसलमान लोक तयार नसल्यानें, हिंदूंना ताबुतांपासून परावृत्त करावें, व उत्साहनिवृत्त केलेल्या या लोकांना स्वधर्माशीं संबंध असलेली अशी कांहीं तरी नवीन करमणूक मिळवून द्यावी असा टिळकांचा बोलून चालून उद्देशच असल्यामुळें त्याहि दृष्टीनें आक्षे-पास जागा नव्हती.

हिंदु लोक आपल्या देवतांचा नवीनच कां होईना उत्सव करूं लागल्यास त्यांत मुसलमानांना राग येण्याचें काय कारण ? टिळक मधून मधून उत्सवाच्या जुन्या परंपरेची केसरीच्या वाचकांस आठवण करून देत होते; पण ती इतक्याच करितां कीं, मसलमानांसंबंधाची मनांतील तेढ न लपवितांहि, आपण कांहींतरी द्वेषमूलक असें भलतेंच कृत्य करीत नाहीं, तर जुनीच गोष्ट फक्त अधिक नांवा-रूपाला आणीत आहों येवढेंच दर्शविण्याकरितां. अठरापगड जातींचा अशिक्षित समाज, एकत्र सामील व्हावयास पाहिजे तर तो टिळकांसारख्या पुढाऱ्यानें कां होईना, पण अगदींच कांहीं नवीन सोंग उभें केलें तर तें कसें पत्करील. तात्पर्य, जुना आधार व नवा संस्कार मिळून हा उत्सव बनविलेला होता हेंच आक्षेपकांना सरळ उत्तर होतें.

उत्सव धार्मिक म्हटला तरी भक्तीचें मान कमी असा आक्षेप होऊं शकतो. पण कोणत्याहि उपासनेला समारंभाची जोड मिळाली म्हणजे त्यांत—उदाहरणार्थ रामनवमीच्या, गोकुळअष्टमीच्या समारंभांत—जितका भक्तीचा भाग सामान्यतः असतो तितका यांत होता. पद्यांवरील आक्षेपांस उत्तर हें कीं, उत्सवाच्या निमित्तानें साऱ्या कवींचें रान एकदमच फुललें, त्यांत कविता बरी असणार व वाईटहि असणार. 'टला' ट व 'पला' प जुळविणाऱ्या कवींना कवित्वाची हौस आली तर तिला नको कोणीं म्हणावें ! कवि जसे अनेक दर्जाचे तसे श्रोतेहि ! जे ते आपापल्या आवडीप्रमाणें हवें तें निवडून घेतच असतात. त्याबद्दल दुस-

त्यांची तक्रार काय म्हणून ! पदांत राजद्रोह घडला किंवा व्यक्तींची बेअब्रू झाली तर त्याचा इलाज करण्याला कायदेशीर मार्ग आहेत. शेवटीं एकच आक्षेप उरतो कीं, हा उत्सव टिळकांनीं सुरू केला म्हणून तो आम्हांस त्याज्य वाटतो ! अर्थात् या आक्षेपाला उत्तर देण्याचें कारणच नाहीं. एकंदरीनें तो किती लोकांना ग्राह्य वाटला व कितींना त्याज्य वाटला या संख्याप्रमाणानेंच त्याचे गुण-दोष ठरविले पाहिजेत. कसेंहि असो, हा राष्ट्रीय उत्सव सुरू केल्यानें टिळकांनीं जितके लोक तोडले, त्यांपेक्षां सहस्रपट लोक जोडले यांत शंका नाहीं. शिवाय जे तोडलेले वाटतात, तेहि आधीं अर्धवट तुटलेलेच होते.

या उत्सवाची टूम पुण्यांतच काय पण बाहेरहि लोकांना पुष्कळ पसंत पडली. मुंबई, कोल्हापूर, सातारा, नगर, धुळें वगैरे अनेक ठिकाणीं पुण्याच्या नमुन्या-वर ताबडतोब उत्सव सुरू झाले. १८९६ च्या उत्सवाच्या प्रसंगीं उत्सवाला राष्टीय महोत्सवाचें स्वरूप येऊं लागल्याचा उल्लेख केसरीनें केला आहे. शेंकडों ठिकाणांहून उत्सवाचीं पत्रें आलीं; मालेगांव, नागपूर, बेझवाडा, पुलगांव, धारवाड, हुबळी, रत्नागिरी वगैरे गांवचीं नांवें लक्षांत घेतां उत्सवाची व्याप्ती समजून येते. मुंबईस डॉ. देशमूख, दाजीसाहेब खरे, दिवाणबहादूर मणीभाई, रावबहादूर मितळे वगैरे मंडळी हिंदूंच्या वेगळ्या सभा भरविण्यास प्रतिकूल होती, तीहि आतां उत्स-वांत सामील झाली. कित्येक ठिकाणीं जुने उत्सव चालू असतां टिळकांच्या स्पर्शदोषांमुळें त्याला नवीन हरकती घेण्यांत येऊं लागल्या. बडोद्यास अधिकारी समर्थ हे सुधारक असल्यामुळें, त्यांनीं उत्सवास ूम हरकत घेतली. बडो-द्यास गणपतिविसर्जनाचा समारंभ फार जुना. खुद्द रेसिडेंटसाहेबालाहि महाराजां-बरोबर या समारंभास पायीं जावे लागे. पहिल्या सयाजीरावांच्या वेळीं रेसि-डेंटानें जाण्याचें एकदां नाकारलें, तेव्हां हक्काचा प्रश्न उपस्थित होऊन गणपति तसाच पडून राहिला. आणि दहा वर्षांनीं महाराजांसारखा निकाल झाल्यावर रेसिडेंटला पायीं बरोबर घेऊन, दहा वर्षांचे गणपति एकदम विसर्जनाला काढले. असें असतांहि माधवराव समर्थ यांनीं या सालीं मिरवणुकीस हरकत घेतली, पण तीहि पुढें निघाली. इतर कोठें मुसलमानांच्या हरकती नवीन उपस्थित होऊं लागल्या. तळेगांवास सरदार दाभाड्यांबरोबर तेथील मुसलमानांनीं दाभाड्यांचा गणपति घेऊन मशिदीवरून वाद्यें वाजवीत जावें असा फार वर्षांचा प्रघात होता; पण यंदां त्यांनीं हरकत घेतली. तात्पर्य निरनिराळ्या विरोधी भावनांनीं, निरनि-

राळ्या ठिकाणीं, निरनिराळ्या प्रकारची हरकत येऊं लागली. परंतु एकंदरीनें उत्सवाचें पाऊल तेव्हांपासून जें पुढें पडलें तें मागें आलें नाहीं. या उत्सवांत दोष नाहींत असें कोणीहि म्हटलें नाहीं. परंतु हिंदुसमाजाला या उत्सवाची एक नवीन जोड करून दिल्यानें, राष्ट्रीय भावनेचें एक अंग किंवा उपांग अधिक सुदृढ झालें हें कोणासहि नाकबूल करतां येणार नाहीं.

गणपतिउत्सवासंबंधानें १८९६ सालीं प्रतिपक्षांना उद्देशून टिळकांनीं जी केसरींत टीका केली, ती टीकेच्या समर्पकतेप्रमाणें भाषेच्या उज्ज्वलतेच्या दृष्टीनेंहि वाचकांनीं वाचण्यासारखी असल्यामुळें, त्यांतील एक उतारा खालीं देत आहों. " धर्मबुद्धि ज्याच्या मनाला शिवत देखील नाहीं, जडाच्या पलीकडे ज्यांची बुद्धि जाऊंच शकत नाहीं त्या अभागी व्यक्तींची कींव करण्यापलीकडे आम्हांस त्यांच्यासंबंधानें कांहींच म्हणावयाचें नाहीं. श्रीमंगलमूर्तींच्या महोत्सवाचे वेळीं दिवाभीतांप्रमाणें ह्या दोनचार मंडळींनीं खुशाल आपल्या खोलींत दडून रहावें. परंतु आम्ही " पापणीपूजक " नाहीं असें केवळ लिहून दाखविणारांनीं मंदिरांत, अथवा डोळे मिटून झाल्यावर परत घरीं आल्यानंतर रामभजन करणाऱ्यांनीं, महाराष्ट्राच्या या राष्ट्रीय महोत्सवाचे वेळीं आपल्या बुद्धिसामर्थ्यानें लोकांस साहाय्य करण्यास पुढें कां सरसावूं नये ! आपल्या कृतींनीं सामान्य जनांचा हे थोडक्याशा अंशीं तरी निष्कारण बुद्धिभेद करीत आहेत, हें यांना उमगत नाहीं काय ? सर्व पृथ्वीतल प्रथम स्वच्छ, सपाट करून मग आपणास फायदेशीर अशा पर्वताच्या रांगा व नद्यांचे ओघ उत्पन्न करण्याच्या खटपटीला कोणी लागला तर त्याला काडीचेंहि यश यावयाचें नाहीं हें उघड आहे. पूर्वीपासून प्रवर्तित जें चक्र तें तसेंच कालदेशावर नजर देऊन पुढें चालविणें हाच शाहण्याचा रस्ता आहे. डाव्या कानसिलास उजव्या हातानें वळसा देऊन तोंडांत घांस ढकलण्याइतक्या हास्यास्पद " प्रमदावनां " च्या कल्पना लोकांपुढें मांडण्यापेक्षां, आबालवृद्ध स्त्रीपुरुषांस भक्ति, ज्ञान, मनोरंजन ह्या सर्वांपासून उत्पन्न होणारे फायदे एकदम करून देणाऱ्या राष्ट्रीय महोत्सवाचे वेळीं देह व बुद्धि जरा झिजविली असतां, लेखणीद्वारेंच केवळ पंढरिनाथाचे भक्त म्हणून फडकणाऱ्या मंडळीनें आपलें थोडेंबहुत तरी कर्तव्य बजावल्यासारखें होईल. असले राष्ट्रीय उत्सव जागृत राखणें व नसल्यास नवे प्रचारांत आणणें हा राष्ट्रीयत्व कायम ठेवण्याचा एक उत्तम मार्ग आहे, व आमच्या सुशि-

क्षित मंडळीनें त्याची अनास्था करूं नये, अशी त्यांस विनंति करून आजचा लेख संपवितों. ”

वरील उताऱ्यांत निव्वळ अधिक्षेप भरलेला असून तोही अर्थात् जशास तसें या नात्याचाच होय हें, त्या वेळचे सुधारक सुबोधपत्रिका वगैरे वर्तमानपत्रांचे लेख वाचले असतां कळून येईल अशी आमची समजूत आहे. पण ता. १ सप्टेंबर व ८ सप्टेंबर १८९६ या दोन तारखांच्या अंकांत “ राष्ट्रीय महोत्सवांची अवश्यकता ” “राष्ट्रीय महोत्सवांचे वेळीं सुशिक्षितांनीं काय केलें पाहिजे” या मथळ्याखालीं केसरीनें जे लेख लिहिले ते विचारपरिप्लुत व वाचनीय आहेत. गणपत्युत्सवाच्या नवीन चळवळींचा समारोप व भावी शिवजयंत्युत्सवाची प्रस्तावना असेंच त्या लेखांचें स्वरूप आहे. या लेखांत प्रथम ग्रीस देशांतील ऑलिंपियन महोत्सवाची माहिती दिली आहे. तोहि देवतेचाच एक उत्सव होता. त्या ठिकाणीं कवि, पंडित, वीर, मुत्सद्दी, साधूसंत सर्व जमत. अनेकप्रकारची चर्चा व अनेकप्रकारचे खेळ होत. राष्ट्रीय बहुमान मिळविण्याचा तो एक प्रसंग होऊन राहिला होता; व ग्रीशन लोकांची मोडलेली घडी या उत्सवानें फिरून बसविली असें त्याचें वर्णन इतिहासकार करतात. पिथियन जत्रेंत ललितकलांची उपासना होई. निमियन उत्सव हा लष्करी पेशाच्या लोकांचा होता. रोमन लोकांची सर्कस हा एक महोत्सवच असे. क्रूसेडस नामक धर्मयुद्धें होण्यापूर्वीं खिस्तजयन्तीलाहि वीर्यपोषक अशाच उत्सवाचें स्वरूप होतें. आयरिश लोकांना राष्ट्रीय भावना जागृत करण्याला ‘तारा’ येथील जत्रा फार उपयोगी पडल्या, इत्यादि परदेशासंबंधाची माहिती देऊन नंतर आपल्या इकडील मोठे यज्ञ, सत्रें, कालप्रियनाथ देवाच्या निमित्त भरणाऱ्या जत्रांसारख्या मोठ्या जत्रा, व वारकऱ्यांच्या वाऱ्या वगैरे उत्सवांची माहिती कालानुक्रमानें दिली आहे. व शेवटीं मुंबईत हुताशनीप्रीत्यर्थ निघणाऱ्या वरघोड्यानें सुद्धां उत्सवप्रिय अशा समाजाची जी करमणूक होते तिची देखील प्रशंसा करून, असलीं कार्यें उत्सवच करूं जाणत, तीं वर्तमानपत्रेंहि करूं शकत नाहींत असा आपल्या धंद्याकडे थोडा कमीपणाहि केसरीनें घेतला होता.

दुसऱ्या लेखांत कांहीं जुने सण व उत्सव आतां उद्वेगकारक वाटतात म्हणून कसे टाकून दिले पाहिजेत व त्यांचे जागीं नवीन उत्सव कसे आणले पाहिजेत याचें मुद्देसूद विवेचन केलें आहे. निदान ठिकठिकाणीं पूर्वापार होणाऱ्या उत्सवांचा फायदा तरी घ्यावा असें सुचवून, पर्वती, चिंचवड, चाफळ अशा ठिकाणीं चालकांनीं व लोकांनीं मिळून उत्सवांची दिशा नवी आंखावी असें सुचविलें आहे.

व सुशिक्षितांनीं या संधीचा फायदा घेऊन जुन्या लोकांशीं एकजीव होऊन आपलें शिक्षण व नव्या कल्पना यांचा फायदा लोकांस करून द्यावा असेंहि सुचविलें आहे. समाज तरला तरच सुशिक्षित लोकहि तरतील, प्रार्थनासमाजाच्या मंदिरांत भक्तिभावाचे पोवाडे गात बसण्यापेक्षां, एखाद्या गणपतीच्या मंडपांत भक्तिमहात्म्याचें वर्णन रानड्यांसारख्यांनीं केलें, किंवा चाफळच्या उत्सवांत त्यांनीं रामदासांवर व्याख्यान दिलें तर त्यानें अधिक कार्य होईल, असें सुधारकांनाहि सुचविलें आहे.

(२) श्री शिवाजी उत्सव.

गणपत्युत्सवाप्रमाणें शिवाजी उत्सव हाही कांहीं एका निमित्तानें पुढें आला. वास्तविक उत्सवाला मिळालेलें निमित्त इतर निमित्तांइतकेंच होतें. पण टिळकांचें चातुर्य तें हेंच कीं, हें लहानसें निमित्त घेऊन त्यांनीं शिवाजीउत्सवाची कल्पना केसरींत लेख लिहून व तिला बाहेरील चळवळीची जोड देऊन थोड्याच काळांत अतिशय नांवारूपाला आणून चिरस्थायी करून सोडली. या चळवळीचा वृत्तांत थोडक्यांत असा आहे. या चळवळीपूर्वी दहा वर्षें म्हणजे १८८५ सालीं, रायगड येथील शिवाजीमहाराजांच्या समाधीच्या जीर्ण स्थितीचा उल्लेख कांहीं कारणानें वर्तमानपत्रांतून पुढें आला. हा उल्लेख कुलाबा जिल्ह्यांतील जंगल-खात्याच्या एका इंग्रज अधिकाऱ्यामुळें आला! रायगडचा किल्ला सरकारी जंगलाच्या हद्दींत समाविष्ट आहे. १८८५ त मॉन्युमेंट्स आक्ट (ऐतिहासिक वस्तु-संरक्षणाचा कायदा) झालेला नव्हता, तरी सर्व किल्ला, किल्ला म्हणून व जंगलची हद्द म्हणून सरकारच्या ताब्यांत होता. किल्ल्याबरोबर किल्ल्यांतील समाधीहि आलीच. पेशवाई अखेर रायगड किल्ल्यावर वस्ती व सरकारी शिपाई-प्यादे रहात असत. १८१८ पासून म्हणजे पेशवाई नष्ट झाल्यापासून, वरील वस्ती बिलकुल मोडली व नुसतें जंगल माजलें. तथापि हें जंगल तुडवीत रायगडचा इतिहासप्रसिद्ध किल्ला पाहण्याला लोक दर वर्षीं जात असत. कोणत्याही चौकस गव्हर्नरानें हा किल्ला पहावयाचा ठेवलेला नसावा. सर रिचर्ड टेंपल हे मुंबईचे गव्हर्नर असतां ते हा किल्ला पहावयास गेले होते. या प्रसंगाचें मोठें बहारीचें वर्णन पुढें सुमारें वीस वर्षांनीं टाईम्स ऑफ इंडिया पत्रांत ए. टी. सी. या सहीनें, जुन्या आठवणी लिहिणाऱ्या एका इंग्रजानें केलें होतें.

बहुधा हे ए. टी. सी. म्हणजे आर्थर क्राफर्ड साहेबच असावे. त्यांनीं टाइम्सला लिहिलेल्या पत्रांना Stray leaves from my note-book (माझ्या टिपणवहींतील सुटीं पानें) असा मथळा असून रायगडसंबंधीं हें पत्र त्यांतील ३६ वें आहे. टेंपलसाहेब गव्हर्नर असल्यावेळीं, क्राफर्डसाहेब हे रेव्हेन्यू कमिशनर, व डॉ. वाटर्स व क्यापटन पिट हे त्यांच्याबरोबर गेले होते. क्राफर्डसाहेब लिहितात " रायगडावर गेल्यानंतर टेंपलसाहेब समाधीच्या चौथऱ्यावर चढले व त्यांना इतकी स्फूर्ति झाली कीं, आपल्या कल्पनाशक्तीची भरारी दोनशें वर्षें मागें नेऊन समाधीजवळच्या जागेवर पूर्वी केव्हां भरली असेल अशा एखाद्या शिवाजीच्या दरबाराचें काव्यमय वर्णन त्यांनीं केलें. नंतर फिरून शिवाजी मृत्यु पावतांच संभाजीनें आपल्या सावत्र आईचा केलेला छळ, तिनें उलट त्याला दिलेला शाप वगैरे अद्भूत देखावे वर्णन करून, शेवटीं टेंपलसाहेब म्हणाले, "वरील दोन देखाव्यांचीं चित्रें जगांतील अनेक देशाचे चित्रकार जे इकडे येतात त्यांनीं अवश्य काढावीं अशी मी शिफारस करतों. पण "गस्ताव दोरे" या चित्रकाराशिवाय इतर कोणास हीं चित्रें काढणें साधेल असें मला वाटत नाहीं. या प्रसंगीं टेंपलसाहेबांनीं रायगडावरील देखाव्याचीं अनेक चित्रें पेन्सिलीनें काढून घेतलीं. जातांना डागडुजीकडे पूर्णपणें लक्ष ठेवण्याविषयीं मला तर त्यांनीं निक्षून सांगितलेंच, पण आजवर खुद्द तुमच्या जिल्ह्यांत असणाऱ्या असल्या इतिहासप्रसिद्ध स्थळाची डागडुजी ठेवण्याकडे तुमचें लक्ष कसें गेलें नाहीं, अशा अर्थाचें एक कडक पत्रहि त्यांनीं कुलाब्याच्या कलेक्टरला लिहिलें."

पुढें सात आठ वर्षांनीं रायगडावरील समाधीचा विषय फिरून लोकांपुढें आला. यावेळीं कुलाबा जिल्ह्याच्या जंगलच्या अधिकाऱ्यानें टेंपलसाहेबांच्या या हुकमाचा फायदा घेऊन, मुंबई सरकारकडे लिहून, समाधीच्या दुरुस्तीला कांहीं मंजुरी मिळावी अशी विनंति केली. त्याचा उल्लेख वर्तमानपत्रांतून झाल्यामुळें या विषयाची जाहीर चर्चा होऊं लागली. डग्लससाहेबांनीं मुंबई इलाख्यासंबंधीं एक पुस्तक प्रसिद्ध केलें, त्यांतहि या समाधीच्या दुःस्थितीविषयीं उल्लेख होता. १८८५ सालीं गोविंद बाबाजी जोशी वसईकर, ग्रंथकार व उपदेशक, हे बडोद्यास असतां त्यांना ही चर्चा वाचून आपण अद्यापि रायगड पाहिला नाहीं याविषयीं वाईट वाटलें व ३ एप्रिल रोजीं ते रायगडास गेले. तेथील सर्व स्थिति पाहून या विषयावर त्यांनीं एक पुस्तकच लिहिलें. तें पुढें १८८७ मध्यें त्यांनीं छाप-

विलें. डग्लससाहेबांनीं आपल्या पुस्तकांत शिवाजीची समाधि महाराष्ट्रांतील लोकांनीं आजवर अशा दुःस्थितींत राहूं दिली याबद्दल फार नांवें ठेविलीं होतीं. जोशी यांच्या मनाला ही गोष्ट फार लागली. डग्लससाहेबांनीं कोल्हापूर व सातारा येथील छत्रपतींचे वंशज व पेशवे, यांना तर दोष दिलाच होता; पण सामान्य लोकांपैकींहि कोणी या समाधीच्या दुरुस्तीकरितां एक रुपायाहि कधीं दिला नाहीं असें म्हटलें होतें. या दूषणानें जोशी यांना स्फूर्ति तर झालीच पण एक रुपयाच्या वर्गणीच्या उल्लेखानें सामान्य लोकांकडून वर्गणी जमवून, राजेलोकांच्या मदतीची अपेक्षा न धरतां, हें कार्य आपणच पुढाकार घेऊन करावें अशी कल्पना त्यांना आली असें दिसतें. या विषयावर कांहीं कविताहि आपल्या पुस्तकांत त्यांनीं दिल्या होत्या. जोशी यांनीं के. जनार्दन नांवाच्या एका शिल्पज्ञ इंजिनियराकडून, समाधीवर छत्री बांधण्याला लागणाऱ्या कामाचें तपशीलवार अंदाजपत्रकहि तयार केलें होतें. या छत्रीच्या खर्चाचा अंदाज ४५०४६ रु. इतका झाला होता. रायगडावरून परत येतांच जोशी यांनीं मुंबईचें 'नेटिव्ह ओपीनियन' वगैरे वर्तमानपत्रांतून याविषयीं लेख लिहिले होते व त्याच सालच्या (१८८५) डिसेंबर १५ च्या केसरींत लॉर्ड रे यांनीं समाधीच्या जीर्णोद्धाराचें काम सरकारांतून व्हावें अशी शिफारस केल्याची बातमी देऊन, याबद्दल त्यांना धन्यवाद दिलेले आढळतात. शिवाय सालिना पांच रुपयांची मंजुरी समाधीवर किरकोळ सफाईकरितां मंजूर करण्यांत आली होती. पण या चळवळीचा शेवट तेथेंच झाला. किरकोळ कांहीं वर्गणी प्रत्यक्ष तेथेंच जमूं लागली होती, असेंहि वर्तमानपत्रांतील कांहीं उल्लेखांवरून दिसून येतें. पण या चळवळीला चांगलें स्वरूप येण्याला आणखी दहा वर्षें लागलीं.

१८९४ सालीं ता. २० एप्रिल रोजीं मुंबईचे सुप्रसिद्ध पार्शी लेखक आर. पी. करकेरिया यांनीं प्रतापगडचा किल्ला या विषयावर मुंबईच्या रॉयल एशियाटिक सोसायटीपुढें, एक मुद्देसूद व माहितीनें भरलेला निबंध वाचला. प्रतापगडच्या किल्ल्याचा इतिहास म्हणजे त्यांत अफजुलखानाच्या वधाची गोष्ट आलीच. यापूर्वीं अफजुलखानाच्या वधासंबंधानें इंग्रज इतिहासकारांनीं एकतर्फी मत लिहून ठेविलें होतें. त्यांचा मुख्य भर मुसलमानांनीं लिहिलेल्या हकीगतीवर असून ग्रँट डफ यानें दिलेल्या हकीगतीचेंहि, त्यांनीं विवेकबुद्धीनें परिशीलन केलेलें नव्हतें. आजपर्यंतची समजूत अशी कीं, शिवाजीमहाराजांनींच अफजुलखान

यांस थापा देऊन, भुलवून प्रतापगडावर भेटीस बोलाविलें, व तेथें त्याचा कपटानें खून केला. पण करकेरिया यांनीं अनेक आधार घेऊन या निबंधांत असें सिद्ध केलें कीं, शिवाजीस जिता अगर मेला धरून आणण्याची प्रतिज्ञा, अफजुलखानानें विजापूर दरबारीं केलेली असल्यामुळें, भेटीचें आमिष दाखवून कपट करण्याची बुद्धि अफजुलखान यासच प्रथम सुचणें स्वाभाविक होतें. व भेटींतहि प्रथम त्यानेंच शिवाजीचें डोकें आपल्या खाकेंत धरून, त्यावर तरवार चालविली व मगच शिवाजीनें आपलें हत्यार चालवून अफजुलखानास मारलें. पूर्वी इतिहासकार स्कॉट वेअरिंग, यानें मराठे लोकांच्या या राजाला न्यायबुद्धि दाखविली होती. व नवीन इतिहासकारांनींहि हे दोन्ही वृत्तांत तुलनात्मक बुद्धीनेंच पाहिले पाहिजेत.

१८९५ च्या एप्रिल महिन्याच्या अखेरीस केसरींतून शिवाजीच्या स्मारकावर लेख येण्यास सुरुवात झाली. "शिवाजीचें नांव तुम्हीं गाजवा हें पद्य आमच्या कानीं पडल्यास बरेच दिवस झाले. परंतु त्यांतील अर्थाप्रमाणें उपदेश घेऊन काम करतांना कोणी आढळत नाहीं. अशी प्रस्तावना करून केसरी लिहितो कीं, "मराठ्यांचे हितशत्रु लॉर्ड हॅरिसाहेब हे देखील शिवाजीच्या पराक्रमाचें वर्णन करीत असतात. त्यांचे वंशज व सरदार हे स्मारकाची कांहींच खटपट करीत नाहींत त्या अर्थी त्यांचें जिणें व्यर्थ होय." डग्लससाहेबांनीं समाधीचें वर्णन खालील शब्दांनीं केलें होतें. "समाधीचा अंतर्भाग झाडाझुडपांनीं व्याप्त केला आहे. धर्मशाळेच्या फरसबंदींतून मोठमोठे वृक्ष वाढले आहेत व त्याजवळील देवालयाची धाण झाली असून त्यांतील मूर्ती जमिनीवर फेकून दिली आहे. सिंक्लेअरसाहेबांच्या शिफारशीवरून मुंबईसरकारनें सालिना पांच रुपये मंजूर केले ते, इंग्रज परकी हें लक्षांत घेतां पुष्कळच होत. पण संस्थानिकांनीं व सामान्य लोकांनीं ढिलाई सोडून, जागोजाग सभा भरवून फंड जमा करण्याची तजवीज करून, जगास आपली कृतज्ञता दाखविली पाहिजे."

पण पत्रांतून हा उपदेश सुरू होण्यापूर्वीच खाजगी प्रयत्न सुरू झाला होता व केसरीकडे वर्गण्या घेण्यास नंतर लौकरच सुरवात झाली. ता. ३० एप्रिलच्या अंकांत एका विद्यार्थ्यानें खानेसुमारीच्या आधारें हिशेब करून तीन कोटी हिंदु लोक तरी या स्मारकास वर्गणी देणारे मिळावे व तसें झाल्यास एक एक पैसा म्हटला, तरी चार लक्ष अडसष्टहजार सातशें पन्नास रुपये जमतील, असा ठराविक

हिशेब करून स्वतःचे दोन आणे पाठविले ! महाड रायगडाजवळच असल्यामुळें तेथील लोकांनीं पुढील सालापासून खुद्द रायगडावर जाऊन शिवाजी उत्सव साजरा करण्याचा बेत प्रसिद्ध केला. याच तारखेच्या अंकांत स्मारकाकरितां जमणाऱ्या वर्गणीची पोंच, केसरींतून दिली जाईल असें प्रसिद्ध होतांच लहानसहान वर्गण्या येण्यास सुरवात झाली. ता. ७ मे च्या केसरींत स्मारकासंबंधीं एक कमिटी नेमून तिच्यामार्फत पद्धतशीर काम करण्याचा विचार जाहीर झाला. ता. १४ मे च्या अंकांत रायगडच्या एका वारकऱ्यानें गडाच्या वाटेनें आणि वरता प्रवाशांकरितां काय सोयी झाल्या पाहिजेत याची माहिती दिली. पण आपण करतों हें एक प्रकारें मनोराज्य आहे अशी भीतीहि त्यानें व्यक्त केली होती. दुसऱ्या एका गृहस्थानें लिहिलें कीं, संस्थानिक लोकहि या कामीं लक्ष घालीत आहेत. आपण इचलकरंजीकर बाबासाहेब घोरपडे, यांजवळ गोष्ट काढतांच त्यांनीं सालिना १०० रुपये उत्पन्नाची व्यवस्था समाधीकरितां करून देण्याचें कबूल केलें. ता. २१ मे पासून केसरींत आणे पै वार फंडाची पोंच प्रसिद्ध होऊं लागली व ती इतकी जागा व्यापूं लागली कीं, "केसरींतील जाहिरातींच्या प्रत्येक ओळीस जो दर आहे त्यापेक्षां कमी वर्गणी देऊन ती जागा अडवूं नये" अशी वर्गणीदारांना नाजूक सूचना द्यावी लागली.

ता. २८ मेच्या अंकांत या विषयावर कांहीं कविताहि आल्या. एका मराठा विद्यार्थ्यानें संस्थानिकांचा निषेध करून असें लिहिलें कीं, "ज्यानें स्वराज्य स्थापनेकरितां व धर्मसंरक्षणाकरितां समशेर विद्युल्लतेसारखी चमकावून महा पराक्रम केले त्या छत्रपतीच्या स्मरणार्थ एक छत्रपतीहि न देतां, ज्यानें टीचभर अंगणांत हातभर बॅट फिरवून आपल्या क्रिकेटपटुत्वाचा दिवा पाजळला अशा गौरकाय पुतळ्याच्या पुतळ्याकरितां शेंकडों पुतळ्या पाण्यांत फेंकतां त्या तुम्हांला खूळ लागलें असें कोण म्हणणार नाहीं !" ता. ३० मे रोजीं सायंकाळीं हिराबागेच्या मैदानांत स्मारकाप्रीत्यर्थ टोलेजंग सभा भरली. सभेस सरदार जहागिरदारहि हजर होते. यामुळें तो एक सरदारांचा दरबारच वाटला. सरकारी दरबारांत न होणारी गोष्ट म्हणजे सरदार लोकांनीं सभेंत भाषणेंहि केलीं. उच्चस्थानीं चाफळकरस्वामी बसले होते. प्रारंभीं सेनापति दाभाडे यांनीं टिळकांच्या व आपल्या सहीनें निघालेली निमंत्रणपत्रिका वाचून दाखविल्यावर, श्रीमंत पंत प्रतिनिधि यांस अध्यक्ष नेमण्यांत आलें. नंतर न्या. रानडे यांजकडून संमति-

दर्शक आलेली तार वाचण्यांत आली. तींत न्यायमूर्तींनीं कायमचा फंड उभारण्याची कल्पना सुचविली होती. श्रीमंत बापूसाहेब कुरुंदवाडकर यांनीं १८८५ ची व हल्लींची ही चळवळ एकच होत असें सांगून सर्वांना मदत करण्यासंबंधाचा पहिला ठराव मांडला. त्याला डॉ. विश्राम, बॅ. गाडगीळ, सरदार पोतनीस, नारायण भिकाजी जोगळेकर वगैरेंनीं अनुमोदन दिलें. पोतनीस यांनीं एक महत्त्वाची गोष्ट सांगितली कीं, मराठेशाहींत समाधीच्या उत्सवासाठीं दरसाल मोठी रक्कम खर्चीं पडत असे, हें आपल्याजवळील ऐतिहासिक कागदपत्रांवरून सिद्ध होतें. दुसरा ठराव बाळासाहेब कुरुंदवाडकर यांनीं पुढें आणला तो कमिटी नेमण्याचा होता. कमिटींत पन्नास पंचावन गृहस्थांचीं नांवें चाफळकरस्वामींपासून सामान्य व्यापारी मंडळीपर्यंत घातलीं होतीं. बाबासाहेब नातू खजिनदार, दाभाडे सेनापति, बाबासाहेब इचलकरंजीकर व टिळक असें अधिकारी मंडळ नेमलें गेलें.

कमिटीच्या ठरावास इतरांबरोबर शेक अबदुल रझाक-बिजली वाईकर या मुसलमान गृहस्थांनींहि संमति दिली. नंतर टिळकांनीं असा खुलासा केला कीं, कोल्हापूरकरांसारख्यांनीं मनावर घेतल्यास ते एकटेच समाधीची दुरुस्ती करूं शकतील; पण सर्व दर्जाच्या व सर्व जातींच्या लोकांकडून पै पैशापासून वर्गणी गोळा होऊन ती या कामीं खर्च व्हावी अशीच सर्वांची इच्छा आहे. शेवटीं बाबासाहेब इचलकरंजीकर यांनीं अध्यक्षांचे आभार मानतांना टाईम्सपत्राच्या टीकेस उत्तर देऊन व रानड्यांच्या तारेचा उल्लेख करून असें सांगितलें कीं सरकारच्या सालिना चार रुपयांच्या देणगीनें, समाधीच्या जीर्णोद्धाराचें सर्व काम पुरें झालें असें रानड्यांला वाटल्याचें टाइम्सनें म्हटलें व तें चुक होतें. सभेच्या शेवटीं कोल्हापूरच्या छत्रपति महाराजांकडे या बाबतींत डेप्युटेशनहि पाठविण्याचें ठरलें व स्वामींच्या आशिर्वादानें सभा विसर्जन व्हावयाची तोंच करवीरकर छत्रपति यांची सभेस सहानुभूति असल्याची तार टिळकांचे हातीं येऊन पडली.

या चळवळीमुळें जुने किल्ले जाऊन पाहण्याचीहि लोकांस स्फूर्ति होऊन प्रवाशांचें प्रवासवृत्त छापून येऊं लागलें. बडोदें वगैरे बाहेरगांवींहि सभा सुरू झाल्या. बडोद्यास बरेच सरदार सभेला आले होते व एकानें पन्नास रुपयांचें वर्षासनहि कबूल केलें. पाचोरें येथील मुसलमानांनींहि स्मारकास मदत पाठविली.

ता. २ जुलै ९५ च्या अंकांत टिळकांनीं अनेक लोकांकडून आलेल्या स्मारक-संबंधीं सूचनांची चर्चा केलेली आढळते. "कोणी गडकिल्ल्यानिहाय उत्सव सुचविले, कोणास कथाकीर्तनेंच आवडलीं, कोणाला सातारा पुण्यास भव्य पुतळे उभारावेसे वाटलें, कोणाच्या मनाची धांव तालमींच्या अड्ड्यांकडे गेली. कोणी जागजागीं शिवाजीच्या नांवानें मोफत विद्यालयें काढावीं असें सुचविलें" या सर्वच कल्पना चांगल्या असल्या तरी त्या एका फंडांत अर्थातच बसूं शकत नाहींत. यामुळें कमिटीनें मनाशीं असें ठरविलें कीं, समाधीवर छत्री बांधून उत्सव सुरू करण्यासच चाळीस हजारांवर रुपये लागतील. पुतळ्याची गोष्ट मनांत आणली तर लाख रुपयांपर्यंत मजल जाईल म्हणून वर्गणी जुळेल त्या मानानें हात-पाय पसरावेत. आणा अर्ध्या आण्यानें पंधरा सोळाशें रुपये जुळले होते पण मोठ्या वर्गण्या अद्यापि यावयाच्याच होत्या. व दुर्दैवानें त्यांना अखेर 'खो'च बसला. १८९५ सालीं दादासाहेब पंतप्रतिनिधि यांच्या अध्यक्षतेखालीं कमिटी करण्यांत येऊन आबासाहेब कागलकर यांनीं मुद्दाम रायगडास मनुष्य पाठवून छत्रीच्या खर्चाचा अंदाज केला होता, तोच वीस पंचवीस हजारांचा भरला. अर्थात् इतकी वर्गणी जुळल्यावर मग पुढचा विचार. नाहीं म्हणावयाला सयाजीराव-महाराजांकडून एक हजार रुपये रोख आले होते.

शिवाजीस्मारकाची चळवळ टिळकांनीं हातीं घेतांच मुंबईच्या इंग्रजपत्रांनीं कान टवकारले. टाईम्सनें आढ्यतेनें असें लिहिलें कीं, "समाधीच्या दुरुस्ती-संबंधीं व्हावें तितकें पूर्वींच झालें आहे. तें आमच्या सारख्यांनींच प्रथम सुच-विलें होतें. त्यावर योग्य दिसलें तें सरकारनें केलें. न्या. रानडे तेलंगसार-ख्यांना सरकारनें जितकें केलें तितकें पुरें वाटलें. त्यांनीं १८८५ सालीं समा-धीच्या दुरुस्तीकरितां सभा भरवून वर्गणी गोळा करण्याचें काम सुरू केलें होतें. पण सरकारनें पुढें व्यवस्था केली ती त्यांना पटून, त्यांनीं वर्गणी वगैरेचें काम बंद केलें. असें असतां हल्लीं पेशव्यांचें स्तोम माजविणाऱ्या कित्येक लोकांनीं सरकारच्या व्यवस्थेस नांवें ठेवून, समाधीची पडझड झाल्याचें निमित्त करून, एक नवीनच चळवळ सुरू केली आहे. रायगडास त्यांनीं मोठा उत्सवहि केला. समाधि जर सरकारच्या ताब्यांत आहे व जरूर ती दुरुस्ती त्यांनीं केली आहे तर या नव्या चळवळीची काय गरज आहे हें आम्हांस समजत नाहीं." (मुं. टा. मे २९ स. १८९५)

या आक्षेपाला इचलकरंजीच्या एकाँ गृहस्थानें ता. ११ जून १८९५च्या टाईम्स-मध्यें उत्तर दिलें. त्याचा मुख्य मुद्दा असा होता कीं, ही नवीन चळवळ स्वयंस्फूर्त आहे. ती पुण्यांतील अमुक एका व्यक्तीनें सुरू केली असें नाहीं. १८८५ सालीं चळवळ सुरू झाली तेव्हां कोल्हापूरच्या रीजंटसाहेबासारख्यांचाच तिला मुख्य पाठिंबा होता; दुर्दैवानें रीजंट (आबासाहेब घाटगे) वारले, म्हणून तें काम मागें पडलें. १८८६ सालीं सरकारनें थोडेंबहुत केलें; पण समाधीच्या मानानें तें कांहींच नव्हतें. कोल्हापूर वगैरे ठिकाणच्या सामान्य राजपुरुषांच्या समाधींना देखील कितीतरीपट मोठ्या नेमणुका असतात. बहुतेक सर्व सरदार शिवाजमिहाराजांच्या गादींचेंच अन्न खातात; यामुळें त्यांना कांहीं तरी ऋण फेडावें असें सहजच वाटतें. सामान्य लोकांतहि उत्साह असाच आहे. कोणीहि खजीनदार नेमून जाहीर होण्यापूर्वीं नुसती स्मारकाची कल्पना प्रसिद्ध होतांच अनेक ठिकाणीं लोकांनीं लहानसहान रकमांनीं हजारपांचशांच्या वर्गण्या गोळा करून ठेवल्या आहेत. व या नव्या चळवळीलाहि कोल्हापूरच्या महाराजांसारखे राजे लोक व न्या. रानड्यां-सारखे विद्वान् लोक अनुकूल असतां उगीच तिच्याबद्दल संशय कां घ्यावे समजत नाहीं.

मुंबई ग्याझेटांतहि कोणा एका नामधारी मराठ्यानें ही स्मारकाची खटपट सगळी बामणांच्या पोटाकरितां आहे असा आक्षेप घेतला; कारण शिवाजीचा उत्सव केला तरी घालणार ब्राह्मण-भोजनच. त्याच्या मतें शाळा बोर्डिंग असली कांहीं तरी योजना व्हावी. सोलापूरच्या सौ. लक्ष्मीबाई किर्लोस्कर यांच्यासारख्या स्त्रिया चळवळीला उत्तेजनपर पत्रें पाठवूं लागल्या. एका शास्त्र्यानें शिवाजी-संबंधाचे कांहीं जुने श्लोक पाठविले. खाणवाले, खाणावळवाले हेहि वर्गणी धाडूं लागले. विद्यार्थ्यांच्या सभा भरूं लागल्या. मुंबईस सभा भरून यह्लापा बाळा-राम, डॉ. देशमुख, ना. खरे आणि ना. सेटलवाड, यांना तेथील कमिटीचे सेक्रेटरी नेमण्यांत आलें. ता. ६ आगस्टच्या अंकांत वर्गणीचा आंकडा ५६०० रुपयां-पर्यंत गेल्याचें प्रसिद्ध झालें. श्रीशंकराचार्योनीं दरसाल दहा रुपयांची नेमणूक करून दिली. शिवाजमिहाराजांमुळें हिंदुधर्म जगला हें जर खरें तर हिंदुधर्म-गुरूंनीं दिलेलें दहा रुपयांचें वर्षासन हें कांहीं फारसें मोठें नव्हे. निदान परधर्मी इंग्रजांकडून मिळालेल्या पांच रुपये वर्षासनापेक्षां तें अधिक मोठें नाहीं. पण श्रींचा आशिर्वाद किंवा आज्ञापत्र या नात्यानें, त्याची किंमत विशेष वाटल्यास

नवल नाहीं. ता. २० आगस्टला वर्गणीचा आंकडा ६५०० पर्यंत गेला. मुंबईच्या एका गुजराथी नाटक कंपनीनें एका खेळाचें उत्पन्न ७०० रुपये या स्मारकाला दिलें. फर्ग्युसन कॉलेजांत सभा भरली, त्यावेळीं प्रो. भानू यांनीं अध्यक्षस्थान स्वीकारलें असून अनेक प्रोफेसरहि हजर होते. ता. २६ आगस्ट रोजीं करवीरकर छत्रपतींकडे डेप्युटेशन जावयाचें होतें तें गेलें. श्रीमंत इचलकरंजीकर, श्री. कुरुंदवाडकर, ना. वंटमोरीकर, देसाई, सेनापती दाभाडे, सरदार पोतनीस, डॉ. देशमूख, सरदार मुतालीक, श्री. बाबामहाराज, माधवराव नामजोशी, सोलापूरचे चक्रदेव, साताराचे करंदीकर, बेळगांवचे नातू वगैरे मंडळी डेप्युटेशनमध्यें असून, टिळक हे डेप्युटेशनचे चिटणीस म्हणून गेले होते. महाराजांनीं डेप्युटेशनचा सत्कार करून असें उत्तर दिलें कीं, "आपल्या इतर पूर्वजांच्या छत्र्यांप्रमाणेंच रायगडावरील छत्रीचीही व्यवस्था आपण करूं व अंदाज ठरेल त्याप्रमाणें वार्षिक देणगीची रक्कम मागाहून जाहीर करूं."

पण पुढील सप्टेंबरपासून पुण्यास राष्ट्रीयसभेसंबंधाचा वाद जोरांत आला तरीहि स्मारकासंबंधाचे केसरींतील लेख कमी झाले नाहींत. एकेक पान भरून वर्गणीचे आंकडे प्रसिद्ध होत. १ आक्टोबरच्या अंकांत वर्गणीचा आंकडा नऊ हजारांवर गेल्याचें जाहीर झालें. पण हॅरिस स्मारक फंडाला ४० हजारांचे आंकडे पडले व येवढी चळवळ करून शिवाजी फंडाला अवघे नऊच हजार. हें शल्य कोणाचेंहि मनांत सलण्यासारखेंच होतें. याच सुमारास न्या. रानड्यांनीं मराठ्यांच्या राज्यपद्धतीवर एक निबंध वाचला. त्यांत शिवाजी महाराजांच्या मुलकी राज्यपद्धतीसंबंधानें भरपूर माहिती देऊन गुणवर्णन केलें होतें, त्याचाही या चळवळीला उपयोग झाला. पण मुंबईच्या व इतर पत्रांतून क्वचित् एखादा निंदक डोकें वर काढीच. एका मराठी पत्रांतच एका गृहस्थानें असें लिहिलें कीं, 'स्मारक फंडाच्या वर्गणीचा पैसा टिळक हे जाहिरातीचा खर्च म्हणून केसरीला देऊन टाकणार!' वास्तविक केसरी हा सवडीप्रमाणें मजकुराच्या जागेंत किंवा जाहिरातींच्या जागेंत फुकट किंवा आपल्या खर्चानें पुरवणी घालूनहि वर्गणीची याद छापीत असे. अर्थात् वरील आक्षेप म्हणजे बरोबर पांढऱ्याला काळें म्हणण्यासारख्याच होता. 'दख्खनसमाचार' नांवाच्या एका मासिक पुस्तकांत एका गृहस्थाला शिवाजी महाराज व आगरकर यांची तुलना करण्याची लहर येऊन त्यानें असा निर्णय दिला कीं, शिवाजीनें सार्वजनिक हिताचें कृत्य असें कांहीं

एक केलें नाहीं ! गोरगरीबांचे बळी घेतले, रक्तपात केला, व स्वतःवर छत्रचामरें उडवून घेतलीं ! उलट आगरकर हे किती देशहितैषी ! त्यांनीं स्वार्थत्यागानें देश-हित केलें, म्हणून आगरकरांनाच शिवाजीहून श्रेष्ठ ठरविलें ! पण स्मारकाच्या वर्गणीचें काम यामुळें बंद पडलें नाहीं. ग्वाल्हेर, उज्जनी वगैरे ठिकाणींहि सभा भरून तिकडील मराठे सरदार या चळवळींत सामील झाले. ता. ५ नोव्हेंबर-पर्यंत वर्गणीचा आंकडा ११००० वर पोंचला.

राष्ट्रीय सभेच्या वादांत असतांही टिळक स्मारक फंडाला विसरले नाहींत. मग सभेच्या सेक्रेटरीशिपचा राजीनामा देऊन मोकळे झाल्यावर ते त्यास कसे विसरतील ! त्यांनीं आपली नेहमींची प्रसंगावधानता ठेऊन ता. २९ डिसेंबर रोजीं ऐन राष्ट्रीय सभेच्या गर्दीत, रे मार्केटच्या विस्तीर्ण मैदानांत राष्ट्रीय सभेचे खुद्द अध्यक्ष बाबू सुरेंद्रनाथ बानर्जी, यांनाच अध्यक्ष करून जाहिर सभा भरविली. मैदान गर्दीनें फुलून गेलें असून, एका प्रमुख वृक्षाच्या खांदीवर रेशमी दोरीनें शिवाजी महा-राजांची तसबीर टांगून ठेविली होती. अशा स्फूर्तिदायक प्रसंगीं सुरेंद्रबाबू व पंडित मदनमोहन मालवीय अशा वक्त्यांचीं भाषणें किती स्फूर्तिदायक झालीं असतील हें सांगावयास नकोच.

या जाहिर सभेवरहि आक्षेप आणणारे गृहस्थ निघालेच. त्यांनीं या समुदा-यांतले लोक फार म्हणून ते ऐकणार काय, विचार कसला करणार, आणि ठराव कसला करणार असा आक्षेप काढला. कोणत्याही चळवळींत लोकसमुदायाचें प्रदर्शन हा एक ठराविक भाग असतो ही गोष्ट आक्षेपकांस अगदींच माहीत नसेल असें नाहीं. पण फुकट घेण्याला जशी कोणतीहि गोष्ट स्वस्त, तशीच आक्षेप घेण्याचा निश्चय करणाराला कोणतीहि गोष्ट वाईटच दिसणार. मग ती रे मार्केटांतील या यशस्वी सभेसारखी कां असेना ! १८९६ ची अक्षय्यतृतीया जवळ येऊं लागली; तेव्हां शिवाजी उत्सवाचा नक्की दिवस कोणता धरावा व उत्सव कोणत्या रीतीनें करावा याविषयीं चर्चा सुरू झाली. ता. १८ फेब्रुवारीच्या अंकांत इतिहाससंशोधक दत्तात्रय बळवंत पारसनीस यांनीं केसरींत पत्र लिहून आपलें असें मत कळविलें कीं, मराठ्यांचा खरा इतिहास प्रसिद्ध होणें हें समा-धीच्या जीर्णोद्धारापेक्षांहि अधिक उपयुक्त स्मारक होईल. बंगाली व हिंदी भाषेंत शिवाजीचीं लहान लहान चरित्रें लिहिलीं जात आहेत या गोष्टीचा उल्लेख करून १८४७ सालीं प्रतापसिंह महाराजांच्या राज्यासंबंधानें विलायतेंत वाद सुरू

असतां, जॉर्ज टॉमसन नामक एका पार्लमेंटच्या सभासदानें शिवाजीचें सुंदर वर्णन केलें होतें, त्यांतील एक उतारा त्यांनीं प्रसिद्ध केला. याच अंकांत बाबाजी काशिनाथ पटवर्धन, महाडकर ज्योतिषी, यांनींही पत्र लिहून चालू सालीं वैशाख शु॥ द्वितीयेस रायगडावर हजर राहून आपण मोठा उत्सव करणार आहों असें जाहीर करून सर्व लोकांकडून मदत मागितली. वास्तविक महाडकर हे या बाबतींत टिळकांचें मत किंवा निश्चय प्रगट करीत होते. यापूर्वीच टिळकांनीं उत्सवाबाबत महाड येथील पुढारी मंडळीशीं पत्रव्यहार सुरू केला होता.

ता. ३ मार्चच्या केसरींत उत्सवाचे नियम प्रसिद्ध करण्यांत आले. सर्वांस प्रसादाचें भोजन दिलें जाईल, उत्सवास लागणारें सर्व सामान देशीच वापरलें जाईल, शुद्ध स्वरूपाचीं कथा–कीर्तनें, नाटकें, गोंधळ, पोवाडे वगैरेंना त्यांत चांगलें शिववर्णन असेल तर, या नव्या संस्थानचे मानकरी समजले जाऊन इतर मानकऱ्यांबरोबर त्यांस मानाचे नारळ देण्यांत येतील, पन्नास स्वयंसेवक घेऊन जो सेवेला गडावर जाईल, त्यालाही मानकरी म्हणावें असें ठरलें होतें. स्त्रियांनीं सामान्यतः उत्सवास न जावें; कारण त्यांची तेथें व्यवस्था नीट राहण्याचा संभव नाहीं, अशीही सूचना देण्यांत आली होती. याच सुमारास करकेरिया, व एम्. जे. या सहीनें लिहिणारा त्यांचा प्रतिपक्षी, यांच्या दरम्यान अफझुलखानाच्या वधासंबंधानें वाद फिरून सुरू झाला. त्याला उद्देशून केसरीनें लोकांस अशी सूचना केली कीं, महाराष्ट्रांतील लोकांनीं या वादांत आतां पुराव्यानिशीं पडावें. याचा अर्थ जुने कागदपत्र शोधावे व ते प्रसिद्ध करावे. ता. १७ व २४ मार्चच्या अंकांत, लोकांनीं कोणते कागद शोधावे, कोणते कोठें मिळण्याचा संभव आहे वगैरेसंबंधानें एक विस्तृत व सूचक असा लेख मुद्दाम लिहिण्यांत आला होता. त्याच अंकांत स्मारक-फंडाची वर्गणी सुमारें १६००० रुपये जमली ती स्वतंत्र खजिनदाराकडे जमा असल्याचें जाहीर करून टिळकांनीं असें कळविलें कीं, १६००० ही रक्कम थोडी आहे; ती पन्नास हजारांपर्यंत वाढली पाहिजे व योग्य प्रयत्नानें वाढेलहि व याकरितां एक वर्षभर फंडाची रक्कम बँकेंत तशीच पडून राहिली तरी हरकत नाहीं. दरम्यान अधिक पैसे जुळतील व अधिक योजनाहि सुचविल्या जातील.

याच अंकांत दुसराहि एक खुलासा करण्यांत आला; तो असा कीं, रायगडावरील उत्सवाचे म्हणून जे नियम प्रसिद्ध झाले ते स्थानिक उत्सव कमिटीनें केलेले

होते, स्मारकफंड कमिटीचे नव्हते. कमिटीने उत्सवाची अशी कोण
अद्यापपर्यंत केलेली नव्हती, महाडकर हे उत्सवाकरितां वेगळी वर्ग
होते. हा उत्सव फार मोठ्या प्रमाणावर धरलेला असल्यामुळें त्य
पांचदहा हजार रुपयेहि खर्च येण्याचा संभव होता; अर्थात् ही सर्व र
फंडाच्या सोळा हजार रुपयांतून खर्चणें अयोग्यच झालें असतें. र
पुण्यासहि उत्सव साजरा होण्याकरितां कमिटी नेमण्यांत आली होती.
कागद्पत्र जुळविण्याची सूचना होतांच कांहीं कागद्पत्रांच्या कालनि
मनोरंजक वाद उपस्थित झाले, व सुप्रसिद्ध ज्योतिर्गणिती शंक
दीक्षित यांनीं शिवदिग्विजय बखर ही शके १७४० मध्यें लिहिली
पाहिजे असें सप्रमाण सिद्ध केलें.

याच सुमारास अफजुलखानाच्या वधाचा वाद, प्रो. चिं. गं. भानू
२८ मार्च रोजीं, डेक्कन कॉलेजच्या "हिस्ट्री क्लब" पुढें काढला.
कॉलेजचे विद्वान् प्रिन्सिपाल प्रो. बेन हेच अध्यक्षस्थानीं होते. भानूं
नांतील मुख्य मुद्यावर प्रो. बेन यांनीं दिलेलें मत डेक्कन कॉलेजच्या त्रै
एप्रिलच्या अंकांत छापलें आहे. बेन यांचा अभिप्राय थोडक्यांत व
असावयाचा! तो या प्रकरणीं असा होता. "या प्रश्नावर अधिक
ण्याचें प्रयोजन नाहीं. शिवाजीसारख्या लोककल्याणकर्त्यांची परीक्ष
नीतीच्या दृष्टीनें करावयाची नसते. मराठ्यांचें स्वातंत्र्य स्थापण्याच
शिवाजीच्या शिरावर होती, यास्तव त्यानें ती तडीस नेण्यासाठीं जें
सर्व योग्यच केलें. तें त्यानें राष्ट्राच्या हितासाठींच केलें."

रायगडच्या उत्सवाचा पहिला दिवस ता. १५ एप्रिल हा ठरला हो
आयत्या वेळीं एक मोठें विघ्न येईलसें दिसूं लागलें. रायगड हा सर
लाच्या हद्दींत आहे. यामुळें जंगलांत गर्दी जमणार म्हणून जंगल अ
परवानगी मागण्यांत आली व ती मिळाली. पण जंगलखात्याप्रम
खात्याचीहि ती हद्द असल्यामुळें बंदोबस्ताकरितां उत्सव चालकांनी
मामलेदारांना वर्दी दिली. त्यांनीं ती यादी कलेक्टरसाहेबांकडे पाठ
साहेबांनीं या उत्सवाला जत्रांचा कायदा लागतो असें ठरवून, अ
नाहीं या सबबीवर, परवानगी नाकारिली. गर्दी तर जमूं लागली अ
नगीचें नसतें खेंकटें अगदीं आयत्या वेळीं उभें राहिलें. तेव्हां टिळकां

स्वतः महाबळेश्वरास जावें लागलें. प्रथम मनधरणी करावयाची कौन्सिलदारांची, ती टिळकांनीं करून पाहिली. पण न्यूजंटप्रभृति मंडळी बधेनात. शेवटीं खुद्द गव्हर्नरसाहेबांपर्यंत हें गाऱ्हाणें टिळकांना न्यावें लागलें.

या वेळीं टिळक हे कायदेकौन्सिलचे सभासद असून अर्थात् त्यांचें कांहीं वजन सरकारदरबारीं शिल्लक होतें, यामुळें गव्हर्नरसाहेबांना असल्या साध्या गोष्टींत टिळकांना नाखूष करवेना. स्मारकाच्या चळवळीचा सर्व इतिहास, इंग्रज लोकांचीं समाधीच्या दुस्थितीविषयीं मतें, आणि खुद्द इंग्रजसरकारनें या कामीं दाखविलेली सहानुभूति या गोष्टी लॉर्ड सँढर्स्ट यांना टिळकांनीं समजून सांगितल्या-वर त्यांनीं एकदांची परवानगी दिली. ही परवानगी मिळण्याला किती प्रयास पडले व किती प्रकारचे गैरसमज निस्तरावे लागले हें टिळकांसच माहीत अस-ल्यामुळें, व उत्सवांत होणाऱ्या भाषणांचें स्वरूप एखादे वेळीं नकळत कसें बिघडूं शकतें याची जाणीव त्यांना असल्यामुळें, टिळकांनीं केसरींतून असा स्पष्ट इशारा दिला कीं, "या उत्सवासंबंधानें अनेक लोक खोटेंनाटें लिहून सरकारचा गैरसमज करण्यास प्रवृत्त होतील हें सांगावयास नकोच. यापूर्वींच तशी थोडीबहुत सुरु-वातहि झाली आहे. नसता दोष आपणावर कोणी लादला तर आपण त्यास दाद देणार नाहीं हें खरें; तथापि राज्यकर्त्यांची वृत्ति आपणाविषयीं कशी आहे याचें मनन केलें तर त्यांस नांवें ठेवण्यास जागाच मिळूं नये, असें आपलें वर्तन असलें पाहिजे; म्हणून चालकांनीं व रायगडीं जमणाऱ्या लोकांनीं आपले वर्तनांत, हालचालींत, व भाषणांत राखवेल तितका नेमस्तपणा राखावा हें आम्हीं सर्व सूज्ञ गृहस्थांस सांगावें असें नाहीं." उत्सवास महाबळेश्वरीं परवानगी मिळवून टिळक तसेच महाडवरून रायगडास गेले. उत्सवकमिटीच्या प्रयत्नानें व चळवळीच्या नवेपणामुळें हजारों लोक उत्सवाला आले होते. यंदा जमली इतकी गर्दी राय-गडावर गेल्या शेंदीडशें वर्षांत कधीं एकदम जमली नसेल. गड उंच, चढाव अगदींच सोपा नाहीं. महाडसारखें तालुक्याचे कोंकणी गांवहि बारा मैल लांब. यामुळें उत्सवाचें सर्व सामान वर चढविणें हें किती श्रमाचें काम झालें असेल याची कल्पना सहजच होते.

पण हौसेला सर्व कांहीं गोष्टी वश असतात. उत्सवास सरकारी हरकत आल्याची बातमी आयत्या वेळीं पसरल्यामुळें उत्सव हाणून पाडला जाणार अशा आशेनें आक्षेपक मंडळीहि मोठ्या खुषींत होती; पण संकट येऊन दूर झालें म्हणजे

उमेदीला दुप्पट जोर येतो, तसाच चालकांच्या उमेदीलाहि जोर आला. उत्स-वाला परवानगी नको असा सरकारी ठराव होऊन तो सर्व योग्य अधिकाऱ्यांकडे रवाना झाल्यामुळें उरलेल्या थोड्या अवधींतहि पुष्कळच काम झालें. आदल्या दिवसापासून गडावर माणसांची सारखी रांग लागली होती. बाराहि मावळांतले प्रतिनिधि आले होते. किल्ल्यावरील नगारखान्याचा चौक, राजदरबारचा दिवा-णखाना, दिवाणांचा वाडा, दारूखान्याचें कोठार, जगदीश्वराचें व शिरकाईदेवीचें देवालय वगैरे इमारती, म्हणजे प्रायः सर्व इमारतींचे अवशेष, हे मनुष्यांनीं गजब-जून गेले होते. शेंकडों वर्षांत जेथें केरसुणी फिरली नव्हती तेथील कोळीष्टकें यंदां प्रथमच झाडून निघालीं. देवळांच्या गाभाऱ्यांतील झिरप्यानें बनलेलीं डबकीं उपसून टाकण्यांत आलीं. तुटक्याफुटक्या मूर्तींच्या आंगावरून फार दिवसांनीं एकदा हात फिरला गेला. पिण्याच्या पाण्याचा तलाव बराचसा स्वच्छ करण्यांत येऊन मुख्य मार्गावरचे कांटे सराटे काढून टाकण्यांत आले होते. सभेच्या जागीं तट्ट्यांचा मांडव घातला असून मांडवाचें तोरण उभारून, उंच जागीं शिवाजी व रामदास यांच्या गाद्या मांडून त्यावर तसबिरी ठवल्या होत्या; सकाळीं विनायकशास्त्री अभ्यंकर यांचें कीर्तन झालें. मध्यंतरीं पुण्यांतील घोटवडेकर यांच्या मेळ्यानें, ‘ उठा चलाहा करा तयारी रायगडीं जाऊं ’ हें पद खड्या आवाजांत म्हटलें. अंगांत नुसती बंडी किंवा कमरेस लंगोटी अशा गरीबी थाटाची मावळे मंडळी, कांबळ्यांत भाकरी बांधून घेऊन आली होती, व आपापल्या ऐपतीप्रमाणें नारळ सुपारीचा नजराणा गादीपुढें ठेवीत होती. दोन प्रहरीं गंगासागर तलावाजवळ स्वयंपाकाची व्यवस्था केली होती. एका खाणावळवाल्यानेंहि या ठिकाणीं आपली छावणी दिलेली असून त्याला गिऱ्हाईक पुष्कळ मिळत होतें.

सायंकाळीं पांच वाजतां पुढील समारंभास सुरुवात झाली. प्रथम टिळकांनीं कार्यक्रम समजावून सांगितला. अनेक मेळ्यांनीं पदें म्हटलीं. नारायण बापुजी कानिटकरांनीं व शिवरामपंत परांजपे व दापोलीचे गोगटे यांनीं ऐतिहासिक हकी-कत निवेदन केली. शेवटीं टिळकांनीं समारोपादाखल भाषण करून, इंग्रज लोकांनीं ऑलिव्हर क्रॉमवेलचें स्मारक केलें, फ्रेंच लोकांनीं नेपोलियन बोनापार्टचें स्मारक केलें, तसें आपणहि आपल्या स्वराज्यसंस्थापकाचें स्मारक करीत आहों, यांत अराजनिष्ठेचा मागमूसहि नाहीं असें सांगितलें. नंतर पोवाडे म्हणण्यांत आले व मध्यरात्रीं जगदीश्वराचे देवळांतून मोठा छबीना काढण्यांत आला.

दुसरे दिवशीं मंडळी गडावरील निरनिराळीं स्थानें पहाण्यास गेली. यापैकीं बहुतेकांनीं या गडावरील देखावे आणि भोंवतालचें सृष्टिसौंदर्य प्रथमच पाहिलें होतें. कडेलोटाच्या जागा, निसर्गसिद्ध तट, भयाण बुरुज, मलीन झालेलीं पाण्याचीं टाकीं, जळक्या इमारतींचे वेडेवांकडे अवशेष, पडक्या इमारतींचीं जोतीं, ओसाड देवळें; अर्धवट बुजलेलीं भुयारें, बुजत चाललेल्या रहदारीच्या व रखवालीच्या वाटा, जुनाट वृक्षांचीं खोडें, धान्यांचीं कोठारें व दारूखाने यांतून अजून हातास येणारी वानगी, व अनेक स्थळांना धुक्याप्रमाणें चिकटून राहिलेल्या अस्पष्ट, अर्धबोबड्या आठवणी आणि गतवैभवाच्या स्मरणानें मनाला येणारी शून्यता या गोष्टी, कांहीं पहात व कांहीं अनुभवीत, मंडळी एकदोन प्रहर फिरत होती. या प्रसंगीं पुष्कळांच्या इतिहासाची उजळणी झाली व त्याहून पुष्कळ लोक गडाचा इतिहास प्रथमच शिकले. दोनप्रहरच्या समाराधनेनंतर कित्येक कीर्तनकारांनीं नवीन रचलेलीं आख्यानें लाविलीं. शेवटीं तानाजी मालुसरे, येसाजी कंक वगैरे जुन्या मराठे घराण्यांचे वंशज समारंभाला आले होते, त्यांच्यापासून प्रारंभ करून सर्व मानकऱ्यांना व कार्यकर्त्या स्वयंसेवकांना नारळ वांटण्यांत आले. पुढील व्यवस्थेसाठीं कायमचें मंडळ नेमण्यांत आलें. खटपटी महाडकर लोकांचे मनःपूर्वक आभार मानून झाल्यावर, रामदास, शिवाजी, व्हिक्टोरिआ महाराणी यांच्या नांवानें त्रिवार जयघोष होऊन बरीचशी मंडळी खालीं उतरली.

अशा उत्सवांपासून तरी काय मिळणार ? असें विचारणारे लोक होतेच. पण सर्वच प्रकारच्या कार्यसिद्धीनंतर 'ततः किं ततः किं !' हा प्रश्न विचारावयाला उरतोच. व त्याचें समर्पक उत्तर देणें अर्थात् कठीण आहे. महाराष्ट्रांत राष्ट्रीय बुद्धि उत्पन्न होण्यास अशा उत्सवांनीं आणखी एक साधन होईल व 'मराठा तेवढा मेळवावा' या उपदेशाप्रमाणें थोडेंसें आचरण होईल, याहून वेगळ्या प्रकारचें उत्तर उत्सवाचे चालक झाले तरी काय देणार ? ज्यांचा उत्सव ते स्वतः मराठे; व उत्सवांतहि मराठ्यांच्या महत्त्वामुळें पांढरपेशांचे आधीं त्यानांच प्रसाद व मानाचा विडा देण्यांत आला, याहून आणखी कोणती गोष्ट चालकांच्या शुद्धबुद्धीची खूण म्हणून दाखवावयाला हवी ! सरकारासहि हा उत्सव मनांतून अप्रिय असला तरी उघडपणें त्यास नांवें ठेवण्यास जागा नव्हती, हें आयते वेळीं लँबसाहेबांनीं घातलेला प्रतिबंध लॉर्ड सँढर्स्ट यांनीं दूर केला यावरून सिद्ध होतें. सरकारचे बातमीदार व कांहीं अधिकारीहि उत्सवास रायगडावर हजर होते.

त्यांनीं सरकारकडे काय रिपोर्ट केले हें माहीत नाहीं, पण पुढें लौकरच कांहीं गोष्टी अशा घडून आल्या कीं, शिवाजीउत्सव करणें हीच गोष्ट मुळीं राजद्रोहाच्या सदराखालीं पडूं लागली, व टिळकांवरील राजद्रोही हेतूंचा आरोप सिद्ध करण्याला ते शिवाजी उत्सवाचे चालक होते, असला पुरावा ग्राह्य धरण्यांत आला. मग उत्सवांत भाषणें काय झालीं, याच्या रिपोर्टांवर थोडेंच अवलंबून राहणार होतें ? लॉर्ड सँढर्स्ट यांजकडून परवानगी मिळवून टिळकांनीं कुलाब्याचे कलेक्टर लँब-साहेब यांचा पाडाव केला. पण पुढच्याच वर्षी लँबसाहेब पुण्यास कलेक्टर होऊन आले व टिळकांवरचा राग सव्याज काढण्याला त्यांना संधि मिळाली.

पण लँबसाहेबच कशाला ? पुण्यांतील सुधारकप्रभृति लोकांनाहि ही उत्सवाची चळवळ मानवली नाहीं. शिवाजीला अवतारी पुरुष हें विशेषण लावण्यानें तर्क-कर्कश अशा सुधारकांचें पित्त खवळलें, व 'टिळकांनीं नव्या विद्येचें अध्ययन फुकट केलें' असें ते म्हणूं लागले. पण मनोभावनेची भाषा ही अशीच असते. रानडेदेखील प्रार्थनामंदिरांतील व्यासपीठावरून भक्तिमहात्म्य प्रेमळपणानें आळवि-तांना भक्त व भगवंत यांच्या भेटीच्या गोष्टी असंभवनीय नाहींत असें प्रतिपादित असत तें कसें ? याचा अर्थच असा कीं, सुशिक्षितांतहि आस्तिक्यबुद्धि असणारे व नसणारे असा भेद होऊं शकतो. जिवावरच्या प्रसंगांतून निभावणें, बुद्धीला अगम्य असे पराक्रम करणें असल्या गोष्टी विशेष लोकोत्तर माणसांच्या हातून घडतात, व त्या कां घडतात याचें निवळ अज्ञेयवादी मनुष्याला तर्कबुद्धीनें समर्थन करितां येत नाहीं. टिळक म्हणत, अज्ञेयवाद्यानें आपल्या विशेषणांतला 'अ' वाटेल तेवढा मोठा लिहिला तरी तो समाधानाला पुरा पडत नाहीं. पुष्कळ 'व्हिलेज हँप्डेन' झाले पण इतिहासप्रसिद्ध हँप्डेन एकच तो कां ? शिवाजीइतके शूर पुरुषहि इतर अनेक झाले असतील, पण एकट्या शिवाजीलाच येवढें यश व कीर्ति कां लाभावी याचें कारण सांगतां येत नाहीं, म्हणून तो एक प्रकारें अवतारीच पुरुष होय. अवतारी या विशेषणांत इतकाच अर्थ असतो कीं, नुसत्या प्रयत्नानें न होण्यासारख्या कांहीं गोष्टी त्याजकडून घडल्या जातात. सुधारकांचा मुख्य आक्षेप उत्सव रामनवमीच्या थाटावर चालला असा होता. पण शिवाजी हा आज जितका ऐतिहासिक पुरुष तितकाच श्रीरामचंद्रहि एका वेळीं होता. या वादासंबंधानें लिहितांना शेवटीं तिऱ्हाइतांनीं असा निर्णय दिला कीं, आक्षेपांच्या मुळाशीं मत्सररूपी राक्षस आहे ! "गांठ दोहींची घाली आत्मबोधें" अशा

प्रकारचें टिळकांचें धोरण होतें. पण सुधारकांना जुन्या मताच्या समाजाची पर्वा नव्हती हाच प्रकार. ज्या मूळ कल्पनेनें १८८५ सालीं स्मारकाची चळवळ सुरू झाली तोच हेतु टिळकांनीं आपल्या खटपटीनें व उत्साहानें अधिक नांवारूपाला आणला हा त्यांचा दोष कीं गुण !

असो; रायगडच्या उत्सवानंतर स्मारकाच्या वर्गणीची पोंच बरीच रोडावली, व केसरीचे कित्येक अंकच्या अंक या पोंचेशिवाय जाऊं लागले. मराठ्यांच्या इतिहासाचीं साधनें या मथळ्याखालीं एक सुंदर लेखमाला सुरू झाली. परंतु तिचा परिणाम अर्थात् सुशिक्षित लोकांपुरताच होता. टिळकांच्या कल्पनेप्रमाणें निदान ५०००० रुपये जुळल्यावर मग समाधीच्या प्रत्यक्ष कामास सुरुवात करावी असें होतें. पण ‘ थेंबें थेंबें तळें साचें ’ ही म्हण खरी असली तरी तळें भरतां भरतां थेंबहि कंटाळतात, व मोठ्या लोंढ्यानें पांचचार वेळ तरी पाणी वाहून तळ्यांत यावें तें न आलें तर अखेर तळें भरतहि नाहीं. तसेंच याहि बाबतींत झालें. लोंढ्याचें पाणी म्हणजे या कामीं संस्थानिकांकडून येणारी मोठमोठी वर्गणी. पण सरकार-दरबारीं आंतून काय किल्ली फिरली गेली हें सांगतां येत नाहीं. त्यांनीं आपले हात आंखडले. सुधारक वगैरे तर मूळपासून तटस्थच होते. ते टीका करीत नव्हते तेव्हांहि त्यांना या कामीं वर्गणी देण्याची हौस नव्हती.

तात्पर्य १८९६ च्या जून महिन्यापासून स्मारकाच्या वर्गणीचें काम थंडावत चाललें. स्वतः टिळकहि जमलेली वर्गणी बँकेंत आहे व कमेटी नेमून घेतली आहे या दमावर कांहीं दिवस स्वस्थ बसले; पण त्याचें कारण हेंच कीं, लोक संस्थानिक व खुद्द मुंबईसरकार देखील, यांजकडून या स्मारकाप्रीत्यर्थ आणखी बरीच देणगी मिळविण्याची टिळकांना उमेद होती. पुढच्याच सालीं त्यांच्यावर राजद्रोहाचा खटला झाला व कर्मधर्मसंयोगानें राजद्रोहात्मक ठरलेले बहुतेक लेख शिवाजी उत्सवासंबंधाचें असल्यामुळें ही त्यांची उमेद कांहीं दिवस अर्थातच खचली. पण हेही दिवस निघून जातील व पूर्वसंकेतानुरूपच स्मारकाचें काम तडीस जाईल याविषयीं ते मनांतून निराश झाले नव्हते व या त्यांच्या सदाशावादित्वाचें प्रत्यंतर पुढें आलेंहि. कैदेंतून सुटून आल्यावर फिरून रायगडावर मोठे उत्सव झाले, उत्सवाचा फैलावा कलकत्त्यापर्यंत झाला, व लॉर्ड लॅमिंग्टन यांच्या कारकीर्दींत मुंबईसरकारानें पांच हजारांची देणगीहि स्मारकास देऊं केली. पण ही सर्व हकीगत येथें न देतां यथाक्रम पुढें देण्यांत येईल.

भाग २० वा

राष्ट्रीय सभेच्या मंडपाचा वाद

सन १८९४ सालची राष्ट्रीयसभा मद्रास येथें भरली होती. त्या बै
अखेर पुढील बैठक पुणें येथें भरविण्याविषयीं रीतसर आमंत्रण देण्यां
पूर्वीप्रमाणें ह्यूमसाहेब हेच जनरल सेक्रेटरी म्हणून निवडण्यांत आले; आणि
भरणाऱ्या बैठकीची व्यवस्था मुंबईचे फेरोजशहा मेहता व दिनशा वाच्छा
ळीच्या देखरेखीखालीं पुण्यांतील मंडळींच्या हातून घडवून आणावयाच
राष्ट्रीयसभेचें अधिवेशन आपल्या शहरीं भरविण्याची पुणेंकरांची मह
प्रथमपासूनच दिसून येत होती. पण १८८५ सालीं पुण्यांतील वाख्याच
वानें तिच्या मार्गांत आयत्यावेळीं आडकाठी आणली; व १८८९ साली
करांच्या उत्साहामुळें व ब्रॅडलॉसाहेब सभेला हजर राहणार असल्यानें सभ
भरू शकली नाहीं. असे दोन सुप्रसंग टळल्यानंतर, मुंबई इलाख्यांत फिर
अधिवेशन होण्याची वेळ आली तेव्हां पुणेंकरांनीं आपला हक्क जोरानें पुढे
यांत आश्चर्य नाहीं. १८९५ च्या पूर्वीं तीन चार वर्षें पुण्यानें संमति
जोराचा विरोध करून व इतर रीतीनेंहि आपलें नांव हिंदुस्थानांत गाजवि
नवीन कायदेकौन्सिलांचा प्रश्न पुढें आला तेव्हांहि पुणेंकरांनीं त्याच्या रच
आपलीं विशिष्ट मतें प्रतिपादन करून, विचारवंत पुढारी व चिकित्सक या
भर राष्ट्रीयसभेंत मुंबईच्या पुढाऱ्यांची बरोबरी केली होती. खुद्द राष्ट्रीयसभे
नेचा प्रश्न यापूर्वींच चर्चेकरितां निघालेला असून त्यावरहि आपलें म्हणून
म्हणणें आहे असें पुणेंकरांनीं राष्ट्रीयसभेच्या मुख्य चालकांना भासविले
शिवाय १८८५ व १८८९ सालीं ज्यांच्या पुढारीपणामुळें पुणें शहरास स
स्थानांत विशेष महत्त्व येत होतें ते माधवरावजी रानडे जरी हल्लीं (१८९
हून बदलून मुंबईस गेले होते, तरी त्यांचा ळळा मुंबईपेक्षां पुण्यासच अधि
व पुण्यांतील आपल्या हाताखालच्या बालगोपालांकडून राष्ट्रीयसभेच्या अधि
काम पार पाडण्याची त्यांची हौस अद्यापि अपुरीच राहिली होती. या स
णांमुळें १८९५ सालची राष्ट्रीयसभा पुण्यास भरण्याचेंच ठरलें, व पुणेंकर
दीनें काम करण्यास तो एक विषय होऊन बसला.

तथापि पुण्यांतील पक्षभेद तेव्हांहि बाहेर प्रसिद्धीस आलेला होता व राष्ट्रीय-सभा पुण्याला दिली तर ती कशी काय पार पडते या विषयीं तिच्या चालकांना प्रथमपासूनच थोडीबहुत शंका वाटत होती, ही गोष्ट कांहीं अगदीं खोटी नाहीं. केसरी म्हणतो, "१८८९ सालींहि येथें सभा भरण्याचा योग जमून आला नाहीं. मग चार वर्षांच्या या सुकुमार मुलीस पुण्याची रुक्ष हवा कदाचित् मानवणार नाहीं अशी तिच्या पुरस्कर्त्यांस शंका आली असल्यास कोण जाणे. असो, आतां मुलगी अकरा वर्षांची चांगली धुष्टपुष्ट झाली आहे. कौमार्यदशा संपून यौवनावस्थेची झांक पडूं लागलेल्या स्त्रीच्या स्वभावांत जसा थोडथोडा फरक पडूं लागतो, तसेंच राष्ट्रीयसभेचें अंतर्बाह्य स्वरूप हळू हळू बदलत चाललें आहे. पोरवयाला साहजिक असणारी तिची अल्लड वृत्ति जाऊन तिच्या ठिकाणीं गांभीर्य, विचारशीलता, व उद्दिष्ट हेतु साध्य करून घेण्याविषयीं निश्चयबुद्धि, अधिक दिसूं लागली आहे. पूर्वीचा उत्साह व भावी विजयाची आशा हीं आहेत तशीं आहे-तच, किंबहुना वृद्धिंगत होत आहेत म्हटलें तरी चालेल. फार तर अनुभवानें व ज्ञानानें चित्ताला जें एक प्रकारचें स्थैर्य येत असतें त्यामुळें तीं पूर्वीप्रमाणें वेळीं अवेळीं व अमर्यादपणें व्यक्त होत नसतील इतकेंच." 'मुंबईकरांनीं दोन वेळ दगदग सोसली' असा त्यांना मोठेपणा देऊन हें काम आतां पुण्यानें आपल्या-कडे घेतलें, व "पुढारीपणाचा डौल मिरविणाऱ्या पुण्याला" तें काम लौकिका-प्रमाणें पार पाडणें अवश्यच होतें. काम इतकें मोठें होतें कीं, तें स्वीकारतांना पुणेकरांना आपल्या जुन्या कर्तबगारीची आठवण करावी लागली. पण जुन्या कर्तबगारीच्या मानानें हल्लीं आपल्या कर्तबगारीचा ऱ्हास झाला आहे ही जाणीव पुणेंकरांस होती. पुण्याचे रिकामटेकडे विनोदी निंदक सहजच म्हणूं शकले कीं, जुन्या पेशवाईतील दारूगोळा गेला व रावबाजीच्या वेळचा साखरगोळाहि गेला! तात्पर्य लढाई राहो पण नुसती मोठी समाराधना कशी घालावी याचीहि संवय पुणेंकरांस राहिली नाहीं. कर्तव्यविरहित हताश झालेल्या पुणेंकरांनीं आपला उतूं जाणारा उत्साह व शक्ति ग्रामण्यें, कुटाळक्या, बिझिकांचे सामने वगैरे रिकाम्या उठाठेवींतून खर्च करावी; त्यांनीं राष्ट्रीयसभा भरविण्याच्या उठाठेवींत कशाला पडावें! पण पुण्यांत आपलें डोकें वर काढणाऱ्या राष्ट्रीय पक्षाला व माधवरावजी रानडे यांच्या अनुयायीवर्गाला अशी उमेद वाटत होती कीं आपण राष्ट्रीयसभेचें अधिवेशन यशस्वी करून दाखवूं.

पण पुण्यांतील पक्षभेदालाहि याच सुमारास उघड तोंड लागलें होतें ही गोष्ट फारशी आश्वासनपर नव्हती. या सालच्या मार्च महिन्यांत पुणें म्युनिसिपालिटीच्या त्रैवार्षिक निवडणुकी झाल्या, त्यांत बरीच लट्टालट्टी झाली. टिळकपक्षाचे नामजोशी हे उमेदवार पडले, पण उलट टिळकांचे स्नेही बाळासाहेब नातू व श्रीमंत बाबामहाराज हे निवडून आले. शिवाय मध्यभागाला प्रथमच मिळालेल्या कायदेकौन्सिलच्या निवडणुकींत स्वतः टिळक यांना यश मिळाल्यामुळें पुण्यांत राष्ट्रीयपक्षाची अधिकाधिक सरशी होत चालली होती. एप्रिल महिन्यांत राष्ट्रीयसभेचें काम करण्याकरितां वर्किंग कमिटी नेमण्यांत आली, व तिनें खुद्द पुणें शहरांत पंधरा हजार रुपये वर्गणी जमा करण्याच्या उमेदीनें काम सुरू केलें.

दरम्यान शिवाजीमहाराजांच्या समाधीच्या जीर्णोद्धाराची चळवळ सुरू होऊन, त्यांत टिळकांना सेक्रेटरी नेमण्यांत येऊन, महाराष्ट्रांतील राजेरजवाड्यांची बैठकहि विंचूरकरांच्या वाड्यांत टिळकांच्या घरीं पडूं लागली. यामुळें रानड्यांच्या अनुयायीवर्गाहून टिळकांना दरबारी प्रतिष्ठाहि अधिक लाभूं शकते हें लोकांच्या नजरेला येऊं लागलें. तसेंच सार्वजनिक सभेच्या अंतर्व्यवस्थेंतील वाद रंगाला येऊन ता. १४ जुलै रोजीं भरलेल्या वार्षिक सभेंत टिळकपक्षाचा हात बराच शिरला, व पुढें होणाऱ्या राष्ट्रीयसभेच्या वादाला ती एक प्रकारची प्रस्तावनाच झाली.

त्या सालच्या जुलै महिन्यांतच राष्ट्रीय सभेच्या वादाला खरा प्रारंभ झाला. टिळक हे स्वतः राष्ट्रीयसभेचे एक सेक्रेटरी होते; पण कायदेकौन्सिलची निवडणूक, शिवाजी स्मारकाची चळवळ, वगैरे गोष्टींमुळें त्यांचें लक्ष राष्ट्रीय सभेच्या कामांत असावें तितकें नाहीं अशी तक्रार प्रतिपक्षाकडून सुरू झाली. एका दृष्टीनें वर्गणी वगैरे जुळविण्याचें काम व्हावें तितकें झपाट्यानें होत नव्हतें ही गोष्ट खरी; पण त्याचें कारण मात्र टिळकांचें दुर्लक्ष हें नसून, सामाजिक परिषदेला राष्ट्रीयसभेचा मंडप दिला जाणार तो कां जावा, असा एक भलताच प्रश्न या सुमारास उपस्थित होऊन गांवांत त्याची चर्चाहि सुरू झाली होती, हेंच त्याचें खरें कारण होय. स्वतः टिळक वर्किंग कमिटीचे एक सेक्रेटरी असले तरी वर्किंग कमिटींतील बरेचसे प्रमुख लोक रानड्यांचे अनुयायी होते. शिवाय, त्यांतल्यात्यांत वयोवृद्ध व पोक्त अशी मंडळी याच वर्गांत असल्याकारणानें प्रतिष्ठितपणामुळें लाभणारें पुढारीपण बरेंचसें याच वर्गाकडे आलें होतें. अर्थात् वर्गणी गोळा करण्याच्या वगैरे कामाची

जबाबदारी टिळकांइतकी, किंबहुना टिळकाहूनहि अधिक, गोखलेपक्षावर होती; व या पक्षाची मंडळी कामास निघाली म्हणजे, राष्ट्रीयसभेचा मंडप सामाजिक परिषदेला द्यावयाचा कीं नाहीं या प्रश्नाची चर्चा, शुष्क असली तरी, त्यांच्या मार्गांत येई. ही चर्चा करण्यांत प्रमुख लोक म्हटले म्हणजे श्रीमंत बाळासाहेब नातू, पुणेंवैभवकार केळकर, व त्यांचा कंपू हीं होत. टिळकांची सहानुभूति व स्नेह व्यक्तिशः वर्किंग कमिटीच्या प्रमुख लोकांपेक्षां नातूप्रभृति मंडळींशींच अधिक होता; तथापि, सेक्रेटरी या नात्यानें काम करीत असतां, हा स्नेह लक्षांत न घेतां इतरांशीं मिळून सभेच्या तयारीचेंच काम पुढें ढकलावें असें टिळकांनीं प्रथम तरी मनाशीं ठरविलें होतें यांत शंका नाहीं. मुख्य कचेरींतून सर्व महाराष्ट्रभर सर्व सेक्रेटरींच्या सह्यांनिशीं हजारों पत्रें, व विशेष ठिकाणीं अधिकृत प्रतिनिधि पाठविण्यांत आलेले असून, रा. ब. वासुदेव बापूजी कानिटकरप्रभृति इंजिनियर मंडळी ही विशेषतः कोणत्याच पक्षाची अभिमानी नसल्यामुळें, ती सभेची जागा ठरविणें, सभेचा मंडप, प्रतिनिधींच्या छावण्या, यांचे नकाशे तयार करणें, वगैरे गोष्टी पद्धतशीर रीतीनें करीत होती. तात्पर्य, मंडपाचा वाद असला तरी तो प्रत्यक्ष कामास आड येऊं देऊं नये अशाच इच्छेनें टिळकांसुद्धां सर्व सेक्रेटरी काम करीत असून केसरींतील लिहिणेंहि त्याच धोरणाचें असे. सामाजिक परिषद राष्ट्रीयसभेच्या मंडपांत यंदांच भरणार होती असें नाहीं. ती आज सात आठ वर्षें ठिकठिकाणीं अशीच भरत असे, व ती तशी भरूं नये असें म्हणणारे लोक आज प्रथमच पुण्यांत उत्पन्न झाले होते असेंहि नाहीं. पण खुद्द पुण्यांतच राष्ट्रीयसभा यंदा भरावयाची असल्यामुळें पुण्यापुरता हा वाद अर्थात् विशेष नेटाला लागण्याचा संभव होता. हा वाद वाढूं नये अशी टिळकांची मूळ इच्छा खरी. दहा वर्षें सभा निर्विघ्नपणें अनेक ठिकाणीं पार पडली, व यंदा पुण्यासच तिला प्रथम विघ्न आलें तर तें सर्वच दृष्टींनीं वाईट—त्याची जबाबदारी आपणावर बरीचशी येईल—हें टिळकांना माहीत होतें. यामुळें, सामाजिक परिषद राष्ट्रीय सभेच्या मंडपांत भरेल तरच आम्ही वर्गणी देऊं, किंवा उलट ती तेथें न भरेल तरच आम्ही वर्गणी देऊं, अशा दोन्ही बाजूंच्या आग्रही लोकांचा निषेध टिळकांनीं केसरींतून चालविला होता. असा आग्रह धरणारे लोक राष्ट्रीय सभेचे खरे हितचिंतकच नव्हते; राष्ट्रीय सभा पुण्यास भरावी असें असेल तर सभेला येणाऱ्या पाहुण्यांची व्यवस्था नीट कशी राहील याचीच काळजी पुणेकरांनीं आधीं वाहिली पाहिजे; मंडपांत परिषद

भरावी किंवा न भरावी यापैकीं कोणच्याहि गोष्टीबद्दल हवी तशी जामिनकी आधीं पटेल तरच आम्ही वर्गणी देऊं असें म्हणणारांप्रमाणें तरच ती गोळा करण्यास आम्ही निघूं असें म्हणणारेहि मूर्ख आहेत, असें केसरीनें तोडून लिहिलें होतें. किंबहुना टिळकांचा कल नातूपक्षाविरुद्ध या बाबतीपुरता जुळें अखेरपर्यंत तरी निःसंशय होता; व परिषद् मंडपांत भरवूं नये या आग्रहांत फारसा अर्थ नसल्यामुळें " राष्ट्रीयसभा भरून गेल्यानंतर तो मंडप उष्टा झाला, मग त्यांत परिषद् भरविली काय व न भरविली काय त्यांत कांहीं विशेष अर्थ नाहीं, उष्ट्या मंडपांत आपलें काम उरकून घेणारी सभा राष्ट्रीयसभेच्या दृष्टीनें गौणच ठरते " असा 'भोळ्या भावाचा' युक्तिवाद टिळकांनीं चालविला होता. वास्तविक हा युक्तिवाद पोकळ होता; कारण राष्ट्रीयसभेकरितां बांधलेल्या मंडपांत 'राष्ट्रीयसभेच्या आधीं' सामाजिक परिषद् भरविली जावी असें आजवर कोठेंहि घडलें नव्हतें. परिषद्, कोठेंहि राष्ट्रीयसभा भरून उष्ट्या झालेल्या मंडपांतच मागाहून भरे. त्या सालीं पुण्यांत झालें तरी ' राष्ट्रीयसभेच्या आधीं सामाजिक परिषद् मंडपांत भरवूं द्या ' अशी सुधारकांची मागणी नव्हती; व पुराणमतवादी नातूपक्ष भांडण करीत होता, तोहि झाला तरी परिषद् आधीं भरली जाते याकरितां नसून 'मागाहून भरली जाते तीहि पण तेथें भरूं देऊं नये' आशाकरितांच. पण 'उष्ट्या मंडपा'ची कोटी पुढें आणण्यांत टिळकांचा झोंक अशी एक सूचना करण्याचा होता कीं, उष्ट्या मंडपांत कोणीं सभा भरविली तर त्याला महत्त्व उरत नाहीं असें नातूपक्षानें वाटेल तर म्हणावें, पण मंडपाचा वाद नेटाला लावूं नये. येऊन जाऊन वादाचा मुद्दा हाच कीं नाहीं, कीं सामाजिक परिषदेस लोक फारसा मान देत नाहींत ? अर्थात् ती सभा उष्ट्या मंडपांत भरते या गोष्टीनें तो मुद्दा सहजच सिद्ध होतो. दुसऱ्याची उपेक्षा करण्यानें त्याजबद्दल क्षुद्रबुद्धि दर्शवावी, व या रीतींत गर्भित असलेली मान्यता आपणाकडे घ्यावी, अशीहि आढ्यता मिरविण्याची जगांत जी एक रीत आहे, तिचा अवलंब पुण्यांतील पुराणमतवादीपक्षानें करावा म्हणजे आपल्या मित्रांचें समाधान झालें, व राष्ट्रीय सभेचे सेक्रेटरी या नात्यानें आपलें कार्य बिनबोभाट पार पडलें, असली दुहेरी युक्ति मनांत ठेऊन 'उष्टा मंडप' ही शब्दयोजना टिळकांनीं मुद्दाम केली होती. ही तुच्छताबुद्धि याहिपुढें नेण्याकरितां टिळक असाहि युक्तिवाद करूं लागले कीं, सामाजिक परिषद् भरलीच तर उष्ट्या मंडपांत भरणार हें तर झालेंच; पण सामाजिक परिषद् ही संस्थाच मुळीं निरुपयोगी आहे असेंच पुष्कळांचें मत आहे. पण असेहि लोक ज्या अर्थीं

आपली वर्गणी आंखडून धरीत नाहींत, त्या अर्थी परिषद् उघड्या मंडपांत भरण्यास हरकत करणारांनीं तरी वर्गणी देण्याचा आपला हात कां आंखडून धरावा? सामाजिक परिषदेकरितां राष्ट्रीयसभेस व्यत्यय आणणें हें कोणासहि श्रेयस्कर नाहीं, असा उभयपक्षांस उपदेश करून टिळकांनीं केसरींतून लोकांस असें कळविलें कीं, मी काय बोलून चालून सेक्रेटरी, सभा पार पाडावी येवढें मला कळतें. तें कार्य पार पाडण्याकरितां मी तरी इकडे तिकडे न पाहतां कायावाचामनें खटपट करणार व मजजवळ पैसे असते तरीहि मीं ते या कार्याकरितां खर्चिले असते. पण पुढें हळू हळू ही त्यांची बाजू सुटून ते वर्किंग कमिटींतील जाचामुळें, व नातूपक्षाच्या ताणामुळें, नातूपक्षाकडे अधिकाधिक झुकूं लागले.

सप्टेंबर महिन्यांत केसरींत अशा अर्थाचीं पत्रें प्रसिद्ध होऊं लागलीं कीं, 'मंडपांत परिषद् भरविणें ही गोष्ट पुण्यांतील बहुजनमताला आवडणारी नाहीं. हें बहुजनमत सिद्ध होण्याकरितां सह्या घेण्याकरितां सर्क्युलरें निघत आहेत, परिषदेविरुद्ध जे लोक असतील त्यांनीं सह्या द्याव्या, व अशा रीतीनें वादाचा निकाल करून घ्यावा." यामुळें बाहेरगांवच्या लोकांस असें वाटूं लागलें होतें कीं, मंडपाचा हा वाद बेसुमार वाढल्यास राष्ट्रीयसभा पुण्यास भरूं शकणार नाहीं किंवा भरली तरी निर्विघ्नपणें पार पडणार नाहीं. पण टिळक केसरींतून लोकांचें असें समाधान करीत होते कीं, हा वाद खरा व मोठा आहे यांत शंका नाहीं, तथापि त्यामुळें राष्ट्रीयसभेस धोका येण्याची भीति मात्र निराधार आहे. कारण कोणताहि वाद असला तरी तो सुटण्यास कांहीं तरी मार्ग निघण्यासारखा असतोच व तो याहि बाबतींत निघूं शकेल. किंबहुना तो काढावा आणि राष्ट्रीयसभा यशस्वी करावी असा सेक्रेटरी वगैरे अधिकारी मंडळींनीं निश्चय केलेला आहे. लोकांची अशा रीतीनें समजूत घालण्याचा टिळकांचा हा प्रयत्न नुसता युक्तिसिद्धच नव्हे तर प्रामाणिकपणाचाहि होता असें आम्हांस वाटतें. कारण पुण्यास राष्ट्रीयसभा भरण्याची ती रहित झाली तर बाळासाहेब नातू यांस कांहीं वाईट न वाटतां पुराणमतवादी लोकांचा तो एक विजय असेंच वाटण्याचा संभव होता. उलट या अनिष्ट प्रकाराचें खापर सर्व हिंदुस्थानचे लोक माझ्या एकट्याच्या डोक्यावर फोडतील, ते बाळासाहेब नातू वगैरे कोणी ओळखणार नाहींत, हें टिळकांस पूर्णपणें माहीत होतें. म्हणून मंडपाच्या वादाचा अखेर निकाल कोणाच्याहि बाजूचा होवो, पण तो निकाल कोठेंतरी लावून घेऊन अखेर राष्ट्रीयसभा व्हावी,

मग तें कोणताहि पक्ष आपल्या एकट्याच्या जबाबदारीवर कां करीना, असें टिळकांचें धोरण होतें. हा वाद तोडण्याला प्रथम तरी स्वागत कमिटी हीच मुख्य जागा होय हें त्यांस माहीत होतें. या कमिटीचा निकाल मान्य करण्यास ते स्वतः सर्वस्वीं तयार होते. अजाण लोक मात्र इकडून तिकडून उठून सेक्रेटरींच्या बोकांडीं बसत. एक त्यांना म्हणे "परिषद् मंडपांत भरणार नाहीं असें लिहून द्या" दुसरा म्हणे "परिषद् मंडपांत भरेल तेथून ती हांकून दिली जाणार नाहीं असें लिहून द्या व मग वर्गणी मागा, देऊं." पण त्यांना हें कळेना कीं स्वतः सेक्रेटरींचें मत कांहींहि असलें, किंवा वर्गणीच्या लोभानें आश्वासन द्यावें असेंहि त्याच्या मनांत आलें व तें त्यानें दिलें, तरी त्याचा काय उपयोग? वादाचा निकाल लावण्याचा खरा अधिकार सेक्रेटरींना तर नव्हताच पण पुण्यांत नेमलेल्या वर्किंग कमिटीलाहि तो नव्हता. तर वर्किंग कमिटीहून श्रेष्ठ अशी जी स्वागत कमिटी तिलाच तो होता. या मोठ्या कामिटींत मुंबई शहर व एकंदर महाराष्ट्रांतील लोक वर्गणी दिल्याच्या हक्कानें समाविष्ट होऊन राहिलेले होते, व पुण्याच्या वर्किंग कमिटीनें हा वाद आपल्याला झेंपत नाहीं व मिटवितां येत नाहीं असें पाहून तिनें असा ठराव केला कीं दर दोनशें रुपयांस एक मत अशा प्रमाणानें एकंदर वर्गणीदारांपैकीं होतील तितके मतदार निश्चित करून ते बहुमतानें निर्णय देतील तो सर्वांनींच मान्य करावा. अशा रीतीनें तरी पुणें शहरावरलि ही जबाबदारी दुसऱ्याचे गळ्यांत पडून कांहीं तरी तडजोडीनें निकाल लागेल असें टिळकांना वाटत होतें. स्वतः मत कांहींहि असलें तरी तें इतर लोकांवर लादलें जाऊन त्यांच्यांत असंतोष उत्पन्न करणें अयोग्यच झालें असतें. स्वागत कमिटींत सुमारें सव्वादोनशें लोक व त्यांत खुद्द पुण्याचे फार तर पाऊणशें लोक असल्या कारणानें, स्वागत कमिटीनें कोणताहि निकाल दिला तरी तो त्रयस्थाचाच होणार. ता. १७ सप्टेंबरच्या अंकांत टिळक लिहितात, "सामाजिक परिषदेचा निकाल झाल्यावांचून राष्ट्रीय सभेस पैसे देऊं नका असें सांगणारे कित्येक गृहस्थ पुण्यांत आहेत. पण ते राष्ट्रीय सभेचे शत्रू आहेत असें आम्ही समजतों. राष्ट्रीय सभेचीं सर्व कामें बहुमतानें झालीं पाहिजेत व तोच न्याय जर सामाजिक परिषदेच्या प्रश्नास लागू करण्याचें ठरलें आहे तर आतां तुमच्या मनासारखा निकाल होईपर्यंत तुम्ही वर्गणी देऊं नका असें लोकांस सांगणारे गृहस्थ ढोंगी व दुराग्रही आहेत असें आम्ही समजूं."

सामाजिक परिषद ही राष्ट्रीयसभेस बांडगुळासारखी चिकटलेली होती. अर्थात् बांडगुळ कापलें जात नाहीं म्हणून झाडच तोडा असें कोणी म्हणत नाहीं, उंदराचें बीळ बुजत नाहीं म्हणून कोणी घर पाडीत नाहीं, किंवा आपण आज देऊळ बांधून ठेविलें तर उद्यां त्याच्या सभामंडपाच्या कोपऱ्यांत दुसरा कोणी आपलाहि एकादा मारुति बसविणार नाहीं कशावरून, अशा भीतीनें कधीं कोणीं देऊळ बांधण्याचें टाकलें नाहीं. असे परोपरीचे दाखले देऊन आधीं वर्गणी द्या व मग मताच्या जोरावर भांडा असा उपदेश टिळकांनीं सारखा सुरू ठेवला होता. बाळासाहेब नातू व पुणेंवैभवकार हे जसे एका टोंकास तसेच नगरचे केशवराव पटवर्धन व पुण्याचे काशिनाथपंत नातू दुसऱ्या टोंकास होते; व या दोन पक्षांच्या कचाट्यांत राष्ट्रीयसभेच्या अधिवेशनाची दामटी होण्याचा बराच रंग दिसूं लागला. या सुमारास जुन्या पक्षातर्फे एक हँडबिल निघालें. त्यावर अनेक सह्या होत्या. त्यांतच श्री. बाबामहाराज, डॉ. गर्दे वगैरे लोकांच्याहि सह्या होत्या. पण हे दोघेहि टिळकांचे विशेष स्नेही असल्यामुळें टिळकांनीं त्यांजकडून असा जाहिर खुलासा करविला कीं, सामाजिक परिषदेविरुद्ध निघालेल्या हँडबिलावर जरी आमच्या सह्या आहेत तरी त्यांचा अर्थ इतकाच कीं, परिषद् मंडपांत भरवूं नये असें आमचें मत आहे. पण त्याचा अर्थ असा नाहीं कीं, परिषद् मंडपांत भरणार कीं न भरणार हें ठरेपर्यंत वर्गणीच देऊं नये. वर्गणीच्या जोरावर मतदार मिळवावे, मतदारांच्या जोरावर स्वागत कमिटीचा निकाल मिळवावा, म्हणजे राष्ट्रीय सभाहि नीट होते व मंडपांत परिषद् भरवूं नये असाही निकाल मिळवितां येतो; असें खोल धोरण टिळकांनीं मनांत ठेविलें. पण दुर्दैवानें पुराणमतवादी पक्षाचे अध्वर्यु बाळासाहेब नातू हे खूप श्रीमंत असतांहि पैसा खर्चणें म्हणजे त्यांच्या जिवावर येई, आणि त्या पक्षाच्या अनुयायी वर्गांत झाला तरी बहुतेक अगदीं मध्यम स्थितींतील लोकांचा भरणा. यामुळें स्वागत कमिटीच्या मतदारसंघांत नातूपक्षाला बहुमत मिळेल असा रंग दिसेना; आणि टिळक व नातू हे पुराणमतवादी म्हणून एका पक्षाचे अशी सहज कल्पना करून घेऊन सर्व बखेडा टिळकच करवितात असा आरोप त्यांचे प्रतिपक्षी त्यांच्यावर आणूं लागले.

सुधारक पक्षातर्फेंहि हँडबिलें निघूं लागून, टिळकप्रभृति सेक्रेटरी अद्यापि राष्ट्रीय सभेचें कांहींच काम करीत नाहींत असा त्यांत त्यांनीं गवगवा सुरू

केला. त्याचा हेतु असा होता कीं, मेथा, वाच्छा प्रभृति लोकांचें लक्ष या गोष्टीकडे जाऊन पुण्यास राष्ट्रीय सभा होऊं शकत नाहीं अशा समजुतीनें त्यांनीं ती सभाच उचलून दुसरी कोणीकडे न्यावी. या हँडबिलांतील प्रत्येक आक्षेपास टिळकांनीं जाहीर उत्तर दिलें व आक्षेपकांची थोडीशी थट्टाही केली. "नवरा-नवरीच्या पूर्वीच भिक्षुक वर्गानें ओरड कां सुरू करावी! वांकड्या पाठीच्या खुर्च्यांना 'आस्ट्रेलियन चेअर्स' असें नांव असलें तरी त्या मुंबईस वाटेल तेव्हां मिळूं शकतात; चहाकॉफीच्या पेलेबशांना 'चिनीमाती 'चीं भांडीं असें नांव असलें तरी तीं आणण्यास चीन देशाला जाण्याचें कारण नाहीं; हंड्याझुंबरें विलायतेंत होतात व आतां तर सप्टेंबर अखेर आली, मंडपाला हंड्याझुंबरें कसचीं मिळणार अशीहि कोणी रड गाण्याचें कारण नाहीं; बंगल्यांच्या परवानग्या, मैदा-नाचा भाडेपट्टा, मंडप वगैरेंचीं कंत्राटें, स्वयंसेवकांची नोंद वगैरे सर्व गोष्टी यथा-स्थित कांहीं झाल्या आहेत व कांहीं होत आहेत"–असें टिळकांनीं सेक्रेटरी या नात्यानें जाहीर केलें. इतर ठिकाणीं जेथें सभा भरल्या, तेथें कामें याहिपेक्षां उशीरां सुरू झालीं असेंहि त्यांनीं सप्रमाण सिद्ध केलें. तथापि पुण्यांतील पक्ष-भेदाचा तिरंगी सामना दिवसेंदिवस अधिकाधिक रंगांत येऊं लागल्यामुळें, या तीन पक्षांच्या तावडींतून राष्ट्रीयसभेचें तारूं कसें धड पार पडतें याविषयीं वर्किंग कमिटीला मनांतून थोडीबहुत चिंता वाटूं लागली होती ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. आंधळे, अजाण किंवा पक्षांध अशाच लोकांच्या बहुतेक टीका; पण त्यामुळें गैर-समज मात्र खूप पसरला. पक्षाभिमान धरून वर्किंग कमिटीच्या कामाला मदत करण्यास पुष्कळ लोक तयार होते. परंतु अशा लोकांना कामांत घेणें म्हणजे कामाची प्रगति न करितां त्याची पिछेहाट करण्यासारखेंच होतें. टिळक स्पष्ट नांव घेऊन लिहितात "श्री. बाळासाहेब नातू यांस राष्ट्रीय सभेचें काम सांगितल्यानें जसा घोंटाळा होण्याचा संभव आहे, तद्वतच सुधारकांची कथा होय. ज्या तरुण मंडळीनें राष्ट्रीयसभेचें काम करून राष्ट्रभक्ति दाखविण्याचें मनांत आणिलें आहे त्यांनीं या दोन्ही पक्षाभिमानाचे भानगडींत न पडतां काम केलें पाहिजे."

पण पक्षाभिमान सोडण्याचा स्वतः टिळकांनीं इतरांस कितीहि उपदेश केला तरी स्वतः टिळकांचा पक्षाभिमान सुटला नव्हता असेंच कित्येकांस वाटे. सामाजिक सुधारणा हा शुद्ध फार्स आहे असें एक विधान केसरींत आल्यामुळें, हें पहा टिळकांचें या वादांतील खरें मत अशी मुंबईच्या पत्रांनीं हाकाटी केली. हेतु

हाच कीं, पुण्यास सभा भरवूं देऊं नये. तसेंच पुण्याचें भांडण आवरणारें नाहीं तेव्हां एकीशिवाय अशीं मोठीं कार्यें पार पडत नाहींत असें दर्शविण्याकरितां, साताराचे पुढारी, करंदीकर–सहस्रबुद्धे वकील, वगैरेंनीं पुण्यामुंबईस तारा करून कळविलें कीं, पुण्यास सभा होत नसेल तर आम्ही ती साताऱ्यास बोलावून पार पाडण्यास तयार आहोंत. या तारेंतील शब्दांपेक्षां तिच्या पोटांतील ध्वनिच विशेष मुद्याचा होता. पुण्यास सभा भरूं न शकली तर ती बहुधा मुंबईस जाईल, साताऱ्याला कोणी देत नाहीं, हें सह्या करणाऱ्यांना पक्कें माहीत होतें. रेलवे स्टेश-नापासून अकरा मैलांवरच्या लहानशा गांवांत राष्ट्रीयसभा भरणें फारसें शक्य नव्हतें हेंहि तार करणारांना माहीत होतें. पण पुण्यांतील पक्षभेदाचा गुप्त निषेध, साताऱ्यांतील मित्रमंडळींच्या एकीची गुप्त स्तुति, व राष्ट्रीयसभेच्या अधिवेशनाची कांहीं एक खटपट करावी न लागतां अडचणीच्या वेळीं राष्ट्रीयसभा भरविण्याचें श्रेय, या सर्व गोष्टी जर केवळ एका आठ आण्याच्या तारेनें साधतात तर त्या कां दवडा ! असा सातारकरांचा हा कावा आहे अशीहि टीका त्या वेळीं खुद्द साताऱ्यांत व बाहेर झाली हें खरें आहे. परंतु या निमंत्रणावरून राष्ट्रीयसभा अंगा-वर येऊन कोसळलीच तर ती भरविण्याला सातारकरांनीं माघार घेऊन बोलणें फोल झाल्याची कबुली दिली असती असें मात्र आम्हांस वाटत नाहीं. कारण या वेळीं साताऱ्यांतील सुशिक्षित वर्गांत नमुनेदार एकजूट होती हें आम्ही स्वानुभ-वानें सांगूं शकतों.

असो, साताऱ्च्या या तारेचा उपयोग इतकाच झाला कीं, पुण्यांतील कित्येक लोकांना आपल्यांतील दुहीची लाज वाटली. याच सुमारास टिळक हे एकदां साता-ऱ्यास गेले होते तेथें त्यांच्या संभाषणांत सामाजिक परिषदेविरुद्ध मजकूर आला, अशा बातम्या पुण्यास आल्या. यामुळें टिळकांना सेक्रेटरीच्या जागेवरून काढून सर्व सत्ता सुधारकवर्गाच्या हातीं द्यावी असा प्रयत्न जोरानें सुरू झाला. पण या वर्गाच्या महत्त्वाकांक्षेइतकें कर्तृत्व मात्र त्यांच्या अंगीं नाहीं असें टिळकांचें म्हणणें होतें. आक्टोबरच्या तिसऱ्या आठवड्यांत वर्किंग कमिटीचीं निरनिराळीं पोटमंडळें नेमलीं जाऊन सर्व खात्यांची व्यवस्थाहि करण्यांत आली. पण आक्टोबर-अखेर या वादाचें स्वरूप अधिकच भडकलें. ता. २२ आक्टोबर रोजीं रेमार्के-टच्या मैदानांत एक मोठा मांडव घालून एक जाहीर सभा भरविण्यांत आली. निमंत्रणपत्रिकेवर टिळकपक्षाच्याच लोकांच्या सह्या होत्या. अध्यक्षस्थान श्री.

बाबामहाराज यांस देण्यांत आलें होतें. सभेचा उद्देश असा जाहीर झाला होता कीं, राष्ट्रीयसभा ही सर्व मतांच्या व जातींच्या लोकांची असल्यामुळें, तिच्या अधिवेशनाची व्यवस्था बहुजनसमाजाच्या मतानेंच लागली पाहिजे. वर्किंग कमिटीत टिळकांविरुद्ध बहुमत होतें. व टिळकांना सेक्रेटरींतून काढून टाकण्याचा विचार चालू होता; त्याचा प्रतिकार करण्याकरितांच ही जाहीर सभा भरविली होती हें अगदीं उघड दिसलें. या सभेस हरकत करण्याकरितां गोखले यांच्या पक्षानें सभेंत हस्तपत्रकें वांटलीं, त्यांचा आशय असा होता कीं, राष्ट्रीयसभेसंबंधीं भरविण्यांत येणारी जाहिरसभा पुण्यांतील स्टँडिंग काँग्रेसकमिटीच्या विद्यमानेंच भरली पाहिजे तशी ही नाहीं. शिवाय सभेची योग्य मुदतीची नोटीस लोकांस नाहीं. निमंत्रणपत्रकावर सह्या करणाऱ्या अनेक लोकांनीं वर्गणी दिली नसून दुसऱ्या लोकांनीं दिलेल्या पैशाची व्यवस्था करण्याचा या सभेला अधिकार नाहीं. सभेंत विरोध करण्याकरितां काशिनाथ परशराम गाडगीळ, वामन विष्णु लेले वगैरे गृहस्थ आले असून टिळकांच्या भाषणास ते विरोध करूं लागले, तेव्हां सभेंत थोडासा दंगा झाला. तो पोलिसांनीं लवकरच मोडला. या सभेमध्यें टिळकांनीं वर्किंग कमिटींत झालेली भानगड लोकांपुढें आणली. पन्नास रुपये वर्गणी देणाराला स्वागत कमिटींत एक मत असावें असा ठराव पूर्वीं झाला होता. पण सुधारकपक्षांतील लोकांनीं आतां असा बूट काढला कीं, पन्नास रुपयाला एक मत या हिशेबानें जितकी पट अधिक वर्गणी तितकीं ज्यास्त मतें असावीं. तसें झाल्यास पुण्यांतील श्रीमंत वर्गणीदारांना हजर राहून अनेक मतें देतां येतील ! बिचारी स्वागतकमिटी अद्यापि बनावयाचीच होती. ती कशी बनवावी हाच आतां वाद सुरू झाला. त्याचा निकाल आम्ही करूं असें वर्किंगकमिटी म्हणूं लागली. पण वर्किंगकमिटी ही झाली तरी पुण्याच्या नागरिकांतूनच नेमली गेलेली; तेव्हां कमिटीहून नागरिकच श्रेष्ठ, व खुद्द वर्किंग कमिटींत तंटे लागल्यास त्यांचा निर्णय नागरिकांची जाहीर सभाच करूं शकणार.

टिळकांच्या भाषणानंतर सभेंत कांहीं ठराव पास झाले. राष्ट्रीयसभेचें काम एकट्या म्हणजे सुधारक पक्षाच्या हातीं राहूं नये, स्वागतकमिटी नवी नेमून तिचे चिटणीस टिळकांनाच नेमावें, व जुनी वर्किंगकमिटी रद्द करावी वगैरे सूचना त्यांत केल्या होत्या. पण दुसऱ्या एका ठरावांत सामाजिक परिषदेची आणि राष्ट्रीयसभेची सांगड तोडली जावी असें स्पष्टच म्हटलें होतें. याचा अर्थ उघडच असा

होत होता कीं, राष्ट्रीयसभेच्या मंडपांत सामाजिक परिषद् भरूं देऊं नये. टिळक हे आजवर असें म्हणत होते कीं, पुण्यांतील तीन पक्षांपैकीं, काय वाटेल तें करून राष्ट्रीयसभा यशस्वी करावी असें म्हणणाऱ्या पक्षांतला मी आहे. पण प्रस्तुतच्या जाहीर सभेंत बाळासाहेब नातू वगैरे मंडळींनीं भाग घेतला नव्हता तरी आपल्या हातीं सत्ता ठेऊन मग त्या सत्तेच्या जोरावर नातूपक्षाचें म्हणणें पार पाडून घ्यावें असा टिळकांचा कावा आहे, असें लोक म्हणूं लागले. या सभेमुळें बाहेरच्या लोकांच्या समजुतींतील घोंटाळा कमी न होतां उलटा वाढला. तेव्हां खुलासा करण्याकरितां म्हणून टिळकांनीं एक विनंतिपत्र बाहेरगांवीं रवाना केलें. त्यांत पूर्वापार सर्व हकीकत लिहिली होती. सभेंत टिळक बोलले नाहींत अशा कांहीं गोष्टी यांत होत्या त्या अशा. 'जोंपर्यंत बाळासाहेब नातू यांनीं अदूरदृष्टीनें टिळकांपासून फुटून निघून तिसरा पक्ष उत्पन्न केला नव्हता तोंपर्यंत टिळकपक्ष व सुधारकपक्ष वर्किंग कमिटींत तुल्यबल होता. पण नातूंनीं तिसरा पक्ष उपस्थित केल्यामुळें सुधारकांचें पारडें वर झालें. टिळक हे स्वतः एक सेक्रेटरी असतां जाहीरसभेच्या निमंत्रणपत्रकावर त्यांनीं सही केली, आणि वर्किंग कमिटी रद्द करण्याचा ठराव सदर सभेंत मंजूर झाला; या अपराधाकरितां वर्किंग कमिटीनें टिळकांनाच आपणांतून काढून लाविलें.' हा सर्व बखेडा न्या. रानडे यांस मनापासून आवडत नव्हता; व ते एका बाजूस टिळक दुसऱ्या बाजूस गाडगीळ नगरकर वगैरेंना घेऊन समेटाची बोलणीं बोलत असत पण जाहीरसभेच्या दिवशीं सभेच्या आधीं कांहीं वेळ टिळक हे रानड्यांच्या घरीं समेटाची चर्चा करण्यास गेले असतां तेथें रानडे प्रुफें वाचीत बसलेले त्यांनीं पाहिले. तीं सभेंत वांटलेल्या जाहीर निषेध पत्रकांचींच होतीं! टिळकांना वर्किंग कमिटींतून काढून टाकल्यावर ते मुंबईस गेले असतां त्यांच्या घरांतील सेक्रेटरीचें हपीस उचलून नेण्याची खटपट बॅ. गाडगीळ यांनीं केली पण ती फसली. जाहीरसभेंत ठरल्याप्रमाणें स्वागत कमिटीचे चिटणीस म्हणून टिळक काम करूं लागले व कागदपत्रहि त्यांच्या जवळच होते. तथापि रानडे व त्यांचे अनुयायी हे दुसऱ्या पक्षास असल्यामुळें मुंबईशहरच्या सर्व लोकांचें मत टिळकांविरुद्ध, व इतर प्रांतातले पुढारीहि मुंबईशहरच्या पुढाऱ्यांचें धोरण पाहूनच वागूं लागले. अशा रीतीनें बिनतोड बखेडा उत्पन्न झाला. तेव्हां आतां पुण्याबाहेरील लोकांनीं, अधिवेशनाच्या व्यवस्थेचें काम कोणाच्या हातीं रहावें याविषयीं, आपलें मत द्यावें व

बहुमत ज्याच्या बाजूस पडेल त्याजकडे सेक्रेटरीचें काम देण्यांत येईल; सुधारक-पक्षाच्या हातीं काम जावें असें बहुमतानें ठरविलें तर आपण खुषीनें काम सोडून देऊं, असा मजकूर या विनंतिपत्रांत होता.

इकडे ता. २६ आक्टोबर रोजीं मुंबईस फेरोजशहा मेथा यांच्या हपीसांत मुंबई स्टँडिंग काँग्रेस कमिटीची सभा भरविण्यांत आली. या सभेस पुण्यांतील दोन्ही पक्षांच्या लोकांस निमंत्रण करण्यांत आलें होतें. मुंबईची सभा भरविण्याचें कारण असें होतें कीं, गोपाळराव गोखले व काशिनाथपंत गाडगीळ यांनीं मुंबईस पत्र लिहून असें स्पष्ट कळविलें कीं, टिळक हे आतां उघडपणें नातूंच्या पक्षास जाऊन मिळाले आहेत. जाहीरसभेनंतर हा आक्षेप खोडून काढणें टिळकांना जड जाऊं लागलें. या सभेंत टिळकांनीं हा आक्षेप खोडून टाकून, मी नातूंच्या पक्षाचा नाहीं असें प्रतिपादन केलें होतें. तसेंच बाजारपेठेंतून वर्गणी मागण्याचें काम सुरू असतां टिळक लोकांना वर्गणी द्या म्हणत व नातू देऊं नका म्हणत असा तंटा चाललेला लोकांच्या उघड नजरेस पडत होता, तथापि सामाजिक सुधारणेसंबंधीं टिळकांच्या मतांचा गवगवा आज चारपांच वर्षे जोरानें होत असल्यामुळें, त्यांच्या व बाळासाहेब नातूंच्या हेतूंतील कुशाग्राइतकें सूक्ष्म अंतर फेरोजशहासारख्या गृहस्थांस नक्की कसें अजमावतां येणार ! "सामाजिक परिषद् ज्यांस नको आहे, त्यानें ती राष्ट्रीय सभेच्या मंडपांत भरूं देऊं नये असें म्हटलेंच पाहिजे असें नाहीं. नातू व टिळक दोघांनाहि सामाजिक परिषद् नको असें वाटतें. परंतु दोघांचीं कारणें मात्र भिन्न आहेत. नातू आग्रही असले तर सुधाकरहि आग्रही नाहींत असें नाहीं. परिषद् निराळी भरविल्यानें जर तिला धक्का पोंचत नाहीं तर परिषद्वाल्यांचा येवढा आग्रह तरी कां ! " अशा प्रकारचीं सूक्ष्म मतें फेरोजशहा मेथा यांस समजण्यासारखीं नव्हतींच असें नाहीं, पण त्यांच्या पूर्वग्रहामुळें तीं ते लक्षांत घेईनात. टिळकांनीं कांहींहि केलें तरी त्यांत अंतःस्थ हेतु आहे असेंच मेथा यांस भासविण्यांत येई. मुंबईच्या सभेंत दोन्ही बाजू हजर असल्यानें सर्व उखाळ्यापाखाळ्या अर्थातच निघाल्या, तेव्हां मेथा वगैरेंना मोठें संकट पडलें. होतां होईतों सर्व पक्षांचे लोक वर्किंग कमिटींत असावे व श्रीमंत लोकांना पन्नास रुपयांस एक याप्रमाणें अनेक मतें आपल्या बायकांपोरांतहि वांटून देतां यावीं, हा वर्किंग कमिटीचा ठराव मात्र योग्य नाहीं असेंच मुंबईच्या लोकांचें मत पडलें. तथापि नुसत्या पुण्याच्या लोकांवर हें काम सोंपविल्यास

अखेर अखेर तंटे अनावर होऊन सभेचें काम धोक्यांत पडेल असें वाटून मुंबई-च्या सभेंत असें ठरलें कीं, जुनी वर्किंग कमिटी जवळ जवळ रद्द करून, टिळक पक्षाचे दोन सेक्रेटरी, गोखले पक्षाचे दोन सेक्रेटरी, आणि दिनशा वाच्छा, चिमणलाल सेटलवाड व दाजीसाहेब खरे असे मुंबईचे तीन, मिळून सात सेक्रेटरींनीं यापुढील सभेचें काम करावें. या नवीन व्यवस्थेच्या योगानें, मंडपवादाचा अखेर निर्णय कसाहि लागो, परंतु राष्ट्रीयसभेचें काम तडीस जाईल, असें समजून टिळकांनीं ही व्यवस्था मान्य केली. किंबहुना ही व्यवस्था मान्य केल्याशिवाय टिळकांना दुसरा मार्गच नव्हता. या व्यवस्थेनें पुण्यांतील जाहीर सभेचे ठरावहि रद्द झाले हें मात्र येथें नमूद केलें पाहिजे.

पुढील आठवड्यांत वाच्छा, सेटलवाड व खरे हे पुण्यास आले. ते पुण्यास आल्यावर त्यांना असें आढळून आलें कीं, सरदार नातू व तत्पक्षीय एकांतिक मताचे लोक मूठभर आहेत; व मंडपवादाचा निकाल अखेर खुद्द काँग्रेसनें लावावा, पण आधीं काँग्रेस नीटपणें भरूं द्यावी, असें म्हणणाऱ्या मध्यम वर्गाचेंच बहुमत पुण्यांत आहे. तथापि याहि वर्गाकडे सर्व काम सोंपविण्याची सोय नाहीं. कारण सुधारक लोक मदत घेणार ती सर्व स्वपक्षीयांकडून. उलट टिळक यांचें म्हणणें असें कीं, राष्ट्रीयसभेस मदत घ्यावयाची ती सर्व वर्गांकडून सारखी घेतली जावी; व पुण्यांतील उद्मी, व्यापारी, कारागीर सर्व मंडळींनीं राष्ट्रीय सभेंत प्रतिनिधी म्हणून जाऊन मग हवें तें हवें तसें आपल्या हातानें करून घ्यावें. सुधारकांच्या मतें टिळकांच्या हेतूप्रमाणें भटभिक्षुक, साळीमाळी, तेलीतांबोळी यांचा भरणा राष्ट्रीय सभेंत झाला तर बहुमत आपल्याविरुद्ध जाऊन घोंटाळा होईल व अशा लोकांच्या जिवावर टिळक हे सामाजिक परिषदेस आयतेवेळीं दगा देतील. अशा प्रकारचा विरोध पाहून मुंबईहून आलेल्या सेक्रेटरींनीं अखेर असें ठरविलें कीं, टिळक यांनीं आपल्या सर्व गोष्टी मागें घ्याव्या व जुन्या वर्किंग कमिटीनें आपलें पूर्वीचें धोरण पुढें चालू ठेवावें. या निकालानें अर्थात् टिळक तोंडघशीं पडले. एका आठवड्यापूर्वीच ज्या व्यवस्थेला सामान्यरीत्या कां होईना पण मान्यता दिली, तिलाच आतां नांवें ठेवावीं असा प्रसंग त्यांचेवर आला. पण नांवें ठेवूनहि आतां कांहीं उपयोग नव्हता. अतिशयोक्तिप्रिय एकांतिक असे दोन पक्ष प्रबल झाल्यावर बहुजनसमाज मध्यम मताचा असला तरी त्यांचें निभेनासें होतें. नातूपक्षाला राष्ट्रीय सभा मोडली तरी यत्किंचितहि वाईट वाटणारें

नव्हतें, व सुधारक पक्ष मुंबईहून आलेल्या त्रिवर्ग सेक्रेटरींच्या जोरावर उलट अधिकच प्रबळ झाला. अशा स्थितींत जाहीर सभेंत व्यक्त झालेलें बहुजनमत टिळकांच्या बाजूला असतांहि त्यांना सेक्रेटरीच्या जागेचा राजीनामा देणें अपरिहार्य झालें. केवळ नातूपक्षाच्या हातीं जाऊन राष्ट्रीयसभेचें काम यशस्वी रीतीनें पार पडण्याचा संभव नव्हता. सुधारक पक्षाच्या हातीं हें काम गेल्यास तें लोकांना अप्रिय अशा मूठभर लोकांच्या हातीं गेल्यासारखें होईल हें खरें, पण इतर प्रांतांच्या दृष्टीनें पाहतां तें काम रीतीप्रमाणें तडीस लावण्याची तरी पात्रता त्यांजमध्यें आहे; अर्थात्, राष्ट्रीयसभेचें काम एका विशिष्ट रीतीनें झालें तर तें इष्ट खरें, पण तशा प्रकारानें तें होत नाहीं म्हणून तें मुळींच कोणी करूं नये, खुशाल लाथाडून द्यावें हें म्हणणें चुकीचें होईल; असें मनाशीं ठरवून टिळकांनीं राजीनामा दिला. आपला हेका चालवावयाचा किंवा माघार घेऊन सभा भरवूं द्यावयाची, पुण्याबाहेर दवडूं द्यावयाची नाहीं, असा बिनतोड विरोध आला असतां टिळकांनीं आपला हेका सोडला असें उघड दिसतें. टिळकांना असें करण्याशिवाय इलाज नव्हता हें चांगल्या अर्थानें खरें आहे, व आम्हींहि वर तसें म्हटलेंच आहे. टिळक हे नातूपक्षास जाऊन उघडपणें मिळण्यास तयार असते तर, त्यांना सभा पुण्याबाहेर घालवूनहि, "परप्रांतांचे लोक पुण्यांतील दुहीबद्दल मला नांवें ठेवतील तशींच तीं सुधारकांनाहि ठेवतील, मिळून दोषच आला तर दोघेहि प्रतिपक्षी तो सारखाच वांटून घेऊं," असें टिळकांना वाटेल तर म्हणतां आलें असतें. पण या वेळीं तरी आपला पराभव स्वीकारून त्यांनीं राष्ट्रियहिताच्या दृष्टीनें पड खाल्ली असेंच कोणासहि म्हणावें लागेल. पुण्यांत सभा न भरण्याऐवजीं, पुण्याचे लोक उदासीन असूनहि कां होईना ती भरलेली अधिक बरी, असेंच त्यांनीं ठरविलें व केसरींतून तसें लिहिलेंहि. मी सेक्रेटरी नसलों तरी हरकत नाहीं, राष्ट्रीयसभेस सर्वांनीं मदत द्यावी असा उपदेशहि त्यांनीं लोकांना केला.

टिळकांनीं राजीनामा दिला तरी वाद पुढें चालूच होता. टिळकांच्या विनंतिपत्रांतील विधानें खोडण्याकरितां कांहीं रावबहादुरांनीं आपल्या सहीनें एक उत्तर प्रसिद्ध केलें. सुधारक पक्षाचा एक प्रकारें विजय झालेला होता व त्या भरांत त्यांनीं सभेचें काम जोरानें सुरू केलें होतें; पण लोकांची उदासीनता त्यांना घालवितां आली नाहीं. एका व्यापारी सभेंत असा ठराव झाला कीं, राष्ट्रीय-

सभेची सर्व व्यवस्था सुधारकांच्या हातांत गेल्यामुळें, आतां सामाजिक परिषद त्या मंडपांत भरण्याचा विशेष संभव आहे, व आम्हांस तर ती सभा तेथें भरावी हें इष्ट नाहीं, म्हणून आम्ही कॉंग्रेसबद्दल उदासीन आहोंत. अशा रीतीनें राष्ट्रीयसभा एकतर्फी होऊं पहात आहे अशी ओरड सुरू झाली. वास्तविक एकतर्फीपणा असला तर तो व्यवस्थापकवर्गापुरता होता. इतर प्रांतांचे लोक यावयाचे तसे येणारच होते व ते आलेहि. खुद्द पुण्यांतलेहि लोक बरेच प्रतिनिधि म्हणून निवडून जाणार होते व पुढें गेलेहि. पण सभेची व्यवस्था एकतर्फी असल्यानें तिला आयत्या वेळीं कांहीं व्यत्यय येतो कीं काय ही भीति मात्र शिल्लक उरली व असेरपर्यंत ती नाहींशी झाली नाहीं. त्रयस्थ म्हणविणाऱ्या एका गृहस्थानें केसरीला पत्र लिहून त्यांत पुण्यांतील लोकांनीं उदासीनता टाकून द्यावी असा उपदेश केला होता. पण तो " आपलें खरें स्वरूप सुधारकांस दाखविण्यास तयार होण्याकरितां. " वरील उपदेशाचा अर्थ उघडच आहे. कित्येक लोक टिळकांनीं माघार खाल्ली याबद्दल त्यांना नांवेंहि ठेऊं लागले. कित्येक एम्. ए. एल्एल्. बी. सारख्या लोकांनीं टिळकांना वेगळी राष्ट्रीयसभा भरविण्याचीहि चिथावणी दिली. पण केवळ व्यवस्थापक वेगळे झाल्यानें वेगळी राष्ट्रीयसभा भरूं शकत नाहीं, हें या गृहस्थांनीं ध्यानांत आणलें नसावें. पुणें शहरांत जरी लोकमत टिळकांच्या बाजूनें असलें तरी खुद्द पुण्यांतहि केवळ सुधारकांच्या रागावर राष्ट्रीयसभेची बैठक मोडून, किंवा तिच्या कामांत बिघाड होऊन, परप्रांताच्या लोकांनीं पुणें शहराला हंसत व निंदा करीत परत जावें हें त्यांना मानवणारें नव्हतें; व पुण्यांतील बहुजनसमाजाची सहानुभूति टिळकांकडे असली तरी, त्यांनीं यावेळीं राजीनामा दिला हेंच योग्य असें सुशिक्षित लोकमतालाहि वाटत होतें. पुण्यांतील व्यापारी उदीमी वगैरे मंडळींच्या मताला महत्त्व असेल, पण बाहेरच्या सर्व प्रांतांशीं जेथें संबंध येणार तेथें रानडे, गोखले व अनेक रावबहादुर यांचें म्हणणें त्यांना जितकें खरें वाटणार, किंवा खरें न वाटलें तरी त्यांची ते जितकी भीड धरणार तितकी टिळकांची धरणें अशक्य होतें. परप्रांताशीं व्यवहार करण्याच्या दृष्टीनें पाहतां टिळक हे आपल्या पक्षांत एकटे एकच होते; व सुधारक पक्षांत, मुंबईकरांची त्यांना असलेली मदत लक्षांत घेतां, निदान दहापांच नांवें तरी अशीं होतीं कीं, जीं इतर प्रांतांतील लोकांच्या परिचयाचीं होतीं. स्वतः टिळक व नामजोशी हे यापूर्वी प्रसिद्धीस आले होते; पण या दोघांना रानडे, मेथा, वाच्छा, गोखले, सेटल-

वाड, खरे इतक्या मंडळींशीं परप्रांतीय लोकमताच्या आखाड्यांत कुस्ती जिंकणें शक्य नव्हतें. आपल्या पक्षाला लोकप्रसिद्ध अशीं माणसें नसल्यामुळें येणारा कमीपणा टिळकांना परवां परवांपर्यंत भासत होता. मग १८९५ सालीं त्यांची स्थिति काय असेल हें सांगावयास नकोच. किंबहुना त्या वेळच्या वादानें स्वतः टिळकांना इतर प्रांतांतून जी मान्यता पूर्वी होती, ती कांहींशी कमीच झाली असेंहि म्हणण्यास हरकत नाहीं. तात्पर्य मुंबईहून आलेल्या सेक्रेटरींनीं बाजू उलटविली असें पाहून टिळकांना राजीनामा देण्याशिवाय गत्यंतर नव्हतें व राजीनामा दिल्यावर पुढें टिळक काय करतात, तेवढाच कित्येकांना कौतुकाचा व कित्येकांना चिंतेचा विषय होऊन राहिला होता.

या वेळची टिळकांची खरी मनःस्थिति काय असावी याची आम्हांस चांगली कल्पना होते. राष्ट्रीयसभेस अपाय होऊं नये असें त्यांस मनापासून वाटत होतें यांत बिलकूल शंका नाहीं. पण पूर्वी राजीनामा दिला नव्हता तेव्हां सामाजिक परिषद् मंडपांत भरण्यासंबंधानें किंवा न भरण्यासंबंधानें जें किंचित् ताटस्थ्य त्यांच्या बुद्धींत होतें तेंहि आतां जाऊन परिषद् मंडपांत भरली जाऊंच नये असें उघड उघड प्रतिपादन करण्यास त्यांना मोकळीक झाली. राजीनामा देईपर्यंत ते नातूपक्षांत समाविष्ट नव्हते, पण राजीनामा दिल्यानंतर नातूपक्षास आपण मिळालों असें लोकांनीं म्हटलें तरी त्याची पर्वा करण्याचें कारण नाहीं असें त्यांना सहजच वाटूं लागलें. राष्ट्रीयसभेची व्यवस्था एकतंत्री झाल्यानें अधिवेशन यशस्वी होण्याला मदत झाली असेंच एका अर्थी त्यांना वाटत असावें. परप्रांताचे जे लोक येणार त्यांचें व्यवस्थापकांशीं भांडण नाहीं; गांवच्यांचें भांडण असलें तरी व्यवस्थेंत त्यांचा हात नाहीं; सर्व परप्रांतीय प्रतिनिधींवर बहुमताची मात करूं अशी आशा वाटण्याइतकें मनुष्यबळ व द्रव्यबळ टिळकांच्या खास पक्षाला नव्हतें; आणि बाळासाहेब नातूंचा विरोध असला तर तो कोरडा असावयाचा, ओला असावयाचा नाहीं यामुळें त्यांच्या पक्षाचे लोक प्रतिनिधि म्हणून बेसुमार घुसतील व कांहीं उलथापालथ करतील अशी भीति नव्हती. तथापि नातूपक्षाला सामाजिक परिषदेच्या नांवानें बाहेर इतकी दंगल माजवितां येणें शक्य होतें कीं, हा पक्ष वेळीं काय करील व न करील, खुद्द राष्ट्रीयसभेला कोणतें विघ्न आणील न आणील, याचा नियम कोणास सांगवत नव्हता. म्हणून नातूपक्षाच्या या भीतिप्रदतेचा फायदा घेऊन परिषद् मंडपांतून निघाली तर काढावी येवढाच

आतां टिळकांस उद्योग उरला व नातूंनाहि त्यांची मदत या कामीं इष्टच होती. अशा रीतीनें टिळक व नातू यांच्या पक्षांत हेतु व कृति यांच्या दृष्टीनें पूर्वी जी तफावत होती ती आतां बरीच नाहींशी झाली. सुधारक आधींच म्हणत कीं टिळक व नातू हे दोन दिसले तरी एकच आहेत. ते आतां एकच दिसूंहि लागल्यामुळें, 'आम्ही पूर्वीपासून म्हणत होतों तेंच खरें, व टिळकांचा नुसता बहाणा होता' असें म्हणण्यास त्यांना जागा झाली. पण सभेची व्यवस्था एकट्या सुधारकांच्या हातीं आल्यानें त्यांची जबाबदारी व तिजबरोबर चिंता दुणावली; व टिळकांचा पाडाव वाबदुकीनें करण्यापेक्षां पुण्यांत राष्ट्रीयसभेविरुद्ध उठलेली भुताबळ कशी निवारावी हें त्यांना एक मोठेंच कोडें येऊन पडलें. आणि या भुतावळींतल्या एका गृहस्थाचा संबंध नोव्हेंबर महिन्यांत प्रथम आला, त्याच्या योगानें तर सुधारकांचें धाबेंच दणाणलें. हे गृहस्थ म्हटले म्हणजे श्रीधर विठ्ठल दाते हे होत.

श्रीधर विठ्ठल दाते हें महाराष्ट्रांतलें जुन्या काळचें एक बडें प्रकरणच होतें. त्यांचें सर्वच कांहीं अजब होतें; त्यांचें पूर्वचारित्र बहुतेक पुण्याबाहेर घडलें असलें तरी त्यांची कीर्ति पुण्यास त्यांच्यापूर्वीच येऊन धडकली होती. या कीर्तीचें वर्णन एका शब्दांत यथार्थतेनें करावयाचें म्हटलें म्हणजे स्वारी प्रत्येक गोष्टींत 'दांडगेश्वर होती' असें करितां येईल. दाते हे पदवीधर नसले तरी त्यांना इंग्रजी शिक्षण चांगलें मिळालें होतें आणि आपल्या बुद्धिमत्तेनें व वाचनानें त्यांनीं तें बरेंच वाढविलें होतें. त्यांना चांगला इंग्रजी लेखक किंवा वक्ता अशी संज्ञा देतां आली नसती; कारण त्यांच्या लिहिण्याबोलण्यांत खऱ्या वाङ्मयाची झांक फारशी नसे. सद्‌भिरुचि व औचित्य यांच्या बंधनांची ओळखहि त्यांना फारशी नसे. पण लेखन व भाषण यांचा ओघ त्यांजपाशीं अखंड असे. भरमसाट लिहिणें, भरमसाट बोलणें यांत त्यांचा हातखंडा असे. पूर्ववयांत त्यांनीं सरकारी नोकरी केली व सेवटीं ते मामलतीवरून बडतर्फ झाले होते असें म्हणतात. त्यांचीं इतर कारणें कांहींहि असतील, परंतु साहेब लोकांची देखील बेळ पडल्यास भीडमुर्वत ठेवावयाची नाहीं व त्यांना वाटेल तसें टाकून बोलावयाचें व लिहावयाचें हा दोष त्यांना भोवला असल्याचा संभव आहे. त्यांच्या दांडगेश्वरपणाबद्दल लोकांची जी समजूत होती तिला मात्र साहेब लोकांशीं असणारें त्यांचें उद्धट वर्तन येवढेंच कारण खास नव्हतें. स्वतः लोकसमाजाशीं ते तसेच वागत. अधिकारी या

नात्यानें दाते यांची नाठाळाशीं गांठ पडली असतां आपणास सवाई नाठाळ भेटला अशीच त्याची खात्री होईल असें वर्तन त्यांजकडून होई. उलट एकादी गैरवाजवी देखील गोष्ट करण्याचें मनांत आलें, व लोकमत त्याला विरुद्ध पडलें, तरीहि हरप्रयत्नानें ती गोष्ट घडवून आणण्याचे कामीं दाते यांचा हातखंडा होता. आपलें कार्य सिद्ध करण्याला जरूर तर ते सगळ्या गांवच्या मुसक्या बांधतील, किंवा सगळ्या गांवाला आग लावून देतील, किंवा हवीं तीं घरें एका रात्रींत जमीनदोस्त करून व त्यांवर नांगर फिरवून, सकाळीं 'काय झालें' म्हणून विचारण्यास स्वतः स्वारी जाग्यावर हजरच, असा त्यांचा लौकिक असे. कुशाग्र-बुद्धि, जबरदस्त स्मरणशक्ती व सरकारी कागदपत्रांच्या दाखल्याचें उत्कृष्ट ज्ञान यांच्या योगानें मुलकी वकीली करण्यास ते सर्वस्वीं लायक होते, व नोकरींतून सुटल्यावर सरकारी खात्याकडील अर्ज लिहून देण्याचें काम ते करीत असत. या कामाकरितां त्यांनीं थोडाबहुत कायदाहि वाचला होता व वकील या नांवानेंच त्यांना लोक विशेष ओळखीत. त्यांनीं तयार केलेले कांहीं अर्ज आम्हीं पाहिलेले आहेत. त्यांत वकिली आधारापेक्षां जुनी वहिवाट व दुसरी दाखले यांचे आधार देण्याची त्यांची हातोटी अधिक समर्पक दिसून येते. पण सामान्यतः मुलकी प्रकरणांतले निकाल कायद्याच्या किंवा दाखल्याच्या आधारांपेक्षां अंतस्थ दरबारी खटपटीच्या आधारावरच अधिक अवलंबून असतात ही गोष्ट महशूर आहे, व अंतस्थ खटपट कशी करावी याचें ज्ञान श्रीधर विठ्ठल यांना पुष्कळ होतें. या ज्ञानाच्या जोरावर त्यांनीं अनेक कामें जिंकून पुष्कळ पैसा मिळविला होता. इनाम कमिटीचें काम नुकतेंच होऊन गेलें असल्यामुळें इनाम चौकशीचे अर्ज त्या काळीं बरेचसे होत असत. मुलकी खात्याच्या दांडगाईनें इनाम गांव जप्तींत पडत. इनामदार हे स्वतः मिजाशी व अज्ञानी असल्यामुळें ते अनेक वर्षें तसेच जप्तींत पडून रहात, व त्यांच्या उत्पन्नांचा ऐवज पुष्कळसा सांचे. पण जप्तीच्या या कुलपाला श्रीधर विठ्ठली किल्ली लागली कीं, बाहेरून अर्ज, आंतून खटपट, अशा प्रयत्नानें अनेक वेळीं जप्ती खुली होई व शिलकी ऐवजाची रास इनामदारांच्या हातांत पडण्याची वेळ आली कीं श्रीधर विठ्ठल हे आपल्या फी करितां आधीं ठरवून ठेविलेली मोठी रक्कम तींतून उचलीत. अथणी तालुक्यांतील एका बेडकीहाळ गांवाच्या जप्तीसंबंधानें त्यांना अर्जांची व खटपटीची फी म्हणून एक लक्ष रुपये मिळाले होते असें सांगतात. जुन्या न नव्या मिळ-

कर्तीनें समृद्ध होऊन सुखवस्तु म्हणून ते पुण्यांत येऊन राहिले होते; व मेहुण-पुऱ्यांतील, हल्लीं लोकसंग्रह छापखाना असलेला, त्यांचा वाडा हल्लींच्या स्थितींत पाहाणाऱ्यालाहि त्याचा मालक कसा असावा याची स्थूल कल्पना येऊं शकेल. पण स्वत: श्रीधर विठ्ठल या वाड्यांत नांदत असतां त्यांचें ऐश्वर्य ज्यांनीं पाहिलें असेल त्यांनाच तें खरें माहीत.

श्रीधर विठ्ठल यांची उंची सहा फुटांवर असून त्यांतच त्यांच्या पागोट्याची उंची मिळविली म्हणजे तो एखादा मनुष्य चालत नसून कपड्यांचीं ठाणें अंगावर चढविलेला नालपीर चालला आहे असें वाटे. त्यांचें शरीर जसें उंच तसेंच रुंद व भरदार असे. त्यांच्या डोक्यावरील पागोट्यायेवढें मोठें पागोटें त्या वेळीं सर्व पुण्यांत दुसऱ्या कोणाचें नव्हतें. त्यांचा आवाजहि शरीराच्या प्रमाणानेंच होता. विंचुरकरांच्या वाड्याशीं येऊन दारांतूनच त्यांनीं ‘ टिळक ’ म्हणून हांक मारली म्हणजे वाड्यांतला कानाकोपराहि दणाणून निघे. भाषण-पद्धतीहि आवाजासारखीच दणकट. तोंडांतून कोणाला उद्देशून काय शब्द निघेल याचा नेम नाहीं. एकदां शिव्यांची फेंक सुरू झाली कीं शिव्या खाणाऱ्या-बरोबर नुसता ऐकाणाराहि चीत होऊन जावयाचा. संभाषणात्मक इंग्रजी बोलण्याची संवय त्यांना फार असे व एकदां पट्टा इंग्रजींत सुरू झाला म्हणजे तोहि अर्धा अर्धा तास सारखा चाले; मग त्यांत किती खऱ्या गोष्टी, किती दंत-कथा, किती उतारे, किती आधार येतील यांचा नेम नाहीं. टिळकांपेक्षां दाते हे वयानें बरेच मोठे असल्यामुळें ते त्यांना सहजच मुलाप्रमाणें वागवीत. टिळकां-सारख्यांशीं बोलावयाचें तेंहि बहुतेक सगळें आज्ञार्थी. उलटसुलट युक्तिवाद किंवा विवेकशील चर्चा ही दाते यांना कधीं माहीतच नव्हती. त्यांच्या भाषणांत गोष्टी येतील त्या तशा ‘ असल्याच पाहिजेत किंवा नसल्या तरी झाल्याच पाहि-जेत;’ निदान त्यांच्या जड जोड्याच्या पायाची ठोकर व भीमसेनी मुठीचा आघात यांच्या जोरानें होणार नाहीं अशी गोष्टच नव्हती. बोलण्याप्रमाणें त्यांचें हंसणेंहि ठाणबंद घोड्याच्या खिंकाळण्यासारखेंच असे. टिळक त्यांच्यापुढें उभे राहिले व संभाषण जोरांत चालूं असलें म्हणजे पाहणारांस वाटे कीं, हा टिळ-कांना आतां खाकेंत मारून गाडींत घालून घेऊन जातो कीं काय ! पण वामन-मूर्ति टिळकांचीहि योग्यता श्रीधर विठ्ठल जाणून असत. आहे मूल पण तलवार-बहाद्दर आहे, असें ते टिळकांविषयीं म्हणत. पुढें पुढें रिकामपणीं येऊन गप्पा

मारण्याचें एक स्थान म्हणजे टिळकांचें घर असें त्यांना झालें होतें व टिळकांनाहि नाइलाजानें आपला बहुतेक वेळ खर्च करून, मनांतून कंटाळा आला तरी, या बड्या धेंडाला नाखूष करवत नाहीं म्हणूनच त्यांच्याशीं बोलत बसावें लागे. एखादे वेळीं टिळकांनाच ते घरीं बोलावून घेत. आणि आपलें घर लोकांना हिंडून दाखविण्याची जी खोड पुष्कळांना असते तिची लहर आली असतां, तळघरांत मांडून ठेवलेल्या पांच पन्नास प्रकारच्या लोणच्या–मुरंब्याच्या बरण्यांपासून तों तिजोरींतील मनगटासारख्या सोन्याच्या सऱ्यांचे जोड व टपोऱ्या मोत्यांचे सर येथपर्यंत सर्व चिजा दाखवून ते आपलें ऐश्वर्य टिळकांना नीट समजावून देत.

पण हें ऐश्वर्यप्रदर्शनच या मंडपाच्या वादांत टिळकांना थोडेंसें उपकारक झालें. तो प्रकार असा. श्रीधर विठ्ठल हे मोठे धर्मनिष्ठ नसले तरी मंडपाच्या वादांत त्यांचा ओढा नातूपक्षाकडे होता व राष्ट्रीयसभेच्या मंडपांत सामाजिक परिषद् भरविली जाऊं नये हें त्यांचें मत हळूहळू गांवांत प्रकट झालें; नातूपक्षाला हा एक मोठाच लाभ घडला. तथापि दाते या भांडणांत उघड रीतीनें पूर्वी फारसे पडले नव्हते. जो त्यांच्या तावडींत सांपडेल त्याच्या देखत ते परिषदेला लाखोली वाहून तिचा चक्काचूर करीत. पण राष्ट्रीयसभेला झटून मदत करणारांपकीं ते नव्हते. पुढें वर्किंग कमिटींतील वाद जोराला लागला व कोणत्या तरी एका पक्षाच्या हातीं राष्ट्रीयसभेची व्यवस्था देणें प्राप्त होईल असें दिसूं लागलें. पण हें ठरवितांना पैशाच्या दृष्टीनें कोणता पक्ष अधिक पात्र आहे हीहि गोष्ट विचारांत घेतल्याशिवाय निर्वाह नव्हता. नुसत्या मेहनतीच्या दृष्टीनें टिळकांचा पक्ष कांहीं कमी नव्हता, पण पैशाचा प्रश्न आला म्हणजे सहजच त्याला खालीं पहावें लागे. बाळासाहेब नातू यांची मदत असली तर कोरडी असावयाची हें मागें सांगितलेंच आहे. पैसे खर्चण्याचा प्रश्न निघाला कीं त्यांच्या हजारों सबबी पुढें आल्याच. टिळकांनीं जोडलेले नवीन स्नेही बाबामहाराज हे नांवानें श्रीमंत असले तरी बारा वर्षें कोर्टांत चाललेल्या दत्तकाच्या वादामुळें स्वतःच कर्जाखालीं जिकिरीस आलेले. टिळकांनीं वाटेल त्या रकमेची प्रामिसरी नोट लिहून पुढें टाकली तरी ते सहीला माघार न घेण्याइतके मनानें उदार होते. पण त्यांच्या प्रामिसरी नोटीला यावेळीं सावकार लोकांत फारशी किंमत उरली नव्हती. अशा स्थितींत वर्किंग कमिटीचा वाद जवळजवळ या मुद्यावर आला कीं, राष्ट्रीय-

सभेची व्यवस्था हातीं घेण्याची ज्याची इच्छा असेल त्यानें ती पार पाडण्याच्या जामिनकीबद्दल आधीं कमींत कमी दहा हजार रुपये मोजावे. गोखलेपक्षांत मोठमोठे वकील पेन्शनर वगैरे लोक व रानड्यांची अप्रत्यक्ष जामिनकी असल्यामुळें ते दहा हजार रुपये केव्हांहि मोजूं शकते. उलट टिळकांच्या बाजूला बहुजनमत खरें, पण तुकमी दहा हजार रुपयांची रक्कम नाहीं. हा रुपयांचा प्रश्न नेटाला लागला तेव्हां टिळक बाळासाहेब नातूंकडे रक्कम कर्जाऊ मागण्यास गेले; पण योग्य तारणाशिवाय आपण रक्कम देऊं शकत नाहीं असा नातूंनीं जबाब दिला. या अडचणींत सांपडल्यामुळें टिळकांना श्रीधर विठ्ठल यांची आठवण सहजच झाली व तळघरांत नेऊन ऐश्वर्य दाखविणाऱ्या या गृहस्थाच्या श्रीमंतीइतकेंच त्याचें धारिष्टहि आहे कीं नाहीं हें पहावें असें टिळकांस वाटलें. आणि आश्चर्याची गोष्ट ही कीं, श्रीधर विठ्ठल या धाडसाच्या परीक्षेंत खरोखरच पहिल्या वर्गांत उतरले! एके दिवशीं रात्रीं टिळक व त्यांचे स्नेही वासुदेवराव जोशी हे मुठींत जीव घेऊन अवेळीं श्रीधर विठ्ठल यांचे घरीं गेले. अशा वेळीं टिळक कधीं यावयाचे नाहींत, ते कां आले याचें दात्यांना सहजच आश्चर्य वाटलें. आणि विचारपूस होतां होतां ओघानें टिळकांनीं ही पैशाची गोष्ट काढली; आणि सांगितलें कीं, दहा हजार रुपये जर मोजतां येतील तर राष्ट्रीयसभा आपल्या हातीं येते. पण ते कसे मिळणार? दाते यांनीं क्षणभरहि विचार न करितां सांगितलें कीं, रुपयांची तजवीज होऊं शकेल, तुम्ही सभा हातीं घ्या. पण रुपये रोकड पाहिजेत त्याची वाट काय? याविषयीं टिळकांनीं सांगितलें कीं नातूंच्याजवळ रोकड वाटेल तितकी आहे. पण ते योग्य तारण मागतात. तेव्हां श्रीधर विठ्ठल म्हणाले तारण काय वाटेल तेवढें देतों. असें म्हणून त्याच पावलीं ते टिळक व जोशी यांना घेऊन तळघरांत गेले व दहा हजारांहून अधिक किंमतीच्या सोन्यामोत्यांच्या दागिन्यांचा डबा, पावतीदाखल एक चिटोरेंहि न मागतां, त्यांनीं टिळकांच्या स्वाधीन केला. तो डबा तसाच उपरण्याखालीं दडवून घेऊन टिळक व जोशी हे नातूंकडे गेले व अशा रीतीनें दहा हजार रुपये खडे झाले. टिळकांनीं महाराष्ट्रांतील लोकांना राष्ट्रीयसभेच्या कामांतील घोटाळ्याविषयीं खुलाशादाखल जें जाहीरपत्रक काढल्याचें मागें उल्लेखिलें आहे, त्यांत सद्यःस्थितिवर्णनाच्या कलमांत, एक कलम खालीलप्रमाणें लिहिलेलें आहे, "पुण्यांतील दहाहजार रुपये वर्गणी कोणत्याहि पक्षास देतां येईल." या वाक्याचा खरा आधार म्हटला म्हणजे श्रीधर विठ्ठल दाते यांनीं मध्यरात्रीं टिळकांच्या स्वाधीन केलेला हा भारी दागिन्यांचा डबा होय.

या उदारपणाच्या कृत्यानें परिषदेच्या प्रतिपक्षाच्या प्रमुखस्थानीं दाते यांची गणना एकदम होऊं लागल्यास नवल नाहीं. ते गांवांतील एक वजनदार गृहस्थ म्हणून समेटाच्या कामीं त्यांचा उपयोग करून पाहण्यांत येऊं लागला. त्यांनीं रा. ब. रानडे यांची गांठ घेतली व परिषद् मंडपांत भरविण्याचा आग्रह आपण धरणार नाहीं असें आश्वासन रानडे यांचेकडून घेतलें. अशा रीतीनें परिषद् बाहेर पडली व दहा हजार रुपयांच्या जोरावर कॉंग्रेसची व्यवस्था टिळकपक्षाच्या हातीं येण्याचा संभव दिसूं लागला. पण इतक्यांत मुंबई स्टँडिंग कमिटीनें मध्यें पडून सर्व व्यवस्था चिटणीस सप्तकाच्या हातीं देण्याची योजना केली, ती टिळकांनीं मान्य केल्यामुळें बाजू उलटली. वर्किंग कमिटी सुधारकांच्या हातीं कायम झाली व परिषद् बाहेर भरविण्याविषयींचें आश्वासन परत घेण्याला रानडे यांच्या अनुयायांनीं त्यांना चिथवून त्यांत यशहि संपादिलें. यामुळें श्रीधर विठ्ठल दाते यांना आपलें अखेरचें शस्त्र बाहेर काढावें लागलें. ता० १० नोव्हेंबर रोजीं रेमार्केटच्या मैदानांत प्रचंड जाहीरसभा भरविण्यांत आली. लोकसमूह सुमारें दहा हजार असावा म्हणतात. अध्यक्षस्थानीं डॉ. गर्दे यांची निवडणूक करण्यांत येऊन एक दोन ठरावहि करण्यांत आले. मुंबई कमिटीनें ज्या अर्थी पुण्यांतील लोकांना धाब्यावर बसविलें त्या अर्थी पुण्यास होणारी राष्ट्रीय सभा ही निवळ एकपक्षीय होय, व सामाजिक परिषदेचा व आपला संबंध राष्ट्रीय सभेनें कायमचा तोडून टाकावा, अशा अर्थाचेहि ठराव होते. या सभेंत टिळकांनीं भाग घेतला नाहीं. तिचें अपूर्वत्व एकाच गोष्टीनें सिद्ध झालें. ती ही कीं श्रीधर विठ्ठल दाते यांनीं मुख्य ठरावावर दीड तास भाषण करून त्यांत कोणाची कांहीं बाकी ठेविली नाहीं. त्यांचे भाषणांतील मुख्य मुद्दा कांहीं गैरवाजवी नव्हता. राष्ट्रीयसभा ही सर्वांना पूज्य आहे. तिचे उत्पादक रानडे हेहि पूज्य आहेत. त्यांच्या अनुयायांच्या हातीं सभेची व्यवस्था गेली तरीहि त्यांत कांहीं अस्वाभाविक नाहीं. पण परिषद् मंडपांत भरविण्याचा आग्रह वार्किंग कमिटी धरते ही गोष्ट मात्र गैर आहे. यांत अधिकाराचें अतिक्रमण होतें; सुधारकप्रमुख वर्किंग कमिटीवर पुण्यांतील लोकांनीं विश्वास टाकला असला तर तो राष्ट्रीयसभेच्या बैठकीच्या व्यवस्थेपुरता, पण सामाजिक परिषद् ही बहुजनमताला अप्रिय आहे असें पक्कें ठाऊक असतां हातीं आलेल्या अधिकाराचा उपयोग कमिटी जर परिषदेस मंडप देण्याकडे करील तर तो विश्वास-

घात होईल. वर्किंग कमिटींतील लोक सुधारणावादी आहेत तसेच मी व टिळक हेहि आहेंत. किंवा इंग्रजी शिक्षणाचें वारें लागलेले सर्वच लोक सुधारक असतात. पण सामाजिक परिषद् व तिचे पुढारी लोकांत अप्रिय आहेत व लोक जर परिषदेला मंडप देण्याच्या विरुद्ध आहेत तर यांनीं तो कां द्यावा !

पण दाते यांच्या भाषणांतील खरी खोंच या युक्तिवादांत नव्हती तर भाषणाच्या ओघांत त्यांनीं दहशतीचीं अशीं जीं एक दोन वाक्यें उच्चारलीं त्यांत होती. तीं वाक्यें अशीं:—"लोकांच्या विरुद्ध जर सभा भरेल तर ती राष्ट्रीय होईल काय ! तेथें विरुद्ध मताचे लोक गेले तर त्यांच्यानें त्यांना घालवून देववेल काय ! अशानें गोंधळ होईल, राष्ट्रीयसभेला आग लागेल, दयानंदाचे वेळचा प्रसंग येईल. संमतिबिल सरकारला सत्तेमुळें पास करतां आलें. पुण्यांतील सुधारकांची आमच्याविरुद्ध जाण्याची काय मगदूर आहे ! इंद्रायतक्षकाय स्वाहा याप्रमाणें यांची दशा होईल. या बादशाही शहरांत आम्ही यांचें चालू देऊं काय ! सामाजिक परिषद् हा रोग आहे. हें कुलंगी कुत्रें आहे. तें पुण्यास एकदां मंडपाच्या बाहेर काढून दिलें म्हणजे इतर गरीब शहरीं त्रास देणार नाहीं." वगैरे वगैरे. श्रीधर विठ्ठल यांची कीर्ति आधींच लोकांना माहीत होती. अशा स्थितींत हें भाषण झालें. मग काय विचारावें ! सभा ही येवढी मोठी होती कीं, तिचे ठराव मंजूर झाल्याचें जाहीर करण्याकरितां कर्णे, शिंग व चौघडे आधींच आणून ठेविले होते. ठराव मंजूर होतांच 'कर्णा बजाव' म्हणून श्रीधर विठ्ठल यांनीं हुकूम द्यावा व वाद्यांच्या गोंगाटांनीं ठरावाची मंजुरी जाहीर व्हावी असें चाललें होतें. असल्या सभेंत प्रतिपक्षी येऊन काय करणार ! सभेंतून परत जातांना लोकांच्या तोंडी राष्ट्रीयसभेंत गोंधळ होईल, मंडपाला आग लागेल, इंद्रायतक्षकाय स्वाहा होईल हेच शब्द घोटाळत होते. मंडप अद्यापि बांधावयाचाच होता ! पण कल्पनाप्रधान लोकांना तो आधींच जळालेला दिसूंहि लागला ! लोक म्हणत, ऐवीतेवी लोकांना पशु म्हणतां खरे मग त्यांनीं पशूसारखें वर्तन केलें तर त्यांत आश्चर्य कां मानतां ! पुढें मंडप बांधण्यास सुरवात झाली, तेव्हां श्रीधर विठ्ठल हे संध्याकाळचे प्रहरीं गाडींत बसून मंडपाच्या जागीं जात व मुद्दाम कुचेष्टा करण्याकरितां कमरेवर हात ठेऊन शेजारच्या लोकांस म्हणत 'मंडपास आग लावावयला ही जागा फार छान दिसते.' वास्तविक आग लावणारा दुष्ट मनुष्य आपले बेत असे जाहीर रीतीनें बोलून दाखवित नसतो. पण भीतीनें गांगरलेल्या मनु-

ष्याला हें सांगून काय उपयोग ! पुढें एक दोन आठवड्यांत हा वादच मुळीं मिटला. सामाजिक परिषद् आपण दुसरे जागीं भरविणार, असें तिचे सेक्रेटरी रा. ब. रानडे यांनीं ज़ाहीर केलें. तथापि राष्ट्रीयसभेच्या व्यवस्थापकांवर झालेली लोकांची सामान्य इतराजी अद्यापि कायमच असल्यामुळें मंडपास कदाचित् आग लागेल ही भीति त्यांच्या मनाला मधून मधून डसत असे; व आग लागली तर ती विझविण्याकरितां विशेष प्रकारच्या साधनांचीहि मंडपाजवळ तजवीज करण्यांत आली होती.

वर्किंग कमिटीचा राजीनामा देऊन बाहेर पडल्यावर टिळकांनीं यापूर्वीं आपण केलेल्या कामाचा रिपोर्ट व जमाखर्चाचा हिशेब ताबडतोब प्रसिद्ध केला आणि काँग्रेसच्या कामांतून ते कायमचे मोकळे झाले. पण परिषद् मंडपांतून बाहेर खेंचण्याचें काम शिल्लक उरलें होतें व तिची खेंचाखेंची एकदोन आठवडे खूप जोरानें सुरू होती. टिळकांनीं जरूरीचें विनंतीपत्र बाहेरगांवीं पाठवून लोकांस असा इषारा दिला कीं, राष्ट्रीय सभेकरितां प्रतिनिधींची निवडणूक जाहीर सभांतून व कमिट्यांतून होईल त्या बरोबरच परिषद् मंडपांत भरवूं नये अशा अर्थांचे ठरावहि मंजूर होऊन वर्किंग कमिटीकडे धाडले जावे, व त्याप्रमाणें धडाधडा ठराव येऊं लागले होते. इकडे वर्किंग कमिटीनें 'राष्ट्रसभासमाचार' म्हणून एक तात्पुरतें वर्तमानपत्र ज्ञानप्रकाशच्या जोडीला काढून आपली बाजू लोकांपुढें मांडण्याचा प्रयत्न चालविला होता. तसेंच परिषदेचे चिटणीस रा. ब. रानडे यांनीं परप्रांतांतून सल्ला मिळविण्याकरितां जीं पत्रें पाठविलीं त्यांचीं उत्तरें म्हणून किंवा स्वतंत्र निरोप म्हणून पत्रें येऊं लागलीं. त्यांतहि परिषद् मंडपांत भरविण्याच्या हट्टामुळें स्वतः राष्ट्रीयसभेसच जर विघ्न येण्याचा संभव असेल तर तो आग्रह सोडून द्यावा असा सल्ला मिळूं लागला. लंडन टाइम्स, अमृतबझार पत्रिका, इंडियन नेशन, हिंदू पेट्रियट, होप, पॉवर, नॅशनल गार्डियन, मद्रासचा हिंदू वगैरे अनेक पत्रांनीं असाच सल्ला दिला होता व दाते यांनीं जाहिर सभेंत भाषण करितांना त्यांतील कांहीं उतारे वाचून दाखविले होते. बंगाल्यांत एका 'इंडियन मिरर' पत्राखेरीज कोणीच मंडपांत सभा भरविण्यास अनुकूल नव्हतें. ठिकठिकाणचे शास्त्रीपंडित हे तर मुळीं परिषदेच्याच विरुद्ध होते मग ती मंडपांत भरविण्याविरुद्ध असतील हें सांगावयासच नको. राष्ट्रीय सभेस प्रतिनिधी निवडतात म्हणून सामाजिक परिषदेलाहि मुखत्यार निवडावेत व अशा रीतीनें तिचें राष्ट्रीय स्वरूप व्यक्त करावें असा प्रयत्न

कित्येक ठिकाणीं झाला. पण तें व्यर्थ होतें. लहान गांवांतून परिषदेला थागाच नव्हता पण शहरांतूनहि लहानशा जागेंत थोडी निवडक मंडळीं जमून व वातावरण बिघडल्यामुळें कोठें कोठें दारेंहि लावून घेऊन या निवडणुकीच्या सभा भरवाव्या लागल्या. सुधारक म्हणजे जनावरांतले शहाणे किंवा उकिरड्यांत पडलेले हिरे हें एकच वर्णन, कोणी स्तुतिपर लावी कोणी निंदापर लावी; असले वाद बहुधा रक्ताचें गालबोट कोठेंतरी लागल्याशिवाय मिटत नसतात व तें गालबोटहि पुण्यास लागलें. ता. २३ नोव्हेंबर रोजीं न्यू इंग्लिश स्कूलमधील शिक्षक व त्या वेळचे सुधारकाचे संपादक वासुदेव बळवंत पटवर्धन हे हॅम्लेट नाटकाचा प्रयोग पाहून परत येत असतां त्यांना कोणीं काठी मारली व त्यायोगानें त्यांच्या डोक्याला लहानशी जखमहि झाली. काठी कोणीं मारली याचा पत्ता लागला नाहीं; पण सुधारकपक्षानें त्याचा वहीम अर्थात् टिळकपक्षावर घेतला, व लोकांच्या तोंडीं कांहीं वेळ तोच विषय होऊन बसला. आज एकाच्या डोक्यांत काठी घातली, उद्यां खरोखरच मंडप जाळतील असें सुधारक म्हणूं लागले. पुढें खरोखरच काय झालें असतें कोणास ठाऊक ! पण श्रीधर विठ्ठल दाते यांचें दहशतीचें भाषण व वासुदेवराव पटवर्धन यांस झालेली जखम यांनीं लोकमत हादरलें यांत शंका नाहीं. कसेंहि असो याहि गोष्टीनें भरींत भर पडून परिषद् मंडपांतून अखेर बाहेर निघाली ही गोष्ट मात्र खरी.

ता. २८ नोव्हेंबर रोजीं रा. ब. रानड्यांनीं तारेनें असें जाहीर केलें कीं, सामाजिक परिषदेकरितां राष्ट्रीयसभेचा मंडप यंदां न मागण्याचें आम्हीं ठरविलें आहे. लगेच केसरीनें जादापत्रक काढून ही बातमी महाराष्ट्रभर कळविली. स्टँडिंग काँग्रेसकमिट्यांतील वीस कमिट्यांकडून परिषदेस अनुकूल असे अभिप्राय आले होते व दहांनीं तडजोडीची शिफारस केली होती. पण काँग्रेस कमिट्या ठिकठिकाणीं रानड्यांच्या अनुयायांच्या हातीं होत्या. यामुळें कमिट्यांतील बहुमत निरुपयोगी आहे, हें स्वतः रानड्यांनाच माहीत होतें, व अखेर सर्वसाधारण लोकमतालाच मान देऊन रानडे यांनीं परिषद् मंडपांतून बाहेर नेण्याचें ठरविलें. या निकालाचें श्रेय इतर पुष्कळ कारणांकडे असेल, तरी पण त्यांतल्यात्यांत पुण्याच्या राष्ट्रीयसभेचे नियोजित अध्यक्ष बाबू सुरेंद्रनाथ बानर्जी यांना तें श्रेय बरेंच दिलें पाहिजे. त्यांनीं पुण्यांतील वर्किंग कमिटीला स्पष्ट लिहून कळविलें कीं, मी स्वतः सुधारणावादी असलों तरी परिषदेविषयींचें लोकमत लक्षांत घेणें

जरूर आहे व मी तुम्हाला राष्ट्रीयसभेचा अध्यक्ष हवा तर मी पुण्यास येण्यापूर्वी पुण्यांतील तंटे मोडले पाहिजेत. हा निर्वाणीचा खलिता वाचल्यावर रानडे यांना आपला आग्रह सोडणें भाग पडलें. परिषद् मंडपांतून बाहेर काढण्याचा आपला निश्चय सुरेंद्रबाबूंस तारेनें कळवितांना रानडे यांना फार वाईट वाटलें म्हणतात. आठ वर्षें घडत आलेली गोष्ट यंदा प्रथम व आपल्या शहरांतच मोडावयाची ही गोष्ट मनाला लागण्यासारखी खरीच. पण लोक म्हणूं लागले अवघीं आठ वर्षें चालूं असलेली गोष्ट बदलण्यास जर इतकें दुःख, तर शेंकडों वर्षें चालत आलेल्या चालीरीती मोडण्यास लोकांनाहि किती दुःख होत असेल ! परिषदेंत नुसत्या सूचना होत नसून समाजावर अत्यंत कडक टीका होतात. असली अप्रिय परिषद्, लोकांना सर्वांशीं प्रिय असलेल्या राष्ट्रीयसभेच्या मंडपांत भरविण्याचा आग्रह धरणें हीच मुळीं चूक. मग ती दुरुस्त करण्यांत एवढें दुःख कां वाटावें !

अशा रीतीनें टिळकपक्षाचा विजय झाला. पण त्याचा दुरुपयोग पुढें टिळकांनीं केला नाहीं ही गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे. टिळकांप्रमाणें नातूपक्षाचेंहि कार्य झालें. पण, सुधारकांच्या हातीं राष्ट्रीयसभेची व्यवस्था या सबबीवर आपला रुसवा चालू ठेऊन नातूपक्षानें वर्गणीचा हात थोडाबहुत आंखडताच धरला. टिळकांनीं मात्र आपलें पूर्वीचेंच धोरण सुसंगत रीतीनें चालवून, अप्रियतेचें बीज खणून निघालें, आतां सर्व लोकांनीं पुढें येऊन सढळ हातानें राष्ट्रीय सभा यशस्वी करण्यास मदत करावी असें खुल्या दिल्यानें सांगण्यास सुरुवात केली. "राष्ट्रीयसभेचें काम 'अ'नें केलें काय किंवा 'ब'नें केलें काय आम्हांस सारखेंच. त्याबद्दल आग्रह धरून बसण्यांत कांहीं अर्थ नाहीं; निदान आग्रह धरण्याची ही वेळ नाहीं. सभा दोनतीन आठवड्यांवर आली आतां जुना वाद विसरून शहराचें नांव राखण्याचा अभिमान धरला पाहिजे व आहे ही व्यवस्थापक मंडळी आपलीच असें मानून त्यांस मदत केली पाहिजे." या उपदेशाप्रमाणें त्यांच्या हातीं जमण्यासारखी २५०० रुपयांची वर्गणी त्यांनीं जमवून वर्किंग कमिटीकडे पाठविलीहि. यानंतर वर्किंग कमिटींत उभयपक्षांचे समसमान लोक घेऊन दोघांना मिळून सभेचें काम करितां आलें असतें. पण आपल्या पराभवामुळें वर्किंग कमिटी नाराज होऊन राहिली होती व टिळकांनीं वरीलप्रमाणें मदतीचा उपदेश केला व प्रत्यक्ष मदतहि केली, तरी तिनें आपलें काम एकतर्फीच चालविलें.

तथापि अखेर काम एकतर्फी कां होईना पण तडीला जाऊन पुण्याची राष्ट्रीयसभा थाटानें पार पडली यांत शंका नाहीं. सभेचे अध्यक्ष बाबू सुरेंद्रनाथ यांच्याशीं टिळकांनीं आधींपासून सूत लावून ठेविलें होतें. त्यांनीं बाबूजींना पत्रें लिहून पुण्यांतील वस्तुस्थिति योग्य वेळींच कळवून ठेविली होती व टिळकांच्या सूचनेनें त्यांनीं वर्किंग कमिटीला तंटे मिटविण्याचा इषारा दिला होता. अध्यक्ष हे वर्किंग कमिटीचे पाहुणे या नात्यानें कमिटीनें त्यांचा सर्व प्रकारें सत्कार केलाच. पण टिळक काँग्रेसच्या व्यवस्थेंत नव्हते तरी त्यांनीं अध्यक्षांचा सत्कार वगैरे कामीं आपल्या पक्षाचें वैशिष्ट्य ठेवण्याची खबरदारी घेतली होती. सुरेंद्रनाथ पुण्यास येणार तेव्हां पुण्यातर्फे त्यांचें जें स्वागत व्हावयाचें तें अर्थात् स्वागत कमिटीकडूनच होणार; पण त्याच्याहि आधीं आपल्या पक्षाकडून तें व्हावें अशी टिळकांनीं युक्ती योजली. अध्यक्षांनीं मनमाडास उतरून दौंडावरून पुण्यास यावें असें ठरलें होतें व ते त्याप्रमाणें दौंडास येऊन ते आपल्या डब्यांतच निजून राहिले होते. त्यांच्या स्वागताकरितां म्हणून सेक्रेटरी गोखले हे रात्रीच्या गाडीनें दौंडास गेले. पण सुरेंद्र बाबू निजलेले पाहून ते तसेच स्टेशनावर एका बाजूस सुरेंद्रनाथ जागे होण्याची वाट पहात बसले. इकडे टिळकांनीं आपले भाचे धोंडोपंत विद्वांस यांना स्वदस्तुरचें पत्र देऊन आगाऊच दौंडास पाठविलें व त्यांनींहि हळूच जाऊन, सुरेंद्र बाबू जागे होऊन डब्याचें दार उघडतात तोंच त्यांना टिळकांचें पत्र दिलें. अशा रीतीनें ही गमतीची हुलड टिळकांनीं जिंकली. गोखले नंतर येऊन पाहतात तो सुरेंद्रबाबूंच्या हातांत खुद्द टिळकांचें पत्र! अध्यक्षांचें स्वागत कमिटीतर्फे पुण्याच्या स्टेशनावर करण्याची जय्यत तयारी झाली होती. पण टिळक, बाबामहाराज, नातू वगैरे मंडळींनीं अगोदरच हडपसर स्टेशनावर जाऊन तेथेंच अध्यक्षांचा सत्कार करून त्यांस पानसुपारी केली. सारांश, टिळकांच्या चातुर्यानें अध्यक्षांच्या हातांत पहिलें पत्र टिळकांचेंच पडलें व पहिला स्वागत समारंभहि टिळकपक्षाचाच झाला. टिळकांनीं धोंडोपंतांजवळ दिलेल्या पत्रांतच हडपसर स्टेशनावरील पानसुपारीचा उल्लेख होता. अर्थात् या दोन्ही योजना टिळकांच्या एकदमच डोक्यांत आल्या व त्यांच्या योजनेप्रमाणें सर्व अचूक घडून आलें; तसेंच राष्ट्रीयसभेच्या दुसऱ्याच दिवशीं संध्याकाळीं रेमार्केटांत पांच वाजतां श्रीमंत पंत प्रतिनिधी यांच्या अध्यक्षतेखालीं श्रीशिवाजीस्मारकासंबंधीं टिळकांनीं जंगी जाहीर सभा भरवून

तींत सुरेंद्रनाथ बानर्जी, पंडित मदनमोहन मालवीय वगैरे लोकांचीं व्याख्यानें करविलीं. स्मारक चळवळीचे सेक्रेटरी टिळक, तींत सुधारकांचा कांहीं संबंध नाहीं, या दृष्टीनें पाहतां टिळक व बाबू सुरेंद्रनाथ यांचा हा निकट स्नेहसंबंध लोकांच्या डोळ्यांत भरण्यासारखाच होता व सुधारकांच्या डोळ्यांत खुपण्यासारखा होता. पण येवढ्यानें भागलें नाहीं. या सभेंतून मंडळी उठून तशीच पेटिटच्या "ईगल्स नेस्ट" नामक बंगल्यांत श्रीबाबामहाराज यांनीं राष्ट्रीय सभेच्या प्रतिनिधींना दिलेल्या गार्डनपार्टीला गेली. या समारंभाचे यजमान टिळकांचे स्नेही, अर्थात् यांतहि टिळकपक्षानेंच आपला हात साधून घेतला. अशा रीतीनें टिळक हे राष्ट्रीयसभेचे सेक्रेटरी नसतांहि, एका बाजूनें सामाजिक परिषद् मंडपांतून बाहेर काढून देऊन व दुसऱ्या बाजूनें अध्यक्षांचा सत्कार-समारंभ वगैरे करून आपल्या पक्षाचें महत्त्व परप्रांतांतील पुढारी लोकांच्या मनावर टिळकांनीं यथायोग्य बिंबवून दिलें. सामाजिक परिषदेकरितां मंडपापासून बरीच दूर, म्हणजे फर्ग्युसन कॉलेजचें हल्लींचें क्रिकेट खेळण्याचें मैदान आहे या जागीं, जागा खणून साफ करून मंडप घालण्यांत आला होता व तेथें तिचेंहि काम व्यवस्थित रीतीनें पार पडलें. परंतु परिषदेंत लोक सोडावयाचे ते तिकिटाशिवाय सोडावयाचे नाहींत व तिकिटें द्यावयाचीं तींहि अगदीं माणूस पाहून कसून पारखून द्यावयाचीं असा बंदोबस्त करण्यांत आला होता.

त्या वर्षींच्या सामाजिक परिषदेंत न्या. रानडे यांनीं या मंडपवादासंबंधानें बरेंच महत्त्वाचें भाषण केलें. त्यांनीं केलेला खुलासा खालील अर्थाचा होता. मुंबई, कलकत्ता, लाहोर, नागपूर, मद्रास, अलाहाबाद इतक्यांपैकीं एकाहि ठिकाणीं हल्लींसारखा वाद उत्पन्न झाला नाहीं मग तो पुण्यासच कां व्हावा? पुणें हें खचित या इतर शहरांबरोबरीचें आहे. या शहराचा आपणा सर्वांनाच अभिमान आहे. पुण्यास घडलेली गोष्ट होऊं नये असा माझा अदमास होता, पण घडली खरी. बाहेरच्या पुष्कळ ठिकाणांहून तारा व पत्रें आलीं. लोकांना वाटलें हा वाद व्यक्तिविषयक आहे. पण तें खरें नाहीं. दहाबारा लोक एकत्र जमले तरी मतभेद होतो व असे व्यक्तिशः मतभेद जगाच्या अंतापर्यंत टळणार नाहींत. पुण्याप्रमाणें इतरत्रहि पक्षभेद आहेत. एकानें दुसऱ्याला वाईट म्हणावें, दुसऱ्याबद्दल गैरसमज करून घ्यावा हें सर्व ठिकाणीं चालूच आहे. पण या सामान्य खुलाशानें प्रस्तुत प्रसंगीं समाधान होत नाहीं. मंडपांत सभा भरवावी कीं नाहीं असली

सामान्य गोष्ट; पण केवळ या क्षुद्र आग्रहाकरितां उभयपक्षांतील शाहणेसुरते लोक इतके वेडे झाले असें म्हणावयाचें काय ? नाहीं; त्याला अधिक खोल कारणें आहेत. इतर ठिकाणीं जी गोष्ट करण्याचें धैर्य लोकांत नव्हतें तें एकट्या पुण्याच्या लोकांनीं दाखविलें हेंहि म्हणणें मला पटत नाहीं. खरें कारण मला वाटतें असें आहे; सामाजिक सुधारणेचे बिकट प्रश्न सोडविण्याच्या, या एकाच देशांत अनेक लोकांत अनेक रीती आहेत. बंगाल्यांत समाजसुधारकांनीं ब्रह्मसमाजाच्या नांवानें स्वतंत्र वर्गच बनविला. एकट्या ईश्वरचंद्र विद्यासागराखेरीज एकहि समाजसुधारक या वर्गाबाहेर असलेला आढळणार नाहीं. पण यामुळें एका टोंकाला कालीचे उपासक म्हणजे जुन्यांतील जुन्या मताचे लोक, आणि दुसऱ्या टोंकाला ब्रह्मसमाजिस्ट म्हणजे अगदीं नव्यांतील नव्या मताचे लोक; असे दोन अगदीं पृथक् वर्ग निर्माण झाले. ते इतके कीं एका वर्गाचा दुसऱ्या वर्गाशीं अर्थाअर्थी कांहीं एक संबंध राहिला नाहीं. जसा बंगाल्यांत ब्रह्मसमाज तसाच जवळ जवळ पंजाबांत आर्यसमाज. पण सामाजिक परिषदेचा खरा हेतु जुन्या समाजपरंपरेची शिडी लाथाडून देऊन पाठीनें भिंत चढण्याचा नाहीं. पुराणमतवादित्व ही एक शक्ति आहे. ती विसरतां तर येत नाहींच पण टाकाऊहि मानतां येत नाहीं. नवा धर्मपंथच बनवून त्यावर नवीन सामाजिक रचना करणें हा एक मार्ग झाला. पण इतरहि अनेक मार्ग आहेत ते टाकाऊ नाहींत; व सर्वांना एकच मार्ग मान्य होईंपर्यंत सर्वांनीं पृथक्पणें सहकारित्व केलें पाहिजे. आमच्या इलाख्यांतील विशेष हा आहे कीं बंगाल्याप्रमाणें जुन्या समाजाशीं फटकून व एकप्रकारें बंडखोरी पत्करून आम्ही सुधारक लोक काम करीत नाहीं. आम्ही इकडे सर्व रीतींचा उपयोग एकदम करीत असतों. बनेल तेव्हां जातींच्या द्वारें सुधारणा करवितों. जमेल तेव्हां शंकराचार्यांना वळवून आज्ञापत्रें मिळविण्याचा प्रयत्न करितों. वाटेल तर शपथपत्रिकांवर सह्या करून स्वयंनिर्मित बंधनानें प्रगति करूं पहातों. जरूर वाटेल तेव्हां कोणी कायद्याकडे धांव घेतो. पण बंगाल्याप्रमाणें आम्ही सुधारक आपली वेगळी जात किंवा वेगळा धर्म किंवा सवता सुभा बनवीत नाहीं. या प्रांतांतील सुधारकांचा मार्ग कित्येकांना अनिश्चित, स्वच्छ व तुटक, असा वाटणार नाहीं; पण तो आमचा कमकुवतपणा नसून तीच आमची बळकटी होय. सुधारक व पुराणमतवादी एकाच छावणींत राहून माग आक्रमण करीत आहेत

म्हणूनच पुण्यांत तंटे झाले. रुवता सुभा निर्माण करून मुळांत वाद उत्पन्न होण्याचाच टाळतां येणें हें अगदीं सोपें काम होतें. पण त्या मार्गाचा आम्हाला अवलंबच करावयाचा नव्हता. व्यक्तिद्वेष व गैरसमज पुण्यांत नव्हते असें नाहीं. पण वादाचें खरें कारण तें नसून त्या कारणानें वादांत थोडी भर टाकली. पण इतर ठिकाणीं न माजलेला वाद पुण्यांत माजण्याचें कारण आम्ही एकत्र राहूनच आपापल्या दृष्टीनें प्रगति करूं इच्छितों हें होय.

शेवटीं या मंडपवादांतून निघालेल्या एका गोष्टीचा उल्लेख करून हें प्रकरण पुरें करूं. ही गोष्ट म्हणजे, लोकमताला किंवा लोकशक्तीला "ब्रूटफोर्स" किंवा "जनावरांची शक्ति" असें निंदाव्यंजक नांव गोपाळराव गोखले यांनीं एका सर्क्युलरांत दिलें त्यावरून निघालेला मनोरंजक वाद. हा वाद कांहींसा शुष्कच होता. पण तो त्या वेळीं टिळकांना फायद्याचा होता म्हणून त्यांनीं आरंभिला व त्यांतूनहि गोखले यांनीं सेल्बीसाहेबाकडे शब्दार्थासाठीं धांव घेतल्यानें फुकट वाढला.

गोखले यांचें मूळ वाक्य अशा अर्थाचें होतें कीं, टिळक पुण्यांत आपलें म्हणणें खरें करूं पहात आहेत तें 'ब्रूटफोर्स'च्या आधारें. टिळकांनीं या शब्द-प्रयोगाचा ताबडतोब गवगवा केला व गोखले हे लोकमताला पशूंचें मत असें म्हणतात अशी तक्रार जनतेपुढें मांडली. 'ब्रूट' या शब्दाचा अर्थ जनावर होतो ही गोष्ट निर्विवाद आहे. पण 'ब्रूटफोर्सचा' म्हणजे पाशवी शक्तीचा उपयोग केला जातो असें म्हणण्यांत, तो उपयोग करणारांना किंवा ज्यांच्या शक्तीचा उप-योग केला जातो त्यांना, 'जनावरें' म्हणून शिवी दिल्यासारखी होते कीं काय येवढाच रोकडा वादाचा प्रश्न उरतो. लोकमत म्हटलें म्हणजे तें नुसत्या सुशि-क्षितांचें मत नव्हे तर अशिक्षितांचेंहि मत त्यांत येतें; पण लोक अशिक्षित म्हणून त्यांना जनावरांची उपमा देणें हा त्यांचा उपमर्द होय असें टिळकांचें म्हणणें होतें. 'लोक' या शब्दाची जशी नक्की व्याख्या नाहीं तशीच 'सुशि-क्षित' या शब्दाचीहि नाहीं. लोक म्हटलें म्हणजे जसे त्यांत समाजाचे थर अगदीं खालपर्यंत एकमेकांस चिकटलेले असतात, तशाच सुशिक्षितांतहि एकाहून एक अधिक विद्वान् अशा चढत्या पायऱ्या अनेक असतात. अर्थात् 'लोक' म्हणजे सर्वांत अधिक विद्वान् नव्हेत किंवा सर्वांत अधिक अज्ञ हेहि नव्हेत. लाखों रुपयांचा व्यापार करणारे लोक पढिक नाहींत म्हणून गाढव आणि बेकनचीं दोन

बुकें वाचणारा चष्मेवाला पदवीधर तेवढाच शाहाणा कसा ठरतो ? ता. १५ नोव्हें-बरच्या अग्रलेखांत केसरी लिहितो " केसरी हा जात्याच जनावरांचा राजा असल्यामुळें त्याला तेली, तांबोळी, उदमी, व्यापारी वगैरे जनावरांत मिसळण्यास कांहींच हलकेपणा अथवा लाज वाटत नाहीं. किंबहुना जनावरें हीच आपली शक्ति असें तो समजतो. मग इंग्रजी विद्येनें चावट किंवा वृथाभिमानी झालेले लोक कांहींहि म्हणोत. "

लोकांना आपण जनावरें म्हटलें हा आरोप गोखल्यांना फार झोंबला. शिवाय गांव आधींच बिथरलेला. त्यांत सुधारकांनीं लोकांना जनावरें म्हटलें असें ठरल्यावर मग बोलावयासच नको. या आरोपाचें निराकरण कसें होणार ? वादाचा मुद्दा पडला इंग्रजी वाक्याच्या अर्थाचा; तेव्हां टिळकांचा अर्थ चूक ठरल्यास तो त्यांनीं मुद्दाम गैरसमज करण्याच्या बुद्धीनें तसा केला, असें भासवितां येऊन बाजू उलटविण्याचा एक संभव होता; म्हणून गोखल्यांनीं आपल्या नांवानें प्रसिद्ध झालेलें सर्क्युलर डेक्कन कॉलेजचे प्रिन्सिपाल सेल्बी यांजकडे पाठवून ब्रूटफोर्स या शब्दाचा टिळकांनीं जो अर्थ केला तो बरोबर किंवा चुकीचा आहे असा अभिप्राय विचारला व सेल्बीसाहेबांनींहि आपला अभिप्राय खालील शब्दांत दिला—

" To say that in attributing to certain people a design to carry their measures by ' brute force ' you intended to call them brutes is non-sense " पण यानें गोखल्यांची बाजू विशेष सांवरली गेली असें मात्र नाहीं. ' ब्रूटफोर्स ' या शब्दप्रयोगांत ब्रूट या शब्दाचा जनावर हा जो वाच्यार्थ तो जाऊन त्याचे जागीं लक्षणेनें आडमुठें शरीरबल, किंवा निवळ शिरगणतीचें बळ, किंवा अशिक्षित लोकसत्तेचें बळ असा अर्थ येतो ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. तथापि शब्दार्थ केवळ लक्षणारूढ झाला म्हणून मूळ शब्दोच्चारामुळें मनांत उत्पन्न होणारे सर्वच विचार लुप्त होतात असें नाहीं; व त्यांतील कांहीं विचार जर निंदाव्यंजक असले तर तो शब्दप्रयोग करणाराला निंदा थोडी तरी अभिप्रेत होती असा कोणीं बळेंच जरी आरोप केला तरी त्यांतून निसटतां येत नाहीं. ' ब्रूटफोर्स ' याचा अर्थ जनावरें असाच कां घ्यावा असें विचारणाराला उलट असा प्रश्न टाकतां येतो कीं, तो शब्द वापरतांना तुमच्या मनांत निंदाबुद्धि नव्हतीच याची जामिनकी काय ? जनावरी शक्ती याचा अर्थ

अशिक्षित लोकमत इतकाच जर तुमच्या मनांत होता तर " opinion of un-educated people" असा सरळ निर्विवाद प्रतिशब्दच तुम्हीं कां वापरला नाहींत? तात्पर्य, गोखल्यांनीं आधीं आक्षेपार्ह शब्द वापरून बाजू अंगावर घेतली व खुलाशादाखल साहेबाचें सर्टिफिकीट आणून ती अधिकच ओढवून घेतली. 'तेलीतांबोळ्यांचे पुढारी' व 'ब्रूटफोर्स' हे दोन शब्द महाराष्ट्रीय राजकारणाच्या इतिहासांत अढळ होऊन राहणारे असून, त्यांची उत्पत्ति या मंडपवादांत असल्यामुळें ही हकीकत येथें दिली आहे. टिळकांचें एकंदर सार्वजनिक चरित्र हें जर एकाद्या कमानीसारखें मानलें तर सामान्य जनसमाजाचा पाठिंबा हा त्या कमानींतील 'चावीचा दगड' म्हणतां येईल; व या वादांतील मूलतत्त्व खरोखरच फार महत्त्वाचें आहे. प्रस्तुत वादांतील मुद्यावर टिळकांनीं गोखल्यांना दिलेलें उत्तर टिळकांच्या वादपद्धतींतील उत्कृष्ट नमुन्यादाखल असल्यामुळें, ता. १९ नोव्हेंबरच्या केसरीच्या अग्रलेखांतील खालील ओळी आम्हीं या ठिकाणीं मुद्दाम उतरून घेतल्या आहेतः—" मि. सेल्बी हे दोन सोप्या इंग्रजी शब्दाचा अर्थ सांगण्यास आम्हांस नको आहेत. 'ब्रूट' म्हणजे जनावर आणि 'फोर्स' म्हणजे शक्ति, हे या दोन शब्दांचे मुख्य अर्थ आहेत हें कोणताहि कोश उघडला असतां कोणासहि कळून येईल. ब्रूट हा शब्द संख्यावाचक आहे असें कोणीच म्हणूं शकणार नाहीं. करितां 'ब्रूटफोर्स' म्हणजे संख्येचा जोर असा जो मि. सेल्बी यांनीं अर्थ केला आहे तो लाक्षणिक आहे, असें त्यांनाहि कबूल करावें लागेल. एकाद्यानें कोणास बैल म्हटलें असतां त्यास शिंगें अगर शेपटें फुटत नाहींत ही गोष्ट आम्हांस मान्य आहे, पण यामुळें आमच्या कोटिक्रमास काडीइतकाहि धक्का येत नाहीं. जनावरांस शक्ति असते पण अक्कल नसते, करितां 'जनावरांची शक्ति' हे शब्द लाक्षणिक अर्थानें नुसत्या संख्येच्या म्हणजे बिनअकलेच्या लोकांच्या जोरास लावितात. परंतु लाक्षणिक अर्थानें 'ब्रूट फोर्स' या शब्दाचा उपयोग केला तरी त्यांत लोकांचा उपमर्द केला ही गोष्ट शिल्लक राहतेच. नुसत्या संख्येचा जोर म्हणजे तरी काय? अक्कल नाहीं हेंच कीं नाहीं? मार्केटांत नुसतीं डोकीं जमलीं होतीं आणि अकला सुधारकांचे ताब्यांत होत्या, हाच जर 'ब्रूट फोर्स' याचा मि. सेल्बी यांच्या म्हणण्याप्रमाणें अर्थ असेल तर त्यांत आणि आम्हीं केलेल्या अर्थांत कांहीं तफावत आहे, असें आम्हांस वाटत नाहीं.

"लोकमत, हा ज्याप्रमाणें सामाजिक शब्द आहे त्याप्रमाणें 'ब्रूट फोर्स' हाहि धरला पाहिजे, आणि तसा तो धरला असतां लोक म्हणजे 'ब्रूट' व मत म्हणजे

फार्स असें उघड होतें ! सारांश रेमार्केटांत जमलेली मंडळी 'मनुष्यरूपेण मृगाश्चरन्ति' किंवा 'साक्षात् पशुः पुच्छविषाणहीनः' या वर्गांतील असून अशांचें मत म्हणजे बिनशेंपट्या आडमुठ्यांचें मत असाच ब्रूट फोर्स म्हणणारांचा हेतु होता, असेंच म्हणावें लागतें. विनाकारण शब्दवाद वाढविण्यांत कांहीं अर्थ नाहीं. 'नुसत्या संख्येचा जोर' यांत 'नुसता' शब्द वापरण्याचा हेतु 'बिन-अक्कल संख्येचा जोर' असें भासविण्याचाच आहे कीं नाहीं ? मग लोकांस बिन-अक्कल म्हटलें काय आणि पशु म्हटलें काय एकच. 'ब्रूट फोर्स' याच्या अर्थाचा वाद करून खुंटा हलवून मात्र बळकट करून घेतला !"

भाग २० परिशिष्ट (१)

टिळकांची 'हिंदु' पत्रावर फिर्याद

[या परिशिष्टांत एका फिर्याद–अर्जीची नकल दिली आहे. ती फिर्याद टिळक हे मद्रासच्या 'हिंदु' वर्तमानपत्रावर करणार होते. फिर्यादीचें काय-देशीर कारण फिर्याद–अर्जींत दिलेंच आहे. त्यासंबंधीं थोडक्यांत हकीकत द्यावयाची तर ती अशीः–सेक्रेटरीशिपचीं भांडणें मिटलीं व सामाजिक परिषद् मंडपांतून बाहेर निघाली, परंतु राष्ट्रीय सभेला पुण्यातर्फे प्रतिनिधी निवडण्याचें काम शिल्लकच होतें. पण ही बाजूहि टिळकांनीं युक्तीनें जिंकली. ता. २० डिसेंबर रोजीं सकाळीं, सुधारकांच्या हातीं गेलेल्या स्वागतमंडळानें असें जाहीर केलें कीं, पुण्यातर्फे डेलिगेट निवडण्याकरितां नागरिकांची जाहीर सभा रविवार पेठेंतील फडके यांचे वाड्यांत सायंकाळीं भरणार आहे. ही थोड्या तासांची नोटीस आणि चौफेर संकुचित जागा लक्षांत घेतली म्हणजे सभा भरविणारांचा हेतु तेव्हांच लक्षांत येण्यासारखा होता. पण त्यांच्यावर तोड करण्याला टिळकपक्षहि कांहीं कमी नव्हता. ठरल्या वेळेच्या आधीं तासभर, टिळक त्यांच्या पक्षाची प्रमुख मंडळी व लॉ क्लासचे विद्यार्थी फडक्यांचे वाड्यांत जाऊन खुर्च्या बाकें अडवून बसले. ते असे कीं ठराविक वेळेला गोखले नगरकर वगैरे मंडळी आली त्यांना जागाहि मिळेना. या धांदलींत बराबर सभेची वेळ होतांच वासुदेव-राव जोशी यांनीं पूर्वसंकेतानुरूप उठून श्रीमंत दामोदर यशवंत जोग यांचें नांव अध्यक्ष म्हणून सुचविलें, व जोग यांनींहि अनुमोदनाची वाट न पाहतां तडक

जाऊन अध्यक्षांची खुर्ची घेतली. लगेच दुसऱ्या एकानें उठून टिळकांच्या पक्षांतील लोकांची एक यादी पुण्याच्या प्रतिनिधींची यादी म्हणून वाचून दाखविली, आणि ' आश्चर्यवत्पश्यति कश्चिदेनं ' अशा रीतीनें सुधारकपक्षीय मंडळी अवधान सांवरतात—न सांवरतात—तोंच सभेचें काम होऊन सभा बरखास्तहि झाली. सुधारक वर्ग ओशाळला होऊन परत गेला; व त्यांनीं फिरून वेगळी सभा भरवून आपल्या पुरते प्रतिनिधी निवडून घेतले. टिळकांच्या या युक्तिबाज हुल्लडीचा सुधारकांनीं गवगवा केला, व निरनिराळ्या वर्तमानपत्रांस तारा पाठविल्या. त्यांत टिळकांच्या लॉ क्लासांतील मुलांनीं गर्दी केली अशा अर्थाचा कांहीं मजकूर होता. ही खोटी बदनामीची हकीकत छापल्याबद्दल खालीलप्रमाणें फिर्याद करून 'हिंदु' पत्राला प्रायश्चित्त देण्याचा टिळकांचा विचार होता; व ती दाखल झाली असती तर ' हिंदु ' पत्राचे संपादक जी. सुब्रह्मण्य अय्यर यांना कॉंग्रेसच्या मंडपांत बसूं कीं सिटी मॅजिस्ट्रेच्या कोर्टांत बसूं असा गमतीचा सवाल पडण्यासारखा होता. पण टिळकांचा खरा कटाक्ष बिचाऱ्या ' हिंदु ' पत्राच्या संपादकापेक्षां ज्यानें पुण्याहून ही खोटी तार पाठविली त्याच्यावर होता हें सांगावयास नकोच. सुब्रह्मण्य अय्यर व टिळक हे स्नेही होते. पण अय्यर हे सुधारक असल्यामुळें या मंडपवाद प्रकरणांत त्यांची सहानुभूति गोखलेपक्षाकडे होती. म्हणून स्नेही कां होईना पण त्यालाहि हजेरी घेतल्याची चुणूक दाखवावी असें टिळकांना वाटलें असावें. सुब्रह्मण्य अय्यर यांचे सहकारी संपादक वीरराघवाचारियर हे जुन्या मताचे असल्यामुळें अय्यरपेक्षां त्यांची व टिळकांची गट्टी अधिक होती. तेहि राष्ट्रीय सभेला येणार होते; व टिळकांची ही फिर्याद प्रत्यक्ष दाखल झाली असती तरी ती शेवटीं काढून घेण्यांत आली असती याविषयीं कोणासच शंका नाहीं.]

फिर्याद अर्जी—मेहेरबान सि. मा. वर्ग १ यांचे कोर्टांत

" फिर्यादी—बाळ गंगाधर टिळक, रा. पुणें पेठ सदाशिव

आरोपी—जी. सुब्रह्मण्य अय्यर, रा. मद्रास—हिंदु वर्तमानपत्राचे मालक छापणारे व प्रसिद्ध करणारे, १०० माउंटरोड मद्रास.

इं. पी. कोड कलम ५००

फिर्यादीची फिर्याद इं. पी. कोड कलम ५०० प्रमाणें अशी आहे कीं, आरोपी हे मद्रास येथें दररोज निघणाऱ्या हिंदु नामक वर्तमानपत्राचे मालक छापणारे व प्रसिद्ध करणारे आहेत. त्यांनीं आपल्या सदरचे पत्रांत तारीख २१ डिसेंबर

सन १८९५ इसवीचे अंकांत इंडियन टेलीग्रामस् या सदराखालीं पान ५ कालम ४ चे आरंभीं Disgraceful Squabble at Poona असें हेडिंग घालून, त्याखालीं आपल्या पुण्याच्या बातमीदाराकडून आलेली म्हणोन तार छापून प्रसिद्ध केली आहे. त्यांत असें लिहिलें आहे कीं, पुणें येथें तारीख २० डिसेंबर सन १८९५ इसवी रोजीं रविवार पेठेंतलि फडक्याचे वाड्यांत भरलेल्या जाहीर सभेची हकीगत म्हणून दिलेली आहे, त्यांत फिर्यादीची व त्याच्या लॉ क्लासची बेअब्रू होईल असा मजकूर छापून प्रसिद्ध केला आहे. सदरहू मजकूर खोटा असून तो छापून प्रसिद्ध केल्यामुळें फिर्यादीबद्दल व त्याचे संस्थेबद्दल (लॉ क्लास) लोकांचे दृष्टीनें कमीपणा आणला आहे. त्यामुळें फिर्यादीची बेअब्रू होऊन त्याचे मनास फार वाईट वाटत आहे. हें कृत्य आरोपीनें फिर्यादीचे अब्रू घेण्याचे इराद्यानें केलें आहे. आरोपीचें वर्तमानपत्र पुणें शहरांत प्रसिद्ध झालें आहे. ज्या सदराखालीं आरोपीनें फिर्यादीची अब्रू घेण्याचा मजकूर छापला आहे त्याजवर खूण करून तें वर्तमान या सोबत हजर केलें आहे यास साक्षीदार.

१ मि. पी. वाज सिटी पोलीस इनस्पेक्टर, पुणें.

१ श्रीमंत दामोदर यशवंत जोग रा. पेठ बुधवार.

१ रावसाहेब गणेश रामचंद्र फडके रा. पेठ सदाशिव.

१ रा. वासुदेव गणेश जोशी रा. पुणें, पेठ सदाशिव.

१ रावबहादूर श्रीराम भिकाजी जठार रा. पेठ नारायण.

१ रा. कृष्णाजी रघुनाथ ने. ज. लायब्ररीचे सेक्रेटरी रा. पेठ सदाशिव. साक्षीस येतेवेळीं तारीख २१ डिसेंबर सन १८९५ इसवी रोजींचा, मद्रास येथील प्रसिद्ध होणारे ‘ हिंदु ’ नांवाचे पत्राचा अंक घेऊन येणें.

याशिवाय लागतलि ते साक्षीदार चौकशीचे वेळीं हजर करूं. येणेंप्रमाणें पुरावा घेऊन आरोपीस इंडियन पी० कोड कलम ५०० प्रमाणें गुन्हा केला आहे, असा ठराव व्हावा व त्याबद्दल कायदेशीर तजवीज व्हावी. आरोपी हे यंदाचे कांग्रेसचे डेलिगेट या नात्यानें पुणें येथें येणार आहेत असें समजतें, करितां त्यांजला एक समन्स त्यांचे राहते ठिकाणचें म्हणजे मद्रासचें व दुसरें समन्स पुणें येथें त्यांजवर लागू करण्याकरितां देणेचा हुकूम व्हावा, कळावें तारीख २३ माहे डिसेंबर सन १८९५ इसवी.

भाग २१ वा

सार्वजनिक सभा व डेक्कन सभा

कोणत्याहि देशांत मनुष्यास पुढारीपण यावयास त्याला परिस्थितीशीं झगडावें लागतें. परिस्थितींत समकालीन संस्थांचाहि समावेश होतो. संस्था म्हणजे एकाच हेतूनें प्रेरित झालेल्या कार्यकर्त्यां माणसांचा संघ. देशाची किंवा प्रांतांची प्रगति मोजण्याचे संस्था हे वाटेवरचे मैलाचे दगड तर खरेच; कारण त्यांच्या निरनिराळ्या वेळच्या स्वरूपांवरून राष्ट्राच्या प्रगतीच्या स्वरूपाचा अंदाज करितां येतो. पण मजल मोजण्याच्या मैली दगडापेक्षां फौजेच्या चढाईच्या मार्गा-वरील लष्करी ठाणीं किंवा नाकीं हेंच वर्णन संस्थांना अधिक लागू पडेल. वाट चालून गेल्यावर किती मजल झाली इतकेंच फक्त मैलाचा दगड दर्शवितो, पण लष्करी ठाणीं किंवा नाकीं हीं पुरी झालेली सैन्याची मजल पदरांत पाडून वरती सुरक्षित बसण्याला आणि पुढील मजल मारण्याचीं साधनें पुरविण्याला उपयोगीं पडतात. सर्व देशांत ज्याला पुढारीपण—अखेर पुढारीपण—मिळालें त्याला प्रथम लहान व नंतर मोठ्या संस्था हळू हळू काबीज कराव्या लागतात, व या विजयाला स्वतः आपल्या गांवच्या संस्था म्हणजे सार्वजनिक युद्धाचीं लहानशीं लष्करी नाकीं काबीज करावीं लागतात, हें झगडणें व हा विजय याला ग्राम्य व उदात्त अशीं दोन्हीं प्रकारचीं स्वरूपें पहावीं तशीं असतात. भांडणामध्यें तामसवृत्ती प्रगट झाल्याशिवाय अर्थातच रहात नाहीं; तेवढ्यापुरतें भांडण ग्राम्यच म्हणावें लागेल. मोठीं माणसें भांडलीं तरी तें भांडणच. पण या भांडणाच्या पर्यवसनाकडे व्यक्तिमहात्म्याच्या दृष्टीनें पाहिलें म्हणजे त्यांतील उदात्त स्वरूपहि पाहणाऱ्याच्या नजरेस आल्याशिवाय रहात नाहीं.

मनुष्य हा स्वभावतःच संहतिप्रिय असतो व शिक्षणानें ही संहतिप्रियता कमी न होतां उलट वाढतेच. इंग्रजी शिक्षण सुरू होण्यापूर्वी हिंदुस्थानांत संघ नव्हते असें नाहीं; पण इंग्रजी शिक्षणानंतर जे संघ सुरू झाले त्यांचें स्वरूप थोडें वेगळें किंवा सुधारलेलें होतें इतकेंच. पूर्वींहि चार लोक एकत्र बसून गप्पा मारीत नसतील असें नाहीं. अव्वल इंग्रजींत घरबैठे खेळ खेळण्याचे

अड्डे पुण्यांत पुष्कळ होते असें म्हणतात. साधारण प्रतिष्ठित मनुष्याच्या घरीं चार लोक रिकाम्या वेळीं हटकून जमावयाचे; पानतंबाकू हें पूर्वी चहाचें काम करी; व बुद्बळें सोंगट्या वगैरेंचे खेळ खेळणारे दोघेचौघे असले तरी प्रत्येक बाजूला बसून पहाणारे, सुचविणारे, भांडणारे, ओरडणारे असे लोक अनेक असत. या खेळांचे सामने रोज तर चालतच पण प्रसंगविशेषीं त्यांचे सप्ताहहि होत; व हा अड्डा मांडी मोडल्याशिवाय किती प्रहर एकसारखा खेळतो अशा मुद्यावर स्पर्धा चाले. दुसऱ्या एका प्रकारचे संघ तालमींतून आढळत. येथेंहि वस्ताद् व त्याची शिष्यशाखा मिळून तो एक क्लबच होई, व या क्लबांचें नैमित्तिक कार्य म्हटलें म्हणजे शेजारच्या गांवीं जाऊन कुस्त्यांचे फड जिंकणें हें होय. पूर्वी देवळांतून पुराणांना रोज संध्याकाळीं स्त्रियांप्रमाणें पुरुषहि अभिश्रवणाला जात, व ज्या देवळांत अधिक चांगला पुराणिक त्यांत दर संध्याकाळीं अधिक गर्दी जमे. पण इंग्रजी शिक्षण सुरू होण्यापूर्वी लोकांनीं एकत्र जमून राजकीय चर्चा करण्याचा प्रघात नव्हता तो या शिक्षणापासून नवीन पडला यांत शंका नाहीं. वर दर्शविल्याप्रमाणें संहतिप्रियता किंवा संघबुद्धि तीच, पण तिचा उपयोग मात्र थोड्या वेगळ्या तऱ्हेनें होऊं लागला. पूर्वी प्रसंगविशेषीं एखादा अर्ज वगैरे करावयाचा असल्यास तो सह्यांकरितां फिरविला जाई व त्यावर लोक सह्या करीत. परंतु सामुदायिक खेळांप्रमाणें किंवा वक्तृत्वाप्रमाणें राजकीय चळवळ ही प्रत्यक्ष सामुदायिक अशा स्वरूपाची नव्हती. एकत्र जमण्याला लोक भीत असत असा त्याचा अर्थ नव्हे, तर एकत्र जमून राजकीय विचारांचा विनिमय करण्याची संवयच अद्यापि त्यांना लागलेली नव्हती.

मुंबई इलाख्यांत १८५३ सालीं दादाभाई नौरोजी यांनीं मुंबई असासिएशन नांवाची राजकीय संस्था स्थापिली. यानंतर चौदा वर्षांनीं पुण्यासहि अशीच संस्था स्थापण्यांत आली. तिचें नांव प्रथम पूना असोसिएशन असें होतें. या दहा वीस वर्षांत मुंबई, मद्रास, बंगाल वगैरे सर्वच प्रमुख प्रांतांतून अशा संस्था स्थापल्या गेल्या. तीन वर्षांनीं पुण्यांतील याच सभेला 'पुणें सार्वजनिक सभा' असें नांव देण्यांत येऊन १८७० च्या एप्रिल महिन्याच्या दुसऱ्या तारखेस, सदाशिव पेठेंतील औंधकरांच्या वाड्यांत तिची पुनः प्राणप्रतिष्ठापना करण्यांत आली. सभेनें जाहीर केलेला हेतु असा होता कीं, सरकार व लोक यांच्या दरम्यान मध्यस्थी करण्याकरितां लोकांच्या मागण्या व त्यांची खरी स्थिति,

सरकारास वेळोवेळीं अर्जांच्या रूपानें कळवावी, आणि उलट सरकारचे हेतु लोकांस खुलासेवार समजून सांगावे.

सार्वजनिक सभेच्या स्थापनेची कल्पना सुचण्यास एक तात्कालिक कारण घडलें. सन १८७० च्या सुमारास पर्वतीसंस्थानच्या व्यवस्थेंत लोकमतानुरूप सुधारणा व्हावी या उद्देशानें कांहीं प्रयत्न करण्याचा, पुण्यांतील कित्येक कार्य-कर्त्या हिंदु गृहस्थांचा बेत होता. पण या एकाच कामाकरितां एकादी सभा स्थापण्यापेक्षां सामान्यरीत्या सर्व सार्वजनिक कार्यांकरितां मिळून एक सभा स्थापन करावी, म्हणजे तिचा पर्वतीसंस्थान सुधारण्याचे कामीं प्रथम उपयोग होऊन, पुढें दुसरींहि सार्वजनिक कार्यें तिच्याद्वारें करितां येतील, अशा उद्देशानें ही सभा स्थापन करण्यांत आली. शके १७९२ चे वर्षप्रतिपदेच्या शुभमुहूर्तावर (२ एप्रिल १८७० रोजीं) श्रीमंत श्रीनिवासराव पंतप्रतिनिधी यांच्या अध्यक्षते-खालीं सभा भरून अधिकारी मंडळ निवडण्यांत आलें. कै. गणेश वासुदेव जोशी ऊर्फ सार्वजनिक काका हे या खटपटींत मुख्य असून, सभेचे पहिले नियम त्यांनींच केलेले आहेत. औंधकर हे अध्यक्ष; व भोरकर, सांगलीकर, जम-खिंडीकर, कुरुंदवाडकर वगैरे संस्थानिक उपाध्यक्ष नेमण्यांत आले. राजमाची-कर, गोखले, कर्वे, व स्वतः सार्वजनिक काका हे चिटणीस झाले. १८७३ च्या दुसऱ्या निवडणुकींत मिरजकर (दोन्ही), अक्कलकोटकर, जतकर, फलटणकर हेहि संस्थानिक उपाध्यक्षांच्या यादींत समाविष्ट झाले. सभेच्या सन्मान्य अधिकारी मंडळांत दक्षिणेंतील संस्थानिकांचीं नांवें १८९७ पर्यंत होतीं. १८९१ ते १८९६ पर्यंत प्रो. गोखले हे चिटणीस होते, तोंपर्यंत सभेचें काम सरकारास फारसें न दुखवितां चाललें होतें. पण १८९६ सालीं प्रो. गोखले यांनीं सभेची चिटणीशी सोडली, व सभेचीं सूत्रें टिळकांचे हातीं आलीं. गोखल्यांच्या जागीं प्रो. शिवरामपंत परांजपे हे चिटणीस नेमले गेले. शेवटीं १८९७ सालच्या मार्च महिन्यांत मुंबईसरकारनें एक ठराव प्रसिद्ध करून, सभेची राजमान्यता उघडपणें काढून घेतली. १८९७ मध्यें श्रीमंत जमखिंडीकर, सभेचे एक उपा-ध्यक्ष, वारले व त्यापुढें सरकारची उघड प्रतिकूलता असल्यामुळें संस्थानिकांचीं नांवें सभेच्या सन्मान्य अधिकारी मंडळांत दिसेनाशीं झालीं. संस्थानिकांप्रमाणें सरकारी नोकरांचीं नांवेंहि १८९७ चे पूर्वी सभासदांचे यादींत दिसून येतात. महादेव मोरेश्वर कुंटे, कृष्णशास्त्री चिपळूणकर, कृष्णाजी रघुनाथ केळकर या प्रमुख सरकारी नोकरांचीं नांवें त्या वेळच्या सभासदांच्या पटावर आढळतात.

सार्वजनिक काकांप्रमाणें रा. ब. रानडेहि सभेच्या आधारस्तंभांपैकीं होते. पण आश्चर्याची गोष्ट ही कीं, सभासदांच्या यादींत त्यांचें नांव कोठेंच मिळत नाहीं. सन १८७७ सालचे सुमारास नौरोजी फर्दुनजी यांस इंग्लंडांत फिनान्स कमिटीपुढें साक्ष देण्यास पाठविलें होतें. त्यावेळीं या कामीं त्यांस सल्लामसलत देण्यास रा. ब. रानड्यांची नेमणूक केल्याचा उल्लेख सभेच्या दप्तरीं सांपडतो. याशिवाय इतरत्र त्यांचें नांव कोठेंहि आढळत नाहीं. प्रत्यक्ष रंगभूमीवर न येतां स्टेज म्यानेजरप्रमाणें पडद्याआड राहून काम करण्याची रानडे यांची रीत सुप्रसिद्ध आहे, व तोच प्रकार येथें घडला व सभासदांच्या यादींत त्यांचें नांव नसलें तरी पहिल्यापासून प्रत्येक योजनेंत तेच सूत्रचालक असत.

सभेची स्थापना प्रथम औंधकरांचे वाड्यांत झाली हें वर सांगितलेंच आहे. पुढें श्रीमंत सांगलीकर यांचा वाडा, फडतरे यांचा वाडा, व नंतर कांहीं दिवस विश्रामबागेजवळील नगरकरांचा वाडा, अशा निरनिराळ्या ठिकाणीं सभेच्या बैठकी होत असत. सभेच्या कामाचा व्याप जसजसा वाढत चालला, तसतशी अर्थातच सभेकरितां सत्तेच्या स्वतंत्र जागेची उणीव अधिकाधिक भासूं लागली. सन १८८४ सालीं, सभा स्थापन झाल्यापासून चौदा वर्षांनीं, ही उणीव भरून निघण्याचा योग आला तो असा. सार्वजनिक काका १८८०त निवर्तले. त्यांच्या स्मारकाप्रीत्यर्थ जमा झालेली ६००० रुपयांची रक्कम, स्मारकफंडाचे अधिकाऱ्यांजवळ चार वर्षें तशीच पडून राहिली होती. ही रक्कम या कामाकरितां त्यांचेकडून मिळवून, व त्यांत आणखी ९००० रुपयांची भर घालून, १८८४ सालीं दाणेआळींतील वाळवेकर यांची हवेली १५००० रुपयांस खरेदी केली. या हवेलीच्या दुसऱ्या मजल्यावरील पूर्वेकडील दिवाणखान्यास 'जोशी हॉल' असें नांव देण्यांत आलें, व येथेंच प्रथम प्रथम सभा भरत असे. पण पुढें ही जागा देखील अपुरी पडूं लागली, म्हणून पश्चिमेकडील दिवाणखाना विस्तृत करण्यांत आला, व येथेंच अलीकडे सभा भरतात. ही विस्तृत जागा देखील आतां केवळ लहानसहान सभांकरितांच उपयोगांत आणली जाते व मोठ्या जाहीर सभांस शिवाजीमंदिर किंवा मार्केटचें मैदान देखील सध्यां पुरेनासें झालें आहे.

'लोकांचीं गाऱ्हाणीं सरकारपुढें मांडणें' हाच सभेचा मुख्य उद्देश होता हें वर आलेंच आहे. या कामीं दादाभाई नौरोजी, नौरोजी फर्दुनजी, जगन्नाथ

शंकरशेट, डॉ. भाऊ दाजी प्रभृति मंडळींनीं चालविलेली, मुंबईची बॉंबे असि-एशन, व बाबू क्रिस्तोदास पाल, डॉ. राजेंद्रलाल मित्र वगैरे मंडळींनीं कलकत्यास चालविलेली 'ब्रिटिश इंडियन असोसिएशन,' या दोन संस्थांचीं उदाहरणें सार्वजनिक सभेच्या उत्पादकांच्या व चालकांच्या प्रथमपासून डोळ्यांपुढें होतीं. सभेच्या कर्तबगारीनें वरील दोन संस्थांइतकेंच तिला महत्त्व प्राप्त झालें.

पहिल्यानें सभेचें लक्ष स्थानिक बाबतींत विशेष होतें. पर्वतीसंस्थान सुधारणेच्या एका स्थानिक कार्यातच तिचा उगम होता. पर्वतीसंस्थानचें प्रकरण सभेच्या खटपटीनें, एकीकडे रेव्हिन्युकमिशनरपर्यंत व दुसरीकडे दिवाणी कोर्टापर्यंत पोंचलें होतें. पण या पहिल्या कामांत सभेला फारसें यश आलें नाहीं. पुढें सभेनें पुणें शहरसुधारणेचीं कामें हातांत घेतलीं. कायद्यांचे मसुदे पूर्वीं इंग्रजींतून प्रसिद्ध होत असत, ते मराठींतून प्रसिद्ध करण्याचा प्रघात सभेच्या प्रयत्नानेंच सुरू झाला. मुंबई हायकोर्टांत एतद्देशीय न्यायाधीश नेमला जाण्याबद्दलची खटपट सभेनेंच केली. ज्यूरीचे हक्क, रेल्वेच्या उतारूंच्या तक्रारी, म्युनिसिपालिटींत लोकनियुक्त सभासदांच्या नेमणुकी, संस्थानिक व सरकार यांचे संबंध अशा अनेक बाबतींत सरकारास वेळोवेळीं सूचना सादर करण्याचें काम सभेनें सुरू ठेविलें होतें. १८७२ सालीं हिंदुस्थानचे कैवारी फॉसेटसाहेब, यांस ब्रायटनच्या मतदारांनीं निवडून दिल्याबद्दल सभेनें त्यांचें अभिनंदन करून ब्रायटनच्या मतदारांचे आभार मानले. त्याच सालीं हिंदुस्थानची कारभाराची चौकशी करण्यासाठीं पार्लमेंटनें नेमलेल्या कमिटीपुढें साक्ष देण्याकरितां फर्दूनजीशेट यांची नेमणूक करण्यांत आली. त्यांस आलेला खर्च, मुंबईची बॉंबे असोसिएशन व सार्वजनिक सभा या दोघांनीं सोसला. यापुढाल सार्वजनिक सभेनें केलेली महत्त्वाची चळवळ म्हणजे १८७६–७७ सालांतील दुष्काळाच्या वेळची होय. पूर्वींपासूनच कायमधाऱ्याची पद्धत अमलांत यावी याबद्दलची सभेची खटपट होती. १८७७ सालांत दुष्काळाचें स्वरूप फारच उग्र झालें तेव्हां सभेनें जाहिर सभा भरवून सरकारकडे पत्रव्यवहार सुरू केला, व दुष्काळ फंड जमवून ठिकठिकाणीं दुष्काळकमिट्या स्थापन करविल्या. विलायतेंतील पत्रांतूनहि जाहिराती देऊन फंड मिळविण्याची खटपट सभेनें केली.

सार्वजनिक सभेची प्रगति, उत्क्रांतितत्त्वावर हळू हळू न होतां, जी थोडी

झाली ती क्रांतिकारक पद्धतीनें म्हणजे खळबळ होऊनच झाली. अशा खळ-बळीचे प्रसंग, सभेच्या पन्नास वर्षांच्या इतिहासांत एक दोनच घडून आले. प्रत्येक खळबळीचे वेळीं वादाचा मुद्दा फारसा तत्त्वाचा नसतां, एक चालक किंवा चालकमंडळ जाऊन, त्याचे जागीं दुसरा चालक किंवा चालकमंडळ येणें, हेंच चळवळीचें खरें कारण असे. सार्वजनिक सभेच्या पहिल्या अमदानींत गणेश वासुदेव जोशी ऊर्फ सार्वजनिक काका हे सभेचे मुख्य चालक असत, व सभेच्या त्या वेळच्या मुख्य दिवाणखान्याला त्यांचें नांव देण्यांत आलें यावरून त्यांचें महत्त्व सभेच्या कामी किती होतें, याची सहज कल्पना येईल. पर्वतीच्या सुधारणेकरितां अस्तित्वांत आलेली सभा, सार्वजनिक कार्याच्या गोडीनें पुढेंहि चालू ठेवण्यांत आली. सभेचा हेतु सरकार व प्रजाजन यांची मध्यस्थी करण्याचा. तो जिच्या हातून पार पडेल अशी दुसरी कोणतीहि संस्था त्या वेळीं अस्तित्वांत नव्हती. वर्तमानपत्रांत राजकीय विषयावर क्वचित् लेख येत, परंतु वर्नमानपत्राचे लेख सरकारानें वाचले तरी सरकारकडून त्या लेखांना उत्तर जाण्याची वहिवाट आतां थोडीबहुत आहे, पण तेव्हां मुळींच नसे. तथापि आपण म्हणतों त्यावर सरकार काय म्हणतें, हें कळविण्याची आकांक्षा हल्लीं कायदेकौन्सिलांत प्रश्नाच्या रूपानें व त्याहीपेक्षां ठरावावरील वादविवादाच्या रूपानें सफल होते, ती त्या जुन्या काळीं सफल होण्याला अर्ज हेंच एक साधन असे. सरकारास सभेकडून अर्ज गेला व त्यांजकडून त्याला, बरें वाईट किंवा त्रोटक कसें कां होईना, पण उत्तर आलें म्हणजे पुण्यांतील समाजाची राजकीय-बुद्धि जागृत आहे असें समाधान पुढाऱ्यांना वाटे. सार्वजनिक काकांचे सभेंतील खरे जोडीदार म्हणजे महादेव गोविंद रानडे हे होत. माधवरावजी हे १८७१ सालीं पुण्यास फर्स्टक्लास सबजज्ज, म्हणजे त्या वेळचे 'सदर अमीन' या जागेवर कायम नेमणूक होऊन आले. रानडे पूर्वी पुण्यास थोडेच दिवस होते तरी त्यांचा लौकिक पुण्यास गाजत होता. ते बाहेर मोठमोठ्या हुद्यावर कामें करण्यास गेले असले तरी त्यांचेंहि पुण्यावर लक्ष होतें; कारण पुणें ही तेव्हांहि बुद्धिमत्तेची राजधानी मानली जात असे; मग खुद्द पुण्यास कायमची जागा मिळाल्यावर अर्थातच त्यांनीं पुण्याला आपल्या विद्वत्तेचा फायदा करून दिला, व पुण्याच्या चळवळ्या स्वभावाचा फायदा सार्वजनिक कार्याकडे करून घेतला. तेव्हांची सार्वजनिक सभा नवी, तींत सरदार वगैरे प्रतिष्ठित लोकांचा

भरणा, व रानडे ८०० रु. पगाराचे बडे हुद्देदार व प्रमुख विद्वान्, यामुळें सभेचें चालकत्व त्यांच्याकडे गेल्यास नवल नाहीं. रानडे पुण्याहून नाशकास बदलून जाईपर्यंत बऱ्याच उलाढाली झाल्या, त्यासंबंधाची हकीकत दुसरीकडे सविस्तर दिलीच आहे. येथें इतकेंच सांगावयाचें कीं, यांतील बहुतेक चळवळी सार्वजनिक सभेच्या विद्यमानें झाल्या. व सभेची कीर्ति इतकी वाढली कीं, बाहेरगांवच्या मोठमोठ्या संस्थानांतील किंवा सरकारी समारंभास सभेला निमंत्रणें येत व सभा आपलीं शिष्टमंडळें पाठवी. अशांपैकीं विशेष महत्त्वाचा प्रसंग म्हटला म्हणजे, दिल्ली दरबारचे वेळीं सभेनें पाठविलेलें शिष्टमंडळ होय. या प्रसंगीं सितारामपंत चिपळूणकर हे नांवारूपाला आले व तेथून पुढें सभेचें चालकत्वहि हळू हळू त्यांना मिळालें. सितारामपंत चिपळूणकर हे विष्णुशास्त्री यांच्याहून वेगळ्या स्वभावाचे असले तरी, सभेंत बोलणें चालणें व सार्वजनिक कार्यांत पडून अंगमेहनत करणें या बाबतींत, ते त्यांचे पुतणे विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांचेपेक्षांहि अधिक तरतरीत व उपयुक्त होते. सितारामपंत चिपळूणकर व शिवराम हरी साठे या चिटणीसांच्या जोडीकडे सार्वजनिक सभेचें चालकत्व क्राफर्डप्रकरणापर्यंत राहिलें. या वेळीं सभेंत दुसरी क्रांति घडून आली व तींत चिपळूणकरांच्या ऐवजीं गोपाळराव गोखले हे सार्वजनिक सभेचे चिटणीस झाले.

सभेंतील तिसरी क्रांति १८९५-९६ या सालीं झाली. या खळबळींत चेअरमन विष्णु मोरेश्वर भिडे, चिटणीस गोपाळराव गोखले व शिवराम हरी साठे वगैरे रानडे पक्षाच्या लोकांच्या हातून सभेचें चालकत्व जाऊन, तें टिळकांच्या पक्षाकडे आलें. क्रांति व्हावयाची ती अर्थात् सभेंत बहुमत मिळवून. सभेंत बहुमत मिळविण्याला जुन्या सभासदांचीं मतें मिळविण्यापेक्षां नवे सभासद मिळवणें हेंच अधिक सोईचें होई. सभेचा या वेळपर्यंत नियम असा असे कीं, नवीन सभासद होण्याला, महाराष्ट्रांतील कोणा तरी पन्नास सद्‌गृहस्थांनीं त्याच्या निवडणुकीची शिफारस करावी. सर्व सभासदांच्या सभेंत ती शिफारस मंजूर झाल्यावर नव्या सभासदाची निवडणूक झाली असें समजावें. परंतु नवे सभासद करण्याची खटपट एकदां सुरू झाली म्हणजे, सह्या मिळविण्याची ही अडचण पुण्यास विशेष भासण्यासारखी नव्हती, व क्रांति घडण्याच्या वेळीं उभय पक्षांच्या खटपटीनें सभासदांची संख्या एकदम वाढे. सभेच्या चालकत्वाचीं सूत्रें एकाकडून दुसऱ्याकडे

जाण्याच्या स्वरूपाची क्रांति जितके वेळां झाली तितके वेळां सभेच्या सभासदांची संख्या एकदम फुगली. पण क्रांतीचें काम एकदां झालें म्हणजे ती उन्हाळ्यांतील प्रवाहाप्रमाणें आपोआप रोडावी व पटावर असलेल्या सभासदांकडूनहि वर्गणी सहसा वसूल होऊं नये, असाच दाखला सभेच्या कागदोपत्रीं मिळेल. तोच प्रकार सभेचीं सूत्रें टिळकांचे हातीं येण्याचे वेळीं झाला. स्वतः टिळक हे आधीं पुष्कळ वर्षांपासून सार्वजनिक सभेचे सभासद होते. सितारामपंत चिपळूणकरांचा राजीनामा होऊन, त्यांचे जागीं गोपाळराव गोखले हे सभेचे चिटणिस झाले त्यांचे आधीं डे. ए. सोसायटींत भांडणें होऊन स्वतः टिळकांनीं सोसायटी सोडलेली असल्यामुळें, या क्रांतीचे वेळीं टिळक हे चिपळूणकरांच्या बाजूचे होते. एका अर्थानें चिपळूणकरांना खो बसला तो क्राफर्डसाहेबांच्या स्नेहामुळें व क्राफर्डप्रकरणांत टिळक मामलेदारपक्षाचे असल्यामुळें ते क्राफर्डसाहेबाचे प्रतिपक्षी. सार्वजनिक सभेनेंहि क्राफर्डसाहेबांविरुद्ध चळवळ चालविली होती. परंतु या क्रांतींत गोखल्यांचाहि संबंध असल्यामुळें टिळकांनीं चिपळूणकरांचाच पक्ष घेतला होता; पण गोखल्यांचा पाडाव करण्यास लागणारें बहुमत यावेळीं त्यांचे हातीं नव्हतें. त्यांचा अनुयायी वर्ग अद्यापि जुळावयाचा होता, पण तो पुढील पांच-सहा वर्षांत चांगलाच जुळला. व त्याचे जोरावर त्यांना गोखल्यांचा पाडाव करून सभेचीं सूत्रें आपल्या हातीं घेतां आलीं. यापूर्वीं रानडे मुंबईस हायकोर्टचे जागीं बदलून गेले होते, पण ते पुण्यास असते तरी टिळकपक्षानें त्यांना दाद दिली नसती. हें मंडपवादांतील हकीगतीवरून लक्षांत येईलच.

सार्वजनिक सभेची वार्षिक सभा, हा क्रांतीचे वेळीं, युद्धाचा दिवस आपोआपच ठरतो. १८९५ सालीं हा दिवस १४ जुलै रोजीं पडला. युद्धास तोंड प्रथम म्यानेजिंग कमिटीच्या निवडणुकींत लागलें. जुने ५० व विशेष खटपटीनें उभयपक्षानें केलेले नवे ७५, मिळून १२५ सभासद या वार्षिक सभेस हजर होते. सभेचे अध्यक्ष टिळकपक्षीय व्हाइस प्रेसिडेंट श्री. बाबामहाराज हे होते. वार्षिक अहवाल, जुने हिशेब व पुढील अंदाजपत्रक या गोष्टी ठराविक असून फारशा वादग्रस्त नसतात. त्या प्रथम होऊन गेल्या. पण व्यवस्थापक मंडळ निवडण्याच्या वेळीं हमरातुमरीचा वाद झाला, आणि 'बॅलट' पद्धतीनें निवडणूक न होतां माधवराव नामजोशी यांच्या सूचनेवरून ३५ नांवांची यादी वाचून दाखवूनच बहुमतानें मंजूर झाली. आपला हात चालण्यासारखा

होता, तरी टिळकांनीं जुनें व्यवस्थापक मंडळ सगळेंच्या सगळें बदलून आपल्या पक्षाचें नवें नेमलें नाहीं. फक्त आपल्या पक्षाचें बहुमत होईल इतकीच साधारण व्यवस्था केली. पण क्रांतीचें स्वरूप येण्यासारखी खरी गोष्ट म्हटली म्हणजे जुने चेअरमन विष्णु मोरेश्वर भिडे यांचे जागीं विनायक रामचंद्र ऊर्फ अण्णासाहेब पटवर्धन यांना चेअरमन निवडलें. जुने खजिनदार भाऊसाहेब नातू, यांचे जागीं श्रीमंत बाळासाहेब नातू यांना नवीन खजिनदार नेमलें. बिनपगारी सहकारी चिटणीस शिवराम हरी साठे यांचे जागीं भावेस्कुलांतील शिक्षक जालनापूरकर, आणि पगारी चिटणीस विष्णुपंत करंदीकर यांना काढून टाकून त्यांचे जागीं कृष्णराव मांडे यांना नेमण्यांत आलें. पण मुख्य चिटणीस प्रो. गोपाळराव गोखले यांना नव्या निवडणुकींत टिळकांनीं धक्का लाविला नाहीं. पण यांतील कावा असा होता कीं गोखल्यांना चिटणीस ठेवलें तरी त्यांच्या पक्षाचीं पाळेंमुळें तोडून टाकून, त्यांना अलग करून एकटें ठेवावयाचें. अशा स्थितींत ते राहि-लेच तर आपले ताबेदार व गेलेच तर आपल्या पायानें गेले, आम्हीं घालविले नाहींत, असें म्हणण्याची तयारी !

या क्रांतीला ज्ञानप्रकाश वगैरेंनीं टिळकांच्या अहंपिशाचिकेचा खेळ असें नांव दिलें. झालें हें वाईट झालें असें दर्शविण्याकरितां पुण्याच्या कांहीं बातमीदारांनीं मुंबइच्या पत्रांत अशा बातम्या प्रसिद्ध केल्या कीं, सभेंत शिवीगाळ झाली व ती पार पाडण्यास पोलिसांची मदत घ्यावी लागली. पण टिळकांनीं या क्रांतीचें समर्थन असें केलें कीं, व्यवस्थापक मंडळांत कांहीं नवीन लोक असले तरी जुन्या मंडळांतील वजनदार दहापांच लोकहि आम्हीं निवडलेच. म्हातारे शिव-रामपंत साठे यांचे जागीं तरुण जालनापूरकर आले तर काय वाईट ? व एका पगारी दुय्यम चिटणीसाऐवजीं दुसरा आला म्हणून सभा कांहीं बुडत नाहीं. कालांतरानें पक्षांतर किंवा खांदेबदल होतच असतें व याच बाबतींत पूर्वी सिता-रामपंत चिपळूणकरांना व नामदार नूलकरांना गोखले पक्षानें निवडलें नाहीं, ही सुद्याची आठवण टिळकांनीं दिली. एवढेंच नव्हे तर टिळकांनीं असेंहि स्पष्ट लिहिलें कीं, चिपळूणकरांनीं केलेली सभेची सेवा गोखल्यांपेक्षांहि अधिक होती व सभेला लौकिकास चढविलें असेल तर तें खरोखर चिपळूणकरांनींच. यामुळें चिपळूणकरांची निवडणूक न करितां गोखल्यांची केली. हा सभेनें तेव्हां कृतघ्न-पणाच केला. खजिनदार बदलले यांत तरी काय विशेष. पुण्यांतील श्रीमंत

घराणेदार लोकांना हा मान आळीपाळीनें मिळालाच पाहिजे व आजपर्यंत असें झालें नाहीं हेंच चुकलें. शिवराम हरी साठे यांनीं नुसतीं हेलपाट्याचीं कामें केलीं; त्यांना तहाहयात पेन्शन दहा रुपये आणि सितारामपंत चिपळूणकर यांनीं चौदा वर्षें सभेचे अर्ज लिहिले, त्रैमासिकाच्या संपादकाचें काम केलें. पण ते मेल्यावर त्यांच्या मुलाला सहा रुपयांची स्कॉलरशिप देण्याचेंहि जुन्या मंडळींना जड गेलें. नवी मंडळींची टोळी असली तर जुन्या मंडळींचीहि टोळीच होऊन बसली होती. जसें द्यावें तसें घ्यावें. ज्या युक्तीनें नूलकर व चिपळूणकर यांना खो मिळाला तिनेंच भिडे व साठे यांना मिळाला. त्यांतल्यात्यांत गोखले हे तरतरीत व काम करण्यालायख त्यांना आम्हीं ठविलेंच कीं नाहीं ? चिपळूणकरांचा व क्राफर्डसाहेबांचा स्नेह, म्हणून ते ज्ञानप्रकाशांत व्यक्तिशः क्राफर्डची थोडी तरफदारी करीत. पण सभेचें मत क्राफर्डसाहेबांच्याविरुद्ध असल्यामुळें सभेचे चिटणीस या नात्यानें त्यांनीं क्राफर्डची तरफदारी केली नाहीं. जुने चेअरमन रा. ब. भिडे यांचाहि थोडा असाच प्रकार झाला होता. सभेच्या त्रैमासिकांत हॅरिससाहेबाच्याविरुद्ध लेख येत. पण खाजगी नात्यानें त्यांनीं हॅरिसच्या स्मारकाला वर्गणी दिली होती. ज्ञानप्रकाशांत लिहिण्याबद्दल जर चिपळूणकर सभेचे सेक्रेटरी होण्याला अयोग्य, तर अप्रिय अशा गव्हर्नरच्या स्मारकाला वर्गणी दिल्याबद्दल सभेचे चेअरमन होण्याला भिडेहि अयोग्यच. शिवाय भिड्यांपेक्षां विनायकराव ऊर्फ अण्णासाहेब पटवर्धन हे प्रत्येक बाजूनें अधिक लायक. वृद्ध, निरुपद्रवी, पेन्शनरांपेक्षां स्वतंत्र धंद्याचा, लोकोपयोगी, असा विद्वान् मनुष्य काय वाईट ? दोन दिवस सासूचे दोन दिवस सुनेचे हें चाललेलेंच आहे. सभेंत गोखले यांनीं पांचसहा वर्षें बहुमत भोगलें तें पुढें टिळकांनीं कां भोगूं नये ! एक पक्ष अधिकारांतून जातो दुसरा अधिकारारूढ होतो हें रहाटगाडगें चालूच असावयाचें. एकाचे पंचवीस, दुसऱ्याचे दहा, त्याऐवजीं आतां एकाचे दहा दुसऱ्याचे पंचवीस इतकाच फरक झाला. वास्तविक ही क्रांति केवळ स्थानिक महत्त्वाची. सार्वजनिक सभेच्या व्यवस्थापक मंडळींत कोण निवडले किंवा चेअरमन कोण झाले, किंवा गोखल्यांचें बहुमत जाऊन, तें टिळकांना मिळालें, तरी त्यांत मुंबईच्या इंग्रजी पत्रांतून गवगवा करण्यासारखें काय आहे ? पण टिळकांची अपकीर्ति करण्याकरितां गोखलेपक्षास मॉडरेट किंवा नेमस्त हें नांव देऊन व टिळकपक्षास फॉरवर्ड किंवा फाजील असें नांव देऊन कागाळी करण्यांत आली होती.

आपलें साधत नाहीं असें पाहून गोखलेपक्षानें तडजोड सुरू केली होती, पण ती फार उशीरां. तडजोड रहित झाली तेव्हां 'टिळकांनीं आम्हांला फसविलें' अशी कागाळी सुरू झाली. या क्रांतीस उद्देशून टिळकांनीं असें लिहिलें कीं, दोन पक्ष निर्माण झाल्यामुळें एकाच गांवांत दोन वेगळ्या संस्था काढण्यापेक्षां एका पक्षानें साधल्यास आपलें बहुमत केलें तर तें अधिक योग्य. मुंबईची परंपरा वेगळी होती. तेथें एका सभेच्या तीन सभा झाल्या. दादाभाईंनीं स्थापलेली 'ईस्ट इंडिया असोसिएशन,' तींत पटेना म्हणून मंडलिकांनीं 'बॉंबे असोसिएशन' काढला आणि नव्या पिढींतील मेथा, तेलंग, बद्रुद्दिन यांचें व मंडलिकांचें पटेना म्हणून त्या तिघांनीं 'प्रेसिडेन्सी असोसिएशन' काढली. टिळकांना वेगळी सभा काढतां आली असती पण ती न काढतां त्यांनीं जुन्याच सभेंत बहुमत करून सूत्रें आपल्या हातीं घेतलीं तर त्यांत त्यांनीं वावगें तें काय केलें?

इतका वेळ स्वतः गोपाळराव गोखले हे पुढें येऊन कांहीं बोलले नव्हते. पण ता. ६ आगस्टच्या केसरींत त्यांनीं आपल्या सहीचें पत्र देऊन कांहीं खुलासा केला. त्यांनीं असें कबूल केलें कीं, नवीन सभासद करण्याच्या चढाओढींत आमच्यानें टिळकांच्या पक्षाशीं कधींहि बरोबरी करवणार नाहीं. त्यांची तक्रार इतकीच कीं तडजोडीचें बोलणें लावून टिळकांनीं व वासुदेवराव जोशी यांनीं आम्हांस फसविलें. खरा प्रकार असा दिसतो कीं, अण्णासाहेब भिडे यांना जागेवरून काढूं नये असें टिळकांचें मत होतें व तसें त्यांनीं वचनहि दिलें होतें. पण टिळकपक्षाच्या पोटांतच एक पक्ष निर्माण होऊन त्यानें टिळकांचें वचन धाब्यावर बसविलें. गोखले यांची दुसरी तक्रार अशी कीं, राजकीय मतें जर आज सर्वांचीं सारखींच आहेत तर पक्षभेदापासून आजवर अलिप्त असलेल्या सार्वजनिक सभेंत आजच दुही कशाला? जुन्या मंडळीनें एकदोन प्रसंगांखेरीज नव्या मंडळीचें प्रायः ऐकलें होतें.

चिपळूणकरांसंबंधानें गोखले यांनीं असें लिहिलें कीं, मला चिपळूणकरांच्या जागीं सेक्रेटरी नेमिलें तेव्हांच मीं होऊन मंडळीस कळविलें होतें कीं, "सितारामपंतांसारखी कामगिरी मजसारख्याकडून होण्याचा संभव नाहीं. सभेचा व चिपळूणकरांचा सलोखा होणें अशक्य ठरलें व माझ्याहून अधिक चांगला मनुष्य त्या वेळीं व्यवस्थापकमंडळीला मिळाला नाहीं. म्हणून त्यांनीं मला नेमिलें असेल,

यांत मीं काय केलें ? " या पत्रास त्याच अंकांत टिळकांनीं उत्तर दिलें. गोखले यांनीं लिहिलें तें अगदीं सरळबुद्धीनें लिहिलें आहे असें टिळकांनीं कबूल केलें. टिळकांचें म्हणणें इतकेंच कीं, तडजोड मोडल्याची जबाबदारी आपणावर नसून गोखलेपक्षाकडेच होती, आणि बहुमत असलेल्या पक्षानें आपल्या मनासारख्या निवडणुकी करविल्या त्यांत त्याला दोष देतां येत नाहीं. एकीचा उपदेश गोखल्यांनीं केला होता त्याचा फायदा घेऊन, टिळकांनीं गोखल्यांनाच असें उलट विचारिलें कीं, तुमच्या मनासारख्या इतर निवडणुकी झाल्या नाहींत म्हणून आपण सेक्रेटरीचें व संपादकाचें काम अंगाबाहेर टाकण्याची जी गुप्त धमकी दिली आहे ती तरी कां द्यावी ? असो; हा वाद कांहीं दिवस येथेंच थांबला. दरम्यान पुण्याच्या काँग्रेसचा वाद उत्पन्न झाला, मग नगाऱ्यापुढें टिमकीला कोण पुसतो ? सार्वजनिक सभेंतील क्रांतीमुळें राष्ट्रीयसभेच्या वादाला थोडीबहुत मदत झाली ही गोष्ट कांहीं खोटी नाहीं. फिरून हा वाद १८९६ सालीं उमटला. टिळकांनीं सार्वजनिक सभा हस्तगत केल्यावर, त्यांजवर घेतां येण्यास उरलेला रोकडा आक्षेप म्हटला म्हणजे सभेचें व त्रैमासिकाचें काम पूर्वीपेक्षां वाईट होऊं लागलें हाच होय. वर उल्लेखिलेल्या गोखले यांच्या पत्रांतहि त्यांनीं आपल्या सौम्य पद्धतीनें, जातां जातां धक्का देऊन असें ध्वनित केलें होतें कीं टिळक, पटवर्धन वगैरे मंडळी मनावर घेतील तर हीं कामें चांगलीं करण्याची पात्रता त्यांचे आंगीं आहे. पण त्या कामांची ते बहुधा हेळसांडच करतील. संस्था जिंकणें हें एक वेळ सोपें पण ती हातीं ठेवून चालविणें कठीण असें म्हणण्याचा गोखले यांचा झोंक होता. त्यांतल्यात्यांत हा टोला टिळकांपेक्षां अण्णासाहेब पटवर्धनांवरच अधिक रोखलेला होता. भिडे हे निरुपद्रवी होयबा असले, तर अण्णासाहेब हे स्वतः कांहीं न करितां व दुसऱ्यास करूं न देतां उपद्रव मात्र करतील असा गोखल्यांचा आशय. १८९६ सालीं सार्वजनिक सभेंत टिळकांचें बहुमत अधिकच दृढ झालेलें पाहून, काँग्रेसच्या हिशेबांची चर्चा करितांना टिळक हे असेच आहेत, त्यांना काम करावयास नको, त्यांनीं सेक्रेटरी या नात्यानें काँग्रेसचें फारसें काम केलें नाहीं, व आतां त्यांनीं सार्वजनिक सभा हातीं घेतली तर तीच गोष्ट अनुभवास येणार, असें ज्ञानप्रकाशानें लिहिलें. पण ही त्यानें नसती खाजवून खरूज काढल्यासारखी झाली. खुद्द काँग्रेससंबंधानें टिळकांनीं असें उत्तर दिलें कीं, चिटणीस या नात्यानें

टिळकांनीं किती काम केलें व किती वर्गणी जमविली, हें आदल्या सालीं नव्या सेक्रेटरींकडे शिल्लक स्वाधीन करतांना, टिळकांनीं हिशेबासुद्धां प्रसिद्ध केलेंच होतें. नवीन वादांत त्यांनीं स्पष्ट असें विधान केलें कीं, वर्गणी म्हणून जितकी मीं स्वतः दिली तितकी ज्ञानप्रकाशकार व त्यांचे साथीदार या सर्वांनींहि मिळून दिली नाहीं. ही गोष्ट खरोखरच महत्त्वाची आहे. प्रांतिक सभेचीहि अशीच गोष्ट. पुण्याच्या सभा झाल्या पण दोन तीन परिषदा "टिळक–नामजोशांस आपल्या पदरचे पैसे खर्च करून करावयास लागल्या होत्या, व शेवटच्या प्रसंगीं तर तीन दिवस उपास काढून काम करावें लागत होतें." याच टीकेंत टीकाकारानें दुर्दैवानें सार्वजनिक सभेचेंहि नांव आणलें होतें. पण त्यावर टिळकांनीं उत्तर दिलें कीं, "वर्षांतून एकादें आर्टिकल लिहून सार्वजनिक सभेच्या जर्नलची भरभराट जर कायमची राहती, तर गेल्या पांच सात वर्षांत जर्नलच्या वर्गणीदारांची संख्या सहाशेंपासून दोनशेंवर आली नसती." हल्लीं तें जर्नल नीट न चालण्यास जर कांहीं कारण असेल तर त्याचा दोष सुधारक पक्षाकडेच आहे. प्रो. गोखले यांस जर तें काम सोडावयाचें असलें तर तें हातीं घेऊन चालविण्यास पुष्कळ लोक तयार आहेत, परंतु दोन चार महिन्यापुरतें तें काम करावयाचें आणि पुनः तें प्रो. गोखले यांचेकडे द्यावयाचें, असल्या चावटपणास मात्र कोणी कबूल नाहीं. खुद्द गोखले यांच्या कारकीर्दींत गेल्या वर्षी जुलै आणि आक्टोबरचे मिळून दोन अंक आणि तेहि अपुऱ्या मजकुराचे एकदम कां प्रसिद्ध करावे लागले ! यावरून कांचेच्या घरांत कोण बसलें आहे व दगडी बंगल्यांत कोण आहे, हें कोणाच्याहि सहज लक्षांत येईल. यावर गोपाळराव गोखले यांनीं ता. १७ आगस्ट रोजीं केसरीस पत्र लिहिलें. त्याचा आशय असा कीं दर तीन महिन्यांच्या अंकांत त्रैमासिकांत बहुधा दोन आर्टिकलें लिहिलीं जात व ज्या वेळीं गोखले स्वतः लिहीत नसत, तेव्हां ते आपल्याहून अधिक लायक गृहस्थाकडून (माधवराव रानडे, गणपतराव जोशी इ.) लिहवून घेत. चिपळूणकरांचें सभेशीं पटत नाहींसें झाल्यापासून म्हणजे १८८८ च्या आरंभापासून जर्नलची फार हेळसांड झाली होती. गोखल्यांकडे काम आलें तेव्हां पटावर ५०० वर्गणीदार होते पण त्यांपैकीं २२५ हून अधिक, नुसते नामधारी होते. गोखल्यांनीं हें काम सोडलें तेव्हां सुमारें २५० वर्गणीदारांकडे अंक रवाना झाला होता. वर्गणीचें उत्पन्न मात्र दिवसें–

दिवस कमी झालें हें गोखल्यांना कबूल करावें लागलें. कदाचित् असिस्टंट सेक्रेटरीची ती चूक असेल. देशाच्या हल्लींच्या स्थितींत, गोखले म्हणतात, वर्गणीदारांच्या संख्येवरून कोणत्याहि मासिक–त्रैमासिकाची योग्यता ठरविणें बरोबर होणार नाहीं. यावर टिळकांचें उत्तर तयार होतेंच. टिळकांनीं हिशे-बच मांडून दाखविला. गोखले यांनीं त्रैमासिकाचे एकंदर सव्वीस अंक काढले. त्यांत ४९ स्वतंत्र लेख आहेत. पण यांतील स्वतः किती लिहिले हा आंकडा त्यांनीं सांगितला नाहीं. टिळकांच्या अंदाजाप्रमाणें गोखल्यांचे असे फक्त आठ किंवा नऊच लेख भरतील. एक वेळ जर पांचशें वर्गणीदार होते व त्याचे दोनशें झाले तर लोकांना अभिरुचि कमी याशिवाय दुसरें कांहीं तरी कारण असलें पाहिजे.

असो; हे वाद न संपण्यापैकींच होते. १८९६ च्या मार्चपासून गोखल्यांनीं रजा घेतली होती, व शेवटीं १८९६ च्या आगस्ट महिन्यांत त्यांनीं रीतसर राजीनामाच दिला. त्यांनीं राजीनामा देऊं नये म्हणून त्यांना पुष्कळांनीं आग्रह केला. परंतु तो त्यांनीं परत घेतला नाहीं. ता. १५ आगस्ट रोजीं वार्षिक सभा भरली, तींत गोखले यांचे जागीं महाराष्ट्र कॉलेजांतील प्रोफेसर शिवराम महादेव परांजपे यांची नेमणूक करण्यांत आली. त्रैमासिकाचे संपादकाचें काम पुढें महादेव राजाराम बोडस, हायकोर्ट वकील, मुंबई, यांजकडे देण्यांत आलें. बोडस हे टिळकांच्या पूर्वपरिचयाचे. त्यांचे वडील महामहोपाध्याय राजा-रामशास्त्री बोडस, यांचा व टिळकांचा चांगला परिचय असे. बोडस यांचे इंग्रजी, मराठी व संस्कृत हे तीन्ही भाषाविषय तयार असून त्यांनीं एम्. ए. ची परीक्षा दिली होती व एल्एल्. बी चा अभ्यास करते वेळीं, ते कांहीं दिवस न्यू इंग्लिश स्कूलमध्यें शिक्षक, व ९३–९४ मध्यें मराठा पत्राचे सहकारी संपादक होते. केसरीमध्येंही त्यांनीं कित्येक लेख लिहिलेले असून संपादक होण्याला जे विशेष गुण लागतात ते बोडसांचे अंगीं बरेचसे होते. बोडसांची बुद्धिमत्ता, बहुश्रुतपणा, लेखनकौशल्य हीं आपल्या वर्तमानपत्राच्या दृष्टीनें टिळकांना संग्राह्य वाटल्या-वरून बोडस हे एल्एल्. बी. ची परीक्षा पास झाल्यावर टिळकांनीं त्यांना केसरी मराठ्याच्या संपादक वर्गांत सामील होण्याविषयीं विचारलेंहि होतें. परंतु मुंबईस राहून हायकोर्ट वकिलीच्या जोडीला राजधानींतील सार्वजनिक कार्येंहि करावें अशी बोडस यांची इच्छा असल्यामुळें ते पुण्यास राहिले नाहींत. परंतु सार्व-

जनिक सभेचें त्रैमासिक आपल्या पक्षाकडे चालविण्याची जबाबदारी आल्यावर, त्याचा संपादक नेमण्याचे वेळीं टिळकांना बोडस यांची सहजच आठवण झाली, व तें काम करण्याचें बोडस यांनीं कबूलहि केलें. परंतु स्वतःची म्हणून जी जबाबदारी होती ती टिळक विसरले नव्हते. बोडस यांच्या नांवानें प्रसिद्ध झालेल्या पहिल्याच अंकांत टिळकांनीं "Decentralisation of finance" या विषयावर एक माहितीनें भरलेला असा महत्त्वाचा लेख लिहिला. यावेळीं ते कायदेकौन्सिलचे सभासद असल्यामुळें मुंबईच्या प्रांतिक सरकारच्या सांपत्तिक स्थितीचा विचार करणें त्यांना इतर रीतीनेंहि प्राप्तच होतें. शिवाय माधवराव रानडे यांनीं, त्रैमासिकांत याच विषयावर लेखमाला, आपलें नांव न घालतां, लिहिली ती अपुरी राहिली होती. टिळकांचा हा निनांवी लेख म्हणजे या मालेचा शेवटचा हप्ता होय. मनावर घेतल्यास टिळक वाटेल त्या विषयावर उत्कृष्ट लेख लिहूं शकत हें सर्वमान्य होतेंच, व सार्वजनिक सभा ताब्यांत घेतल्यावर त्यांनीं लिहिलेला त्रैमासिकांतला हा लेख वाचणारास, स्पर्धा हा शब्द स्वतः वाईट असला तरी रानडे यांची बरोबरी करण्याची 'महत्त्वाकांक्षा' टिळक धरीत ती अगदींच व्यर्थ नव्हती असें कबूल करावें लागेल. भाषाविषय व तत्त्वज्ञान यांत टिळकांना रानड्यांची बरोबरी करितां येईल हें कोणीहि नाकबूल केलें नसतें. पण राजकारणी विषयांवर टिळक आडवे तिडवे लिहून हवे तितके कोरडे ओढतील; पण अशा विषयांचा सूक्ष्म आंकडेमोडीचा अभ्यास त्यांच्या हातून होणार नाहीं अशी शंका कित्येकांना आलेली असल्यास, त्यांचा वरील लेख वाचला असतां ती सहज दूर होईल. हाताखालीं चार माणसें घेऊन कामें करवावीं अशी रानड्यांप्रमाणेंच टिळकांनाहि इच्छा व उमेद असे, आणि स्वपक्षाचें वर्चस्व स्थापावें ही महत्त्वाकांक्षा त्यांच्या मनांत प्रबळ असली तरी सार्वजनिक सभा हातीं घेतली तेव्हां ती पूर्वीप्रमाणें चालवून दाखवूं व तिचा लौकिक कायम राखूं अशीच त्यांना मनांतून हौस होती. पण रानड्यांच्या हातीं असलेल्या सभेला जीं गंडांतरें येणें कधींहि शक्य नव्हतें तीं टिळकांच्या हातीं सभा आल्यामुळें तिला हटकून येणारीं होतीं, व तीं तशीं पुढें आलींहि.

सार्वजनिक सभेचें प्रकरण पुरें करण्यापूर्वी तींतून बाहेर पडलेल्या गोखले प्रभृतींनीं पुण्यांतच दुसरी एक संस्था प्रतिस्पर्धी स्वरूपाची काढली, तिच्यासंबंधानें थोडी हकीगत देणें जरूर आहे. यापूर्वी सभा रानड्यांचे हातीं जवळ जवळ

वीस वर्षें होती, व अलीकडे सात आठ वर्षें सभेचें बहुतेक कार्य गोपाळराव गोखले यांचे हातून होत असून त्यांना कार्यकारी मंडळींतील बहुमताचा पाठिंबा होता. पण टिळकपक्षाचें बहुमत आणि काम करणार गोपाळराव गोखले असा मेळ बसणें शक्य नसल्यामुळें, गोखल्यांनीं राजीनामा दिला. त्यानंतरहि त्यांच्या पक्षाची कांहीं मंडळी सभेंत होती व त्यांनीं जागांचे प्रत्यक्ष राजिनामे दिले नाहींत, तथापि सर्वांनींच सभेंतून जवळ जवळ अंग काढून घेतलें होतें. १८९६ च्या दिपवाळीच्या सुटींत रानडे पुण्यास आले, त्या वेळीं सार्वजनिक सभेंतील ही मंडळी त्यांचे घरीं जुळली, तेव्हां पुढें काय करावें असा प्रश्न सहजच निघाला व जुनी सभा आपल्या हातीं रहात नाहीं त्या अर्थी तशाच प्रकारची दुसरी सभा काढावी असें ठरलें. प्रथम वेगळी सभा काढण्याला न्या. रानडे कबूल नव्हते असें म्हणतात. पूर्वी नूलकर सभेचे चेअरमन असतां, त्यांनीं रानड्यांचें ऐकूं नये व आपल्या मताप्रमाणें काम करावें असें घडून येत होतें. पण तेव्हां वेगळी सभा स्थापन करण्याची कल्पना न निघण्याचें कारण असें कीं, मुख्य कार्यकर्ते चिटणीस सितारामपंत चिपळूणकर हेहि मोठे स्वतंत्र बाण्याचे व केवळ रानड्यांनाच गुरु असे न मानणारे होते. यामुळें रानड्यांना मनांतून असंतोष वाटत असला तरी स्वतः त्यांना आपल्या नांवानें पुढें येऊन, या राजकीय सभेचें कोणतेंहि काम करणें शक्य नव्हतें व सर्वस्वीं आपल्या तंत्रानें चालेल असा मनुष्यहि हाताशीं नव्हता. पुढें नूलकर व चिपळूणकर दोघेहि स्थानभ्रष्ट झाल्यानें रा. ब. रानड्यांचें वर्चस्व सभेंत पुनः प्रस्थापित होऊन, सात आठ वर्षें अबाधित चाललें. पण आतांचा प्रसंग सर्वच दृष्टींनीं निराळा होता. पूर्वी रानडे स्वतः जाग्यावर म्हणजे खुद्द पुण्यास होते व ते पुण्यास असल्यावर मग एखादी गोष्ट सर्वस्वीं त्यांच्याच मताप्रमाणें न झाली तरी त्यांचा थोडाबहुत सल्ला घेतल्याशिवाय होत नसे. हल्लीं त्यांची बदली मुंबईस झाल्यामुळें, जागेवर राहिल्यानें होणारी त्यांची मदत, त्यांच्या पक्षांतील लोकांना प्रत्यक्ष मिळेनाशी झाली. दुसरें असें कीं त्यांचा शिष्य म्हणवून घेऊन सर्वस्वीं त्यांच्या तंत्रानें आणि मोठ्या मेहनतीनें काम करणारा गोखल्यांसारखा हस्तक त्यांना मिळाल्यामुळें स्वतंत्र संस्था काढणें जरूर व सुलभहि झालें. जरूर अशाकरितां कीं गोखल्यांची बुद्धि राजकारणांत विशेष चालते व रानड्यांसारखेच तेहि राजकारणांत मोठे कार्यकर्ते होतील

असें दिसून येऊं लागलें होतें. डे. ए. सोसायटीचे लाईफ मेंबर म्हणून त्यांना आणखी दहापांच वर्षें काढावयाचीं होतीं; पण त्यांचें राजकीय कामच इतकें वाढलेलें व आणखी वाढणारें होतें कीं कॉलेजांतील शिक्षणाचें त्यांचें काम त्यापुढें फिकें न पडलें तरी त्या मानानें लोकदृष्ट्या गौणच ठरत होतें. वीस वर्षें सोसायटींत नोकरी करण्याचा करार म्हणजे नैतिक बंधन होतें म्हणूनच गोष्ट वेगळी. नाहीं तर शिक्षणाचें काम टाकून देऊन सर्वस्वीं राजकारणांत पडून नांवारूपास येण्याची व देशसेवा करण्याची त्यांची योग्यता खुद्द मुंबईसहि फेरोजशहा मेथाप्रभृतींना पटली होती. पण संस्थेशिवाय कामाला बळ व तेज नसतें, व हातची चालती संस्था तर गेली. त्यांना नवीन संस्था काढून दिल्याशिवाय त्यांची हौस व तरतरी फुकट जाणार याकरितां वेगळी संस्था काढणें जरूर झालें. शिवाय सार्वजनिक सभेच्या धोरणांतील मतभेद पूर्वींहून अधिक तीक्ष्ण झाले होते. नूलकर व रानडे यांचें न बनलें तरी एक नोकर तर दुसरे पेन्शनर इतकाच फरक. पण टिळक व रानडे यांच्यांत नुसत्या कमी आधिकाचा फरक नसून मूळ स्वभावाच्या जातींतच फरक होता. सभेच्या अर्जांतून वगैरे टिळक कोणचें धोरण पत्करतील हें पूर्वीं दिसून येण्यास मार्ग नव्हता; पण केसरींतील लेख व पुण्यांतील बखेडे लक्षांत घेतां जुन्या परंपरेस सोडून तें धोरण जाईल असें मानण्यांत रानड्यांची मोठीशी चूक नव्हती. गोखल्यांप्रमाणेंच दुसरींहि कांहीं तरुण सुशिक्षित मंडळी या वेळीं नेमस्त पक्षातर्फे पुढें येऊं पहात होती. उदाहरणार्थ विनायकराव कीर्तन्यांचे चिरंजीव डी. व्ही. कीर्तने विलायतेहून जे नुकतेच बॅरिष्टर होऊन आले होते, ते इंग्रजी वगैरे चांगलें लिहीत. विनायकराव कीर्तने व रानडे हे सहाध्यायी असल्यामुळें बॅ. कीर्तने हे रानड्यांनाहि मुलाप्रमाणेंच होते. त्यांनींहि नवीन सभा काढण्याची बरीच उचल केली. तिसराहि एक वर्ग या कामांत होता, तो पुण्यांतील वृद्ध पेन्शनर लोकांचा. प्रत्यक्ष फारसें काम न करितां आलें तरी सार्वजनिक कार्यांत कोठें तरी सहज जुळून जावें अशी त्यांनाहि हौस असे. सार्वजनिक सभेला खुद्द रानड्यांचा आश्रय असल्यामुळें पेन्शनर लोकांना सभेंत राहून काम करण्यांत कांहीं धोका नव्हता. पण टिळकांच्या हातीं सभा गेल्यावर पेन्शनर लोकांचें काय होणार? तात्पर्य, पुण्याच्या नेमस्त पक्षांतील वृद्ध व तरुण या दोघांच्याहि सार्वजनिक कार्याच्या हौसेला मान देऊन रानडे वेगळी सभा काढण्यास कष्टानें कबूल झाले;

पण नवी सभा काढली तरी जुनीवरील त्यांचें ममत्व नाहीसें झालें नाहीं याचा पटण्यासारखा पुरावा हाच कीं, मृत्युपत्रानें यांनीं वार्षिक व्याजाच्या ज्या कित्येक देणग्या दिल्या त्यांत सार्वजनिक सभेलाहि एक देणगी दिलेली आहे.

ता. ३१ आक्टोबर १८९६ रोजीं मुंढव्याजवळच्या कीर्तन्यांच्या खासबागेंत मेजवानी झाली तिला बहुतेक प्रमुख नेमस्त मंडळी हजर होती. त्याप्रसंगीं न्या. रानडे हेहि हजर होते. व त्याच प्रसंगीं डेक्कन सभा या नांवानें खास नेमस्त पक्षाची अशी एक राजकीय सभा स्थापण्याचा विचार निश्चित झाला. ही बातमी टिळकांना लगेच समजली. परंतु पुढें दोन दिवसांनीं निघणाऱ्या केसरींत त्यांनीं या गोष्टीची वाच्यता केली नाहीं. नवी सभा स्थापन करण्याचें ठरलें खरें पण तिचें उद्देश-पत्रक प्रसिद्ध झाल्याशिवाय कांहीं लिहावयाचें नाहीं असें त्यांनीं ठरविलें. कारण या उद्देशपत्रिकेंत जीं विधानें केलीं जातील त्यांवर टीका करणें अर्थात् अधिक सोईचें होतें. अदमासाप्रमाणें पुढच्याच आठवड्यांत हें हेतुपत्रक प्रसिद्ध झालें व त्यांत सभा काढण्याचा उद्देश सांगतांना सार्वजनिक सभेवर जो हल्ला करण्यांत आला त्यानें टिळक इतके चिडून गेले कीं, सांगतां पुरवत नाहीं. या विषयावरील ता. १० नोव्हेंबर १८९६ च्या अंकांतील त्यांचा लेख मासलेवाईक आहे. मर्मभेद करण्यासारखे टिळकांच्या लेखणींतून उतरलेले कडक शब्द या लेखांत जितके एकत्र सांपडतील तितके इतर कोणत्याहि लेखांत क्वचितच सांपडतात. अग्र-लेखाचा मथळाच मुळीं "हा म्हातारचळ कां पोरखेळ" असा आहे. ही सलामी म्हातारे रानडे व कीर्तनेप्रभृति 'पोरें' यांना मध्यवयीन टिळकांनीं दिली होती. सर्व लेखांत रागाचे कढावर कढ व त्वेषाच्या सरीवर सरी आलेल्या दिसून येतात. मोठ्या लोकांचे दोषहि मोठे. रानड्यांनीं डेक्कन सभा काढून फार मोठी चूक केली. ते मोठे झाले म्हणून आम्ही, तिचा उघड निषेध करण्यास भितों कीं काय? त्यांची विद्वत्ता व बुद्धिमत्ता आम्हांलाहि थोडी आहे; आणि कोणाच्या ऐश्वर्याला आम्ही भुलत नसतों. दुष्काळाचीं कारणें शोधतांना केरूनाना छत्रे यांना सूर्या-वरचे डाग उजेडांत आणावे लागले, त्याचप्रमाणें या रानड्यांनीं पाडलेल्या मुत्सद्दे-गिरीच्या दुष्काळांत त्यांच्या आंगचे दोष दाखविणेंहि प्राप्तच आहे. बेकन जसा मानवजातींत अति हुषार पण अति नीच त्याप्रमाणें रानड्यांची बुद्धि व्यापक असली तरी अंतःकरण उदात्त नव्हे. ईश्वराला कमी दर्जाचाहि जोडीदार खपत नाहीं, तसेंच रानड्यांना टिळक खपले नाहींत, म्हणून त्यांनीं सार्वजनिक सभेच्या छाती-

वर पाय देण्याकरितां डेक्कन सभा काढली; पण मुहूर्त अमावास्येचा मिळाला आणि प्रसंगहि ताडीच्या बागेंतील मेजवानीचा ! अशा वाईट वेळीं, बुद्धिभ्रंश-कारक प्रसंगीं कुत्सित कल्पनाच जन्मास यावयाच्या. मेजवानीचे वेळीं भक्तमंडळींनीं न्यायमूर्तीदेवाला विनविलें कीं, आमची काम करण्याची हिंमत जिरत चालली. आम्हांला नव्या सभेचा वर द्या. देवानें तो दिला व दुसरी सभा काढा म्हणून सांगितलें. नेमस्त पक्षांतील पेन्शनर, तोफखान्यांतील निरुपयोगी घोड्याप्रमाणें, गुलामगिरीचा छाप मारून सोडलेले. गोल्डस्मिथच्या काव्यांतील म्हातारा शिपाई, तरुणपणीं लढलेल्या लढायांतील आवेशानें वर्णनें देतो तसें या वृद्ध रावबहादुरांनीं सरकारी नोकरींतील पराक्रम सांगावे. त्यांनीं तें केलें पण हातून न होण्यासारखें दुसरें करण्याची हांव धरली. असले डझन दीड डझन पेन्शनर आणि परप्रकाशित स्वयंशहाणे तरुण, अशा वृद्ध-तरुणांचा अपूर्व योग रानड्यांच्या कृपाछत्राखालीं आल्यानें ही सभा निघाली. रानड्यांनीं अविचार केला. त्यांच्या हातून भ्रूणहत्येचें पातक घडलें. विषवृक्ष असला तरी आपल्या हातानें तो लावला गेलेला, म्हणून तोडूं नये ही नीति ब्रह्मदेवालाहि पटली, पण रानड्यांना पटली नाहीं. त्यांनीं सार्वजनिक सभेला सवत निर्माण करून, कौटिल्य, अनुदारता व क्षुद्रबुद्धि जगजाहिर केली, पण अखेर किबेवाड्याच्या आरसेमहालीं पांजरपोळांत जुळणारे पेन्शनर काय दिवे लावणार तें दिसतच आहे. असें एकना दोन टिळकांनीं रागाच्या भरांत लिहिलें.

टिळकांशीं आपलें पटत नाहीं, राजकीय धोरणांत टिळक आमच्यापासून फार दूर व आम्ही तुम्हांला फार जवळ, असें सरकारला व अँग्लो–इंडिअन लोकांना भासविण्याचा प्रयत्न, डेक्कन सभावाल्यांनीं अँग्लो–इंडियन पत्रांतून चालविला, त्याचा तर टिळकांना विशेष राग आलाच; पण सार्वजनिक सभेला त्यांनीं नांवें ठेविलीं याचा टिळकांना अधिक राग आला. सभेंत बहुमत कांहीं दिवस नसलें म्हणून काय बिघडलें? पण न्या. रानड्यांना सभेंत सासूबाईपणा करण्याची नेहमीं संवय झालेली, तेव्हां हातांतून अधिकार गेला हें त्यांना कसें खपणार? डेक्कन सभेच्या उद्देशपत्रकांवर इतरांबरोबर आठ रावबहादुरांच्या सह्या होत्या व तें न्या. रानडे यांच्या संमतीनें प्रसिद्ध झालें होतें. या उद्देशपत्रकांत दोन शब्द गोंविले गेले तेच पुढें महाराष्ट्राच्या काय पण सर्व हिंदुस्थानच्या राजकारणांत पक्षभेद-दर्शनाच्या बाबतींत चिरस्थायी होऊन राहिले. हे दोन शब्द म्हणजे Libera-

lism व Moderation. उदारमतवादित्व व नेमस्तपणा हे होत. पहिल्या शब्दांत राजकीय मतांपेक्षां सामाजिक मतभेदाचीच खोंच अधिक होती. लिबरल हा शब्द आतां एका राजकीय पक्षाला कायमचा लागून राहिला आहे. ज्या पक्षाला प्रतिपक्षी नेमस्त हें नांव देतात, त्यालाच लिबरल हें नांव स्वतः नेमस्त हेही देतात. अशा रीतीनें आज लिबरल व मॉडरेट या दोन शब्दांची समव्याप्ति झाली आहे. पण १८९६ सालीं महाराष्ट्रांतील एका पक्षानें तो शब्द प्रथम आपणाला लावून घेतला त्या वेळीं त्याला निवळ सामाजिक अर्थ होता. जे सुधारक तेच लिबरल. सुधारक या शब्दाचें तेव्हां तें भाषांतर होतें. या शब्दयोजनेचा खरा हेतू, टिळक हे पुराणमताभिमानी आहेत, म्हणून आम्ही त्यांच्यापासून वेगळे आहोंत असें दाखविण्याचा होता. नेमस्त या शब्दाचा अर्थ दुष्प्राप्य वस्तूची हांव न धरणारा असा उद्देशपत्रकांतच दिला होता. शब्दार्थांतील या श्लेषांचा फायदा घेऊन अँग्लो इंडियन पत्रांनीं सार्वजनिक सभेला व टिळकांना नांवें ठेऊन घेतलीं व डेक्कन सभेला उचलून धरण्यांतहि त्यांचा तोच हेतु साधणारा होता. पण सामाजिक बाबतींत मतभेद असला तरी राजकीय बाबतींत निराळ्या नांवांचे निराळे पक्ष होण्याची वेळ आली नाहीं, असें टिळकांचें म्हणणें होतें.

टिळक व गोखले हे दोन्ही कँग्रेसला मानणारे, मग फरक कोठला ? "टिळक किंवा नातू हे इंग्रज सरकारचें राज्य बुडविणार आणि न्यायमूर्ती किंवा गोखले तें तारणार असे प्रत्यक्ष किंवा परंपरेनें उद्गार काढणें, म्हणजेच आधीं आपला नीचपणा किंवा मूर्खपणा व्यक्त करण्यासारखें आहे. इंग्रजसरकार इतकें समर्थ आहे कीं, तें दोघांसहि थप्पड मारून खालीं बसवील. सुधारणेंत ज्याप्रमाणें गरम नरमाचा भेद आहे तसा राजकीय कामांत नाहीं व गरम सुधारकांनीं आपणांस थंड मुत्सद्दी म्हणवून घेऊन, इतर लोकांवर पर्यायानें राजद्रोहाचा आरोप करणें, हा निवळ पाजीपणा होय" इतकें टाकून लिहिल्यावरहि टिळकांनीं कांहीं थोडे बारीक चिमटे घेतले होते. सार्वजनिक सभा रानड्यांच्या तंत्रानें चालत होती तेव्हांच तिच्यावर सरकारानें राजद्रोहाचा ठपका ठेवला होता. तो धुवून काढतां काढतां न्यायमूर्तींना प्रयास पडले. राजकीय कामांत गरम झाल्यानें माफी मागण्याचा प्रसंग सभेला आला तो गोखल्यांच्याच कारकीर्दींत. सार्वजनिक सभेलाच खरोखर प्रातिनिधिक स्वरूप होतें, कारण पन्नास लोकांनीं संमति दिल्याशिवाय कोणास तिचा सभासद होतां येत नव्हतें. डेक्कन सभेंत मात्र अधिकारी वाटेल त्याला

घेणार व वाटेल त्याला अडविणार. रानड्यांची गुरुपरंपरा मान्य करील असा कोल्ह्याला कोल्हा भेटेल तेव्हांच त्याचा प्रवेश होणार. म्हणून सभेला ' रावबहादुरांचा पांजरपोळ ' अथवा ' रानड्यांचा मेळा ' हें नांव योग्य आहे. रानड्यांची विद्या मोठी आणि बुद्धि खोटी. त्यांच्या पत्रिकेंत बुद्धिस्थानीं कोणी तरी पापग्रह असेल. स्वतः झीज न सोसतां लोकांस मोह घालून देशकार्य पुढें ढकलावयाचें ही रानड्यांची शुक्रनीति होय, वगैरे वगैरे.

हा लेख लिहितांना आपण मर्यादा उल्लंघित आहों असें खुद्द टिळकांनाहि वाटलें. कारण शेवटच्या वाक्यांत त्यांनीं असें लिहिलें आहे कीं, " जरा स्वैराचारानें विटाळलेली लेखणी पुनः हातीं घ्यावी लागणार नाहीं अशी आशा आहे. " या वादाचा फायदा घेऊन सरकारच्या पुष्कळशा बगलबच्चांनीं सार्वजनिक सभेला अँग्लो इंडियन पत्रांतून शिव्या देऊन घेतल्या. टिळकांनीं फॅमिन कोड लोकांना समजावून सांगण्याचा प्रयत्न केला त्यांत पिकाच्या आणेवारीप्रमाणें शेतसारा देण्याचा हात कमी अधिक आंखडून धरण्याचा उपदेश अर्थातच होता. मुंबई टाइम्सनें याला उद्देशून टिळकांनीं " नो रेंट कँपेन " म्हणजे जमीनदार बुडविण्याची मोहिम सुरू केली आहे असें लिहिलें. हे शब्द आयर्लंडांतील चळवळीवरून टाइम्सला सुचले हें उघड आहे व ऐरिश लँडलीग हा जसा बेकायदेशीर म्हणून ब्रिटिश सरकारनें बुडविला, तशीच सार्वजनिक सभाहि बुडवावी असा टाइम्सचा रोख होता. पण सार्वजनिक सभेची तरफदारी करणारींहि कांहीं पत्रें प्रसिद्ध झालीं. मुंबई ग्याझेटांत पत्र लिहून " कालिबिक " हें नांव धारण करणाऱ्या एका गृहस्थानें, या दोन सभांच्या रचनेंतील खरा भेद दाखवून दिला होता. त्यानें असेंहि लिहिलें कीं, पहा टिळक व त्यांचे प्रतिपक्षी यांच्यांतला फरक. टिळकांना राष्ट्रीयसभेच्या सेक्रेटरीच्या जागेचा राजीनामा द्यावा लागला तेव्हां तो देऊन बिनबोभाट बाजूला सरले व पैशासुद्धां सर्व दप्तर त्यांनीं ताबडतोब स्वाधीन केलें. आणि हे लोक आपली प्रतिष्ठा कमी झाल्याबरोबर दुसरी सभा काढतात. खुद्द टाइम्सलाच एका गृहस्थानें पत्र लिहून विचारलें कीं, केसरीनें रानड्यांना म्हातारचळ लागला असें म्हटलें त्यांत आणि तुम्ही ग्लॅडस्टनसाहेबाला "वेडा, बुद्धिभ्रष्ट म्हातारा" म्हटलें यांत काय फरक !

या दोन सभांचा वाद पुढें जाहीर रीतीनें फारसा वाढला नाहीं. डेक्कन सभाहि सार्वजनिक सभेप्रमाणें दुष्काळासंबंधानें अर्ज वगैरे पाठवूं लागली व सरकारचीं या

सभेला उत्तरोंहि जाऊं लागली. यामुळें कांहीं दिवसपर्यंत या दोन सभांच्या धोरणांतील फरक सूक्ष्मपणें पाहण्याचा लोकांना एक उद्योगच होऊन राहिला होता व सरकारालाहि एकास बरा म्हटल्यानें दुसऱ्यास परस्पर वाईट म्हणण्याचें नाजुक काम सहज करतां येऊं लागलें. पण सरकारानें जसें सार्वजनिक सभेला कांहीं दिलें नाहीं, तसेंच डेक्कन सभेलाहि त्यांनीं कांहीं लभ्यांश होऊं दिला नाहीं. लभ्यांश झाला असला तरी इतकाच कीं, लोकमतदर्शक सूचना स्वीकारून त्याप्रमाणें दुष्काळांत लोकांना सवलती वगैरे अधिक देणें. दोहोंपैकीं कोणतीच सभा स्वतः-करितां कांहींच मागत नव्हती. पुढें थोड्याच दिवसांत एकसंबेकरांच्या चुकीमुळें यापुढें आम्ही तुम्हांला ओळखणार नाहीं असें सरकारनें सार्वजनिक सभेला कळविलें, व डेक्कन सभेशीं पत्रव्यवहार सुरू ठेवला, इतकाच फरक.

पुढच्या सालीं वेल्बी कमिशनपुढें साक्ष देण्याकरितां डेक्कन सभेचे सेक्रेटरी या नात्यानें गोखले हे विलायतेस गेले. त्यांनीं आपल्या कैफियतींत डेक्कन सभेचें वर्णन तिच्या उद्देशपत्रिकांतील शब्दांनींच केलें, आणि डेक्कन सभेपूर्वी अशाच एका सभेचा मी सेक्रेटरी होतों असें म्हणून सार्वजनिक सभेचा उल्लेख कला होता. पण हा उल्लेख प्रथम अपुरा आल्यामुळें, गोखले यांच्या साक्षीवर अग्रलेख लिहितांना, ता. ११ मे १८९७ च्या केसरींत, गोखल्यांनीं राजनिष्ठेचें फाजिल प्रदर्शन आणि जातां जातां सार्वजनिक सभेवर टाप झाडण्याचा प्रयत्न केला असें जुन्या आठवणी मनांत येऊन टिळकांनीं म्हटलें होतें. या टीकेला गोखल्यांनीं लंडनहून ता. २९ मे रोजीं उत्तर लिहिलें. त्यांत "सार्वजनिक सभेचाही उल्लेख डेक्कन सभेप्रमाणेंच मीं नांवानें केला होता;" असें म्हटलें होतें. दोन्ही एकच प्रकारच्या सभा असें म्हटल्याबद्दल त्यांनीं सर्व उताग पाठविला; त्यावरून सहजच खुलासा होण्यासारखा होता.

सार्वजनिक सभा व डेक्कन सभा यांचा पुढील इतिहास महाराष्ट्राला विदितच आहे पण डेक्कन सभेची मूळ स्थापना ही वर दर्शविलेल्या कारणांकरितां विशेष महत्त्वाची ठरते. या वादांतील टिळकांचा मुख्य मुद्दा इतकाच कीं तुम्ही स्वतःला नेमस्त म्हणून घेतां यामुळें आम्ही परस्पर तुलनेनें जहाल ठरतों. तुम्ही आम्ही एकत्र राहूनच काम करूं. दोन दिवस तुमचा पक्ष वरचढ होईल; दोन दिवस आमचा होईल; डावा उजवा येवढ्या भेदानें, पण एकाच शरीराचे दोन अवयव, या नात्यानें आपण ओळखलें जावें. शरीराला चिकटून राहिलेले दोन हात परस्प-

गांस केव्हांहि उपयोगी पडतील. ते तुटून एकमेकांपासून वेगळे झाले म्हणजे कामास येणार नाहींत. हे हात तोडून एकमेकांपासून अलग करावे, त्यांना एकमेकांचें नातें विसरावयास लावून, वेळीं त्यांचें आमचें कांहीं नातेंच नाहीं असेंहि म्हणण्यास लावावें, अशी सरकाची राजनीति प्रथमपासून असल्याचें टिळकांना दिसत होतें. आणि बंगालच्या फाळणीपासून पुढें तर, हें धोरण म्हणजे फोडून झोडण्याचें धोरण, सरसकट अमलांत येऊं लागलें. टिळकांनीं ओळखलेलें राजनीतीचें हें मर्म बिनचूक होतें यांत शंका नाहीं. परंतु सभा वेगळी काढली याकरितां, त्यांनीं रानड्यांवर जो भयंकर हल्ला केला, तो त्यांतील शब्दांच्या दृष्टीनें योग्य ठरेल असें वाटत नाहीं. ते शब्द लिहितांना लेखणी स्वैर झाली हें स्वतः त्यांनींच कबूल केलेलें आहे व दोष दिसून येत असतांहि तो टिळकांनीं टाळला नाहीं ही गोष्ट उत्तराशिवाय शिल्लक उरते. दुसरें असेंहि म्हणतां येईल कीं, या फुटीमागें कमींतकमी दहा वर्षांचा इतिहास होता. या अवधींत बहुधा असें एकहि वर्ष गेलें नाहीं कीं, ज्यांत टिळक व सुधारकपक्ष यांच्यांत कसून भांडणें झालीं नाहींत. या भांडणांत उभयपक्षांतील पुढारी लोकांची स्वभावखिन्नता इतकी उघड झाली होती कीं, दोघांचें यापुढें बनेल हें संभवतच नव्हतें. यापूर्वीच्या भांडणांत सुधारकपक्षाकडे दोष होता, असें घेऊन चाललें तरी, वेगळी सभा काढणें हा त्यांचा फिरून वेगळा नवा दोष होऊं शकत नाहीं. पुण्यास बोलावलेल्या राष्ट्रीयसभेची नुसती व्यवस्था करणें यांत मतभेदाला असलीच तर फार थोडी जागा असावी. पण तेथेंहि तो इतका माजला कीं, स्वतः टिळकांना राजीनामा देऊन कार्यकारी मंडळांतून बाहेर पडावें लागलें. वेगळी राष्ट्रीयसभा भरवितांच येत नव्हती, ही गोष्ट वेगळी. पण वेगळी कार्यकारी मंडळी ही जी त्यांतल्या त्यांत शक्य गोष्ट, ती टिळकांच्या अनुयायांच्या आग्रहानें सुचविण्यांत आलीच होती. सारख्या स्वभावाच्या दोन मनुष्यांत मतभेद झाला तर त्यांना वेगवेगळ्या संस्था काढण्याचें काम पडत नाहीं, ते आंत राहून कसेंहि निभवून घेतात. पण मतभेदाचें बीज विषमस्वभावाच्या भूमींत रुजलें म्हणजे पोटांत मुळ्या व बाहेर शाखा वाढतच जातात. टिळकांनीं डे. ए. सोसायटी सोडल्यानंतर त्यांनीं शिक्षणसंस्था अशी वेगळी काढली नाहीं, ही गोष्ट खरी, तथापि एका कर्त्या मनुष्याच्या सार्वजनिक चारित्र्याला जेवढीं साधनें लागतात, तितकीं सर्व टिळकांना वेगळींच उभारावीं लागलीं. रानडे-गोखले पक्षानें डेक्कन सभा काढण्यांत तरी दुसरें काय केलें ! या सर्वांत वाईट एवढेंच होतें कीं, गोखले-

पक्षाचीं पत्रें टिळकांविषयीं कसेंहि लिहीत असोत, पण स्वतः रानडेच काय, गोखले यांचीहि शब्दांची मर्यादा, टिळकांसंबंधानें बोलतांना व लिहितांना इतकी सुटली नव्हती ही गोष्ट विसरून चालत नाहीं. सरकारशीं वागतांना किंचित् नरमपणाचा दोष रानडेपक्षाकडे देणें योग्य, तर प्रस्तुत लेखांतल्यासारख्या शिव्या रानड्यां-सारख्यांना देण्याचा दोष टिळकांनाहि द्यावा लागतो. प्रत्येक गोष्टींतलें उचित अनुचित हें वेगळें वेगळें असतें; व समाजांत राजकीय पक्षभेद दिसल्यानें, सरकारचा फायदा होतो या टिळकांच्या म्हणण्यांत तथ्य असलें तरी, तेवढ्यामुळें नुस्ती वेगळी सभा काढण्याबद्दल असे अपशब्द लिहिणें हें अनुचित म्हणावें लागतें. असो. आज रानडे, गोखले, टिळक सर्व निघून गेल्यावर, प्रसंगविशेषीं राग अनावर होऊन, शब्दमर्यादा सुटण्याच्या टिळकांच्या दोषाचें वरील लेख हें एक उदाहरण इतकेंच त्याला आतां महत्त्व उरतें.

भाग २२ वा

टिळक व लॉर्ड हॅरिस

राजकारणाच्या विषयांत मनुष्य टीका करण्याला प्रवृत्त झाला म्हणजे त्याला प्रांतिक गव्हर्नराचें नांव घ्यावेंच लागतें. राज्यकारभाराच्या घड्याळाच्या पोटांतली यंत्रांची मांडणी, परस्पर संबंध, व सापेक्ष गति, हीं कशींहि असोत; पाहणारा हा तबकडीवरील कांटेच मुख्य मानतो. वेळ दाखविण्याचें मुख्य काम तेच करितात. ते खरी वेळ सोडून फार वेळ मागें रहात असले, किंवा बिलकूल थांबले, किंवा फार वेळ पुढें जात असले, तर त्यावरूनच घड्याळाची परीक्षा होते, व स्तुति किंवा निंदा त्यांच्याच पदरीं पडते. प्रांतिक राज्यकाभाराच्या दृष्टीनें घड्याळांतली स्प्रिंग होणारे गव्हर्नर क्वचित् लाभतात. तबकडीवरील कांटे होणेंच पुष्कळांच्या नशीबीं येतें. याचें कारण पांच वर्षांच्या मुदतीनें येणाऱ्या विलायती शाहण्यांना, इकडील परिस्थितीचें यथार्थज्ञान आधीं कमी, व कोणास तें असलें तरी सिव्हि-लियन सेक्रेटरी व कौन्सिलर लोकांच्या धोरणाला विरोध करून आपल्या धोरणा-चेंच घोडें पुढें दामटण्याला जें धैर्य व खंबीरपणा लागतो तो तरी त्यांच्या अंगीं असत नाहीं. पण हें मुळांतलें कारण कांहींहि असलें तरी प्रांताचा सर्व कारभार गव्हर्नराच्या नांवानेंच चालतो, व चांगलीं कामें झाल्यास स्तुतीचा अहेर जसा त्याला लाभतो तसेंच कारभार वाईट ठरल्यास लोकनिंदेचें ओझेंहि त्याला आपल्याच पाठी-वर घेऊन विलायतेस परत जावें लागतें. राज्यकारभारांत आजवर कित्येक चांगलीं लोकोपयोगी कामें झालीं असतील, पण एकाहि कौन्सिलदाराचें स्मारक किंवा पुतळा झाल्याचें कोणी पहात नाहीं. सगळीं स्मारकें खुद्द गव्हर्नरांचींच होतात. अर्थात् याच्या उलट, नांवें ठेवण्याला जर लोकांना कोणाचें नांव घ्यावयाचें तर तेंहि त्यांनीं गव्हर्नराचेंच घेतलें तर त्यांचा काय दोष ?

कर्मधर्मसंयोगानें मुंबई इलाख्याला १८८५ ते १८९५ या दहा वर्षांत दोन गव्हर्नर एकामागून एक असे लाभले कीं एकानें जितकें स्तुतीस, तितकेंच दुसऱ्यानें लोकनिंदेस स्वतःला पात्र करून घेतलें. हे दोन गव्हर्नर म्हणजे लॉर्ड रे व लॉर्ड हॅरिस हे होत. या गव्हर्नरांशीं टिळकांचा व्यक्तिशः संबंध तर बराच आला; पण

सार्वजनिक दृष्टीनेंहि केसरीला एकाची जितकी भरपूर स्तुति, तितकीच दुसऱ्याची भरपूर निंदा करावी लागली.

सुदैवानें या दोघांहि गव्हर्नरांच्या गुणदोषासंबंधानें स्वतः टिळक व त्यांचा प्रतिपक्षी सुधारकवर्ग—म्हणजे तेव्हांचा नेमस्त वर्ग, यांच्यामध्यें ऐकमत्य होतें. यामुळें, एकच प्रकारचें मत असतां तें निरनिराळ्या रीतीनें, निरनिराळ्या भाषेंत, व निरनिराळ्या जोमानें प्रगट करण्यामध्यें मनुष्याच्या खरा स्वभावभेद दिसून येतो; व लोकांचें खरें हित कोणी पाहिलें, तें सांभाळण्यांत अधिक दक्षता कोणीं दाखविली, अधिक धाडस कोणीं प्रगट केलें, किंवा अधिक स्वार्थत्याग कोणी स्वीकारला हें व्यक्त होतें. सरकारपक्षाशीं परोपरीनें बरोबर सामना करील असा लोकपक्ष उभा करणें, व वर्तमानपत्रांतून लोकमत प्रगट करणें, हें एकच ध्येय सार्वजनिक कार्यांत पडूं लागल्यापासून टिळकांनीं आपल्या डोळ्यांपुढें ठेविलें होतें. असा पक्ष उभा ठाकणें किंवा असें लोकमत प्रगट होणें हें जर राष्ट्रहिताच्या दृष्टीनें इष्ट मानलें, तर टिळकांनीं केलें तेंच योग्य केलें मग त्यांत किरकोळ दोष कांहीं असोत, व त्यांच्या प्रतिपक्षानें केलें तें अयोग्य केलें; मग त्यांत किरकोळ गुण कांहीं असोत, असाच निवाडा जगाला अखेर द्यावा लागेल.

लॉर्ड रे यांची कारकीर्द अनेक दृष्टींनीं लोकप्रिय झाली होती. क्रॉफर्ड प्रकरणांत न्यायबुद्धि ठेवून त्यांनीं स्वकीयांविरुद्ध झगडण्यांत पुष्कळ धैर्य दाखविलें; खंबायतचे पोलिटिकल एजंट विल्सन यांनीं संस्थानच्या दिवाणाशीं व्यक्तिशः अपमानकारक व अनीतिमूलक वर्तन केलें, त्याची चौकशी करण्याकरितां लॉर्ड रे यांनीं एक कमिशन नेमलें. यामुळें गोरा अधिकारी झाला तरी लॉर्ड रे यांच्याजवळ त्याला क्षमा नाहीं हा त्यांचा फार महत्त्वाचा गुण प्रगट झाला. कायदेकौन्सिलांत सरकारतर्फें सभासद नेमावयाचे ते लॉर्ड रे यांच्याइतके सर्वमान्य असे दुसऱ्या कोणीहि आजवर नेमले नाहींत. सर्व इलाखाभर हिंडणें, आपत्तीच्या प्रसंगीं लोकांना सरकारी मदत देणें, या गोष्टींनीं त्यांची लोकहिततत्परता विशेष दिसून आली. जंगलखात्याविरुद्ध लोकांचीं गाऱ्हाणीं परमावधीला पोंचलीं होतीं त्यांची चौकशी कमिशन नेमून त्यांनीं केल्यानें लोकांना फार बरें वाटलें. या व अकबरी खात्यांत, तसेंच जमीनमहसूल खात्याच्या कांहीं बाबतींत, लॉर्ड रे यांनीं अखेर लोकांना नाराज केलें ही गोष्ट खरी; तथापि या कामांतील दोष त्यांच्या कौन्सिलदारांवर टाकून स्वतः त्यांना होईल तितकें मोकळें करण्याची बुद्धि टीका-

कारांना व्हावी, इतकी लोकप्रियता त्यांनीं इतर रीतीनें संपादली होती. औद्योगिक प्रगति व शिक्षण या कामीं लॉर्ड रे यांनीं विशेष सहानुभूति दाखविली. महाराष्ट्रांतील या वेळचे पुढारी व संपादक हे खाजगी कॉलेजांतील प्रोफेसरहि असल्यामुळें, शिक्षणाच्या बाबतींत अत्यंत उदारमतवादी अशा या विद्वान् गव्हर्नरांनीं, आपल्या धोरणानें महाराष्ट्र मोहित करून सोडलें असल्यास नवल नाहीं. प्रो. गोखल्यांपेक्षांहि व्यक्तिशः टिळकांचा लॉर्ड रे यांच्याशीं अधिक निकट परिचय होता. कॉलेजांतील कुटुंबांत वडीलबंधूंचा मान टिळकआगरकरांकडे असल्यामुळें सरकारदरबारीं शिक्षणविषयक ज्या उलाढाली करावयाच्या, त्यांचीं सूत्रें या दोघांच्या हातीं असत; पण त्यांतल्यात्यांत आगरकर हे कमी चलनशील, टिळक हे प्रकृतीनें अधिक सुदृढ, म्हणून आगरकरांपेक्षां हीं सूत्रें टिळकांच्या हातींच अधिक रहात. टिळकांचे मदतीस नामजोशी, यांना प्रोफेसरीचा मान मिळाला नव्हता, तरी कल्पकता, चतुराई व उद्योग यांत ते कांहीं कमी नव्हते. यामुळें टिळक व नामजोशी हेच सरकारदरबारीं येरझारा घालीत, व कागदी घोडे नाचवीत. व्यक्तिशः त्यांचा व लॉर्ड रे यांचा स्नेह पुढें पुढें इतका जमला कीं, आधीं दिवस व वेळ ठरवून गव्हर्नरसाहेबांची गांठ घ्यावयाची हा जो शिरस्ता, तोहि यांचे बाबतींत माफ होऊन, कारणपरत्वें त्यांनीं केव्हांहि गव्हर्नरसाहेबांचे भेटीस जावें व विशेष कामांत नसल्यास पूर्वसंकेताची सबब न सांगतां लॉर्ड रे यांनींहि त्यांची भेट घ्यावी.

लॉर्ड रे यांची कारकीर्द संपली असें पाहून खरोखरच सर्व मुंबई इलाखा हळहळला. तिकडे वर लॉर्ड रिपन व इकडे खालीं लॉर्ड रे या दोन्ही मूर्ति उदार धोरणाच्या दृष्टीनें एकाच मुशींत ओतलेल्या असें लोकांना वाटे. सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांत, १८९० सालीं, प्रो. गोखले यांनीं लॉर्ड रे यांच्या कारकीर्दीचें पर्यालोचन करितांना, ती एकंदरीनें पुष्कळच यशस्वी झाली व त्यांनीं अपूर्व धैर्य आणि कर्तव्यनिष्ठा दाखविली अशा अर्थाचे गोड, गंभीर व स्तुतिपूर्ण शब्द वापरले आहेत. एखाद्या साहेबासहि चांगलें म्हणण्याची पाळी सुदैवानें आलीं असतां टिळक देखील या गोष्टीला कधीं माघार घेत नसत. लॉर्ड रिपन हा इंग्रज म्हणून त्यांनीं त्याचे गुण घेण्यांत कधीं कुचराई केलेली नाहीं. फार काय पण यःकश्चित पोलीस सुपरिंटेंडेंट ब्रुइन मरण पावल्यावर त्यांच्या गुणवर्णनपर अग्रलेख टिळकांनीं लिहिल्याचें केसरीच्या वाचकांस स्मरतच असेलच. लॉर्ड रे यांच्या-

संबंधानें तर टिळकांनीं उज्ज्वल स्तुतिपर लेख लिहिला असता यांत शंकाच नाहीं. लॉर्ड रे विलायतेस परत जाण्याचे वेळीं टिळक हे केसरींत लिहित नसल्यामुळें तसा लेख लिहिण्याची त्यांना संधी नव्हती, इतकेंच काय तें. लॉर्ड रे यांच्यापूर्वी सर जेम्स फर्ग्युसन यांच्या अमदानींत टिळकांना कोल्हापूरप्रकरणीं शिक्षा झाली खरी. तथापि तेव्हांहि शिक्षणापलीकडे कोणचेंहि सार्वजनिक कार्य टिळकांनीं अंगिकारिलेलें नसल्यामुळें, फर्ग्युसनसाहेबांना उघड बरें वाईट म्हणण्याचा प्रसंग त्यांना आला नाहीं, व परिस्थितीनुरूप आपल्या नव्या कॉलेजला खुद्द फर्ग्युसन साहेबांचें नांव द्यावें लागल्यानें, गुणदोषांचा व स्तुतिनिंदेचा, त्यांचा जमाखर्च बिनबाकीनें संपला होता असें घेऊन चालण्यास हरकत नाहीं. पण टिळकांनीं सार्वजनिक कार्यांत प्रवेश करण्याला आणि लॉर्ड हॅरिस यांच्यासारखे गव्हर्नर इकडे येण्याला एकच गांठ पडली व या कारकीर्दीचा शेवट होईपर्यंत, टिळकांच्या केसरींतील लेखांचा निर्भीडपणा व कडकपणा एकदम इतक्या पराकाष्ठेला गेला कीं लॉर्ड हॅरिस यांच्याच कारकीर्दींत टिळकांवर बहुधा राजद्रोहाचा पहिला खटला व्हावयाचा, पण तो प्रसंग पुढील अमदानींत ढकलला गेला इतकेंच.

लॉर्ड रे यांच्याप्रमाणेंच लॉर्ड हॅरिस यांच्याहि गुणदोषासंबंधानें टिळकपक्ष व गोखलेपक्ष यांचें पूर्ण एकमत होतें व लॉर्ड हॅरिस यांच्यावर टिळकांनीं कसें शस्त्र उपसलें होतें हें दाखविण्यापूर्वी, या गव्हर्नराविषयीं येथून जातांना खुद्द प्रो. गोखले यांनींहि काय अभिप्राय दिला होता हें सांगणें जरूर आहे. सार्वजनिक सभेच्या त्रैमासिकांत ते लिहितात "No Regime has ever left so many disagreeable memories behind. Certainly no regime within our memory was guilty of a more systematic defiance of public opinion or set the rulers and the ruled wider apart". "ज्याची आठवण झाली असतां परोपरीनें मनाला उद्वेगच वाटावा, अशी लॉर्ड हॅरिस यांच्यासारखी दुसरी कारकीर्द आजवर झाली नाहीं. लोकमताला ज्यानें अधिक धिक्कारलें किंवा सरकार व प्रजा यांजमध्यें अधिक बेबनाव उत्पन्न केला असा दुसरा गव्हर्नर आजवर झाला नाहीं." या टीकेचे शब्द सौम्य व सभ्य आहेत. पण अर्थाच्या दृष्टीनें पहातां कोणा गव्हर्नरला वाईट म्हणावयाचें तर याहून अधिक तें कोण काय म्हणणार ? पण प्रश्न ह्राच कीं, जो गव्हर्नर इतका वाईट त्याच्यासंबंधानें असे सभ्य व सौम्य शब्द

लिहिणें हें तरी सर्वस्वीं योग्य काय म्हणून मानावयाचें ? लोक कांहीं खाचित हीच भाषा मनांत वापरीत नसतील. आणि ते जी भाषा खरोखर मनांत वापरीत असतील ती उघड रीतीनें कितपत बोलून दाखवावी ? लोकहिताच्या दृष्टीनें प्रसंगीं भाषा सौम्य योजणें हें बरें कीं आम्ही पुढें दर्शविणार त्याप्रमाणें टिळकांनीं वापरलेली निर्भीड व कडक भाषा वापरणें अधिक बरें ? या प्रश्नाचें उत्तर वाचकच देतील असें आम्हांस वाटतें.

लॉर्ड हॅरिस यांनीं लोकांस आवडण्यासारखें कृत्य आपल्या अमदानींत क्वचितच केलें. यामुळें टिळकांनाहि त्यांच्या संबंधानें चांगला शब्द लिहिण्याचा बहुधा कधींच प्रसंग आला नाहीं. उलट पदोपदीं त्यांना वाईटच म्हणावें लागलें. परंतु या प्रत्येक प्रसंगीं टिळकांनीं काय म्हटलें याचे उतारे देण्याचें कारण नाहीं, व तसें केलें असतां विस्तारहि पुष्कळ होईल. परंतु लॉर्ड हॅरिस विलायतेस जाण्याचे वेळीं, दुःखावर डाग देण्याकरितांच कीं काय त्यांच्या दोस्तभगत मंडळींनीं त्यांचें स्मारक करण्याची चळवळ सुरू केली, तेव्हां टिळकांनाहि स्वतः हॅरिस साहेबांना टाकून लिहावें लागलें व इतर टीकाकारांचे कडक लेखहि केसरींत छापून लोकमत प्रकट करणें भाग पडलें. प्रो. गोखले यांच्यासारख्या सावध, नेमस्त व सौम्य अशा गृहस्थाचें लॉर्ड हॅरिस यांच्याविषयींचें मत—ज्याला खुद्द न्या० रानडे यांचीहि पूर्ण संमति होती असें खुशाल म्हणतां येईल—वर दर्शविल्याप्रमाणें असतांहि जर त्यांचें स्मारक करण्याची चळवळ कोणी करूं लागला, तर खऱ्या लोकप्रतिनिधीला राग कां येणार नाहीं ? व तो राग अनुरूप अशा शब्दांनीं प्रकट करण्याला तो कां मागें घेईल ?

जो म्हणून गव्हर्नर परत जाईल त्याचें स्मारक करणें हा जर एक कांहीं ठराविक लोकांचा धंदाच होऊन बसला, तर त्याचा प्रतिकार एरव्हीं व्हावा तरी कसा ! त्यांतूनहि स्मारक करविणारांची अशी फाजील हौस व उमेद कीं, तें स्मारक सर्व जनतेचें म्हणून तिच्या माथ्यावर मारून दडपून द्यावयाचें. आपणांस मानपत्रें मिळावीं अशी लॉर्ड हॅरिस यांची स्वतःची इच्छा कितपत असावी हें सांगणें कठीण आहे; पण कारकीर्दीच्या अखेर अखेर त्यांनीं इलाख्यांत बरीच पायपिटी केली; व त्यांच्या पायाची धूळ आपल्या शहरीं पडावी अशी त्यांच्या भक्त मंडळींनींहि पराकाष्ठा केली यांत शंका नाहीं. अशा वेळीं या मानपत्रांच्या प्रयत्नाला ठिकठिकाणीं विरोध होण्याकरितां टिळकांनाहि केसरींतून एकसारखें चलन द्यावें

लागलें. लॉर्ड हॅरिस हे स्वतः व त्यांचें भक्तमंडळ स्पष्टवक्तेपणाच्या गुणाची तारीफ मिरवीत. पण सर्वाधिकारसंपन्न अशा गव्हर्नराचेंहि जर लोकांना टाकून बोलल्याशिवाय समाधान होत नाहीं, तर ज्यांच्या हातीं तोंडच्या शब्दांशिवाय दुसरी कोणतीहि सत्ता उरली नाहीं, त्यांनाही स्पष्ट बोलावेंसें वाटल्यास त्यांचा काय दोष ?

एवी तेवी कारकीर्द संपली, आतां जुन्या गोष्टी काढून काय मिळणार, असें म्हणून स्वस्थ बसण्याचा लोकांनीं निश्चय केला असता तरी स्वतः हॅरिससाहेब स्वस्थ बसण्यास तयार नव्हते. अहमदनगर, सोलापूर या दोन ठिकाणीं त्यांना १८९४ च्या आक्टोबरांत मानपत्रें देण्यांत आलीं. या मानपत्रांनाहि उत्तरें देतांना साहेबमजकुरांनीं अशा शब्दांचा उपयोग केला कीं, त्यांना आपल्या उच्च पदाचें विस्मरण झालें व माथें फिरल्यामुळें ते वाटेल तसें बडबडूं लागले आहेत, असें लोक म्हणूं लागले. “ ज्या लोकांवर आज चार वर्षें अंमल चालविला त्यांच्या पुढारी मंडळीस आमच्या अकला गेल्या असें सांगणारा गव्हर्नर आजपर्यंत मिळाला नव्हता. ते नीच आहेत असें सांगण्याची गर्वोक्ति लॉर्ड हॅरिस यांचेच हातून झाली, इतरांचे हातून झाली नसती. ” टिळक लिहितात, “ एकोणीसाव्या शतकांत राणीसरकारचे अंमलाखालीं हिंदुस्थानसारख्या देशांत, दक्षिणेंत पेशव्यांचे राजधानीसारखे ठिकाणीं पोलिसानें झोटिंगपाच्छाई चालवावी, परवान्याशिवाय वाजवीत जाण्याबद्दल प्रेतें अडवावींत, उपासनेच्या ठिकाणीं काळ्या डगल्याच्या शिपुड्यांनीं जाऊन कीर्तनें, भजनें बंद करावींत, व शहरांतील शहाण्यासुर्त्या माणसांनीं असा छळ चालूं द्यावा, ही गोष्ट आमची अक्कल गेल्याचें निश्चित दर्शक आहे. लॉर्ड हॅरिस यांच्या मोठ्या अधिकारामुळें त्यांनीं भरसभेंत लोकांस शिव्या दिल्या तर कोणी त्यांस तेथल्यातेथें उलट जबाब देत नाहीं ही गोष्ट खरी. पण या एकोणिसाव्या शतकांत कायदेशीर शिव्या देण्याचा अधिकार गव्हर्नर साहेबांसच आहे असें नाहीं. जो तो आपल्या घरचा व धंद्याचा गव्हर्नरच आहे; व नामदारसाहेबांस जी गोष्ट एका प्रसंगीं व एका स्थलीं करितां येते, तीच अन्य प्रसंगीं व अन्य स्थलीं दुसऱ्यास सहज करितां येण्यासारखी आहे. ”

पण टिळकांना एका अर्थी हॅरिससाहेबांपेक्षां त्यांच्या नेटिव अनुयायांचाच राग विशेष आला. ही ‘ देशहितचिंतक ’ मंडळी ‘ जी सरकार ’ नांवाचें एक मराठींत वर्तमानपत्र काढून गव्हर्नराचा पुतळा करण्याबद्दल चळवळ सुरू करणार अशी थट्टा सुरू होती. कदाचित् ती सुधारकपत्राला उद्देशून असावी. अशा लोकांनीं

टिळकांच्या लिहिण्यांत राजद्रोह आहे असें सुचविण्यास सुरुवात केली. त्यावर टिळकांनीं असें उत्तर दिलें कीं, 'गव्हर्नर हा राणीसरकारचा नुस्ता मुनीम आहे. त्यावर टीका करणें म्हणजे राणीसरकारवर टीका नव्हे. अमक एक गव्हर्नर नको दुसरा पाठवा अशी मागणी करण्यांत देखील जर राजद्रोह नाहीं, तर गव्हर्नरास नुस्तें वाईट म्हणण्यांत राजद्रोह कसला? आम्हांवर होणाऱ्या जुलमाला राणी-सरकारची संमति नाहीं, असें असतां त्या जुलमाविषयीं लिहावयाचें नाहीं तर वर्तमानपत्र काढावेंच कशाला हें आम्हांस समजत नाहीं.' पण येवढें लिहून टिळक थांबले नाहींत. प्रत्यक्ष लेखाप्रमाणें मनःस्थितीचा इतर पुरावाहि राज-द्रोहाच्या चौकशींत ग्राह्य मानतात हें जाणूनच कीं काय टिळक लिहितात, आमची अशी समजूत आहे कीं, "आम्ही लिहितों त्यांतहि आमच्या मनाची स्थिति जितकी व्यक्त व्हावी तितकी होत नाहीं."

लॉर्ड हॅरिस यांचा पुतळा करण्याची कल्पना प्रथम निघाली तेव्हां (नोव्हेंबर १८९४) टिळकांनीं असें सुचविलें कीं, "हॅरिससाहेबांचें बरोबर ध्यान पुतळ्यांत साधण्यास त्यांचे खालील गुण पुतळा करणारानें मनांत ठेवावे. (१) लोक-मताचा तिरस्कार (२) खेळण्याची हौस (३) योग्य असें काम करण्याचा कंटाळा (४) स्पष्टोक्तीची प्रीति (५) आपल्या भाषणानें लोकांस कसें काय वाटेल याची बेफिकीरी (६) हाताखालील कामगारांचा बोज ठेवण्याची युक्ति (७) वैमनस्य-वर्धनाची हातोटी (८) राष्ट्रीय गुणांचा ऱ्हास करण्याची शैली (९) स्वजाति-बांधवांचें प्रेम.

१८९५ च्या जानेवारी अखेर पुतळ्याची कल्पना जोरावली, पण साहेबांच्या दौऱ्यांत त्यांना जें लोकमत दिसून आलें त्यावरून बोध घेऊन, पुतळा सार्वजनिक न करितां फक्त दोस्त मंडळीतर्फे होणार असें जाहीर झालें. वर्गणीचा आंकडा २५००० जमला त्यांत संस्थानिकांचेच २०००० होते. मात्र कोणत्या गुणा-करितां पुतळा करावयाचा याचा उच्चार सभेंत झाला नाहीं. याच्याहि पूर्वीं एक सभा भरून तींत लॉर्ड हॅरिस यांनीं शारीरिक खेळांस उत्तेजन दिल्याबद्दल पुतळा करावा अशी चर्चा निघाली होती व तींत रानडे, मेथा वगैरे मंडळीहि होती. पण पुढें ती कल्पना रहित झाली. असलें मर्यादित स्मारक करण्यास कदाचित् कोणीं हरकत घेतली नसती. 'आमच्या पुरातन बलवर्धक मारुती देवतेला दोन उदबत्त्या, एक नारळ आणि एक हार असें सामान पुरतें. त्याप्रमाणें एखाद्या

जिमखान्यांत हॅरिससाहेबांची एकादी तसबीर ठेवल्यानें हें काम भागलें असतें.' विशेष गुणाला उद्देशून विशेष स्मारक करणें हें ठीक आहे, पण बाप चांगला असो वा वाईट असो, त्याचें श्राद्ध जसें मुलानें दरवर्षी केलेंच पाहिजे, तसेंच दर पांच वर्षांनीं गव्हर्नर विलायतेस जाऊं लागला म्हणजे त्याचें स्मारक लोकांनीं केलेंच पाहिजे, अशी जी समजूत बोकळत चालली होती, तिचा टिळकांनीं निषेध केला.

लॉर्ड विलिंग्डन यांच्या स्मारकासंबंधानें कांहीं वर्षांपूर्वी जशी चळवळ झाली, तशीच लॉर्ड हॅरिस यांच्या स्मारकाविरुद्ध झाली. मात्र टाउन हॉलांतल्या दंगलीसारखी दंगल झाली नाहीं इतकेंच काय तें. या स्मारकाविरुद्ध लिहिण्याला क्रॉनिकलासारखीं खंबीर वर्तमानपत्रें त्यावेळीं मुंबईस नव्हतीं, पण केसरीनें ती वाण भरून काढली. पुणें शहर म्हणजे मुंबई इलाख्यांतील दुसरी राजधानी. तेव्हां पुण्यासहि स्मारकाकरितां कांहीं वर्गणी गोळा झाल्याशिवाय कशी राहणार? सरदार दोराबजी पदमजी यांच्या बंगल्यावर भिडे, भांडारकर वगैरे १०।१५ माणसें खाजगी रीतीनें जमून, आपापसांत ७०० रु. गोळा करून मुंबईस पाठविण्याचें ठरलें; व लगेच मुंबईच्या अँग्लो-इंडियनपत्रांत तार प्रसिद्ध झाली कीं, पुण्यांतील हिंदु, मुसलमान व पारशी या जातींतील 'मुखत्यार' लोकांची सभा भरून वर्गणी गोळा झाली. अर्थात् या गोष्टीचा गवगवा झाला, तेव्हां भिड्यांनीं प्रसिद्ध केलें कीं, मी मुखत्यार म्हणून गेलों नव्हतों. पण डॉ० भांडारकर हे मुग्धच राहिले. त्यावर केसरीनें भाण्डारकारांना सत्याभिमानाचा टोला देऊन "कृतं आणि अनुमोदितम्" या दोहोंची जबाबदारी सारखीच असते असें जाणवून क्रीडाभुवनांतील मारामारीची हकिगत डॉक्टरसाहेबांनीं टाइम्सकडे पाठविल्याची आठवण दिली.

लॉर्ड हॅरिस यांच्या कारकीर्दींत भांडारकरांना व्हाइस चॅन्सेलर नेमण्यांत आलें व कॉलेजांतील त्यांची तसबीर हॅरिससाहेबांनींच उघडली होती. अर्थात्, हें उघडच देवाण घेवाण झालें. त्याला उद्देशून टिळक लिहितात, "डॉक्टरसाहेब हे चांगले धर्मशास्त्रपारंगत आहेत. तेव्हां त्यांस असें पक्कें माहित आहे कीं, नामदारसाहेबांचें हें ऋण या जन्मांत ऊर्फ कारकीर्दींत न फेडलें तर त्याकरितां त्यांस व डॉक्टरसाहेबांस पुनर्जन्म घ्यावा लागेल!"

अखेर अखेर टिळकांनीं या दोस्तभगत लोकांना काय वाटेल तें म्हटलें. ते तोंडपुजे आहेत, ते लांगूल-चालन करितात! पण स्मारकसभेचें काम कसें तरी तडीस गेलें. ता. १२ फेब्रुवारी १८९५ च्या केसरींत टिळकांनीं लॉर्ड हॅरिस-

साहेबांची आरती केली, व असें म्हटलें कीं पूर्वी एकाद्या आचाऱ्याचें कसब पाहून त्यास मामलतदारी देत असें म्हणतात, त्याचप्रमाणें लॉर्ड हॅरिस हे चेंडूफळी चांगली खेळतात म्हणून त्यांना गव्हर्नरी दिली झालें ! तात्पर्य हॅरिससाहेबासंबंधानें कांहीं म्हणावयाचें टिळकांनीं बाकी ठेविलें नाहीं. मग हॅरिससाहेबांवर ज्यांनीं कविता लिहिल्या त्यांची मजल त्याच्याहि पुढें गेली असल्यास नवल नाहीं. ता० २२ जानेवारी १८९५ च्या केसरींत 'श्रीहारीसाष्टकम्' म्हणून एक कविता आली होती त्यांतील खालील ओळी बरेच दिवस लोकांच्या तोंडीं राहिल्या होत्या.

कामें होतिल चोख खालिल जरी खोट्या रिपोर्टांवरी ।
कौन्सिलदार कशास, तूं तरी कशा ? दाहा हजारांवरी ॥
पोषवितो तोषवितो यास्तव गोऱ्यांस थोर हारीस ।
लोळवितो पोळवितो यास्तव आम्हांस थोर हा रीस ॥

१९ फेब्रुवारीच्या अंकांत कोणी माधव कवीनें चार सर्गांत हारिस चरित्र ग्रथित केलें होतें. त्यांचीं नांवें (१) नेमणूक (२) गुरूपदेश (३) प्रजाजनविलाप (४) प्रयाण अशीं ठेवलीं होतीं. त्यांतील एक साकी अशी होती

जेव्हां होइल पहा आर्यभू क्रिकेटमय ही सारी
तेव्हां म्हणतिल सगळे होता बहुत चांगला हारी ॥

एकानें 'क्रिकेटभूमीचा विलाप' म्हणून काव्य लिहिलें होतें. तात्पर्य, ज्याला जशी सुचली तशी त्यानें हॅरिससाहेबाची पोटभर निंदा करून घेतली. तथापि टिळकांनीं लिहिलें तेंच खरें कीं, आम्ही लिहितों त्यांत आमच्या मनाची स्थिति जितकी व्यक्त व्हावी तितकी होत नाहीं. 'कोणाचें अंतःकरण जर हल्लींच्या स्थितीमुळें आमच्यासारखें उद्विग्न अथवा संतप्त झालें नसलें तर 'स योगी ह्यथवा पशुः' यांपैकीं कोणत्या तरी वर्गांत त्यास घालावें लागेल.'

भाग २३ वा

१८९६ च्या दुष्काळांतील चळवळ

महाराष्ट्र हें दुर्दैवानें दुष्काळाचें आगर असल्याचें प्रसिद्धच आहे. १८७६ झालीं दुष्काळ पडला तो स्मरत असणारे वाचक आज कितीतरी थोडे असतील. पण १८९६ सालापासून जी दुष्काळपरंपरा सुरू झाली ती आठवणारी पिढी अद्यापि तरुण आहे, तिनें या दुष्काळाचें दुःख पुष्कळच सोसलेलें आहे. पाऊस असो वा नसो; धारण सरसकट इतकी महाग झाली आहे कीं, दुष्काळ आणि सुकाळ यांचे दरम्यान फरक म्हणून राहिलाच नाहीं. 'पांचावर धारण बसणें' हा एक रूढ वाक्प्रचार. त्यांत खरोखरच एक प्रकारचा इतिहास सांठवलेला आहे. अतिशय महागाई झाली, खावयाला धान्य मिळत नाहीं म्हणून प्राणसंकट ओढवलें असा जो जुन्या लोकांच्या आठवणींतला काळ असेल तेव्हां ही म्हण पडली. तेव्हांहि एक रुपायाला पांच शेर धान्य मिळत असलें पाहिजे असेंच अनुमान निघतें. हल्लीं म्हण, जुनी तीच आहे, पण धारण मात्र पांचांखालीं उतरून तिहींवर कायमची येऊन बसल्यासारखी दिसते. अर्थात् म्हणहि बदलण्याची पाळी आली; मग म्हण बदलत नसते ही गोष्ट निराळी.

तथापि धारण इतकी खालावली असतांहि पांचशेर धारणीच्या वेळीं जो हाहाःकार उडे तो हल्लीं उडलासा वाटत नाहीं हेंहि खरें आहे. पावसाचें मान व धारण, दोन्हीहि पूर्वीच्या दोन्हीं दुष्काळांहून हल्लीं एकंदरीनें कमी झालीं आहेत. तरी हाहाःकार न होण्याचें कारण असें वाटतें कीं सामान्य सुखवस्तु मनुष्य तेव्हांप्रमाणें आतांहि कसा तरी जगूं शकतोच, पण मुख्य फरक पडला तो खालच्या प्रतीच्या लोकांच्या स्थितींत. तो असा कीं हल्लीं या देशांत लहान मोठ्या कामगिऱ्या पुष्कळच निघाल्या आहेत. पूर्वी मजूर पुष्कळ व कामें थोडीं अशी स्थिति असे. हल्लीं मजूर थोडे आणि कामें पुष्कळ अशी उलट स्थिति झालेली आहे. मजुरीचे दर पूर्वीच्या चौपट किंवा पांचपटहि वाढलेले असून धान्याचे दर मात्र चौपट किंवा पांचपट खालावलेले नाहींत. यामुळें मजूर लोकांना जी खाजगी कामावर मजुरी मिळते तींत त्यांचें पोट भरूं शकतें, व कामेंहि पुरून उरण्या-इतकीं असल्यामुळें केवळ दुष्काळी मजुरांकरितां म्हणून सरकारास वेगळीं कामें

काढावीं लागत नाहींत. दुष्काळी खर्चाची योजना ही जी एक बाब, हिंदुस्थानसरकारच्या जमाखर्चांत, पूर्वी मोठी महत्त्वाची व अवघड होऊन बसली होती ती आतां जवळ जवळ नाहींशी झाल्यासारखी आहे. लोकांच्या पोटाला उपासमारीचे सूक्ष्म चिमटे कमी सोसावे लागतात असें नाहीं. आणि गुरांची प्राणहानि आणि पाण्याचें दुर्भिक्ष्य हीं पूर्वीइतकींच जाचतात. पण अन्न न मिळाल्यामुळें रस्तोरस्तीं किंवा गांवोगांवीं माणसें उपाशीं मरून पडल्याचा जो ढोबळ प्रकार पूर्वी आढळे तो हल्लीं कांहींसा टळला आहे ही गोष्ट खोटी नाहीं.

वरील कारणांकरितां हल्लीं 'सरकारी दुष्काळ' नाहीं व दुष्काळी राज्यव्यवस्थेचा बखेडाहि नाहीं. यामुळें १८९६ सालच्या टिळकांच्या दुष्काळी चळवळीची जी थोडीशी हकीगत आम्ही पुढें देत आहों तिचें स्वारस्य कदाचित् कित्येक वाचकांस समजून येणार नाहीं. पण सव्वीस वर्षांपूर्वी या चळवळीला मोठेंच राजकीय महत्त्व होतें. १८७६ सालीं जुन्या पद्धतीचा दुष्काळ पडला असतां दुष्काळी कारभाराची योजना सरकारापाशीं कांहीं एक नव्हती. उलट आज नव्या पद्धतीच्या दुष्काळांत दुष्काळी कारभारच फारसा शिल्लक उरलेला नाहीं. म्हणून अशी चळवळ होऊं शकत नाहीं. पण १८९६ चा काळ असा होता कीं, १८७६ च्या दुष्काळाच्या अनुभवानें फॅमिन कोड वगैरे तयार होऊन राहिलेलें असतां व पूर्वीप्रमाणें दुष्काळामुळें प्राणहानि होत असतां, सरकार या फॅमिन कोडाचा उपयोग जरूर तितक्या तत्परतेनें किंवा सढळपणानें करीत नव्हतें. सरकारच्या या हलगर्जीपणामुळें दुष्काळासंबंधीं राजकीय चळवळ करणें अवश्य झालें; व ती टिळकांनीं इतक्या नेटानें केली कीं सरकारच्या गुप्त कचेरींत ठेवलेला त्यांच्या अप्रियतेचा पेला तिजमुळें अगदीं भरण्याच्या बेताला आला.

१८९६ सालीं टिळक कायदेकौन्सिलचे सभासद होते व इकडे सार्वजनिक सभाहि त्यांचे हातीं पूर्णपणें आली होती. पण सभेच्या द्वारें या बाबतींत जितकी चळवळ करितां आली तितकी त्यांना कौन्सिलच्याहि द्वारें करितां आली नाहीं. याचें कारण कौन्सिलच्या सभासदांचे अधिकारच तेव्हां इतके मर्यादित होते. आधीं वर्षांतून कौन्सिलची सभा फार तर दोनदां होई. वार्षिक अंदाजपत्रकावरील चर्चेपेक्षां राज्यकारभारावर टीका करण्यास दुसरी कोणतीहि संधि नसे. प्रश्न विचारण्याची परवानगी तेव्हां होती, पण हल्लींप्रमाणें कोणत्याहि विषयावर ठराव पुढें आणून सरकारावर तोहमत आणतां येत नसे. अंदाजपत्र-

कावर वर्षांतून एक भाषण केलें म्हणजे नामदार मंडळींचें कौन्सिलांतील काम संपलें ! मग नामदारीच्या वजनाचा फायदा घेऊन कौन्सिलदार वगैरेंच्या खाजगी मुलाखती मिळवून काय घडेल तें करावें, येवढीच कामाची कूस होती. १८९६ सालीं दुष्काळ पडणार असें नक्की ठरलें, तेव्हां कौन्सिलची वार्षिक मुख्य बैठक आधींच होऊन गेली होती व कर्मधर्मसंयोगानें त्या सालीं मृगनक्षत्र पंचकांत अतिवृष्टि होऊन प्रचंड पूरहि आले. कित्येक नद्यांच्या पुरांची तुलना करावयाची असतां अजूनहि १८९६ च्या पाण्याकडे बोट दाखवितात. अतिवृष्टीनें नुकसान झालें; पण तो ओला दुष्काळ. रब्बीच्या हंगामांत पाऊस पडणारच नाहीं, असें स्वप्न प्रथम कोणास पडलें नाहीं. त्या सालच्या दुष्काळासंबंधानें केसरींत पहिला उल्लेख २९ सप्टेंबरच्या अंकांत आढळतो. "हस्त लागले पण एकदां अतिवृष्टि होऊन जो पाऊस उडाला, त्याचा अद्याप ठिकाण नाहीं. वायव्य प्रांतांत दुष्काळानें आपलें बिऱ्हाड ठेवण्यास सुरवात केली असून, मदतीचीं कामें काढण्यासहि हुकूम झाले आहेत. आमचेकडे तीच स्थिति होते कीं काय अशी आम्हांस भीति वाटू लागली आहे, व आणखी कांहीं दिवस पावसानें डोळे वटारले तर तो प्रसंग खास येईल हें सांगावयास नकोच." ही भीति लवकरच खरी ठरली. कानपूर, आग्रा येथें लुटालूट होऊन ती नागपुरापर्यंत आली. लोक म्हणूं लागले यंदा एक नवाच रोग आला आणि फार वर्षांनीं दुष्काळ पडला, तेव्हां दुर्मुख हें संवत्सर आपलें नांव खरें करितें कीं काय ? या इलाख्यांत आठवड्याच्या सरकारी रिपोर्टांत दुष्काळाचें नांव येईना. मात्र परदेशाहून इकडे गहूं येण्यास सुरवात झाली. आणि दुसरें एक प्रत्यंतर असें कीं ख्रिस्ती भटांनीं हिंदु मुलें घेऊन बाटविण्याला सुरवात केली.

१८७६ सालीं लोकांनीं जवळचें किडुकमिडुक मोडून खाल्लें, व तेव्हां धान्याचीं जुनीं पेवें तरी होतीं. पण त्यांची चाल यापूर्वीं वीस वर्षांत मोडून गेली. सरकारी रिपोर्टांतून दुष्काळाचा उल्लेखही नाहीं हें पाहून वर्तमानपत्रेंहि रागानें लिहूं लागलीं. उत्तर हिंदुस्थानांत या सुमारास उन्हाळा असल्यानें सरकार पर्वतशिखरावर जाऊन हवा खातें, उष्ण मैदानांत लोक दुष्काळानें मरतात, आणि व्हाइसरॉयसाहेबांनाहि राजेरजवाड्यांकडे जाऊन भेटण्याला दुर्दैवानें हीच वेळ सुचली. अशी केसरींतील टीका वाचून अधिकाऱ्यांना अर्थातच राग येऊं लागला. दुष्काळ पडला तर सरकार रीतीप्रमाणें तजवीज करील असें मोघम आश्वासन कायदेकौन्सिलच्या

सभेंत मिळालें होतें. पण संशयार्थी वाक्यांची वेळ जाऊन रोकडा दुष्काळ दिसूं लागला होता. ता. २० आक्टोबरच्या अंकापासून फॅमिन कोडाचा आधार घेऊन, लोकांनीं आपल्या हक्कांस जागृत राहून दुष्काळ निवारण्याचे उपाय सरकारकडून करवून घेतले पाहिजेत अशी शिकवण देण्यास केसरीनें सुरुवात केली होती. दुसऱ्या पक्षीं धान्याच्या लुटी थांबविणें, परोपकारार्थ स्वस्त धान्याचीं दुकानें काढणें वगैरे गोष्टी करून लोकांना सरकारास आपणाकडून थोडी मदत करितां येण्यासारखी असते ती त्यांनीं करावी असाहि विधायक उपदेश केसरीनें केला होता. दुष्काळाचा फायदा घेऊन गबर होणाऱ्या व्यापाऱ्यांनाहि केसरीनें क्षण-क्षणीत इषारा दिला होता. आमच्या हातून होईल तें आम्ही करूंच; पण सरकार-च्या हातीं आहे तें सरकारच्या हातून करविण्याचीहि दक्षता आम्हालाच घेतली पाहिजे असा दुहजबी उपदेश लोकांना केसरीनें सुरू केला होता.

पण वर्तमानपत्राची चळवळ म्हणजे बेजबाबदार चळवळ, अशी एक प्रकारची समजूत तेव्हांहि अर्थातच असे. एका अर्थानें तें खरेंच. कारण वर्तमान-पत्रकारानें 'आम्ही' असें मोठ्या तोंडानें किंवा जाड्या टाकानें म्हटलें तरी, 'आम्ही' म्हणजे कोण किती ? एकाद्या संस्थेनें अर्ज केला तर त्याला वजन अधिक, व अशी संस्था आतां टिळकांच्या हातीं आलेली होती इतकेंच नव्हे तर तिजकडून या बाबतींत अर्ज वगैरे करविणें हें तिची पूर्वपरंपरा वाढविण्यासारखेंच होतें. "Decentralisation of provincial finance" मुख्य व प्रांतिक-सरकारच्या पैशाची वांटणी, या विषयावर सभेच्या त्रैमासिकांत निनांवी लेख लिहून रानडे यांच्या लेखमालेचा सांधा जसा टिळकांनीं बेमालुम जोडला, तसाच दुष्काळी चळवळ सभेकडून आपण मागें राहून करविण्यांतहि टिळकांनीं रानडे यांचेंच उदाहरण गिरविलें. रानडे सरकारी नोकरींत असले तरी राजकारणांत पडणाऱ्या तरुण पिढीला गुरूच्या नात्यानें धडे पाठ देण्याइतकी पात्रता माधवरावजीं-मध्यें होती हें टिळक नेहमीं बोलून दाखवीत; व कांहीं बाबतींत त्यांचें उघड अनुकरण करून शिष्य या नात्यानें स्तुतीचा करभारहि देत. १८७६–७७ च्या दुष्काळाचे वेळीं रानड्यांनीं सार्वजनिक सभेकडून महाराष्ट्रांत फिरते एजंट पाठवून दुष्काळासंबंधीं खरी व अस्सल माहिती आणविण्याचा प्रघात सुरू केला होता. सभेच्या त्रैमासिकांतून या एजंटांनीं आणलेल्या हकीगतीवरून "Famine narratives" 'दुष्काळी काहण्या' या नांवाखालीं रिपोर्ट प्रसिद्ध होत व त्यांचे

आधारावर रचलेले विधायक सूचनांचे अर्ज सभेकडून सरकारकडे रवाना होत. या कहाण्या व अर्ज यांचा सरकारनें तेव्हां योग्य परामर्ष घेऊन मधून मधून सभेचे आभारहि मानले होते. मग आतांहि तसेंच कां होऊं नये? तीच सभा, तसलीच दुष्काळाची परिस्थिति, तीच शोधकबुद्धि, व त्या वेळेप्रमाणें आजहि परिस्थित्यनुरूप विधायक अशाच शिफारशी. मग सरकार सभेचे कदाचित् आभार न मानो, परंतु चलनशील होऊन सभेच्या अर्जांना सरळ सरळ उत्तरें तरी देईल. पण ती गोष्ट घडावयाची नव्हती. सभेचें नांव व अर्जपद्धति तीच, परंतु चालक माणसें हीं तर बदललींच सभेचीं आणि शिवाय सरकारच्या समजुतीप्रमाणें सभेचे हेतुहि बदलले. मग जुना दाखला उपयोगी कसा पडणार?

ता. ८ नोव्हेंबर रोजीं सभेनें सरकाराकडे एक सविस्तर अर्ज पाठविला. हा अर्ज चेअरमन अण्णासाहेब पटवर्धन व चिटणीस शिवरामपंत परांजपे आणि जालनापूरकर यांचे सहीनें गेला होता. परंतु तो बहुतांशीं टिळकांनींच तयार केला होता. त्यांत सोलापूर, विजापूर, नगर या जिल्ह्यांतील सविस्तर हकीगत दिलेली होती. पाण्यावैरणीची नुसती टंचाई नसून खराखुराच दुष्काळ पडलेला आहे व सरकारनें कोणतीहि औपचारिक सबब न मानतां, हिंदुस्थाचे लोक दरसाल दीड कोटी रुपये दुष्काळचा विमा उतरण्यादाखल देत असतात हें लक्षांत ठेऊन, ताबडतोब दुष्काळ जाहीर करून योग्य त्या उपायांचा अवलंब करावा असें त्यांत लिहिलें होतें. १८७६–७७ च्या दुष्काळानंतर तयार झालेलें फॅमिन कोड जरी सर्वांगपूर्ण नसलें तरी त्याच्या आधारें उपाययोजनेस सुरवात करण्यास हरकत नाहीं, असें सभेनें आपलें मत दिलें होतें. व्यापारी हे जात्या थोडेसे लोभी असले तरी केवळ त्यांच्यामुळेंच ही महर्गता झालेली नाहीं, आगगाड्या झाल्या खऱ्या पण उपयोगाप्रमाणें त्यांचा दुरुपयोगहि अशा वेळीं होऊं शकतो' संस्थानिकांनीं यापूर्वीच दुष्काळी कामें काढलीं असून सरकारचीं मात्र निघत नाहींत, वगैरे मुद्दे अर्जांत होते. या अर्जाला सरकारकडून उत्तर आलें. त्यांत प्रत्येक मुद्याविषयीं सरकारतर्फेचा खुलासा केला होता. तथापि उभयतांमधील वावदूकपणाची ही झटापट सर्व येथें सांगत बसण्याचें कारण नाहीं. १८९७ च्या जानेवारी–एप्रिल या जोड अंकांत टिळकांनीं फॅमिन कोडावर स्वतंत्र निनांवी लेख लिहिला होता व त्यांतील अनेक दोष दाखविले होते. फॅमिन कोडाची दुरुस्ती सरकारकडून व्हावयाची होती, व त्या दृष्टीनें सरकारपुढें लोकमत मांडण्याकरितां

म्हणून हा लेख मुद्दाम लिहिण्यांत आला होता. याच अंकांत, महाराष्ट्र, कर्नाटक, कोंकण या तिन्ही पोटप्रांतांतील जिल्ह्यांतील मुख्य मुख्य गांवीं सभेनें आपले एजंट पाठविले होते त्यांजकडून आलेल्या अहवालांतून माहिती घेऊन, ती एकत्र करून सुसंगत रीतीनें दिली होती.

पण याहीपेक्षां विशेष महत्त्वाची गोष्ट म्हटली म्हणजे १८९६ च्या नोव्हेंबर, डिसेंबर, जानेवारी या महिन्यांत टिळकांनीं सभेकडून सरकारशीं जो बराच पत्र-व्यवहार करविला त्यांत मुख्य मुद्दा, विणकर लोकांचे प्राण वांचवून त्यांना घर-बसल्या कांहींतरी काम मिळवून देण्याची योजना कशी करावी याविषयीं होता. विणकर लोकांना खडी फोडावयास लावणें हें अगदीं निष्ठुरपणाचें व अप्रयोजक-पणाचें होतें. नगर जिल्ह्यांतील कामावर गेलेल्या विणकरांना दररोज पावणेदोन आणे देखील मजुरी पडत नसे; अशा लोकांकरितां फॅमिन कोडानें त्यांच्याच धंद्यां-तील काम पुरविण्याची कांहीं तजवीज सांगितली होती. फक्त त्याला सरकारी अधिकाऱ्यांनीं जागजागीं व्यापारी लोकांचीं मंडळें बनवून भांडवलाच्या दृष्टीनें थोडीबहुत मदत करावी व विणकरांस रोजीं चार आणे तरी मजुरी पडेल असें काम त्याला घरबसल्या देववावें. समाईक भांडवलांतून त्यांना सूत पुरवावें, व त्यांजकडून कपडा तयार होऊन येईल तो घेऊन विकून त्याचे पैसे परत समाईक भांडवलांत घालावेत. यावर सरकारचें मोघम उत्तर असें आलें कीं, विशेष प्रकारच्या विणकरांना काय काम द्यावें याचा विचार सरकार करीत आहे. परंतु डिसेंबरच्या पहिल्यादुसऱ्या आठवड्यापर्यंत सरकारनें निश्चित अशी कांहींच योजना प्रसिद्ध केली नाहीं. इकडे सोलापूर येथील प्रसिद्ध व्यापारी अप्पासाहेब वारद व शेट वीरचंद दीपचंद वगैरे मंडळी याच प्रश्नाचा विचार व्यवहाराच्या व भूतदयेच्या दृष्टीनें करीत होती. त्यांच्याशीं टिळकांचा पत्रव्यवहार सुरू झाला व पुढें सभे-नेंहि त्यांना आपले प्रतिनिधि म्हणून सोलापुरास पाठविलें. ता. १२ डिसेंबर रोजीं सोलापूरास एक कमिटी स्थापली गेली व तिच्यातर्फे टिळकांनीं सरकारशीं पत्रव्यवहार सरू केला.

कमिटीची योजना अशी होती कीं, पांचशेंपासून हजार विणकर लोकांच्या कुटुंबांना दुष्काळापुरतें काम देऊन सहा महिने पोसावें. एक हजार कुटुंबें म्हणजे सुमारें चार हजार लहानमोठीं माणसें होतात. कमिटीनें स्वतःचें सूत पुरविल्यास विणकरांचें एक कुटुंब रोज एक साडी किंवा खादी विणू शकेल. एका सणगाची

किंमत दोन रुपये धरल्यास रोज दोन हजार रुपयांचें कापड तयार होईल; म्हणजे महिना साठ हजार रुपये किंवा सहा महिन्यास तीन लक्ष साठ हजार रुपये इतक्यांची तजवीज करावी लागेल. हा सर्व कपडा विकून पैसे होण्याला फार तर दोनतीन वर्षें लागतील असें घेऊन चालल्यास, सरकारनें दोन वर्षें अडीच लक्ष रुपये बिनव्याजी द्यावे, बाकीचें भांडवल लोकांनीं उभारावें. सूत पाहून खरेदी करणें, तें विणकरांना वांटणें, त्यांजकडून येणाऱ्या कपड्याची किंमत ठरविणें, कपडा विकणें, हिशेब ठेवणें, वगैरे सर्व गोष्टी सोलापूर कलेक्टराच्या देखरेखीखालीं करण्याचें काम व्यापारी मंडळानें पत्करलें. मुख्य प्रश्न अडीच लाख भांडवलाचा होता. कमिटीचें म्हणणें इतकेंच होतें कीं, खडीच्या कामावर विणकरांना नेऊन सरकार मजुरी देणार तीच रक्कम त्यांनीं कमिटीच्या भांडवलांत घालावी. सुनाचा पुरवठा करण्यासहि कमिटी तयार होती. कमिटीचा अंदाज चुकून जर ह्या व्यवहारांत तोटा आला तर दहा टक्के सरकारनें सोसावे व दहा व्यापारी मंडळ सोशील. याहून अधिक तोटा येईल तर शेट वीरचंद दीपचंद व मुरारजी गोकुळदास, मिलचे म्यानेजर सोलापूर, यांनीं तो सोसण्याचें कबूल केलें होतें. उलट या व्यवहारांत कांहीं नफा झाल्यास तो कोणीहि भागीदारानें न घेतां धर्मकृत्यास द्यावयाचा होता. तात्पर्य बिनव्याजी दोन वर्षेपर्यंत अडीच लक्ष रुपये द्यावयाचे व त्यांपैकीं फारच झालें तर दहा टक्के बूड सोसावयाची, हें करण्यास सरकार जर तयार असेल तर चार हजार विणकर लोकांचे प्राण दुष्काळांत वांचविल्याचें श्रेय सरकारास मिळेल अशी ही योजना होती. येवढेंच नव्हे, तर खडीच्या कामावर या चार हजार लोकांना जी मजुरी सरकारला द्यावी लागली असती तिच्याहून हा तोट्याचा हिस्सा फारच कमी होता. खडी फोडण्याला रोजीं दोन आणे दिले तर खरोखर एक आण्याचीहि खडी सरकारच्या हातीं पडत नाहीं, व एकदम पुष्कळ खडी फोडून ठेविली तर ती खपण्याला अनेक वर्षें लागल्यानें तिकडूनहि तोटाच. टिळकांच्या या पत्राला सेक्रेटरी मांटीथ यानीं असें उत्तर पाठविलें कीं, सरकार ही योजना मंजूर करणार नाहीं. आपल्या ताब्यांत नसलेल्या खासगी लोकांच्या हातीं आपला पैसा सरकार यत्किंचितहि देऊं शकत नाहीं! व्यापारी लोक जे दहा टक्के तोटा पत्करावयास तयार आहेत त्यांनींच हें सगळें भांडवल घालून वाटल्यास सगळा नफाहि घ्यावा.

यावर फिरून टिळकांनीं सरकारास पत्र लिहून कळविलें कीं, सरकारचा पैसा

कमिटी आपल्या हातीं मागते अशी सरकारची समजूत झाली ती चुकीची आहे. पैशाचा सर्व ताबा सरकारनें कलेक्टरसाहेबांकडे द्यावा, त्याला हरकत नाहीं, शिवाय कमिटीवर निम्याहून अधिक लोक सरकारनें आपल्या अधिकाऱ्यांपैकीं नेमले तरी हरकत नाहीं. सोलापूरच्या कमिटीचा हेतु इतकाच कीं, सरकारशीं या बाबतींत सहकार्य करून प्रत्यक्ष कार्यांत येणाऱ्या त्यांच्या अडचणी दूर कराव्या. योजनेंतील कारभार व्यापारी व्यवहाराचा आहे. येवढ्याकरितांच कोणत्याहि प्रकारच्या नफ्याची अपेक्षा न करितां शेट वीरचंद दीपचंदासारखे व्यापारी या कामांत पडूं इच्छितात. ही योजना एक ठिकाणीं सिद्धीस गेली तर तशीच इतर ठिकाणीं तडीस जाईल. लोक आपखुषीनें थोडेबहुत पैसे घालून मदतीला येत असतां त्यांची मदत सरकारनें नाकारणें गैर होईल. याहि पत्राला अखेर सरकारनें चार ओळींत नकार लिहून हा सर्व विषय तोडून टाकला.

टिळकांनीं दुष्काळाच्या बाबतींत आणखी एक महत्त्वाची गोष्ट सार्वजनिक सभेकडून करविली. सरकारनें जें फॅमिन कोड तयार केलें होतें तें अर्थात् सार्वजनिक उपयोगाकरितां. मुख्यतः सरकारनें काय करावें हें त्यांत ठरविलें असलें तरी, त्याच्या अंमलबजावणीचा उपयोग स्वतः सरकारला किंवा त्यांच्या अधिकाऱ्यांना व्हावयाचा नसतो. स्वकर्तव्यबुद्धीनें सरकारनें काय करावें हें या कोडांत लिहिलेलें असलें तरी त्यांतील उपयोगाचीं कलमें उगवून घेणें हें लोकांच्या हिताचें असल्यामुळें त्यांनाहि फॅमिन कोडाचीं कलमें कळणें अवश्य ठरतें. देणें हें जसें सरकारचें काम तसेंच मागणें हेंहि लोकांचें काम. फॅमिन कोडांत काय आहे हें कळल्याशिवाय तें काम त्यांनीं कसें करावें ? वास्तविक स्वतः सरकारनेंच फॅमिन कोडाची आवृत्ति मराठींत करून, ती मोफत न दिली तरी निदान विक्रीस ठेवावयास पाहिजे होती. पण मूळ इंग्रजी प्रत मिळण्याची जेथें मारामार, तेथें ती देशभाषेंतली कोठून मिळणार ! हें जाणून टिळकांनीं सार्वजनिक सभेकरतां एक लहानसें पुस्तक मराठींत तयार केलें. त्यांत फॅमिन कोडाचा सारांश, दुष्काळव्यवस्थेसंबंधीं सरकारनें काढलेल्या ठरावांचा सारांश, निवडुंगापासून वैरण करण्याची कृति, दुष्काळी जिल्ह्यांत काढलेल्या सरकारी कामाची माहिती, सरकारी नोकरांना दुष्काळांत ज्या सवलती मिळाव्या त्यांची माहिती, तगाई कायद्याखालचे नियम, इत्यादि मजकूर होता. या पुस्तकाच्या सहा हजार प्रती सार्वजनिक सभेनें छापविल्या. प्रत्येक मराठी जिल्ह्याच्या कलेक्टरांकडे शंभर प्रती फुकट

वांटण्याकरितां दिल्या, व आणखी लागल्यास दर शेंकडा अडीच रुपये किंमत घेऊन त्या हव्या तितक्या दिल्या जातील असें कळविलें. पुस्तकांत चुकभूल असेल ती सर्वस्वीं सभेची, सरकारवर त्याची कांहीं जबाबदारी नाहीं. फक्त सरकारमार्फत वांटलेल्या पुस्तकांकडे या बाबतींत लोकांचें लक्ष अधिक जाईल अशी सभेनें विनंति केली होती. परंतु सरकार सभेच्या बारशाला जेवलेलें. हें पुस्तक दुष्काळासंबंधाचें असलें तरी खाजगी आहे म्हणून तें आम्ही वांटूं इच्छित नाहीं असें सरकारनें सभेला कळविलें. कित्येक कलेक्टरांनीं त्यांजकडे पाठविलेल्या शंभर प्रती जाळल्या, फाडल्या किंवा केराच्या टोपलींत टाकून दिल्या! एक दोघे अधिक सभ्य किंवा रागीट होते त्यांनीं तीं पुडकीं जशींच्या तशीं सभेकडे परत केलीं. सभा येवढ्यावर थांबली नाहीं. तिनें तुरमुंडी देऊन दुष्काळ-निवारणाच्या अनेक अंगांसंबंधीं ता. ४ जानेवारी १८९७ रोजीं सरकारकडे फिरून विस्तृत अर्ज पाठविला, पण कोणत्याहि विस्ताराचा संकोच कसा करावयाचा हें सरकारास चांगलें माहीत असतें. फिरून मांटीथसाहेबांनीं चार ओळीचें तुटक उत्तर पाठविलें. त्यांत असें लिहिलें कीं सभेला जें जें उत्तर हवें तें तें दर आठवड्याच्या सरकारी रिपोर्टांत पहावयास मिळेल. जणूं काय हा आठवड्याचा रिपोर्ट म्हणजे दुष्काळपीडित लोकांची शकुनवंतीच! ज्यांचें कोठें कांहीं उणें पडेल त्यांनीं तो रिपोर्ट उघडून डोळे मिटून हात पडेल तेथें खडा ठेवावा. त्यांच्या नशिबानें त्यांत कांहीं बऱ्याची वार्ता निघाली तर हंसावें नाहींतर रडावें! मांटिथसाहेबांच्या या चार ओळींच्या उत्तरांतून एक असा ध्वनि निघत होता कीं, या दुष्काळाच्या दिवसांत सरकारला आधींच जिकीर आहे ती काय थोडी झाली म्हणून तुम्ही आणखी उत्पन्न करितां! लोक आहेत, आम्ही आहों, पाहून घेऊं. उगाच तिन्हाइतानें मध्यें तोंड घालूं नये.

वीस वर्षांपूर्वीं सार्वजनिक सभेनें जवळ जवळ अशाच पद्धतीनें काम केलें होतें. या वेळीं सभेला न झिडकारितां सरकारनें तिचे उलट आभार मानले होते. १८७६ च्या आक्टोबरांत सभेनें खाजगी दुष्काळी रिपोर्ट सरकारकडे पाठविला त्यावर मुंबईसरकारचे सेक्रेटरी चॅपमनसाहेब लिहितातः—"दुष्काळी जिल्ह्यांतील माहिती सरकारकडे वेळोवेळीं पाठविण्याचा तुमचा विचार आहे त्याबद्दल सरकारला फार आनंद होत आहे." १८७७ सालीं सेक्रेटरी केनेडीसाहेब लिहितात "सभेनें आपले रिपोर्ट पाठविले याबद्दल सरकार आभारी आहे." ता० ११ जुलै रोजीं

सभेनें गव्हर्नर सर रिचर्ड टेंपल यांना मानपत्र दिलें, त्याहि वेळीं सभेच्या दुष्काळ-विषयक विचारासंबंधानें गव्हर्नरसाहेबांनीं सहानुभूतिपूर्ण असेच उद्गार काढले. त्या वेळच्या व आजच्या या सरकारच्या वर्तनांत जमीनअस्मानाचें जें अंतर पडलें त्याला इतर कारणं असतील; पण त्यांत हेंहि एक निःसंशय होतें कीं, पहिल्याचे वेळीं सभा शिवरामपंत साठे यांचे तोंडानें बोलत असली तरी ती माधवरावजी रानडे यांचे डोक्यानें विचार करीत होती. आणि हल्लीं कोणी जालनापूरकर कोणी मांडे कोणी परांजपे अशांच्या सहीवर सभेचे अर्ज जात असले तरी, ती टिळकांच्या डोक्यानें विचार करीत आहे, असा सरकारास नुसता संशयच नव्हे तर पक्की माहितीहि होती. आणि टिळक–म्हणजे १८९१ पासून ६-७ वर्षे घडलेलें त्यांचें चरित्र–सरकारच्या डोळ्यांपुढें आल्याशिवाय कसें राहणार ?

पण हें प्रकरण पुढें लवकरच हातघाईवर आलें. १८९७ च्या जानेवारी महिन्यांत शेतसाऱ्याची तहकुबी व माफी या विषयावर सभेनें सरकारास एक विस्तृत अर्ज केला. त्यांत मुख्य मुद्दा असा होता कीं १८९७ चें सरकारचें या बाबतींतलें धोरण १८७६ च्या धोरणाहूनाहि कमी उदार आहे. खरा शेतकरी कोण, खोटा शेतकरी कोण, श्रीमंत कोण, गरीब कोण, खातेदार कोण, कूळ कोण, असले सूक्ष्म फरक काढून सरकारनें साऱ्याच्या सुटी–तहकुबीचें क्षेत्र शक्य तितकें संकुचित केलें होतें. त्यांतल्या त्यांत, पुणें जिल्हा कलेक्टरानें मामलेदार लोकांना आंतून कांहीं खोडसाळ हुकूम दिले होते व त्यास सरकारनें पसंती दाखवून इतर जिल्ह्यांतील अधिकाऱ्यांना त्याप्रमाणें वागण्याची ढोबळ शिफारस केली होती, याचा सभेच्या अर्जांत उल्लेख केला होता. ही गोष्ट सरकारच्या नाकाला फार झोंबली. आपले खाजगी हुकूम बाहेर फुटतात कसे ? हा मोठा राग. या अर्जांतील मुख्य प्रश्नाचें उत्तर देण्याचें बाजूला टाकून, सेक्रेटरी मि. मांर्टीथ यांनीं पहिल्या तडाख्याला सभेला उलट हाच प्रश्न विचारला कीं, ‘ पुणें कलेक्टरानें काढलेले हुकूम तुम्हाला पहावयास कसे मिळाले तें सांगा.’ त्याबरोबर सभेनें ताडलें कीं, आपली गोळी बरोबर लागू झाली. वास्तविक सरकारनें चिडून जाऊन भलत्याच मुद्यावर वाद नेणें व मुख्य प्रश्नास सरळ जबाब न देणें हें गैरमुत्सद्दीपणाचेंच लक्षण होय. तुम्ही सांगतां तसे हुकूम पुणें जिल्हा कलेक्टरांनीं काढलेले नाहींत असा स्पष्ट इनकार करणें, किंवा हुकूम नाकबूल करितां येत नसतील तर ते यथायोग्य आहेत असें प्रतिपादन करणें, हाच सरळ व खरा

मार्ग होता; आणि मुख्य प्रश्नाची वासलात अशा रीतीनें लाविल्यावर मग कले-क्टरच्या किंवा मुंबईसरकारच्या दप्तरांतले हुकूम बाहेर कसे फुटले किंवा फुट-तात याची चौकशी करणें हेंच शहाणपणाचें झालें असतें. तसें न करितां, तुम्हाला हुकूम कसे कळले एवढाच प्रश्न विचारण्यांत, सभेनें आणलेल्या आरो-पाची कबुली सरकारनें आपोआप पदरांत घेतली असेंच झालें. पण मन पापी असलें आणि राग अनावर झाला म्हणजे अशाच गोष्टी हातून व्हावयाच्या. या गोष्टीचा फायदा घेऊन सभेनेंहि सरकारास अगदीं भोळेपणाच्या ऐटीनें कळविलें कीं, तुम्हाला हुकूम कोठें कसे मिळाले असें जें विचारतां त्याचेंच मुळीं सभेला आश्चर्य वाटतें. ठाणें, कुलाबा, पुणें या तीन जिल्ह्यांत तरी एकाच प्रकारचे हुकूम सुटून गांवकामगारापर्यंत गेले आहेत; व या कामगारांनींहि शेतसारा वसूल करण्याच्या उद्योगांत लोकांना ते हुकूम सहजच कळविले आहेत. एकाला सूट किंवा माफी द्यावयाची व दुसऱ्याला न द्यावयाची या फरकाचें समर्थन हे हुकूम समजाऊन सांगितल्याशिवाय कसें करितां येणार ? हुकुमाविषयीं आम्हीं लिहि-लेली माहिती मुळांतच चूक असेल तर गोष्ट वेगळी. पण ती तुम्हाला कोठून मिळाली असा भलता प्रश्न करण्यांत काय अर्थ? शिवाय याच उत्तराच्या अर्जांत फॅमिन कमिशनच्या रिपोर्टाचा आधार घेऊन, सरकारानें उपस्थित केलेल्या सूक्ष्म भेदांवर सभेनें टीकेचा आणखी हल्ला चढविला होता. त्यावर खुद्द गव्हर्नर इन कौन्सिलचा स्वतंत्र ठराव ता. १० फेब्रुवारी १८९७ रोजीं निघाला त्यांत असें लिहिलें होतें कीं, पुणें कलेक्टराचे हुकूम प्रसिद्ध करण्यात सरकारानें परवानगी दिली नव्हती, अशा हुकुमांचा सारांश एकाद्या पत्रांत प्रसिद्ध झाला असला तरी तेंहि गैरशिस्तच असल्यामुळें त्याचा आधार कोणास घेतां येत नाहीं. पण अगदीं ' सरकारी ठराव ' निघाला म्हणून भलत्याच गोष्टीचें समर्थन कसें होणार ?

पण सरकारचें नशीब सवाई शिकंदर! आपल्या अंगाला चिकटलेलें हें सभेचें कुसळ कसें तरी झाडून टाकण्याला सरकार एकादें निमित्त हुडकीत होतें व तें त्यांना लवकरच मिळालें. दुष्काळसंबंधीं माहिती गोळा करण्याकरितां सभेनें आपले एजंट ठिकठिकाणीं ठेविले होते हें मागें सांगितलेंच आहे. एजन्सीचें हें काम म्हटलें तर सोपें, म्हटलें तर अवघड. मिळेल ती माहिती घेऊन सभेकडे यथा-तथ्य कळविणें यांत फार जबाबदारी नाहीं व त्याला फारसें शहाणपणहि लागत

नाहीं. पण सगळेच एजंट सारख्या अकलेचे कसे मिळणार? कोणाला नुसत्या निरोप्या एजंटाचें काम मानवत नाहीं. स्वतःच्या शहाणपणानेंहि आपण कांहीं करावें असें कित्येकांना वाटतें. ही इच्छा स्तुत्य खरी; पण ती शोभण्याला मनुष्य-हि तितकाच शहाणा व खबरदार असावा लागतो. अनंतराव जोशी एकसंबेकर म्हणून धारवाड जिल्ह्यांत सभेचे एक एजंट काम करीत होते. या गृहस्थांनीं आपल्या सहीवर हस्तपत्रकें काढून ठिकठिकाणीं सभा भरविण्याचा क्रम चालविला होता. ता. २१ डिसेंबर १८९६ रोजीं सभा भरविण्याचें एक हस्तपत्रक त्यांनीं प्रसिद्ध केलें. त्यांत असें लिहिलें होतें कीं, ' चालू दुष्काळांत एकहि मनुष्य उपासमारीनें मरूं नये अशी राणीसरकारची इच्छा असून त्याप्रमाणें व्हाइसरॉय-साहेबांना तारहि आली आहे. मुंबईसरकारचा रेव्हेन्यू कमिशनर लोकांना असा हुकूम आहे कीं, जेथें पीक सहा आणेपर्यंत आलें असेल तेथें सगळा शेतसारा एकदम माफ करावा, व बारा आणेपर्यंत पीक आलें असल्यास एक वर्षाची तहकुबी द्यावी.'

या हस्तपत्रकाचें निमित्त सरकाराला पुरलें. मांटीथसाहेबांनीं त्याची एक प्रत सभेकडे पाठवून तिला विचारलें कीं, हे एकसंबेकर सभेचे एजंट म्हणवितात तेव्हां ते सभेचे एजंट खरेच आहेत कीं काय? आणि त्यांनीं या हस्तपत्रकांत केलेल्या विधानांची जबाबदारी सभा आपल्या शिरावर घेते कीं नाहीं याचें स्पष्ट उत्तर द्या. फिरून एक वेळ मुख्य मुद्दा बाजूस राहून भलत्याच दुसऱ्या मुद्यावर घासाघीस सुरू झाली. वास्तविक सभेचेंहि या बाबतींत धोरण असावें तसें राहिलें नाहीं. मांटीथसाहेबांच्या प्रश्नाचें सरळ उत्तर सभा एकदम देऊन टाकती तर सरकारच्या हातचें निमित्त निघून गेलें असतें. पण सभेनें पहिली चूक ही केली कीं, सरकारच्या २ फेब्रुवारीच्या पत्राचा जबाब ५ मार्चपर्यंत पाठविलाच नाहीं. सरळ धडाडीचें उत्तर सभेकडून न जाण्याचें कारण हेंच कीं एकसंबेकरांचीं विधानें बरोबर आहेत असें तिला म्हणवेना, किंवा उलट तीं विधानें चूक आहेत व एकसंबेकरांचें कृत्य त्यांना दिलेल्या अधिकाराबाहेरचें असल्यामुळें सभा त्याची जबाबदारी घेऊं इच्छित नाहीं असेंहि हिच्यानें म्हणवेना. विधानें खरीं म्हणावीं तर सभेची अब्रू जाते व एकसंबेकराला खोटा म्हणावें तर तेंहि वाईट दिसतें. कारण निःस्वार्थीपणें लोक तुमचें काम करितात त्यांना तुम्ही बळी कसे देणार? मग त्यांत तुमचा थोरपणा तो काय! आपला म्हणविला त्याला पाठीशीं घातलें

पाहिजे हीच नीति प्रभावी ठरली. सभेंत उत्तराचे अनेक मसुदे झाले व खलबतें भरलीं. या सुमारास टिळक कांहीं दिवस पुण्याबाहेर गेले होते व सभेचें अखेरचें उत्तर त्यांनीं सर्वस्वीं पसंत केलें होतें असें आम्हास वाटत नाहीं. कसेंहि असो; सभेनें असा खुलासा केला कीं, हस्तपत्रकाचा उद्देश केवळ एखादी सभा भरविण्याचा, सभा भरवून फॅमिनकोडाची माहिती लोकांना देऊन उलट त्यांचें म्हणणें समजून घ्यावयाचें इतकाच होता. एजंट लोकांनीं काढलेलीं सभांचीं हस्तपत्रकें सार्वजनिक सभेकडे अगाऊ पसंतीला येत नसतात तेव्हां त्यांतील कोणतें विधान बरोबर, कोणतें चूक, याचा निर्वाळा सभेनें कसा द्यावा? पण येवढेंहि म्हणून सभा थांबली नाहीं. तिनें आणखी असें म्हटलें कीं, एकसंबेकर यांना सभेकडून सर्वसाधारणपणें त्यांच्या कामाविषयीं ज्या सूचना देण्यांत आल्या होत्या त्यांचें कांहीं उल्लंघन एकसंबेकर यांचेकडून झालें असें सभेस दिसत नाहीं. एकसंबेकर यांनीं सुटी–तहकुबीविषयीं हस्तपत्रकांत माहिती दिली ती तुम्हाला कोठून मिळाली असें एकसंबेकर यांस विचारतां ते असें कळवितात कीं, तसे हुकूम असल्याबद्दल ठिकठिकाणीं लोक बोलत होते. स्वतः एकसंबेकर यांनींच काढलेल्या दोन हस्तपत्रकांत सुटी–तहकुबीविषयीं दोन वेगळीं विधानें केलेलीं आढळतात यावरून परस्पर–विरोधी अशा कंड्या उठत असल्या पाहिजेत असें दिसतें; व या विषयावर सरकारनें आपले निश्चित हुकूम ताबडतोब प्रसिद्ध न करितां दिरंगाई केली हें त्यांचें एक कारण असेल. एकसंबेकर यांचें विधान चूक असलें तरी त्या चुकीला लोकवार्तेचा कांहीं आधार असेल, व अशा लोकवार्तेवर एकसंबेकर यांचा अजाणतां कदाचित् विश्वास बसला असेल. इतकें लिहून फिरून शेवटीं सभा म्हणते, एकसंबेकरांची चूक सरकारनें नजरेला आणली; चांगलें झालें. इतर छापील वर्तमानपत्रांतून वगैरे अशाच आणखी कांहीं चुका असल्यास त्या सरकारनें अशाच दुरुस्त कराव्या!

अशा उत्तरानें काय निकाल लागणार हें दिसतच होतें. सभेकडून उत्तर येण्यास उशीर झाल्यामुळें आधींच ता. ५ मार्च रोजीं सरकारनें सभेला निर्वाणीचा खलिता पाठवून असें कळविलें होतें कीं, एक आठवड्याचे आंत तुमचेकडून उत्तर न आल्यास सरकार या प्रकरणाचा मर्जीनुरूप एकतर्फी निकाल करील. दारू आधीं ठासून भरलीच होती; त्यावर सभेकडून वरील प्रकारच्या

तेजस्वी उत्तराची ठिणगी जाऊन पडतांच धडाका उडाला. मुंबईसरकारनें यथा-विधि ठराव काढून सभेला कळविलें कीं, एकसंबेकर यांचीं विधानें धडधडीत खोटीं. साधारण जाणता समंजस मनुष्य अशा लोकवार्तेवर विश्वास ठेवील हें संभवत नाहीं. विधानांचा परिणामहि असा झाला कीं अज्ञानी शेतकऱ्यांनीं सारा अडवून धरण्याचे संप केले. पांच आठवडे घेऊन सभेनें उत्तर दिलें त्यांत या खोट्या विधानांचा इनकारहि केला नाहीं. खुलासा म्हणून दिला तो बरोबर नाहीं. बरें, अशा गोष्टी पुढें घडून येणार नाहींत असें आश्वासनहि दिलें नाहीं. अशा कृत्यांचा परिणाम वाईट होतो, लोक सारा देत नाहींत, सरकारला नोटिसा काढाव्या लागतात, सार्वजनिक हिताला धोका येतो, म्हणून सरकार असा ठराव करितें कीं, हल्लींच्या स्थितींत सार्वजनिक प्रश्नावर सरकारास लोकमत कळ-विण्याच्या पात्रतेचा हक्क सभेस नाहीं. या लांबलचक वाक्याचा अर्थ इतकाच कीं फिरून सरकारकडे विनंति अर्ज पाठविण्याची तसदी सभेन घेऊं नये, व पाठविला तरी त्याचें उत्तर देण्याची तसदी सरकार घेणार नाहीं. वास्तविक यापासून प्रत्यक्ष नफानुकसान असें कोणाचेंच कांहीं झालें नाहीं. पूर्वी सभेला मान्यता होती म्हणून तिला सरकार कांहीं मानाचें शेलापागोटें बांधीत नव्हतें, व आतां ही मान्यता काढून घेतली म्हणून सभेचें डोकें कोणीं तोडलें नाहीं, ती पूर्वींसारखीच जिवंत राहिली, असें सकृद्दर्शनीं कोणी म्हणूं शकेल. पण सरकार व लोक यांच्यामध्यें मध्यस्थी करण्याचा आणि सरकारचे हेतु लोकांना व लोकांचीं गाऱ्हाणीं सरकारला अर्जद्वारां समजावून सांगणें, हें कार्य जर सभेनें स्वीकृत केलं होतें, तर तें थांबलें यांत बिघडलें नाहीं असें म्हणून कसें चालेल ? चळव-ळीच्या अनेक मार्गांपैकीं तो फक्त एक होता व सभेची मान्यता काढून घेत-ल्यानें इतर मार्ग कांहीं बंद झाले नाहींत ही गोष्ट खरी. पण या मार्गावरील द्वाराला कुलूप पडल्यानें तो एक मार्ग तरी बंद झालाच कीं नाहीं ? खरोखरच पुष्कळ लोकांना त्या वेळीं असें वाटलें कीं झाली ही गोष्ट कांहीं बरी झाली नाहीं. एकसंबेकरांची चूक झाली म्हणजे तिनें जग बुडालें असा अर्थ नाहीं. पण सभेच्या एजंटानें ती चूक केली याकरितां ती आपली असें मानून सभेनें दिलें याहून अधिक सरळ, सभ्य व मिळतें घेण्याच्या भाषेनें उत्तर द्यावयास पाहिजे होतें. असें न झाल्यानें "पहा, टिळकांनीं सभा हातीं घेतली व बुड-विली" असें म्हणण्यास प्रतिपक्षास जागा झाली. मग बुडाविणें याचा अर्थ कोणताहि असो.

दुष्काळासंबंधाची चळवळ जरी सार्वजनिक सभेमार्फत होत होती तरी त्या चळवळीचा परिणाम केवळ सरकाराकडे अर्ज करून होणार त्यापेक्षां त्या चळवळीचा लोकांत जो गवगवा होणार त्यामुळेंच तो अधिक व्हावयाचा हें उघड आहे. या दृष्टीनें सार्वजनिक सभेच्या चळवळीला टिळकांनीं केसरींत लिहिलेल्या लेखांची पुष्कळच मदत झाली. सभेनें सरकाराकडे एखादा नुसता अर्ज करणें, आणि सभेनें अमूक एक अर्ज केला आहे असें केसरींत प्रसिद्ध होणें, या दोहोंतील अंतर कोणाच्याहि तेव्हांच लक्षांत येईल. आणि सभेंतील चळवळीची स्फूर्ति उत्पन्न करणारे टिळक व केसरींत लिहिणारे टिळकच, ही गोष्ट लोकांना माहीत होती म्हणून वरील फरक कमी पडण्यासारखा नव्हता. काम करत्या माणसाच्या हातीं संस्था व वर्तमानपत्र अशीं सजोड साधनें असलीं म्हणजे एकाचा दुसऱ्यास उपयोग होऊन दोहोंचा मिळून परिणाम द्विगुणित होतो. तसेंच येथेंहि झालें. किंबहुना सभेच्या चळवळीनें सरकारला जी भीति किंवा निदान काळजी वाटली असेल, तिजपेक्षां केसरींतल्या लेखांनीं त्यांना ती अधिक वाटली असेल यांत शंका नाहीं.

ता. १७ नोव्हेंबर १८९६ पासून केसरींतून दुष्काळासंबंधीं खडखडीत लेख येऊं लागले, " दुष्काळ आतां खास पडला आहे हें सांगावयास नकोच. गुरें कडब्याच्या किंमतीस विकूं लागलीं व कडबा सोन्याच्या भावानें जात चालला आहे " ! अगदीं जिवावर बेतली तरी आपल्या लोकांना सरकारपाशीं काय मागावें हें देखाल कळत नाहीं, यामुळें टिळकांनीं भाषांतर केलेलें फॅमिन रिलीफ कोड केसरींतून देण्यास याच आठवड्यांत सुरुवात झाली होती; व व्यक्तिशः टिळकांच्या प्रेरणेनें गांवोगांवीं सभा भरवून सरकाराकडे अर्ज पाठविण्याचें काम सुरू झालें होतें. ना० खरे यांच्यासारखे न हलणारे मुंबईचे हायकोर्ट वकील देखील तालुक्यांच्या गांवाला जाऊन, कातकरी लोकांना सरकारकडून मदत कोणती मागावी याविषयीं उपदेश करूं लागले होते. सार्वजनिक सभेच्या अर्जांत जी सौम्यता किंवा जें मितभाषित्व येत असे तें वर्तमानपत्रांत टिळक संभाळीत नसत, किंवा त्यांनीं तें संभाळावें अशी कोणाची अपेक्षाहि नव्हती. वाचणाराच्या सहज मनांत भरेल व प्रतिपक्षाच्याहि सहज गळीं उतरेल अशा रीतीनें अगदीं साधें सोपें लिहिल्यामुळें त्याचा परिणाम पुष्कळच होई. प्रथम सरकार आपलें आहे असें एकदां सांगून टाकलें, म्हणजे मग

आपल्याच आहेत अशा सांगून टाकण्यासारख्या इतरहि पुष्कळ गोष्टी मिळत. सरकार आपलें तर त्यांतील छोटे मोठे अधिकारीहि आपलेच. अर्थात् त्यांच्यावर आपला हक्क आहे. त्यांनीं आपलें काम चांगलें केलें पाहिजे, मनांत दया बाळगिली पाहिजे. ते आपलें काम न करतील तर गुन्हेगार ठरतील; दुष्काळग्रस्त लोकांचीं दुःखें सरकारच्या नजरेला आणण्याचें काम लोकांपेक्षां त्यांचेंच अधिक आहे. सरकारी पैसा हा एकप्रकारें आपलाच; तेव्हां शेतसाऱ्याची सूट दिल्यानें तो थोडा कमी झाला तरी आमचेंच नुकसान, तें आम्ही सोसूं. जंगलेंहि आमचींच. म्हणून त्यांतील झाडपाला वगैरे सरकारनें आम्हांस प्राणरक्षणार्थ दिलाच पाहिजे. तात्पर्य सरकार जें जें करील त्याचा तर लोकांनीं पूर्ण फायदा घेतलाच पाहिजे, पण सरकार जें जें न करील तें तेंहि त्यांना करावयास लावलें पाहिजे. आणि सामान्य लोकांना या गोष्टी कळत नाहींत म्हणून पुढाऱ्यांनीं त्या त्यांना समजून सांगितल्या पाहिजेत. सरकारी तिजोरींतले पैसे न पुरले तरी आम्ही कर्ज काढून लोकांचे जीव वांचवूं असें स्टेट सेक्रेटरी पार्लमेंटांत एकदां बोलून गेले त्याचा पुरा फायदा घेऊन टिळक लिहितात, " सरकारची इतकी तयारी असल्यावर मग लोकांनीं फुकट कां मरावें हें आम्हास समजत नाहीं. दाता आहे पण मागणारेच नाहीत अशी स्थिति येऊं नये. मग दाता खरा असल्यास टिकेल, नाहींतर त्याचा कच्चेपणा तरी अनुभवास येईल. सबब सर्वांस आमची अशी विनंती आहे कीं, ज्यास जीव वांचविण्याकरितां मदत पाहिजे असेल त्यानें कलेक्टरसाहेबाकडे जाऊन ती मागावी. " इतका स्पष्ट उपदेश असल्यावर मग लोक हालचाल कां करणार नाहींत ! टिळकांनीं सरकारच्या परोपकारबुद्धीचें हें मायावी मोहोळ चालविल्यानें गांधिलमाशा उठून अधिकाऱ्यांच्या भोंवतीं हिंडूं लागल्या. टिळकांचा उपदेश दिसण्यांत अगदीं सरळ. दुष्काळांत कोणाला कसलीहि अडचण आली कीं त्याला सरकारकडे धाडा असा सर्वांना एकसारखा उपदेश; व ते एकटेच जात नसतील तर तुम्ही त्यांना घेऊन जा असा फिरून पुढाऱ्यांना उपदेश, अशा साळसूद उपदेशाला सरकार तरी काय हरकत घेणार ?

दुसरे पक्षीं अधिकाऱ्यांवरहि कडक शब्दांची त्यांची टीका सुरूच होती. महाबळेश्वराच्या थंड हवेंत बसून सर रिचर्ड टेंपल यांचें अनुकरण करून, अच्छेर धान्य माणसाच्या पोटाला पुरतें असें म्हणावयाला गव्हर्नरसाहे-

च्यांचें काय जातें ? आम्हांला देखील गव्हर्नरसाहेबांना फार फार तर एक हजार रुपये पगार असावा म्हणजे पुरे असें वाटतें. फरक इतकाच कीं आमचें न ऐकतां अधिकारी पगाराखेरीज वरती हुंडणावळीचें कॉंपेन्सेशन उपटतात, आणि दुष्काळांत सांपडलेल्या मजुरांना दररोज अच्छेराऐवजीं शेर दाणे देण्यास तिजोरींत पैसा नाहींसा होतो; तरी दुष्काळ–निवारणार्थ उभारलेल्या फंडाचे कोटीनकोटी रुपये सरकारनें खाल्ले आहेत ते आहेतच ! याच सुमारास व्हॉइसराय लॉर्ड एलजिन हे संस्थानिकांना भेटी देण्याला निघाले होते. अर्थात् ते जेथें जातील तेथें मेजवान्यांचा थाट उडे, दारूच्या बाटल्या रिकाम्या होत, दारूकाम सोडलें जाई, रोषणाई होई व प्रायः दरएक संस्थानिकाला लाखों रुपये खर्च येई. तेच पैसे प्रजेच्या दुष्काळनिवारणाकडे लावले तर किती तरी अधिक उपयोग झाला असता, हें म्हणणें कोणासहि पटण्यासारखें होतें; पण इतका वाईटपणा पत्करून तें म्हणतो कोण ? व्हाइसराय बडोद्यास गेले तेव्हां त्यांच्या जयजयकारार्थ बगीच्यांत मोठा समारंभ झाला. त्यांत तीस चाळीस लोक चिरडून ठार मेले. " राजे लोकांनीं तमाशे करावे आणि कंगाल प्रजेनें ते बघण्याच्या गर्दींत चिरडून मरावें असे दिवस इंग्रज लोकांसारख्या सुधारलेल्या राजकर्त्यांच्याहि अमदानींत राहिले आहेत, हें आश्चर्य होय. इकडे महाबळेश्वरास 'इष्टापुरी,' (स्ट्रॉबेरी) नामक विलायती फळांचा दुष्काळ पडला तेव्हां त्याच्याकरितां कांहीं फंड जमविण्यांत गव्हर्नरांनीं पुढाकार घेतला. पण दुष्काळ रिलीफ फंडाचा मात्र पत्ता नाहीं. "

इकडे सार्वजनिक सभेकडून टिळकांनीं एका आठवड्यांत चहूंकडे आपले एजंट पाठविले होते. त्यांत वि. का. राजवाडे, न. चिं. केळकर, नारायणबावा घमंडे, शंकर गणेश लवाटे, महाडकर ज्योतिषी, गोविंदराव टिळक वगैरे नांवें आढळतात. अशा एजंटांकडून आलेल्या पत्रांचा सारांश सभेच्या त्रैमासिकांत पुढें तीन महिन्यांनीं प्रसिद्ध होणार म्हणून केसरींतून दर आठवड्यास त्यांतील निवडक पत्रें प्रसिद्ध होऊं लागलीं. स्थानिक पुढाऱ्यांकडून सभेच्या एजंटांना पत्रें येऊं लागलीं. सभेच्या एजंटाप्रमाणें चिटणीस शिवरामपंत परांजपे व अच्युत सिताराम साठे हेहि ठिकठिकाणीं हिंडावयास गेले होते. हे एजंट व चिटणीस प्रायः स्थानिक अधिकाऱ्यांना जाऊन भेटत व जिल्ह्यांतील दुष्काळ–योजनेची माहिती सरळपणानें देत. कित्येक कलेक्टर व अधिकारी उर्मट-

पणानें वागत; त्या संबंधाच्या कागाळ्या येत. त्याला उद्देशून टिळक लिहि-तात " कायदेशीर रीतीनें सरकाराशीं भांडावयास रयतेस कसें शिकवावें ही विद्या आमच्या पुढारी लोकांस शिकावयाची आहे; व ती जेव्हां ते शिकतील तेव्हांच सरकारी अधिकाऱ्यांचा उर्मटपणा उतरेल व रयतेस कांहीं फायदा होईल. " हें शिकतांना व शिकवितांना अर्थातच बरेवाईट अनुभव येत. ता. १३ डिसेंबर रोजीं ठाणें जिल्ह्यांतील उंबरगांव पेट्यांत खत्तलवाड येथें दोन हजार लोकांची सभा भरली होती. या सभेला कोळी, वारली वगैरे अगदीं अडाणी लोक जसे हजर होते तसेच महालकरी, फौजदार, असि० कलेक्टर डुबोले वगैरे अधिकारीहि हजर होते. सभेला पोलिसपार्टी मुद्दाम आणविली होती. सभेला अच्युतराव साठे हे सार्वजनिक सभेचे एक प्रचारक म्हणून गेले होते. ते मोठे बोलके असत; व कोंकणी लोक भेटले तर कोंकणी भाषेंत बोलण्याची विद्याहि त्यांना येत असे. या सभेंत साठे यांनीं डुबोलेसाहेबादेखत लोकांना तीन तीनदां बजावून सांगितलें कीं, तुमचीं पिकें बुडालीं असलीं तर तुम्ही सरकारास सारा देऊं नका. सर्व वेळ डुबोलेसाहेब उभे होते. दिलेली खुर्चीहि त्यांनीं घेतली नाहीं. बोलतांना साठे म्हणाले ' सरकारी अधिकाऱ्यांच्या छत्राखालीं आम्हीं बोलत आहों. ' तेव्हां साहेब म्हणाले ' आमचें नांव तुम्ही मध्येंच कां गोवितां ? ' सभेच्या शेवटीं डुबोलेसाहेब साठे यांच्याशीं दोन गोड शब्द बोलून गेले, पण या गोड शब्दांचें उट्टें लवकरच दुसरीकडे निघालें. या सभेचें वर्णन केलेल्या केसरीच्या अग्रलेखाला ' पोलिसाच्या पेटलेल्या बंदुकीच्या टप्प्यांत भरलेली रयतेची जंगी सभा ' असा मथळा दिलेला वाचून लोकांच्या मनावर काय परिणाम झाला असेल याची कल्पना सहजच होईल. तात्पर्य लोकांस सरळ सीधा उपदेश करून, सरकारास दटावून किंवा प्रत्येक असामान्य प्रसंगाचें चटकदार वर्णन देऊन गांवानिहाय लोकांना व त्यांच्या पुढाऱ्यांना हालचाल करावयास लावणें हाच केसरीचा मुख्य उद्देश होता व तो सर्वस्वीं सफळ होत होता.

या गोष्टीनें अधिकारी चिडून जाणार हें ठरलेलेंच होतें. १८९६ च्या डिसें-बरच्या अखेरीस सभेच्या तीन प्रचारकांवर खटले करण्यांत आले. यापैकीं दोन कुलाबा जिल्ह्यांत व एक ठाणें जिल्ह्यांत झाला होता. कुलाबा जिल्ह्यांत खटले झाले ते दोन गृहस्थांवर. एक प्रो. अच्युतराव साठे व दुसरे दत्तोपंत

आपटे. तिसरा खटला उंबरगांवचे परांजपे, कारुळकर व पिंपुटकर यांजवर झाला होता. पैकीं साठे यांच्या खटल्यास विशेष महत्त्व आलें होतें. कारण त्यांच्यावरचा खटला म्हणजे प्रत्यक्ष सार्वजनिक सभेवरचाच खटला होय. हा खटला भरला त्या वेळीं टिळक कलकत्त्याच्या राष्ट्रीय सभेस गेले होते. तेथें त्यांना तारेनें ही बातमी समजली व त्याच दिवशीं ते पुण्यास येण्याकरितां परत निघाले. सभेचे पुढारी पुढें काय करावें म्हणजे डिफेन्स कोणत्या रीतीचा द्यावा याचा निश्चय न झाल्यामुळें घोटाळत पडले होते. कलकत्त्याहून टिळक एकसारखा पस्तीस तासांचा प्रवास करून पहांटे साडेतीन वाजतां येऊन पोहोंचले, तों सभेची मंडळी त्यांचे घरीं अपरात्रीं येऊन वाट पहात बसली होती. पण इतक्या श्रमानंतरहि एक क्षणभर विश्रांति न घेतां खटल्याची सर्व हकीकत ऐकून घेऊन डिफेन्स कसा द्यावयाचा याचें धोरण टिळकांनीं ठरविलें. खटला पेण येथें चालला. निकालाच्या दिवशीं हजारों लोक कचेरीजवळ जमले होते. खटल्याकरितां पेण येथें टिळक हे स्वतः गेलेले असून इतर वकील बॅरिस्टर वगैरे लोकांचीहि गर्दी जमली होती. खटल्याचे आदले दिवशीं मोठी जाहीरसभा बाबासाहेब धारकर यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरली होती. सभेचा परिणाम खटल्यावर कदाचित् होईल अशी धास्ती कित्येकांस वाटली पण ती खरी ठरली नाहीं. सभेंत टिळकांनीं असें बोलून दाखविलें कीं, 'हल्लींचें राज्य कायद्याचें आहे, सरकारचा कायदा हातीं घेऊन तो लोकांस चांगल्या रीतीनें कळेल असा सांगण्याबद्दल जर प्रो. साठ्यांवर खटला चालू आहे तर पुष्कळ लोकांस कायदा समजून सांगण्याचें काम माझें नेहमींचेंच आहे, तेव्हां माझ्यावरहि पुष्कळ खटले झाले पाहिजेत.'

अशा ठणठणीत भाषणाचा परिणाम लोकांवर होऊन त्यांची भीति गेली, व साठ्यांना शिक्षा झाली असती तरी तिच्या दहशतीवर हें विरजण अगाऊच पडलें. पुढें खटल्याच्या सुनावणीस सुरुवात झाली तेव्हां प्रथमच खरे वकील यांनीं अशी तक्रार केली कीं, आपटे व साठे यांजवरील आरोपाचा प्रकार वेगवेगळा असल्यामुळें त्यांचे खटले वेगवेगळे चालावे. ही तक्रार मॅजिस्ट्रेटनें मान्य करून, एकट्या साठ्यांचा खटला सुरू केला, व चारदोन साक्षिदारांच्या जबानींत साठ्यांविरुद्ध कांहींच निष्पन्न न झाल्यानें ब्रुकसाहेबांनीं त्यांना त्याच दिवशीं निरपराधी ठरवून सोडून दिलें. साठ्यांनंतर

आपट्यांचा खटला सुरू झाला पण तो तहकूब राहिला. त्यांतहि पहिले साक्षीदार फसल्यानें पोलिसांना दुसरे साक्षीदार आणण्यास मुदत घ्यावी लागली व अखेर त्यांस एक वर्षाची साधी कैद व दोनशें रुपये दंड अशी शिक्षा झाली. साठ्यांसुद्धां सर्व वचपा आपट्यांवर निघाला. हा खटला शाबित करविण्याला पोलिसांस फारच मेहनत पडली. दोन साक्षीदारांनीं असें सांगितलें कीं, पोलिसांचे धमकावणीवरून आम्हीं आरोपीविरुद्ध साक्ष दिली. एकानें तर अंगावरचे वळ न्यायाधिशाला दाखविले. उलट आरोपीतर्फे बऱ्याच साक्षी झाल्या. तरी सोनार, आग्री, ठाकूर वगैरे सर्व जातीचे लोकांनीं या दुष्काळांत ब्राह्मणांच्या शिकवणीनें सरकाराविरुद्ध कट केला म्हणून ते बेभरंशिक असें मॅजिस्ट्रेटसाहेबांनीं ठरविलें !

असो, आपट्यांनीं मुख्य उपदेश दारू न पिण्यासंबंधाचा केला असून, त्यांनीं मुख्यतः केनसाहेबांच्या भाषणाचा एक उतारा वाचून दाखविला होता. पण तिसरा म्हणजे ठाणें जिल्ह्यांतील खटला खुद्द टिळकांच्या अंगाशीं येऊन भिडण्याचा संभव दिसूं लागला. कारण ज्या हस्तपत्रकांवरून खटला झाला त्यांत केसरींतील ता. १५ डिसेंबरचा उतारा ठळकपणें नजरेस येईल असा दिला होता. त्यांतच खुद्द फॅमिन रिलीफ कोडाचाहि उतारा दिला होता. पण त्याचा काय उपयोग ! जाहिरनामा पुण्यास आर्यभूषण छापखान्यांत छापला असल्यामुळें पोलिसांनीं छापखान्यांत येऊन त्याची लेखी प्रत जप्त करून नेली होती. पण आरोपींना जाहिरनामा नाकबूल करावयाचा नव्हता. खटला ठाण्याचे कलेक्टर मि. लोगन यांच्यापुढें २ जानेवारी रोजीं सुरू झाला. त्याचा अखेर निकाल ता. १७ जानेवारी रोजीं लागला, त्यांत आरोपींना दोषमुक्त करून सोडून देण्यांत आलें.

जाहिरनाम्यांतील भाषेची छाननी झाली तेव्हां लोगनसाहेबांना असें कबूल करावें लागलें कीं, केसरीच्या उताऱ्यांतील भाषा अत्यंत सावधपणाची आहे. इतकें कबूल करूनहि साहेबांनीं असा शेरा दिलाच कीं, भाषा सावधपणाची असली म्हणून काय झालें ? लिहिणारानें कर्ज काढून सारा भरूं नये असें लिहिलें असलें तरी कोणत्याहि स्थितींत सारा मुळीं देऊंच नये असा वाचकांचा ग्रह होण्याचा संभव आहे. तथापि त्यांनीं हा आपला तर्कवाद परिणामीं आवरता घेऊन आरोपीस सोडून दिलें. आपटे यांनाहि असेंच सोडून द्यावयास पाहिजे होतें. कारण

त्यांनीं तरी मुख्यतः केनसाहेबांच्या उताऱ्याचाच उपयोग केला होता. पण या उताऱ्याबरोबर त्यांच्या इतरहि कांहीं भाषणाचा पुरावा करण्यांत आला होता. शिवाय केनसाहेबांच्या शब्दांवरून आपट्यांना शिक्षा झाली तर ते त्याचा गवगवा करण्याला थोडेच येणार होते ! टिळकांच्या उताऱ्याची गोष्ट मात्र वेगळी होती. कारूळकर पिंपुटकरांना शिक्षा देऊन केसरीला खटला करण्याशिवाय सोडणें हें अशक्य होतें. किंबहुना वरील उताऱ्यांतील लेखाशिवाय राजद्रोह शाबीत करण्याला दुसरे कितीतरी लेख सांपडण्यासारखे होते. पण कांहींहि असो; लोगनसाहेबांना कारूळकर, पिंपुटकर यांस शिक्षा देवविली नाहीं. याचें कारण केसरीचा संबंध त्यांत आला होता हेंच म्हणावयास हरकत नाहीं. दुष्काळविषयक लेखांतील टिळकांची सावधगिरी स्वतः त्यांनाच काय पण कारूळकर पिंपुटकर यांनाहि उपयोगी पडली असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. पुढें टिळकांवर प्रत्यक्ष खटला झाला तेव्हां हेतुशाबितीकरितां दुष्काळावरील लेखांपैकीं एखाद्दुसरा पुराव्यांत देण्यांत आला होता. पण त्याहि खटल्यांत त्यावर विशेष जोर पडला नाहीं.

असो; अनेक जिल्ह्यांतून दुष्काळी कारभाराच्या बाबतींत अधिकाऱ्यांच्या हातून अनेक प्रमाद घडले. चळवळहि विविधप्रकारची झाली. लोकांच्या अज्ञानाच्या अनेक मौजा पहावयास सांपडल्या; पण त्या सर्वांची हकीकत देण्याचें कारण नाहीं. या चळवळींत टिळकांचा जो संबंध आला तेवढ्यापुरतेंच आपणांस पहावयाचें आहे. व त्यासंबंधानें इतकेंच सांगितलें असतां पुरें होईल कीं, केसरीनें या चळवळींत सगळें रान हालवून सोडलें. या पांचचार महिन्यांतील केसरी पाहिले तर कोणासहि असें दिसून येईल कीं, निम्मा किंवा तीन हिस्से केसरी या चळवळीच्या हकीकतींनेंच भरून गेलेला आहे. त्यांतील एक भाग जुनें सरकारी रिपोर्ट, कमिशनांचे अहवाल, इतर प्रांतांतील सरकारी दुकानांचे दाखले वगैरे आधारभूत माहितीनें भरलेला असे. याचा उपयोग असा होई कीं टिळकांच्या टीकेला सरकारच्याहि दृष्टीनें विद्वत्तेचें अधिष्ठान मिळे. कित्येक वेळां असेंहि होई कीं, जी माहिती जिल्ह्याधिकाऱ्यांना नसे ती केसरींत प्रथम वाचावयास मिळे; कारण ते आपलें काम इतकेंच समजत कीं, वरच्या हुकुमाची अंमलबजावणी होईल तितक्या थोडक्या खर्चांत, व थोडक्या अंगमेहनतीनें करावयाची. त्यांतूनहि एखादा जिल्हाधिकारी मेहनती किंवा उदार

असला तरी त्याचें काम अर्थातच त्याला पुरून उरण्यासारखें होई. यामुळें दुष्काळाच्या प्रश्नाचा तो व्यापक दृष्टीनें विचार करीत बसेल कशाला ? म्हणून त्यालाहि टिळकांच्या वाचनाचें व व्यापक दृष्टीचें कौतुक वाटे. दुसरा भाग म्हणजे या विषयावरील अग्रलेख किंवा स्फुट सूचना. या दोहोंना बहुधा कांहीं तरी नवा विषय व नवें खाद्य दर आठवड्यांत मिळेच. कोठें नमूद करण्यासारखी सभा झाली, कोठें अधिकाऱ्यांनीं काढूं नये ते हुकूम काढले, कोठें दांडगाई केली, कोठें निष्ठुरता दाखविली; तर टिळकांचें तारायंत्र तयारच असे. बाहेरगांवचे बातमीदार अशा कामीं मोठे तत्पर असत, व कोणच्याहि गोष्टीचा गवगवा कसा करावा हें केसरीनें लोकांना शिकविलें असल्यामुळें, तेहि पान हललें कीं बित्तंबातमी काढून तत्परतेनें ती टिळकांकडे पोंचवीत. अग्रलेखांत व स्फुटांत पुष्कळदां पुनरुक्ति होई. पण चळवळींत पुनरुक्तीचा अभ्यास हाच सर्वांत अधिक उपयोगी पडतो असा टिळकांचा विश्वास असल्यामुळें, त्याच कल्पना किंबहुना कित्येक वेळीं तेच ते शब्द आलटून पालटून लिहिण्यांत त्यांना कंटाळा न येतां हौसच वाटत असे. तिसरा भाग म्हटला म्हणजे दर आठवड्यास प्रसिद्ध होणारीं सरकारचीं दुष्काळपत्रकें. त्यांचींहि भाषांतरें किंवा सारांश टिळक हटकून देत. कारण वेगळी टीका केली तरी खुद्द सरकारांत काय चाललें आहे याची माहिती लोकांना अवश्य मिळावयास हवी असेंच त्यांचें मत असे. मधून मधून एखादा खटला झाला किंवा खटला होण्याची वदंता उठली तर टीकेच्या आंबट ताकांत मिठाचा दाणा पडल्याप्रमाणें त्यास गोडीच येई. तात्पर्य नुसते वर्तमानपत्रकार या दृष्टीनें ही चळवळ टिळकांनीं नमुनेदार करून दाखविली यांत शंका नाहीं.

पण या चळवळींत विध्वंसक टीकेबरोबरच विधायक कामगिरीहि टिळकांचे हातून बरीच झाली. सार्वजनिक सभेतर्फे सोलापुरास जाऊन त्यांनीं विणकर लोकांचे जीव रक्षिण्यासाठीं योजना तयार करून सरकारपुढें मांडण्यांत व्यापाऱ्यांना मदत केली, या गोष्टीचा उल्लेख पूर्वी केलाच आहे. पण त्याहून अधिक फळाला आलेली कामगिरी म्हटली म्हणजे पुणें शहरांत त्यांनीं स्वस्त धान्याचीं दुकानें मांडविलीं ही होय. बेकार लोकांनीं धान्याचीं दुकानें लुटल्याची माहिती प्रसिद्ध होई ती केसरींत अर्थात् देत. परंतु ती केवळ लोभी व्यापाऱ्यांना आपल्या कर्तव्याचा उमज पडावा व तें त्यांचेकडून न झाल्यास कोठून कसा गोता

येईल हें त्यांच्या लक्षांत पुरें यावें म्हणून. पण बाजारलूट होणें हें अनिष्ट व अश्लाघ्य असें ते प्रतिपादित, इतकेंच नव्हे तर असल्या उपद्रवी लोकांचे हल्ले इतर लोकांनीं जुटीनें परतवावे असाच त्यांचा उपदेश असे. व्यापाऱ्यांच्याहि पोटांत शिरून धंद्यांत इतर रीतीनें श्रीमंतांकडून नफा मिळविला तरी धर्मदाय म्हणून का होईना पण स्वस्त धान्याचीं दुकानें काढावीं याकरितां टिळकांनीं पुष्कळ प्रयत्न केला. राजकीय चळवळीला झालें तरी लोकोपयोगाचें अधिष्ठान असल्यावांचून भागत नाहीं हें नेहमीं टिळकांच्या लक्षांत असे.

भाग २४ वा

पुण्यांतील प्लेगचा अनर्थ

'दुःखं दुःखानुबंधी' म्हणतात तेंच खरें. दुर्दैव हें दूरदर्शी शिकाऱ्याप्रमाणें संकटांच्या जोड गोळीची बंदूकच प्रायः वापरतें; एरवीं १८९६-९७ सालीं दुष्काळ व प्लेग हे दोघे एकाच वेळीं कसे यावे! दुष्काळाचा नेहमींचा जोडीदार महामारीचा वाखा. पण त्या उभयतांमध्यें एक प्रकारचा ऋणानुबंध व कार्यकारण संबंध तरी असतो. दुष्काळामध्यें गरीब लोक उपाशीं अर्धपोटी असतात. भूक भागविण्याकरितां मिळेल तें कदान्न ते खातात. तेंहि निश्चितपणें मिळण्यासारखें नसल्यामुळें मिळेल तेव्हां भुकेपुरतेंच खात नाहींत, अधिकहि खातात. यामुळें दुष्काळांत अजीर्ण, असा विरोधाभासहि उत्पन्न होऊं शकतो. अतिवृष्टीचा दुष्काळ असला तर अन्न कुजकें म्हणून, आणि अनावृष्टीचा दुष्काळ असला तर पाणी दूषित म्हणून, मिळून रिकाम्या किंवा फार भरलेल्या पोटाला त्याची अपायकारक मदत तयारच असते; अशा रीतीनें ज्या प्रांतांत दुष्काळ पडला त्या प्रांतांत त्याचे पाठोपाठ महामारीचा वाखाहि आला असें आढळून येतें. पण १८९६ सालीं दुष्काळाच्या जोडीला असा एक रोग आला कीं, त्याचा व याचा अर्थाअर्थीं कांहीं संबंध नाहीं. हा रोग म्हणजे बद्या ताप ऊर्फ ब्यूबॉनिक प्लेग. १८९७ च्या आपत्तीच्या प्रारंभीं ही जोडी महाराष्ट्रावर अनिरुद्धपणें नाचूं लागली. दुष्काळ हा लोकांना नेहमींच्या परिचयाचा नसला तरी त्याची त्यांना कल्पना तरी करितां येत होती. पण बद्या ताप हा असा चमत्कारिक व भयंकर होता कीं, त्याच्या प्रत्यक्ष भेटीनें तर मरण येईच पण नुसत्या संशयानेंहि मनुष्य अर्धमेला होई. मृत्यु हा केव्हांहि भयंकरच. पण अपमृत्यु हा त्याहून भयंकर वाटतो. व तोहि एक नाहीं दोन नाहीं, तर ओळीनें शेकडों मनुष्यांना गांठूं लागला म्हणजे मग तो किती भयंकर वाटेल!

मुंबईंत दुष्काळाचें दुःख फारसें अनुभवास येत नाहीं. पण प्लेगनें राजधानीचें शहर म्हणून कांहीं मुंबईची बाकी ठेवली नाहीं, किंबहुना मुंबईंतच तो प्रथम प्रगट झाला. व सुखाच्या वस्तु जशा मुंबईहून बाहेर गांवीं रवाना होतात तसाच प्लेग

हाहि तेथून बाहेर गांवीं पसरला. १८९६ च्या आक्टोबर महिन्याच्या प्रारंभीं मुंबईच्या मांडवी भागांत कांहीं तरी नवा अतर्कित असा आजार उत्पन्न झाल्याचा गवगवा सुरू झाला. सर्व सप्टेंबर महिनाभर लोक थोडथोडे आजारी पडून मरतच होते; पण मोठ्यांचें सर्वच मोठें या न्यायानें या बेसुमार वाढलेल्या मृत्युसंख्येची प्रथम कोणीं काळजी केली नाहीं. वाळकेश्वराच्या पहाडी बंगल्यापासून तों भायखळ्यावरील नागपाड्याच्या किंवा कामाठीपुऱ्याच्या गलिच्छ वस्तीपर्यंत स्वच्छता, अस्वच्छता, आरोग्य व अजारीपणा या सर्वांचे नमुने प्रतवार पाहावयास सांपडतात. मांडवींत आधींच वस्ती गलिच्छ. तेथील लोकांस हवेचें सुख फार कमी. मोऱ्या गटारें जुन्या चालीचीं; त्यांतून कुजका गाळ फार सांठलेला. व त्यांतच कुजक्या धान्याचीं कोठारें भरलेलीं; असा योग मिळाल्यानें महिना दोन महिने या भागांत मृत्यु नेहमींहून अधिक झाले तर मुंबईच्या हेल्थ ऑफिसरला देखील एखादे वेळ त्याचें कांहीं वाटणार नाहीं. पण एक महिन्यांत जीं चारशें माणसें मेलीं त्यांत संख्येपेक्षांहि अधिक संशयास्पद व भीतिप्रद असें कांहीं तरी असावें ही गोष्ट म्युनिसिपल अधिकाऱ्यांच्या हळू हळू लक्षांत येऊं लागली, व या भागांतील डॉक्टर लोकांनींहि या संशयाला दुजोरा दिला.

शेवटीं मरणाला भिऊन मांडवींतील लोक जेव्हां उठून दुसऱ्या वस्तींत जाऊन राहूं लागले, येवढेंच नव्हे तर आगगाड्या भरभरून गुजराथेकडे जाऊं लागल्या तेव्हां या आजाराचा खरा गवगवा झाला. मग सभा भरल्या, कमिट्या नेमल्या गेल्या, वर्तमानपत्रांतून रोज बारिक सारिक हकीकती प्रसिद्ध होऊं लागल्या, व मांडवींत स्वच्छता करून रोगाची वाढ हटवितां आली तर पाहावी म्हणून हजारों रुपये खर्चून या भागांतील गटारें उपसण्यास सुरवात झाली. पण प्रथम मुंबई शहरच्या इतर भागांत व नंतर बाहेरगांवीं रोगाची सांथ पसरण्याची राहिली नाहीं. प्रथम कांहीं दिवस रोगाचा पूर्वेतिहास पाहतां, मांडवीपर्यंत माग निघे. परंतु कांहीं दिवसांनीं मांडवीप्रमाणेंच इतर अनेक गांवींहि रोगाचें मूळ आगर बनून, तेथून नवीन फैलावा होऊं लागला. मुंबई इलाख्यांत अनेक ठिकाणीं हा रोग पसरलेला पाहून आगगाडीनें एकजीव झालेल्या दूरच्या प्रांतांनाहि रोगाची भीति वाटूं लागली. व जें साम्राज्य-बंधन चांगल्याकरितां तेंच प्रसंग आला म्हणजे वाईटाकरितांहि बंधनच ठरतें, त्यांतून सुटका होत नाहीं. म्हणून बंगाल व पंजाब या दूरच्या प्रांतांप्रमाणें खुद्द इंग्लंडच्या लोकांनाहि भीति पडली. हा रोग त्यांच्या परिचयाचा होता.

१६६५ सालीं त्यानें लंडन शहर बेचिराख करून टाकलें होतें; यामुळें हिंदुस्थानांतला हा पाहुणा फिरून आपणांत आला तर पंचाईत व्हावयाची, या भीतीनें प्लेग निवारणाचे उपाय ताबडतोब योजले जाण्याविषयीं विलायतेहून हिंदुस्थान-सरकाराला निकडीच्या तारावर तारा येऊं लागल्या.

पुण्यांत प्लेगची पहिली केस सप्टेंबरच्या अखेरीस झाली असावी. मुंबईहून येणाऱ्या लोकांवर, निदान आजारी लोकांवर, म्युनिसिपल लोकांनीं लक्ष ठेवावें असें ठरलें. व ता. ६ आक्टोबरच्या अंकांत केसरीकार लिहितात "येथील कांहीं डॉक्टर लोकांच्या पाहण्यांत मुंबईहून आलेल्या मंडळींपैकीं एकदोन इसमांमध्यें तेथील ज्वर कांहीं सौम्यरूपानें आल्याविषयीं त्यांनीं आम्हास कळविलें आहे. " यापुढें २०–२५ वर्षें ज्यानें पुण्यास अतिशय छळलें व ज्याच्या कारवाईंतून अनेक अद्भुत व भयंकर असे प्रसंग पुणें शहराला फिरून शेंपन्नास वर्षांनीं अनुभवास आले, त्या कधींहि न विसरला जाणाऱ्या अशा प्लेगच्या उद्भवाचा बहुधा हाच पहिला जाहीर उल्लेख असावा.

जानेवारीच्या प्रारंभीं मुंबईच्या कचेऱ्या कोर्टें वगैरे बंद होण्यास सुरवात झाली. त्याच्या योगानें मुंबईहून बाहेर जाणाऱ्या लोकांची संख्या वाढूं लागली, आणि जी. आय. पी. रेल्वेमार्गानें पुण्यास मुंबईहून तापाचे लोक देखील डॉक्टराच्या तपासणींतून चुकून येऊं लागले. फेब्रुवारीच्या प्रारंभापर्यंत सुमारें सव्वाशें प्लेग केसेस रविवार, भाजीआळी, लोणार आळी वगैरे बाजूंस झाल्या. प्लेगविरुद्ध केलेली नाकेबंदी फुकट जाऊन पुण्यांत संसर्ग पसरत चालल्यावर, गांवांत उपचार कोणचे सुरू ठेवावे याचा विचार सुरू झाला. प्रथम सर्वसाधारण माहिती देण्याकरितां केसरींत टिळकांनीं दोन लेख तज्ज्ञ डॉक्टरांकडून लिहवून, म्युनीसिपालिटीच्या उपचारांना स्वतः लोकांकडून काय मदत व्हावी याचा उपदेश सुरू केला. सरकारविरुद्ध लोकांची तरफदारी टिळक नेहमीं करीत असले तरी खुद्द गांवांतील व्यवस्थेसंबंधानें बोलावयाचें झाल्यास, ते लोकांना त्यांच्या अज्ञानाबद्दल व हलगर्जीपणाबद्दल दोष देण्यास माघार घेत नसत. ता. २ व ९ फेब्रुवारीच्या केसरींतील खुद्द अग्रलेखांत कचरापेटीच्या अलीकडे दोन पावलें केर टाकणाऱ्या अडाणी बाईला दोष देण्यापर्यंत टिळकांच्या स्थानिक स्वराज्याच्या महत्वाचा पारा चढला होता. " सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत कोणी मोरींतील गाळ, कोणी चुलीची राख, कोणी कोंपऱ्यांतील केर, कोणी मुलाची विष्टा, कोणी

चिंध्या, कोणी रोडे, कोणी चिपाडें वाटेल तेथें टाकीत असतात, यामुळें केर काढून टाकण्याचें काम म्युनिसिपालिटीच्या हातांत असलेल्या साधनांनीं कधींहि पूर्णपणें तडीस जात नाहीं." प्रत्येक घरवाल्यानें प्लेगविषाचा कणनाकण आपल्या घरांत येऊं न देण्याची खबरदारी घ्यावी असा उपदेश करून, बिनसाधनाच्या माणसांनीं घरचे रोगी प्लेगच्या इस्पितळांत पाठवावेत असाहि सल्ला केसरीनें दिला होता.

पण त्याजबरोबर या सुमारास सरकारी उपायांची जी योजना सुरू झाली होती तिच्यांतील दोष दाखविण्यालाहि टिळकांनीं सुरवात केली होती. टिळकांची तक्रार अशी होती कीं योग्य वेळीं शक्य ते उपाय करून प्लेग हिंदुस्थानांत न येण्याचा किंवा निदान मुंबईतून बाहेर न पसरण्याचा इलाज सरकारनें करावयास पाहिजे होता, तेव्हां तो केला नाहीं, व आतां प्लेग चोहोंकडे पसरून ठिकठिकाणीं तो बद्धमूल झाल्यावर कडक उपाययोजना कितीहि केली तरी त्यानें रोग तर थांबणार नाहींच पण लोकांचा मात्र विनाकारण अतिशय छळ होईल. सरकारी डॉक्टर असले तरी प्लेगच्या खऱ्या स्वरूपाचा अंदाज एकदम करवला नाहीं. पिसवांच्या द्वारें रोग पसरतो ही गोष्ट तेव्हां शास्त्रसिद्ध झालेली नसतांहि हा रोग स्पर्शसंचारी नाहीं किंवा वातसंचारीहि नाहीं असेंच जवळजवळ सरकारी डॉक्टरांनीं प्रथम मत दिलें होतें. पण वस्तुस्थितीनें त्यांना सपशेल खोटें ठरविल्यामुळें, विशेषतः विलायतेहून नुकसानीच्या भीतीनें गांगरलेल्या सरकाराकडून निकराचे हुकूम येऊं लागल्यावर, इकडील सरकारची एकदम धडपड सुरू झाली आणि प्रथम जो आळस केला व अनास्था दाखविली तिचा वचपा, सरकारी अधिकाऱ्यांनीं एकदम उग्र स्वरूपाचे उपाय योजून भरून काढण्याचा विचार केला. पण ही मोठी चूक होत आहे असें केसरीनें वेळींच बजाविलें. तात्पर्य प्लेगचा झालेला प्रसार व स्वरूप लक्षांत घेतां जे उपाय यापुढें योजणें, ते अज्ञानी लोकांच्या हातीं जसे विसंबितां येत नाहींत, तसेच ते सरकारी अधिकाऱ्यांनींहि आपल्याच हातीं सर्वस्वीं घेऊन चालणार नाहीं. तर या कामीं स्थानिक स्वराज्यसंस्थांना सरकारनें योग्य ते अधिकार दिले पाहिजेत, व लोकांच्या चालीरीति लक्षांत आणून, कांहीं त्यांच्या समजुतीनें घेऊन तर कांहीं सक्ती करून, पण एकंदरीनें स्थानिक पुढाऱ्यांच्या सल्ल्यानें व मदतीनेंच झालें तर हें काम नीट होईल असें टिळकांनीं वेळींच सरकारच्या नजरेस आणिलें.

पण ता. ४ फेब्रुवारी रोजीं कायदेकौन्सिलांत सर्वव्यापक असा एक कायदा मंजूर करवून, जवळ जवळ लष्करी कायद्याच्या थाटाचे अधिकार आपल्या अधिकाऱ्यांना सरकारनें दिले व ते अधिकार अमान्य करणाराला शिक्षा ठरविल्या. हा कायदा लोकमताला धरून नाहीं व त्याची अंमलबजावणीहि त्रासदायक होईल, अशी तक्रार दरभंग्याचे महाराज व नामदार आनंदाचार्लु वगैरे गृहस्थांनीं वरिष्ठ कायदे कौन्सिलांत केली. पण अशा तक्रारी ऐकण्याचा तो काळ नव्हता. पहिल्या क्षणास कायदा, तर दुसऱ्या क्षणास त्या कायद्याअन्वयें प्रांतिक सरकारचे नियम मिळून सगळी जय्यत तयारी असल्यामुळें, नेहमींच्या पद्धतीप्रमाणें जिल्हा कलेक्टर हे एकदम साम्राज्याचा अवतार बनून सायुध सशक्तिक होऊन बसले. ते करतील ती पूर्वदिशा. त्यांच्या कृत्यावर न्यायकोर्टांत तर फिर्याद चालणेंच नाहीं, पण त्यांना तुम्ही असें कां करितां असें नुसतें विचारण्याची देखील सोय सरकारी नियमांनीं लोकांना ठेविली नाहीं. सरहद्दीवरील क्वारंटाईनपासून तों रोगाच्या संशयावरून चीजवस्तूसकट घरदार जाळण्यापर्यंत, व वाटेल त्या स्थितींत आजारी मनुष्याला वाटेल तेथें नेण्यापर्यंत, सर्व अधिकार जिल्हाधिकाऱ्यांना मिळाले होते. आणि कदाचित् त्यांच्याहि हातून व्हावा तितका करडा अंमल होणार नाहीं म्हणून प्लेगचे अनेक स्पेशल अधिकारी नेमण्यांत आले. या विशेष कामासाठीं जो अमलदार नेमावयाचा तो विशेष गुणांनीं युक्त असला पाहिजे हें ओघानेंच प्राप्त होतें, व या गुणांतहि बिनमुर्वतखोरपणा, कडक स्वभाव, दंडुकेशाहीची आवड, लोकमताविषयीं तिरस्कारबुद्धि वगैरे गुणांचा समावेश होतो हें सांगावयास नकोच. ज्या गांवांवर सरकारची विशेष अवकृपा त्यावर असल्या गुणांनीं युक्त अशा अधिकाऱ्याचीच प्रायः नेमणूक व्हावयाची. अशाच प्रकारचे एक अधिकारी पुण्यास लाभल्यामुळें लोकांना पुष्कळच त्रास सोसावा लागला व टिळकांवरहि विशेष प्रकारचीं संकटें ओढवलीं.

अधिकाऱ्यांनीं योजलेला पहिला उपाय म्हटला म्हणजे क्वारंटीनची नाकेबंदी. या नाकेबंदीच्या ठिकाणीं लोकांची राहण्याची, खाण्यापिण्याची वगैरे सोय बिलकुल नसे; व प्रवासी लोक अनमानधपक्यानें मध्येंच पकडले जाऊन इस्पितळांत पडून किंवा लांबच्या प्रवासांत जवळच्या माणसामाणसांची ताटातूट होऊन आपत्ति ओढवे. पण अशीं नाकेबंदीचीं ठिकाणें एकेका रेलवेवर एखाद दुसऱ्या ठिकाणींच असल्यामुळें, आणि प्रवासास निघणें वा न निघणें पुष्कळसें ऐच्छिक

असल्यामुळें या क्वारंटीनचा गवगवा इतकासा झाला नाहीं. पण खरी तक्रार रोग्याचें स्थलांतर करण्यासंबंधाची होती व ती मात्र गांवोगांवीं सुरू होती. घरीं रोगी ठेवल्यानें घर दूषित होतें, यामुळें रोग्याची वार्ता कळतांच त्याला त्याच्या घरांतून काढून इस्पितळ हें नांव दिलेल्या कोठल्या तरी एखाद्या गैरसोयीच्या जागीं नेऊन टाकावयाचें असा सर्रास प्रकार सुरू होता. याहि बाबतींत केसरीचें लिहिणें विवेचक बुद्धीचेंच होतें. इस्पितळांसंबंधानें असलेल्या लोकांच्या विपरीत बुद्धीचा केसरीनें जसा जोराचा निषेध चालविला होता, तसाच रोग्याला उचलून नेण्याच्या बाबतींत आणि इस्पितळांतील गैरव्यवस्थेच्या बाबतींत सरकारावरहि टिळकांनीं कडक टीका चालविली होती. इस्पितळें म्हणजे मनुष्यें मारण्याची जागा अशा समजुतीनें पुण्यामुंबईस ज्या हरतऱ्हेच्या गप्पा कानीं पडत त्या "इतक्या चुकीच्या व मूर्खपणाच्या आहेत कीं, त्यांचा उल्लेख करणें देखील आम्हांस योग्य दिसत नाहीं" असें टिळकांनीं केसरींत स्वच्छ लिहिलें होतें. पण अधिकाऱ्यांनाहि केसरी असें सांगत होता कीं, तुमची सक्ती व तुमची विवेक-शून्यता यांच्यामुळें रोग्यांना त्यांचे आप्त किंवा स्नेही हे दडवून ठेवतात किंवा अनेक ठिकाणीं हलवितात यामुळें संसर्ग कमी करण्याचा जो हेतु तो फसून उलट संसर्ग वाढतो. शिवाय मुद्याची गोष्ट म्हणून केसरीनें अशी लिहिली कीं, "सेग्रिगेश-नचें म्हणजे रोगी बाहेर काढण्याचें काम लोकांच्या अनुकूलतेवांचून कधींहि सिद्धीस जावयाचें नाहीं."

या कामीं पुणें म्युनिसिपालिटीनें विवेचकबुद्धीचे कांहीं नियम तयार करून सरकारकडे पाठविले पण त्यांनीं ते अमान्य केले. यामुळें सेग्रिगेशनचा नियम नांवाला असतांहि रोग्यांची पळवापळव इतकी होई कीं, जोराचा प्लेग गांवांत असतां हुडकूं गेल्यास इस्पितळांत नेण्याला रोज फार तर एखादा रोगी सांपडे. जें काय व्हावयाचें असेल तें पुण्याचेंच होऊं द्या, समजूत पटून लोक इस्पितळांत गेले तर ठीकच आहे, नाहींपेक्षां सक्ती करूनहि सगळे रोगी तर इस्पितळांत जावयाचेच नाहींत, उलट त्यांची गांवांतल्या गांवांत पळापळ होऊन किंवा त्यांना बाहेर गांवीं नेल्यानें रोग मात्र विनाकारण फैलावेल. संगमाजवळचें इस्पि-तळ अगदीं कनिष्ठ प्रतीच्या लोकांना चालेल असें होतें. पण मनुष्य वरच्या दर्जाचा व घरचा सुखी संपन्न असला तरी त्यालाहि त्याच जागेंत नेऊन कोंबा-वयाचें हा न्याय कोठचा! यावर अधिकारी म्हणत मेल्यावर तरी गरीब श्रीमंत

एकाच ठिकाणीं जाळतात कीं नाहीं ! पण हा युक्तिवाद मूर्खपणाचा होता. जीव असेपर्यंत शक्य तितका पैसा खर्च करून रोगी किंवा त्याचे आप्त होईल तितकी चांगली व्यवस्था करण्याची इच्छा धरणारच. यावर अधिकारी म्हणत, लोकांचे जितके दर्जे तितकीं वेगवेगळीं इस्पितळें आम्हीं तरी कशीं काढावीं ? या शंकेचें समाधान हेंच कीं, सरकारला वेगवेगळीं इस्पितळें काढण्याची इच्छा किंवा ऐपत नसेल तर लोकांनीं तीं काढावीं व तीं काढण्याला सरकारनें परवानगी द्यावी. इकडे ही सूचना करीत असतांना तिकडे टिळक हे स्वतः हिंदुलोकांकरितां असें वेगळें इस्पितळ खाजगी प्रयत्नानें काढण्याची खटपट करीतच होते.

पुण्यास प्लेगव्यवस्थेकरितां मुद्दाम नेमलेले अधिकारी मि. रँड यांनीं ता. १७ फेब्रुवारी रोजीं कामाचा चार्ज घेतला. रँडसाहेब सातारा जिल्ह्यांत असिस्टंट कलेक्टर असतां तीन वर्षांपूर्वीं वाईस वाद्यांचे नियम मोडल्याबद्दलचे खटले झाले ही गोष्ट पुण्यांत सर्वांना माहीत होती. साहेब मितभाषी असून त्यांचा अंमल कडक असे, यामुळें त्यांची नेमणूक अशा वेळीं पुण्यास होणें हें लोकांना संकटांतून संकट उद्भवल्यासारखें वाटलें. ‘ सरकारच्या हल्लींच्या रोखावरून त्यांची अंमलबजावणी बऱ्याच कडकपणानें चालू होईल असा रंग दिसत आहे. पण अशा तऱ्हेच्या कडक अंमलबजावणीचा व्हावा तसा उपयोग न होतां उद्दिष्ट हेतु सिद्धीस जाण्यास अधिकच अडथळा होईल असें सेग्रिगेशनच्या उदाहरणावरून अनुमान करण्यास हरकत नाहीं ’ असें भाकीत टिळकांनीं साहेब पुण्यास येण्यापूर्वींच करून ठेविलें होतें. शिवाय पुढें काय होणार हें दिसूं लागल्यामुळें टिळकांनीं रँडसाहेब येण्याच्या आधींच पुण्यांतील डॉक्टर लोकांची एक सभा भरवून तिचे ठराव म्युनिसिपल कमिटीकडे व सरकारकडे पाठविण्याची व्यवस्था केली होती. यांत एक ठराव असा होता कीं, भीति व चिंता हें रोगाचें एक निमित्त कारण होऊं शकतें, याकरितां सेग्रिगेशन हें सर्वस्वीं म्युनिसिपालिटीच्या हातून व सौम्यपणें होऊं द्यावें. आणि लोकांचीं खाजगी इस्पितळें काढून तीं योग्य चालकांच्या हातीं दिल्यास लोक आपखुशीनें इस्पितळांत जाण्यास मदतच होईल.

येथें हेंहि सांगितलें पाहिजे कीं, प्रथम प्रथम सर्वांचाच समज असा होता कीं, युरोपांतील राष्ट्रें हिंदुस्थानांतील प्लेगच्या वार्तेनें खूप भ्यालीं, व्हेनिस येथें सर्व राष्ट्रीय परिषद् भरविण्याचा विचार सुरू झाला. हिंदुस्थानचें नांव दहशतखोर

म्हणून बेअब्रूकारक ठरूं लागलें, व याच करितां सरकार घाबरून जाऊन वेड्या-सारखें इलाज करूं लागलें आहे. त्यांत दुष्टपणाचा भाग नाहीं, ही गोष्ट केसरींतील उद्गारांवरून वाचकांस दिसून येत होती. पण कोणच्याहि कारणानें कां होईना गैरशिस्त उपाय योजण्यांत यावे हें कांहीं चांगलें नाहीं. आगगाडींत बसून तिसऱ्या दिवशीं पुण्यामुंबईहून बनारसला प्लेग नेण्याला सरकारला कोणाला हरकत करवत नाहीं, मग घरच्या घरीं एखादा रोगी राहिला किंवा कदाचित् एका पेठेंतून दुसऱ्या पेठेंत गेला तर त्याकरितां एवढें आकाशपाताळ एक करण्याचें कारण काय इतकेंच आक्षेपकांचें म्हणणें होतें. दुर्दैवानें पोलिसांपैकीं कांहीं बदमाष लोक, गांवांत उडालेल्या गडबडीचा फायदा घेऊन, कोणालाहि ‘चल तुला प्लेग झाला आहे, इस्पितळांत घेऊन जातों’ असें म्हणून व मग पैसे घेऊन त्याला सोडून देत. सेग्रिगेशनच्या धोरणाचा हा एक अभावित दुष्परिणाम होऊं लागला.

रोगी घरीं राहिल्यापेक्षां तो इस्पितळांत गेलेला अधिक बरा हें मत स्वतः टिळकांनाहि मान्य होतें, व या बाबतींतील लोकांचे गैरसमज खोडून काढण्याचा ते उघड प्रयत्न करीत असत. ता. १६ फेब्रुवारीच्या अंकांत टिळक लिहितातः— “इस्पितळांत रोगी गेला कीं तो मरतो किंवा त्यास मारतात अशी जी बातमी उठली आहे ती खोटी आहे. इस्पितळ आम्हीं प्रत्यक्ष पाहिलें आहे. रोग्याबरोबर एक दोन घरच्या माणसांस तेथें जाऊं देतात. रोग्याच्या खाण्यापिण्याची, रहाण्याची व औषधपाण्याचीहि व्यवस्था चांगली असते असें आम्ही खात्रीपूर्वक सांगूं शकतों. घरांतून रोग्यास बाहेर काढणें यांत जें काय वाईट वाटेल तेवढेंच. बाकी व्यवस्था कोणत्याहि प्रकारें वाईट नाहीं. इस्पितळांत रोग्यास कोणास भेटावयाचें असल्यास त्यास बिनहरकत जाऊं देतात. सर्व व्यवहार खुला आहे. त्याबद्दल कोणत्याहि प्रकारची शंका घेण्यास कारण नाहीं.” टिळकांना सेग्रिगेशनला अडथळा करावयाचा असता तर ते असें स्पष्ट स्पष्ट जीव तोडून इस्पितळाला कधींहि सर्टिफिकेट देते ना. त्यांचें म्हणणें इतकेंच असें कीं, रोगी जुलमानें किंवा अविचारानें घराबाहेर काढला जाऊं नये. शक्य तेथवर त्याची समजूतच घातली जावी. पण तिकडे लक्ष कोण देणार ? उलट पूर्वीं जे अधिकार म्युनिसिपालिट्यांकडे होते, ते मुंबईस एका प्लेग कमिटीकडे देण्यांत येऊन पुण्यास तर ते एकट्या रँडसाहेबांकडेच सोंपविण्यांत आले. शिवाय

इस्पितळांत रोगी जितके जावे तितके जात नाहींत असें आढळून आल्यावरून, घरांतील रोगी हुडकून काढण्याकरितां तपासणी सुरू करण्याचें ठरलें. पण या तपासणीनें सेग्रिगेशनची भीति अर्थातच दुणावली. गव्हर्नरसाहेबांनीं सांगतांना असें सांगितलें कीं कोणी रोगी छपवून ठेवील तरच त्यास सक्तीनें बाहेर काढण्यांत येईल. याचा अर्थ रोगी उघड घरीं ठेऊन नीट त्याची शुश्रूषा होत असेल, व संसर्ग टाळण्याचे सामान्य उपाय योजण्यांत येत असतील, तर रोगी घरींच राहूं द्यावयाचा. पण हे गव्हर्नरसाहेबांचे शब्द त्यांच्या तोंडांतच राहिले आणि अंमल मात्र सरास सुरू झाला. पण अजून टिळकांनीं आशा सोडली नव्हती.

'यदि समरमुपास्य नास्ति मृत्योर्भयमिति युक्तमितोन्यतः प्रयातुं' या अश्वत्थाम्याच्या उक्तीची आठवण देऊन ते लोकांना असें म्हणत कीं, आपला गांव सोडून उगाच परगांवीं जाऊन रोग फैलावण्यांत अर्थ काय ? परवांपर्यंत गांवाबाहेर जितके लोक गेले तितके होळकराच्या दंग्याच्या वेळींहि पुण्यांतून गेले नसतील. मग हा वाढत चाललेल्या हतवीर्यतेचा प्रभाव म्हणा, अगर अज्ञानाचा किंवा गैरसमजाचा म्हणा. जेथल्यातेथें राहून संसर्गनिरोधाच्या योग्य तजविजी कराव्या व शेवटीं ईश्वरावर भरंवसा ठेवावा. असा उपदेश करण्याला टिळकांना खरी पात्रता होती, कारण ते स्वतः प्लेगच्या सगळ्या दिवसांत कुटुंबांतील सर्व माणसांसह पुण्यासच राहिले होते. येवढेंच नव्हे तर भर प्लेगच्या दिवसांत ते वाटेल त्या ठिकाणीं जात, वाटेल त्या मंडळींत मिसळत व वेळीं अवेळीं जाग्रणें करूनहि कार्यास सिद्ध असत.

पुण्यांत प्लेगचा कारभार वाढला, तेव्हां खडकी लष्कर वगैरे हद्दींसह पुण्याकरितां एक प्लेगकमिटी मुंबईप्रमाणें नेमण्यांत आली; व रँडसाहेबांच्या मदतीस कर्नल फिलिप्स व कॅपटन बेव्हरीज हे दोन लष्करी अधिकारी दिले गेले. मग काय विचारतां ? आधींच उल्हास, त्यांत फाल्गुन मास. लष्करी अधिकाऱ्यांच्या बरोबर लष्करी सक्ति, लष्करी शिपाई, व लष्करी न्याय याहि गोष्टी आल्या हें सांगावयास नकोच. मार्चच्या दुसऱ्या आठवड्यांत दडवून ठेवलेले रोगी हुडकून काढण्याचें म्हणजे प्लेगच्या तपासणीचें काम जोरांत सुरू झालें व एका आठा दिवसांत ही तपासणी इतकी बोकाळली कीं, ता. १६ मार्चच्या केसरींतील अग्रलेखाला 'पुण्यांत सध्यां चालू असलेला धुमाकूळ' असा मथळा टिळकांना द्यावा लागला; व या लेखांतलें पहिलेंच वाक्य असें लिहावें लागलें कीं:—" सांथीच्या रोगामुळें

यंदा शिमगा पुण्यास आठ दहा दिवस आधींच सुरू झाला असें हल्लीं ठिक-ठिकाणीं घरांतील कापडाच्या वगैरे ज्या होळ्या होत आहेत त्यांवरून वाटण्याचा संभव आहे. "

तपासणीला लष्करी लोक आले; त्यांत गोऱ्या सोजिरांची एक पार्टीहि आली. ही गोष्ट अदमासाबाहेर घडली, तथापि शक्य तेथवर या योजनेसहि नांवें न ठेवण्याच्या निश्चयानेंच जणूं काय टिळक असें लिहीत कीं, सोजिर लोक जाऊं नये अशा कित्येक ठिकाणांत जातात. पण या लोकांना तुमचें हें देवघर किंवा स्वयंपाकघर काय माहीत? खरी चूक असेल तर ती सोजिरांबरोबर तपासणीस मदत करण्यास जाणाऱ्या हिंदी स्वयंसेवकांचीच आहे. लष्करी लोकांच्या हातीं कारभार गेला तरी जुलूम होऊं नये अशी गव्हर्नर लॉर्ड सँढर्स्ट यांची इच्छा अत्यंत उत्कट होती यांत शंका नाहीं. टिळकांनीं याबद्दल केसरींत त्यांचे पुनः पुनः आभार मानिले आहेत. सोजिर येऊं नये ते आले पण आतां त्याबद्दल तक्रार कर-ण्यांत अर्थ नाहीं. त्यांच्याबरोबर हिंदी स्वयंसेवकांना जाण्याची सवलत दिली आहे. तिचा आपण भरपूर फायदा घ्यावा म्हणजे झालें, असा उपदेश टिळकांनीं चालविला होता. त्यांचें कर्मयोगित्व यांतच दिसून येत होतें. पण तपासणीच्या नांवानें जें लष्करी अवडंबर माजविलें जाई व धुमाकूळ घातला जाई त्याचाहि केसरींतून निषेध होत होता. प्रथम रोग्यांकरितां तपासणी सुरू झाली ती लप-वून ठेविलेल्या प्रेतांकरितां म्हणून पुढें फैलावली. कोणी रोगी लपवून ठेवील पण प्रेत कोण कसें किती दिवस लपवून ठेवील ? पण नाहीं. शिवाय दुसरें असेंहि होऊं लागलें कीं घरचा रोगी किंवा प्रेत एकदांच जुलमानें उचलून नेलेलें पुरवलें पण अशा घरावर एकदां तांबड्या रोगणाची खूण पडली म्हणजे मग तें दूषित घर साफ करण्याकरितां लष्करी पार्टी येई, तिच्या हातून होणारी नासधूस नको ! तपासणीला सोजिर निघाले तरी बरोबर हिंदी लोक असत. पण घर धुण्याची पार्टी वाटेल तेव्हां येई व घरांतील वाटेल तो माल बाहेर काढून जाळून टाकीत किंवा फिरून उपयोगांत आणतां न येईल अशा रीतीनें स्वच्छ करीत ! शिवाय मोकळी सुटलेली ही पार्टी तांबडी खूण पडलेल्या घराबरोबरच नुसतीं कुलुपें पडलेल्या घरांतहि जबरीनें शिरे. लोक धांदलीनें जीव कसा तरी बचावण्या-करितां चीजवस्त मागें टाकून निघून जात, व या धुलाई पार्टीला अशा घरांतून वाटेल तसा हात मारावयास सांपडे. लोक कर्तव्यभ्रष्ट होऊन घरें सोडून गेले

याकरितां त्यांना ही शिक्षा म्हटलें तर गोष्ट वेगळी, पण प्लेगपार्ट्यांनीं लोकांच्या मालमत्तेचें पुष्कळ नुकसान केलें ही गोष्ट अगदीं उघड होती.

मार्चच्या पहिल्याच आठवड्यांत टिळकांच्या खटपटीनें पुण्यास हिंदु लोकांकरितां एक वेगळें प्लेग इस्पितळ उघडण्यांत आलें. तें वरच्या प्रतीच्या हिंदु लोकांकरितां होतें. तथापि तें केवळ ब्राह्मणांकरितां राखून ठेवलेलें नव्हतें. इस्पितळाला वर्गणी देणाऱ्यांच्या पहिल्या यादींत प्रथमच डॉ. भांडारकर, रावसाहेब शिरोडकर कॉंट्रॅक्टर वगैरे गृहस्थांचीं नांवें आढळतात. पहिल्याच प्रयत्नास ८०० रुपये वर्गणी गोळा झाली. इस्पितळाची व्यवस्था गांवांतील अनेक वर्गांच्या पुढाऱ्यांच्या कमिटीकडे देण्यांत आली होती. तींत काळूराम भाऊ मनसाराम, पां. रा. बारी, परशुराम खूपचंद वगैरे मंडळी होती. औषधपाण्याची सर्व व्यवस्था डॉ. गर्दे यांचे भाचे, पुण्यांतील नवीन डॉक्टर विष्णु वामन भागवत, यांचेकडे सोंपविली होती, व त्यांच्या मदतीला डॉ. सहस्रबुद्धे, महाजन आणि मेडिकल स्कूलमधील वरिष्ठ वर्गातील विद्यार्थी केतकर, वैद्य, जोग हे असत. अधिकाऱ्यांनीं व्यवस्थेसंबंधानें प्रथम बऱ्याच हरकती घेतल्या. पण अखेर इस्पितळ सुरू झालें, व पहिल्याच दिवशीं इस्पितळांत चौदा रोग्यांची नोंद झाली. यापैकीं बरेच आपखुषीनें आले होते ही गोष्ट नमूद करण्यासारखी आहे. शिवाय जे कोणी जुलमानें आले होते त्यांनींहि पण सरकारी इस्पितळापेक्षां हें खासगी इस्पितळच पसंत केलें यावरून टिळकांची या बाबतींतली टीका व योजना दोन्हीं बरोबर होतीं हेंच सिद्ध होतें. इस्पितळांत वर्गणीदारांना आपल्या घरचा मनुष्य पाठविण्याचा पहिला हक्क असे. इतरांना प्रवेश फी दहा रुपये व रोज एक रुपया फी द्यावी लागे. इस्पितळांत रोगी आला व त्याला स्वतःच्या खात्रीच्या डॉक्टराचें औषध घ्यावयाचें असलें तरी त्याला तशी परवानगी असे.

तात्पर्य इस्पितळाचे नियम एकंदरीनें सौम्य व सोईचे असेच होते व तें लौकरच लोकप्रिय झालें. इस्पितळास जागा अगदीं शहराजवळ पण खुल्या मैदानांत मिळाली होती. हल्लीं पी. वाय. सी. जिमखाना व डेक्कन जिमखाना यांची उत्तर दिशेची हद्द मिळते त्या खडकाळ पटांगणांत खाणीलगत हें इस्पितळ बांधण्यांत आलें होतें. इस्पितळाच्या इमारती सामान्य पत्र्याच्या व तट्ट्याच्याच केल्या होत्या. तथापि रोग्यांना तेथें एकप्रकारें घरीं असल्यासारखेंच वाटे. याचें कारण इतकेंच कीं, त्यांचीं माणसें शुश्रूषेला त्यांचेजवळ असत, व डॉक्टर वगैरे

लोक त्यांना मोठ्या ममतेनें वागवीत व गैरशिस्त असा प्रतिबंध कोणताच नव्हता. मार्च महिन्याच्या अखेरीस पुण्यांतील प्लेगची मृत्युसंख्या हळू हळू कमी होऊं लागली, व दोन महिन्यांचे अनुभवानें इस्पितळांतील रहाणीहि लोकांच्या परिचयाची झाली. शिवाय इस्पितळ गांवानजीक असल्यामुळें नागरिक लोक पूस-तपास करण्याकरितां मुद्दाम तिकडे जात. यामुळें इस्पितळाचें भयाण स्वरूप जाऊन तो एकप्रकारें खुशालीच्या सार्वजनिक अड्ड्यासारखाच होऊन बसला. दहा हातांवर प्लेगचे रोगी असतांहि मित्रमंडळी खुशाल जेठे मारून सर्व प्रकारच्या गप्पागोष्टी सांगत बसत. तेथें हंसणें खिदळणेंहि चाले, चहा कॉफीहि होई, व परिस्थितींत शक्य तेवढा विनोदहि माजे. स्वतः टिळकांच्या दिवसांतून एकदोन खेपा तरी या इस्पितळाकडे होत. तपासणी पार्टीबरोबर ते स्वतः कधीं फारसे हिंडावयास गेले नाहींत. परंतु रँडसाहेब किंवा प्लेग कमिटीकडे लोकांच्या तक्रारी घेऊन जाणें व त्यांची दाद लावणें, याकरितां एकदोन दिवसांनीं प्लेग कचेरीकडे त्यांच्या खेपा होतच असत.

खाजगी इस्पितळाची सोय साधारण मनाप्रमाणें झाली, पण इतर प्लेग व्यवस्थेंत लोकांच्यातर्फे बोट शिरकण्यासहि जागा उरली नव्हती. आमच्या घरीं आम्हांस सुखानें कां मरूं देत नाहीं असें लोक विचारीत; व त्याला खरें स्पष्ट उत्तर असें होतें कीं, हिंदुस्थानच्या व्यापाराला धक्का बसण्याचा संभव आहे म्हणून ठराविक मुदतींत प्लेग धुवून काढावा असा विलायतसरकारचा सक्तीचा हुकूम आला आहे याकरितां! दिरंगाईची गोष्ट असती तर कदाचित् लोकांची सल्लामसलत घेऊन प्लेगचा कारभार झाला असता. उलट पुण्यांतील पुढाऱ्यांचें या प्लेगच्या कडक कारभारांत अंग आहे हा लोकांचा गैरसमज होता, तोच स्पष्ट शब्दांनीं लिहून टिळकांना धुवून काढावा लागला. लोकांच्या हातीं व्यवस्था असती तर लष्करी शिपायांचें कारणच नव्हतें, पण सर्व कारभार सरकारच्या मार्फत चाललेला म्हणून वाटेल तितकें लष्कर व वाटेल तशी सक्ति. 'तपासणी करण्याकरितां दररोज जें अवडंबर घालण्यांत येतें तें पाहिलें म्हणजे एक रोगी घराबाहेर काढण्यास मल्हाररावाला बडोद्याहून काढण्याचे वेळीं जी तयारी केली होती त्यापेक्षांहि येथील अधिकारी जास्त तयारी करीत आहेत असें दिसून येतें.' असें वर्णन केसरीनें केलें होतें.

रोगी किंवा प्रेत घरांतून हलविल्याबरोबर दुसरी एक आपत्ति येई ती अशी कीं, स्वाराच्या गेटाजवळ सेग्रिगेशन कँप म्हणून छावणी केली होती तिकडे उर-

लेल्या घरच्या माणसांना तावडतोब घेऊन जात. या छावणींत लोकांना दहा दिवस रहावें लागे, व तेथें राहण्याची जेवणाखाण्याची वगैरे सर्व प्रकारें अव्यवस्था होती. तेथेंहि फिरून व्यवस्था करणें लोकांच्या पुढाऱ्यांकडेच आलें. यामुळें तेथेंहि पुढाकार घेऊन टिळकांना व्यवस्था करावी लागली. तेथें दुकानें उघडणें, खानावळी घालणें, फक्त दूषित ठरतील त्यांचेंच कपडे धुतले जावे अशी तक्रार करणें, हीं सर्व कामें जिकीरींची असत, पण तीं करावीं लागत. ही व्यवस्था एका रिलीफ कमिटीच्या नांवानें सुरू झाली. त्यांत पुण्याचे वृद्ध पेन्शनर बापू पुरुषोत्तम जोशी, गोविंद कृष्ण टिळक वकील, गणपतराव साठे पेन्शनर जेलर वगैरे मंडळी होती. सेग्रिगेशन कँपमध्यें स्वतंत्र सोपे बांधणें जरूर होतें, पण त्यावर प्लेग कमिटीकडून व्हावा तितका खर्च झाला नाहीं. त्याकरितांहि लोकांकडे वर्गणी मागावी लागली. वास्तविक प्लेग व्यवस्थेचा सर्व खर्च सरकारी हुकमानें चालत असे व त्याचा बोजा अखेर पुणें म्युनिसिपालिटीवरच पडावयाचा अशी समजूत होती. असें असतां हा सर्व खर्च कशावर किती करावा हें नुसतें सुचविण्यालाही गांवच्या लोकांना हक्क राहिला नव्हता. प्लेग कमिटीच्या कानींकपाळीं टिळक प्रभृतींनीं सकाळ संध्याकाळ कटकट चालविल्यामुळें प्लेग व्यवस्थेच्या प्रत्येक खात्यानिहाय लेखी नियम प्लेग कमिटीला प्रसिद्ध करावे लागले. तथापि नियमांपेक्षां त्यांच्या अम्मलबजावणींतच खरी जिकीर असते. या कँपमध्यें जाणें येणें हें तुरुंगाप्रमाणें परवान्यानेंच चाले. आंत सांपडलेल्या लोकांना कैद्यांचें स्वरूप तर इतकें आलें होतें कीं, अजाण शिपाई कँपच्या कंपाऊंडावरून बाहेरच्या मनुष्याशीं बोलण्यालाहि आंतील मनुष्यांना एखादे वेळीं हरकत करीत ! जणूं काय तोंडच्या हवेबरोबर रोगाचा संसर्ग अशा उघड्या हवेंत एकाचा दुसऱ्याला लागला असता ! तसेंच सर्व शहराला एक प्रकारचा लष्करी वेढा कांहीं दिवस देण्यांत आला असून रात्रीं पासाशिवाय मनुष्यांना आंतबाहेर सोडीत नसत. गांवातील रोगी बाहेर पळवून नेऊं नयेत हा वरील व्यवस्थेचा खरा हेतु. पण धडधाकट मनुष्य आपल्या पायानें बाहेरून गांवांत चालत येत असला तर वास्तविक त्याला हरकत होण्याचें काय कारण ? पण जवळ 'पास' नसल्यानें कित्येक लोकांना रात्रीच्या रात्रीं बाहेर झाडाखालीं काढाव्या लागत. अशी स्थिति झाल्यानें प्लेगव्यवस्थेला लोक मोंगलाई हें नांव देऊं लागले.

लॉर्ड सँढर्स्टसाहेब प्रारंभीं एकदां पुण्यास येऊन गोड बोलून लष्करी व्यवस्थेंत कोणत्याही प्रकारचा जुलूम होऊं नये असें सांगून निघून गेले. पण पुढें अनुभव

मात्र पावलोपावलीं वेगळा आला. हा रोग भयंकर असल्यामुळें त्याला उपायहि जालीमच पाहिजेत अशी टिळकांची मनांतून पक्की खात्री असल्यामुळें, पुण्यांत चालू असलेल्या उपायांना तत्त्वतः त्यांची हरकत नव्हती. ते फिरून फिरून केसरींत लोकांना अप्रिय असलेली गोष्ट स्पष्टपणें लिहीत. ता. १३ एप्रिलच्या अंकांत खालील वाक्य आढळतें-"या असल्या राक्षसाला (प्लेगचा) विरोध करण्यास राक्षसीच उपाय पाहिजे, व तो सांपडेल तेथें त्यास धरून खणून काढला पाहिजे. हल्लीं घरें सफाई करण्याचें वगैरे जें काम गांवांत चाललें आहे तें शास्त्रोक्त आहे; व हें काम जर अशा रीतीनें चाललें नसतें तर पुण्याच्या रस्त्यांत प्रेतें पडण्याची वेळ आली असती!"

पण हे उपाय झाले तरी लोकांची समजूत घालूनच अमलांत आणावे आणि स्थानिक पुढाऱ्यांची मदत घेतल्यास तशी समजूत पडणें शक्य आहे असा टिळकांना भरंवसा होता. उलट गांवांतील प्रत्येक मनुष्य रोग छपवितो अशा समजुतीनें अंमल चालवावयाचा तर प्रत्येकाच्या मागें एकेक पोलिस लावल्याशिवाय गत्यंतर उरत नाहीं, व ही गोष्ट अर्थात् अशक्य कोटींतील होय. गांवच्या पुढाऱ्यांच्या हातीं व्यवस्था दिल्यानेंच केवळ निम्या अधिक तक्रारी मिटल्या असत्या, व उपाययोजनेंतहि कमी पडलें असतेंच तर फारच थोडें कमी पडलें असतें. पण काळ्या लोकांवर विश्वास टाकावयाचा नाहीं, गोऱ्यांच्या हातूनच सर्व काम करावयाचें, असें धोरण प्लेग कमिटीनें ठरविल्यामुळें सर्व बखेडा झाला. गोरे सोजिर लोक कसे असतात व एका शिस्तीच्या गुणामागें त्याच्याबरोबर किती अवगुण त्यांच्यांत येतात हें कोणास सांगावयास नकोच. तपासणीला निघाले म्हणजे बरोबर आलेल्या स्वयंसेवकाशीं ते कधीं नीट बोलावयाचे नाहींत. तो कारणानें दोन पावलें मागें राहिल्यास त्याकरितां थांबावयाचे नाहींत. वेडावणें, माकडचेष्टा करणें, भलतेंच कांहींतरी बोलणें, दटावणें, भलत्याच्याच अंगाला हात लावणें, धक्के देणें, कारण नसतांहि इच्छेप्रमाणें हव्या त्या जागेंत शिरणें, केवळ कौतुक बुद्धीनें घरांतील हवी ती जिन्नस उलथीपालथी करून किंवा उघडून पाहणें, चोरट्या बुद्धीनें वस्तु उचलून खिशांत घालणें वगैरे कितीतरी गोष्टी ते कांहीं अज्ञानानें तर कांहीं उन्मत्तपणानें करीत. हिंदी शिपाई यापेक्षां पुष्कळ सीधेपणानें वागले असते किंबहुना तसे वागत होतेहि. मुसलमान झाला तरी त्याला हिंदूच्या घरींदारीं कसें वागावें हें सहजच कळतें. उलट हिंदु शिपाई असला तरी तो मुसल-

मानाच्या घरांतील गोषा वगैरे सहजच सांभाळतो. शिवाय अधिकार देऊन हिंदी स्वयंसेवक प्लेगकमिटीनें आपल्या बरोबर दिले आहेत असे हिंदी शिपायांना एकदां कळलें म्हणजे ते अदबी राखून वागत. व सर्वांत मोठी गोष्ट म्हटली म्हणजे हिंदी शिपयांना स्वयंसेवकाची भाषा समजूं शकते.

या सर्व गोष्टी प्लेग कमिटीच्या लक्षांत आल्या नसत्या असें नाहीं. पण इतका विचार करतो कोण ? होईल तितक्या झटपटीनें शहरांतून प्लेग खणून काढाव-याचा, मग त्यांत काय होईल तें होवो इतकेंच त्यांचें पहाणें. बिचारे स्वयंसेवक सोजिरांच्या हातून घडणारे प्रमाद डोळ्यांनीं पहात पण त्यांना हूं कां चूं म्हण-ण्याची सोय नव्हती. फार तर नोट बुकांत तक्रारी टिपून घ्याव्या व नंतर त्या प्लेग कमिटीपुढें मांडाव्या, पण तेथेंहि तोच नमुना. कोणीं तक्रार केली तर यांत काय आहे त्यांत काय आहे असें म्हणून सर्वांचा निकाल लागे. अर्थात् या अपमानाची चीड छळाच्या भरीस पडे. टिळकांनीं एक वेळ स्पष्ट लिहिलें कीं, “आम्ही गरीब झालों म्हणून या सर्व गोष्टी चालल्या आहेत.” या एका शब्दांत सर्व सार आलें. पण आंतून राग कितीहि धुमसत असला तरी टिळक या बाबतींत पुष्कळच जपून लिहीत ही गोष्ट परिशिष्टांत दिलेल्या सुधारकांतील उताऱ्यांवरून दिसून येईल. प्लेगची मृत्युसंख्या दिवसेंदिवस आपोआप कमी होऊं लागली होती, यामुळें तरी विशेष सक्ती न केली असतांहि प्लेग कमी होईल हें तारतम्य प्लेगकमिटीला राहावयास पाहिजे होतें. पण तें राहिलें नाहीं. उलट कमिटीची शिस्त सरावानें अधिकाधिक बसूं लागली तसतशी तिच्या अमलदारीची कदरहि वाढूं लागली.

एप्रिलच्या प्रारंभीं रा. ब. विठ्ठल नारायण पाठक, डॉ. गर्दे, बापू पुरुषोत्तम जोशी, स्वतः टिळक वगैरेंच्या सह्यांनीं प्लेग कमिटीकडे एक रीतसर तक्रार अर्ज करण्यांत आला. त्यांत लोकांवर जुलूम न होतां उपाययोजना चांगली कशी होऊं शकेल याचें सविस्तर वर्णन दिलें होतें. सह्या करणारांनीं असेंहि लिहिलें होतें कीं, आम्ही तपासणी पार्टीबरोबर मधून मधून हिंडले फिरलेले असून आमच्या प्रत्यक्ष अनुभवानें या गोष्टी लिहीत आहों. अर्जाच्या शेवटीं असेंहि लिहिण्यांत आलें कीं, केवळ सहकारिता करण्याच्या दृष्टीनें आम्ही हें लिहीत आहों. तपासणी वगैरे उपायांना लोकांची किंवा आमची तत्त्वतः बिलकुल हरकत नाहीं, पण प्रत्यक्ष कृतींत जो त्रास होतो तो टळावा इतकीच आमची इच्छा आहे. पण रँड-

साहेबांच्या डोक्यांत पुण्याच्या लोकांबद्दल दूषित पूर्वग्रहानें ठाणें दिलेलें, यामुळें त्यांनीं कोणतीच गोष्ट मनावर घेतली नाहीं. मार्चच्या प्रारंभीं टिळकांनीं एक स्वतंत्र 'मेमोरँडम' लिहून गव्हर्नरसाहेबांकडे पाठविला होता, व त्यांनीं तो तसाच रँडसाहेबांकडे पाठवून दिला. पण टिळकांना बोलावून घेऊन त्यांनीं कधीं असें नाहीं असें याची चर्चाहि केली नाहीं. एप्रिल अखेर रोग पुष्कळच हटला; पण दोन महिन्याच्या अनुभवानें अशी स्थिति झाली कीं, पुण्यांतील कोणीहि सभ्य गृहस्थ स्वयंसेवक म्हणून प्लेग पार्टीबरोबर यापुढें जाण्यास खूष नव्हता. स्वतः रँडसाहेब गांवांत कधींच हिंडले नाहींत. त्यांना कामाचा उरक कमी, व त्याहीपेक्षां काम करण्याची करामत कमी. मुंबईचे जनरल गॅटेकर वगैरे प्लेग-कमिटीचे अधिकारी सुजाण होते. लष्करी अंमलदार होऊनहि त्यांनीं लोकांशीं जितकें सहानुभूतीचें वर्तन ठेविलें तितकें, रेव्हेन्यू ऑफिसर या नात्यानें लोकांत हरहमेश वागणाऱ्या या सिव्हिलियन साहेबांनीं ठेविलें नाहीं. या प्रसंगीं टिळकांना क्राफर्डसाहेबांची आठवण होऊन त्यांनीं केसरींत असें स्पष्ट लिहिलें कीं, क्राफर्डसाहेब लांचखाऊ तर खरेच पण ते जर यावेळेस असते तर लोकांस खूष ठेऊन त्यांनीं सरकारचें कामहि उरकून दिलें असतें.

पुण्याच्या स्थितीबद्दल टिळक मनांतून अशा रीतीनें तडफडत असतां ते नुसत्या प्लेग कमिटीसच दोष देत होते असें मात्र नाहीं; तर सुशिक्षित लोकांनाहि तें तितकाच दोष देत होते ही गोष्ट विसरतां कामा नये. ता. २० एप्रिल १८९७ च्या अंकांत त्यांनीं याविषयीं आपलें खरें मत स्पष्ट शब्दांनीं प्रगट केलें आहे; व तें याकरितां कीं, सुशिक्षित लोकांनीं यावेळीं एकत्र होऊन जर आपलें कर्तव्य योग्य रीतीनें केलें असतें तर रँडशाहीला पुष्कळ आळा बसला असता, किंवा निदान तिजविरुद्ध गवगवा तरी अधिक झाला असता व तो उपयोगीं पडला असता, असें त्यांच्या मनानें पक्कें घेतलें होतें. टिळकांचें म्हणणें असें कीं, मारवाडी, गुजराथी लोक व्यापार मागें टाकून प्लेगला भिऊन परदेशीं गेले पण ते बोलून चालून अशिक्षित, पण सुशिक्षित लोक बायकापोरांच्या काळजीकरितां गांव टाकून निघून गेले या गोष्टीचें समर्थन करितां येत नाहीं. ही स्थिति प्लेगपेक्षांहि अधिक भयंकर. प्लेगसारखें संकट एखादवेळीं येतें तेव्हां जर आपली व्यवस्था आपणांस जुटीनें करवली नाहीं तर ती एकप्रकारें आपली नालायकीच होय. प्रत्येक पेठेंतून शेसवाशें शिकलेले लोक काम करण्यास निघाले असते तर निम्मा जुलूम

कमी झाला असता. हिंदु इस्पितळ गरीबांकडून फी न घेतांहि चालावयास पाहिजे होतें, व तेथील देखरेख सर्वांनीं वांटून घेतली असती तर सहज निभावली असती. पण इस्पितळ टिळकांनीं सुरू केलें व चालविलें त्याला मदत कोण करतो अशा विचारानें एका विशिष्ट वर्गाचे लोक गप्प बसले होते. कॉंग्रेसचे व्हालंटियर होण्याला जो तो पुढें; कारण तेथें मिरवावयास व मौज पहावयास सांपडते, पण प्लेगच्या संकटांत स्वयंसेवक होण्याला पाय मागें. हें टिळकांनीं एकाच पक्षास उद्देशून लिहिलें नव्हतें. दोन्ही पक्षांतील लोक गांव सोडून बाहेर गेले होते. सरकारी नोकरांना प्लेग ड्यूटी करावयास सांगितली असती तर ती त्यांना करावयास लागली नसती काय ? व पुढें कांहीं वर्षांनीं ती खरोखरच करावी लागली. 'जुलूम जुलूम तो काय होणार ? तुम्हांस तो असह्य झाला असता तर प्लेगनें मरण्यापेक्षां या जुलमानें कां मराना ! सरकारचा तुमच्यावर विश्वास नाहीं. तुमच्या अकलेची व करामतीची त्यांस जरूर नाहीं.' लोकांचे जीव वांचवण्याकरितांच जर सरकारची ही सर्व खट-पट म्हणावी, तर दुष्काळांत सर्व देशभर मिळून प्लेगपेक्षां कितीतरी अधिकपट मृत्युसंख्या होत होती. अर्थात् परोपकाराइतकाच या प्लेगच्या व्यवस्थेंत सर-कारचा स्वार्थहि होता. आणि स्वार्थाकरितां त्यांनीं लोकांना काय वाटेल तो त्रास झाला तरी चालेल पण सक्तीनें प्लेग खणून काढावयाचा असें ठरविलें. आतां हें त्यांचें धोरण कोण बदलूं शकणार ! पण लोकांना इतकेंच करतां आलें असतें कीं आपण गांवांत राहून जुलमाला थोडा तरी प्रतिकार व्हावा व तो हटावा, पण लोकांनीं आपलें कर्तव्य न केल्यामुळें झाला याहून अधिक जुलूम होत नाहीं हा ईश्वरी प्रसादच समजला पाहिजे ! खुद्द पुण्यांत ही स्थिति मग खेडेगांवांतून काय होईल याची कल्पना करितां येते इत्यादि. 'इंग्रजी सोजिरांस व इंग्रजी मिश-नरी बायांस प्लेगच्या भरवस्तींत जाऊन लोकांस मदत करण्याइतकी हिंमत आहे. व ते मदत करितात ती आम्ही डोळ्यांनीं पहात असतां, आम्ही आपल्या गरीब लोकांस सोजिरांचे ताब्यांत देऊन भराभर आपल्या जिवाच्या रक्षणार्थ निघून जातों, तेव्हां आपल्या राष्ट्राचें नशीब उघडण्याची वेळ अद्याप आली नाहीं म्हणून एकप्रकारच्या तीव्र निराशेनें स्वस्थ बसावें लागतें."

पुण्याबाहेरहि प्लेगचा जुलूम होता, तथापि खुद्द पुण्यांत जी एक प्रकारची कदर लोकांना भासली तितकी बाहेर भासली नाहीं. बाहेरगांवीं प्लेगचा कारभार

कडक नियमांनीं होत असला तरी अंमलबजावणी करणार पाटील कुलकर्णी किंवा फार तर प्लेग मामलेदार. तो खेडेगांवांत जुलूम करावयाला स्वतःच थोडासा भितो किंवा विवेकशील बनतो. पण निदान त्याचे हातापाया पडलें असतां कारभार थोडा सौम्य होऊं शकतो. पण पुण्यांत रँडशाहींत यापैकीं एकहि शक्य नव्हतें. बाहेरचे लोक केसरीकडे पत्रें पाठवून उघड विचारीत कीं, ही मोंगलाई पुण्यांतील लोक कशी चालूं देतात? त्याचा खुलासा ता. २७ एप्रिलच्या अंकांत टिळकांनीं स्पष्ट शब्दांनीं दिला आहे. पुण्यांत लष्कर इतकें जमविलें होतें कीं, पेशवाई गेली तेव्हां सुद्धां एल्फिन्स्टनसाहेबाजवळ बेटावर इतके शिपाई नसतील. अर्थात् मुंबई व कराचीप्रमाणें पुण्यालाहि जुलूम सहन करणें प्राप्त झालें. आगळकीबद्दल कोर्टांत फिर्याद करतां येत नाहीं. कारण १८९७ च्या प्लेग कायद्यानें तो मार्ग बंद करण्यांत आला. अर्ज केला तर तो जुमानीत नाहींत आणि दांडगाई केली तर इतक्या सैन्यापुढें ती चालत नाहीं. यामुळें सरकार ज्या गोष्टी स्वतः करणार त्या लोकांनीं आपण होऊनच करणें, येवढाच इलाज शिल्लक राहिला होता. पण स्वतः लोकांनीं तेंहि केलें नाहीं! टिळक वैतागानें लिहितात "एक लहानसें हास्पिटल उभारण्यापुरते व चालविण्यापुरते पैसे सगळ्या पुण्यांत गोळा झाले नाहींत ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे." दांडगाईला प्रतिकार करावा ही शिकवण ते देत नव्हते असें नाहीं. सोजिर लोक नियमाबाहेर वागत असतील तर त्यांना प्रतिबंध करणें हा गुन्हा नाहीं, तसेंच चोरी करणाराचा हात खुशाल धरावा, मग तो सोजीर असला म्हणून काय झालें? असें टिळकांनीं केसरींत स्पष्ट लिहिलें होतें. "कांहीं दिवसांपूर्वीं दहापांच सोजिरांनीं रास्त्याच्या पेठेंत रात्रीं जाऊन कांहीं गडबड केली व त्याबद्दल त्यांस चांगला चोप बसून त्यांपैकीं एकजण इस्पितळांत मरण पावला असें समजतें. परंतु याकरितां जसें कोणास जबाबदार धरतां आलें नाहीं तसेंच इतर बाबतींतहि होणार आहे. मात्र आपण कायदेशीर रीतीनें वागलें पाहिजे. तसें वागणें कांहीं मोठें कठीण आहे असें नाहीं. लोक जर आपापल्या हक्कास जागृत राहतील तर कितीहि सक्तीचे उपाय सरकारनें योजले तरी त्यांत जो फाजीलपणा होतो तो होणार नाहीं अशी आमची खात्री आहे. पण चांगले चांगले लोक गांव सोडून गेल्यानें आणि गांवांत राहिलेल्या गरीब लोकांत असावें तितकें धाडस नसल्यानें या जुलमाचा प्रतिकार आमच्या हातून होत नाहीं ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे........हल्लीं जी

मोगलाई किंवा रँडशाही सुरू आहे ती केव्हांहि फार दिवस टिकणें शक्य नाहीं, व लोक कितीहि गरीब असले तरी हा त्रास ते एकसारखा सोसून घेतील असें आम्हांस वाटत नाहीं. करितां प्लेगनें मेलों तर मेलों, पण या त्रासांतून आपली सुटका करून घेऊं, असें लोकांस वाटूं देण्यापर्यंत लॉर्ड सँढर्स्ट यांनीं त्यांचा अंत पाहूं नये अशी त्यांस आमची विनंति आहे. "

वरील मजकूर लिहितांना टिळकांना तारेवरची कसरत कशी करावी लागली असेल हें ज्याला कायद्याचें यत्किंचित् खरें ज्ञान असेल त्यालाच कळून येईल. तारेवरच्या कसरतीपेक्षांहि ही तरवारीच्या धारेवरची कसरत म्हटलें तर अधिक शोभेल. तथापि प्रस्तुत प्रकरणीं उत्तेजन देऊन लिहितांना, टिळक स्वतःला कायद्याचा धोका सोसण्यास किती तयार असत हें सांगण्यापेक्षांहि, आपणाप्रमाणें लोकांनीं विधायक कार्य करण्यास अडचणीच्या प्रसंगीं तयार व्हावें अशी टिळकांची मनांतून किती कळकळ किंवा तडफड असे हें दाखविण्याचाच येथें आमचा मुख्य हेतु आहे. स्वतः गांवाबाहेर जाऊन राहिलेल्या सुधारक पक्षाच्या लोकांनीं मेळेवाल्यांना प्लेगचें निमित्त करून उगाच टाकून लिहिलें, त्याला टिळकांनीं तिखट उत्तर दिलें, तें तर योग्यच होतें, परंतु टिळकांची टीका काय नुसती विध्वंधक असावयाची, अमूक असें करा अशी विधायक दिशा ते दाखवीत नसत, असें म्हणणारांना या प्लेगच्या बाबतींत तरी टिळकांनीं नुसता उपदेश करूनच नव्हे, तर स्वतः धडाडीनें पुढें होऊन व कृति करून, जें उत्तर दिलें तें खरोखर अधिक समर्पक होतें. तुलनाच केली तर या प्रसंगीं त्यांच्या प्रतिपक्षीयांहून अधिक विधायक कामगिरी टिळकांनीं केली, हें कोणाहि निःपक्षपाती मनुष्याला कबूल करावें लागेल. फिरून ता. ४ मेच्या अंकांत टिळक लिहितात " अशा वेळीं जुलूम करणाऱ्याच्या नांवानें नुस्ती ओरड करून उपयोगी नाहीं. घरास आग लागली असतां, ज्याप्रमाणें आग लावणाराच्या नांवानें नुस्ती जळफळ करून घरांतील मालमत्तेचें संरक्षण होत नाहीं, तर बंब वगैरे आणून होईल तितका घराचा बचाव करावा लागतो, तद्वतच सध्यांचा प्रकार आहे. सरकारास शिव्या देण्यास पुढें पुष्कळ वेळ आहे......गांवाबाहेर राहून ओरड करण्यापेक्षां आमच्या पुढाऱ्यांनीं अधिक काय केलें असा जर कोणीं प्रश्न केला तर आम्ही काय उत्तर देणार ?........मग आम्ही लोकांचे पुढारी कसले ?........ज्या आळींत जावें ती आळी ओसाड. निदान ' तेल्यातांबोळ्यांखेरीज ' तेथें कोणी दृष्टीस

पडत नाहीं अशी स्थिति येऊन ठेपली आहे. आणि आतां सोजिर गांवाबाहेर गेले म्हणजे ही सर्व मंडळी भरभर परत येईल आणि आश्चर्य करीत बसेल कीं येवढा जुलूम पुण्यांतल्या लोकांनीं सोसला तरी कसा ! "

टिळकांच्या या लिहिण्यानें पुण्याच्या पत्रांतून वाद माजला. एकानें म्हणावें मेळेवाल्यांनीं काय केलें, दुसऱ्यानें म्हणावें कॉंग्रेसवाल्यांनीं काय केलें. पण टिळक आत्मविश्वासानें लिहितात " कामें कोण करितो व कोण नाहीं हें निदान काम करणारास तरी सांगण्याची जरूर पडत नाहीं. " पण हा वादहि लवकर थांबला. ता. १६ मे रोजीं रँडसाहेबांच्या सहीची नोटीस प्रसिद्ध होऊन प्लेगची तपासणी लवकरच थांबण्याचें ठरलें. प्लेगचे रोगी दडवून ठेवले जातील तर त्यांचीं घरें साफ केलीं जाणार नाहींत वगैरे निमित्तानें रँडसाहेब तपासणी पुढेंहि चालू ठेवणार होते. परंतु टिळक वगैरे मंडळींनीं आपण होऊनच असें सुचविलें कीं डॉक्टरच्या तपासणीशिवाय कोणीहि घरांतील प्रेत उचलून नेऊं नये. तपासणीनंतर प्रेत नेण्यास परवाना द्यावा, व तपासणींत रोगी प्लेगनें मेला असा दाखला दिला गेला तरच तें घर धुतलें जावें. एरवीं धुण्यापुसण्याचा त्रास देऊं नये. ही सूचना रँडसाहेबांनीं अखेर मान्य केली. ता. २८ मे च्या पुढें हिंदु प्लेग इस्पितळ बंद करावें असाहि जुलमाचा हुकूम रँडसाहेबांनीं प्रथम केला होता. पण तोहि शेवटीं त्यांना बदलवा लागला. व न जाणों पावसाळ्यांतहि प्लेग होईल या भीतीनें हिंदु इस्पितळ चालूं ठेवण्यांत आलें. अशा रीतीनें गांवांत एखाद दुसरी केस होते किंवा एखादे दिवशीं केस होतहि नाहीं, इतका रोग हटल्यावर तपासणी वगैरे सरकारी उपाय थांबले. प्लेग कमी झाला तो बहुधा उन्हाळ्या हवेमुळेंच हळू हळू कमी झाला; हें दर आठवड्याचे आंकडे प्रसिद्ध होत त्यावरून सहज लक्षांत येण्यासारखें होतें. कारण प्लेग हळू हळू ठराविक क्रमानें हटत गेला. नुसत्या सक्त उपायांनींच तो हटावयाचा तर आदल्या आठवड्यांत पुष्कळ असतां पुढच्याच एका आठवड्यांत तो अजीबात बंद व्हावयास पाहिजे होता, पण तसें झालें नाहीं. बाहेरच्या उपायांनीं विझलेली आग एकदम विझते. पण आपल्या आपण विझणारी आग क्रमानें कमी कमी होत येते. हाच न्याय प्लेगलाहि लागू होता.

यापुढें दहापांच वर्षें तरी खूप जोराच्या प्लेगचीं गेल्यामुळें, प्लेगचा उद्भव; त्याची वाढ किंवा त्याची बंदी या गोष्टींशीं कोणत्याहि ठराविक सरकारी उपायांचें कोणतेंहि प्रमाण हटकून बसूं शकत नाहीं, असा अनुभव पुढें आपोआप आला; व तो

सरकारास कबूलहि करावा लागला; अखेर उंदीर धरणें किंवा इनाक्युलेशन करणें यांशिवाय बाकी सर्व जालिम उपाय सरकारनें कंटाळून व पराभव पावून बंद केले. व सगळा प्लेगचा कारभार स्थानिक स्वराज्य संस्थांच्या हातीं देण्यांत आला. पण १८९७ हें प्लेगचें पहिलेंच वर्ष असल्यामुळें सरकार व त्यांचे डाक्तर म्हणतील तेवढेंच खरें, इतर सर्व खोटें, अशी स्थिति झाली. आणि प्लेग जंतु बहुधा आपल्या मरणानें मेले असें असतां सरकारी उपायानें प्लेग हटल्याची चहूंकडे द्वाहि फिरविली गेली ! विलायतेस तारा जाऊन धडकल्या व प्लेग कमित्यांच्या कामाची तारीफ होऊं लागली. मात्र अनंत दुःख व छळ सोसलेल्या बिचाऱ्या हिंदी लोकांसंबंधानें कोणी एकहि सहानुभूतीचा शब्द काढला नाहीं. पण शिमगा जाऊन कवित्व मागें उरतें. त्याप्रमाणें आज काय व तेव्हां काय, प्लेगचें ठाणें उठलें तरी, प्लेग कमिटीच्या कारभाराची आठवण बुजणें मात्र अशक्य झालें होतें. इतकेंच नव्हे तर अशा मनाच्या आठवणीपेक्षांहि एका अकल्पित रीतीनें पुण्यावर सहा महिने गाजलेल्या जुलमाचा प्रतिध्वनि उमटला, व त्यामुळें फिरून पुण्याला आणखी कांहीं दिवस, पण निराळ्या प्रकारचें, जें दुःख भोगावें लागलें त्याची हकीगत पुढील भागांत देण्यांत येईल.

भाग २४ परिशिष्ट (१)

प्लेगच्या जुलमासंबंधीं सुधारक पत्रांतील कडक लेखांचे उतारे

सुधारक ता. १२-४-९७

इंग्रजसरकारचे अंमलदार इतके बेगुमान होतील असें कधीं वाटलें नव्हतें ! परंतु ब्यूबॉनिक प्लेग म्हणजे आजार नव्हे, सोजरांचें पेंढार आहे असें म्हणावें लागत आहे ! पाहिजे त्यांचीं घरें फोड, पाहिजे त्या जिनगीची अफरातफर कर, पाहिजे त्या ठिकाणीं धिंगाणा घाल, पाहिजे त्याचा हात धर, आणि हवें त्याला ओढीत ने, ही का घरतपासणी, का लोकांची थट्टा ? अर्जाची दाद नाहीं, फिर्यादीची फिकिर नाहीं, तक्रारीची किंमत नाहीं, आणि कायद्याची पर्वा नाहीं ! अशीच रँडसाहेबांच्या यमदूतांपैकीं कित्येकांची वागणूक आहे ! या आडदांड रानटी सोजरांस कशाचीच दाद नाहीं ! घरांत बाळंतीण आहे ! ओढा तिला बाहेर, डोळे दुखरे आहेत घाला गाडींत, हा तडाखा सुरू आहे ! हें आहे काय ? हा कां बंदोबस्त का धुमाकूळ ? का रँडशाई ?

सुधारक ता. १९-४-९७

इतक्या दिवस चोरीवरच भागत होतें, पण आतां बायकांच्या अंगावर हात टाकण्यापर्यंतही मजल येऊन ठेपली आहे ! आणि इतके सारे प्रकार घडत असून आमचे लोक पहावें तों आपले शांत ! खरोखर आमच्या लोकांसारखे नामर्द लोक पृथ्वीच्या पाठीवर कोठेंही सांपडणार नाहींत असें मोठ्या शरमेनें कबूल केलें पाहिजे ! अरे तुम्ही असे अगदीं निःसत्व कशानें झालां ? आपल्या आप्तांची अब्रू बचावण्यासाठीं थोडी तरी हालचाल करा ! अरे असे

भागूबाईसारखे रडतां काय ? आडदांडांस कायदा शिकवा.

' आमच्या देवांतले सोजरांनीं टाक चोरले ! ' ' आमची पैशाची पेटी फोडून रुपये उधळले आणि खिशांत टाकले ! ' ' आमचे पापडच विटाळले !' 'आमच्या कुटुंबाला पांचवीचेंच बाहेर काढिलें !' हे व या तऱ्हेचे उद्गार आमच्या पुणेंकरांच्या तोंडून दिवसांतून दहा वेळां निघत आहेत ! आणि जितके वेळ हे उद्गार-हें मुळमुळ रडणें-आम्ही ऐकतों तितका आम्हांला खरोखर संताप येतो ! अरे तुम्ही आहांत कोण ! पुरुष आहांत का बायका ? असें आपल्याशीं रडण्यानें का ही रँडशाई हटणार आहे ? अशानें तर तिला उलट ऊत येईल ! आजपर्यंतच्या तुमच्या वल्गना कोठें आहेत ? सोजीर झाला, नाहीं सोजराचा काका झाला म्हणून काय झालें ? चोरी करतो आहे ना ? तुम्ही त्याला पकडीत कां नाहीं ? अंगावर चालून आलेल्याचा प्रतीकार करणें, बेकायदेशीर वर्तन करणाराला कायदा किंवा हात दाखविणें हा कांहीं गुन्हा नव्हे. माणसांसारखे स्वतःच्या पायावर उभे रहा आणि दाखवा या ब्रिटिश खोंडाना कीं त्यांची बेताल अंदाधुंदी जोंपर्यंत कायदा आमच्या बाजूस आहे तोंपर्यंत आम्ही निमूटपणें चालूं देणार नाहीं ! सरकारच्या कायद्यानें बेकायदेशीर मस्तीपासून आपला बचाव करून घेण्याचा अधिकार प्रत्येकास ठेविला आहे हें लक्षांत ठेवून वागा !

सुधारक ता. १०-५-९७

तें कांहीं नव्हे ! या सगळ्यांतील इंगित एकच आहे. आमचा स्वाभिमान नष्ट झाला आहे. आणि थोडासा अवशिष्ट आहे तो हतवीर्य होऊन पडला आहे. त्याला पाठीचा जोरा नाहीं. त्याला उभें राहून चार हात करतां येण्यास त्याच्या पायांत जीव नाहीं; प्लेगकमिटीनेंच काढलेले कायदे बाजूला ठेवून बेदिक्कतपणें तुमच्या घरांत धिंगाणा घालणारे विलायती खोंड तुम्हांला खिजविण्याची-चिडविण्याची-

संतापविण्याची पराकाष्ठा करीत असूनही तुम्ही खिजत नाहीं–चिडत नाहीं–संतापत नाहीं! हें कशाचें दर्शक आहे? पेटींतला पैसा गेला, फडताळांतले पापड विटाळले, दुभत्यांतलें दहीं फस्त झालें; आजापणज्यापासून तुमच्या देव्हाऱ्यांत नित्य पूजा घेणारे तुमचे देव फुटून चूर झाले, किंवा भडभुंजाच्या दुकानीं छटाकाचें काम करूं लागले; तुमच्या काकांमामांस दहाजणांनीं मिळून नागवें केलें आणि नाचायला लाविलें! इतकें सगळें झालें तरी तुमच्या एकाच्यानेंही याचा प्रतीकार जागच्या जागीं करवला नाहीं! हें कशाचें लक्षण? फार तर काय, पण जगांतील अत्यंत रानटी जातींपासून अत्यंत सुधारलेल्यापर्यंत सर्व देशांत ज्या एका बाबतींत मनुष्याच्या मनोवृत्ती अत्यंत नाजूक असतात त्या बाबतींतही या खोंडांनीं तुम्हांला डंवचले–तुमच्या आया–बहिणी–लग्नाच्या बायका यांची विटंबना केली–त्यांच्या अंगांवर फुलें टाकिलीं–त्यांच्याशीं पाठशिवाशिवी केली तरी देखील तुम्ही आपले संथ ते संथच! धिक्कार असो असल्या समाजाला!! जनावरांना देखील इतका संथपणा, इतका सोशीकपणा शक्य नाहीं! इतका नेभळा सोशीकपणा तुमच्यांत आला आहे! मग कशाला ती बडबड? यांतील अत्यंत–अत्यंत दुःसह गोष्ट ही कीं, इतका जुलूम चालला असतां आपण इतके भित्रे, इतके नेभळे झालों आहों ही जाणीव हृदयाला नुसते घरे पाडीत आहे. आणि–नको नको तें! बाहेरील जुलुमांपेक्षांही आंतली टोंचणी, ही प्रबुद्धनिराशा–फारच दुःसह! अंगांत रग नाहीं! पायांत जीव नाहीं! मनगटांत तकवा नाहीं! गात्रांत त्राण नाहीं! आणखी पुनः असें म्हटलेलें खपत नाहीं! कोण दुर्धर ही स्थिति!!!

भाग २५ वा

राजद्रोहाचा पहिला खटला

टिळकांनीं फर्ग्युसन कॉलेज सोडल्यानंतर त्यांचीं पहिलीं चार वर्षें स्थानिक व सामाजिक वादांत गेलीं. १८९१ सालीं ते केसरीचे जबाबदार संपादक झाल्यावरहि हेच वाद कांहीं दिवस चालू होते. निदान केसरीच्या लेखांत लक्ष घालावें असें सरकारास वाटण्यासारखे विषय तरी तेव्हां फारसे उपस्थित झाले नव्हते, पण १८९३ पासून केसरीच्या टीकेचें तोंड सरकारकडे फिरलें. प्रथम हिंदु-मुसलमानांचे दंगे, त्यानंतर हॅरिसशाहीचे प्रताप, त्यानंतर दुष्काळ निवारण्याची चळवळ, व त्यानंतर पुण्यांतील प्लेगप्रतिबंधक उपायाचा जुलूम—अशा रीतीनें टिळकांनीं सरकारावर केलेल्या टीकेंतील कडकपणा, व उलट टिळक हे आपणाला एक प्रबळ शत्रु उत्पन्न होत असल्याविषयीं सरकारची भावना, हीं दोन्हीं क्रमाक्रमानें वाढतच गेलीं. सामाजिक वादयुद्धांत टिळकांनीं आपल्या प्रतिपक्षांना बेजार करून सोडलें किंवा लोळविलें हें पाहून हा कोणी एक नवा तरतरीत पुढारी पुढें येत आहे इतकेंच फार तर सरकारला वाटलें असेल. पण ही एक प्रकारची निवळ कौतुकबुद्धीच होय. तींत वैमनस्याची छटा अद्यापि उमटली नव्हती. पण हिंदुमुसलमानांच्या दंग्यासंबंधानें केसरीचे जोराचे हल्ले सुरू झाले, तेव्हां हा नवा पुढारी आपला दुष्मान आहे, व त्याला आपल्या मर्मावर जोराचे घाव बिनचूक घालतां येतात, असें सरकारास दिसून आल्यापासून टिळकांचें नांव सरकारी चित्रगुप्ताच्या काळ्या वहींत कायमचें नोंदलें गेलें.

हिंदुमुसलमानांच्या भांडणांतील सरकारच्या पक्षपाती धोरणाच्या आविष्करणापेक्षांहि, टिळकांची दुष्काळनिवारणासंबंधाची चळवळ सरकारास अधिक जाचक वाटली. दोन जातींपैकीं एकाचा पक्ष सरकार अधिक उचलून धरतें असें म्हटल्यानें सरकारची बेअब्रू झाली तरी ती फारशी होऊं शकत नाहीं. पण दुष्काळांत सरकारनें घ्यावी तशी काळजी न घेतल्यानें प्रजा उपाशी मेली हा आक्षेप खरा ठरला तर सरकारची बेअब्रू हटकून व्हावयाची. त्यांतच शेतसाऱ्याची सूट मागण्याचा जो उपदेश टिळकांनीं शेतकऱ्यांना चालविला त्याला 'सरकारचा शेत-

सारा मुद्दाम बुडवा' अशा उपदेशाचें स्वरूप देणें ही गोष्ट सोपी होती. टाइम्स वगैरे पत्रांनीं टिळकांच्या या चळवळीला 'नो रेंट कँपेन' असें नांव दिलें होतें. सरकार जमीन महसूल घेतें तो (रेंट) खंड म्हणून नव्हे, तर जमिनीवरील कर म्हणून असें प्रतिपादण्याचा आग्रह अशा पत्रांचा एरवीं सुरू असतो. पण तो या क्षणीं विसरून त्यांनीं सरकारला जमीनदार ठरविलें. अर्थात् ही एकंदर कल्पना त्यांनीं ऐरिश लँड लीगच्या इतिहासावरून घेतली, यामुळें त्यांना क्षणभर सरकार हें जमिनदारांसारखें व टिळक हे पार्नेलसारखे दिसूं लागले.

इकडे टिळक पुणें म्युनिसिपालिटींत, मुंबई युनिव्हर्सिटींत, आणि मुंबईच्या कायदेकौन्सिलांत निवडून आल्यामुळें त्यांची लोकप्रियता सरकारास उघड दिसून आली; व हें प्रकरण डोईजड होणार अशी सरकारनें १८९५ सालापासूनच मनाशीं पक्की गांठ घातली होती. १८९६ च्या दुष्काळी चळवळींतच टिळकांवर खटला व्हावयाचा; पण सरकारी कायदेपंडितांना आपलें जाळें कमकुवत आहे असें मनांत वाटत असल्यामुळें टिळकांसारखा मोठा मासा पकडण्याकरितां तें टाकण्याची त्यांची छाती होईना. म्हणून त्यांनीं आपटे साठे वगैरे लहानसान मासे त्यांत पकडण्याचा प्रयत्न केला. पण तोहि कांहीं साधला तर कांहीं फसला. पुढें प्लेगच्या भांडणांत टिळकांचें व सरकारचें फारच घासूं लागलें, व पुण्यांतील लोकांच्या असंतोषाबरोबर केसरीच्या टीकेच्या कडकपणाचाहि कडेलोट झाला हें सरकारानें पाहिलें. परंतु या बाबतींत पुष्कळशी चूक आपणाकडे आहे, व लोकांनीं जळफळावें इतका छळ त्यांना सोसावा लागला खरा, याचीहि जाणीव सरकारास होती. म्हणून याहि टीकेकरितां केसरीवर खटला करण्यास सरकारचें मन घेईना.

तथापि खटल्याची पूर्वतयारी हळू हळू जमत जाऊन दारूचा बार भरून राहिलेला होता. फक्त त्यावर ठिणगी पडण्याचा काय तो अवकाश होता, व ती ठिणगी ता. २२ जून च्या रात्रीं रँडसाहेबांच्या खुनानें पडली. या बाबतींत मनोमन साक्ष असल्याप्रमाणें, आपणावर केव्हांना केव्हां तरी राजद्रोहाचा खटला होणार हें टिळक जाणून होते. १८९६ सालीं मराठा पत्रांत या भावी खटल्याचा उल्लेख करून "वादळ होऊं घातलें आहे, धोक्याचा बावटा लौकरच उभारला जाईल" असें एक रूपक संपादकानें केलें होतें; पण लिहिणारानें तें भविष्य म्हणून वर्तविलें होतें. तथापि भविष्यांना देखील गर्भावस्थेंत कांहीं काल घालवावा लागतो तेव्हांच तीं अनु-

भवरूपीं जन्मास येतात. शंभर अपराध झाले म्हणजे विंचू चावतो असें मुलांना सांगत असतात. टिळकांना चावण्याकरितां टपून बसलेल्या सरकारी विंचवाच्या नांगीनें शंभरावा अपराध घडतांच डंख मारला. मात्र हा शंभरावा अपराध वस्तुतः टिळकांचा कोणत्याहि प्रकारें नव्हता. रँडसाहेबाचा खून प्लेगअमदानीच्या जाचाकरितां चाफेकरांनीं केला, आणि शिवाजी उत्सवांतील भाषणें केसरींत प्रसिद्ध केल्याबद्दल टिळकांवर राजद्रोहाचा खटला झाला, कशास काय संबंध! पण ठिणगी कोणीहि लावली तरी बंदुकीच्या तोंडापुढें जो कोणी उभा असतो त्यालाच तींतील गोळी हटकून लागावयाची!

पुण्यांत रँडशाहीनें किती अनर्थ केला होता, लोक किती गांजले-पिडले होते, याचें वर्णन मागील भागांत आलेंच आहे. हा छळ केव्हां विकोपाला जाईल व कोणत्या वेळीं कोणाचा घातपात होईल याचा नेम नाहीं असें लोकांना, प्लेगची तपासणी सुरू असतांना, वाटत होतें. पण दुःख कितीहि झालें तरी तें हळू हळू विसरून जाण्याचा मानवी मनाचा धर्मच आहे. त्याप्रमाणें १८९७ च्या उन्हाळ्यांत प्लेग थांबून तपासणी बंद झाल्यावर पुण्यांतील लोक झालें गेलें दुःख हळू हळू विसरूं लागले. रात्रभर डोळ्यावर पडलेली झांपड दूर होऊन अरुणोदय झाला म्हणजे एक मोठें संकट टळलें—किंबहुना पुनर्जन्म झाला अशा भावनेनें पक्षी हे जसे आनंदानें शब्द करूं लागतात, व त्यांच्या हालचालीनें झाड फिरून गजबजूं लागतें, त्याप्रमाणें प्लेगमुळें पुण्यांतून बाहेर गेलेले लोक हळू हळू परत येऊं लागले. घरांना चार चार महिने पडलेलीं कुलपें उघडलीं जाऊन त्यांची झाडलोट चुनासफेती सुरू झाली. सरकारी कचेऱ्यांतून किंवा खाजगी कार्यालयांतून शिलकी पडलेल्या प्रकरणांच्या राशी निकालांत निघूं लागल्यामुळें, लोकांत विशेष हालचाल सुरू झाली. मे महिना हा पुणें शहरवासीयांना मोठा उलाढालींचा जात असतो तसा तो यंदाहि, प्लेग थांबल्यामुळें, जाणार असें दिसूं लागलें. टिळकांचा वकीलीचा वर्ग फिरून सुरू होण्याची जाहिरात लागली.

प्लेग व दुष्काळ हे विषय बदलून नव्या स्फूर्तीनें केसरींत लेख लिहिण्यासारखे नवे विषयहि उपस्थित झाले. एक विषय राणीच्या डायमंड ज्युबिलीचा. याबाबत सार्वजनिक सभेनें ता. २३ मे रोजीं मानपत्र सादर करण्याचा ठराव केला. येवढेंच नव्हे, तर प्रजेचीं गाऱ्हाणीं कितीहि असलीं तरी तींच सर्व प्रसंगीं उगाळीत बसणें योग्य नाहीं; सरकारशींहि निव्वळ सुखाचा म्हणून शब्द बोलण्याचे प्रसंग

असतात; व त्यांतलाच ज्युबिलीच्या मानपत्राचा प्रसंग असल्यानें त्यांत १८५८ च्या जाहिरनाम्याची नुस्ती आठवण करून देण्यापलीकडे इतर कोणत्याहि अप्रिय गोष्टींचा उल्लेख करावयाचा नाहीं, मग त्यामुळें लोकांकडून राजनिष्ठेचा आरोप आला तरी चालेल असें सभेनें ठरविलें, व केसरीनेंहि तसेंच प्रतिपादिलें. तात्पर्य, सरकारशीं शिष्टाचार सुचण्याइतकी मनाची शांतता पुणेकरांच्या मनांत पुनः प्रस्थापित झाली होती. या धोरणाला अनुसरूनच ता. ८, १५, २२ जूनच्या केसरीच्या तीन अंकांत टिळकांनीं महाराणीसरकारचा जयजयकार करून अभिनंदनपर लेख लिहिले होते. महाराणीचें भाग्य, तिचें शील व चारित्र्य, तिच्या साठ वर्षांच्या कारकीर्दींत झालेला साम्राज्याचा विस्तार, राज्यघटनेचें नियंत्रण वंद्य मानून तिनें केलेला कारभार, वगैरे गोष्टी टिळकांनीं खुल्या दिलानें व गुण घेण्याच्या बुद्धीनें लिहिल्या. साम्राज्याचा उत्कर्ष इंग्रजांच्या गुणांच्या दृष्टीनें यथायोग्यच झाला व इंग्रजहि राज्यकर्ते असल्यामुळें त्यांचा आनंद तो थोडाबहुत प्रजेचाहि आनंदच असला पाहिजे असें लिहून तिसऱ्या लेखांत मात्र हिंदुस्थानच्या दारिद्र्याचें वर्णन केलें होतें. इंग्रजी राज्यांत हिंदुस्थान भरभराटलेलें दिसलें तरी सूज वेगळी आणि पुष्टता वेगळी या दृष्टीनें फरक केलाच पाहिजे हेंहि प्रांजलपणें सांगितलें होतें. परंतु या टीकेनें या लेखाच्या अभिनंदनपर स्वरूपास बाध आणण्याचा उद्देश नव्हता व तो येतहि नव्हता. याचें गमक असें कीं, आयरिश लोकांनीं ज्युबिलीच्या उत्सवांत भाग घेण्याचें ठरविलें, ही गोष्ट नमूद करूनहि हिंदुस्थानानें आयर्लंडचें अनुकरण करावें असें केसरीनें उपदेशिलें नव्हतें.

दुसरा स्फूर्तिदायक विषय शिवाजी स्मारकाच्या चळवळीचा. ता. १ जून १८९७ च्या केसरींत विभूतिपूजा या विषयावर एक सुंदर सोपपत्तिक अग्रलेख टिळकांनीं लिहिला. ठिकठिकाणीं शिवजन्मोत्सव झाल्याचीं पत्रें येत होतीं; व या सालीं पदवीधर व इतर सुशिक्षित लोक या उत्सवांत बरेच पडले होते. यामुळें उत्सवाला कांहीं पद्धतशीर स्वरूप येईल अशी आशा वाटूं लागली होती. इंग्रजी राज्यांत राजकीय उत्सव बंद पडले पण या ऐतिहासिक विभूतीचें पूजन करण्याची तरी संधि या राज्यांत मिळाल्याबद्दल केसरीनें आनंद प्रदर्शित केला होता. खुद्द पुण्यांतील उत्सव अद्यापि व्हावयाचाच होता. पुण्यांत प्रथमपासून जन्मोत्सव न होतां राज्याभिषेकोत्सवच होत असे. यंदा उत्सव ता. १२ जून रोजीं लकडी पुलाजवळील विठ्ठलमंदिरांत सुरू झाला.

प्लेगचीं दुःखें भोगून उरल्यामुळेंच कीं काय त्या सालचा उत्सव विशेष थाटाचा झाला. स्तुतिपर पद्यें झाल्यावर प्रो. शिवरामपंत परांजपे यांचें पुराण झालें. विषय राजसूय यज्ञ व शकुनि-धृतराष्ट्र संवाद हा होता. "असंतोषः श्रियो मूलम्" व "संतोषस्तु श्रियो हन्ति" हीं त्यांचीं आधारवचनें होतीं. प्रो. जिनसीवाले यांनीं सांगितलें कीं शिवाजीचे पराक्रम हा महत्त्वाकांक्षेचा प्रभाव नसून स्वदेश व स्वधर्म यांची धूळधाण झालेली पाहून आलेल्या चिडीचा तो प्रभाव होता. दुसरे दिवशीं विंचुरकरांचे वाड्यांत मर्दानी खेळ झाले. रात्रीं टिळकांच्या अध्यक्षतेखालीं प्रो. भानु यांचें अफजुलखानाचा वध या विषयावर व्याख्यान झालें. त्यांत खुनाच्या आरोपापासून त्यांनीं शिवाजीचा बचाव केला. जिनसीवाले यांनीं नेपोलियन, सीझर यांच्या हातून झालेल्या मनुष्यवधाचा दाखला होऊन इतिहासकारांनीं या दोघांना जसें निर्दोषी ठरविलें तसेंच अफझुलखानाच्या वधासंबंधानें शिवाजीसही निर्दोषीच ठरविलें पाहिजे. उपसंहारादाखल टिळकांनीं भाषण केलें. त्यांत या वधांतील तात्त्विक बुद्धीचा निर्देश करून वर्षांतून एक दिवस तरी सर्व लोकांनीं शिवाजीचा उत्सव करण्यास एकत्र जमावें अशी सूचना केली होती. ता. १५ जूनच्या अंकांतच निशाणी भवानी तलवार या सहीनें व शिवाजीचे उद्गार या मथळ्यानें कोणा एका गृहस्थानें कविता पाठविल्या त्या छापल्या होत्या. त्यांत विभूतिपूजनास उत्तेजन असून शिवाय तत्कालीन राजकीय अन्याय व दुःखें यांचाहि पाढा वाचला होता.

लगेच टिळकांच्या एका शत्रूनें जस्टिस या टोपण नांवानें मुंबई टाइम्सला पत्र लिहून केसरींतील उत्सवाची हकीकत, त्यावरील स्फुटें वगैरे मधून कांहीं निवडक वाक्यें घेऊन त्याचें भाषांतर सढळ हातानें करून या उत्सवांतील भाषणांत राजद्रोह भरलेला आहे असें ध्वनित केलें होतें. वास्तविक अफजुलखानाच्या वधाचा वाद नवा नसून जुनाच होता हें पूर्वीच्या एका भागावरून वाचकांस दिसून आलेंच असेल. त्यावेळीं टिळक हे जितके राजद्रोही असतील तितकेच फार तर ते आतांहि असतील व शिवाजीनें अफजुलखानाचा वध केल्याचें समर्थन करण्याबद्दल टिळकांवर जर पूर्वी खटला झाला नाहीं, तर तसाच तो हीं भाषणें किंवा हे लेख यांचेकरितां होण्याचें कारण नव्हतें. पण कोणतेंहि कार्य घडून येण्याला एकच कारण निर्णयात्मक होऊं शकत नाहीं. अनेक कारणांची त्यांत गुंतागुंत असते. तशीच प्रस्तुत प्रसंगींहि झाली होती. अफजुलखानाच्या

वधाचा हा वाद याहि प्रसंगीं चार उलटीं सुलटीं उत्तरें प्रत्युत्तरें गाजून निकालांत निघाला असता. पण या खुनाच्या चर्चेत राजद्रोहाची बुद्धि मुळाशीं आहे असा संशय येण्याचें खरें कारण, या चर्चेपासून एक आठवड्यांत पुण्यांत एक भयंकर खून झाला हेंच होय. हा खून म्हणजे ज्युबिलीच्या मुख्य दिवशीं म्हणजे मंगळवार ता. २२ जूनच्या रात्रीं सरकारी मेजवानीनंतर गणेशखिंड रस्त्यावर पुण्यांतील प्लेगचे मुख्य अधिकारी रँडसाहेब यांचा झालेला खून होय !

बुधवार ता. २३ जून रोजीं उजाडण्याचे आधींच खुनाची बातमी सर्व शहरभर पसरून सर्व लोक भीति व विस्मय यांनीं स्तंभित होऊन गेले होते. रस्त्यावर उभे राहून बोलण्याची तर सोय नव्हतीच; परंतु घरांत दारें उघडीं ठेऊन बोलण्यालाहि लोक कचरूं लागले. कारण गुप्त पोलीस शहरांत वावरूं लागल्याची बातमी खुनाच्या बातमीबरोबरच शहरांत पसरली होती. पण या बातमींत रँडसाहेब गोळी लागून मेले याखेरीज निश्चयात्मक अशी बातमी कोणतीच नव्हती असें म्हटलें तरी चालेल. असली बातमी कोण कुणाला विचारणार व कोण कुणाला सांगणार ! किंबहुना खरा प्रकार गांवांतील लोकांस कांहींच कळत नव्हता. सर्व घालमेल सरकार, पोलीस अधिकारी व मुंबईच्या गोऱ्या पत्रकारांचे बातमीदार यांच्या दरम्यानच चालू होती. खुनानंतर सात दिवसांनीं प्रसिद्ध झालेल्या केसरींत जी हकीकत आली तींत गटारगप्पांच्या रकमाहि अनेक होत्या. निश्चयात्मक हकीकत इतकीच होती कीं, मंगळवार ता. २२ जून रोजीं रात्रीं गणेशखिंडींतील गव्हर्नरसाहेबांच्या बंगल्यांत जुबिली निमित्त मोठी मेजवानी व स्वागत समारंभ झाला. बंगल्याच्या विस्तीर्ण आवारांत उत्कृष्ट रोषणाई केलेली होती. भोंवतालच्या सर्व टेंकड्यांवरून खंडोगणतीं लांकडें व गवतापाचोळ्याचे प्रचंड ढीग पेटवून आनंददर्शक होळ्या केल्या होत्या. मध्यरात्रीस समारंभ खलास झाल्यावर, रँडसाहेब हे आपल्या गाडींत बसून परत निघाले. बंगल्याच्या मुख्य फाटकापासून सुमारें पांचशें यार्डांवर त्यांची गाडी आली तेव्हां बाजूच्या झाडींतून कोणी मनुष्य बाहेर येऊन तो रँडसाहेबांच्या गाडीवर मागाहून चढला व त्यानें त्यांच्या पाठीकडून पिस्तुल झाडलें. त्यांतील गोळी व छरे डाव्या खांद्यांत शिरून ते गाडींतच बेशुद्ध पडले. कांहीं सेकंडांनीं या गाडीच्या मागोमाग येणाऱ्या दुसऱ्या गाडीवर असाच एक बार झाला; तींत लेफ्टनंट आयर्स्ट व त्यांची बायको अशीं होतीं. या बारांतील गोळी आयर्स्ट यांच्या डोक्यांतून

आरपार जाऊन प्राणोत्क्रमण होऊन ते आपल्या बायकोच्या अंगावर कोसळून पडले. अंधाऱ्या रात्रीची वेळ, बार एकदम उडालेले, यामुळें गाड्यांचे घोडे दुच-कून धांवत सुटले. आयर्स्ट यांच्या गाडींत त्यांची बायको ओरडत होती ती ऐकून कोणी ले. लुई यांनीं गाडी थांबवून आंत पाहिलें तो हा प्रकार. मागोमाग रँड यांची गाडी आली त्यांत पाहतात तों तेहि बेशुद्ध होऊन कण्हत पडले होते. इस्पितळांत नेल्यावर रँडसाहेबांना औषधोपचार करण्यांत आला. पुढें मरणोन्मुख स्थितींत त्यांची जबानीहि घेण्यांत आली. शेवटीं ११ दिवसपर्यंत कष्ट सोसून त्यांचा अंत झाला.

त्या रात्रीं गणेशखिंड रस्त्यावर नाकेबंदी झाली. दुसरे दिवशीं सकाळच्या तपासांत खून झाला त्या जागेजवळच्या सडकेखालच्या मोरींत दोन तलवारी, एक बाटली, एक दगड, अशा जिनसा सांपडल्या. त्यांवरून कांहीं सुगावा लागला नाहीं. चहूंकडचे पटाईत गुप्त पोलिस पुण्यास बोलाविण्यांत आले. त्यांच्यांतील मुख्य अधिकार प्रसिद्ध गुप्तपोलिस ब्रुइनसाहेब यांस देण्यांत आला आणि गुन्हा पकडून देण्याकरितां वीस हजाराचें बक्षीस सरकारनें जाहीर केलें. पण पोलिसांच्या आधींच रिकामटेकड्या लोकांचे तर्कवितर्क सुरू झाले. पुण्यांत ब्राह्मणांचें मोठें बंड होणार होतें किंवा अजूनहि होईल व रँडसाहेबांचा खून ही त्या बंडाची पहिली सलामी होय, अशी कल्पना इंग्रजपत्रकारांनीं जगजाहीर केली. पण बंडाची कल्पना सरकार खरी मानो वा खोटी मानो, परंतु या खुनाबद्दल पुणें शहरच्या सर्व नागरिकांना जबाबदार धरलें पाहिजे असें ठरवून पुण्यावर ताबडतोब जादा पोलीस नेमण्यांतहि आले. खुनाच्या निषेधाविषयीं पुण्यांत स्वयंस्फूर्तीनें एखादी मोठी सभा होईल, अशी सरकार वाट पहात होतें. पण ही अटकळ खरी न ठरल्यानें सरकारला विशेष राग आला, व हा राग पुणेकरांच्या प्रत्यक्ष तोंडावर काढून, एकीकडून त्यांचा निषेध व दुसरीकडे खुनाचा तपास लावून देण्याविषयीं मदतीची याचना करण्याकरितां ता. २८ जून रोजीं तेव्हांचे कलेक्टर मि. लँब यांनीं म्युनिसिपल टेक्निकल स्कूलच्या इमारतींत प्रमुख लोकांची सभा आपण होऊन बोलावली. खून कोणाचा व कोणच्या प्रसंगीं झाला यावरून कटाचें अनुमान नक्की निघतें असें सभेला सांगण्यांत आलें. हा गुन्हा घडणें हेंच आधीं पुण्याला लांछनास्पद आहे पण तो न सांपडला तर अधिक वाईट व तो हुडकून देण्यांत पुणेकरांनीं मदत न केली तर तें सर्वांत वाईट.

तसें घडून आल्यास सरकार तीव्र उपाय योजील. आम्ही काय गरीब पंगू आहों अशी सबब ऐकणार नाहीं. याशिवाय पुण्यांतील वर्तमानपत्रांना, विशेषतः केसरी व टिळक यांना उद्देशून, पण नांव न घेतां, राजद्रोहाचा सरसकट आरोप लँबसाहेबांनीं केला. एक आठवड्यापूर्वी झालेल्या शिवाजी उत्सवांतील व्याख्यानांचाहि उल्लेख या भाषणांत अर्थातच आला होता. टिळकांनीं गुन्हा शोधून काढण्यास मदत करावी असा जरी ध्वनि या भाषणांत नव्हता, तरी राजकीय चळवळीच्या रूपानें ते पुणें शहरावर रसरसलेले निखारे पसरीत आहेत ते इतर लोकांनीं कंबर बांधून राजनिष्ठेचें पाणी ओतून विझवून टाकावेत अशी मात्र सूचना निःसंशय होती. प्रत्यक्ष खून करणारांना तर शिक्षा होईलच; पण इतरांनाहि दुःखें सोसावीं लागतील, अशी धमकी शेवटीं लँबसाहेबांनीं दिली व खुनी-मुकदमा सुरू होण्याच्या आधीं किंबहुना, खुनी इसम सांपडण्याच्याहि आधीं, सरकारला हाताशीं टिळक व इतर कांहीं पत्रकर्ते मिळाले. त्यांच्यावर खटल्याचें सत्र जुलैअखेर सुरूंहि झालें.

रँडसाहेबांच्या खुनामुळें आपणांवर कांहींतरी संकट कोसळणार असें टिळकांना स्वप्न पडलें असतांना देखील केसरीच्या पुढील तीनचार अंकांत जे लेख आले त्यांत यत्किंचितहि मऊपणा आला नाहीं. ता. ६ जुलैच्या अंकांत जुबिलीवर कांहीं कविता प्रसिद्ध झाल्या, त्यांत केसरीच्या धोरणाप्रमाणें व्यक्तिशः व्हिक्टोरिया राणीचें अभिनंदन व स्तुति असली तरी नोकरशाहीवर टीकाच केली होती.

> आबादानी अमुचि कथिली तूजला सेवकांनीं
> मत्स्यालागीं कुशल कथिलें वृत्त जैसें बकांनीं
> नाहीं द्रव्य न वस्त्र नाहिं नशिबीं आरोग्य तें आमुच्या
> बाकीं सर्व सुखें प्रजेस अमुच्या माआज्ञमाराणीच्या

या ओळींत केसरींतील पूर्वीच्याच टीकेचें सार आहे. याच अंकांतील अग्रलेखाला " सरकारचें डोकें ठिकाणावर आहे काय ! " असा मथळा घालून त्यांत पुण्यावर बसविलेल्या जादा पोलिसाविषयीं सडकून टीका केली होती. " एकादा मोठा हत्ती पिसाळला असतां ज्याप्रमाणें तो वाटेल तशी धुळधाण करित सुटतो तद्वत् आमच्या सरकारची स्थिति झाली आहे. खुन्यास जो खून चढावयाचा तो आमच्या सरकारास चढून सरकारची नजर अगदीं फिरून गेली आहे." खून

ब्राह्मणानें केला व त्याच्या मुळाशीं एक मोठा कट आहे अशी सरकारची समजूत, पण टिळकांना आत्मविश्वास पुरा असल्याकारणानें या दोन्ही गोष्टींचा स्पष्ट इनकार सुरू ठेविला होता. पैकीं गुन्हेगार ब्राह्मण नाहीं ही प्रतिज्ञा जरी फुकट गेली तरी कट नव्हता ही प्रतिज्ञा तरी अखेरपर्यंत खरी ठरली व त्यामुळेंच टिळकांची शिक्षा सहा महिने कमी झाली; हें पुढें ओघानें सांगण्यांत येईलच. असो. कदाचित् खुनी मनुष्य ब्राह्मण ठरला तरी तो हुडकून काढण्याला वसि हजार रुपयांचे बक्षिसाची लालूच पुरे आहे, सगळ्या शहरावर जादा पोलिसाचा जुलूम करण्याचें कारण नाहीं व जादा पोलीस नेमले म्हणून गुन्हा सांपडेल असेंहि नाहीं, वगैरे टीका सरळ व स्पष्ट शब्दांनीं केसरीनें केली. अंगावर गोमाशी बसल्यामुळें थयथय करणारा ठाणबंद घोडा, गोल्डस्मिथच्या प्रहसनांतील क्रोकर किंवा बोंबल्या, वगैरे उपमाहि केसरीनें सरकारला वाहिल्या होत्या; आणि ' लांडगा आलारे लांडगा आला ' असें वरचेवर विनाकारण ओरडणाऱ्या अँग्लोइंडियन पत्रांना या प्रसंगीं खरोखरच लांडगा येऊन भेटला; एका अर्थानें बरें झालें, त्यांची खोड मोडली असेंहि ध्वनित केलें होतें. ज्युबिलीच्या दिवशीं तिकडे पेशावरास एका गाझीनें एका युरोपियनास दिवसाढवळ्या गोळी घालून ठार मारिलें. इकडे याच सुमारास ठाण्यास दरवड्याच्या एका खटल्यांत गंगाराम नांवाच्या इसमाजवळ कांहीं जुनीं हत्यारें सांपडलीं व माथेरानावर हल्ला करून सगळे युरोपियन कापून काढण्याचा कट आम्ही करीत होतों अशी त्यानें जबानी दिली. ज्यूरीनें गंगारामाला वेडापिसा म्हणून सोडून दिलें. पण राजद्रोही कटाच्या संशयाचें शेण जमिनीवर पडलें तर तें माती घेतल्याशिवाय कसें उठणार ?

लँबसाहेबांच्या कडक भाषणानंतर खुनाचा निषेध करण्याकरितां हिराबागेंत डॉ. भांडारकर यांच्या अध्यक्षतेखालीं सभा झाली. पण लँबसाहेबांच्या उतावळ्या टीकेनें या सभेची वाफ पूर्वीच निघून गेलेली असून सभेंत झालेलें काम तोंडपडक्या कळसूत्री बाहुल्यांच्या खेळासारखें झालें. रँडसाहेबांच्या स्मशान-यात्रेला युरोपियनाबरोबर नेटिव्ह लोकहि कांहीं आपण होऊन गेले होते. पण स्मशानभूमीच्या दरवाज्याजवळ भांडारकरांसुद्धां सर्व नेटिवांना मज्जाव झाला. डॉ. कावसजी होरमसजी यांना हरकत करण्यांत आली, तेव्हां त्यांनीं मी मुंबईचा शेरीफ होतों असें देवडीवाल्याला सांगून पाहिलें. पण शेरीफ झाला तरी त्याला कोण मानतो ?

ता. १३ जुलैच्या अंकांत "राज्य करणें म्हणजे सूड उगविणें नव्हे" असें केसरीनें सरकारला बजाविलें. दोन आठवड्यांतील लोकमत पाहतां केसरीच्या या टीकेला पाठिंबाच मिळण्यासारखा होता. पण दडपशाहीचें गिरमिट सुरू झालें तें मागें कसें परतणार ! त्याचा एकेक वेढा अधिकच बसत चालला होता. जादा पोलिसाचा वार्षिक खर्च लाख सवालाख रु. ठरून पहिल्या हप्त्यादाखल पुणें म्युनिसिपालिटीकडे ४५००० हजाराची मागणीहि करण्यांत आली. पण तिच्याजवळ इतका पैसा नाहीं व कर्ज काढावें तर तसें करण्यास अधिकारहि नाहीं असें कमिटीनें कळविल्यावर, सरकारनेंच कमिटीच्या नांवें रक्कम लिहून खर्च सुरू केला, व पुढें हळू हळू स्वतः म्युनिसिपालिटीच सरकारच्या ताब्यांत गेल्यासारखी स्थिति झाली. ता. २० जुलैच्या अंकांत टिळकांनीं 'राजद्रोह कशाला म्हणतात' या विषयाची चर्चा सुरू केली. कारण याच सुमारास पार्लमेंटमध्यें कोणा सभासदानें स्टेट सेक्रेटरीला असा प्रश्न विचारला कीं, टिळकांचीं भाषणें राजद्रोही आहेत कीं काय ! त्याला सेक्रेटरींनीं असें उत्तर दिलें कीं, हा कायद्याचा प्रश्न असून या संबंधानें मुंबईसरकारचें मत अद्यापि कायमचें ठरलें नाहीं. याचा अर्थ उघड होता. तो असा कीं, सरकार टिळकांवर खटला करण्याच्या तयारींत होतें; व टिळकांनींहि राजद्रोहाच्या विषयावर अग्रलेख लिहिला याचा अर्थ खटल्यांत पुढें याव्या लागणाऱ्या डिफेन्सची त्यांनीं आगाऊ तयारी सुरू केली होती.

ता. २७ जुलैचा केसरीचा अंक आदले दिवशीं लिहून दुसरे दिवशीं सकाळीं म्हणजे मंगळवारीं टिळक मुंबईला गेले. मुंबईच्या या खेपेचें त्यांचें कारण असें होतें कीं, खटल्यासंबंधानें काय खलबतें चालू आहेत याचा तपास काढावा. पण त्याहून दुसरेंहि एक महत्त्वाचें कारण होतें. तें असें. रँडसाहेबाच्या खुनाची बातमी तारेनें विलायतेस जातांच, तेथील पत्रांतून सर्व बाजूंनीं लेख येऊं लागले. डेली क्रॉनिकलनें सरकारचें डोकें ठिकाणावर नाहीं असा जादा पोलिसांसंबंधीं शेरा मारला. लंडन टाइम्सनें प्रसिद्ध केलें कीं खून होणार हें पुण्यांतील सर्व लोकांना आधीं कळलें होतें व खुनाची बातमी लागतांच सर्वांच्या तोंडावर आनंदाची टवटवी दिसत होती ! कोणी म्हणे देशी वर्तमानपत्रेंच याला जबाबदार आहेत, कोणी म्हणे धर्मसमजुतींत हात घातल्याचा हा परिणाम, कोणी म्हणे १८५७ साल पुनः येणार, कोणी म्हणे सगळे ब्राह्मण धरून फांसावरच चढवा, कोणी म्हणे सोजिर मोकळे सोडून घरें, देवळें बाटविलीं, आतां कां रडतां ! कोणी म्हणे असे

खून यापूर्वी झाले नाहींत हेंच भाग्य माना. क्रॉफर्डसाहेबांनीं पुण्याच्या ब्राह्मणांवर शस्त्र उगारलें व भावनगरी राष्ट्रीय सभेला जबाबदार धरूं लागले. या सुमारास प्रो. गोपाळराव गोखले हे विलायतेस होते; त्यांची मँचेस्टर गार्डियनच्या बातमीदारानें मुलाखत घेऊन प्रश्न विचारले. याला उत्तरादाखल गोखले यांनीं असे सांगितलें कीं, प्लेगकमिटीनें पुण्यांत अतिशय जुलूम केला म्हणूनच हे खून झाले असावेत. त्यांनीं असेंहि सांगितलें कीं सोजिर व प्लेगचे अधिकारी बायकांना रस्त्यावर आणून तपाशीत. एकदोन बायकांवर जुलूम होऊन एकीनें जीवहि दिला !

गोखल्यांच्या मुलाखतीची ही हकीकत प्रसिद्ध होतांच भडका उडाला. पार्लमेंटांत प्रश्नांची सरबत्ती झाली. लंडनहून मुंबई व मुंबईहून लंडन अशा सरकारी तारांची गर्दी उसळली. अखेर मुंबईसरकारच्या खातरजमेवर स्टेट सेक्रेटरींनीं जाहीर केलें कीं गोखले यांनीं केलेले सगळे आरोप खोटे आहेत. दुर्दैवानें गोखले यांनीं केलेल्या विधानांत अतिशयोक्ति होती ! पुण्याहून कित्येक प्रतिष्ठित, पोक्त व विद्वान् स्नेह्यांनीं पाठविलेल्या खाजगी पत्रांच्या आधारावर गोखल्यांकडून हीं विधानें करण्यांत आलीं होतीं. पण एक चूक निराधार बातम्या लिहिणारांची तर दुसरी चूक त्या जाहीर करणारांची. बिचाऱ्या गोखल्यांना काय माहित कीं, आयत्या वेळीं आपले बातमीदार दगा देतील ! पण कोल्हापूरप्रकरणांत जो अनुभव टिळकांना आला, तोच या प्रकरणांत गोखल्यांनाहि आला. पूर्वीं टिळक-आगरकरांना जशी माफी मागावी लागली तशीच पुढें गोखल्यांना मागावी लागली. विलायतेहून लिहून येतांच पुण्याचे कलेक्टर लँबसाहेब यांनीं गोखल्यांच्या स्नेही मंडळींना व पुण्यांतील प्रमुख गृहस्थांना गोखल्यांनीं सांगितलेल्या बातम्या खऱ्या कीं खोट्या असें लिहून विचारिलें. पण ज्यांनीं गोखल्यांना विलायतेंत निराधार बातम्यांच्या घोड्यावर घातलें त्यांनीं लँबसाहेबांना 'आमची ऐकीव बातमी अशी अशी आहे' असेंहि नुसतें कळविलें नाहीं. पण इकडे गोखल्यांनीं जशी अतिशयोक्ति केली तशीच स्वतः सरकारनेंहि तिकडे करून असें जाहीर केलें कीं, बायकांवरील जुलूमसाच काय पण प्लेगच्या अमदानींत कसल्याच प्रकारचा जुलूम झाला नाहीं. अर्थात् या बाबतीपुरतें तरी सरकारास खोटें पाडतां येईल अशी टिळकांना उमेद असून "अखेरीस सरकारचीच फजीती होईल हें त्यांनीं लक्षांत ठेवावें." असें केसरीनें स्पष्ट बजाविलेंहि. प्लेगसंबंधाच्या ज्या कोणाच्या तक्रारी असतील त्या पत्त्या मुद्यासह केसरीकडे कळवाव्या असें ता. २० जुलैच्या अंकांत टिळ-

कांनीं जाहीर केलें होतें. पुढील आठवड्यांत जितक्या तक्रारी हातीं आल्या तितक्या घेऊन व सोजिर लोकांच्या जुलमाचा मिळाला तो पुरावा गोळा करून, तो मुंबईच्या चँपियन वगैरे पत्रांतून छापवून मोठा गिल्ला करावा हाच यावेळीं मुंबईस जाण्यास टिळकांचा हेतु होता आणि टिळकांवर खटला न होता तर गोखल्यांनीं केलेल्या आरोपांच्या बाबतींत गोखल्यांच्या मित्रांकडून गोखल्यांचें जें समर्थन किंवा पाठपुरावा झाला नाहीं तो टिळकांकडून झाला असेंहि कदाचित् पुढें लोकप्रत्ययास येण्याचा संभव होता.

पण मुंबईस ज्या घटकेला टिळकांचा हा उद्योग सुरू झाला त्याच घटकेस टिळकांवर खटला करण्याचा सरकारचा उद्योगहि सुरू झाला. याचें नांव योगायोग. ता. २७ जुलै रोजीं सरकारी सॉलिसिटर निकलसन यांनीं ओरिएंटल ट्रॅन्सलेटर मिर्झा आबास अल्ली बेग यांच्या सहीची १२४ अ कलमाखालची फिर्याद मुंबईचे चीफ प्रेसिडेन्सी मॅजिस्ट्रेट मि. स्लेटर यांच्यापुढें दाखल केली, आणि पकडवारंट व झडतीवारंट मिळविलें. पकडवारंट टिळक, आर्यभूषण छापखान्याचे म्यानेजर बाळ, व मालक हरी नारायण गोखले इतक्यांवर होतें. पैकीं टिळक हे आपल्याच पायानें मुंबईस गेलेले होते. वारंटाची बातमी अर्थात् गुप्त राखण्यांत आली होती व टिळक मुंबईत आहेत असें माहीत असतांहि रात्रीं दहा वाजेपर्यंत वारंट बजावण्यांत आलें नव्हतें. त्या दिवशीं नित्यक्रमाप्रमाणें टिळक हे त्यांचे स्नेही दाजी आबाजी खरे हायकोर्ट वकील यांच्या घरीं गिरगांवांतील आंग्रेवाडींत उतरले होते; व रात्रीं जेवणखाण करून ते दोघे बाहेर येऊन बसतात तोंच युरोपियन पोलिस अधिकारी येऊन त्यानें टिळकांस वारंट दाखविलें. सर्व मजकूर त्यांना एका क्षणांत समजला. लगेच टिळकांनीं गड्याला हांक मारून आपला बिछाना बांधून देण्यास सांगितलें, व स्वतः खरे यांना मॅजिस्ट्रेटकडे जाऊन जामीन घेतोसा कां विचारा येवढेंच सांगून, पोलिस सार्जंटबरोबर ते बाहेर येऊन गाडींत बसले. गाडी तडक फोर्टमधील पोलिस कमिशनरच्या मोठ्या कचेरीच्या इमारतीकडे गेली, व माडीवरील एका बंदोबस्ताच्या खोलींत टिळकांना ठेऊन कुलूप लावण्यांत आलें. दाजीसाहेब खरे हे मॅ. स्लेटरसाहेबांकडे गेले, पण अदमासाप्रमाणेंच त्यानें जामीन घेण्याचा हुकूम देऊं शकत नाहीं असें सांगितलें. निराशा होऊन रात्रीं ११॥ वाजण्याचे सुमारास खरे हे पोलिस कचेरींत येऊन टिळकांच्या खोलीचें दार ठोठाऊं लागले, तों टिळक स्वस्थ झोंपीं गेले असून घोरत होते. जामिनाचा

हुकूम मिळण्याची टिळकांना फारशी आशा नव्हतीच; म्हणून पुढें सुचेल ती योग्य तजवीज करा येवढेंच सांगून टिळकांनीं खरे यांना निरोप दिला.

आर्यभूषण छापखान्याचे मालक हरी नारायण गोखले हे यावेळीं पुण्यास नसून कोंकणांत गेले होते, व मुरुडाहून परत येतांना केळशी येथें धोंडोपंत विद्वांस यांचे घरीं टिळकांवरील खटल्याची तारेनें आलेली बातमी त्यांना समजली. लगेच दोघे मिळून, आगबोटी बंद असल्यामुळें, पायवाटेनें मुंबईस येण्यास निघाले. यामुळें गोखले यांजवरील वारंट लोंबकळतच राहिलें. बुधवारीं सकाळीं पुण्यास धरपकडी व झडत्या झाल्या. आर्यभूषण प्रेसचे म्यानेजर केशवराव बाळ यांना पकडून पोलिसांनीं केसरीसंबंधाचे अनेक कागदपत्र जप्त केले व सर्वांना मुंबईस रवाना केलें. बुधवार ता. २८ रोजीं स्लेटर साहेबांपुढें कच्च्या चौकशीला सुरुवात झाली. कोर्टाबाहेर दोनतीन हजार लोक जमले होते. टिळकांतर्फे रसेल व केशवराव देशपांडे हे बॅरिस्टर आणि खरे व माधवराव बोडस हे वकील काम चालवीत होते. अर्ज फक्त जामिनापुरताच होता पण तो नामंजूर करण्यांत आला. गुरुवारीं (ता. २९) स्लेटर साहेबांच्या निकालाविरुद्ध जामिनापुरता अपील अर्ज हायकोर्टांत खरे व सेटलवाड यांनीं दाखल केला. न्या. पार्सन्स व रानडे यांची जोडी न्यायासनावर होती. तिनें असा निकाल दिला कीं, दोन दिवसांनीं फिरून पोलिसकोर्टांत खटला चालू होणार असल्यामुळें टिळकांना जामिनावर सोडण्याचें कारण नाहीं; अधिक विलंब लागल्यास पाहतां येईल. शनिवार ता. ३१ रोजीं स्लेटरसाहेबांपुढें कच्च्या चौकशीचें काम आणखी चालून मुख्यतः केशवराव बाळ यांचेसंबंधीं पुरावा दाखल करण्यांत आला. या दिवशीं रसेलसाहेबांऐवजीं दिनशा दावर (भावी न्यायाधीश) यांस बॅरिस्टर देण्यांत आलें होतें. सोमवारीं फिरून खटला निघाला. केसरी कोण काढतो, कोण लिहितो, कोण छापतो, कोण वांटतो या सर्व मुद्यांना उद्देशून टिळकांनीं सरसकट सांगून टाकलें कीं, मला आधींच कां नाहीं विचारिलें? मीच सर्वस्वीं केसरीचा चालक, मालक व प्रकाशक आहें. सर्व मजकुराची जबाबदारी मजवर आहे. बाळ यांनीं सांगितलें कीं मी निवळ कारकून असून मजवर जबाबदारी कांहींएक नाहीं. अशी तांत्रिक चौकशी होऊन उभयतांनाहि सेशन कमिट करण्यांत आलें. झडतीवारंटाच्या आधारावर केसरी मराठा पत्रांच्या वर्गणीदारांच्या यादी वगैरे सर्व कागदपत्र पोलिसांनीं आपल्या ताब्यांत घेतले होते, ते परत मिळविण्याविषयीं प्रथम बरीच तक्रार झाली; व बॅ. दावर यांनीं

जेव्हां कोर्टास असें निक्षून सांगितलें कीं, केसरीवर खटला झाला म्हणून केसरी कांहीं बंद होऊं शकत नाहीं, व त्याचे कामचालाऊ कागद्पत्र व्यवस्थापकांस परत न मिळतील तर लोक सरकारावर खुनशीपणाचा आरोप करतील सांभाळा, तेव्हां लगेच ते कागद्पत्र टिळकांच्या सॉलिसिटरच्या स्वाधीन करण्यांत आले.

पण इकडे टिळकांचा खटला सुरू असतांच इतर लोकांची धरपकड सुरू झाली. टिळकांस पकडल्याच्या दुसरेच दिवशीं सकाळीं उजाडतें न उजाडतें तोंच पुण्याचे पोलिस सुपरिंटेंडेंट मि. केनेडी यांनीं पांचपन्नास पोलिसांची पार्टी घेऊन श्रीमंत बाळासाहेब व तात्यासाहेब नातू (मधली पाती) यांच्या घरास वेढा दिला, व १८२७ चा रेग्युलेशन नं. २५ या अन्वयें मुंबईसरकारनें काढलेलें वारंट बजाऊन उभयतांना कैद करण्यांत आलें. वाड्याची आणि बागेंतील तात्यासाहेबांच्या घोडदौडीच्या इमारतीची झडती घेऊन कांहीं हत्यारेंहि जप्त करण्यांत आलीं. उभयतांना लगेच मुंबईच्या आगगाडींत बसविण्यांत आलें. पैकीं तात्यासाहेब यांस ठाणें येथें उतरून घेऊन येथील तुरुंगांत रवाना केलें, व बाळासाहेब यांना साबरमतीच्या तुरुंगांत पोंचविलें. नातूंना ज्या रेग्युलेशनप्रमाणें कैद केलें तो कायदेपंडितांच्याहि ध्यानांत नसण्याइतका जुना व अडगळींत पडलेला होता. या कायद्यांत विशेष गोष्ट ही होती कीं, एखाद्या मनुष्यावर सरकारची इतराजी झाल्यास व त्याचा उघड इन्साफ करण्याची सरकारची इच्छा नसल्यास त्याला त्याअन्वयें कैदेंत ठेवावें, त्याची मालमिळकत जप्तींत टाकावी, व तींतूनच त्याला पोटगी द्यावी. नातूंना तुरुंगांत रवाना केल्यानंतर त्यांच्यासंबंधीं कांहींच करण्याचें उरलें नव्हतें. पण ते तुरुंगांत असेपर्यंत टिळकांच्या तुरुंगवासापेक्षांहि कांहीं अंशीं अधिकच गवगवा त्यांच्या कैदेविषयीं इकडे व विलायतेंत चालू होता. ज्यूरीनें निकाल दिला म्हणजे न्यायकोर्टाचा तो निवाडा असें मानून त्याविरुद्ध टीका न करणें हा एक प्रकारचा शिष्टाचार समजला जात असल्यामुळें टिळकांच्या खटल्याबद्दल अपीलानंतर कोणी फारसें बोले ना. काय झाली ती पुढें त्यांच्या सुटकेचीच खटपट झाली. पण ज्यूरीच्या निकालाविरुद्ध बोलणें हें जसें शिष्टाचाराचें उल्लंघन तसेंच एकाद्याचा उघड इन्साफ न करितां त्याला तुरुंगांत टाकणें हेंहि शिष्टाचाराचें उल्लंघनच ठरत असल्यामुळें, जनतेची निंदक जीभ व लेखणी बसल्या उठल्या कट्यारीसारखी सरकारच्या अंगांत घुसून जखमा करीत होती. नातूबंधूंनींहि " तुरुंगांतून आम्हांला सोडा नाहींतर आमची

उघड चौकशी करा " अशा आव्हानांच्या अर्जांचा सपाटा सुरू ठेविला होता. सरकारच्या अवकृपेनें दोषी ज्वराप्रमाणें आपली मुदत भोगून घेतलीच, तरी शेवटीं सरकारला एकप्रकारें आपणाकडे कमीपणा घेऊन नातूबंधूंना बंधमुक्त करावें लागलें. या संबंधाची थोडीशी हकीगत पुढें येईलच. याशिवाय मोदवृत्त, पुणेंवैभव, प्रतोद वगैरे वर्तमानपत्रांवर याच सुमारास खटले झाले, त्यासंबंधाचीहि हकीगत पुढें दिली आहे.

सोमवार ता. २ आगस्ट रोजीं टिळकांचा खटला सेशनकमिट झाल्यावर लगेच म्हणजे बुधवार ता. ४ रोजीं हायकोर्टांत न्यायमूर्ती बद्रुद्दिन तय्यबजी यांज-पुढें बॅ. दावर यांनीं टिळकांना जामिनावर खुलें करण्याचा अर्ज केला. दावर यांची मुख्य तक्रार अशी होती कीं, तुरुंगांत ठेविल्यानें टिळकांना आपला डिफेन्स तयार करण्यास अडचण पडेल. लेखांतील खुलासे, पुराव्याचे कागद, ग्रंथांतील आधार वगैरे गोष्टींत स्वतः टिळकांची मदत असल्याशिवाय भागणार नाहीं. तुरुंगांत नुसतें जातां येतांच मारामार पडते. मग खुलें संभाषण पुष्कळ वेळ कसें चालणार ? शिवाय सेशन सुरू होण्याला एक महिनाभर अवकाश. पूर्वी बंगवासी पत्रावर खटला झाला तेव्हांहि संपादकास जामिनावर सोडल्याचा दाखला होता. पण दावर यांना फार वेळ भाषण करण्याचें कारणच पडलें नाहीं. न्याय-मूर्तींनीं 'तुम्ही कितीचा जामीन द्याल' असें एकदम विचारिलें, व वाटेल तेवढ्या रकमेचा जामीन आम्ही देऊं असें दावर यांनीं सांगितलें. अॅडव्होकेट जनरल यांनीं मामुली हरकत घेतली पण न्यायमूर्तींनीं ती जुमानली नाहीं; व पंचवीस पंच-वीस हजारांचे दोन जामीन व पन्नास हजार रुपयांचा स्वतः टिळकांचा जातमुच-लका घेऊन त्यांना खुलें करावें असा कोर्टानें निकाल दिला. गुन्हा राजद्रोहाचा म्हणून मोठा असला तरी खून वगैरेंच्या गुन्ह्यासारखा तो भयंकर नाहीं व आरोपी चौकशीचे वेळीं हजर होणार नाहीं असेंही नाहीं, हीच सरळ आणि न्यायाची विचारसरणी न्या. तय्यबजी यांनीं अंगिकारली होती. पण सरकारला ही गोष्ट आवडली नाहीं असें पुढें कळून आलें. उलट लोकांना ती आवडली हें जागच्या जागींच कळून आलें; कारण निकाल सांगून न्यायमूर्ती जाग्यावरून उठतांच कोर्टांत जमलेल्या शेंकडों लोकांनीं टाळ्यांचा गजर केला, व त्या टाळ्यांची जाडी पुरवणी बाहेर कोर्टाच्या आवारांत पांच चार हजार लोक जमले होते त्यांनीं काढली. वरील प्रमाणें जामीन दिल्यावर ता. ४ रोजीं रात्रींच टिळकांची कच्च्या कैदेंतून मुक्तता झाली.

वाटेल तेवढ्या रकमेचा जामीन आम्ही देऊं असें बॅ. दावर यांनीं धडाडीनें सांगितलें होतें. त्याप्रमाणें वंगवासी पत्रकाराला अशाच आरोपाकारितां जेवढ्या रकमेच्या जामिनावर सोडण्यांत आलें होतें त्याच्या दसपट अधिक रकमेचा जामीन टिळकांकडून घेण्यांत आला. पण या कामीं बॅरिस्टरच्या तोंडून धडाडीचे शब्द निघण्यापूर्वी जामीन राहण्याला धडाडीचा मनुष्य उभा रहावयास पाहिजे होता, व तो मिळाला म्हणूनच दावर यांनीं असें छातीठोक विधान केलें होतें. जामीन राहणारे हे गृहस्थ म्हणजे यशवंत विष्णु ऊर्फ अण्णासाहेब नेने, व शेट द्वारकादास धरमसी हे होत. त्यांनीं प्रत्येकीं २५००० रुपयांच्या सरकारी प्रामिसरी नोटा न्यायमूर्तींचा हुकूम होतांच कोर्टांत हजर केल्या. टिळकांना जामिनावर सोडणें ही गोष्ट खुद्द न्यायाधीशालाहि जर अवघड होऊन बसली होती, तर स्वतः जामीन राहणाऱ्या गृहस्थाला ती किती अवघड असेल याची कोणासहि कल्पना येईल. फार काय पण पूर्वी न्या. रानडे यांच्यापुढें जामिनाचा अर्ज झाला असतां रानड्यांनीं जामीन मंजूर केला नाहीं व बद्रुद्दिन तय्यबजी यांनीं तो मंजूर केला येवढ्यावरूनच, लोकांनीं स्वतःचीं अनुमानें बसवून, रानडे व तय्यबजी यांचे धैर्याची आपले ठिकाणीं तुलना केली. मुंबईचे मुसलमान लोक म्हणूंहि लागले कीं, “बघा, टिळकांचा जातभाई बामण कसा आणि आमचा खंबीर गडी मुसलमान कसा? शेवटीं मुसलमानानेंच बामणाला सोडविलें”! न्यायमूर्ती रानड्यांच्या तर्फे कदाचित् असें सांगतां येण्यासारखें होतें व कांहींनीं सांगितलेंहि कीं तय्यबजी यांनीं जामीन घेतला तेव्हां टिळकांचा खटला सेशनकमिट झालेला असून हायकोर्टाच्या अधिकारक्षेत्रांत येऊन बसला होता; पण रानड्यांच्या पुढें हा अर्ज आला तेव्हां खटला सेशनकमिट झालेला नसून, मॅजिस्ट्रेटपुढें चालू होता अद्यापि म्हणून हायकोर्टानें खालच्या कोर्टाच्या कामांत त्यावेळीं हात घालण्याचें नाकारलें हें योग्यच केलें. पण यावरहि एक उलट उत्तर होतें, व तें असें कीं, खटला जरी त्यावेळीं सेशनकमिट व्हावयाचा होता तरी जामीन घेण्याचा प्रश्न मॅजिस्ट्रेट-साहेबांनीं नकारार्थी निकालांत आधींच काढला होता. या निर्णयावरच अपील या नात्यानें न्या. रानडे यांजकडे जामिनकीचा अर्ज केलेला होता; व जीं कारणें लक्षांत घेऊन अखेर न्या. तय्यबजी यांनीं टिळकांना जामिनावर खुलें केलें तीं लक्षांत घेऊन ता. २ रोजीं न्या. रानडे यांनाहि तीच गोष्ट करितां आली असती. आरोपी पळून जाणारा नाहीं व तो मोकळा झाल्यानें स्वतः त्याच्या

बचावाला योग्य संधी मिळत असून सरकारी पुराव्यांत देखील कोणत्याहि तऱ्हेनें कमीपणा येण्याचा संभव नाहीं; असें असतांहि जामीन नाकारल्यानें आरोपीला विनाकारण तुरुंगांत खितपत पडावें लागणार होतें. निदान सामान्य लोकांना तरी न्या. रानडे व पार्सन्स यांच्या निकालांतील सूक्ष्म कायदेबाज श्लेष कळण्यासारखा नसल्यामुळें, त्यांना सहजच वाटलें कीं रानड्यांनीं सरकाराला भिऊन टिळकांना जामिनावर सोडलें नाहीं. तें कसेंहि असो. अण्णासाहेब नेने यांनीं टिळकांना जामीन राहण्यांत त्या काळच्या मानानें विशेष धैर्य दाखविलें यांत शंका नाहीं. टिळक व नेने यांचा पूर्वी विशेष परिचय नव्हता; तथापि या अकल्पित सहाय्यानें त्या उभयतांचा जो स्नेह तेव्हां जडला तो दिवसेंदिवस वृद्धिंगत होत जाऊन आमरणांत तसाच टिकला हें प्रसिद्ध आहे.

या जामिनकीच्या बाबतींत एकदोन गोष्टी लक्षांत ठेवण्यासारख्या घडून आल्या. टिळकांना पकडलें त्या दिवशीं त्यांचा जामीन घेण्यांत आला नाहीं, तरी दुसरे दिवशीं जामीन घेण्यांत येईल असा सर्वसाधारण समज होता. यामुळें जामिनाकरितां उभें राहण्यास तयार होणाऱ्या माणसांची जुळवाजुळव करण्याची खटपट दुसरे दिवसापासूनच सुरू झाली, व अनेक लोक स्वतःच्या स्फूर्तीनें या कामीं पुढें आले. त्यांत कांहीं दाक्षिणी व कांहीं गुजराथी असे होते. परंतु त्यांतील बरीच मंडळी द्रव्यबलाच्या दृष्टीनें सामान्य प्रतीची होती. आणि वदंता तर अशा होत्या कीं टिळकांना जामीन नाकारला न गेला तरी इतक्या भारी रकमांचा जामीन मागतील कीं तो देण्यास हटकून अडचण पडावी. चार किंवा पांच लक्षांचा जामीन मागितला तर इतकी रक्कम किंवा सरकारी प्रॉमिसरी नोटा वगैरे अनामत ठेऊं शकेल असा एक मनुष्य कोण मिळणार ! या रकमेकरितां दहा निरनिराळे लोक जमवून त्यांच्या नांवच्या निरनिराळ्या रकमा किंवा नोटा ठेवतों म्हटलें तर कोर्ट मान्य करील कीं नाहीं अशीहि शंका वाटत होती. बरें एकच मनुष्य नांवाला पुढें करून इतरांनीं त्याच्या नांवाच्या प्रॉ. नोटा करून देणें हीहि मोठी विचाराचीच गोष्ट कोणासहि होणार. परंतु आधीं जामीन घेतातच कीं नाहीं हें नक्की ठरावयाचें असल्यामुळें, जामीन राहण्यास तयार झालेल्या अनेक गृहस्थांनीं मॅजिस्ट्रेट कोर्टांत जामिनाचे अर्ज करण्याचे वेळीं हजर रहावें इतकीच व्यवस्था प्रथम करण्यांत आली. या सुमारास कै. डॉ. भालचंद्र कृष्ण भाटवडेकर यांजकडून डॉ. नानासाहेब देशमूख यांजकडे एक निरोप गेला, त्यांत भाटवडेकर यांनीं स्वतः जामीन

उभें राहण्याचें आश्वासन मोठ्या खुषीनें दिलें होतें. येवढेंच काय, पण मॅजिस्ट्रेट कोर्टांत अर्ज करण्यांत आला तेव्हां डॉ. भालचंद्र हे स्वतः हजरहि झाले, व त्यांनीं देशमुखांस असें सांगितलें कीं, पांच लक्षांपर्यंत जामीन द्यावा लागला तरी मी तयार आहें. पण त्या दिवशीं मॅजिस्ट्रेटनें जामीन घेत नाहीं असें सांगितलें. पुढें हायकोर्टाकडे खटला सेशनकमिट झाल्यावर जामिनाचा अर्ज फिरून व्हावयाचा तेव्हां डॉ. भालचंद्र यांच्या या आश्वासनाचा मोठाच आधार टिळकांच्या स्नेह्यांना वाटला. पण दैवयोग असा कीं याच सुमारास मुंबईसरकारनें डॉ. भालचंद्र यांना मुंबई कायदेकौन्सिलचे एक सभासद आपल्यातर्फे म्हणून नेमलें, व ही गोष्ट घडून येतांच जामिनकीच्या बाबतींतला हा मोठा आधार एकदम तुटला. कारण फिरून डॉ. भालचंद्र यांजकडे निरोप गेला तेव्हां त्यांनीं असें सांगितलें कीं, पूर्वीं मी जामिन उभा राहण्यास तयार होतों हें तुम्हांस माहीतच आहे, पण हल्लीं सरकारनें मला कायदेकौन्सिलाचा सभासद आपल्यातर्फे नेमून मजवर एक प्रकारें आपला विश्वास टाकला आहे, याकरितां मला आतां जामीन राहतां येत नाहीं. पण डॉ. भालचंद्रच काय, इतर अनेक लोकहि जे पूर्वीं खुषीनें जामिन राहण्यास तयार होते ते पोलिसांच्या उद्योगामुळें हळू हळू मागें पाय काढूं लागले. खुद्द अण्णासाहेब नेने यांचा एक युरोपियन सॉलिसिटर चांगल्या ओळखीचा होता; त्यानें नेने हे टिळकांना जामिन राहण्यास तयार झाल्याचें ऐकून त्यांना सांगितलें कीं, टिळक हे जामिन देऊन पळून जाणार आहेत, सबब तुम्ही विनाकारण गोत्यांत पडूं नका. पण नेने यांना हा सल्ला अर्थातच मानवला नाहीं. शिवाय न्यायमूर्ती बद्रुद्दिन तय्यबजी यांनीं जामीन मागितले ते फक्त पंचवीस पंचवीस हजाराचे दोन मागितले. यामुळें नेने यांना ही जामिनकी आपल्या आवांक्यांत आहे असेंहि आढळून आलें. यामुळें अखेर ते एक जामीन रहावे असें ठरलें. पण दुसऱ्या जामिनाची तजवीज कशी होणार ? मुंबईचे लखमीदास खिमजी यांनीं आपले भाचे द्वारकादास धरमसी यांना जामीन उभे राहण्यास तयार केलें. पण अनामत ठेवण्याच्या सर्व पैशाची तजवीज होईना. लखमीदास खिमजी यांनीं द्वारकादास यांच्या नांवें सुमारें वीस हजारांचे बॉंडस् बदलून दिले, त्याचे भरतीस नेने यांनीं आणखी सुमारें पांच हजारांच्या स्वतःच्या प्रॉमिसरी नोटा घातल्या, व अशा रीतीनें नेने आणि द्वारकादास धरमसी हे दोन जामीन उभे राहिले व ते स्वीकारण्यांतहि आले.

याच सुमारास पुर्णवैभवाचे संपादक शंकरराव केळकर व मोदवृत्त पत्राचे संपादक भाऊशास्त्री लेले यांचेहि खटले मुंबईस चालावयाचे असून त्यांना जामीन मिळण्याबद्दल अर्ज करण्यांत येणार होते. त्याहि बाबतींत नेने यांनीं जामीन राहण्यास तयारी दर्शविली, व टिळकांचे सांगण्यावरून नेने हे शंकरराव केळकर यांस पांच हजारांकरितां जामीन राहिलेहि. लेले यांच्या जामिनकीचें मात्र जुळलें नाहीं. कारण खटला चालविण्याच्या वगैरे बाबतींत लेले यांचे सल्लागार वेगळे व स्वतः त्यांचा हेकेखोरपणा विशेष, यामुळें लेले यांची जामिनकी नेने यांनीं पत्करली नाहीं. तात्पर्य राजद्रोहाचा खटला ज्यावर होईल त्याला एक जामीन पाहिजे तर नेने हे केव्हांहि तयार आहेत असें तेव्हां ठरून गेल्यासारखें झालें. १९०८ सालीं टिळकांवर दुसरा खटला झाला तेव्हांहि नेने जामिन राहण्यास तयार झाले होते. पण तेव्हां जामीनच घेण्यांत आला नाहीं !

असो; १८९७ च्या या खटल्याच्या वेळीं टिळकांना मुंबईत मदत करणाऱ्या मंडळींत यशवंतराव नेने, दाजीसाहेब खरे, माधवराव बोडस, नानासाहेब देशमुख, भाऊसाहेब आठल्ये, ॲडव्होकेट सेटलूर, बॅ. केशवराव देशपांडे, वैद्यबंधू, दाजीबा पिटकर वगैरे प्रमुख होते. दाजीसाहेब खरे हे तर टिळकांचे बाळमित्रच. पुढें मुंबईत राहून खरे हायकोर्ट वकीली करूं लागल्यावरहि टिळकांचा मुक्काम, ते मुंबईस जात तेव्हां, खरे यांजकडेच असे. दोघेहि सिंहगडास दरवर्षी एकाच बंगल्यांत महिना महिना रहात. मध्यंतरीं कॉंग्रेस, हिंदुमुसलमानाचे दंगे, वगैरे बाबतींत दोघांचा मतभेद होत असे, तरी बेबनाव झालेला नव्हता. पुढें कायदेकौन्सिलच्या निवडणुकीच्या बाबतींत टिळकांची मदत खरे यांना बरीच झाली होती. तात्पर्य, सदर खटल्याच्या वेळीं कायदेशीर मदतीचा मुख्य भार अर्थात् खरे यांजवरच पडला. पण खरे हे राजकारणांत नेमस्त असून स्वभावानेंहि किंचित् कमी धीट असत. यामुळें टिळकांना स्नेही या नात्यानें जरी त्यांना दूर लोटण्याची इच्छा नव्हती तरी या खटल्याचे कामीं मदत केली असतां ती केवळ परस्पर आहे असें सरकारास भासवण्याकडे त्यांचा कल असे. डॉ. देशमूख हे मुंबईतील लोकप्रिय व वजनदार गृहस्थ असून ते व अण्णासाहेब नेने यांनीं मिळूनच टिळकांच्या जामिनाची खटपट केली. सेटलूर हे मोठे उद्योगी व जिव्हाळ्याचे होते. ते आणि त्यांचे स्नेही माधवराव देशमुख यांनीं खटला संपल्यावर मुकदम्याचें पुस्तक छापविलें, व पुढें टिळकांची मुक्तता होण्यासंबंधानें

विलायतेंतील हॉवर्ड सोसायटीमार्फत झालेली खटपट सेटलूर यांनींच करविली. बॅ. देशपांडे हे त्यावेळीं इंदुप्रकाशांत इंग्रजी मजकूर लिहीत असत. तरुण हौशी बॅरिस्टराच्या नात्यानें त्यांनींहि टिळकांना या वेळीं मदत केली. पण या प्रसंगीं सर्वांहून अधिक मदत, आमच्या समजुतीप्रमाणें, महादेव राजाराम बोडस यांची झाली. ते पूर्वी पुण्यांत न्यू इंग्लिश स्कूलमध्यें शिक्षक व कांहीं दिवस मराठा पत्राचे संपादक म्हणून होते तेव्हांपासून ते टिळकांचे पक्षपाती असत. एलएल. बी. ची परीक्षा पास झाल्यावर केसरीमराठ्याच्या संपादकवर्गांत कायमचें सामील होण्याविषयीं टिळकांनीं बोडसांना विचारलेंहि होतें; पण हायकोर्टाची वकिली संभाळून मुंबईसच सार्वजनिक कार्य करावें या महत्त्वाकांक्षेनें बोडस पुणें सोडून मुंबईस राहिले. त्यांनीं या वेळीं पुढें येऊन केवळ स्नेहभावनेनें खटल्याचे कामीं हरएक प्रकारची मदत केली. वकील बॅरिस्टरांना माहिती देणें, कोर्टांत खेपा घालणें, सॉलिसिटर यांस कामास लावणें, व डिफेन्सफंड उभारण्याची खटपट करणें या सर्व गोष्टींत त्यांचा हात किंबहुना पुढाकार होता. पुण्याचे मंडळीपैकीं खरी मदत वासुदेवराव जोशी यांची झाली. ता. ४ आगस्ट रोजीं टिळक जामिनावर खुले झाल्यानंतर सुमारें पांच आठवड्यांनीं म्हणजे ता. ८ सप्टेंबर रोजीं खटला हायकोर्टसेशनमध्यें जस्टिस स्ट्राची यांजपुढें निघाला.

दरम्यान टिळकांच्या डिफेन्स वगैरेसंबंधीं काय हकीकती घडल्या त्या पाहूं. जामिनावर खुलें होतांच टिळक पुण्यासच आले. तों दुर्दैवानें तेथें त्यांजपुढें एक दुःखरूपी विषाचा पेला जणूं काय भरूनच ठेवलेला होता. ता. ५ रोजीं टिळक पुण्यास आले व दुसरेच दिवशीं त्यांचे नवीन पण परमस्नेही श्री. बाबा-महाराज यांना महामारीच्या वाख्याचा उपद्रव झाला. ही बातमी कळल्यापासून शनिवारीं ता. ८ ते मृत्युमुखीं पडेपर्यंत टिळकांनीं बहुधा त्यांचे जवळ बसूनच वेळ काढला. दोनचार वर्षांपूर्वीपासून टिळक हे प्रथम बाबामहाराजांचे सल्लागार नंतर सहकारी कार्यकर्ते, व शेवटीं जिवलग स्नेही अशा क्रमानें त्यांचा जिव्हाळा वाढला होता. दहापंधरा वर्षें कोर्टांत वाद खेळून महाराजांनीं आपलें विवादित दत्तविधान शाबित करून इस्टेटीचा ताबा नुकताच घेतला होता. सरदारपटांत त्यांचें नांव दाखल झालें होतें, व स्वतः दिवाणी दाव्यामुळें ते निर्धन किंबहुना कर्जबाजारी बनले होते तरी त्यांचा स्वभाव खर्चिक व उदार असल्यामुळें इकडे कर्ज काढीत असतांहि सार्वजनिक वगैरे कार्यास ते देणग्या देत असत. ते सुशिक्षित

नसले तरी एक प्रकारचा सभाधीटपणा, निदान सभांतून अध्यक्ष होऊन खुर्चीवर बसण्यापुरता कां होईना, त्यांचे अंगीं होता; व सभांना अध्यक्ष उपाध्यक्ष करण्यास आपल्या हौसेनें एक फर्स्टक्लास सरदार मिळतो, तो टिळक तरी हातचा कां जाऊं देतील ? यामुळें टिळक व बाबामहाराज यांचें परस्परांचे घरीं जाणें येणें विशेष होऊं लागलें. बाबामहाराजांची ती ठेंगणी ठुसकी मूर्ति, त्यांचीं रंगीबेरंगी उंची जाकिटें, हिरवें पागोटें, निळा चष्मा वगैरे पुण्यांतील गोष्टी नव्या पिढीच्याहि लक्षांत, लहानपणीं पाहिलेल्या म्हणून असतील. गांवांत दिसणाऱ्या सर्वांहून मोठ्या घोड्यांच्या रथांत ही उत्सवमूर्ती घालून टिळक व त्यांची स्नेही मंडळी रस्त्यानें निघाली म्हणजे लोकांना मोठी मौज वाटे. टिळकांच्या सहवासामुळें सरकारचा डोळा बाबामहाराजांवर आधींपासूनच होता. त्यांना हत्यारांचा परवाना, त्यांच्या घरीं शिपाईप्यादे आणि हत्यारांचा संच असल्यामुळें रँडसाहेबांचा खून झाल्यापासून महाराजांच्या घरावर गुप्त पोलिसांची चौकी बसली होती; व सरदार नातूंना पकडून नेल्यापासून बाबामहाराजांवरहि कांहींतरी संकट येणार अशी चिंता त्यांच्या हितचिंतकांना लागून राहिली होती. अखेर संकट आलेंच, पण तें तुरुंगवासाचें संकट न येतां आपलें स्वरूप बदलून महामारीच्या मिषानें आलें. वाखा झाल्यापासून दुखण्याचें पाऊल मागें असें मुळींच पडेना. कांहीं शंकेखोर लोक असेंहि म्हणूं लागले कीं, सरकारच्या गुन्हेगारींत सांपडल्यामुळें महाराजांनीं हिरकणी खाऊन आत्महत्या करण्याचा प्रयत्न केला, हा माहामारीचा आजार कांहीं खरा नव्हे ! अशा संशयांतच महाराज मरण पावते तर कदाचित् पोलिसांच्या उपद्व्यापानें त्यांचें प्रेत डॉक्टरांच्या हातीं जावयाचें व चिरफाड होऊन त्याची विटंबना व्हावयाची हें एक; शिवाय कर्जबाजारी असले तरी इष्टेट मोठी पडली, महाराजांचें कुटुंब अगदीं तरुण असून गरोदर होतें, आणि त्यांचें रक्षण व पुढील व्यवस्था बखेडा न माजतां हरप्रयत्नानें होणें जरूर होतें. या सर्व गोष्टी मनांत आणून टिळकांनीं प्रथमपासूनच चांगली वेळेवर खबरदारी घेऊन डॉ. मोदी, व डॉ. विश्राम, व डॉ. मेकॉनकी या तीन डॉक्टरांचें औषध सुरू केलें होतें. यांपैकीं डॉ. मोदी हे पारशी, डॉ. विश्राम हे ब्राह्मणेतर, व डॉ. मेकॉनकी हे युरोपियन असून पुण्याचे सिव्हिलसर्जन होते. ही योजना लक्षांत घेण्याजोगी आहे. या योजनेमुळेंच आसन्नमरण अशा स्थितींत बाबामहाराज यांचें मृत्युपत्र पार पडलें व अखेर न्यायकोर्टांतूनहि हें कायम झालें. या मृत्युपत्रांत टिळकांनीं आपल्या समजुतीनें

इतर चार चांगलीं माणसें ट्रस्टी व एक्झीक्यूटर म्हणून नेमलीं होतीं. पण स्वतः बाबामहाराज यांनीं आग्रह धरून टिळकांचें नांव ट्रस्टी म्हणून घातलें व टिळकांनीं नाइलाजानें त्याला संमति दिल्यावर महाराजांना समाधान वाटलें. हें मृत्युपत्र होणें महाराजांच्या इस्टेटीच्या दृष्टीनें एक मोठेंच कार्य झालें, व टिळक हजर नसते तर कदाचित् तें मृत्युपत्र होण्याचेंच राहून गेलें असतें. टिळक दोनच दिवस उशीरां जामिनावर सुटते तर त्यांना आपल्या स्नेह्याची अखेरची भेट व इस्टेटीला मृत्युपत्राची व्यवस्था हीं दोन्हीं अंतरलीं असतीं. पण योगायोगाप्रमाणेंच सर्व गोष्टी घडत असतात हें म्हणणें कांहीं खोटें नाहीं. मात्र या योगांत एक विशेष गोष्ट ही होती कीं, योग्य वेळीं महाराजांकडून जें मृत्युपत्र करवून टिळकांनीं इस्टेटीचें हित साधलें त्यामुळेंच त्यांनीं स्वतःवर पुढें ओढवणाऱ्या एका मोठ्या संकटाचें बीज, आपल्या हातानें लावून ठेविलें असें पुढें अनुभवास आलें.

बाबामहाराजांच्या मृत्युपत्राची अशा रीतीनें समाधानकारक व्यवस्था लागल्यानंतर टिळकांना या पुढची गोष्ट म्हणजे स्वतःच्या खटल्याची व्यवस्था करणें ही प्राप्त झाली. ही व्यवस्था म्हणजे अर्थात् कोर्ट खर्चाची, व या खर्चाची रक्कम तर फार मोठी होणार हें उघड दिसत होतें. टिळकांना त्यांच्या आयुष्यांत पुढें पुढें केसरीच्या उत्पन्नामुळें सार्वजनिक किंवा कोर्टांतील भांडणासारख्या कामाकडेहि खर्च करण्याकरितां लागणाऱ्या पैशाची वाण पडली नाहीं. तथापि चिरोलकेसच्या वेळीं दोन तीन लक्ष रुपये लागणारे असल्यामुळें तेव्हांहि वेगळा सार्वजनिक फंडच उभारावा लागला. ताईमहाराजप्रकरणीं त्यांना एकंदर पन्नास साठ हजार रुपये खर्च आला पण तो अनेक वर्षांवर वांटून गेल्यामुळें त्याकरितां टिळकांना सार्वजनिक वर्गणी मागावी लागली नाहीं. तो खर्च पडेल तसातसा केसरीच्या चालू शिलकेंतून किंवा कर्जाऊ रकमा काढून व परत करून—म्हणजे केसरींतूनच—टिळकांना भागवितां आला. पण १८९७ च्या खटल्याच्या वेळची स्थिति फारच बिकट होती. केसरींतून उरणारा नफा हा केसरीमराठ्याचे दुय्यम संपादक, कारकून, पुस्तकें, वर्तमानपत्रांच्या वर्गण्या, तारा, काँग्रेस वगैरेसंबंधीं प्रवासखर्च व स्थानिक किरकोळ चळवळी यांवर खर्च होऊन उरेल तो म्हणजे फारच थोडा केसरीच्या कर्जफेडीकडे जात असे. यामुळें प्रत्यक्ष संसाराकडे केसरीच्या उत्पन्नांतून टिळकांना एक पै देखील घेतां येत नव्हती, व संसारखर्च भागविण्याकरितां म्हणूनच टिळकांनीं लॉ क्लास काढला होता, हें मागें एका भागांत सांगितलेंच आहे. लातूरच्या गिरणीचें

कर्जहि डोक्यावर होतेंच. यामुळें लॉ क्लासचें सर्व उत्पन्न टिळकांचे त्या वेळचे स्नेही सावकार व पेढीवाले, चित्रशाळेचे मालक वासुदेराव जोशी, यांकडे भरावयाचें, संसारखर्चाला लागतील तसेतसे पैसे त्यांजकडून आणावयाचे, व वार्षिक आढाव्यांत येणें रक्कम उरेल ती तेवढी कर्जफेडीकडे जावयाची असाच क्रम बहुधा चाले. अशा स्थितींत राजद्रोहाच्या खटल्यांत जे मोठमोठे वकील बॅरिस्टर द्यावे लागणार त्याला लागणाऱ्या पैशाची तजवीज कशी व्हावी? त्याकरितां सार्वजनिक वर्गणी करणेंच जरूर होतें; व टिळक जामिनावर सुटण्यापूर्वीच मुंबईच्या त्यांच्या स्नेह्यांनीं ता. ३ आक्टोबरच्या केसरींत 'डिफेन्सफंडाची' जाहिरात दिली होती. केसरीप्रमाणें इतर पत्रांवरहि कांहीं खटले झाले होते व आणखी कांहीं होण्याचा रंग होता. त्यांचे संपादकहि बिचारे निर्धनच, व सर्वांवर आरोप एकच म्हणून सर्वांचा बचाव एकाच तंत्रानें व एकाच धोरणानें होणें हें योग्यच होतें. फौजदारी खटल्यांत फिर्यादीच्या ठिकाणीं जसें राणीसरकारचें नांव लिहिलें गेलें होतें, तसेंच केसरी व इतर वर्तमानपत्रांचे संपादक खटल्यांत सांपडले तरी पर्यायानें ते खटले सर्व जनतेवरच असून, आरोपींच्या ठिकाणीं आपणच सर्व लोक मिळून आहोंत असें मानणें रीतीचें होतें. यामुळें सार्वजनिक 'डिफेन्सफंड' गोळा करण्याची कल्पना निरपवाद ठरून ती अंमलांतहि आली. या फंडाचे पैसे मेसर्स 'हिरालाल मुल्ला आणि मुल्ला' सॉलिसिटर्स यांजकडे पाठवावे असें जाहीर झालें, व दुसरे दिवसापासून पैसे येऊंहि लागले.

पण टिळकांवरील हा खटला सर्व महाराष्ट्रानें आपणावर आहे हें जसें मानलें तसेंच इतर प्रांतांनींहि या कामीं आपली सहानुभूति ताबडतोब प्रदर्शित केली. महाराष्ट्र व बंगाल यांचा लागाबांधा काय आहे कळत नाहीं, पण तेव्हां डिफेन्सफंडाची चळवळ सर्व हिंदुस्थानांत प्रथम बंगाल्यांत व तीहि मोठ्या जोरांत झाली. अमृतबझार पत्रिकेचे संपादक शिशिरकुमार व मोतीलाल घोस हे तर टिळकांचे चहाते व स्नेहीच होते. परंतु या वेळीं सर्व हिंदुस्थानभर राजकारणांत एकाच दिलाची मंडळी होती व पक्षभेद अद्यापि प्रबळ झालेला नव्हता, यामुळें बंगाल्यांत सुरेंद्रनाथ बानर्जीप्रभृति लोकांनींहि डिफेन्सफंडाचें कार्य उचलून धरलें. ता. ३ आगस्टच्या केसरीच्या अंकांतच मुंबईच्या बातमीदारानें असें लिहिलें होतें कीं, टिळकांना मदत करण्यासाठीं एका बंगाली जमीनदारानें पन्नास हजार रुपये काढून ठेवल्याची तार आली आहे. पण

ही बातमी शब्दशः खरी नव्हती, व पुढील आठवड्यांत तर ती निवळ अफवा असेंहि ठरलें. ही बातमी प्रथम अँग्लोइंडियन पत्रांत प्रसिद्ध झाल्यामुळें डिफेन्स-फंडाला अडथळा आणण्याकरितांच त्यांनीं ती प्रसिद्ध केली असावी असाहि संशय आला. पण बातमी जशी खोटी तसा हा संशयहि खोटा होता. कसेंहि असलें, तरी, या पन्नास हजाराच्या खोट्या भपक्यानें खरी वर्गणी जमण्याचें काम मात्र शिथिल पडेल अशी भीति वाटून ता. १० आगस्टच्या अंकांत ती बातमी खोटी आहे असें स्पष्ट जाहीर होऊन लोकांनीं वर्गण्या देण्यास आळस करूं नये अशी सूचना फिरून देण्यांत आली. वर्गणी पूर्वी 'हिरालाल व मुल्ला' यांजकडे द्यावी असें जाहीर झालें होतें, पण प्रख्यात सॉलिसिटर भाईशंकर व कांगा यांनीं सवलतीनें व स्नेहबुद्धीनें टिळकांचें काम चालविण्याचें पत्करिल्या-मुळें यापुढें फंडाची वर्गणी त्यांजकडे व डॉ. नानासाहेब देशमूख यांजकडे भरावी असें लोकांना कळविण्यांत आलें.

पैशाप्रमाणें वकिली सल्ला व मदतहि भरपूर आणि फुकट मिळेल असें वाटूं लागलें. कोणी म्हणे बॅ. नॉर्टन येऊन फुकट काम चालविणार. कलकत्त्याचे सुप्रसिद्ध बॅरिस्टर उमेशचंद्र बानर्जी यांचेंहि नांव या बाबतींत ऐकूं येऊं लागलें. खटल्यांच्या कामीं गांवच्या वकिलांपेक्षां बाहेरच्यांचाच हात अधिक यशस्वी होतो असा सामान्य अनुभव किंवा समज असल्यामुळें मुंबईच्या बॅरिस्टरांचें नांव अर्थां-तच कोणी घेत नसे. किंबहुना बाहेरच्या मनुष्यानें येऊन काम चालवावें यांत थोडें स्वारस्यहि होतें. हा खटला म्हणजे सरकारशीं एक प्रकारचें युद्ध, व युद्ध निघालें म्हणजे दूर देशचे राजेहि मदतीला येण्याचा पौराणिक किंवा ऐतिहासिक सांप्रदाय प्रसिद्धच आहे. मुंबईतील इंग्रज बॅरिस्टरांनीं हा खटला आपण हातीं घेणार नाहीं असें वळणावळणांनीं दर्शविलें होतें. देशी बॅरिस्टरांपैकीं नांव घेण्या-सारखे काय ते फेरोजशहा मेथा, पण परप्रांताचा मिळाला तरी या प्रसंगीं इंग्रज बॅरिस्टरच अधिक इष्ट असें वाटून तीच योजना अखेर मुक्रर झाली; व टिळकांच्या डिफेन्सचा विडा बंगाल्यानें उचलून कलकत्त्याचे बॅरिस्टर प्यू व गार्थ हे टिळकांचा खटला चालविण्यास येणार असें लवकरच जाहीर झालें. दावर व देशपांडे हे वकीलपत्र देऊन राखून ठेवण्यांत आलेच होते; कारण केसरीशिवाय पुणेंवैभव, मोदवृत्त वगैरे इतर कांहीं वर्तमानपत्रांवर खटले झाले होते त्यांच्या बचावा-करितांहि वकील हवेच होते.

डिफेन्सफंड हळू हळू जमूं लागला होता व कलकत्त्याहून बॅरिस्टर येणार असें बहुतेक ठरल्यासारखें झालें होतें; तथापि केवळ फंडावर विसंबून राहणें टिळकांना शक्य नव्हतें. स्वतःचे म्हणून कांहींतरी दोन तीन हजार रुपये बरोबर घेऊन गेल्याशिवाय मुंबईंत त्यांना पाय ठेवण्याची सोय नव्हती. खुद्द पुण्यांत वर्गणी जमावी तशी जमली नाहीं. बाळासाहेब नातूंसारखे स्नेही पैसे खर्च करण्याला चिकट, तरी ते जाग्यावर उभे असते तर कांहीं तजविजीनें त्यांजकडून कर्ज काढतां आलें असतें पण त्यांना धरून नेल्यामुळें तीहि बाजू अडली गेली. त्यांच्या मागें त्यांच्या घरीं पैसा हवा तितका होता; पण त्यांच्या इस्टेटीवर जप्ती बसलेली. शिवाय टिळक व नातू एकाच वेळीं कैद करण्यांत आल्यामुळें गांवच्या लोकांनीं फारच दहशत खाल्ली. मात्र यावेळीं वासुदेवराव जोशी यांनीं खाजगी स्नेह्यांकडे वगैरे जाऊन कोणाकडून शंभर कोणाकडून दोनशें अशा कांहीं रकमा उसनवार आणल्या, व या मिळाल्यावर टिळकांनीं मुंबईस जाण्याची तयारी केली. ही तयारी करितांना आपल्याला शिक्षा होणार अशी खात्री असल्यामुळें टिळकांनीं आपलें मृत्युपत्रहि केलें. हें मृत्युपत्र सांगण्यास टिळक व लिहिण्यास धोंडोपंत विद्वांस हे बसले तेव्हां, आपल्या तुरुंगवासापेक्षां सांपत्तिक स्थितीच्या कल्पनेचाच प्रकाश मनावर एकदम पडल्यानें, सांगणाराच्या व लिहिणाराच्या दोघांच्याहि डोळ्यांना पाणी आलें. टिळकांची मिळकत काय ती येऊन–जाऊन केसरी वर्तमानपत्र. पण त्याच्या डोक्यावरील कर्ज अद्यापि सर्व फिटलें नव्हतें. शिवाय केसरीची लोकप्रियता व वर्गणीदारांची संख्या हीं स्वतः टिळक पत्रांत लिहीत यामुळें होती; अर्थात् त्यांच्या पश्चात् केसरी नीट न चालला तर वर्गणीदारांची संख्या कमी व्हावयाची. खटल्यानें केसरीचें नांव एकप्रकारें अधिक प्रसिद्ध होणार हें खरें; पण केसरीचा वर्गणीदार होणें ही देखील सरकारच्या दृष्टीनें एक प्रकारची गुन्हेगारी ठरून वर्गणीदारांना पोलिसांकडून चिमटे घेतले जाण्याचा किंवा छळ होण्याचा संभव होता. गिरणीचें कर्ज व त्याच्या व्याजाचे हप्ते चालूच होते, व चरितार्थाचें मुख्य साधन लॉ क्लास हा बंद पडणार होता. तात्पर्य, कुटुंबपोषणाचीं साधनें बहुतेक बंद होऊन कर्जाचा बोजा मात्र वाढणार, व अशा स्थितींत कैदेंतच मृत्यु आल्यास त्या वाताहतीला सीमा उरणार नाहीं, असें वाटूनच टिळकांच्या डोळ्याला पाणी आलें असलें पाहिजे. पण ही स्थिति अर्थात् क्षणभरच टिकणारी होती, व तो क्षण जातांच टिळकांनीं मृत्युपत्र लिहून पुरें केलें

त्यांत केसरी व कर्ज या दोन गोष्टींचीच व्यवस्था करावयाची होती आणि त्याकरितां वासुदेवराव जोशी, धोंडोपंत विद्वांस, दाजीसाहेब खरे, वासुदेवराव बापट वगैरे मंडळी अधिकारी पंच म्हणून नेमण्यांत आली होती.

सप्टेंबरच्या प्रारंभीं हायकोर्टचें सेशन सुरू होणार असून ता. ६ सप्टेंबर रोजीं केसरीवरील खटल्यास प्रारंभ होणार असें अर्धवट सरकारी रीतीनें जाहीर झालें होतें. पण दरम्यान, हा खटला शक्य तर पुढें ढकलला जावा अशी कांहीं लोकांकडून खटपट सुरू झाली. त्यांपैकीं ब्रुइनसाहेब हे एक प्रमुख होते. खुनाचा तपास लावण्याकरितां पुण्यास स्पेशल ड्यूटी ऑफीसर म्हणून त्यांची नेमणूक झाली असल्याचें मागें सांगितलें आहे, व हल्लीं त्यांचा गुप्त तपास जारीनें सुरू होताच. ब्रुइनसाहेब हे मोठे हुशार व पाणीदार असल्याबद्दल लौकिक होता, व इतर कांहीं गोष्टी त्यांच्या आड न येत्या तर ते मुंबईचे पोलिस कमिशनरहि व्हावयाचे ! त्यांच्या वागण्याच्या पद्धतींत आढ्यता मुळींच नसे, व सामान्य माणसाशींहि सर्व व्यवहार करण्याइतकें चांगलें सफाईदार मराठी ते बोलत. एकंदरीनें कोणत्याहि विलायतीसाहेबापेक्षां त्यांना इकडील समाजांतील मनुष्यस्वभावाचें ज्ञान अधिक होतें. यांनीं खुनाचा तपास हातीं घेतल्यावर पहिल्याच झडपेंत मनाशीं असा तर्क केला, व तो बरोबरच होता कीं, टिळक व नातूबंधू यांचें अंग या खुनांत असण्याचा संभव नाहीं. एकाला तुरुंगवास प्राप्त झालाच आहे व दुसऱ्याला तो लवकरच होईल; पण लोकांना दहशत घालण्याची सरकारची हौस फिटण्याकरितांच ही कैद त्यांना भोगावी लागणार होती. एका दृष्टीनें टिळक व नातू पुण्यांत नसल्यानें खुनाचा तपास लागण्यास मदत होईल असें सरकारास वाटण्यासारखें होतें. पण ब्रुइन यांना मनांतून अशी आशा वाटत असावी कीं, टिळकांना असले खून होणें ही गोष्ट आवडणारी नसल्यानें म्हणा, किंवा खुनाचा तपास लवकर न लागल्यास पुणेंकरांना त्रास सोसावा लागेल तो टळावा म्हणून म्हणा, गुन्ह्याचा शोध लागण्यास टिळकांकडून कांहीं तरी मदत होईल. यामुळें टिळकांचा खटला पुढें ढकलला जावा, आणि इकडे टिळकांकडून मुदत मिळण्याचा अर्ज करवून तिकडे सरकाराकडूनहि त्यास मान्यता देववावी असा बेत ब्रुइनसाहेबांनीं बहुधा केला होता.

पण या बाबतींत ब्रुइनसाहेबांची लवकरच निराशा झाली ! त्यांनीं पुण्यास टिळकांचा मुक्काम असतां दर एकदोन दिवशीं टिळकांकडे येऊन अनेक प्रका-

रच्या गप्पा मारण्याचा परिपाठ ठेविला. या गप्पा म्हणजे दोन अत्यंत धूर्त व बुद्धिमान् मनुष्यांच्या करामतीची झटापटच होती. परस्परांचे हेतु परस्परांस पूर्णपणें माहीत. तथापि ब्रुइनसाहेब हे बोलूनचालून आपल्या पायानें टिळकांकडे जात, व तुम्ही माझ्या घरीं येण्याचें कारण नाहीं असें तोडून सांगून शिष्टाचाराचें उल्लंघन करण्याची टिळकांना इच्छा नव्हती; यामुळें या भेटींत व्यत्यय मुळींच येत नसे. उलट उभयतांच्या एकदां गप्पा सुरू झाल्या म्हणजे त्यांत कांहीं उघड, कांहीं अर्धवट गुप्त, व कांहीं सर्वस्वींहि गुप्त अशा गोष्टींची चर्चा चालत असल्यामुळें उभयपक्षीं संभाषण लांबत असे. प्रत्येकाचा असा प्रयत्न कीं, आपल्या हितास विघातक अशी कोणतीहि गोष्ट आपल्या तोंडून तर बाहेर न पडावी, पण दुसरा काय बोलेल त्यावरून आपणास कांहीं सूचना घेतां आली तर पहावी. खुनांत सामील कोणत्या वर्गांतील लोक असावेत याविषयीं चुकून तरी टिळकांचा अंदाज किंवा त्यांना कर्णोपकर्णीं कळलेली माहिती आपणास समजावी हें ब्रुइनसाहेबांचें पहाणें. उलट केसरीवरील खटल्यांत सरकार कोणतें धोरण ठेवणार ? आणखी कांहीं खटले किंवा धरपकड व्हावयाची आहे कीं काय ? वगैरे संबंधीं गुप्त माहितीचा कानोसा लागेल तर पहावा ही टिळकांची दृष्टि. होतां होतां एक दिवस ब्रुइनसाहेबांनीं मोठी प्रस्तावना करून टिळकांस सरळ सवाल टाकूनच विचारलें कीं, तुम्हीं मनावर घेतल्यास खुनाचा तपास लावण्याचे कामीं तुमची मदत आम्हाला फार होईल, ती तुम्हीं कां न द्यावी ! यावर टिळकांनींहि ताबडतोब उत्तर दिलें तें असें कीं " मला मदत करतां येईल असें मला आधीं वाटत नाहीं. कारण मला येऊन माहिती देणार कोण ! पण तुम्ही हेंहि लक्षांत ठेवा कीं, मला चुकून कोठून कांहीं माहिती कळली तरी मी तुम्हास ती सांगूं शकणार नाहीं. कारण गुन्हेगारास शिक्षा व्हावी हें न्यायाचें आहे असें मला वाटत असलें तरी, मी कोणाच्या गुप्त हेराचें काम करणार नाहीं व कोणाचा विश्वासघातहि माझ्याकडून होणार नाहीं. तुमचें काम तुम्ही करीत आहांत, त्याच्या आडहि पण मी येणार नाहीं. ह्या खुनानें पुण्याला लांछन लागलें असें लँबसाहेब म्हणाले तें मला कबूल नाहीं. पण खुनी मनुष्याला हरप्रयत्नानें धरून तुम्ही त्यास शिक्षा देऊं नये असेंहि मी म्हणत नाहीं. "

टिळकांच्या या सडेतोड बोलण्यानें ब्रुइनसाहेबांची निराशा झाली. पण लवकरच गुन्ह्याचा तपास लावण्याच्या त्यांच्या इतर प्रयत्नांस यश येऊं लागलें; व

त्यांतच त्यांना हेंहि अधिकाधिक कळूं लागलें कीं, खुनाकरितां टिळकांना जबाबदार धरण्याचा आव राजकीयदृष्ट्या सरकारानें कितीहि घातला तरी निवळ न्यायाच्या दृष्टीनें ही जबाबदारी टिळकांकडे कांहीं केल्या येत नाहीं. टिळकांचा संबंध येत नाहीं असें कळल्यावरहि सेशनचा मुकद्मा टिळकांनीं लांबवून घ्यावा असा ब्रुइनसाहेबांचा आग्रह टिळकांना सुरू होताच. पण त्याचें कारण मात्र आतां असें होतें कीं, टिळकांच्या भलेपणाची छाप ब्रुइनसाहेबांवर पडून त्यांच्या मनांत टिळकांविषयीं एक प्रकारची सहानुभूति उत्पन्न झाली होती. त्यांना असें वाटत होतें कीं, खुनाचा खटला मार्गाला लागला व त्यांतील आरोपीला शिक्षा झाली म्हणजे मग आपोआपच सरकारचा टिळकांवरील राग कमी पडेल, आणि त्यांना सोडून तरी देण्यांत येईल अगर अखेर शिक्षा झालीच तर फार थोडी होईल. इकडे प्रो. जिनसीवाले हेहि टिळकांना आग्रह करूं लागले कीं, खटला महिना पंधरादिवस पुढें लांबवून घ्या. कारण टिळकांची पत्रिका पाहून त्यांनीं ग्रहांचे योग वर्तविले त्यांत चालू पंधरवडा वाईट होता असें जिनसीवाल्यांना आढळून आलें होतें. तथापि, खून सांपडला व त्यांत आपलें अंग नाहीं हें सिद्ध झालें तरी एकदां भरलेला खटला सरकार कांहीं परत घेणार नाहीं अशी टिळकांची खात्री होती. आणि याहीपेक्षां अधिक महत्त्वाचें कारण असें कीं, बंगालच्या लोकांनीं बॅ. प्यू व गार्थ यांच्याशीं करार करून त्यांचे दिवस मुकर केले होते व हा खटला संपतांच ते दोघे विलायतेस जावयाचे होते. ब्रुइनसाहेबांनीं सुचविल्याप्रमाणें घडतें तर टिळकांनीं प्रकृति नादुरुस्त असल्याचें डॉक्टरी सर्टिफिकीट मिळवून पाठवावें व ब्रुइनसाहेबांनीं खटपट करून तें सर्टिफिकीट अधिकाऱ्यांकडून मान्य करवावें अशी योजना साधण्यासारखी होती. पण एकदां काय तो सोक्षमोक्ष होऊन जावा हें बरें, बॅ. प्यू व गार्थ हे तारखांच्या अदलाबदलीमुळें हातचे गेले तर फिरून मिळणार नाहींत, व आपल्या बंगाली स्नेह्यांचा गैरसमज होईल असें वाटून टिळकांनीं ब्रुइनसाहेबांस नकार दिला. मात्र ता. ६ च्या ऐवजीं ता. ८ सप्टेंबर रोजीं खटला सुरू झाला. केशवराव बाळ यांचा जामीन पूर्वींच घेतलेला होता. त्यांना निरपराधी म्हणून सोडून देतील असा सर्वांचा अंदाज होता. पण त्यांजवरील खटला रीतसर काढून घेण्यांत आलेला नसल्यानें, टिळक व बाळ या दोघांवर मिळून खटला चालू झाला.

बॅ. प्यू व बॅ. गार्थ हे दोघेच त्यांची फी भरपूर देऊन बंगाली मित्रांनीं रवाना केले होते. त्यांच्या बरोबर जे. चौधरी नामक हिंदी बॅरिस्टरहि स्वयंसेवक म्हणून आले होते. या बॅरिस्टर मंडळींचा या हायकोर्टांत उभें राहण्याचा पहिलाच प्रसंग असल्यामुळें हायकोर्टाच्या परवानगीचा प्रश्न उपस्थित झाला. प्रथम या पर इलाख्यांतील बॅरिस्टरांना मुंबई हायकोर्टांत काम चालविण्यास परवानगी देऊं नये असा हायकोर्टाचा झोंक होता. पण कलकत्त्याहून येवढा बॅरिस्टर आणिला त्याला सरकारनें नुसती परवानगीहि दिली नाहीं असा अपवाद येईल तो टळावा म्हणून आणि हायकोर्टाची इभ्रतहि रहावी म्हणून प्यू यांना तेवढी परवानगी देण्यांत आली व गार्थ यांना परवानगी नाकारण्यांत आली. जी गोष्ट गार्थ यांची तीच चौधरी यांचीहि. पण ते बोलून चालून मौज पाहण्याकरितांच आले होते.

खटल्याचे कागदपत्र तयार करणें, पुराव्यांत देण्याचे लेख जुळविणें, त्यांचीं भाषांतरें करणें, आणि बॅरिस्टरांना खटला समजावून देणें या गोष्टींना टिळकांना खरोखर दोन आठवडेच काय ते मिळाले. पण मुंबईच्या स्नेही मंडळींची त्यांना या कामीं चांगली मदत झाली. सॉलिसिटर भाईशंकर यांनीं काम अगदींच फुकट चालविलें असें नाहीं. पण त्यांनीं व त्यांच्या कचेरींतील लोकांनीं मेहनत मात्र पुष्कळ घेतली. तीन वर्षांपूर्वीं भाईशंकर यांचा व टिळकांचा परिचय बापटप्रकरणांत सामनेवाले या नात्यानें झाला होता, व त्या प्रसंगीं टिळकांची बुद्धिमत्ता त्यांचे नजरेस प्रत्यक्ष पडलेली असल्यामुळें या खटल्यानें टिळकांविषयीं त्यांच्या मनांत सहानुभूति उत्पन्न झाली होती. शिवाय त्यांच्या कचेरींतील कारकून वगैरे लोकहि हा खटला कांहीं मामुली नव्हे, त्याला वेगळें महत्त्व आहे, हें जाणत होते. इकडे टिळकांचें या खटल्याकडे स्वतःच्या दृष्टीनें तर लक्ष होतेंच; पण लोकांच्या दृष्टीनेंहि ते त्याकडे पहात होते. डिफेन्सफंडाच्या वर्गण्या दूरदूर ठिकाणांहून येत होत्या. तसेंच अनेक अकारणबंधु व हितचिंतक त्यांना सुचतील त्या सर्व उपयुक्त सूचना टिळकांकडे लिहून धाडीत होते. राजद्रोहाचा खटला ही चीज नवलाईची असल्यामुळें, निरनिराळ्या आरोपांना उत्तरें काय काय देतां येतील याविषयीं बुद्धिमान् लोकांनीं बुद्धि चालविली होती. कोणी टिळकांच्या लेखांतील शब्दांचे अर्थ, कोणी पिनल कोडांतील शब्दांचे अर्थ, यांजवर भाष्यें रचलीं होतीं. कोणी प्रत्यंतरादाखल इतर लेखांतील व पुस्तकांतील उतारे काढून दिले होते. कोणीं

टिळकांना धैर्य येण्याकरितां म्हणून सरकारास नुसत्या शिव्या दिलेलीं पत्रेंच पाठविलीं होतीं! कोणी प्रश्न मांडून व पत्रिका पाहून आशाजनक भविष्यें वर्तविलीं होतीं आणि कोणी मंत्रसिद्ध ताईत, अंगारे, देवाच्या अंगावरील फुलें, प्रसाद वगैरे पाठविले होते. यांपैकीं किती थोडा भाग टिळकांना बचावाच्या कामीं प्रत्यक्ष उपयोगी पडण्यासारखा होता, हें वाचकांच्या लक्षांत येईलच. कसेंहि असो. बाहेर लोक आपल्या खटल्यांत लक्ष घालीत आहेत याची पूर्ण जाणीव टिळकांना होती, व आभारप्रदर्शनार्थ म्हणून ता. ३१ आगस्टच्या केसरींत खालील उल्लेखहि मुद्दाम करण्यांत आला होताः—"केसरीवर प्रसंग आल्यापासून केसरीबद्दल काळजी करणारे लोकांकडून ठिकठिकाणांहून पत्रें प्रत्यहीं येत आहेत तीं वाचून समाधान वाटतें. या सर्व हितचिंतकांस उत्तरें पाठविणें या गडबडींत अशक्य झालें आहे. करितां कोणीहि राग मानूं नये अशी सर्वत्रांस केसरीकर्त्यांची विनंति आहे. आलेलीं सर्व पत्रें वाचण्यांत येत असून त्यांतील उपयुक्त सूचनांबद्दल केसरीकार फार आभारी आहेत व त्या सूचनांचा योग्य तो उपयोग केला जात आहे." यामुळें लोकांच्या दृष्टीनें, म्हणजे त्यांना हायकोर्टांत चाललेल्या खटल्याची हकीकत रोजच्या रोज भरपूर कळावी या हेतूनें, खटला सुरू असेपर्यंत मुंबईस जादा केसरी काढण्याची व्यवस्था करण्यांत आली होती. हें काम टिळकांच्या परवानगीनें व उत्तेजनानें मुंबईचे मुकुंद बाळकृष्ण गुर्जर यांनीं पत्करिलें असून, पुण्याहून नरसिंह चिंतामण केळकर व कृष्णाजीपंत खाडीलकर यांना त्यांचे मदतीस पाठविण्यांत आलें होतें.

सेशनापुढील आरोपीला न्यायाधीश चांगला अगर वाईट मिळणें ही एक प्रकारची सोडतच असते. टिळकांच्या वांट्याला न्यायमूर्ति स्ट्रॅची हे आले होते. स्ट्रॅचीसाहेब हे तरुण व तरतरीत असून शिवाय बडे बापके बेटे म्हणून त्यांची हायकोर्टांत वरणी लागली होती. त्यांचे वडील सर जॉन स्ट्रॅची हे हिंदुस्थानसरकारच्या कौन्सिलचे सभासद असून ते साम्राज्यवादी व पक्के अँग्लोइंडियन होते. त्यावेळीं मुंबईच्या हायकोर्टांत नेटिव न्यायाधीश असे दोनच, एक माधवरावजी रानडे व दुसरे बद्रुद्दिन तय्यबजी. पैकीं तय्यबजी यांची स्वातंत्र्यप्रियता आधींपासूनच प्रसिद्ध असून, त्यांनीं टिळकांना जामिनावर खुला केल्यापासून त्यांच्यावर लोकांचा विश्वास जडला व सरकारचा विश्वास उडाला यांत आश्चर्य नाहीं. न्या. रानडे यांनीं टिळकांना जामीन देण्याचें नाकारिलें होतें. पण ते झाले तरी

सरकारच्या विश्वासांतले होते असें नाहीं. मुंबईच्या हिंदु मुसलमानांच्या दंग्यानंतर 'फेर लढो' नामक चोपडयावर सरकारनें खटला भरला त्यांत रानडे व जार्डिन या न्यायमूर्तींनीं सरकारची निराशा केली होती; व टिळकांना जामिनावर सोडल्याची बातमी तारेनें विलायतेस गेली तेव्हां लॉर्ड हॅरिस यांनीं लंडन टाइम्सला पत्र लिहून 'सरकारचा पाणउतारा करण्याची खोडच मुंबई हायकोर्टाला लागली आहे' अशी तक्रार केली होती. कारण हॅरिससाहेबांच्या अमदानींतच वरील चोपडयावर खटला झाला होता. न्या. रानडे यांच्याकडे हा खटला न जाण्याचीं दुसरींहि कारणें अशीं कीं ते 'ओरिजिनिल साईड'ला किंवा सेशन चालविण्याला क्वचितच बसत. त्यांना थोडें कमी दिसे व ऐकूंहि थोडें कमी येई. अपीलकोर्टाचे जज्ज म्हणून बसल्यास दुसरा जोडीदार कामांत असतो. बोलणारा वकील फार दूर असत नाहीं. व वकिलाची तक्रार ऐकूं आली न आली तरी कागदपत्र पाहूनहि निकाल देतां येतो. मुंबई हायकोर्टाच्या सेशनाच्या कचेरींत रानडयांना सर्वच अडचणी. तेथें दिवसां दिवे लावावे लागतात इतका अंधेर; व गलबला बंद असेल तेव्हांहि वकील, साक्षीदार, आरोपी चढया स्वरानें बोलतील तेव्हांच ऐकूं जावयाचें. कसेंहि असो, तय्यबजी किंवा रानडे यांच्यापैकीं कोणाकडेहि हा खटला गेला नाहीं; व स्ट्रॅचीसाहेबांची माहिती असलेले लोक म्हणूं लागले कीं, या राजेश्रींची नेमणूक झाली हें कांहीं बरें नव्हे. पण टिळकांच्या खटल्यांत न्यायाधीश कोण यापेक्षांहि ज्यूरीबर कोण येणार हाच प्रश्न अधिक महत्त्वाचा होता; व खटला सुरू होतांच ज्यूरीच्या निवडणुकीकडे लोक एखाद्या सोडतीच्या निकालाप्रमाणें उत्सुकतेनें पाहूं लागले.

ता. ८ रोजीं बरोबर १२ वाजतां खटल्यास सुरुवात झाली. प्रथम टिळक व बाळ यांना क्लार्क ऑफ धि कोर्ट यांनीं आरोप वाचून दाखविल्यावर ज्यूरीकरितां आणविलेले लोक पुढें बोलावण्यांत आले. पैकीं सरकारर्फें नऊ लोकांना हरकत घेण्यांत आली व टिळकांतर्फें सात लोकांना हरकत घेण्यांत आली. शेवटीं मि. टॉमसन (फोरमन), ससुन, पोर्टर, फिपसन, आनंदराव वासुदेव, वूलकोम, बाबाजी काशिनाथ, पेस्तनजी वाडिया व प्रॉक्टर इतक्या लोकांची ज्यूरी कायम झाली. यांत पांच इंग्रज, एक ज्यू, एक पार्शी, व दोन दक्षिणी असा संच होता. ज्यूरीचीं नांवें पहातांच एकमताचा निकाल मिळणें शक्य नाहीं हें तेव्हांच दिसून आलें. आरोपींनीं गुन्ह्याची नाकबुली दिल्यावर फिर्यादीतर्फें

ॲडव्होकेट जनरल मि. लँग (यांच्या जोडीला मॅकफर्सन व स्ट्रँगमन हे मदतगार होते) यांनीं खटल्याची सुनावणी सुरू केली. त्यांनीं केसरींतील निरनिराळे लेख वाचून दाखविले, त्यावर जातां जातां थोडी टीका केली, मधून मधून कांहीं लेख पुराव्याला दिले, ते पुराव्याला ग्राह्य मानावे कीं नाहीं याविषयीं मामुली हरकती घेण्यांत आल्या, त्यांतील बहुतेक तक्रारी नामंजूर करण्यांत आल्या, किंवा नामंजूर करण्यासारख्या होत्या असेंहि वाटेल तर म्हणा. डिफेन्सतर्फे तक्रारी सांगतांना मराठी शब्दांत बसावयाचें व मराठी शब्दांत उठावयाचें असें असल्यामुळें, लवकरच ग्यूसाहेबांना आपल्या शब्दज्ञानाची शिदोरी अपुरी पडतेशी वाटून त्यांना स्वत: टिळकांचें सहाय्य घेणें जरूर वाटलें, व आरोपीला माझ्या पाठीमागें खुर्चीवर बसूं द्या अशी त्यांनीं कोर्टाला विनंति केली. ती मान्य झाल्यामुळें टिळक आरोपीच्या पिंजऱ्यांतून बाहेर येऊन आपल्या सॉलिसिटरजवळ बसले व सगळा पिंजरा एकटे केशवराव बाळ यांना मिळाला !

ग्यूसाहेबांचें हें कृत्य दूरदर्शीपणाचें होतें असें लवकरच ठरलें. कारण पहिले साक्षीदार व फिर्यादी सरकारी ओरिएंटल ट्रॅन्सलेटर, मि. मिर्झा आबास अल्ली बेग, यांची जबानी सुरू होतांच प्रथम खटल्याला रीतसर मंजुरी आहे कीं नाहीं या मुद्यावर थोडासा वादविवाद होऊन, शब्दार्थांचे सवाल सुरू झाले. स्वत: टिळक हेच बॅरिस्टरजवळ जागच्या जागीं योग्य माहिती पुरविण्यास हजर होते यामुळें बरीच बाजू सांभाळली गेली. बेग यांच्या साक्षींत प्रथमच खटल्यास सरकारची मंजुरी रीतसर दिली गेली होती किंवा नाहीं या मुद्यावर ग्यूसाहेबांचें म्हणणें असें पडलें कीं या मंजुरींत नक्की अमुक लेखांबद्दल फिर्याद करावी असें लिहिलेलें नव्हतें. १२४ अ च्या गुन्ह्याबद्दल क्रि. प्रो. १९६ कलमाप्रमाणें लेखाविषयीं मंजुरी पाहिजे. ॲडव्होकट जनरल यांचें म्हणणें लेखी मंजुरीचेंहि कारण नाहीं फक्त संमति असली म्हणजे झालें. शिवाय फिर्याद गुदरल्यानंतरचा एक पुरवणी मंजुरीचा हुकूम त्यांनीं दाखल केला होता. त्याला अर्थातच ग्यूसाहेबांनीं हरकत घेतली, व टिळकांना अटक झाल्यापासूनचा सर्व प्रकार बेकायदेशिर झाला अशी तक्रार केली. पण शेवटीं न्या. स्ट्रॅची यांनीं असा निकाल दिला कीं, राजद्रोहाची फिर्याद वाटेल त्याला लावतां येऊं नये, फक्त सरकारनेंच ती लावावी, इतकाच या मंजुरीच्या कलमांचा हेतु आहे, व मंजुरीचे कागद अपुरे किंवा आगेंमागें असले तरी प्रस्तुतची फिर्याद सरकारला संमत आहे यांत शंका नाहीं, म्हणून ती तक्रार मी नामंजूर करितों.

यानंतर आबास अल्ली बेग यांची जबानी पुढें सुरू झाली तींत त्यांनीं इतर कागदपत्र दाखल केले व नंतर उलटतपासणी सुरू झाली. पहिल्या दिवसाच्या उलटतपासणींत विशेष कांहीं निघालें नाहीं. दुसरे दिवसाच्या उलटतपासणींत अनेक शब्दांची व त्यांच्या भाषांतराची चिकित्सा झाली. पण एका अर्थानें ती केवळ पाहण्यासारखी मौज होती व दुसऱ्या अर्थानें ती कौतुक वाटण्यासारखीहि गोष्ट होती. मौज अशी कीं, चालली आहे मराठी शब्दांची चर्चा आणि ती करणार कोण तर तीन गोरेसाहेब व एक मुसलमान गृहस्थ. ॲडव्होकेट जनरल, बॅ. प्यू, व न्या. स्ट्रॅची या तिघांच्याहि हातीं लेखांतील प्रत्येक मराठी शब्दाचें भाषांतर होतें. पण कोणचें भाषांतर तंतोतंत बरोबर, कोणच्या भाषांतरांतून लक्षणा व ध्वनि यासुद्धां, पण अतिव्याप्ति न होतां, नक्की अर्थ निघेल हाच मुख्य मुद्दा होता; व कोर्टांत चिरफाड झालेल्या सत्याचें "त्रिधाविभज्य वृषभोरोरवीति" असें जें वर्णन टिळक नेहमीं विनोदानें करीत तें या ठिकाणीं पहावयास सांपडलें. ओरिएन्टल ट्रॅन्सलेटर हे अखिल भाषापंडित असले पाहिजेत अशी समजूत, पण बेग यांच्या मराठी ज्ञानासंबंधानें ती नुसती समजूतच होती. कोर्टांत ठेवलेल्या पण नेहमीं झोंपी जाणाऱ्या कोशग्रंथावरची धूळ मात्र या जबानींत निघून गेली खरी. दाद लावणें, साहिलें (सोसलें), खालीं दडपणें, स्वातंत्र्य, वगैरे शब्दांची भवति न भवति बरीच झाली. दाद लावणें म्हणजे दुःखमुक्तता करणें, व त्यापासून पुढें कायदा झुगारून देणें, अशी अर्थाची खेंच सुरू झाली. दाद लावणें यांत 'हत्यारांचा उपयोग करून' असें ध्वनित कां होऊं नये असाहि प्रश्न निघाला, व या वादविवादांत खटल्याचा दुसरा दिवस संपला.

तिसरे दिवशीं सुरवातीस प्यूसाहेबांनीं टाईम्स ऑफ इंडियामधील एका लेखाबद्दल तक्रार केली आणि वर्तमानपत्रांनीं टीकात्मक लिहूं नये व ज्यूरीनें जें वर्तमानपत्रांत वाचलें असेल तें विसरून जावें असे मामुली सिद्धान्त न्यायमूर्तींनीं सांगितल्यावर मिर्झा बेग यांची तपासणी फिरून सुरू झाली. या दिवशीं "म्लेंच्छांना हिंदुस्थानच्या राज्याचा ताम्रपट ईश्वरानें लिहून दिला नाहीं" या वाक्यांतील प्रत्येक शब्दाचा कीस निघाला. 'म्लेंच्छ' या शब्दाची व्याप्ति, 'दिला नाहीं' या शब्दाचें व्याकरण वगैरेबद्दल फार रण माजलें. मग 'स्वराज्य' शब्दाबद्दल व 'छाटून टाका' या वाक्याबद्दल केवढें झुंज झालें असेल याची कल्पना होईलच. दुसरा साक्षिदार 'दत्तात्रय दामोदर' हा केवळ केसरीचा

वर्गणीदार म्हणून कोर्टांत आला होता. तिसरा साक्षीदार नारायण महादेव पुराणिक हा आर्यभूषण छापखान्यांतील कारकून असून बाळ व टिळक यांचा केसरीशीं असलेला संबंध त्याजकडून शाबीत करून घेण्यांत आला. पण डिफेन्सतर्फे वेगळे साक्षीदार द्यावयाचे नसल्यानें फिर्यादीतर्फेच्या साक्षीदारांकडूनच आपणाला उपयोगीं पडणाऱ्या कांहीं गोष्टी काढून घेण्याचा क्रम व्यू साहेबांनीं ठेविला होता. पुराणिक यांजकडून पुष्पवाटिका, हितोपदेश, वगैरे पुस्तकें पुराव्यांत दाखल करण्यांत आलीं. चौथा साक्षीदार हेड कंपॉझिटर कोलंगडे यानें मजकुराचीं प्रुफें टिळकांकडे जात असें सांगितलें, पण ही गोष्ट नाकबूल नव्हतीच. गायडरसाहेबांनीं छापखान्याच्या झडतींतून हिशोबी वह्या हजर केल्याचें सांगितलें व सहावा साक्षीदार पुरोहित यानें केसरी व पुण्याचें टपाल हपीस यांचा संबंध सांगितला ! तो पुण्याचा माहितगार असें पाहून त्याजकडून व्यू यांनीं पुण्यास सामाजिक सुधारणेबाबत तट पडले आहेत हें तर वदवून घेतलेंच; पण पुण्यांतील प्लेगचा कारभार, टिळकांनीं दुःखनिवारणार्थ केलेले प्रयत्न, प्लेग इस्पितळची व्यवस्था वगैरे गोष्टीहि त्याचेकडून त्यांनीं काढविल्या. बिचाऱ्याची बायकोच टिळकांनीं काढलेल्या हिंदु प्लेग इस्पितळांत पडली होती ! अर्थात् त्याचा पुरावा या मुद्यावर फारच ग्राह्य! इस्पितळांतील स्वयंपाक सर्व हिंदूकरितां सारखाच होता; शूद्रांनाहि इस्तिळांत घेत, या गोष्टी वदविण्याचा हेतु हाच कीं टिळक हे “ पूना ब्राह्मिन ”—म्हणजे केवळ ब्राह्मण्याभिमानी कोत्या विचाराचे ब्राह्मण— असा झालेला साहेब लोकांचा ग्रह निघून जावा. सातवे साक्षिदार नारायणराव दातार, केसरीचे मुंबईचे एजंट, यांनीं मुंबईतील केसरीच्या बटवड्याविषयीं पुरावा दिल्यावर टिळक व बाळ या दोघांचे खालील कोर्टांतील जबाब दाखल करण्यांत आले. यानंतर महत्त्वाची अशी एक गोष्ट घडली ती ही कीं, स्वतः न्यायमूर्तींनीं टिळकांना पुढें बोलावून कांहीं मराठी शब्द व त्यांचें व्याकरण यासंबंधीं त्यांजकडून खुलासा घेतला. न्यायमूर्ती व टिळक यांच्या दरम्यान झालेल्या संभाषणाचा विशेष तपशील देण्याचें फारसें कारण नाहीं. तथापि येवढें सांगितलें पाहिजे कीं, टिळकांना ही अपूर्व संधी मिळाल्याकारणानें बॅरिस्टरला जी गोष्ट करितां येणें अशक्य ती, म्हणजे शब्दांचे नक्की अर्थ बरोबर समजावून देणें, ही गोष्ट त्यांनीं करून घेतली, व त्यांत मनु, याज्ञवल्क्य, दादोबा पांडुरंग आणि रामभाऊ जोशी या सगळ्यांना आपापल्यापरी हजेरी द्यावी लागली !

तथापि मराठी शब्दांचा अधिक स्पष्टार्थ होण्याकरितां कोणी जाडा विद्वान् बोलवावा किंवा नाहीं याचा विचार न्यायमूर्ती करीतच होते. आणि खरें खोटें आम्हांस माहीत नाहीं तरी वदंता अशी दाट होती कीं, डॉ. भांडारकर यांची या कामीं साक्ष घ्यावी असें सरकारानें योजलेलें असून, त्यांना हायकोर्टाजवळच मुंबई युनिव्हर्सिटीच्या इमारतींत आणून बसविण्यांतहि आलें होतें. पण अखेर भांडारकरांची साक्ष घेण्यांत आली नाहीं हें सर्वांच्याच दृष्टीनें बरें झालें. संमतिवयाच्या बिलाच्या वादापासून भांडारकर व टिळक यांच्यामधील बेबनाव जाहीर झाला होता. क्रीडाभुवनाच्या दंग्यांत टिळकांना गुंतविण्यासारखी तार भांडारकरांनीं टाइम्सला पाठविली होती इत्यादि गोष्टींचें स्मरण चालवावें म्हटलें तरी नाहींसें कसें होणार होतें ? भांडारकर साक्षीस आल्यावर एक पढिक वैय्याकारण व एक स्फूर्त वैय्याकारण यांचा रणसंग्राम मोठा बहारीचा झाला असता; व १८९१ सालीं उभयतांत झालेल्या शास्त्रार्थाच्या वादाची दुसरी आवृत्ति हायकोर्टांत निघाली असती! पण वास्तविक केवळ व्याकरणाच्या सूचिकाग्रावर आधारासाठीं टेकून बसणारा राजद्रोहाचा आरोप व त्यावरून झालेली शिक्षा ही कोणाच्या मनास पटली असती ? व्याकरणाच्या औषधानें संशयाची मळमळ कमी न होतां उलट ती वाढलीच असती. कसेंहि असो; त्या दिवशीं अशा अनिश्चित स्थितींत ४॥ वाजतांच कोर्ट उठलें.

दुसरे दिवशीं म्हणजे खटल्याचे चौथे दिवशीं (ता. ११ सप्टेंबर रोजीं) प्रारंभींच न्यायमूर्तींनीं असें सांगितलें कीं, मराठी शब्दांच्या अर्थाविषयीं जास्त पुरावा घ्यावयाचा नाहीं असें मीं ठरविलें आहे. त्यानंतर लगेच ॲडव्होकेट जनरल लँग हे फिर्यादीतर्फे भाषण करण्यास उभे राहिले. गंजिफांच्या डावाप्रमाणें कोर्टांतहि अखेरी साधणें ही मोठी गोष्ट असते. टिळकांतर्फे पुरावा देण्यांत आला असता तर प्यू यांना आधीं बोलावें लागून ॲडव्होकेट जनरल यांना उत्तर देण्याची संधि मिळाली असती. पण टिळकांना स्वतःचा असा पुरावा द्यावयाचा नव्हता म्हणून परभृतिकान्यायानें त्यांनीं फिर्यादीच्या साक्षीदारांच्या द्वारेंच उलटतपासणींत आपला पुरावा दाखल करून घेतला, व सरकारी बॅरिस्टरास आधीं बोलण्यास भाग पाडून आपल्या बॅरिस्टरास उत्तर देण्याचा फायदा मिळवून दिला.

ॲडव्होकेट जनरल लँग हे मोठे संथ वृत्तीचे गृहस्थ होते. त्यांनीं प्रथमच केशवराव बाळ यांच्याविषयीं कोर्टाला सांगतांना, कायद्याप्रमाणें ते गुन्हेगार ठरतात हा मुद्दा तर सोडला नाहीं परंतु त्या मुद्याचा आग्रहहि विशेष, धरला नाहीं. तथापि बाळ यांची मुक्तता तावडतोब न होतां आरोपी म्हणून त्यांना आणखी दोन दिवस पिंजऱ्यांत उभें रहावें लागलें. आरोपी नं. १ म्हणजे टिळक यांच्याविषयीं बोलतांना मात्र त्यांनीं ही मनोवृत्ति तशीच ठेविली होती असें म्हणवत नाहीं. लँगसाहेबांच्या भाषणाचें तात्पर्य सामान्यतः खालीलप्रमाणें होतें. "केसरीच्या लिहिण्यानें अमुक एका इसमाच्या मनांत प्रत्यक्ष अप्रीति उत्पन्न झाली असें सिद्ध करण्याचें कारण नाहीं. ती होण्याचा संभव असेल तरी पुरे आहे. सरकार उलथून पडावें, किंवा सरकाराला अडथळा व्हावा अशी संधि पहात बसावें, अशी बुद्धि वाचकांच्या मनांत लेखांनीं उत्पन्न झाल्यास ते लेख राजद्रोही ठरूं शकतील. टिळक सन्मान्य, नामदार, फेलो आहेत. केसरी सात हजार खपतो. एकट्या मुंबईस नऊशें प्रति वांटल्या जातात. यावरून हें पत्र वजनदार आहे. त्यांतील लेखांचा परिणाम वाचकांच्या मनावर होणारच. केसरी सरकारला परकीय म्हणतो. केसरीचा भाऊ मराठा म्हणतो कीं, पुढें मागें कधींतरी लोकांना हातीं शस्त्र घ्यावें लागेल. लोक जुलमानें खरोखरच गांजले आहेत कीं नाहीं हें मी सांगूं शकत नाहीं. पण लेखांत तसें म्हटलें आहे खरें. शिवाजीच्या उत्सवांत गैर कांहीं नाहीं. पण त्याला राजकीय स्वरूप देण्याचा प्रयत्न करण्यांत आला आहे. उत्सवाची संधि साधून सरकाराविषयीं अप्रीति उत्पन्न केली आहे. विभूतिपूजा, शिवजयंति, रामजयंति वगैरे लेख अशाच प्रकारचे आहेत. ब्राह्मणांचा छळ, गोवध, लंकेंतल्या राज्याचा वानरांनीं केलेला विध्वंस, शिवाजी फिरून जन्मास येण्याविषयीं प्रार्थना, इत्यादि उल्लेख काय दर्शवितात? शब्दांच्या भाषांतरांविषयीं तक्रारी आहेत. पण तीं जबाबदार भाषांतरकारांनींच केलीं आहेत. आम्ही म्हणतों ते अर्थ नव्हेत हें टिळकांनींच विद्वान् साक्षीदार देऊन सिद्ध करावयाचें होतें. शिवाय एका शब्दाचा हा प्रश्न नाहीं, सर्व लेख एकत्र लक्षांत घेऊनच त्यांचा विचार करावयाचा आहे. हिंदुस्थान पैशानें गरीब झालें असें इतरहि कांहीं लोक म्हणतात पण ते शिवाजीच्या उद्गारांसारखी भाषा बोलत नाहींत. दारिद्र्याबरोबर धर्मच्छलाचीहि तक्रार केली आहे. गोरे लोक खोट्या सबबीवर खटल्यांतून सुटतात, या राज्यांत बायकांची अमर्यादा होते, असेंहि दर्शविलें आहे.

शिवाजीच्या वेळीं हजारों तलवारी म्यानांतून बाहेर निघत अशा शब्दांमुळें, दाद लावून घेणें या उपायाला सौम्य अर्थ रहात नाहीं. अफजुलखानाच्या वधाची चर्चा ही ऐतिहासिक होऊं शकते. आणि नुसत्या शिवाजीविषयीं बोलावयाचें तर त्यानें खून केला तें योग्य असेंहि कोणास म्हणतां येईल. पण उत्सवाचें मिष करून सरकारचा संबंध त्यांत आणल्यानें त्या चर्चेचें स्वरूप राजकीय ठरतें. राजसूय यज्ञ व डायमंडज्युबिली यांचें साम्य बोलूनचालून दाखविलें आहे. या राज्यांत असंतुष्ट राहणें हें कर्तव्य असल्याचें सांगितलें आहे. शिवाजीच्या अपेक्षेनें सर्व युरोपियन व अमेरिकन ऐतिहासिक पुरुष तुच्छ असें म्हटलें आहे. नष्ट झालेलें स्वातंत्र्य मिळविण्यास उत्तेजन दिलें आहे. स्वातंत्र्य नष्ट झालें तें इंग्रज आल्यापासून हें उघड आहे. "राष्ट्राला खालीं दडपीत असतील त्यांना छाटून काढा" यांत छाटून टाकणें याचा अर्थ जर वाईट मानावयाचा नाहीं तर स्वतः भानूंनीं कोर्टांत येऊन आपला हेतु तसा नव्हता हें सांगावयास हवें होतें. खून करणें म्हणजे मार्गांतील कांटे दूर करणें अशी प्रतिभाषा फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या वेळींहि योजण्यांत येत असे पण तिचा अर्थ उघड आहे. घरांत शिरलेल्या चोरांना कोंडून घालून उभें जाळावें याचा अर्थ काय ? म्लेंच्छांना ताम्रपट दिला नाहीं हा व्याकरणांतील भूतकाळ किंवा वर्तमानकाळ कसाहि मानला तरी त्यांतील अर्थध्वनि उघड आहे. आरोपीनें बचावाकरितां दाखल केलेल्या कागदपत्रांचा या आरोपाशीं फारसा संबंध नाहीं. शिवाजीच्या समाधीच्या दुरुस्तीला सरकारांतून नेमणूक असली, किंवा टिळकांनीं हिंदु प्लेग इस्पितळ काढलें असलें, तरी काय झालें ? शिवाजीच्या मिषानें खुनाचा उपदेश करणें व प्लेगच्या उपायाकरितां सरकारास जुलमी म्हणणें या गोष्टी घडल्याच कीं नाहीं ? प्रत्यंतरादाखल कांहीं कांहीं पुस्तकें पुराव्यांत दिलीं आहेत. पण तीं लिहिणारांचा व टिळकांचा हेतु एकच असें म्हणतां येत नाहीं. त्यांतील लेख राजकीय स्थितीला उद्देशून नाहींत. शिवाय एखाद्या कडक लेखावर पूर्वी फिर्याद व्हावयाची राहिली म्हणून टिळकांवरहि करूं नये कीं काय ? तात्पर्य कित्येक शब्द नुसते ऐतिहासिक नाहींत, व कित्येकांचा हेतु सरकारच्या विशिष्ट कृत्यांविषयीं नापसंती दाखविण्यापलीकडे गेलेला आहे म्हणून १२४ अ कलमांतील खुलाशाचाहि फायदा आरोपीस मिळूं शकत नाहीं."

असें दिसून येऊं लागलें होतें. डे. ए. सोसायटीचे लाईफ मेंबर म्हणून त्यांना आणखी दहापांच वर्षें काढावयाचीं होतीं; पण त्यांचें राजकीय कामच इतकें वाढलेलें व आणखी वाढणारें होतें कीं कॉलेजांतील शिक्षणाचें त्यांचें काम त्यापुढें फिकें न पडलें तरी त्या मानानें लोकदृष्ट्या गौणच ठरत होतें. वीस वर्षें सोसायटींत नोकरी करण्याचा करार म्हणजे नैतिक बंधन होतें म्हणूनच गोष्ट वेगळी. नाहीं तर शिक्षणाचें काम टाकून देऊन सर्वस्वीं राजकारणांत पडून नांवारूपास येण्याची व देशसेवा करण्याची त्यांची योग्यता खुद्द मुंबईसहि फेरोजशहा मेथाप्रभृतींना पटली होती. पण संस्थेशिवाय कामाला बळ व तेज नसतें, व हातची चालती संस्था तर गेली. त्यांना नवीन संस्था काढून दिल्या-शिवाय त्यांची हौस व तरतरी फुकट जाणार याकरितां वेगळी संस्था काढणें जरूर झालें. शिवाय सार्वजनिक सभेच्या धोरणांतील मतभेद पूर्वीहून अधिक तीक्ष्ण झाले होते. नूलकर व रानडे यांचें न बनलें तरी एक नोकर तर दुसरे पेन्शनर इतकाच फरक. पण टिळक व रानडे यांच्यांत नुसत्या कमी अधि-काचा फरक नसून मूळ स्वभावाच्या जातींतच फरक होता. सभेच्या अर्जांतून वगैरे टिळक कोणचें धोरण पत्करतील हें पूर्वीं दिसून येण्यास मार्ग नव्हता; पण केसरींतील लेख व पुण्यांतील बखेडे लक्षांत घेतां जुन्या परंपरेस सोडून तें धोरण जाईल असें मानण्यांत रानड्यांची मोठीशी चूक नव्हती. गोखल्यांप्रमाणेंच दुस-रीहि कांहीं तरुण सुशिक्षित मंडळी या वेळीं नेमस्त पक्षातर्फें पुढें येऊं पहात होती. उदाहरणार्थ विनायकराव कीर्तन्यांचे चिरंजीव डी. व्ही. कीर्तने विला-यतेहून जे नुकतेच बॅरिष्टर होऊन आले होते, ते इंग्रजी वगैरे चांगलें लिहीत. विनायकराव कीर्तने व रानडे हे सहाध्यायी असल्यामुळें बॅ. कीर्तने हे रानड्यां-नाहि मुलाप्रमाणेंच होते. त्यांनींहि नवीन सभा काढण्याची बरीच उचल केली. तिसराहि एक वर्ग या कामांत होता, तो पुण्यांतील वृद्ध पेन्शनर लोकांचा. प्रत्यक्ष फारसें काम न करितां आलें तरी सार्वजनिक कार्यांत कोठें तरी सहज जुळून जावें अशी त्यांनाहि हौस असे. सार्वजनिक सभेला खुद्द रानड्यांचा आश्रय असल्यामुळें पेन्शनर लोकांना सभेंत राहून काम करण्यांत कांहीं धोका नव्हता. पण टिळकांच्या हातीं सभा गेल्यावर पेन्शनर लोकांचें काय होणार? तात्पर्य, पुण्याच्या नेमस्त पक्षांतील वृद्ध व तरुण या दोघांच्याहि सार्वजनिक कार्याच्या हौसेला मान देऊन रानडे वेगळी सभा काढण्यास कष्टानें कबूल झाले;

दिलें असें म्हणतां येणार नाहीं. टिळकांनीं खुनास उत्तेजन दिलें असें सरकारास खरोखरच वाटत असतें तर त्यांनीं पिनलकोडांतील खुनाच्या चिथावणीचें कलमच लाविलें असतें. मग १२४ अ हें सामान्य कलम कां लाविलें ! अफझुलखानाच्या वधाची चर्चा टिळकांशिवाय इतरांनींहि केली आहे. मग येऊन जाऊन टिळकांनाच कां दोष ! पुढें खून करावावयाचा अशा बुद्धीनें ही चर्चा आधीं उपस्थित केली म्हणावी, तर जेव्हां प्लेग हा ऐकून देखील माहीत नव्हता तेव्हांच ही चर्चा सुरू झालेली आहे. भानू व टिळक असे विरुद्ध राजकीय पक्षांतील लोक खुनाच्या हेतूनें उत्सवांत सामील होतील काय ! राजद्रोहाचा अर्थ जो विलायतेंत तोंच हिंदुस्थानांतहि असावा. प्रजेच्या दुःखांचें तिखटमीठ लावून वर्णन करून असंतोष उत्पन्न केला तरी तो राजद्रोह नव्हे. एक खून झाला म्हणून त्यामुळें एकंदर ब्रिटिश सरकारावर कांहीं अरिष्ट कोसळलें आहे असें नाहीं. खुनाचाहि कट सांपडला नाहीं, मग येवढें राज्य उलथून टाकण्याएवढा कट कोठून सांपडणार ! ज्युबिलीवरील टिळकांचे लेख वाचले तर त्यांवरून त्यांच्या बुद्धिमत्तेप्रमाणें राजनिष्ठाहि सिद्ध करितां येईल. टिळकांच्या मनांत गव्हर्नर लॉर्ड सँढर्स्ट यांजबद्दल वांकडें असल्याचा पुरावा नाहीं. उलट त्यांनीं अर्ज घेऊन दुःखनिवारण करून लोकांचा दुवा मिळवावा असेंच टिळकांनीं लिहिलें होतें. टिळकांच्या मनांत राज्यक्रांति करावयाची असती तर प्लेगचा अनर्थ ही संधि उत्कृष्ट होती, पण त्यांनीं बंड न करितां प्लेग इस्पितळच काढलें !

त्या दिवशीं उपाहारानंतर फिरून कामास सुरुवात झाली तेव्हां बॅ. प्यू यांनीं आक्षेपित अशा लेखांपैकीं एक एक घेऊन त्याचें समर्थन केलें. पण तें सर्व किंवा त्याचा सारांशहि येथें देत बसलों असतां फार विस्तार होईल म्हणून तो भाग सोडून देतों. खटल्याच्या पांचवे दिवशीं (ता. १३ सप्टेंबर) प्यू यांनीं आपल्या भाषणांतील हा चर्चात्मक भाग पुरा करून १२४ अ कलमाचा खरा अर्थ सांगण्यास त्यांनीं प्रारंभ केला. प्रथम या कलमाचा एक प्रकारचा इतिहास आहे तो सांगून, नंतर या कलमांतील गुन्हा घडण्याला विशेष प्रकारचा हेतु लागतो या मुद्यावर, मूळ पिनल कोडचें हें कलम मंजूर होण्याचे वेळीं प्रथम पिनल कोड कमिटींत व नंतर कायदेकौन्सिलांत जी चर्चा झाली ती डिफेन्सला सर्वस्वीं अनुकूल असल्यानें, प्यूसाहेब ती ज्यूरीला वाचून दाखवूं लागले. तेव्हां

त्यांचा व न्यायाधीशांचा बराच वाद झाला, व 'डिस्अफेक्शन' या शब्दाच्या अर्थाचीहि बरीच चर्चा झाली. तसेंच डिफेन्सतर्फे जे समर्थनपर किंवा समानार्थक लेख असणारे ग्रंथ पुराव्यांत दाखल केले गेले त्यांविषयीं चर्चा होऊन, शेवटीं ज्यूरीनें आरोपीस निरपराधी ठरविण्यासारखाच हा खटला आहे असें परोपरीनें सांगून प्यू यांनीं आपलें भाषण संपविलें.

या वेळीं सुमारें साडेतीनच वाजले होते. परंतु ज्यूरीला खटला सुनावून सांगण्यास आपणास बराच वेळ लागणार आहे म्हणून तें काम उद्यांच करूं असें सांगून न्या. स्ट्रॅची त्या दिवशीं उठून गेले. ही मुदत कां घेण्यांत आली असावी याचीं कारणें पुढें उमगलीं. त्यांतील मुख्य असें कीं, न्यायमूर्तींना लांबलचक समारोप करावयाचा असून तो त्यांना लिहूनहि काढावयाचा होता. दुसरे दिवशीं (मंगळवार ता. १४ सप्टेंबर) न्यायमूर्तींनीं या समारोपास सुरुवात केली. ती संपण्याला संध्याकाळचे पांच वाजले. याहि समारोपाचा सारांश देण्याच्या भानगडींत आम्ही पडत नाहीं. कारण त्या योगानें फार विस्तार होईल. तीनच गोष्टी या समारोपांत ठळक अशा होत्या. फक्त एकच गोष्ट टिळकांना अनुकूल अशी न्यायमूर्ती बोलले. ती ही कीं, टिळकांचे लेख व रँडसाहेबांचा खून यांमध्यें कार्यकारणसंबंध आहे असें भासविण्याचाहि माझा हेतु नाहीं, किंबहुना ॲडव्होकेट जनरल यांना ती गोष्ट शाबीत करण्यासारखा एका काडीचाहि पुरावा पुढें मांडतां आला नाहीं, असें ते म्हणाले. पण राजद्रोहाचा गुन्हा करण्याचा टिळकांचा हेतु त्यांनीं सर्वस्वीं गृहीत धरला. फिर्यादीतर्फेच्या प्रत्येक लेखांतील जवळजवळ प्रत्येक वाक्य त्यांनीं द्वेषमूलक असें ठरविलें. आणि राजद्रोहाचा गुन्हा घडण्याला राज्य उलथून पाडण्याची तयारी किंवा बुद्धीहि शाबीत करावी लागत नाहीं, येवढेंच नव्हे तर सरकाराविषयीं प्रेमभाव नसणें म्हणजेच द्वेषभाव असणें, असाहि त्यांनीं कलमांतील सरळ शब्दांचा अर्थविपर्यास केला. न्या. स्ट्रॅची यांच्या या अर्थावर, स्वतः सरकारची जुनी समजूत, न्यायकोर्टांचे ठराव, आणि प्रत्यक्ष लोकांचें आचरण, या सर्वांचीं इतकीं प्रतिकूलतेचीं पुटें बसलीं आहेत कीं, स्ट्रॅचीसाहेबांचा अर्थ आतां कोणी नुसता हातांतहि धरणार नाहीं. पण रोग्यांचे प्राण घेत घेत जसा वैद्य तयार होतो त्याप्रमाणें आरोपींना अन्यायानें शिक्षा देत देत न्यायमूर्तीहि खरा न्याय करण्याला शिकतात. अन्यायानें शिक्षा भोगणें हा राजकीय अपमृत्यु असें मानलें तर, टिळकांनीं स्वतः शिक्षा भोग-

भोगून राजद्रोहाचा खरा अर्थ ठरण्यास जी मदत केली ती त्यांना तिसऱ्या जन्मांत तरी उपयोगीं पडली असें म्हणतां येईल!

असो; सायंकाळचे पांच वाजतां न्यायमूर्तींचा समारोप संपून ज्यूरींतील गृहस्थ पलीकडील दालनांत निघून गेले. ते परत येईपर्यंत दरम्यान कोर्टास कांहींच काम नव्हतें. याचा फायदा घेऊन बॅ. प्यू यांनीं पुढें कराव्या लागणाऱ्या अपीलाचें बीजारोपण म्हणूनच कीं काय, न्यायमूर्तींच्या समारोपांतील दोष न्यायमूर्तींच्या नजरेला आणले. आणि 'डिस्-लॉयल्टी' 'डिस्अफेक्शन' वगैरे शब्दांचे वाच्यार्थ व लक्षणार्थ यांविषयीं उभयतांमध्यें बरीच चर्चा झाली. पण मीं सर्व गोष्टींचा नीट विचार केलेला आहे असें सांगून न्यायमूर्तींनीं अधिकारयुक्त वाणीनें हा वाद संपविला.

ज्यूरी उठून गेल्यावर सुमारें पाऊणतासांत ती परत आली. तिनें प्रथमच असें सांगून टाकलें कीं, आरोपी नं. २ केशवराव बाळ, आर्यभूषण छापखान्यांतील कारकून व मदत म्यानेजर, यांना आम्ही निर्दोषी ठरवितों. आरोपी नं. १ टिळक यांच्यासंबंधानें मात्र हें एकमत टिकलें नाहीं, कारण सहा ज्यूरर लोकांनीं टिळकांना दोषी ठरविलें व तिघांनीं निर्दोषी ठरविलें. न्यायमूर्तींनीं हा बहुमताचा निर्णय मान्य केला. लगेच क्लार्क ऑफ धि क्राऊन यांनीं टिळकांना विचारलें कीं, तुमच्यावर आरोप शाबीत झाला आहे तथापि तुम्हांला शिक्षा देऊं नये अशाविषयीं तुमचीं कांहीं कारणें असल्यास सांगा. त्यावर टिळकांनीं उत्तर दिलें कीं, 'ज्यूरीला मी दोषी वाटत असेन पण मला स्वतःला मी निर्दोषी आहें असेंच वाटतें. राजद्रोहाच्या हेतुपुरःसर हे लेख लिहिलेले नाहींत हें मी सांगतों. व त्यांचा परिणाम देखील राजद्रोह उत्पन्न करण्याचा होईल असें मला वाटत नाहीं. लेखांतील शब्दांच्या अर्थाविषयीं जाणत्या विद्वान् अशा लोकांची साक्ष स्वतः सरकारतर्फेच घ्यावयास पाहिजे होती तीहि घेण्यांत आली नाहीं.' टिळकांनीं सांगितलेलीं हीं कारणें अर्थात् न्यायमूर्तींना पटण्यासारखीं नव्हतींच. त्यांनीं टिळकांना असें बजावलें कीं, वाचकांच्या मनांत अराजनिष्ठा उत्पन्न करण्याच्या हेतूनेंच तुम्हीं लेख लिहिल्याविषयीं माझी खात्री झाली आहे. "तुमचा गुन्हा मोठा असला तरी भयंकर नाहीं. या देशांत राजद्रोहाचा हा दुसराच खटला आहे. १२४अ हें कलम जुनें व एका बाजूला पडलेलें, यामुळें आपण निर्भयपणें हवें तें लिहिलें तरी चालेल असें तुम्हांला सहजच वाटलें असावें. प्लेगच्या बाबतीत

तुम्हीं सरकारची व लोकांची मोठीच कामगिरी बजाविली आहे; तरी पण तुमची बुद्धिमत्ता व विद्वत्ता लक्षांत घेतां तुम्हीं हे लेख लिहिले ही गोष्ट फार वाईट केली, व तुम्हीं पुढेंहि असेच लेख लिहिले असते तर लोकांवर संकटेंच गुदरलीं असतीं. या सर्व गोष्टी लक्षांत घेऊन मी तुम्हांस फक्त अठरा महिन्यांची सक्त मजुरीची शिक्षा देतों." बाळ यांना उद्देशून न्यायमूर्तींनीं सांगितलें कीं, 'तुम्हांला निर्दोषी ठरवून सोडून देण्यांत आलें आहे.' अशा रीतीनें सायंकाळीं सुमारें साडे-सहा वाजण्याचे सुमारास कोर्टाचें काम संपून, पोलिस अधिकाऱ्यांनीं टिळकांना खालीं आणून गाडींत बसवून एकदम तुरुंगाकडे नेलें.

शिक्षेनंतर अपील ही गोष्ट ओघानेंच येणारी होती. मात्र हें अपील लेटर्स पेटंटप्रमाणें विलायतेंतील प्रिव्ही कौन्सिलकडेच करतां येत होतें. तथापि तें अपील करण्यालाहि आधीं हायकोर्टच्या मुख्य न्यायाधिशापुढें अर्ज करून परवानगी मिळविणें, किंवा निदान आम्ही परवानगी देत नाहीं असा निकाल घेणें, अनिवार्य होतें. याकरितां बॅ. ब्यू यांच्या संमतीनें लगेच सॉलिसिटर भाईशंकर आणि कांगा यांनीं एक चौदा कलमी अर्ज तयार केला. तो अर्ज महत्त्वाचा असल्यामुळें, विशेषतः टिळकांना झालेल्या अन्यायाविषयींच्या रीतसर तक्रारींचा त्यांत निष्कर्ष काढलेला असल्यामुळें त्यांतील कांहीं भाग या भागाच्या शेवटीं परिशिष्टादाखल दिला आहे.

अपील अर्जावर ता. १७ सप्टेंबर रोजीं टिळकांचा प्रतिज्ञालेख व सही होऊन लगेच तो हायकोर्टाकडे गुदरण्यांत आला, व त्याची सुनावणी ता. २४ सप्टेंबर रोजीं हायकोर्टाच्या फुलबेंच पुढें झाली. फुलबेंच असलें तरी तीनच न्यायाधीश म्हणजे फॅरन, कँडी, व स्ट्रॅची-असे अपील ऐकण्यास बसले. हें अपील स्ट्रॅची साहेबांविरुद्ध होतें तरीहि स्वतः ते या न्यायत्रिमूर्तींत बसले येवढेंच नव्हे तर स्वतः त्यांनीं टिळकांचे बॅरिस्टर मि. रसेल यांस चर्चात्मक असे अनेक प्रश्न विचारून कुंठित करण्याचाहि बराच प्रयत्न केला. रसेल यांच्या भाषणानंतर सरकारतर्फे ॲ. जनरल लँग यांचें भाषण होतांच न्या. फॅरन यांनीं कोर्टाचा निकाल सांगितला. ते म्हणाले, प्रत्येक खटल्यांत प्रिव्ही कौन्सिलकडे अपील करण्याचा अधिकार नाहीं. म्हणून या खटल्यांत कांहीं विशेष अन्यायाची गोष्ट घडली आहे कीं काय येवढेंच पाहिलें म्हणजे झालें. मुंबईसरकारतर्फेंच प्रत्यक्ष फिर्याद दाखल झाल्या मुळें त्यांची मंजुरी नव्हती किंवा आहे ती अपुरी आहे हा मुद्दाच उरत नाहीं.

शिवाय न्या. स्ट्रॅची यांनीं ज्यूरीला कायद्याचा अर्थ समजून सांगितला तो एकंदरीनें बरोबर होता. 'प्रीतीचा अभाव' म्हटलें काय व 'प्रीतिला प्रतिरोधी अशी भावना' म्हटली काय दोन्ही एकच. सरकार या शब्दाचा अर्थ चुकला अशी तक्रार आहे; पण तीहि बरोबर नाहीं. मिळून अपील करण्यासारखा कांहीं मुद्दा निष्पन्न झालेला नाहीं. म्हणून आम्ही अपिलाची परवानगी देत नाहीं. अशा रीतीनें मुंबईहायकोर्टातील टिळकांतर्फेची कामगिरी संपली. परंतु स्पेशल अपील म्हणून प्रिव्ही कौन्सिलकडे अपील करतां येत होतें व तें लगेंच करण्यांत आलेंहि.

इकडे टिळक तुरुंगांत गेल्यामुळें केसरी–मराठा वर्तमानपत्रांचें पुढें काय करावयाचें हा प्रश्न टिळकांच्या स्नेह्यांपुढें सहजच उत्पन्न झाला. ता. १० ऑगस्ट १८९७ च्या अंकापर्यंत केसरीच्या शेवटीं "हें पत्र आर्यभूषण छापखान्यांत हरि नारायण गोखले यांनीं छापलें व बाळ गंगाधर टिळक यांनीं प्रसिद्ध केलें" असा कायदेशीर उल्लेख येत असे. ता. १७ ऑगस्टच्या अंकापासून टिळकांना शिक्षा होईपर्यंत, संपादक किंवा प्रसिद्ध करणार म्हणून टिळकांचेंच नांव चालू राहिलें; परंतु छापणार हरि नारायण गोखले यांच्या ऐवजीं बळवंत कृष्ण कोलांगडे यांचें नांव घातलें जात असे. याचा अर्थ हरि नारायण गोखले यांना टिळकांवर खटला होतांच केसरीचे मुद्रक या नात्यानें आपली जबाबदारी नकोशी झाली, व त्यांनीं ती खरोखरीचा प्रिंटर कोलांगडे याजवर टाकली. टिळकांना शिक्षा झाल्यावर, परस्पर दुसऱ्याच्या नांवानें कां होईना पण केसरी आर्यभूषण छापखान्यांत छापला जाण्याचीहि जबाबदारी गोखले यांच्यानें घेववेना. टिळकांना शिक्षा सुनावल्याबरोबर धोंडोपंत विध्वंस यांना गोखले यांनीं ताबडतोब असें सांगून टाकलें कीं, यापुढें केसरी दुसऱ्या वाटेल त्या छापखान्यांत छापण्याची तजवीज पहा! टिळक व गोखले यांच्या दरम्यानचा आर्यभूषणमध्यें केसरी छापण्याचा, पहिला करार १८९४ पूर्वीच संपला होता; तरी त्याच करारांत लिहिल्याप्रमाणें गोखले यांनीं केसरी छापण्याचें बंद करण्यास निदान तीन महिन्यांची नोटीस देणें जरूर होतें; व टिळकांवरील खटल्याची आपत्ति लक्षांत घेतां तर अशी नोटीस देणें अधिकच योग्य ठरत होतें. शिवाय गोखले यांनीं आपलें नांव काढून घेतल्यामुळें त्यांना व्यक्तिशः कांहींच धोका नव्हता. प्रेस ॲक्ट तेव्हां झालेला नसल्यामुळें छापखान्याचा जामीन मागणें किंवा तो सरकारजमा करणें याहि आपत्ती छापखान्यावर येणाऱ्या नव्हत्या. तरी पण गोखले यांनीं आपलाच हेका चालविला, व

यापुढें मी तर केसरी छापून देणारच नाहीं, परंतु टिळक परत येईपर्यंत तुम्हींहि केसरी बंदच ठेवावा हें बरें असा विचित्र सल्ला त्यांनीं धोंडोपंत विध्वंस यांस दिला ! पण स्वतः विध्वंस किंवा टिळकांचे स्नेही व असिस्टंट वगैरे मंडळींना हा सल्ला अर्थातच रुचण्यासारखा नव्हता. यामुळें त्यांनीं दुसरा एकादा छापखाना गांठून त्यावर केसरी छापण्याचें ठरविलें. संपादकांचें 'डिक्लेरेशन' करण्यास मनुष्य मिळविण्यापेक्षां त्यांतल्यात्यांत छापखान्याचीच अडचण खरी होती. कारण टिळकांचे असिस्टंट या नात्यानें नरसिंह चिंतामण केळकर हे १८९६ च्या मार्च महिन्यापासून पुण्यास येऊन दाखल झालेले असून कृष्णाजी प्रभाकर खाडिलकर हेहि त्याच सालच्या अखेर येऊन दाखल झालेले होते. १८९६ च्या सप्टेंबर आक्टोबर महिन्यांपासून केळकर हे टिळकांच्या देखरेखीखालीं मराठ्यांत अग्रलेखांसुद्धां सर्व मजकूर लिहूं लागले होते, व खाडिलकर यांनींहि केसरींत टिळकांच्या देखरेखी-खालीं लिहिण्यास सुरुवात केली होती. यामुळें केळकर व खाडिलकर यांपैकीं कोणींहि केसरीच्या संपादकाची जबाबदारी अंगावर घेण्यास तयार होता. पण छापखाना चुटकीसरसा कोठून तयार होणार ! तथापि, सुदैवानें तीहि अडचण या वेळीं निभावून गेली.

भिडे या नांवाचे एक पेन्शनर गृहस्थ होते त्यांनीं रविवार पेठेंत फडके यांच्या वाड्यांत श्रीविठ्ठल नांवाचा छापखाना काढला होता. त्यांनीं लगेच केसरी छापून देण्याचें कबूल केलें. मात्र मुद्रक व संपादक म्हणून यापुढें वेगवेगळीं मनुष्यें न गुंतवितां कोणीतरी एकानेंच या दोन्ही जबाबदाऱ्या पत्कराव्या असें ठरून केळकर यांनीं शहर मॅजिस्ट्रेटपुढें केसरीचे संपादक म्हणून डिक्लेरेशन केलें; व ता. २१ सप्टेंबरच्या अंकापासून "हें पत्र रविवार पेठेंत श्रीविठ्ठल छापखान्यांत नरसिंह चिंतामण केळकर यांनीं छापून प्रसिद्ध केलें" असा उल्लेख करण्यांत येऊं लागला. मराठा पत्राचेंहि डिक्लेरेशन अर्थात् केळकर यांनींच केलें आणि ता. १९ सप्टेंबरपासून तें पत्रहि त्यांच्याच नांवानें सुरू झालें. या सर्व नवीन व्यवस्थेमुळें व्यवस्थापक या नात्यानें धोंडोपंत विध्वंस यांस बराच त्रास पडला. केसरी आर्यभूषणमध्यें छापून देत नाहीं असें सांगितल्यामुळें केळकर व विध्वंस यांनीं गोखले यांच्याशीं तंटाहि करून पाहिला. परंतु तो फुकट गेल्यामुळें छापखान्याची व्यवस्था तर दुसरीकडे करावीच लागली; पण वर्गणीदारांस अंक रवाना करणें व हिशेबाच्या नव्या वह्या घालणें वगैरे सर्व गोष्टी करण्याकरतां विध्वंस यांना विंचुरकरांच्या वाड्यांत वेगळी कचेरी सुरू

करावी लागली. ही सुरुवात त्यांनीं ता. १९ सप्टेंबर १८९७ रोजीं, विंचुरकरांच्या वाड्यांतील टिळकांच्या राहत्या घरच्या पडवींत, दोन देवदारी खोकीं घेऊन केली; व तेव्हांपासून पुढें आजवर केसरीच्या कचेरीला जें स्वरूप प्राप्त झालें आहे त्याचें मुख्यतः श्रेय टिळकांबरोबर विध्वंस यांना एकट्यांनाच दिलें पाहिजे. ता. २१ सप्टेंबरच्या अंकांत केसरीचे व्यवस्थापक यांनीं वर्गणीदारांना खालीलप्रमाणें विनंति केली. "केसरीवर भयंकर प्रसंग गुदरल्यामुळें बारीकसारीक कामांतहि थोडकी गैरव्यवस्था होण्याचा संभव आहे. या अव्यवस्थेकडे वर्गणीदार दुर्लक्ष करतील अशी आशा आहे." पण वर्गणीदारांची केसरीला पूर्ण सहानुभूति असल्यामुळें ते किरकोळ अव्यवस्थेकडे दुर्लक्ष करतील यांत शंकाच नव्हती. नवीन वर्गणीदार होत ते जुन्या पत्त्यावर पत्रें पाठवीत तीं वेळच्यावेळीं मिळ-ण्याचीहि व्यवस्था होईना. म्हणून नवीन संपादक केळकर यांच्या नांवें खाजगी पत्त्यावर पत्रें पाठवावीं अशी जाहीर सूचना केसरींत घालावी लागली. तथापि व्यवस्थापकांच्या ऑफिसची घडी लवकरच बसली, व विठ्ठल प्रेसचे मालक व व्यवस्थापक यांनीं नवीन मोठी जबाबदारी पत्करली असतांहि केसरी वेळेवर छापून देण्याचे कामीं त्यांनीं फारच दक्षता दाखविली. लॉ क्लासला मध्यंतरीं थोडी सुटी होती, तोहि फिरून ता. ३ आक्टोबरपासून आपण सुरू करणार अशी केळकर यांच्या सहीची जाहिरात प्रसिद्ध झाली. या सर्व गोष्टी अशा रीतीनें बिनबोभाट पार पडतील अशी पुष्कळांना अपेक्षा नसावी. ता. १९ रविवार रोजीं दोनप्रहरपर्यंत मराठा प्रसिद्ध झाला नाहीं यामुळें टिळकांचीं दोन्हीं पत्रें बंद पडणार असा कित्येक लोकांनीं तर्कहि बांधला. पण मराठा फक्त रविवाराऐवजीं सोमवारला प्रसिद्ध झाला, व केसरी तर मंगळवारींच रीतीप्रमाणें निघाला हें पाहतांच पुण्याहून टाइम्सला एक तार गेली व ती त्यानें प्रमुख जागीं प्रसिद्ध केली. तारेंत मजकूर असा होता कीं, टिळकांचीं दोन्ही पत्रें पुनः निघूं लागलीं व केळकर नांवाच्या एका एल्‌एल्. बी. गृहस्थानें या दोन्हीं पत्रांचें डिक्लरेशन केलें आहे!

विलायतेस अपील लावण्याची खटपटहि अशाच तांतडीनें करण्यांत आली; व शनिवार ता. २ आक्टोबरच्या मेल बोटीनें टिळकांचे स्नेही ना. दाजी आबाजी खरे केसरीवरील खटल्यासंबंधाचे कागदपत्र घेऊन विलायतेस गेले. आणि मागाहून ता. १६ आक्टोबर रोजीं सॉलिसिटर कांगा हेहि उरलेले कागद-पत्र घेऊन विलायतेस निघण्याचें ठरलें. खटला महत्त्वाचा असल्याकारणानें त्याच्या

साग्र हकीगतीचें पुस्तक निघणें अवश्यच होतें. डिफेन्सतर्फे शॉर्टहँड रिपोर्टर नेमलेला असल्यामुळें सर्व मजकूर, वकीललोकांच्या भाषणासह, तयार होऊन लवकरच मिळाल्यामुळें, इंग्रजी पुस्तक ताबडतोब छापण्यांत आलें. बॅ. देशपांडे यांनीं टिळकांचें लहानसें चरित्र लिहून दिलें, ॲडव्होकेट सेटलूर यांनीं चर्चात्मक प्रस्तावना लिहून दिली, व छपाई वगैरेचें सर्व काम महादेव कृष्ण देशमूख यांनीं झपाट्यानें पार पाडिलें. मराठी पुस्तकहि खंडेराव भिकाजी बेलसरे यांनीं काढलें, पण इंग्रजी पुस्तकाच्या आधारें मराठी आवृत्ति तयार करावयाची असल्यामुळें १८९८ च्या प्रारंभापर्यंत तें प्रसिद्ध झालें नाहीं. पण या उशीराचा एक फायदा बेलसरे यांस मिळाला तो असा कीं, ता. १९ नोव्हेंबर १८९७ रोजीं लंडन येथें प्रिव्ही कौन्सिलपुढें टिळकांच्या अपील अर्जाची सुनावणी झाली त्या हकीगती-चाहि समावेश त्यांना आपल्या या पुस्तकांत करितां आला.

टिळकांचे खटल्यासंबंधीं लोकमत काय होतें हें विशेष लिहिण्याचें कारण नाहीं. झाडून सर्व एतद्देशीय वर्तमानपत्रकारांनीं टिळकांना शिक्षा दिली याचा निषेधच केला. आणि एकदोन पत्रांखेरीज बाकी सर्व अँग्लो-इंडियन व विलायती पत्रांनीं झालें तेंच योग्य झालें असें म्हटलें व त्यांपैकीं कांहींनीं टिळकांस झाली ही शिक्षा फार थोडी असें म्हणून सरकारनें अपील करून ती वाढवून घ्यावी असाहि सल्ला दिला. पण ही गोष्ट अर्थातच शक्य नव्हती. या खटल्यांत देशी-विदेशी हा फरक सर्वच दृष्टींनीं दिसून आला. ज्यूरींत जितके इंग्रज तितक्यांनीं टिळक दोषी असा निवाडा दिला व जितके हिंदी सभासद होते तितक्यांनीं टिळकांना निर्दोषी ठरविलें. इंग्रजांनीं टिळकांना शिक्षा झाली त्या दिवशीं मेजवान्या झोडल्या. उलट गिरणी मजुरांपर्यंत अनेक टिळकभक्तांनीं त्या दिवशीं उपोषणें केलीं. कित्येक कॉलेजांतील विद्यार्थ्यांनीं स्वेच्छेनें एकदोन सुट्या घेतल्या व कित्येक दंडाला काळीं फडकी बांधून हिंडूं लागले. पण दुःखप्रदर्शनाचा हा प्रकार विद्यार्थ्यांपुरताच होता असें नाहीं; तर अमृतबझारपत्रिका, हिंदु वगैरे पत्रांनीं आपल्या वर्तमानपत्रांत सर्वत्र काळ्या रुळी घालून मुद्रणस्वातंत्र्य भ्रष्ट झालें अशी भावना प्रगट केली.

१२४ अ कलमाचा विपरीत अर्थ, न्या. स्ट्रॅची यांचा एकतर्फी समारोप या गोष्टींनीं सरकारचा राग जितका लोकांना आला तितकीच टिळकांविषयीं विशेष प्रकारची सहानुभूति वाटण्यासहि कारणें घडून आलीं. टिळकांच्या विद्वत्तेविषयीं

व देशभक्तीविषयीं सर्वांच्या मनांत आदर होताच, पण टिळकांनीं माफी मागावी म्हणजे आम्ही कदाचित् त्यांचेवरील खटला काढून घेऊं अशी कारवाई टिळकांच्या कांहीं स्नेह्यांच्या मध्यस्थीनें सुरू होती. तथापि टिळकांनीं माफी मागण्याची ही सूचना झिडकारिल्याचें प्रसिद्ध झालें. अर्थात् गोखले यांनीं मागितलेली माफी व टिळकांनीं झिडकारिलेली माफी या दोहोंची तुलना लोकांनीं आपल्या मनांत करणें हें स्वाभाविकच होतें. अमृतबझार पत्रिकेचे संपादक मोतीलाल घोस यांनीं लिहिलेल्या पत्रास टिळकांनीं अटकेनंतर पण खटल्याच्या निकालापूर्वी उत्तर पाठविलें, त्यांत एक महत्त्वाचें वाक्य असें होतें कीं, " प्रो. गोखले किंवा ज्ञानप्रकाशकार यांच्याप्रमाणें माझी लेखणी लेचीपेची नाहीं"–"आय ॲम नॉट ए कच्चा रीड." वरील वाक्यांत गोखल्यांना धैर्य नाहीं असें म्हणण्यापेक्षांहि स्वतः मी टांकाचा अधिक खंबीर आहे इतकेंच टिळकांना सुचवावयाचें होतें. तें कसेंहि असो, केवळ माफी मागितल्यानें शिक्षा वाचण्याचा संभव असतां टिळकांनीं ती मागितली नाहीं, इतकी गोष्ट निर्विवाद असून ती जाहीर झाल्यानें तिनें टिळकांच्या धैर्याचा ठसा लोकांच्या मनावर विशेष बसविला.

दुसरीहि एक गोष्ट टिळकांविषयीं सहानुभूति उत्पन्न करणारी झाली. ती अशी कीं, रँडसाहेबांचा खून कोणीं केला याचा पत्ता पोलिसांना लागला; व त्याबरोबरच त्यांना व सरकारला हें समजून आलें कीं, कित्येकांस शंका होती तरी टिळकांचा संबंध अप्रत्यक्ष रीत्याहि या खुनाच्या कटांत येऊं शकत नाहीं. खटला भरला त्यावेळीं सरकारची संशयनिवृत्ति झालेली नव्हती; पण पुढें ती हळू हळू होऊं लागली; व ॲडव्होकेट जनरल यांचें भाषण होण्याच्या वेळेपर्यंत वातावरण या दृष्टीनें बरेंच निवळलें होतें हें पूर्वीं आम्हीं दर्शविलेंच आहे. या गोष्टीचा उपयोग इतकाच झाला कीं टिळकांना मोठी शिक्षा व्हावयाची ती न होतां फक्त १८ महिन्यांची झाली. पण पुढें त्यांच्या सुटकेविषयीं जे प्रयत्न सुरू झाले त्यांना ही संशयनिवृत्ति उपयोगी पडली. खुनासंबंधानें जशी टिळकांविषयीं कित्येकांची संशयनिवृत्ति व्हावयाची होती तशीच, सुधारक पक्षांतील कित्येक लोक टिळकांवरील खटल्यास कारणीभूत झाले कीं नाहीं याचीहि संशयनिवृत्ति होणें जरूर होतें. खटल्यापूर्वी टाइम्समध्यें ' जस्टिस ' या सहीनें जें एक चिथावणीचें पत्र प्रसिद्ध झालें होतें तें पत्र पुष्कळ लोकांनीं कीर्तने बॅरिस्टर यांजवर मनानें लादलें. कारण यापूर्वी पांच सात महिन्यांत कीर्तनें यांच्या सहीनें टिळकांविरुद्ध

कांहीं पत्रें याचें वर्तमानपत्रांत छापलीं गेलीं होतीं. यामुळें जस्टिस नामधारी मी नव्हे, असें कीर्तन्यांना केसरीकारांकडे लिहून कळवावें लागलें. भांडारकर हे सरकारतर्फें विद्वान् तज्ज्ञ म्हणून साक्षीला येणार ही गोष्ट प्रसिद्ध झालीच होती. त्यांनीं हें पत्र लिहिलें असावें असाहि कित्येकांचा तर्क होता, तो संशय देखील खोटा ठरला. तथापि हें पत्र सुधारक वर्गापैकीं कोणीं तरी लिहिलें असावें असा अंदेशा होता तो पुढें केव्हांहि दूर झाला नाहीं. या संशयामुळें सुधारक वर्गावर लोकांचा राग होता, व एकावर राग झाला म्हणजे दुसऱ्याविषयीं सहानुभूति वाढते या मानसिक तराजूच्या नियमाप्रमाणें, या संशयामुळेंहि टिळकांना थोडीशी सहानुभूति मिळाली.

रँडसाहेबाचा खून कोणीं केला असावा याविषयीं अनेकांचे अनेक तर्क होते. मरणापूर्वी स्वतः रँडसाहेब व लेफ्टनंट आयर्स्ट यांची बायको यांच्या जबान्या झाल्या त्यांवरून कांहींच सुगावा लागण्यासारखा नव्हता. दोघां-नाहि गोळ्या लागल्या त्या पाठमोऱ्या अकस्मात् लागल्या. त्यांचे समोरून किंवा त्यांचे बाजूनें कोणी धावल्या किंवा पळाल्याचें त्यांनीं पाहिलें नव्हतें. त्यांचा कोचमन किंवा त्यांचेजवळ बसलेला पट्टेवाला यांपैकींहि कोणीं कांहीं पाहिलें नाहीं. मिसेस आयर्स्ट या मागच्या गाडींत होत्या, त्यांना मात्र पुढल्या गाडीवर एक पांढरा पोषाक केलेला माणूस चढून कांहीं सोडतो आहे असें दिसलें. तो फटाके सोडीत असावा अशीहि क्षणभर त्यांची कल्पना झाली! लगेच तो मनुष्य गाडीवरून उडी टाकून उजव्या हातास पळाला. तो इसम ठेंगणा, जाडेलासा असावा असें त्यांना भासलें. ही चमत्कारिक गोष्ट या बाई आपल्या नवऱ्यास सांगणार तोंच, स्वतः त्यांच्याहि गाडीमागें आवाज झाला व त्याच क्षणीं आपला नवरा जखमी होऊन कण्हत मागें पडला असें त्यांनीं पाहिलें. अर्थात् या पुढें इकडे तिकडे कांहीं पाहण्याचें त्यांना भानच राहिलें नाहीं. रस्त्यावर साधारण रहदारी होती, व पहिल्या आवाजाबरोबर त्यांचा गाडीवाला ओरडला तेव्हां लोकांनीं बाजूला सरण्याकरितां तो ओरडला असावा इतकेंच त्यांना वाटलें. दुसरे दिवशीं खुनाची बातमी जाहीर झाली तेव्हां पोलिसांना व सरकारी अधिकाऱ्यांना कोणा ब्राह्मणानें खून केला असावा असें वाटलें; उलट पुण्यांतील कोणी लोक म्हणत, खुनी इसम कोणीतरी नेटिव्ह लष्करांतील बेदिल झालेले शिपाई असावे. एरवीं पिस्तुलें काडतुसें कोठून मिळणार ? व इतका अचुक नेम तरी कोणाला साधणार?

कोणी म्हणत खासगी द्वेषामुळेंच साहेबासाहेबांत हा प्रकार झाला असावा. कोणी असेंहि म्हणत कीं पुण्याच्या पोलिससाहेबाचें यांत अंग होतें व बिचाऱ्या नेटिव्ह लोकांवर अंदेशा जाण्याकरितां त्यांनीं ही राजकीय महोत्सवाची संधी साधली.

पण लोकांच्या जवळ तर्कवितर्कांशिवाय चौकशीचें दुसरें कांहींच साधन नव्हतें. पोलिसांनीं मात्र गुन्हेगार हे ब्राह्मणच असावे या धोरणानें चौकशी सुरू केली; व त्यांची पहिली शिकार जरी फसली तरी दुसरी साधली. पुण्यांतील प्रमुख लोकांकडे ब्रुइनसाहेबांच्या येरझारा लौकरच सुरू झाल्या होत्या, व त्यांपैकीं श्रीधर विठ्ठल दाते यांनीं साहेबांना एक गमतीची झुकांडी दिली. ब्राह्मणांचे कोणी दोन मुलगे आपणांकडे आले व आपण साहेबलोकांचे खून करणार वगैरे गोष्टी त्यांनीं आपणापाशीं काढल्या, अशी माहिती श्रीधर विठ्ठल यांनीं दिल्यावरून मुंबईच्या दोन ब्राह्मण मुलांना, ते बिचारे श्रावणीस बसले असतां, पुण्यास पकडून आणलें. प्रथम पोलिसांपुढें धाकानें त्यांनीं कांहींतरी मजकूर सांगितला; पण मॅजिस्ट्रेटपुढें उभे केल्यावर ते नाकबूल गेले. तथापि त्यांना चारचार हजाररुपयांचा जामीन व जातमुचलका मात्र द्यावा लागला. सप्टेंबरच्या प्रारंभीं पुण्यांतील द्रविडांमार्फत पोलिसांना जो पत्ता लागला तो मात्र अखेरपर्यंत टिकला. द्रविडबंधूंनीं कोणा चाफेकर बंधूंचीं नांवें घेतलीं, व प्रथम दामोदर हरि चाफेकर यास अटक झाली. त्यानें ता. ८ आक्टोबर रोजीं मुंबई प्रे. मॅजिस्ट्रेट हॅमिलटन यांजपुढें कबुलीजबाब दिला तो इतका व्यापक होता कीं, तो कोणी मार्थोफरू वेडा मनुष्य असून कांहीं तरी सांगत आहे असेंच लोकांस वाटलें. आजपर्यंत पुण्यांत किंबहुना मुंबईंतहि जितके दांडगाईचे गुन्हे झाले तितके सर्व आपणच केले असें त्यानें सांगितलें. चाफेकराचे वडील हे एक प्रसिद्ध कीर्तनकार असून दामोदर व त्याचे बंधु हे कीर्तनाचे वेळीं मागें उभे राहून बापाची साथ करीत. स्वतः दामोदर सत्तावीस वर्षांचा व त्याचे भाऊ बाळकृष्ण व वासुदेव हे या वेळीं २४ व १८ वर्षांचे होते. हे बंधु शिपाईबाण्याचे असून दामोदरानें तर सरकारी लष्करी नोकरींत शिरण्याचे प्रयत्नहि केले होते. पण त्याचें ब्राह्मण्य त्याच्या आड आलें. मला नोकरींत घ्याल तर चारशें ब्राह्मणांची कवायती पलटण तयार करीन असेंहि त्यानें सांगितलें. पण जेथें एक ब्राह्मण खपण्याची मारामार तेथें चारशेंची कल्पना कशी रुचणार ? अशा रीतीनें निराशा झाल्यामुळें चाफेकराच्या मर्दुमकीनें इतर वळणांनीं मार्ग काढला. "वासुदेवराव पटवर्धन,

दामुअण्णा कुलकर्णी वगैरे सुधारक, यांना आणि थोगन वेलिणकर
केलेल्या हिंदूंना मींच ठोक दिला, मुंबईतील राणीच्या पुतळ्यावर
ओतलें व गळ्यांत जोड्यांची माळ घातली, युनिव्हर्सिटीचा मंडप मीं
पुण्यांत प्लेगच्या अमदानींत सोजीर लोकांनीं केलेले अत्याचार पाहून
आला, व त्यांचा मुख्य अधिकारी रँडसाहेब याला मारून सूड उगवि
निश्चय केला, बंदुकी अमूक ठिकाणांहून चोरल्या, दारूगोळा अमु
मिळविला, पिस्तुलें व तरवारी अमुक ठिकाणाहून घेतल्या, रँडसाहे
ण्याचे पूर्वीचे प्रयत्न असे तसे फसले, शेवटीं ज्युबिलीच्या दिवशीं दिव
प्रार्थना करून व हत्यारें बरोबर घेऊन मी व माझा भाऊ बाळकृष्ण
खिंड रस्त्यावर गेलों, मीं रँडसाहेबाला गोळी घातली व बाळकृष्णा
आयर्स्ट याला मारलें. व हत्यारें नाल्यावरील पुलाखालीं झांकून ठे
काळ्याचे रस्त्यानें परत आलों, दुसरे दिवशीं लोंढे यांचे विहिरींत ह
देऊन ता. २४ जून रोजीं मुंबईस निघून आलों व फिरून कीर्तनें क
पुढें टिळकांवर खटला झाला, नातूंना पकडलें, इतर लोकांना त्रास झा
मींच पोलीसच्या स्वाधीन होऊन कबुलीजबाब देण्याचें ठरविलें. मुं
माझे स्नेही आहेत, त्याचे जवळ मीं माझा सर्व वृत्तांत लेखी दिला
त्यांच्या माझ्या दरम्यान काय गोष्टी झाल्या त्या मी त्यांच्या सम्मतीशि
करूं शकत नाहीं." अशा अर्थाचा तो जबाब होता.

वरील जबाबांत खऱ्याखोट्याची बरीच सरमिसळ झाली होती. शि
गॅझेट पत्राला एका निनांवी गृहस्थानें याच वेळीं पत्र पाठवून कळ
चाफेकर खोटें बोलतो-मीच रँडला मारला-अशी बातमी प्रसिद्ध झा
लोक अधिकच घोटाळ्यांत पडले. पण जबानीतील मुख्य भाग
ठरलें, व सेशनकोर्टांत जरी दामोदर यानें जबाब परत घेतला तरी
प्रारंभीं खुनाचा खटला सेशनकमिट होऊन पुढें फेब्रुवारी महिन्यांत पुण्या
जज्ज मि. क्रो यांजपुढें खटला चालून त्यास फांशीची शिक्षाहि देण्यांत
दामोदर यास पकडतांच बाळकृष्ण मोगलाईंत पळून गेला, व तो पुढें ब
सांपडला नाहीं. तथापि पुढें तोहि सांपडला व चौकशी होऊन फां
[illegible]च नव्हे तर, ज्या द्राविडबंधूंनीं बक्षिसाच्या आशेनें चाफेकरबंधूंचें ना
' पत्ता लावून दिला त्यांचेहि खून झाले, व ह्याबद्दल तिसरा भाऊ

व त्यांचा स्नेही कोणी रानडे हेहि फांशी गेले. पण तो सर्व प्रकार मोठा अद्भुत असला तरी येथें देतां येत नाहीं. चाफेकरासंबंधाची ही हकीगत सांगण्याचा मुख्य मुद्दा असा कीं टिळकांचा खटला सेशनांत निघण्यापूर्वीच खुनाचा पत्ता पोलिसांना पक्का लागल्यामुळें, टिळकांविषयींचा गैरसमज निघून गेला; व त्यांची तुरुंगांत रवानगी झाल्यापासूनच कांहींतरी करून त्यांची सुटका करावी असे कोणी कोणी लोक बोलूं लागले. तसेंच 'भवानी तलवार' अशी सही घालून केसरींत छापलेले शिवाजीचे उद्गार जरी राजद्रोही ठरले होते व भवानी तलवार या नांवाच्या पुस्तकाचा जारीनें शोध चालूं होता, तरी लवकरच नेटिव्ह प्रेस रिपोर्टर गोपाळराव साठे यांनीं या पुस्तकावर दिलेला सरकारी अभिप्राय प्रसिद्ध झाला त्यावरून देशाभिमान व राजद्रोह या दोन गोष्टी एकच नव्हत हें आपोआप सिद्ध झालें.

मात्र या गोष्टींचा उपयोग प्रिव्ही कौन्सिलच्या अपीलाला कांहीं होण्यासारखा नव्हता. ता. १९ नोव्हेंबर १८९७ रोजीं हें अपील व्हाइट हॉलमध्यें लॉर्ड चॅन्सेलर हॅल्सबरी, लॉर्ड हॉबहौस, लॉर्ड डेव्ही व सर रिचर्ड कौच या न्यायमूर्ति मंडळापुढें निघालें. टिळकांतर्फें बॅ. मि. अस्क्विथ, मेन, उमेशचंद्र बानर्जी हे असून बॅ. प्यू. गार्थ व ना. खरे हे त्यांस मदत करीत होते. सरकारतर्फें आर्थर कोहेन व जे. एच. ब्रॅन्सन यांनीं काम चालविलें. ॲस्क्विथसाहेब हे नुसते एक सुप्रसिद्ध बॅरिस्टरच नव्हेत तर ग्लॅडस्टनसाहेबांच्या प्रधानमंडळांतील नांवाजलेले होम मिनिस्टर होते. राजकीय दर्जा व वकिलींतील यश यांचा मेळ हटकून पडतोच असें नाहीं. पण मोठ्या प्रयासानें एवढा नामांकित बॅरिस्टर दिल्यामुळें लोकांना सहजच आशा लागून राहिली होती. राजद्रोहाच्या गुन्ह्याला विलायतेंत फारसें महत्त्व नाहीं, किंबहुना अलीकडील पिनलकोडांत त्याला स्थानहि नाहीं, अशा विचारानें ती आशा अधिकच बळावली होती.

खटल्यांतील लेख हे मूळ मराठी भाषेंत असल्यामुळें त्यांच्या अर्थाचा निर्णय मराठी न समजणारा न्यायाधीश व ज्यूरी यांनीं करावा हें विपरीत होय, असें टिळकांतर्फें म्हणण्यांत आलें होतें. हिंदुस्थानांतील इंग्रजांच्या कानावर चुकून तरी मराठी शब्द जात असतील, पण आतां अपिलांत न्यायासन उठून विलायतेंत गेलें तेथें मराठी शब्दांचा कीस निघूनच अखेर न्यायनिर्णय व्हावयाचा हें एका अर्थी हास्यास्पदच होतें. पण सगळें राज्यच विलायतेंतून चालतें तेथें न्यायाची

अडचण कसली ! प्रिव्ही कौन्सिलांतील न्यायाधीशाप्रमाणें टिळकांचे बॅरिस्टर मि. ॲस्किथ यांना मराठी कशाशीं खातात हें देखील माहित नव्हतें; पण भाषांतराच्या आधारावर इतर सर्व कारभार चालतो तसाच अर्थात् तो तेथेंहि चालला. टिळकांच्या वकील-सॉलिसिटरांनीं ‘ ब्रीफ ’ इतकें सविस्तर तयार करून दिलें होतें कीं, ॲस्किथसाहेबांना कशाचीच अडचण पडली नाहीं. या ब्रीफांत खालील कोर्टांत दाखल झालेल्या निशाणीभूत मराठी कागदपत्रांचें भाषांतर प्रथम प्रत्येक मराठी शब्द, त्या खालीं त्याचा इंग्रजींत लिहिलेला मराठी उच्चार, त्या खालीं त्याचा इंग्रजी प्रतिशब्द, सर्वांचा मिळून अर्थ व त्यावर सविस्तर भाष्य अशा महाप्रयत्नानें तयार करून ॲस्किथसाहेबांना दिलें गेलें होतें. सरकारतर्फेहि असेंच ब्रीफ तयार झालें असलें पाहिजे, व या दोहोंवरून सहा हजार मैल व सात समुद्र यांपलीकडे प्रिव्ही कौन्सिलांत या खटल्यांतील न्यायपांडित्य झालें !

ॲस्किथसाहेबांनीं बराचसा भर १२४ अ कलमाचा अर्थ, त्यांतील स्पष्टीकरण व अपवाद यांचा भेद व घोटाळा, अप्रीति शब्दाचा विशिष्ट अर्थ, कडक राजकारणी टीका व राजद्रोह यांतील अंतर, स्ट्रेचीसाहेबांनीं पुराव्याशिवाय अंगिकारलेल्या अनेक बाधक गोष्टी इत्यादि मुद्यांवरच एकंदरीनें दिला होता. शेवटीं हे सर्व बाण फुकट जाऊं लागलेसे पाहून, हा खटला सामान्य नव्हे, हायकोर्टानें अपील मंजुरी न दिली तरी प्रिव्ही कौन्सिलनें मुद्दाम लक्ष घालण्यासारखाच हा खटला आहे, या मुद्याच्या रुळावर त्यांनीं गाडी नेली. एका अर्थानें हा मुद्दा महत्त्वाचा होता. १२४ अ कलमाचा अर्थ करण्याची संधि प्रिव्ही कौन्सिलास टिळकांच्या महत्त्वाच्या या खटल्यांत पहिल्यानेंच मिळाली होती. स्ट्रेचीसाहेबांनीं केलेला विपरीत अर्थ अपिलांत न फिरला तर तोच दाखला होऊन बसेल, व तो दाखला हिंदुस्थानांतील वक्ते व वर्तमानपत्रकर्ते यांना सर्व प्रकारच्या राजकीय चळवळींत फार घातक होईल. अशा उदार तत्त्वांचें प्रतिपादन या उदार मतवादी बॅरिस्टरांनीं करून पाहिलें. पण प्रिव्ही कौन्सिलच्या न्यायाधीशांना ही मोठी जबाबदारी अंगावर घेण्याची इच्छाच नव्हती. न्यायाधीशांनाहि सांपडेल तेथें पळवाटेनें पळून जाणेंच फार आवडतें. कारण खरा न्याय देणें ही खरोखरच मोठ्या जिकिरीची व धैर्याची गोष्ट असते. ॲस्किथसाहेबांना आपलें म्हणणें कांहीं वेळ मांडूं दिल्यावर ही न्यायाधीश मंडळी अपील घेतां येतें कीं नाहीं या पळवाटेकडेच धांवली. यामुळें सरकारतर्फे हजर झालेले बॅरिस्टर मि.

कोहेन यांनीं नुकताच १४ जुलै १८९७ रोजीं प्रिव्ही कौन्सिलचाच जो एक ठराव झाला होता तेवढा, म्हणजे सुमारें चार ओळी, वाचून दाखवून आपलें सर्व काम संपलें व साधलें असा बहाणा केला. या ठरावांत असें म्हटलें होतें कीं, "कायदेशीर काम करण्याची रीत चुकल्यामुळें अथवा स्वाभाविक न्याय तत्त्वाचें उल्लंघन झाल्यामुळें अथवा इतर कांहीं कारणामुळें जबरदस्त अन्याय झाला आहे असें दाखविल्यावांचून फौजदारी कामामध्यें राणीसरकार हात घालणार नाहीं, किंवा त्याची फिरून तपासणी करणार नाहीं." टिळकांच्या खटल्यांत वास्तविक वरील दोन्ही तिन्ही दोष घडून आले होते. पण हें वकीलांनीं म्हणून काय उपयोग ! ज्या कारणाकरतां अॅस्क्विथसाहेबांनीं या खटल्यांत मुद्दाम लक्ष घालावें असें म्हटलें तेंच कारण न्यायमूर्तींना लक्ष न घालावें असें वाटण्यास प्रभावी झालें असावें.

कसेंहि असो. कोहेन यांचें चारदोन मिनिटें भाषण होतांच न्यायमूर्तींनीं इतर लोकांना दुसऱ्या दालनांत जाण्याची आज्ञा केली, व थोड्याच वेळांत त्यांना परत बोलावून अपील नामंजूर केल्याचें सांगितलें. स्ट्रॅचीसाहेबांची एकंदर सुनावणी लक्षांत घेतां आमच्या मतें अपिलाची परवानगी देण्यास पुरेशीं कारणें नाहींत, असा थोडक्यांत हा निकाल दिलेला होता. स्ट्रॅचीसाहेबांच्या सुनावणी-प्रमाणें याहि निकालावर प्रतिकूल लोकमताची पुष्कळ झोड उठली. पण अर्थात् त्याचा कांहींएक उपयोग झाला नाहीं. टिळकांच्या मित्रमंडळींनीं व वकिलांनीं आपल्या प्रयत्नांची पराकाष्ठा केली; पण टिळकांच्या शिक्षेचा एकहि दिवस त्यांना या मार्गानें कमी करितां आला नाहीं. प्रिव्ही कौन्सिलपुढील फौजदारी अपील ही महाराष्ट्र प्रांतांतील लोकांना नवीच गोष्ट असल्यामुळें, टिळकांचे स्नेही गजानन भास्कर वैद्य यांनीं टिळकांच्या शिक्षेनंतर व अपिलाचा निकाल लाग-ण्याचे आधीं, प्रिव्ही कौन्सिल, त्याची रचना व त्याची काम चालविण्याची पद्धत या विषयावर माहितीनें पूर्ण भरलेले चार उत्कृष्ट लेख केसरीमध्यें प्रसिद्ध केले. शेवटल्या लेखांत त्यांनीं प्रिव्ही कौन्सिलची स्तुति करून प्रिव्ही कौन्सिलांतील न्यायाधीश गंभीर, विद्वान्, न्यायी, पापभीरू व दयाळु असतात; सत्य, दया, न्याय आणि शांति हे प्रख्यात गुण त्यांजमध्यें मूर्तिमंत वास करितात असा, अर्थात् एका बड्या इंग्रज ग्रंथकाराचाच आधार घेऊन मोठें सर्टिफिकेट देऊन महा-राष्ट्रांतील लोकांच्या आशेच्या मुळाला पाणी घातलें होतें. पण ज्या अंकांत

हें सर्टिफिकेट छापलें गेलें त्यांतच अपील नामंजूर झाल्याची बातमी देण्याचा प्रसंग केसरीला आला. या निकालानें इंग्रजी न्यायपद्धतीवरील प्रजाजनांचा विश्वास उडवून टाकला असें केसरीला लिहावें लागलें.

असो. हें प्रकरण पूर्ण करण्यापूर्वी इतर दोनतीन अशाच खटल्यांचा उल्लेख करणें जरूर आहे. हे खटले म्हणजे पुणेंवैभव, प्रतोद व मोदवृत्त यांजवरील होत. पुणेंवैभवाचे संपादक शंकरराव केळकर यांस टिळकांना मुंबईत पकडल्याचे दुसरे दिवशींच अटक करण्यांत आली होती. पोलिस इन्स्पेक्टर गायडर यांनीं केळकर यांना तळेगांव स्टेशनावर उद्यां सकाळीं भेटा अशा अर्थाची तार केली व ते स्टेशनवर येतांच, ज्या गाडींतून नातूबंधूंना कैद करून नेण्यांत येत होतें त्याच गाडींत त्यांनाहि घालून नेण्यांत आलें. पुणें वैभवाचे संपादक हे मोठेसे राजकारणी चळवळ्या लोकांपैकीं नव्हते. इतकेंच कीं त्यांची लेखणी जरा द्वाड असे. पण ते सरकाराप्रमाणें सुधारकांना व टिळकांनाहि शिव्या देत. या पत्राचे वर्गणीदार हजार बाराशांहून अधिक नव्हते, आणि सगळ्या मुंबईत अवघे पांचचार अंकच खपत, असें असतां याहि पत्रावर खटला झाला, आणि तें मुंबईत वांटलें जातें, असल्या पोकळ निमित्तावर त्याचाहि खटला सरकारनें मुंबई हायकोर्टापुढेंच भरला. संपादक शंकरराव केळकर व त्यांचे प्रिंटर यांना सेशनकमिट केल्यानंतर त्यांची जामिनावर सुटका झाली. सेशनांत सुदैवानें ज्यूरीमध्यें मतभेद झाल्यानें त्यांच्या फेरचौकशीचा हुकूम झाला. पण अखेर माफी मागितल्यामुळें त्यांना सोडून देण्यांत आलें. ज्या अंकावरून खटला झाला त्यांत फक्त मामुली प्लेग कमिटीच्या जुलुमावर टीका होती. शिवाय ऐतिहासिक विवेचनांत इतकाच मजकूर आला होता कीं, पृथ्विराज चव्हाणाच्या चुकीनें जसा महंमद घोरीचा फायदा झाला, व औरंगजेबाच्या जुलमामुळें जसें शिवाजीला राज्य स्थापन करितां आले, तसेंच रावबाजीच्या मूर्खपणामुळें इंग्रजांचा फायदा झाला; तरी पण येवढें राज्य हातीं आलें आहे तर आतां प्रजेचें पालन तरी उत्तम तऱ्हेनें करावें अशी प्रार्थनाच आंग्लप्रभूला या लेखाच्या शेवटीं केली होती. सांगण्याचें तात्पर्य, हें कीं इंग्रजी न्यायाच्या नमुन्यांत, हा खटला कडेपर्यंत जाता तर, आणखी एक भर पडली असती. पण पुणेंवैभवाच्या माफीनें ही गोष्ट टळली. पुणेंवैभवकार टिळकांना नेहमीं सामाजिक बाबींवरून शिव्या देत, पण या माफीप्रकरणामुळें या शिव्या देणारा व घेणारा यांच्या किंमतींतील फरक पुणेंवैभवकारांना कोणी न सांगतां कळून आला असेल.

'मोदवृत्ता'चे संपादक काशिनाथ वामनशास्त्री लेले यांना ता. ३० ऑगस्ट रोजीं पकडून साताऱ्यास नेलें. खटल्याचे अंक ता. १३ मे व ता. ३ जून असे होते. टीकेचा विषय प्लेगपासून झालेला फायदा व राज्यपद्धतीचें धोरण असें होतें. खटला साताऱ्यास सेशनजज्ज मि. ॲस्टन याजपुढें चालणार या भीतीनें तो मुंबईस हायकोर्टापुढें चालावा असा अर्ज करण्यांत आला व तो मंजूरहि झाला. व तेथेंहि खटला जितका पुढें ढकलला जाईल तितका ढकलला जाण्याकरितां लेले शास्त्री यांनीं कांहीं खरा आजार म्हणून व कांहीं आजाराचा बहाणा करून डाक्तरी सर्टिफिकेट मिळवून खटला एकदोन महिने पुढें जाण्याची खटपट केली. त्यांत त्यांचा हेतु असा असावा कीं टिळकांच्या खटल्याचा निकाल लागून सरकारचा राग या किंवा त्या रीतीनें थोडाबहुत शमल्यावर मग आपला खटला निघाल्यास शिक्षा झालीच तर फार थोडी होईल. भाऊशास्त्री यांचा या मुदतींत जामीन पटला नाहीं यामुळें त्यांना कच्च्या कैदेंत बरेच दिवस काढावे लागले. अखेर ता. २५ नोव्हेंबर रोजीं हा खटला मुंबई हायकोर्टांत सुरू झाला. ज्यूरींत सात युरोपियन व दोन हिंदु होते. सरकारतर्फे ॲडव्होकेट जनरल हे हजर असून लेले यांनीं मात्र कोणी वकील बॅरिस्टर न देतां स्वतःच खटला चालविला. भाऊशास्त्री हे तऱ्हेवाईक स्वभावाचे असल्याविषयीं प्रसिद्धि होती. त्याचा मासला त्यांनीं हायकोर्टालाहि दाखविला. खटला सुरू होण्याच्या आधीं त्यांनीं एक माफीचें पत्र सरकारास सादर केलें होतें. त्यांत असा मजकूर होता कीं "मी एक संस्कृतशास्त्री, भाषांतरकार आहें. इंग्रजीपेक्षां वेदाचें अध्ययन माझें अधिक झालें आहे. मी वर्तमानपत्रांत बहुतेक इंग्रजी ग्रंथकारांच्या लेखांचीं रूपांतरेंच देतों. तेव्हां मजवर राजद्रोहाचा आरोप येऊं नये. पण आतां आला. माझा गैरसमज होता हें मला कळून आलें. म्हणून मी क्षमा मागतों." पण हें माफीपत्र नामंजूर झाल्यानें, एर्वीतेवीं शिक्षा होणार मग आपल्या खोंचदार भाषणाची हौस तरी कां फेडून घेऊं नये असें लेले यांनीं मनाशीं ठरविलें. आजारीपणाचा बहाणा कायम ठेऊन एका मनुष्याच्या पाठीवर बसून ते कोर्टांत आले! पिंजऱ्यांत बसावयास त्यांना खुर्ची मिळाली पण त्यांच्या पाठीला पोंक आलें असल्यामुळें स्वारी खुर्चीवर खुरटूनच बसली. माफी न पटल्यामुळें खटला सुरू झाला. ॲडव्होकेट जनरल यांचें काम सोपेंच होतें. त्यांनीं मोदवृत्तांतील लेख वाचून दाखवून जातां जातां उगीच थोडथोडी टीका केली. सरकारतर्फे साक्षीदार पुढें

आले त्यांची लेले यांनींच उलटतपासणी केली. तिचा सर्व रोख असा होता कीं, हे खटले भरण्यापूर्वी सातारा जिल्ह्यांतील कोणीहि कनिष्ठ अधिकाऱ्यानें लोकांत असंतोष असल्याचा रिपोर्ट वरिष्ठाकडे केलेला नव्हता. रिपोर्टांत असंतोष नाहीं तर लोकांतहि तो नव्हता; व लोकांत असंतोष नाहीं तर वर्तमानपत्रांनीं वाटेल ती टीका केली म्हणून काय झालें ! पण हा एक पेंच होता. असंतोषाचा रिपोर्ट नाहीं म्हटलें तर लेखाचा दोष कमी होणार; असंतोष असून रिपोर्ट केला नाहीं म्हटलें तर अधिकारी तोंडच्या कबुलीनेंच नालायक व जुलमी प्रवृत्तीचे ठरणार ! माझी ख्याति धर्मचर्चा करणारा म्हणून आहे, राजकीय लेखक म्हणून नाहीं, असेंहि त्यांनीं कांहीं साक्षीदारांकडून वदविलें. शेवटीं डिफेन्सचें म्हणून भाषण करितांना लेले यांनीं आधीं मुदत मागितली व ती देत नाहीं म्हणतांच भाषणास सुरुवात केली. ते म्हणाले–'माफी दिली नाहीं यांत सरकारचीच बेअब्रू ! ' चुकणें भूषण आम्हा भूषण करणें क्षमा तुम्हां देवा,' हाच न्याय येथें लागू. मुलगा बापाला बोलतो तशीच प्रजा राजाला. इंग्रजी विचारांनीं राजद्रोह होत नाहीं मग मराठीनेंच काय पाप केलें ! मोर्ले पार्नेल हे काय थोडे कडक लिहितात! त्या अस्सलींची ही माझी नक्कल आहे. मी बोलून चालून धर्मशास्त्री. मी डिफेन्सफंडहि गोळा केला नाहीं. मला वकील तरी कशास हवा ? रँडचा खून सांपडला, कट नाहीं असें ठरलें, आतां सरकारनें आकस कां धरावा ! अँग्लोइंडियन पत्रकर्ते हेच खरे राजद्रोही. त्यांच्यावर मात्र कधीं खटला होत नाहीं. ते आम्हाला आमच्या बापजाद्यांना शिव्या देतात मग आम्ही शिव्या कां देऊं नयेत ! प्रजाद्रोह हा राजद्रोहाइतकाच वाईट आहे. ज्युबिलीच्या प्रसंगीं गळेकापू दरोडेखोर तुम्हीं सोडले. मी ब्राह्मण, त्यांतूनहि क्षमा मागितली, मला मात्र तुम्ही सोडीत नाहीं ! सरकारला स्तुतिपाठक हवेतेवढे मिळतील, पण माझ्यासारखें कडू पण पथ्यकर बोलणारा शास्त्री मिळायचा नाहीं, ' शेवटीं एक संस्कृत सुभाषित म्हणून भाऊशास्त्री यांनीं आपलें भाषण संपविलें. अखेर न्यायमूर्तीची मामुली सुनावणी झाली, ज्यूरीनें सर्वानुमतें आरोपीस दोषी ठरविलें पण तो आजारी अशक्त म्हणून दयेची शिफारस केली. लेले यांनीं फिरून एक वेळ देवाची शपथ घेऊन अजून तरी माफी द्या असें विनविलें. पण तिचा उपयोग इतकाच झाला कीं, न्यायमूर्तींना दया येऊन लेले यांना त्यांनीं नऊ महिन्यांच्या साध्या कैदेची शिक्षा दिली.

चौथा खटला प्रतोदावरील. हें पत्र इस्लामपूर येथें निघत असे. त्याचे वर्गणी-दार बेताबातातेच होते. तथापि सातान्याचे तेव्हांचे सेशनजज्ज मि. ॲस्टन यांज-पुढें खटला गेल्यावर काट्याचा नायटा झाल्याशिवाय कसा राहिला असता! असला गोड घांस पुढें येतांच ॲस्टनसाहेबांनीं इतर कामें ढकलून हा खटलाच अलीकडे ओढला, व तडकाफडकी चौकशी करून संपादक रामचंद्र नारायण कशाळकर यांना जन्मठेपेची कैद व छापखानेवाले व मालक कृष्णाजी धोंडदेव हरमळकर यांना अगदीं दयेचा कडेलोट म्हणून, सात वर्षांची सक्तमजुरी दिली! यावर हायकोर्टांत अपील होऊन तें ता. १७ नोव्हेंबर रोजीं सुनावणीस निघालें. ता. २३ रोजीं त्याचा निकाल सांगण्यांत आला. न्यायासनावर तीन न्यायमूर्तींचें फुलबेंच होतें. फॅरन्, पार्सन्स व रानडे या तिघांनीं गुन्हा तर शाबीत धरलाच; पण जन्मठेप काळेंपाणी रद्द करून त्यांनीं संपादकास फक्त एक वर्ष सक्तमजुरी दिली व मालकाचीं सात वर्षें काढून टाकून तीन महिन्यांच्या साध्या कैदेवर भागविलें. पण अशा रीतीनें निकालापुरते एक असलेले हे तीन न्यायमूर्ती कारणें लिहितांना अनेक होऊन राजद्रोहाच्या व्याख्येचे तिघांनीं तीन प्रकार केले. स्ट्रॅचीसाहेबांचा पिनल कोडाचा अर्थ कोणींच मान्य केला नाहीं. राजकीय गोष्टींत द्वेष किंवा असंतोष उत्पन्न करून राजनिष्ठा कमी करणें ही फॅरनसाहेबांची व्याख्या. पार्सन्ससाहेबांनीं राजकीय गोष्टींत सरकारची सत्ता किंवा कायदे न जुमानणें असा राजद्रोहाचा अर्थ केला. रानडे यांनीं स्ट्रॅचीसाहेबांच्या व्याख्येचा स्वीकार नाहीं व निषेध नाहीं असें धोरण ठेविलें. मात्र राजकीय चळवळीच्या दृष्टीनें प्रथम १२४ अ कलमाचा इतिहास सांगून, नंतर इंग्लंडांतील राजद्रोहाच्या कायद्याच्या अनुरोधानेंच इकडील कायद्याचाहि अर्थ केला पाहिजे हें दाखवितांना त्यांनीं बरीच विद्वत्ता खर्चीं घातली होती. कसेंहि असो, न्यायमूर्तींनीं स्ट्रॅचीसाहे-बांना कमीपणा न आणला तरी ॲस्टनसाहेबांचा खुनशी स्वभाव, आपल्या दयाळू कृतीनें धिक्कारून जगजाहीर केला, एवढी मात्र गोष्ट खरी. पण ॲस्टनसाहेबांचा खुनशीपणाचा हा रोग औषधानें न जातां मरणानेंच जाणारा होता हें, पुढें ते सातान्याहून पुण्यास न्यायाधीश होऊन आले व तेथून पुढें हायकोर्टांत गेले तरी, त्यांच्या दुष्ट वर्तनावरून दिसून येतच होतें. प्रस्तुत चरित्राच्या पुढील दुसऱ्या खंडांत ताईमहाराजप्रकरणीं ॲस्टनसाहेबांविषयीं आम्हांस बरेंच लिहावें लागणार आहे म्हणून हा पोटमुद्दा येथेंच सोडून दिला आहे.

अशा रीतीनें चार वर्तमानपत्रांवर खटले झाले, टिळक व नातूबंधु तुरुंगांत गेले, तरी दडपशाहीचा जोर कमी झाला नाहीं. किंबहुना येथून ती अधिकच वाढीस लागली. आणि हिंदुस्थानच्या राजकिय चळवळीच्या इतिहासांतील या प्रकारच्या दडपशाहीचा अध्याय लिहिण्यास जो इतिहासकार बसेल त्याला, रँडसाहेबांचा खून व १८९७ मधील राजद्रोहाचे हे खटले येथूनच विवेचनास प्रारंभ करावा लागेल. पण नुसत्या दडपशाहीनेंहि सरकारचें काम भागलें नाहीं. राजद्रोहापासून स्वतःचें रक्षण करण्याकरितां खुद्द १२४ अ कलमाची दुरुस्ती करून, मर्मसंरक्षक अशीं नवीं कवचकुंडलेंहि त्यांना धारण करावीं लागलीं. टिळक तुरुंगांत असतांच पिनल कोड व क्रिमिनल प्रोसीजर कोड यांच्या दुरुस्तीचीं नवीं बिलें कौन्सिलांपुढें आलीं व तीं लवकरच रीतीप्रमाणें मंजूरहि झालीं. १२४(अ) हें कलम दुरुस्त करावें लागलें—त्याचे शब्द अधिक व्यापक व ग्रासकारक करणें भाग पडलें—या एकाच गोष्टीवरून स्ट्रॅचीसाहेबांनीं केलेला याचा अर्थ चूक होता हें आपोआपच सिद्ध होतें. टिळकांनीं या अन्यायाचे परिणाम तर भोगलेच; पण उलट कित्येक प्रतिपक्षीयांकडून असाहि दोष लावून घेतला कीं, राजद्रोहाचें कलम निरुंद होतें तें टिळकांच्या कारणानें उगाच रुंद मात्र झालें. वास्तविक रुंदावलेल्या या कलमाची ज्यांना जन्मांतहि खरी भीति नसावयाची—म्हणजे ज्यांच्या राजनिष्ठ वर्तनामुळें त्यांजवर सरकारची अवकृपा होण्याचा कधींहि संभव नाहीं—अशाच मवाळ लोकांकडून वरील आक्षेप आलेला होता. पण त्याचा अर्थ इतकाच कीं, १२४ अ कलमाचे शब्द व्यापक झाले हें त्यांचें खरें दुःख नसून कोणीकडून तरी टिळकांना नांव ठेवण्यास मिळावें इतक्या पुरतेंच तें निमित्त होतें. उलट ज्यांना परिणामाकडे लक्ष न देतां धीटपणानें सरकारवर टीकाच करावयाची होती त्यांनीं राजद्रोहाचें कलम रुंद का निरुंद हें कधीं मनांतच आणलें नाहीं. ' राजद्रोह करणाराला भीति नाहीं व राजनिष्ठांचा मात्र उगीच कांगावा ' असें जर सरकारतर्फे कोणीं उत्तर दिलें असतें तरीहि तें शोभण्यासारखें होतें. असो; पिनल कोडाच्या दुरुस्तीचा संबंध प्रत्यक्ष टिळकांच्या खटल्याशीं अशा रीतीनें येत असल्यामुळें येथें त्याचा त्रोटक उल्लेख केला आहे. राजद्रोहात्मक कलमांचा गेल्या तीस वर्षांतील इतिहास जितका मनोरंजक तितकाच तो विस्तृतहि आहे. पण त्याचें योग्य स्थळ एखाद्या राजकीय इतिहासग्रंथांत होय; व्यक्तिविषयक चरित्रांत नाहीं.

भाग २५ वा परिशिष्ट (१)

टिळकांचा व्याकरणासंबंधीं खुलासा.

[खालील प्रश्नोत्तरें खटल्याच्या दिवशीं न्यायमूर्ति व टिळक यांच्या दरम्यान झालीं तेव्हांचा देखावा पहाण्यासारखा होता.]

न्याय०–आरोपी टिळकांस कांहीं खुलासा मला विचारणें आहे. **टिळकांस** उद्देशून–"म्लेंच्छांना हिंदुस्थानाच्या राज्याचें ताम्रपट परमेश्वरानें दिलेलें नाहीं." या वाक्याविषयीं तुम्हास कांहीं खुलासा करणें आहे असें समजतें. तुमचा काय खुलासा आहे सांगा पाहूं.

रा. टिळकः–त्यांतील क्रियापदाच्या काळाविषयीं खुलासा करणें आहे तो असाः **म्लेंच्छांना**–हें म्लेंच्छ शब्दाचें द्वितीया विभक्तीचें रूप. **हिंदुस्थानाच्या**-हें षष्ठयंत विशेषण. **राज्याचें**–ही षष्ठी विभक्ति. **ताम्रपट**–नाहीं या क्रियापदाचा कर्ता. **परमेश्वरानें**–तृतीया विभक्तीचें रूप, " दिलेलें " याशीं संबंध. **दिलेलें** हें ' देणें ' याचें भूतकाळाचें रूप. **नाहीं**–हें नसणें या अर्थाचें क्रियापद. "नाहीं" या क्रियापदास मराठींत भूतकाळ नाहीं.

न्याय०–" नाहीं " हें मुळीं क्रियापदच नाहीं काय ?

रा. टिळक–" नाहीं " हें " क्रियाविशेषण " नव्हे, क्रियापदच आहे.

न्याय०–त्याचें भाषांतर तुम्ही कसें करतां ?

रा. टिळक–" नाहीं " म्हणजे आहे याचा अभाव; न व आहे यांचें संयुक्तरूप; वादांतील वाक्याचा अर्थ ' मुसलमानांस दिलेलें नव्हतें ' असाच होतो.

न्याय०–" नाहीं " याचा अर्थ इंग्रजींत " नॉट " शब्दानें येतो ना ?

रा. टिळक–होय; " नाहीं " म्हणजे " न " (is not); त्यास भूतकाळाचें रूप नाहीं. त्याचा उपयोग वर्तमान, भूत व भविष्यकाळाच्या धातुसाधिताशीं करतात; व त्यावरून वर्तमान, भूत व भविष्यकाळाचा बोध होतो. धातुसाधितावरून काळ समजतो. " नाहीं " यावरून त्या क्रियेचें अस्तित्व नसल्याचें मात्र समजतें.

न्याय०–तुमचें म्हणणें नुसत्या " नाहीं " या शब्दाचा अर्थ नकार इतकाच होतो ना ?

रा. टिळक—त्यावरून काळाचा बोध होत नाहीं. काळाचा बोध धातुसाधितावरून होतो. आपल्यास आधार पाहिजे असेल तर हे आहेत (मराठी व्याकरण नि. ३७, ३८ पहा.)

न्याय०–तुमचा खुलासा काय सांगणें असेल तेवढाच मला पाहिजे.

रा. टिळक–या क्रियापदाचीं तीन्ही काळीं रूपें होतात तीं अशीं. देत नाहीं [वर्तमान].

न्याय०–त्याचें इंग्रजी भाषांतर करा.

रा. टिळक–(भाषांतर सांगून) 'देत' वर्तमानकाळवाचक धातुसाधित आहे. दुसरें रूप, 'दिलें नाहीं' अथवा 'दिलेलें नाहीं' हा पहिल्या रूपाचा भूतकाळ. 'दिलें' अथवा 'दिलेलें' याच्या योगानें क्रिया भूतकाळीं झाली असा अर्थ होतो. "नाहीं" याजपासून अकरणरूप सिद्ध होतें. दोन्हींचा मिळन अर्थ 'देण्याची क्रिया झाली नाहीं' असा होतो.

न्याय०–"दिलें नाहीं" "दिलेलें नाहीं"; "दिलें" "दिलेलें" दोन्हीं एकच काय ?

रा. टिळक:–होय. "ले" अथवा "लेलें" असलें तरी अर्थ एकच. तिसरें भविष्यकाळाचें रूप "देणार नाहीं." बोलणाराचे मनांत निक्षून बोलत आहों असें समजाविण्याचें असेल तर मराठींत तिन्ही रूपांचा एकदम उपयोग करितात. उदाहरणार्थ "देत नाहीं," "दिलें नाहीं" "देणार नाहीं."

न्याय०–भूतकाळीं उपयोग करणें असल्यास कोणतें रूप ?

रा. टिळक–"दिलें नाहीं" अथवा "दिलेलें नाहीं."

न्याय०–वर्तमानभूतकाळीं रूप कसें होईल.

रा. टिळक–मघां सांगितलें तेंच रूप.

न्याय०–दिलें नाहीं व दिलेलें नाहीं, हीं रूपें भूतकाळीं व वर्तमानभूतकाळीं योजतात काय ?

रा. टिळक–मराठींत अकरणरूपीं वर्तमानभूतकाळाचें निराळें रूप नाहीं.

न्याय०–भूतकाळाच्या दोन्ही पर्यायांत रूप एकच, असेंचना ?

रा. टिळक–अर्थभेद वाक्याच्या संदर्भावरून समजावयाचा; मराठींत करणरूपीं वर्तमानभूतकाळीं निराळीं रूपें आहेत; परंतु अकरणरूपीं नाहींत.

न्याय०–मी तुम्हाला उलट तपासूं इच्छित नाहीं; किंवा प्रश्नहि विचारीत

नाहीं. वर्तमानभूतकाळीं अकरणरूपीं कसें रूप योजतात एवढ्याचाच खुलासा मला पाहिजे; व तुमचें म्हणणें वाक्याचे संदर्भावरून समजतें असेंच आहे काय ?

रा. टिळक–असें दिसतें कीं सदर प्रसंगीं "दिलेलें नव्हतें" असेंहि रूप योजतां येईल.

मि. प्यू–मला वाटतें, रा. टिळकांस प्रश्न ऐकूं गेलेला नाहीं.

न्याय०–माझें म्हणणें ऐकूं जाईल असें करितों. (टिळकांस) मी असें विचारतों कीं, वादांतील वाक्याचें भाषांतर वर्तमानभूतकाळीं केलेलें आहे, व तें बरोबर आहे किंवा त्याचें भाषांतर भूतकाळीं होणेंच वाजवी आहे ? अशाबद्दल कारणें असल्यास सांगा.

रा. टिळक–या वाक्याच्या वरच्या वाक्याचें भाषांतरही, याच्यासारखेंच रूप असतां केलें आहे त्यावरून दिसेल.

मि. प्यू—(वाचतो) "शिवाजीमहाराजांनीं केलें नाहीं" हें वाक्य.

रा. टिळक—या वाक्यांत तसेंच रूप आहे; व्याकरणाचे दृष्टीनें तेंच रूप आहे. या वाक्यांत केलें नाहीं असें आहे व वादांतील वाक्यांत "दिलेलें नाहीं" असें आहे.

न्याय०–पहिलें रूप "केलें नाहीं" असें आहे. "केलेलें नाहीं" असें कोठें आहे ?

रा. टिळक–मराठींत भूतकालवाचक धातुसाधितें "लें" अथवा 'लेलें' घालूनहि होतात. 'केलें नाहीं' या ठिकाणीं 'केलेलें नाहीं' असें मीं घातलें असतें तरी चाललें असतें. 'महाराजांनीं हकलण्याचा प्रयत्न केला' हेंहि भूतकाळींच आहे.

न्याय०—हेंहि तसलेंच रूप काय ?

रा. टिळक–तसलेंच भूतकाळाचें रूप आहे. या वाक्यांतील "त्यांस" हें दर्शक सर्वनाम मागील वाक्यांतील म्लेंच्छांबद्दल आहे–यावरून वादांतील वाक्य भूतकाळीं आहे, असें ठरतें. पुढील वाक्यांतहि मागील वाक्यांतील मुसलमानांबद्दल मीं लिहिलेलें आहे. त्या वेळच्या स्थितीचें वर्णन मीं केलें आहे.* आतां स्वातंत्र्य शब्दाबद्दल मला कळवावयाचें आहे, तें असें.

---

* तीं तीन वाक्यें अशीं. (१) श्रीशिवाजीमहाराजांनीं स्वतःचें टीचभर पोट जाळण्याकरितां कांहीं केलें नाहीं. (२) म्लेंच्छांना हिंदुस्थानाच्या राज्याचें ताम्रपट परमेश्वरानें दिलेलें नाहीं. (३) आपल्या जन्मभूमींतून त्यांना हाकून लावण्याचा महाराजांनीं उद्योग केला, त्यांत पराभिलाषाचें पाप नाहीं. "त्यांना" याचा संबंध पूर्वींच्या वाक्यांतील म्लेंच्छांशीं आहे; म्हणून त्याचा अर्थ मुसलमान असा होतो, असें येथें टिळकांचें म्हणणें आहे.

न्याय०--म्लेंच्छ शब्द ज्या वाक्यांत आला आहे त्याबद्दल तुम्हीं सांगितलें. याशिवाय आणखी कांहीं सांगणें राहिलें नाहींना ?

रा. टिळक-माझ्या म्हणण्यास आधार कृष्णशास्त्री गडबोले यांच्या व्याकरणाचा आहे.

न्याय०-सदर व्याकरण मराठींत अथवा इंग्रजींत आहे ?

रा. टिळक-मराठींत-सदर पुस्तकाच्या दुसरे आवृत्तीचें पान ११८ कलम ३२३ पहावें (नि० ३८). मी नामांकित दोन तीन व्याकरणांतील आधार दाखविणार आहें.

न्याय०-पण मला ते वाचतां येणार नाहींत.

रा. टिळक—हें सरकारी विद्याखात्यांत चालत होतें.

न्याय०-जो भाग तुम्ही वाचून दाखविणार तो दुभाष्यास वाचूं द्या. तुम्हीं ज्या पुस्तकांच्या आधारावरून अमुक अर्थ निघतो असें दाखविणार, त्याच अर्थाचा उल्लेख असणाऱ्या मराठी पुस्तकांचा नामनिर्देश करून कांहीं उपयोग नाहीं. या कोर्टाच्या भाषांतर करणाराकडून भाषांतर झाल्याशिवाय कोणत्याहि आधाराचा उपयोग मी करूं देणार नाहीं.

रा. टिळक-दुसरा दादोबा पांडुरंगकृत मराठी व्याकरण, ८ वी आवृत्ति १८८५ मध्यें प्रसिद्ध झाली आहे, त्यांतील पान १७०-७१ कलम ४७५ व पान ३९९ यावर आहे. (नि. ३९) आणखी एक आधार रामचंद्र भिकाजी जोशी यांनीं १८९५ त छापलेल्या लोकमान्य व्याकरणाचीं पानें १६५-६६ याजवरील मी देतों.

न्याय०-मि. प्यू ! उद्यां या आधारांचें भाषांतर हजर कराल काय ?

मि. प्यू-होय. करूं.

रा. टिळक-स्वातंत्र्य शब्द स्वतंत्र यापासून भाववाचक नामाचा प्रत्यय लागून सिद्ध झाला आहे. संस्कृतांत याची योजना कोणत्याहि प्रकारचें स्वातंत्र्य या अर्थी अथवा कर्मस्वातंत्र्य या अर्थी करतात. यास आधार मनु भाग ९श्लोक ३, व याज्ञवल्क्य भाग १, श्लोक ८५, यांचा आहे. या मूळ श्लोकांचें भाषांतर झालेलें आहे. याची योजना बापाचा मुलावरील ताबा केव्हां नाहींसा होतो हें

सांगतांना केलेला आहे. बाळमित्र नांवाच्या मराठी पुस्तकाचा भाग १ पान ४६ याजवर सदर अर्थी याच शब्दाचा उपयोग केला आहे.

न्याय०—मि. प्यू ! या शब्दाच्या अर्थाविषयीं कांहीं वाद आहे काय ?

मि. प्यू—नाहीं.

रा. टिळक—'वरून खालीं दडपत असेल' याचा प्रयोग दुसऱ्यावर वरचढ करणें या अर्थी करतात. शारीरिक दाब या अर्थी करीत नाहींत, 'वरून खालीं' याचा अर्थ नुसता खालीं असा होतो, तसेंच 'छाटून काढणें' याचा अर्थ कापणें असा बहुधा करितात. परंतु 'जिवें मारणें' या अर्थी करीत नाहींत.

न्याय०—त्याचा अर्थ काय ?

रा. टिळक—कापणें.

न्याय०—जिवें मारणें या अर्थी कधीं करतात कीं नाहीं ?

रा. टिळक—कधींहि नाहीं.

न्याय०—जर जीव घेणें असा अर्थ होत नाहीं, तर काय होतो ?

रा. टिळक—त्याचा अर्थ " दूर करणें " "अगदीं राहूं न देणें" असा होतो. यास आधार मेजर क्यांडीच्या कोशाचा आहे. सदर कोशांत " ठार मारणें " या अर्थी " काटणें " याचा उपयोग केलेला आहे.

न्याय०—सदर कोशांत इंग्रजी " किल " शब्दास मराठी शब्द दिला आहे काय ?

रा. टिळक—कत्तल करणें अथवा काटणें. आतां वरून खालीं याबद्दल कळवितों. याचा अर्थ मराठींत 'खालीं' एवढाच होतो. हा मराठी भाषेंतील एक विशेष भाषणप्रकार आहे. माझें म्हणण्यास बळकटी मेजर क्यांडींनीं तयार केलेलें व सरकारांतून छापलेलें मराठी क्रमिक चवथें पुस्तक पानें ९४,१७७ व मराठींतील इसाबच्या कल्पित गोष्टी, पा. ११६ यांवरून येते. शिवाजीमहोत्स-वाचे वेळीं माझे अध्यक्षतेखालीं प्रो० भानूंचें भाषण झालें. ह्या भाषणांतील सदर शब्दाचा अर्थ वर दर्शविल्याप्रमाणें मी समजलों; व माझें भाषण सदर प्रसंगीं अखेरीस झालें तेव्हांहि मी सदर अर्थाचेंच वाक्य बोललों. (येथें ता. १५ जून १८९७ च्या अंकांतील आपल्या भाषणाच्या शेवटल्या भागाचें इंग्रजी भाषांतर दाखविलें.)

न्याय०—यांत खालीं दडपण्याविषयीं कांहीं नाहीं काय ?

रा. टिळक—ठार मारण्याविषयीं कांहीं नाहीं. समाजसुधारकांच्या सामाजिक बाबतींत असलेल्या वादविवादाविषयीं उल्लेख आहे. ह्याचा अर्थ "दूर करणें" असा होतो. कज्याच्या कागदांतील पान १४१ ओळ ४० यांत असलेले "दाद लावणें" या शब्दाबद्दल मला खुलासा करावयाचा आहे. दाद शब्दाच्या उपयोगावरूनच बळजोरीचा अर्थ निष्पन्न होत नाहीं. दाद म्हणजे दुःखाचें गाऱ्हाणें; लावून हें लावणें या धातूचें प्रयोजकभेदीं रूप आहे. दाद याचा अर्थ मागणें (इंग्रजी शब्द Relief) यासारखा आहे. उदाहरणार्थ वादी अमुक मागणें मागतो. मी असें खात्रीनें म्हणतों कीं, या शब्दाचा उपयोग बळजोरी या अर्थी केल्याचें एकही वाक्य मराठींत नाहीं. दाद मागणें व दाद लावून घेणें हे एकाच अर्थाचे दर्शक निराळे दोन शब्दसमुच्चय आहेत. दाद मागणें याचा अर्थ स्वतः मागणें करणें असा होतो. लावून घेणें याचा अर्थ दुसऱ्याकडून तें काम करविणें असा होतो. तें "लावणें" धातूचें प्रयोजक रूप आहे.

न्याय०—त्याचा अर्थ मागणें, किंवा प्रार्थना असा होतो असें तुमचें म्हणणें काय ? तर ह्याचा अर्थ अर्जानें अथवा हकीगत कळवून मागणें असाच अवश्य होतो काय !

टिळक—होय; नेहमीं तसाच अर्थ होतो. प्रो० परांजपे यांच्या पुराणांत ज्या दोन श्लोकार्धांचा उल्लेख आहे, ते महाभारतांतील दोन श्लोकांच्या पहिल्या ओळीचे वेचे आहेत. अतृप्ति ही भरभराटीस कारण असते व तृप्तीपासून नाश होतो असें भाषांतर ते दोनही वेंचे एकच वाक्य आहे अशा समजुतीवर झालें आहे; परंतु ती चुकी आहे. मूळ वेचे संस्कृतांतील आहेत; मराठींतील नाहींत. पहिला ह्या एका श्लोकाची पहिली ओळ आहे. दुसरा निराळ्याच श्लोकांतील आहे. ते उद्गार दुर्योधनानें आपल्याविषयीं काढिलेले आहेत. त्याच्या म्हणण्याचा अर्थ—"राजानें (आपण) नेहमीं असंतुष्ट राहिलें पाहिजे. प्रजेनें मात्र नेहमीं संतुष्ट असावें. परंतु राजानें असंतुष्ट असणेंच उचित; हितोपदेशांतील पद्याचा तोच अर्थ आहे. आपल्यास आणखी कांहीं खुलासा हवा असल्यास मी खुषीनें करण्यास तयार आहें. मला इतकेंच कळवावयाचें होतें."

भाग २५ वा परिशिष्ट (२)

टिळकांचा हायकोर्टास अपील अर्ज

[अर्जांतील पहिल्या पांच कलमांत महत्त्वाचा असा कांहींच मजकूर नसल्यामुळें तीं गाळलीं आहेत.]

६. चौकशी चालली असतांनाच, अर्जदार यांजवर फौजदारींत खटला करावा अशा बद्दलची वर निर्दिष्ट केलेली मंजुरी म्हणून आलेला कागद फिर्यादीतर्फे कोर्टापुढें आला व त्या वेळीं अर्जदार याजवर ठेवलेल्या अपराधाबद्दल फिर्याद करण्यास सदरची मंजुरी क्रिमिनल प्रो. कोडाच्या कलम १९६ प्रमाणें पुरेशी नाहीं, अशा मुद्यावर अर्जदारातर्फे हरकत घेण्यांत आली; परंतु सदर मंजुरी सदर कलमाप्रमाणें पुरी आहे, आणि जरी पुरेशी नसून त्यांत कांहीं दोष असला तरी तीस सदर प्रोसीजर कोडाचे ५३२ कलमाप्रमाणें कांहीं बाध येत नाहीं, असें म्हणून जज्ज साहेबांनीं ती हरकत नामंजूर केली. सदरची मंजुरी पुराव्यांत घेतल्यानें खटल्याच्या चौकशीमध्यें आपलें फार नुकसान झालें अशी अर्जदार याची सविनय प्रार्थना आहे.

७. सदर खटल्याची चौकशी चालली असतां, ता. ६ एप्रिल व ४ मे व २६ मे १८९७ रोजांच्या केसरीच्या अंकांत छापलेला दुसरा कांहीं मजकूर, अर्जदार याचा हेतु दाखविण्याकरितां, फिर्यादीतर्फे पुराव्यास देण्यांत आला; व सदरचा मजकूर निराळेच लोकांकडून छापण्यास आला होता सबब तो मजकूर अर्जदार याचा हेतु दाखविण्यास योग्य पुरावा आहे असें होणार नाहीं, अशा मुद्यावर अर्जदारातर्फे हरकत घेतली होती; परंतु ती नामंजूर झाली. परंतु असा पुरावा घेण्यांत आल्यानें आपलें फार नुकसान झालें अशी अर्जदाराची सविनय प्रार्थना आहे.

८. ज्यूरीस उद्देशून अर्जदारातर्फे वकिलाचें भाषण चाललें असतां कलम १२४ (अ) पिनल कोडांत कसें आलें यासंबंधाची हकीगत बरोबर समजावी म्हणून व इतर कित्येक कारणांवरून हिंदुस्थानाच्या पिनल कोडांत कलम १२४ (अ) घालते वेळीं हिंदुस्थान सरकारच्या कायदेकौन्सिलाचे सभासद, मि. स्टीफन साहेब यांच्या भाषणांतील कांहीं उतारे ज्यूरीस वाचून दाखविण्याची अर्जदाराच्या वकिलाची इच्छा होती, परंतु सदर्हु विद्वान् न्यायमूर्तींनीं ठराव केला कीं सदरहु उतारे सर जेम्स स्टीफन यांच्या भाषणांतले म्हणून वाचण्याचा

अधिकार अर्जदाराच्या वकीलास नाहीं. त्यांनीं पाहिजे तर आपल्या भाषणाचाच भाग म्हणून ते वाचावे.

९. ज्यूरीस एकंदर खटल्याचा सारांश समजावून देतांना या विद्वान् न्यायमूर्तींनीं जशा इतर कांहीं गोष्टी सांगितल्या तसाच खालीं लिहिल्याप्रमाणें मजकूर ज्यूरीस सांगितला व तसें सांगण्यामध्यें अर्जदारास मिळालेल्या सल्ल्याप्रमाणें चूक झाली आहे. तो मजकूर खालीं लिहिल्याप्रमाणें:—

(A) अप्रीति म्हणजे प्रीतीचा अभाव होय.

(B) अप्रीति म्हणजे द्वेष, वैमनस्य, नावड, वैर, तिरस्कार व सरकाराविषयीं प्रत्येक प्रकारची दुष्ट बुद्धि होय.

(C) कदाचित् राजद्रोह हा शब्द साधारणपणें सर्वांपेक्षां अधिक चांगला अर्थव्यंजक होईल, व त्यामध्यें सरकारविषयीं प्रत्येक प्रकारच्या दुष्ट बुद्धीचाहि समावेश होईल.

(D) कोणीहि मनुष्यानें सरकारविषयीं दुसऱ्याच्या मनामध्यें द्वेषबुद्धि उत्पन्न करूं नये, किंवा उत्पन्न करण्याचा प्रयत्न करूं नये.

(E) सरकार या शब्दाचा अर्थ ब्रिटिश राज्य किंवा त्याचे प्रतिनिधि अगर कोणीहि सरकारी कामगार असा आहे.

(F) ज्या लेखामध्यें सरकाराच्या योजनेवरच केवळ टीका केलेली नसून खुद्द सरकारवरच खरमरीत टीका केली आहे, अशा लेखास कलम १२४ (अ) याचा खुलासा लागू नाहीं.

(G) ज्या लेखांवरून आरोप आणला आहे त्या लेखांत सार्वजनिक रोगाबद्दलचा कायदा अथवा बसविलेला एखादा विशेष कर अथवा राज्यव्यवस्थेसंबंधीं धोरण, प्लेग किंवा दुष्काळ बंद करण्याकरितां सरकारनें केलेल्या तजविजी व अशा प्रकारच्या योजना यांवर नुसती टीकाच नसून खुद्द सरकारावर व सरकारच्या अस्तित्वावर व सरकारच्या विशेष लक्षणांवर अथवा लोकांविषयीं सरकारचे अमुक अमुक हेतु व विचार आहेत यांजवर टीका आहे, असें ज्यूरीचें मत झाल्यास ज्यूरीनें कलमाचा खुलासा अगदीं एका बाजूस ठेवावा, व कलमाचा पूर्वभाग मात्र लागू करावा.

(H) प्राप्तीवरील कराचा कायदा, सार्वजनिक रोगाचा कायदा, अथवा लढाईची मोहिम अथवा प्लेग अगर दुष्काळ बंद करण्याबद्दल व लोकांस न्याय मिळ-

ण्याबद्दल केलेल्या तजविजी, या सर्व कृत्यांवर कोणीं टीका केली व ती टीका कितीही खरमरीत, कितीहि अयोग्य, कितीहि खोडसाळपणाची व अनुचित असली तरी हरकत नाहीं. परंतु जर तो या मर्यादेच्या पलीकडे गेला व सरकारच्या कृत्यांवर टीका करतांना किंवा इतर वेळीं वाचकांच्या मनांत खुद्द सरकारविषयीं द्वेषबुद्धि किंवा तिरस्कार उत्पन्न करील (उदाहरणार्थ, जर तो प्रजेस सोसावें लागलेलें प्रत्येक दुःख व संकट यास कारण सरकारच आहे अथवा सरकार परद्वीपस्थ आहे व त्यांच्या चाली रीति भिन्न आहेत अथवा सरकारचे हेतु वाईट आहेत अथवा प्रजेच्या कल्याणविषयीं सरकार उदासीन अगर विरुद्ध आहे, असें प्रतिपादन करील) तर या कलमाप्रमाणें तो दोषी होईल व कलमाला जोडलेल्या खुलाशानें त्याचा बचाव होणार नाहीं.

(I) कायद्याचा असा अर्थ केला असतां कोणाही विचारी मनुष्यास इष्ट स्वातंत्र्य मिळणार आहे; व यापेक्षां जास्त स्वातंत्र्य दिल्यानें मुद्दाम आपलें दौर्बल्य कबूल केल्यासारखें होतें व तें सरकारालाच नव्हे तर लोकांलाहि अहितकारक आहे.

(J) ज्या लेखांची ज्यूरीला सुनावणी झाली आहे ते लेख वाचून सरकाराविषयीं द्वेषबुद्धि उत्पन्न होण्याचा संभव आहे असें ज्यूरीस वाटल्यास अर्जदाराचा सरकाराविषयीं द्वेषबुद्धि अथवा अप्रीति उत्पन्न करण्याचा इरादा होता असें अनुमान काढणें योग्य होईल.

(K) लिहिणाराचा हेतु सरकारवर वाचकांचीं मनें खवळविण्याचा होता किंवा अगदीं निराळाच कांहीं प्रकार करण्याचा होता याबद्दल स्वतः लेख वाचून ज्यूरीनें आपल्या मनाशीं करून काय तें ठरवावें.

(L) ' शिवाजीचे उद्गार ' या कवितेमध्यें सरकारच्या एखाद्या विशेष कृत्याबद्दल जरी लिहिलें नाहीं तरी हल्लींच्या महर्गता, दुष्काळ इत्यादि संकटांच्या वेळीं सरकार देशांतून संपत्ति नेत आहे असा सरकारावर सामान्य आरोप केला आहे; आणखी लिहिणाराचा हेतु केवळ जमाबंदीच्या व्यवस्थेंत कांहीं सुधारणा व्हावी एवढाच जरी असला, तरी सुद्धां वर्तमानपत्रामध्यें सरकारी खर्चासंबंधानें लिहिण्यास जशी हरकत नाहीं तसें या कवितेंतील लिहिण्याशीं सर्व गोष्टी जुळवून पहातां व कोणत्याहि विशिष्ट कराचा उल्लेख केलेला नाहीं या गोष्टीकडे लक्ष दिलें असतां हें लिहिणें सरकारद्वेण्याविषयींच होतें असें ज्यूरीनें समजावें.

(M) सर्व कवितेचा सामग्र्यानें विचार करितांना तींतील सर्व विषय विशेष प्रसंगींच कां एके ठिकाणीं गुंफलेले होते, याचें कारण आपल्यास नीटसें कांहीं दिसत नाहीं.

(N) सन १८९७ सालांतील केसरीच्या लेखाप्रमाणें या कवितेमध्यें अविचाराच्या व हलगर्जीपणाच्या कोणत्याहि कृत्यावर टीका आहे असें कांहीं नाहीं.

(O) सदर कवितेच्या शेवटीं म्हटल्याप्रमाणें सरकारनें लोकांस सुखी करावें म्हणून जो उपदेश केला आहे त्याचा अर्थ सरकारनें केला आहे तद्व्यतिरिक्त दुसरा होणार नाहीं; परंतु वस्तुतः लोक सुखी नाहींत, असेंच त्यांत लिहिलें आहे; व सरकारास लोकांनीं अर्ज केला होता अशाविषयीं त्यांत मुळीं उल्लेखहि आढळत नाहीं. त्याच कवितेंत आणखी शिवाजीनें सरकारास निरोप पाठविला आहे. व शिवाजीकडून इंग्रज सरकारास काय फायदे झाले याची त्यांस आठवण दिली आहे. यावरून लिहिणाराचा हेतु इंग्रजसरकारविषयीं लोकांचीं मनें खवळविण्याचाच होता यांत तिळमात्र संशय नाहीं.

(P) लेखांतील हेतु जाणण्यासाठीं विवक्षित लेख दुसऱ्या लेखाचे शेजारीं ठेऊन वाचला पाहिजे असें ज्यूरीस सांगितलेलें होतें; तरी मूळ अंकामध्यें राणीसरकारच्या ज्युबिलीमहोत्सवासंबंधें जयजयकाराचा पत्रकर्त्यांचा एक लेख जो अर्जदारातर्फें पुराव्यांत घातला आहे तो या दोन आरोग्यविषयक लेखांच्यामध्यें छापलेला असतांहि जज्जसाहेबांनीं त्याच्याकडे लक्ष देण्याविषयीं ज्यूरीस मुळीं सांगितलेंहि नाहीं.

(Q) दुसऱ्या लेखांतील मजकूर लिहितांना अर्जदारानें भूतकाळाबद्दल वर्तमानकाळ व वर्तमानकाळाबद्दल भूतकाळ योजून कसा डावपेंच लढविला आहे ही गोष्ट ज्यूरीनें विचारांत घेतली पाहिजे.

(R) श्रीशिवाजी व नेपोलियन आणि फ्रान्स देशांतील राज्यक्रांतीच्या वेळची लोकांची कत्तल यासंबंधानें स्वतंत्र ऊहापोह करून लिहिलें असतें, तर त्याला हरकत नव्हती. परंतु वरील गोष्टी बोलणारा वक्ता विशेष काळास व महाराष्ट्र देशासच उद्देशून बोलला, तसें बोलण्याचें त्यास कांहीं कारण नव्हतें.

(S) आपल्या गुरूस मारलें असतांहि शिष्यास कांहीं दोष लागत नाहीं असें अर्जदारानें स्पष्ट म्हटलें आहे.

(T) चोर आपल्या घरांत शिरले असतां त्यांस बाहेर घालविण्याची जर आपल्या मनगटांत ताकद नसेल तर त्यांना कोंडून बेलाशक जाळावें असें वाक्य

लिहिल्यानें सरकारच्या कृतीचा प्रतिकार जबरदस्तीनें करावा असें म्हणण्यासारखें होतें.

(V) केसरींतील लेख व रँड व आयर्स्ट यांचा भयंकर खून या दोहोंमध्यें कार्यकारण संबंध आहे असें सुचविण्याची आपली यत्किंचित् देखील इच्छा नाहीं व सदर्हू लेख त्या खुनास कारणीभूत झाले असें शाबीत करतां येणार नाहीं, असें ॲडव्होकेट जनरल यांनीं सांगितल्यामुळें ज्यूरीनें आपल्या मनांतून ती गोष्ट अजिबात काढून टाकावी, असें जरी सुनावणीच्या आरंभीं जज्जसाहेबांनीं म्हटलें तरी आपल्या भाषणाच्या उत्तर भागामध्यें त्यांनीं असें सुचविलें कीं, शिवाजीनें खून केला ही गोष्ट बरोबर होती व लोकांनीं एकी करावी वगैरे दुसऱ्या लेखांतील गोष्टींचा विचार करावयाचा तो देशाची स्थिति व विशेषेंकरून पुणें व पश्चिम हिंदुस्थान येथील लोकांच्या मनोवृत्ति यांकडे लक्ष पुरवून केला असतां, साधारण वाचकांच्या मनांत काय विचार उत्पन्न होतील याचा निर्णय तुम्हांस करता येईल. आणखी असेंहि सांगितलें कीं, आपल्या श्रोत्यांनीं भारतांतील श्रीकृष्णाच्या उपदेशाप्रमाणें चालावें व आपल्या कृत्याचें फल आपल्यास मिळावें या हेतूनें जर कोणतेंहि कृत्य केलें तर दोष आपल्यावर येत नाहीं असा अर्जदार यानें लोकांस उपदेश केला.

(W) ता. ४ मेचा लेख, दुसऱ्या प्लेगसंबंधीं लेखापेक्षां, गुन्ह्याच्या लेखाशीं जवळचा आहे, यावरून त्यावेळीं सरकारविषयीं अर्जदाराचे विचार मित्रत्वाच्या उलट होते ही गोष्ट ज्यूरीनें लक्षांत ठेवावी असें न्यायाधीशांनीं सांगितलें. परंतु अर्जदारातर्फें पुराव्यांत घातलेला मजकूर, व ज्यावरून अर्जदार व रँडसाहेब यांचा मित्रभाव दिसण्यासारखा होता, तसेंच त्यावेळीं प्लेग बहुतेक नाहींसा झाला होता व ता. २० मे या दिवशीं लष्करी शिपाई काढूनसुद्धां न्यावयाचे होते, वगैरे बहुत गोष्टी ज्यांत लिहिल्या आहेत, तो ता. १८ मेचा लेख, यःकश्चित् लेखाप्रमाणें गणून, त्याचा उल्लेखहि साहेब मजकुरांनीं केला नाहीं.

(X) प्रथम जेव्हां लोकांपुढें भाषणें झालीं तेव्हां व नंतर ता. १५ जून १८९७ रोजीं जेव्हां तीं केसरींत छापिलीं तेव्हां पुण्यास लोकांची मनोवृत्ति कशी होती याबद्दल मुळींच पुरावा दाखल झालेला नसतां, त्यावेळीं चळवळ व अस्वस्थता होती असें न्यायाधीश साहेबांनीं सांगितलें. परंतु प्लेगबद्दल केलेली

योजना बंद होऊन ता. २० मे रोजीं सोल्जर लोक काढून नेले जातील असें ता. १८ मे रोजीं सरकारी जाहिरनाम्यानें प्रसिद्ध झालें होतें ही पुराव्यांत आलेली गोष्ट मात्र त्यांनीं ज्यूरीच्या लक्षांत आणली नाहीं.

१०. ज्यूरीनें निकाल सांगण्यापूर्वी नामदार हायकोर्टाच्या अभिप्रायाकरितां खालील कायद्याचे प्रश्न राखून ठेवावे अशी विद्वान् जज्जसाहेबांस अर्जदारातर्फे विनंति करण्यांत आली असून त्यांनीं ती नामंजूर केली. ते प्रश्न येणेंप्रमाणें:—

(१) सदर्हू प्रकरणीं केलेल्या फिर्यादीस क्रि. प्रो. कोड कलम १९६ प्रमाणें पुरेशी मंजुरी अगर परवानगी आहे कीं काय ?

(२) नसेल तर सदर कोडाचें कलम ५३२ प्रमाणें सदरचा कमीट केलेला कज्जा हातीं धरण्यास व त्याची चौकशी करण्यास सदरचे कोर्टास अधिकार आहे कीं काय ?

(३) अप्रीति म्हणजे इंग्रज सरकार अथवा त्यांचे प्रतिनिधि व सरकारी कामगार यांच्याविषयीं हरएक प्रकारें प्रीतीचा अभाव, असें जें ज्यूरसि न्यायाधीशानीं सांगितलें तें बरोबर आहे कीं काय ?

११. त्यानंतर अर्जदार यानें आपले सालिसीटर मि. भाईशंकर नानाभाई यांचे मार्फत लेटर्स पेटंटचे २६ वे कलमाप्रमाणें सर्टिफिकेट मिळण्याबद्दल नामदार यांजकडे अर्ज केला परंतु तें सर्टिफिकेट देण्याचेंहि त्यांनीं नामंजूर केलें.

१२. अर्जदार यास अशी सल्ला आहे व त्याची अशी खात्री आहे कीं, वर निर्दिष्ट केलेल्या विशेष गोष्टींशिवाय आणखी कित्येक गोष्टींसंबंधानें न्यायाधीशसाहेबांनीं ज्यूरीस चुकीची समज दिली व वर सांगितल्याप्रमाणें जर जज्ज साहेबांनीं सांगितलें नसतें तर ज्यूरीचें बहुमत अर्जदाराच्या विरुद्ध झालें नसतें.

१३. हा खटला, केवळ अर्जदारासच नव्हे, तर हिंदुस्थानांतील सर्व छापखानेवाले व तमाम लोक यांसहि फार महत्त्वाचा आहे. कारण जज्जसाहेबांच्या म्हणण्यावरून असें दिसतें कीं, आपल्या अडचणी दूर व्हाव्या म्हणून केलेला कोणताहि अर्ज इतर बाबतींत कितीही निर्दोष असला तरी तो अर्ज करणारा किंवा करणारे इसम पिनल कोडाच्या १२४ (अ) कलमाप्रमाणें शिक्षेस पात्र होणार आहेत.

१४. अर्जदार यास अशीहि सल्ला आहे व त्याची अशी खात्रीहि आहे कीं, वें जज्जसाहेबांचें सांगणें अगदीं कायदेशीर आहे असें मानलें तर त्या योगानें

हिंदुस्थानांतील मुद्रणस्वातंत्र्य, भाषणस्वातंत्र्य व सार्वजनिक कामानिमित्त एकत्र जमण्याचा हक्क, हीं जरी अगदीं नाहींशीं झालीं नाहींत तरी त्यांस बराच धक्का पोंचणार आहे.

ह्या सर्व कारणांस्तव लेटर्स पेटंटचें कलम ४१ या अन्वयें ह्या खटल्यांत प्रिव्ही कौन्सिलास अपील होणें योग्य आहे असा आपण अभिप्राय द्यावा अशी अर्जदार याची आपल्यास विनंति आहे.

व त्याबद्दल आपल्या कर्तव्यास जागून अर्जदार नेहमीं ईश्वराची प्रार्थना करील.

(सही) **भाईशंकर** आणि **कांगा** **बाळ गंगाधर टिळक.**
अर्जदाराचे अटर्नीज.

मी अर्जदार बाळ गंगाधर टिळक आपल्या धर्माप्रमाणें अशी प्रतिज्ञा करितों कीं सदर्हु अर्जांत लिहिलेला मजकूर माझ्या पुऱ्या माहितीप्रमाणें व खात्रीप्रमाणें खरा आहे.

बाळ गंगाधर टिळक.

भाग २५ वा परिशिष्ट (३)

टिळक डिफेन्स फंड

या फंडाच्या कामीं मुंबई शहराच्या बरोबरीनें कलकत्त्यानें वर्गणी जमविली ही गोष्ट विशेष लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे. पर प्रांतांपैकीं कलकत्त्याच्या अमृत-बझार पत्रिकेइतकी मदत टिळकांना या प्रसंगीं इतर कोणाकडून झाली नाहीं. शिशिरकुमार व मोती बाबू यांचें टिळकांवर विशेष प्रेम होतें. आणि सुरेंद्रनाथ बानर्जी हे तेव्हां निखालस टिळकांच्या प्रतिपक्षांत मोडत नसून, दोन वर्षांपूर्वी पुण्यास राष्ट्रीयसभेचे अध्यक्ष या नात्यानें आल्या वेळीं त्यांनीं टिळकांचा निकट परिचय केला होता. टिळकांस पकडतांच बचावाची पहिली चळवळ बंगाल्यांत पत्रिकेनें सुरू केली; व मुंबई येथील टिळकांच्या मित्रांना कलकत्त्याहून अन-पेक्षित रीतीनें एक दिवस तारेनें अशी बातमी कळविण्यांत आली कीं टिळकांचा बचाव करण्याची जोखीम एकटा बंगालप्रांत आपल्या शिरावर मोठ्या खुषीनें घेत आहे. आणि हें आश्वासन कलकत्त्यानें पाळलेंहि. कारण बचावाचा मुख्य भाग म्हणजे बॅरिस्टरांची मदत ती सर्व कलकत्त्याहून करण्यांत आली, व कल-कत्त्याहून आलेले मुख्य बॅरिस्टर मि. प्यू यांचा बहुतेक सर्व खर्च कलकत्त्यानें

सोसला. आमच्या माहितीप्रमाणें टिळक फंडाकरितां जमलेल्या रकमेंतून मुख्य खर्च खालीलप्रमाणें झाला. १२००० बारा हजार रु. एल. पी. प्यू बॅरिस्टर यांची फी; ५००० रुपये कलकत्त्याचे बॅरिस्टर मिस्टर गार्थ यांची फी; १५०० रु. प्यू यांच्या जोडीला मुंबईचे बॅरिस्टर दावर, रसेल, ब्रानसन हे राखून ठेवण्यांत आले होते त्यांची फी; १००० रु. कलकत्त्याचे बॅरिस्टर प्यू, गार्थ व जे. चौधरी यांचा प्रवासखर्च; ३७०० रु. छापणावळ (मुंबईतील टाइम्स ऑफ इंडिया, रिपन प्रेस, गोवर्धन मुद्रणालय इ.) निवळ भाषांतराकरितां सुमारें २००० रु. खर्च आला. कोर्ट फी, रिपोर्टर फी, गाडीभाडें मिळून सुमारें १००० रु. खर्च आला. मुंबईचे सॉलिसिटर भाईशंकर व कांगा यांच्या कंपनीची फी सुमारें पांच हजार झाली. यानंतर याच कामीं विलायतेस अपील लावण्याकरितां टिळकांचे स्नेही दाजीसाहेब खरे व दिनशा वाच्छा यांचे जांवई एफ्. एम्. कांगा सॉलिसिटर गेले त्यांच्या प्रवासखर्चाकरितां तीन हजार रु. खर्च झाला असून, खुद्द विलायतेंतील बॅरिस्टर, सॉलिसिटर्स व तेथील छपाई मिळून सुमारें पांच हजार खर्च झाला.

टिळक डिफेन्स फंडाची जमा व खर्च यांचे ठोकळ आंकडे केसरीमध्यें व आमचे समजुतीप्रमाणें मुंबई टाइम्समध्येंहि प्रसिद्ध करण्यांत आले होते; व ज्यांनीं फंडास वर्गण्या दिल्या त्यांचें तेवढ्यानें समाधानहि झालें होतें. पण सार्वजनिक वर्गण्यांच्या बाबतींत सामान्य नियम असा अनुभवास येतो कीं, ज्यांनीं वर्गण्या दिल्या त्यांपेक्षां ज्यांनीं न दिल्या त्यांनाच फंडाच्या विनियोगाविषयीं अधिक काळजी वाटते ! एकानें वर्गणी द्यावी व दुसऱ्यानें त्याच्या खर्चाची चिंता वाहण्याचा बहाणा करावा हाहि एक प्रकारचा श्रमविभागच होय ! बंगाल्यांत ‘ हितवादी ’ पत्रानें या श्रमविभागांतील दुसरें म्हणजे अधिक जोखमीचें हें काम आपल्या अंगावर घेतलें होतें. या पत्राच्या संपादकानें स्वतः या फंडाला मोठीशी वर्गणी दिली नव्हती किंवा वर्गणी जमविण्याची खटपटहि फारशी केली नव्हती. तथापि बंगाल्यांत वर्गण्या कोणीं व किती दिल्या असा प्रश्न मधून मधून जाहिर रीतीनें विचारण्याचा त्यानें क्रम ठेविला होता व या पृच्छेचा प्रतिध्वनि महाराष्ट्रांतहि एकदोन वर्तमानपत्रांत निघाला होता.

भाग २५ वा परिशिष्ट (४)

१२४ अ कलमाचा इतिहास

सन १८९७ सालीं टिळकांवर राजद्रोहाचा खटला झाला तो कालगणनेच्या दृष्टीनें दुसरा असला तरी महत्त्वाच्या दृष्टीनें पहिलाच होय. ज्या कलमाखालीं हा खटला झाला त्याचा वृत्तांत थोडासा गंमतीचा आहे. इंग्रजांचें राज्य हिंदुस्थानांत सुरू होऊन यापूर्वी शंभरावर वर्षे होऊन गेलीं होतीं. या अवधींत इंग्रजी राज्याला वाईट म्हणणारे लोक अनेक होऊन गेले, व सरकारकडून त्यांना निरनिराळ्या मार्गांनीं शासनहि करण्यांत आलें. पण अद्यापि सर्व हिंदुस्थान म्हणण्यासारखें एकजीव झालें नव्हतें. राष्ट्रीयसभा जन्मून १८९७ सालीं जरी बारा वर्षे झालीं होतीं तरी तिच्यांतून राजद्रोह निघूं शकतो अशी कल्पना लोकांनाच काय पण राज्यकर्त्यांनीहि नव्हती. इंग्रजी अमदानीच्या पहिल्या काळांतहि उपद्रवी लोकांना सरकारानें शासनें केलीं, पण न्यायकोर्टांत खटले मांडण्यापेक्षां वेगळ्या प्रकारांनीं. या पहिल्या काळांत हिंदीलोकांपेक्षां कांहीं अंशीं युरोपियन लोकांकडूनच इंग्रज सरकाराला उपद्रव अधिक झाला. हिंदुस्थानांतील पहिलीं पहिलीं वर्तमानपत्रें चालविणारे लोक बहुधा इंग्रजच होते. अर्थात् सजातीय सजातीयांविरुद्ध लिहूं लागला म्हणजे तो फारसा भीत नाहीं, लेखणी वाटेल तशी कडक चालवितो; व सरकार त्यांना शिक्षाहि कडक, म्हणजे एकदम हद्दपारीची देई. जुन्या रेग्युलेशन्सप्रमाणें ही गोष्ट कायदेशीर स्वरूपांत करतां येत होती. एवढेंच नव्हे तर हिंदुस्थानांतील दुर्वृत्त इंग्रज लोकांना शिक्षा करावयाची तर त्यांना हद्दपार करणेंच अधिक श्रेयस्कर अशा प्रकारचें धोरण हिंदुस्थान सरकारानें आपल्या मनाशीं ठरवून ठेविलें होतें. आणि १८३० व १८४० च्या दरम्यान फौजदारी कायदा जेव्हां पिनल कोडाच्या रूपानें संकलित करण्यांत आला तेव्हां, लॉ कमिशनचे अध्यक्ष लॉर्ड मेकॉले यांनीं पिनल कोडाच्या प्रस्तावनेंत या गोष्टीचा उल्लेखहि केलेला आहे. या पहिल्या पिनल कोडांत अशी व्यवस्था केली होती कीं, ज्या गौरकायाला दोन वर्षांची साधी कैद किंवा एक वर्ष सक्तमजुरीची कैद देण्यांत आली असेल त्याला सरकारनें वाटेल तर कंपनीच्या मुलखाबाहेर इतर कोठें काळ्यापाण्यावर पाठवावें. या धोरणाला अनुसरून अनेक गौरकाय संपादकांना बोटींत घालून विलायतेस अगर इतरत्र रवाना करण्यांत आलें होतें. एवढेंच काय पण या धोरणाचा विसर सरकारास अद्यापहि पडला आहे असें म्हणतां

येत नाहीं. कारण याच धोरणाला अनुसरून मुंबई क्रॉनिकल पत्राचे संपादक बेंजामिन हॉर्निमन यांना, डिफेन्स ऑफ इंडिया ॲक्टाचा फायदा घेऊन, वॉरंटानें पकडून दडपून बोटींत घालून विलायतेस नेऊन सोडलें, व अजूनहि त्यांना इकडे येण्याला परवाना देण्यांत येत नाहीं.

गौरकाय राजद्रोही लोकांकरितां ही विशेष व्यवस्था केली होती तरी हिंदी-लोकहि राजद्रोहाचा गुन्हा करणारच नाहींत असें नसल्यामुळें, या गुन्ह्याचा समावेश पिनलकोडांत करणें प्राप्त होतें. १८३७ च्या पिनल कोडांत या गुन्ह्याचें कलम नंबर ११३ असें असून या गुन्ह्याला दंड किंवा दंडासह तीन वर्षेंपर्यंत साधी कैद किंवा दंडासह वाटेल त्या मुदतीपर्यंत हद्दपारी अशी शिक्षा ठेवण्यांत आली होती. पैकीं साधी कैद ही नेटिव लोकांकरितां व हद्दपारी ही गौरकायांकरितां असा फरक कायदा करणारांनीं मनांतून योजिला होता हें वर केलेल्या विवेचनावरून लक्षांत येईलच. या कलमासंबंधानें दुसरी गोष्ट सांगावयाची ती अशी कीं, राजद्रोहाच्या गुन्ह्याला मूळ पिनल कोड करणारांच्या दृष्टीनें सौम्य स्वरूप होतें. कारण याच पिनल कोडाच्या ४७९ कलमाप्रमाणें खासगी मनुष्याच्या बदनामीला दोन वर्षें साधी कैद अगर दंड अगर दोन्ही अशी शिक्षा सांगितली होती. राजद्रोह झाला तरी ती एक प्रकारची फार तर 'बदमानीच' होय; खासगी मनुष्याच्या बदनामीला दोन वर्षें कैद व सरकारच्या बदनामीला तीन वर्षें कैद एवढाच फरक. लॉ कमिशनच्या मनांत राजद्रोहाला इंग्लंडांत जें सौम्य म्हणजे केवळ बदनामीच्या गुन्ह्याचें स्वरूप होतें तेंच इकडेहि ठेवावें असें असल्याचें उघड दिसतें.

१८६० सालीं पिनल कोड मंजूर झालें तेव्हां लॉ कमिटीच्या मसुद्यांतील राजद्रोहाबाबत ११३ वें कलम अजीबाद गळबटलें. असली नजरचूक कशी व्हावी याचा समाधानकारक खुलासा आजवर कोठेंच आमच्या पाहण्यांत आला नाहीं. दहा वर्षांनंतर ही चूक सरकारच्या लक्षांत आली. तेव्हां या ११३ व्या कलमांतील मजकुराचें एक नवीन कलम बनवून तें १२४ कलमास पुरवणीदाखल दाखल करण्यांत आलें. अर्थात् त्यावेळीं शांतता नांदत असल्यामुळें ही नसती उठाठेव सरकारनें कशाला करावी असा आक्षेप निघालाच; पण शिवाय या कलमांतील अप्रीति हा शब्द अतिशय व्यापक आहे अशीहि तक्रार कायदेकौन्सिलांत करण्यांत आली. पण सरकारतर्फे फिट्झ जेम्स स्टीफन यांनीं असा आश्वासनपर खुलासा केला कीं, शांततेच्या काळांत हें कलम आम्ही पिनल

कोडांत घालीत असलों तरी त्याचा उपयोग केव्हां करणार हीच गोष्ट खऱ्या महत्त्वाची आहे; व त्या विषयीं आम्ही असें नक्की सांगतों कीं देशांतील शांतता आतां नष्ट होणार अशी आपत्ति उत्पन्न होईपर्यंत आम्ही या कलमाचा उपयोग करणार नाहीं. विचारस्वातंत्र्याला आळा घालणें हा या कलमाचा उद्देश नसून बंड थांबविणें किंवा मोडणें या कामींच त्याचा उपयोग करण्याचा उद्देश आहे. बंडाच्या म्हणजे सरकारी सत्तेचा व अधिकाराचा पाया उखळून टाकण्याच्या गोष्टी जोंपर्यंत वर्तमानपत्रकार बोलत नाहीं तोंपर्यंत या कलमाची भीति बाळगण्याचें त्याला कारण नाहीं, टीका हवी तितकी कडक करूं, पण कायदा आहे तो मान्य करूं व पाळूं, अशी त्याची मनःप्रवृत्ति असली म्हणजे झालें. या खुलाशानंतर नवीन कलम बिनहरकत पास झालें.

पुढें १८७८ मध्यें वरिष्ठ कायदेकौन्सिलांत मुस्कटदाबीचा कायदा करण्यांत आला तेव्हां हाच प्रश्न फिरून निघाला, व तेव्हांहि वरील उद्देशाचाच पुरस्कार करण्यांत आला. १२४ अ हें कलम असतां केवळ वर्तमानपत्रांकरितां म्हणून वेगळा मुस्कटदाबीचा कायदा कशाला हवा असा प्रश्न कोणी विचारील असें गृहीत धरून, त्याला उत्तर म्हणून, सरकारतर्फे असें सांगण्यांत आलें कीं १२४ अ कलमाचा व वर्तमानपत्री कडक टीकेचा संबंध नाहीं व नसावा असाच उद्देश असल्यामुळें, या विशेष कामाकरितां कायद्याची योजना करणें प्राप्त आहे. याहि खुलाशाच्या दृष्टीनें पाहतां १८९७ सालीं टिळकांना १२४ अ कलम लागूं केलें हें अयोग्यच ठरतें. मुस्कटदाबीचा कायदा पुढें रद्द करण्यांत आला ही गोष्ट खरी. पण १२४ अ कलम बनवितांना जो हेतु त्यांत नव्हता तो त्यामुळें त्यांत नवीन कसा येऊं शकेल ? लॉर्ड लिटन यांनीं या मुद्यावर असें स्पष्ट सांगितलें कीं "लोकांमध्यें असंतोष उत्पन्न केला परंतु त्यामुळें बंड उद्भवलें नाहीं अशा स्थितींत या कलमाला जोडलेल्या अप्रीतीच्या स्पष्टीकरणावरून कोणावरहि राजद्रोह लागू करितां येणार नाहीं. वास्तव अशा खटल्यांत शिक्षा होण्याचा संभव नाहीं." वर्तमानपत्रांच्या मुस्कटदाबीचा कायदा अशा रीतीनें पास होऊन नंतर रद्द झाल्यावर, १८९१ सालीं, म्हणजे १२४ अ हें कलम पिनल कोडांत घालण्यांत आल्यावर २१ वर्षांनीं 'वंगवासी' पत्रावर राजद्रोहाचा खटला झाला. तो या कलमाखालचा पहिलाच होय. त्यांत न्यायाधीश सर कोमर पेथरॅम यांनीं या कलमाचा अर्थ मूळ मेकॉलेच्या उद्देशाला

धरूनच केला होता. पण तो अर्थ अधिक व्यापक करण्याची जबाबदारी स्ट्रॅची साहेबांनीं प्रथम आपल्यावर घेतली.

टिळकांच्या खटल्यांत सरकारचा हा उद्देशभंग आणि वचनभंग, उघडकीस आल्यामुळें १८९८ सालीं चामर्स साहेबांनीं १२४ अ कलमाची दुरुस्ती केली व खुलासा करण्याच्या मिषानें हवे ते अधिक व्यापक शब्द घालून घेतले. या व्यापक शब्दांमुळें १९०८ सालीं टिळकांना सहजच शिक्षा झाली. पुढें १९१६ सालीं होमरुल लीगच्या चळवळींत याच व्यापक शब्दांच्या आधारावर हॅच साहेबांनीं टिळकांकडून जामीन घेण्याचा हुकूम केला. पण सुदैवानें हायकोर्टानें तो रद्द करून चौखुर उधळूं पाहणाऱ्या या व्यापक अर्थाला थोडासा लगाम घातला. अशा रीतीनें टिळक व राजद्रोहाचा कायदा यांची शर्यत वीस वर्षेंपर्यंत सुरू होती. विद्यमान कलमांच्या मर्यादेंत राहून होईल तितकें टीकास्वातंत्र्य गाजवावयाचें अशी टिळकांची प्रवृत्ति असल्यामुळें, त्यांच्या 'राजनिष्ठे' च्या नाकाला नेहमीं जणूं काय सूत धरलेलें होतें व तिच्या नाडीवर बोट ठेऊन सरकार रात्रंदिवस बसलें होतें. मर्यादेच्या रेघेच्या आंत पाय राहिले असतां अंग बाहेर गेल्यानें गडी बारगळतो कीं नाहीं हें जसें मर्दानी खेळाच्या शास्त्रांत एक कायमचें शंकास्थान असतें, तसेंच टिळकांच्या राजनिष्ठेचें किंवा राजद्रोहाचेंहि झालें. १८९७ च्या खटल्याच्या निकालाचें एक विनोदी चित्र वैद्यबंधूंनीं तयार केलें होतें. त्यांत टिळकांची क्रिकेटची बॅट हद्दीच्या रेघेंत आहे पण सर्व शरीर बाहेर आहे अशा स्थितीमुळें 'टिळक बारगळले कीं नाहीं तें बोला' असा सवाल खेळगडी स्ट्रॅची हे ज्यूरीरूपी अंपायरला विचारीत आहेत असें दाखविलें होतें. १८९७ सालीं अंपायरनें या प्रश्नास अस्तिपक्षीं उत्तर दिलें व १९१७ सालीं हायकोर्टानें नास्तिपक्षीं उत्तर दिलें. तरी पण जगाचा संशय कायमच राहिला; आणि टिळकच काय, पण कोणाहि राजकारणी टीकाकाराविषयीं असला प्रश्न नेहमीं निरुत्तरच राहणार. नदी आपलें पात्र आपल्या प्रवाहानुसार बनवीत असते. उन्हाळ्यांत तीराच्या पुष्कळ आंत पाणी राहतें व पावसाळ्यांत प्रसंगविशेषीं पात्राच्या रेघेबाहेरहि पाणी जातें. तथापि नदी व पात्र यांचा समव्याप्तिरूप जो नित्यसंबंध तोच खरा मानला पाहिजे. आणि शक्य तेथवर कायद्यांत राहून कायदा दिवसेंदिवस आपल्याला वाटेल तसा सैल करणें हें राजकारणांत ज्यांचें धोरण असतें त्यांचा आणि राजद्रोहाच्या कायद्याचा संबंधहि असाच राहणार हें उघड आहे.

भाग २६ वा

तुरुंगवास व सुटका

१८९७ सालीं तुरुंगांत होणारे कैद्यांचे हाल व हल्लीं सामान्यतः कोणत्याहि तुरुंगांत होणारे हाल यांमध्यें अनेक दृष्टीनें अंतर पडलें आहे असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. निदान टिळकांनीं ९७ सालीं ज्या तुरुंगवासाचे कष्ट सोसले त्याची हल्लींच्या तुरुंगवासांत राहून यथार्थ कल्पना होणें शक्य नाहीं. प्रथम प्रथम तर टिळकांची फारच कठीण अवस्था झाली. जेलचें अन्न म्हणजे त्यावेळीं जाडीभरडी कोरडी भाकरी व कोरडी चटणी येवढेंच असे. चटणींत कांदालसूण असल्यामुळें टिळक त्यास शिवत नसत व भाकरीचा केवळ वरचा पापुद्रा पाण्यांत कुसकरून खात ! सकाळीं व संध्याकाळीं तळहाताएवढा भाकरीचा एक तुकडा येवढ्यावर त्यांनीं दोन महिने काढले. त्यांचें वजन पंचवसितीस पौंड कमी होऊन ११० वर आलें ! धोंडोपंत विध्वंस यावेळीं अपीलाचे कामाकरितां मुंबईसच होते. ते मधून मधून टिळकांस भेटत; व प्रत्येक भेटीचे वेळीं टिळक अधिकाधिक क्षीण होत चालले आहेत असेंच त्यांना आढळून येई. अशा स्थितींत टिळक तुरुंगांतून जिवंत बाहेर पडतात का तेथेंच त्यांचा अंत होतो, अशी त्यांच्या इष्टमित्रांस भीति पडली, व याला उपाय काय करावा याची चिंता त्यांस लागून राहिली. टिळकांचे हे हाल कमी करण्याचे सर्व मामुली राजमार्ग बंद झाले होते. न्यायकोर्टानें शिक्षा दिली म्हणून टिळकांना व्यर्थ तुरुंगवास भोगावा लागतो असें म्हणण्याची कांहींची तयारी नव्हती, व तुरुंगांतच कां होईना पण टिळकांना चांगलें अन्नवस्त्र द्यावें असें म्हटल्यास ‘ एवढे टिळक झाले म्हणून तुरुंगांतील शिस्त ती शिस्त, ती त्यांच्याकरितां बदलतां येत नाहीं ’ हें इतर कित्येकांचें उत्तर ठेवलेलेंच असे. राजकीय कैद्यांचा म्हणून वेगळा वर्ग मानावा ही तक्रार आज इतक्या वर्षांच्या चळवळीनें सिद्धीस गेली नाहीं ती तेव्हां हातांत तरी कोण धरणार ! उलट कैदी जितका अधिक प्रतिष्ठित तितकी त्याला मामुली वाममार्गांनीं सुख मिळवून देण्याची चोरीच अधिक. तुरुंगखान्यांत शिस्त विशेष असते हें खरें, परंतु या शिस्तीच्या आड पुष्कळ चोरवाटा असतात हेंहि कांहीं खोटें नाहीं. पण वर

दर्शविल्याप्रमाणें टिळकांना सवलती मिळण्याच्या उघड्या व चोरवाटाहि बंद झालेल्या होत्या. प्रतिष्ठित कैद्यांचें सदरच आधीं नव्हतें; त्यांतूनहि राजद्रोहाच्या गुन्ह्याला नैतिक अधःपाताचें स्वरूप देण्याचा प्रयत्न सरकारनें मुद्दाम सुरू केला होता. एरवीं टिळकांचें नांव मुंबई युनिव्हर्सिटीचे फेलो म्हणून सिनेटसभेमध्यें राहिलें होतें, तोहि मान सरकारनें जुलमानें काढून कां घ्यावा ? कायदेकौन्सिल व पुणें शहर म्युनिसिपालिटी यांतील जागांचा राजीनामा टिळकांनीं शिक्षेपूर्वीच देऊन टाकला होता. फक्त फेलोशिपचा राजीनामा द्यावयाचा राहिला होता. पण टिळकांची वाट न पाहातां सरकारनें आपल्याच हातानें तें काम उरकून घेतलें. अर्थात् अपमान करण्याच्या भावनेंत दुःख देण्याची भावना अंतर्भूतच असते. आणि सुशिक्षित लोकांच्या संघांत प्रतिष्ठितपणानें राहण्यास टिळक हे नालायक असें ठरविण्यास जें सरकार तयार झालें तें त्यांच्या कांदालसुणींत लक्ष कोठून घालणार ?

येऊन जाऊन रोज खालावत जाणारी टिळकांची प्रकृति व सुकणारें त्यांचें शरीर हें पाहून तुरुंगांतील डॉक्टराच्या डोळ्यासच कांहीं दया आली तर यावयाची. पण तोहि संभव फारच कमी. सामान्य माणसाला शिस्त सोडून किंवा ती न सोडतां विशेष सवलत कोणीं दिली तर त्याकडे कोणाचें लक्ष जात नाहीं. पण टिळकांसारख्या—सर्वांचें लक्ष वेधणाऱ्या—बड्या कैद्याला मुद्दाम सवलत दिल्याची कुणकुण निघाली तरी तिचा गवगवा व्हावयाचा. तात्पर्य राहतां राहिले तुरुंगांतील कनिष्ठ अधिकारी. टिळकांच्या बाबतींत लांचलुचपतीचा कांहीं संबंध नसतांहि या खालच्या नेटिव्ह अधिकाऱ्यांना त्यांची सहानुभूति वाटणें स्वाभाविक होतें, व अशाच लोकांकडून जर कांहीं सवलत टिळकांस दिली गेली असेल तर असेल. टिळकांना प्रथम कांहीं दिवस डोंगरीच्या तुरुंगांत ठेवलें होतें पण लवकरच तेथून त्यांना भायखळ्याच्या हौस ऑफ करेक्शनमध्यें नेण्यांत आलें. कोणी असें सांगतात कीं, टिळकांप्रमाणें तात्यासाहेब नातू हेहि ठाण्यानंतर मुंबईस भायखळ्यावरील हाऊस ऑफ करेक्शनमध्यें कैदी होते. त्यांना त्यांच्या घरचें ताट पक्वान्नें वाढून जात असे, आणि केव्हां केव्हां त्यांतूनच एखादा पदार्थ कोणीतरी पाहारेवाल्याचा डोळा चुकवून टिळकांस नेऊन देई. तात्यासाहेब नातू यांना ही गुप्त गोष्ट कळल्यावर अर्थातच बरें वाटलें; तेव्हांपासून त्यांची भूक वाढली व टिळकांना आवडणारे पदार्थहि त्यांना

आवडूं लागलें. पण अर्थात् हा सर्व चोरटा मामला. ती क्वचित् घडून येणारी गोष्ट, व टिळकांची भूक झाली तरी मिळेल तेव्हां एखादा सात्त्विक पदार्थ खाईन तोंपर्यंत गप राहीन असें म्हणणारी नव्हती. या गोष्टीचें प्रत्यंतर हेंच आलें कीं, टिळकांचें वजन पुष्कळ कमी होऊन त्यांचे ओंठ काळे पडले व तोंडास कोरड पडल्यामुळें बोलतांहि येईना अशी स्थिति झाली. तेव्हां खुद्द तुरुंगाच्या अधिकाऱ्यांनाच त्यांना येरवड्यास पाठवावें लागलें. त्यांना कदाचित् असें वाटलें असावें कीं टिळक पुण्याचे रहिवाशी तेव्हां भायखळ्यापेक्षां येरवड्याच्या हवेनेंच त्यांना कदाचित् अधिक बरें वाटेल.

इकडे वर्तमानपत्रांतून टिळकांविषयीं सहानुभूतीचा ठोका सुरूच होता. पण टिळकांच्या प्रकृतीची प्रत्यक्ष स्थिति काय हें बाहेर कळण्यास कांहींच राजमान्य मार्ग नसल्यामुळें अमूक असें आहे असें विधान कोणासच करितां येईना. आणि अशा बाबतींत मोघम लिहून काय भागणार ! देशांत सर्वांहून अधिक प्रतिष्ठित अशी राष्ट्रीयसभा, तिचें अधिवेशन त्या सालीं उमरावतीस शंकरन् नायर यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरलें होतें त्यांत टिळकांकरितां म्हणून वेगळा ठराव करण्याचा प्रयत्न फुकट गेला. खुद्द राष्ट्रीयसभेंत अगदीं खास खास वेगळा असा ठराव टिळकांबद्दल झाला असता तरी तेवढ्यानें लागलीच टिळकांची सुटका झाली असती अशी कोणीं हमी दिली नव्हती हें खरें; पण तसा ठराव होण्याला देखील ठराविक नेमस्तांचा ठराविक नेमस्तपणा आडवा आला. टिळकांची प्रकृति नादुरुस्त असल्याची बातमी उमरावतीस राष्ट्रीयसभा भरण्याच्या वेळींच आली. लगेच दुमत जोरावलें. एक पक्ष म्हणे, टिळक आजारी म्हणून राष्ट्रीयसभेच्या ठरावाचा उपयोग होईल सबब तो करावा; दुसरा पक्ष म्हणे, टिळक आजारी आहेत, राष्ट्रीयसभेच्या ठरावामुळें त्यांच्या सुटकेच्या कार्याला हटकून व्यत्यय येईल म्हणूनच ठराव करूं नये. एकानें म्हणावें, राष्ट्रीयसभेच्या द्वारें प्रचंड बहुमत जाहीर झाल्यावर सरकारला नमलेंच पाहिजे. दुसरा म्हणे, असा निंदात्मक ठराव तरी करा, कीं लगेच पहा सरकार टिळकांच्या सुटकेविषयीं ठराव झाला असेल तरी माघार घेईल. नेमस्त म्हणूं लागले तुम्हाला येऊन जाऊन सरकारचा निषेध करण्याची आवड. पण आम्हांला व्यक्तिशः टिळकांची काळजी वाटते ! त्यांच्या सुटकेला बाध येईल असें कोणतेंहि कृत्य आम्ही करणार नाहीं ! मग सरकारचा निषेध करण्याची एक संधि

फुकट गेली तरी चालेल. सर जमशेटजी जिजीभाई हे टिळकांच्या सुटकेकरितां सरकारकडे मध्यस्थी करणार अशी वदंता होती; पण टिळकांविषयीं राष्ट्रीय-सभेंत ठराव आल्यास ते या कामांतून हात झाडून मोकळे होतील असाहि धाक त्यांच्यातर्फे म्हणून एकानें घातला. मिळून अशा बखेड्यांत टिळकांविषयीं ठराव होण्याचा रहित झाला.

या सभेंस नातूबंधूंपुरता मात्र वेगळा ठराव झाला; पण त्याचें कारण पूर्वीच्या भागांत सांगितल्याप्रमाणें असें होतें कीं, नातूंना उघड इन्साफ न करितां सरकारानें कैदेंत टाकलें होतें. टिळकांचा तर उघड इन्साफ झाला होता. नातूंच्या कैदेबद्दल सरकारचा निषेध करणें ठीक होतें. पण टिळकांविषयीं सहानुभूतिपर ठराव म्हणजे त्यांत अन्याय झाला असें म्हणावें लागणार, व न्यायदेवीचें मंदिर अशा रीतीनें विटाळण्याची छाती लोकांना तेव्हां नव्हती. उमरावतीच्या स्वागत-मंडळाचे अध्यक्ष दादासाहेब खापर्डे होते ही गोष्ट खरी. तथापि मुधोळकर-प्रभृति वजनदार सभासदांच्या भिडेमुळें राष्ट्रीयसभेच्या मंडपांत टिळकांची तस-बीर लावण्याचा ठरावहि त्यांना करवून घेतां येईना. मग सहानुभूतिपर वेगळा ठराव करणें न करणें ही गोष्ट तर सगळ्या राष्ट्रीयसभेच्याच हातीं. पण वेगळा ठराव न झाला तरी अध्यक्ष शंकरन् नायर यांनीं व बाबू सुरेंद्रनाथ बानर्जी यांनीं आपापल्या भाषणांत टिळकांविषयीं सहानुभूतिपर स्पष्ट उद्गार काढले. शंकरन् नायर हे कायदेपंडित. त्यांनीं टिळकांना हिंदी लोकांची ज्यूरी मिळाली नाहीं या मुद्यावर विशेष भर दिला, व टिळकांना राजकीय कैदी म्हणूनच इंग्लं-डांत वागविलें गेलें असतें असें प्रतिपादलें. सुरेंद्रनाथ बानर्जी यांनीं मात्र नातू-बंधूंच्या ठरावावर बोलतांना टिळकांबद्दलहि बोलून घेतलें. ते म्हणाले "टिळक हे खरोखरच निरपराधी आहेत व शरिरानें मला जरी टिळकांच्या अंधारकोठडींत आज जाऊन बसतां येत नाहीं तरी पण माझा आत्मा त्या ठिकाणींच आहे असें समजा." खरा न्याय झाला नाहीं व झालेल्या निकालांत नांव ठेवण्यास पुष्कळच जागा आहे असेंहि त्यांनीं सांगितलें. बाबू उमेशचंद्र बानर्जी यांनींहि आपल्या भाषणांत टिळकांचा उल्लेख करून असें सांगितलें कीं, स्ट्रॅचीसाहेबांचा अर्थ देशांतील एकाहि व्यक्तीस पसंत पडला नाहीं व त्यांनीं कायद्याची नासाडी करून मोठा अनर्थ केला. सुरेंद्रबाबूंच्या भाषणाचे वेळीं टिळकांचें नांव निघ-तांच राष्ट्रीयसभेंतील सभासद उभे राहिले, टिळकांच्या नांवाचा त्यांनीं कित्येक

मिनिटेंपर्यंत जयघोष केला, व टाळ्यांच्या गजरामुळें सुरेंद्रबाबूंचा आवाजहि बुडून गेला. या वेळच्या राष्ट्रीयसभेच्या देखाव्यासारखा देखावा सभेच्या मंपपांत पूर्वी कधींहि दिसला नसेल असें हिंदुस्थानांतील अनेक वर्तमानपत्रांनीं या वेळीं लिहिलें. पण ही सर्व चर्चा व खऱ्या सहानुभूतीचे हे उद्गार यांचा उपयोग टिळकांचे तुरुंगांतील हाल कमी होण्यास फारसा झाला नाहीं.

गोपाळ कृष्ण गोखले व टिळक यांच्या जन्मपत्रिकेंतील ग्रहांचा परस्पर असा काय योग किंवा कुयोग बनत असेल कळत नाहीं, पण या दोघांचें साऱ्या जन्मभर कधींच बनलें नाहीं. येवढेंच नव्हे तर, त्याचे उत्कर्षापकर्ष राहूकेतूप्रमाणें नेहमीं दोन विरुद्ध टोंकांना एकाच वेळीं गेलेले आढळावयाचे. टिळक यावेळीं तुरुंगांत हाल काढीत असले तरी अतिशय कीर्तीला चढले होते. उलट गोखले हे या वेळीं लोकांना जितके अप्रिय झाले होते तितके ते साऱ्या जन्मांत इतर केव्हांहि झाले नसतील. गोखले १८९७ च्या उन्हाळ्यांत विलायतेस वेल्बी कमिशनपुढें साक्षीला गेले तेव्हां जितकी त्यांची वाहवा झाली तितकीच परत आल्यावर त्यांनीं सरकारची माफी मागितल्यावर त्यांची बेअब्रू झाली. पुण्यांतील रँडशाहीसंबंधानें केसरी–सुधारकांतून इतकी कडक टीका येत होती कीं, त्यांच्या स्नेह्यांनीं त्यांना विलायतेस पाठविलेल्या बातम्या खऱ्या असाव्यात असें त्यांच्या मनानें सहजच घेतलें, आणि हिंदुस्थानापेक्षां विलायतेंतील वातावरण थोडें वेगळें असें समजून त्यांनीं केवळ पुर्णेकरांचें किंचित् समर्थन करावें या दृष्टीनेंच सोजिरांच्या अत्याचारांसंबंधाचीं विधानें मँचेस्टर गार्डियनवाल्यास सांगितलीं. येथपर्यंत सर्व ठीक होतें. पुढें हिंदुस्थानांत परत आल्यावर या विधानांचें समर्थन होत नाहीं असें पाहिल्यावर, अर्थात् त्यांना तीं परत घ्यावीं लागलीं व तीं त्यांनीं घेतलीं त्यांतहि चूक नाहीं. बेजबाबदार सामान्य मनुष्याच्या दृष्टीनें पाहतां त्यांनीं तीं विधानें परतच घ्यावयाचीं नव्हतीं. 'त्यांनीं फक्त इतकेंच म्हणावयास पाहिजे होतें कीं, मला विलायतेस असतांना चांगल्या चांगल्या लोकांकडून ज्या गोष्टी लिहून आल्या त्या मला तेथें विश्वसनीय वाटल्या; त्या गोष्टींची सहाहजार मैलांवरून स्वतः जातीनें अधिक चौकशी करणें शक्य नसून, ती चौकशी होईपर्यंत मीं थांबावें हें म्हणणेंहि गैर होय. तो प्रसंगच असा भयंकर होता कीं, ज्याला जी माहिती असेल ती त्यानें सांगितली पाहिजे. पण इकडे आल्यावर आपले आरोप शाबीत करितां न आले तरी, सामान्य रीत्या चार

थोर लोक खेदप्रदर्शनाची जी ठराविक त्रोटक भाषा वापरतात ती फार तर गोखल्यांनीं वापरावयाची होती. पण त्यांचें माफीपत्र इतकें लांबलचक, सविस्तर व नसत्या गोष्टींनीं भरलें होतें कीं, सामान्य वाचक तें वाचून हटकून म्हणतात कीं, गोखल्यांनीं स्वतःच्या मनानें लिहून दिलें असतें तसलें कांहीं हें माफीपत्र नव्हे. गोखल्यांना धाक दाखवून, निदान त्यांच्या फाजील न्यायबुद्धीचा फायदा घेऊन, सरकारानें उच्चारित अनुच्चारित अशा सोजिरांच्या घाणेरड्या कृत्यांवर गोखल्यांच्या हातानें रंगसफेती फासून वरती सुगंधी रोगणहि लावून घेतलें.' माफी तर मागावी पण जातां जातां आत्मसमर्थनहि करावें अशी चारचौघांप्रमाणें गोखल्यांचीहि मनःप्रवृत्ति असणार, असें या लोकांनीं गृहीत धरलें; व हें घडून कां आलें नाहीं याचें उत्तर त्यांनीं असें दिलें कीं, सरकारच्या धाकामुळें! विधानें परत न घेतलीं तर अर्थात् सरकार दोष देणार व कदाचित् खटलाहि करणार, व परत घ्यावीं तर लोक नांवें ठेवणार. असा बिनतोड विरोध उत्पन्न झाला असतां त्यांना आमचा राग पुरवला व सरकारचा मात्र पुरवला नाहीं, हाच लोकांच्या मनांतील घुस्सा. आणि खरोखरच त्या वेळीं प्रथम अशी दाट वदंता होती कीं, प्लेगच्या कारभारांत सरकारास सर्टिफिकेट देणारी गोखल्यांची लांबलचक माफी सरकारनें सक्तीनें मागितली, मुंबई टाईम्सचे संपादक बेनेटसाहेब यांनीं ती सरकारला हवी तशी लिहून दिली, रानड्यांनीं तिला अनुमति दिली, व गोखल्यांनीं बिनतक्रार सही केली. गोखले विलायतेहून परत आले तेव्हां एकहि उतारूं उतरण्याचे आधीं मुंबईचे पोलिसकमिशनर बंदरांत बोटीवर चढले व त्यांनीं गोखल्यांची, कोणी म्हणतात नुसती खाजगी भेट घेतली, कोणी म्हणतात त्यांच्या कागदपत्रांची झडती घेतली. यामुळें गोखले भीतीनें गांगरले व हवी ती माफी लिहून देण्यास कबूल झाले. तात्पर्य, लोकांच्या मनांत या वेळीं टिळक व गोखले यांच्या संबंधीं घोळत असलेले तुलनात्मक विचार एका वाक्यांत बोलून दाखवावयाचे तर ते असे कीं, गोखल्यांनीं केलेलीं विधानें शाबित करण्याच्या खटपटींत असतां, व रँडच्या खुनानंतरहि सरकारवर सडकून टीका करीत असतां, राजद्रोहाचा खटला होऊन टिळक हे धैर्यानें तुरुंगांत गेले; आणि गोखल्यांनीं खटल्याच्या भीतीनें बोटभर माफीनें त्यांचें खरें काम भागण्यासारखें असतां, सरकारचें हित साधून देण्यासारखी माफी मागितली. लोक म्हणत गोखल्यांनींहि मनोधैर्य दाखविलें, पण लोकांना नाखुष करण्यापुरतें.

गोखल्यांवरील लोकांचा राग इतका अनावर झाला कीं, उमरावतीच्या राष्ट्रीय सभेंत ते भाषण करण्यास धजेनात, व ते धजते तरी लोकांनीं त्यांना खाचित बोलूं दिलें नसतें. राष्ट्रीयसभेसारखा मेळा भरला व गोखल्यांनीं तींत तोंड उघडलें नाहीं यावरूनच लोकांच्या रागाची परीक्षा होते. नाहींतर विलायतेहून येवढी कामगिरी करून परत आल्यावर येवढ्या राजकीय पर्वणीला त्यांचा बोलबाला कोण व्हावयाचा! ते कदाचित् उमरावतीस गेलेहि नसते. पण केवळ रानडे यांच्या आग्रहावरून गेले. हा सर्व प्रकार गोखल्यांना किती दुःखद झाला असेल याची कोणासहि कल्पना होईना. उमरावतीहून परत आल्यावर त्यांनीं आपल्या माफीचा खुलासा प्रसिद्ध केला त्यांत त्यांनीं असें लिहिलें कीं, कायद्याचे दृष्टीनें मला स्वतःला बिलकुल धोका नव्हता, पण मन खाऊं लागलें. " शारीरिक दुःखें भोगण्यापेक्षां पाणउतारा करून घेण्यास खऱ्या गृहस्थाला अधिक धैर्य लागतें. " पैकीं पहिलें विधान ठीक होतें. पण हें दुसरें विधान स्वतः गोखल्यांनीं करण्यापेक्षां इतरांनीं करण्यांतच अधिक स्वारस्य हें गोखले विसरले. मी भोळा आहें असें मनुष्यानें आपल्या तोंडानें म्हटलें तर शोभतें; पण मी भित्रा नाहीं हें म्हणणें खरें असलें तरी स्वतःबद्दल स्वतःला न म्हणतां येण्यासारखेंच तें असतें. तसेंच सोजिरांचें काम अवघड होतें असें म्हणून लोकांविषयीं विशेष न बोलतां सोजिरांविषयीं सहानुभूति गोखल्यांनीं दाखवावी हें कित्येकांना तेव्हां खरोखरच चीड वाटण्यासारखें झालें. आणि शेवटीं जेव्हां गव्हर्नरसाहेबांनीं गोखल्यांची माफी खिशांत घालून वरती त्यांच्यावर टीका केली तेव्हां गोखल्यांवर रागवावें किंवा त्यांची कींव करावी हेंच लोकांना कळेना. असो. पण ही स्थिति अर्थातच फार दिवस टिकण्यासारखी नव्हती; व १८९९ च्या कौन्सिल निवडणुकीच्या वेळीं हें बेसुमार झुकलेलें लोकमताचें पारडें हळू हळू बदलत चाललें होतें असेंच दिसून आलें. पण तूर्त तरी लोकमताच्या सिंहासनावर टिळकांना राजपद लाभलें होतें, व टिळकांविषयीं किंचित् सहानुभूति दाखविल्याच्या आरोपावरून कनिष्ठ सरकारी नोकरांना वरिष्ठ अधिकारी " तुम्हांला टिळक राजा पाहिजे कीं क्वीन व्हिक्टोरिया राजा पाहिजे " असा अधिक्षेपक प्रश्न विचारून बडतर्फी देत, यावरून हें राजपद एकप्रकारें सिद्ध होईल.

मात्र या राजपदाच्या उपभोगांत कांदाभाकरीशिवाय खावयाला पदार्थ नाहीं

व कांबळ्याशिवाय निजावयाला बिछाना नाहीं, इतकीच काय ती न्यूनता होती. ही न्यूनता घालविण्याचे इतर प्रयत्न व्यर्थ होते हें मागें सांगितलेंच आहे. पण दुसरा एक प्रयत्न थोडासा साधला व तो विलायतेंतील हावर्ड असोसिएशनच्या द्वारानें. सर्व जगांतील तुरुंगवासाचीं दुःखें कमी व्हावीं; विशेषतः अल्पवयस्क गुन्हेगारांना पुनः गुन्ह्याकडे प्रवृत्ति न होईल अशा तऱ्हेनें वागविण्यांत यावें, याकरितां स्थापन झालेली इंग्लडांतील कनवाळू सद्‌गृहस्थांची हॉवर्ड असोसिएशन ही एक संस्था होती. या संस्थेचे सेक्रेटरी विल्यम टॅलॉक यांस मुंबईचे सेटलूर वकील यांनीं टिळकांच्या जेलमधील परिस्थितीसंबंधीं सविस्तर पत्र पाठविलें. सेक्रेटरींनीं तें पत्र व त्यासोबत एक आपलें पत्र असें मिळून ताबडतोब हिंदुस्थानचे स्टेट सेक्रेटरी लॉर्ड जार्ज हॅमिल्टन यांजकडे रवाना केलें, पण " सेटलूर यांचीं बरींच विधानें चुकीचीं आहेत, त्यांनीं वाटल्यास स्थानिक सरकारकडे अर्ज करावा, टिळकांना जेलच्या नियमांप्रमाणें वागविण्यांत येत आहे, " अशा आशयाचें ठगाविक दरबारी उत्तरच या पत्राला मिळालें. तथापि वरून असें उत्तर दिलें गेलें तरी नेहमींच्या सरकारी पद्धतीप्रमाणें आंतून चौकशी होऊन कळ फिरलीच.

सेटलूर यांनीं टिळकांविषयीं हकीगत लिहून हॉवर्ड सोसायटीची मदत मागितली यावेळीं, टिळकांच्या जीविताविषयीं किती धोका वाटत होता हें विल्यम टॅलॉफ यांच्या ता० १३ जानेवारी १८९८ च्या, सेटलूर यांना लिहिलेल्या पुढील वाक्यांवरून दिसून येईल.

" If anything serious happens to Mr. Tilak in prison you might let me know of it with details. But I hope he will survive his detention " त्याचप्रमाणें तारिख २९ डिसेंबर १८९७ च्या पत्रांत ते लिहितात, " In my letter I reminded Lord G. Hamilton that if Mr. Tilak should die in jail, it would attract widespread criticism, both in this country and in India, of the Indian prison regime and that this of course would be very undesirable from the point of view especially of the Government. "

टिळकांच्या या विशिष्ट उदाहरणावरून हॉवर्ड असोसिएशननें त्या वर्षी हिंदु-

स्थानांतील राजकीय कैद्यासंबंधीं एक सामान्य ठरावहि केला. तो या संस्थेच्या १८९८ च्या आक्टोबरमध्यें प्रसिद्ध झालेल्या अहवालांत नमूद केलेला आढळतो. तो असाः—

"The Committee have also invited the attention of the Indian Government and widely of the Indian Press to the following resolution adopted by their body in March last:—" The Committee of the Howard Association have lately received various communications from India, referring to actual and prospective imprisonments, for real or alleged infringements of the Press Laws of that Country. The Committee are of opinion that, in general, this class of offences ought to be regarded as being of a political rather than a criminal nature, and that the punishment should be differentiated accordingly."

हॉवर्ड असोसिएशनच्या पत्राला स्टेट सेक्रेटरींनीं प्रत्यक्ष उत्तर असें कांहीं दिलें नाहीं; पण टिळकांना कांहीं सवलती शक्य तर द्याव्या असें त्यांनीं मुंबईसरकारास लिहून कळविलें. या सवलती द्यावयाच्या तर त्या जुन्या ठिकाणींच देण्यांत जेल अधिकाऱ्यांचा एक प्रकारें अपमान होतो म्हणून टिळकांचा तुरुंग बदलण्यांत आला, व त्याबरोबर हवापालटहि सहजच होणारा होता हें पूर्वी सांगितलेंच आहे. एक दिवस अकस्मात् स्फूर्ति झाल्याप्रमाणें तुरुंगाचा डॉक्टर टिळकांपुढें येऊन उभा राहिला व म्हणाला "तुम्हाला हल्लींचें अन्न मानवत नाहीं हें मला तुम्हीं पूर्वींच कां सांगितलें नाहीं?" पण टिळकांचें तुरुंगातील वर्तन खरोखरच अत्यंत नियमशुद्ध असे. सहसा तक्रार म्हणून करावयाची नाहीं, मग अधिकाऱ्यांशीं भांडण तर दूरच. जेलचे अधिकारी सर्व सत्ताधीश यामुळें भांडणांत शेवटीं आपणांसच अपमान पावून स्वाभिमान गिळून बसावें लागणार, या जाणिवेनें टिळक मुळीं तुरुंगांतील भांडणच टाळीत. ते डॉक्टरला येवढेंच म्हणाले कीं, माझ्या वजनावरून मला अन्न जातें कीं नाहीं याची कल्पना परस्परच करितां आली असती. तें सांगावयाला स्वतः मीच कशाला पाहिजे? स्टेट सेक्रेटरीच्या

हुकुमामुळें टिळकांचा हा खुलासा जेल डॉक्टरला एका वाक्यांत पटला, व टिळकांची पुण्यास बदली करण्याची शिफारस त्यांनीं सरकारास केली.

टिळकांना मुंबईहून हलविण्यास दुसरें एक कारण असें होतें कीं १८९८ च्या जानेवारी फेब्रुवारी महिन्यांत मुंबईस प्लेग खूप जोरांत होता. खुद्द तुरुंगांतहि प्लेगमुळें कांहीं मृत्यु झाले. याकारणानें टिळकांना प्लेगचा आजार झाल्यास आपणांस मोठीच तोहमत येईल असें अधिकाऱ्यांस वाटलें. लोकांच्या मतें टिळकांना नाहक तुरुंगवास घडविला गेला हीच आधीं मोठी चूक, व त्यांतूनहि जर टिळकांना प्लेगमुळें अपमृत्यु आला असता तर त्या अपेशाला पारावारच नव्हता. तुरुंगाच्या नियमांप्रमाणें सर्व कैद्यांना प्लेगप्रतिबंधक लस टोंचून घेण्याचें अधिकाऱ्यांनीं ठरविलें तेव्हां टिळकांचें काय करावें हा प्रश्न सहजच उपस्थित झाला. या वेळीं इनॉक्युलेशन हें प्रयोगावस्थेंत असल्यामुळें स्वतः टिळकांचा त्यावर विश्वास अद्यापि बसलेला नव्हता. बरें, त्यांजवर सक्ति करण्याचीहि सोय नव्हती. पण सक्ति न करावी तर शिस्त मोडते, व खुद्द डॉक्टरांच्या तरी मतें त्यांना प्लेगचा अपाय होण्याचा संभव. परंतु पूर्वीं सांगितल्याप्रमाणें तुरुंगांतील नियम पाळणें हें टिळकांचें ठरलेलें असल्यामुळें, व त्यांतूनहि तुम्हीं लस टोंचून घेतल्यास तुमचें उदाहरण पाहून इतर कैदीहि बिनतक्रार टोंचून घेतील आणि त्यामुळें आमचें कर्तव्य सुलभ होईल असें डॉक्टराकडून त्यांना मऊपणानें सांगण्यांत आल्यावरून, त्यांनीं खुषीनें टोंचून घेतलें. टिळकांच्या या उदाहरणाचा डाक्टरांच्या अपेक्षेप्रमाणेंच परिणाम झाला. कारण जे कैदी पूर्वीं 'आम्ही टोंचून घेणार नाहीं, असे ना असे मरून जाऊं,' असें बेजाबता बोलत होते ते टिळकांनीं टोंचून घेतलें म्हणून या उपाययोजनेस कबूल झाले. लस टोंचल्यामुळें टिळकांना दोन दिवस बराच ज्वर आला व त्यांचें वजन एकदम तीन पौंड कमी झालें. हें पाहून तुरुंगाच्या अधिकाऱ्यांनाहि त्यांची रवानगी पुण्यास, म्हणजे जेथें प्लेग नाहीं अशा तुरुंगांत, करावी असें वाटूं लागलें.

फेब्रुवारीच्या दुसऱ्या आठवड्यांत टिळकांना कोणास न कळत भायखळ्याहून हालवून येरवड्यास नेण्यांत आलें. या हालचालीची बातमी इतकी गुप्त राखण्यांत आली होती कीं या कामावरील पोलीस अधिकारी व बोरीबंदरचे स्टेशनमास्तर यांशिवाय तिसऱ्याच्या कानाला ही वर्दी नव्हती. एक वेगळा फर्स्टक्लास सलूनचा डबा टिळकांकरितां राखून ठेवण्यांत आला होता. त्यांत

त्यांना बसवितांच सर्व दारें लावून घेण्यांत आलीं. पण कल्याणास त्यावेळीं प्लेगडॉक्टरची तपासणी असल्यामुळें डब्याचीं दारें उघडावीं लागलीं. टिळकांचें नांव उघड सांगतां येईना व लपवितांहि येईना. गोऱ्या डॉक्टराला कदाचित् टिळकांचा चेहरा माहीत नसावा. पण कैद्याचा पोषाख घालून फर्स्टक्लासचा सगळा डबा एकट्यानें अडवून बसणारा हा येवढा मातबर कैदी कोण असेल याची कल्पना करण्यास त्याला फारसा उशीर लागला नाहीं. आणि एकदां डब्याचीं दारें खिडक्या उघडल्या जाऊन प्लॅटफार्मवरील इतर लोकांना टिळक दिसल्यावर कोणी ओळखल्याखेरीज कसें राहणार? यामुळें एका क्षणांत 'टिळक टिळक' असें सर्वांच्या तोंडीं होऊन डब्याच्या भोंवतीं पुष्कळच गर्दी जमली. तों इतक्यांत गाडी चालूहि झाली !

येरवड्यास आल्याबरोबर प्रकृतींत जरूर ती सर्व सुधारणा झाली असें मात्र नाहीं. ती हळू हळूच होत गेली. कांहीं दिवसांनीं टिळकांना थोडें दूध व भात देण्यांत येऊं लागला, आणि जेलखान्यांतच पण इस्पितळांतील रोग्याच्या जागेवर त्यांना बढती मिळाली तेव्हां मग, मागें दर्शविल्याप्रमाणें, इस्पितळांतील नेटिव असिस्टंट लोक आणि शिपाईचपरासी त्यांना सहानुभूतीनें शक्य त्या सवलती दाखवूं लागले. या गोष्टीचें सर्वांत मोठें निदर्शक असें कीं, टिळकांना अत्यंत आवडणारा असा जो पदार्थ म्हणजे सुपारी ती त्यांना बाजूला वळून तोंडांत टाकण्यास एखादे वेळीं मिळूं लागली. दुसरें असें कीं त्यांना येरवड्यास प्रथम कांहीं दिवस मुळींच काम न देतां, पुढें दिलें गेलें तें तेथील रंगशाळेंत रंग तयार करण्याचें. ही विद्या टिळकांना नवी असून तीहि कांहींतरी कष्टाचें काम तुरुंगांत केलेंच पाहिजे म्हणून संपादावयाची होती. पण कष्टाच्याहि कामाकामांत फरक असतो, व याच दृष्टीनें हें काम उपयुक्त व कांहींसें बुद्धि चालवितां येण्यासारखेंहि म्हणून टिळकांना तें बरेंच वाटलें. या कामाकरितां प्रो. गज्जर यांस विनंति केल्यावरून त्यांनीं टिळकांना कांहीं पुस्तकें व फॉर्म्युलेहि पाठविले होते. हें रंगाचें काम करून करून शिकत असतां टिळकांनीं अनेक प्रकारच्या रंगाच्या कृति कागदावर उतरल्या होत्या, व ते कागद त्यांच्या सुटकेच्या वेळीं बाहेर नेण्यास त्यांना परवानगीहि मिळाली होती. मोठ्या लोकांच्या सर्वच गोष्टींचें कौतुक होतें या न्यायानें टिळकांनीं येरवड्यास चिताडलेल्या या कागदांत आपणाला कांहीं विशेष रंगविद्येचें ज्ञान होईल अशा

बुद्धीनें कांहीं लोक ते वाचावयास मागून घेत, व कांहीं त्यांना आस्थेनें तोंडीं माहिती विचारीत. पण टिळक त्यांना हंसून सांगत कीं, 'माझ्या रंगविद्येचें ज्ञान तुरुंगांत बसून काम केलें तर फळाला येतें. मी माहिती सांगतों, पण तिचा अनुभव घ्यावयाला तुरुंगांत जाण्याला तयार आहांत कां बोला!'

हें रंगाचें काम करीत असतांच मुंबई गव्हर्नरांचे कौन्सिलर नामदार न्यूजंट यांना एक दिवस येरवड्याचा तुरुंग पाहण्याची इच्छा झाली. टिळकांखेरीज आणखी काय काय गोष्टी त्यांना तुरुंगांत पहावयाच्या होत्या हें माहीत नाहीं. पण टिळकांच्या काम करण्याच्या जागीं ते जेलरबरोबर नेमके आले. न्यूजंटसाहेबांस दुरून पाहतांच टिळकांनीं आपला मोर्चा थोडासा फिरवून नको त्या वस्तु आणण्याकरितां म्हणून ते जरा बाजूस गेले. पण न्यूजंटसाहेबांना टिळकांशीं भेटल्याबोलल्याशिवाय राहवेना. ठीकच आहे. एकाच कौन्सिलांत बरोबरीच्या नात्यानें बसणारे हे दोघे. एकमेकांची पक्की ओळख. तेव्हां टिळकांना भेटल्याशिवाय न्यूजंटसाहेबांस कसें राहवेल? टिळकांपर्यंत जाऊन त्यांनीं त्यांना विचारलें कीं 'हें काम तुम्हांला कसें काय आवडतें?' त्यावर टिळकांनीं उत्तर दिलें कीं, 'आहे त्या स्थितींत आहे तें काम ठीकच आहे.' कोणी म्हणतात न्यूजंटसाहेब खऱ्या सहानुभूतीनें टिळकांना भेटावयास गेले. कोणी म्हणतात ते टिळकांना हिणविण्याकरितांच गेले. सामान्य लोकांना तरी हें दुसरें कारणच अधिक पटलें. पण या बाबतींत तर्क चालवित बसणें फारसें बरें नसल्यानें तो विषय सोडून देऊं.

तथापि तुरुंगांत पाय ठेवला म्हणजे कितीहि मोठा मनुष्य असला तरी त्याचा मान समूळ नष्ट होतो हें इतर रीतीनेंहि कळून येण्यासारखें होतें. टिळकांना येरवड्यास आणल्यानंतर एके दिवशीं कायद्याच्या कामकाजानिमित्त ना. दाजीसाहेब खरे व केळकर हे टिळकांची भेट घेण्याकरितां आगाऊ परवानगी मिळवून येरवड्यास गेले. यावेळीं कर्नल जॅक्सन हे जेलचे सुपरिंटेंडेंट होते. त्यांचा स्वभाव कसा होता हें वर्णन करून सांगण्याचें कारण नाहीं. खरे व केळकर दुमजल्यावर सुपरिंटेंडंटच्या कचेरींत गेले. तेथें दोन खुर्च्या मांडलेल्या होत्या. एक स्वतः साहेबांची व दुसरी अर्थात् भेटावयास येणाऱ्या गृहस्थाकरितां ठेवलेली. व अशाच समजुतीनें खरे हे त्या खुर्चीवर बसले. इतक्यांत जॅक्सनसाहेब आले व खरे खुर्चीवर बसलेले पाहतांच ते त्यांच्या

अंगावर वाघासारखे चवताळून जाऊन म्हणाले "या खुर्चीवर तुम्ही कां बसलां?" खरे म्हणाले "मीं भेटावयास येणार असें कळविलें होतें तेव्हां खुर्ची मजकरितांच ठेविली असेल असें वाटलें म्हणून." त्यावर साहेब म्हणाले, "खुर्ची भेटणाराकरितां ठेविली असेल पण तुम्हाला ती घ्या व बसा असें मी सांगेपर्यंत खुर्चीवर बसूं नये हें तुम्हांस कळावयास पाहिजे होतें." हें ऐकून खरे रागावून उठले तेव्हां साहेब म्हणाले "ठीक आहे आतां खुर्चीवर बसा." खरे रागानें म्हणाले "मला तुमच्या खुर्चीची गरज नाहीं, मी फक्त येथें कामाकरितां आलों आहें. मी वकील असल्यानें उभें राहून बोलण्याची मला कोर्टांत पुष्कळ संवय झाली आहे." अशा रीतीनें उभयपक्षीं धुसफुस होत असतांच त्या वेळचें काम संपलें. भेटीस परवानगी मिळविण्याच्या पत्रव्यवहारांत खरे हे हायकोर्ट वकील व कायदेकौन्सिलाचे सभासद ही गोष्ट जॅक्सनसाहेबांना माहीत झाली असलीच पाहिजे. असें असतांहि केवळ जेल सुपरिंटेंडेंट म्हणून जॅक्सनसाहेबांनीं खऱ्यांचा कसा अपमान केला हें सांगण्याचा हेतु इतकाच कीं, तुरुंगांत वागण्याची टिळकांना देखील किती पंचाईत पडली असेल याची त्यावरून कल्पना होईल. गप बसावें तर हाल सोसावे लागतात, बोलावें तर हाल चुकतच नाहींत पण तक्रारी कैदी म्हणून अधिक हाल सोसावे लागणार !

पण कांहीं असलें तरी येरवड्यास आणल्यापासून टिळकांच्या स्नेह्यांच्या निराशेला उतार लागला यांत शंका नाहीं. त्यांच्या सुटकेचे प्रयत्न एकानें एक वाढूंच लागले. सर्वांत मुख्य गोष्ट म्हटली म्हणजे रँडच्या खुनाचा तपास पुरा होऊन दामोदर हरि चाफेकर यांजवरील खटला निकालांत निघाला. नोव्हेंबर १८९७ च्या पहिल्या आठवड्यांत पुण्यास बोनस साहेबांपुढें चाफेकरांची कच्ची चौकशी होऊन खटला नोव्हेंबर अखेर सेशनकमिट झाला, व पुढील सालच्या फेब्रुवारींत पुण्याचे सेशन जज्ज मि. क्रो व ज्यूरी यांच्यापुढें इन्साफ होऊन त्यांस फांशीची शिक्षा सांगण्यांत आली. चाफेकरांनीं वकील दिला नव्हता व मधून मधून साक्षीदारांची उलटतपासणी त्यांनीं स्वतःच केली. म्याजिस्ट्रेटपुढें दिलेला कबुलीजबाब त्यांनीं परत घेतला. 'मी पूर्वी दिला तो कबुलीजबाबच नव्हे, जबाब लिहून घेणारे मॅजिस्ट्रेट होत असें मला कळविलें नाहीं, ब्रुइनसाहेबांनीं मला गोड गोड थापा दिल्या, तुम्हांलाच बक्षीसाचे असे २०००० रु. देतों, बायकोला पोटगी देतों, भावाला नोकरी देतों, तुमच्या नांवानें देऊळ

बांधून देतों, शिक्षा फारतर पांचचार वर्षांची होईल पण लवकरच तुम्हाला सोडवन घेऊं वगैरे थापा दिल्यामुळें मीं कबुलीजबाबासारखें कांहीं तरी लिहून दिलें' वगैरे मजकूर चाफेकरांनीं सांगितला. पण अर्थात् त्याचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं. ज्यूरीनें प्रथम असा निकाल दिला कीं चाफेकरावर प्रत्यक्ष खून केल्याचा आरोप शाबीत नाहीं. पण खुनास मदत करणारा आरोपी खुनाच्या जागीं स्वतः हजर असल्यास त्यावर खुनाचाच आरोप लागू होतो असा कायदा असल्यामुळें चाफेकरास फांशीची शिक्षा देण्यांत आली. आरोपीनें त्यावर हायकोर्टाकडे अपील अर्ज केला. त्यांत त्यानें लिहिलें कीं, मीं किंवा बाळकृष्णा यांपैकीं कोणींहि खून केला नाहीं. पोलिसांनीं मला छळलें व मजकडून जुलमानें काढून घेतलेल्या जबाबाच्या अनुरोधानें त्यांनीं पुरावा बनविला. पंचनामे खोटे केले. मी आजपर्यंत बंदुक किंवा पिस्तुल याला शिवलों नाहीं. मला चार महिने एकाद्या राजाप्रमाणें वागविलें व मजकडून हवें तें वदवून करवून घेतलें. मी शूर धाडसी, हत्यारापात्यारांचा शोकी, राजकारणांत पटाईत, वगैरे गोष्टी पोलिसांनीं उगीच बनवून फुगवून मांडल्या आहेत इत्यादि. पण या अपीलाचाहि कांहीं उपयोग झाला नाहीं.

कोणी असें सांगतात कीं, येरवड्याच्या तुरुंगांत हल्लीं टिळक आहेत असें चाफेकर यांस समजल्यावरून, मला त्यांची गांठ घेऊं द्या, मी त्यांजकडून अर्ज लिहून घेणार आहें, अशी चाफेकरांनीं विनंति केली व ती मान्य करण्यांत आली. चाफेकरांनीं जशी हकीकत सांगितली तसाच टिळकांनीं अर्ज लिहून दिला. फांशीची शिक्षा झालेल्या आरोपीचें म्हणणें, त्यांत कांहीं वावगें नसेल तर, अधिकाऱ्यास मान्य करावें लागतें. फांशीच्या शिक्षेविरुद्ध अर्ज लिहून घेण्यास चाफेकरानें मदत टिळकांची मागितली तरी ती त्यांना नाहीं म्हणतां येईना. पण टिळक व चाफेकर यांची गांठ पडून बोलणें चालणें काय होतें हें नकळत पहावयास मिळेल तर अधिकाऱ्यांना तें मनांतून नको असें कसें होईल ? कसेंहि असो, हा अर्ज फुकट जाऊन शेवटीं चाफेकर फांशी गेले. फांशीच्या आधीं कांहीं दिवस दामोदर चाफेकरांनीं टिळकांची पुन्हा एकवार भेट मागितली व त्यांना अशी विनंति केली कीं "मी लवकरच फांशी जाणार तर मजजवळ अखेरपर्यंत राहण्याला तुमच्याजवळचें गीतेचें पुस्तक मला द्या. तसेंच फांसावरून मला उतरल्यावर माझ्या प्रेताला भलत्या लोकांनीं शिवून अग्नि देऊं नये

अशी माझी इच्छा असून ती तुम्हीं पुरवावी." स्वतः टिळक हेच कैदेंत असतां. म्हणजे परतंत्र स्थितींत, ते काय करूं शकते ? पण अधिकाऱ्यांच्या परवानगीनें त्यांनीं चाफेकरांना आपल्याजवळचें गीतेचें पुस्तक दिलें व चाफेकरांनींहि तें फांसावर चढेपर्यंत आपल्या हातांत बाळगून ठेवलें होतें. कर्मधर्मसंयोगानें धोंडोपंत विध्वंस यांची गांठ तुरुंगांत याच सुमारास पडल्यामुळें टिळकांनीं चाफेकरांची दुसरीहि विनंति अमलांत आणली. म्हणजे चाफेकराचें प्रेत मागून घेऊन तें यथाविधि दहन करावें असें टिळकांनीं विध्वंस यांस सांगितलें व अखेर त्याप्रमाणें करण्यांत आलेंहि.

दामोदर चाफेकर याचा शेवट अशा रीतीनें झाला, पण ही हकीकत येथें सांगण्याचें कारण इतकेंच कीं, टिळकांचा संबंध या खुनाशीं कोणत्याना कोणत्या तरी रीतीनें जडूं शकतो कीं काय हें सरकार अखेरपर्यंत पाहण्यास टपून बसलें होतें. आणि टिळक व चाफेकर या उभयतांच्या अखेरच्या भेटींतहि जेव्हां त्यांच्या हातास कांहीं लागलें नाहीं तेव्हां, बाळकृष्णा चाफेकर अद्यापि फरारी झाला होता तरी सरकारानें या कुत्सित विचाराची दिशा सोडून दिली. याचेंच एक निदर्शक असें कीं, मुंबई टाइम्ससारख्या पत्रांतून 'टिळकांना सरकारनें आतां सोडावें व लोकांचें समाधान करावें' अशा सूचनेचीं पत्रें येऊं लागलीं. टिळक राजद्रोहाच्या खटल्यांत दोषी ठरले व त्यांना शिक्षा झाली यांत सरकारनें काय मिळवावयाचें तें मिळविलेंच. खुनाचा तपास लागून गुन्हेगारांस शिक्षा होईपर्यंत सरकारनें टिळकांवर मुळीं खटलाच भरावयाचा नव्हता ? कारण खून झाला म्हणून ज्या लेखांवर फिर्याद झाली त्यांतील कांहीं खुनापूर्वी बरेच दिवस लिहिलेले होते. मुंबई टाईम्सनेंहि टिळकांविषयीं आपली जुनी नजर किंचित् फिरल्याचें एका लेखांत दर्शविलें. पण त्यांतहि राखून ठेऊन फक्त असें म्हटलें होतें कीं 'एक तर टिळकांनीं आपणांकडून राजद्रोहाचा गुन्हा झाला असें कबूल करावें, व दुसरें असें कीं त्यांची तरफदारी करणाऱ्या लोकांनीं अशा चढ्या स्वरानें बोलूं नये व सुटकेची मागणी करावयाची तर ती त्यांनीं मेहेरबानगीदाखल मागावी.' पण दोन्ही गोष्टी अशक्य होत्या. कारण शिक्षा वांचली असती अशाहि वेळीं मीं राजद्रोहाचा गुन्हा केला नाहीं असें टिळकांनीं जोरानें प्रतिपादिलें असतां, सहा महिने शिक्षा भोगून झाल्यावर ते आपले शब्द थोडेच परत घेणार ? बरें आपल्या स्नेह्यांनीं किंवा हितचिंत-

कांनीं आपल्याविषयीं उगाच चढ्या स्वरानें बोलूं नये असें टिळकांना वाटत असलें तरी ते तुरुंगांतून या कामीं कोणावर कशी भीड घालणार ?

पण टाइम्सचें हें बोलणें कांहींतरीच होतें. खरोखर वेगळाच प्रकार आंत शिजत होता. या वेळीं सरकारापुढें दुसऱ्या कोणीं मांडलेली किंवा स्वतः सरकारास सुचलेली योजना अशी होती कीं, पूर्वींच्या विषयीं टिळकांना कोणी कांहीं म्हणूं नये, पण मुदत भरण्याच्या आधीं त्यांना सोडलें तर ते पुढें कसे वागतील येवढ्यापुरतीच सरकाराला चिंता वाटत होती. याकरितां त्यांना सोडलें तर त्यांनीं यापुढें आजन्म आपण राजकारणांत पडणार नाहीं असें लिहून द्यावें व आपल्या सुटकेनिमित्त जाहीर रीतीनें होणाऱ्या सत्कारसभारंभांत भाग घेऊं नये अशा अटी सरकारानें सुचविल्या. कसेंहि असो, फेब्रुवारीच्या पहिल्या आठवड्यांत विलायत सरकाराकडून टिळकांच्या बाबतींत सुटकेला अनुकूल असें कांहींतरी हिंदुस्थानसरकारास लिहून आलें होतें यांत शंका नाहीं, व त्या पुढच्या आठवड्यांत टिळक सुटणार सुटणार अशी वदंता इतकी दाट पसरली होती कीं त्यांची सुटका गृहीत धरून त्या आनंदप्रदर्शनाप्रीत्यर्थ आपण काय काय गोष्टी कराव्या याचाच तेवढा विचार करावयाचा उरल्याप्रमाणें लोकांची वागणूक दिसत होती ! खुद्द मुंबईसरकारकडून इतकें खास जाहीर झालें होतें कीं, आजारी असलेल्या अशा कांहीं कैद्यांना लवकरच सरकार सोडणार आहे; व टिळक या व्याख्येंत सहजच पडण्यासारखे होते. यामुळें लोकांनीं इष्ट तें अनुमान काढल्यास काय नवल ! पण यांतहि खरोखर वडाची साल पिंपळाला लावली गेली होती. ज्यांची सुटका एरवीं सहा महिन्यांच्या आंत झालीच असती अशांना सोडण्याचीच वास्तविक ही योजना होती, आणि टिळकांची शिक्षा तर अजून एक वर्ष शिल्लक होती !

पण पुरी निराशा होऊन गेल्यावर मग हें लोकांना उमजलें. इकडे विलायतेंत टिळकांच्या सुटकेसंबंधाचें प्रयत्न या पूर्वीं सुरू झाले होते. हॉवर्ड असोसिएशनची हकिकत मागें सांगितलीच आहे, पण तो प्रयत्न सुटकेपेक्षांहि तुरुंगांत नीट वागविण्यासंबंधाचाच अधिक होता. सुटकेचा असा प्रयत्न मॅक्समुल्लरप्रभृति विद्वानांकडून झाला. १८९८ च्या जानेवारींत मॅक्समुल्लर यांचे नजरेस कोणा एका गृहस्थानें असें आणलें कीं, टिळकांसारखा विद्वान् पंडित राजद्रोहासारख्या आरोपावरून सक्तमजुरीची शिक्षा भोगीत खितपत पडावा

ही गोष्ट योग्य नाहीं. विद्वानांचा परामर्श विद्वानांनींच घेतला पाहिजे. पांच वर्षांपूर्वी ओरायन ग्रंथासंबंधानें टिळक व प्रो. मॅक्समुल्लर यांचा कांहीं पत्रव्यवहार झाला होता त्यावरून टिळकांविषयीं प्रो. साहेबांना माहिती होतीच. म्हणून चट्टोपाध्याय नामक एका बंगाली गृहस्थाची ऑक्सफर्ड येथें गांठ पडली तेव्हां, प्रो. साहेबांनीं आपल्या छापील ऋग्वेदसंहितेची एक प्रत टिळकांना तुरुंगांत पोंचविण्याकरितां म्हणून त्यांच्या स्वाधीन केली. ती प्रत त्यांनीं मुंबई येथील चँपियन पत्राचे संपादक डब्ल्यू. ए. चेंबर्स यांच्यामार्फत मुंबईसरकारच्या परवानगीनें टिळकांना पोंचती केली. चट्टोपाध्याय हे लंडन येथून या ग्रंथाबरोबर पाठविलेल्या पत्रांत (२१ जानेवारी १८९८) लिहितातः— " टिळकांना ऋग्वेदाची प्रत पाहिजे आहे असें प्रो. मॅक्समुल्लर यांनीं वर्तमानपत्रांत वाचलें व त्यांनीं होऊन मोठ्या आनंदानें ही प्रत पाठविली आहे. रा. टिळक यांजकरितां प्रो. मॅक्समुल्लर यांना अत्यंत वाईट वाटत आहे. टिळकांना सरकारनें अधिक सौम्यपणानें वागवावें अशी त्यांची फार इच्छा आहे. पण ही गोष्ट कोणत्या मार्गानें घडवून आणावी हें आपणांस समजत नाहीं असेंहि त्यांनीं मला लिहिलें आहे. ते आणखी लिहितात कीं, टिळकांच्या सुटकेविषयीं जर कोणीं सरकारास अर्ज केला तर लोकांच्या प्रार्थनेस मान देण्याविषयीं सरकारचें मन वळविण्याच्या कामीं मीहि शक्य ती खटपट करीन. "

अर्जाची ही कल्पना अखेर विलायतेंतच फळाला आली. हिंदुस्थानांतहि या अर्जाला पोषक म्हणून दुसरा एखादा अर्ज इकडच्या मोठ्या लोकांच्या सहीनें परस्पर मुंबईसरकारकडे जावा अशीहि चट्टोपाध्याय यांनीं चेंबर्स यांना सूचना केली होती. नेमस्त लोकांना टिळकांच्या सुटकेविषयीं सहानुभूति दाखवावी असें वाटत होतें यांत शंका नाहीं. तथापि, या सदिच्छेला अर्जाचें प्रत्यक्ष स्वरूप आलें होतें कीं नाहीं हें आम्हांस आठवत नाहीं. कदाचित् ही कारवाई विलायतेंतच परस्पर झाली तर ती अधिक परिणामकारक होईल असेंहि कोणास वाटलें असल्याचा संभव आहे. कसेंहि असो, विलायतेंतील हा अर्ज फेब्रुवारी महिन्यांतच स्टेट सेक्रेटरींकडे दाखल झाला. त्यावर प्रो. मॅक्समुल्लर, सर विल्यम हंटर, सर रिचर्ड गार्थ, विल्यम केन, दादाभाई नौरोजी, रमेशचंद्र दत्त वगैरे लोकांच्या सह्या होत्या. याशिवाय इकडे नांवें माहीत नसलेल्या अशाहि कांहीं बड्या लोकांनीं यावर सह्या घातल्या

होत्या. टिळकांच्या सुटकेच्या विषयाला राजकारणाचें स्वरूप होईल तितकें कमी यावें या दृष्टीनें पार्लमेंटच्या सभासदांच्या सह्या नसाव्या असें प्रथम ठरत होतें, पण अखेर कांहीं सभासदांच्या सह्या झाल्याच. या अर्जांतील मुख्य कलमें अशीं होतीं:—(१) टिळक हे फारा दिवसांचे राजनिष्ठ प्रजाजन असून त्यांनीं सरकारास वेळोवेळीं सल्लामसलत व मदत दिली होती व कौन्सिलांतील त्यांची निवडणूक सरकारानें मंजूर केली होती. (२) खटल्यांतील कांहीं लेख प्लेगमुळें झालेल्या लोकक्षोभाच्यावेळीं प्रसिद्ध झाले होते; व ते खरोखर राजद्रोही असते तर त्यांवर तेव्हांच खटला व्हावयास पाहिजे होता. (३) इंग्लंडप्रमाणें हिंदुस्थानांतहि सरकारावर कडक टीका केली तर ती चालते किंवा निदान चालावी अशी समजूत प्रचलित होती. राजद्रोहाला वाव मिळूं नये ही गोष्ट खरी; पण पहिलाच घाला टिळकांवर अशा जबरदस्त रीतीनें पडला हें मात्र योग्य झालें नाहीं. (४) टिळकांच्या ओरायनवरील निबंधावरून असें दिसतें कीं ते एक अत्यंत विद्वान् पंडित आहेत व हजारों वर्षांपूर्वीच्या हिंदुस्थानविषयक गोष्टींत त्यांचें मन विशेष रमत असतें. (५) तुरुंगांतील सक्त मजुरीसारखीं कामें करण्याची या गृहस्थाला संवय असणें शक्य नाहीं व तेथील कडक शिस्तीमुळें त्यांचे प्रकृतीवर फारच वाईट परिणाम झालेला आहे. (६) रँडसाहेबांचा खुनी सांपडला असून तो स्वयंस्फूर्त माथेफिरू असा अशिक्षित मनुष्य आहे, व केसरींतील लेखांनीं त्याला या कृत्याची प्रेरणा झालेली नाहीं. (७) टिळकांना शिक्षा झाल्यानें कायद्याची इभ्रत राखली जाऊन न्यायाचें कार्य होऊन गेलेंच आहे. १२४ अ कलमाखालचा व स्वतः टिळकांचा हा पहिलाच अपराध असल्यामुळें, हिंदुस्थानांत राजद्रोह कोठें डोकावत असला तरी, बसली येवढी दहशत पुरे होऊन टिळकांची शिक्षा कमी केल्यानें लोकांचें मनावर दयेचा चांगलाच परिणाम होईल.

ता. २३ मार्च रोजीं टिळकांनीं प्रो. मॅक्समुल्लर यांस आभारप्रदर्शक उत्तर पाठविलें. त्यांत खालील मजकूर होता. "ऋग्वेदसंहितेचीं चार पुस्तकें आपण मजकरितां पाठविलीं तीं मला जेलच्या अधिकाऱ्यांनीं दिलीं. माझ्या सुटकेच्या अर्जावर आपण सही केली असल्याचेंहि मला समजलें. अर्जाचा निकाल कांहींहि होवो पण आपण मात्र मजवर इतके उपकार करून ठेविले कीं आपले कोणत्या शब्दांनीं आभार मानावे हें कळत नाहीं. मनुष्यमात्रावर

संकटें हीं येतच असतात. मजवरचें हें संकट लवकरच निघून जाईल. पण आपण केलेल्या मदतीची आठवण मला कायमची राहील. घरींसुद्धां मला रिकामा वेळ मिळतो तो ऋग्वेद, ब्रह्मसूत्रें, व भगवद्गीता हीं वाचण्यांत मी घालवीत असतों. तसाच येथेंहि वाचण्यास आपण पाठविलेला ऋग्वेद ग्रंथ उपयोगी पडेल. अलीकडे ओरायनच्या पूर्वीच्या कालांतील वस्तुस्थितीविषयींचे माझे विचार मी निश्चित करीत होतों, व हल्लींच्या या स्थितींतून बाहेर पडल्यावर तें काम पुरें करण्याचा माझा विचार आहे." सुदैवानें या वेळीं तुरुंगावर सॉलोमन नांवाचे साहेब सुपरिंटेंडेंट होते. त्यांची विलायतेंतील एम्. ए. ची परीक्षा झालेली असून ते विद्येचे चहाते व भोके होते. खुद्द प्रोफेसर मॅक्समुल्लर यांनीं ज्याला आपल्या ऋग्वेदग्रंथाची प्रत नजर करण्यास पाठविली असा विद्वान् पंडित आपल्या ताब्यांतील कैदखान्यांत सक्त मजुरीचें काम करीत आहे या गोष्टीचें कौतुक वाटून, त्यांना टिळकांविषयीं सहानुभूति उत्पन्न झाली असल्यास नवल नाहीं. त्यांनीं लगेच टिळकांना विशेष सवलत म्हणून रात्रीं दहा वाजेपर्यंत वाचण्यास खोलींत दिवा दिला, कमी श्रमाचें म्हणून रंगाचें काम कायम केलें, व तुरुंगाच्या इस्पितळांतच जेवणखाण करण्याची त्यांना परवानगी दिली. अशी सोय झाल्यानें शरीर प्रकृतीला थोडें बरें वाटून रोज रात्रीं दहावाजेपर्यंत टिळक ऋग्वेदाचें वाचन करूं लागले. एखादे वेळीं ऋग्वेद वाचून कांहीं कल्पना मनांत यावी, ती मनांत घोळत असल्यामुळें पहाटपर्यंत झोंप लागूं नये असेंहि व्हावें असें टिळक सांगत. पण हें जागरण हौसेचें असल्यामुळें त्यापासून त्रास होत नसे. दुसरीं कांहीं पुस्तकेंहि हळूं हळूं देण्यांत येऊं लागलीं व तीं देण्याकरितां धोंडोपंत विध्वंसहि वरचेवर येरवड्यास जाऊं लागले.

तुरुंगांत असतांनाहि बाहेर आपलीं वर्तमानपत्रें कशीं काय चाललीं आहेत याची चौकशी टिळक अर्थात् करीत. घरच्या खुशालीचा मामुली प्रश्न होतांच त्यांचा पुढचा प्रश्न वर्तमानपत्रांसंबंधाचा असे. शिक्षेनंतर हरिपंत गोखले यांनीं वर्तमानपत्रें छापण्याचें नाकारलें तेव्हां पुढील आठवड्याच्या अंकास वेळ थोडा उरल्यामुळें, स्वतः सुचेल ती व्यवस्था करूनच विध्वंस टिळकांच्या भेटीस गेले व विठ्ठल छापखान्यांत पत्रें छापविण्याची व्यवस्था केल्याचें त्यांना एकदमच टिळकांना कळवितां आलें. पण वर्तमानपत्रें छापविण्याच्या कामीं त्यांचीच सल्लामसलत घेण्याचा प्रसंग थोड्याच दिवसांत फिरून दुर्दैवानें आला.

सोमवार ता. १४ मार्च १८९८ रोजीं दुपारीं चार वाजण्याचे सुमारास विठ्ठल छापखाना ज्यांत होता त्या फडक्याच्या वाड्यास आग लागली. आग रात्रीं नऊ वाजेपर्यंत जोरांत होती. वाड्याचा मागील चौक व देवालय यांखेरीज सर्व इमारत जळून खाक झाली. पुढील चौकांत तळमजल्यावर शेट गोकुळदास यांचा लाकडी सामानाचा कारखाना असून त्याच्याच दुमजल्यावर विठ्ठल छापखाना होता. या दोन्ही कारखान्यांतील बहुतेक सर्व माल जळाला. गोकुळदास यांच्या कांहीं खुर्च्या वगैरे थोडें सामान बाहेर काढतां आलें. पण विठ्ठल छापखान्याचा एक टैप किंवा कागदाचा तुकडाहि आगीच्या तडाख्यांत राहिला नाहीं. आग लागली त्या वेळीं केसरीची बाहेरची म्हणजे जाहिरातीची बाजू छापून तयार होत होती व आंतील मजकुराचीं प्रुफेंहि तयार झालीं होतीं. पण सर्व छापखाना जळाल्यानें फिरून पहिल्यापासून सर्व तयारी करावी लागली. पण या वेळीं जगद्धितेच्छु छापखाना उपयोगी पडला; व ता. १५ मार्चचा केसरीचा अंक निम्मा म्हणजे दहा कॉलमच कां होईना रातोरात काढून दुसरे दिवशीं वांटतां आला. केसरीच्या सबंद सतरा वर्षांत निम्मा निघालेला हा एकच अंक तेव्हां अपूर्व होय. पण आगीची हकीकत वाचून वाचकांना सहानुभूतीमुळें हा निम्मा अंकच सबंध अंकाहूनहि थोर वाटला.

जगद्धितेच्छु छापखान्यानें वेळेवर मदत करून बाजू सांवरली हें खरें; पण केसरी कायम छापून देण्यास मालक तयार नव्हते. घरचा आर्यभूषण छापखाना कबूल होईना, मग परक्या छापखान्याला दोष कसा द्यावा! जगद्धितेच्छूनें आणखी चारदोन आठवडे सवलत देण्याचें कबूल केलें, पण कायमची व्यवस्था म्हणून कांहींतरी करावयास पाहिजेच होती. याकरितां धोंडोपंतांनीं टिळकांची गांठ घेतली. पण आगीचें वर्णन मुंबई टाइम्स वगैरे पत्रांतून पूर्वीं आलें असल्यामुळें जेलसुपरिंटेंडेंट यांच्या नजरेस ती बातमी पडली होती व त्यांनीं ती टिळकांना मुद्दाम कळविलीहि होती. धोंडोपंत दिसतांच ‘आपला छापखाना तर जळाला, पुढें काय व्यवस्था करितोस’ हा पहिलाच सवाल टिळकांनीं आपण होऊन केलेला पाहून धोंडोपंतांस बरेंच वाटलें. कारण तुरुंगांतल्या माणसाला भेटून नवीन संकटाची बातमी सांगणें ही गोष्ट कोणासहि विशेष अप्रियच वाटणार. पण टिळकांनीं याविषयीं पूर्वींच मनांत योजना करून ठेविली होती.

आर्यभूषण छापखान्याचे एक मालक हरिपंत गोखले असले तरी दुसरे एक मालक कै. प्रो. वासुदेवराव केळकर हे होते. त्यांचा वारसा त्यांच्या मुलाकडे आला होता. व तो अज्ञान म्हणून त्याची व्यवस्था केळकरांचे मामेभाऊ व टिळकांचे स्नेही नारायणराव फाटक मुन्सफ हे पहात होते. त्यांजकडे टिळकांनीं फाटकांस पत्र देऊन "मी परत येईपर्यंत केसरी मराठा पत्रें पुन्हा छापून द्या" असें त्यांत लिहिलें. आणि फाटक यांनींहि टिळकांचें पत्र पाहतांच 'पत्रें छापून देतों काळजी करूं नका' असें टिळकांस आश्वासन देण्यास धोंडोपंतांना सांगितलें. त्याप्रमाणें केसरी फिरून ता. १९ एप्रिलपासून आर्यभूषण छापखान्यांत छापण्यास सुरवात झाली. ही हकीकत टिळकांस कळल्यावर त्यांना पुष्कळच समाधान वाटलें.

सुपरिटेंडेंट सॉलोमन हे यापुढें लौकरच विलायतेस गेले. जातांना त्यांनीं टिळकांची मुद्दाम गांठ घेतली, व 'मी येथून कायमचा जात आहें तसे तुम्हीहि लवकरच येथून सुटून घरीं परत जाल' असें टिळकांस सांगितलें. त्यांच्या मागून वरील कर्नल जॅकसन हे सुपरिंटेंडेंट होऊन आले होते. त्यांनीं टिळकांचें जेवणखाण, काम, दिवाबत्ति, पुस्तकें वगैरेमध्यें फारशी ढवळाढवळ केली नाहीं; पण त्यांच्या मनाचा हलकेपणा किरकोळ गोष्टींतहि दिसून येत होता. याचें एक उदाहरण वर दिलेंच आहे. दुसरें उदाहरण असें कीं, टिळकांना पायांत जोडा घालण्याची परवानगी मिळाल्यामुळें त्यांनीं नवीन जोडा मागितला व तो पाठविण्यांत आला. परंतु तो फार लालभडकच दिसतो, असला जोडा तुरुंगांत खपणार नाहीं, असें म्हणून त्यांनीं जोड्याला मुद्दाम काळा रंग देऊन तो टिळकांचे स्वाधीन केला!

टिळकांच्या सुटकेचा पहिला म्हणजे फेब्रुवारींतील प्रयत्न फुकट गेला. पण त्यांच्या शिक्षेचें पहिलें वर्ष संपण्याचें जसजसें जवळ आलें तसतसें त्यांत यश आलें. सुटका आधीं व्हावी तर टिळकांनीं अर्ज करावा ही सरकारची अट सहजच मागण्यासारखी होती, व अर्ज करून टिळकांनीं ती मागविलीहि. पण सुटकेच्या अटी काय याचा खल पुष्कळ दिवस चालला होता. टिळकांनीं अर्जात फक्त इतकेंच लिहिलें होतें कीं, मला शिक्षा झाल्यावर पुष्कळ गोष्टी उघडकीस आल्या आहेत आणि खुनाचा व माझ्या लेखांचा कांहीं संबंध नाहीं, म्हणून मला मोकळा करा. पण साधल्यास यांत कायमचा हात साधून घ्यावा या हेतूनें राजकारणांत न पडण्याची अट सरकार घालूं पहात होतें. दुसरी

अट सुटकेप्रीत्यर्थ झालेल्या सत्कारसमारंभांत भाग न घेण्याची. पण ही गोष्ट टिळकांनीं तेव्हांच मान्य केली. मी मानाकरितां हपापलेला नाहीं तेव्हां सत्कार-समारंभ सोडून देण्यांत मला कांहींच कठीण वाटत नाहीं असें ते म्हणाले. पण पहिली अट त्यांस मुळींच मान्य होण्यासारखी नव्हती, व या फरकामुळें सुट-केच्या प्रश्नाला तोंड लागेना.

या खटपटींत टिळकांतर्फे त्यांचे सल्लागार दाजीसाहेब खरे व सरकारतर्फेचे मध्यस्थ ब्रुइनसाहेब यांच्या खेपा येरवड्यास बऱ्याच झाल्या. ब्रुइनसाहेबांना येरवड्यास जाण्याचें इतर रीतीनेंही काम पडे. पण प्रत्येक खेपेस टिळकांकडे जाऊन भेटून, पूर्वींच्या घरच्या परिपाठाप्रमाणें, त्यांच्याशीं गप्पागोष्टी मारण्याचा प्रघात ब्रुइनसाहेबांनीं ठेवला होता. कदाचित् ब्रुइनसाहेबांच्या चलाखपणावर सरकारचा विशेष भरंवसा असल्यामुळें, चाफेकराकडून जसा त्यांनीं वाटेल तो कबुलीजबाब काढून घेतला तशाच टिळकांनाहि भुरळ घालून आपल्याला हव्या त्या अटी लिहून घेण्यांत त्यांना यश मिळेल अशीहि कदाचित् सरकारला आशा वाटत असावी. पण जितके ब्रुइनसाहेब पक्के होते तितके टिळकहि पक्के होते. हे साहेब मायावी आहेत, गोड बोलतात, अघळपघळ बोलतात, साखर पेरतात; वगैरे गोष्टींचा अनुभव टिळकांना जुनाच होता. तथापि टिळकांसमोर नाटक करण्याची ब्रुइनसाहेबांची खोड गेलेली नव्हती. एकदोन वेळ ब्रुइनसाहेबांनीं अगदींच लगट केली; 'माझ्या हातीं हा कागद आहे यावर तुम्ही नुसती सही करा म्हणजे मी तुम्हांला आतां येथून असाच घेऊन जाऊन माझ्याच गाडीं-तून तडक घरीं पोंचवितों,' असें म्हणून पाहिलें. पण टिळकांनीं ब्रुइनसाहेबांची गाडी व स्वतःचें घर हीं दोन्हीं पूर्वी पाहिलेलींच होतीं! ते असल्या झुकांडीनें फसणारे नव्हते.

अखेर सप्टेंबर महिन्याच्या पहिल्या आठवड्यांत ही कारवाई फळाला आली. टिळकांना काय कबूल आहे व काय कबूल नाहीं याचा विचार न करतां मुंबईसर-कारानें स्वतःच्या अटी घालून टिळक त्यावर सही करतील तर त्यांना सोडावें असा ठराव तर काढला. पण टिळक त्या मान्य करीत नाहींत असें नक्की कळ-ल्यावर सरकारलाहि आपल्या ठरावाची दुरुस्ती करावी असें वाटूं लागलें. इतरहि अनेक गोष्टी घडून आल्या त्यांवरून सरकारचें मन त्यांचें त्यांना खाऊं

लागलें होतें. पार्लमेंटमध्यें लॉर्ड जॉर्ज हॅमिलटन् (हिंदुस्थानचे स्टेट सेक्रेटरी) यांजवर मधूनमधून प्रश्नांची सरबत्ती होत होती, व ते जीं उत्तरें देत त्यांत सरकारच्या गुर्मीचा कांटा थोडथोडा मार्गे जात आहे असें दिसून येऊं लागलें होतें. स्ट्रॅचीसाहेबांच्या अर्थासंबंधानें सरकारास जी पूर्वी कधीं शंका नव्हती तीहि त्यांना आतां हळू हळू येऊं लागल्याचा भास झाला. मुंबई कायदेकौन्सिलच्या सप्टेंबरांतील बैठकींत पुण्यांतील प्लेग—व्यवस्थेवर कांहीं सभासदांनीं टीकेची पुष्कळच झोड उठविली. तिला उत्तर देतांना सरकारनें प्लेग अमदानींतील पुष्कळशा चुका प्रांजलपणें कबूल केल्या, व अखेर पुण्यावरील जादा पोलिस उठविल्याचें जाहीर केलें. ब्राह्मणी पुणें वाईट, पुणें वाईट असें म्हणतां म्हणतां स्वतःच्या बकाली मुंबईचाच अनुभव त्यांना असा आला कीं, प्लेगचें दुःखनिवारण करण्याकरितां झालें तरी अधिकाराचा जुलूम करण्याला कांहीं सीमा असलीच पाहिजे. मुंबईस प्लेगच्या जुलमामुळें मोठमोठे दंगे झाले. खुद्द युरोपियन डॉक्टर व अधिकारी यांना आपल्यावर केव्हां कोण हात टाकील याचा नियम नाहीं अशी दहशत पडली. या इलाख्यांत सिन्नर वगैरे ठिकाणीं, पंजाबांत भारशंकर येथें व इतर अनेक ठिकाणीं दंगेधोपे झाल्यानें पुणें पुष्कळच बरें असें सरकारास कबूल करावें लागलें. खुनाकरितां म्हणून पुण्यावर जादा पोलिस बसाविलें म्हणावें तर खुनाच्या कटाचा संशय केव्हांच पार उडाला होता. मग जादा पोलिस ठेवण्याचें कारण काय ? पण ते उठविले म्हणजे मग टिळकांना तरी तुरुंगांत कां ठेवावयाचें ? असा प्रश्न आपोआप उत्पन्न झालाच. त्या सालच्या मे महिन्यांत पोलिटिकल एजंट क्रोसाहेब यांनीं पुण्यांतील लोकांच्या सहिष्णुतेला जाहीर सर्टिफिकेट दिलें, व असेंहि सांगितलें कीं, चाफेकराचा खटला मजपुढें चालू होता तेव्हां मी अगदीं लक्ष घालून बारीक नजरेनें पाहात होतों, पण कटाचा असा मागमूस मला कोठें यत्किंचितहि दिसला नाहीं. क्रोसाहेबांच्या या भाषणानें पूर्वीचें लँगसाहेबांचें पुण्याची बदनामी करणारें भाषण परस्पर उडून गेलें. त्यामुळें जादा पोलिसांचा खर्च पुण्यावर चालू ठेवणें हें तर सर्वस्वीं अयोग्य असेंच ठरलें. तथापि पुढचें नुकसान बचावलें तरी मागच्याची वाट काय ? व या प्रश्नाला उत्तर म्हणून ‘ तुमचे टिळक कैदेंतून सोडतों म्हणजे तुम्हाला हवी ती भरपाई मिळाली कीं नाहीं ’ असा उत्तरार्थक प्रश्न सरकारनें पुणेंकरांना कृतीनेंच विचारण्याचें ठरविलें असावें.

अखेर शनवार ता. ३ सप्टेंबर रोजीं टिळकांच्या सुटकेचा प्रयत्न नेटाला लागला. मि. ब्रुइन यांनीं मुंबईचे पोलिस कमिशनर मि. व्हिन्सेट यांना सांकेतिक शब्दांनीं तार देऊन, दाजीसाहेब खरे यांस पाठवून द्या म्हणून सांगितलें. व्हिन्सेट हे त्या दिवशीं खंडाळ्यास गेल्यामुळें त्यांना रविवारीं ती तार तेथें पोंचली. त्याच पावलीं ते मुंबईस परत गेले व अपरात्रीं आंग्रे यांचे वाडींत जाऊन दाजीसाहेब खरे यांना निजलेले उठवून पुण्यास तावडतोब जाण्याचें वचन त्यांनीं खरे यांजपासून घेतलें. सोमवारीं दाजीसाहेब दोन प्रहरीं एक वाजण्याचे सुमारास पुणें स्टेशनावर आले तों ब्रुइनसाहेबांचा मनुष्य तेथें हजर होता; त्यानें खरे यांस गांवांत येऊं न देतां तसेंच परस्पर ब्रुइनसाहेबांच्या बंगल्यावर नेलें. मग उभयतां मिळून येरवड्यास गेले. टिळकांसमक्ष सरकारी अटींची फिरून चर्चा झाली तेव्हां खरे यांनींहि आपलें मत म्हणून असें सांगितलें कीं, पुढें राजकारणांत न पडण्याची अट इतकी वाईट आहे कीं ती मान्य करण्यास मी टिळकांना कधींच सल्ला देणार नाहीं. शेवटीं टिळक व खरे यांच्या विचारें एक नवी अट अशी सुचविण्यांत आली कीं, फिरून टिळकांवर राजद्रोहाचा खटला होऊन जर गुन्हा शाबीत झाला तर हल्लीं सुटका झाल्यानें शिल्लक उरलेली सहा महिन्यांची शिक्षा टिळकांनीं तेव्हां पुरी भोगून द्यावी. ब्रुइनसाहेबांनाहि हें म्हणणें सयुक्तिक दिसलें. पण तें त्यांना आपल्या अखत्यारींत मान्य करतां येईना. म्हणून खरे व ब्रुइन दोघेहि कोणचाच निकाल तेथें न लावतां परत आले. खरे यांनीं पुणें शहरांत येऊन टिळकांचे घरचे मंडळीस दोन दिवसांत झालेली हकिकत खासगी रीतीनें सांगितली, व सोमवारीं रात्रीचे गाडीनें ते मुंबईस परत जाण्यास निघाले. तों स्टेशनावर ब्रुइनसाहेब फिरून हजरच. ते खऱ्यांना म्हणाले टिळकांच्या सुटकेविषयीं मी अद्याप निराश झालों नाहीं व यासंबंधीं तुमचेंहि काम अजून संपलें नाहीं. उद्यां मुंबई-सरकारचा ठराव शक्य तर बदलून घेण्याचा प्रयत्न होणार आहे. तुम्ही परत फिरा. त्यावरून खरे गांवांत परत आले. मात्र खरे यांनीं ब्रुइनसाहेबांशीं बोलतांना परत जाण्याविषयीं एकच अट घातली होती ती अशी कीं, मुंबईसरकारचा ठराव हातीं पडण्यास संध्याकाळ झाली तरी तुरुंगाच्या नियमांची सबब न सांगतां रातोरात टिळकांस सोडलें पाहिजे. 'मला रहा म्हणतांच तर मी उद्यां टिळकांना आपल्या हातानें नेऊन घरीं पोंचवूं शकेन असें तरी करा. नाहीं तर मी

राहणार नाहीं.' सरकारी ठराव झाल्यावर पुढची गोष्ट सोपी होती म्हणून ब्रुइन-साहेबांनीं ती मान्य केली.

दुसरे दिवशीं (मंगळवार ता. ६ सप्टेंबर) गव्हर्नरच्या कौन्सिलापुढें टिळकांच्या सुटकेचा प्रश्न निघून बहुतेक सर्व वेळ वाटाघाटींत गेला. अखेर रात्रीं ८ वाजतां ठरलेल्या शर्तीप्रमाणें टिळकांच्या सुटकेचा ठराव घेऊन, ब्रुइन व खरे हे येरवड्यास गेले. तेथें नवीन अटींवर टिळकांची सही झाली, व लगेच टिळकांची सुटका होऊन ते व खरे मिळून रात्रीं १०॥ वाजण्याचे सुमारास विंचुरकरांचे वाड्यांत पोंचले. अशा रीतानें बरोबर ५१ आठवडे पक्की सक्तमजुरीची कैद भोगून टिळक परत घरीं आले. शिक्षा झाली ती मंगळवारीं व सुटका झाली तीहि मंगळवारीं! योगायोग कसा तो पहा! असें म्हणून पुष्कळ भोळ्या माणसांनीं मनाच्या शकुनवंतीला गंधाक्षता वाहिल्या. पण आठवड्याचा प्रत्येक वार दर साता दिवसांनीं हटकून येत असल्यामुळें, जगांत घडणाऱ्या गोष्टींपैकीं एक सप्तमांश गोष्टींना या योगायोगाचा लाभ हटकून मिळतच असतो!

हां हां म्हणतां टिळकांच्या सुटकेची बातमी पुणें शहरांतच काय पण सर्व हिंदुस्थानभर तारेनें पसरली, व दुसरे दिवशीं दोनप्रहरपासून अभिनंदनपर तारा व पत्रें येऊन पडण्यास सुरवात झाली. आपल्या गांवीं येण्याविषयींचीं कित्येक निमंत्रणेंहि त्यांतच होतीं! टिळकांनीं त्या सर्वांचे केसरीच्या द्वारें आभार मानले. कांहीं दिवस घरीं विश्रांति घेतल्याशिवाय त्यांना बाहेर पडणें शक्यच नव्हतें, तथापि टिळकांनीं वाड्यांत पाऊल ठेवल्यापासून त्यांना भेटण्यास येणाऱ्या लोकांची जी रीघ लागली ती मात्र कोणासहि थांबवेना. त्या व दुसरे दिवशीं टिळकांना भेटण्याला दहा हजार मनुष्य गेलें असावें असा अंदाज मुंबईच्या दैनिक इंग्रजी पत्रांत दिला होता. दुसरे दिवशीं पुण्यांतील कांहीं देवळांत दीपोत्साह करण्यांत आला. सरदार खाजगीवाले यांनीं यंदांच्या गणपतिउत्सवांत आपला गणपति विसर्जन न करितां टिळकांच्या सुटकेकरितां म्हणून राखून ठेविला होता. त्याचाहि विसर्जनसमारंभ चार दिवसांनीं थाटानें करण्यांत आला. पुढें क्रमाक्रमानें टिळकांच्या प्रतिपक्षांतील गोखलेप्रभृति मंडळीहि त्यांना सवडीनें येऊन भेटून गेली. टिळकांकडून त्यांच्यासंबंधीं तुरुंगांतील कांहीं माहिती किंवा त्यांच्या पुढील हालचाली व विचार यांजविषयीं माहिती मिळविण्याकरितांहि वर्तमानपत्रें

वगैरेंकडून अनेक कुशल बातमीदार आले होते. पण टिळकांनीं बहुतेकांची निराशा नाइलाजानें केली. तरी पण पुष्कळांनीं कांहीं ऐकीव, कांहीं काल्पनिक, कांहीं अनधिकृत अशा बातमीच्या कोंड्यामांड्याची भाकर, वर फोडणी घालून, वाचकांस खावयास दिली. कित्येकांनीं ऐकीव माहितीच्या चारदोन काड्यांतून खंडोबा उभा केला होता. पण कोणतेहि विकृत शब्द किंवा विचार आपणावर व्यर्थ लादले जावे हें बरें नाहीं, म्हणून टिळकांना केसरीद्वारां असें जाहीर करावें लागलें कीं, एका सुधारक पत्राखेरीज इतर कोठेंहि प्रसिद्ध झालेले माझे संवाद किंवा विचार कोणी खरे मानूं नयेत. टिळकांच्या सुटकेला उद्देशून हरएक प्रकारचे समारंभ अनेक ठिकाणीं झाले, पण त्या समारंभांत स्वतः टिळकांना हजर रहावयाचें नव्हतें अगर अप्रत्यक्ष रीतीनें भागहि घ्यावयाचा नव्हता. यामुळें त्यांतील कांहींचें स्वारस्य सहजच कमी झालें, व टिळक हजर राहते तर जे इतर कांहीं समारंभ झाले असते ते या कारणाकरितां मुळीं झालेच नाहींत.

टिळकांच्या सुटकेबद्दल त्यांना कित्येक परप्रांत व परदेश यांतूनहि पत्रें आलीं होतीं. त्यांपैकीं फक्त एकदोन नमुन्यादाखल येथें देतों. ता. १३ ऑक्टोबर १८९८ रोजीं बाबू रमेशचंद्र दत्त हे विलायतेहून लिहितात "तुम्हीं सोसलेले कष्ट मनांत आले म्हणजे तुमच्या संबंधानें जी भावना उत्पन्न होते तिचें यथार्थ वर्णन पत्रद्वारां मला करितां येत नाहीं. तुम्ही अखेरपर्यंत दाखविलेलें धैर्य व उदात्त असा सोशीकपणा वाखाणण्यासारखा आहे. असे गुण अंगीं असून अशीं दुःखें ज्या राष्ट्रांतील लोक सोसतात तींच उदयास येतात. तुमच्या या उदाहरणाचा सुपरिणाम आपल्या राष्ट्रावर चिरकालिक होईल याविषयीं मला तर शंका वाटत नाहीं. तुमचे श्रमसायास कधींहि व्यर्थ जाणार नाहींत. त्यांना चांगलेंच फळ येईल. तुमच्याविषयीं सर्वत्र इतकी सहानुभूति, आदरबुद्धि, व मान्यता प्रगट व्हावी हें पाहून आम्हांलाहि तुमच्याप्रमाणेंच धन्यता वाटत आहे. पण या धन्यतेपेक्षांहि तुमच्या हालअपेष्टेच्या स्मरणानें राष्ट्रकार्याला यश येणार हें मनांत आलें म्हणजे हें समाधान दुणावतें." ता. ३ नोव्हेंबर १८९८ रोजीं विल्यम केन हे विलायतेहून लिहितात "तुमच्या मनाची धार्मिक प्रवृत्ति मला अवगत आहे, म्हणून कष्ट व दुःख हींच मनुष्याचें चारित्र्य पूर्णावस्थेस पोंचण्यास साधनीभूत होतात असें मीं म्हटलें तर तें तुम्ही अमान्य करणार नाहीं.

तुम्ही केलेल्या या अग्निदिव्यांतून अधिक शुद्ध व उदात्त अशा स्वरूपानेंच तुम्ही बाहेर पडत आहांत. हिंदुस्थानच्या हल्लींच्या आणीबाणीच्या स्थितीकडे पाहतां कोणीतरी मोठा माणूस सरकारच्या रागाला खर्ची पडावा हें अपरिहार्यच होतें, व तो मान तुम्हांला मिळाला याचें तुम्हांस भूषणच वाटेल. गेल्या कांहीं वर्षांचा हिंदुस्थानचा इतिहास कोणी लिहावयास बसेल तेव्हां तुमची योग्यता किती आहे हें न्यायबुद्धीनें त्याला लिहावेंच लागेल. आणि राजकीय स्वातंत्र्याच्या कार्यांत तुम्ही इतके कष्ट सोसलेत याबद्दल तुमच्या भावी पिढ्या तुमच्याविषयीं गर्व वाहतील तो यथार्थच ठरेल ! "

भाग २७ वा

टिळक व वेदकालनिर्णय

प्रो. मॅक्समुल्लर यांनीं सही केलेल्या टिळकांच्या सुटकेविषयींच्या अर्जांत त्यांना सोडण्याचें एक कारण म्हणून असें दिलें होतें कीं, टिळकांचें खरें लक्ष वर्तमान कालापेक्षां गतकालामध्येंच अधिक गुंतलेलें असतें. दिसण्यांत ही अतिशयोक्ति दिसते. कोणी असेंहि म्हणेल कीं, प्रो. मॅक्समुल्लर यांना टिळकांची खरी माहितीच नव्हती; ते एक विद्वान् पंडित आहेत इतकेंच त्यांना कारणपरत्वें माहित झालेलें असावें; आणि टिळकांना तुरुंगांतून सोडावें अशी शिफारस विद्वान् पंडितांनीं करावयाची तर विद्वत्तेमुळें त्यांना प्राप्त होणाऱ्या योग्यतेवरच अधिक भर देणें स्वाभाविक आहे. म्हणूनच हें किंचित् अतिशयोक्तिपर विधान त्यांनीं अर्जांत घातलें असावें. पण हा खुलासाहि खरा नाहीं. व्यवहारांत मनुष्य नित्य अनेक गोष्टी करीत असतो. पैकीं जेवणखाण, विश्रांति, उदरनिर्वाहाचा धंदा व सामान्य करमणूक या बाबी वगळल्या असतां, फावल्या वेळीं आपल्या आवडीचें असें कोणतें काम तो करितो याचा सूक्ष्म विचार केला असतां मनुष्यामनुष्यांत सहज फरक करितां येतो; व या विशिष्ट प्रकारच्या उद्योगाचे स्वरूपावरून याची वर्गवारी ठरवितां येते. या दृष्टीनें पाहतां टिळकांची खरी आवड व त्यांचा खरा आनंद विद्याव्यासंगांत होता हें कोणासहि कबूल करावें लागेल. " माझ्या मनाची खरी हौस पाहिली तर प्रोफेसर होऊन ग्रंथ लिहिण्याची; मी केवळ परिस्थितीच्या जुलमानें राजकारणांत पडलों व संपादक बनलों, " हे उद्गार स्वतः टिळकांच्या तोंडून पुष्कळांनीं ऐकले असतील. प्रत्येक मनुष्याला कांहींतरी मनाचा छंद म्हणून असतो. इंग्रजींत याला 'हॉबी' असें नांव आहे. आणि पाश्चात्य देशांतील मोठमोठ्या लोकांचीं चरित्रें पाहिल्यास त्यांपैकीं प्रत्येकाची कांहींना कांहींतरी हॉबी होतीच असें आढळून येईल. नित्यक्रमिक कर्म वेगळें आणि मनाच्या छंदाचें कर्म वेगळें अशी दुहेरी जोडी प्रायः आढळते. म्हणून कोणी मुत्सद्दी उमदा चितारी म्हणूनहि प्रसिद्ध असतो, कोणी एखादा इंजिनियर चांगला कवि ठरतो, एखादा विद्याधिकारी उत्कृष्ट बागवान समजला जातो, एखाद्या नामांकित बॅरिस्टराची कीर्ति तो खटले जिंकतो यापेक्षां तो सिंहाची शिकार करतो याचीच अधिक असते. ग्लॅडस्टनसाहेब राजकारणांत गढलेले असतांहि

फावल्यावेळीं लांकुडतोड्याचें काम हौसेनें करीत, आणि ग्रीक इतिहास व पुराणें यांतील वादग्रस्त मुद्यांसंबंधानें ते मोठे अधिकारी समजले जात. तीच गोष्टी टिळकांचीहि होती. प्रो. मॅक्समुल्लर यांनीं अर्जोत केलेलें विधान या दृष्टीनें अगदीं बरोबर होतें. टिळकांनीं मॅक्समुल्लर यांस धाडलेल्या पत्रांत असें लिहिलें होतें कीं, माझा फावला वेळ मी जुनी वैदिक संस्कृति व वाङ्मय यांच्या संशोधनांत घालवीत असतों. आणि हें त्यांचें विधान प्रत्यक्ष अनुभविण्याची संधि त्यांचा निकट परिचय असलेल्या पुष्कळ लोकांना पूर्वी आलेली आहे. इकडे राजकारणांत अटीतटीचा सामना चाललेला असावा, एखादें स्थानिक भांडण हातघाईवर आलेलें असावें, घरींदारीं चळवळीची दंगल चालू असावी, बाहेरच्या दालनांत हमरीतुमरीचे वाद सुरू असावे, अशाहि स्थितींत एखादे वेळीं आंतल्या दालनांत टिळक आराम खुर्चीवर पडून हातांत एखादें वेद–विद्याविषयक, किंवा जुना खाल्डिया असीरिया इराण यासंबंधीचें, पुस्तक घेऊन ते वाचण्यांत इतके गढून गेलेले असावे कीं, बाहेर चाललेल्या वादाची त्यांना दादहि नसावी, किंवा कोणीं त्यांना हांक मारली तरी तिकडे त्यांचें लक्षच जाऊं नये. मनुष्याचा खरा आनंद तोच कीं ज्यांत त्याचा लय लागतो किंवा क्षणमात्र तरी समाधि साधते. टिळक महामुत्सद्दी नसते तर ते महापंडित झाले असते हें म्हणणें खरें असलें तरी त्यांत स्वारस्य नाहीं, कारण महामुत्सद्दी असतांहि ते महापंडित ठरले.

टिळक फर्ग्युसन कॉलेजांत असेपर्यंत त्यांनीं आपला हा आवडता व्यासंग मधून मधून चालू ठेवला असला तरी त्याला ग्रंथाचें किंवा निबंधाचें स्वरूप कोठें आलेलें आढळत नाहीं. या अवधींत सामाजिक वाद चालू असतां स्मृतिग्रंथांचें त्यांचें ज्ञान अनेक लेखांतून प्रगट झालें होतें. पण लहानपणीं आपल्या वडिलांजवळ त्यांनीं केलेल्या भगवद्गीतेच्या व वेदविद्येच्या पाठांतराला फुटलेले अंकुर सन १८९० च्या पुढें दिसून आले. १८९० सालीं त्यांनीं वेदकालनिर्णयासंबंधानें जो एक सिद्धांत मनाशीं निश्चित केला, तोच पुढें ओरायन नामक लहानशा ग्रंथांत त्यांनीं प्रतिपादिला. १८९१ सालीं या विषयावर त्यांचें एक व्याख्यान हिराबागेंत झालें व दुसरें त्या सालच्या मे महिन्यांत डेक्कन कॉलेजांत वार्षिक संमेलन प्रसंगीं झालें. या विषयाला निबंधाचें स्वरूप देऊन त्यांनीं 'ओरायन' हें पुस्तक १८९३ सालीं लिहिलें, व त्याचा जो सारांश त्यांनीं त्या सालीं लंडन येथें भरलेल्या ओरिएंटल कॉंग्रेसकडे पाठविला तो त्या परिषदेच्या अहवालांत छापला गेला. पण वेद-

काल-निर्णयाचा हा विषय या एका पुस्तकांतील विवेचनानेंहि संपणारा नव्हता. ज्या दिशेनें विचार चालवून प्राचीन कालाच्या मार्गानें वेदांच्या उगमस्थानाच्या यात्रेस टिळकांनीं आरंभ केला, त्या यात्रेंतील एक धाम किंवा मुक्काम ओरायन नामक ग्रंथ हा असला तरी तेवढ्यानें ती यात्रा संपणारी नव्हती; व पुढें १९०३ सालीं 'आर्य लोकांचें मूलस्थान' या नांवाचा जो दुसरा ग्रंथ त्यांनीं लिहून प्रसिद्ध केला तो कालक्रमानें पुढचा किंवा अपर असला तरी मुख्य विषयाच्या दृष्टीनें तो मागचा म्हणजे पूर्व असाच ठरतो. ओरायन (वेदकालनिर्णय) आणि आर्टिक होम इन् दी वेदाज (उत्तर ध्रुवाजवळील आर्यांच्या वसतीविषयीं वेदांतील पुरावा) या दोन ग्रंथांची न तुटणारी अशीच जोडी आहे, व एक ग्रंथ दुसऱ्या ग्रंथाचा पूरक होय असेंच त्यांनीं आपल्या दुसऱ्या पुस्तकाच्या प्रस्तावनेंत म्हटलें आहे. हे दोन ग्रंथ म्हणजे एका अर्थानें जुळीं भावंडें होत. जुळीं मुलें जन्मास आलीं तरी तीं एकदम न येतां एकामागून एक जन्मास येतात. दोहोंच्या जन्मांत थोडा तरी कालावधि जातोच. तथापि तीं वेगळीं न मानतां एकच मानण्यांत येतात. त्याप्रमाणें टिळकांच्या या दोन ग्रंथांच्या जन्मांत दहा वर्षांचें अंतर पडलें असलें तरी, एकाच कल्पनाकोषांतून तीं बाहेर पडलेलीं असल्यामुळें त्यांना जुळीं भावंडेंच म्हटलें पाहिजे. प्रायः कालक्रमानेंच लिहिलेल्या या चरित्रग्रंथांत ओरायनचा उल्लेख १८९३ च्या हकीगतींत यावयास पाहिजे होता, व दुसऱ्या ग्रंथाचा उल्लेख, तें १९०३ सालीं प्रसिद्ध झाल्यामुळें, १८९९ अखेरपर्यंत लिहिलेल्या या चरित्र खंडांत वास्तविक प्रविष्ट होण्यासारखा नाहीं. तथापि पूर्वींच्या कोणत्याहि प्रकरणांत झाली तरी आगेमागे पांचचार वर्षांची हकीगत, तें प्रकरण नीट समजावें म्हणून, एकत्र दिलेली वाचकांस आढळेल. तोच क्रम येथेंहि अनुसरला आहे. कारण दुसरें पुस्तक जरी १९०३ सालीं छापून प्रसिद्ध झालें तरी त्याची सर्व तयारी किंवा मांडणी टिळकांनीं १८९९ च्या पूर्वींच पुरी केली होती. म्हणून या दोहों-विषयींची हकीगत १८९० ते १८९९ येवढ्या संकीर्णकालांतील अशी लेखून या भागांत आम्हीं दिली आहे.

वेदांच्या या उगमसंशोधन–यात्रेचा वृत्तांत टिळकांनीं दुसऱ्या पुस्तकाच्या प्रस्तावनेंत दिला आहे. ते लिहितात, "वेदकालनिर्णय करितांना युरोपियन पंडितांनीं वैदिक वाङ्मयाचे निरनिराळे खंड कल्पिले व त्यापैकीं प्रत्येकाला मनानें कांहीं एक कालावधि ठरवून दिला. पण प्रत्येक खंडाला फार थोडा काल दिल्यानें

त्यांच्या मतें ख्रिस्त शकापूर्वी वेदकाल हा फार तर अडीच हजार वर्षें जाऊं शकतो. पण ही कालगणनापद्धति फारच ढोबळ व अनिश्चित आहे; व या वाङ्मयांतील ज्योतिषशास्त्रविषयक विधानें लक्षांत घेऊन त्यांच्या अनुसंधानानें कालगणना केली तर हा काल सुमारें पांचहजार वर्षेंपर्यंत मागें ढकलतां येतो. केतकरप्रभृति ज्योतिर्विदांनीं गणितानें ही गोष्ट पूर्वी सिद्धहि केली आहे." युरोपियन पंडितांना ही गोष्ट एकदम पटण्यासारखी नव्हती; तरी पण या दुसऱ्या मार्गानेंहि हें संशोधन केल्यास कदाचित् कांहीं निराळीं अनुमानें काढतां येतील इतकी सामान्य कबुली त्यांनीं दिली होती. प्रो. ब्लूमफील्ड यांनीं वेदकाल पांचहजार वर्षांपूर्वी सहज जाऊं शकेल असें मान्य केलें होतें, व टिळकांचेंहि मत तसेंच असल्यामुळें ओरायन हें पुस्तक लिहून झाल्यानंतर पुढें दहा वर्षेंपर्यंत पूर्वीच्याच विचारसरणीनें त्यांनीं अधिक संशोधन चालविलें. त्यांत भूगर्भशास्त्र व प्राचीनवस्तुसंशोधन यांची त्यांस आणखी मदत मिळाली. आणि उत्तरध्रुवासंबंधींच्या या दुसऱ्या ग्रंथाचें हस्तलिखित त्यांनीं १८९८ अखेर लिहून तयार केलें. या दुसऱ्या पुस्तकांत भूगर्भशास्त्राच्या विशेष मदतीनें टिळकांनीं वेदकाल ख्रिस्तशकापूर्वी कमींतकमी आठहजार वर्षांपर्यंत नेला आहे.

दुसऱ्या ग्रंथांतील मुख्य कल्पना टिळक हे ओरायन लिहित असतांच त्यांच्या मनाला स्पर्श करून गेली होती हें निश्चित आहे. पण त्या वेळीं ती कल्पना सिद्ध मानण्याला हवा तितका भरपूर मनाजोगा पुरावा त्यांना मिळालेला नव्हता. आणि पुराव्याच्या अभावीं असली धाडसी कल्पना खरी धरून चालणें हें सत्यनिष्ठ चिकित्सकास योग्य नाहीं असें त्यांना वाटत असल्यामुळें, ती कल्पना मोहक व आनंददायक अशी भासली तरी, त्यांनीं तेव्हां तिचा स्वीकार केला नाहीं. किंबहुना त्या वेळीं शंकित अशा मनानेंच त्यांनीं तिचा उल्लेख केला. 'ओरायन'-च्या दुसऱ्या भागांत मनुष्यसंवत्सर हा देवांचा एक दिवस—म्हणजे सहा महिन्यांची रात्र व सहा महिन्यांचा सूर्यप्रकाश मिळून एक दिवस होतो, या वचनांचा उल्लेख करितांना स्वतः टिळकांनींच असें लिहिलें होतें कीं, असल्या वचनावरून उत्तरध्रुव हा पूर्वकालीं वसतिक्षम होता, असें अनुमान काढणें धाडसाचें होईल. असें दर्शविणाऱ्या कथा पूर्वापार चालत आल्या आहेत ही गोष्ट खरी; तथापि उत्तरायण व दक्षिणायन यांजमध्यें फरक दाखविण्याची वेळ आली तेव्हां उत्तरायणाला दिवस व दक्षिणायनाला रात्र असें पूर्वपरिचित शब्दांनीं नूतन परिचित गोष्टींचें

वर्णन आर्यांनीं दिलेलें असावें, असें मानणेंच अधिक योग्य होईल! पण पुढें उत्तरध्रुव हा एके काळीं वसतिक्षम होता हें भूस्तरशास्त्राच्या आधारानें निर्विवाद रीतीनें सिद्ध झाल्यावर, ज्या सिद्धान्ताविषयीं स्वतः टिळकांनींच पूर्वी संशय दाखविला होता तो त्यांनीं पक्का ठरवून स्वीकारला. यावरून पहिला अविश्वास व दुसरा निश्चयबुद्धीचा स्वीकार या दोन्ही गोष्टी त्यांच्या मतांच्या प्रामाणिकपणाचीच साक्ष देतात.

आर्यांचें वैदिक वाङ्मय व त्यांतल्या त्यांत ऋग्वेद हा अखिल मानव जातींत अत्यंत प्राचीन ग्रंथ होय हें मॅक्समुल्लरादि पाश्चात्य संशोधकांच्या परिश्रमानें सर्वमान्य झालें होतें, तरी वेदांच्या नक्की काल-मर्यादेसंबंधीं पुष्कळच मतभेद व अनिश्चितता होती. भाषा व ज्योतिष हीं वेदकालनिर्णयाचीं दोन साधनें आणि त्यामुळें पडलेल्या संशोधनाच्या दोन स्वतंत्र रीति ओरायन ग्रंथारंभींच टिळकांनीं सांगितल्या आहेत. पण यांपैकीं भाषापद्धतीवरून कालनिर्णय करण्याच्या पद्धतीलाच मॅक्समुल्लर, प्रो. हौ वगैरे पंडितांनीं विशेष महत्त्व देऊन ज्योतिष–पद्धत अनिश्चित व अविश्वसनीय ठरविली होती. त्यांचें म्हणणें असें कीं, इतक्या प्राचीन कालीं संपात, अयनें इत्यादि गोष्टी वेदकालीन लोकांस यथार्थ माहीत असणें शक्य नसल्यामुळें, त्यावेळच्या वचनांवर आपल्या नवीन शास्त्रशुद्ध दृष्टीनें अर्थ बसवून काढलेलीं अनुमानें विश्वसनीय मानतां येणार नाहींत. पण याला टिळकांनीं असें उत्तर दिलें कीं, वेदकालीं सूक्ष्म गणित व पंचांग नसलें तरी फक्त जें डोळ्याला दिसेल त्यावरूनहि त्या लोकांनीं कांहींतरी कालमानपद्धति बसवलीच होती. स्थूलमानानें घेतलेल्या वेधांमध्यें चार–पांच अंशांची चूक मानली तरी त्यामुळें फार तर तिनशें–साडेतिनशें वर्षांनीं अंदाज चुकेल. पण जेथें हजारांनीं कालगणना करावयाची तेथें तीनशें साडेतीनशें वर्षें मागेंपुढें होणें कांहींच नाहीं. शिवाय वैदिक धर्मामध्यें यज्ञांचें महत्त्व विशेष असल्यामुळें त्यांतील निरनिराळ्या विधींना विशिष्ट कालाची अवश्यकता होती. यामुळें यासंबंधीं कांहीं स्पष्ट व कांहीं रूपकांच्या स्वरूपाचे असे उल्लेख वैदिक ग्रंथांतून अनेक आढळतात. असलें उत्कृष्ट कालनिर्णयाचें साधन सोडून भाषापद्धतीच्या आड मार्गांत शिरणेंच अधिक चुकीचें! "संवत्सरः प्रजापतिः" व "प्रजापतिर्यज्ञः" या उपनिषदांतील वचनांवरून संवत्सर व यज्ञ हे वेदकालीं समानार्थ शब्द होते, व या दृष्टीनें यज्ञवर्णनांतील निरनिराळ्या वचनांचा अर्थ लावण्याचा प्रयत्न केल्यास वेदकालाविषयीं बरीच माहिती होऊं शकते.

आपल्या भाषापद्धतीप्रमाणें मॅक्समुल्लरसाहेबांनीं वेदकालाचे छंदःकाल, मंत्रकाल, ब्राह्मणकाल, आणि सूत्रकाल असे चार विभाग करून प्रत्येकाला २०० वर्षें कल्पिलीं. हा एकंदर ८०० वर्षांचा वेदकाल, बुद्धाच्या कालाच्या म्हणजे इ. स. पूर्वी ५०० वर्षांच्या पूर्वीचा असल्यामुळें, इ. स. पूर्वी १२०० वेदकालाची मर्यादा मॅक्समुल्लरसाहेबांनीं निश्चित केली. डॉ. हौ यांनीं वेदकालाच्या विभागांना २०० च्या ऐवजीं प्रत्येकीं ५०० वर्षें देऊन ही मर्यादा इ. स. पूर्वी २४०० वर्षेंपर्यंत खेचली होती ! टिळकांनीं या सर्व पद्धती सोडून देऊन एका निराळ्याच पद्धतीचा स्वीकार केला.

सूर्य नेहमीं बरोबर डोक्यावरून जात नाहीं; कधीं तो दक्षिणेकडून व कधीं उत्तरेकडून जातो, ही साधी गोष्ट सर्वांस ठाऊक आहे. सूर्य बरोबर डोक्यावरून जातो अशा वेळा वर्षांत सहा सहा महिन्याच्या अंतरानें दोन येतात. एकीस म्हणजे जेथून पुढें सूर्य उत्तरेकडे जातो त्यावेळेस वसंत संपात म्हणतात व दुसरीस म्हणजे जेथून पुढें सूर्य दक्षिणेकडे वळतो तिला शरत्संपात म्हणतात. हा वसंत संपात हल्लीं रेवती नक्षत्रापासून अठरा अंश मागें आहे, म्हणजे हल्लीं वसंतसंपाताचे वेळीं सूर्य रेवती नक्षत्रापासून अठरा अंश मागें असतो. शा. श. ४९६ चे वेळीं वसंतसंपात रेवती नक्षत्रांत होता.

या वसंतसंपाताचे वेळीं सूर्य ज्या नक्षत्रांत असतो तीं अगदीं सूक्ष्म गतीनें बदलत असतात. ही संपात-चलनाची किंवा अयनचलनाची गति ज्योतिषांनीं ठरविली आहे, व तिजवरून गणित करून वसंतसंपात अमूक वर्षांपूर्वी अमूक नक्षत्रांत होता असें सांगतां येतें. किंवा उलट वसंत संपात हा अमुक नक्षत्रांत आहे असा एखाद्या ग्रंथांत उल्लेख मिळाल्यास तो ग्रंथ किती वर्षांपूर्वीचा आहे हेंहि गणित करून काढतां येतें. "वेदांग ज्योतिषा"चे वेळीं हा वसंतसंपात भरणी-नक्षत्राच्या पुढें दहा अंश होता म्हणून त्याचा काल गणितानें इ. स. पूर्वी १२०० च्या सुमाराचा ठरतो. तैत्तिरीय ब्राह्मणामध्यें कृत्तिका नक्षत्रांत वसंतसंपात असावा असें अनुमान काढण्यास प्रमाणें सांपडतात, यावरून त्याचा काल इ. स. पूर्वी २५०० वर्षांच्या सुमारास असावा असें ठरतें. ऋग्वेदामध्यें हा वसंतसंपात मृगशीर्ष (आग्रहायणी किंवा (ग्रीक) ओरायन) या नक्षत्रांत असल्याबद्दलचीं प्रमाणें सांपडतात; यावरून त्याचा काल इ. स. पूर्वी ४००० वर्षांचा असावा. याच्याहि पूर्वी पुनर्वसूंत वसंतसंपात असल्याचीं अस्पष्ट ज्ञापकें आढळतात, पण

त्याचा स्पष्ट उल्लेख वैदिक वाङ्मयांत सांपडत नाहीं. यावरून ठोकळ मानानें पुढील कोष्टक तयार होतें.

आदितिकाल	इ. स. पूर्वी ६००० पासून इ. स. पूर्वी ४००० पर्यंत	वसंत संपात पुनर्वसूंतून मृगशीर्षांत येईपर्यंत
मृगशीर्ष काल	इ. स. पूर्वी ४००० पासून इ. स. पूर्वी २५०० पर्यंत	वसंत संपात मृगशीर्षांतून कृत्तिकेंत येईपर्यंत
कृत्तिका काल	इ. स. पूर्वी २५०० पासून इ. स. पूर्वी १४०० पर्यंत	वसंत संपात कृत्तिकेंतून भरणी जवळ येईपर्यंत (वेदांगज्योतिषापर्यंत)

याप्रमाणें ऋग्वेदाचा काल इ. स. पूर्वी ४००० वर्षांचा ठरतो. म्हणजे पाश्चात्य पंडितांनीं ठरविलेल्या जास्तींत जास्ती काळापेक्षांहि तो २००० वर्षें पाठीमागें ओढावा लागतो, व यामुळें आर्यसंस्कृति ही इजिप्शियन, चिनी किंवा खाल्डियन संस्कृतिपेक्षांहि जुनाट ठरते.

आतां ओरायन ग्रंथांत टिळकांनीं हा आपला नवीन सिद्धांत कोणत्या पुराव्यानें व युक्तिवादानें सिद्ध केला हें येथें अर्थात् संक्षेपानें सांगितलें पाहिजे. म्हणून फक्त मुख्य मुद्यांचें टिपण तेवढें खालीं दिलें आहे. या ग्रंथाची याहून अधिक माहिती ज्यांना हवी असेल त्यांना मूळ इंग्रजींतील ग्रंथ अगर त्याचें मराठी भाषांतर वाचल्याशिवाय गत्यंतर नाहीं.

"प्रथमतः वेदकालनिर्णयाचें महत्त्व व त्याच्या निरनिराळ्या पंडितांनीं स्वीकारलेल्या निरनिराळ्या पद्धति सांगितल्या आहेत. पुढें वैदिक काळच्या पंचांगाचें थोडें वर्णन देऊन यज्ञयागाचे काळ व वर्षारंभ यांचें विवेचन केलें आहे. यानंतर वसंतसंपात एकाकाळीं कृत्तिकांत होता असें दाखविणाऱ्या गोष्टी देऊन तो काळ ठरविला आहे. यापुढें मृगशीर्षांत वसंतसंपात होता हें दाखविण्यासाठीं मृगशीर्ष नक्षत्राचें दुसरें नांव जें आग्रहायणी त्याच्या व्युत्पत्तीचा विचार करून तें एकदां पहिलें नक्षत्र होतें असें दाखविलें आहे; व त्यांतच आग्रहायणी शब्दाच्या व्युत्पत्तीर आणखी चुकीच्या गोष्टी कशा रचल्या गेल्या हें सांगून, संपाताच्या आंदोल-

नाच्या कल्पनेचें एक शक्य कारण दिलें आहे. त्याच्यापुढें मृगाच्या शीर्षा-विषयींच्या वेद, ब्राह्मणें, व पुराणें यांतील, व तशाच ग्रीक पुराणांतील गोष्टी देऊन त्यांतील निकट साम्य दाखविलें आहे. नंतर ग्रीक ओरायन व त्याचा पट्टा यांचे आपला 'प्रजापति ऊर्फ यज्ञ' व त्याचें यज्ञोपवीत याशीं आणि पारशांचा होम (आपला सोम) व त्याची मेखला यांशीं साम्य दाखवून, ग्रीक ओरायन शब्द वैदिक आग्रहायण शब्दापासून निघाला असावा असें सांगितलें आहे. (या सर्वांच्या मुळाशीं वसंतसंपात एका काळीं मृगांत होता ही कल्पना आहे.) त्यापुढें वैदिक काळच्या लोकांचें ज्योतिषविषयक ज्ञान किती होतें हें सांगून, तेव्हां वसंत-संपात मृगशीर्षांत होता हें दाखविण्यास प्रत्यक्ष पुरावा म्हणून ऋग्वेदांतील एक ऋचा व एक सबंध सूक्त यांचें विवेचन केलें आहे. शेवटीं वसंतसंपात त्याहूनहि पुढें म्हणजे पुनर्वसूनक्षत्रामध्यें होता असें दाखविणारी एक गोष्ट घेऊन पुन्हां एकवार तिन्ही काळ म्हणजे कृत्तिकाकाळ, मृगशीर्षकाळ, व पुनर्वसूकाळ यांच्या मर्यादा सांगून हीं अनुमानें इतर गोष्टींशीं अगदीं अविरुद्ध आहेत असें दाखविलें आहे. (के. ल. ओगलेकृत ओरायनचें मराठी भाषांतर पृष्ठ २–३)

या नवीन सिद्धांतानें पाश्चात्य विद्वानांत बरीच खळबळ उडवून दिली. मॅक्स-मुल्लर साहेब यावेळीं उतारवयांत असल्यामुळें त्यांना टिळकांच्या ग्रंथांचें सविस्तर खंडन करावयाचें असतें तरी शक्य नव्हतें. इतर कित्येकांनीं ज्योतिष हें काल-निर्णयाचें टाकाऊ साधन म्हणून त्याची वास्तपुस्तहि केली नव्हती, व तसें त्यांनीं टिळकांना लिहिलेल्या पत्रांतून कबूलहि केलें. किंबहुना या मार्गानें इतका शोध लावितां येईल याचेंच कित्येकांस आश्चर्य वाटलें! कित्येकांना टिळकांचा कोटिक्रम खोडतां येईना, पण पुष्कळ दिवस प्रमाण मानलेले स्वतःचे जुने सिद्धांत मोडणें जड वाटूं लागलें. जाकोबी साहेबांनीं मात्र यापूर्वीं इतर साधनांवरून टिळकांच्या इतकाच वेदकाल मागें नेण्याचा प्रयत्न केला होता; त्यांना टिळकांचा हा अकल्पित आधार मिळालेला पाहून सानंदाश्चर्य वाटलें. तें त्यांनीं टिळकांना पत्रद्वारां व्यक्तहि केलें, व जुने दुराग्रह हळू हळू जाऊन अखेर तुमचाच सिद्धांत प्रस्थापित होईल असें आश्वासन दिलें. १८९४ च्या फेब्रुवारीच्या बाविसावे तारखेस, अमेरिकेंतील बाल्टीमोरच्या जॉन्स हॉपकिन्स युनिव्हर्सिटीमधील संस्कृतचे प्रोफेसर मॉरिस ब्लूम-फील्ड, पी.एच्. डी. यांनीं त्या युनिव्हर्सिटीच्या अठराव्या वार्षिक समारंभाचे वेळीं प्राच्यविद्येसंबंधीं एक व्याख्यान दिलें त्यांत ओरायन पुस्तकानें त्यांच्या मनावर झालेला परिणाम त्यांनीं वर्णन केला आहे.

टिळकांचें ज्योतिषासंबंधीं परिपूर्ण ज्ञान व त्यांचा कोटिक्रम मांडण्याची पद्धति दोन्हीहि अपूर्व होतीं. त्यांची बुद्धि स्वभावतःच तर्कप्रधान असे. प्रथमपासूनच त्यांची गणितविषयांत विशेष गति होती. कॉलेजांत त्यावेळीं गणितविषयांत ज्योतिर्गणिताचाहि समावेश होता, व केरूनाना छत्र्यांसारखे विद्वान् व शोधक गुरु टिळकांना लाभले होते. पुढेंहि त्यांनीं या विषयाचा व्यासंग ठेवला होता. भारतीय ज्योतिषशास्त्रांतील महापंडित कै. शंकर बाळकृष्ण दीक्षित यांचा व टिळकांचा स्नेह असून त्यांचा याविषयीं नेहमीं परस्पर विचारविनिमय चाले. " ओरायन " प्रसिद्ध झालें त्यावेळीं दीक्षितांचा " भारतीय ज्योतिःशास्त्र " हा ग्रंथ प्रसिद्ध झाला नव्हता. तरी तेव्हां टिळकांनीं त्याची हस्तलिखित प्रत पाहिली होती. दीक्षितांना टिळकांचे सिद्धान्त बहुतेक मान्य होते. किरकोळ मतभिन्नता होती ती दीक्षितांनीं आपल्या पुस्तकांत एक दोन ठिकाणीं नमूद केलीच आहे.

'आर्यांचें वसतिस्थान' या पुस्तकाची कल्पना ओरायनप्रमाणें ज्योतिःशास्त्रावर अवलंबून नाहीं. तें शास्त्र स्वतः टिळकांच्या पूर्ण परिचयाचें असल्यामुळें त्यांना त्यांत स्वतंत्र विचार करितां येत होता. पण या दुसऱ्या पुस्तकाचे कामीं आधारभूत असे कांहीं सिद्धान्त भूगर्भशास्त्रावरून घेतलेले असल्यामुळें या बाबतींत टिळकांना कांहींसें परावलंबी व्हावें लागलें. या विषयावरील अनेक पुस्तकें त्यांनीं वाचलीं व टिपणें केलीं. पण त्यांवरून निष्कर्षभूत असा सिद्धान्त मांडतांना केवळ अज्ञ नसले तरी अतज्ञ म्हणून टिळकांना प्रथम आत्मविश्वास वाटेना. वास्तविक या नव्या दिवसांत प्रत्येक विषयांतील उपांगांचा अभ्यास वाढून तींहि जवळ जवळ शास्त्रेंच बनलेलीं असतात. शिवाय एका विषयाचें अध्ययन करणाऱ्याला, त्याच्या बरोबरीच्या इतर असहोदर अशाहि विषयांतून केव्हां केव्हां माहिती समजावून घ्यावी लागते. सुदैवानें पाश्चात्य विद्यापीठांतून अनेक शास्त्रांचे पंडित एकत्र कार्य करीत असतात; यामुळें एकाला दुसऱ्याची मदत घेणें सोपें जातें. पण हिंदुस्थानांत तशी व्यवस्था नाहीं. यामुळें टिळकांना मोठी अडचण पडली. तथापि स्वतः भूगर्भशास्त्री नसतांहि केवळ या विषयावरील पुस्तकें वाचून जीं प्रमेयें त्यांनीं बनविलीं त्यांत कोणीं फारशा चुका काढलेल्या नाहींत. पण त्यांच्या या ग्रंथांतील वादाचा मुख्य विषयहि तो नसून, वेदांतील कांहीं ऋचांचा जो अर्थ त्यांनीं बसविला व आर्यांचें मूल वसतिस्थान उत्तरध्रुवाजवळ होतें असें ठरविलें त्या अर्थासंबंधींच होता.

उत्तरध्रुवाजवळील प्रदेश ख्रिस्तशकापूर्वी आठ हजार वर्षें वसति करून राहण्याला

योग्य होता हें शास्त्रज्ञांनीं ठरविलें. पण तेथें कोणी लोक प्रत्यक्ष रहात होते कीं नाहीं याविषयीं स्पष्ट निर्णयाचीं साधनें जीं त्यांना भूस्तरशास्त्रांत मिळालीं नाहींत तीं ऋग्वेदांत टिळकांना आढळलीं. अर्थात् उत्तरध्रुवाजवळच्या प्रांतांतील निसर्गसिद्ध देखाव्यांचें वर्णन जर ऋग्वेदांत सांपडतें, तर ऋग्वेद लिहिणारे किंवा त्यांचे पूर्वज हे सदर देखावे दृष्टीस पडण्यासारख्या ठिकाणींच कोठें तरी रहात असावे, असें अनुमान टिळकांनीं काढलें. या कल्पनेनें आर्यांचे मूल वसतिस्थानावर जसा प्रकाश पडला तसाच ऋग्वेदांच्या कांहीं ऋचांचा जो अर्थ पूर्वी लागत नव्हता, अथवा भाष्यकार किंवा निरुक्तकार यांनीं लाविला पण मनास पटण्यासारखा नव्हता, तो चांगला लागण्यालाहि मदत झाली. टिळक म्हणतात ही कल्पना माझे मनांत येऊन पुष्कळ दिवस झाले; पण भूगर्भशास्त्राची मदत मिळाल्याशिवाय मनाला ठाम वाटणारा सिद्धांत बोलून दाखविण्याचें धैर्य होईना. इराणी वेदपंडितांनाहि ही कल्पना सुचली होती. पण हिमकाल संपून ध्रुवसंनिधप्रदेश वसतिक्षम झाला होता ही गोष्ट चाळीसपन्नास वर्षांपूर्वी शास्त्रसिद्ध ठरली नव्हती म्हणून त्यांनाहि आपली कल्पना प्रकट करण्याचें धैर्य झालें नाहीं. पाश्चात्य पंडितांना स्वकीयांनीं ठरविलेले भूगर्भशास्त्रविषयक नवे सिद्धांत पटण्यास अभिमानाची आठवण नव्हती. पण वेदकाल हा त्याच सिद्धांतावरून इतका जुना ठरतो या गोष्टीबद्दल त्यांना अभिमान किंवा उत्साह कां वाटावा ! टिळकांचे सिद्धांत कांहीं पाश्चात्य पंडितां-प्रमाणें हिंदुस्थानांतील पंडितांसहि मान्य झाले नाहींत; पण याचेंहि कारण अभि-मान, मात्र उलटा अभिमान, इतकेंच काय तें. हिंदी आर्यांचा वेदकाल आमच्या किंवा आम्हांस माहीत असलेल्या संस्कृतीपेक्षां जुना कसा ठरेल असें पाश्चात्य पंडितांनीं म्हणावें; आणि टिळकांच्या विचारसरणीनें वेदकाल प्राचीन ठरत असला तरी आमचे आर्य लोक भरतभूमींतलेच स्वयंभू आहेत, ते काय म्हणून बाहेरून आले असतील, असें हिंदी पंडितांना वाटावें ! पण तें कसेंहि असो. डॉ. वारन यांसारखे कांहीं थोडे पाश्चात्य पंडित व टिळक यांनीं मिळून आर्य-वंशाचा, किंवा निदान आदि मानववंशाचा पाळणा कॉकेशस पर्वताच्या शिखरा-वरून उचलून उत्तरध्रुवाच्या कडीला अडकाविला खरा ! अजूनहि यांत वादबीजें अनेक राहिलेलीं आहेत. तथापि जुन्या संकुचित कल्पनांना टिळकांच्या या प्रमेयानें जोराचा धक्का दिला गेला यांत शंका नाहीं.

टिळकांच्या या ग्रंथाचे एकंदर तेरा भाग आहेत. पहिल्या भागांत टिळकांनीं

सामान्यतः असें दर्शविलें आहे कीं, इतिहासकालाची मर्यादा शास्त्रीय शोधापूर्वी फार अलिकडे पडत होती ती पुष्कळच मागें जाऊन, आपणास पूर्वी अर्थ कळत नव्हता म्हणून ज्या गोष्टी आपण पौराणिक किंवा काल्पनिक मानीत होतों त्या या शोधानंतर आतां ऐतिहासिक व सत्यस्वरूपाच्या सहजच वाटूं लागल्या आहेत. भौतिक शास्त्रप्रगतीमुळें गाथाशास्त्राची हानि झाली, पण उलट इतिहासशास्त्र अधिक पुष्ट झालें, मिळून खरी हानि कांहीं नाहीं. दुसऱ्या प्रकरणांत ऋतुपर्याय होण्याचें कारण समजून सांगितलेलें असून, प्राचीन व अर्वाचीन युगांत पृथ्वीच्या निरनिराळ्या भागांवरील हवेंत फेरफार कसे झाले, ध्रुवप्रदेशांतहि एक वेळ हवा उष्ण कशी होती, हवा थंड थंड होत जाऊन अखेर बर्फाचा पूर आल्यानें एखादा प्रदेश मनुष्य वस्तीला निरुपयोगी कसा होतो, पण फिरून कांहीं कालानें बर्फ वितळून तेथील हवा सौम्य व नंतर समशीतोष्ण होऊन फिरून ती कशी उष्ण होऊं लागते वगैरे गोष्टींचें वर्णन दिलें आहे. आणि इतकेंच सिद्ध केलें आहे कीं ऋग्वेदांताल कांहीं सृष्टि-वर्णनावरून ध्रुवसंनिध प्रदेशांत मनुष्यवसती असल्याची कल्पना कोणास सुचली व ती त्यानें स्वीकारली तर ती गोष्ट नवीन शास्त्रसंशोधनानें अशक्य ठरत नाहींच पण उलट तिचें समर्थनहि होऊं शकतें. तिसऱ्या प्रकरणांत ध्रुवप्रदेशाचें वर्णन दिलें आहे. तेथें थंड उन्हाळे व गरम हिवाळे म्हणजे अक्षय वसंतऋतु अगदीं अलीकडच्या हिमप्रलयापूर्वी होता; तेथें सूर्य दक्षिणेस उगवतो, तारका उगवत नाहींत किंवा मावळतहि नाहींत; तर वाटोळ्या फिरून चोविस तासांत एक प्रदक्षिणा करितात; सहा महिन्यांचा एक अखंड दिवस व सहा महिन्याची अखंड रात्र मिळून वर्ष होतें; तेथें सूर्य वर्षांतून एकदांच उगवतो व एकदां मावळतो म्हणून वर्षांतून एकच खरी सकाळ व एकच खरी संध्याकाळ असते; व संध्याप्रकाशहि दोनदोन महिने टिकून फक्त पूर्वेस किंवा फक्त पश्चिमेस असा न दिसतां क्षितिजावर वाटोळ्या प्रदक्षिणा करितो; तेथें उषःकाल अतिशय रम्य असतो व कित्येक दिवसपर्यंत एकसारखा टिकतो हें वर्णन देऊन यांपैकीं वेदांत काय सांपडतें तें पाहण्याविषयीं एकप्रकारची प्रस्तावना टिळकांनीं केली आहे. चौथ्या प्रकरणांत, ऋग्वेदामध्यें वर वर्णन केलेल्या ध्रुवविशिष्ट गोष्टींपैकीं सहा महिन्यांची रात्र व सहा महिन्यांचा दिवस सांपडतो, त्यालाच देवांची रात्र व देवांचा दिवस म्हणतात; देवयान-पितृयान यांचा संबंध संवत्सराच्या प्राचीन विभागाशींच असावा; आणि आर्यसंस्कृतीशीं समांतर असलेली

इराणी संस्कृति व समकालीन इराणी वेदग्रंथ यांतच काय, पण ग्रीक, नॉर्स, जर्मन वगैरे लोकांच्या पौराणिक कथांतहि देवांची रात्र व देवांचा दिवस या कल्पना आढळतात, म्हणून त्या सार्थ व साधार असल्या पाहिजेत असें अनुमान काढलें आहे. पांचव्या प्रकरणांत वैदिक उषःकालाचें सविस्तर विवेचन केलेलें असून वेदग्रंथांतील उषावर्णनपर प्रत्यक्ष वाक्यें व ऋचा पुराव्यादाखल दिल्या आहेत. सहाव्या प्रकरणांत दीर्घ रात्र व दीर्घ दिवस यांचें वैदिक आधारांसह विवेचन असून, सातव्यांत मास आणि ऋतु यांचें विवेचन करून असें दाखविलें आहे कीं, पूर्वीं केव्हां तरी वर्षमान सात महिन्याचें किंवा दहा महिन्याचें म्हणजे तुटकें मानीत; पांच ऋतूंचें वर्ष होत असे, व हीं वर्णनें म्हणजे निवळ कांहींतरी पौराणिक कथा अशी जी समजूत आजवर होती ती खरी नसून तें ऐतिहासिक सत्य होय, आणि हें सत्य ध्रुवसंनिध वसती करणाऱ्या लोकांच्याच अनुभवास यावयाचें अशी अनुमानांची सांखळी टिळकांनीं बांधली आहे. आठव्या प्रकरणांत दहा महिन्यांच्या वर्षांची कल्पना सिद्ध करण्याकरितां "गवाम् अयना" सारख्या सत्र-समारंभाचें परीक्षण कसें उपयोगी पडतें हें दाखविलें आहे. हें यज्ञसत्र दहा महिन्यांतहि संपत असे, रोमन लोकांत एकवेळ ३०४ दिवसांच्या वर्षाची कल्पना होती, 'गवाम्' शब्दाचा दिवस असा अर्थ कसा होतो, व दिवस कमी पडल्यानें वृत्रानें गाई चोरल्याच्या कथेसारख्या कथा कशा निर्माण होऊं शकतात, इतर अनेक सत्रांची वर्षमानवर केलेली रचना धर्माचार व ज्योतिर्गणित यांचा आर्य लोकांच्या अनुभवांतला संबंध न कळल्यानें युरोपियन पंडितांना आर्यधर्मग्रंथ समजण्यास अडचण कशी पडली व ध्रुवसंनिध दिसणाऱ्या अद्भुत चमत्कारांवरून अद्भुत पौराणिक कथा कशा बनविल्या गेल्या वगैरे गोष्टींची चर्चा केली आहे. नवव्या प्रकरणांत अनेक गूढ वैदिक कथा घेऊन, विशेषतः इंद्र व वृत्र यांच्या चिरकालिक युद्धाची कथा घेऊन ती ध्रुवसंनिध वसतीच्या उपपत्तीचें ग्रहण केल्यास सर्व सुसंगत कशी लागते हेंच मुख्यतः दाखविलें आहे. इंद्रवृत्रयुद्धाचें मूळ, ढग पाऊस वादळ अशा अंतरिक्षांतील चमत्कारांतहि नसून अखंड काळोखाची दीर्घ रात्र पडणें व त्या रात्रीनंतर दीर्घ प्रकाश येणें या देखाव्यांत आहे; व ज्या अर्थीं हे देखावे फक्त उत्तरध्रुवाजवळ दिसतात त्या अर्थीं या पौराणिक कथेचा जन्म ध्रुवसंनिध घेतलेल्या अनुभवांतच आहे असें टिळकांनीं दाखविलें आहे. दहाव्या प्रकरणांत हीच विचारसरणी पुढें चालवून वैदिक कथांतर्गत प्रातःकालिक देवता, विष्णूचा त्रिपादविक्रम,

वेदांतील सप्तमूल दशमूल विभाग, दाशराज्ञ युद्ध, दशमुख रावण वगैरे कल्पनांचा उलगडा केला आहे. अकराव्या प्रकरणांत, इराणी वेद जो झेंडावेस्ता त्यांतील याच विचारपरंपरेस पोषक अशीं प्रमाणें दाखविलीं असून बाराव्या प्रकरणांत तुलनात्मक गाथाशास्त्राच्या आधारें पाश्चात्य पुराणकथांचाहि वैदिक प्रमाणांना दुजोराच कसा मिळतो हें दाखविलें आहे. आणि शेवटचें म्हणजे तेरावें प्रकरण समारोपाच्या स्वरूपाचें असून, त्यांत पूर्वीच्या सर्व प्रमाणांचा एकत्र विचार करून ध्रुवाजवळील वसतिस्थानाचा काल ख्रिस्तशकापूर्वी आठ हजार वर्षांपलीकडचा ठरतो, अशा प्राचीन कालीं ध्रुवसंनिध राहणाऱ्या आर्य लोकांची संस्कृति श्रेष्ठ व जुनी ठरते, आर्यजातीचें व आर्यधर्माचें मूळ इतक्या प्राचीन काळांत घुसलेलें असल्यामुळें त्या-विषयींचीं अनुमानें स्थूलच कशीं असूं शकतात, तरीपण वेदोत्पत्ति व वेदस्वरूप यांविषयीं आपले ऋषि व आचार्य यांनीं जीं मतें प्रदर्शित केलीं आहेत तींहि खरीं कशीं ठरतात, भूगर्भशास्त्रांतील प्रलय व प्रलयोत्तर फिरून जीवसृष्टीचा उदय या गोष्टींनीं प्रलयकालीं वेद नष्ट होऊन फिरून शब्दशः नसले तरी अर्थशः पुनर्जन्म पावणें, आणि याच कारणानें वेदांचें अनादित्व मानणें लक्षणेनें कसें सिद्ध होतें, वगैरे गोष्टी सांगितल्या आहेत.

ओरायन व आर्कटिक होम (आर्यमूलस्थान) या दोन ग्रंथांचा तुलनात्मक विचार करितांना कोणासहि असें दिसून येईल कीं, पहिला ग्रंथ अधिक निरुत्तर असला तरी दुसरा अधिक मनोरंजक व उद्बोधक आहे. पहिल्यांत अनुसरलेली विचारसरणी आमच्या इकडे सर्वस्वीं नवी नसली तरी पाश्चात्यांना ती नवी अस-ण्याचें कारण हेंच कीं, हिंदु लोकांना ज्योतिर्गणिताचें ज्ञान विशेष असेल अशी त्यांना कल्पनाच नव्हती. दुसऱ्या ग्रंथांतील विचारसरणी पाश्चात्यांना नवी पण आमच्या इकडील लोकांना तर विशेषच नवी होती. वेदांतील कठीण शब्दांचे अर्थ शब्दशास्त्रदृष्ट्या आपल्या इकडील भाष्यकारांपेक्षांहि अधिक बिनचूक रीतीनें पाश्चात्य पंडितांनीं लावून दाखविल्याचीं अनेक उदाहरणें सांपडतात. परंतु वेदां-तील शब्द आर्यांच्या मूल वसतिस्थानाचा प्रश्न सोडवून दाखविण्यासारख्या पद्धतीनें लावणें ही गोष्ट पाश्चात्य पंडितांना सहसा साधण्यासारखी नव्हती. ज्योतिर्गणित हें एक वेदांग आहे इतकें त्यांना खचित माहीत होतें, पण वैदिक कथांचा संबंध भूस्तरशास्त्राशीं लावितां येईल ही कल्पना त्यांना नव्हती. हिंदी वैदिक पंडितांना तर ही विचारपद्धति नवी होती याविषयीं कांहींच लिहिण्याचें कारण नाहीं.

पहिला ग्रंथ सामान्य वाचकांस थोडासा रुक्ष वाटतो; पण दुसऱ्या ग्रंथांत प्रतिभा- जन्य अशा अनेक कल्पना एकामागून एक पुढें येत असल्यामुळें, व सर्वांचें मिळून पर्यवसान एका अद्भुत प्रमेयामध्यें होत असल्यामुळें वाचकाला हा ग्रंथ, निदान चौथ्या प्रकरणापासून, एकदां हातांत घेतल्यावर पूर्ण केल्याशिवाय खालीं ठेववत नाहीं. भाषेच्या दृष्टीनें पाहतांहि पहिल्यापेक्षां दुसरा अधिक सरस वाटतो; व इंग्रज लोकांच्या दृष्टीनेंहि या ग्रंथाची भाषा विषयाला सर्वस्वीं योग्य व शुद्ध असल्याचें सर्टिफिकेट पायोनियरसारख्या पत्रानें दिल्यावर त्याविषयीं वेगळें कांहींच सांगण्याचें उरत नाहीं.

तथापि टिळकांच्या या दोन्ही ग्रंथांसंबंधानें मिळून एका विशेष आक्षेपास उत्तर दिलें पाहिजे तें देऊन हें प्रकरण पुरें करूं. हा आक्षेप असा कीं टिळकांना स्वदेशाच्या अभिमानाइतकाच स्वभाषेचाहि अभिमान असला पाहिजे व होता, असें असतां त्यांनीं हे दोनहि ग्रंथ मराठींत न लिहितां इंग्रजींतच कां लिहावे ? याचें पहिलेंच उत्तर असें आहे कीं यांत भाषेच्या अभिमानाचा प्रश्नच नाहीं. कारण हे ग्रंथ इंग्रजींत लिहून इंग्रजी भाषा समृद्ध करण्याची कल्पना टिळकांच्या मनांत येणें कोणीहि अशक्यच म्हणेल. बरें आपल्या इंग्रजी भाषेचें ज्ञान लोकांस दाखवावें असाहि टिळकांचा हेतु असण्याचा संभव नाहीं. कारण लेखांत भाषा मुद्दाम प्रयत्नानें चांगली लिहिणें किंवा निवळ भाषासौष्ठवानें समाधान मानणें ही गोष्ट टिळकांना कधींहि शिवली नाहीं. विचाराकरितां भाषा, भाषेकरितां विचार नव्हत, हेंच तत्त्व त्यांना नेहमीं मान्य असे. वारा हा जसा सुगंधांत रमून खेळत बसत नाहीं, तर आपल्या गतीबरोबर सहज येणाराच सुगंध घेऊन पुढें जातो, त्याप्रमाणें टिळकांचा कोणताहि लेख, म्हणजे प्रबळ वायुगतीचा. त्यांचा विचार घ्या, तो अलंकारादिकांत कधींहि वेळ मोडून खेळत राहिला नाहीं. भाषा ही एक अनिवार्य उपाधी म्हणूनच ती विचाराबरोबर जशी प्रगट होईल तशीच त्यांजकडून लिहिली जात असे. या दोन ग्रंथांची इंग्रजी भाषा टिळकांच्या वर्तमानपत्री लेखांच्या इंग्रजी भाषेहून अधिक चांगली वठली याचें कारण हेंच कीं, पोशाख व शरीर यांच्याप्रमाणें त्यांचे विचार व भाषा यांची या ग्रंथांत पूर्ण समव्याप्ति झालेली आहे. वर्तमानपत्रांत विकारवश मनानें लिहिल्याकारणानें शब्द अधिक उणे पडतात तोहि प्रकार या ग्रंथांत मुळींच नाहीं. हे ग्रंथ वाचणारास टिळकांच्या स्वभावाचें ज्ञान त्याला इतर रीतीनें नसेल तर, ते लिहिणारा गृहस्थ कधीं रागावत असेल किंवा

टोंचून बोलत असेल कीं नाहीं याची शंकाच त्याला येईल. तात्पर्य हे ग्रंथ लिहितांना आपण इंग्रजींत लिहितों या गोष्टीचा अभिमान टिळकांना मुळींच शिवला नाहीं, उलट परभाषेच्या या उपाधीची बेडी त्यांना ठिकठिकाणीं जाचली असेल असेंच अनुमान काढतां येतें.

हे ग्रंथ इंग्रजी भाषेंत लिहिण्यामध्यें टिळकांमध्यें अभिमानाची अशी एक दृष्टि होती, पण ती व्यक्तिगत अभिमानाची नसून राष्ट्रीय अभिमानाचीच होती आणि इंग्रजी भाषेंत लिहिण्याच्या हेतूपेक्षां 'मुळीं हे ग्रंथ लिहिण्याचा त्यांचा हेतु काय ?' असा प्रश्न कोणीं केल्यास, त्याच्या उत्तरांत भाषेच्या प्रश्नाचाहि उलगडा सहज होतो. तो असा. या दोन्ही ग्रंथांतील मुख्य प्रमेय काय ! तर वेदांचें प्राचीनत्व सिद्ध करणें. पण हें प्राचीनत्व टिळकांनीं कोणत्या प्रमेयानें सिद्ध केलें ? तर आठ हजार वर्षांपूर्वींहि वैदिक संस्कृतीचा उगम सांपडतो हें सिद्ध करून ! वेदांचें इतकें प्राचीनत्व सिद्ध झालें तरी जुन्या संस्कृत पंडितांना सानंदाभिमान वाटेल असें त्यांना कांहीं होतें काय ! नाहीं. कारण वेद हे अपौरुषेय व अनादि मानण्याचीच आपली सनातन परंपरा असल्यामुळें, आठ हजार वर्षें हीं तुमच्या आमच्या लौकिक दृष्टीला जास्त वाटलीं तरी त्यामुळें वेद हे सादि व पौरुषेय आहेत असेंच ध्वनित होणार, म्हणून जुन्या पंडितांना या प्रमेयाचा आनंद न वाटतां विषादच वाटण्याचा अधिक संभव. एखाद्या माथेफिरू पंडितानें टिळकांच्या या प्रमेयावर असा शेरा मारला असता कीं, प्रत्यक्ष ईश्वराच्या निःश्वसिताला चिकित्सकबुद्धि व कालगणना लावून टिळकांनीं समर्याद करून अवमानिलें ! भरतखंडांत आर्यवंश स्वयंभू मानणारांना टिळकांनीं त्यांचें उगमस्थान भरतभूमीबाहेर नेऊन बसविलें याचें कौतुक काय वाटणार ! ही गोष्ट टिळकांच्याहि लक्षांत बहुधा असावी. म्हणूनच त्यांनीं दुसऱ्या ग्रंथाच्या शेवटच्या भागांत, जुन्या परंपरेच्या विद्वानांनीं सर्वस्वीं नाखूष होऊं नये या करितां, वेदांचें समर्याद प्राचीनत्व आणि त्यांच्या अनादित्वाची कल्पना यांचा मेळ घालण्याविषयीं इतकी आंगपलट केली असावी असें आम्हांस तरी वाटतें. पण हें आठहजार वर्षांइतकें वेदप्राचीनत्व जर सिद्ध झालें तर त्याची छाप पाश्चात्य पंडितांवर मात्र किती पडेल याची कल्पना वाचकांनीं करावी, म्हणजे टिळकांनी हे ग्रंथ इंग्रजींत कां लिहिले याचें स्वारस्य त्यांना कळण्यास उशीर लागणार नाहीं. विजयिष्णुता हा टिळकांच्या राष्ट्रीय भावनेंतील एक मुख्य घटक होता हें विसरतां कामा नये. व या ग्रंथद्वय प्रमेयाच्या शास्त्रानें त्यांना प्राच्य व पाश्चात्य संस्कृ-

तींच्या युद्धांत प्राच्य संस्कृतीचा विजय करावयाचा होता. टिळकांनीं मराठींत पुष्कळ लिहिलें असतें, पण तें युरोपियन पंडित वाचणार कसे व काय म्हणून ? पण हे ग्रंथ इंग्रजींत लिहिल्यामुळें युरोप व अमेरिका या दोन्ही खंडांतील पंडितांना ते प्रत्यक्ष वाचतां येऊन त्यांतील मर्म त्यांच्या हृदयांत भिनलें. मग कोणाला त्यामुळें गुद्गुल्या झाल्या तर कोणाला विषाद वाटला असेल ही गोष्ट वेगळी. पूर्वी या ग्रंथाच्या पांचव्या भागांत केसरीच्या जोडीला मराठा हें पत्र टिळकप्रभृति लोकांनीं कां काढलें याची जी मीमांसा आम्हीं केली आहे, तीच सामान्यतः याहि ठिकाणीं लागू पडते इतकें सांगितलें असतां पुरें होईल. टिळकांना हे ग्रंथ इंग्रजींत लिहून इंग्रजांच्या मनांतील बहुमान किंवा आदरबुद्धि जिंकावयाची होती, पण ती स्वतःच्या बडेजावीकरितां नसून हिंदी राष्ट्राच्या बडेजावीकरितांच जिंकावयाची होती. या दोन्ही ग्रंथांचीं आतां मराठींत भाषांतरें झालेलीं असून त्यांनीं मराठी वाचकांचेंहि कार्य झालेंच आहे. पण हे ग्रंथ मूळ मराठींत लिहून मग त्यांचें इंग्रजींत भाषांतर करणें हें काम अनवश्यक असून, त्यांचा मूळ हेतु लक्षांत घेतां, कदाचित् सद्यःफलदायी झालें नसतें.

भाग २७ वा परिशिष्ट (१)

टिळकांच्या ग्रंथद्वयावरील कांहीं अभिप्राय

टिळकांच्या ओरायन ग्रंथावर युरोपियन पंडितांनीं व्यक्त केलेलीं मतें सरमिसळ असल्यामुळें, अमुक एक नक्की अनुकूल व अमूक एक नक्की प्रतिकूळ अशी वर्गवारी करितां येणें कठीण आहे. म्हणून दोन्हीं प्रकारचीं मतें कांहीं थोडीं सरमिसळ अशींच खालीं देतों. **प्रो. व्हिटने** (अमेरिका) लिहितात, "तुमचीं प्रमेयें फार महत्त्वाचीं व दीर्घपरिणामी आहेत; पण म्हणूनच अशीं प्रमेयें कितपत यथार्थतेनें काढतां येतील याविषयीं मनाला आत्मप्रत्यय वाटत नाहीं. ज्या काळीं हिंदुस्थानांत ग्रह कोणते हें देखील ठरविलें नव्हतें व त्यांना नांवेंहि दिलीं गेलीं नव्हतीं इतक्या जुन्या काळचे आधार तुम्हीं घेतले आहेत म्हणून मन जरा कचरतें." **ए. ओ. ह्यूम** (लाहोर) लिहितात, "तुम्हीं काढलेलें प्रमेय घेऊन त्याच दिशेनें पुढें विचार चालवून वैदिक काल ठरविणें यांत कांहीं वावगें दिसत नाहीं. कदाचित् वीस पंचवीस वर्षांनीं विद्वान् पंडित प्राचीन कालमार्गानें जातांना तुम्हीं रोविलेले हे मैलांचे मजलीचे दगड खुणेदाखल पत्करण्याचा फार संभव आहे." **प्रो. ब्लूमफील्ड** (बाल्टिमोर अमेरिका) लिहितात, "तुमचें पुस्तक मीं वरवर वाचलें पण तेवढ्यानें तें मनोरंजक व मोठें कल्पक असल्याविषयीं माझी खात्री झाली. तुमचें मुख्य प्रमेय स्वीकारण्यास अद्याप मन घेत नाहीं, व फिरून केव्हां तरी त्यांतील किरकोळ गोष्टींची छाननी मी स्वस्थपणानें करीन म्हणतों." **प्रो. व्हिटने** यांनीं १८२४ मध्यें भरलेल्या अमेरिकन ओरिएंटल सोसायटीच्या वार्षिक सभेंत या विषयावर प्रतिकूल पण विस्तृत चर्चा केली, तीस उद्देशून ते टिळकांना लिहितात, "तुमचें प्रमेय मीं अद्यापि कबूल केलेलें नाहीं, पण तुमचें संशोधन उत्कृष्ट आहे हें मी मान्य करितों. तुमचा युक्तिवाद मोठा कुशल असून तुमचें विविध व विस्तृत वाचन यांनीं प्रतिपादनाला मोठी शोभा आली आहे. तुमचें प्रमेय मला मान्य नाहीं म्हणून तुम्हीं अगर तुमचा ग्रंथ याविषयीं अनादर वाटतो असें मात्र समजूं नका. तुमची वार्षिक सत्राची कल्पना मला तर अर्वाचीन वाटते. देवयान पितृयान या शब्दांचा तुम्ही करितां तो अर्थ जुन्या लोकांचा होता असें वाटत नाहीं. तुम्ही आपल्या दृष्टीनें त्यांत नवीन कल्पना पहात आहां." **प्रो. मॅक्समुल्लर** लिहितात, "तुमच्या निबंधाची हस्तलिखित

प्रत येतांच मीं ती प्रो. कोर्ल यांजकडे दिली. परिषदेच्या संस्कृत शाखेचे ते अध्यक्ष आहेत. एकंदर परिषदेचा अध्यक्ष म्हणून मींहि तो निबंध वाचला, पण माझी त्यावर सहज नजर गेली; व मी तो फार थोडा वेळ वाचला. पण वैदिक वाङ्मयाचा कालनिर्णय करण्याचा ज्या दिशेनें फार वर्षांपूर्वीं स्वतः मीं प्रयत्न केला त्याच दिशेनें तुम्हीहि प्रयत्न करीत आहांत हें पाहून माझें लक्ष तिकडे विशेष वेधलें. आमच्या सेक्रेटरी मंडळींनीं तुमच्या निबंधांतील कांहीं विधानांत फरक करावयास पाहिजे असें मला दर्शविलें. यामुळें तो परिषदेच्या अहवालांत छापला गेला नाहीं. पण तो छापला गेला असता तर बरें होतें असें मला वाटतें. अनेक संस्कृत पंडितांशीं बोलतांना मी त्यांना हें म्हणालों कीं टिळकांचा निबंध वाखाणण्यासारखा आहे. त्यावरून प्रत्यक्ष वैदिक वाङ्मयखंडांचाच नसला तरी त्यांत संग्रहित झालेल्या दंतकथा व परंपरागत समजुती यांचा तरी काल ठरवितां येण्यास मदत होईल. पण तुमचा व्युत्पत्तिवाद पुष्कळसा चूक आहे असें मला अजून वाटतें, व त्यामुळेंच तुमच्या प्रमेयाला कमीपणा येऊन तुमच्या एकंदर निबंधाविषयीं प्रतिकूल मत झालें असावें." (यानंतर प्रो. मॅक्समुल्लर यांनीं पांच सात उदाहरणें चुकीच्या शब्दव्युत्पत्तीचीं म्हणून दिलीं आहेत.) "तुमचे शोध टीकेच्या कसोटीला उतरून त्यांना कायमची मान्यता मिळाली तर माझ्याइतका इतर कोणासहि आनंद होणार नाहीं. पण मी उद्यांच आक्सफर्ड सोडून जाणार असल्यामुळें तुम्हांला या कामीं टीकेची मदत पाहिजे होती ती करतां येणार नाहीं याबद्दल वाईट वाटतें." पण शब्दव्युत्पत्ति ही गोष्ट अत्यंत मतभेदाची असते हें प्रसिद्ध आहे; व स्वतः मॅक्समुल्लर यांच्याहि सर्वच व्युत्पत्त्या सर्वमान्य झाल्या असें नाहीं हें जर्मन पंडित पिशेल यांनीं यानंतर पुढच्याच महिन्यांत टिळकांना लिहिलेल्या पत्रावरून दिसून येईल. **प्रो. पिशेल** म्हणतात, "तुमच्या युक्तिवादांतील तपशिलाचे कांहीं मुद्दे, समजले नाहींत, कारण मला ज्योतिर्गणिताचें ज्ञान हवें तितकें नाहीं. पण एकंदरीनें पाहतां वैदिक वाङ्मय व वैदिक संस्कृति यांचें प्राचीनत्व, आणि विशेषतः मृगशीर्षाविषयीं तुम्हीं काढलेलीं अनुमानें पक्कीं व खात्रीलायक आहेत असें माझें मत झालें आहे. प्रो. मॅक्समुल्लर यांच्या शब्दव्युत्पत्त्या हल्लीं युरोपांत कोणीही मानीत नाहींत, व त्या चूक आहेत असें माझें निश्चित मत आहे. मात्र गाथाशास्त्राचा तुलनात्मक विचार करणें हें आतां बाजूस पडत चाललें आहे. कसेंहि असो, तुमचें पुस्तक अत्यंत महत्त्वाचें आहे याविषयीं

शंका नाहीं. " बर्लिनहून **प्रो. ए. वेबर** लिहितात, " तुमचीं प्रमेयें मला मान्य नाहींत. तीस वर्षांपूर्वी तुमच्या युक्तिवादांतील बहुतेक मुद्दे मीं विचारांत घेतले होते ही गोष्ट तुम्हांला माहीत असण्याचा संभव नाहीं. त्यावेळीं प्रो. व्हिटने व मी या उभयतांचेंहि मत असें पडलें कीं ज्या ज्योतिषविषयक कथांवर तुम्ही इतका जोर देत आहां त्या हिंदु लोकांनीं बॅबिलोनियन लोकांपासून घेतल्या असाव्या. तसेंच ओरायन व अग्रहायण हे दोन्ही शब्द एकच असणें शक्य नाहीं. " **प्रो. ब्लूमफील्ड** यांनीं या विषयावर जॉन आपाकिन्स युनिव्हर्सिटीच्या वार्षिक उत्सवाचे प्रसंगीं एक व्याख्यानच दिलें त्यांत त्यांनीं खालील आशयाचे उद्गार काढले होते; " गेल्या दोनतीन महिन्यांत याहूनहि एक महत्त्वाची गोष्ट वाङ्मयसृष्टींत घडून आलेली आहे, व तिनें तर शास्त्री व पंडित वर्गामध्यें खूप खळबळ उडून गेल्याशिवाय राहणार नाहीं. दहा आठवड्यांपूर्वी बाळ गंगाधर टिळक यांनीं लिहिलेल्या एका नवीन पुस्तकाची एक प्रत मजकडे आली. पुस्तक लहानसें, ओबडधोबड, डोळ्यांत न भरणारें असें होतें. त्याची बांधणी व छपाई हिंदुस्थानांतील छाप-खान्यांतून निघणाऱ्या नेहमींच्या पुस्तकाप्रमाणें सदोष होती. या टिळकांचें नांवहि मीं पूर्वी ऐकलें नव्हतें. तात्पर्य, त्याविषयीं माझा अनुकूल ग्रह व्हावा अशी सकृद्दर्शनीं एकहि गोष्ट नव्हती, याकरितां मीं तें वामकुक्षी घेतांना सहज चाळावें म्हणून ठेऊन दिलें होतें. हेतु हा कीं रोज टपालांतून येणाऱ्या सटरफटर लेखां-प्रमाणें हेंहि पाहून बाजूस टाकावें. मग एके दिवशीं या पुस्तकाची प्रस्तावना पाहिली, पण त्यांतहि विशेष चित्ताकर्षक असें कांहीं वाटलें नाहीं. वेदकाल चार हजार वर्षांपासून सहा हजार वर्षांपर्यंत मागें नेतां येतो असें त्यांत ढोबळपणानें सांगितलें होतें. पण हिंदु लोक कल्पनेवर बसून मोठ्या भराऱ्या मारतात, व शेंकडों किंवा हजारों वर्षांचा काल हा त्यांच्या खिजगणतींत नसतो, अशी माझी नेहमींची समजूत असल्यामुळें टिळकांचें हें स्थूल विधान वाचून मी मनांत हंसलों व म्हणालों ' आमचीं सूक्ष्म परिश्रमानें बनलेलीं ठरीव मतें असल्या ढोबळ विधा-नांनीं हा लेखक बदलूं पाहतो काय ? पण पाहूं या तरी ! ' असें म्हणून मी सहज पुढें पानें चाळूं लागलों. पण लवकरच माझें हें तुच्छतादर्शक हास्य तोंडांतल्या तोंडांत जिरलें, व हा लेखक म्हणतो त्यांत अपर्व असें खरोखरच कांहीं तरी आहे असें वाटून, माझी बुद्धि त्यानें गदगदां हलविल्यासारखें मला वाटूं लागलें. वैदिक वाङ्मय व तत्संबंधीं पौर्वात्य ग्रंथ यांवर या लेखकाचें प्रभुत्व केवढें जबर-

दुरुस्त आहे ही गोष्ट प्रथमच मनांत आणली. यामुळें ग्रंथ केवळ वरवर चाळून पाहण्याची बुद्धि लोपून त्यांत खोल शिरून पहावें असा निर्धार झाला; व प्रारंभीं जी गोष्ट क्षुद्र म्हणून मी टाकून देण्यास अगदीं तयार झालों होतों तिजविषयीं माझी लवकरच सांगोपांग खात्री झाली; आणि या वर्षाच्या वाङ्मयांतील हें पुस्तक ही एक अद्भूत गोष्ट होय असें मला वाटलें. आणि यापुढें येणाऱ्या कोणाहि कालगणकाला विचार करण्याला भरपूर सामुग्री या पुस्तकांत मिळून, प्राचीन कालदर्शक चित्र सत्यस्वरूप बनण्याला कसें ठाकठीक करावें याविषयीं या पुस्तकांत बरींच साधनें मिळतील असा माझा ग्रह झाला."

प्रो. हर्मन जाकोबी यांनीं टिळकांना ओरायन ग्रंथासंबंधानें तीन पत्रें लिहिलेलीं मिळालीं. त्यांत ते लिहितात—"तुम्हीं काढलेलीं प्रमेयें मीहि पण स्वतंत्र रीतीनें काढलेलीं असल्यामुळें, तुमचें पुस्तक मीं हौसेनें वाचलें. आमच्यापैकीं कांहीं प्रमुख संस्कृत पंडितांनीं तुम्हीं व मीं काढलेल्या ज्योतिषविषयक प्रमेयांना संमति व्यक्त केलेली आहे. दुसरे कित्येक नक्की मत देत नाहींत, म्हणतात आम्हाला ज्योतिषाचें पुरेसें ज्ञान नाहीं. प्रथम कांहीं दिवस नाहीं होय असेंच चालेल व डळमळीतपणा राहील. पण नवा वेदकाल लौकरच पक्का स्वीकारला जाईल असें मला वाटतें............ तुमच्या आमच्या प्रमेयांची चर्चा आतां इकडे सुरू झाली आहे. प्रो. बार्थ यांनीं एक मोठा निबंध लिहून ॲकॅडेमी पुढें वाचला त्यांत त्यांनीं अनुकूल मत दिलें आहे, व या नवीन शोधांचें श्रेय तुम्हाला किती द्यावयाचें व मला किती द्यावयाचें याचीहि मोठ्या निःपक्षपातीपणानें वांटणी केली आहे. प्रो. व्हिटने हे बहुधा प्रतिकूल मत देतील पण तें चुकीचें देतील असें मला वाटतें............ बार्थर, बुल्हर, फ्रँक, हिल्बर्ट, किलहॉर्न, लिबिक, वगैरे पंडित तुमचें आमचें समर्थनच करितील असें वाटतें. तुम्ही आम्ही म्हणतों इतकी प्राचीन जर आर्यसंस्कृति असेल तर तिच्या खुणा कोठें आहेत असें कोणी म्हणेल, तर त्याला उत्तर हें कीं प्राचीन शहरांच्या आसपास हा सर्व पुरावा मिळेल, पण अद्यापि तो कदाचित् भूमिगतच असेल. संशोधनाच्या योग्य रीतीनें हे भूप्रदेश उकरून पाहिले तर हा पुरावा हवा तितका सांपडेल. पण श्री आणि सरस्वती ही दोन्ही एकत्र नांदत नाहींत हें तुम्हांस माहीत आहेच म्हणून ही गोष्ट हुकमी करितां येत नाहीं." याशिवाय स्मिथ, डार्मिस्टेटर, कून्ह व रॉथ वगैरेंचीं कांहीं पत्रें आहेत पण त्यांत मुख्य विषयाची फारशी चर्चा नसल्यामुळें त्यांतील उतारे दिले नाहींत.

आर्क्टिक होम

(आर्यांचें मूल वसतिस्थान)

प्रो. ब्लूमफील्ड (बाल्टिमोर, अमेरिका) लिहितात " माझी दृष्टी हल्लीं बिघडत चालली आहे. म्हणून मी ती ' वैदिक शब्दसंग्रह ' नामक माझा ग्रंथ छापून काढण्यापुरतीच उपयोगांत आणीत असतों. म्हणून तुम्हांस या पूर्वी पत्र लिहिलें नाहीं. तुमचा हा ध्रुवोपपत्तिविषयक ग्रंथ वाचून मला फार आनंद झाला. पण त्यांतील विषय फार अवघड असल्यामुळें तो सर्व नीट मननपूर्वक वाचल्याशिवाय माझे विचार मला जाहीरपणें सांगतां येत नाहींत. आणि माझें जें कारण तेंच या बाबतींत इतरांचेंहि असेंच तुम्ही समजा. केवळ यामुळेंच तुमच्या या ग्रंथावर पाश्चात्य पंडितांकडून व्हावी तितकी टीका अद्यापि झाली नाहीं. तुमच्या पुस्तकाचें परीक्षण करणारांना असेंच वाटलें असलें पाहिजे कीं, ज्यांत निवळ शब्दव्युत्पत्तीचा संबंध नाहीं अशा अनेक गोष्टींचा प्रथम अभ्यास केला पाहिजे तरच मत देतां येईल. या ग्रंथाची दुसरी आवृत्ति तुम्ही काढाल त्यावेळीं मात्र खरें ग्रंथपरीक्षण तुम्हाला लाभेल. मी तूर्त इतकेंच सांगतों कीं तुमची विद्वत्ता आणि विशेषतः मला ज्या विषयानें मोहित व अंकित करून सोडलें आहे त्या वेदावर तुमची इतकी आस्थापूर्वक निष्ठा पाहून मला तुमचेबद्दल फारच आदर वाटतो. "

अमेरिकेंतील दुसरे एक पंडित **पॉल केरस** यांनीं मात्र या ग्रंथांतील सिद्धांतांना ताबडतोब पूर्ण संमती दिली, व मॉनिस्ट मासिकांत आपला अभिप्राय प्रगट केला. तें आपल्या पत्रांत लिहितात, " एकदोन गोष्टींत मात्र तुमचा माझा मतभेद दिसतो. तुराणी व आर्यन या वंशांत पिंडभेद तर आहेच, पण भाषाभेदहि अधिक आहे. निरनिराळ्या वंशांच्या लोकांनीं एकच भाषा बोलणें शक्य आहे आणि ॲकेडियन लोक हे शुद्ध तुराणी नव्हेत असें तुम्ही मानतां. पण मिश्रणानेंच प्रगति होत असते. " पण याहीपेक्षां निश्चित व पूर्ण अनुकूल असा अभिप्राय अमेरिकेंतील **प्रो. वॉरन** यांनीं शिकागो येथील ' ओपन कोर्ट ' नामक मासिक पुस्तकांत पुढें कांहीं दिवसांनीं प्रगट केला. ते लिहितात, " आर्यांच्या वसतिस्थानावर एक नवीन व मननीय ग्रंथ हिंदुस्थानांत नुकताच लिहिला गेला आहे, आणि अमेरिका व युरोप या खंडांत विद्वान् पंडित लोक त्याचा विचार करीत आहेत. हे ग्रंथ लिहिणारे

टिळक यांना संस्कृत फार चांगलें येतें व पाश्चात्य शास्त्रांचेंहि ज्ञान त्यांना बरेंच आहे. ते इंग्रजी भाषा इतकी शुद्ध व जोरदार लिहितात कीं एखाद्या इंग्रजालाहि त्यांचा हेवा वाटावा. ते कायदेपंडित असल्यानें त्यांची विवेचनपद्धति स्पष्ट आणि प्रसादयुक्त असून, खऱ्या पुराव्याच्या दृष्टीनें ग्राह्य कोणतें व अग्राह्य कोणतें याचा त्यांना चांगला विवेक करितां येतो. त्यांचा ओरायन ग्रंथ यापूर्वीच मान्यता पावला असल्यानें त्यांच्या या दुसऱ्या ग्रंथाकडे विद्वान् लोक आदरबुद्धीनें पाहातात यांत नवल नाहीं." नंतर पुस्तकांतील अनेक प्रकरणांचा उल्लेख करून ते पुढें लिहितात- "यापूर्वी या विषयांत कोणींहि इंडो-इराणियन् पंडितानें ही कल्पना गृहीत धरून जितका खात्रीलायक पुरावा पुढें आणला असेल, त्याहून या ग्रंथांत टिळकांनीं पुढें आणलेला पुरावा अधिक खात्री पटविणारा आहे. त्यांच्या विवेचनांत शुद्ध शास्त्रीय पद्धतीचा त्याग केलेला कोठेंहि आढळणार नाहीं, व जें कांहीं त्यांच्या मनांत आलें तें सर्व त्यांनीं प्रांजळपणानें पुढें मांडिलें आहे. या व पूर्वीच्या ग्रंथाला टिळकांनीं जीं नांवें दिलीं आहेत तीं, त्यांत प्रतिपादिलेल्या विषयांच्या मानानें पाहतां वाजवीहून अधिक व्यापक नसतां उलट अधिक संकुचितच ठरतात. अवेस्ता ग्रंथांतील त्यांनीं दिलेला पुरावा कांहीं ठिकाणीं वेदांतील पुराव्यापेक्षांहि अधिक खात्री पटविणारा असतां, ग्रंथनामांत त्यांनीं अवेस्ताचा उल्लेखहि केला नाहीं. वीस वर्षांपूर्वी वेद व अवेस्ता यांच्या केवळ भाषांतरावरून टिळकांनीं काढलेला सिद्धान्तच मींहि ठरविला होता, व तो 'मानववंशाचा पाळणा' या नांवाच्या पुस्तकांत प्रतिपादिला होता. त्यांत कित्येक वैदिक कथांचा जो अर्थ मीं आपल्या बुद्धीनें लाविला होता तोच ऋग्वेदाचा प्रत्यक्ष परिचय असणाऱ्या टिळकांनींहि हल्लीं लाविलेला पाहून मला धन्यता वाटते. टिळकांनीं आपल्या ग्रंथांत आधींच्या या माझ्या ग्रंथाचा वारंवार उल्लेख केलेला आहे. पण त्यांचा ग्रंथ माझ्याहीपेक्षां अधिक भरीव, मोहक, व शिवाय अधिकारी लेखकानें लिहिलेला आहे हें मी कबूल करितों, व माझा उल्लेख केल्याबद्दल मी त्यांचे आभारच मानतों. हा ग्रंथ व जॉन ओनील यांचा 'देवतांची रात्र' हा ग्रंथ जो वाचील तो, आर्य लोकांचें आपणांस माहित असलेलें सर्वांत जुनें वसतिस्थान कोणतें, असा प्रश्न फिरून विचारणारच नाहीं, अशी माझी खात्री आहे."

श्री कृष्णानंदसरस्वती स्वामी यांचा अभिप्राय

श्रीः

जयसच्चिदानंद

स्वस्ति श्रीमत्पंडितगणगणनीय बुद्धिमत्तिलकयथार्थतिलकोपनाम्नि बलवंतनाम्नि सततं शं तन्वतु सानंदमुदीरितानि नारायणस्मरणानि—

भवदीयेनानेन ग्रंथेनापारमानंदं गमिताः यस्मादत्र ग्रंथेऽनन्यबुद्धिगोचरान्विषयानुद्घाटय श्रुतीनां समन्वयः प्रदर्शितः येन पुरातनविषय–समन्वयदर्शनेन नवीनतावादं परमतस्थास्त्यक्ष्यंति युगान्तेऽन्तर्हितान्वेदा इत्यंतर्धानमात्रश्रवणेन लेभिरे इति लाभ–श्रवणेन ऋषिभिः कृता मंत्रा इति मतं त्यक्त्वाऽनादित्ववादमंगीकरिष्यन्ति बुद्धिमंतः येन मनुवचनं अनादिनिधना दिव्या वागुत्सृष्टा स्वयंभुवेति वंशं ब्राह्मणं च वेदलाभक्रमसंपर्कं स्वयमुन्नतं यथार्थमितिच विज्ञास्यंति । किंबहुना गायत्र्याविश्वामित्रमृषिं विश्वामित्रोपि सस्मार । मित्रेचर्षाविति पाणिनिसूत्रे सति विश्वस्य मित्रं विश्वामित्र इत्यभ्युपगमात् विश्वामित्रः परमात्मा सुहृदं सर्व भूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छतीति भगवद्वाक्यात् गायत्र्या ऋषिः परमात्मा विश्वामित्रशब्देन स्मरणीय इत्यर्थात्सिद्धं । इत्थमन्येष्वपि मंत्रेषु तत्तदृषिनाम्ना परमात्मा स्मरणीयः । येन ऋषिणा यो मंत्रो लब्धः स ऋषिच्छंदोदैवतविज्ञानसहितो लब्धः । ऋषिच्छंदोदैवतज्ञानाधीना सिद्धिः । तस्मादृषयो वेदाश्चानादय इति सिद्धं । गाधिपुत्रे विश्वामित्रे नत्र्घटितं पदं ऋषिच्छंदोदैवतज्ञानपूर्वपूर्वं गायत्रीमुपास्य ऋषिशब्दोलब्धः संपन्नत्वात् गायत्रीरहस्यज्ञानेन दर्शनेनच । एतेन सर्वे ऋषयो व्याख्याताः । विश्वस्यामित्रं म्लेंच्छो स्यादेकत्वात् । मनुव्यासवचनयोरेक एवाभिप्रायो यथा । प्रमाणप्रमेयात्मके विश्वे प्रमाणाधीना प्रमेयसिद्धिर्न प्रमेयाधीना प्रमाणसिद्धिः । वेदः प्रमाणकोटावर्थः प्रमेयकोटौ । प्रमेयानामागमापायित्वेपि न प्रमाणानामागमापायित्वं यथा रूपादीनां प्रमाणानि रूपाद्यपगमेपि चक्षुरादीनि नागमापायीनि । अत एव जन्मान्तरेष्यनुवर्तते लिंगशरीरं इत्यभ्युपगमः । यथा चक्षुरादीन्यनुवर्तन्ते प्रमाणत्वात्तथा वेदोपीति । यथा वेदस्तथा इतिहासाः प्रमाणत्वाव्यभिचारात् अत आह सेतिहासानीति । इदमुपलक्षणं पुराणानां। अत एव सेतिहासपुराणवक्ता व्यासः स्ववचने व्यासोहं वच्मि इति प्रयोगे प्राप्ते व्यास उवाचेति लिखति स्म । भूतानद्यतने परोक्षे लिट्प्रयोगानुपपत्तेः प्राचीनव्यासवचनमिदानींतन व्यासेन कथितमित्यर्थः पर्यवसितः । एतेन सर्वेष्युवाच शब्दा-

व्याख्याता इति ह आसेति कथिता इतिहासाः पुरातनं चरित्रं पुराणमितिव्युत्पत्तेः मंत्रा ब्राह्मणानि कल्पा इतिहासाः पुराणानि सांगोपांगानि प्रमाणानि अनाद्यनंतानीति सिद्धं । तत्रतत्र तत्तदृषिशब्दैः परमात्मा वेदितव्योनेतरेऽनाद्यनंतानां प्रमाणानां प्रवर्तयिताऽनाद्यनंतं विना कः संभवेत् । अत एव अर्वाचीनेषु ऋषिशब्दो मंत्रद्रष्टृत्वमात्रेण कृतार्थः । अध्यापनेन आचार्यत्वं परमाचार्यः परमात्मा । सत्येवं पुराननतमस्य वेदस्य ज्योतिःशास्त्रसिद्धेषु पुरातनतमेषु विषयेषु योजनां दर्शयित्वा पुरातनतमत्वं संसाध्य व्यासवचनमनुसृत्यानादित्व उपसंहृतो ग्रंथः । सत्यं बुद्धिमत्तिलकोसीति नारायणस्मरणानि । इति श्रीकैल्यधामनिवासी कृष्णानंद सरस्वतीतो बाळ गंगाधर तिलककृत वेदानादित्वविचारपरामर्शः ।

भाग २८ वा

पुनश्च हरिः ॐ !

तुरुंगांतील हालअपेष्टेमुळें टिळकांची प्रकृति पुष्कळ खालावली होती हें मागें सांगितलेंच आहे. त्यांची प्रकृति काटक असली तरी प्रत्यक्ष अंगयष्टि लहान व त्यांचें नेहमींचें वजन १३५ पौंडांच्या आंतबाहेर असें. तुरुंगांत मध्यंतरीं तर त्यांचें वजन १०५ पौंडांइतकें खालीं गेलें होतें. पुढें येरवड्यास प्रकृति सुधारली तरी तें ११३ पौंडांवर गेलें नाहीं. यावरून त्यांना विश्रांति व पौष्टिक अन्न यांची किती जरूरी होती हें दिसून येईल. पौष्टिक अन्नाला फारसा तोटा नव्हता. पण टिळकांना घरींहि हटकून तोटा असणारी अशी एक बाब म्हटली म्हणजे ती विश्रांति व शारीरस्वास्थ्य यांची होय. आधींच त्यांचें घर नेहमीं कामकाजा-निमित्त येणाऱ्या माणसांनीं गजबजलेलें असावयाचें. आणि आतां तर काय, जो कोणी कौतुक करील किंवा दाखवील तितकें थोडेंच. टिळकांनीं खटल्याची व तुरुंगवासाची सर्व हकीकत खास आपणाला वेगळी सांगावी अशी प्रत्येकाची, निदान प्रत्येक निकट परिचयाच्या स्नेह्याची, इच्छा सहजच असावयाची. ती टिळक पुरवूं म्हणतील तरी किती पुरविणार ! तुरुंगांतील मौनव्रताच्या पारण्याचें भोजन इतकें अमूप होऊं लागलें कीं, संभाषणाच्या अजीर्णानें त्यांचें तोंड दुखूं लागलें असावें. कोणाला झिडकारूं म्हणतील तर तीहि मूळची संवय नाहीं. त्यांतच आक्टोबरचे उन्हाळ्याचे दिवस आले. तेव्हां सर्वानुमतें टिळकांनीं एक महिनाभर सिंहगडावर जाऊन विश्रांति घेण्याचें ठरविलें.

बिघडलेल्या प्रकृतीला जन्मभूमीच्या हवन बरें वाटतें असें म्हणतात. सिंह-गड ही कांहीं टिळकांची जन्मभूमि नव्हे. पण त्यांच्या मनाची हौस व प्रकृतीची ठेवण लक्षांत घेतां सिंहगडचें स्थान त्यांना जन्मभूमीइतकें प्रिय वाटे व मानव-तांहि असे. संभाषणाला भोंवतीं चार माणसें अधिक असतील तितकीं बरीं असें मानणारे व वागणारे जरी टिळक होते, तरी विश्रांतीची भूक लागली असतां खराखुरा एकांतवासच ते स्वीकारीत. महाबळेश्वरासारख्या ठिकाणीं थंड हवा असली तरी तेथें मिजासखोर माणसांची गर्दी फार. शिवाय तें ठिकाण पुण्या-

हून फार लांब. यामुळें टिळकांनीं सिंहगडची जागा पसंत केली होती. प्रत्येक सुशिक्षित उद्योगी मनुष्यानें वर्षांतून कांहीं दिवस तरी एकांतवासांत विश्रांति घ्यावी असें त्यांचें म्हणणें असे. फर्ग्युसन कॉलेजच्या प्रोफेसरांकरितां सिंहगडावर एखादी जमीन घेऊन तिजवर लहानसा बंगला बांधून ठेवावा, म्हणजे त्यांना तेथें जाऊन आळीपाळीनें विश्रांति घेतां येईल, अशी पूर्वीपासून त्यांच्या मनांत योजना होती. ती त्यांना आपल्या कॉलेजच्या कारकीर्दींत पुरी करितां आली नाहीं. पण पुढें स्वतंत्रपणें प्रस्थापित झाल्यावर त्यांनीं ती हौस पुरी केली. ते व त्यांचे मित्र दाजी-साहेब खरे या दोघांनीं मिळून सिंहगडास लहानशी जागा घेऊन गवती छप्पर घालून घर बांधलें, व दोघेहि उन्हाळ्यांत या घराच्या दोन निम्या भागांत रहात. टिळकांना नेहमीं थंड हवाच मानवे. ती इतकी कीं, पुण्यांत भर थंडीच्या दिवसांतहि ते फार तर एखादा सदरा अंगावर घालून वावरत; एरवीं व विशेषतः उन्हाळ्यांत बाहेरच कोठें जावयाचें असेल त्याखेरीज, बहुधा अष्टौ-प्रहर ते अगदीं उघड्या अंगानें रहात. सिंहगडावर देखील जवळजवळ हीच स्थिति. सबंध सिंहगडच्या मुक्कामांत एक सदरा व टोपी येवढ्यानें कार्यभाग होऊन थंड हवेबरोबरच सर्व प्रकारच्या कृत्रिम राहणीचा लोप उपभोगतां येतो म्हणूनच त्यांना सिंहगड आवडे. या पलीकडे जाऊनहि टिळकांना सिंहगड आवडण्याचीं कारणें देतां येतील. मावळे लोकांशीं गप्पा गोष्टी करणें, शिवाजीच्या एका आवडत्या किल्ल्यावर राहण्यास सांपडणें, हीं कारणेंहि होतींच. हवा थंड असून तीच ऐतिहासिक भावना प्रदीप्त करून देणारी असल्यास अशी जोड कोणासहि सहजच आवडेल. पण केवळ त्यामुळेंच सिंहगड हा त्यांनीं पसंत केला असें मात्र नाहीं. हें म्हणणें खास अतिशयोक्तीचें होईल. तथापि या एकांतवासाच्या ऐतिहासिक किल्ल्यांत, एखाद्या बिनपरिवाराच्या राजाप्रमाणें, स्वेच्छाविहार करीत असतां टिळकांवर जी उमदेपणाची झांक चढत असे ती मार्मिक तिऱ्हाइतासहि दिसली असती. १९०७ सालीं नेव्हिलसनसाहेबांनीं सिंहगड व सिंहगडावरील टिळक या उभयांचें जें सहृदय सुंदर वर्णन केलें आहे तें वाचणाराच्या लक्षांत आम्ही काय म्हणतों हें सहज येईल.

टिळकांनीं सबंध आक्टोबर व नोव्हेंबर महिना सिंहगडावर घालविला, व तेथें त्यांची प्रकृति लवकरच इतकी सुधारली कीं किल्ल्याच्या निम्या वाटेवरील मेट्यापर्यंत उतरण्याचढण्याचे श्रम त्यांना करितां येऊं लागले. या वेळीं उद्योग असा

त्यांच्या मागें थोडा होता. करमणुकीखातर गप्पागोष्टी करण्याला मित्रमंडळी कोणी आपण होऊन गडावर येत व कोणास ते मुद्दाम बोलावून घेत. तुरुंगांतून आले त्यावेळीं टिळक किती कृश दिसत होते व त्यापूर्वी ते किती गुबगुबीत दिसत हें दाखविण्यासाठीं एकत्र छापलेले त्यांचे फोटो पुष्कळांनीं पाहिलेले असतील. गाल बसलेले, तोंड काळवंडलेलें, ओठ सुकून जाऊन त्यावरची कातडी निघत असलेली व पाय लटपटणारे अशा स्थितींत त्यांची सुटका झाली. पण सुमारें एक महिन्याच्या विश्रांतीनें हें स्वरूप अगदीं पालटलें.

सिंहगडावर जरूर ती विश्रांति घेतल्यानंतर पुढील एक एक उद्योग टिळकांना सुचूं लागले. डिसेंबरमध्यें राष्ट्रीयसभा मद्रासेस भरली, तिला टिळकांना निमंत्रण येऊन प्रतिनिधी या नात्यानें ते हजर होते. विषयनियामक कमिटींतहि त्यांची निवडणूक झाली होती. मात्र नेहमींप्रमाणें सभेंत त्यांनीं भाषण केलें नाहीं. या गोष्टीनें टिळकांच्या प्रतिपक्षीयांना टीकेस जागा झाली, आणि टिळकांनीं सरकाराला कांहीं तरी अपमानकारक अटी लिहून दिल्या आहेत अशी जी बातमी त्यांनीं आपापसांत पसरविली होती तिला मदतच झाली. टिळक तुरुंगांतून सुटून आले असतां व राष्ट्रीयसभेंत हजर असतां ते कां बोलले नाहींत ? तर त्यांनीं सरकाराला तसें लिहून दिलें होतें म्हणून ! कित्येक म्हणूं लागले, टिळकांनीं राष्ट्रीयसभेस हजर राहावें अशी लोकांची तरी इच्छा कोठें होती ? ते हजर राहिल्यानें 'स्केलेटन ॲट दि फीस्ट–' म्हणजे मेजवानी चालूं असतां तेथें कोणी अवचित उकरून काढून आणून ठेवलेल्या प्रेताच्या सांगाड्यासारखें–त्यांचें दर्शन उद्वेगकारक झालें ! कोणी म्हणाले, आपल्या मार्गांत ही राजद्रोही मनुष्याची अडचण नको या विचारानें फिरोजशहा मेथा वगैरे लोक मद्रासला गेले नाहींत. कोणी म्हणाले, आपण राष्ट्रीयसभेस हजर राहणार नाहीं असें टिळकांनीं सरकारला वचन दिलें असतां तें त्यांनीं मोडलें तेव्हां त्याचें प्रायश्चित्त त्यांना आतां लवकरच भोगावें लागेल. कोणी म्हणाले, टिळकांची राष्ट्रीयसभेंत बोलण्याची फार इच्छा होती; पण स्वतः राष्ट्रीयसभेवर येणारें संकट टाळण्याकरितां सभेच्या चालकांनीं टिळकांना बोलूं दिलें नाहीं !

पण हीं सर्व विधानें मत्सरग्रस्त लोकांनीं केलेलीं असून त्यांतील प्रत्येक विधान आपापल्या परीनें खोटेंच होतें. पैकीं कित्येक विधानांना इतरांनीं परस्पर उत्तरेंहि दिलीं. मुंबईच्या चँपियन पत्राचे संपादक मि. चेंबर्स यांनीं

मेथांसंबंधाचें विधान खोडून काढलें. कांहीं विधानें तर तीं वाचतांच कोणीहि मूर्खपणाचीं म्हणून विल्हेत काढण्यासारखीं होतीं. मद्रासची राष्ट्रीयसभा आटपल्यावर टिळक रामेश्वराच्या यात्रेला निघून गेल्यामुळें, इकडे काय चाललें आहे हें त्यांना कळण्यास मार्ग नव्हता. पण वाटेंत 'साऊथ इंडियन पोस्ट' नांवाच्या एका इंग्रजी वर्तमानपत्राच्या बातमीदारानें त्यांची मुलाखत घेऊन यांतील कांहीं हकीकत त्यांचे कानावर घातली व प्रश्न विचारले, तेव्हां ही संधि बरी असें समजून टिळकांनीं त्याचेजवळ खुलासा केला. त्यांनीं सांगितलें कीं, 'मला बोलण्यास कोणीं प्रतिबंध केला नाहीं, इतकेंच नव्हे तर उलट बोलण्याविषयीं कांहींनीं आग्रहहि केला. पण मीं एकदां बोलण्यास सुरवात केली कीं माझ्या मागें व्याख्यानें देण्याच्या निमंत्रणांचा सुळसुळाट होईल, आणि हल्लीं माझी प्रकृति बरी नसल्यामुळें व्याख्यानें देण्याइतकी अंगांत ताकद नाहीं. सभेंत न बोलण्याविषयीं मी सरकारास बांधला गेलेलों नाहीं.' शेवटीं या बातमीदारानें 'आतां आपण यापुढें काय करणार?' असा प्रश्न विचारला त्याला टिळकांनीं "मी आजवर पूर्वीं जें करीत आलों तेंच पढेंहि करणार" असें थोडक्यांत पण समर्पक उत्तर दिलें, आणि पुढें तसें केलेंहि हें प्रसिद्धच आहे.

असो. मद्रासेस टिळक जाणार हें ऐकतांच तेथील हिंदु व मद्रास स्टँडर्ड पत्रांनीं आणि बंगाल्यांतील पत्रांनींहि आनंद प्रदर्शित केला होता. मद्रासेस राहण्याची त्यांचो सोय समुद्रकांठीं 'कर्नन कॅसल' किंवा 'आइस हाऊस' नामक बंगल्यांत करण्यांत आली होती. या बंगल्याची जुनी इमारत ही लॉर्ड क्लाइव्ह मद्रासेस होता त्यावेळीं नवीन बांधण्यांत आली होती असें सांगतात. १८९८ सालीं तिचे मालक बिलागिरी आय्यंगार नांवाचे एक नामांकित सॉलिसिटर हे होते. त्यांनीं टिळकांचें सर्व प्रकारें आदरातिथ्य केलें. लखनौ ॲडव्होकेट पत्राचे संपादक व टिळकांचे परम स्नेही पंडित गंगाप्रसाद वर्मा हेहि टिळकांबरोबर येथेंच उतरले होते. मद्रासच्या मुक्कामांत अनेक प्रमुख गृहस्थांनीं टिळकांना पानसुपाऱ्या किंवा मेजवान्या दिल्या. विशेषतः राजा सर टी. माधवराव यांच्या घरीं मद्रासेंतील जुन्या महाराष्ट्रीय वसाहतवाल्यांनीं टिळकांना चडी मेजवाना दिली, व या प्रसंगीं परप्रांतांतील महाराष्ट्रीय लोकांमध्यें मराठी भाषेची अभिवृद्धि कशी करावी याविषयीं बरीच चर्चा झाली. राजा सर टी. माधवराव यांची एक लहानशी सोन्याची साखळी त्यांच्या चिरंजीवांनीं टिळकांना नजर केली. स्मार्त वैष्णव लोकांच्या देव-

ळांतून देवदर्शनाला टिळकांस निमंत्रणें आलीं. मद्रास सोडण्यापूर्वी टिळकांनींहि कित्येक वर्तमानपत्रकर्ते, प्रमुख मद्रासी वकील, प्रो. रंगाचार्य यांसारखे विद्वान् पंडित वगैरेंना 'कर्नन कॅसल'मध्यें मेजवानी दिली. या प्रसंगीं एम. ए., एलएल. बी. अशा मोठमोठ्या पदव्या मिळविलेले वकील व शिक्षक वगैरे लोक तिकडील रूढीमुळें एकत्र जेवावयास न बसतां, तळमजल्यावर सर्व आय्यर म्हणजे स्मार्त व वरच्या मजल्यावर सर्व आयंगार म्हणजे वैष्णव अशा वेगळ्या पंक्ति करण्यांत आल्या; व एकाच वाढप्यानें स्मार्त व वैष्णव यांना वाढलेलें चालत नाहीं असें असल्यामुळें टिळकांबरोबर गेलेल्या मित्रमंडळींना निरनिराळ्या वाढप्यांच्या जोड्या करून या पंक्ति वाढाव्या लागल्या !

कॉंग्रेसच्या निमित्तानें टिळक हे हिंदुस्थानांतील कांहीं कांहीं मोठ्या शहरीं गेलेले होते. पण कारणाखेरीज प्रवास म्हणजे निवळ हौसेकरितां प्रवास त्यांनीं पूर्वी फारसा केला नव्हता. तुरुंगांतून सुटून आल्यावर प्रकृति पुनः सुधारण्याच्या अवधींत त्यांना थोडासा प्रवास करण्याची इच्छा झाली. पहिला प्रवास त्यांनीं १८९८ च्या अखेरीस मद्रास कॉंग्रेसनंतर केला, त्यांत ते सिलोनला जाऊन आले. मद्रासेहून राष्ट्रीयसभा आटोपल्यावर टिळक ताबडतोब पुण्यास परत न येतां, मदुरेस गेले. तेथून बैलगाडीनें रामेश्वरास व रामेश्वराहून सीलोनला जाऊन १८९९ च्या फेब्रुवारींत पुण्यास आले. दुसरा प्रवास त्यांनीं १८९९ च्या अखेरीस लखनौ कॉंग्रेसनंतर केला, तेव्हां ते ब्रह्मदेशाला जाऊन आले. पुढें पांच वर्षे मंडालेस असतांहि आपणास हें शहर पाहावयास सांपडणार नाहीं म्हणूनच कीं काय टिळकांनीं हें शहर पूर्वींच संधि साधून पाहून घेतलें ! प्रवासाची ही दुसरी खेप त्यांनीं स्वतःच्या हौसेपेक्षां त्यांचे स्नेही काशिनाथपंत छत्रे सर्कसवाले यांच्या आग्रहावरून केली. १९०८ ते १९१४ पर्यंत तुरुंगवासाचीं सहा वर्षे टिळक ब्रह्मदेशांत मंडाले येथें होते, व सुटून आल्यावर विलायतेस जाण्याकरितां ते सीलोनांत कोलंबो येथें गेले होते या गोष्टी सर्वविश्रुत आहेत. पण त्याच्या पूर्वींहि ते ब्रह्मदेशांत व सीलोनास जाऊन आले होते ही गोष्ट पुष्कळांस ठाऊक नाहीं. दुसऱ्या प्रवासाची माहिती, केवळ कालानुक्रमानें पाहतां, या चरित्राच्या पुढील म्हणजे दुसऱ्या खंडाच्या प्रारंभीं द्यावयास पाहिजे. परंतु हे दोन्ही प्रवास फारच थोड्या अंतरानें झाले, दोहोंचा हेतु एकच होता, किंबहुना स्वतः टिळकांनीं हे दोन्ही प्रवास जमेस धरून त्यांची माहिती पुण्यास एकाच व्याख्यानांत सांगितली,

व यापुढें सर्व जन्मांत टिळकांनीं असा प्रवासाकरितां प्रवास दुसरा कोणताहि केला नाहीं, म्हणून या दोन्ही प्रवासांची हकीगत एकत्र दिली असतां तें अनुचित होणार नाहीं असें वाटतें. इ. स. १९०० सालच्या वसंतव्याख्यानमालेंत ता. ७ जून रोजीं त्यांनीं या प्रवासासंबंधीं एक सविस्तर व्याक्यान दिलें. पुढें दहा वर्षांनीं म्हणजे १९१० सालीं रा. हरी रघुनाथ भागवत यांनीं हें व्याख्यान पुस्तकरूपानें छापून प्रसिद्ध केलें होतें, पण त्याच्या प्रती अलीकडे दुर्लभ झाल्या आहेत.

टिळकांनीं आपल्या आयुष्यांत हिंदुस्थानांतल्या बहुतेक भागांत प्रवास केला, पण या दोन प्रवासांप्रमाणें त्यांनीं त्यांचें वर्णन लिहिलेलें किंवा व्याख्यानरूपानें सांगितलेलें नाहीं. यामुळें या प्रवासवृत्तास विशेषच महत्त्व येतें. कारण प्रवासांत त्या त्या ठिकाणच्या लोकसमाजांचें धार्मिक, सामाजिक, राजकीय व औद्योगिक या दृष्टींनीं ते कसें निरीक्षण करीत हें या प्रवासवर्णनावरून दिसून येतें. आपल्या व्याख्यानांत प्रारंभींच त्यांनीं आपल्या या दृष्टीचें पुढीलप्रमाणें वर्णन केलें आहे. "आपल्या प्रांतांतील लोकसमाजापेक्षां, आचारविचार आणि रीतीभाती यांत कमजास्त मानानें भिन्न असलेले समाज पाहून व त्यांच्या व आपल्या स्थितीची तुलना करून त्यापासून बोध घेण्याजोग्या कोणत्या गोष्टी आहेत, यांचा निर्णय करण्यास निरनिराळ्या देशांतील प्रवास हें मोठें साधन आहे.... आपला देश व प्रांत सोडून परकीय प्रांतांत अगर देशांत कांहीं दिवस काढणें यांतच एक प्रकारचें शिक्षण आहे; आणि अशा प्रवासांत निरनिराळ्या प्रांतांतील लोकांच्या सामाजिक किंवा औद्योगिक स्थितीचें जर लक्षपूर्वक अवलोकन केलें तर त्यामुळें आपल्या विचारास एक प्रकारें निराळेंच वळण लागत असतें."

मद्रासपासून रामेश्वरपर्यंत टिळकांबरोबर, महाडकर ज्योतिषी, वासुदेवराव जोशी व एक आचारी अशी मंडळी होती. पैकीं महाडकर व आचारी हे रामेश्वरापासूनच परत फिरले, व पुढें टिळक व जोशी असे दोघेच सीलोनपर्यंत जाऊन आले. मदुरेस जाण्यापूर्वी वाटेंत कुंभकोणम्, तंजावर, त्रिचनापल्ली या शहरीं त्यांनीं एक एक दोन दोन दिवस मुक्काम केला; व थोडेसें वांकडें जाऊन ते पाँदेचरीसहि दोन तीन दिवस राहिले होते. मद्रास इलाख्यांतील उंच उंच गोपुरांचीं विस्तीर्ण व श्रीमंत हिंदु देवालयें पाहून टिळकांच्या हिंदुधर्माभिमानी अंतःकरणावर काय परिणाम झाला असेल याची सहज कल्पना करितां येईल

ते म्हणतात " हिंदुधर्माचें व देवस्थानचें प्राचीन स्वरूप व वैभव यांची कल्पना या संस्था पाहिल्याशिवाय कोणासही व्हावयाची नाहीं........हिंदुधर्माचा वृक्ष आणि त्याबरोबरच सर्व हिंदु लोकांत जो एक प्रकारचा ऐक्यभाव दृष्टीस पडतो तो जिवंत ठेवण्यास हीं महत्त्वाचीं साधनें नाहींत असें कोण म्हणेल ? "

मद्रास इलाख्यांत तंजावरचें राज्य कायम होतें त्या वेळीं व्यंकोजी महाराजां-बरोबर गेलेल्या महाराष्ट्रीय लोकांनीं तेथेंच वस्ती केली व अजून त्यांचे वंशज तेथेंच आहेत. मराठी राज्याच्या संस्थापनेच्या वेळींच स्थापन झालेल्या या महा-राष्ट्रीयांच्या दक्षिणेंतील वसाहतीबद्दल महाराष्ट्रीय टिळकांना अभिमान वाटणें साहजिक होतें. ते अभिमानानें सांगतात, "दोनशें वर्षें भिन्न भाषा बोलणाऱ्या हिंदु लोकांच्या समाजांत राहूनहि या लोकांनीं महाराष्ट्र भाषेबद्दल जो आपला अभिमान व प्रेम कायम ठेविलें आहे तें खरोखरच वर्णनीय आहे; व त्यावरून भिन्न परिस्थितींत आपलें वैशिष्ट्य कायम ठेवण्याचा महाराष्ट्र समाजाचे अंगीं असलेला गुण चांगला निदर्शनास येतो. " या वसाहतीचा व मूळ महाराष्ट्राचा संबंध दृढ व्हावा याकरितां येथील ब्राह्मणांनीं तिकडच्या ब्राह्मणांशीं सोयरिकी कराव्या अशीहि सूचना या व्याख्यानांत टिळकांनीं केली होती. " पंचद्राविडांत शरीरसंबंध होतील तेव्हां होवोत, परंतु आमच्या महाराष्ट्र समाजांतील जे लोक तिकडे गेले आहेत त्यांच्याशीं पूर्वीं होत असलेला संबंध तोडणें किंवा तो पुनः सुरू करण्यास हयगय करणें हें आपल्या समाजास अहितकारक आहे असें कोणासहि वाटल्यावांचून राहणार नाहीं. "

मद्रासइलाख्यांत इंग्रजी भाषेचा प्रसार इकडल्यापेक्षां त्यावेळींहि जोरांत होता. तरीहि त्या लोकांची धर्मश्रद्धा व जुने आचार पाळण्याची बुद्धि जागृत असलेली पाहून टिळकांना समाधान वाटलें. पाँदेचरीसारख्या लहानशा प्रांताला पॅरिसच्या पार्लमेंटमध्यें दोन प्रतिनिधि निवडण्याचा हक्क आहे यामुळें या लहानशा फ्रेंच प्रांतांत ब्रिटिश मुलखापेक्षां प्रजेला कांहीं महत्त्वाचे अधिक राजकीय हक्क आहेत हें उघड आहे; पाँदेचरीस इंग्रजीचा प्रसार फारसा नाहीं. " यावरून इंग्रजी भाषेचा आमच्याकडे जो प्रसार आहे त्याचा राज्यव्यवस्थेशीं किती संबंध आहे हें लक्षांत येण्यासारखें आहे. " हीं टिळकांचीं अनुमानें खरींच आहेत.

सिलोनचा प्रवास हल्लींप्रमाणें त्या वेळीं सुखकर नव्हता. ट्युटिकोरिन बंद-रापर्यंत फक्त रेल्वे असून बोटीनें कोलंबोस जाण्याला ४०–४५ तास लागत.

सिंगली लोकांच्या सामाजिक स्थितीविषयीं वर्णन करून टिळक म्हणतात: " ख्रिस्ती मिशनऱ्यांचा तीनशें वर्षें सहवास किंबहुना त्यांचा जुलूम ज्या लोकांनी सोसावा लागला त्यांची स्थिति अशा रीतीची होणें स्वाभाविक आहे. प्रौढ-विवाह, ख्रिस्ती व बौद्धधर्मी लोकांच्या सोयरिकी, जातिभेदाचा अभाव, अभक्ष्य-भक्षण, अपेयपानाची मोकळीक वगैरे सर्व कांहीं सुधारणा यांच्यामध्यें आहेत; पण तीनशें वर्षांपर्यंत यांच्यामधील आपल्या धर्माचा अभिमान व आपलेपणा अगदीं लोपून गेला आहे. हा आपलेपणा पुन्हां जागृत करणें हें तिकडील सामाजिक सुधारणेचें मुख्य कलम आहे. बौद्धधर्माचें ज्ञान करून घ्यावें आणि सामाजिक संस्था किंवा रीतीभाती केवळ ख्रिस्ती लोकांच्या वळणावर न नेतां त्यांनीं आपलेपणा कायम राखावा अशी बुद्धि या लोकांस हल्लीं होऊं लागली आहे. सिंगली लोकांनीं केवळ ख्रिस्ती लोकांप्रमाणें विजार, कोट व टोपी असा पोषाख न करितां एक मोठा रुमाल किंवा फडकें इतर हिंदूंप्रमाणें विजारीवरून नेसावें, अशी उलट सुधारणा करण्याचे प्रयत्न सध्यां त्यांच्यांत चालू आहेत. " सामाजिक बाबतींप्रमाणें सिंगली लोकांची व्यापारविषयक हीन स्थितिहि टिळकांच्या लक्षांत आल्याखेरीज राहिली नाहीं, हें त्यांच्या पुढील उद्गारांवरून दिसून येईल. " सारांश, शेतीचें उत्पन्न व खनिज पदार्थ या दोन्ही बाबतींत सिलोन अतिशय सुपीक व संपन्न असून सिंगली लोक स्वभावतः अल्पसंतुष्ट व आळशी असल्यामुळें या संपत्तीचा त्यांस विशेष कांहीं उपयोग न होतां परकी लोकच तिला आपल्या देशांत वाहून नेत आहेत. "

१८९९ च्या लखनौच्या कॉंग्रेसहून टिळक कलकत्त्यावरून ब्रह्मदेशांत गेले. यावेळींहि त्यांचे बरोबर वासुदेवराव जोशी हे होते. याच सुमारास प्रो. काशिनाथपंत छत्रे यांची सर्कस ब्रह्मदेशांत जावयाची असल्यामुळें छत्र्यांनीं टिळकांना आपल्या बरोबर जाण्याची विनंति केली व ती मान्य करून टिळकांनीं तिकडे जाण्याचा बेत ठरविला. सर्कशीची बोट स्वतंत्र असल्यामुळें तिच्यावर सर्व प्रकारच्या सोई मनाजोग्या होत्या. टिळक रंगूनमध्यें प्रथम पंधरा दिवस होते. नंतर आगगाडीनें मंडालेस जाऊन पुनः रंगून येथें सातआठ दिवस राहून ते कलकत्त्यास परत आले. ब्रह्मदेशांत सर्व ठिकाणीं हिंदुस्थानांतील निरनिराळ्या जातीचे हिंदु व्यापारी येत, ते आपलीं ज्ञातिबंधनें व धर्मबंधनें तेथेंहि कडक रीतीनें पाळीत. या गोष्टीस उद्देशून टिळक म्हणतात, " ब्रह्मदेश, सयाम, सिंगा-

पूर, जावा वगैरे दूरदूरच्या ठिकाणीं व्यापाराकरितां गेलेल्या हजारों हिंदु लोकांच्या उदाहरणावरून एवढें स्पष्ट होतें कीं, आपली जात व धर्म राखणें ही गोष्ट आपल्या हातांत असते, व त्याबद्दल आपणांस योग्य अभिमान असला म्हणजे व्यापाराकरितां किंवा अन्य कारणाकरितां परदेशांत प्रवास करण्यास आमचा धर्म आड येत नाहीं."

सामाजिक वादविवादांत, आधीं सामाजिक कीं आधीं राजकीय, असा तुलनात्मक प्रश्न उपस्थित झाला म्हणजे टिळक नेहमीं ब्रह्मदेशाचें उदाहरण पुढें करीत असत. हें उदाहरण त्यांच्या मनांत भरण्यास हाच पहिला ब्रह्मदेशांतील प्रवास कारण झाला. त्यांच्या व्याख्यानांतहि त्यांनीं याविषयीं आपले विचार पुढीलप्रमाणें व्यक्त केले होते—"जातिभेदाचा अभाव, धर्मस्वातंत्र्य, स्त्री-शिक्षण, स्त्रियांस सर्व व्यवहार करण्याची मोकळीक, प्रौढविवाह, विधवाविवाह, काडी मोडणें, खाण्यापिण्याची पूर्ण मुभा, वगैरे ज्या ज्या सामाजिक व्यवस्था, सुधारणा म्हणून, घडवून आणण्याकरितां हिंदुस्थानांतील कित्येक विद्वान् गृहस्थ आज पुष्कळ वर्षें खटपट करीत आहेत, त्या सर्व सुधारणा ब्रह्मदेशांत इंग्रजी राज्य होण्यापूर्वींच झालेल्या होत्या असें यावरून आपल्या सहज लक्षांत येईल. परंतु त्यामुळें ब्रह्मी लोकांचे आपापसांतील द्वेष कमी होऊन स्वाभिमान व्हावा तितका जागृत झाला नाहीं, व अखेरीस या त्यांच्यांतील दुहीमुळेंच थीबाचें राज्य लयास गेलें, असें इतिहासावरून दिसून येतें. तेव्हां या व आपल्या समाजाची तुलना करतां, सामाजिक सुधारणेचें राष्ट्रीयदृष्ट्या किती महत्त्व आहे हा प्रश्न साहजिकच कोणाच्याहि मनांत उद्भवतो. कांहीं कारणामुळें ब्रह्मी लोक इंग्रजांच्या अमलाखालीं आले असतील; पण पुढें तरी आपला धर्म, आपला देश, आपला व्यापार यासंबंधानें या लोकांत जितकी कळकळ दिसून यावयास पाहिजे होती तितकी—त्यांची सामाजिक स्थिति वर सांगितल्याप्रमाणें कित्येकांच्या मतें अनुकूल असतांहि—हल्लीं दिसून येत नाहीं. तेव्हां अर्थातच सामाजिक सुधारणा व राष्ट्रीय उन्नतीबद्दलची कळकळ या दोन गोष्टींत कायमचा कार्यकारणसंबंध नाहीं, इतकेंच नव्हे तर यांमध्यें विरोधहि असण्याचा संभव आहे असें स्पष्ट दिसून येतें. सामाजिक सुधारणा नको असें माझें म्हणणें नाहीं. घरांतील कांहीं अडचणी त्यानें दूर होऊन आपल्या समाजास त्यापासून कांहीं फायदा होईल; पण राष्ट्रीय किंवा औद्योगिक उन्नति सामाजिक

सुधारणा झाल्याखेरीज व्हावयाची नाहीं असें जें कित्येक विद्वानांचें म्हणणें आहे तें चुकीचें आहे असें सीलोन व ब्रह्मदेश यांतील बौद्धधर्मी लोकांच्या स्थितीवरून चांगलें प्रत्ययास येतें. मीं मागें जबलपुरास हीच गोष्ट सांगितली होती, पण त्याचा कित्येकांनीं विपर्यास केल्यामुळें पुन्हां तसा प्रकार होऊं नये म्हणून तीच गोष्ट आज स्पष्टपणें सांगितली आहे. देशाची उन्नति व अवनति केवळ सामाजिक सुधारणेवर अवलंबून आहे, असें जें मत आहे तें मला मान्य नाहीं. सामाजिक सुधारणा आधीं कीं राजकीय आधीं याबद्दल आमच्याकडे मागें बराच वाद होता व तेव्हांहि सामाजिक सुधारणेस देतात तितकें महत्त्व देणें योग्य नाहीं असें पुष्कळांनीं प्रतिपादन केलें होतें. ब्रह्मदेशांतील स्थितीवरून हेंच प्रतिपादन खरें आहे असें सिद्ध होतें, येवढेंच काय तें आतां माझें म्हणणें आहे. हिंदुस्थानांतील अनुभवहि अशाच प्रकारचा आहे, हें नेटिव्ह ख्रिस्ती लोकांच्या समाजावरून लक्षांत येण्यासारखें आहे. स्वदेशाबद्दल प्रीति, परस्परांमधील क्षुद्र भेद किंवा द्वेष विसरून जाऊन देशकार्याकरितां जुटीनें काम करण्याची प्रवृत्ति व संवय, परदेशांत जाऊन नवीन उद्योगाचें ज्ञान संपादन करून घेण्याची उमेद, आपल्या राष्ट्राचें वैशिष्ट्य कायम ठेवण्याबद्दल आस्था इत्यादि गुण राष्ट्रीय उन्नतीस अवश्यक आहेत. हे गुण आपण इकडे ज्यास सामाजिक सुधारणा म्हणतों त्यावर अवलंबून नाहींत, इतकेंच नव्हे तर अशा प्रकारची जेथें सुधारणा झाली आहे तेथेंहि या गुणांचा अभाव असूं शकतो, असें ब्रह्मदेशाच्या स्थितीवरून स्पष्ट नजरेस येतें. ही गोष्ट नजरेपुढें असतां आमच्याकडील कांहीं लोकांनीं सामाजिक सुधारणेसच सर्व सुधारणेंत अग्रस्थान देण्याचा जो प्रयत्न चालविला आहे, तो चुकीचा आहे असें म्हणणें भाग पडतें. राष्ट्रीय उन्नतीस लागणारे गुण निराळे आहेत व ते जागृत ठेवण्यासहि निराळ्याच दिशेनें प्रयत्न करावे लागतात, व हिंदुस्थानची जर आपणांस उन्नति करणें असेल तर याच गोष्टीकडे आपणास प्रथम लक्ष दिलें पाहिजे. कित्येक इंग्रजी ग्रंथकारांनीं सामाजिक सुधारणेकडे हिंदु लोकांनीं जास्त लक्ष द्यावें व तशी सुधारणा झाल्याखेरीज ते राजकीय हक्कांस पात्र होणार नाहींत असा आम्हांस उपदेश केलेला आहे ! पण ब्रह्मदेशांतील लोकांस आतां किती राजकीय हक्क मिळतात हें दृष्टीस पडेपर्यंत हा उपदेश कितपत यथार्थ आहे याबद्दल कोणाहि विचारी मनुष्यास शंका येणें अगदीं साहजिक आहे. बंगाली बाबूस राजकीय हक्क न देण्यास ते शूर व लष्करी पेशाचे

नाहींत अशी कित्येक इंग्रज अधिकारी सबब सांगत असतात. पण शीख, मराठे, रजपूत वगैरे लोकांस ते हक्क द्या म्हटलें तर तेहि देत नाहींत, हें आपणांस माहीत आहेच. सामाजिक सुधारणेची महति व त्याबद्दलचा उपदेश अशाच प्रकारचा आहे हें आपण विसरतां कामा नये."

टिळकांच्या या विचारसरणीचा पुष्कळांनीं विपर्यास केला असल्यामुळें त्यांचे या बाबतींतले उद्गार मुद्दाम सविस्तर दिले आहेत. ब्रह्मदेशाच्या राजकीय परिस्थितींतहि टिळकांना हिंदुस्थानाच्या राज्यकारभाराचें प्रतिबिंब दिसून आलें. "जमिनीचे हक्क पूर्वीचे राज्यांत होते तसेच पाळले जातील असा जाहीरनामा थीबाचें राज्य घेतांना इंग्रजसरकारनें प्रसिद्ध केला होता. तरी उत्तरोत्तर इकडील इनामकमिशनप्रमाणें देवस्थानच्या व इतर नेमणुका कमी करण्याचा सारखा क्रम सुरू आहे. सारांश, हिंदुस्थानांतील ठरीव राज्यपद्धतिच तिकडे सुरू करण्यांत आलेली आहे. या राज्यपद्धतीमुळें ब्रह्मदेशांत इकडच्याप्रमाणें परिणाम घडून येतात किंवा कसें हें आणखी कांहीं वर्षांनीं नजरेस येईल."

ब्रह्मदेशांतील मोठमोठ्या घंटा व सोन्यानें मढविलेले राजवाडे, मद्रासेकडील भव्य मंदिरें, बाजार, तंजावरचा मोठा पुस्तकसंग्रह वगैरे गोष्टीहि टिळकांनीं या प्रवासांत पाहिल्या. पण मुख्यतः त्यांचें लक्ष कोणत्या गोष्टीकडे होतें हें वरील उताऱ्यांवरून स्पष्ट होईल. आणि टिळकांनीं इतर प्रवास केले त्यांच्या हकीकती त्यांनीं याप्रमाणें लिहिल्या किंवा सांगितल्या नसल्या तरी त्यांत त्यांची दृष्टि अशाच प्रकारची चौकस असावी असें अनुमान सहज करितां येतें. ठिकठिकाणच्या सुशिक्षित विद्वानांशीं संभाषण करून व त्या त्या देशाविषयीं बनलेलीं आपलीं मतें त्यांच्याजवळ बोलून दाखवून त्यावर त्यांचें म्हणणें काय आहे हें ऐकावयास टिळक केव्हांहि तयार असत. अशा तऱ्हेचीं संभाषणें त्यांनीं सुशिक्षित मद्रासी, सिंगली, ब्रह्मी यांच्याबरोबर केलीं होतीं व म्हणूनच या बाबतींत त्यांचीं अनुमानें चुकीचीं ठरण्याचा संभव नव्हता.

असो; टिळकांना सरकारनें सहा महिने आधीं सोडलें ही गोष्ट अँग्लो-इंडियन पत्रांना मोठी वाईट लागली. टिळकांचा राजद्रोह व चाफेकरांनीं केलेला खून हीं जवळ जवळ एकाच स्वरूपाचीं कृत्यें असें कांहीं पत्रांनीं ध्वनित केलें होतेंच. पण एका पत्रानें तर गोखल्यांनाहि याच पंक्तीस बसवून, त्यांनीं माफी मागितली होती तरी, त्यांनीं माफी मागण्यासारखे आरोप सोजीर लोकांवर करावे या कृत्याला

टिळकांचा राजद्रोह व चाफेकरांचा खुनीपणा यांच्या इतकेंच सदोष ठरविलें होतें. 'ग्लोब' पत्रानें असें लिहिलें कीं "टिळक व गोखले यांसारखे लोक राष्ट्रीय-सभेस हजर राहूं शकतात यावरूनच ही सभा कशा प्रकारची आहे हें आम्हांस कळून चुकलें ! स्वतः चाफेकर बंधूंनाच या सभेस हजर राहतां आलें नाहीं ही केवढी दुर्दैवाची गोष्ट ! पण चाफेकर बंधूंच्या गैरहजेरीचें दुःख टिळक व गोखले यांच्या हजेरीनें सभेनें कसें तरी भागवून घेतलें." ही टीका होते न होते तोंच पुण्यांत आणखी कांहीं खून झाले. त्यामुळें खुनी कटाची कल्पना टाइम्स वगैरे पत्रांत पुन्हां डोकावूं लागली. हे नवीन खून म्हणजे द्रविडबंधूंचे खून होत, व या खुनांत चाफेकर बंधूंपैकीं सर्वांत धाकटा वासुदेव हा सांपडलेला असून मधला भाऊ बाळकृष्णा हाहि नुकताच पकडला गेला होता. १८९९ च्या जानेवारीच्या तिसऱ्या आठवड्यांत बाळकृष्ण याची कच्ची चौकशी होऊन फेब्रुआरींत त्याचा खटला सेशनांत निघावयाचा होता. या सुमारास टिळक हे दक्षिण हिंदुस्थानां-तील प्रवास करून पुण्यास परत आले होते, व त्यांनीं अद्यापि केसरीचें डिक्लरे-शन केलें नव्हतें. तरी त्यांच्या पद्धतीप्रमाणें एकाद्या नवीन विषयाची योजना करून केसरींत लिहिण्यास सुरवात करावी असा त्यांचा विचार चालू होता. इतक्यांत द्रविडबंधूंच्या खुनाचें एक गंडांतर येऊन, टिळकांना अकालीं मुक्त केल्याचें जें विष कांहीं अँग्लो-इंडियन पत्रांच्या मनांत डवचत होतें तें त्यांनीं बाहेर ओकण्यास सुरवात केली. पूर्वीप्रमाणें याहि खुनासंबंधाच्या संशयाचें निराकरण परस्पर झालेंच. पण टिळकांचें नांव व पुण्यांतील खून यांची सांगड कोणत्याना कोणत्या तरी रीतीनें घालून बोलण्याला त्यांना कांहीं दिवस संधी मिळाली, व पुढें यांतूनच ग्लोब पत्रावरील फिर्यादीचें प्रकरण निघालें. म्हणून या नवीन खुनांची हकीकत थोडक्यांत सांगतों.

रँडचा खून चाफेकरबंधूंनीं केला अशी मूळ बातमी त्यांचेच मित्र व खेळगडी द्रविडबंधु यांनीं दिली ! चाफेकरबंधु व द्रविडबंधु हे सर्वजण पुण्यांतील सदाशिव पेठेंत फार थोड्या अंतरावर राहात असत, व एकमेकांच्या चालचलणुकीची एकमेकांस पुरी माहिती होती. बातमी देण्याचे वेळीं द्रविडबंधूंपैकीं एक गणेश हा खोटे कागद केल्याच्या आरोपावरून तुरुंगांत होता. त्याच्या बातमीवरून दामोदर चाफेकराला अटक होऊन, चौकशी होऊन, तो फांशी गेल्यावर सरकारनें गणेश यास तुरुंगांतून सोडून दिलें; व खुनाकरितां जाहीर केलेल्या वीस हजार

रुपयांपैकीं दहा हजाराचें बक्षिसहि त्यास दिलें. पण द्रविड यास तें अपुरें वाटलें. कदाचित् चाफेकराचा दुसरा भाऊ सांपडून फांशी गेल्यावर उरलेले दहा हजारांचेंहि बक्षिस देऊं असा सरकारचा बेत असावा. पण द्रविडाला दम निघेना. " मीं बातमी दिली तिच्या आधारावर दामोदर पकडला गेला असतां बाळकृष्ण पळाला हा पोलिसांचा अजागळपणा होय, माझा दोष नाहीं; बक्षिसाच्या जाहीर अटीप्रमाणें मीं माहिती दिली व ती खरी ठरली; तेव्हां आतांच मला सगळें बक्षीस मिळालें पाहिजे" अशी उघड तक्रार द्रविड यानें ॲडव्होकेट वगैरे पत्रांतून चालविली. शिवाय दहा हजार रुपये बक्षीस देतांना त्यांतलेच दोनशें साठ रु. इनकमॅटक्स म्हणून सरकारनें कापून घेतले याचीहि तक्रार त्यानें केली. यावर ता. ७ फेब्रुआरी १८९९ रोजीं लिहितांना केसरीनें सरकारच्या कंजुषपणाची चेष्टा करून इकडे द्राविडाची तरफदारी केली. पण तिकडे द्रविडांनीं दिलेली माहिती साधार जाहीर करण्याविषयीं सरकार रयतेस जबाबदार आहे असेंहि विधान केलें होतें. या टीकेंतील " सरकारास ज्याप्रमाणें द्रविडास आपल्या कृत्याबद्दल जाब दिला पाहिजे " या शब्दांपैकीं "द्रविडास आपल्या कृत्याबद्दल जाब दिला पाहिजे " येवढेच शब्द टिळकांच्या कोणा शत्रूनें लक्षांत ठेवले होते, किंवा निदान पुढच्या आठवड्यांत द्रविडबंधूंचे खून होतांच हे शब्द त्याला आठवले ! दामोदरच्या चौकशींत द्रविड साक्षीदार म्हणून आला होता, पण त्यानें बातमी काय व कशी दिली याचा उल्लेख साक्षींत निघाला नाहीं. मात्र सरकारला बातमी पटली होती; पण उरलेले दहा हजार केव्हां कोणास द्यावे याचाच वाद चालू होता. ब्रुइनसाहेब उरलेले दहा हजार रुपये द्रविडास देण्याच्या विरुद्ध होते; यामुळें द्रविडाचें व साहेबाचें खडाजंगी भांडणहि याच आठवड्यांत झालें होतें. पण हें बक्षिस बाजूसच राहून द्रविडबंधूंना प्राणास मुकावें लागलें. त्याचा प्रकार असा.

ता. ८ फेब्रुवारी १८९९ रोजीं रात्रीं दहा वाजण्याचे सुमारास द्रविडबंधूंच्या दाराशीं कोणी दोघे इसम आले व त्यांनीं तुम्हांला ब्रुइनसाहेबांनीं बोलाविलें आहे असें हिंदुस्थानी भाषेंत सांगितलें. हे खालीं उभे असतांच द्रविडबंधु माडीवरून उतरले व चौघेहि मिळून शेजारच्या खुन्या मुरलीधराचे देवळावरून मंडलिकांच्या चाळीच्या कोंपऱ्यावरून वळले. इतक्यांत पिस्तुलांचे आवाज ऐकूं येऊन " खून खून पोलीस पोलीस" अशा भयंकर आरोळ्या ऐकूं आल्या. उभयतां द्रविडबंधूंना गोळ्या

लागून ते जखमी होऊन पडले, व दोघेहि दुसरे दिवशीं इस्पितळांत मृत्यु पावले. खुनी इसमांपैकीं एक पेरूच्या गेटाकडे व एक नागनाथाचे पाराकडे पळून गेला. पोलिसांनीं रात्रीं शहराभोंवतीं नाकेबंदी केली व रेलवेचे सर्व उतारू तपासले. रात्रींच ही बातमी गांवभर पसरली. अशा रीतीनें वीस महिन्यांपूर्वी गणेशखिंडींत झालेल्या खुनाचा प्रतिध्वनि खुन्या मुरलीधराचे कोंपऱ्यावर उमटला ! व फिरून धरपकड, फिरून जादा पोलीस, वगैरे गोष्टींचें भयानक चित्र लोकांच्या कल्पने-पुढें उभें राहिलें. दुसरे दिवशीं या खुनाची बातमी विलायतेस जाऊन तिकडील पत्रांतून टीकेचा भडिमार पुन्हां सुरू झाला. इकडे पोलीसतपास जारी होऊन त्यांत चाफेकरांचा धाकटा बंधू वासुदेव, त्याचे कोणी स्नेही रानडे व साठे, यांना फरास-खान्यांत बोलावून नेण्यांत आलें. फरासखान्यांत प्रश्नोत्तरें चालू असतां फौजदार रामजी पांडू हे वासुदेवास कांहीं टाकून बोलले, तेव्हां त्यानें आंगरख्यांत लपविलेलें सहाबारी पिस्तुल बाहेर काढून तें प्रथम रामजी पांडू व नंतर ब्रुइन यांजवर झाडलें. तेव्हां वासुदेवावर इतरांनीं झडप घालून त्याच्या हातांतील पिस्तुल काढून घेतलें व हातकड्या घातल्या. लगेच वासुदेव व रानडे यांनीं द्रविडबंधूंचे खून आप-णच केले अशी कबुली दिली. त्याबरोबर वासुदेवानें असेंहि सांगितलें कीं उद्यां माझा भाऊ बाळकृष्ण याजविरुद्ध माझी साक्ष व्हावयाची त्यापेक्षां मी आधींच मेलेला काय वाईट ? असें वाटून मी तुम्हा सर्वांचे खून करून नंतर स्वतःचाहि खून कर-ण्याचा बेत केला होता. तात्पर्य, अशा अकल्पित रीतीनें द्रविडबंधूंचे खुनांचा पत्ता लागून पोलिसांच्या नशीबानें गुन्हेगार आपल्याच पायांनीं फरासखान्यांत येऊन कैद झाले. पण पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें झाडाच्या देठांतून देठ निघावे त्याप्रमाणें खुनांतून खून निघूं लागल्यामुळें इंग्रजी पत्रांनीं कटाच्या कल्पनेचे घोडे नाचविण्यास सुरुवात केली. ता. ७ फेब्रुवारीच्या केसरीच्या अंकांतील 'द्रविडास आपल्या कृत्याचा जाब दिला पाहिजे' येवढेच शब्द उचलून, दुसऱ्या दिवशीं घडलेल्या खुनास केसरीनेंही आदल्या दिवशीं चिथावणी दिली असा युक्तिवाद या पत्रांनीं लढविला. पण या कल्पनेला, खुनी ठरलेले दोघे चाफेकर-बंधू किंवा रानडे अगर साठे यांच्या जबाबांत किंवा इतर कोठेंहि कांहीं पुरावा मिळाला नाहीं, व निघणें शक्यहि नव्हतें. बाळकृष्ण, वासुदेव, व रानडे या सर्वांना ता. १३ मार्च रोजीं फांशीची शिक्षा सुनावण्यांत आली, आणि त्यांनींहि ती आनंदानें स्वीकारून 'पुढच्या जन्मींची शिक्षाहि वाटेल तर आतांच द्या' असें ठणठणीत सांगितलें.

ह्या गोष्टीला उद्देशून मराठा पत्रांत वासुदेव व रानडे यांना दिलदार, धैर्यवान् हीं विशेषणें लाविलीं गेलीं येवढ्याचाच आधार घेऊन फिरून इंग्रज पत्रांनीं टिळकांवर आडवी तिडवी टीका करण्यास सुरुवात केली. मुंबईच्या चँपियन पत्रानेंहि या वेळीं 'काळ' पत्रांत आलेल्या कांहीं लेखांनीं चिडून जाऊन, टिळकांनीं काळ पत्राचा उघड निषेध करावा असें आव्हान करण्याचा उपक्रम सुरू केला. पण ही नसती जबाबदारी टिळकांनीं काय म्हणून स्वीकारावी ? 'प्राप्तौ निषेधः' या न्यायानें हें आव्हान सहजच उडवितां आलें. पण इंग्रजी पत्रांनीं आणि रास्तगोफ्तर वगैरे 'जो हुकूम' पत्रांनीं टिळक व काळपत्र यांचें मागें ससेमिरा चालूच ठेविला. तथापि काळपत्राचा निषेध तर राहोच, पण उलट वासुदव वगैरे तरुण मुलांचें धैर्य असामान्य होय ही गोष्ट इतर चारचौघांप्रमाणें केसरीनेंहि प्रतिपादण्यास कमी केलें नाहीं. तसेंच काळ पत्रकर्त्याला राष्ट्रीयसभेंतून बहिष्कृत करावें असा मुंबईच्या कॉंग्रेस कमिटीनें ठराव केल्यावरून अत्याचार-निषेधक अशाहि कांहीं लोकांची सहानुभूति उलट दिशेला वळूं लागली. या सालच्या मे महिन्यांत पुण्यास राणीचा दरबार झाला त्यांत पोलिटिकल एजंट ॲस्टन साहेब यांनीं, 'संभावित घराण्यांतील मुलें खुनी कां होतात' हा विषय चर्चेस घेऊन त्याची जबाबदारी सरसकट सर्व वर्तमानपत्रांवर टाकण्याचा प्रयत्न केल्यामुळें तर, बाजू पुरीच उलटून नसत्या जबाबदारीचा हा वाद पाण्याहून पातळ होऊन गेला.

टिळकांना तुरुंगांतून आधीं सोडलें व त्यानंतर पुण्यांत आणखी कांहीं खून झाले ही गोष्ट आंग्लोइंडियनपत्रांना आवडली नसल्याचें वर सांगितलेंच आहे. यामुळें त्यांनीं टिळकांविरुद्ध केव्हां सरळ तर केव्हां आडून लिहिण्याचा, व खुनांच्या कल्पनेशीं त्यांच्या शिकवणीचा संबंध जोडण्याचा क्रम चालू ठेवला होता. १८९९ च्या अखेरीस मुंबई गव्हर्नरीच्या खांदेबदलीची वेळ आली. लॉर्ड सँढर्स्ट यांचे जागीं लॉर्ड नॉर्थकोट येण्याचें ठरलें. नवा गव्हर्नर इकडे येऊं लागला म्हणजे तो आपलीं मतें विलायतेंतच जाहीर करूं लागतो. व विलायती वर्तमानपत्रकारहि त्याला त्याच्या योग्यतेप्रमाणें गौरवून उपदेशाची शिदोरी बांधून देत असतात. लॉर्ड नॉर्थकोट यांना अनेकांनीं जाहीर उपदेश केला; त्यांत कॉंझरवेटिव ग्लोब पत्रानें ता. २८ आक्टोबर १८९९ च्या अंकांत पुण्यांतील चळवळीवर विशेष जोर दिला. "मुंबई इलाख्यांत राजद्रोही मंडळ्यांच्या जाळ्या माजून

राहिल्या आहेत. त्यांचा पुढारी टिळक कैदेंत टाकल्यापासून चळवळ कमी असली तर ती फक्त दबून आहे. कदाचित् टिळक यांनींच सुरू केली नसली तरी, निदान त्यांच्या तंत्रानें चाललेली, खुनाची मोहिम आतां नजरेस आल्यामुळें गोडबोल्या ब्राह्मणांवर, मराठे राज्य पुनः स्थापण्याची आशा वाटणाऱ्या ब्राह्मणांवर, नव्या गव्हर्नरांनीं विश्वास टाकूं तर नयेच पण चांगली नजरहि ठेवावी." ग्लोब पत्रांतील हा उतारा विलायतेंतील लोकमत म्हणून मुंबई टाइम्सनें १८ नोव्हेंबर १८९९ च्या अंकांत उद्धृत केला, तेव्हां बरीच खळबळ उडाली, लगेच टाइम्सवर बेअब्रूची फिर्याद करण्याचें टिळकांनीं ठरविलें. आणि ता. २३ नोव्हेंबर रोजीं मुंबईच्या चीफ प्रेसिडेन्सी मॅजिस्ट्रेटच्या कोर्टांत फिर्याद दाखल देखील झाली. ना. मेथा यांनीं या कामीं टिळकांचें वकीलपत्र घेतलें होतें, आणि चँपियन विरुद्ध केसरी व काळ असा जो एक वाद उपस्थित झाला होता त्याच्या दृष्टीनें पाहतां ना. मेथांनीं टिळकांचें वकीलपत्र घ्यावें यांत पुष्कळच स्वारस्य होतें. मॅजिस्ट्रेट स्लेटर हे भोळे किंवा मूर्ख असल्यानें त्यांनीं मेथांना असा प्रश्न केला कीं टिळकांवर राजद्रोहाचा खटला झाला होता ना ? त्याला मेथांनीं, टिळकांच्या खटल्यांत खुद्द ॲडव्होकेट जनरल यांनीं दिलेल्या कबुलीचें, उत्तर देऊन खुंटविलेंच; परंतु राजद्रोह व खून या गोष्टींत जणूं काय कांहीं अंतरच नाहीं अशी भोळी समजूत करून घेतल्यासारखे लोक तेव्हां जें बोलत असत याचें हें एक उदाहरण आहे येवढेंच लक्षांत ठेवावयाचें.

असो. बदनामीकारक मजकूर आधीं छापून मागाहून माफी मागण्यास इंग्रजांना फारशी दिक्कत वाटत नसते. त्यांनीं माफी ही गोष्ट मामुली करून टाकल्यानें तें काम सोपें होऊन जातें. फिर्याद दाखल झाली असें कळतांच समन्सची वाटहि न पाहतां दुसऱ्याच दिवसाच्या अंकांत टाइम्सनें आपली माफी प्रसिद्ध केली. मजकूर संपादकानें न पाहतां दुर्दैवानें छापला गेला, तो आधीं नजरेला आला असता तर काढून टाकला असता, या कामीं ग्लोबचीं मतें व आमचीं मतें एक नाहींत, मजकूर अन्यायाचा व निराधार असून तो छापला गेल्याबद्दल आम्हांस वाईट वाटतें, असें या माफींत लिहिलें होतें. तथापि ता. ८ डिसेंबर रोजीं खटला ठरल्याप्रमाणें चौकशीस निघाला, तेथेंहि पुन्हां टाइम्सच्या बॅरिस्टरानें माफीच्याच मजकुराचा पण विस्तारपूर्वक पुनरुच्चार केला; व संपादकाची ही पहिलीच चूक आहे असें म्हणून खटला काढून घेण्याविषयीं विनंति केली. उलटपक्षीं ना. मेथा

यांनीं असें सांगितलें कीं, टिळकांविरुद्ध असलेल्या विषारी टीकेची मोहीम सुरू असल्यामुळें त्यांना हा वाद कोठें तरी धसास लावणें प्राप्तच होतें म्हणून त्यांनीं ही फिर्याद केली असून, जरूर तर उलटतपासणी करून घेण्यास ते कोर्टांत हजरहि राहिले आहेत. त्यांना कोर्टानें शपथ द्यावी व कोणाला काय सवाल विचारून मळमळ फेडून घ्यावयाची असेल ती त्यानेंहि फेडून घ्यावी. मात्र आडून होणारा हा कुत्सितपणाचा गोळीबार यापुढें थांबलाच पाहिजे. पण हें आव्हान कोणींच स्वीकारलें नाहीं. टिळकांची जबानी झाली नाहीं व मॅजिस्ट्रेटसाहेबांनीं उभय पक्षाला भलेपणा देऊन, स्वतःचा आनंद प्रदर्शित करून, फिर्याद काढून घेण्यास परवानगी दिली.

अशा रीतीनें टिळकांचा दुय्यम गुन्हेगार माफी मागून मोकळा झाला तरी मुख्य गुन्हेगाराचा म्हणजे ग्लोब पत्राचा समाचार घेण्याचें काम राहिलेंच होतें. पण ग्लोब पडला विलायतेंत आणि विलायतेंत कायदेशीर भांडण भांडावयाचें म्हणजे मोठ्या खर्चाचें व कांहींसें परिश्रमाचें काम म्हणून तें मात्र टिळकांना चुटकीसरशी उरकतां आलें नाहीं. प्रथम ग्लोब पत्राला नोटीस देण्यांत आली पण ती त्यानें धुडकावून लावून माफी मागण्याचें साफ नाकारलें. तेव्हां मुंबईचे सॉलिसिटर हरि सीताराम दीक्षित यांच्या मार्फत लंडन येथील सॉलिसिटर हरोल्ड व डाउनर यांना वकीलपत्र देऊन लंडन हायकोर्टांत फिर्याद मांडण्याचें काम सुरू झालें. या कामीं पैसा बराच लागणार, पण त्याकरितां नवीन फंड जमविणें हें थोडेंसें सुमार वाटल्यामुळें तसें करण्यांत आलें नाहीं. मात्र पूर्वीच्या टिळक-फंडापैकीं कांहीं पैसे शिल्लक होते, व ते या खटल्याकडे खर्च करणें अयोग्य होणार नाहीं असें त्या फंडाच्या चालकांस वाटल्यावरून तशा अर्थाचें सर्क्युलर फंडाचे अध्यक्ष डॉ. नानासाहेब देशमूख यांनीं काढून फंड—कमिटीच्या सभासदांची संमति मिळविली. या फंडांतून या कामावर पैसे खर्चणें योग्य असून शिवाय फिर्यादीचा निकाल टिळकांसारखा झाल्यास ग्लोब पत्राकडून नुकसानभरपाई-दाखल चांगली रक्कम मिळून ती परत या फंडांत येऊन पडेल अशीहि या कमिटीस आशा वाटत होती. ता. ३० मार्चच्या पत्रांत टिळकांचा लंडनचा सॉलिसिटर लिहितोः—" ग्लोबच्या तर्फे नामांकित बॅरिस्टर येणार असून त्याच्या तोंडीला तुम्हांसहि तसाच नामांकित बॅरिस्टर दिला पाहिजे. ॲस्किथ वडा मुत्सद्दी आहे पण तितका चांगला वकील नाहीं, म्हणून सर एडवर्ड क्लार्क, मि-

कार्सन, सर रॉबर्ट रीड, लॉसनवाल्टन या अनुक्रमानें मिळेल तो बॅरिस्टर घ्यावा. मात्र पैशाची भरपूर तजवीज करा. हजारों रुपये लागतील. नुसतें ब्रीफ वाचण्याला हजार रुपये घेत असतात. टिळकांनीं माफीबरोबर नुकसान भरपाईदाखल स्वतःला कांहीं रक्कम न मागतां एखाद्या धर्मकृत्याला ती देण्याविषयीं सुचविलें आहे. पण हा फारच उदारपणा झाला! असें करूं नये. प्रथम तरी व्यक्तिशः नुकसानभरपाई म्हणून बरीच रक्कम मागावी." अशा रीतीनें सर्व तयारी झाली. पण फिर्यादी म्हणून स्वतां टिळकांची जबानी व्हावी लागणार. याकरितां टिळकांनीं विलायतेस गेलें पाहिजे असेंहि सुचविण्यांत आलें व त्याप्रमाणें जाण्याची टिळकांनींहि तयारी केली. पण शेवटीं या थरापर्यंत गोष्ट गेली नाहीं. ग्लोब पत्रानें प्रथम टिळकांचें आव्हान धुडकावून लाविलें पण अखेर वकिलांच्या पोक्त सल्ल्यावरून त्यानें टिळकांची माफी मागण्याचें कबूल केलें. आम्ही आपराधी ठरलों तर वाटेल ती नुकसानी भरून देऊं, पण मुळीं गुन्हाच घडला नाहीं म्हणून माफी मागत नाहीं व धर्मार्थ दंडहि देत नाहीं हें पहिलें दांडगाईचें उत्तर टिकलें नाहीं. ता. २८ जून १९०० रोजीं लंडन हायकोर्टांत दावा दाखल होऊन तींत ७५००० रुपये नुकसानीदाखल मागण्यांत आले. तेव्हां ग्लोबनें प्रथम टिळकांकडून शंभर पौंडांचा जामीन खर्चाकरितां घेवविला, व पुरावा गोळा करण्याकरितां म्हणून नोव्हेंबरपर्यंत मुदती मागून घेतल्या. पण असल्या भलत्या विधानांना पुरावा कोठून मिळणार? पुरावा मिळण्यासारखा असता तर टाइम्सनें माफी कां मागितली असती? व सरकारनेंहि टिळकांवर चांगला खुनाच्या कटाचा आरोप आणावयाचा टाकून नुसत्या राजद्रोहाच्या आरोपावरच कां भागविलें असतें?

असो; पुराव्याची निराशा झाल्यावर प्रथम "नुसता तुमचा खर्च देऊं, फिर्याद काढून घ्या," मग "खर्च देतों, पन्नास पौंड दंड देतों" व शेवटीं "खर्च देतों दंड देतों, माफीहि मागतों पण खटला काढून घ्या" अशा क्रमानें ग्लोब ताळ्यावर आला. माफीच्या अटी स्वतः टिळकांनीं पसंत कराव्या असेंहि ठरलें. पण प्रतिपक्षाला असें शरमिंधे करण्याचें अप्रिय काम टिळकांनीं आपल्याकडे घेतलें नाहीं. टिळकांच्या सल्लागारांनींच तें परस्पर केलें. टिळकांच्या सॉलिसिटरनीं ग्लोबच्या सॉलिसिटरला असें लिहिलें कीं, "आम्हीं माफीचा मसुदा पाठविला आहे तो मुळींच वावगा नाहीं. स्वतः टिळकच मसुदा देते तर ते अधिक व्यापक

शब्दांनीं तो लिहिते. पण त्यांना ग्लोबच्या संपादकास वाजवीहून अधिक कमी-पणा आणण्याची इच्छा नाहीं. तथापि, टिळकांची येवढी मात्र इच्छा त्यांनीं संपा-दकमहाशयांस कळविण्यास सांगितली आहे, ती ही कीं, हिंदुस्थानसंबंधीं लेख लिहिणाऱ्या विलायती वर्तमानपत्रकारांचे हेतु चांगले असतील, परंतु त्यांनीं इतःपर तरी अधिक माहिती मिळवून लिहिण्याची खबरदारी घ्यावी." ग्लोबची ही माफी ता. २४ नोव्हेंबर १९०० च्या अंकांत अग्रलेखापुढें ठळक जागीं छापण्यांत आली व हें प्रकरण अशा रीतीनें संपलें. पुण्याचा ब्राह्मण म्हटला म्हणजे राजद्रोही व खुनी असावयाचा अशी टीका करण्याची जी संवय इंग्रज लोकांना सरसकट लागली होती तिला कोणी तरी आळा घालणें जरूर होतें; व पुण्यांतील प्रमुख ब्राह्मणाला असा आळा कोर्टांत उभें राहून घालतां आला हें एका अर्थानें औचित्याला धरूनच झालें. कोणी असें सांगतात कीं, ग्लोबच्या माफीची बातमी न्या. रानडयांना समजली तेव्हां त्यांच्या भोंवतीं त्यांच्या पक्षांतील अनेक मंडळी कांहीं कामाकरितां येऊन बसलेली होती. त्यांना उद्देशून रानडे म्हणाले, "पहा हे टिळकांचें उदाहरण. टिळकांचा स्वभाव एरवीं कसाहि असो, पण एखादें काम हातीं घेतल्यावर निश्चयानें त्याची पुरी तड लावीपर्यंत थांबावयाचें नाहीं व त्याप्रीत्यर्थ पडतील ते श्रम सोसावयाचे हा त्यांचा मोठा अनुकरणीय गुण होय. हा गुण आपल्या पक्षाच्या मंडळींत असावा तितका नाहीं असें मला म्हणावें लागतें."

टिळकांना किंचित् स्वस्थतेचे असे जर कांहीं दिवस केव्हां लाभले असले तर ते १८९८–९९ या दोन सालींच असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. १९०१ साला-पासून ते ताईमहाराजांच्या खटल्याच्या चक्रांत जे एकदां सांपडले ते पुढें जवळ जवळ मृत्यूपर्यंत त्यांतून बाहेर निघाले नाहींत. या चक्राच्या पहिल्या धक्क्यानें त्यांना अगदीं जमीनदोस्त करण्याचा बेत आणला होता; पण पुढें फौजदारी मुकद्दम्यांतून निर्दोष ठरून त्यांची मुक्तता झाली, आणि नंतर खालच्या कोर्टापासून तों प्रिव्ही कौन्सिलपर्यंत त्यांनीं सगळे दिवाणी दावे एकामागून एक जिंकले. या बाबतींतला शेवटचा एक विजय ज्या अखेरच्या आजारांत ते मरण पावले त्याच्या पहिल्या दिवशींच टिळकांनीं मिळविला होता. कमींतकमी एकवीस वर्षें या ताई-महाराज-प्रकरणाची चिंता त्यांच्यामागें होती, व या प्रकारणानें त्यांचें रक्त इतकें खालें कीं त्यामुळें त्यांचें आयुष्य पांचचार वर्षांनीं तरी कमी झालें असें म्हणण्यास

हरकत नाहीं. तसेंच १९०२-३ सालापासून लॉर्ड कर्झन यांच्या बंगालच्या फाळणीमुळें अभूतपूर्व अशा प्रचंड राष्ट्रीय चळवळीचें तोंड लागलें, तींत प्रथम कांहीं दिवस त्यांच्याकडे जरी केवळ प्रांतिक पुढाऱ्याचा मान होता, तरी पुढें लवकरच ते या चळवळींतील सर्व हिंदुस्थानचे मिळून एक प्रमुख पुढारी बनले; व ह्या मान मरणकाळपर्यंत त्यांजकडे राहिला, इतकेंच नाहीं तर, तो पायरीपायरीनें वाढतच गेला. हे दोन उद्योग मिळून टिळकांना यापुढें खरी स्वस्थता अशी केव्हांच मिळाली नाहीं. म्हणून या ठिकाणीं या पहिल्या काळांतील त्यांच्या घरगुती गोष्टींची थोडीशी माहिती देतों.

१८९१ पासून १८९९ पर्यंत टिळकांचें वास्तव्य सदाशिव पेठेंतील श्रीमंत सरदार विंचूरकर यांचे वाड्यांत असे. श्रीमंत बाळासाहेब विंचूरकर यांचा टिळकांविषयीं अत्यंत आदर असे. टिळकांनींहि विंचूरकरांना हरएक प्रकारची सल्लामसलत द्यावी, कायद्याचे आधार काढून द्यावे व वेळोवेळीं अर्जहि लिहून द्यावे. यामुळें टिळक स्वतः होऊन वाडा सोडून जाईपर्यंत मालकांनीं त्यांना केव्हांहि जा असें म्हटलें नाहीं, येवढेंच नव्हे तर हळू हळू सर्व वाडा त्यांनीं टिळकांना वापरावयास दिला. येथेंच टिळकांनीं आपले वकीलीचे वर्ग, ते भटांचे वाड्यांतून काढल्यावर, ठेविले होते. वाड्यांत मागेंपुढें मोठीं आंगणें, बाग, हौद वगैरे सर्व सोयी असत. यामुळें गणपतिउत्सवाचे समारंभ, सभा, व्याख्यानें, मेळे वगैरे सर्व गोष्टी या वाड्यांत होऊं शकत. १८९७ सालापर्यंत स्नेहांतले संस्थानिक लोकहि केव्हां केव्हां टिळकांकडे पाहुणे म्हणून उतरत. बरोबरीचे कायदेकौन्सिलर किंवा सरकारास अद्याप फारसे अप्रिय न झालेले महाराष्ट्राचे प्रतिष्ठित पुढारी या नात्यानें टिळकांचा संसर्ग संस्थानिकांना यावेळीं त्रासदायक न होतां भूषणावहच वाटत होता. १८९७ पासून मात्र पारडें फिरलें हें सांगावयास नकोच. वाड्यांत माणसांची रहदारी किंवा गर्दी नाहीं असें क्वचित्‌च घडे. १८९१ पासून १८९७ पर्यंत केसरी ऑफिस आर्यभूषण छापखान्यांतच असल्यामुळें घरीं कारखाना असा कांहीं नव्हता. खटल्यानंतर केसरीचें हपीस स्वतंत्रपणें धोंडोपंत विध्वंस यांनीं प्रथम याच वाड्यांत सुरू केलें. पण विंचूरकर वाड्यांतील जागा या कामास अपुरी असल्यामुळें पुढें गायकवाडवाडा खरेदी होईपर्यंत सदाशिवपेठच्या हौदानजिक कोंपऱ्यावरील गांधी यांचे घरीं केसरीचें हपीस ठेवण्यांत आलें होतें. पण खुद्द केसरी छापण्याचें काम अद्यापि बाहेरच होत

असल्यामुळें केसरीची कचेरी लहानच होती. संपादकमंडळापैकीं केळकर, खाडिलकर, मुख्य व्यवस्थापक धोंडोपंत विध्वंस व दोनतीन कारकून अशी लहानशीच ही कचेरी होती. कारणपरत्वें टिळक येथेंच येऊन केसरीचा मजकूर वगैरे सांगून लिहीत. पैशाअडक्याची व्यवस्था यावेळीं करण्यासारखी अशी फारशी नव्हती. यापूर्वी चित्रशाळा हीच टिळकांच्या बँकेचें म्हणजे बहुतेक सर्व देवघेवीचें काम करी. पण स्वतंत्र कचेरी व स्वतंत्र हपीस केल्यापासून हा व्यवहार इकडे सुरू झाला.

खटल्याचे वेळीं केसरीचे वर्गणीदार सुमारें सात हजार होते. ते खटल्यापासून वाढण्यास सुरुवात झाली, व १८९९ अखेर हा आंकडा दहाअकरा हजारांपर्यंत गेला होता. मराठ्याचे वर्गणीदार एक हजाराच्या आंतबाहेर प्रथमपासूनच असत. ते कधीं फार वाढले नाहींत व कधीं फार कमीहि झाले नाहींत. केसरीची वर्गणी एक रुपाया होती. मराठ्याची वर्गणी टपालहंशीलासह बाहेरगांवीं सव्वासात, शहरांत सहा रुपये सहा आणे व फुटकळ अंकास चार आणे अशी असल्यामुळें, आणि पत्र इंग्रजी असल्यामुळें, त्याचा प्रसार अर्थातच पुष्कळ कमी होता. पण केसरीचीं मतें परप्रांतांतून फैलावण्याकरितां केसरीचेंच एक बुडितखातें म्हणून टिळकांनीं केसरीस कर्ज असतांहि हें पत्र चालू ठेविलें होतें, हें पूर्वी एक ठिकाणीं सांगितलेंच आहे. टिळकांच्या गैरहजेरींत केळकर यांनीं मराठा, व केळकर आणि खाडिलकर यांनीं केसरी चालविला, टिकविला, व त्यांच्या लोकप्रियतेंत कमीपणा येऊं दिला नाहीं. यामुळें हे दोघेहि कायमचे मदतनीस म्हणून टिळकांनीं यापुढेंहि योजले. स्वतः टिळक व हे दोन मदतनीस येवढ्यांत मिळून ही दोन्हीं पत्रें चालण्यासारखीं होतीं. १८९६ पासून १८९९ पर्यंत टिळकांना लॉ क्लासांत केळकर हे जोडीदार असत. पण १८९९ पासून पुढें लॉ क्लास प्लेगमुळें बंद झाला तो फिरून उघडावयाचा नाहीं असें टिळकांनीं ठरविलें. नित्य नियमानें केसरीचें एखादें आर्टिकल लिहिणें व जरूरीप्रमाणें मराठ्यांतहि एखादें आर्टिकल लिहिणें या गोष्टीला टिळकांना विशेष वेळ लागत नसे. त्यांचा अवांतर कामांतच यापेक्षां अधिक वेळ पुढें जाऊं लागला; पण या वर्षदोनवर्षांत असलें काम त्यांना विशेषसें पडलें नाहीं, यामुळें हे दिवस थोडे स्वस्थतेचे लाभले. वास्तविक याच दिवसांत पुण्यास अतिशय प्लेग असल्यामुळें कोणासहि, एरवीं लाभलेली स्वस्थता नित्य काळजीमुळें अंगीं लागण्यासारखी नव्हती. पण प्लेग असो कीं कांहीं असो,

टिळकांनीं पुणें केव्हांच सोडलें नाहीं. घरच्या सर्व मंडळींसह इनॉक्युलेशनाहि न करून घेतां ते विंचुरकरांचे वाड्यांतच रहात.

टिळकांचें कुटुंब केव्हांहि फार मोठें नव्हतें. स्वतः त्यांना भाऊ नव्हता, व एक बहीण होती तीहि नेहमीं कोंकणांत आपल्या घरीं असे. टिळकांचे चुलते हे वेगळेच रहात. यामुळें घरीं टिळकांची बायको, तीन मुलगे व दोन मुली व दोघे भाचे, थोरले धोंडोपंत व धाकटे गंगाधरपंत, येवढाच काय तो परिवार असे. टिळकांच्या थोरल्या मुलीचें (कृष्णाबाई) लग्न यापूर्वींच झालेलें होतें. ती नाशिक येथील पुढारी वकील गंगाधर नरसिंह ऊर्फ बापूसाहेब केतकर यांचे चिरंजीव विश्वनाथपंत यांस दिलेली होती. बापूसाहेब केतकर हे सुधारक व प्रार्थनासमाजिस्ट या नांवानें उल्लेखिले जात. तथापि त्यांचें शील व स्वभाव दोन्हींहि टिळकांना पटण्यासारखीं असल्यामुळें, हे व्याही वेगवेगळ्या सामाजिक मताचे होते तरी त्यांचा शरीरसंबंध उभयतांस सुखावह असा झाला. किंबहुना बापूसाहेब केतकर हे वचनाला जागणारे व पापभीरु असल्यामुळें टिळक त्यांची नेहमीं वाखाणणी करीत. हे दोघेहि बडेजावाचे भोक्ते नसल्यामुळें हें लग्न पुण्यांत या कानाचे या कानास न कळतां झालें होतें. टिळकांचा थोरला मुलगा विश्वनाथ हा यावेळीं सुमारें १५ वर्षांचा असून शाळेंत शिकत होता, व सर्वांत धाकटा मुलगा श्रीधर ऊर्फ बापू हा यावेळीं अवघा तीन वर्षांचा होता. या दोहोंच्यामध्यें टिळकांना पांच अपत्यें झालीं होतीं, पण त्यांतल्या दोन मुली दुर्गाबाई व मथूबाई आणि मुलगा रामचंद्र येवढींच हयात होतीं. मुली अद्यापि लहान व मधला मुलगाहि मुंजीस आलेला नव्हता. घरीं घरकामाला आचारी किंवा गडी कोणी नसे. क्वचित् मिळाल्यास एखादे वेळीं एखादी स्वयंपाकीण असे. किरकोळ झाडलोट वगैरे केसरी कचेरींतील एखादा पोरवजा गडी करी. घरीं पाहुण्यांची ये–जा सामान्यतः बरीच असे, व त्यांची व्यवस्था धोंडोपंत व गंगाधरपंत हे करीत. मनुष्यबळाशिवाय हें सर्व काम असें घरच्या घरीं भागण्याचें मुख्य कारण हें कीं टिळकांच्या गृहप्रपंचांत तालेवारी किंवा बडेजावी कशांतच नसे. फुकट श्रीमंतीचें एक लक्षण म्हणजे चहा हा मात्र घरीं सर्वजण घेत, पण या पलीकडे नित्य काय किंवा नैमित्तिक काय जेवणाखाणांत किंवा इतर कशांत श्रीमंतीचा मागमूसहि नव्हता. सर्व घरांत मिळून चारदोन गाड्या इतकेंहि सामान निघण्यासारखें नसेल. येऊन जाऊन स्वतः टिळकांचें सामान म्हणजे एक लिहिण्याचें ड्रावर डेस्क, दोन खुर्च्या,

एक पुस्तकाचें कपाट व शेल्फ. नाहीं म्हणावयाला एक इझीचेअर असावयाची. टिळक झोंपी गेले नसतील असा दिवसाचा निम्माअधिक भाग त्यांचा या इझीचेअरवर जाई. लोकांशीं बोलणें चालणें, वादविवाद करणें या खुर्चीवरूनच होई. रागालोभाच्या सर्व गोष्टी, हास्यविनोद, नव्या चळवळीची उठावणी वगैरे सर्व गोष्टींचें त्यांचें अधिष्ठान ही एक इझीचेअर होय! वर्तमानपत्रांचा मजकूर लिहावयाचा तो टिळक स्वतः कधीं हातानें लिहित नसत. इझीचेअरवर पडल्या-पडल्या तो ते लेखकास सांगत, व अशा वेळीं हाताला क्रिया म्हणजे अडकित्ता घेऊन सुपारी कातरून मधून मधून तोंडांत टाकणें इतकीच असे. विशेष भान-गडीचा किंवा त्रासदायक असा मजकूर लिहावयाचा असतां विचाराचे भरांत मधून मधून तळहात आपल्या डोक्यावर मारण्याची त्यांना संवय असे. यापूर्वी टिळक स्वतःजवळ टेबल-खुर्चीहि बाळगीत नसत, असें सांगतात व तेव्हां लिहिण्यास कारकूनहि नसल्यामुळें गुंडाळलेल्या वळकटीचें टेबल करून सतरंजीच्या खुर्चीवर बसून ते जो काय लिहावयाचा तो मजकूर लिहीत. नाहीं म्हणावयास पूर्वी काय व नंतर काय, स्वतः हातानें न लिहिणें वाईट दिसेल अशीं महत्त्वाचीं तेवढींच पत्रें ते आपल्या हातानें लिहीत.

टिळकांचा साधेपणा त्यांच्या सर्व कुटुंबांतहि दिसून येत असे. स्वतः टिळ-कांचे अंगावर एका तांबड्या पगडीशिवाय रंगीत असें कोणतेंच वस्त्र नसे. नेसा-वयाचें साधें गिरणीमाल धोतर, एक मांजरपाटी धुवट सदरा, पांढरा स्वच्छ आंगरखा व दोनअडीच रुपये किंमतीच्या नागपुरी उपरण्या जोडींतील एक पान येवढाच त्यांचा पोषाक असे. त्यांनीं हातरुमाल देखील सहसा कधीं वापरला नाहीं व साध्या चारसहा आण्याच्या काठीपेक्षां बहुमोल काठीहि हातांत घेतली नाहीं. अगदीं प्रथम कांहीं दिवस टिळक पगडी न घालतां पागोटें घालीत, पांढऱ्या ऐवजीं रंगीत आंगारखा घालीत, व सदऱ्यावर जाकीटहि असे. अशा पोषाखांतील सुमारें १८८८–८९ च्या सुमाराचा एखादा त्यांचा फोटो पहावयास मिळतो. पण आम्हीं टिळकांना प्रथम १८९५ सालीं पाहिलें, तेव्हांपासून त्यांचा पोषाख वर दिल्याप्रमाणें बिनजाकिटी व पांढरा शुभ्रच असे. नाहीं म्हणावयास लोंकरीचा एक शॉर्ट कोट व टोपी असे, त्यांची पाळी सिंहगडावर केव्हां आल्यास येई. एरवीं सिंहगडावर काय किंवा घरीं तरी काय, टिळकांचे दिवसांतील पंधरावीस तास उघड्या अंगानेंच जात. घरीं कोणी पाहुणा किंवा भेटण्यास प्रतिष्ठित सद्गृहस्थ

आला तरी त्याला मी उघड्या अंगानें कसा भेटूं ही शंका टिळकांच्या मनाला सहसा शिवली नाहीं. स्वतः टिळकांप्रमाणें त्यांच्या बायकोचाहि कपडालत्ता अगदीं साधा असे. चीट, पातळ, जरतार असल्या वस्त्राचा या बाईंना कधींहि स्पर्श झाला नाहीं, व खणलुगडीं केव्हां केव्हां रेशमी असलीं तरी तीं होताहोईतों किमान किमतीचीं असत. पण कपड्यालत्त्यापेक्षांहि या बाईंच्या वर्तनांत दुसरा एक अलौकिक प्रकारचा साधेपणा असे. त्यांनीं घरचा उंबरठा कधींहि सोडला नाहीं; व खास घरच्या मनुष्याखेरीज इतरांशीं, चालचलाऊ प्रश्नोत्तरादाखलहि, त्यांनीं संभाषण केलें नाहीं. आपलें घर व घरचीं मुलेंमाणसें यांखेरीज त्यांना अन्य व्यवसाय कधीं कांहींहि नव्हता. त्यांनीं जसें कधीं हातांत एखादें पुस्तक किंवा वर्तमानपत्र घेतलेलें कधीं कोणीं पाहिलें नसेल तसेंच परक्या स्त्रीशींहि बाहेरच्या ओटीवर बसून त्या बोलत चालत आहेत असेंहि कोणीं पाहिलें नसेल. कथापुराण तर नाहींच, पण सामान्य देवदर्शनालाहि वर्षांतून त्या दहापांच वेळां तरी जात असतील कीं नाहीं याची शंकाच वाटते. घरींदारीं माडीवर टिळकांकडे अनेक लोक येत, पण निकट परिचयाच्या लोकांना देखील टिळकांच्या स्त्रीचा आवाज आपण कधीं ऐकला असेल काय, अशी डोकें खाजवून आठवणच करावी लागेल. येणाराजाणारांनीं घराचें अंगण गजबजलेलें असावयाचें, पण तेथें कधीं कोणीं खेळ करणारा किंवा गाणीं म्हणणारा भिक्षेकरी, फार काय पण भांडीकुंडीं विकणारा फेरीवालाहि आलेला सहसा दिसावयाचा नाहीं. घरची आण—ने, बाजारहाट उभयतां भाच्यांनीं करावयाचा. स्वतः टिळकांनीं बाजारांत जाऊन कधीं एक पैचा जिन्नस विकत घेतला नाहीं, किंवा कोणता जिन्नस किती किंमतीला आणला याची कधीं घासाघीसच काय पण विचारपूसहि त्यांनीं कधीं केली नाहीं. पानावर जिन्नस पडेल तो निमूटपणें, चवदार बेचव असेल तसा, खावयाचा; वाईट झाला तरी रागवावयाचें नाहीं व चांगला झाला तरी त्याची चव घेत मजेनें जेवावयाचें असेंहि नाहीं. खरोखरच जठराग्नीला गोळाभर भात द्यावयाचा व हातावर पाणी पडलें कीं माडी गांठावयाची असाच त्यांचा क्रम असे. दिवसां ते गव्हाची पोळी तरी खात, पण रात्रीं कोंकण्या पद्धतीनें घरची सर्व मंडळी प्रायः नुसता भातच खाई. टिळकांची येऊन जाऊन मोठी चैन म्हणजे केव्हांतरी सोडावॉटर व उन्हाळ्या दिवसांत बर्फ घातलेलें सोडावॉटर किंवा जिंजरेड.

घरच्या इतर गोष्टींप्रमाणें मुलांकडेहि त्यांचें विशेष लक्ष नव्हतें. ते कधीं मुलें आंगाखांद्यावर घेऊन खेळवीत बसलेले कोणीं सहसा पाहिले नसतील, मग त्यांचे लाड करणें तर दूरच. मुलें आजारीच पडलीं तर मात्र कुटुंब वैद्य डॉ. गर्दे यांस जरूर तेव्हां बोलावून आणून औषधयोजनेंत स्वतः लक्ष घालीत. शाळेंतील विषय ते मुलांना शिकवीत बसत नसत. पण संध्या पुरुषसूक्त वगैरे शिकविण्याला, तसेंच शाळेंतील धडे वगैरे शिकवून करवून घेण्याला जरूरीपुरता शिक्षक ठेवीत. धार्मिक आचाराच्या दृष्टीनें पाहतां टिळकांमध्यें म्हटला तर धार्मिकपणा होता, पण त्याचें स्तोम माजविलेलें केव्हांहि दिसत नसे. श्राद्धपक्ष, श्रावणी वगैरे नैमित्तिक गोष्टी ते नियमानें करीत. घरीं वडिलार्जित देवहि होते, पण स्वतः टिळकांनीं बसून कधीं देवपूजा केली किंवा संध्येचीं तरी चार आचमनें टाकलीं असें झालें नाहीं. १८९१ पासून पुढें तर ग्रामण्याचाच बखेडा माजलेला होता. पण त्याच्याहि पूर्वीं कधीं होमहवनें, व्रतवैकल्यें, ब्राह्मणांच्या सभा व देकार, षष्ठिपूजनादि आचार त्यांनीं फारसे पाळले नाहींत. सोंवळें नेसून जेवावयास बसण्याविषयीं मात्र त्यांचा कटाक्ष होता. व पंगत बिघडूं नये म्हणून दाजीसाहेब खरे यांचेसारखे त्यांचे मुंबईचे स्नेहीसोबती आले तरी ते टिळकांचे घरीं सोंवळें नेसूनच जेवावयास बसत.

टिळकांकडे येणारी-जाणारी मंडळी रोजची बरीच असे. तथापि त्यांच्या अंतरंगांतील स्नेही असे फार थोडे असत. ज्याच्या त्याच्याशीं वागणूक ज्याच्या त्याच्या लायखीपेक्षांहि उपयोगाप्रमाणें, ठेवावयाची असें टिळकांचें साधारण तत्त्व असे. उपयोगी पडणारा मनुष्य असेल तर तो इतर रीतीनें स्वभावास न पटणारा म्हणून त्यांनीं दुराग्रहानें कधीं वर्ज्य मानला नाहीं, आणि उपयोगी नसेल तर, एरवीं तो कितीहि चांगला असला तरी, आपण होऊन त्याचें आर्जव करावयाचें किंवा स्नेह संपादावयाचा अशीहि गोष्ट ते करीत नसत. टिळकांना थोडेंबहुत महत्त्व प्राप्त झाल्यापासून त्यांच्या भोंवतीं सदुपयोगी निरुपयोगी अशा सामान्य माणसांची इतकी गर्दी असे कीं त्यांना त्यांतून निवडच करावी लागे. पण चार मंडळी भोंवतीं घेऊन अनेक विषयांवर गप्पागोष्टी करणें, व कोणत्याहि गोष्टींत आपलीं मतें लोकांच्या गळीं उतरविण्याकरितां आग्रहानें प्रतिपादणें, या गोष्टींची टिळकांना मनापासून आवड असल्यामुळें वर वर पाहणारास त्यांच्या अतरंगांतील कोण हें सहसा कळत नसे. पण त्यांचें अंतरंगहि विविध प्रकारचें असल्यामुळें टिळकांची

आवडनिवड संकुचित असणें शक्यच नव्हतें. नाहीं म्हणावयाला १८९९ पर्यंत त्यांच्या अगदीं अंतरंगांतले विश्वासू स्नेही म्हटले म्हणजे चित्रशाळेचे मालक वासुदेवराव जोशी, बडोद्याचे रावसाहेब बापट, मुंबईचे दाजीसाहेब खरे हेच असत. गांवांतल्या एकाद्या चळवळींतील गुप्त डाव योजणें, एखादी गुप्त बातमी कोठेंतरी छिद्र पाडून आणविणें, बाहेर न बोलण्यासारखें धोरण ठरविणें, किंवा पैशाअडक्याची व्यवस्था करणें या गोष्टी वरील गृहस्थ व धोंडोपंत विध्वंस यांच्या सल्लामसलतीनेंच होत. याच्या पलीकडची, तरीहि पण नित्य बैठकींतली, मंडळी म्हटली म्हणजे बाळासाहेब नातू, आप्पाराव वैद्य वगैरे होत. टिळकांचीं व या मंडळींचीं धार्मिक मतेंच काय पण स्वभावहि फारसे जुळणारे नव्हते. तरी पण ज्या सैन्याच्या जोरावर टिळकांनीं हळू हळू लोकमत कबज्यांत आणलें त्यांतील ही पुढारी मंडळी असत. यांशिवाय दत्तोपंत बेहेरे, विष्णुपंत वर्तक, भिकाजीपंत हर्डीकर वगैरे अनेक मंडळींचीहि बैठक त्यांचे घरीं पडत असे. त्यांतील कोणी बरोबरीचें नातें उसनें आणून तोंडाचा पट्टा सोडून दुसऱ्या कोणाशींहि भांडण्याला योग्य असे असत. कोणी नुसती चंची सोडून जेठा मारून टिळकांच्या मांडीला मांडी भिडवून, राजकारणांतील ओ का ठो न कळलें तरी स्वकीयांची वाहवा व इतरांची निंदा करून, बसल्या जागीं पक्षभेदाची चावडी गाजविणारे व पाहारा जागविणारे असत. कोणी अंगीं फारसें शहाणपण नसतांहि केवळ निःस्वार्थी बुद्धीनें पराकाष्ठेची अंगमेहनत करणारे असत. कोणी चतुर बोलके म्हणून, कोणी चतुर लेखक म्हणून, कोणी हरकामे म्हणून, कोणी विश्वासू म्हणून, कोणी धाडसी म्हणून, कोणी दुसऱ्याचे अंगावर फेंकण्यास योग्य म्हणून, कोणी निवळ संभावीत पण आपल्या सहानुभूतीनें स्वपक्षाला भूषण किंवा बळकटी आणणारे म्हणून, कोणी कोर्टकचेरींत एकादे वेळीं कामधाम पडल्यास आयत्या वेळीं उपयोगी पडणारे म्हणून—तात्पर्य कोणाचा कांहीं तर कोणाचा कांहीं उपयोग म्हणून मनांत हेरून, व ज्याला त्याला ज्याच्या त्याच्या योग्यतेप्रमाणें वागवून, टिळक आपला परिवार नेहमीं समृद्धच ठेवीत असत. याशिवाय अतीत—अभ्यागत, आर्त—गरजू, तडी—तापसी, हरिदास—भिक्षुक, विद्यार्थी—पोटार्थी अशा टिळकांकडे येणाऱ्या जाणारांची परंपरा जी पुढें अर्थात् अधिक फैलावली तिचा प्रारंभ १८९९ च्या पूर्वींपासूनच झाला होता. पण सर्वांशीं वागण्याची जवळजवळ एकच पद्धति टिळकांची असल्यामुळें प्रत्येकास 'टिळकांचें लक्ष आपणाकडेहि आहे बरें कां !" असें सहजच वाटत असे.

असो; १८९९ च्या फेब्रुवारींत प्रवासाहून पुण्यास परत आल्यावर टिळकांची प्रकृति बरीच सुधारल्यामुळें फिरून केसरींत लिहिण्यास सुरुवात करावी असें त्यांच्या मनांत सहजच आलें. मागें सांगितल्याप्रमाणें 'पूर्वी करीत आलेलें काम तसेंच फिरून चालू' करण्याचें टिळकांनीं या सालच्या जानेवारींतच जाहीर केलें होतें; व ता. ४ जुलै १८९९ पर्यंत जरी त्यांनीं केसरीचें प्रत्यक्ष डिक्लेरेशन केलें नाहीं तरी मधून मधून लेख लिहिण्यास सुरुवात केली होती. टिळक व मद्रासची कॉंग्रेस, केसरी, काळ व चँपियन यांचा वाद, नातूबंधूंची कैद, पुणें शहरावरील खुनी कटाचे आरोप, तारमास्तरांचा संप, व शिवाजी उत्सव वगैरे केसरींत आलेलीं कांहीं स्फुटें आणि एखादा अग्रलेखहि टिळकांनीं लिहिलेला होता. तसेंच ता. २१ फेब्रुवारीपासून ता. २८ मार्च पर्यंत कोंकणांतील खोतीच्या विषयावर जी एक पांचसहा अग्रलेखांची मालिका प्रसिद्ध झाली ती सर्व टिळकांच्याच लेखणींतून उतरलेली आहे. स्वतः टिळक हे आपल्या गांवचे खोत असल्याचें मागें पहिल्या भागांत सांगितलेंच आहे; व खोतीचें त्यांच्या हिश्याचें उत्पन्न जरी फारसें मोठें नव्हतें तरी खोतीचा अभिमान त्यांना फार होता. त्यांचे मित्र दाजीसाहेब खरे यांनीं कायदेकौन्सिलांत या वेळीं या विषयावर बरीच झोड उठविली होती, आणि सर्वांत मोठें कारण म्हटलें म्हणजे खोतांच्या हक्कावर घाला घालणारें सरकारी बिल तत्त्वतः जुलमाचें असल्यामुळें निवळ सार्वजनिक दृष्टीनेंहि टिळकांचें लक्ष या प्रश्नाकडे तीव्रतेनें जाणें स्वाभाविकच होतें. पण या सार्वजनिक कळकळीला टिळकांचें खोती प्रश्नाचें सांगोपांग ज्ञान हेंच विशेष उपयोगी पडलें, व या विषयावरील केसरींतील लेखमालेमुळें बिलांत योग्य त्या दुरुस्त्या केल्या पाहिजेत असें सरकारासहि वाटूं लागलें.

अखेर ता. ४ जुलै १८९९ पासून टिळकांनीं केसरी पुन्हां हातीं घेतला. १८९७ च्या सदतिसाव्या अंकापर्यंत केसरी टिळकांच्या नांवानें निघत होता. अडतिसाव्या अंकापासून टिळक यांचें नांव त्यांच्या शिक्षेमुळें केसरीवरून निघालें होतें, तें १८९९ च्या सत्ताविसाव्या अंकावर फिरून केसरीवर दिसूं लागलें. दरम्यानचे केसरीचे ९१ अंक टिळकांच्या नांवाला अंतरले होते. टिळकांचें नांव पूर्वीं संपादक म्हणून केसरीवर असतां त्यांत इतरांनीं लिहिलेल्या अग्रलेखांचीं अनेक उदाहरणें सांपडतील; उलट टिळकांचें नांव केसरीवर नसतां त्यांनीं वाचकांना आपल्या अग्रलेखांचें गुप्तदान केल्याचींहि उदाहरणें तशींच अनेक सांपडतील. केसरींतील

टिळकांच्या लेखांचा दुसरा व तिसरा खंड प्रसिद्ध होईल तेव्हां, वाचकांस या दुसऱ्या प्रकारच्या लेखांचीं उदाहरणें त्यांत विशेष पाहावयास मिळतील. असो; या ११ आठवड्यांत, केसरीवर टिळकांचें नांव नसल्यानें, टिळक अद्यापि केसरींत लिहीत नाहींत अशी वाचकांची समजूत होऊन त्यांना चुकल्याचुकल्यासारखें वाटणें सहाजिक होतें. म्हणून ता० ४ जुलैच्या अंकावर फिरून त्यांचें नांव प्रकट झाल्याबरोबर वाचकांना किती आनंद झाला असेल याची कोणासहि सहज कल्पना करितां येईल. मात्र टिळक फिरून केसरी हातीं केव्हां घेणार हें आधीं केसरींत जाहीर झालेलें नसल्यामुळें, ता० ४ जुलैचा अंक वाचणारांचेंहि लक्ष शेवटच्या नांवाकडे न जाण्याचा एरवीं संभव होता. पण या अंकांतील अग्रलेखांत स्वतः टिळकांनीं आपल्याविषयीं व इतरांविषयीं कांहीं व्यक्तिविषयक खुलाशाचा मजकूर, थोडाबहुत खासगी स्वरूपाचाहि, लिहिलेला होताच; शिवाय त्यांनीं अग्रलेखाचा मथळाच इतका असामान्य होता कीं, तो वाचकांच्या नजरेंतून चुकून जाण्याचा संभव नव्हता. उद्गारचिन्हांकित "पुनश्च्हरिःॐ" हीं अक्षरें पाहतांच सामान्य वाचकानेंहि तेव्हांच तर्क केला असता कीं, 'हे पहा टिळक फिरून केसरीचे संपादक झाले !' या लेखाच्या मथळ्यांत टिळकांनीं वेदपारायण करणाऱ्या ब्राह्मणाप्रमाणें हरिःॐ हे वैदिक शब्द योजले होते; पण पहिल्याच वाक्यांतील 'कर्मलोप' व 'स्वाध्यायास' सुरवात हे शब्द पाहिले म्हणजे टिळक हे नेहमीं वैदिक भावना व परंपरा यांत कसे समरस होऊन गेलेले असत हें मार्मिक नजरेच्या मनुष्याच्या तेव्हांच लक्षांत येतें. प्रथम त्यांनीं आपणास हे दिवस दिसून पुन्हां केसरी हातांत घेतां आल्याबद्दल ईश्वराचे आभार मानले. तसेंच वैदिक ऋणत्रयाप्रमाणें लौकिक म्हणून एक चौथें ऋण मनानें निर्माण करून तें उदार भावनेनें फेडलें. हें लौकिक ऋण फेडणें म्हणजे केसरीवरील खटल्याचे वेळीं व त्यानंतरहि अनेक बाबतींत अनेक लोकांनीं द्रव्यद्वारां व इतर रीतीनें जी मदत केली त्याबद्दल लोकांचे जाहीर रीतीनें आभार मानणें हें होय. हें ऋण टिळकांना इतकें मोठें वाटलें कीं तें आमरणान्त सेवा करूनहि फिटणें नाहीं असें म्हणून, आपणास सोडविणारे जामीनदार, गैरहजेरींत आपलीं वर्तमानपत्रें चालविणारे मदतनीस, परप्रांतांतून सहानुभूतिपूर्वक मदत करणारीं वर्तमानपत्रें वगैरेंचे आभार त्यांनीं खरोखरच मनःपूर्वक मानले.

केसरीवरील खटल्यामुळें लोकांत पुष्कळ चळवळ व जागृति झाली, याचें श्रेय टिळकांनीं पुष्कळ अंशीं सरकारासच दिलें. आपण सरळ रुळलेल्या मार्गानेंच जात होतों; कर्तव्य म्हणून या मार्गानें जात असतां वाटेंत ठेच लागली याचा दोष जसा आपणास लागत नाहीं, तसें ती ठेंच लागल्यामुळें आसपासच्या लोकांत जी जागृति झाली तिचें श्रेयहि टिळकांनीं आपणाकडे घेतलें नाहीं. केसरीचा कार्यक्रम जुनाच होता, पण सरकारानें मात्र आपलें धोरण बदललें म्हणूनच खळबळ झाली; त्या अर्थी केसरी हें या जागृतीचें निमित्त–कारण व सरकार हेंच खरें उत्पत्तिकारण अशा युक्तिवादानें टिळकांनीं जागृतीचें श्रेय सरकारच्या पदरीं उपरोधकभावनेनें बांधलें. संकट आलें तें पुण्यांतील सर्वांवरच आलें होतें हें खरें. तरी पण त्यांतल्यात्यांत केसरीकाराबरोबर स्वतः केसरीही लयास जातो की काय अशी पुष्कळांना धास्ती वाटत असून ती यथार्थहि होती. राजद्रोह हा शब्द लहान पण त्याचा अर्थ भयंकर, व त्याचे परिणाम त्याहूनहि भयंकर. आणि हे सर्व परिणाम पूर्ण अनुभवावे लागते तर केसरी बुडलाच असता यांत शंका नाहीं. पण तें न घडून आल्याचें श्रेय टिळकांनीं आपल्या मित्रमंडळींना देऊन 'धैर्यानें पुढें होऊन' केसरी जगवून पूर्ववत् चालविल्याबद्दल केळकर, खाडिलकर व मुंबईचे बातमीदार अनंत यांचे विशेष आभार मानले होते. त्यानंतर अमृतबझार, हिंदु, चँपियन या पत्रांचे संपादक, व प्रो. मॅक्समुल्लर वगैरे गृहस्थ यांचे आभार त्यांच्या निरपेक्ष मदतीबद्दल मानून 'थोर पुरुषांचा स्नेह असाच अनिमित्त व निरपेक्ष असतो' असें म्हणून भवभूतीच्या शब्दांनीं टिळकांनीं त्यांना गौरविलें होतें.

नंतर टिळकांनीं सिंहावलोकन करून बावीस महिन्यांचा आढावा घेऊन वातावरण अनेक तऱ्हेनीं निवळल्याबद्दल पुण्याचें अभिनंदन केलें. पण कांहीं बाबतींत पिछेहाट झाली होती तिचाहि उल्लेख त्यांनीं स्पष्टपणें केला. मुद्रणस्वातंत्र्याची एकंदरीनें बरीच हानि झाली. खाजगी शाळाखात्यांतील शिक्षकांनाहि राजकीय चळवळींत पडण्याची मनाई झाली. पिनल कोड व प्रोसीजर यांच्या दुरुस्तीनें विशिष्ट वर्गांतील लोकांच्या मानेभोंवतालची दोरी अधिक आवळली गेली. पूर्वींच्या राजद्रोहाच्या कायद्याप्रमाणें पाहतां खटला झालेले लेख खरोखरच राजद्रोही नव्हते, पण सरकारानें केसरीचें निमित्त करून घाव घातला व आपला अनेक दिवसांचा हेतु तडीस नेला इतकेंच काय तें. ही गोष्ट कित्येक वर्तमान–

पत्रांचे बळी घेतल्याशिवायहि त्यांना करतां आली असती ! केसरीला बेकायदेशीर अशी कोणतीच गोष्ट करावयाची नाहीं; व एरवींही कायदा बदलला असता तरी तो पाळण्याचा प्रयत्न केसरीनें केला असता. आम्हीं काय करावें, काय न करावें हें सरकार अधिक स्पष्ट सांगेल तरी आम्हास हवें आहे, असें म्हणून मर्यादा संकुचित असल्यापेक्षांहि मर्यादा अनिश्चित आहे याचीच मुख्य तक्रार टिळकांनीं केली. मैदान बंद होऊन बाटल्यांवर उभ्या केलेल्या टेबलावर कसरत करावी लागली तरी ती करूं व तींतच यश मिळवूं असा टिळकांना आत्मविश्वास वाटत होता !

पुण्यांत दुफळी झाली नसती तर पुण्यावर असलें वावटळ उठलेंहि नसतें अशी टिळकांची समजूत; म्हणून केसरीवरील खटल्याची अंशतः जबाबदारी त्यांनीं पुण्यांत नवीन निघालेल्या नेमस्त राजकारणी लोकांवर टाकली. 'यांतील कांहीं लोकांनीं कळत न कळत आगींत तेल ओतण्याचा प्रयत्न केला. हे शत्रू गुप्त असतात. यांनींच केसरींतील लेख व पुण्यांतील खून यांचा संबंध जोडण्याचा प्रयत्न केला असा त्यांना टिळकांनीं दोष दिला. पण पुढें प्लेगचा जुलूम हाच खुनाचें कारण, असें सर्वांना कळून आल्याबद्दल समाधान व्यक्त केलें. पुण्यांत दोन पक्ष असले तरी त्यांतील कोणासहि इंग्रजांचें राज्य आज उलथून पाडावयाचें नाहीं व पाडवतहि नाहीं. कोणीं स्वतःला नेमस्त म्हणवून घेतलें म्हणून कांहीं तो नेमस्त ठरत नाहीं, किंवा कोणाला जहाल म्हटल्यानें तो जहालहि होत नाहीं. उभयतांनीं एकमेकांस मोर—लांडोर म्हटलें तरी सरकारचा गरुड दोघांनाहि मानगुटीस धरूं शकेल. कायद्याची मर्यादा सगळ्यांनाच पाळावयाची असते. पण तींतच मिळणारी मोकळीक कितपत उपयोगांत आणावयाची यापुरताच काय तो मतभेद असतो. आहे ती स्थिति बरी म्हणण्याकडे नेमस्तांची प्रवृत्ति; पण ती समाधानकारक नाहीं असेंच केसरी म्हणणार. अशा स्थितींतहि दोघांनीं मिळून करण्यासारखें कार्य पुष्कळ असतें, व तेवढें त्यानीं केलें तरी पुष्कळच हित होईल.' अशा प्रकारचा युक्तिवाद टिळकांनीं या लेखांत केला होता.

या एकाच लेखानें टिळकांविषयीं प्रेम वाटणाऱ्या लोकांची त्यांच्या तुरुंगांतील गैरहजेरीची आठवण पार नाहींशी होऊन, ते वाढत्या अभिमानानें टिळकांकडे पाहूं लागले. टिळकांवरील खटल्यामुळें वर्गणीदारांच्या उदार आश्रयाच्या दृष्टीनें पाऊल मागें न पडतां तें पुढेंच पडत चाललें होतें, यामुळें टिळक तुरुंगांत जातांना

त्यांची जी सांपत्तिक स्थिति होती ती थोडीशी सुधारली. प्लेगमुळें लॉ क्लास चार चार महिने बंद राहूं लागला. प्लेगची मृत्युसंख्या पुण्यांत रोज २०० पर्यंत जाऊं लागली यामुळें त्यांनीं हळू हळू आपला लॉ क्लास बंद केला, व त्याकडे रोज खर्चं होणारे दोन अडीच तास, म्हणजे एका अर्थानें दिवसाची कामाची निम्मी वेळ, केसरीकडे व इतर सार्वजनिक कार्याकडे टिळकांना अधिक देतां येऊं लागली. उलटपक्षीं टिळकांनीं ‘ पुनश्च हरिः ॐ ’ असा उच्चार करून कर्मयोगारूढ होण्या-करितां आसन ठोकलें, व या पहिल्याच लेखांत प्रतिपक्षावर कडक टीका केली, हें पाहून हे प्रतिपक्षीहि टिळकांशीं वाद करण्याला कंबर कसून पुढें झाले. मात्र या उभयतांतल्या वादांचें पूर्वीचें सामाजिक स्वरूप बरेंचसें जाऊन त्यांना राज-कीय स्वरूपच अधिकाधिक प्राप्त झालें. ज्या मानानें टिळकांची कीर्ति पुण्या-बाहेर पसरली त्या मानानें निवळ स्थानिक अशा वादांत त्यांचें लक्ष यापुढें कमी गुंतूं लागलें. स्थानिक व्यक्तिविषयक वाद अगदींच संपले होते असें नाहीं; गोखले व टिळक जोंपर्यंत पुण्यांत राहून आपापलें कार्य फैलावित होते तोंपर्यंत त्यांच्यांतील वाद संपणें शक्यच नव्हतें. तथापि खऱ्या राष्ट्रीय म्हणजे सर्व प्रांतीय चळवळीला या १८९९ सालापासूनच प्रारंभ झाला. कारण साम्राज्य-वादी आढ्यताखोर उन्मत्त शीलाचे व्हाइसरॉय लॉर्ड कर्झन हे हिंदुस्थानचे गव्हर्नर जनरल होऊन दाखल झाले होते. यामुळें राजकीय चळवळीचा एक भाग म्हणजे स्थानिक व प्रांतिक भाग, बऱ्याच अंशानें मागें पडून टिळकांच्या चळवळीच्या दुसऱ्या म्हणजे सार्वदेशीय भागास येथून पुढें सुरवात झाली. टिळक तुरुंगांत असतांना खऱ्या किंवा दिखाऊ सहानुभूतीची जी अळीमिळी त्यांच्या प्रतिपक्षी-यांच्या तोंडाला पडली होती ती त्यांच्या सुटकेमुळें निघून जाऊन, शब्दाला शब्द भिडवून त्यांजवर हल्ला करण्यास ते आतां तयार झाले. यामुळें पूर्वी परप्रांतांतून टिळकांवर जी टीका होत नसे तीही आतां होऊं लागली. विस्तृत कार्यक्षेत्राप्रमाणें वादक्षेत्रहि विस्तृत झालें. टिळकांच्या खऱ्या कारकीर्दीला व त्यांनीं मरेपर्यंत चालविलेल्या द्विदशवार्षिक युद्धाला येथूनच पुढें सुरुवात झाली. तो वृत्तांत या पहिल्या चरित्रखंडांत वर्णन केलेल्या वृत्तांताहून अधिकच सरस व उदात्त असा आहे. तथापि स्वतः आमच्या आणि वाचकांच्याहि सोयीच्या दृष्टीनें पाहतां, लो- टिळकांच्या चरित्राचा, आधींच अदमासाबाहेर वाढलेला, हा प्रथम खंड टिळ-कांच्या या ‘ पुनश्च हरिः ॐ ’ च्या प्रणव घोषांतच संपविला पाहिजे. म्हणून येथेंच थांबून, आज आठ महिने सतत पण हौसेनें परिश्रम पावलेल्या या लेख-णीला कांहीं दिवस विश्रांति देऊं.

भाग २९ वा

१८९९ ते १९०० ची हकीकत

(१) पुनश्च हरिः ॐ

या चरित्रग्रंथाच्या मागील भागांत वाचकांनीं वाचलेलें त्यांच्या लक्षांत असेलच कीं टिळकांच्या खऱ्या कारकीर्दीला सन १८९९ सालापासूनच प्रारंभ झाला. सरकारनें आपणाकडून टिळकांना गाडून टाकण्याचा प्रयत्न म्हणून त्यांच्या-वर राजद्रोहाचा खटला केला. पण त्याचा परिणाम मात्र उलटा झाला. या खट-ल्याला उद्देशून दोघां ज्योतिषांनीं एकच ज्योतिषग्रंथ दोन प्रकारांनीं लावून दाख-विलेला आम्ही पाहिला आहे. ज्यांनीं खटला व शिक्षा यांच्या अवधींत दुष्ट ग्रहांची पीडा वर्तविली ते म्हणाले ‘ पहा भविष्य खरें झालें. खटला म्हणजे कोण आपत्ति ! तुरुंगांत असतांना सरकारानें वाईट रीतीनें वागविल्यामुळें टिळकांना मृत्युयोगानें जवळजवळ गांठलें होतें, पण तारकग्रह बलवान् म्हणून ते वांचले.’ दुसऱ्या एका ज्योतिषानें नक्की हाच काळ टिळकांच्या भाग्योदयाचा म्हणजे मित्रग्रहबलाचा म्हणून वर्तविला होता. तो म्हणाला ‘ माझेंच भविष्य खरें झालें. कारण राज-द्रोहाचा खटला झाल्यानें टिळकांची त्रिखंड कीर्ति झाली. त्यांच्या कार्यांच्या व लौकिकाच्या इमारतीला शोभेसें उच्च अधिष्ठान मिळालें. मित्रग्रह पुष्कळ वेळां इष्टफल अनिष्ट प्रसंगाच्या द्वारेंच देतात. सुळीं जाण्याची पाळी येते आणि शेवटीं ईश्वरकृपेनें सुळाचा गुलाबवृक्ष होऊन फुलांची माळच गळ्यांत पडते. ’ पण या वादांत ज्योतिषविद्या न जाणणारेच खरे सुखी. कारण हीं दोनहि भविष्यें खरीं असा निकाल देऊन त्यांना प्रामाणिकपणें वाद मिटवितां येण्यासारखा होता. राज-द्रोहाचा खटला ही गोष्ट टिळकांना शरीरकष्टाच्या बाजूनें पाहतां अनिष्ट होती. पण तिचा अखेर परिणाम टिळकांना लाभदायकच झाला. वाईटांतून चांगलें निघतें असें जेव्हां आपण म्हणतों तेव्हां वाईट होणें व चांगलें होणें या दोनहि गोष्टी खऱ्या असतात. आणि एकाच क्षणीं त्या संपूर्ण न घडल्या तरी अगदीं निकट-वर्ती व कार्यकारणभावात्मक असतात. टिळकांच्या खटल्याचेंहि असेंच झालें.

मागील भागाच्या शेवटीं आम्हीं असेंहि म्हटलें होतें कीं, टिळकांनीं सरकाराशीं जें द्विदशवार्षिक युद्ध पुढें मरेपर्यंत चालू ठेवलें त्याचा प्रारंभ १८९९ सालापासू-नच झाला. पण राजकारणाच्या युद्धांत प्रजेकडे व त्यांच्या पुढाऱ्याकडे केवळ प्रतियोगित्वाचा मान असतो. अनुयोगित्वाचा मान म्हणजे प्रारंभाची चढाई किंवा हल्ला करण्याचा मान सरकाराकडे असतो. परके इंग्रज लोक या देशांत येऊन त्यांनीं जेव्हां इकडील लोकांवर राज्य स्थापलें तेव्हांच या युद्धाला त्यांनीं प्रारंभ केला. त्या युद्धाचा शेवट ही राजसत्ता संपून हिंदी जनतेला स्वातंत्र्य किंवा स्वराज्य मिळाल्यानेंच होणारा आहे, मग ईश्वराच्या मनांत असेल त्याप्रमाणें त्याला कितीहि काळ लागो! तथापि एकाद्या युद्धांत ज्याप्रमाणें हल्ल्यामागून हल्ले होत असतात व एक दुसऱ्यापेक्षां कदाचित् अधिक प्रबळ असतो, त्याप्रमाणें परकी राजसत्ता स्थापित झाल्यानंतरहि एखादा राजप्रतिनिधि दुसऱ्याहून अधिक जोर-कस किंवा दुष्ट ठरूं शकतो व त्यामुळें युद्धांतल्या युद्धांतहि अकल्पित प्रसंग उत्पन्न होतात. पूर्वीं लॉर्ड रिपन हे इकडे राजप्रतिनिधि होऊन आले ते कांहीं इंग्रजांची सत्ता नष्ट करण्यासाठीं आले नव्हते खास. पण त्यांनीं प्रत्यक्ष स्वतःला व अप्र-त्यक्ष रीतीनें या परकी राज्याला एक प्रकारची लोकप्रियताच मिळवून दिली. याच्या अगदीं उलट उदाहरण म्हणजे लॉर्ड लिटन यांचें. त्यांनीं स्वतःला अप्रि-यता तर मिळविलीच, पण जी राजसत्ता खंबीर करण्याकरितां त्यांनीं जुलूम केला ती त्यामुळें खरी खंबीर न होतां प्रजेच्या असंतोषामुळें तिला थोडासा धक्काच बसला असें म्हटलें तरी चालेल. सन १८९९ सालीं हिंदुस्थानावर जे नवे व्हाइ-सरॉय आले तेहि अशाच प्रकारचे होते व त्यांनीं आपल्या अरेरावीच्या कारभा-रानें असंतोषाची जी एक लाट उठविली ती अजूनहि पूर्ण ओसरलेली नाहीं. टिळकांनीं १८९९ सालीं केसरींत लेख लिहिण्याला प्रारंभ केला. त्याच सुमा-रास लॉर्ड कर्झन हे व्हाइसरॉय होऊन हिंदुस्थानांत आले. तो काळ फारसा शांततेचा नव्हता. वायव्यसरहद्दीवर पठाण लोकांशीं युद्ध सुरू होतें आणि चित्रळ वजिरीस्थान वगैरे ठिकाणीं गोरें व काळें सैन्य कट बांधून बसलें होतें. इकडे देशांत दोन वर्षांपूर्वीच्या भयंकर दुष्काळाचे परिणाम लोकांना अजून भोवतच होते. आणि त्या दुष्काळाच्या सालांत जरी तेरावा महिना आला नव्हता तरी दुष्काळाइतकाच भयंकर प्लेगचा रोग सर्व हिंदुस्थानभर पसरून त्यानें प्रजेच्या दुःखांत भर घातली होती. अज्ञानी लोकांच्या तोंडीं कित्येक वेळा अशी भाषा

येते कीं सरकारानें दुष्काळ व प्लेग हे आणले. अर्थात् हे आक्षेप अज्ञानमूलकच होत. सुज्ञ मनुष्य असें कधींहि म्हणणार नाहीं. पण तो इतकें खास म्हणेल कीं पर्जन्य न पाडण्याला सरकारानें इंद्राला आज्ञा केली नसली तरी त्यानें धाडलेल्या अवर्षणाच्या संकटांत प्रजारक्षक म्हणून सरकारानें जें कर्तव्य करावयाला पाहिजे होतें तें त्यांनीं नीट केलें नाहीं. आणि प्लेग हाहि जरी ईश्वरनिर्मित असला तरी तो घालविण्याकरितां म्हणून सरकारानें जे उपाय योजिले व बळजबरीनें लोकांवर लादले तेच इतके दुःसह झाले कीं रोग पुरवला पण तन्निवारक उपायांची ही पीडा नको असे उद्गार समंजस लोकांच्याहि तोंडून ऐकूं येत होते.

लॉर्ड कर्झन हे इकडे व्हाइसरॉय नेमले गेले तेव्हां त्यांच्या कर्तेपणाची कीर्ति इतर रीतीनें लोकांनीं पूर्वींच ऐकलेली असल्यामुळें ते प्रजेचें दुःखनिवारण करण्यासारखा कारभार करतील अशी आशा त्यांना वाटत होती. आणि त्यांच्या कारकीर्दीचीं पहिलीं एकदोन वर्षें पाहिलीं तर त्यांनीं असंतोष वाढण्यासारखें कोणतेंच कृत्य केलें नाहीं. उलट इकडील गोरी नोकरशाही ही बटकीप्रमाणें आपल्या आज्ञेंत चागविण्याच्या निश्चयाचा ठसा त्यांनीं लोकांच्या मनावर चांगलाच उमटवला. लॉर्ड कर्झन हे तरुण तरतरीत विद्वान् बुद्धिवान् असा त्यांचा लौकिक होता. पूर्वीं अनेक वेळां त्यांनीं हिंदुस्थानांत येऊन प्रवास केला होता. व्हाइसरॉय म्हणून नेमणूक होण्यापूर्वीं ते पार्लमेंटचे सभासद व एका खात्याचे अंडर सेक्रेटरी होते. कसाहि कर्ता मनुष्य हिंदुस्थानांत आला तरी तो प्रजेच्या अंतरंगांत थोडाच एकदम शिरतो! परंतु प्रजेविषयीं गैरवाका समजावून देणाऱ्या नोकरशाहीच्या दुरुपदेशांना बळी न पडतां आपलीच विवेकबुद्धि निश्चयानें चालवील तरी तेवढ्यानेंहि एखादा राजप्रतिनिधि लोकप्रियता संपादन करील; अशी विपरीत स्थिति हिंदुस्थानची होऊन बसली होती. त्यामुळें लॉर्ड कर्झन हे पहिल्या एक दोन वर्षांत सहजच लोकप्रिय झाले. ग्रीक पुराणांतील योद्धा हर्क्युलीस याच्या बारा पराक्रमांचें उदाहरण ग्रीक वाङ्मयांत वाचल्याचें लक्षांत असल्यानें लॉर्ड कर्झन यांनीं आपणहि हिंदुस्थानांत बारा मोठीं कृत्यें करणार असें जाहीर करून मोठ्या खुबीनें पण अहंकार बुद्धीनें या ग्रीक विभूतीशीं आपलें नातें जोडून घेतलें होतें. आणि परतंत्र व दुःखपीडित प्रजा हिला आशेशिवाय जगण्याला दुसरें औषधच नसल्यानें, 'बोलेल तो करील काय व गर्जेल तें पडेल काय' ही लौकिक शहाणपणाची म्हण लॉर्ड कर्झन यांच्या बाबतींत क्षणभर विसरून

जाण्याला हिंदी प्रजेच्या मनाची तयारी झाली होती. लॉर्ड कर्झन यांच्या लौकिकाची छाप टिळकांच्याहि मनावर बसलेली असल्यानें आणि त्यांनीं योजिलेल्या महत्कृत्यांना प्रथमदर्शनी नांवें ठेवण्यास कांहीं कारण नसल्यानें टिळकांनीं कर्झनशहाविषयीं गुणग्राहक बुद्धीनेंच केसरींत लिहिलें. पण लवकरच त्यांचाहि भ्रमनिरास झाला. १९०१ सालीं लॉर्ड कर्झन यांनीं बजेटावर भाषण केलें त्याला अनुलक्षून टिळकांनीं केसरींत असें स्पष्ट लिहिलें कीं, 'लॉर्ड कर्झन यांच्या कारकीर्दीचा सूर्य मध्यान्हीं आलेला असून पुढच्या वर्षीं या वेळेस तो उतरत्या बाजूला थोडासा तरी गेलेला दृष्टीस पडणार. त्यांची हल्लींची प्रवृत्ति जर अशीच कायम राहील तर त्यांच्या कारकीर्दींत रयतेचें प्रत्यक्ष हित होण्याची आशा बाळगावयास नको.' टिळकांचें हें भविष्य लवकरच खरें ठरलें. पण त्यांचा अदमास या वेळीं कर्झनशहाच्या हातून काय होणार नाहीं इतक्यापर्यंतच गेला. ते काय काय विपरीत गोष्टी करूं शकतील याचा पक्का अंदाज टिळकांना किंवा इतर कोणाला या वेळीं नव्हता. पण लौकरच कर्झनशहानीं आपला एकतंत्रीपणा नोकरशाहीप्रमाणें प्रजेच्याहि अनुभवाला आणला. राणीच्या जाहीरनाम्याचें वर्णन 'अशक्य सनद' अशा शब्दांनीं करून त्यांनीं प्रजेच्या संतोषाचीं मुळें उपटून टाकलीं. आणि पुढें पुढें तर बंगालची फाळणी करून आणि हिंदी राष्ट्राला "खोटें बोलणारें राष्ट्र' असें ठरवून त्यांनीं लोकक्षोभाचा जो वणवा पेटविला तो अजून विझलेला नाहीं. टिळकांनीं ज्या द्विदशवार्षिक युद्धांत प्रमुखपणें मरेपर्यंत भाग घेतला तें युद्ध लॉर्ड कर्झन यांनीं अनुयोगित्वानें सुरू केलें व प्रजेनेंहि प्रतियोगित्वानें तें चालू ठेविलें. या युद्धातील प्रमुख गोष्टी पुढें घडून आलेल्या असल्यानें त्यांचें वर्णन यथाक्रम दिलें जाईलच. तूर्त स्थानिक सरकारशींहि टिळकांचें जें युद्ध या नव्या कारकीर्दीच्या प्रारंभीं सुरू होतें त्याविषयीं कांहीं माहिती सांगतों. ही माहिती प्रायः कालानुक्रमानेंच सांगितलेली बरी म्हणून चरित्रग्रंथाच्या या भागांत वाचकांच्या विशेष सोईकरितां सन १८९९ व १९०० या दोन सालांत टिळकांनीं सार्वजनिक स्वरूपाच्या ज्या गोष्टी केल्या त्या काय होत्या तें पाहूं.

(२) टिळकांचा लॉ क्लास

केसरीचें संपादकत्व फिरून आपले हातीं घेतल्याबद्दल ता. ३ जुलै रोजीं टिळकांनीं सिटी मॅजिस्ट्रेट पुढें जाऊन लिहून दिलें. सुटकेनंतर स्वतः त्यांच्या नांवानें निघालेला पहिला केसरी ता. ४ जुलैचा होय. पण त्यापूर्वीं एक आठ-

वडा टिळकांनीं एका वेगळ्या रीतीनें 'पुनश्च हरिः ॐ' ह्या मंत्राचा उच्चार केला होता. तारीख २७ जूनच्या केसरींत टिळकांनीं आपल्या सहीनें केसरींत लॉ क्लासची जाहिरात दिली. जाहिरात अगदीं मामुली पद्धतीचीच होती. तथापि ती वाचून लॉ क्लासच्या विद्यार्थ्यांनाच काय पण महाराष्ट्रांतील सर्व लोकांना टिळकांच्या पुनरवताराचा अरुणोदय झाला असें वाटलें असावें. लॉ क्लासला कांहीं केसरीसारखें सार्वजनिक स्वरूप नव्हतें. तो मुख्यतः त्यांच्या चरितार्थाचा उद्योग होता. हे टिळक लॉ क्लास पुन्हां सुरू करणार यावरून या चरितार्थाच्या साधनाशिवाय टिळकांचें अजूनहि चालण्यासारखें नव्हतें ही गोष्ट उघड दिसणारी होती. तथापि इतक्या सूक्ष्म दृष्टीनें ही जाहिरात फार थोड्यांनीं वाचली असेल. सामान्य वाचकाला तिचा अर्थ हाच वाटला असेल कीं, टिळकांनीं खटल्यापूर्वीचीं सर्व कामें आता पुन्हा हातीं घेतलीं. आणि ४ जुलैच्या केसरींच्या अंकांतील 'पुनश्च हरिः ॐ' या मथळ्याखालचा अग्रलेख वाचून त्यांची ती समजूत अधिक दृढच झाली असेल. असो. लॉ क्लासमध्यें विद्यार्थ्यांची भरती पूर्वी इतकीच झाली. शिकविण्याच्या कामांत मदतनीस पूर्वीचेच होते. तथापि पुण्यांतील प्लेग दिवसेंदिवस वाढत्या प्रमाणावर असल्यामुळें बाहेर गावाहून येणारे विद्यार्थी प्लेग सुरू झाल्याबरोबर पुण्यांतून निघून जाणार आणि मग कांहींचा अर्धा अभ्यास कांहींचा पुरा अभ्यास अशा स्थितींत लॉ क्लास चालविणें फार अडचणीचें होणार, म्हणून १८ जुलैच्या केसरींत उलट जाहिरात देऊन लॉ क्लास तूर्त उघडत नाहीं असें टिळकांना जाहीर करावें लागलें. प्लेग थांबल्यावर कांहीं दिवसांनीं लॉ क्लास सुरू झाला. पण पुनः प्लेग लवकरच आला. एकेका वर्षांत प्लेगचे दोन दोन हत्तेहि तेव्हां होत आणि प्रत्येक खाजगी धंद्याचसा काय पण सरकारी कामकाजहि अत्यंत विस्कळित झालें होतें. शेवटीं प्लेगच्या या अनिश्चिततेला कंटाळून टिळकांनीं लॉ क्लास कायमचा बंद करण्याचें ठरविलें आणि तो जो 'तूर्त' म्हणून बंद केला तो पुनः उघडलाच नाहीं.

लॉ क्लास कायमचा बंद केल्यामुळें आतां प्रत्यहीं दोन तीन तास इतकी अधिक फुरसत टिळकांना इतर कामाला मिळू लागली. पूर्वी लॉ क्लासमध्यें त्यांचा सकाळचा बहुतेक वेळ फुकट जात असे. परंतु यापुढें हा सकाळचा वेळहि त्यांना इतर कामाला मिळूं लागला आणि त्यांचा उद्योग तितका वाढला. किंबहुना ही फुरसत मिळण्यापूर्वींच त्यांचे उद्योग इतके वाढले होते कीं, या नवीन वाढत्या

उद्योगाकरितां वेळ मिळावा म्हणून यापुढें लॉ क्लास बंद करावा असेंहि त्यांच्या मनांत आलें आणि प्लेगमुळें होणाऱ्या अडचणीची एक प्रकारें त्यांना सबबच या कामीं मिळाली असें म्हणण्यास हरकत नाहीं.

(३) टिळक व रँगलर परांजपे

विद्वानाचें चीज विद्वानच करूं जाणें. टिळकांनीं केसरी पुन्हा हातीं घेण्याच्या पूर्वी सुमारें दोन आठवडे रघुनाथ पुरुषोत्तम परांजपे हे केंब्रिज येथील गणिताची परीक्षा पास होऊन पहिले आले म्हणजे सीनिअर रँगलर झाले. तेव्हां परांजपे यांच्या अभिनंदनार्थ स्वतः टिळकांनीं अग्रलेख लिहिला. संपादक म्हणून नांव घातलेलें नसतां टिळकांनीं केसरीला अग्रलेखांचीं जीं गुप्तदानें अनेक वेळां दिलीं त्यांतीलच हे एक होय. खरोखर अतिशय आनंद झाला म्हणूनच त्यांनीं मुद्दाम लेखणी हातीं घेतली. ह्या लेखांत हिंदी विद्यार्थ्यासंबंधानें टिळकांचा अभिमान चांगलाच व्यक्त होतो. ते लिहितात ' तीव्र बुद्धि व सतत अभ्यास या गोष्टी हिंदुस्थानांत नव्या नाहींत. कोणत्याहि जुन्या किंवा नव्या पिढींत त्या दृष्टीस पडत आल्या आहेत. पण खुद्द विलायतेंतील विद्यार्थ्यांवर विजय संपादन करण्याची संधि परांजपे यांना प्रथम लाभली म्हणूनच त्यांचें विशेष अभिनंदन करावयाचें. इकडे आलेले युरोपियन प्रोफेसर बहुधा शिफारशीचीं तट्टें असतात. हाताखालच्या विद्यार्थ्यांपेक्षां प्रोफेसरच अधिक हीन बुद्धि असल्याचें अनेक वेळां प्रगट झालें होतें. अशा प्रोफेसरांच्या हातून इकडे नामांकित विद्यार्थी कसे तयार होणार आणि झाले तरी तुलनेला जागा नसल्यामुळें इकडे त्यांचें चीज होणें नाहीं. विलायतेंत शिक्षणाचीं साधनें अधिक चांगलीं आणि विजय संपादन करण्याला प्रतिपक्षीहि तसेच. अर्थात् अशा ठिकाणीं आपल्या खर्चानें नेऊन हिंदी विद्यार्थ्यांचें तेज प्रगट करविणें हें वास्तविक सरकारचें काम होय. इतर राष्ट्रांतील सरकार ह्या गोष्टी करतेंहि पण हिंदुस्थान सरकार मात्र कांहीं करीत नाहीं. परांजपे यांस आज जो मान मिळाला तो दरवर्षी नाहीं तरी निदान दोन तीन वर्षांनीं तरी एखाद्या ब्राह्मणास मिळण्यास हरकत येईल असें आम्हांस वाटत नाहीं ! ' ज्या कारणाकरितां परांजपे यांच्या विजयाबद्दल टिळकांना आनंद झाला त्याकरितां कित्येक इंग्रजांना वैषम्य वाटलें. मद्रास मेलच्या संपादकानें लिहिलें कीं, ' एक ब्राह्मण सीनिअर रँगलर झाला म्हणजे सगळी ब्राह्मण जात गणितांत हुषार आहे असा अर्थ होत नाहीं. ' अर्थात् इकडे सरकारनें साधन–

हीनतेनें तरुण विद्यार्थ्यांचा तेजोभंग करावा आणि त्यांतून एकादा असा विजय मिळाला तर त्यावरून मद्रास मेलनें असें तर्कट लिहावें हें हिंदी राष्ट्राच्या दुःखावर डाग देण्यासारखें आहे असें टिळकांनीं लिहिलें. पण त्यांतल्यात्यांत असाहि विवेक केला कीं, ' विद्वानांचें चीज विद्वानच करूं जाणें. मद्रास मेलकर्त्याला परांजप्यांच्या विजयाचें कौतुक कसें वाटणार ? ' नहि वंध्या विजानाति गुर्वी प्रसववेदनां ! ' फार काय ! मुंबई इलाख्याच्या गव्हर्नरांनीं फर्ग्युसन कॉलेजला किंवा परांजप्यांच्या वडिलांना अभिनंदनाचा संदेश पाठविणें योग्य होतें. परंतु लॉर्ड सँढर्स्ट हे झाले तरी नुसते बडे लाट ! त्यांची आणि विद्वत्तेची फारकत झालेली. उलट लॉर्ड कर्झन हे जे त्या वेळीं व्हाइसरॉय होते ते स्वतः युनिव्हर्सिटींत उच्च पदवी मिळविलेले व विद्वान् असल्यामुळें त्यांनीं मात्र खरी गुणग्राहकता दाखविली आणि परांजपे यांच्या वडिलांना स्वदस्तुरचें पत्र पाठवून त्यांचें अभिनंदन केलें. ' स्वतः टिळक हे गणित विषयांत निष्णात आणि गणित विषयाचे फर्ग्युसन कॉलेजांतील पूर्वींचे प्रोफेसर होते. त्यांनीं जरी फर्ग्युसन कॉलेजशीं आपला संबंध अलीकडे तोडून टाकला होता तरी त्या संस्थेशीं त्यांचा जिव्हाळ्याचा ओलावा अगदींच आटला होता असें नाहीं. निदान परांजप्यांविषयीं अभिमानबुद्धि बाळगण्याइतका तरी तो शिल्लक होता खास. म्हणून कॉलेजांत आजन्म प्रोफेसरी करून विद्यार्थी पढविण्याची टिळकांची जी जुनी आकांक्षा तिनें परांजपे यांच्या क्षणिक अभिनंदनप्रसंगानें त्यांच्या अंगांत संचरून फिरून एक वेळ दर्शन दिलें असल्यास नवल नाहीं. म्हणूनच अभिनंदनाबरोबर उपदेश करितांना टिळकांनीं परांजपे यांजविषयीं अशी आशा प्रदर्शित केली कीं ' परांजपे यांनीं श्रेष्ठ विलायती पदवी मिळविली तर आतां विलायती प्रोफेसरांच्या रीतीनेंच पुढील आयुष्यक्रमहि इकडे घालवावा. ग्रंथवाचन अखंड चालू ठेवावें. शास्त्रपरिशीलन करीत रहावें, विलायतेंत अधिक काळ घालवावयाला लागला तरी घालवावा, गणितशास्त्रांतील नवीन प्रश्नांचा परामर्ष घ्यावा. फ्रेंच वगैरे इतर युरोपियन भाषा शिकून त्यांतून गणिताचा अभ्यास करावा. आणि फर्ग्युसन कॉलेजमध्यें गणितशास्त्राचा जिवंत झरा उत्पन्न करण्याचें श्रेय संपादन करून कृतकृत्य व्हावें. ' परांजपे यांनीं आपल्या पुढील आयुष्यक्रमांत टिळकांनीं उल्लेखलेल्यापैकीं किती गोष्टी किती प्रमाणानें आचरणांत आणल्या हें लोकांस फारसें माहीत नाहीं. तथापि परांजपे यांचा विद्याव्यासंग पुढें कितीहि राहिला न राहिला तरी त्यांच्या

विजयानें रुजलेल्या मुळांनें जीव धरला आणि तिनें रोपाच्या रूपानें लवकरच जमिनींतून डोकें वर काढलें यांत शंका नाहीं. कारण त्यानंतर प्रिन्सिपाल शहा व प्रोफेसर महाजनी हे दोन रँगलर पुण्यांतले झाले ते परांजपे यांचेच शिष्य होते. एका अर्थानें महाजनी यांनीं स्मिथ प्राइझ मिळवून परांजपे यांच्यावरहि ताण केली असें म्हणण्यास कांहीं हरकत नाही. पुढें परांजपे हे पुण्यास आल्यावर त्यांच्याविषयी वाटणारी अभिमानबुद्धि टिळकांनीं त्यांना स्वतः जाऊन भेटून व्यक्त केली. टिळक हे तुरुंगांतून सुटून आलेले एक सामान्य नागरिक आणि फर्ग्युसन कॉलेजचेच एक जुने प्रोफेसर म्हणून परांजपे यांनींच जाऊन टिळकांना भेटणें आणि विलायतेंत किती कीर्ति संपादन करून एक हिंदी तरुण विद्यार्थी पुण्यास परत आला म्हणून त्याला भेटण्यास जाऊन टिळकांनीं त्याचा सन्मान करणें यापैकीं कोणती गोष्ट आधीं व्हावयास पाहिजे होती ही विचाराची एक नाजूक बाब होय. तथापि टिळकांनीं तरी इतकी सूक्ष्म दृष्टि न ठेवतां स्वतः आधींच जाऊन परांजप्यांना भेटून या प्रश्नाचा दिलदारीनें निकाल लाविला. टिळक आणि परांजपे हे दोघेहि राजकारणांत प्रतिपक्षी असेच आजन्म राहिले. शेवटीं तर त्यांच्या विरोधास फारच वाईट स्वरूप आलें. तथापि टिळक व रँगलर परांजपे यांचा प्रथम परिचय ह्याच वेळीं झाला म्हणून ह्या महत्त्वाच्या गोष्टीचा उल्लेख ह्या ठिकाणीं केला आहे. सन १९०१ च्या नोव्हेंबरांत रँगलर परांजपे यांना सेंन्ट जॉन कॉलेजचे फेलो निवडण्यांत आलें. इंग्लंडमधील एखाद्या कॉलेजचा फेलो निवडून येण्याचा मान हिंदी मनुष्याला हा पहिलाच मिळाला होता. त्याबद्दल केसरीनें त्यांचें अभिनंदन केलें. परांजपे हे ता. ७ डिसेंबर १९०१ रोजीं मुंबईस आले. मुंबईस त्यांचा फार चांगला सन्मान करण्यांत आला. तेथील बहुतेक देशी संस्थांनीं त्यांना पानसुपाऱ्या केल्या आणि एकंदर पदवीधर मंडळातर्फें युनिव्हर्सिटी हॉलमध्यें त्यांना मानपत्र देण्यांत आलें. नंतर तारीख १ जानेवारी १९०२ रोजीं परांजपे हे पुण्यास येऊन दाखल झाले.

(४) राजद्रोहाचे व इतर खटले

टिळक तुरुंगांत जाऊन परत आले तरी राजद्रोहाच्या खटल्याचें सत्र सुरूच होतें. टिळकांनीं केसरी हातीं घेतला त्याच आठवड्यांत मुंबई येथील गुराखी पत्रावरील पहिल्या खटल्याचा निकाल झाला. पत्राचे दुय्यम संपादक जोशी यांस ६ महिने साध्या कैदेची शिक्षा देण्यांत आली. मुख्य संपादक व प्रकाशक

भाटे यांनीं तो लेख लिहिला नव्हता. ते त्या वेळीं परगांवीं होते असें सिद्धहि झालें होतें. तरी पण सरकारनें त्यांजवर खटला करावयास सोडलें नाहीं आणि त्यांस एक वर्षाची शिक्षा देण्यांत आली. पण केसरी व गुराखी यांच्या खटल्यामधील फरक इतर एका विषादकारक रीतीनें लोकांच्या नजरेस आला. केसरीवर फिर्याद झालेल्या लेखाची सर्व जबाबदारी टिळकांनीं स्वतः आपणावर घेतली होती. " प्रकाशक मी व लेखक दुसरा " हा भेद त्यांनीं कोठें केव्हांहि यत्किंचित् देखील दर्शविला नाहीं. याच्या उलट प्रकार गुराखी वर्तमानपत्रावरील खटल्यांत झाला. मुख्य संपादक भाटे व सहाय्यक संपादक जोशी यांनीं स्वतःवर जबाबदारी न घेतां ती एकमेकांवर लोटण्याचा प्रयत्न केला. जोशी म्हणाले, ' मी लेख लिहिले खरे पण ते भाटे यांनीं सांगितल्यावरून व सांगितलें त्याप्रमाणें लिहिले. किंबहुना पुढें पांच सहा दिवस पुरतील इतक्या लेखांचे विषय भाटे यांनींच आगाऊ सांगून ठेविले होते आणि ते कसे लिहावयाचे हेंहि पण आगाऊ सांगितलें होतें. आणि मग मी तसें लिहिलें. ' उलट भाटे यांनीं असें सांगितलें कीं ' जोशी यांनीं लिहिलेले लेख आपले गैरहजेरींत लिहिले. आपण तसले लेख लिहा असें त्यांस सांगितलें नव्हतें. किंबहुना कडक लेख लिहिल्याबद्दल परगांवाहून येतांच आपण त्यांना कामावरून दूर केलें. एवढेंच नव्हे तर त्यापूर्वी कांहीं कांहीं लेख जोशी यांनीं लिहिले ते कडक वाटल्यामुळें आपण छापूं दिले नाहींत. ' केसरीचे संपादक आणि गुराखीचे संपादक यांच्या शीलांतील हा फरक लोकांच्या ध्यानांत तेव्हांच आला आणि गुराखी पत्राविषयीं लोकांची सहानुभूति पुष्कळच कमी झाली. शिक्षा झालेले केसरींतले लेख आपण लिहिलेले नव्हते ही जाणीव टिळकांनाहि होती. तथापि त्यांनीं तें यत्किंचितहि बाहेर दिसूं दिलें नाहीं. उलट त्यांनीं असें प्रतिपादिलें कीं वर्तमानपत्राच्या धंद्यांत एकाच्या लिहिण्याकरितां दुसऱ्यावर खटला व्हावा अशा गोष्टी घडतातच. परंतु खटला झाला असतां दुसऱ्याचें नांव पुढें आणणें व आपण मुक्त होऊं पाहणें ही गोष्ट कोणाहि संपादकाच्या शीलाला शोभणारी नव्हे. गुराखीच्या खटल्यावर टीका करतांना टिळकांनीं मुख्य दोष सरकारला दिला. नुसतें नांवावर वर्तमानपत्र नोंदलें गेल्यामुळें प्रकाशकावर सर्व लेखाची जबाबदारी यावी हा फारच ढोबळ न्याय. पण गुराखी या पत्रावरील खटल्यांतल्याप्रमाणें संपादक आणि उपसंपादक हे आपलें शील सोडून लेख खरे लिहिले कोणी याविषयीं गुप्त स्फोट

करण्यास पुढें आले त्या अर्थी पुराव्यानें जो गुन्हेगार ठरला त्यालाच शिक्षा होणें योग्य होईल. भाटे यांनीं ह्या खटल्यांत जोशी यांचें नांव सांगितलें होतें आणि तसा थोडाबहुत पुरावाहि झाला होता. शिवाय स्वतःकरितां भाटे यांनीं माफी मागितली होती. असें असतां एकमेकांच्या गळ्यांत पडणारे जोशी व भाटे या दोघांनाहि सरकारनें आकसानें तुरुंगांत घातलें ! आणि मुख्य लेखकापेक्षां प्रकाशकालाच अधिक शिक्षा देवविली ! झाला हा निकाल फाजील कडक व अन्यायाचा झाला असें सर्वांना वाटलें. गुराखी पत्रासारखें क्षुद्र वर्तमानपत्र दैनिक असल्यामुळें मूळ लेखापेक्षां त्यांतील बातम्यांवरच लोकांचें लक्ष विशेष जावयाचें. अशा स्थितींत सरकारी दुभाषे यांनीं फक्त लेखांतील एकादा भाग हेरून काढून त्याचें एकतर्फी भाषांतर सरकारकडे पाठवावें आणि तेवढेंच घेऊन सरकारानें खटला करण्यास प्रवृत्त व्हावें ही गोष्ट अनुचित होय. अशा खटल्यांनीं सरकारचा पैसा व्यर्थ उधळला जातो हें तर झालेंच पण सरकारच्या दृष्टीनेंहि अप्रसिद्धीला प्रसिद्धी मिळणें हें अनिष्टच. इभ्रतीच्या खोट्या अभिमानाला बळी पडून सरकारला आपलें प्रतिष्ठितपणाचें धोरण संभाळतां आलें नाहीं. सदर खटल्यांत चीफ जस्टिस सर लॉरेन्स जेनकिन्स यांनीं मात्र एक गोष्ट बरी केली. ती अशी कीं, न्या. स्ट्रॅचीसाहेबांनीं पूर्वी १२४ अ कलमाचा जो व्यापक अर्थ टिळकांच्या खटल्यांत केला होता त्याला ह्या नव्या न्यायाधिशानीं बरीच मुरड घातली. आणि निवळ अप्रीति नव्हे तर सरकारविरुद्ध प्रत्यक्ष द्वेष व वैर उत्पन्न करण्याचा आरोपिचा ‘ उद्देश ’ असेल तरच राजद्रोहाचा गुन्हा घडतो असा जेनकिन्ससाहेबानीं अभिप्राय दिला. तें पाहून वाईटांतून कांहीं तरी चांगलें निघालें असें टिळकांना वाटलें आणि तसेंच त्यांनीं केसरींत लिहिलेंहि.

राजद्रोहाच्या खटल्याशिवाय इतरहि खटले सुरू होते. साताऱ्यास अनंत विनायक पुराणिक यांजवर दरोडे घालण्यास उत्तेजन दिल्याबद्दल सप्टेंबर इसवी सन १८९९ मध्यें सरकारनें खटला भरला. पुराणिक हा प्रतापगडच्या देवीचा पुजारी होता. त्याच्यावर विशेष आरोप असा कीं, ‘ मांग रामोशी गोळा करावे. महाबळेश्वरावर स्वारी करावी. तेथें साहेब मारावे. पुण्यास जाऊन टिळकांना तुरुंगांतून जबरीनें सोडवून आणावें. असा त्याचा हेतु होता. ’ पण त्याच्याविरुद्ध प्रत्यक्ष पुरावा पहावा तर ‘ पुराणिक आमच्या जवळ असें असें बोलत होता ’ अशा कांहीं साक्षीदारांच्या जबान्या ! पुराणिकाच्या द्वारें पोलिसाला

खरी शिकार दुसरीच साधावयाची होती. त्यानें टिळक, नातू किंवा असाच कोणी दुसरा एखादा भला गृहस्थ याचें नांव घेतलें असतें म्हणजे सरकारचें काम होत होतें. पण स्वतःविरुद्ध वाटेल तसा कबुलीजबाब तो देत असला तरी दुसऱ्या कोणाहि मोठ्या माणसाचें नांव तो वेडा माणूस घेईना ! असिस्टंट सेशन जज्ज यांच्यापुढें चौकशी झाली. त्यांत असेसरांनीं आरोपीविर गुन्हा शाबीत होत नाहीं असा निकाल दिली. पण न्यायाधीशानीं त्याला अठरा महिन्यांची शिक्षा दिली ! पुढें सेशनजज्जापुढें अपील निघालें तेव्हां वरिष्ठ न्यायमूर्तींनीं त्यास सोडून दिलें. पुराणिकाविरुद्ध आणलेल्या पुराव्यांत आणि त्यावर ठेवलेल्या आरोपांत मुळींच मेळ नव्हता. पुरावा बंडखोरीचा व आरोप दरोडे घालण्याचा! पुराणिक हा कदाचित् एखादा भंगट माथेफिरू असा सरकारास वाटला असता तर त्याजकडून फार तर एकादा जामीन घेतला असता म्हणजे काम झालें असतें. पण 'बडा देखकर छोटा गमाया' या म्हणीप्रमाणें पुष्कळ वेळां मोठ्या शिकारीच्या नादांत पोलिसांची लहान शिकारहि निसटून जाते. बंडखोरीच्या पुराव्यांत टिळक किंवा नातूबंधू यांचें नांव काढतां आलें असतें तर काय बहार झाली असती ! आरोपी सातारचा ब्राह्मण रहिवासी. धंदा प्रतापगडावरील पुराणिकाचा आणि आश्रय टिळक नातूंचा असें प्रकरण रंगलें असतें तर पुढें दहा वर्षांनीं चिरोलसाहेबानीं हिंदुस्थानच्या असंतोषावर भाष्य लिहिलें तें त्यांना आधींच लिहितां आलें असतें. पण जसा चाफेकर बंधूंनीं तसाच सातारच्या या पुराणिकानेंहि पोलिसांना दगा दिला. 'माथेफिरूला' देखील भलत्याचें नांव घेणें हा अन्याय होय इतकें कळण्यापुरती तरी शुद्ध होती म्हणावयाची.

(५) टिळक व काळ वर्तमानपत्र

टिळकांवर राजद्रोहाचा खटला होऊन त्यांना न्यायकोर्टानें शिक्षा दिली तरी लोकांनीं त्यांना दोषी मानलें नाहीं. ही गोष्ट टिळकांचे भक्त अनुयायी किंवा पक्षपाती यांनींच केली असें नसून राजकारणांतले त्यांचे जे प्रतिपक्षी त्यांनींहि तेंच केलें. पण पुण्यास नवीन निघालेल्या काळ पत्रानें पुण्यांतील प्लेगचा जुलूम रँडशाही खून वगैरे संबंधानें जे कित्येक लेख लिहिले ते केवळ सरकारास झोंबले असें नाहीं तर लोकपक्षांतील कित्येक गृहस्थांनींहि ते फार कडक असें मत कांहीं गुप्त तर कांहीं प्रगट रीतीनें व्यक्त केलें. विशेषतः मुंबईच्या कित्येक देशी वर्तमानपत्रकारांनीं आणि मुंबई प्रेसिडेन्सी असोसिएशनमधील मेथाप्रमुख गृहस्थांनीं

बरेंच काहूर उठविलें. आणि त्यांतहि विशेष मुद्दा हा होता कीं काळ पत्र पुण्यांतलें. टिळकांचीं केसरी व मराठा हीं पत्रेंहि पुण्यांतलीं. आणि काळ पत्राचे संपादक हे टिळकांचे उघड अनुयायी व शिष्य. असें असतां काळ पत्राचा निषेध टिळकांकडून किंवा टिळकांच्या वर्तमानपत्रांकडून व्हावा तितका होत नाहीं. वास्तविक वर्तमानपत्रांत लिहिणारा ज्याचा तो स्वतंत्र असतो. आणि आपल्याला न पटणारें असें दुसऱ्या एखाद्या पत्रानें कांहीं लिहिलें तर त्याचा उघड निषेध करण्याची जबाबदारी इतरांवर हटकून पडते असें ठरेल तर तो एक प्रकारचा जुलूमच होईल. पण मुंबईच्या लोकांनीं हा विवेक लक्षांत ठेवला नाहीं. या बाबतींत टिळकांची विचारसरणी ' प्राप्तौनिषेधः ' या सूत्रावर रचलेली होती. स्वतः टिळकांवर खटला झाला त्यांत पुढे आलेल्या कोणत्याहि पुराव्यारून टिळकांना अत्याचार आवडतात असें सरकारासहि दाखवितां आलें नाहीं. अर्थात् टिळकांवरील जबाबदारी एवढ्यावरच पुरी झाली असें कोणीहि मानावयास पाहिजे होतें. कारण हा अमूक असें करतो, तो अमूक तसें करतो असें सांगून त्याला नांवें ठेवणें हा नसता उपद्व्याप होय. आणि लोकांना नांवें ठेवण्यानें स्वतःस येणाऱ्या अप्रत्यक्ष भलेपणाची फुशारकी मिरवीत बसणें हें हिंदुस्थानच्या वर्तमान स्थितींत अनिश्च होय. काळ पत्राचें धोरण बरोबर कीं चूक हें जाहीर रीतीनें सांगण्याची जबाबदारी टिळकांवर, केसरीवर किंवा इतर कोणावर काय म्हणून ! आणि पुढें सन १९०८ च्या खटल्यानंतर 'टिळकांचा जाहीर रीतीनें निषेध करा' असें टुमणें सर जॉर्ज क्लॉर्क यांनीं स्वतः सर फेरोजशहा मेथा यांच्या मागें लावलें तेव्हां त्यांनीं असें उत्तर दिलें म्हणतात कीं ' ही गोष्ट मजकडून कालत्रयीं घडणार नाहीं. टिळकांचीं मतें वाईट असलीं तर त्याकरितां काय प्रायश्चित्त भोगावयाचें तें ते भोगीत आहेत किंवा भोगातीलहि. परंतु मी त्यांचा जाहीर निषेध करावा ही गोणी माझ्या मानेवर लादणार तुम्ही कोण व ती मीं कां घ्यावी ?' पण हा न्याय पूर्वीं दहा वर्षें मात्र फेरोजशहा मेथा यांना सुचला नाहीं. टिळक १८९८ त कैदेंत असतां फेरोजशहा मेथा यांनीं एक वेळ ॲडव्होकेट सेटलूर यांच्या मार्फत केळकरांना संभाषणाला बोलावून रागानें असें सांगितलें कीं ' तुम्ही केसरी आणि मराठा या पत्रांतून जर काळ पत्राचा निषेध न कराल तर तुमचें आमचें बनणार नाहीं. तुमच्यावरच काय पण सर्व पुण्यावर मुंबईची अवकृपा होईल. ' I shall run my pencil through the name of Poona

wherever it may occur हेच बरोबर त्यांचे केळकरांना शब्द होते. तेव्हां केळकरांनीहि त्यांना असें सांगितलें कीं "मताच्या कामांत जो तो मुखत्यार व जबाबदार असतो. आणि जेथें प्रत्यक्ष निषेध नाहीं तेथें अवश्य सहानुभूति समजावी असा सिद्धांत तुम्ही मांडूं लागला तर सर्वच अनवस्था होईल. अर्थात् काळ पत्राचा निषेध करीत नाहींत म्हणून केसरीवर काट आणि केसरी पुण्यांतला म्हणून पुण्यांतल्या राष्ट्रीय पक्षावर काट, असा जुलम तुम्ही करूं लागाल तर तें कोण मानील !" पुढें टिळक सुटून आल्यावर त्यांच्याहि मागें हीच भुणभुण लागली. किंबहुना केळकरांपेक्षांहि टिळकांवर या बाबतींत अधिक तीव्र टीका होऊं लागली. चँपियन, रास्त गोफतर वगैरे वर्तमानपत्रांनीं तर काळ पत्रावर ताबडतोब खटला करावा असेंहि ध्वनित केलें. फार काय बंगाल्यांतील कॉंग्रस कमिट्यांनीं काळ पत्राला कॉंग्रेसच्या जातींतूनच बहिष्कृत करण्याचा ठराव केला. ही धुसफूस बरेंच दिवस चालू होती. पण टिळकांनीं ही बहिष्काराची नसती बाजू अंगावर घेतली नाहीं. त्यांचें म्हणणें असें कीं कोणीही मनुष्य आपलें मत देतांना एखादे वेळीं घसरेल. किंबहुना त्याचें मत साफ चूक असेल. पण त्याचा व आपला प्रतिपक्षी जर एक असेल तर त्याचा निषेध करून प्रतिपक्षाचे हात आपण अधिक बळकट कां करावे ? चुका दाखवून देणें आणि बहिष्कार घालणें यांत फारसें अंतर नाहीं. विलायतेंत त्या वेळचे तरुण बंगाली विद्यार्थी डॉ. शरश्चंद्र मलिक यांनीं एकदां दादाभाईच्या अध्यक्षतेखालीं सभा झाली तींत जवळ जवळ बंडखोरीचें भाषण केलें. पण फेरोजशहा मेथा यांच्या असोसिएशनमध्यें प्रश्न निघाला तेव्हा मलिक यांच्या निषेधाचा ठराव राहितच झाला. बॅ. नॉर्टन यांची चूक प्रसिद्ध आहे. त्यांच्यावर कोणा हिंदी गृहस्थांनीं नीतितत्त्वाकरितां म्हणून बहिष्कार घातला नाहीं. गोखले यांनीं मागितलेली माफी त्यांच्या पक्षांतल्याच कित्येकांना पसंत नव्हती. पण त्याकरितां त्यांनीं कांहीं गोखल्यांचा उघड निषेध केला नाहीं. प्लेगच्या अमदानींत जुलमाला कंटाळून सुधारकानें जी कडक भाषा वापरली ती अत्याचाराला चिथावणी देण्यासारखी आहे असें कोणीहि म्हणतील. सरकारनें केसरीवर खटला केला व सुधारकावर केला नाहीं ही गोष्ट वेगळी. पण सुधारकांनीं कांहीं सुधारक पत्राचा निषेध केला नाहीं. पुण्यांतला सुधारक असो दुर्धारक असो कोणीहि प्रत्यक्ष बंड करण्याच्या उद्योगांत खास नाहीं किंवा खुनासहि प्रत्यक्ष उत्तेजन देत नाहीं. अशी मनांत पक्की खातरी असल्यावर एकादा वक्ता घसरून

कांहीं बोलला किंवा संपादकानें एकादें चुकीचें मत दिसण्यांत अत्याचाराला उत्तेजक असेंहि प्रतिपादिलें तरी लगेच त्याचा जाहीर निषेध करणें म्हणजे सरकारला खाजगी वर्दी देण्याप्रमाणेंच चाहाडखोरीचा किंवा चोंबडेपणाचा प्रकार होय. वास्तविक गोष्ट अशी होती कीं, टाइम्स किंवा चँपिअन किंवा रास्त गोफतार यांना रँडसाहेबांचा खून प्लेगच्या जुलमामुळें झाला हें कबूल करावयाचें नव्हतें. त्याला राजकारणाचा हेतु होता असें ध्वनित करावयाचें होतें. उलट दुसऱ्या टोकाच्या वर्तमानपत्रांना पुण्यांतील खून प्लेगच्या जुलमामुळेंच झाले एवढ्याच गोष्टीवर एकतर्फी लिहून एककल्लीपणानें भर द्यावयाचा होता. आणि खून झाला ही गोष्ट कांहीं झालें तरी वाईट झाली असा उद्गार त्यांजकडून कोणत्याहि स्वरूपांत निघत नव्हता. पण हे दोन पक्ष जितके ज्या शब्दांनीं बोलतात तीच मर्यादा बरोबर असें तरी काय म्हणून कोणी मानावें ? कारण खून झाले ही गोष्ट तर वाईट पण झाले त्याला राजकारणापेक्षां प्लेगचा जुलूमच अधिक कारणीभूत होता असें मानणारा व तें स्पष्ट शब्दांनीं तसेंच लिहिणारा तिसराहि एक पक्ष असूं शकतो. किंबहुना टिळक केसरी व मराठा यांचा हा तिसरा पक्ष होय. अर्थात् त्याला निषेधच करावयाचा तर या दोन्ही पक्षांचा करणें प्राप्त. पण कोणाचाहि निषेध न करितां आपलेंच तेवढें म्हणणें आपल्याच शब्दांनीं मांडून स्वस्त बसल्यास कर्तव्य तर केलेंच पण उपद्व्याप टाळला अशी इष्ट मध्यम स्थिति साधली गेली असें कां म्हणूं नये ? ‘ कोणाचें मत तुम्ही खोडलें नाहीं म्हणून तें तुम्हाला मान्य आहे ’ असला पेंच अन्यायाचा होय. पण उलट पेंच घालून तो काढतां येतो हें टिळकांनीं या वेळीं खाजगी व जाहीर रीतीनें प्रतिपादिलें. समाजांतील एका पक्षाकडून दुसऱ्याचा निषेध करविणें ही सरकारची नेहमींची कपटनीति प्रसिद्ध आहे. फोडा झोडा या धोरणाचेंच तें एक अंग आहे. प्रथम प्रथम कांहीं लोक या सकृद्दर्शनी गोड दिसणाऱ्या युक्तिवादास बळी पडले. पण पुढें पुढें राजकारणांतील जहाल मतांचा इतका प्रादुर्भाव व फैलावा झाला कीं त्यांतून कोणताच पक्ष सुटण्याची आशा राहिली नाही ! आणि जेथें सगळा गांवच बाटला तेथें कोण कोणावर बहिष्कार घालणार ? सरकारानें टिळकांवर केलेल्या खटल्यांत नेमस्त वगैरे लोकांनींहि पुष्कळच सहानुभूति दाखविली होती आणि टिळकांचें अंतरंग अत्याचारी नाहीं अशी ग्वाहि त्यांनीं दिली होती. परंतु या भलावणीचा मोबदला म्हणून विवक्षित पत्रांचा, मतांचा व लेखांचा

जाहिर निषेध करण्याची गोष्ट निघाली तेव्हां टिळकांना आपल्या नेहमींच्या सावधगिरीनें व विवेकानें कृतज्ञतेलाहि मर्यादा घालावी लागली.

(६) नातूबंधूंची सुटका

टिळकांच्या बरोबरच नातूबंधूंनाहि अटक झाली होती. टिळकांवर पीनल कोडाप्रमाणें खटला भरून न्यायाधिशाच्या हातें त्यांना सरकारनें बंदिवासांत घातलें होतें. नातूबंधूंना बंदिवासांत ठेवण्याला न्यायपीठाचें सहाय्य सरकाराला मिळण्यासारखें नव्हतें. एकच संशय दोघांविरुद्ध. पण लेख छापून प्रसिद्ध केल्यानें टिळकांविरुद्ध पुराव्याच्या काडीचा आधार तरी सरकारास मिळणारा होता. परंतु नातूबंधू हे दुर्दैवानें वर्तमानपत्रकार नव्हते किंवा ते कधीं व्याख्यानहि देत नसत. तेव्हां त्यांच्या विरुद्ध असला तरी पुरावा कोठून मिळणार ? म्हणून सन १८१८च्या रेग्युलेशनचा आधार घेऊन सरकारनें नातूंना कैदेंत ठेवलें आणि टिळक शिक्षा भोगून परत येऊन फिरून केसरी हातीं घेऊन इतर कामेंहि करूं लागले तरी नातूबंधूंची कैद चालूच होती. सरकारनें टिळकांना प्रायश्चित्त देवविलें पण कोणत्याहि प्रायश्चित्ताची मर्यादा म्हणजे त्याचा विधि किंवा अवधि निश्चित असतो. पण संशय आणि गुप्त रोष यांना कालावधि कोठला ! त्यांतून चाफेकर बंधूंच्या खटल्यानें आणि पार्लमेंटमधील प्रश्नोत्तरानें सरकार फजीत झाल्यामुळें केवळ आपली इभ्रत बचावण्याकरितांच नातूंची कैद सरकारला चालू ठेवावी लागली. या फजितीनें खजील झाल्यामुळें हटवाद व असत्याग्रह याशिवाय दुसऱ्या कशाचाहि आधार सरकारला उपयोगी पडण्यासारखा नव्हता. तथापि कोणत्याहि गोष्टीला अंत हा असलाच पाहिजे. त्याप्रमाणें तारीख २१ डिसेंबर १८९९ रोजीं सरकारी हुकूम निघून तारीख २५ रोजीं बेळगांव कलेक्टरच्या हस्तें दोघांनाहि बंधमुक्त करण्यांत आलें. तारीख २२ जून १८९७ ते २२ डिसेंबर १८९९ इतके दिवस म्हणजे बरोबर अडीच वर्षें नातूबंधूंची अटक टिकली. म्हणून नातूबंधूंचा शनि पालटला अशी टिळकांनीं ज्योतिषविषयक उपमा दिली. तारीख २६ डिसेंबरच्या केसरींतील अग्रलेखाला 'ग्रहण सुटलें' अशीहि दुसरी एक याच शास्त्रांतील उपमा टिळकांनीं दिली. पण दोन्हीहि अपुऱ्याच ठरल्या. कदाचित् ग्रहणाची उपमा टिळकांच्या शिक्षेला उपयोगी पडण्यासारखी होती. कारण स्पर्श काल व मोक्ष काल हे निश्चित असतात. तरी पण टिळक सहा महिने आधींच सुटले. मॅक्समुल्लरप्रभृतींची प्रार्थना व जनतेचा जप हे टिळकांच्या मुक्ततेला उपयोगी पडले. पण

' दे दान सुटे गिराण ' म्हटल्यानें किंवा दान दिल्यानेंहि ग्रहणभोगाचा एक क्षणहि कमी होऊं शकत नाहीं. नातूंच्या राशीला बसलेल्या शनिग्रहाने बरोबर अडीच वर्षांनी संक्रमण केलें ही गोष्ट खरी. पण अशी मर्यादा प्रारंभीं किंवा पुढें केव्हांहि कोणीच मनानें घालूं शकला नव्हता. अर्थात् टिळकांनीं नातूंच्या सुटकेला दिलेल्या ग्रहणाच्या उपमेचें खरें स्वारस्य निराळेंचें आहे. जॉनसनच्या 'रासेलस' नामक कादंबरींत ग्रहणाचा भयंकर चमत्कार प्रथमच पाहिलेल्या लोकांच्या मनःस्थितीचें सुंदर वर्णन आलें आहे. नातूबंधूंना सरकारनें रेग्युलेशनचा अधार घेऊन अटक केली असें कळलें तेव्हां महाराष्ट्रांतील लोकांचीहि मनःस्थिति अशीच झाली. भर दिवसा सूर्य तमोग्रस्त झालेला प्रथमच ज्यांनीं पाहिला त्यांना फिरून सूर्यदर्शन होण्याची कल्पनाच आली नसेल. नातूबंधूंसंबंधींहि लोकांना असेंच वाटलें. जुन्या इतिहासांतील नजर कैदेच्या प्रकाराची लोकांना एकदम आठवण झाली. आणि नातूबंधूंचा सबंध जन्मच कैदेंत जाणार कीं काय अशी त्यांना सहजच भीति वाटली. पण सूर्यास ग्रहण लागलेलें पाहून जग बुडण्याची भीति जशी निष्कारण वाटते तसेंच ग्रहण सुटलेलें पाहून आनंद किंवा प्रसन्नताहि निष्कारणच वाटते. टिळक आधींच सुटलेले आणि आतां नातूबंधूहि सुटले तेव्हां पुणे प्रकरणाची इतिश्री झाली आणि पुण्याला चांगले दिवस येतील अशा भावनेनें तारीख ३० रोजीं पुणेकरांनीं नातूबंधूंचें स्वागत केलें. दुसऱ्या दिवशीं जाहीर सभा भरून सार्वजनिक सभेनें प्रो. जिनसीवाले यांच्या हस्तें नातूंचें अभिनंदन केलें. उत्तर देतांना श्रीमंत बाळासाहेब नातू यांनीं असें उघड बोलून दाखविलें कीं मला कैदेंत कां टाकलें याचें कारण खरोखरच मला अजून उमजत नाहीं. बेळगांवच्या कलेक्टरांनीं नातूंना सोडतांना तोंडानें सरकारतर्फे म्हणून असें म्हटलें कीं, तुम्हाला सोडून दिलें आहे पण पुन्हा असें करूं नका. पण मुळांत कांहींच केलें नव्हतें तर ' असें करूं नका ' याचा अर्थ कांहीं तरी करा असाच उलट होत नाहीं काय ? पण खोटी इभ्रत संभाळण्याचा मार्गच खोटे आरोप करणें हा आहे. ' असें करूं नका ' यांतील ' असें ' याचा अर्थ तेव्हां कोणास लागला नव्हता व अजूनहि तो कोणास लागत नाहीं. असो. नातूंच्या सुटकेबरोबर त्यांच्या स्थावर इस्टेटीवरील जप्ती उठविण्यांत आली आणि कैदेंत असतांना दरमहा पांचशें रुपये प्रमाणें त्यांच्यावर झालेला खर्चहि सरकारनेंच सोसला. पण एवढ्यानेंहि तें प्रकरण निकालांत निघालें नाहीं. कैदेच्या मुदतींत सरकारनें आमच्या

मिळकतीची व्यवस्था आपल्या हातीं ठेवून आमचें हजारों रुपयांचें नुकसान केलें तें सरकारनें भरून द्यावें असा उलटा ससेमिरा बाळासाहेब नातूंनीं सरकारला लावला. आणि कुस्तींत पाठीवर आलेल्या गड्यानें जमीन धरून बसलेल्या गड्याची पाठ जमिनीला लावतां न आली तरी त्याला तोंडभर माती चारून आपला सूड उगवितां येतो त्याप्रमाणें बाळासाहेब नातूंना सरकाराविरुद्ध प्रत्यक्ष कांहींच करता आलें नाहीं तथापि पदोपदीं त्यांना निरुत्तर करून त्यांची बेअब्रू चवाठ्यावर मांडतां आली. 'एका निमगोऱ्या दाई सुइणीचा तोंडी अपमान केल्याच्या निराधार आरोपाकरितां सरकारनें दोघां प्रतिष्ठित सरदारांना अडीच वर्षें कारागृहवास घडविला' असा आपला बेअब्रूचा डांगोरा पिटलेला ऐकून सरकारी अधिकाऱ्यांना लाजेनें मान खालीं घालावी लागत असे. नातूबंधूंची कैद अडीच वर्षांनीं तरी संपलीच. पण सरकारच्या जुलमाचें हें कवित्व मागें कायमच राहिलें !

(७) लखनौ-कॉंग्रेस

पंधरावी राष्ट्रीय सभा ता. २७ डिसेंबर १८९९ रोजीं लखनौ येथें भरली. रमेशचंद्र दत्त हे तिचे अध्यक्ष होते. त्यांच्या भाषणामध्यें राजद्रोहाच्या कायद्यासंबंधीं एक मुद्दा आला होता. त्यांत टिळकांवरील खटल्याचा स्पष्ट उल्लेख नव्हता, पण हिंदी वर्तमानपत्रांचें एकंदरीनें समर्थन होतें. 'इंग्रजी पत्रें व देशी पत्रें यामध्यें मतभेद असणें स्वाभाविक आहे. सरकारची बाजू संभाळणें हें जसें इंग्रजी पत्रें आपलें कर्तव्य मानतात त्याप्रमाणें लोकांची बाजू संभाळणें हें देशी पत्रें आपलें कर्तव्य मानतात. इंग्रजी पत्रें हिंदी लोकांविषयीं लिहितांना आदरबुद्धि दाखवतील, तर देशी पत्रेंहि इंग्रजी पत्रांविषयीं आदरबुद्धि दाखवितील.' या सभेंत राजकीय सुधारणांसंबंधीं असें मत प्रतिपादन करण्यांत आलें कीं स्थानिक कायदेकौन्सिलांतून सभासदांची संख्या वाढवून प्रत्येक जिल्ह्याला एकेक लोकनियुक्त सभासद द्यावा. कौन्सिलच्या कामकाजाचे दिवस वाढवावे. ठराव पुढें मांडण्याचा अधिकार द्यावा आणि प्रत्येक प्रांताला एकेक एक्झिक्युटिव्ह कौन्सिल असावें. किती अल्प मागणी पहा !

(८) पंडिता रमाबाई

या चरित्रग्रंथाच्या पहिल्या खंडांत पंडिता रमाबाईची हकीकत आम्हीं दिलीच आहे. सन १९०० च्या फेब्रुवारी महिन्यांत पंडिता रमाबाईचें प्रकरण थोडेसें

पुन्हा उद्भवलें. त्या व या काळच्या दरम्यान रमाबाईंनीं अमेरिकेला दुसरी सफर केली व धर्मांतराच्या आपल्या कार्याला नवीन वर्गणी मिळविली. पण या कामीं बाईला पूर्वींहून फार अडचण पडली. १८९६ सालीं अमेरिकेंत भरलेल्या विश्व-धर्मपरिषदेला इकडून स्वामी विवेकानंद हे गेले होते. तेथें त्यांच्या व्याख्यानांचा उत्कृष्ट परिणाम होऊन हिंदी लोकांचीं धर्ममतें पुष्कळ अमेरिकन लोकांना वंदनीय झालीं होतीं. आपल्या मार्गांत ही अडचण आलेली पाहतांच बाईंनीं वेदान्त मतावर कोरडा ओढण्यास प्रारंभ केला. या मताचें खंडण करण्याकरिता त्यांनीं एक निबंधच लिहिला. त्यांत बाईंनीं असें लिहिलें कीं ‘ वेदान्तादि शास्त्रांची परीक्षा मी उत्तीर्ण झालें असल्यामुळें मला पंडिता ही पदवी मिळाली आहे.’ मात्र कोणत्या विद्यापीठाने बाईना ही पदवी दिली याचा त्यांत उल्लेख नव्हता. पुष्कळ लोकांना इकडे असें वाटत होतें कीं बाई विद्वान् म्हणून लोक तिला पंडिता म्हणत असतील किंवा सौभाग्यवती मिसेस असलें कांहीं म्हणतां येत नाहीं म्हणून नुसत्या नांवानें हाक मारण्याची अडचण टाळण्याकरितां लोकांनीं त्यांना ‘पंडिता’ म्हण-ण्याचा प्रघात पाडला असेल. कसेंहि असो. पदवीचा खुलासा निबंधांत कर-ण्याचें बाईचें मर्म निराळेंच होतें. यांना वेदांतावर हल्ला करावयाचा होता. त्या हल्ल्यांत त्यांनीं असें एक पोरकट विधान केलें कीं ‘वेदान्तविवेचनांत हिंदी शास्त्री पंडित लोक फार मोठमोठीं अवजड वाक्यें घालतात. म्हणूनच केवळ तें तत्त्व-ज्ञान गहन आहे असें तुम्हांला वाटतें !’ ही टीका उघडच हास्यास्पद होय. तिचा परामर्ष केसरींत घेतांना टिळक लिहितात ‘ लांब दाढीच्या सुरकुतलेल्या ऋषींनीं हे वेदान्तपर ग्रंथ लिहिलेले असल्यामुळें ललितकलासंपन्न नाजूक तरुण अमेरिकन स्त्रियांनीं ते ग्रंथ वाचण्यालायक नाहींत अशी टीका या मायावी बाईनें वेदान्त-ग्रंथावर केली नाहीं हें आमचें भाग्यच समजावयाचें.’ रमाबाईंनीं वेदान्ताची आण-खीहि थट्टा केली होती. ब्रह्म म्हणजे पोकळी पण ज्ञानानें व आनंदानें भरलेली पोकळी. अशा पोकळीची कल्पना तुम्हांला करतां येते काय ? असा प्रश्न बाईंनीं अमेरिकन वाचकांना केला होता. त्यावर टिळक म्हणतात, “ पूर्वी अप्सरांनीं विश्वामित्रादि ऋषि व शंकरादि देवता यांची फटफजिती उडविल्याचें आपण पुराणांत वाचतों. पण पंडितेनें केलेली ही ब्रह्माची फाजिती त्या जुन्या स्त्रीपराक्रमाचा हा नवा नमुनाच होय. बाईंनीं समाजस्थितीविषयीं असेंहि केलें कीं उच्च हिंदु जातीय पुरुष शेंदीडशें बायकांशीं लग्नें लावतात

आणि त्यांची स्मरणशक्ति या मानानें खंबीर नसल्यानें आपणाला बायका मुलें किती आहेत याची ते दप्तरांत यादी करून ठेवतात ! वरील प्रकार खरा असता तर बाईंना मुली पळवून नेण्याची मोठी सोयच झाली असती, पण महाराष्ट्रांत तसा प्रकार नसल्यानें त्यांना अनाथ झालेल्या, रस्त्यानें पडलेल्या, दुष्काळानें गांजलेल्या अशा पोराबाळांवरच आपल्या सदनाची भूक भागवून द्यावी लागली. कडेठाणच्या पाटलाची मुलगी बाईंनीं पळवून नेली त्याबरोबर तो हातांत काठी घेऊन शारदासदनाच्या पाठीला लागला. यावरून बायका मुली या खिल्लारांतील गायी-वासराप्रमाणें हिंदु लोक समजत नाहींत व एखादें मूल चुकून गेलें तर त्याचा शोध करीत नाहींत अशी स्थिति समजांत नसल्याचें बाईंना पूर्वी कळून आलेंच होतें. हातीं मिळालेल्या तीनशें मुली व विधवांपैकीं पावणेतीनशें मी ख्रिस्ती केल्या असें बाईंनीं या निबंधांत लिहिलें आहे. पण शारदासदनाच्या किल्ल्यांत कोंडलेल्या तीनशें अनाथ स्त्रियांपैकीं पंचवीस तरी स्वधर्मांत रहाव्या हेंच आश्चर्य होय ! "

पुढें सन १९०२ च्या जानेवारी महिन्यांत रमाबाईंच्या शारदासदनाविरुद्ध अनेक तक्रारी बाहेर आल्या. दुष्काळ नुकताच होऊन गेल्यामुळें इतर ख्रिस्ती मिशनऱ्यांप्रमाणें बाईंनींहि पुष्कळ अनाथ मुलें व स्त्रिया मिळविल्या व त्यांना सदनांत आणून ठेवलें. या सुमारास सदनाच्या निरनिराळ्या शाखांतून सुमारें पंचवीसशें मुली व स्त्रिया होत्या. बाईंनीं सदनाचा तुरुंग बनवून दारावर रामोशांचा पाहरा ठेविला होता आणि परवानगीशिवाय आंत जाणें येणें बंद केलें होतें. आंत तुरुंगाप्रमाणेंच या मुली व स्त्रिया यांजकडून सक्तीनें काम करून घेण्यांत येत असे.

१९०३ सालीं रमाबाईंच्या शारदासदनासंबंधानें सरकारनें चौकशी केली. त्यांत तेथें सतराशें मुली असून गुजराथ व मारवाड या प्रांतांतील अधिक होत्या असें कळलें. पुण्याचे तेव्हांचे कलेक्टर स्विफ्ट यांजकडे तक्रारी गेल्यावरून ते चौकशीकरितां सदनांत गेले आणि त्यांनीं मुलींना प्रश्न केला की 'कोणाला घरीं जावयाचें आहे काय ?' पुष्कळ मुलींना दुष्काळामुळें घरदारच उरलें नव्हतें. पण शंभर मुलींचें होय असें उत्तर मिळाल्यामुळें त्यांच्या घरचे पत्ते घेऊन चौकशी करण्याचें कलेक्टर यांनीं ठरविलें. केवळ परोपकाराकरितां जीं अनाथगृहें काढलेलीं असतात त्यांचे चालक आपण होऊन ही गोष्ट करितात. पण पंडिता

रमाबाई यांच्या दयाबुद्धीला आंतून ख्रिस्तीधर्माभिमानाचें जाड अस्तर लावलेलें असल्यामुळें तशी गोष्ट करण्याला त्या स्वेच्छेनें कां प्रवृत्त होतील ! पण जुलूमजबरदस्तीनें शिस्तीच्या नांवाखालीं मुलींना सदनांत कोंडून ठेवणें आणि त्यांचें धर्मांतर करविणें व विधर्मी लोकांशीं त्यांचीं लग्नें लावून देणें हे सर्व प्रकार एकाद्या गुलामखान्यासारखे असल्यामुळें अशा गोष्टी सरकाराला चालून देतां येत नाहींत असें स्विफ्ट साहेबांनीं पंडिता रमाबाईंना स्पष्ट सांगितलें.

(९) नाना फडणीसांचा उत्सव

सोमवार तारीख १९ मार्च (फाल्गुन वद्य ३) सन १९०० या दिवशीं पेशवाईंतील प्रसिद्ध मुत्सद्दी नाना फडणीस यांची १०० वी श्राद्धतिथि होती. ही तिथि पुण्यास व पुण्याबाहेर यथासांग साजरी झाली. तारीख २० मार्चच्या केसरींत नाना फडणीसांवर आठ साडेआठ कालमांचा लेख प्रसिद्ध करण्यांत आला. तो पुष्कळसा कै. पारसनीस यानीं टिळकांचे सांगण्यावरून लिहिला होता. स्वतः टिळकांनीं त्यांतील फक्त एकच लहानसा भाग लिहिलेला असून पारसनीस यांनीं वेळेवर इतका मजकूर लिहून दिल्याबद्दल टिळकांनीं त्यांचे आभार मानले होते. पहिल्या खटल्यानंतर पारसनीस हे टिळकांकडे येत जात. पण पुढें १९०८ च्या खटल्यानंतर हा स्नेहसंबंध त्यांनीं जिवंत ठेवला नाहीं. मनांतून प्रेम असे. पण जनांत तें दाखविण्याला ते फार भीत. कारण १९०० ते १९०८ याचे दरम्यान पारसनीस यांचीं वळणें सरकार व संस्थानिक यांजकडे बांधलीं गेलीं; आणि तीं बिघडविण्याला ते तयार नव्हते. पारसनीस यांनीं लिहिलेला लेख पुष्कळ माहिती देऊन व सजवून लिहिलेला होता. आणि योग्य प्रसंगीं गुणवर्णनपर एवढा लेख आल्यानें केसरीच्या वाचकांना फारच कौतुक वाटलें. नानांची जी कुंडली या लेखांत दिली आहे ती ग्रहकुंडली होती, राशिकुंडली नव्हती. कुंडलींत एक ग्रह घालण्याचा चुकून राहिला होता. अर्थात् पुढील अंकांत ह्या नजरचुकीची दुरुस्ती करण्यांत आली. पण ही चूक एका वाचकानें नजरेला आणली म्हणून नाना फडणीसांच्या बारीक सारीक गोष्टींच्या माहितिकडेसुद्धां लोकांचें इतकें लक्ष आहे याबद्दल टिळकांनीं अभिनंदन केलें.

कर्मधर्मसंयोगानें पुढच्या आठवड्यांत डेक्कन कॉलेजमध्यें कॉलेजच्या वाढदिवसाचा उत्सव झाला. या प्रसंगीं डायरेक्टर जाईल्ससाहेब यांचें व्याख्यान झालें.

त्या बिचाऱ्याजवळ विद्यार्थ्यांपुढें बोलण्याइतकेंहि वक्तृत्व नव्हतें. त्यांनीं लिहून आणलेला निबंध वाचला. पण सांगण्याची विशेष गोष्ट ही कीं त्यांनीं कॉलेजच्या वाढदिवसासंबंधानें सांगतां सांगतां जुन्या पेशव्यांच्या राज्याची खूप निंदा केली. आणि बरोबर १०० वर्षांपूर्वीं पुण्यास काय काय गोष्टी घडल्या त्याचीं निवडक उदाहरणें म्हणून दिलीं तीं अशाकरितां कीं इंग्रजी सुराज्य व मराठी स्वराज्य यांची तुलना व्हावी आणि एक कसें चांगलें दुसरें कसें वाईट ही माहिती मिळावी. उदाहरणार्थ 'ह्याच पुणें शहरांत १०० वर्षांमागें एका राजाला हत्तीच्या पायाशीं बांधून फरपटत नेऊन ठार मारिलें! पेशव्यांच्या राज्यांत जुलूम अतिशय होता. तेव्हां हल्लींसारखे तुम्ही निरनिराळ्या भागांतून विद्या शिकण्याकरितां पेशव्यांच्या पुण्यास आलां नसतां.' आगगाडी तारायंत्र यांचीहि महती साहेबांनीं गाइली. १०० वर्षांपूर्वींचीं उदाहरणें देण्याचें कारण प्रायः असें कीं एका आठवड्यापूर्वीं नाना फडणीसांचा शतसांवत्सरिक उत्सव सर्वत्र झाल्याची बातमी जाइल्ससाहेबांच्या कानावर गेली असावी. आणि विद्यार्थ्यांनींहि असा एकादा उत्सव केल्याची बातमी त्यांना लागली असावी. प्रोफेसर बेन हे त्या प्रसंगीं हजर होते. त्यांनीं नेहमींच्या स्वभावाला अनुसरून थोडा विनोद केला. पण तो विनोद मार्मिक असून जाणत्याला बोचण्यासारखा होता. ते म्हणाले, 'जाईल्ससाहेबांनीं इंग्रजी राज्यांतील सुखसोईची यादी वाचून दाखविली. त्यांत बायसिकल क्रिकेट वगैरे गोष्टींचा उल्लेख चुकून राहिला असावा. शिवाजी हजर असता तर तो बायसिकलच्या शर्यतींत पहिला आला असता व तानाजी हा उत्तम क्रिकेट खेळला असता! कारण साहेब होते इतिहासाचे प्रोफेसर. त्यांनीं शिवाजीचें चरित्र वाचलेलें. तो घराबाहेर पडून मैदानी व मर्दानी खेळांत सामील होत असे ही बातमी त्यांना प्रायः असावी. म्हणून इंग्रजी राज्यांत शिवाजी असता तर त्यानें काळास अनुसरून काय पराक्रम केले असते याचें वर्णन त्यांनीं केलें. पण सर्वांत मौज ही कीं डॉक्टर भांडारकर हे त्या दिवशीं अध्यक्ष होते. असें असतां त्यांनीं जाइल्ससाहेबांचा सौम्य निषेधहि केला नाहीं. उलट त्यांनीं त्यांच्या 'पोक' विचाराची वाखाणणीच केली. ते म्हणाले, यशवंतराव होळकराच्या मृत्यूचा मुद्दा फारच छान होता. पूर्वींच्या रानटी स्थितीचा मला अनुभव आहे. मी मालवणाहून मुंबईस प्रथम परीक्षेस आलों तेव्हां मला पंधरा दिवस लागले. आतां ती स्थिति नाहीं. मला एवढेंच वाईट वाटतें कीं मी जरा लवकर जन्मालो

आलों. थोड्याशा उशीरानें जन्माला आलों असतों तर ह्या सुखसोयींचा उपभोग लहानपणींच मला घेतां आला असता. मी आज तुमच्यापुढें बोलायला उभा आहे ही इंग्रजी राज्याची कृपा. नाहीं तर मी माझ्या खेडेगांवांत तीन तास संध्या आणि चार तास ब्रह्मयज्ञ करीत बसलों असतों!' भांडारकर अशा गोष्टी कोठेंहि त्यांच्या नेहमींच्या पद्धतीप्रमाणें अगदीं मनापासून सरळ सांगत. बिचाऱ्याला विनोद माहितीच नव्हता. पूर्वजांचा अभिमान त्यांना असावा तसा नव्हता. त्यांनीं जुन्या दख्खनचा इतिहास लिहिला त्यावरून प्राचीन इतिहास त्यांना अवगत होता. आणि जुन्या संस्कृतीबद्दल त्यांना अभिमान नव्हता असें नाहीं, पण पेशव्यांच्या निंदेबरोबर साहेबावरलि टीकेचाहि एखादा तरी शब्द बोलून राष्ट्रीय अभिमान प्रगट करावा आणि जाइल्ससाहेबांची थोडी तरी हजेरी घ्यावी ह्याविषयींचें अज्ञान त्यांना होतें. म्हणून विद्यार्थ्यांपुढें वरीलप्रमाणें प्रदर्शन त्यांनीं केलें. केसरींतील नाना फडणीसावरील लेख, महाराष्ट्रांत झालेले ठिकठिकाणचे उत्सव आणि डेक्कन कॉलेजांत झालेलीं मराठेशाहीचीं हीं निंदाप्रचुर भाषणें यांचा बरोबर विरोध पाहिला म्हणजे सरकारी कॉलेजाविषयीं लोकांच्या मनांत अप्रीति उत्पन्न व्हावी हें स्वाभाविकच नाहीं काय? पुढच्या आठवड्यांत प्रो. बेन यांना रजेवर जातांना विद्यार्थ्यांनीं मानपत्र दिलें त्या वेळीं विद्यार्थ्यांना उपदेश करतांना बेन यांनीं जाइल्ससाहेबांच्या वेळीं केलेली चूक सुधारून घेण्याचा प्रयत्न केला. त्यांत ते म्हणतात कीं, 'मी बिचारा भोळा म्हणून कांहीं तरी बोलून जातों. त्याचा बाहेरील लोकांना उपयोग करण्याचा काय अधिकार? १८९६ सालीं प्रो. भानूंनीं शिवाजीवर व्याख्यान दिलें त्या वेळीं मीहि थोडें बोललों. त्याचा भानूंनीं दुरुपयोग केला. मी आपला भोळा बोलून जातों तें लोकांनीं खरें का समजावें?' याहि बोलण्यांत खोच होती. शिवाजीची स्तुति करणारें त्यांचें भाषण टिळकांनीं खटल्यांत पुराव्यांत दिलें होतें आणि साहेब लोक देखील शिवाजीविषयीं काय बोलतात हें सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केला होता. अर्थात् त्याचा गवगवा झाला आणि बेनसाहेबांनीं जाइल्ससाहेबांची थट्टा केली असें बाहेर लोक बोलूं लागले तें त्यांना अडचणीचें वाटूं लागलें. एवढ्या करितांच त्यांनीं हा भाषणाचा प्रसंग साधला असावा.

(१०) प्लेग व इनॉक्युलेशन

सन १८९९ मध्यें पुण्यांतील प्लेग हटला नव्हता इतकेंच नव्हे तर जोरानें सुरू होता. तथापि प्लेगप्रतिबंधक सरकारी उपाययोजनांचें स्वरूप पूर्वीं दोन वर्षांत

म्हणजे टिळक तुरुंगांत जाण्यापूर्वी जें होतें तें टिळक सुटून आल्यावर राहिलेलें नव्हतें. रँडशाहींत काय काय अनर्थ झाले आणि लोकांनीं प्लेगपेक्षां प्लेगप्रतिबंधक उपायांचें दुःखच किती अधिक भोगलें याचें वर्णन या चरित्रांच्या मागील भागांत केलेलेंच आहे. रँडसाहेबांच्या खुनानें प्लेगच्या अधिकाऱ्यांच्या मनावर प्रत्यक्ष नसला तरी अप्रत्यक्ष रीतीनें बराच परिणाम झाला. तो असा कीं प्लेग हटवितांना लोकांचें कांहीं एक न ऐकतां केवळ आपल्या मर्जीप्रमाणें वागणें असें जें पूर्वीचें धोरण होतें तें बदलून आतां लोकांच्या साहाय्यानें व सहविचारानें उपाययोजना करावी हेंच अधिक श्रेयस्कर आणि फलप्रद आहे असें त्यांना वाटूं लागलें होतें. प्लेगसारखे रोग आले असतांना कोणतेंहि सुधारलेलें सरकार हें झोपून स्वस्थ बसणार नाहीं ही गोष्ट खरी. तथापि पुष्कळशा युरोपिअन डॉक्टर लोकांचेंहि मत असें झालें होतें कीं एकाद्या दोर्षा ज्वराप्रमाणें प्लेग हा कांहीं मुदतीनेंच हतवीर्य होणारा आहे. तें घडेपर्यंत पावसाळ्यांत गवत आपोआप उगवतें त्याप्रमाणें ऋतुमानाची अनुकूल स्थिति लाभतांच प्लेगचे जंतू जागृत व वृद्धिंगत होऊं लागतात. अर्थात् वैद्यकशास्त्रालाहि प्लेग फारशी भीक घालीत नाहीं. म्हणून कडक उपायांची योजना करण्यांत फारसा अर्थ नाहीं. टिळकांनीं केसरी हातीं घेण्यापूर्वी मुंबई सरकारनें प्लेगचें कमिशन नेमण्याचा विचार केला पण त्याचा रिपोर्ट निघून त्याची अंमलबजावणी होण्याला बराच काळ लागणार म्हणून डॉ. रीड वगैरे जे स्थानिक अधिकारी पुण्यास होते त्यांच्याकडे शिष्टमंडळें नेऊन टिळकांच्या पुढारीपणाचा फायदा घेऊन सरकारी उपायांचा कडकपणा कमी करण्याचा प्रयत्न पुणेकरांनीं सुरू केला. तारीख ९ जुलै रोजीं पुण्यास जाहीर सभा भरून त्यांत टिळकप्रमुख असें एक शिष्टमंडळ पाठविण्याचें ठरलें. तें १६ जुलै रोजीं जाऊन रीडसाहेबांस भेटलें आणि ह्या भेटींत पुष्कळ गोष्टींचा निकाल लागला. रँडसाहेबांच्या खुनानंतर मुख्य प्लेग–अधिकारी म्हणून कर्नल क्रे नांवाचे लष्करी अधिकारी पुण्यास नेमले गेले होते. त्यांचा स्वभाव रँडसाहेबांच्या.स्वभावाच्या अगदीं उलट असल्या कारणानें कोणासहि कांहीं सांगणें असल्यास सवड मिळूं लागली. आणि स्थानिक पुढाऱ्यांची सल्लामसलत घेतल्यानें उपाय–योजना सुलभ व अधिक यशस्वी होते असें क्रेसाहेबांनाहि कळूं लागलें. दुसरे पक्षीं क्वारंटाईन सारखे प्रायः अशक्य उपाय चालू ठेवण्यांत अर्थ नाहीं, त्यांत विनाकारण लोकांची गैरसोय होते, आणि सरकारला फुकट खर्च येतो

असा अनुभव अधिकाऱ्यांना आला म्हणून क्वारंटाईन उठविण्यांत आलें. प्रेताची तपासणी ढिली करण्यांत आली. मयताची फक्त वर्दी देणें आणि प्लेगदूषित घरें साफसूफ करवून घेणें हेच मुख्य उपाय म्हणून शिल्लक राहिले. ज्या पुण्यांत रँडसाहेबांच्या जुलमामुळें खून झाले त्याच पुण्यांत कर्नल क्रे व मेजर रीड या प्लेग-अधिकाऱ्यांना पेठानिहाय पानसुपाऱ्या झाल्या. हा फरक कशाचें द्योतक होय हें सांगावयास नकोच! टिळकांच्या मतें प्लेग-प्रतिबंधक असा खरा परिणामकारक उपाय म्हणजे स्थानत्याग हा एकच होता. इनॉक्युलेशन म्हणजे प्लेगची लस टोचणें हा एक उपाय हळुहळु पुढें येऊं लागला होता. पण टोचण्याची लस व ती टोचण्याची कृति या दोन्ही गोष्टी अद्याप अपूर्णावस्थेंत होत्या व त्याविषयीं प्रथम प्रथम लोकांच्या फारच तक्रारी होत्या म्हणून तुरुंगांतून सुटून आल्याबरोबर टिळकांना प्रथम ह्या वादांत पडावें लागलें.

कोणत्याहि बाबतींत सरकारला विरोध करावयाचा असता टिळक धर्माच्या आड लपतात असा एक त्यांच्यावर ठराविक आक्षेप असे. पण लस टोचण्याच्या वादांत हा आक्षेप त्यांनीं प्रथमच निर्मूल केला. 'लसीबरोबर शिजलेला मांसरस पिचकारीनें शरिरांत थोडासा घालावा लागतो. एवढ्याकरितां म्हणजे धर्मश्रद्धेनें महाराष्ट्रांतील लोक या उपायाच्या विरुद्ध जातील असें आम्हांस वाटत नाहीं. मांसरसाऐवजीं उद्यां डाळीचें पीठ किंवा कणकीचें पीठ शिजवून त्याचा रस उपयोगांत आणण्याचा प्रयोग पुढें मागें यशस्वी होईल. तसें झालें तर सोळ्या आजीबाईची देखील काडीइतकीहि धर्मसंबंधी तक्रार लस टोचण्याविरुद्ध राहणार नाहीं. पण सध्याच्या स्थितींत देखील धर्मसंबंधी कोणाची खरोखरच तक्रार असेल असें आम्ही म्हणूं शकत नाहीं. असल्यास ती खोटी आहे. औषध म्हणून थोडासा मांसरस आणि तोहि प्लेगच्या किड्यांनीं खाल्लेला पिचकारीनें शरीरांत घालण्यास धर्मप्रत्यवाय आहे असें आम्हास तरी आढळून आलेलें नाहीं.' तात्पर्य लसीविरुद्ध तक्रार धर्माची नव्हे तर व्यवहाराची. आणि या तक्रारीचा आधार लसीच्या उपयोगाविषयीं अजून राहिलेला संशय. पण हा संशय अतज्ज्ञ माणसांनींच नव्हे तर तज्ज्ञ माणसानींहि व्यक्त केला होता.

लस टोचण्याचा वाद सुरू झाला त्याला दोन बाजू होत्या. सरकारची बाजू अशी कीं तज्ज्ञ डॉक्टर लोकांनीं लस तयार करण्याचें काम हातीं घेतलें आहे. ती टोचण्याची व्यवस्था झाली आहे. तेव्हां लोकांनीं ती आपण होऊन टोचून

घ्यावी. पण ते तसें न करतील तर त्यांच्यावर प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष सक्तीहि करावी लागेल. कारण प्लेग पसरूं न देणें हें देशाच्या हिताचेंच आहे. ह्याच्याविरुद्ध लोकांची बाजू अशी कीं प्लेगची लस नव्यानेंच निघाली आहे. अजून ती व्हावी तितकी निर्दोष नाहीं. टोचण्याची कृतिहि पुष्कळ वेळा अडाणीपणाची घडते. कोणाला ती टोचावी कोणाला टोचूं नये ह्याविषयीं जो विवेक केला पाहिजे तो राहात नाहीं. म्हणून तिचे दुष्परिणाम कोठें कोठें दिसून येतात. अर्थात् लस टोचून घ्यावयाची तर ती ज्याची त्यानें खुषीनें टोचून घेतली पाहिजे. जुलमानें ती मुळींच टोचूं नये. कितीहि केलें तरी लस हें एक प्रकारचें विष आहे असेंच लोक समजतात. म्हणून ती सक्तीनें कोणाच्याहि अंगांत टोचण्याचा सरकारास अधिकार नाहीं. टिळकानीं ही लोकांची बाजू म्हणून उचलून धरली आणि ती केसरींतून जोरानें मांडण्याचें काम केलें.

सन १८९९ च्या जून जुलैमध्ये बेळगांवकडे सक्तीनें लस टोचण्याचा प्रचार सुरू झाल्याच्या बातम्या आणि तक्रारी येऊ लागल्या. म्हणून तारीख १ आगस्टच्या केसरींत टिळकांनीं या सक्तीविरुद्ध बंडाचें निशाण उभारलें. पण त्यानीं प्रथमच असें स्पष्ट म्हणून ठेवलें कीं "प्लेगच्या या देवी टोचण्यापासून बिलकूल फायदा नाही असें आम्ही म्हणत नाहीं. पण लस टोचलेल्या मनुष्याच्या प्रकृतीवर काय परिणाम होतात हें अजून स्पष्ट कळलेलें नाहीं. एकदां लस टोचल्यावर पुढें किती महिनेपर्यंत प्लेग होण्याची धास्ती नसते याचाहि पक्का निर्णय अजून झालेला नाहीं. दरवर्षी प्लेग येणार तर दरवर्षी लस टोचून घ्यावी लागेल. पुष्कळांना ही स्थिति भयप्रद वाटते. म्हणून लस कितीहि फायदेशीर असली तरी कोणावरहि ती टोचण्याची सक्ति होतां कामा नये." टिळकांच्या मतें स्थानत्याग हा प्लेगवर सर्वांत उत्कृष्ट उपाय. पण गांव सोडून बाहेर जाऊन राहावयाचें म्हणजे बाजारपाणी दिवाबत्ती रखवाली इत्यादि व्यवस्था हवी. ती सरकार करावी तितकी करीत नाहीं. युरोपियन लोकांना प्लेग फारसा होत नाहीं. त्याचें कारण हेंच कीं ते गांवापासून दूर अंतरावर राहातात, म्हणून त्यांचें प्लेगपासून संरक्षण होतें आणि लस टोचून घेण्याची त्यांच्यावरील सक्तिहि टळते. अर्थात् ज्या सोई गोऱ्या लोकांना गांवाबाहेर राहण्याला मिळतात त्या सर्व अगदीं तशाच नसल्या तरी निदान थोड्याबहुत तरी येथील लोकांना करून दिल्या पाहिजेत. हें करण्याला खर्च येतो. म्हणून तो टाळून लस टोचण्याच्य सवंग उपायावर सरकार आपलें कर्तव्य भाग-

वून घेतें. लसच टोचावयाची तर डॉ. विश्राम रामजी घोले यांच्या मताप्रमाणें गोस्तनाची लस टोचण्याचा प्रकार सुरू करावा. कारण गोस्तन देवी टोचून घेण्याची संवय लोकांना आहे. त्यापासून दुष्परिणाम होत नाहींत हें लोकांना अनुभवानें कळलें आहे. प्लेग आला असता गाईची लस टोचण्याचा प्रघात पूर्वी तुर्कस्थानांत होता याविषयीं इंडियन मेडिकल जनर्लमध्येंच लेख आला होता. तात्पर्य केवळ लस टोचून घेणें याला टिळक प्रतिकूल नव्हते. तर जी लस निर्दोष असण्याची खात्री लोकांना अजून पटली नव्हती ती सक्तीनें टोचण्याचा आग्रह सरकारानें धरूं नये, प्रथम लोकांचें मन वळविण्याचा प्रयत्न होईल तेवढा करावा इतकेंच टिळकांचें म्हणणें होतें. तारीख १५ आगस्टच्या केसरींत या विषयावर टिळकांनीं एक सबंध अग्रलेखच लिहिला. ह्यांत लसीची मूळ कल्पना, ती तयार करण्याचे प्रयत्न इत्यादिकांविषयीं सोपपत्तिक चर्चा केलेली असून प्लेगप्रतिबंधक उपाय म्हणून डॉ. यारसीन यांची लस निरोगी मनुष्याला टोचण्यापेक्षां प्लेग झालेल्या मनुष्याला टोचावी असें मत टिळकांनीं प्रतिपादिलें.

केसरीच्या ह्या मतप्रतिपादनानें बरीच खळबळ उडाली. सरकारास वाटूं लागलें कीं आपल्या कामांत हें एक विघ्न आलें. म्हणून त्यांची प्रतिक्रिया सुरू झाली. मुंबईचे डॉक्टर भालचंद्र कृष्ण भाटवडेकर यांनीं या प्रतिक्रियेला दुजोरा दिला आणि टाइम्स पत्रांतून लस टोचण्याच्या उपायाचें समर्थन जोरानें सुरू झालें. डॉक्टरीच्या नात्यानें डॉ. भालचंद्र यांनीं लसीविषयीं दिलेला अभिप्राय तितक्यापुरता कोणीहि ग्राह्यच मानला असता. पण त्यांच्या अभिप्रायाचा आधार घेऊन सक्तीचें समर्थन सरकाराकडून होऊं लागलें. आणि या सक्तीचा तर डॉक्टर निषेध करीनात. एवढ्यामुळें टिळक व डॉक्टर भालचंद्र यांजमध्यें वाद वाढला. डॉ. भालचंद्र हे अगदीं दुसऱ्या टोकाला जाऊन बसल्यासारखे झाले होते. प्लेगची लस प्रयोगावस्थेंत आहे म्हणून तिचे कांहीं दुष्परिणाम होऊं शकतील ही गोष्ट ते प्रांजलपणें कबूल करीनात. दुष्परिणाम झाल्याचीं उदाहरणें वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्ध होत होतीं. त्यांचा तपास करण्याची सूचना ते स्वीकारीनात ! आणि स्वतंत्र विचाराचे चार देशी डॉक्टर जमवून त्यांचा अभिप्राय प्रगट करण्यानें जो फायदा कांहीं मिळण्यासारखा होता तो सोडून देऊन केवळ टाइम्स पत्रांत लसीला अनुकूल असे लेख लिहिण्याचें धोरण त्यांनीं स्वीकारलें. यामुळें सरकारची बाजू सावरून धरण्याकरितां डॉक्टर भालचंद्र हे पुढे आले आहेत असा आक्षेप त्यांच्यावर

लोक घेऊं लागले. इकडे बेळगांव इत्यादि ठिकाणीं गांव सोडून देऊन बाहेर झोपड्यांतून राहणाऱ्या लोकांवरहि लस टोचण्याचा जुलूम सुरू झाला आणि ही तक्रार नामदार छत्रे यांनीं कौन्सिलापुढें मांडली. 'लस टोचून घ्या नाहींतर घरांतून बाहेर जा! कारण एरवीं तुम्हाला प्लेग होईल' हें म्हणणें एक वेळ असो, पण बाहेर जाऊन प्रत्यक्ष झोपडींत राहणाऱ्या लोकांना 'तुम्ही टोचून घ्या नाहीं-तर झोपडी सोडून जा' असें सांगणें हास्यास्पद होतें. अशा रीतीनें अविचारी अधिकाऱ्यांचा जुलूम ही लस टोचण्याच्या उपायाला एक नसती अडचण होऊन राहिली होती.

पुण्यांत लष्करी लोकांच्या हातीं प्लेगसंबंधी सर्व अधिकार असल्यामुळे त्यांनीं शिस्तीच्या नांवाखालीं अनेक हास्यास्पद प्रकार केले. पुण्यांतील प्लेग संपला तेव्हां परगांवचे लोक पुण्यास येऊन प्लेगचा फैलाव करतील या सबबीवर त्यांनीं कांहीं दिवस पुण्याची नाकेबंदीच केली. रात्रीचे आठानंतर गांवांतून बाहेर व बाहेरून गांवांत गाडी मुळींच सोडीनात. जणू काय दिवसा झालेल्या गाड्यांच्या वाहतुकीनें किंवा रात्रीच्या येणाऱ्या जाणाऱ्या पादचराच्या संसर्गानें प्लेग होण्याची भीति नव्हती आणि ती फक्त गाड्यांना चिकटून राहिली होती! विशेष मौज ही कीं पुण्यांत बाहेरून प्लेग येण्याची भीति असतां गांवांतील गाडी बाहेर जाऊं देण्या-लाहि प्रतिबंध केला जाई! उलट लष्करी अधिकाऱ्यासमक्ष नाक्यावर गाड्या सोडून लोक पायउतारा आंतबाहेर जात येत ते चालत. चुकून एखादा प्लेगचा रोगी गाडींत घालून कोणी रात्रीं लपून छपून पुण्यास आणील एवढ्याकरितां ही सगळ्या लोकांची नाकेबंदी! प्लेगच्या दिवसांतील पुण्याचा हा वेढा पुष्कळ रहि-वाशांच्या स्मरणांत आहे. आणि तो आठवला म्हणजे त्याचें त्यांना हसूं येतें. पुण्यास गांवास जाण्यायेण्याचा प्रतिबंध लोकांना थोडासा नेहमींच्या परिचयाचा आहे. गव्हर्नरसाहेब कोठें जावयाचे असतां कांहीं वेळ रस्ते बंद होतात म्हणून त्याचें इतकें कोणास वाटलें नाहीं. पण 'लस टोचून न घ्याल तर झोपडी सोडून जावें लागेल' असें अधिकाऱ्यांनीं म्हटल्यास मग प्लेगपासून बचाव करून घेण्याला लोकांनीं जावें तरी कोठें? या प्रश्नाचें उत्तर कोणासच सुचेना.

आक्टोबर महिन्यांत डॉक्टर भालचंद्र व टिळक यांचा परस्पर पत्रव्यवहार झाला. डॉक्टर भालचंद्र यांना लिहिलेल्या पत्रांत टिळकांनीं दहा मुद्देसूद प्रश्न विचा-रले होते. त्यांतील मुख्य मुद्दा लसीपासून हटकून बचाव किती होतो आणि लसी-

पासून कांहीं दुष्परिणाम होतात कीं नाहीं असा रोखठोक विचारण्याचा होता. टिळकांचें हें पत्र गेल्यावर डॉक्टर भालचंद्र यांनीं ग्रँट मेडिकल कॉलेज सोसासटीच्या विद्यमानें इतर डॉक्टर लोकांना विशेषतः गांवोगांवच्या सब असिस्टंट सर्जन लोकांना कांहीं माहिती गोळा करून पाठविण्याबद्दल पत्रें लिहिलीं. यावर टिळकांनीं आधींच आक्षेप असा काढला होता कीं एकादें कमिशन नेमून स्वतंत्र चौकशी व्हावी किंवा डॉ. भालचंद्र यांनीं स्वतःचा अनुभव म्हणून वाटेल तें सांगावें, पण डॉक्टर लोकांना काढलेल्या सरक्युलरानीं विश्वसनीय माहिती मिळण्यासारखी नाहीं. धारवाड येथून कृष्णाजी आबाजी गुरुजी यांनीं लसीच्या दुष्परिणामाच्या उदाहरणाचें एक भलें कोष्टकच्या कोष्टक पाठविलें तें तारीख २४ आक्टोबरच्या केसरींत छापिलें गेलें. मुंबईच्या चॅम्पिअन पत्रांत पारसी डॉक्टर खुखिया यांनींहि लसीपासून होणाऱ्या दुष्परिणामासंबंधी आपलें मत प्रगट करून टिळकांना एक प्रकारें पाठिंबा दिला.

गुरुजी यांजकडून तक्रारीचे नवे हप्ते केसरींत येतच होते. तेव्हां पुण्यांत लस टोचण्याला अनुकूल असा जो एक पक्ष होता त्यानें पुण्याचे एक होमिओपाथीक डॉक्टर व गोपाळराव गोखल्यांचे स्नेही राजम् अयंगार यांस धारवाडास पाठविलें. आणि गुरुजींनीं केसरीकडे पाठविलेल्या हकिकतींत कितपत तथ्य आहे ह्याचा तपास खाजगी रीतीनें करविला. डॉक्टर अयंगार यांनीं मराठा वर्तमानपत्रांत जें पत्र लिहिलें त्यांत जवळ जवळ गुरुजींचें समर्थनच केलें होतें. ते लिहितात कीं गरुजींच्या यादींत कांहीं असलेले व कांहीं नसलेले लोक गुरुजींबरोबर व कांहीं स्वतंतपणें मी तपासले. त्यावरून दिसून आलें कीं वाजवीपेक्षां फाजील लस अंगांत घातल्यामुळें लोकांना त्रास झाला आहे. एक वर्ष होऊन गेलें तरी कित्येकांवरील दुष्परिणाम कमी झाले नाहींत. लस टोचण्याची पिचकारी अजाणत्या लोकांनीं वापरण्यानेंच कित्येकांस इजा झाल्या. कांहीं विलक्षण योगामुळें ज्यांना लसींचें माप बरोबर दिलें गेलें त्यांपैकीं कित्येकांचा दम्याचा रोग कमी झाला. उलट पक्षीं प्रमाण बरोबर न साधल्यानें कित्येकांचे अंतर्गत रोग अंगावर उमटले. कित्येक डॉक्टरांनीं रोज तीन तीनशें लोकांना लस टोचल्याची डॉक्टर अयंगार यांचेपुढें प्रौढी गाईली ! पण एका दिवसांत तीनशें रोगी काळजीपूर्वक टोचले जाणें शक्य नाहीं असा डॉक्टर अयंगार यांनीं आपला अभिप्राय दिला. अर्थात् लस टोचण्यापासून फायदा आहे म्हटलें तरी प्रकृतीचें मान बरोबर ओळखणें व त्या प्रकृतीला जुळेल असें लसींचें प्रमाण ठरविणें ह्या गोष्टी अवघडच होत्या.

पुढें डॉक्टर भालचंद्र यांनीं टिळकांच्या पत्रास सविस्तर उत्तर पाठविलें. आणि तें ज्यांत छापिलें त्याच म्हणजे २१ नोव्हेंबरच्या अंकांत टिळकांनीं त्या पत्राला सविस्तर उत्तरहि दिलें. या पत्रोपत्रीं वादाचा उपसंहार करितांना टिळक लिहितात, "हल्लीं लस तयार करण्याचा उद्योग चालला आहे. स्तुत्य आहे. केव्हांना केव्हां तरी त्यापासून जगाचें मोठें कल्याण होण्याची आशा आहे. पण या सर्व गोष्टी कबूल केल्या तरी आज त्याची स्थिति अपूर्ण नाहीं असें आम्ही म्हणूं शकत नाहीं. अजून पुष्कळ शोध व्हावयाचे आहेत. प्लेगच्या लसींतील घटकावयाचे गुणदोष अद्याप समजावयाचे आहेत. आणि तिची तीव्रता कमी करून कोणत्या प्रकृतीच्या मनुष्यास टोचलें असतां इजा होणार नाहीं हें अद्याप ठरावयाचें आहे. आज सिद्ध काय तें एवढेंच झालें आहे कीं प्लेगचें थोडेसें विष अंगांत घातलें असतां शरीरांत प्लेगाबरोबर झुंझण्याची थोडीशी अधिक शक्ति येते. पण हें तत्त्व सिद्ध करण्यास एवढा खटाटोप नको होता. कारण अफू खाणारास अफू बाधत नाहीं, यांतील व देवी टोचण्यांतील बीज तेंच आहे. मुख्य मुद्याची गोष्ट ही कीं प्लेग टोचण्यानें जो निर्धास्तपणा येतो तो देवी टोचण्याइतका तरी कायमचा झाला पाहिजे. पुष्कळ शास्त्रीय शोध करूनहि तो तसा न होईल तर त्या उपचाराची मातबरी फारशी राहणार नाहीं. कसेंही असो. हल्लीं हा प्रयोग अपूर्णावस्थेंत आहे, एवढेंच आमच्या मतें निर्विवाद होय. तो पूर्णावस्थेस यावा अशी आमची मनापासूनची इच्छा आहे. पण यामुळें त्या अर्ध्याकच्च्या तयार झालेल्या रसायनाचा सर्वांनीं अंगीकार करावा, आणि ते तसें करीत नसल्यास 'खुषीची सक्ती' असें वेडेंवांकडें नांव देऊन सरकारनें जुलूम करून त्यास टोचून सोडावें असें मत देण्यास आमची मनोदेवता आम्हांस सांगत नाहीं."

या वादाच्या निमित्तानें टिळकांनीं जंतुशास्त्राच्या तत्त्वांचा अभ्यास मुद्दाम केला. डॉक्टर लोकांच्या भेटी घेऊन त्यांच्याशीं पुष्कळ विचारविनिमयहि केला. यामुळें डॉक्टर भालचंद्र यांस दिलेल्या उत्तरांत किंवा केसरींतील लेखांत एखाद्या तज्ज्ञ मनुष्यानें लिहावें अशा तऱ्हेची विचारसरणी व भाषासरणी टिळकांच्या लेखणींतून बाहेर पडत असलेली दिसून आली. निष्णात व तज्ज्ञ अशा डॉक्टर लोकांना त्यांच्या विचारसरणींत क्वचित् दोष दिसला नसेल असें नाहीं. पण ज्या लोकांवर लस टोचण्याचा जुलूम प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष होत होता त्यांना

आपली दाद घेणारा कोणी तरी एक धीट व बळकट वकील मिळाला हें पाहून फार समाधान झालें असेल यांत शंका नाहीं. लस प्रयोगावस्थेंत असल्यामुळें तिच्या सुपरिणामाविषयीं लिहिण्याला कोणाला जितका हक्क तितकाच तिच्या दुष्परिणामाविषयीं माहिती देऊन लोकांना सावध करण्याचा हक्कहि प्रतिपक्षास ओघानेंच येतो. टिळक केसरींत लिहितात ' दोघांनीं दोन तऱ्हेची माहिती गोळा केली आहे. ते एकमेकांस जरी दूषणें देत असले तरी शहाण्या माणसानें दोघांची माहिती एकत्र करून आपला सिद्धान्त रचणें जरूर आहे. गुरुजी डॉक्टर नसले तर डॉक्टर भालचंद्र जंतुशास्त्रज्ञ नाहींत हेंहि पण लक्षांत ठेविलें पाहिजे. तसेंच एकाची माहिती प्रत्यक्ष मिळविलेली आहे व दुसऱ्याची विश्वसनीय असली तरी अन्य मित्रांकडून मिळविलेली आहे हा भेद ध्यानांत ठेविला पाहिजे. '

सन १८९९ च्या मेच्या अखेरीस मुंबई सरकारनें नेमलेल्या इनॉक्युलेशन कमिशनच्या बैठकीस सुरवात झाली. कमिशनपुढें प्रिन्सिपाल कट्टी, अकौंटन्ट मायझरकर, वकील करंदीकर तसेंच किर्लोस्कर, खासवन्त, शीलवन्त इत्यादि लोकांच्या साक्षी झाल्या. त्यांनीं लस टोंचल्यानें आपल्या प्रकृतिवर वाईट परिणाम झाल्याचें सांगितलें. कृष्णाजी आबाजी गुरुजी हे काशीस गेलें होते तेहि धारवाडास परत आले आणि त्यानीं आपली माहिती कमिशनपुढें ठेवली. पण त्यानीं प्रगट केलेल्या नांवाच्या गृहस्थांना कमिशननें आपल्यापुढें साक्षीस बोलाविलें नाहीं.

तारीख २२ फेब्रुवारी १९०० रोजीं हिंदुस्थान सरकारनें प्लेगची लस टोंचण्यासंबंधीं एक सरकारी ठराव काढला. त्यापूर्वी त्या सरकारनें एक मोठें प्लेग कमिशन नेमलें होतें. त्यानें केलेल्या सूचनांचा आणि अनुमानांचा अनुवाद सदर सरकारी ठरावांत होता. लस टोंचल्यापासून एकंदरीनें दुष्परिणाम होत नाहींत असा सर्वसामान्य अभिप्राय कमिशननें व सरकारनें दिला. तथापि लस टोंचण्याच्या कामी सक्ति बिलकूल होऊं नये व तें सर्वस्वीं लोकांच्या इच्छेवर सोंपवावें हा जो टिळकांचा आग्रह त्याला ह्या रिपोर्टापासून बळकटीच मिळाली. सदर सरकारी ठरावांत खालील शब्द होते.

" At the same time, His Excellency in Council adheres strictly to the principle which he has continuously en-

joined that the choice whether or not they should be inoculated must be left entirely to the people, and compulsion on no account must be resorted to."

प्लेग ही एक आपत्ति आहे. कोणत्याहि आपत्तींत तिचें निवारण करण्या- करितां मनुष्य आपल्याकडून शक्य तो प्रयत्न करीत असतो. त्यांत एकादी हुल्लड असते. एकादा त्रागा असतो. एकादा तोडगा असतो. अशा पुष्कळ गोष्टी असतात. वरीलपैकीं एकाद्या तऱ्हेवाईक उपायानें आपत्तीचें निवारण होईलहि. याकरितां कोणी तसे उपाय इच्छेनें किंवा हौसेनें करून पाहिल्यास त्याला इतर कोणी नांवें ठेवणार नाहीं. पण अशा गोष्टींची सक्ति होणें केव्हांहि योग्य नसतें. आणि डॉक्टर भालचंद्र काय किंवा सरकार काय हे व टिळक ह्यांच्यामध्यें वादाचा मुख्य मुद्दा काय तो एवढाच होता. प्लेग कमिशननें इनॉ- क्युलेशनपासून कांहीं फायदा आहे असें म्हटलें तरी त्याचा फारसा पोवाडा कमि- शननें गाइला नाहीं. उलट टिळक हे लस टोचण्याच्या सक्तीला विरोध करीत होते तरी लस टोचण्यापासून कांहीं उपयोग होणारच नाहीं किंवा तें सर्वथैव वर्ज्य आहे असें म्हणण्याचा त्यांचा हेतु नव्हता. टिळकांचें म्हणणें इतकेंच होतें कीं 'रोगाच्या आपत्तींत तिचें निवारण कसें करावें ह्याविषयीं कोणीहि मनुष्य आपल्या तज्ज्ञ सल्लागार डॉक्टरांचा अभिप्राय घेतच असतो. डॉक्टरहि योग्य तेंच त्याला सांगत असतात. स्वतःला पटलें न पटलें तरी कोणीहि आपल्या डॉक्टरचा सल्ला सहसा अवमानीत नाहीं. आज लस टोचणें हें अधिक सुप्रतिष्ठित झालें असलें तरी कोणीहि उडी घालून हौसेनें लस टोचून घेतो असें नाहीं. तर आपल्या विश्वासाच्या डॉक्टराच्या सल्ल्यामुळें किंबहुना आग्रहामुळें तो टोचून घेतो. पण आपल्या विश्वासाच्या, अनुभवाच्या, ऋणानुबंधाच्या डॉक्टराचा सल्ला, आग्रह किंवा जुलूम हा वेगळा आणि सरकारी अधिकाऱ्याचा वेगळा.' त्या काळीं डॉक्टर लोक जरी प्रथमपासूनच लस टोचण्याच्या कामीं उडी घालते तरी ही बाब इतकी अप्रिय वाटली नसती किंवा तिचा इतका गवगवाहि झाला नसता. परंतु या कामीं डॉक्टर लोकांची देखील तेव्हां इतकी खात्री नव्हती कीं त्यांनीं आपल्या स्नेह्यांना लस टोंचण्याचा आग्रह किंवा जुलूम करावा. शहरांतून सक्तीचा गवगवा विशेष झाला नाहीं. पण खेडेगांवांतून प्लेगच्या व्यवस्थेकरितां लहान लहान डॉक्टर लोक व अधिकारी नेमले होते ते लोकांशीं वागतांना जितकी दक्षता ठेवावी

तितकी ठेवीत नसत आणि जितकें मन मिळून काम करावें तितकें करीत नसत. अशा लोकांची रड कोणी पुरस्कर्ता मिळाल्याशिवाय सरकारपर्यंत कशी जाणार ? रोगप्रतिबंधक उपायांविरुद्ध तंटे म्हणजे ते उपाय अमलांत आणणाऱ्या जुलमी अधिकाऱ्यांविरुद्ध तंटे इतकाच खरोखर त्याचा अर्थ होता. आणि ह्या तंट्यांत लोकांना पुढाऱ्यांची मदत अवश्य हवी होती. लस टोंचण्याच्या बाबतींत डॉक्टर भालचंद्रासारखे लोक सरकारला अनुकूल म्हणून लोकांचे प्राण वांचविण्याची काळजी तेवढी त्यांनाच आणि टिळक प्रतिकूल म्हणून लोक मेले तरी त्यांना चालतील इतके ते बेफिकीर असा अर्थ नाहीं! तर कोणत्याहि निमित्तानें किंवा कारणानें अधिकाऱ्यांकडून जुलूम होत असतां त्याच्याकडे कानाडोळा करावा ही एक वृत्ति आणि त्याचा गवगवा करावा ही दुसरी वृत्ति, ह्या दोन वृत्तींचा नेहमीं झगडा चाललेला असतो. आणि आपल्या नेहमींच्या धोरणाप्रमाणें टिळकांनीं कित्येक लोकांचे आक्षेप सोसूनहि लोकांची पडती बाजू उचलून धरली हें त्यांच्या असमंजसपणाचें लक्षण नसून लोकहितबुद्धीचें द्योतक होय हें कोणाहि समंजस व विचारी माणसास दिसून येईल.

कालांतरानें प्लेग हळुहळू हतवीर्य झाला. लोकांचाहि त्याच्याशीं परिचय वाढला. गांवाबाहेर जाऊन राहणें हें लोकांच्या अंगवळणीं पडलें. लस अधिक अधिक निर्दोष होऊं लागली. यामुळें ज्यांना गांवाबाहेर जातां येई ते स्वेच्छेनें जाऊं लागले. बाहेर जातां येईना ते स्वेच्छेनें लस टोचून घेऊन गांवांत राहूं लागले. प्लेग–व्यवस्थेंतील अंग सरकारनें हळु हळू बहुतेक सर्व काढून घेतलें. शहरांतून ती व्यवस्था त्यांनीं स्थानिक सरकारच्या म्हणजे मुख्यतः म्युनिसि-पालट्यांच्या स्वाधीन केली. आणि लोकल बोर्डांच्या क्षेत्रांत जवळ जवळ कांहींच व्यवस्था नाहीं अशी स्थिति आली तरी सरकारनें त्याकडे लक्ष दिलें नाहीं. तात्पर्य पुढें पुढें प्लेगच्या व्यवस्थेंतील जुलूम ही केवळ स्मरणाची गोष्ट होऊन राहिली. म्हणून लस टोचणें हा पूर्वीं केव्हां एका मोठ्या हमरीतुमरीचा विषय होऊन बसला होता असें आज कोणी सांगितलें तर नव्या पिढीच्या मनुष्याला तें फारसें खरेंहि वाटणार नाहीं. पण टिळकांनीं केलेला विरोध योग्य होता कीं नाहीं याचें मर्म समजण्याला तत्कालीन सामान्य लोकांच्या परिस्थितीच्या अंतरंगांत शिरलें पाहिजे.

(११) कृष्णाजी आबाजी गुरुजी

इनॉक्युलेशन प्रकरणीं प्रसिद्धीस आलेले कृष्णाजी आबाजी गुरुजी हे जुन्या पद्धतीनें राहणारे एक धर्मनिष्ठ गृहस्थ होते. पण धर्मभक्तीपेक्षांहि त्यांची देशभक्ति अधिक होती. वासुदेव बळवंताच्या बंडांत ते सामील नसले तरी वासुदेव बळवंता-बद्दल मनांतून सहानुभूति असणाऱ्या व देशभक्त म्हणून समजणाऱ्या लोकांपैकीं ते एक गृहस्थ होते. इंदापूरचे सुप्रसिद्ध वक्ते व प्रचारक देशपांडे व गुरुजी यांच्यामध्यें लोकांना फारच साम्य दिसे. दोघेहि शरीरानें धिप्पाड. दोघेहि कट्टे देशभक्त. दोघांनाहि गाई व शेतकरी यांचें अतिशय प्रेम. दोघांनाहि तालमीचा शोक. दोघांचीहि तरुण पिढीला ब्रह्मचर्याविषयीं उपदेश करण्याची कळकळ. आणि दोघांनाहि मत-प्रसाराची आवड. सर्वांत विशेष साम्य म्हटलें म्हणजे दोघांचेंहि वक्तृत्व अमोघ आणि दोघांचेहि ठिकाणीं श्रद्धेच्या मानानें चिकित्सा फारच कमी असल्यामुळें वक्तृत्वाच्या भरांत आले म्हणजे बोलूं नये तेंहि आपण कसें बोलतों आणि दहा हात झाडाची बारा हात ढलपी काढून श्रोता विश्वास न ठेवील अशाहि गोष्टी कशा सांगतों याचें दोघांनाही भान नसे. पण या दोघांत मुख्य फरक हा होता कीं गुरुजींच्या ठिकाणीं वक्तृत्वाइतकेंच ग्रंथप्रेमहि असे. त्यांचा पुस्तकसंग्रह मोठा मौल्यवान् असून दुर्मिळ गोष्टींचा ते हटकून संग्रह करीत. उपजीविकेचें साधन म्हणून प्रथम त्यानीं जंगलखात्यांत सरकारी नोकरी धरली. पण पुढें ती गेली. त्याला कारण त्यांची बाणेदार वृत्तिच होय. नोकरी सुटल्यावर ते प्रथम कांहीं दिवस धारवाडकडे होते व पुढें तेथून ते काशीवास करण्याला गेले. पण त्यांच्या-सारखा मनुष्य तेथें गप्प बसणें शक्य नव्हतें. काशीस त्यांनीं कालिदास या नांवाचें वर्तमानपत्र सुरूं केलें. धारवाडास असतां त्यांनीं प्लेगची लस टोंचण्या-संबंधाचा जुलूम प्रथम लोकनिदर्शनाला आणून केसरीपत्रद्वारें मोठी चळवळ केली. किंबहुना त्यांच्या या चळवळीमुळें इनॉक्युलेशन कमिशन नेमलें गेलें. आणि त्यांनीं दिलेल्या प्लेग टोचणीच्या दुष्परिणामाच्या पुराव्यांत कांहीं अति-शयोक्ति असल्याचें कमिशननें जरी शाबीत धरलें तरी अखेर चळवळीचा परि-णाम होऊन लस टोचण्यासंबंधीं कोणावर सक्ति होऊं नये असें सरकारी धोरण प्रस्थापित झालें.

पण गुरुजींना आपल्या ह्या चळवळीचें प्रायश्चित्त लवकरच घ्यावें लागलें. कारण ते इकडे धारवाडकडे आले असतांना त्यांच्या कालिदास पत्रांत त्यांचे मदतनीस

कोणी लवाटे यांनीं 'काळा व गोरा' या विषयावर जून महिन्यांत दोन लेख लिहिले. ते आक्षेपार्ह समजून काशी येथील डिस्ट्रिक्ट मॅजिस्ट्रेटनें गुरुजींकडून दहा दहा हजार रुपयांचे जामीन मागण्याच्या नोटिसा नवीन क्रि. प्रो. कोड कलम १०८ प्रमाणें काढल्या. परदेशांत गुरुजी हे असे संकटांत सांपडलेले पाहून टिळकांनीं दादासाहेब करंदीकर यांना विनंति केल्यावरून ते त्यांचा मुकदमा चालविण्याला तिकडे गेले. वास्तविक कालिदास हें पत्र मराठी भाषेंत निघणारें. त्याला उत्तर हिंदुस्थानांत वाचक कितीसे मिळणार? पत्र निघून पुरे पांच सहा महिनेहि झाले नव्हते. अर्थात् कालिदासांतील ह्या अप्रसिद्ध लेखानें काळ्या गोऱ्यांचें वैमनस्य माजून गंगानदीला आग लावण्याचा संभव नव्हता. पण गुरुजींना इनॉक्युलेशन चळवळीचें प्रायश्चित्त घडविण्याला 'कालिदास' हें आयतेंच कारण सरकाराला लाभलें. वास्तविक तेच प्रकाशक म्हणून जबाबदार. परंतु त्यांचा १७ वर्षांचा मुलगा छापखान्याचें काम पाही व लवाटे हे प्रूफ तपासीत एवढ्याकरितां त्या दोघांनाहि नोटिसा काढण्यात आल्या. सर्व गोष्टी लक्षांत घेतां गुरुजींना या परप्रांतीं मदत करण्याबद्दल वर्तमानपत्रांतून विनंति करण्यांत आली. त्याप्रमाणें स्वतः टिळकांनीं व इतर कांहीं लोकांनीं मदत केली. गुरुजींच्या खटल्यांत सरकारला तिकडे भाषांतरकारहि मिळाला नाहीं. तो मुंबईहून न्यावा लागला. डिफेन्स तर्फेचा वकीलहि मुंबईकडून गेला. अशा रीतीनें गुरुजींच्या खटल्यांतील दुतर्फी सिद्धता मुंबईकडून झाली. एवढेंच नव्हे तर मुंबईसरकारकडून लिहून जाईपर्यंत अलाहाबाद सरकारला गुरुजींची माहिती देखील नव्हती. आणि त्यांच्या पत्राचीहि दाद त्या सरकारच्या ओरिएंटल ट्रान्स्लेटरला नव्हती. मुंबई सरकारनें हें प्रकरण उकरून काढलें हें चिंग पायोनिअरच्या लिहिण्यावरूनच लोकांना उमगलें. तारीख ८ आक्टोबर रोजीं खटल्यास सुरवात झाली व तारीख १७ रोजीं खटल्याचा निकाल झाला. गुरुजींनीं पांचपांच हजारांचे दोन जामीन आणि तीन हजारांचा जातमुचलका द्यावा नाहींतर एक वर्ष साधी कैद भोगावी, त्यांचे मुलानें एक हजारांचा जातमुचलका व पांच पांचशेंचे दोन जामीन द्यावे, नाहींतर तशीच एक वर्षांची शिक्षा भोगावी असें ठरवून लवाटे यांना मात्र मॅजिस्ट्रेटनें सोडून दिलें. निकालाच्या दिवशीं पुण्याहून गेलेले पोलिस अधिकारी तेथें हजर होते. गुरुजींच्या मुलानें जातमुचलका लिहून दिला व करमरकर या नांवाचे एक गृहस्थ त्याजकरितां जामीनहि राहिले ह्मणून मुलगा सुटला. स्वतः गुरुजींनीं

जातमुचलका लिहून दिला पण त्यांना एवढे भारी जामीन कोठें मिळणार ? म्हणून त्यांना तुरुंगात जावें लागलें. पूर्वीपासून गुरुजींवर सरकारचा डोळा होताच. महाराष्ट्रांतून निघून ते काशीस गेले म्हणून पीडा टळली असें म्हणून मुंबईसरकारानें त्यांचे मागचा ससेमिरा काढून घ्यावयाचा. पण उलट गुरुजी हे राजद्रोहाचें बीज उत्तर हिंदुस्थानांत पसरविण्याकरितां धारवाडाकडून काशीला गेले असा रंग सरकारनें या प्रकरणाला देऊन अलाहाबाद सरकारच्या मनांत भीति उत्पन्न करून तेथेंहि त्यांचा पिच्छा पुरविला. रावणानें आपलें बळ माशी मारण्यांत खर्च करावें त्याप्रमाणें मुंबई सरकारनें हिंदुस्थान-सरकारच्या द्वारें अलाहाबाद सरकारकडे जाऊन गुरुजींवर खटला करून त्यांस तुरुंगांत घातलें. गुरुजी हे इकडे चरितार्थ चालेना म्हणून कंटाळून काशीला गेले ही गोष्ट सरकारला गुप्त पोलिसाकडून कळली नव्हती असें नाहीं. त्यांना गुरुजींची खरी स्थिति माहित होती. असें असतां केवळ अन्नछत्रांत जेवणाऱ्या मनुष्याकडून पांच पांच हजारांचे जामीन मागणें याचा अर्थ गुरुजींना तुरुंगांत जाण्यास भाग पाडणें असाच सर्वांनीं केला. पुढें मॅजिस्ट्रेटच्या निकालावर अलाहाबाद हायकोर्टांत अपील लावण्याची खटपट टिळकांनीं केली व तें अपील पंडित मोतीलाल नेहरू यांनीं दाखल केलें. न्यायमूर्ति ब्लेअर यांचेपुढें पहिली सुनावणी झाली. त्यांत त्यांनीं खटल्याचा अखेर निकाल होईपर्यंत लहानसा जामीन घेऊन सोडावें असा हुकूम केला. या हुकमाची अंमलबजावणी करितांनाहि मॅजिस्ट्रेटनीं बराच घोळ घातला. गुरुजी यांना हातबेड्या घालून मॅजिस्ट्रेटपुढें उभें केलें. तेव्हां मॅजिस्ट्रेटनीं फिरून भारी जामीन मागितले. नाहींतर पांचहजार रुपये रोख भरा असें सांगितलें. काशीचे रहिवासी खाडिलकर व करमरकर यांनीं एक हजार रुपये रोख भरले व तीन तीन हजार रुपयांना आपण जामीन राहतों असें सांगितलें. तेव्हां मॅजिस्ट्रेट यांनी लायकीचा प्रश्न काढला. खाडिलकर यांचें सालीना उत्पन्न १५०० असून तेवढ्यावर प्राप्तीवरील कर घेतला जात होता. तेव्हां त्यांची तीन हजारांची लायकी कोणीहि मान्य केली असती. पण मॅजिस्ट्रेट ती मान्य करीनात. तेव्हां करमरकर यांनीं चार हजारांच्या प्रामिसरी नोटी तीन हजारांकरिता हजर केल्या. दुसरे तीन हजार रुपये भरण्याला अवकाश मिळेना. पण शेवटीं ट्रेझरी ऑफिसरच्या नांवें संध्याकाळपर्यंत पैसे भरल्यास गुरुजींना खुलें करावें असा हुकूम एकदाचा कसा तरी मिळाला.

सन १९०१ च्या जानेवारीच्या पहिल्या आठवड्यांत गुरुजी यांचें अपील हाय-कोर्टात सुनावणीला निघालें. व न्यायमूर्तींनीं इतकेंच केलें कीं पांच पांच हजा-रांचे दोन जामीन न घेतां फक्त तीन तीन हजारांचे घ्यावे असें फर्माविलें. मध्यंतरीं जामिनावर तात्पुरती सुटका होण्याच्या वेळीं गुरुजींना जामीन मिळूं शकेल या गोष्टीचा त्यांना उपयोग होण्याऐवजीं दुरुपयोगच झाला. पण करणार काय ? हाल सोसून अखेर तारीख ८ जुलई १९०१ रोजीं गुरुजी हे कैदेंतून सुटले. त्यांच्या जामिनीच्या प्रकरणीं तिकडील अधिकाऱ्यांनीं फारच लटपटी केल्या. आणि बनारस येथून काढून त्यांना फत्तेगडच्या तुरुंगांत ठेवलें. हेतु हा कीं, त्यांचा जामीन पटण्याला फार अवघड व्हावें. पण अखेर करमरकर आणि खाडिलकर यांनीं चिकाटी धरून जामीन पटविला आणि त्यांची सुटका ९ महि-न्यांची कैद भोगल्यावर झाली. अशा रीतीनें हें इनॉक्युलेशन प्रकरण बिचाऱ्या गुरुजींना भोंवलें !

(१२) साताराची प्रांतिक परिषद

लॉर्ड हॅरिस यांच्याप्रमाणें लॉर्ड सँढर्स्ट यांचीहि कारकीर्द लोकांना अत्यंत अप्रिय झाली होती. तथापि पहिल्याप्रमाणें दुसऱ्याचेंहि स्मारक करण्याची खट-पट झालीच. आणि दोन्ही खटपटी प्रायः एकाच लोकांकडून झाल्या. मुंबई-तील गोरे व्यापारी व पार्शी बॅरोनेट वगैरे मंडळी अशा कामांत पडली तर त्यांना नांवें कोण ठेवील ? पण नारायणराव चंदावरकरांसारखा एखादा प्रसिद्ध आणि लोकपक्षा-कडील म्हणविणारा गृहस्थ अशा चळवळींत सामील असला म्हणजे कोणालाहि सहजच विषाद वाटतो, असो. मूळ चालकांचा बेत स्मारकाला सार्वजनिक स्वरूप देण्याचा होता. परंतु खुद्द मुंबईस वाच्छा सेटलवाड नारायणराव गोखले वगैरे लोकांनीं विरोध केल्यामुळें त्याला खासगी स्वरूप देण्याचें ठरलें. स्मारक कशाकरितां कराव-याचें याचीं कारणें पुढें येऊं लागलीं तीं हास्यास्पद ठरलीं. चंदावरकरांनीं जंगल खात्याविषयीं सँढर्स्ट साहेबांच्या धोरणाची स्तुति केली; पण स्तुति करण्यासारखें खरोखर त्या धोरणांत कांहीं विशेष नव्हतें. खातेवारीच्या कामांत चढउतार थोडथोडा होतच असतो. पण धोरण वाईट म्हणून जाहीर सभा भरवून गव्हर्नराची निंदा निषेध करण्याचें धैर्य ज्यांना नसतें असे लोक एखाद्या खात्याच्या कारभारांत जरा किंचित सुधारणा झाल्याबरोबर त्या वेळच्या गव्हर्नराचें स्मारक करण्याला त्याचा आधार घेऊन पुढें येतात. ' या स्मारकाच्या चळवळींत आपण नाहीं रे

बुवा' असें मुद्दाम उघड लिहून आपल्यावरचा संशय दूर करणें कित्येकांस अवश्य वाटलें. एकाद्याचा या स्मारकाशीं संबंध आहे असें म्हणणें म्हणजे त्याची टवाळी करणें होय असा ग्रह होऊन बसला.

स्मारकावर हत्यार उचलून केसरीच्या दर अंकांत टिळक लिहितच होते. पण ता. २३ जानेवारी सन १९०० च्या अंकापासून लॉर्ड सँढर्स्ट ह्यांचा कारकीर्दीचें समालोचन करण्याकरितां टिळकांनीं एक लेखमाला सुरू केली. लॉर्ड सँढर्स्ट प्रथम इकडे आले तेव्हां त्यांच्या विरुद्ध पुष्कळ दिवसपर्यंत निंदेचें कोणी एक अवाक्षरही उच्चारलें नव्हतें. त्यांचे पिढीजाद गुण व व्यक्तिगत सौम्य स्वभाव यामुळें आपलें कल्याण होईल अशी प्रथम लोकांना आशा होती. पण दुष्काळी व्यवस्था, प्लेगचा बंदोबस्त, यःकश्चित् कारणावरून केलेले वर्तमानपत्रांवरील खटले, केसरीवरील खटला, नातूबंधूंची कैद, पुण्यावरील जादा पोलीस इत्यादि गोष्टी अवघ्या पांच वर्षांत घडलेल्या स्वतः लॉर्ड सँढर्स्ट यांनीं "माझ्या कारकीर्दींत मुंबई इलाख्यावर जशीं संकटें कोसळलीं तशीं पूर्वीं कधीं कोणत्याहि गव्हर्नरच्या वांट्यास आलीं नसतील" असे जे उद्गार एका अर्थानें काढले ते दुसऱ्या एका अर्थानें खरेच होते. त्या संकटांबद्दल लॉर्ड सँढर्स्ट यांना वाईट वाटणें स्वाभाविक होतें. पण त्यांतली कांहीं जरी परेच्छा प्रारब्धाची होती तरी कांहीं त्यांच्या स्वतःच्या दोषामुळें उपस्थित झाली होती, ही गोष्ट विसरतां येत नाहीं. कसेंहि असो, युद्धांत पडलेल्या लोकांच्या शौर्याबद्दल जसें स्मारक उभारतात त्याच रीतीनें हीं सर्व संकटें ज्या लोकांनीं सोसलीं त्यांच्या सोशिकपणाचेंच एखादें स्मारक खरोखर उभारावयास पाहिजे होतें. पण तें सोडून गव्हर्नर साहेबांचें स्मारक उभारणें म्हणजे उलटा न्यायच नव्हे काय? टिळकांनीं या अग्रलेखमालेंत वर सांगितलेल्या सर्व मुद्यांचें विस्तृत परीक्षण केलें व उपसंहारादाखल असें लिहिलें कीं, लॉर्ड साहेबांची कारकीर्द सर्वतोपरी लोकांच्या नुकसानीची आणि त्रासाची झाली. आणि त्यांचे अंगीं व्यक्तिशः कांहीं चांगले गुण असले तरी त्यांचा कारभाराला कांहीं उपयोग झाला नाहीं. असो. स्मारकाचें सार्वजनिक स्वरूप नाहीं म्हटलें तरी त्यांच्या मित्रांनीं व भक्तांनीं खासगी स्वरूपांतच कां होईना पण स्मारकाच्या चळवळीस रंगरूप यावें असा प्रयत्न चालविला. फेब्रुवारीच्या पहिल्या आठवड्यांत एक सुमारें चारशें लोकांची सभा भरवून चळवळीला सार्वजनिक स्वरूप देण्याचा प्रयत्न झाला. अखेर मेथा वाच्छा सेटलवाड वगैरे लोकहि औपचारिक रीतीनें सामील

होऊं लागले. त्याहि बाबतींत मेथा ते मेथा, चंदावरकर ते चंदावरकर व भालचंद्र ते भालचंद्र हा फरक दिसून आलाच. परंतु काँग्रेसमध्यें लॉर्ड सँढर्स्ट यांच्या अपकृत्यांचें दोषाविष्करण करणें आणि इकडे त्यांच्या स्मारकाविषयीं उपेक्षायुक्त कां होईना पण सहानुभूति दर्शविणें या परस्परविरुद्ध गोष्टींमुळें काँग्रेसवर परिणाम झाल्याशिवाय राहणार नाहीं असें टिळकांनीं बजावलें. केसरीवर खटला केला म्हणून टिळक हे स्मारकाच्या विरुद्ध अशी व्यक्तिविषयक हेतुमीमांसा कांहीं लोकांनीं या वेळीं केली. पण डॉ. भालचंद्र यांना सर ही पदवी मिळाली व चंदावरकर यांना हायकोर्टाच्या न्यायाधीशाची जागा मिळूं घातली होती म्हणून ते स्मारकाला अनुकूल होते असें त्याला प्रत्युत्तर सहजच देतां येण्यासारखें होतें.

लॉर्ड सँढर्स्ट यांच्या स्मारकासंबंधींचा हा वाद आतांपर्यंत पुण्यामुंबईत म्हणजे १२० मैलांचे अंतरावर चालू होता. पण पुढें लवकरच म्हणजे मे महिन्यांत मुंबई प्रांतिक परिषद् भरविली तेव्हां पुणेकर व मुंबईकर हे सातान्यास एकत्र आले. तेव्हां त्यांच्यामध्यें सहजच खटका उडला. परिषदेचें अध्यक्षस्थान मुंबईंचे सुप्रसिद्ध वकील गोकुळदास कहानदास पारेख यांस देण्याचें ठरलें होतें. ही परिषद् कराची येथील परिषदेनंतर आज चार वर्षांनीं भरत होती. सातारकरांचें अत्यंत आस्थेवाईक निमंत्रण होतें. आणि या चार वर्षांच्या अवधींत बऱ्याच उलाढालीच्या गोष्टी प्रांतांतील जनतेनें एकत्र येऊन मत व्यक्त करण्यासारख्या घडल्या होत्या. पण प्रतिपक्षीयांचें मर्म परस्परांस माहीत! पुढें होणाऱ्या सामन्यांचें स्वप्न टिळकांना आगाऊ पडलें असल्यास नवल नाहीं. म्हणून त्यांनीं केसरींतून लोकपक्षीयांना आगाऊ सूचना दिली होती. तारीख १ मेच्या अग्रलेखांत ते लिहितात "म्युनिसिपालिट्यांच्या नव्या कायद्याचा मसुदा, खोतांचे हक्क कमी करण्याची खटपट, खासगी शाळांतील चालकांच्या स्वातंत्र्याला घातलेला आळा, वर्तमानपत्रांवर देखरेख करण्याकरितां नेमलेल्या कमिट्या हीं सर्व गेल्या तीन चार वर्षांत सरकारी राजकीय धोरणाचे जे उच्चींचे ग्रह होते त्यांचीं फलें होत. आणि या प्रश्नांचा विचार न झाल्यास प्रांतिक सभेनें आपलें कर्तव्य बजाविलेसें होणार नाहीं. आकाशांतील ग्रहाप्रमाणें राजकीय अंतरिक्षांतील ग्रहांची उच्च नीच दशा होणें ही आमच्या ताब्यांतील गोष्ट नव्हे हें आम्ही जाणून आहों. पण याकरितां ज्योतिष शास्त्रांतील ग्रहस्थितीचा फलविचार करण्याचें काम ज्याप्रमाणें आम्ही सोडून देत नाहीं त्याचप्रमाणें या राजकीय ग्रहांचाहि

विचार आम्हांस केला पाहिजे. गेल्या चार वर्षांत जे ग्रह उच्चीचे होते त्यांपैकीं पापग्रह कोणते व चांगले कोणते याबद्दल इलाख्याचें मत स्पष्ट आणि निर्भिडपणानें सांगण्याची जर केव्हां वेळ असली तर ती आतांच आहे. पापग्रहांना पापग्रह म्हटल्यानें ते जास्त क्रुद्ध होतात ही समजूत वेडेपणाची आहे. निवळ राजकीय दृष्ट्या विचार केला तरी आम्हांस ज्या गोष्टी बऱ्या वाईट वाटतात त्याबद्दल बरें वाईट म्हणण्याचा आमचा हक्क आम्ही न बजावला तर आमची राजकीय उन्नति होण्याची आशा कधींहि बाळगावयास नको."

परिषदेला ता. १२ रोजीं सुरुवात झाली. प्रतिनिधींची संख्या भरपूर होती. मुंबईहून वाछा सेटलवाड कामा खरे गोखले समर्थ वगैरे मंडळी आली होती. परिषदेचे अध्यक्ष हे मुंबई प्रेसिडेन्सी असोसिएशनच्या गटांतील असल्यामुळें त्यांच्या सन्मानार्थ व सहाय्यार्थ सदर असोसिएशनच्या गटांतील हीं वर नांवें लिहिलेली मंडळी हजर असावी हें स्वाभाविकच होतें. ना. मेथा यांच्याकरितां बंगला गाडीघोडा इत्यादि व्यवस्था उत्कृष्ट केली होती. पण त्यांचें येणें झालें नाहीं. पहिल्या दिवशीं स्वागताध्यक्ष विठ्ठलराव पाठक यांनीं भाषण केलें. त्यांत दुष्काळाची पीडा व ती निवारण्याचे उपाय या विषयावरच विशेष भर दिला होता. अध्यक्ष गोकुळदास पारेख यांनींहि याच विषयावर विशेष भर दिला. कारण तो विषय त्यांचा आवडता होता व त्यासंबंधीं त्यांनीं अलीकडे परिश्रम चालविले होते. या भाषणानंतर विषयनियामक कमिटीच्या नेमणुकीसंबंधीं थोडासा लढा पडला. ती कशी तरी निवडल्यावर निर्विवाद अशा विषयावरील ठरावांचे मसुदे पार पडले. पण लॉर्ड सँढर्स्ट यांच्या कारकीर्दीचा विषय निघाला तेव्हां एकदम रण माजलें. मुख्य मुंबईकर मंडळींचें मत असें कीं या परिषदेंत लॉर्ड सँढर्स्ट यांचें नांवहि बिलकूल काढूं नये. या विचारसरणीस शक्य तितका मान देऊन प्रतिपक्षानें एक ठराव सुचविला. त्यांत लॉर्ड सँढर्स्ट यांचें नांव अजीबात गाळलें होतें. पण त्यांच्या कारकीर्दींत घडलेल्या अनेक अप्रिय गोष्टींचा उल्लेख केला होता. याहि ठरावास मुंबईकरांनीं हरकत घेतली. त्याचें कारण असें कीं अशा मुग्ध ठरावानेंहि म्हणे लॉर्ड सँढर्स्ट यांच्या नांवाचा ध्वनि निघतो! यावर बराच वादविवाद झाला. शेवटीं अध्यक्षानीं असा धाक घातला कीं जर हा ठराव परिषदेपुढें आणण्याचें निश्चित झालें तर आपण राजीनामा देऊं. तेव्हां तो ठराव सुचविणाऱ्या गृहस्थानें ठरावापेक्षां अध्यक्षच आपणाला विशेष

याह्य असें सांगून ठराव मागें घेऊन वादविवाद संपविला. पण ठराव आणण्याचा अधिकार जो एकाला तोच इतरांना. शिवाय अध्यक्षांनीं आपलें अध्यक्षपद पणाला लावणें हा अधिकाराचा अतिक्रम होय असें पुष्कळांना वाटलें. निरनिराळ्या बंगल्यावर प्रतिनिधी उतरले होते तेथें या विषयावर जोराचा वादविवाद सुरू झाला. उलट सुलट प्रयत्न होऊं लागले. सगळ्या रात्रींत कोणालाहि झोप आली नाहीं. एका बंगल्यावरून दुसऱ्या बंगल्यावर दुसऱ्याहून तिसऱ्यावर अशा पुढारी मंडळींच्या येरझारा सुरू झाल्या.

दुसरे दिवशीं सकाळीं परिषदेच्या कामाला सुरुवात होतांच अध्यक्षांच्या हातीं दोन अर्ज देण्यांत आले. आणि कामास सुरुवात होण्यापूर्वी आधीं त्यांचा निकाल करण्यांत यावा अशी विनंति करण्यांत आली. एक तक्रार अशी होती कीं, विषयनियामक मंडळांत अध्यक्षांनीं सभेला न विचारतां आपल्या इच्छेनें अनेक नवीन गृहस्थ घातले ती चूक दुरुस्त व्हावी. आणि दुसऱ्या अर्जांत अशी विनंति होती कीं, मुंबईसरकारच्या राज्यपद्धतीविषयींच्या कांहीं सूचना करणारा ठराव विषयनियामक मंडळांत पसंत झाला नाहीं तरी तो स्वतंत्रपणें प्रांतिक परिषदेपुढें मांडण्याचा प्रतिनिधींना हक्क आहे म्हणून तो पुढें मांडण्यास अध्यक्षांनीं परवानगी द्यावी. या ठरावांतील मुख्य भाग असा होता कीं, "गेल्या कांहीं वर्षांत मुंबईसरकारच्या हातून कांहीं गोष्टी घडल्या त्या लोकांवर त्यांचा विश्वास नसल्यामुळें त्यांचा पाडाव करण्याच्या हेतूनें सरकारनें केलेल्या होत्या याबद्दल प्रांतिक सभेस मोठी दिलगिरी वाटत आहे आणि सभेची अशी प्रार्थना आहे कीं ही राज्यपद्धति बदलून त्या ठिकाणीं लोकांवर विश्वास ठेवून त्यांच्या हिताकरितां झटण्याची इंग्रजी राज्याची जी उत्कृष्ट पद्धत आहे तिचा पुन्हा लवकरच स्वीकार करण्यांत यावा."

या दोन अर्जांवर १२४ प्रतिनिधींच्या सह्या होत्या आणि एकंदर प्रतिनिधींची संख्या १७५ ते १८० होती. हें लक्षांत घेतलें म्हणजे परिषदेंतील केवढें प्रचंड बहुमत त्या ठरावांना अनुकूल होतें हें दिसून येईल. पण टेबलावर अर्ज पडतांच अध्यक्ष गोकुळदास पारेख हे कावरे बावरे होऊन आतां अध्यक्षस्थान सोडून जातात कीं काय असा त्यांनीं बहाणा केला. सभागृहांतील चारहि बाजूंनीं आरडाओरड सुरू झाली. मुंबईची मंडळी व त्यांच्या मताचे पुण्यांतील कांहीं लोक यांनीं आपल्या संख्येचें वैगुण्य इतर रीतींनीं भरून काढलें. संकीर्ण युद्ध

सुरू झालें. बसलेल्या दोन दोन चार चार लोकांत बाचाबाच व आरडाओरड सुरू होऊन सभागृहाला मंडईचें किंवा गुजरीचें स्वरूप प्राप्त झालें.

बिचारी सातारकर मंडळी मोठ्या संकटांत पडली. कोणतीहि सभा आपल्या गांवीं बोलावणाऱ्यांनीं सभेंतील कोणत्याही पक्षाला आपलें पाठबळ देऊं नये तटस्थ रहावें असा शिष्टाचाराचा सामान्य नियम आहे. स्वागत मंडळापैकीं कांहीं दुय्यम प्रतीच्या गृहस्थांच्या सह्या ह्या ठरावाच्या अर्जांवर होत्या.तथापि तटस्थपणाची जबाबदारी मुख्यतः साताऱ्च्या पुढाऱ्यांवरच होती आणि ती त्यांनीं फार चांगल्या रीतीनें संभाळली. वादग्रस्त प्रश्नासंबंधानें स्वतः त्यांना कांहीं मत नव्हतें असें नाहीं. आणि उघड मत देण्याची वेळ येती तर त्यांच्यांतहि दुमत झालेलें आढळून आलें असतें. परंतु करंदीकर, सहस्रबुद्धे, फणसळकर वगैरे गृहस्थांनीं मनाशीं असें ठरविलें कीं कसेंहि करून परिषदेचें काम तडीस न्यावें. ती उधळली जाऊं नये. आणि या दृष्टीनें त्यांनीं दोन्ही पक्षांना सामोपचाराच्या गोष्टी सांगितल्या. विरुद्ध बाजूचे पक्षांत अर्थात् टिळक हेच प्रमुख होते. परंतु हा सर्व प्रकार स्वतः टिळकांनीं आणि त्यांच्या अनुयायांनीं खुनशीपणानें चालविला आहे अशी कांहीं लोकांनीं समजूत करून घेतली असल्यानें या चळवळींत स्वतः टिळकांनीं पुढारीपण घेणें योग्य नव्हतें. आणि तें त्यांनीं घेतलेंहि नाहीं. परंतु खरा प्रश्न तत्त्वाचा असतो. वरील प्रकारच्या आरोपाच्या झुकांडीनें फसून जाण्यासारखे टिळकांचे अनुयायी नसल्यामुळें, त्यांनीं निरनिराळ्या कँपांतून हिंडून वरील ठरावावर प्रतिनिधींच्या सह्या घेण्याचें काम मोठ्या मेहनतीनें केलें. या कामाला रात्रीचे कांहीं तासच मिळणारे होते. कित्येक लोकांनीं सह्या करण्यापूर्वी अनेक बाजूंनीं वाद करून बारीक मोठ्या गोष्टींचा अगदीं कीस काढला. यामुळें सह्या मिळविणारांना अलोचन जाग्रण झालें. तरी पण इतक्या सह्या मिळाल्या. सकाळीं सात वाजतां अध्यक्षांच्या टेबलावर ठराव मांडण्याची जय्यत तयारी झाली. ज्या मंडळींनीं अर्जांवर सह्या दिल्या त्यांतील बहुतेक परिषदेंत हजर होते. मतें घेण्याची वेळ आली असतां काय होणार हें अध्यक्षांना दिसतच होतें. म्हणून त्यांनीं प्रथमपासूनच असा आग्रह धरला कीं ' विषयनियामक मंडळाच्या बैठकींत ज्या ठरावांचा स्वीकार झाला नाहीं ते भर परिषदेंत पुढें आणणें गैर-शिस्त होय. म्हणून मी अर्जांना हातहि लावूं इच्छित नाहीं '. पण भर परिषदेंत असे ठराव मांडतां येतात आणि अर्जांवरील प्रचंड बहुमत लक्षांत घेऊन तरी

अध्यक्षांनीं भलताच आग्रह धरूं नये असें विरुद्ध पक्षाचें म्हणणें होतें. याचा निकाल कसा लावावा !

गोकुळदास कहानदास पारेख यांची पुणेंकरांना विशेषतः नव्या पिढीला प्रत्यक्ष माहिती नाहीं. ते एक जुने हायकोर्ट वकील असून त्यांची वकिली गुजराथेंतून येणाऱ्या कामावर बरीच चाले. त्यांच्या वकिलीचें ज्ञान बरेंचसें अनुभवसिद्ध असलें तरी त्यांच्या अंगीं वक्तृत्व असें मुळींच नव्हतें. किंबहुना सामान्य वक्त्या-इतकें देखील त्यांना बोलतां येत नसे. र र ट ट करणें हें वर्णन आपण अतिश-योक्तीचें मानतों, पण गोकुळदास यांच्यामध्यें ही अतिशयोक्ति नव्हती. ते हळु हळू बोलत. फारसें ऐकूं न जाईल असें बोलत. बोलतांना अडखळत. आवा-जहि हलका असे. आणि विशेष हा कीं बोलण्याला प्रारंभ करतांना ते जे एकदां डोळे मिटीत किंवा अर्धे किलकिले करीत ते बोलणें संपेपर्यंत तसेच असत. तात्पर्य त्यांच्या भाषणप्रसंगीं वक्ता व श्रोता हे कधींच समरस होत नसत आणि गोकुळदास यांचें बोलणें ऐकून घ्यावयाचें म्हणजे वक्त्याचा अपमान करावयाचा नाहीं इतक्याच बुद्धीनें तें ऐकून घेत. त्यांना प्रांतिक परिषदेचें अध्यक्षस्थान दिलें. तें खरें वक्तृत्व पाहून दिलें नव्हतें हें खरें. कारण वक्तृत्वापेक्षां वय, अनुभव, विद्या, कार्याची आवड यांनाच अधिक मान कोठेंहि दिला पाहिजे. ह्याच दृष्टीनें गोकुळदास पारेख ह्यांचा अध्यक्षपणा लोकांनीं स्वीकारला होता. पण सांगावयाचें एवढेंच कीं गोकुळदास यांचे अंगीं कांहीं वक्तृत्व, कांहीं चलाखी, कांहीं कौशल्याची चमक असती तर त्यांनीं हा वाद इतक्या थराला आणूंच दिला नसता.

बरें, ठराव आयत्या वेळीं आला असता आणि मुख्य वाद सुरू झाला असता तर गोष्ट वेगळी होती. पण साताऱ्यास पुढें आलेल्या ठरावाच्या हुबेहुब ठराव आधीं सहा महिने लखनौ येथें भरलेल्या राष्ट्रीयसभेंत आला होता, व सर्वांत मौज ही कीं अध्यक्ष रमेशचंद्र दत्त यांनींही जवळजवळ गोकुळदास पारेख यांच्यासारखाच त्रागा केला होता. दत्त यांनीं या ठरावास सबब सांगितली ती मात्र कांहींशी सयुक्तिक होती. त्यांचें म्हणणें असें कीं एकादा वादग्रस्त असा बारीक प्रश्न राष्ट्रीयसभेपुढें आणणें बरोबर नव्हे. सँढर्स्ट यांची कारकीर्द एकं-दरीनें अप्रिय व त्रासदायक झाली असेल. पण सगळ्या हिंदुस्थानांतले लोक जेथें येणार त्या ठिकाणीं एका प्रांताचा असला प्रश्न काढून अल्पमत बहुमत असें होणें ठीक नाहीं. त्यामुळें तो ठराव लोकांकडून स्वीकारण्यांत आला नाहीं.

पण ज्या कारणाकरितां ठराव राष्ट्रीयसभेंत येणें अयुक्त त्याचे कारणाकरितां तो प्रांतिक परिषदेंत येणें युक्त हें ओघानेंच ठरतें. प्रांताच्या गव्हर्नराची स्तुति करण्याचा अधिकार जसा प्रांताला तसाच त्याचा निषेध करण्याचाहि. तथापि गैरसमज होऊं नये म्हणून वादग्रस्त असे शब्द मूळ ठराव पुढें आणणारांनींच काढून टाकले होते. लॉर्ड सँढर्स्ट यांचेंच नांव ठरावांत येतें तर कांहीं लोकांना अडचण झाली असती म्हणून ते शब्द तर वगळलेच. परंतु वर्तमानपत्रांवरील झालेल्या खटल्यांची बाब तशी नव्हती. निदान केसरीवरील झालेल्या खटल्या-संबंधीं सर्व हिंदुस्थानांत एकमत होतें. सर्व हिंदुस्थानानें टिळकांच्या बचावा-करितां जाहिर रीतीनें फंड उभारला होता. तरी पण न्यायपीठानें टिळकांना दोषी ठरविल्यावर टिळकांना निर्दोषी म्हणणें शोभत नव्हतें असा युक्तिवाद कांहीं लोकांनीं केल्यावरून सदर ठरावांतून केसरीवरील खटल्याचा उल्लेख देखील गाळून टाकण्यांत आला होता. लोकांवर विश्वास नसल्यासारखें मुंबई सरकारचें धोरण होतें तें योग्य नव्हतें व इंग्रजी राज्याची पद्धति सामान्य लोकांवर विश्वास टाकून वागण्याची असते तिचाच स्वीकार मुंबई इलाख्यांत करण्यांत यावा असें म्हणण्यांत वावगें काय होतें ? परंतु लखनौपासून नेमस्त पक्षानें जी एक मनांत अढी धरली होती तिचेंच पर्यवसान सातान्यास गोकुळदास पारेख यांनीं केलें. पण सातान्यास होणान्या गोष्टी उलटसुलट लोकांना माहीत होत्या. म्हणून वाद अधिकच रंगला. १८९१ सालच्या परिषदेंत असलाच प्रश्न निघून असला अर्ज घेतां येतो असा ठरावहि झाला होता. त्याचेंच पाठबळ विरुद्ध पक्षाला होतें. आणि प्रतिनिधींना सर्वांत चीड ही आली कीं, अध्यक्ष झाले म्हणून त्यांनीं गैर-कायदा वर्तन करावयाचें तें करून वरती परिषद बरखास्त करून राजीनामा देऊन निघून जाईन असा दपटशा कां दाखवावा !

टिळकांकडे या सकाळच्या बैठकींत एक ठराव मांडण्याकरितां देण्यांत आला होता. तो त्यांनीं मांडावा म्हणून अध्यक्षांनीं प्रथम टिळकांना आज्ञा केली. ती मान्य करून टिळक बोलावयास उभे राहिले. अध्यक्षांना अशी आशा होती कीं टिळकांना तरी बोलूं देतील. दंडेली करणार नाहींत. पण टिळकांनीं बोलणें बहुमताला घातुक होतें म्हणून त्यांनाच कोणी पुढें बोलूं देईनात. शेवटीं सभेचें काम अर्धा पाऊण तास मुद्दाम थांबविण्यांत आलें. हेतु हा कीं मुद्दाम खाजगी रीतीनें बसल्यावर कोणी कांहीं तोंड काढील. सभेला खाजगी स्वरूप आल्या-

वर थोडी शांतता आली. १८९१ सालचा दाखला अध्यक्ष आणि त्यांची स्नेही मंडळी यांना प्रत्यक्ष कागदोपत्रीं दाखविण्यांत आला. तथापि अध्यक्ष आपला हेका सोडीनात. शेवटीं टिळकांनीं मध्यें पडून अशी तोड सुचविली कीं अध्यक्षानीं ठराव आणण्यास परवानगी न दिली तरी चालेल. परंतु अर्ज सह्यांनिशीं समक्ष वाचून दाखवावा आणि तो दप्तरीं ठेवण्याची संमति द्यावी. आणि तसें झालें म्हणजे खुद्द ठरावाचा आग्रह कोणी धरूं नये व नंतर परिषदेचें काम पुढें चालावें. ही तोड सर्वसंमत ठरली. त्याबरोबर विषयनियामक मंडळाच्या घटनेसंबंधीं जो गैरकायदा प्रकार झाला होता तोहि दुरुस्त करून घेण्यांत आला आणि अशा रीतीनें हें वादळ जागच्या जागीं जिरलें.

नऊ वाजतां फिरून परिषदेचें काम सुरू झालें. पहिलाच ठराव टिळक यांनीं मांडावयाचा होता तो त्यांनीं मांडला. आणि मग अखेरपर्यंत सर्व काम सुव्यवस्थित व आनंदानें पार पडलें. टिळकांच्या खटल्याबद्दल जरी सभेंत ठराव नव्हता तरी नातूंच्या कैदेबद्दल ठराव होताच. आणि त्यावरील भाषणांत मुंबई सरकारच्या धोरणाचा निषेध व्हावयाचा तो प्रत्यक्ष झालाच. अशा रीतीनें मुंबईकर व पुणेंकर यांच्यांतील ही चकमक झडली. फेरोजशहा मेथा हे स्वतः हजर असते तर काय प्रकार घडला असता हें सांगतां येत नाहीं. पण मेथा हे गोकुळदास पारेख यांच्यापेक्षां अधिक मानी व रागीट असले तरी त्यांच्यापेक्षां ते अधिक युक्तिवाद करते. ते समयज्ञहि होते. त्यांनीं प्रथमच कांहीं शक्कल लढविली असती. वक्तृत्व करून लोकांच्या मनावर परिणाम केला असता. थट्टा केली असती. मस्करी केली असती. डोळे मिचकावले असते. लडिवाळपणानें हट्टी मुलाला वागवितात तसें खुद्द टिळकांना आपल्याजवळ बोलावून घेऊन बसविलें असतें. आणि त्यांच्याकडूनच त्यांच्या अनुयायांना शांत करविलें असतें. पण गोकुळदास यांच्यामध्यें वर सांगितल्याप्रमाणें वृद्धपणाच्या गुणाहून दुसरा अधिक कांहीं गुण नसल्यानें बखेडा माजला. मेथा यांनीं नेहमींप्रमाणें आपल्या प्रभावळींतील मनुष्य परिषदेचा अध्यक्ष होण्यास पाठविला. पण तोहि असा पाठविला कीं ज्याला लोकांचा अनुनय करण्याची हातोटी बिलकूल नव्हती. टिळक तापट आहेत हें मेथा यांना प्रथमपासूनच माहित होतें. आणि या उभयतांच्या चकमकी पूर्वीं घडल्याहि होत्या, पण तो प्रसंग व्यक्तिशः होता. साताऱ्यास उडलेल्या चकमकींत स्वतः मेथा हजर नव्हते. तथापि एका बाजूस त्यांचा

बहुतेक कंपू व दुसऱ्या बाजूस टिळकांचा कंपू म्हणजे नव्या वाढत्या राष्ट्रीय पक्षाचा कंपू असा सामना होऊन पहिल्या कंपूचा मोड झाला. पण माझ्याकरितां एवढी गोष्ट मान्य करा असें गोकुळदास यांच्या तोंडून वदवून घेतल्यावर नव्यानें जुन्याविषयीं जी भावना ठेवणें योग्य तीच पुन्हां प्रस्थापित होऊन सभा पार पडली. मात्र साताराची परिषद् ह्या पुढें येणाऱ्या अशा अनेक प्रसंगांचा केवळ आरंभ होता.

(१३) पंचांगशोधन

ह्या चळवळीला प्रारंभ महाराष्ट्रांत कै. केरूनाना छत्रे यांच्यापासून झाला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. केरूनाना हे गणिताचे प्रोफेसर होते, परंतु ज्योतिर्गणित हा त्यांचा आवडता विषय असून ते वेध घेण्याचें काम थोडथोडें करीत. ग्रहलाघवी पद्धतीनें केलेल्या पंचांगानें तिथी वगैरे बरोबर जुळत नाहींत. दृक्प्रत्यय जेथें येण्यासारखे तेथें येत नाहींत. हा दोष काढून टाकण्याकरितां केरूनाना यांनीं पुण्यांतील सरदार पटवर्धन यांच्या साहाय्यानें नवीन पंचांग सुरू केलें होतें, त्याला केरोपंती किंवा पटवर्धनी पंचांग असें म्हणतात. परंतु सत्यापेक्षां परंपरेची आवड आपल्या समाजांत अधिक असल्यामुळें ह्या नव्या पंचांगाप्रमाणें फारसे लोक वागत नसत. व जे थोडे वागत त्यांच्यावर विक्षिप्तपणाचा आरोप येई. हा आरोप सौम्य. तथापि अल्पमतवाल्यांना जी अडचण कोठेंहि नेहमीं भासते ती या पंचांगाच्या अनुयायांना नेहमीं भासत असे. जुन्या शास्त्रीलोकांच्या पिढींत सत्याचे अभिमानी लोक थोडे होते असें नाहीं. पण ज्योतिर्गणिताचा अभ्यास फार थोड्यांचा. स्वतंत्र वेध घेण्याची पात्रता यांच्यामध्यें नव्हती. आणि इंग्रज वगैरे लोकांनीं नव्या साधनांनीं घेतलेले वेध इंग्रजी भाषेंत प्रसिद्ध होत असल्यामुळें त्यांचा परिचय यांना नव्हता. यामुळें बुद्धिमत्तेचें बळ असतांहि इंग्रजी भाषेचें अज्ञान व जुन्या परंपरेविषयीं अभिमान या कारणांनीं पंचांगशोधनाचें काम जुन्या पिढींतील कोणाहि शास्त्र्याकडून सुरू झालें नाहीं. जुन्या पंचांगांतील दोष दिवसेंदिवस अधिक ठळकपणें उघडकीस येऊं लागले होते. आणि ज्योतिषाचें किंचित् ज्ञान असणाऱ्याला इकडील ज्योतिर्गणितावर बसविलेलें आपलें तर्कमानहि असंबद्ध व हास्यास्पद वाटूं लागलें होतें. संशोधनाची अवश्यकता दिसूं लागली होती. परंतु धीट पुढारी नव्हते.

पंचांगाची सायन पद्धति मानावी किंवा निरयन पद्धति मानावी हा वाद पूर्वी बरींच वर्षें चालू होता. परंतु निरयन पद्धति म्हणजे जुनी ज्योतिर्गणितपरंपरा व फलज्योतिषपरंपरा ही संभाळून त्यांतल्यात्यांत होईल तितकें शोधन करावें असें म्हणणारा एक पक्ष निघाल्यानें निरयनवाद्यांतच दोन पक्ष झाले होते. केवळ सायन पद्धतिच पत्करावयाची असती तर वादच नव्हता. कारण या पद्धतीनें काढलेल्या वेधावरून केलेलें पंचांग कोणालाहि मिळण्यासारखें होतें. पण जुनी परंपरा तर होईल तितकी संभाळावयाची आणि नव्या वेधादिकांचा तर फायदा घ्यावयाचा हें मिश्र कार्य थोडेसें भानगडीचें व अवघड होतें यांत शंका नाहीं. ही अडचण देखील दुस्तर नव्हती. कारण जुन्या ग्रहलाघव पद्धतीचा आधार घ्यावा व नव्या वेधांच्या ज्ञानानें युक्त ठरणारा संस्कार देऊन पंचांग बनविण्याकरितां एकादां करणग्रन्थ तयार करावा म्हणजे जुनेंहि साधतें नवेंहि साधतें अशी स्थिति येणारी असल्यामुळें, ह्या दुरंगी पंचांगशोधनाचा प्रयत्न करावा असें कित्येकांना वाटत होतें.

केरूनानांनंतर या कार्यांत लक्ष घालणारे जुन्या पद्धतीचे लोक म्हटले म्हणजे शंकर बाळकृष्ण दीक्षित, विनायकशास्त्री खानापूरकर, व्यंकटेश बापूजी केतकर वगैरे होत. पैकीं दीक्षित यांनीं आपला शिक्षकाचा धंदा संभाळून उरलेला वेळ अनेक प्रकारच्या लेखनव्यवसायांत व विशेषतः जोतिषाच्या इतिहासाचा ग्रंथ लिहिण्यांत घातल्यामुळें त्यांना पंचांगशोधनाच्या चळवळीला वेळ मिळाला नाहीं. केतकर यांनीं मात्र जन्मभर शिक्षकाचाच धंदा केला. परंतु फावलेला वेळ करण-ग्रंथ लिहिण्याकडे घालून त्याप्रमाणें पंचांग करण्याची सुरवातहि केली. खानापूरकर शास्त्री हे केरूनाना यांचे शिष्य व टिळकांचे स्नेही. त्यांनीं जोतिषविषयक संस्कृत ग्रंथांचीं कांहीं मराठीं भाषांतरें केलीं होतीं आणि नव्या पद्धतीनें ज्योतिष शिकल्या-मुळें पंचांगशोधन हा त्यांचा आवडीचा विषय होऊन राहिला होता. दीक्षित, खाना-पूरकर व केतकर हे तिघेहि जुन्या पद्धतीचे भक्त. म्हणजे निरयनवादी. आणि नवीन वेधाप्रमाणें संस्कार देऊन पंचांग बनविणें हें तिघांनाहि मान्य. परंतु निरयन पद्धति स्वीकारावयाची तर आरंभस्थान कोणतें मानावयाचें, अयनांश किती घ्यावयाचे याविषयीं तिघांमध्यें मतभेद होता. स्वतः टिळकांचें मन खानापूरकर शास्त्र्यां-प्रमाणेंच केरूनाना यांनीं ठरविलेलें आरंभस्थान व अयनांश घ्यावे असें होतें. केतकर व दीक्षित हे देखील टिळकांचे स्नेहीच होते आणि त्यांचें टिळकांकडे येणें जाणें व विचारविनिमयहि होत असे. यामुळें टिळकांची स्वाभाविक इच्छा

अशी कीं, या निरनिराळ्या मतांचा कांहीं युक्तीनें मेळ घालून एकमुखी निर्णय करितां आला तर करावा पण कसेंहि करून शुद्ध पंचांग सुरू करावें.

सन १९०० सालीं एप्रिल महिन्यांत खानापूरकर शास्त्री यांनीं पंचांगशोधनावर एक निबंध लिहिला. त्याच्या चर्चेकरितां फडतरे यांचे वाड्यांत सभा भरली. तींत टिळक व प्रोफेसर जिनसीवाले यांचीं भाषणें होऊन पंचांगाला चालन देण्याची गोष्ट शास्त्री मंडळींनीं कबूल केली. आणि शास्त्रीय पद्धति स्वीकारून एखाद्या नवीन पंचांगाचें प्रवर्तन करावें असा ठरावहि झाला. सभेचा पुरस्कार सरदार तात्याहेब खाजगीवाले यांनीं केला, आणि अध्यक्षस्थानीं कृष्णशास्त्री राजवाडे हे बसले होते. अर्थात् पंचांग सुधारण्याला जुन्या मताच्या लोकांचा पाठिंबा होता हें निर्विवाद ठरलें. यानंतर ही चर्चा पुण्यास महिना दीड महिना सुरू होती. तारीख २९ मेच्या केसरींत टिळकांनीं पंचांगशोधन यावर अग्रलेखच लिहिला. यामुळें लोकांचें लक्ष या विषयाकडे आणखी वेधलें. त्यांत त्यांनीं या वादाचा जुना इतिहास थोडक्यांत दिला. पूर्वी ग्रीक व अरबी ज्योतिषशास्त्राचे ग्रन्थ वराहमिहिरादि प्राचीन ज्योतिष्यांच्या नजरेस पडल्यामुळें त्यांच्या मनावर जो संस्कार झाला तोच गेल्या दोनशें वर्षांत तयार झालेले इंग्रजी ज्योतिषग्रन्थ पाहून आमच्या इकडील इंग्रजी जाणणाऱ्या ज्योतिषांच्या मनावर झाला. जुनें ज्योतिषी लोक जुन्या सिद्धान्त ग्रन्थांतील मानें घेऊन गणितानें पंचांगें बनवीत. या त्यांच्या क्रमांत चूक दुरुस्त होण्याला मार्ग नसतो. पण नवें सिद्धान्तज्योतिषी हे ग्रहलाघवादि जुन्या ग्रन्थांतील मानें धरून गणितानें काढलेल्या स्थितीशीं प्रत्यक्ष वेधानें येणारी ग्रहस्थिति जुळते कीं नाहीं आणि न जुळल्यास किती फेरफार करावा याचा विचार करतात. पूर्वी भास्कराचार्य वगैरे ज्योतिषी होऊन गेले. त्यांनीं देखील जुन्या ग्रंथांतील ग्रहगतीचीं मानें स्वतः घेतलेल्या वेधाशीं जुळवून पाहिलेलीं होतीं. 'ब्रह्मदेवानें सांगितलेलें ग्रहगणित महान् काळ गेल्यामुळें खिळखिळें झालें तें मी स्पष्ट करून सांगतों' असें ब्रह्मगुप्तानें म्हटलें आहे. अशा रीतीनें परंपरेचा अभिमान धरणाऱ्या ज्योतिषांनाहि दृक्प्रत्ययानें निरुत्तर होऊन जुन्याचा अभिमान सोडावा लागे. भास्कराचार्यांच्या वेळीं एक प्रकारचे यवनाचार्य पंचांगसंस्काराला कारणीभूत झाले तसेच हे आधुनिक यवनाचार्य म्हणजे युरोपिअन ज्योतिर्गणिती हे बापूदेवशास्त्री चिंतामणी रघुनाथाचार्य, केरूनाना, लेले, दीक्षित, मोडक, खानापूरकर वगैरे

आधुनिक ज्योतिषांना पंचांगशोधनाच्या दुसऱ्या आवृत्तीला उपयोगी पडले. पाश्चात्य राष्ट्रांतील पंचांग केवळ शुद्ध व्यवहाराकरितां असतें. आणि आपल्या इकडील पंचांग धर्ममिश्रित व्यवहाराकरितां असतें. यामुळें आमचे इकडे जुनी परंपरा ठेवण्याची विशेष अवश्यकता वाटते. तथापि यंत्रसाहाय्यानें घेतलेले वेध कोणासहि अमान्य करून चालत नाहीं. म्हणून ते मान्य करून त्यांच्या अनुरोधानें संस्कार केलेलीं पंचांगें सुरू करण्याच्या इच्छेनें केरूनाना, बापूदेवशास्त्री वगैरेंनीं कोष्टकें किंवा सारण्या केल्या. पण त्या सोप्या नाहींत. सामान्य गणक किंवा जोशी त्यावरून पंचांग करूं शकत नाहीं. हें पाहून व्यंकटेश बापूजी केतकर यांनीं ज्योतिर्गणित व केतकी हे दोन ग्रंथ केले. तथापि हे ग्रंथ सर्वमान्य होण्याला अयनांशाचा वाद ही एक अडचण आली व ती काढून टाकण्याच्या हेतूनें तारीख १७ जुलैच्या अंकांत टिळकांनीं अशी सूचना केली कीं पुढील आगस्ट महिन्यांत दिल्लीस भारतधर्म महामंडळाची बैठक व्हावयाची आहे तिजमध्यें या प्रश्नाची चर्चा व कांहीं निर्णय झाल्यास सभेचे अध्यक्ष दरभंग्याचे महाराज यांच्या सहाय्यानें संस्कारयुक्त नवीन पंचांगाचा प्रसार करणें सुलभ होईल. जुनें ठेऊन नवें संपादावयाचें व दोहोंचा मेळ घालून तिसरें बनवावयाचें हा जो टिळकांचा नेहमींचा बाणा तोच या पंचांग-शोधनाच्या चळवळींत दिसून आला. महाराष्ट्रांत लेले, मोडक, दीक्षित यांचीं सायनवादी पंचांगें कांहीं छापूनहि निघूं लागलीं. पण टिळकांना जुन्या ज्योतिष-परंपरेच्या अभिमानामुळें शुद्ध सायनवाद पटेना. आणि आधुनिक ज्योतिर्वेधाचें सत्य पटल्यामुळें ग्रहलाघवादिकांचीं जुनीं गतिमानेंहि पटेनात. म्हणून सायनपक्ष मोडावा पण त्याबरोबरच अवश्य तितका सर्व संस्कार देऊन दृक्प्रत्ययाशीं जुळणारें नवें पंचांग बनवावें ही तडजोड टिळकांना आवडली व या तडजोडीला प्रथम महाराष्ट्रांतील व नंतर निरनिराळ्या प्रांतांतील ज्योतिषी येऊन कसे मिळतील याविषयीं त्यांचा प्रयत्न सुरू झाला. अयनांशाचा वाद आहे पण तो बहुमतानें निर्णयांत काढावा आणि ह्याचा वाद झाल्यावर नवा करणग्रंथ बनवून नव्या पंचांगाची सुरुवात करावी असा टिळकांचा विचार होता.

खानापूरकर शास्त्री हे इंग्रजी शिकलेले नव्हते तरी त्यांनाहि इंग्रजी ज्योतिष ग्रंथाचें ज्ञान परंपरेनें कांहीं थोडें झालें होतें. यामुळें आपलें ज्योतिषशास्त्र किती सदोष आहे हें त्यांना पटलें होतें. त्यांनीं आपल्या निबंधांत खालील कबुल्या स्पष्ट दिल्या होत्या. आर्य ज्योतिषामध्यें ग्रहकक्षा वर्तुळात्मक आहेत असें मान-

तात पण त्या दीर्घ वर्तुळात्मक आहेत असें युरोपिअन ज्योतिषांनीं सोपपत्तिक ठरविलें आहे. त्याचप्रमाणें ग्रहकक्षांचा मध्य पृथ्वी नसून सूर्य आहे. ग्रहांच्या कक्षेचा क्रम पृथ्वी, चंद्र, बुध असा नसून सूर्य, बुध, शुक्र, पृथ्वी असा आहे. पृथ्वी स्थिर नसून तिला गति आहे. पृथ्वीचा परिघ पांच हजार मैल नसून २४८०० मैल आहे. क्रांतिवृत्त व विषुववृत्त यांचा तिरकसपणा २४ अंश नसून २३½ अंश आहे. चंद्राचें परमलंबन ५२ कला नसून ५७ कला आहे. अयनांश २२ नसून १८ आहेत. संपाताची विलोमगति अनिश्चित नसून निश्चित आहे. स्वतः सूर्य हा निःशर नसून त्यालाहि लहान अल्पसा शर आहे. ग्रह फक्त सात नसून निदान नऊ दहा आहेत. या गोष्टी ज्या जुन्या शिक्षणाच्या खानापूरकर शास्त्र्यांनाहि पटल्या त्या इंग्रजी भाषेचे पंडित व स्वतः ज्योतिर्गणिती असलेल्या टिळकांना कशा पटणार नाहींत ? खानापूरकर शास्त्र्यांच्या मतें सूर्यगतीचें मान ३६५ दिवस १५ घटका २३ पळें इतकें धरलें पाहिजे. संक्रांति तीन चार दिवस पुढें आहेत त्या साडे तीन दिवस मागें ओढल्या पाहिजेत आणि अयनांश १८॥ धरले पाहिजेत. टिळकांचें मत खानापूरकर शास्त्री यांच्या मताशीं बहुतेक जुळत होतें पण इतरांकडून हें मत कसें मान्य करावयाचें हा प्रश्न मोठा होता. एकांडे शिलेदार पद्धतीनें आपल्या शास्त्रशुद्ध मताचा प्रचार टिळकांना वर्तमानपत्रांतून करितां आला असता. तरी तो प्रत्यक्ष पंचांगांतून अवतरल्याशिवाय जनतेच्या गळीं उतरणें शक्य नव्हतें. आमचा धार्मिक मनुष्य म्हणणार टिळक मोठे असतील पण तिथि माझ्या पंचांगांत सांगितली तीच मी पाळणार. हें मर्म लक्षांत ठेऊन आपला मोठेपणा व शास्त्रशुद्ध ज्ञानाचा अहंकार क्षणभर बाजूला ठेऊन जुन्या ज्योतिष्यांना पावलापावलानें आपणांकडे कसें ओढतां येईल, याकरितां समेटाची बुद्धि कां धरली पाहिजे, आणि सगळा शास्त्रशुद्ध संस्कार एकदम पदरीं न पडला तरी तो प्रथम थोडा नंतर पुष्कळ असा पदरांत पाडून घेण्याकरितां कोणत्या क्रमानें जावें हा विचार डोळ्यापुढें ठेऊन टिळकांनीं पंचांगशोधनाची चळवळ आजन्म सुरू ठेवली.

(१४) ज्ञानेश्वराचा वाद

टिळकांचे कांहीं उद्योग केवळ स्नेह्यांना साहाय्य करण्याच्या इच्छेनें झाले. त्याचें एक उदाहरण म्हटलें म्हणजे 'ज्ञानेश्वर एक कीं दोन' या संबंधीं १९०० सालीं केसरींत प्रसिद्ध झालेली लेखमाला हें होय. ह्या लेखमालेला कै.

श्रीपती रघुनाथबुवा भिंगारकर यांजकडून तारीख २९ मेच्या अंकांत सुरवात झाली व तीच पुढें ३० आक्टोबरच्या अंकापर्यंत सुरू होती. तथापि प्रारंभ भिंगारकरबुवांनीं केला असला तरी त्याची परिणति व समाप्ति स्वतः टिळकांनींच केली. असें होण्याचें कारण भिंगारकरबुवा हे टिळकांचे स्नेही होते एवढेंच नसून, स्वतः टिळकांचीं मतें भिंगारकरांसारखींच होतीं. याहिपेक्षां विशेष कारण म्हटलें म्हणजे संशोधनाच्या नांवाखालीं जुन्याचा उच्छेद करण्याची एक वृत्ति कांहीं लोकांत दिसून येते तिचें टिळकांना मोठें वैषम्य वाटे. एकाद्या ग्रन्थांतील श्लोक लागला नाहीं किंवा अप्रिय असला किंवा आपल्या एकाद्या अनुमानाला विघातक दिसला तर तो श्लोक प्रक्षिप्त किंवा घुसडून दिलेला म्हणून मोकळें व्हावयाचें असा त्याचा एक प्रकार आहे. तसेंच अमुक एक नांव एकाच पुरुषाचें नसून त्या नांवाचे दोन किंवा अनेक पुरुष होते असें म्हणावयाचें हा एक दुसरा प्रकार. पैकीं भिंगारकरबुवांची लेखमाला या दुसऱ्या प्रकारच्या एका उदाहरणावरून मूळ सुरू झाली. तिला स्नेहसंबंधामुळें व मतैक्यामुळें केसरींत स्थान मिळालें. पण ती सुरू झाल्यावर टिळकांना असें दिसून आलें कीं भिंगारकरबुवा यांचा सिद्धान्त जरी बरोबर आहे तरी त्यांना लेख लिहिण्याचा अभ्यास नसल्यामुळें कोटिक्रम जितका समर्पक व्हावा तितका होत नाहीं व पुरावा ज्या वकिली थाटानें मांडला पाहिजे त्या वकिली थाटानें तो मांडला जात नाहीं यामुळें प्रथम लेख दुरुस्त करून देणें, नंतर त्याला टिपा जोडणें, नंतर अधिक मजकुराची पुस्ती जोडणें. त्यानंतर एकादा भाग स्वतः सबंध निराळाच लिहून देणें, असें होतां होतां शेवटीं स्वतःच्या माहितीची भर घालून प्रकरणेंच्या प्रकरणें टिळकांनीं लिहिलीं. पण मूळ कल्पना व निबंधरचनेचा सांगाडा बुवांचा असल्यामुळें टिळकांचें लेखदान गुप्तच राहिलें. शेवटपर्यंत लेख बुवांच्याच नांवावर प्रसिद्ध झाले. पुस्तक निघालें तेंहि बुवांच्याच नांवानें निघालें. आणि असें होणेंच योग्य होतें. कारण बुवांच्या शिक्षणाच्या मानानें त्यांनीं बोजा मोठा उचलला होता.

श्रीपतीबुवा भिंगारकर हे वास्तविक मूळ महादेव गोविंद रानडे यांचे आश्रित व ऋणानुबंधी. बुवांचें रानडे यांचे घरीं नित्य येणें जाणें व प्रसंगविशेषीं जेवणखाण होत असे. भागवतधर्म शब्दाचा अर्थ कोणीं कसाहि मानला तरी रानडे हे भक्तिसांप्रदायिक होते. आणि ते जरी स्वतः वाऱ्या करीत नसत तरी एकेश्वरी भजनमालेंतलेच काय पण तुकाराम वगैरे मूर्तिपूजक साधुसंतांचे प्रेमळ अभंग पहांटे

उठून म्हणत व हातीं चिपळ्या घेऊन भजनहि करीत असें सांगतात. इकडे भिंगार-करबुवा हेहि वारकरी सांप्रदायांतले असून स्वतः मोठे प्रेमळ कीर्तनकार असत. त्यांच्या कीर्तनाला मनुष्य गेला आणि तो प्रसंगोपात नाकडोळे ओले केल्याशिवाय परत आला असें व्हाययाचेंच नाहीं. ते श्रोत्यांना करुणरस आळवून रडवावयाचेच असा इतरांप्रमाणें प्रस्तुत लेखकाचाहि अनुभव आहे. यामुळें रिकाम्या घटकेला भागवत विषयक चर्चेची सात्विक करमणूक करण्याला रानडे यांना पाठीशीं पुष्कळ वेळ रिकाम्या असलेल्या भिंगारकरांचा सहजच उपयोग होई. रानडे हे प्रसिद्ध सुधारक असले तरी त्यांच्या घरच्या सुधारणेपेक्षां बाहेरची सुधारकपणाची कीर्तिच अधिक असे. घरीं नैवेद्य, वैश्वदेव, पूजा, पोथी, व्रतवैकल्य, ब्राह्मणभोजन वगैरे गोष्टी घरच्या बायकांच्या आग्रहाच्या सबबीवर चालूच होत्या. ओटीवरच्या झोपाळ्यावर माधवरावजींशीं गप्पागोष्टी मारीत असतां सुधारणेचा जितका संपर्क भिंगारकरांना होईल तितकाच खरा. ओटी ओलांडून ते माजघरांत गेले कीं आक्कांच्या रूपेनें सगळें जुन्या परंपरेचें राज्य. असो. भिंगारकर यांचा रानड्यांच्या घरीं जाण्यायेण्याचा परिपाठ पूर्वीं होता तसाच तो राहून पुढें टिळकांचे घरीं जाण्यायेण्याचा त्यांचा परिपाठ पडला. टिळक मनानें सुधारणाप्रिय असले तरी ते सुधारक नव्हते. किंबहुना सुधारणेवर टीका करणारे आणि जुन्या धर्माचे व परंपरेचे अभिमानी होते. शिवाय रानडे हे एक फार मोठे कामगार ही जशी त्यांच्या विद्वत्तेंत भर तशीच लोकपक्षाचे पुढारी या कीर्तीची टिळकांच्या विद्वत्तेंत भर. म्हणून भिंगारकरांना दोघेहि निरनिराळ्या रीतीनें आदरणीय वाटत. आणि रानड्यांपेक्षां टिळकांत बुवासारख्यांच्या दृष्टीनें विशेष हा कीं रानड्यांशीं बोलतांना खेळीमेळी असली तरी अदबीनें व थोडेंसें दुरून बोलावें लागे. कारण रानडे वयानेंहि बुवांपेक्षां वडील पण टिळक इतर सर्व बाजूंनीं समरस होण्यासारखे असून शिवाय एकदां स्नेह जडला म्हणजे टिळक कोणाला दूर ठेवीत नसत तर अगदीं बरोबरीच्या नात्यानें त्याच्याशीं हास्यविनोद व गप्पागोष्टी करीत. रानडे पुण्याहून मुंबईस गेल्यावर भिंगारकरबुवांचा एक आधार गेला व एक बैठक मोडली. आणि तितक्या मानानें टिळकांच्या घरची त्यांची बैठक दृढ झाली. टिळकांना थोडी फुरसत नसली तरी बुवांच्या आगमनानें थोडा बहुत अनध्याय व्हावयाचाच. पण फुरसत असल्यावर मग कांहीं विचारावयासच नको. बुवांनीं आपली पडशीवजा चंची सोडली आणि टिळकांनीं

हातीं अडकित्ता घेतला म्हणजे संभाषण प्रकरणाच्या प्रारंभीं तो एक नाटि-सूत्रधाराचा प्रवेशच वाटे. आणि मग गप्पा गोष्टी कोठून सुरू होतील व कोठें संपतील याचा नियम नसे. या संभाषणांत टिळकांना बुवांकडून सांप्रदायिक वचनें, कोटया, खटके ह्यांचें ज्ञान होई. आणि उलट बुवांना टिळकांपासून नव्या चिकित्सक बुद्धीची टीका कशी असते हें पहावयास मिळे.

असो. १८९८ च्या डिसेंबर महिन्यांत पुण्याच्या सुधारक पत्रांत नगर येथील भारदे यांनीं भारद्वाज या नांवानें एक लेखमाला सुरू केली. पहिल्या लेखावर नामदेव व ज्ञानदेव हे समकालीन होते कीं काय ? असें प्रश्नवाक्य असून बाकीच्या लेखांवर ज्ञानेश्वरीचा कर्ता आळंदीचा ज्ञानदेव नव्हे असें सिद्धांतिक वचन लिहिलें होतें. हा सिद्धांत खरा ठरल्यास लोकांच्या फार दिवसांच्या श्रद्धेला विनाकारण धक्का बसणार होता व ही गोष्ट टिळकांनाच नव्हे तर रानडयांनाहि अनिष्ट वाटली.

केसरींत भारद्वाजाला कित्येक गृहस्थांनीं उत्तरें म्हणून दिलीं. परंतु ज्ञान-देवाच्या कालनिर्णयाचा मुद्दा मुख्य होता. त्यावर कोणीं उत्तर दिलें नाहीं. पुढें न्या. रानडे सुटींत पुण्यास आल्या वेळीं भिंगारकरांच्या भेटींत हा विषय निघाला. व माधवरावजींनींच भिंगारकरांना भारद्वाज यांस उत्तर देण्याला उद्युक्त केलें. त्यानंतर बुवांनीं पुष्कळ माहिती मिळवून कांहीं प्रकरणें लिहून तीं रानडे यांजकडे पाहावयास पाठविलीं. त्यांनीं तीं डॉ. भांडारकर यांजकडे पाठविलीं. नंतर रानडे यांचे समक्ष भिंगारकर व भारद्वाज यांचा एक वेळ वाद झाला. आणि भारद्वाज यांच्या आक्षेपांना भिंगारकर यांचें उत्तर समर्पक असल्याबद्दल रानडे यांची खात्री झाली. भांडारकर यांनींहि असाच निर्णय व लेखी अभिप्राय भिंगारकर-बुवांस दिला. त्यांत असें एक वाक्य आहे कीं " उपपादनाची सरणी प्रायः निर्दोष आहे, परंतु कधीं कधीं आपल्या पक्षाचें समर्थन करण्याकरतां वकिलाची वृत्ति धारण केली आहे. " ऐतिहासिक बुद्धीचे रानडे व चिकित्सक बुद्धीचे डॉ. भांडारकर यांचें असें समाधान झाल्यावर केवळ वारकरी सांप्रदायांतील पुढाऱ्यांना भिंगारकरबुवांच्या कृतीचा मोठा हर्ष व्हावा हें स्वाभाविक आहे. व त्याप्रमाणें बाळकृष्णबुवा अमळनेरकर, भानुदासबुवा, कृष्णाबुवा श्रीगोंदेकर वगैरे लोकांनीं बुवांना मानपत्रहि दिलें. ज्ञानेश्वराचीं शकलें होणार होतीं तीं वांच-विलीं गेलीं व त्या संतकवींचें अद्वैत प्रस्थापित केलें गेलें हा योग केवळ

प्रतिपक्षाच्या उपकारामुळें आला असला तरी भिंगारकरबुवा यांच्या चरित्रांतील तो एक मोठा विजय होय आणि टिळक व बुवा यांच्या स्नेहसूत्राची ती रेशीम-गांठच होय.

या विषयावरील लेखमालेचा सारांश द्यावयाचा तरी तो फार होईल. परंतु वादाचा निर्णय थोडक्यांत असा आहे कीं, ज्ञानेश्वरीचा ज्ञानदेव व आपेगांवचा ज्ञानदेव हे एकच होत. आणि आळंदींत जी आज आहे तीच ज्ञानदेवाची एकच समाधि होय. तसेंच ज्या ज्ञानेश्वरानें ज्ञानेश्वरी व अमृतानुभव हे ग्रन्थ लिहिले त्यानेंच अभंग इत्यादि केले. वरील लेखमाला केसरींत छापून होत असतां तिनें टिळकांचा पुष्कळ वेळ अडविला इतकेंच नव्हे तर केसरीची जागाहि कितीतरी अडविली. कित्येक अंकांत पुरवण्या घातल्या गेल्या तर कित्येकांत जाहिरातीची निम्मी जागाहि तिनें अडविली. सदर लेखमालेचा एक स्वतंत्र ग्रन्थच पुढें छापला गेला व तेथपासून आजपर्यंत त्या वादाचा कोठें फारसा पुनरुच्चार झाला नाहीं. भारदे हे गृहस्थ देखील विद्वान् व अभ्यासी असून त्यांची भाषाविषयक चिकित्सा कित्येक ठिकाणीं फार सूक्ष्म आढळते. परंतु ज्ञानेश्वराविषयीं त्यांनीं काढलेला सिद्धान्त खरा आहे असें वाचकांच्या मनास पटत नाहीं. आळंदी येथें समाधि आहे ती ज्ञानेश्वरी लिहिणाऱ्या ज्ञानदेवाची नाहीं असें म्हणणें म्हणजे वारकरी पंथाच्या श्रद्धेचीं आंतडीं बाहेर काढण्यासारखें आहे. आळंदी क्षेत्राच्या भूमीवर उभें राहून तोंडानें ज्ञानेश्वरीचा पाठ किंवा प्रवचन सुरू असणाऱ्याची जी एकतानता उत्पन्न होते ती भारद्वाजाच्या सिद्धान्तानें एकदम नाहींशी होऊन, गाण्यांतील विषम म्हणजे विवादी स्वरोच्चाराप्रमाणें किंवा दगडावर करवत फिरविल्याप्रमाणें त्या सिद्धान्ताचा बेसूर व कर्कश आवाज त्यांचे मनावर उमटणार यांत शंका नाहीं. भारद्वाजाचा सिद्धान्त खरोखरच ऐतिहासिक दृष्ट्या सत्यपूर्ण असता तर वारकऱ्यांवर अशी दया कोणीं केली नसती. पण रानडे, टिळक व भांडारकर या तिघांची एकवाक्यता झाल्यामुळें सत्य व दयाबुद्धि यांचा आपण मेळ घालूं शकतों याचें वाचकांस समाधानच वाटतें. भिंगारकरांच्या लेखमालेंतील नक्की कोणता किती भाग टिळकांनीं लिहिलेला हें आज काढून देणें कठीण आहे. परंतु टिळकांना यांतील लेख लिहीत असतांना प्रस्तुत चरित्रलेखकानें समक्ष पाहिलेलें आहे. आणि निदान ज्ञानेश्वरांच्या कालनिर्णयाचा तरी बराचसा भाग टिळकांच्या हातचा असावा असें त्याला स्मरतें.

(१५) शिवजन्मतिथीचा निर्णय

ऐतिहासिक कालनिर्णयाचा दुसरा एक महत्त्वाचा लेख टिळकांनीं याच सालीं एप्रिल महिन्यांत लिहिला. तो श्रीशिवाजीमहाराजांच्या जन्मतिथीसंबंधाचा होता. हा लेख २४ एप्रिल १९०० च्या केसरींत प्रसिद्ध झाला आहे. रायगड शिवस्मारक मंडळानें ठरविल्याप्रमाणें याच सालच्या ३० एप्रिल रोजीं शिवाजी-महाराजांचा उत्सव रायगडास व्हावयाचा होता. त्या निमित्तानें शिवजन्मतिथीचा वाद टिळकांच्या डोळ्यांपुढें होता. शिवाय त्याच सुमारास वि. का. राजवाडे यांनीं आपल्या इतिहाससाधनाच्या ४ थ्या खंडांत आपल्या मताप्रमाणें जन्म-तिथीचा निर्णय केला होता. परंतु टिळकांना तो शंकास्पद वाटल्यामुळें अवश्य तीं साधनें मिळवून व स्वतंत्र संशोधक बुद्धि चालवून टिळकांनीं वेगळा व स्वतःचा म्हणून एक निर्णय करून या लेखांत दिला आहे.

शिवाजीच्या जन्मतिथीसंबंधानें इतका घोटाळा असावा ह्याविषयीं आश्चर्य जमेला धरून त्याचा परिहार त्यांनीं असा केला कीं, नेपोलिअनचा पराभव करणारा ड्यूक ऑफ वेलिंग्टन याच्याहि जन्मदिवसाचा असाच घोंटाळा होता पण कोणताहि मनुष्य जन्मलेल्या वेळीं मोठा नसतो. तो पुढें मोठा होतो; आणि हें योग्यच आहे. पण टिळकांनीं निर्णीत केलेली जन्मतिथिहि कांहीं वर्षांनीं वाद-ग्रस्त होणार होती ! आणि तीहि स्वतः त्यांनीं संशोधन करून लोकांपुढें मांड-लेल्या शकावलीमुळेंच ! हा योग कौतुककारक आहे ! जेधे शकावली प्रसिद्धीस आणतांना तिजमध्यें दिलेलें शिवाजीचें जन्मवर्ष व आपण पूर्वीं मानलेलें जन्म-वर्ष ह्यांमध्यें तीन वर्षांचा फरक पडतो ही महत्त्वाची गोष्ट पुढें टिळकांच्या नजरेला आली होती. शकावलीचा विशेष अभ्यास करून त्यांतील कलमांचा निर्णय कर-ण्याइतकी फुरसत टिळकांना तेव्हां मिळाली नव्हती. तसेंच अलीकडे प्रसिद्ध झालेला शिवभारत हा ग्रंथहि टिळकांना उपलब्ध नव्हता. यामुळें आपल्या वेळे-पुरता आणि विद्यमान उपलब्ध साधनांच्या आधारें जो अधिकांत अधिक निर्णय करतां येईल तो करून टिळकांना स्वस्थ बसावें लागलें. परंतु चौकस बुद्धिम-त्तेच्या दृष्टीनें त्यांनीं त्या वेळीं राजवाड्यांवरहि ताण केली ही गोष्ट लोकांच्या नजरेला आल्याशिवाय राहिली नाहीं.

शिवाजीच्या जन्मतिथीवरील लेखांत टिळकांनीं पूर्वीं राजवाडे यांनीं लिहि-लेल्या लेखाची चिकित्सा केली. राजवाड्यांनींहि उपलब्ध पुराव्याची छाननी करून

शिवाजीचा जन्म शके १५४९ वैशाख शु॥ पंचमी सोमवार रोहिणी नक्षत्र ठरविला होता. पण अनेक बाजूंनीं विचार करून टिळकांनीं असें ठरविलें कीं, ही तिथि शक १५४९ वैशाख शु॥ १ गुरुवार उत्तररात्र अश्विनी नक्षत्र होय. हा निर्णय करतांना टिळकांनीं शिवभूषणकार, निरनिराळ्या बखरी, काव्येतिहाससंग्रहांतील जंत्री, शिवदिग्विजय, पुरुषोत्तमकविकृत शिवकाव्य, काव्येतिहाससंग्रह व भारतवर्ष हीं मासिक पुस्तकें इत्यादिकांमध्यें जन्मतिथिसंबंधानें जे उल्लेख आले होते त्यांची छाननी केली. आणि त्या सर्वांवरून निघणाऱ्या चार तिथींपैकीं कोणती खरी हें गणितानें ठरविलें. चौदा आधार मांडून त्यांत बहुमतानें जी तिथि आढळते तीच खरी असें टिळकांनीं मानलें नाहीं. ज्योतिर्गणिताच्या पद्धतीनें पहातां बखरींतून दिलेल्या तिथीबरोबर जो इतर तपशील दिला होता त्याचा व तिथीचा मेळ पडत नव्हता. म्हणून प्रथम जन्मवर्ष कायम धरून नंतर अनुक्रमानें वैशाख हा महिना सर्वमान्य म्हणून ग्राह्य धरला. नंतर शुद्ध द्वितीया व पंचमी याचा विचार करितां द्वितीयेला गुरुवार येत नाहीं म्हणून आणि पंचमीला सूर्योदयीं मंगळवार येत नाहीं म्हणून या दोहोंपैकीं कोणतीहि तिथि घेतली तर गणितदृष्ट्या याला बाध येतो, तिथि आहे तर वार नाहीं, वार आहे तर नक्षत्र नाहीं, आणि तिथिवार जुळला तर साल जुळत नाहीं अशी स्थिति. म्हणून टिळकांनीं चिटणीसांच्या बखरीपेक्षां शिवदिग्विजय हा अधिक विश्वसनीय ग्रंथ धरला. कारण गद्यात्मक लेख लिहितांना सहज फेरफार होऊं शकतात तसे पद्य लेख उतरतांना करितां येत नाहींत. आणि या पद्यग्रंथांतील तिन्ही श्लोकांत महिना, पक्ष व वार येथपर्यंत एकवाक्यता आढळली ती टिळकांनीं ग्राह्य धरली. पण 'नक्षत्रेच तिथौ विधौ' या शब्दांत विधौ ही विधि या शब्दाची सप्तमी न मानतां विधु या शब्दाची सप्तमी मानली असतां गणितानें वैशाख शुद्ध पंचमी गुरुवार अश्विनी नक्षत्र अशी जन्मतिथि येते. पहिला अर्थ घेतल्यानें गणित बरोबर येत नाहीं दुसरा अर्थ घेतल्यानें गणित जुळतें. अर्थात् शब्दार्थ व गणित यांचा मेळ ज्या तिथीवर पडतो, तीच घेतली पाहिजे असा टिळकांनीं निर्णय केला.

टिळकांनीं जन्मतिथीचा निर्णय केला तो राजवाड्यांसुद्धां बहुतेकांना मान्य झाला. एकानें इंग्रजी तारीख एका दिवसाच्या फरकानें चुकली असा आक्षेप काढला. पण टिळकांनीं इंग्रजी तारखेचा निर्णय केला नव्हता, हिंदु तिथीचा

केला होता. शिवाय एक दिवसाचा फरक पडण्याचें कारण जन्मवर्ष सन १७५२ च्या पूर्वीचें म्हणजे इंग्लंडांत कालगणनेची जुनी पद्धत बदलून नवी पद्धत सुरू होण्यापूर्वीचें. एका ज्योतिष्यानें असा आक्षेप काढला कीं शिवाजीच्या चरित्रांतील गोष्टींवरून पहातां टिळकांनीं निर्णीत केलेली तिथि व जन्मवेळ यांचा मेळ बसत नाहीं; पण टिळकांनीं स्पष्टच लिहिलें कीं, शिवाजीच्या जन्मतिथीचा निर्णय करावयाचा तर तो फलज्योतिषावरून करणें योग्य नाहीं. "अमुक एक जन्मलग्न मानलें तर फलें जमतात म्हणून तें जन्मलग्न खरें, या अनुमानाला आम्ही कांहीं मान देत नाहीं. जन्मतिथीचा निर्णय करावयाचा तो जुन्या कागदपत्रांतील माहितीवरूनच केला पाहिजे, आणि निरनिराळ्या कागदपत्रांतील माहिती जर परस्पर विरुद्ध असेल तर त्यांतल्यात्यांत सर्वांशीं गणितानें खरी ठरेल तीच मानली पाहिजे."

टिळकांनीं शिवजन्मतिथीचा जो निर्णय केला त्या संबंधानें व्यंकटेश बापूजी केतकर यांनीं त्यांना लिहून कळविलें कीं, तुमचा निर्णय बरोबर आहे अशी माझी खात्री झाली. कोणी केशव त्रिंबक पेंडसे यांनीं शिवाजीच्या पांच कुंडल्या तयार केल्या आणि त्यांपैकीं मेष लग्न धरून केलेल्या कुंडलींत ग्रहबल विशेष चांगलें म्हणून तें लग्न धरावें असें लिहिलें. विनायकशास्त्री खानापूरकर यांनीं जन्मलग्न कुंभ धरावें असें मत दिलें. खानापूरकर यांचें म्हणणें कीं टिळकांनीं शिवाजीचा जो जन्मकाल ठरविला तो बरोबर होता, पण लग्न कोणतें हें ठरविण्यांत ऐतिहासिक साधन नाहीं म्हणून चरित्रांतील अनुभविक गोष्टींवरून कुंभलग्न चूक धरावें लागेल.

(१६) रायगडावरचा दुसरा उत्सव

टिळकांवर खटला होण्याच्या आदल्या वर्षी रायगड येथें पहिला महोत्सव झाला होता. पुढें चार वर्षें हा उत्सव होऊं शकला नाहीं. दोन वर्षें टिळकांच्या खटल्याच्या भानगडींचीं गेलीं. १८९९ सालींच दुसरा मोठा उत्सव व्हावयाचा होता पण कांहीं कारणामुळें तो त्या सालीं करतां आला नाहीं. म्हणून १९०० सालीं टिळकांनीं दुसरा मोठा उत्सव करण्याचें योजिलें. त्याप्रमाणें २३ एप्रिल सोमवार चैत्र वद्य ९ शके १८२२ ही तिथि शिवाजी-फंड-कमिटीकडून ठरविण्यांत आली व त्या दिवशीं उत्सव झाला. ही तिथि शिवाजीच्या जन्माचीहि नव्हे किंवा राज्यारोहणाचीहि नव्हे. फक्त त्या वर्षापुरती उत्सवाच्या सोयीची म्हणूनच

धरली होती. टिळक तुरुंगांतून सुटून आलेले. यामुळें उत्सवास यंदा विशेष जोर व रंग आला होता. रायगडच्या आसपासच्या दहा कोसांतील अनेक गांवच्या मंडळींनीं स्वयंसेवक या नात्यानें उत्सवाला फारच मदत केली. गांवोंगांवीं निमंत्रणपत्रिका पाठविल्या होत्या. उत्सवाच्या आदल्या दिवसापासून गडावर लोक जमूं लागले होतें. खुद्द त्या दिवशीं तर मुंग्यांच्या रांगेप्रमाणें माणसाला माणूस खेटून गडावर चढत होतें. गड मोठा असला तरी तो गजबजून जाण्याइतकी गर्दी वर झाली होती. पांढरपेशे मंडळी पांचसहाशें पण इतर मंडळीच पुष्कळ होती. शेतकरी, मावळे, गडकरी, हक्कदार यांचा भरणा विशेष होता. टिळक इतर मंडळींसह दोन दिवस आधींच महाडास गेले होते व येतां जातां त्यांचा सत्कार महाडकर मंडळींनीं चांगला केला. गडावर सकाळीं राजवाड्यांतील मंडपांत विनायकशास्त्री अभ्यंकर यांचें कीर्तन झालें. नंतर आरती व महाड येथील मेळ्यांचीं पदें झाल्यावर विस्तीर्ण मैदानांत भोजनाच्या पंक्ति एकामागून एक उठविण्यांत आल्या. गड उंच व अवघड यामुळें जिन्नसपान्नस बेताचाच नेतां येतो. अर्थात् सारभाताचा प्रसाद लोकांना मिळाला. पण सर्व मंडळींनीं एका पंक्तीला बसून तोच आनंदानें खाल्ला. महाडच्या स्वयंसेवकांबरोबर पुण्याहून गेलेली मंडळींहि कंबर कसून पंक्ती वाढित होती व तलावांतील पाणी वर चढवित होती. रात्रीं पुन्हां राजवाड्यांत सर्व मंडळी गोळा झाली. राजवाड्यापासून महादेवाच्या देवळापर्यंत पालखी काढण्यांत आली. बरोबर वाजंत्री, भजनी मेळे, नळे, चंद्रज्योति, मशाली यांची गर्दी होती. देवदर्शन घेऊन जवळच असलेल्या समाधीस प्रदक्षिणा करून पालखीची मिरवणूक परत वाड्यांत जाईपर्यंत एक प्रहर लागला. गोंधळ्यांनीं तास दोन तास पोवाडे म्हटल्यावर टिळकांनीं स्मारक फंडाच्या हिशेबाची सर्व हकीगत सांगितली आणि समाधीच्या दुरुस्तीबद्दल कायमची तजवीज लवकरच करण्यांत येईल असें आश्वासन दिलें. नंतर आरतीप्रसाद होऊन पहांटे दोन अडीच वाजतां उत्सव समाप्त झाला. टिळकांनीं आपल्या भाषणांत उत्सवाच्या हेतूबद्दल विशेष चर्चा केली नाहीं. ते इतकेंच म्हणाले कीं, खटले वगैरे झाल्यानंतरहि इतक्या थाटानें हा उत्सव झाला त्यावरून त्याविषयीं लोकांची भावना काय ती दिसून आली. तसेंच सरकारानें प्रतिबंध केला नाहीं यावरून उत्सवाच्या हेतूविषयीं त्यांचाहि गैरसमज दूर झाला असें दिसतें. उत्सव करणें हे केव्हांहि कायदेशीर होतेंच पण तें आतां शिक्क्याच्या

मापानें कायदेशीर ठरलें असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. सरकारनें बंदोबस्त ठेवला पण उत्सवांत काय चालत होतें हें बारकाईनें पहाण्याकरितां अधिकारी पाठविले होते. डेप्युटी कलेक्टर, मामलेदार, फौजदार, पोलिस इन्स्पेक्टर हे तर हजर होतेच पण महाडचे मुन्सफ व महाडचे इतर कांहीं लोकहि उत्सव पाहण्याला आले होते. कलेक्टर साहेबांनीं वीस जवानांची एक हत्यारबंद पोलिस पार्टी गडावर पाठविली होती. पण ती उत्सवाच्या दुसऱ्या दिवशीं दोन प्रहरीं म्हणजे जवळ जवळ गड ओसाड झाल्यावर येऊन पोंहचली ! टिळक परत महाडला गेल्यावर जवळच बिरवाडी येथें रात्रीं त्यांना मेजवानीला बोलाविलें होतें. पण महाडाहून निघण्यालाच मुळीं रात्रीचे नऊ दहा वाजले. नंतर गांवच्या शिवेपाशीं मंडळी जमल्यावर तेथून नळे, चंद्रज्योति, आपटबार वगैरे लावून मिरवणूक निघाली तिनें बराच वेळ घेतला. मंडपांत जाऊन मंडळी बसल्यावरहि बराच वेळ इकडे तिकडे गेल्यावर पहांटे तीन वाजतां पंगत मेजवानीला बसली. थाटांत कांहींच कमी नव्हतें. रांगोळ्या, उद्बत्त्या, समया, वाद्यें हीं होतींच. सोंवळीं पीतांबर नेसून पाहुणे जेवीत होते व सोंवळीं पीतांबर नेसून बायका वाढीत होत्या. रात्रीं आठ वाजतां जेवण्याकरितां केलेला स्वयंपाक पहांटे तीन वाजतां थंडगार झाला तर त्याला स्वयंपाकी काय करतील ? पण त्या आनंदोत्सवांत सगळी रात्र दंगलीची गेली आणि कोणी घड्याळाकडे जसें पाहिलें नाहीं तसेंच स्वयंपाक ऊन कीं थंड याकडेहि कोणाचें लक्ष गेलें नाहीं. पहांटे तीन वाजतां साखळीचीं गंधें लावून पाहुणे मंडळी लाडू झोडीत होती. टिळकांच्या अनेक दौऱ्यांमधून अवेळीं भोजनप्रसंग बरेच घडले. पण या बिरवाडीच्या मेजवानीइतकी अवेळीं घडलेली मेजवानी दुसरी आठवत नाहीं.

(१७) टिळक व प्रो. मॅक्समुल्लर

सन १९०० च्या नोव्हेंबर महिन्यांत प्रो. मॅक्समुल्लर हे मृत्यु पावले. त्या प्रसंगानें टिळकांनीं केसरींत एक अग्रलेख लिहिला. त्यांत विद्वान् मनुष्य असला तर मग तो विदेशियि असला तरी त्याचे गुण अवश्य घ्यावेत हें टिळकांचें उदार धोरण स्पष्ट दिसून आलें. प्रो. मॅक्समुल्लर यांनीं टिळकांच्या बंधमुक्ततेकरतां विलायतेंत खटपट केली यामुळें त्यांच्याविषयीं टिळकांना कृतज्ञता वाटणें साहजिक होतें. पण कृतज्ञतेपेक्षांहि अधिक उदात्त भावना त्यांच्या या लेखांत दिसून येते. कारण मॅक्समुल्लर यांच्याबरोबर इतर फ्रेंच व जर्मन पंडितांचीहि त्यांनीं

स्तुति केली आहे. " प्राच्य भाषांचा किंवा धर्मग्रंथांचा सूक्ष्म अभ्यास कोणाला करावयाचा झाल्यास पाश्चात्य विद्वानांचे ग्रंथ वाचल्याशिवाय त्यांच्या अध्ययनाची परिपूर्ति कधींहि व्हावयाची नाहीं. " इतकें व्यापक विधान त्यांनीं केलें आहे. त्यांतूनहि जर्मन फ्रेंच या भाषांतील वाङ्मयाचें भांडार लुटून त्यांतील गुप्त धन सुंदर रीतीनें इंग्रजी भाषेंतून पौर्वात्य देशांतील लोकांना उपलब्ध करून दिलें हा मॅक्समुल्लर यांचा विशेष उपकार. " आमच्या इकडील एखाद्या विद्वानाला मॅक्समुल्लर यांच्याइतकी सवलत मिळाली असती तरी त्यांच्याइतका एकनिष्ठ व्यासंग करणारा व विद्येची अभिरुचि बाळगणारा मनुष्य आपल्याकडे मिळणार नाहीं ही दुःखाची गोष्ट होय. सायनाचार्य वगैरेंनीं जी परंपरा पाडली ती अलीकडे हिंदुस्थानांत लुप्त झाली पण युरोपांत प्रकट झाली याचें कौतुक केलें पाहिजे. परधर्मांचा उत्कृष्ट अभ्यास केला तरी मॅक्समुल्लर यांनीं ख्रिस्ती धर्माचा अभिमान कधीं सोडला नाहीं. तथापि पुराणमतवादी मिशनरी पंडितांशीं वाद करून उच्च प्रकारच्या तात्त्विक टीकेची पद्धति त्यांनीं अंगिकारली व आपल्याइकडील नव्या विद्वानांनींहि त्यांचें हें उदाहरण घेण्याजोगें आहे "इत्यादि विचार टिळकांनीं अत्यंत मोकळ्या मनानें प्रगट केले. सरकारनें प्रो. मॅक्समुल्लर यांना अनेक पदव्या बहाल केल्या होत्या. परंतु त्या सर्वांपेक्षां प्रोफेसर ही पदवी त्यांना आवडत असे आणि आपणहि त्याच पदवीनें त्यांना संबोधण्यांत आनंद मानतों असेंहि एक विधान टिळकांनीं मुद्दाम केलें. यांतील मर्म उघड होतें. स्वतः जन्मभर विद्यार्जन करावें आणि आपल्या विद्येचा लाभ देऊन नव्या पिढीला विद्वान् बनवावें ही टिळकांची आकांक्षा त्यांच्या कोणत्याहि परिस्थितींतून हळूच वर डोकें काढून दर्शन देत असे. आणि स्वतः टिळकांनाहि 'नामदार' 'लोकमान्य' अशा पदव्या लाभल्या तरी कोणी प्रोफेसर किंवा पंडित ही पदवी त्यांना साभिप्राय किंवा सहेतुक लावली तर त्यांच्या डोळ्यांत धन्यतेच्या भावनेचें एक प्रकारचें तेज चमकून जात असे.

(१८) मोगलाईंत सफर

स. १९०० च्या डिसेंबर महिन्यांत टिळक लातूरास जाऊन कापूस दाबण्याचा आपला कारखाना पाहून आले. वाटेंत बार्शी येथें त्यांचा मोठा सन्मान करण्यांत आला. रात्रीं नाटकगृहांत त्यांना पानसुपारी झाली. त्या वेळीं दारूकाम सोडण्यांत आलें व चौघडा लावला होता. फौजदार व पोलिसपार्टी हजर होती.

रामभाऊ साने वकील हे मूळचे पुण्याचे असून वकिलीकरितां ते बार्शीस जाऊन राहिले आणि लवकरच तेथील पुढारी बनले. राजकारणांत ते नेमस्त व जहाल दोघांपासूनहि फुटून स्वतंत्रपणें वागत. तथापि टिळकांचा सत्कार करण्याचें काम साने यांच्याकडेच आलें. त्यांनीं आपल्या भाषणांत टिळकांच्या आंगचे उपजत गुण कोणते हें सांगून त्यांच्या पूर्वावताराच्या अध्ययनाची स्वतःची माहिती बार्शीकरांना दिली. उत्तर देतांना टिळकांनीं इतकेंच सांगितलें कीं "१८८० सालीं आम्हीं जें कांहीं केलें तें कांहीं अपूर्व असें नव्हतें. फार तर मध्यंतरीं कांहीं मलीन झालेला मार्ग पुन्हा साफ केला. व्यापारी लोकांनीं मदत केल्याशिवाय राजकारणाचें पाऊल पुढें पडणार नाहीं." बार्शीकरांनीं दुष्काळांत २०–२५ हजार रुपये खर्च करून कोष्टी वगैरे लोकांचे जीव बचाविले याबद्दल त्यांना टिळकांनीं शाबासकी दिली. बार्शीपासून चाळीस मैलांवर लातूरची गिरणी टिळकांनीं उपजीविकेचें एक साधन म्हणून काढली होती. पण प्रारंभींच तिच्या डोक्यावर कर्जाचा बोजा चढला. यामुळें तिची व्यवस्था एकदां समक्ष जाऊन पहावी या हेतूनें टिळक या वेळीं तिकडे गेले व तात्पुरती व्यवस्था करून परत आले. हें कर्ज फिटण्याला पुष्कळ दिवस लागले व कारखान्यापासून होणारा नफा असा फारच थोडीं वर्षें त्यांनीं उपभोगला. टिळकांची लातूरला ही खेप झाली ती शेवटचीच होती. यापुढें ते तिकडे कधीं गेले नाहींत. त्यांच्या मृत्यूनंतर मृत्युपत्रानें ही गिरणी त्यांच्या मुलाकडे गेली. पुढें कांहीं दिवसांनीं ती विकण्यांत आली.

(१९) लाहोरची राष्ट्रीयसभा

सन १९०० सालच्या राष्ट्रीय सभेच्या बैठकीपूर्वीं कांहीं दिवस विलायतेंतील 'इंडिया' नामक पत्रांत ह्यूम, दादाभाई व वेडरबर्न या तिघांच्या सहीचा एक खलिता प्रसिद्ध झाला होता. त्यांत राष्ट्रीयसभेसंबंधानें पूर्वापार हकीकत व विवेचन केलें होतें. आणि हा गाडा आजवर आम्हीं ओढला आतां यापुढें तो नवीन तरुण पिढीनें आपल्या हातीं घेऊन ओढावा असा प्रेमळ उपदेश केला होता. या खलित्याला 'मुनित्रयांचा खलिता' असें कौतुकानें टिळकांनीं विशेषण लावलें. त्यांत कोणत्याहि प्रकारचा कुत्सितपणा नव्हता. पूर्वींच्या पंधरा वर्षांत या तिघांनीं केलेल्या कामगिरीबद्दल टिळकांनीं त्यांना धन्यवादच दिला. आणि विलायतेंत हिंदुस्थानासंबंधानें होणाऱ्या खटपटीविषयीं संमति व कृतज्ञताबुद्धि प्रगट केली. उलट आमच्याकडून त्यांना जितकें मनुष्यबल व द्रव्यबल मिळावयास पाहिजे तितकें मिळत नाहीं असा स्वकीयांनाच टिळकांनीं दोष दिला आहे.

लाहोर येथील राष्ट्रीयसभेला टिळक हजर राहिले होते व ते सभापीठावर चढ-ल्याबरोबर सर्व लोकांनीं त्यांचामोठा सत्कार केला. टिळक हे शिक्षा भोगून आल्यामुळें त्यांच्याविषयींचा आदर कमी झाला नाहीं; इतकेंच नव्हे तर दुणावला. मुंबईच्या चँपियन पत्रांत एका बातमीदारानें असें लिहिलें कीं :" टिळकांसारखीं उदाहरणें युरोपांतच पहावयास सांपडतात. 'आयरिश नेशन' पत्राचे संपादक, डब्लिन शहरचे लॉर्ड मेयर सुलिव्हन, कॉर्क, हेरल्ड पत्राचे संपादक एडवर्ड हॅरिंग्टन, एडवर्ड वॉल्श, ओब्रायन, डिलन, जॉन बर्न्स वगैरे लोकांवरहि खटले झाले होते. पण त्यामुळें लोकांना ते अधिक प्रियच झाले. लाहोरच्या सभेंत टिळकांचा जयजयकार लोकांनीं केला व त्यांच्या शीलासंबंधानें विशेष आदरबुद्धि दाखविली. लोक त्यांच्या अंगचे गुण चाहतात व त्यांचे हेतु निर्मळ आहेत ही गोष्ट मान्य करितात हें लाहोरच्या राष्ट्रीयसभेनें दाखवून दिलें. ते कर्तृत्वसंपन्न असून त्यांची इच्छाशक्ति फार जबर आहे. त्यांनीं आजपर्यंत पुष्कळ कष्ट सोसले आहेत व नुकसान करून घेतलें आहे. यामुळें ते आमच्या सहानुभूतीला पात्र आहेत ही भावना लोकांनीं प्रगट केली."

(२०) टिळक व विद्याखातें

टिळकांवरील पहिला खटला झाल्या दिवसापासून मुंबई इलाख्यांतील सरकारी विद्याखात्यानें दडपशाहीचा आपला यथोचित भाग भरपूर उचलला होता. जुने डायरेक्टर चॅटफिल्डसाहेब यांच्या कारकीर्दींत विद्याखात्यांत एक प्रकारचें रामराज्य होतें. आपली कचेरी बरी कीं आपली शिकार बरी अशा प्रकारच्या वृत्तीचे ते असून राजकारणांत बिलकूल लक्ष घालीत नसत. पण त्यांच्या मागून आलेले डायरेक्टर मिस्टर जाइल्स हे अगदीं वेगळ्या प्रकारचे अधिकारी होतें. त्यांचा शिक्षणविषयाचा अभ्यास फारच थोडा होता. आणि केवळ क्रमाक्रमानें वरिष्ठ हुद्यापर्यंत ते चढले होते. डेक्कन कॉलेजमध्यें त्यांनीं काय प्रकार केले हें पूर्वीं सांगितलेंच आहे. तसेंच एतद्देशीय ग्रन्थावर साहेबमजकुरांनीं या सालीं जो समालोचनात्मक रिपोर्ट लिहिला तोहि एकाद्या माथेफिरूसारखा लिहिला. या रिपोर्टांत अज्ञान, बेपर्वाई, उपहास व उपमर्द वगैरे सर्व दोष एकवटले आहेत. मुंबईचे मलबारी शेट म्हणजे इंग्रज तेवढा चांगला असें म्हणणारे. पण त्यांनींहि या रिपोर्टाचा निषेध केला होता ! इतिहास या विषयाचे प्रोफेसर असतां जीं तत्त्वें विद्यार्थ्यांना त्यांनीं शिकविलीं त्याच्या अगदीं उलट प्रकार डायरेक्टर होतांच ते

करूं लागले. कोठल्याहि पुस्तकांतून किंचित् स्वतंत्र राष्ट्रीय बुद्धीची टीका दिस-तांच त्यावर राजद्रोहाच्या कल्पनेनें त्यांच्या पेन्सिलीची खूण पडूं लागली. टिळकांच्या खटल्यानंतर त्यांनीं नगरच्या शाळेचे हेडमास्तर माधवराव मोडक आणि फर्ग्युसन कॉलेजचे प्रोफेसर भानू यांचेवर शस्त्र धरलें. कारण यांनीं गणपति उत्स-वांत व शिवाजी उत्सवांत व्याख्यानें दिलीं ! हीच शिस्त शाळाखात्यांतील सर्व नोक-रांना लावण्याकरितां त्यांनीं खात्याचा एक वटहुकूमहि काढला. पण्डिता रमाबाई या कांहीं राजद्रोही खचित नव्हत. पण त्यांनीं आपल्या एका पुस्तकांत अमेरिकन प्रजा व हिंदी प्रजा यांची तुलना केली म्हणून त्यांच्या पुस्तकावर साहेबांनीं काट मारला. शाळा तपासण्याला हे गेले कीं त्यांची पहिली चौकशी राजद्रोहासंबंधानें ! पोरकट प्रश्न पोरांना विचारून ते अवान्तर माहिती मिळवीत. त्यांनीं आपल्या पुस्तकांत न्यायमूर्ति रानडे यांच्या पुस्तकावरहि टीका केली. आणि ' राजकीय दुरभिमानानें यांची दृष्टि किंचित् मंदावलेली दिसते ' असा शेरा मारला. देशाभिमानी लोकांना ' पैशा पासरीचे शिवाजी ' किंवा ' पिढी-जाद् देशाभिमानी ' अशीं विशेषणें ते लावीत असत.

जाइल्ससाहेबांचें राजकीय नाक फार तीक्ष्ण होतें. नसेल तेथून त्यांना राज-द्रोहाचा वास येई. एकदां डोकें गरम झालें म्हणजे तें अधिक गरमच होत जावें थंड होऊं नये अशी त्यांची प्रकृति होती. हिंदुस्थानांतील राजद्रोहाचें बीज शिक्ष-णांत आहे आणि शिक्षणखात्याबद्दल तर मी जबाबदार ही गोष्ट लक्षांत येतांच ते भांबावून गेले. एकदां झोंप मोडली कीं नसत्या पिसा व चिलटें चावतात असाच जागरण झालेल्या मनुष्याला भास होतो. किंवा शेपटीला लवंग्या फटाक-ड्यांची माळ बांधून ती पेटलेल्या श्वानाला काय करावें हें सुचत नाहीं. चिलटें निवारण्याला थप्पड मारावी ती आपल्याच तोंडांत बसते. पिसू धरण्यास जावें तों आपल्याच अंगास चिमटा बसतो. आणि फटाकड्या उडल्यानें ' नाश पावूं लागलेलें जग ' कुत्रे धावूं लागल्यानें अधिकच पेट घेतें. तशीच जाइल्स-साहेबांची स्थिति झाली. पण अरण्यांतला दावाग्नि एकटा मनुष्य हातांत झाड-पाल्याचा खराटा घेऊन किती झोडपून विझविणार ? भरती भरूं लागली असतां टिटवी आपल्या चोंचीनें ती किती उपसून टाकणार ? जाइल्ससाहेबांचा जळफळाट हसूं येण्यासारखा होताच, पण आपल्या कर्तृत्वाची त्यांची घमेंड अधिकच हास्यास्पद होती. त्यांना वाटलें कीं शाळाखात्याचा एकदा वटहुकूम काढून शाळा व शिक्षक

यांना सभांना जाण्याची बंदी केली कीं हिंदुस्थानांतला सगळा राजद्रोह हटला. आणि छापून निघणाऱ्या पुस्तकांवरील सरकारी रिपोर्टांत कोणाबद्दल चार वेडींवांकडीं वाक्यें लिहिलीं म्हणजे सगळा वाङ्मयसिंधु हवा तसा शुद्ध होईल. जाइल्स-साहेबांनीं काढलेले वट हुकूम हे रिस्ले सरस्क्युलराचे आद्य पूर्वज होत. आणि रौलट कमिटीनें रिपोर्टांत जो मान महाराष्ट्रांतील लोकांना दिला त्याची पूर्वसूचना जाइल्ससाहेबांनीं केली होती. यापूर्वीं असले वटहुकूम बहुधा इतर कोणत्याहि प्रांतांत निघाले नसतील अशी आमची समजूत आहे. खुद्द पायोनिअर पत्रानें जाइल्ससाहेबांना आपल्या कामाला नालायख ठरविलें. आणि मुंबई पुण्याच्या निरनिराळ्या वर्गांच्या पुढाऱ्यांनीं जाइल्ससाहेबांना सरकारनें रजेवर पाठवावें म्हणजे त्यांची प्रकृति सुधारेल असें एकमतानें सुचविलें. जाइल्ससाहेबांच्या वट-हुकुमांनीं थोडा बखेडा केला व भित्र्या लोकांच्या मनांत भीति उत्पन्न केली यांत शंका नाहीं. निमसरकारी शाळेचे हेडमास्तर मोडक यांना काढून टाकण्याला जर जाइल्ससाहेबांनीं भाग पाडलें आणि स्वतंत्र म्हणविणाऱ्या डेक्कन एज्युकेशन सोसायटीसारख्या संस्थेकडून प्रो. भानूंसारख्यांना रजा घेण्यास लावविलें तर खुद्द सरकारी खात्यांतील शिक्षक व विद्यार्थी यांची वाट काय होणार हें दिसतच होतें. पण आगीवर थोडीशी माती पडल्यानें ती फार तर तितकीच दबते पण पुरी विझली जात नाहीं ही गोष्ट पुढें लवकरच स्वदेशी चळवळींत प्रत्ययास आली.

डेक्कन एज्युकेशन सोसायटी जाइल्ससाहेबांशीं झगडावी तितकी झगडली नाहीं याबद्दल टिळकांनीं सोसायटीला दोष दिला. १८८० सालीं सोसायटीची स्थापना कोणत्या हेतूनें झाली त्याचा उल्लेख त्यांनीं केसरींत केला. आणि वामन शिवराम आपटे यांनीं १८८२ सालीं एज्युकेशन कमिशनपुढें सोसायटीतर्फे साक्ष दिली तींत जें धोरण प्रकट केलें व जें कमिशनलाहि मान्य झालें तें स्वतः सोसा-यटीनें संभाळलें नाहीं असा टिळकांनीं ठपका दिला. 'वादळांत आपलें शीड गुंडाळून डोलकाठी कापून टाकावी आणि गलबत खडकावर कोठें आदळतें कीं काय या भीतीनें शत्रूच्या बंदरांत शिरून त्यास शरण जाऊन थारा घेऊन रहावें अशा प्रकारचें सोसायटीचें धोरण होतें' आणि या बाबतींत तिनें मद्रास वगैरे खासगी शिक्षणसंस्थांना वाईट उदाहरण घालून दिलें. सरकारला सोसायटीनें लिहून दिलेल्या शर्ती लाजीरवाण्या होत्या. त्यांत मुख्य ही कीं, संस्थेची कार्य-कारी मंडळी जी चळवळ वाईट म्हणून ठरवील (आणि सरकार जिला वाईट

म्हणणार तिला कार्यकारी मंडळीहि वाईट म्हणणार) त्यांत लाईफ मेंबरनें देखील भाग घेऊं नये, आणि संस्थेबाहेरहि लाईफ मेंबर जें काय करील त्याबद्दल स्वतः लाईफ मेंबरच नव्हे तर एकंदर संस्थाहि शिक्षेला पात्र होईल. या शर्ती फारच घातुक होत्या. आणि या अर्थानें सरकारी नोकराला जी स्वतंत्रता होती तीहि सोसायटीच्या लोकांना राहिली नाहीं. लाईफ मेंबरपैकीं तीन व बाहेरील पांच मिळून आठ लोकांचें नियामकमंडळ होणार, आणि सोसायटीचे लोक या मंडळाचे दास व कबूल केलेल्या शर्तीप्रमाणें मंडळ हें सरकारचें दास या परंपरेनें सोसायटींतील शिक्षक व विद्यार्थी हे सरकारचे दासानुदास ठरणार. तरुण मुलांना राजकीय चळवळींत गोवूं नये हें तत्त्व एकपक्षीं खरें आहे हें टिळकांनींहि मान्य केलें. पण खासगी शाळांतील विद्यार्थ्यांनींच काय शिक्षकांनींहि राजकीय चळवळीची ओळख ठेवतां कामा नये, आणि लाईफ मेंबरसारख्या प्रतिष्ठित शिक्षकांनींहि राजकीय चळवळीकडे पाहूं नये असें सरकारचें धोरण उघड होतें. अर्थात् आपल्या सत्तेचा दुरुपयोग केला म्हणून सरकारच्या गुन्हेगारीची पहिली प्रत हें खरें. पण भलत्या शर्ती सोसायटीनें मान्य केल्या ही दुसरी प्रत असली तरी गुन्हेगारीच होय असा दोष टिळकांनीं दिला.

(२१) प्लेग व दुष्काळची व्यवस्था

स. १८९६ सालीं प्लेग व दुष्काळ यांची जोडी महाराष्ट्रांत जी एकदां शिरली तिनें पुढें पुष्कळ दिवस धुमाकूळ घातला. प्लेगनें लोकांना किती छळलें व या छळापेक्षांहि प्लेगच्या अधिकाऱ्यांचा छळच अधिक दुःसह कसा झाला याचें वर्णन या ग्रंथाच्या मागील भागांत आणि चालू भागांत थोडेसें आलें आहे. तसेंच रँडसाहेबाच्या खुनामुळें म्हणा, प्लेगच्या दुर्दमतेमुळें म्हणा, प्लेग व्यवस्थेच्या व्यापामुळें म्हणा, किंवा या व्यवस्थेच्या खर्चामुळें म्हणा, उद्योगवादी सरकारहि लवकरच जेरीस आलें. आणि कालांतरानें प्लेग व्यवस्था ढिली झाली. इतकेंच नव्हे तर जाग्यावर कांहीं शिल्लक उरली नाहीं याचेंहि दिग्दर्शन पूर्वी केलें आहे. सरकारच्या नेहमींच्या पद्धतीप्रमाणें ज्यांच्यावर जुलूम करावयाचा त्यांच्याचपासून त्या जुलुमाचा खर्चहि घ्यावयाचा असा दुहेरी अन्याय या प्रकरणीं प्रथम घडला होता. प्लेगची व्यवस्था एकतंत्री करून सरकारी अधिकाऱ्यांच्या हातीं देण्यांत आली व या व्यवस्थेचा खर्च स्वतः सरकारनें निम्मा सोसला. तरी उरलेल्या निम्याचेंहि ओझें स्थानिक स्वराज्यसंस्थांना इतकें जड झालें कीं त्याखालीं त्या नामशेष

किंवा कायमच्या कर्जबाजारी होण्याची वेळ आली. गांवगन्ना कर वाढविण्या-विषयीं म्युनिसिपालिट्यांच्या मागें सरकारचा तगादा सुरू झाला. व पुण्या-सारख्या म्युनिसिपालिटीला तर सरकाराशीं या बाबतींत पुढें अनेक वर्षें झगडत रहावें लागलें. या कामीं खरा वाद सुरू होता तो हिंदुस्थान सरकारशीं मात्र होता व मुंबई सरकारची स्थानिक संस्थांना सहानुभूति होती. मुंबई सरकाराला ही गोष्ट पटण्याचें खरें कारण असें कीं, मोठ्या खर्चाच्या या जुलमी प्लेगव्यव-स्थेचें धोरण केवळ परराष्ट्रांच्या दपटशाहीमुळें विलायत सरकाराकडून हिंदुस्थान सरकारावर लादण्यांत आलें होतें व त्यानें तो पेंड प्रांतिक सरकाराच्या मार्फत खालीं पोंचविला होता. म्हणून या न्यायाची हाकाटी करीत करीत झगडत झगडत न्याय मिळविण्याला म्युनिसिपालिट्या वगैरेंना पुढें पुष्कळच वर्षें लागलीं.

पण प्लेगच्या बाबतींत सरकारचें जें धोरण त्याच्या अगदीं उलट धोरण त्यानें दुष्काळाच्या बाबतींत स्वीकारलें होतें. म्हणजे प्लेगच्या व्यवस्थेंत जें करूं नये तें करावें असें धोरण तर दुष्काळव्यवस्थेंत जें त्यांनीं करावें तें करूं नये असें धोरण. दुष्काळ पडला कीं तो जाणवूं लागतो. म्हणून लोक प्रथम हाकाटी करूं लागतात. पण एकाद्या गांवीं प्लेग झालेला नसतां प्लेग झाला म्हणून जाहिर कर-ण्यांत जशी अधिकारी तत्परता दाखवितात तशी दुष्काळ पडला असें लोक ओर-डत असतां तो अजून पडला नाहीं असा सरकारचा बहाणा सुरू असतो आणि तो पडला असें त्यांना जर जाहीर करावेंच लागलें तरी ती गोष्ट ते फार दिरंगाईनें करतात. दुष्काळ जाहीर झाल्यानंतर माणसें उपाशीं मरतात कीं नाहीं याचा वाद सुरू होतो. लोकांनीं म्हणावें माणसें मरतात व सरकारनें म्हणावें माणसें मरत नाहींत. आणि माणसें मेलीं असें कबूल करावें लागलें तर तीं दुष्काळानें मेलीं नाहींत अशी तक्रार सरकारची सुरू असावयाची. कारण दुष्काळ हें मूळ कारण असलें तरी प्रत्यक्ष उपासमारीनें मनुष्य मेला असें सिद्ध होणें कठीण असतें. सह-जच उपासमारीमुळें मनुष्य कांहींतरी कदान्न खातो आणि त्यामुळें त्याला महामारी वाखा असला कांहीं रोग होतो. यामुळें मरणाची अंतिम जबाबदारी दुष्काळावरून काढून इतर सांथीवर सरकारला घालतां येते. दुष्काळांतील मृत्युसंख्येचा खुलासा करितां करितां अधिकाऱ्यांनीं सर्व रोगांची यादी पाठ केली, व शेवटीं मनुष्य मृत्यु आल्यामुळें मेला येवढेंच कारण सरकारी कागदोपत्रीं लिहिण्याचें राहिलें! दुष्काळाची पीडा न बाधण्याला दुष्काळी कामें काढणें हा एक मुख्य उपाय त्या

काळीं सरकारनेंहि मान्य केला होता. पण कामें निघत तीं फार दूरदूर ठिकाणीं. संख्येनें थोडीं. शिवाय काम श्रमाचें आणि मजुरी अल्प असा प्रकार असे. तुरुंगांतील गुन्हेगारांची व्यवस्था दुष्काळी रिलीफ कँपापेक्षां अधिक चांगली असते असें प्रत्ययास आलें. आणि उपासमारीनें मरण्यापेक्षांच काय पण दुष्काळी कामावर जाऊन श्रम करून मरण्यापेक्षां कांहीं गुन्हा करून तुरुंगांत गेलेलें बरें असें लोकांना वाटूं लागलें. १८९७ सालीं दुष्काळ कमिशन सरकारनें नेमलें. सर्व प्रांतांत याविषयीं चळवळ झाली होती. पण त्यांतून महाराष्ट्रांत ती टिळकांनीं किती कसून केली होती याचें वर्णन पूर्वीच्या भागांत आलेंच आहे. इतर पुढाऱ्यांप्रमाणें टिळकांची ही चळवळ दुष्काळी कमिशन नेमण्याला उपयोगी पडली होती. या कमिशनानें १८९८ च्या ऑक्टोबरमध्यें आपला रिपोर्ट प्रसिद्ध केला व त्यांत मुंबई इलाख्यांतील दुष्काळव्यवस्थेचें पूर्ण परीक्षण करून गुणदोष दाखविले होते. या रिपोर्टांत सरकारपेक्षां लोकपक्षाचेंच समर्थन अधिक झालें होतें. पण हा रिपोर्ट हातीं असतांहि १८९९ व १९०० च्या दुष्काळांत मुंबई सरकारनें आपलें कर्तव्य केलें नाहीं. १८७६ चा दुष्काळ अधिक मोठा आणि सारा तहकुबी व सूट यांची रकम अधिक असतांहि सरकारनें त्या वेळीं ती दिली. पण पुढील प्रत्येक दुष्काळांत त्यांनीं हात आंखडता घेतला आणि दुष्काळी कामें काढण्यांतहि अशीच कुचराई होऊं लागली. म्हणून टिळकांनीं केसरींतून अशी मागणी केली कीं १८९६ सालीं झालेली चूक तरी सरकारनें या दुसऱ्या दुष्काळांत सुधारावी. फॅमिन कोडांत, म्हणजे सरकारनें स्वतःला शिस्त लावून घेण्याकरितां केलेल्या नियमांत, असा स्पष्ट नियम होता कीं, साऱ्याकरितां कर्ज काढण्याची पाळी दुष्काळांत कोणावर येऊं नये. तसेंच दुष्काळी कामावर मजुरानें काम न केल्याबद्दल त्याला दंड करावयाचा तोहि कांहीं एका मर्यादेपलीकडे जाऊं नये. पण हे दोन्हीहि नियम सरकारनें धाब्यावर बसविले. कोठें कोठें तर दुष्काळपीडानिवारणाची जबाबदारी स्वतःवरून काढून म्युनिसिपालिट्यादिकांवरहि टाकण्याचा मुंबई सरकारचा घाट होता. आणि १९०१ सालीं उपस्थित केलेल्या म्युनिसिपल कायद्याच्या सुधारणेच्या बिलांत तसें एक कलमहि हळूच घालून देण्यांत आलें होतें. या सर्वांवर टिळकांनीं केसरींतून अनेक लेख लिहून टीका केली. १८९६ सालच्या दुष्काळांत जितके लोक दुष्काळी कामावर गेले त्यांच्या तिप्पट लोक १८९९–१९०० च्या दुष्काळांत

कामावर गेले. याचा अर्थ सरकारनें कामें अधिक काढून अधिक उदारपणा दाखविला असा नसून, त्या सालापेक्षां या सालांत दुष्काळच अधिक भयंकर पडला आणि तग धरून राहण्याची लोकांची पात्रता त्या प्रमाणानें कमी झाली असाच त्याचा अर्थ होता. आज महायुद्धानें जे अनेक चमत्कार केले त्यांत एक असा केला कीं, देशांत कामगिऱ्या पुष्कळ वाढून गरीब लोकांना काम करून पोट भरण्याच्या सोई पुष्कळ अधिक वाढल्या. आणि वास्तविक दुष्काळच्या दिवसांइतके धान्याचे दर कायमचे महाग झाले असतांहि दुष्काळ आहे असें म्हणण्यांत स्वारस्यच उरलें नाहीं. कारण नेहमीं सुबत्ता असून एखादे वर्षी धान्य महाग झालें तर तो दुष्काळ हें म्हणणें ठीक होतें. पण नेहेमींच दुष्काळी दर कायम झाले तर दुष्काळ कशाला म्हणावयाचा? सदा मरे त्याला कोण रडे? जेथें खरा भेद असेल तेथें निराळा शब्द घालावयाचा. पण गाढवाला गाढव म्हणण्यांत जशी शिवी नाहीं तसेंच हल्लीं दुष्काळाला दुष्काळ म्हणण्यांत कांहीं निंदा उरलेली नाहीं. मात्र मौज ही कीं असा कायमचा दुष्काळ पडल्यानें खालच्या लोकांची स्थिति फारशी न सुधारतां मध्यम वर्गाची जी सुस्थिति होती ती जाऊन तेहि मजुराच्या जोडीला येऊन मिळाले. मात्र अनेक प्रकारच्या खासगी कामगिऱ्या निर्माण झाल्यानें दुष्काळी कामें काढण्याची सरकारी जबाबदारी हल्लीं आयतीच उडून गेलेली आहे. पण २५ वर्षांपूर्वी दुष्काळ नैमित्तिक होते. खासगी कामगिऱ्या इतक्या वाढल्या नव्हत्या. एकदम धारण महाग झाल्यानें अंतर पडे तें लोकांना जाणवे. म्हणून सरकारच्या दुष्काळी व्यवस्थेकडे लोकांचें अधिक बारकाईनें लक्ष जाई. याच कारणाकरितां टिळकांनीं त्या वेळीं केसरींत या विषयावर विशेष भर दिला होता.

परिशिष्ट

[१८९८ ते १९०० मधील निवडक पत्रें]

(१) विजापूरकरांचें केळकरांना पत्र

कोल्हापूर ७ सप्टेंबर १८९८

टिळक सुटल्याची बातमी येथें आली तेव्हां लोकांना किती आनंद झाला याची कल्पनाच तुम्हांला केली पाहिजे. प्रत्येकाच्या तोंडावर काय ती प्रफुल्लता! आमचे प्रि. कँडीसुद्धां खुष झाले व सर्व मंडळी त्यांच्या भोंवतीं जमून मोठ्या

आनंदाचीं संभाषणें झालीं. तुमचें सावधगिरीचें पत्र पूर्वीं आलें होतें. तरी चवकशी केल्यावांचून राहवेना. असो. आतां टिळकांना ताबडतोब पुनः कायदेकौन्सिलांत पाठविलें पाहिजे. थोडासा तो मनचा मांडा असा वाटतो. पण फिरून युनिव्हर्सिटीच्या सेनेटमध्यें तरी फेलो म्हणून आम्ही त्यांची निवडणूक कां करूं नये ! अलबत करावी.

(२) बिलागिरी अयंगार यांचें केळकरांना पत्र

मद्रास १२ जानेवारी १८९९

तुमचें पत्र पावलें. फार आभारी आहें. माझा अनुभव असा आहे कीं, आपण नीट चोहींकडे पाहिलें तर उदार मनाचे स्त्रीपुरुष आपल्या नजरेला येतात. फक्त आपण त्या दृष्टीनें पाहिलें पाहिजे. टिळकप्रभृति तुम्हीं पुण्याचे लोक येथें आलांत त्यांना पाहून माझ्या मनावर त्यांच्या स्वार्थत्यागाचा फारच चांगला ठसा उमटला. त्यांचें उदाहरण जन्मभर डोळ्यापुढें ठेवीन म्हणतों.

(३) दादासाहेब करंदीकर यांचें केळकरांना पत्र

सातारा ८ आक्टोबर १८९९

तुमचें ता. ३ चें पत्र पावलें. बाब जराशी नाजूक आहे आणि स्पष्ट बोलल्यानें गैरसमज व्हावयाचा. तथापि तसा तुम्ही करणार नाहीं असें समजून आमचें कर्तव्य करतों. कौन्सिल निवडणुकीला उभें राहण्याचें टिळकांनीं निश्चित ठरविलें आहेच असें कांहीं लिहिलें नाहीं. त्यांच्या पुष्कळ स्नेही मंडळींच्या मनांत असें असावेसें दिसतें कीं, शिक्षेमुळें टिळकांचें लोकांमधील वजन कमी झालेलें नाहीं व राष्ट्रीय कार्याच्या दृष्टीनें टिळकांची निवडणूक हें सरकारला एक प्रकारचें आव्हानच आहे. म्हणूनच ते टिळकांना उभे राहा म्हणत असतील. पण आम्हांला मात्र तसें वाटत नाहीं. उलट टिळक उशिरां पुढें आल्यानें, आणि ते उभे रहात नाहींत अशा समजुतीवर गोखल्यांना ज्यांनीं पूर्वींच आश्वासनें देऊन ठेविलीं आहेत त्यांची स्थिति अवघड केल्यानें, टिळक निवडून न येतां त्यांच्या यशाला व्यर्थ धक्का मात्र बसावयाचा. तरी इतक्या उशिरां तुम्हीं उभे राहूं नये असें टिळकांना आमच्यातर्फें तुम्हीं कळवावें. राहतील तर निवडणुकीला एकटे टिळकच उभे राहावे म्हणजे निवडणूक नामंजूर करण्याला सरकारला जागाच राहूं नये अशी आमची कल्पना. पण दोघे उभे राहिल्यानें ती गोष्ट साधत नाहीं. सरकारी अधिकारी गोखल्यांच्या बाजूनें खूप खटपट करणार. लोकांनींहि टिळकांना तितकीच जोराची मदत दिली असती. पण ते उशीरा पुढें

आले. येथें विठ्ठलराव पाठक हे गोखल्यांच्या करितां खटपट करीत आहेत. ते आम्हांला म्हणतात ' माफीशिवाय गोखल्यांच्या मार्गांत दुसरी कांहीं तरी अडचण होती काय ! ' विठ्ठलरावांनाहि आम्हीं उलट शह दिला असता. पण टिळक उशीरां पुढें आल्यानें आमच्च्यांत दुमत झालें आहे. कांहींना वाटतें कीं लोकांचा आपणांवर अशा रीतीनें विश्वास आहे असें दाखविण्याची टिळकांना मुळींच जरूरी नाहीं. हें वाचून तुम्हांला कदाचित् असें वाटेल कीं टिळकांना मार्गे घेण्याला सांगून गोखल्यांची निवडणूक बिनधोक करण्याचा आम्ही हा प्रयत्न करीत आहों. पण आम्हांला योग्य वाटतें तेंच लिहित आहों. त्याबद्दल गैर-समज करून घेऊं नका.

(४) कॅ. बॅनरमन यांचें केळकरांना पत्र

मुंबई ९ आगस्ट १८९९

तुम्ही मुंबईस आला आहांत असें कळतें. परेळ प्लेग लॅबोरेटरी समारंभ उद्यां होणार आहे. तरी तुम्ही समारंभाला आल्यास मला फार बरें वाटेल.

(५) टिळकांचें केळकरांना पत्र

कलकत्ता १४ फेब्रुवारी १९००

परवां रंगूनहून येथें परत आलों. ब्रह्मदेशाची स्थिति मोठी बोधप्रद आहे. समक्ष भेटींत कशी ती सांगेन. मेथा व सर भालचंद्र यांच्या वरची तुमची टीका असावी तितकी समर्पक व कडक नाहीं. सर भालचंद्र हे अखिल ब्राह्मण वर्गाचे पुढारी म्हणून स्मारक चळवळींत समाविष्ट झालेले दिसतात. जोशी व रानडे हेही कसे सामील झाले याचें आश्चर्य वाटतें ! तेव्हां या सर्वांचें हें वर्तन नीट चव्हाट्यावर आणलेंच पाहिजे. मी आणखी पंधरा दिवस उत्तर हिंदुस्थानांत हिंडणार आहें. प्रवासानें प्रकृतीला बरें वाटलें. मी मार्चांत परत येईन. प्रांतिक परिषद् इतक्यांत भरत नाहीं हें आतां ठरलेंच म्हणावयाचें ना ?

(६) पारसनीस यांचें केळकरांना पत्र

सातारा २१ फेब्रुवारी १९००

टिळक हे सध्यां कोठें आहेत हें मला माहीत नाहीं. ते पुण्यास असते व त्यांच्या पुढें नाना फडणवीसांच्या उत्सवाची योजना मीं ठेविली असती तर ती त्यांना पूर्ण पसंत होऊन तिला आपली मान्यता त्यांनीं दिली असती. तरी केसरीच्या चालकांकडे माझी योजना कळवावी.

(७) हरी सिताराम दीक्षित यांचें विलायतच्या सॉलिसिटरांना पत्र

मुंबई ९ मार्च १९००

तुम्ही 'टिळक विरुद्ध ग्लोब वर्तमानपत्र' या कज्जाचें काम केवळ धंद्याच्या रीतीनें चालविणार नाहीं असें आश्वासन लिहिलें तें वाचून बरें वाटलें. मी देखील या प्रकरणीं धंद्याच्या दृष्टीनें पाहत नाहीं. ग्लोब पत्र माफी मागण्यास तयार नसून त्यानें आपले सॉलिसिटर नेमले आहेत. टिळकांकरितां ॲस्किथ यांना बॅरिस्टर देण्यांत आलें आहे असें समजलें. इकडील खटल्याचे सर्व कागदपत्र मी तुम्हांला पुढच्या आठवड्यांत धाडतों व तेथील खर्चाचा जामीन देण्याकरितां १५० पौंड पाठवितों. खटला चालविण्याकरितां तो चालेल त्या वेळीं स्वतः विलायतेला जाण्याचा टिळकांचा विचार आहे. नुकसानी मागावयाची ती अर्थात् विशेष मागण्याचें कारण नाहीं. कारण टिळकांचें प्रत्यक्ष सांपत्तिक नुकसान असें फारसें झालेलें नाहीं. तसेंच टिळकांच्या या फिर्यादीकरितां खर्चाची तजवीज पूर्वीच्याच टिळक डिफेन्स फंडांतून झाली आहे आणि त्या खटल्याचेंच हें एक शेपूट आहे, असें मानण्यांत आलें आहे. त्याप्रमाणें डिफेन्स फंडाचे चिटणीस डॉ. नानासाहेब देशमुख यांनीं सर्क्युलर काढून खर्चाची मंजूरी मागितली व मुंबई व कलकत्ता येथील सभासदांनीं ती संमति दिली आहे.

(८) टिळकांचें केळकरांना पत्र

कलकत्ता १२ जुलै १९००

लखनौचें पत्र पोंचलेंच असेल. प्रो. छत्रे हे येथें नसल्यानें मला रहावें लागलें आहे. ते आल्यावर सोळा तारखेला रंगूनकडे निघूं. फेब्रुवारीच्या प्रारंभीं पुण्यास येईन. बंगाली वर्तमानपत्र १ फेब्रुवारीपासून दैनिक होणार. अमृत-बझार पत्रिकेशीं स्पर्धा करण्याचा बंगालीचा विचार आहे हें तुमच्या लक्षांत येईलच. तरी पुण्याहून महत्त्वाची बातमी नियमानें पाठवावी असा तुम्हांला मोतीलाल घोस यांचा निरोप आहे. एखादें बातमीपत्रहि पाठवावें. बाहेर इतर जिल्ह्यांतील कांहीं मित्रांना लिहा. फेरोजशहा मेथा यांची माझी गांठ पडली. ते म्हणतात सँढर्स्ट साहेबांच्या स्मारकाच्या चळवळींत माझें नांव कॉटनसाहेबांनीं माझे संमतीशिवाय चिटणिसांत गोंविलें. मी म्हणालों 'तर मग हा खुलासा जाहीर कां करीत नाहीं?' ते म्हणाले, 'उगीच या गोष्टीला नसतें महत्त्व कशाला देऊं!' यावरून माझा तर्क झाला कीं त्यांनीं चोटचेपी संमति दिली

असावी. येत्या फेब्रुवारींत प्रांतिक सभा भरवितां कां असें मीं त्यांना विचारलें. तेंहि त्यांना मान्य नाहीं. ते म्हणाले सँढर्स्टसाहेबांचा निषेध करण्याकरितां मुद्दाम परिषद् भरविली असें दिसेल तें बरें नाहीं. एप्रिल किंवा ऑक्टोबरमध्यें सभा भरून त्यांत निषेधपर एखादा ठराव झाला तर आपली हरकत नाहीं असहि ते म्हणाले. जाहीर स्मारक होईल असें मेथा यांना वाटत नाहीं. पण बोलणें गुळमुळीतच. मेथा हे स्वतंत्र बाण्याचे म्हणतात. पण तालमान पाहूनच ते स्वतंत्रपणा मिरविणार. आणि तेव्हां मात्र देशी पत्रांनीं त्यांचें मोठें कौतुक करावें असें त्यांना वाटतें. पण आम्ही असलें कौतुक करणाऱ्यांपैकीं नाहीं. तरी तुम्ही मराठ्यांत या विषयावर लिहा. मेथा यांच्या धोरणाचा निषेध करा. पण कदाचित् त्यांचें नांव न विचारतां घातलें असेल असें म्हणून सोडवणूक करून ठेवा. याच धोरणानें खाडिलकर यांनाहि केसरींत लिहिण्याला सांगा.

(२) र. पां. करंदीकर यांचें केळकरांना पत्र

सातारा ३० नव्हेंबर १९००

कालिदास पत्राचें अपिल दाखल झालें हें ऐकून आनंद झाला. पंडित मदन मोहन यांनीं हें अपिल चालविण्याचें सर्वस्वीं नाकारलें याचें काय कारण ? कळत नाहीं. पं. नेहरू यांनीं मागितले ते रुपये द्यावे, हरकत नाहीं. ही धंद्याची गोष्ट आहे. मजजवळच्या रुपयांपैकीं कांहीं रुपये गुरुजी यांच्या कुटुंबाच्या मदतीकरितां पाठवावे असें वाटतें. त्या गरिबांनीं काय करावें ? तरी मला ताबडतोब कळवा.

भाग ३० वा

१९०१ ते १९०३ ची हकीकत

(१) कै. रानडे व कै. व्हिक्टोरिया राणी

सन १९०१ च्या जानेवारींत न्यायमूर्ति रानडे व व्हिक्टोरिया महाराणी हीं दोघें अवघ्या सहा दिवसांच्या अंतरानें परलोकवासी झालीं. सुधारक वर्गासंबंधानें टिळकांच्या मनांत आदरबुद्धि नव्हती तरी रानडे यांच्याविषयीं व्यक्तिशः ती होती इतकेंच नव्हे तर कमालीची होती हें टिळकांनीं लिहिलेल्या मृत्युलेखावरून उघड दिसून येणार आहे. " रानडे यांची बुद्धि, कर्तृत्व, विद्वत्ता आणि त्यांनीं घेतलेला राष्ट्रकार्यांतील पुढाकार या गोष्टी मनांत आल्या म्हणजे त्यांच्या मृत्यूमुळें जग कांहीं कालपर्यंत तरी आम्हांला शून्यवत् भासतें. अलौकिक बुद्धिमत्ता, दीर्घ व सतत व्यासंग, देशहिताची खरी कळकळ, विद्यार्जनाचें व्यसन, अचूक कल्पकपणा हे रानड्यांचे मुख्य गुण होते. तरी पण हे गुण अंगीं असलेल्या इतर लोकांहून रानड्यांविषयीं विशेष हळहळ वाटण्याचें कारण हें कीं, त्यांनींच महाराष्ट्रांत राष्ट्रकार्याचें वळण लावलें आणि सर्व प्रकारच्या अडचणी सोसून देशोन्नतीच्या कार्याकरितां उत्साहानें हातीं भगवा झेंडा घेऊन नेहमीं आघाडी संभाळली. जनसमाजाला शहाणे करून सोडण्याचा क्रम अखंड चालू ठेवला. समाजाचें गुरुत्व स्वीकारलें व पार पाडलें. तात्पर्य, रानड्यांसारखा पुरुष इंग्रजी राज्य झाल्यापासून महाराष्ट्रांत झाला नाहीं व त्याची जागा पुढेंहि भरून येणार नाहीं. या राज्यांत जुनी सर्व कर्तृत्वपरंपरा नष्ट होऊन लोक तेजोहीन, बलहीन, स्वहितपरायण असे झाले व महाराष्ट्र हा एक थंड गोळा होऊन पडला होता. त्या गोळ्यांत प्रथम चैतन्य व उष्णता रानड्यांनीं उत्पन्न केली. रानड्यांनीं आंखून दिलेला मार्ग पुढें कोणी विस्तृत किंवा अधिक साफसुफ करो. पण तो मार्ग आंखण्याचा मान रानड्यांनाच दिला पाहिजे. नाना फडणविसाप्रमाणें रानड्यांचा सर्व काळ महाराष्ट्राविषयींच्या चिंतेंतच गेला. आणि स्वतःचा शांत धीमा स्वभाव व पाहून पारखून घेतलेल्या अनुयायांचा केलेला मोठा संग्रह या सर्वांचा उपयोग केवळ राष्ट्रकार्याकडेच त्यांनीं केला. ' यततामपि सिद्धानाम् कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ' हें वचन रानड्यां-

नाच लागतें. हेमाद्रि किंवा माधवाचार्य यांच्याप्रमाणें 'सर्वज्ञः सहि माधवः' हेंहि वचन रानडे यांनाच लागूं शकेल." अशा अनेक रीतीनें रानड्यांचे गुण घेऊन त्यांच्या मृत्यूविषयींचें दुःख टिळकांनीं आळविलें आहे.

व्हिक्टोरिया राणी यांच्या संबंधानें लिहितांनाहि ब्रिटिश राज्याविषयी नेहमीं मनांत असणारी आढी या क्षणापुरती टिळकांनीं बाहेर दिसूं दिली नाहीं. कारण व्यक्तींचे गुण घेतांना अवांतर गोष्टींचा विचार उचित नसतो व त्यानें खऱ्या भावनेची एकतानता बिघडते. व्हिक्टोरिया राणी मनानें कोमल व सदाचरणी, प्रजेविषयीं सहानुभूति बाळगणारी, राज्यांतील कायद्याचें बंधन स्वतः मानणारी असल्यामुळें सहजच लोकप्रिय झाली. पण तिच्या कारकीर्दींत इंग्रजी साम्राज्याची अतिशय भरभराट झाली यामुळें या लोकप्रियतेंत तिकडे भर पडली. इतक्या दूर देशाचा बादशहा हिंदुस्थानला काय देणार? पण व्हिक्टोरिया राणीचा जाहीरनामा ही हिंदुस्थानला एक सनदच होऊन राहिली. यामुळें तिची कारकीर्द हिंदुस्थानालाहि चिरस्मरणीयच ठरली. राणीच्या मृत्यूनंतर लगेच सातवे एडवर्ड हे बादशहा झाले. त्यांचाहि जयजयकार रीतीप्रमाणें केसरींत आला. टिळक इंग्रजी राज्यावर मनांतून कितीहि जळत असले तरी सामान्य शिष्टाचार हा त्यांनीं केव्हांहि सोडला नाहीं.

(२) अज्ञेयमीमांसा व हर्बर्ट स्पेन्सर

१९०१ च्या एप्रिल महिन्यांत नारायण लक्ष्मण फडके यांनीं अज्ञेयमीमांसा या नांवाचा ग्रंथ स्पेन्सरच्या ग्रंथावरून लिहून प्रसिद्ध केला. त्यावर टिळकांनीं दोन अग्रलेख लिहिले. त्यांत त्यांचे तत्त्वज्ञानविषयक विचार पहावयास मिळतात. टिळकांनीं असें म्हटलें आहे कीं, अलिकडे भौतिक शास्त्राच्या अभ्यासामुळें पदार्थविज्ञानांत फार प्रगति झाली आहे. दिक्कालादि पदार्थ अनादि असले तरी त्यांचा संबंध इतर पदार्थांशीं कोणत्या प्रकारचा असतो ह्याचें विवेचन अर्वाचीन शास्त्रांतून जितकें चांगलें आढळतें तितकें जुन्या ग्रंथांत आढळत नाहीं. या नवीन ज्ञानामुळें भौतिक शास्त्राला मोहकता प्राप्त झाली आहे. निरनिराळ्या शास्त्रांतील सिद्धांताची तुलना करावी आणि त्यांत सारखेपणा काय वेगळेपणा काय हें पहावें हें तत्त्वज्ञानाचें काम आहे. हर्बर्ट स्पेन्सर यांनी हें काम केलें. द्रव्य व गुण यांच्या सामान्य नियमांचे प्रकार त्यांनीं ठरविले. आणि अनेक भौतिक सिद्धांतांचा पसारा अफाट दिसला तरी तो 'सर्वसामान्यमूलक' आहे असें ठरवून त्यांचें मूलतत्त्व त्यांनीं व्यवस्थितपणें मांडलें. विस्कळित

ज्ञानाचें संकलन करणें याचें नांव तत्त्वज्ञान आणि हें संकलन केलें म्हणजे अगम्याचें अस्तित्व सिद्ध होऊं पहातें. स्पेन्सर साहेबांचा सिद्धांत आपल्या जुन्या तत्त्वज्ञानाशीं पुष्कळ अंशीं जुळता आहे. हिंदी तत्त्वज्ञानी जड, सचेतन, अचेतन, ज्ञेय, अज्ञेय यांची चर्चा हजारों वर्षें करीत आले आहेत. म्हणून फडके यांनीं जुन्या आर्य ग्रंथांत या पुस्तकावर काय लिहिलें आहे त्याचा थोडा बहुत उल्लेख तुलनात्मक रीतीनें करावयास पाहिजे होता असा दोष टिळकांनीं दिला आणि ही तुलना कशी करतां येते हें त्यांनीं स्वतः दाखविलें. ज्ञेय व अज्ञेय या स्पेन्सरच्या दोन विभागांप्रमाणें आमच्याकडच्या तत्त्वज्ञानांतहि सांख्य आणि वेदांत असे दोन विभाग आहेत. स्पेन्सरनें उत्क्रांतिशक्तीचें समतोलत्व गतीचें सातत्य वगैरे सिद्धान्त काढले. त्याचप्रमाणें नैयायिकांनीं सृष्टीच्या अवलोकनानें सप्त पदार्थ वगैरे सिद्धान्त काढले. सांख्यांनीं प्रकृति आणि पुरुष हीं दोनच तत्त्वें अनादि मानलीं. आणि इंग्रजी तत्त्ववेत्त्यांनींहि मॅटर आणि स्पिरिट हीं दोनच तत्त्वें मानलीं आहेत. पण नैयायिकांपुढें सांख्यांनीं मजल मारली असली तरी दोन्ही शास्त्रांत जें एकीकरण पुरें झालें नव्हतें तें एकीकरण पुढें वेदांतानें केलें. कारण सप्त पदार्थ किंवा प्रकृति पुरुष या तत्त्वांच्या बुडाशीं जाऊन ज्या एका महाशक्तीचा हा विकार आहे तिचेंहि ज्ञान करून घ्यावें हेंच वेदांतशास्त्र सांगतें. येथपर्यंत तिकडच्या इकडच्या तत्त्वज्ञानाचा समेट आहे. पण आपलें तत्त्वज्ञान अज्ञेय तत्त्वासंबंधानें स्पेन्सरच्या पुढें गेलें आहे. कित्येक शक्ती अज्ञेय असल्या तरी त्या विद्यमान आहेत एवढें निर्विवाद सिद्ध आहे ही गोष्ट स्पेन्सरप्रमाणें आमच्याहि तत्त्वज्ञान्यांनी ठरविली आहे. आनंद या तत्त्वाचा स्पेन्सर यांनीं मुळींच विचार केलेला नाहीं. वेदामध्यें जीव, परब्रह्म व जड वस्तू यांचा अन्योन्य संबंध काय याचा विचार करून या दोघांचें एकीकरण परब्रह्म स्वरूपांत होणें शक्य आहे कीं नाहीं आणि असल्यास तें कोणत्या स्वरूपांत होतें याचा सूक्ष्म विचार आमच्या इकडच्या प्रमाणें स्पेन्सरच्या पुस्तकांत आढळत नाहीं. स्पेन्सरच्या पुस्तकाचें महत्त्व हेंच कीं एका निराळ्या पद्धतीनें आमच्या इकडील तत्त्वज्ञानांतील सिद्धांतांना पुष्टी मिळते. हजारों वर्षांच्या अंतरानें जे सिद्धांत दुतर्फी सिद्ध झाले त्यांचें महत्त्व विशेष होय.

या अज्ञेयवादाचा पुरस्कर्ता इंग्रज तत्त्ववेत्ता हर्बर्ट स्पेन्सर हा १९०३ च्या डिसेंबर महिन्यांत वारला. त्या प्रसंगीं टिळकांनीं केसरींत एक मोठा पांच कालमाचा अग्रलेख लिहिला. त्यांच्या अनेक उत्कृष्ट मृत्युलेखांपैकीं हा एक आहे.

तत्त्वज्ञाचें चरित्र म्हणजे सतत अध्ययन विचार आणि ग्रंथलेखन याखेरीज दुसरें कांहीं सहसा असूं शकत नाहीं. शिवाय स्पेन्सरसाहेब आजन्म ब्रह्मचारी राहिले. कोणताहि मानसन्मान त्यांनीं स्वीकारला नाहीं. म्हणून त्यांच्या चरित्रांत संसारिक लोकांना मनोरंजक अशी माहिती कोठून असणार ? अशी एका सफाईदार वाक्यांत टिळकांनीं व्याजोक्ति केली. व बाकीचा बहुतेक लेख तत्त्वज्ञ आणि तत्त्वज्ञान यांची यथार्थ स्तुति करण्यांत खर्चिला आहे. असे मोठे तत्त्वज्ञ व मोठे कवि हे कोणत्याहि देशांत जन्मले तरी ती जगाचीच मालमत्ता होय म्हणून आम्हाला ते हिंदुस्थानांतलेच वाटतात. शिवाय इकडील नव्या विद्यापीठांतून बाहेर पडलेल्या एका सबंध पिढीच्या मनावर हर्बर्ट स्पेन्सर यांच्या विचाराचा जितका परिणाम झाला तितका इतर कोणाचाहि झाला नाहीं. म्हणून तर ते विशेषच आपलेसे वाटतात असें म्हणून टिळकांनीं तुलनात्मक तत्त्वज्ञानाची महती वर्णन करण्यास या लेखांत प्रारंभ केला आहे.

तत्त्वज्ञान सर्व देशांहून आधीं हिंदुस्थानांत अवतरलें. समाजव्यवस्था सुधारणा ही प्रथम इकडेच जन्मास आली. हिंदुस्थानांत निसर्गसौन्दर्य आणि विशालत्व फार त्यामुळें हिंदी लोकांच्या मनांत तात्त्विक विचार येऊं लागले. गूढ तत्त्वांचें संशोधन करण्याची बुद्धि त्यांना झाली. आणि आमच्या जुन्या आचार्यांनीं निर्माण केलेले तात्त्विक विचार इतके प्रगल्भ ठरले कीं, विसाव्या शतकांतील तर्कशास्त्राच्या कसोटीवरहि त्यांची बावन कशी रेषा अद्याप जशीच्या तशीच उमटलेली आहे. पण इंग्रजी अंमलापासून भौतिक सुधारणांचें ज्ञान होऊं लागून त्याच्या तेजानें सुशिक्षितांचे डोळे दिपून गेले आणि आर्य तत्त्वज्ञानाचें अध्ययन हळुहळू लुप्त झालें. अशा स्थितींत प्रतिक्रिया होऊन मन केवळ आधिभौतिक वादापासून परावृत्त होण्याला स्पेन्सरसाहेब उपयोगी पडले. त्यांनीं कोणत्याहि एका विशिष्ट शास्त्रांत नवीन शोध केले नाहींत. पण त्यांच्याभोंवती वाढणाऱ्या अनेक शास्त्रांच्या मुळाशीं समान अशीं तत्त्वें कोणतीं आहेत, त्या तत्त्वांचे मनावर विकार कां व कसे होतात आणि त्या विकारांचे नियम कोणते यांचें संशोधन स्पेन्सरसाहेबांनीं केलें. भौतिक शास्त्राच्या तेजानें आपले डोळे दिपूं न देतां त्यांनीं जें मोहक व रमणीय तत्त्वज्ञान निर्माण केलें त्यानें जिंकलेलीं सुशिक्षितांचीं मनें अध्यात्मविचाराकडे वळलीं आणि तसें होतांच आमच्या जुन्या तत्त्वज्ञानांत व स्पेन्सरसाहेबांच्या या नव्या तत्त्वज्ञानांत एकवाक्यता आहे हें त्यांना

कळून आलें. अर्थात् परक्यानें आम्हाला आमचेंच पण अधिक चांगलें शिकविलें हा स्पेन्सरसाहेबांचा आमच्यापुरता मुख्य उपकार होय. डार्विन यानें उत्क्रांतिवादांत जीवकोटीची जी मीमांसा केली ती सांख्य तत्त्वज्ञानाशीं जुळणारी आहे. कारण प्रथम त्रिगुणाची साम्यावस्था असते. नंतर तिच्यांत चिघाड होऊन महत्तत्त्व अहंकार पंचमहाभूतांचीं तन्मात्रें निर्माण होऊन पदार्थमय सृष्टीची रचना होते. पुढें इंद्रियांच्या द्वारें जीवाला संवेदनशक्ति येते आणि तिची क्रीडा व कार्य संपल्यावर प्रकृतीच्या विकारांचे परिणाम नाहींसे होऊन जीवाला मुक्ति मिळते. चित् व जड एवढ्यांचा सूक्ष्म विचार करण्यापुरती सामुग्री सांख्य व वेदांत शास्त्रांत आहे. शास्त्रद्वारा आदि तत्त्वाचें निदान करणें आणि विकृतिस्वरूप ओळखणें असें तत्त्वज्ञानाचें लक्षण स्पेन्सरनीं केलें आहे. आणि या लक्षणाप्रमाणें त्यानीं द्रव्य आणि गति किंवा शक्ति हीं दोन आदितत्त्वें मानिलीं आहेत. पण त्यांतल्या त्यांत शक्तितत्त्वालाच किंवा गतितत्त्वालाच ते द्रव्यापेक्षां प्राधान्य देतात. स्पेन्सरच्याहि मताप्रमाणेंच द्रव्य व गति यांची साम्यावस्था हेंच जगताचें मूल स्वरूप आणि गतीचा समतोलपणा नाहींसा झाल्याबरोबर विषमता व त्यामुळें भेद उत्पन्न होतात. साम्यांतून विषमता निघणें अभेदांतून भेद निघणें हेंच स्पेन्सरच्या उत्क्रांतिवादाचें बीजतत्त्व होय. कालांतरानें उत्क्रांति संपून अपक्रांतीला सुरवात होते व पुन्हां द्रव्य व शक्ति हीं साम्यावस्थेला जाऊन पोहोंचतात. द्रव्य व गति यांचा जो हा खेळ तीच जगांतील प्रवृत्ति व निवृत्ति होय. शिवाय द्रव्य व गति हीं ज्यामध्यें आविर्भूत होतात अशी कांहींतरी वस्तु त्याच्या मुळाशीं असली पाहिजे. पण आपण उपाधिग्रस्त असल्यामुळें हें आदितत्त्व अज्ञेय राहतें. सांख्य असेंच मानितो कीं जीव नित्य अविनाशी आहे. पण स्पेन्सरसाहेब असेंच मानीत कीं गति ही नेहमीं द्रव्याश्रित असते त्याप्रमाणें चैतन्य हेंहि फक्त देहाश्रित असतें. ह्या मुद्यापुरती स्पेन्सर व चार्वाक यांची एकवाक्यता होती. यामुळें पुनर्जन्म वगैरे मानण्याला स्पेन्सरसाहेब कचरत असत. तर मग धर्मकल्पना कोठून निघतात हा प्रश्न येतो. यावर स्पेन्सर यांनीं असें उत्तर दिलें आहे कीं, स्वप्नांतील देखावे आणि भूतपिशाच्च इत्यादिकांच्या गोष्टी यांच्यावरून जीव हा शरीराला सोडून राहूं शकतो अशी खोटी कल्पना प्रथम रानटी मनुष्याच्या मनांत आली आणि तिचीच परिणति पुढें ईश्वराचें अस्तित्व मानण्यांत झाली. पण हें मत टिळकांना ग्राह्य नसून मॅक्समुल्लर वगैरे इतर तत्त्ववेत्त्यांनीं हें मत खोडून काढलें आहे. आणि

या बाबतींत आर्यतत्त्ववेत्ते व मॅक्समुल्लर यांची एकवाक्यता आहे असें टिळकांनीं दाखविलें आहे. पण टिळकांनीं असेंहि म्हटलें आहे कीं, जुन्या चार्वाकाप्रमाणें स्पेन्सरसाहेब हे केवळ—“ ऋणं कृत्वा घृतं पिबेत् ” या मताचे नसून उत्क्रांतीचें तत्त्व समाजाला व नीतितत्त्वाला लावून मनुष्याच्या परोपकार बुद्धीच्या सीमा अधिकाधिक वाढत गेल्या पाहिजेत आणि त्यांनीं जास्तींत जास्त असें जगाचें हित साधलें पाहिजे हें अत्यंत उदात्त तत्त्व स्पेन्सरनें प्रतिपादिलें आहे. दुसरे पक्षीं टिळकांनीं असेंहि दाखविलें आहे कीं, स्पेन्सरचा नास्तिकपणा जुन्या चार्वाकाच्या नास्तिकपणापेक्षां फार वेगळ्या प्रकारचा आहे. कारण स्पेन्सरनें ईश्वर नाहींच असें स्पष्ट न म्हणतां आपण अज्ञेय तत्त्वाला शरण आहों अशी कबुली दिली आहे. पण टिळक म्हणतात ‘ सूक्ष्म विचारांतीं मति कुंठित होते असें म्हणणें तत्त्ववेत्त्याला दूषण नसून भूषण आहे. ’ आणि “ दंतभंगोहि नागानां श्लाघ्यो गिरिविदारणे ” या सुंदर सुभाषिताचा त्यांनीं आधार दिला आहे. टिळकांना स्पेन्सरबद्दल आणखी एक आदर वाटण्याचें कारण असें कीं आपल्या इकडील संन्यासमार्गीयाप्रमाणें ज्ञान हीच कर्माची परिसमाप्ति असें त्यांनीं न म्हणतां केवळ शुद्धावस्था प्राप्त झाल्यानें मुक्ति नाहीं आणि जीवाची कर्तव्याची सीमा परम परोपकारापलीकडेहि जाते असें त्यांचें मत होतें. आणि समाजाचीं निरनिराळीं अंगें घेऊन प्रत्येकांत मनुष्यकर्तव्य कोणतें याचे त्यांनीं सशास्त्र नियम बांधले आहेत. अर्थात् वेदांतांतील किंवा सांख्यांतील तत्त्वज्ञान व्यवहारोपयोगी करण्याचा जो प्रयत्न आमच्या इकडे भगवद्गीतेशिवाय इतर कोठें करण्यांत आला नाहीं तो तिकडे हर्बर्ट स्पेन्सर यांनीं केला म्हणून ज्ञानी लोकांनीं ईश्वर अज्ञेय मानला तरी “ प्रियोहि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहम् स च मम प्रियः ” या वचनाप्रमाणें ज्ञानी हा ईश्वराला प्रिय झाल्याशिवाय रहात नाहीं. स्पेन्सरनें संसारांत राहून लग्न केलें नाहीं. संसार करूनहि द्रव्यतृष्णा धरली नाहीं. आणि मनुष्यहित मनांत नित्य वसत असतांहि पार्लमेंटसारख्या संस्थेंत ते कधीं शिरले नाहीत. या दृष्टीनें आपल्या प्राचीन महर्षींप्रमाणें व आचार्यांप्रमाणें त्यांची योग्यता मानली पाहिजे. शास्त्रांची एकवाक्यता करण्याचें स्पेन्सरसाहेबांचें काम बहुतेक पुरें झालें व त्यांच्या वयालाहि चौऱ्याऐंशीं वर्षें झालीं म्हणून त्यांच्या मृत्यूची हळहळ वाटण्याचें कारण नाहीं असें टिळकांनीं वेदांती पद्धतीनें स्वतःच्या व वाचकांच्या मनाचें समाधान केलें आहे खरें, तरी पण त्या वाक्यांतूनच त्यांची मनांतली हळहळ प्रगट होते. कारण असा तत्त्ववेत्ता अमर होऊन जगाला निरंतर

लाभला असता तर तो नको असें कोणाला वाटेल ! टिळकांना तत्त्वज्ञानाची गोडी मनांतून फार होती. शुद्ध ज्ञानाचे ते फार भोक्ते होते. 'न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते' हेंच खरें असें त्यांना वाटत असे.

(३) विष्णुशास्त्री चिपळूणकर

तारीख १९ मार्च रोजीं सार्वजनिक सभेंत विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांच्या श्राद्धतिथीनिमित्त टिळकांनीं एक निबंध वाचला. त्यांत पुण्यांतील शिक्षण-संस्थांचा पूर्व इतिहास दिल्यावर पुण्यांतील जुन्या नव्या पुढारी परंपरेची थोडीशी चिकित्सा केली. इंग्रजी शिक्षणानें विद्वान् बनलेल्या पहिल्या पुढाऱ्यांची मनःस्थिति भयाण व शोचनीय झाली. स्वधर्माचें किंवा परधर्माचें शिक्षण त्यांना राहिलें नाहीं. म्हणून पहिल्या पिढीचे लोक अल्पज्ञानी, संतुष्ट, स्वयंमन्य आणि जुन्या लोकांचा उपहास करणारे बनले व यांनाच सरकारी नोकरीचा मान मिळूं लागल्यामुळें जुन्या लोकनायकांचे वंशज भिकेला लागले. पहिली पिढी गोपाळ हरी देशमुख यांची. नंतर कृष्णशास्त्री चिपळूणकर व केरूनाना छत्रे व त्यानंतर कुंटे व रानडे. पहिल्या पिढींतील लोकांना विद्येचा संस्कार फारच थोडा होता. गोपाळराव हरी देशमुख हेच त्यांतले त्यांत बहुश्रुत. अशा पुढाऱ्यांचा परिणाम समाजावर फारच वाईट झाला. पण पहिल्या पिढींतील लोकांना लहानपणीं तरी जुन्या पद्धतीचें गृहशिक्षण मिळालें होतें तेंहि दुसऱ्या व तिसऱ्या पिढींतील लोकांना मिळालें नव्हतें. यामुळें हेंहि नाहीं तेंहि नाहीं अशा स्थितींत बिघडलेल्या विद्वानांत धर्मनिष्ठा, नीतिधैर्य, सदाचरण यांचा बहुतेक लोप झाला. याच्याबद्दल मुंबईच्या एका पुढाऱ्यानें अशी टीका टिळकांजवळ केली कीं 'They have made vice fashionable in Poona.' जुन्या समाजांतील केवळ उणेपणा पाहण्याकडे या लोकांची दृष्टि गेली. मिशनरी लोकांच्या कपटाला ते बळी पडले. ख्रिस्ती मिशनऱ्यांना प्रतिकार म्हणून त्यांनीं नवीन धर्मपंथ काढले. पण असे धर्मपंथ काढणाऱ्या पुढाऱ्यांच्या अंगीं जे गुण असावे लागतात ते यांच्यामध्यें नव्हते. समाजाचा विश्वास प्रथम संपादन करावा लागतो. विद्वान् पुढारी व विश्वासू पुढारी यांमध्यें अंतर आहे. पण ते मोठ्या पदावर असल्यामुळें सामान्य लोकांना गप्प बसून त्यांचें म्हणणें ऐकून घ्यावें लागलें व चालूं द्यावें लागलें. विष्णुशास्त्र्यांच्या पूर्वी झालेल्या चळवळी इंग्रजी शिक्षणानें हुरळून गेलेल्या लोकांनीं केल्या होत्या. आणि शास्त्रिबुवांच्या लेखांचा जर कांहीं परिणाम झाला असेल तर हा विषवृक्ष

इतकीं वर्षें वाढला होता तो तोडून टाकण्याचा मुख्यतः झाला. शास्त्रीबुवांना ही गोष्ट त्या वेळच्या पुढाऱ्यांना नांवें ठेऊन करावी लागली. पण टिळक म्हणतात 'ज्या लोकांनीं मनु, शंकराचार्य, रामदास व तुकाराम अशांना मूर्ख ठरवून आचार, विचार, विहार, आहार, यांच्या स्वच्छंदावर नवीन धर्माचें निशाण उभें केलें त्यांना त्यांच्या पिढीनें मूर्ख ठरविल्यास ती गोष्ट जगाच्या राहाटीच्या फारशी विरुद्ध नव्हती.' शास्त्रीबुवा न जन्मते तरीहि या जुन्या पुढाऱ्यांचा डोलारा पुढें मागें गडबडून पडलाच असता. कारण त्यांचें महत्त्व आगंतुक होतें. हा डोलारा गडगडण्याला विष्णुशास्त्री हे निमित्त-मात्र झाले. उतूं गेलेलें दूध केव्हां तरी अग्नींत पडून दग्ध व्हावयाचेंच त्याप्रमाणें पहिल्या दुसऱ्या पिढींतील पुढाऱ्यांची चळवळ झाली. शास्त्रीबुवांनीं योग्य समय ओळखून योग्य साधनांचा उपयोग केला आणि लोकांचा मोर्चा तिकडे फिरविला, हें त्यांच्या मार्मिकपणाचें व प्रसंगावधनाचें फल होय. विष्णुशास्त्र्यांवर एक आक्षेप असा कीं सुधारकांचीं सर्व मतें त्यांचीं नव्हत अशचि स्वतःची समजूत असतांहि, त्यानीं सुधारकांवर हत्यार चालविलें. पण टिळकांच्या मतें हाहि आक्षेप खरा नाहीं. समाजाच्या रचनेंत देशकालमानानें फेरफार झालेच पाहिजेत. पण हे फेरफार घडवून आणूं म्हणणाऱ्या व्यक्ती तितक्या योग्यतेच्या नव्हत्या. जुन्या शास्त्र्यांची एकादी सभा भरविली तर त्यांतहि समाजव्यवस्थेंत फेरफार करा म्हणणारी कांहीं मंडळी निघतील, पण अशांनीं सुधारणांचा पुरस्कार करणें वेगळें व चोरटेपणाच्या व अव्यवस्थितपणाच्या वावळटींत सांपडलेल्या लोकांनीं सुधारणांचा पुरस्कार करणें वेगळें. बुद्धिवादानें सामाजिक सुधारणा होत नाहीं. त्याला इतर गोष्टी अनुकूल लागतात. शास्त्रीबुवांच्या कडक भाषेवरील आक्षेपासंबंधानें टिळकांचें म्हणणें असें कीं कोणीहि मर्दानें प्रतिपक्षाच्या शस्त्रांच्या प्रखरपणाविषयीं तक्रार करण्यांत अर्थ नाही. विष्णुशास्त्र्यांनीं भाषा हें जें राष्ट्रोत्कर्षाचें साधन तें परिपूर्णतेला आणलें. शास्त्रीबुवांचें अंतःकरण कळकळीनें जळत होतें म्हणूनच त्यांच्या हातून कडक भाषा लिहिली गेली. ज्याला आपल्या विचारांची लोकांवर छाप बसवावयाची असेल किंवा वाग्देवीच्या प्रसादानें लोकांच्या मनोवृत्ति जागृत करावयाच्या असतील त्यानीं " अमर्ष शून्येन जनस्य जन्तुना न जात हार्देन न विद्विषादरः " हाच न्याय स्वीकारला पाहिजे. जॉन्सन मेकॉले वगैरेंचे विचार तरी सर्वमान्य कोठें होते ? पण भाषा हें त्यांचें हत्यार होतें. म्हणून शास्त्रीबुवांचीं मतें ज्यांना मान्य नाहींत अशांनींहि त्यांच्या भाषेच्या उत्कर्षाबद्दल त्यांचे आभार मानले पाहिजेत. शास्त्री-

बुवांच्या स्वार्थत्यागासंबंधानें टिळकांनीं असें समर्थन केलें कीं त्यांनीं सरकारी नोकरी सोडली ती पुढील अंदाज पाहून सोडली हा कांहीं त्यांचा दोष नव्हे. पण पोट भरण्याची पंचाईत नाहीं इतकें पाहून खात्री झाल्यावर तरी त्यांनीं नोकरी सोडलीं हा त्यांचा गुण होय. असें तरी किती लोक करतात ! अदमास पाहिला ही कांहीं त्यांची चूक नव्हे. तर अदमास पुरा झाल्यावरहि द्रव्य किंवा अधिकार यांच्या लालुचीनें नोकरी करीत राहतात त्यांच्या मानानें तरी शास्त्रीबुवांचा स्वार्थत्यागच होय. स्वार्थत्यागाची व्याख्या ठरविणें कठीण आहे. पण जेव्हां स्वार्थ देशकार्याच्या आड येईल तेव्हां जो मनुष्य तो बाजूला सारील तोच स्वार्थत्यागी.

(४) वेदोक्त प्रकरण

ब्राह्मण ब्राह्मणेतर वाद जोतिबा फुले यांच्याइतका किंवा त्यांच्याहून जुना असला तरी त्याला १९०१ सालापर्यंत प्रकट स्वरूप आलें नव्हतें. आणि तें प्रकट स्वरूप सरळ रीतीनें न येतां विकृत रीतीनें येण्याचें कारण त्या वादाला राजाश्रय मिळाला हें होय. हा वाद प्रथम बडोदें येथें वेदोक्त कर्मांच्या वादांतून बाहेर पडला. सयाजीराव गायकवाड यानीं आपल्या सुशिक्षित दृष्टीमुळें, ब्राह्मणेतरांनीं वेदोक्त संस्कार कां करून घेऊं नये असा प्रश्न काढला होता. आणि त्यानंतर हा वाद कोल्हापुरास जाऊन भिडला. प्रश्न असा उपस्थित झाला कीं, मराठे हे क्षत्रिय होते म्हणून त्यांच्याकडील कर्मैं ब्राह्मणांनीं वेदोक्त केलीं पाहिजेत. वास्तविक पाहतां मराठ्यांनीं स्वतःस क्षत्रिय म्हणविणें व द्विजाप्रमाणेंच आपलीं कर्मैं वेदोक्त करविणें यांत कांहींच वावगें नव्हतें. मराठ्यांनीं स्वतःस क्षत्रिय म्हणविल्यानें ब्राह्मणांना वाईट वाटण्याचा अगर राग येण्याचा कांहींच संभव नव्हता. कारण ' आम्हांला वेदोक्ताचा अधिकार द्या ' असें म्हणण्यांत मराठ्यांनाहि वेदप्रामाण्य आहे हें आपोआप गृहीतच धरलें जात होतें. 'वेदोक्त केल्यानें क्षत्रिय व ब्राह्मण एकजात होणार होते असेंहि नाहीं; पण हा वाद सरळ रीतीनें न चालण्याला छत्रपति शाहुमहाराज व त्यांचे बंधु कागलकर हेच दुर्दैवानें कारणीभूत झाले व अधिकाराची अगर सत्तेची अरेरावी त्यांनीं थोडी कमी गाजविली असती तर वादाला इतकें विकृत स्वरूप आलेंहि नसतें, हें बडोद्याच्या सयाजीरावांच्या उदाहरणावरून दिसतच होतें. शाहू महाराजांनीं राजोपाध्ये यांना " तुम्ही राजवाड्यांत येऊन वेदोक्त कृत्यें केलींच पाहिजेत " असा धाक घातला; इतकेंच नव्हे तर कोल्हापूर येथील श्रीअंबाबाईचें देवळांत शिरून देवीस स्पर्श करूं अशीहि कांहीं अधिकाऱ्यांनीं धमकी घातली.

मराठ्यांची ही मागणी न्याय्य अगर अन्याय्य कशीहि असली तरी आजपर्यंतच्या परंपरेच्या व वहिवाटीच्या सर्वस्वी विरुद्ध व निवळ दांडगाईची होती व वेदोक्ताच्या केवळ तात्त्विक वादापेक्षां या कृत्यानेंच कोल्हापुरामध्यें जास्त खळबळ उडाली. कांहीं शिष्ट लोकांनीं महाराजांकडे जाऊन या प्रसंगीं योग्य धोरण ठेवण्याची विनवणी केली. पण छत्रपतीनीं तर त्यांना अगदींच धुडकावून दिलें. शेवटचा मार्ग राहिला तो रेसिडेंटकडे अर्ज करण्याचा. तोहि लोकांनीं करून पाहिला. पण परधर्मी साहेब या हिंदुधर्माच्या वादांत काय निकाल देणार ? त्यानें ' या बाबतींत सरकार लक्ष घालीत नाहीं ' म्हणून कानावर हात ठेविले.

स्वतः शाहूमहाराजांना व त्यांच्या हस्तक सत्यशोधकी अधिकाऱ्यांना वर्णव्यवस्था मान्य नव्हती हें प्रसिद्ध आहे, पण सर्व जाति मोडून एकजात करावी असें तोंडानें म्हटलें आणि इष्ट आहे असें प्रतिपादिलें, तरी तें शक्य आहे कीं नाहीं हा प्रश्न उरतोच व आपलें सर्व आयुष्य व राजसत्तेचें बळ खर्च करून जातिभेद मोडण्याची सामाजिक सुधारणा करण्याचा 'प्रयोग' छत्रपतींनीं हौसेखातर करून पाहिला. पण त्यानें विनाकारण जातीजातींतील तंटे मात्र वाढले. हें करणें शहाणपणाचें नाहीं असें टिळकांचें म्हणणें होतें. श्रीअंबाबाईचें देऊळ व त्याचें इनाम व उत्पन्न या सार्वजनिक स्वरूपाच्या गोष्टी आहेत, अशा वेळीं परंपरा व वहिवाट हीच मुख्यतः रक्षण करणें हेंच राजा या नात्यानें करवीर सरकारचें काम होतें असा टिळकांनी दोष दिला.

ता. २२ ऑक्टोबर १९०१ च्या केसरींत टिळकांनीं या विषयावर अग्रलेख लिहिला. त्यांत त्यांनीं लिहिलें कीं " जातिभेद हा हिंदु लोकांच्या अंगीं अगदीं खिळलेला आहे. हिंदु लोकांची जातिधर्मावरील आसक्ति इतकी दृढ आहे कीं जातिभेदाचे संस्कार जळलेल्या दोरींत तिचा पीळ राहतो तद्वत् कायम राहतात. व सर्व हिंदुस्थानांतील जातींचा सबगोलंकार करणें हें इष्ट असलें तरी शेंकडों वर्षेपर्यंत तें शक्य नाहीं हें कबूल केलें पाहिजे. शिवाजीमहाराजांच्या काळींच या प्रश्नाचा एकवार निकाल झाला आहे. शिवाजीमहाराजांच्या राज्याभिषेकप्रसंगीं तर सगळ्या महाराष्ट्रांत त्यांचेबद्दल निरतिशय प्रेम व आदर असल्यामुळें या प्रश्नाचा जो निकाल झाला व जो शिवाजीनें मान्य केला तो कांकणभर मराठ्यांच्याच बाजूचा झाला असेल हें आम्हीं सांगितलें पाहिजे असें नाहीं. शिवाजीमहाराजांच्या वेळच्या मराठे लोकांच्या आजच्या वंशजांनीं अशीं काय थोर कृत्यें अगर पुरावा मिळविला आहे कीं त्यापेक्षां अधिक अधिकार हल्लींच्या लोकांस देण्यास

महाराष्ट्रीयांनीं तयार व्हावें ? सध्याच्या परतंत्र राज्यांत एवढेंच करावयाचें राहि
अशी त्यांची समजूत असल्यास गोष्ट निराळी ! शिवाजीच्या वेळचा निर्ण
आजच्या मराठ्यांनीं का मान्य करूं नये ? सातारचें घराणें हेंहि शिवाजीमहा
राजांचे वंशज. पण तेथें भोसले घराण्यांत जी परंपरा लावून दिली व साता
ऱ्यास व कोल्हापुरास आजपर्यंत चालत आली ती अप्रमाण काय म्हणून माना
वयाची ? शिवाजीमहाराजांस राज्याभिषेक वेदोक्त मंत्रानें झाला व तदंगभू
व्रतबंधहि तसाच करण्यांत आला. पण त्यांच्या घरचे सर्व संस्कार ' वेदोक्त
होत असत असा ऐतिहासिक पुरावा अद्याप कोठेंहि नाहीं. सातारचे घराण्यां
जी परंपरा आहे तीवरून पाहतां भोसले कुळांतील गृह्यसंस्कार पुराणोक्तच होत
असत असें दिसून येतें. असें जर आहे तर श्रीशिवाजीमहाराजांपेक्षां ज्यांची
जातकुळी श्रेष्ठ नाहीं त्यांनीं वेदोक्ताचें खूळ माजवून राज्यांतील लोकांच्या
शांततेचा विनाकारण भंग करावा हें गैरशिस्त होय.

" वेदोक्त मंत्र संस्काराचे वेळीं म्हटल्यानें कोणत्याहि जातीस अधिक श्रेष्ठ-
पणा येतो किंवा संस्कार अधिक शास्त्रोक्त होतो अशी जर कोणाची समजूत
असेल तर ती अगदीं चुकीची आहे. कारण ब्राह्मण जातींत देखील स्त्रियांचे
संस्कार, व्रतें, पूजा वगैरे पुराणोक्तच होतात. पण तेवढ्याकरितां ब्राह्मणांच्या
सर्व स्त्रिया शूद्र जातीच्या आहेत असें कोणी समजत नाहीं. सोळा संस्कारांत ज्या
निरनिराळ्या क्रिया आहेत त्या चालवितांना वेदोक्त मंत्र म्हणण्याची अवश्यकताच
आहे असें नाहीं, व ब्राह्मण जातींतील संस्कार करतेवेळीं जे वेदोक्त मंत्र म्हण-
तात त्यांचाहि विनियोग अर्थावरून न करतां पुष्कळ वेळां शब्दसादृश्यावरूनच
केलेला असतो. अशा विनियोगास लैंगिक विनियोग असें म्हणतात व वैदिक
मंत्राचे अशा तऱ्हेचे विनियोग केल्यामुळेंच आज हजारों वर्षें वेदाचें रक्षण झालें
असा आमच्याकडील व पश्चिमेकडील विद्वानांचा सिद्धांत झाला आहे. गर्भाधा-
नापासून अंत्येष्टीपर्यंत शास्त्ररीत्या संस्कार होणें हें जितकें अवश्य तितकेंच ते
वैदिक मंत्रानें झाले पाहिजेत हें अवश्य नाहीं, आणि वैदिक मंत्रांनीं संस्कार झाले
म्हणजे मराठे व ब्राह्मण एकजातीचे होतील अशी जर कोणाची कल्पना असेल
तर तीहि निर्मूल आहे. ब्राह्मण जातींतील स्त्रियांस वेदोक्त मंत्र म्हणण्याचा
अधिकार नसतांहि त्या जातीनें ब्राह्मण आहेत आणि मराठे लोकांनीं वेदोक्त मंत्र
म्हटले तरी ते मराठेच राहतील हें लक्षांत ठेवलें पाहिजे. दुसरी लक्षांत ठेवण्या-

सारखी गोष्ट अशी कीं मराठे लोकांस आपण खरे क्षत्रिय असें जर वाटत असेल तर आपलें क्षात्रतेज व्यक्त करण्यास वेदोक्त मंत्रानें श्रावणी करणें हा कांहीं खरा मार्ग नव्हे. ज्या लोकांच्या पूर्वजांनीं गेल्या शतकांत मुसलमानी राज्याची लाट मागें हटवून हिंदुधर्माचें पुनरुज्जीवन केलें ते जातीनें अस्सल क्षत्रिय असोत वा नसोत त्यांची योग्यता स्नानसंध्या करून धर्म राखणाऱ्या ब्राह्मणापेक्षां कोणत्याहि रीतीनें कमी आहे असें आम्ही मानीत नाहीं. हें मत आज आम्ही नव्यानें सांगतों असें नाहीं. विश्वगुणादर्शांत कृशानूनें महाराष्ट्रांतील ब्राह्मणास " उपनयनविवाहौ उत्सवैकप्रधानौ " म्हणजे ते लग्नमुंजी ' उत्सव ' म्हणून करतात शास्त्रोक्त म्हणून करीत नाहींत असा दोष दिला असतां " चमूनियमनेन वा जनपदाधिकारेण वा द्विजव्रज उपव्रजन् प्रभुपदं महाराष्ट्रजः ॥ न वृत्तिमिह पालयेद्यति धरासुराणां ततो । भवेद्यवनवेष्टितं भुवनमेतदब्राह्मणम् ॥ " असा विश्वावसूनें त्याचा परिहार केला आहे आणि हाच न्याय मराठे लोकांसहि पूर्णपणें लागू आहे. त्यांच्या घरच्या क्रिया वेदोक्त झाल्यानें त्यांना विशेष महती प्राप्त होईल असें मानणें अगदीं चुकीचें आहे. ' क्षतात्किल त्रायत इत्युदग्रः । क्षत्रस्य शब्दो भवनेषु रूढः ' अशी क्षत्रिय शब्दाची कालिदासानें व्याख्या केली आहे. परंतु हल्लींचा काल असा आला आहे कीं क्षत्रियानें देखील क्षतास मलमपट्टी लावूनच आपलें कर्तव्य उरकलें पाहिजे. अशा स्थितींत आपले संस्कार वेदोक्त करण्यास झटण्यापेक्षां खऱ्या क्षात्रधर्मास उचित वर्तन ठेवणें हें खऱ्या क्षत्रियाचें किंबहुना ब्राह्मणांचेंहि कर्तव्य आहे हें आम्हीं सांगावयास नको. देशाला अनेक प्रकारचीं जीं अनेक क्षतें पडलीं आहेत तीं भरून काढण्याची महाराष्ट्रांतील मराठे व ब्राह्मण यांनीं ईर्षा बाळगली पाहिजे. कांहीं मराठे मंडळींनीं हट्टानें जरी वेदोक्त क्रिया केली तरी सामाजिक किंवा राष्ट्रीयदृष्ट्या त्यापासून त्यांस कांहीं फायदा नाहीं. कारण हल्लीं कित्येक युरोपियन लोक जर वेदपठण करतात तर त्याप्रमाणेंच वेदोक्त कर्म करणाऱ्या मराठ्यांची स्थिति होईल. यांत कांहीं भूषण नाहीं, बहुमान नाहीं आणि देशकार्यहि नाहीं. महाराष्ट्रांत मराठे लोकांस जो मान आहे तो त्यांच्या वाडवडिलांच्या शौर्यामुळें त्यांस प्राप्त झालेला आहे व तशा प्रकारचें शौर्य, धाडस व देशाभिमान हे गुण जोंपर्यंत त्यांच्यामध्यें जागृत राहतील तोंपर्यंत त्यांचा मान कधींहि कमी व्हावयाचा नाहीं. वेदोक्त कर्म करणारे ब्राह्मण पाणी भरतात आणि पुराणोक्त कर्म करणारे मराठे राजपदाचा अनुभव घेतात हें

जर आम्ही डोळ्यानें पाहात आहों तर वेदोक्त मंत्रांनींच आपले संस्कार झाले पाहिजे. असा मराठ्यांनीं आग्रह धरणें चुकीचें नव्हे काय! संस्काराच्या वेळीं वैदिक मंत्र म्हणणें हें आज हजारों वर्षें चालत आलेल्या वाहिवाटीनें एका विशिष्ट जातींतील पुरुषांचें (स्त्रियांचें नव्हे) 'लक्षण' झालें आहे. परंतु जाती-जातीस जो कांहीं मान आहे तो या लक्षणावर नसून त्या त्या ज्ञातींत कार्यकर्ते पुरुष ज्या प्रमाणावर निपजतात त्या प्रमाणावर आहे ही गोष्ट इतिहासावरून सिद्ध होत आहे. असें असतां केवळ अज्ञानानें किंवा मत्सरानें एका जातीनें दुसऱ्या जातीच्या विशिष्ट लक्षणांचा अंगीकार करण्याचा प्रयत्न करावा व त्यास शाहाण्या माणसांनीं उत्तेजन द्यावें हें बरोबर नाहीं.

हल्लींचा काळ व्यक्तिस्वातंत्र्याचा आहे. युरोपियन लोकहि वेद वाचतात तर आम्हांलाहि वेदोक्ताचा अधिकार कां नसावा हें म्हणणें सयुक्तिक दिसतें. पण हल्लींचा प्रश्न वेदपठणाचा नाहीं. वेदोक्त संस्कार करण्याचा आहे हें लक्षांत ठेवलें पाहिजे. कोणाहि युरोपियनाचे ब्राह्मणांनीं वेदोक्त संस्कार केलेले नाहींत. व व्यक्तिस्वातंत्र्याचेंच मत घेतलें तर कोणाहि ब्राह्मणास मराठ्याचे वेदोक्त संस्कार करावयास लावणें व तो न करील तर त्याचें इनाम जहागीर जप्त हा अन्यायच नव्हे तर जुलूमच होईल. पूर्वींच्या धार्मिक वहिवाटींत कोणीहि विनाकारण बळजबरी करून बिघाड करूं नये. महाराष्ट्रांत इंग्रज सरकारचें राज्य झाल्यावर गांवोगांव देशपांडेपणाचीं अगर जोशीपणाचीं वतनें होतीं तीं सरकारास जरूर नसतांहि त्यांच्याकडे चालविण्यांत आलीं. धर्मसंबंधीं देणग्यांस व वतनास हाच न्याय लागू आहे. मराठे संस्थानिकास पुराणोक्त कर्में करणारे ब्राह्मण उपाध्ये नको असतील तर त्यांनीं बोलावूं नये पण तेवढ्याकरितां सदर उपाध्ये जोंपर्यंत तीं वहिवाटीप्रमाणें करण्यास तयार आहेत तोंपर्यंत त्यांचें वेतन बंद करितां यावयाचें नाहीं."

श्रीमंत राजोपाध्ये यांनीं वेदोक्त संस्कार करण्याचें नाकारल्यामुळें त्यांचीं इनाम गांवें करवीर सरकारनें जप्त केलीं. त्यावर राजोपाध्ये यांनीं मुंबई सरकारकडे अपील केलें. पण सरकारनें आम्ही या कामीं हात घालूं इच्छित नाहीं असें उत्तर दिलें. टिळकांनीं लिहिलें कीं "पूर्वजांनीं दिलेलीं दानें परत घेण्याची दुर्बुद्धि संस्थानिकांना व्हावी हें दुर्दैव होय. महाराजांच्या घरीं दुसरा कोणीहि वेदोक्त कर्में करूं शकेल व तीं त्यांनीं खुशाल करावीं; पण त्याकरितां दान दिलेलें

गांव जप्त करण्याचें कारण नाहीं. दानें जप्त करतां येऊं लागलीं तर संस्थानिकांचीं राज्यैंहि इंग्रज सरकारला जप्त करण्याला काय हरकत? मुंबई सरकारचें काय गेलें? ज्या कृत्यांत हात घालीत नाहींत म्हणतात तेच बेकायदेशीर म्हणून उद्यां वाटेल तेव्हां याचा आधार घेऊन सरकार संस्थानिकांच्या पंक्तीस बसेल! बडोदें सरकारनें इनामदारांचे हक्क बुडविले ही गोष्ट सरकारला उपयोगी पडली तेव्हां ती त्यांनीं महाराजांविरुद्ध काढलीच कीं नाहीं?"

वेदोक्तासंबंधानें केसरींत लेख आले त्यानें कित्येक मराठी संस्थानांतून खळबळ झाली. प्रतिकूल टीका करणारीं कांहीं पत्रेंहि टिळकांकडे आलीं. त्यांना उत्तर देतांना टिळकांनीं पुढें लिहिलें कीं "प्रत्येक ज्ञातीनें हिंदुधर्मशास्त्रतः आधार सांपडतील त्या सर्वांबरहुकूम स्वतःला अधिकार मागावे व घ्यावे. कोणत्या जातीला किती धार्मिक हक्क असावेत हा प्रश्न वेदोक्ताच्या वादांत नाहीं. तर एखाद्या विशिष्ट जातीचा राजा असतां त्यानें आपल्या जातभाईच्या अभिमानाला बळी पडून पूर्वापार चालत आलेल्या धार्मिक किंवा सामाजिक पद्धतींत किती हात घालावा एवढाच प्रश्न आहे. शिवाजीमहाराजांच्या वेळीं झालेला निर्णय आजच्या राजांनीं कां मान्य करूं नये? याचें उत्तर कोणी देत नाहीं. कोणाला वेदोक्त संस्कार करावयाचा असेल तो त्यानें खुशाल करावा. पण त्याकरितां खाजगी इनामें जप्त करूं नयेत किंवा देवस्थानच्या वहिवाटींत हात घालूं नये. राजाच्या ताब्यांत अनेक जातीची प्रजा असते. त्या सर्वांशीं राजानें ममतेनें वागलें पाहिजे. ब्रिटिश अंमलांत पुनर्विवाहाचा कायदा झाला, त्याचा उद्देश व्यक्तिमात्रापुरतें स्वातंत्र्य देण्याचा होता. पण पुनर्विवाहित स्त्रियांना समाजाच्या इच्छेविरुद्ध सार्वजनिक देवळांत किंवा उत्सवांत घेण्याची सक्ति या कायद्यानें किंवा सरकारनें केलेली नाहीं. एखाद्या ज्ञातीला आपला धार्मिक व्यवहार बदलावयाचा झाल्यास तिनें तो ज्ञातीच्या संमतीनें खुशाल बदलावा. पण त्याकरितां दुसऱ्या ज्ञातीवर जुलूम करूं नये किंवा शेकडों वर्षें चालत आलेल्या धार्मिक संस्थांत केवळ राज्याधिकाराच्या जोरावर ढवळाढवळ करूं नये."

कोल्हापूरकर छत्रपतींनीं श्रीमंत राजोपाध्ये यांचें पंचवीस तीस हजारांचें इनामी उत्पन्न बुडविलें. पण तेहि असे खंबीर निघाले कीं उत्पन्न गेलें तरी चिंता नाहीं; पण परंपरा सोडून मी कांहीं करणार नाहीं. अशा निश्चयानें ते निर्वाणपदावर बसले. इकडे सरकारकडे व विलायतेंत या जुलमाविरुद्ध अपीलअर्ज झाले पण

त्यांचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं. पुढें १९०५ च्या सुमारास हें प्रकरण संकेश्वरच्या शंकराचार्यांकडे गेलें तेव्हां स्वामींनीं असा निकाल दिला कीं पूर्वीचे दाखले पाहातां फक्त छत्रपतींच्या घरीं वेदोक्त कर्में करण्यास धर्मदृष्ट्या अडचण नाहीं. या निकालाला टिळकांनींहि आपली संमति दर्शविली. पण जगद्गुरूंनीं मन मोठें करून वादाचा निर्णय केला तसाच राजोपाध्ये यांचीं इनामें पूर्ववत् चालवून करवीर छत्रपतींनींहि करावा असें टिळकांनीं सुचविलें.

वेदोक्त प्रकरणामध्यें वादाच्या पद्धतीनें वाद होण्यापेक्षां बखेडाच जास्त झाला व टिळकांनीं म्हटल्याप्रमाणें छत्रपतींनीं तटस्थपणा स्वीकारून सत्तेचा उपयोग दांडगाईनें केला नसता तर वादाला इतकें विकृत स्वरूप आलें नसतें. निदान वादाचा सर्व जरी नाहीं तरी थोडाबहुत तरी निकाल उभयपक्षांच्या दाक्षिण्यबुद्धीनें लागला असता. स्वतः छत्रपतीसरकारना क्षत्रिय म्हणावें कीं नाहीं हा प्रश्न नव्हता. तें कोणालाहि मान्य होतें व संकेश्वरच्या शंकराचार्यांनीं दिलेला निकाल बरोबर होता असें टिळकांनींहि पूर्वीं म्हटलेंच होतें. त्याचप्रमाणें "सर्व मराठे हे क्षत्रिय आहेत कीं नाहींत" इतक्या पुरता मुद्दा असता तरी तोहि ब्राह्मणवर्गाकडून मान्य होण्याला अडचण पडली नसती. कारण हिंदुधर्मपरिषदा भरविण्याला पुढें व्यवस्थित स्वरूप आल्यानंतर अलीकडे नागपुरला भरलेल्या परिषदेनें तसा ठराव आपण होऊन पास केलाच कीं नाहीं? वादाला विकृत स्वरूप न येतें तर हा निर्णय त्याहि वेळेला कां न मिळता? हिंदुसमाजामध्यें फक्त ब्राह्मण व शूद्र हे दोनच वर्ण आहेत असा आग्रह कोणी कां धरतील? निदान चार वर्ण आजहि शिल्लक आहेत हें ब्राह्मणांनीं मान्य करण्यांत चातुर्वर्ण्याची कांहींच हानि नव्हती. पण हिंदु वर्णव्यवस्थेंत असलेली जातिभेदाची पद्धतिच महाराजांना नको होती! व त्यानीं असें वेळोवेळीं जाहीर रीतीनें प्रतिपादलेंहि होतें. चातुर्वर्ण्य मानणाऱ्या मराठ्यांना तरी महाराजांची ही गोष्ट कोठें मान्य होती व आहे? व ही गोष्ट इष्ट असली तरी हजारों वर्षें रूढीनें चालत आलेली असल्यानें ती एकदम मोडणें शक्य नाहीं इतकेंच टिळक म्हणत. "राजकीय बाबतींत जशी आम्ही कॉन्स्टिट्यूशनल अथवा सनदशीर चळवळ करतों तशीच सामाजिक अगर धार्मिक बाबतींत शास्त्रोक्त चळवळ केली पाहिजे. संस्था किंवा शास्त्र याविरुद्ध एकदम बंड केल्यापासून कांहीं फायदा नाहीं. लूथरनें युरोपांत धर्मक्रांति केली म्हणून आपल्या तर्फेचें मोठें उदाहरण सुधारक देत असतात. पण लूथर हा बायबलवर विश्वास ठेवणारा श्रद्धावान् ख्रिस्ती होता. आमच्या सुधा-

रकांची तशी स्थिति नाहीं." भागवत धर्मातील चातुर्वर्ण्य मान्य असणारांनीं वेदोक्ताचा अधिकार मागावा यांत अर्थ आहे. पण वेदोक्ताचें निमित्त करून सब-गोलंकार करूं इच्छिणाऱ्यांचे हातून बखेड्याशिवाय दुसरें कांहींच होऊं नये हें सरळच झालें. छत्रपति सरकारनें स्थापलेल्या सत्यशोधक समाजाचे अध्यक्ष भास्करराव जाधव यांनीं तर चिरोल कमिशनपुढें साक्षींत असें सांगितलें कीं "वेदोक्तामध्यें मला कांहीं विशेष अर्थ दिसत नाहीं. केवळ ब्राह्मण विरुद्ध जातात म्हणून हा हक्क आम्ही मागतों. हिंदूंनाच काय पण परधर्मीय मुसलमान ख्रिस्ती यांनाहि हा अधिकार असावा असें माझें मत आहे!" यावर टिळकांचे वकील करंदीकर यांनीं त्यांना प्रश्न विचारला "मग तुमच्या मागणीप्रमाणें मुसलमान व ख्रिस्ती यांनाहि ब्राह्मणाकडे वेदोक्ताचा अधिकार मागण्याची अवश्यकता वाटत असेल!" जाधवानीं उत्तर दिलें "त्यांच्याकडून तशी मागणी अद्याप आली नाहीं."

असो. सरतेशेवटीं इतकेंच सांगावयाचें कीं कोल्हापुरांतील अधिकाऱ्यांच्या वर्तनामुळें या वादाचा सौजन्यानें व पद्धतशीर रीतीनें त्या वेळीं निकाल न झाला तरी "स्वतः टिळकांनीं व्यक्तिविषयक रीतीनें कोल्हापुर सरकारविरुद्ध या वादांत कांहीं-हि लिहिलें नाहीं." अशी कबुली चिरोल साहेबांच्या पुस्तकाचे भाषांतरकार डोंगरे यांनींच चिरोल कमिशनपुढें दिली आहे.

(५) जमीनमहसुलाचा नवा कायदा

दुष्काळव्यवस्थेंत सरकारानें करनकऱ्याचा वसा स्वीकारला होता हें मागें सांगितलेंच आहे. उपासमारीनें हजारों लोक मेले. पण साऱ्याची सूट माफी तगाई मिळावी तितकी न मिळल्यानें, गुरेंढोरें मेल्यानें, सावकारी कर्ज वाढल्यानें, जित्याची स्थिति एका अर्थानें मेल्यापेक्षांहि वाईट ठरली. जो मेला तो सुटला. पण जगला त्याचें दुःख पुढें जन्मभर टिकलें. दुष्काळ पडल्याबरोबर शेतकऱ्याची स्थिति विपन्न होते हा अनुभव १८८९ सालापासून आलेलाच होता. आणि त्या वेळच्या कर्जबाजारीपणांत पुढील वीस सालांत भरच पडली. शेतकऱ्याचा कर्जबाजारी-पणाचा हा प्रश्न सरकारच्या डोळ्यापुढें पूर्वींपासून होताच, आणि १८९६ ते १९०० या सालांत दुष्काळामुळें शेतजमिनी शेतकऱ्यांच्या हातून भडाभडा गेल्या हेंहि नज-रेला आलें. अर्थात् याला कांहीं तरी उपाय केला पाहिजे. शेतकरी जगला तर सरकार जगणार. शेतकऱ्याच्या बाजूनें या प्रश्नाचा विचार पूर्वींपासून सुरू असून शेतकरी पेढ्या सरकारनें काढाव्या अशा सूचना वेडरबर्नसारखे इंग्रज व दिनशा

वाच्छा सारखे हिंदी अर्थशास्त्रज्ञ यांनीं केल्या होत्या. पण सरकाराला त्या मान्य नव्हत्या. म्हणून आतां सरकारनें स्वतःची म्हणून एक कल्पना अशी काढली कीं शेतकऱ्याच्या जमिनी सावकाराकडे जातात त्या मुळीं जाऊंच देऊं नयेत म्हणजे सर्व बंदोबस्त झाला. जमिनीच्या बळावरच झालें तरी शेतकरी कर्ज काढतो व सावकार तें त्याला देतो. तेव्हां हें त्याचें बळच काढून घेतलें म्हणजे सगळी भानगड मिटली. पण हें बळ काढून घ्यावयाचें तर त्याला नवा कायदा करणें प्राप्त. कारण, पूर्वीच्या कायद्यानें त्याला जमीन विकण्याला प्रतिबंध होत नव्हता. पण जमीन विकण्याचा हक्क काढून घेणें हा कर्जबाजारीपणा थांबविण्याचा उपाय असलाच तर तो राक्षसी उपाय होय. पायाला गळूं झालें तर गळ-वाला इलाज न करतां पायच कापून टाकावा असें सुचविण्यासारखाच हा उपाय होता! गळूं होत नाहीं पण पायच जातो, आणि हीच उपचारपद्धति योग्य म्हटली तर ज्या ज्या अवयवांना इजा होणार ते सर्वच एकामागून एक कापून टाकावे असें सहज सिद्ध करतां येईल. आणि शरीरच नाहींसें झालें तर रोग कुणाला होणार!

सरंजामी वतनी उत्पन्नाच्या जमिनी विकतां येत नाहींत ही गोष्ट लोकांना माहीत होती. पण खात्याची मालकी जमीन विकतां येत नाहीं ही गोष्ट अपूर्वच होती. शेतकऱ्याला ऋणमुक्त करण्याकरितां जमीन विकण्याचा त्याचा हक्कच सरकार काढून घेणार व त्या अर्थाचें एक बिल कायदेकौन्सिलपुढें येणार हें ऐक-तांच शेतकरी वर्गाचें धाबें दणाणलें. सरकारनें झालें तरी त्यांतल्या त्यांत थोडा पर्याय केला होता, नाहीं असें नाहीं. कारण यच्चयावत् शेतकी जमीन विकण्याला अपात्र ठरविण्याचें बिल येणार नव्हतें, तर जी जमीन सरकार कुळास नव्यानें देईल ती देतांना ती विकतां येऊं नये अशी नवी एक अट घालतां येण्याचा अधिकार सरकार या बिलानें आपणाकडे घेणार होतें. जुन्या लँड रेव्हिन्यू कोडांत शेतसाऱ्याची बाकी थकली असतां जमीन खालसा करण्याचा अधि-कार सरकाराला होताच आणि दुष्काळांत सारा न भरतां आल्यानें या संधीचा फायदा घेऊन सरकारनें जर जमिनी सरसकट खालसा केल्या तर सरकारचें काम सहजच झालें. कारण खालसा जमिनी सरकारच्या झाल्या त्या लोकांना नव्यानें देतांना नव्या कायद्याची शर्त घालून त्या देतां येणार, आणि असें झालें म्हणजे ज्यांना जमिनी विकतां येतात अशा वर्गाबरोबरच ज्यांना जमिनी विकतां येत नाहींत अशांचाहि वर्ग निर्माण होणार. पण जमीन ज्यांना विकतां येणार नाहीं

त्यांना कर्ज लागलें तर तें कसें मिळावें ? याची योजना सरकारनें कांहींच केली नव्हती. कर्ज मुळींच न काढतां कोणाला शेतकी करून पोट भरतां आलें तर उत्तमच. पण कर्ज काढावें लागलें तर त्याला सामान्य शेतकऱ्याजवळ दुसरें तारण काय असणार ? जमीन विकावी अशी त्यांचीहि इच्छा नसते. होतां होई तों ती केवळ तारण म्हणून लावून देऊन गरज भागवावी व पुढें मागें कर्ज वारून ती सोडवावी असाच त्याचा इरादा असतो. मग कर्ज फिटण्याला दुसरा मार्गच नसेल तर जमीन विकली जाईल ही गोष्ट वेगळी. पण जमीन विकण्याला अपात्र ठरली तर ती सावकार तारण म्हणून कां घेईल ! 'विकतां न येणारी जमीन' हें तारण होऊंच शकत नाहीं. अर्थात् तारण नाहीं म्हणून कर्ज नाहीं. कर्ज मिळत नाहीं म्हणून आऊतें बींबियाणें नाहीं. आणि हीं नाहींत म्हणून शेतीचें उत्पन्न नाहीं. या क्रमानें शेतकरी फिरून बेकारच ठरतो. खाजगी लोकांना जमीन विकावयाची नाहीं तर निदान सरकारनें आपल्या ताब्यांत ठेवून शेतकऱ्याला कर्ज देण्याची कांहीं तोड काढण्याची योजना केली तरच जमीन विकण्यासंबंधीं प्रतिबंधाची खरी किंमत. पण ती योजना कांहींच नव्हती. यामुळें शेतकऱ्याची कर्जमुकता होण्याचें राहून त्याच्या जमिनीची किंमत मात्र कमी होण्याची वेळ आली !

सरकारनें पुढें आणलेल्या बिलावर सुदैवानें सर्व पक्षांत एकमत होतें. या वेळीं मुंबई कौन्सिलांत, मेथा, भालचंद्र, पारेख, गोखले, वगैरे अनेक चांगले लोक होते. त्या सर्वांनीं या नवीन बिलाला कसून विरोध केला. आणि या चळवळीला राष्ट्रीय पक्षाकडून जी मदत व्हावयाची ती टिळकांनीं केसरीच्या द्वारें फार वाखाणण्यासारखी केली. सुमारें सहा महिनेपर्यंत या विषयावर मधून मधून त्यांनीं केसरींत अग्रलेख लिहिले. प्रत्येक अग्रलेखाचा मथळा वाचतांच स्फूर्ति व आवेश उत्पन्न व्हावा अशी त्यांची शब्दरचना होती. 'शेतकऱ्यांनो व सावकारांनो सावध व्हा' 'जमिनीची मालकी बुडाली' 'सवकार मेला कुणबीहि मेला' 'बिलाचें तत्त्वच आम्हास मान्य नाहीं.' हे मथळेच एकत्र वाचले असतां या विषयावर टिळकांचें म्हणणें काय होतें हें सहज कळून येतें. पण या लेखांतून नुसता आवेश नसून सोपपत्तिक व समर्पक चर्चाहि आहे. ती थोडक्यांत अशीः—

"जमिनीची मालकी किंवा मिरासदारी हा मराठी राज्यांत व त्यापूर्वींहि शेतकऱ्याचा मोठा हक्क असे. मुख्य भेद मिरासदार कुळें आणि उपरीं कळें असा होता.

उपरी कुळांना अर्थात् कांहीं कायम अधिष्ठान नव्हतें. त्यांना कोणीहि वाटेल तेव्हां घालवून द्यावें. पण मिराशी कुळाचें सरकार-देणें थकलें तरी तें कांहीं रीतीनें वसूल होईपर्यंतच त्यांच्या हातून जमीन सरकाराकडे जाई, पण तें देणें फिटल्यावर त्याजकडे परत येई व तोंपर्यंतहि ती त्याचीच मालकीची गणली जाई. अशा रीतीनें जमिनीचा मालक शेतकरी आणि फक्त साऱ्याच्या रकमेचें मालक सरकार अशी पूर्वपरंपरा हिंदुस्थानांत होती. पण १८७९ च्या सुमारास सरकारनें नवा कायदा करून असें ठरविलें कीं शेतकऱ्यांचा हक्क फक्त जमिनीचा 'पृष्ठभाग' नांगरण्याचा आणि ठराविक सारा तो सरकारास देत राहील तोंपर्यंतच जमीन नांगरण्या पिकवण्याचा हक्क त्यास उरेल. मात्र तो वंशपरंपराहि राहील. या कायद्यामुळें जमिनीची मालकी सरकाराकडे गेली. पण अशाहि स्थितींत जमीन विकण्याचा हक्क कुळाकडे उरला होता. सरकारनें जोंपर्यंत आपल्या देण्याकरितां खात्याची जमीन खालसा केली नाहीं तोंपर्यंत ती त्याला विकतां येत असे. पण नव्या बिलानें हा मर्यादित हक्कहि सरकारनें काढून घेण्याचें ठरविलें होतें. असा कायदा झाल्यानें कुळाला आपण नेहमीं उपरी कूळ आहों असेंच वाटणार. आणि जेथें गुलामगिरीचा व्यापार चालू आहे अशा देशाखेरीज इतर कोठेंहि असा प्रकार आढळणार नाहीं. मुसलमान राजेलोकांनीं देखील शेतकऱ्यांचा हा हक्क काढून घेतला नव्हता. आयर्लंडांत चळवळ झाली ती कुळांना जमिनीचा मालकी हक्क राहावा व आपण स्थिरपद आहों असें वाटून शेतीची सुधारणा करण्याविषयीं त्यांना उत्तेजन मिळावें अशा विषयींच झाली आणि अखेर त्याप्रमाणें प्रधानमंडळानें कायदाहि करून दिला. पण इकडे सरकारनें 'सावकार हाच काय तो शेतकऱ्याचा शत्रू' अशी आपली खोटी समजूत करून घेतली. आपला शेतसारा व तो वसूल करण्याची पद्धति हीं दोन्हीं शेतकऱ्याला जाचक होतात ही गोष्ट त्यांनीं लक्षांत आणली नाहीं आणि आधींच निर्बल असलेल्या शेतकऱ्याला अधिक परतंत्र व असहाय करण्यासारखें हें बिल आणलें. यांत त्यांनीं काय मिळविलें? शेतकऱ्याची सोय ती त्यांनीं काय पाहिली? शेतकऱ्यांना नंगे फकीर बनवून सरकाराला तरी उद्यां काय मिळणार? सावकार बळी गेले, सावकारीचा धंदा बुडाला आणि शेतकऱ्याला मात्र कर्जाची सोय कांहींच नाहीं. शेतकऱ्याचें सावलें वन गेलें म्हणजे तो शुद्ध मजूर बनणार. ही स्थिति केवढी अनिष्ट व भयंकर होय!" अशा तऱ्हेचा युक्तिवाद करून टिळकांनीं प्रथम सरकारकडे धडाधड अर्ज पाठविण्याचा सल्ला शेतकऱ्यांना दिला.

बिलाच्या पहिल्या व दुसऱ्या वाचनाचे वेळीं खूपच खडाजंगी वाद झाला. गोखले यांनीं सरकारचें मन सामोपचाराच्या युक्तिवादानें वळविण्याची पराकाष्ठा केली आणि मेथा यांनीं तर उग्र स्वरूप आणून टीकेच्या हातोड्याचे घाव घातले. परंतु त्याचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं. सिलेक्ट कमिटींत लोकपक्षाविरुद्ध बहुमत झालें. पण गोखले छत्रे वगैरे सभासदांचें स्पष्ट मत दिल्याबद्दल टिळकांनीं मनःपूर्वक अभिनंदन केलें. कायदेकौन्सिलांत कांहीं चालत नाहीं तर मग त्याचा फार्स तरी कशाला? असा प्रश्न सहजच उपस्थित झाला. मुंबईस मेथा यांच्या अध्यक्षतेखालीं जाहीर सभा भरून सर्व प्रांतांतील लोकमताचें एकीकरण करण्यांत आलें. या सभेला ७०० प्रतिनिधि हजर होते. सरकारकडे सुमारें ७०० अर्ज पाठविण्यांत आले होते. पण त्याचाहि उपयोग झाला नाहीं. अखेर बिलाच्या शेवटच्या वाचनाचे वेळीं मेथा वगैरे कांहीं लोक आणखी मुदत मागूं लागले तीहि मिळाली नाहीं. तेव्हां मेथा, पारेख, गोखले, खरे, भालचंद्र वगैरे मंडळी निषेध म्हणून कौन्सिलांतून उठून गेली. फक्त सरंजामदार पेन्शनर वगैरे कांहीं ताटाखालचीं मांजरें उठून गेलीं नाहींत, तथापि इजलकरंजीकर यांनीं मेथा यांच्या बाजूला मत दिलें. अशा रीतीनें या बिलाची आरती कौन्सिलांत झाली. पण जखमेंत मीठ भरावें त्याप्रमाणें टाइम्स वगैरे पत्रांनीं पळपुटे सभासद म्हणून मेथा प्रभृतींची चेष्टा केली. टिळकांनीं लिहिलें कीं ही थट्टा मेथा-गोखल्यांची नव्हे तर सत्याची, खऱ्या लोकमताची, राजनीतीची व मुत्सद्देगिरीची होय. टिळकांचें या बाबतींतलें लिहिणें किती सडेतोड व आवेशयुक्त असेल याची कल्पना वाचकांना होईलच. पण या विषयाच्या चर्चेंत त्यांनीं मार्मिकपणाहि कसा दाखविला याविषयीं एक शब्द लिहितों. प्रश्न असा होता कीं शेतकरी ऋणमुक्त व्हावा कीं नाहीं? त्याला टिळकांनीं उत्तर दिलेंच होतें कीं त्याला ऋणमुक्त करण्याचा खरा उपाय या बिलांतून मिळत नाहीं. पण याच्याहि पलीकडे जाऊन शेतकरी हा थोडाबहुत कर्जांत असला तरी चालतो असेंहि त्यांनीं प्रतिपादिलें. ते लिहितात, "ऋणमक्त असून गांवोगांव भटकत हिंडणाऱ्या उपरी कुळापेक्षां गांवांतच मालकी हक्कानें जमीन वाहणारे पण थोडेसें कर्ज असलेले शेतकरी बरे नव्हेत काय? ऋणमुक्त असल्यांतच कांहीं सुख नाहीं. कारण तसें असतें तर बैल, घोडे, गाढवें हीं देखील दक्षिणेंतील शेतकऱ्यापेक्षां अधिक सुखी असतात असें म्हणावें लागेल. किंबहुना 'यद्वक्त्रं मुहुरीक्षसे न धनिनाम्' म्हणजे सावकाराचें तोंडसुद्धां पाहण्याचा तुला प्रसंग येत नाहीं अशी वनांतील हरि-

णाची स्तुति करून भर्तृहरीनें अखेरीस ' तन्मे ब्रूहि कुरंग ! कुत्र भवता किं नाम तप्तं तपः ' असा जो प्रश्न केला आहे त्याचीच सत्यता लॉर्ड नॉर्थकोट यांच्या कारकीर्दींत आज पर्यायानें येत आहे असें आम्हास वाटतें. "

(६) स्वामी हंसस्वरूप

सन १९०२ च्या मे जून महिन्यांत स्वामी हंसस्वरूप यांचीं व्याख्यानें पुण्यास आप्पाबळवंताच्या वाड्याजवळील मैदानांत झालीं. स्वामीजींचें वक्तृत्व विशेष चांगलें असल्यामुळें व्याख्यानास खूप गर्दी लोटत असे. रोज दीड दोन तास प्रमाणें त्यांच्या वाक्पांडित्याचा ओघ अस्खलित चाले. टिळकांनीं स्वामींचा पुरस्कार फार चांगल्या रीतीनें केला. आणि शेवटीं त्यांना छाट्या व शालजोडी देऊन लोकांनीं त्यांचा जाहीर सत्कार केला. आनंदाश्रम व सोमेश्वराचें देवालय येथेंहि स्वामीजींचा सन्मान करण्यांत आला. शेवटीं चार घोड्यांचे गाडींत स्वामीजींना बसवून चिमणबागेपासून स्टेशनपर्यंत त्यांना पोंचविण्यांत आलें. उत्तर हिंदुस्थानांतील एका हिंदी स्वामीचा हा संतोष सत्कार आणि उत्तर हिंदुस्थानांतल्याच स्वामी दयानंद यांच्या सत्काराचा पूर्वीं उडालेला बोजवारा लक्षांत घेतला म्हणजे त्यामधील विरोध मोठा गमतीचा वाटतो. पण त्यांतील मर्म हें कीं हे स्वामी दयानंद स्वामीसारखे हिंदुधर्मांतील देवता, मूर्तिपूजा, तीर्थें वगैरेवर टीका करणारे नसून सनातनी पद्धतीचे होते. शेवटच्या व्याख्यानांत त्यांनीं रामनामाचा महिमा गाइला. त्यांच्या व्याख्यानांत ब्रह्म, माया असले तात्त्विक वादविषय नसत. धर्माचीं मुख्य तत्त्वें व आचार यांच्या संबंधींचें त्यांचें विवेचन असे आणि नव्या पिढीच्या सुशिक्षित लोकांच्या मनावर परिणाम करण्याला त्यांचीं व्याख्यानें फार उपयोगी पडण्यासारखीं होतीं. या त्यांच्या लोकसंग्राहक गुणामुळें टिळकांनीं स्वामीजींच्या सत्काराला उचलून धरलें होतें. आपणामध्यें योगी पुष्कळ आहेत, ज्ञानी आहेत, काशीसारख्या क्षेत्रांतून शांकरभाष्याचा अभ्यास करणारे संन्यासी आहेत, पण धर्मसंस्थापनेचें कार्य अशा बैठ्या पुस्तकी लोकांकडून होत नाहीं. तर या कामाला मनुष्य वक्ता असून शिवाय तो हिंडणारा फिरणारा पाहिजे, समाधीट पाहिजे, अनुरूप दाखले व दृष्टांत देणारा पाहिजे आणि आक्षेप, शंका, कुशंका या सर्वांना समयोचित समर्पक उत्तर देणारा पाहिजे. अशांच्याच हातून विचारक्रांतीला मदत होते. या दृष्टीनेंच टिळकांनीं स्वामींना महत्त्व दिलें. या व्याख्यानमालेच्या प्रसंगीं त्यांचा व प्रो. जिनसीवाले यांचा बराच तंटा झाला. जिनसीवाले हे विद्वान् खरे पण मोठे

तामसी असत. शिवाय पद्धतशीर वादविवाद करणें आणि तो न भांडतां न रागावतां करणें ही गोष्ट त्यांना येत नव्हती. जिनसीवाले हे अत्यंत धर्माभिमानी असले तरी वेद हे ईश्वरप्रणीत नाहींत मनुष्यकृत होतं असें माणणारे होते. वेदाच्या अपौरुषेयत्वावरचे आक्षेप सांगण्याकरितां त्यांचें एक स्वतंत्र व्याख्यान स्वामींना उत्तरादाखल करण्यांत आलें. परंतु त्यांची प्रस्तावनाच लांबल्यामुळें त्यांना आपला विषय संपवितां आला नाहीं व त्यानंतर इतर व्याख्यानांचा योग आला नाहीं. या वादांत टिळकांनीं स्वामींचा पक्ष उचलला होता व ते जिनसीवल्यांचे प्रतिवादी बनले. प्रो. जिनसीवाले यांना पूर्वीं मुंबईचे राजारामशास्त्री बोडस व काशीचे कृष्णानंद स्वामी यांनीं उत्तर दिलें होतें. तसेंच फार जुन्या काळीं जैमिनी, पतंजलि, कपिल इत्यादिकांनीं पौरुषेय म्हणजे काय व अपौरुषेय म्हणजे काय याची छाननी केलेलीच आहे. या ऋषींनीं वेद अपौरुषेय याचा अर्थ इतकाच केला आहे कीं वेदांतील अर्थ हा नित्य होय, शब्द नित्य नव्हेत. वेदाचा अर्थप्रवाह अविच्छिन्न परंपरेनें चालत आलेला आहे. टिळकांचें म्हणणें अपौरुषेय याचा अर्थ वरीलप्रमाणें घेतल्यास जिनसीवाले यांचे आक्षेप त्याला लागू पडत नाहींत. वेदांतील आधार देऊनच जर वेद पौरुषेय ठरवायाचे तर त्यांतलेच आधार देऊन जर कोणीं त्यांना अपौरुषेय म्हटलें तर त्यांत चूक कोणती? ज्या वेदांत ही ऋचा आम्हीं बनविली असें ऋषिवचन आहे त्याच वेदांत वेद ईश्वरप्रणीत आहेत असेंहि वचन आहे. पुराव्याला ह्या दोन्ही गोष्टी ग्राह्य तर सारख्याच ग्राह्य आणि अग्राह्य तर सारख्याच अग्राह्य मानल्या पाहिजेत. या दोहोंचा मेळ टिळकांच्या मतें असा बसतो कीं वेद अर्थाच्या दृष्टीनें नित्य मानले व अति प्राचीनत्वाच्या अर्थानें अनादि मानले तर ते पौरुषेय आहेत असें सिद्ध करितां येत नाहीं, आणि ज्याअर्थी ते पौरुषेय आहेत असें सिद्ध करतां येत नाहीं त्या अर्थी त्यांना पौरुषेय असें कोणीं म्हणूं नये. आणि 'अपौरुषेय' असा शब्द केवळ विशिष्ट अर्थानें घ्यावा. टिळकांची ही विचारसरणी त्यांच्या 'आर्यांचें वसतिस्थान' या ग्रंथांत एका स्वतंत्र भागांत विशद केलेली आहे. जिनसीवाले व टिळक या उभयतांमध्यें झालेला हा मतभेद लोकांना आश्चर्यजनक असा झाला. कारण दोघेहि वेदाचे अभिमानी, दोघेहि सनातन धर्मपरंपरेचे पुरस्कर्ते असें असतां त्यांचीं मतें का जुळूं नयेत हें कित्येकांना उमगणें अशक्य झालें. धर्माचाराच्या दृष्टीनें जिनसीवाले टिळकांपेक्षां अधिक श्रद्धाळू व धार्मिक असें असतां या क्षणीं तरी असा देखावा दिसला. वेद विशिष्ट अर्थानें कां होईना। पण ते

अपौरुषेय आहेत असें प्रतिपादन करण्याकडे टिळकांचा झोंक, आणि त्यांना स्पष्ट पौरुषेय असें म्हणून वेदांच्या विषयींची प्रामाण्य बुद्धि जिनसीवाले कमी करणार ! एकाच भावनेनें या दोघांनाही पुराण मतवादी मानणारे भोळे भाबडे लोक ही तारे-वरची कसरत पाहून भांबावून गेले असल्यास नवल नाहीं. विद्वान् या नांवानें उल्लेखिण्याला टिळक व जिनसीवाले हे दोघेहि योग्य. परंतु टिळकांइतकी कुशाग्र-बुद्धि व चिकित्सकपणा जिनसीवाले यांजमध्यें नव्हता यामुळें तुल्यबल अशा दोन पेहेलवानांत ज्याला पेचाची अधिक माहिती तो दुसऱ्याला हटकून पाडूं शकतो, त्या-प्रमाणें जिनसीवाले यांच्या ढोबळ विद्वत्तेला टिळकांच्या कोटिक्रमापुढें हार खाण्या-शिवाय गत्यंतर नव्हतें, पण सुदैवानें या उभयतांमध्यें जाहीर रीतीनें असे मतभेद व वाद होण्याचे प्रसंग क्वचित् येत.

(७) पैसाफंडाचा उगम

कोणत्याहि चळवळीचा उगम नदीच्या उगमासारखाच असतो. त्याचा शोध करीत मागें, त्याहून मागें जाऊं लागलों म्हणजे अशा दोनचार जागा दिसतात कीं तेथून मूळ प्रवाह निघाला असावा असें वाटतें. ह्याचा अर्थ नदीचा उगम नक्की अमक्या पावलाच्या जागीं हें म्हणणें खरें ठरत नाहीं. दुसरीहि एक गोष्ट ह्या संबंधांत दिसून येते ती अशी कीं, खऱ्या उगमाचीं हीं अनेक स्थळें सुटून जाऊन पुढें कोठेंतरी, म्हणजे या अनेक उगमांतील पाणी एकत्र मिळतें त्या स्थानाला उगम हें नांव मिळून त्याचीच प्रतिष्ठा वाढते. या संबंधांत तिसरी गोष्ट ही कीं खरा उगम येथें किंवा दुसरा कोठें असला तरी नदीला जें वाहतें स्वरूप येतें तें पुढें कोठें तरी पाण्याचा मोठा झरा मिळाल्या-मुळें येतें. या दृष्टीनें नदीच्या पवित्रतेचें श्रेय या तिघांत वांटून द्यावें लागतें. पैसाफंडाच्या कल्पनेसंबंधींहि हीच गोष्ट खरी ठरते. १९०० सालीं केसरींत पैसाफंड या विषयावर प्रथम अग्रलेख आला. आणि त्या वेळीं अंताजी दामो-दर काळे हे स्वतःच्या स्फूर्तीनें गांवोगांव हिंडून पैसाफंड गोळा करण्याचें काम करीत होते. म्हणून टिळकांनीं त्यांना पैसाफंडाचे उत्पादक असें नांव दिलें व पुढेंहि एके वेळीं लिहितांना काळे यांनीं ही कल्पना काढली असें म्हटलें गेलें. या गोष्टीचा काळे यांना सात्त्विक राग येऊन त्यांनीं ता. १२ ऑगस्ट सन १९०२ च्या केसरींत एक पत्र लिहून आपल्या अंगाला चिकटणारें हें नसतें श्रेय झाडून झटकून टाकलें. टिळकांनीं चूक केली ती दुरुस्त करावी

असा त्यांचा हेतु होता. या नंतरच्या काळांत अलिकडे 'पैसाफंडाचे उत्पादक' हे शब्द त्यांना कोठें न लावले तर काळे हे रागावूं लागले होते. पण पूर्वीं याच्या उलट प्रकार असे. ते या पत्रांत लिहितात कीं सन १८७३ सालीं वसई येथील गोविंद बाबाजी जोशी यांनीं " सार्वजनिक पै फंडाची पेटी " या विषयावर एक निबंध छापला. त्यावर कोणी रिसबूड, पटवर्धन, ओक इत्यादि गृहस्थांनीं या फंडाची उपयुक्तता ध्यानांत आणून लहान लहान पुस्तकें प्रसिद्ध केलीं. १८९४ सालीं गोपाळ अनंत भट महाड येथील मुनसफ यांनीं 'निरपेक्ष भांडवल' नांवाचा एक निबंध प्रसिद्ध केला. व त्यासंबंधीं कोठें कोठें व्याख्यानेंहि दिलीं. १८९४ सालीं गुर्जर आणि ठाकूर यांनीं या कल्पनेविषयीं मुंबईंत हजारों हस्तपत्रकें वांटलीं. आणि १८९६ सालीं उंबरगांव येथील पिंपुटकर, कारूळकर व परांजपे यांनीं आपल्या पेट्यांतील लोकांना उद्देशून पैसाफंडाबद्दल एक लेख प्रसिद्ध केला. आणि त्याची एक प्रत काळे यांच्या नजरेस पडली. तेव्हांपासून त्यांचें लक्ष या विषयाकडे लागलें व त्यांनींहि मग 'हिंदुस्थानच्या सद्यःस्थितीचें चित्र' या नांवाचें एक पुस्तक लिहून त्यांत पैसाफंडाची कल्पना गोवली. १८९८ सालीं न्यायमूर्ति रानडे यांनीं या कल्पनेला उत्तेजन दिलें. १८९९ सालीं काळे यांनीं आपला इतर व्यवसाय सोडून पैसाफंडावर व्याख्यानें देण्यास सुरवात केली आणि इंदूर, उज्जयनी, झांशी, ग्वाल्हेर येथपर्यंत दौरा काढला. सन १९०० सालीं सातारा येथील प्रांतिक परिषदेपुढें एका ठरावावर भाषण करितांना काळे यांनीं ही कल्पना पुढें मांडली. नंतर त्यांनीं या कामीं पुणें सार्वजनिक सभेशीं पत्रव्यवहार केला आणि या कामीं खपून श्रमून आपला सर्व वेळ घालविण्याला एक मनुष्य तयार झाला असें पाहिल्यावर टिळकांनीं पैसाफंडाची कमिटी बनविण्याला मान्यता दिली, स्वतः त्यावर राहण्याची कबुली दिली आणि केसरींत अग्रलेखहि लिहिला. यानंतर पैसाफंडाचे कल्पनेस तेज व स्वरूप येऊन त्याचा बराचसा निधि जमला. त्यांतून कांचकारखाना निघाला आणि त्या कारखान्यांत मूळ शिकून बाहेर पडलेल्या उत्साही विद्यार्थ्यांनीं निरनिराळ्या ठिकाणीं कारखाने काढून हा धंदा वाढविला हा वृत्तांत आतां लोकांना माहीतच आहे. वरील हकीगतीवरून पूर्वीं दिलेली नदीची उपमा वाचकांना पटेल. कारण कल्पनेचा खरा उगम काळ्यांच्या पूर्वीं पुष्कळ दिवस झाला खरा, तरी कल्पनेचें पाणी एका वाहत्या प्रवाहांत न मिसळतां जागच्या जागीं

जिरलें. पण ती कल्पना हातीं घेऊन हिंडून फिरून काळे हे तिचा प्रसार करूं लागले तेव्हां त्या प्रवाहाचें पाणी बारीक स्वरूपांत कां होईना पण वाहूं लागलें. पण टिळकांचा आश्रय व आधार मिळेपर्यंत त्या नदीला पूर आला नाहीं व ती एक मोठी वाहती नदी आहे असेंहि कोणास वाटलें नाहीं. तात्पर्य पैसाफंडाच्या चळवळीचें श्रेय जर कोणास द्यावयाचें असेल तर तें अशा तीन कारणांकरितां तीन ठिकाणीं वांटून दिलें पाहिजे.

(८) नवा केसरी

तारीख ७ जानेवारी १९०२ च्या केसरींत केसरीपत्राच्या स्वरूपांत घडणाऱ्या क्रांतीची सूचना टिळकांनीं दिली होती. ही क्रांति म्हणजे केसरीचा आकार तोच ठेवावयाचा पण पानें दुप्पट करावयाचीं ही होय. या सालच्या पहिल्या अंकापासूच केसरी नव्या स्वरूपांत निघणार होता. परंतु छापखान्याच्या अडचणीमुळें ती गोष्ट घडूं शकली नाहीं. नवा केसरी प्रथम ता. ४ फेब्रुवारी रोजीं निघाला. आणि ११ फेब्रुवारीच्या अंकांत या क्रांतीला उद्देशून टिळकांनीं एक मोठा अग्रलेख लिहिला. त्यांत ते म्हणतात " एकवीस वर्षांपूर्वीं आम्हीं दहा पांच मंडळी मिळून केसरीपत्र काढण्याचें ठरविलें. तेव्हांच्या व आतांच्या स्थितींत पुष्कळ फरक पडला आहे. या एकविसाव्या वाढदिवसाच्या प्रसंगीं आनंदापेक्षांहि जबाबदारीची जाणीवच अधिक होते. केसरी सुरू करण्याच्या वेळची सर्व सहकारी मंडळी नामशेष झाली. निवळ मराठी पत्र यशस्वी होईल कीं नाहीं याची १८८० च्या सुमारास लोकांना शंका वाटत असे. आणि दोन भाषेंत काढलेल्या पत्रांतील इंग्रजी मजकुराला लोक अधिक मान देत. वर्तमानपत्राची वर्गणीहि तेव्हां जास्त होती. केवळ मराठींतून पत्र चालविण्याचा प्रयत्नच तेव्हां व्हावा तितका झाला नव्हता. विष्णुशास्त्री यांनीं भाषेला विलक्षण तेज आणलें होतें; परंतु तें अद्याप मासिक पुस्तकांतच होतें. गेल्या वीस वर्षांत शिक्षण सर्वच बाजूंनीं वाढलें आहे. केसरीला प्रारंभीं ७०० पासून हजार वर्गणीदार होते. पुढच्या सालीं टपाल हंशील कमी झाल्यामुळें ती संख्या एकदम दुप्पट झाली. व १८८४ सालीं ही संख्या चेचाळीसशेंवर घेऊन ठेपली. यापुढें झालेल्या चळवळीमुळें १९०२ सालीं वर्गणीदारांची संख्या तेरा हजार झाली व वाचकांची संख्या सुमारें पाऊण लाखापर्यंत गेली. या काळांत केसरीबरोबर इतर कांहीं वर्तमानपत्रेंहि उदयाला आलीं. यावरून

केसरीनें स्वतःची अभिवृद्धि केली इतकेंच नव्हे तर एकंदरीनें मराठी वर्तमान-पत्रांच्या अभिवृद्धीला तो कारणीभूत झाला. वाचनाच्या अभिरुचीचा जो वृक्ष केसरीनें लावला त्याला अनेक फळें यावीं हें स्वाभाविक होतें. एकाच बागेंत निरनिराळीं फळझाडें व फुलझाडें होतात त्याचप्रमाणें ही गोष्ट आहे.

" केसरीची भूक वाढली त्याप्रमाणें त्याचे भक्ष्य पदार्थहि वाढले. १८८१ सालीं केसरींत मजकूर येत होता तो हल्लींच्या केसरीच्या पांच कालमांइतका असे. १८८४ सालीं आकार वाढला तेव्हांपासून त्यांतील मजकूर दुप्पट झाला. १८९१ सालीं केसरीची वर्गणी वाढवून आकार आणखी वाढवावा किंवा कसें हा प्रश्न उपस्थित झाला, पण वर्गणी तीच ठेवून टाईप लहान घालावा म्हणजे मजकूर अधिक वाढेल असें ठरलें. केसरीचें हें असें स्वरूप पुढें सुमारें अकरा वर्षें टिकलें. केसरीच्या स्वरूपांत क्रांति करण्याची जाहिरात दिली तेव्हां अनेकांनीं अनेक सूचना केल्या. त्यांत केसरी दररोजचा काढावा अशाहि सूचना होत्या. पण तो तसा केला असतां त्याची वर्गणी कमींत कमी बारा रुपयांपासून पंधरा रुपयांपर्यंत ठेवावी लागेल म्हणून ती सूचना केवळ अग्राह्य ठरली. किंमत वाढवून वर्गणीदार कमी झाले तरी नफा एकंदरीनें जास्ती होईल. पण खेडेगांवांतल्या लोकांनींहि केसरी घ्यावा व वाचावा अशी इच्छा व उद्देश असल्यामुळें वर्गणी वाढवून वाचकांची संख्या कमी करणें इष्ट नाहीं. वाचक तर कमी न व्हावे आणि केसरीची उपयुक्तता तर वाढावी या हेतूनेंच पूर्वींच्या सुधारणा झाल्या. केसरीची वर्गणी दीड रुपयाहि न ठेवतां एक रुपया ठेवावी अशाहि लोकांनीं सूचना केल्या. पण केसरी दुप्पट केल्यास नुसत्या कागदा-चाच खर्च नऊ आणे येतो. बाकीचा सर्व खर्च सात आण्यांत झेपणें शक्य नाहीं. परदेशी गवताचा कागद केसरीला घालण्याचें कारण हेंच कीं त्याची किंमत कमी ठेवतां यावी. बारीक टाईप ही गैरसोय देखील त्यांतल्यात्यांत वाचकांला अधिक मजकूर देण्याकरितां पतकरावी लागली. केसरीचा आकार मोठा करावा अशा कांहींनीं सूचना केल्या. पण तसें करण्यांत छापण्याची फार गैरसोय म्हणून मध्यम आकारच पसंत केला. केसरी छापण्याला यंत्र आणलें तें चार हजारांवर वर्गणीदार झाले तेव्हां. पण वर्गणीदारांची संख्या हल्लीं वाढल्यामुळें त्या यंत्रानें भागत नाहीं. याकरितां एका दिवसांत वीस-पासून चाळीस हजारपर्यंत प्रति ज्यावर निघतील असें एक नवीन यंत्र सध्यां

आणविलें आहे व तें चालविण्याला तेलाचें एंजिन घेतलें आहे. याचे सहाय्यानें केसरीची एक बाजू दर ताशीं तीन हजारांप्रमाणें छापतां येते. ही व्यवस्था अपुरी पडेल तेव्हां आणखी नवें यंत्र आणूं. आंतील मजकुरासंबंधानें पाहतां जागेच्या अभावामुळें बातमी; वर्तमान वगैरेसंबंधानें केसरीचें दुर्लक्ष झालें. पण यापुढें आकार दुप्पट वाढविल्यामुळें संपादकीय लेख यत्किंचितहि कमी न करतां अवांतर पुष्कळशी माहिती केसरींत देतां येईल. लायब्ररींतून वर्तमानपत्रें व मासिक पुस्तकें वगैरे वाचून जी माहिती मिळते ती वाढलेल्या दहा कॉलमांत देण्याचा विचार आहे. कांहीं ठिकाणीं बातमीदारहि ठेवण्याचा विचार आहे. केसरी हें कांहीं एका जिल्ह्याचें वर्तमानपत्र नव्हे. तरी सर्वसाधारण कोठेंहि गोष्टी घडतात त्या केसरींत देतां याव्या अशी योजना आहे. केसरींत मुळींच जाहिराती घालूं नयेत अशा कांहींच्या सूचना होत्या. पण जाहिरात छापण्याचा खर्च भागून जी कसर उरते तिची मदत खर्चाला बरीच होते. जाहिरातीचे दर फार कमी नसले तरी जाहिरातवाल्यांना खर्चाचा मोबदला भरपूर मिळतो. कारण केसरीच्या प्रति खपतात इतक्या जाहिराती दर आठवड्याला काढून त्यांना इतक्या खर्चांत वांटतां येणार नाहींत. जाहिरातीच्या उत्पन्नाच्या मदतीशिवाय केसरीचा आकार वाढविणें शक्य नव्हतें."

केसरीचीं पानें वाढविण्याची कल्पना लोकांपुढें मांडतांना त्याला यापुढें "एका वस्त्राऐवजीं दोन वस्त्रें द्यावयाचीं" असें टिळकांनीं म्हटलें. या शब्दयोजनेंतून एका वैदिक संस्काराचा ध्वनि निघतो. केसरी पुन्हां हातीं घेतांना त्यांनीं "पुनश्च हरिः ॐ" असें लिहिलें. यांतहि वैदिक भावनाच लेखकाच्या मनांत होती असें उघड होतें. दाखले व उपमा या मनुष्याला कशांतून सुचतात हें त्याच्या मनःसंस्कृतीवर अवलंबून असतें. ती संस्कृति ओळखण्याची ही एक अचुक खूण आहे.

"केसरीनें मराठी वर्तमानपत्रांच्या व वाचकांच्या अभिरुचीला वेगळी दिशा लावली. ही दिशा कोणती याबद्दल थोडेंसें स्पष्टीकरण करणें जरूर आहे. २० वर्षांपूर्वीं इंग्रजी शिकलेल्या लोकांस वर्तमानपत्रांत एखादा लेख लिहिणें असल्यास तो इंग्रजींतच लिहावा असें वाटत असे. कोठेंहि उत्कृष्ट इंग्रजी लेख आले म्हणजे त्याचें मराठींत भाषांतर करावें अशी त्या वेळची पद्धति होती. इंग्रजींतील लेख प्रधान व मराठींतील गौण अशी स्थिति असल्यावर सदर

लेखांच्या वाचकवर्गांची व्याप्तिहि इंग्रजी शिकलेल्या लोकांच्या पलीकडे फारशी गेली नाहीं यांत कांहीं नवल नाहीं. त्या वेळच्या व हल्लींच्या काळांत मोठा फरक म्हटला म्हणजे हा कीं, वीस वर्षांपूर्वी मराठी वर्तमानपत्रांतून लेख लिहिणारे प्रसिद्ध गृहस्थ आपले लेख मुख्यत्वेंकरून इंग्रजी शिकलेल्या लोकांकरितांच आहेत असें समजत. आणि त्या वर्गास ते पसंत पडले म्हणजे आपलें काम झालें असें मानीत. पण याखेरीज या वर्गापलीकडेहि निवळ मराठी लिहितां वाचतां येणारांचा एक मोठा वर्ग आहे व त्यांच्या हिताहिताची चर्चा आपणास कर्तव्य आहे असा अलीकडे लेखकांच्या समजुतींत स्पष्ट बदल होत चालला. नुसत्या इंग्रजी शिक्षणानें हरएक बाबतींत एक प्रकारचा पूर्वापार परिस्थितीशीं विसंगत असा परकेपणा उत्पन्न होऊन इंग्रजी शिकलेल्या लोकांस त्याबद्दल थोडा अभिमानहि वाटत असतो; व हा अभिमान पुष्कळ वेळां, इंग्रजी न शिकलेले पण समजूतदार असे जे लोक असतात त्यांच्यामध्यें आणि इंग्रजी शिकलेल्या लोकांमध्यें पूर्ण ऐक्य होण्यास आड येतो. ह्या अडचणी काढून टाकून पूर्ण इंग्रजी शिकलेल्या लोकांखेरीज इतर वर्गाचें म्हणणें काय आहे, त्यांचे कांहीं आक्षेप असल्यास ते सयुक्तिक आहेत कीं नाहींत, हें त्यांच्यापैकींच एक आपण आहोंत व आपणास जो कांहीं उद्योग करावयाचा आहे तो त्यांच्या हिताकरितांच आहे आणि तो त्यांस बरोबर घेऊनच केला पाहिजे, अशा समजुतीनें पाहण्याची किंवा त्याबद्दल चर्चा करण्याची केसरीनें सुरवात केली. निदान तसाच सरांस प्रघात पाडला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं.

"गेल्या २१ वर्षांत केसरीवर कित्येक बड्या मंडळींची जी अवकृपा झाली, त्यांनीं पूर्वी सुरू केलेल्या कित्येक उद्योगांस केसरीकार विरुद्ध आहेत असें भासवण्याचा जो प्रयत्न झाला, अथवा केसरीच्या पहिल्या पुरस्कर्त्यांत सुधारकास वेगळें व्हावें लागलें यांतील बीज आतां लोकांस कळून येईल. परंतु नवे विचार आणि नव्या गोष्टी लोकांस सांगतांना त्यांना केवळ मूर्ख न मानतां युक्तीनें व धोरणानें नव्या जुन्याचा मेळ घातला पाहिजे असेंच केसरीकारांचें स्पष्ट मत आहे. केवळ इंग्रजी शिकलेल्या लोकांच्या विचारावर भिस्त न ठेवतां, समाजाचें हिताहित ठरवितांना मोठ्या वाचकवर्गांच्याहि समजुती जमेस धरल्या पाहिजेत. इतकेंच नव्हे तर योग्य असतील त्यांचें समर्थन केलें पाहिजे.

अशा रीतीनें वागण्याचा केसरीकारांचा संकल्प आहे. मग कोणी निंदो कीं स्तुति करो !"

राजकीय बाबतींत केसरीच्या धोरणासंबंधानें लिहितांना टिळकांनीं असें स्पष्ट लिहिलें आहे कीं, "आम्हास कोणाचें राज्य घ्यावयाचें नाहीं. तर आमच्या लोकांची स्थिति सुधारण्याकरितां हल्लींच्या राज्यछत्राखालींच त्यांना तयार करावयाचें आहे व हा जोंपर्यंत आमचा हेतु आहे तोंपर्यंत आम्हांस कोणासहि भिण्याचें कारण नाहीं. केसरीचा जन्म झाला तो लिटनसाहेबांच्या कारकीर्दींत मुद्रणस्वातंत्र्याचा कायदा झाला त्या वेळीं. राज्यकर्त्यांस गोड गोड न वाटली तरी कडू न वाटेल अशा तऱ्हेने लेख लिहिण्याची पूर्वीं पद्धति होती. पण तिची वेळ आतां गेली. लोकांत जागृति, कळकळ व संघशक्ति उत्पन्न करणें हेंच वर्तमानपत्रकार या दृष्टीनें आमचें मुख्य कर्तव्य आम्ही समजतों. आम्ही केसरींत जे लेख लिहितों ते केवळ राज्यकर्त्यांकरितां नसून आमच्या मनांतले विचार, आमच्या मनांतील तळमळ, किंवा जळफळ सर्व मराठी वाचकांच्या मनांत उतरावी येवढ्याकरितांच आहे व आमच्या लेखांचा जर असा परिणाम होत नसला तर आमचे श्रम फुकट गेले असें आम्ही समजूं. "किं कवेस्तेन काव्येन किं कांडेन धनुष्मतः । परस्य हृदये लग्नं न घूर्णयति यच्छिरः ।" अशी जी एक संस्कृत उक्ति आहे तीच वर्तमानपत्रासहि लागू आहे."

सरतेशेवटीं उपसंहारादाखल टिळकांनीं लिहिलें "न हि स्वदेहशैत्याय वर्धन्ते चंदनद्रुमाः" हें वाक्य केसरीनें सतत डोळ्यांपुढें ठेविलें आहे. आजपर्यंत ज्या लोकांनीं केसरीस मदत केली व अनेक संकटांच्या प्रसंगीं त्यास धीर देऊन सहाय्य केलें त्या सर्वांचे उतराई होणें अशक्य आहे. ज्या गृहस्थांनीं केसरीचें पुरस्कर्तृत्व पत्करून त्यास जन्मास आणलें त्यापैकीं प्रस्तुत लेखकच काय तो आज जाग्यावर राहिला आहे ! व त्या गृहस्थांपैकीं सल्लामसलत देण्याला कोणीहि राहिला नाहीं हें मनांत आलें म्हणजे बाविसाव्या वाढदिवसाच्या दिवशींहि केसरीचें मन खिन्न झाल्याशिवाय राहात नाहीं. केसरी हें एका व्यक्तीच्या उदरनिर्वाहाकरितां काढलेलें पत्र नाहीं. केसरी सर्व महाराष्ट्राचा आहे. म्हणून केवळ संकटसमयींच नव्हे तर इतर वेळींहि केसरीस सर्वांच्या मदतीची अपेक्षा आहे. मतभेदाच्या प्रसंगीं स्वकर्तव्य स्मरून कित्येक वेळां केसरीस उग्र स्वरूप धारण करावें लागलें, पण हा दोष असल्यास त्यानें तो पत्करलेल्या

व्यवसायामुळें प्राप्त झाला आहे, नैसर्गिक नव्हे हें लक्षांत ठेवावें. व केसरीनें आज एकवीस वर्षें जशी निर्भीडपणानें लोकसेवा केली तशीच तो ती यापुढेंहि करील असें आश्वासन देऊन टिळकांनीं हा लेख पुरा केला आहे."

केसरीच्या बाह्यांगाप्रमाणें अंतरंगाचीहि सुधारणा होत होती. सन १९०१ व १९०२ या सालीं केसरीमध्यें चीन देशांतून कांहीं बातमीपत्रें प्रसिद्ध झालीं. त्यावर "पुणेंकर प्रवासी" अशी सही असे. चीनांत आपलीं माणसें क्वचितच जात असल्यामुळें तेथें प्रत्यक्ष जाऊन चहूंकडे हिंडून एका महाराष्ट्रीयानें हकीगत लिहिली म्हणून ती लोकांनीं फार आवडीनें वाचली. हा पुणेंकर प्रवासी प्रो. छत्रे यांचे सर्कशीबरोबर चीनला गेला होता. सर्कसवाले म्हणून त्यांना चहूंकडे प्रवेश होता. "खुद्द पेकिंग शहरच्या राजवाड्यांत वृद्ध राणीसमोर सर्कशीचे खेळ झाले. ही राणी वृद्ध असून ती राष्ट्रीय भावनेनें प्रेरित होती. बॉक्सर बंडवाल्यांशीं तिचें सूत होतें आणि चिनांतून परकी लोक घालवून यावे आणि चीन स्वतंत्र करावा ही चळवळ तिला मान्य होती. चीनमध्यें टिंटसीन येथील हिंदु लोकांनीं छत्रे यांच्या सर्कशविर खूष होऊन त्यांचा सत्कार केला. हिंदूच काय पण जर्मन, रशियन, फ्रेंच, इंग्रज, अमेरिकन वगैरे लोकांची गर्दी सर्कशीला होई. छत्रे यांच्या सर्कशीची कीर्ति चीनच्या महाराणीच्या कानावर गेली. तेव्हां तिनें सर्कशीचा सर्व खर्च देऊन छत्रे यांना स्पेशल ट्रेननें पेकिंग येथ नेलें. "शहरापासून १५ मैलांवर पहाडांत सरोवराचे कांठीं राजमंदिरें आहेत तेथ सर्कशीचे खेळ चालू झाले. दोन लहान टेकड्यांच्या मध्यें सरोवराचे एका बाजूस मोठ्या मैदानावर तंबू, राहुट्या, शामियाने इत्यादि असून मध्यभागीं सर्कशीचा तंबू लाविला होता. पहाडांत खुद्द महाराणी रहात असल्यामुळें आणि विशेषतः या सर्कशीमुळें तो एकांतवासाचा भाग कांहीं दिवस अगदीं गजबजून गेला. राणी आपल्या एका मंदिरांतून निघून नावेंत बसून सरोवरांतून खेळाचे जागीं दाखल झाली. तिचेबरोबर राजकन्या व दासी होत्या. छत्रे यांनीं महाराणीला खडी ताजीम देऊन बहुमोल नजराणा दिला आणि हिऱ्याची आंगठी, भरजरीच्या शाली, फळफळावळ आणि एक होडी नजर केली. राणीसमोर एकंदर तीन खेळ झाले. उलट राणीनें छत्रे यांना २० हजार रुपयांची देणगी व सहा सुवर्णपदकें दिलीं" असें वर्णन केसरीच्या बातमीदारानें त्या वेळीं तिकडून पाठविलें होतें.

(१) प्रचंड दिल्लीदरबार

तारीख १ जानेवारी १९०३ रोजीं दिल्ली येथें सुप्रसिद्ध राजदरबार भरला. अशा थाटाचा दरबार हिंदुस्थानांत पूर्वी कधींच झाला नाहीं. मिरवणूक, जाहीरनाम्याचें वाचन, मेजवानी, दारूकाम, पदवीदान, परेडी, प्रार्थना वगैरे प्रकार इतक्या दिमाखाचे झाले कीं त्यांत हिंदुस्थानांतील तत्कालीन सर्व संपत्ति, शोभा व ऐश्वर्य हीं एकवटलेलीं पहावयास मिळालीं. लॉर्ड कर्झन यांनीं बादशहांचे प्रतिनिधि म्हणून विलायतेहून बोलावून आणलेल्या राजपुत्राहून आपला मानसन्मान मोठा करून दाखविला. आणि ते स्वतः हिंदुस्थानचे बादशहा असते तरी त्यांचा बडेजाव याहून अधिक होणें शक्य नव्हतें असें त्यांनीं सिद्ध केलें. असल्या दिमाखाच्या प्रदर्शनाला प्रेक्षकगणहि तसाच लागतो. म्हणून लॉर्ड कर्झन यांनीं निमंत्रण करून हिंदुस्थानांतील शेंकडों प्रमुख राजेरजवाडे, जहागिरदार व इतर सन्मान्य गृहस्थ दिल्लीला आणविले होते. पहाणारा नसेल तर नटणाराचे श्रम फुकट जातात. आणि स्वतः पाहाणारेच इतके नटून सजून आले होते कीं रंग, जरतार, रेशीम, जवाहीर, कलाकुसर, वेषभूषा यांचा एकहि प्रकार दिल्लीस त्या प्रसंगीं न गेलेला असा हिंदुस्थानांत शिल्लक नव्हता. पण लॉर्ड कर्झन यांनीं अशा प्रेक्षकगणालाहि कौतुक वाटेल असा दरबारचा थाट केला असून त्या वेळीं ज्या शेंकडों तोफा कडाडल्या व शेंकडों तुताऱ्या व बिगुलें वाजविलीं गेलीं त्यांनीं हिंदुस्थानांत इंग्रजांच्या साम्राज्यगर्वाचा कळस झाला असें वर आकाशापर्यंत जाहीर केलें. अशा या समारंभासंबंधानें केसरींत लिहितांना टिळकांसारख्यांच्या अंतरंगांतील विचार काय असतील याची कल्पना कोणासहि येईल. नुसते बादशहा सातवे एडवर्ड हे आपल्या परलोकवासी आईच्या सिंहासनावर बसले व त्यांनीं राज्यारोहण केलें इतकीच गोष्ट हिंदुस्थानाला कळवावयाची असती तर त्याला इतका थाट नको होता. ती गोष्ट सरकारी गॅझेटांतील चार ओळींनीं सिद्ध झाली असती आणि त्याला शाईकागदाचा दमडीइतकाहि खर्च पडला नसता. पण या प्रसंगीं कर्झनसाहेबांनीं इतकी नीरस व्यावहारिक दृष्टि ठेवली नव्हती. "पृथ्वीवर स्वर्ग असेल तर तो हाच होय" हीं सुवर्ण अक्षरें संगमरवरी दगडावर विजेच्या दिव्याचा प्रकाश पाडून राजेरजवाड्यांच्या डोळ्यांना दाखविलीं. यांत कोणताहि औपचारिक असा राजधर्मविधि करण्यापेक्षां अखिल हिंदुस्थानाला ब्रिटिश साम्राज्याची

सत्ता, सामर्थ्य व श्रीमंती हीं दाखवून साम्राज्यसत्तेला मनानें वश करून घेण्याचाच मख्य उद्देश होता. पण दिल्लीस गेलेल्या सर्व लोकांचे चर्मचक्षू ती अपूर्व शोभा पाहून दिपले असले तरी सर्वांचेच अंतश्चक्षू त्यामुळें कांहीं अंध होऊं शकले नाहींत. उदेपूरचा महाराणा दिल्लीकडे जावयाला जुलमानें निघाला, पण दिल्लीस पोंचण्यापूर्वीच त्याच्या स्वाभिमानानें या जुलमावरहि जुलूम केल्यामुळें तो वाटेंतूनच परत फिरला असें म्हणतात. दिल्ली पुन्हा स्वतःची होईपर्यंत दिल्लीला न जाण्याची त्याची शपथ केवळ मुसलमानांपुरतीच नव्हती. आणि दिल्लीहून स्थानभ्रष्ट झाल्यानें उदेपूरच्या राजघराण्याच्या काळजाला जी जखम झाली होती ती भरून येण्यासारखेंहि कोणतें मलम इंग्रजसरकारनें त्याला लाविलें नव्हतें. आतां दिल्लीला निघालेल्यांची व अखेर न गेलेल्यांची ही एक गोष्ट झाली. पण दिल्लीस दरबारला निमंत्रण तर नाहींच उलट दिल्लीच्या दरबाराची कल्पना येतांच मनानें आपल्या राहत्या जागेपासून चार पावलें दूर जाऊं इच्छिणारे किती तरी जाणते लोक हिंदुस्थानांत त्या वेळीं होते. आणि टिळक हे त्यांपैकी एक प्रमुख होत. बादशहांच्या निरोपांत ज्याप्रमाणें प्रजेला उद्देशून भलेपणाचे दोन शब्द होते त्याप्रमाणें टिळकांनींहि केसरींत राजाराणी, लॉर्ड कर्झन, ड्यूक ऑफ कॅनॉट वगैरेंचीं चित्रें सजविलेल्या चौकटींत घालून दिलीं होतीं. पण त्या निरोपांत हिंदी प्रजेची पूज्य बुद्धि व प्रेम संपादन करण्याचें आपल्या मातोश्रींचें धोरण पुढें चालू ठेवण्याचें एडवर्ड बादशहांचें आश्वासन ज्या प्रकारचें होतें त्याच प्रकारचें केसरीनें या दरबाराचें केलेलें अभिनंदनहि होतें. दरबारावर कोट्यवधि रुपये खर्च झाले पण प्रजेला काडीचाहि प्रत्यक्ष लाभ झाला नाहीं आणि हा बडा दरबार म्हणजे स्वतः लॉर्ड कर्झन यांच्या अहंकाराचा एक मोठा खर्चिक खेळ झाला. हेंच रहस्य केसरीनें आपल्या वाचकांना सांगितलें. एवढेंच नव्हे तर 'दिवाण ई खास' च्या संगमरवरी दिवाणखान्यांत विजेची रोषणाई करून मेजवानी खाणाऱ्या व उंची दारू पिणाऱ्या राजप्रतिनिधींनीं कुतुबमिनारावर चढन चहूंकडे एकदां पहावें म्हणजे दिल्लीच्या जुन्या सात राजधान्यांची काय वाट लागली हें त्यांना दिसून येईल असेंहि बजाविलें ! नवरेपणा गाजवून जगास दाखविल्यानें लग्नाच्या स्त्रीचेंहि प्रेम वाढत नाहीं. मग अशा दरबारानें पूर्वी स्वराज्याचा अनुभव घेतलेल्या प्रजेचें प्रेम वाढेल

ही आशा व्यर्थ होय. न्याय, दया, सद्वर्तन, विनयशीलता, प्रजादाक्षिण्य, असल्या गोष्टींनींच झाली तर प्रजा राजाला वश होते. इकडे बादशहा जाहीर करतो कीं व्हिक्टोरिया राणीचें धोरण मी पुढें चालवीन आणि त्यांचे प्रतिनिधि राणीच्या जाहीरनाम्याला 'अशक्य सनद' असें नांव देऊन त्या साखरेच्या गोड खड्याचें पाणी करून टाकतात! शुष्क मानाला भुकेलेले राजेरजवाडे कदाचित् अशा दरबारास हजर राहिलेले स्वतःला धन्य मानतील. पण दिवसानुदिवस आपली सत्ता मर्यादित होत चालली आहे, आपलें बरोबरीचें नातें जाऊन अंकितांचें नातें आपणाला जोडलें जात आहे, ही गोष्ट स्वाभिमानी संस्थानिकांच्या नजरेला आल्याशिवाय राहिली नसेल. प्रजेचा उत्कर्ष कसा होईल आणि राजेरजवाड्यांची जुनी मान्यता राहून नव्या परिस्थितीप्रमाणें त्यांचें कार्यक्षेत्र कसें वाढेल या गोष्टीचा विचार बादशहा किंवा त्यांचे प्रतिनिधि यांनीं अशा वेळेला करावयाला पाहिजे होता. पण तो मुळींच झाला नाहीं. या दरबाराकडे टिळकांनीं सामान्य प्रजेपेक्षांहि हिंदी राजेरजवाड्यांच्या दृष्टीनेंच अधिक पाहिलें. कारण दरबार मुख्यतः त्यांच्याकरितांच होता. पण एकाद्या लग्नकार्यांत वऱ्हाडी लोकांच्या पोराबाळांची जी अनास्था होते तीच त्या दरबारांत या राजेरजवाड्यांची झाली. आणि त्यांना कांहीं न देतां सरकारनें मात्र त्यांजकडून आपण साम्राज्याचे दास आहों अशी एकप्रकारें कबुली घेतली याचाच विषाद त्यांनीं प्रगट केला. कित्येक विलायती पत्रांतूनहि असलेच विचार प्रगट झाले. रिव्ह्यू ऑफ रेव्ह्यूचे संपादक स्टेड यांनीं लिहिलें कीं हिऱ्यांच्या दागिन्यांनीं मढविलेल्या महाराजांच्या मागें अर्धपोटी राहणारे कोट्यावधि शेतकरी दरबारांत अदृश्य रूपानें उभे होते. साम्राज्यासाठीं घातलेला हा धिंगाणा उद्यां इतिहासांत चांगला दिसणार नाहीं. दारूकामाचें तेज अप्रतिम होतें पण तें क्षणभर टिकलें. 'सत्यवादी' पत्र स्पष्टोक्तीबद्दल प्रसिद्धच आहे. त्यानें खालीलप्रमाणें विनोदी टीका केली. "एका शेतांत कोंबडीं बदकें वगैरेंचें मोठें खुराडें होतें. त्यांत एक मोठा तुर्की कोंबडा असून तो त्या खुराड्याचा राजा होता. एक दिवस मोराचीं पिसें लावून आपल्या प्रजेपुढून ऐटीनें ठुमकत जाण्याचा त्यानें बेत केला. कोंबड्यासाठीं ठेवलेल्या दाण्याचे पोत्यांतील कांहीं दाणे मोराला देऊन त्याचीं पिसें या तुर्की कोंबड्यानें मिळविलीं व तीं आपल्या शेंपटाला लावून मोठा थाट केला. तेव्हां 'अहाहा!

तुम्हीं आम्हाला किती मोठी गम्मत दाखविली ' असें म्हणून इतर कोंबड्यांनीं आपल्या डोक्यावरील तुरे मातींत लोळविले आणि त्याची स्तुति करण्याकरितां एकदां सर्व मोठ्यानें आरवले."

एवढा दरबार एवढ्या मोठ्या प्रयासानें भरविला त्याचा खलिता विलायतसरकारकडे जाणें योग्यच होतें. त्यांत खालील माहिती दिली होती. कलाप्रदर्शन पाहण्याला अठ्ठेचाळीस हजार लोक पैसे भरून गेले. प्रदर्शनांत तीन लक्ष बासष्ट हजार रुपयांची विक्री झाली. दरबार पाहण्याला एकशें तीन संस्थानिक व एक लक्ष ऱ्याहात्तर हजार लोक जमले होते. संस्थानिकांना हा दरबार मोठा गंभीर किंबहुना धर्मासारखा पवित्र वाटला. त्यांचे अंतःकरणांत भीतियुक्त पूज्यभाव उत्पन्न झाला. अफगाण वकील तर असें बोलला कीं परमेश्वर सर्वांच्या पापपुण्याचा निवाडा करण्यास शेवटीं जें मोठें कोर्ट भरविणार आहे त्या वेळीं जसे जीवाचे आत्मे आपआपल्या थडग्यांतून उठून प्रभूपुढें आपोआप जाऊन उभे राहतील त्यासारखा हा दरबार आहे. कोर्टापुढें इनसाफाकरितां पकडवॉरंटानें धरून आणलेल्या गुन्हेगारांची उपमा संस्थानिकांना चांगली शोभेल. पण संस्थानिक हे निमंत्रित तरी होते म्हणून अफगाण वकिलाची ही उपमा न्यायकोर्टावर तरी थांबली. पण निमंत्रण नसलेल्या हजारों प्रेक्षकांना तुम्ही कसली उपमा देणार असें या अफगाण वकिलाला कोणीं विचारलें असतें तर तो कदाचित् म्हणाला असता, ' चकचकीत दिवा पाहून त्यावर येऊन हौसेनें पडणाऱ्या कृमिकीटकांच्या धाडीप्रमाणें हा समाज दिसला. किंवा तो असेंहि म्हणता कीं नरकांत लोक आपण होऊन आपल्या पायानेंच जातात. त्यांना तेथें कोणी बोलावणें करीत नाहीं. ही उपमा कानाला वाईट लागण्यासारखी खरी. परंतु ईश्वराच्या अखेरच्या न्यायदरबाराची उपमा दिल्लीदरबाराला देणें हें जितकें अप्रयोजक तितकी फार तर ही दुसरीहि होईल.

(१०) प्रो. जिनसीवाले

ता. १८ ऑगस्ट १९०३ या तारखेस प्रो. श्रीधर गणेश जिनसीवाले हे मुंबई येथें मरण पावले. जिनसीवाले यांचें वास्तव्य वुइल्सन कॉलेजचे प्रोफेसर या नात्यानें प्रथम मुंबईस अनेक वर्षें होतें आणि तेथील ब्राह्मणसभेचे ते एक मोठे पुढारी होते. यामुळें त्यांच्या मृत्यूची हळहळ मुंबईकरांना फार वाटली आणि त्यांची प्रेतयात्रा लोकांनीं फारच थाटाची काढली. जिनसीवाले आजारी पडले असें

ऐकून टिळक पुण्याहून मुद्दाम त्यांना भेटण्याला गेले. पण जिनसीवाले गैरसावध असल्यामुळें त्यांचें बोलणें चालणें कांहीं झालें नाहीं. या विद्वान् गृहस्थाविषयीं टिळकांचे मनांत फार आदर असे. एक तर त्यांची बहुश्रुतता व दुसरें म्हणजे त्यांची उज्ज्वल देशभक्ति. प्रोफेसर जिनसीवाले हे वालेर येथें त्या नांवानें प्रसिद्ध असलेल्या घराण्यापैकीं होते. वडिलार्जित मिळकतीची वांटणी होतांना ती यथान्याय झाली असती तर तींत प्रोफेसर साहेबांना ५-४ लाखांची इस्टेट मिळाली असती. पण वांटणींत अन्याय झाला आणि जिनसीवाल्यांचे वडील चिरंजीवासारखेच तापट व करारी असल्यामुळें, घेईन तर यथान्याय हिश्याची मिळकत भरपूर घेईन, नाहीं तर भिक्षा मागेन अशा निश्चयानें ते आपल्या अल्पवयी मुलासह बाहेर पडले. पण इस्टेट कांहींच मिळाली नाहीं, आणि करारीपणा तेवढाच शिल्लक उरला. यामुळें जिनसीवाले यांना मधुकरी मागून आपला निर्वाह करावा लागला. मधुकरी मागतांना पाय भाजत म्हणून पायांना पानें बांधून ते हिंडत असें म्हणतात. त्यांनीं आपला सर्व अभ्यास शिष्यवृत्त्या मिळवून केला. १८७६ सालीं एम्. ए. ची परीक्षा पास होऊन ते बाहेर पडले. पुढें येथील पूना हायस्कुलांत कांहीं दिवस नोकरी केल्यावर त्यांना मुंबईस वुइल्सन कॉलेजांत संस्कृतचे प्रोफेसर नेमण्यांत आलें. जिनसीवाले कट्टे धर्माभिमानी यामुळें कॉलेज मिशनऱ्यांचें व त्यांचें यथातथाच पटत असे आणि शेवटीं भांडणामुळें त्यांची नोकरी गेली. नंतर ते पुण्यांत येऊन राहिले. आणि केवळ संचित द्रव्यावर त्यांनीं आपला चरितार्थ चालविला. त्यांना एकच मुलगा होता. पत्नी निवर्तल्यामुळें पुढें ते अगदीं एकाकी रहात असत. पण आपला सर्व वेळ विद्याव्यासंग वाचनव्यवसाय यांत घालवीत. जिनसीवाल्यांच्या अंगीं लिहिण्याची कला नव्हती. बोलण्यांत दूरान्वय पुष्कळ घडे. तथापि त्यांचें भाषण ऐकून त्यांतील बहुश्रुततेनें मोहित होऊन मान डोलवली नाहीं असा मनुष्य विरळा. पुस्तकांचा उपभोक्ता त्यांचे इतका दुसरा मिळणें कठीण. आणि विकत घेतलेल्या खाजगी पुस्तकांची त्यांची जेवढी लायब्ररी होती तेवढी त्यांच्या स्थितींतील इतर कोणत्याहि मोठ्या विद्वानाची या इलाख्यांत तरी कोठें नव्हती. कोणीहि एखादा साहेब येऊन सभेंत काय वाटेल तें बोलेल व जिनसीवाले सभेंत हजर असतां खडखडीत सडेतोड भाषण ऐकल्याशिवाय निघून जाईल असें कधींहि शक्य नव्हतें. टिळकांवरही त्यांची फार भक्ति होती. तरी वेळ पडल्यास त्यांच्याशीं खडाजंगी करण्यासहि त्यांनीं कधीं मागें पुढें पाहिलें नाहीं.

(११) बंगाल्यांतील आखाडे व शिवाजीउत्सव

१९०३ सालीं कलकत्ता येथें शिवाजीउत्सव करण्यांत आला. श्रोतृसमुदाय सात आठ हजारपर्यंत जमला होता. थिएटरमध्यें व बाहेरच्या पटांगणांत जागा न मिळाल्यामुळें दीड दोन हजार लोक रस्त्यांतून उभे राहिले होते. त्यामुळें गाड्याहि बंद झाल्या. शिवाजी उत्सवासंबंधानें बंगाली लोकांनीं विशेष अगत्य दाखविलें. महाराष्ट्रांतील या उत्सवाच्या स्फूर्तीनेंच महाराज प्रतापादित्य यांचा उत्सव बंगाल्यांत सुरू झाला. या उत्सवापूर्वी सखारामपंत गणेश देऊसकर यांनीं 'शिवाजीचा थोरपणा' या नांवाचा एक सुरस लेख बंगालींत लिहिला. त्यांचें पुस्तक उत्सव कमिटीनें छापिलें आणि पांच हजार प्रती लोकांना फुकट वांटल्या. कित्येक मुसलमानांनीं उत्सवाच्या वेळेस शिवाजीचीं चित्रें व हीं पुस्तकें आनंदानें प्रेक्षकांस वांटण्याचें काम केलें. बाबू सुरेंद्रनाथ बानर्जी, डॉ. मलीक वगैरे वक्त्यांचीं भाषणें फारच उत्साहजनक झालीं.

इंग्लिशमन पत्रानें पूर्वी या उत्सवाविरुद्ध बरेंच लिहिलें होतें. पण आतां धोरण बदलून त्यानेंहि असें लिहिलें कीं, महाराष्ट्रांतील या महापुरुषाचा उत्सव करण्यांत बंगाली लोकांनीं दाखविलेलें औदार्य व विचारप्रागल्भ्य प्रशंसनीय आहे. पायोनियर पत्रानें मात्र कुचेष्टा केली. त्यानें लिहिलें कीं २०० वर्षांपूर्वी मराठ्यांचें अंतःकरण होतें तसेंच आज आहे. अर्थात् महाराष्ट्र व बंगाल यांच्या मैत्रीची वल्गना व्यर्थ होय. इंग्रज नसतील तर अजून मराठे बंगाल लुटतील. या उत्सवांत त्यापेक्षां कांहीं तरी अंतस्थ हेतु असावा. बंगाली व मराठे लोक इंग्रज नसतील तर एकमेकांचें काय करतील ह्या प्रश्नाचें उत्तर कांहींहि असो. परंतु दोघांनाहि इंग्रजांचा जुलूम सारखाच भासत असल्यामुळें दोघांनीं एकमेकांविषयीं सहानुभूति बाळगावी व या जुलमाचा प्रतिकार कसा करितां येईल याविषयीं एकमेकांचा विचार घ्यावा ही गोष्ट स्वाभाविक होती.

बंगाली लोक दुबळे आहेत, तेजोहीन आहेत असे आरोप लॉर्ड मेकॉलेसाहेबांच्या वेळेपासून चालत आलेले आहेत. आणि त्यांचें शल्य बंगाली लोकांच्या मनांत सारखें डाचत होतें. तें निघून जावें असे त्यांचे प्रयन्त सुरू होते. आणि पुढें बंगाल्यांत जी अत्याचाराची चळवळ सुरू झाली तिचें समर्थन नव्हे तर तिचा खुलासा म्हणून कित्येक इंग्रजांनीं कारणमीमांसा अशी

केली कीं बंगाली लोकांना आपणावरील शेळपटपणाचा आरोप काढून टाकाव-वयाचा आहे. आणि तो दोष निघून गेल्याचा पुरावा अशा कृतींनीं ते हल्लीं जगाला देत आहेत ! पण बंगाली लोकांच्या कृतींत ही मोठी क्रांति होण्यापूर्वी दुसरी एक धाकटी क्रांति झाली होती. ती अशी कीं बंगाली लोकांत मर्दानी खेळाचा परिपाठ पूर्वी नव्हता. त्यांनीं असें ऐकलें होतें कीं, महाराष्ट्रांत आखा-ड्यांची परंपरा फार जुनी असून त्या संस्था मोठ्या यशस्वी झालेल्या आहेत. म्हणून बंगाल्यांतील पुढाऱ्यांनीं या गोष्टीची खाजगी माहिती मिळविली आणि तो प्रघात आपल्या इकडेहि पाडावा अशी खटपट सुरू केली. आणि विशेष सांगण्याची गोष्ट ही कीं, ह्या बाबतींत पुरुषांप्रमाणें स्त्रियांनींहि हौस प्रगट केली.

अशा हौशी स्त्री-पुढाऱ्यांपैकीं सरलादेवी ह्या एक होत्या. १९०३ सालीं त्या अविवाहित असून सरलादेवी या चौधाराणी झाल्या नव्हत्या. त्या पदवीधर असून कांहीं दिवस म्हैसूर येथील कॉलेजांत प्रोफेसरी करीत होत्या. ती नोकरी सोडून पुढें त्या बंगाल्यांत गेल्या. त्यांचे मामा सत्येंद्रनाथ टागोर हे पहिले सिव्हिलीअन होते. त्यांची पुष्कळशी नोकरी मुंबई इलाख्यांतील न्यायखा-त्यांत झाली. सातारा, सोलापूर वगैरे ठिकाणीं ते डिस्ट्रिक्ट व सेशन जज्ज होते. पुढें सरलादेवी यांचे बंधु मि. गोहल हे सिव्हिलीअन झाले; त्यांनींहि मुंबई इलाख्यांतच जागा मागून घेतली. सत्येंद्रनाथ टागोर व त्यांच्या घरची सर्व स्त्रीपुरुष मंडळी यांना महाराष्ट्रीय लोक, त्यांच्या चालीरीति व त्यांची राष्ट्रीय वृत्ति यांचें मोठें कौतुक वाटलें. आणि ह्या आपल्या मामाच्या घरीं मधून मधून येऊन जाऊन असल्यामुळें सरलादेवी यांनीं महाराष्ट्रीय समा-जाचा चांगला परिचय करून घेतला होता. बंगाल्यांत शिवाजी व प्रतापादित्य यांचे उत्सव सुरू करणारांमध्यें या बाईची गणना होते. १९०३ सालीं मर्दानी खेळांचा प्रवेश बंगाल्यांत करण्याच्या हेतूनें तद्विषयक संस्थांची माहिती मिळविण्याकरितां त्या पुण्यास येऊन गेल्या. त्या वेळीं टिळकांची गांठ त्यांनीं एकदोन वेळां घेतली. आणि स्नेही म्हणून प्रोफेसर करकरे यांचे घरीं जरी त्या उतरत तरी पुण्यास येण्याचे जे त्यांचे हेतु त्यांत प्रोफेसर करकरे यांचा पाहुणचार घेणें हा हेतु मुळीं नव्हताच म्हटलें तरी चालेल. परत गेल्यावर त्यांनीं आपल्या बंगाली तरुण मंडळीकडून मर्दानी खेळांना सुरवात केली आणि ही परंपरा पुढें बरीच यशस्वी झाली. ह्या चळवळीचे पुढारी हेच जरी पुढच्या अत्याचा-

राच्या चळवळीचे पुढारी नव्हते तरी आपणाला शेळपट म्हणणाऱ्या इंग्रजांना आपलें तेज व सामर्थ्य दाखवावें ही भावना ह्या दोन्ही चळवळींतील लोकांना समान होती. त्यांचे मार्ग मात्र भिन्न होते.

(१२) मलबारी शेट व काँग्रेस

मुंबईचे प्रख्यात समाजसुधारक मलबारी शेट यांनीं ईस्ट अँड वेस्ट नांवाचें एक नवें मासिक पुस्तक काढलें. त्यांत त्यांनीं आपण राष्ट्रीयसभेला जाऊन कां मिळालों नाहीं याचीं कारणें देऊन आपल्या तटस्थ वृत्तीचें समर्थन केलें. कांहीं वर्षांपूर्वी बालविवाह–निषेधासारख्या समाजसुधारणेच्या वादग्रस्त विषयांत मलबारी यांनीं पुढाकार घेतला होता. तेव्हां रानडे तेलंग प्रभृतींचें व यांचें रहस्य होतें. पण या दोघांना सामाजिक सुधारणेप्रमाणें राजकीय सुधारणाहि हव्या होत्या म्हणून त्यांनीं राष्ट्रीयसभेचा पुरस्कार केला. आणि मलबारी शेट पडले केवळ समाजसुधारणावादी. यामुळें पुढें यांचें त्यांचें रहस्य बिघडलें. मलबारी शेट यांचा एकांगीपणा रानडे यांना सदोष वाटला. तेव्हां फिटास फिट म्हणून रानडे आणि तेलंग यांनीं स्वतः समर्थन केलेल्या सामाजिक सुधारणांचीं तत्त्वें प्रसंग आला असतां आचारांत उतरविलीं नाहींत, हें त्यांचें व्यंग मलबारी शेट यांनीं बाहेर काढलें. या प्रसंगानें टिळकांनीं केसरींत (२४ नोव्हें. १९०३) एक मार्मिक लेख लिहिला. मलबारी शेट यांनीं पुढें काँग्रेसचें नांव टाकलें तरी तिचें प्रसिद्धीपत्रक प्रथम आपल्या घरांतून बाहेर पडलें या गोष्टीचा डौल मात्र जो त्यांनीं या लेखांत मिरविला त्याला उद्देशून टिळक लिहितात "शकुंतला कण्वाश्रमांतून बाहेर पडल्यानंतर जशी ती पुन्हां कधीं आश्रमांत परत गेली नाहीं तशीच मलबारी शेटजींच्या कन्येचीही दशा झाली. काँग्रेस पुढें एवढी नांवारूपाला आली असतां मीं तिचें वैर केलें नाहीं असें म्हटल्यानें मलबारी शेटजींच्या वृत्तीचें समर्थन कसें होणार ? रानडे तेलंग बोलून चालून सरकारी नोकर. यांना लोकांनीं काँग्रेसचे मित्र म्हणावें आणि मलबारी शेटजींना शत्रू म्हणावें यावरूनच राष्ट्रीयसभेविषयीं कोणाला कितपत जिव्हाळा होता हें उघडच दिसून येतें. शेटजींचा सभेवरील मुख्य आक्षेप असा कीं, मांजरी आपलीं पिलें आपणच खाऊन टाकते त्याप्रमाणें ठिकठिकाणच्या लहानसहान संस्था राष्ट्रीय सभेनें बुडविल्या. पण ही उघड अतिशयोक्ति होय. त्यांचा दुसरा आक्षेप हा कीं, काँग्रेसचे पुढाऱ्यांनीं जितक्या नेटानें काम केलें पाहिजे तितकें

ते करीत नाहींत. आणि याला पुरावा काय तर लोकांत आस्था दिसून येत नाहीं. आणि ती कशावरून ? तर शेटजींचें इतकें उत्कृष्ट मासिक पुस्तक लोक घेत नाहींत परत करतात म्हणून ! ह्यूम किंवा दादाभाई यांच्यासारखे चिकाटीचे प्रयत्न करणारीं माणसें राष्ट्रीय सभेंत थोडीं आहेत ही गोष्ट टिळकांनीं मान्य केली. पण स्वतःच्या मासिक पुस्तकाची भरभराट व्हावी म्हणून शेटजी तरी मासिक पुस्तक काढण्यापलीकडे काय अधिक खटपट करितात ? काँग्रेसच्या बाहेर राहून सरकारप्रमाणेंच तिला नांवें ठेवणारे आणि राजकारणापासून अलिप्त राहिल्यामुळें निर्मळ राहिलेल्या आपल्या कपड्याकडे बोट दाखविणारे असे बरेच प्रतिष्ठित स्वयंमन्य पुढारी मुंबईस होते. त्यांचें मुख म्हणूनच मलबारीशेटनीं तो लेख लिहिला व शेटजींच्या द्वारें या सर्व वर्गाला उत्तर मिळावें म्हणून टिळकांनीं हा लेख लिहिला. विशेष अंग मोडून काम करीत नसले तरी राष्ट्रीयसभा ही आपली म्हणणारे लोक राष्ट्रीयपक्षाला अधिक जवळ ही भावना प्रकट करण्याचाच या लेखांत टिळकांचा हेतु होता.

(१३) १९०१ ते १९०३ मधील सभा व परिषदा

तारीख १४ सप्टेंबर १९०१ रोजीं मुंबई प्रांताची ११ वी प्रांतिक परिषद मुंबई येथें सिंधचे पुढारी तेहेलराम खेमचंद यांचे अध्यक्षतेखालीं भरली. या परिषदेंत मुख्यतः नव्या लँड रेव्हेन्यु बिलाची चर्चा झाली. परिषदेंतील तिसरा ठराव दुष्काळकोडासंबंधींचा होता. तो गोकुळदास पारेख यांनीं मांडला. टिळकांनीं त्याला अनुमोदन दिलें. दोन वर्षांपूर्वी साताऱ्यास या दोघांचा जो खटका उडाला होता तो आतां दोघेहि विसरून गेले होते. बाहेरचें संकट आलें म्हणजे घरांतील भांडण मिटतें या सिद्धांताप्रमाणें हेंहि झालें.

सन १९०१ च्या डिसेंबरांत सतरावी राष्ट्रीयसभा कलकत्ता येथें दिनशा वाछा यांच्या अध्यक्षतेखालीं भरली. या सभेंत एज्युकेशन कमिशन संबंधाचा ठराव पंडित मालवीय यांनीं मांडला. त्यांत कमिशनवर हिंदी गृहस्थ नेमावे अशी सूचना होती. या ठरावाला टिळकांनीं अनुमोदन दिलें. त्यांत जपानची शिक्षणपद्धति व हिंदुस्थानांतील शिक्षणपद्धति यांची त्यानीं सप्रमाण तुलना केली. कलकत्त्याहून परत येतांना टिळक नागपुरास उतरले. त्यांचा मुक्काम एकदोन दिवस झाला. पाहुणचार नागपूरचे प्रसिद्ध सावकार गोपाळराव बुटी यांच्याकडे होता. मॉरिस कॉलेजच्या विद्यार्थ्यांनीं त्यांना राजाराम थिएटरमध्यें मानपत्र दिलें.

प्रिन्सिपॉल ताम्हन हे अध्यक्ष होते. या प्रसंगीं टिळकांनीं भगवद्गीतेवर व्याख्यान दिलें. त्यांत त्यांनीं गीतेच्या उद्दिष्टाविषयीं आपलें मत सांगितलें. अर्वाचीन अध्ययनपद्धतीला अनुसरून गीता वाचल्यास असें दिसतें कीं, धर्मबुद्धि जागृत ठेवून मनुष्याला कर्तव्याची योग्य दिशा दाखविणारा असाच हा ग्रंथ आहे. ही पद्धति आमच्या जुन्या आचार्यांनाहि माहिती होती. मीमांसा शास्त्रामधून हीच पद्धति निघते. परस्परविरुद्ध कर्तव्यें उपस्थित झालीं असतां मनुष्यानें काय करावें हें त्यांत सांगितलें आहे. व्याख्यानानंतर प्रिन्सिपॉल ताम्हन व भाऊ-शास्त्री लेले यांनीं टिळकांचे आभार मानले. अशा थाटाचा स्वागतसमारंभ पूर्वीं नागपुरास झाला नव्हता. नेमस्त पुढारी या समारंभांत फारसे सामील नव्हते. पण नागपूर शहरांतील सामान्य जनता या सुमारास हळुहळू जागृत होऊं लागली होती व या जागृतीचें खरें स्वरूप पुढें पांचसहा वर्षांनीं दिसून आलें.

ता. २५ आक्टोबर १९०२ रोजीं बारावी प्रांतिक सभा सोलापूर येथें भरली. अध्यक्षस्थानीं चिमणलाल सेटलवाड हे होते. सोलापुरास ही सभा अगदीं आयत्या वेळीं भरली. त्यामुळें तिचें स्वरूप बेताबाताचेंच होतें. या सभेला टिळक हजर राहूं शकले नाहींत. कारण याच वेळीं ताईमहाराज प्रकरणांत टिळकांवर झालेला फाजदारी खटला पुण्यास सुरू होता. सोलापूरची प्रांतिक सभा घाईनें वेठीप्रमाणें उरकण्यांत आली याविषयीं केसरीनें वेळींच निषेध प्रकट केला होता.

१९०२ ची राष्ट्रीयसभा अहमदाबाद येथें भरली. या सभेस टिळक हजर राहूं शकले नाहींत. अहमदाबाद पुण्यापेक्षां श्रीमंत, तथापि नुकताच दुष्काळ होऊन गेल्यामुळें सभा कशी पार पडते याविषयीं चिंताच होती. पण मध्यम वर्गांतील तरुण मंडळींच्या प्रयत्नानें सभा चांगली पार पडली. डेलिगेटची नेह-मींची १० रुपयांची फी वीस रुपये करण्यांत आली होती आणि दिल्लीदर-बाराकडे अनेक लोक गेल्यामुळें प्रतिनिधींची संख्या बेताचीच होती. तथापि अध्यक्षस्थानीं बाबू सुरेंद्रनाथ बानर्जी असल्यामुळें त्यांनीं ती वाण भरून काढली. सभेच्या बैठकींत महत्त्वाचें असें कांहींच झालें नाहीं. काँग्रेसचें काम सर्व वर्षभर चालावें अशी इच्छा एका पुढाऱ्यानें व्यासपीठावरून प्रदर्शित केली, तेव्हां खालीं बसलेल्या एका गृहस्थानें म्हटलें कीं, "तुमचा नुसता उपदेश नको, तुम्हीं वर्षांत बाहेर पडून राष्ट्रीयसभेवर जितकीं व्याख्यानें द्याल त्याच्या सहापट

व्याख्यानें आम्ही व्यासपीठाखालीं बसलेले गरीब लोक देऊं." यावरून राष्ट्रीय-सभेचें काम देशांत परिणामकारक होत नाहीं अशी जी तक्रार तिची अहमदाबादेस प्रस्तावनाच झाली. अहमदाबादेस राष्ट्रीयसभेला जोडून औद्योगिक प्रदर्शन भरविण्यांत आलें होतें. हा नवा उपक्रम मात्र लोकांना फार पसंत पडला.

१३ वी मुंबई प्रांतिक परिषद तारीख २६ मार्च १९०३ रोजीं धारवाड येथें भरली. पांडुरंगराव आठवले वकील हे स्वागताध्यक्ष असून अध्यक्षस्थान दाजीसाहेब खरे यांना देण्यांत आलें होतें. या परिषदेला टिळक हजर होते याचें कारण तेथें जमीनबाबीच्या विषयाची चर्चा विशेष व्हावयाची होती. अध्यक्ष दाजीसाहेब खरे यांच्या भाषणांतील महत्त्वाचा बहुतेक भाग या विषयाकडेच दिला गेला होता. आणि टिळक व खरे या दोघांनीं बसून अनेक जुने रिपोर्ट व सरकारी ठराव वाचून हल्लींची जमीनमहसूलपद्धति जुन्या पद्धतीपेक्षां जाचक कां व कशी आहे याचें सप्रमाण विवेचन लिहून काढलें होतें. कांहीं दिवसांपूर्वीं बाबू रमेशचंद्र दत्त यांनीं या विषयावर एक स्वतंत्र पुस्तक प्रसिद्ध केलें होतें. आणि त्यांत सरकारावर इतका हल्ला चढविला होता कीं, लॉर्ड कर्झन यांना त्यांस उत्तर देणें भाग पडलें. रमेशचंद्र दत्त हे स्वतः प्रत्यक्ष रेव्हिन्यु कमिशनर असल्याकारणानें जमीनमहसुलाच्या विषयासंबंधानें त्यांनीं कांहीं माहिती अस्सल सरकारी कागदपत्रांवरून मिळविलेली होती. आणि रेव्हिन्यू खात्यांतील एवढा वडा विद्वान् पेन्शनर हाच जर सरकारची पद्धति वाईट म्हणून ठरविती तर ती वाईट असलीच पाहिजे हें अनुमान उघड निघणारें होतें. पण एका दत्तांना उत्तर देण्याला अनेक दत्त उभे करण्यासारखे लोक इंग्रज सरकारजवळ असल्याकारणानें त्यांनीं प्रांतानिहाय लिहून दत्त यांच्या बुकाला उत्तरें मागविलीं आणि तीं सर्व संकलित करून हिंदुस्थानसरकारचा म्हणून एक ठराव काढला. प्रांतिक सरकारांकडून गेलेल्या उत्तरांत मुंबई सरकारचें उत्तर म्यूर मॅकेन्झीसाहेब यांनीं लिहिलें होतें. त्याचें खंडण टिळक व खरे यांनीं मिळून या परिषदेच्या अध्यक्षाच्या भाषणांत केलें. विवेचनांतील मुख्य मुद्दा असा होता कीं पेशवाईत कित्येक ठिकाणीं जमिनीवरील कमाल आकार दिसण्यांत हल्लींपेक्षांहि जबर वाटतो पण तो अगदीं पूर्णपणें वसूल केला जात नसे. किंवा अगदीं क्षुल्लक कारणाकरितांहि तोटा खातीं खर्च घालून पूर्वीं कुळास सूट मिळत असे. शिवाय मिरासदाराचा हक्क सारा न भरला तरी नष्ट होत नसे.

दक्षिण प्रांताचे पहिले कमिशनर एल्फिन्स्टन यांनीं आपल्या रिपोर्टांत ही गोष्ट दाखल केली होती. मिरासदाराची जी प्रतिष्ठा पूर्वीं गांवांत होती ती आतां इनामदारांची सुद्धां राहिली नव्हती. पहिल्या पाहाणीपूर्वीं पेशवाईतील १८ जिल्ह्यांचा वसूल १ कोटी ४० लक्ष रुपये होता तोच १९०१–१९०२ सालापर्यंत ३ कोटी १० लक्ष रुपये झाला. म्हणजे शेंकडा १२० या प्रमाणानें वाढला; तेव्हांपासून आतांपर्यंत ६० वर्षांत कांहीं ठिकाणीं तीन फेर पाहण्या किंवा रिव्हिजन सर्व्हे झाल्या आणि दर पाहणीस सरासरी शेंकडा ३० या मानानें सारा वाढत गेला होता. याशिवाय लोकलफंडाचें उत्पन्न, जंगलाचें उत्पन्न, गुरें चराईचें उत्पन्न हीं शेतकऱ्यांकडून वेगळीं वसूल केलीं जातात. पूर्वीं जमीन मेहनतीस कमी निघे आणि हल्लीं ती जास्त निघते म्हणूनच हा वाढावा झाला, हा युक्तिवादहि खरे यांच्या भाषणांत खोडून काढलेला होता आणि असें दाखविलें होतें कीं, लागवडीच्या वाढीचें प्रमाण शेंकडा २४ पेक्षां जास्त निघत नव्हतें. लोकसंख्येच्या वाढीच्या प्रमाणावरूनहि तेंच अनुमान निघतें. गेल्या ६० वर्षांत लागवडीची वाढ शेंकडा १०, लोकसंख्येची वाढ १० पण साऱ्याच्या वाढीचें प्रमाण शेंकडा १२० असें पडतें. धान्याची किंमत व जमिनीची किंमत वाढली आहे. याहि कोटिक्रमाला खरे यांनीं उत्तर दिलें होतें आणि तें असें कीं जमिनीच्या किंमती कमी असण्याचें कारण लोक मिरास जमीन अगदीं क्वचित् संकटकालीं व तीहि मोठ्या नाखुषीनें विकत. अलीकडे दुष्काळामुळें जमिनी विकावयास निघतात व लोकांना इतर धंदा नसल्यामुळें ते त्या उड्या टाकून घेतात. अवल इंग्रजींत व्याजाचा दर हल्लींहून अधिक होता आणि हल्लीं बँकेंतील ठेवीच्या व्याजाचे दर कमी असल्यामुळें पैसे बँकेंतून ठेवण्यापेक्षां जमिनींतच घातलेले बरें असें लोकांना वाटतें. किंमतीच्या वाढीचा मुख्य मुद्दा असा कीं, आगगाड्या, रस्ते झाल्यामुळें धान्यें परदेशीं जातात आणि यामुळें किंमती वाढतात. पण धान्याची वाढलेली किंमत जमेला धरल्यानंतर फिरून नवे रस्ते व आगगाड्या याहि जमेला धरून सारा वाढविणें हें सयुक्तिक नाहीं. लोक सारा किती कष्टानें भरतात हें गोकुळदास पारेख यांच्या प्रयत्नानें गुजराथेंत सारावसुलीवर जें कमिशन बसलें त्यांत दिसून आलेंच होतें. हा विषय परिषदेच्या आठव्या नंबरच्या ठरावानें मांडण्यांत आला. तो दादासाहेब करंदीकर वकील यांनीं मांडला. आणि त्यावर टिळकांनीं विस्तृत भाषण

केलें. परिषदेला मुंबईची मंडळी आली नव्हती; पण फेरोजशहा मेथा यांच्या प्रभावळींतील दाजीसाहेब खरे हे असल्यानें मुंबईकर मंडळी हजर नव्हती असें भासलें नाहीं. टिळक यंदाहि वास्तविक आपल्या खटल्याच्या कामांत पुष्कळसे गुंतले होते. तथापि दाजीसाहेब खरे यांच्या स्नेहाखातर आणि त्यांच्या व धारवाडकरांच्या आग्रहावरून टिळकांनीं सवडींत सवड काढली व ते परिषदेला हजर राहिले, इतकेंच नव्हे तर वर सांगितलेलें खरे यांचें भाषण तयार करण्यांतहि त्यांनीं बरीच मदत केली. जमीनमहसुलाच्या या विषयाला यापूर्वीं दोन वर्षें एकसारखें महत्त्व आलेलें असून मुंबई कायदेकौन्सिलच्या जुन्या इतिहासांत ज्या चळवळी झाल्या, त्यांत जमीनमहसुलाची चळवळ ही अत्यंत स्मरणीय अशी झाली.

धारवाडच्या प्रांतिक परिषदेबरोबर प्रांतिक सामाजिक परिषदहि भरली होती. अध्यक्षस्थानीं विष्णु मोरेश्वर महाजनी हे होते. महाजनी हे सुधारणावादी असले तरी त्यांच्यांत व इतर सुधारकांच्या वृत्तीमध्यें फरक होता. अर्थात् त्यांचें भाषण अशा परिषदेच्या अध्यक्षांच्या नेहमींच्या भाषणांहून थोडें वेगळें झालें. " जी कांहीं सुधारणा करणें असेल ती विचारानें, धिम्मेपणानें व कळकळीनें केली पाहिजे. स्वतःचें आचरण व हेतु शुद्ध असल्यास आपल्या खऱ्या स्वभावानें कोणाहि मनुष्यास आपल्या घरचीं माणसें वश करून घेतां येतात. सुधारक म्हणविणारांपैकीं कित्येक लोक मद्याच्या व्यसनापासून अलिप्त नसल्यानें त्यांच्या आचरणाचे शिंतोडे सुधारणेच्या कार्यावरहि पडले होते. " सार्वजनिक शिक्षणांत धर्मशिक्षण असलें पाहिजे असेंहि त्यांनीं मत दिलें.

१९०३ ची राष्ट्रीयसभा मद्रास येथें भरली. या सभेला टिळकांना हजर राहतां आलें नाहीं. कारण यापूर्वीं ताईमहाराजांच्या खटल्यांत मॅजिस्ट्रेट क्लेमंट्स यांनीं त्यांना दीड वर्षाची शिक्षा दिली होती, आणि या शिक्षेवरच्या अपिलाची सुनावणी सेशनजज्ज मि. ल्युकस यांचेपुढें डिसेंबरच्या शेवटच्या आठवड्यांत होऊन फक्त निकाल सांगण्याचें काम तहकूब ठेविलें होतें. पण बसल्या जागीं टिळकांचें लक्ष मद्रासच्या सभेकडे होतेंच. व तें कसें काय होतें हें ता. २९ डिसेंबरच्या केसरींतील अग्रलेखावरून वाचकांना दिसून आलें. या अग्रलेखावर टिळकांनीं ऋग्वेदांतील मंडूकसूक्तांपैकीं एका ऋचेचें अवतरण घेतलें आहे. तिचा अर्थ असा, "एकजण बैलासारखा तर

एकजण बोकडासारखा ओरडतो. एकजण पिंवळट तर एक ठिपकेदार ! हे बेटे बेडूक देवानें नेमिलेल्या बाराव्या महिन्याची वेळ कशी अगदीं जपून पाळतात. कधींच चुकवीत नाहींत." हें अवतरण उपहाससूचक आहे यांत शंका नाहीं. पण ही उपहासबुद्धि सुचण्याचें कारण टिळकांनीं पुढें लेखांत स्पष्ट केलें आहे. ते म्हणतात, 'राष्ट्रीयसभेनें अठरा वर्षें खटपट करून सर्व न्यायाच्या मागण्या जोरानें सरकारपुढें ठेवल्या पण पूर्वी एक वेळ स्वतः सरकारला या सभेचें जें भय वाटत होतें तेंहि त्यांना हल्लीं वाटत नाहीं. हें पाहून राष्ट्रीय-सभावाल्यांनाहि आपलें कांहीं तरी चुकतें आहे अशी शंका सहजच सुचते. सनदशीर चळवळ हाच राष्ट्रोन्नतीचा खरा मार्ग असेल तर तो आम्हांला फल-द्रूप कां न व्हावा ! आणि तो मार्ग खरा नसेल तर तो सोडून देऊन दुसरा एकादा अधिक श्रेयस्कर मार्ग कां न स्वीकारावा !'

वरील प्रकारच्या विचारसरणीला कांहीं अंशीं ह्यूमसाहेबांनीं मद्रासला पाठ-विलेला संदेशच कारणीभूत झाला होता. त्यांचा हा शेवटचाच निरोप होता. त्यांत ते म्हणतात, तुमची चळवळ योग्य दिशेनें आणि कळकळीनें चालली आहे एवढें माझ्या नजरेला पडलें तर मी सुखानें मरेन. टिळकांचें म्हणणें असें कीं हे कळकळीचे शब्द दाक्षिण्ययुक्त असले तरी त्यांतून हिंदी पुढाऱ्यांचा निषेधच निघतो. बिन सनदशीर चळवळ राहिली पण सनदशीर तीच व्हावी तितक्या नेटानें होत नाहीं. बारा महिन्यांनीं एकदां एकत्र जमून ओरडून काय होणार ! कॉंग्रेस हें निव्वळ नित्याचें एक वार्षिक श्राद्ध बनलें आहे आणि ह्यूमसाहेब तर म्हणतात कीं तुमचें भाग्य तुमच्या हातांत आहे. या सभेंत होणाऱ्या जोरदार भाषणांच्या आठवणीनेंच टिळकांना वरील अवतरण सुचलें होतें. ह्यूमसाहेबांच्या मतें राष्ट्रीयसभेची चळवळ हिंदुस्थानांत व इंग्लंडांत बाराहि महिने चालविली पाहिजे. राजकीय चळवळ ही कांहीं पुष्पशय्या नव्हे. पैसा व आयुष्य सर्व यांत खर्ची पडलें पाहिजे. पण मेथा, बानर्जी, आनंदाचार्लू यांना हा ह्यूमसाहेबांचाहि उपदेश पटत नाहीं ही टिळकांची तक्रार.

मद्रासच्या राष्ट्रीयसभेचे अध्यक्ष लाल मोहन घोस हे होते. घोसबाबू हे मोठे नामांकित वक्ते किंबहुना त्यांच्या वक्तृत्वापुढें सुरेंद्रबाबूंचेंहि वक्तृत्व फिकें पडे. याचें कारण त्यांचा आवाज गोड व मोहक असून भाषा सुरेंद्रबाबूंच्या भाषेहून अधिक सुटसुटीत व सुश्लिष्ट अशी असे. खुद्द विलायतेंत देखील

त्यांच्याइतकें इतर कोणाहि हिंदी वक्त्याचें वक्तृत्व लोकांना पसंत पडत नसे. पार्लमेंटमध्यें शिरण्यास ते सर्वस्वीं लायक असल्यानें व त्यांना ती महत्त्वाकांक्षाहि असल्यानें त्यांनीं उमेदवारीची खटपट एक वेळ करून पाहिली होती पण ती फसली. मद्रास काँग्रेसच्या सुमारास घोषबाबू हे सर्व व्यवहार टाकून देऊन एकांतवास पतकरण्याच्या बेतांत होते. पण मेथा वगैरे स्नेही मंडळींच्या आग्रहानें मद्रासचें अध्यक्षपद त्यांनीं स्वीकारलें. तथापि एक मुख्य भाषण करण्याखेरीज त्यांच्या हातून या सभेंत दुसरें कांहींच झालें नाहीं व तें त्यांचें भाषणहि त्यांच्यावरील गुंगीमुळें मधूनमधून खंडीत असेंच झालें. राष्ट्रीयसभेच्या अध्यक्षाचें काम करीत असतांहि ज्यांना मदिरामोह आवरला नाहीं. त्यांच्याकडून मार्गदर्शकाचें काम कितपत होणार ? ही त्यांची उणीव त्यांच्याबरोबर परिचारक म्हणून आलेले त्यांचे जावई डॉक्टर शरद मलिक यांनीं आपल्या तरतरीनें थोडीबहुत भरून काढली. इतर रीतींनेंही राष्ट्रीयसभा बेताचीच झाली. कारण यासाठीं ३० डिसेंबरच्या अखेरीच्या सुमारास पाऊस पडतो तो यंदा फार पडला. प्रतिनिधींची गैरसोय झाली. सभेच्या मंडपांत व कँपांतून लहान लहान तळीं सांचलीं. एका ठिकाणाहून दुसरे ठिकाणीं जाणें आतिशय कठीण झालें आणि जेवणाच्या पंक्ति वाढाव्या तों पाणी शिरून पत्रावळी तरंगूं लागाव्या असेंहि केव्हां केव्हां घडलें. सभेचें काम पावसामुळें एक अर्धा दिवस बंद पडलें. पण तें कसें तरी संपविलेंच पाहिजे म्हणून सभा अखेर एका इमारतीच्या मुख्य दालनांत भरविण्यांत आली. सभेंत झालेल्या बहुतेक ठरावांचा कटाक्ष कर्झनशाहींतील अनेक दुष्कृत्यांवर होता. खुद्द मद्रासचें एक गाऱ्हाणें प्रमुखपणें मांडण्यांत आलें तें मद्रास इलाख्याचा उत्तर भाग तोडून ओरिसा प्रांताला चिकटविण्यासंबंधाचें होतें. ही एक प्रकारची फाळणीच होती आणि या गाऱ्हाण्याला बंगाली पुढाऱ्यांनींहि आपला पाठिंबा दिला. याचें कारण बंगाल प्रांताचीहि फाळणी पुढें लवकरच होणार असें दुःस्वप्न त्यांना पडूं लागलें होतें. या बड्या व क्षोभकारक फाळणीची तयारी गुप्तपणें कर्झनशहाच्या दरबारच्या अंतरंगांत सुरू होती. आणि या कारस्थानाचे झिरपे थोडथोडे बाहेर येऊं लागले होते. तथापि या विषयावर स्वतंत्र ठराव करण्याइतकें परिणत स्वरूप या विषयाला अद्यापि आलें नव्हतें इतकेंच काय तें !

परिशिष्ट

[१९०१ ते १९०३ मधील निवडक पत्रें]

(१) शेषाद्रिशास्त्री यांचें टिळकांना पत्र

विजयानगरम् १८ डिसेंबर १९०१

इकडे चंद्राच्या अधिक मासाबद्दल मोठा वाद पडला आहे. कोणी आषाढ म्हणतात कोणी श्रावण म्हणतात. राजमहेंद्री येथें मोठी सभा भरून पंच नेमून ज्योतिषांना आपापली बाजू त्यांच्यापुढें मांडण्यास आव्हान केलें होतें. त्यांपैकीं राम नरसिंव्ह सिद्धान्ती यांनीं गृहसाधनाचें कोष्टक या नांवाचें मराठी पुस्तक आधार म्हणून पुढें आणलें. सभेंतच लोकांनीं तें प्रथम पाहिलें. तें प्रोफेसर केरो लक्ष्मण छत्रे यांनीं लिहिलें होतें असें आढळलें. ग्रहणाचें गणित करण्याला तें फारच चांगलें आहे असें समजतें. मद्रासेस आपली कॉंग्रेसच्या वेळीं ओळख झाली तिचा फायदा घेऊन मी आपणांला तसदी देत आहे. तरी कृपा करून तें पुस्तक मजकरितां मिळवावें व पाठवावें. पडेल ती किंमत देण्यास मीं तयार आहें. त्याचें इंग्रजी किंवा संस्कृत भाषांतर झालें असलें तर त्याचीहि एक प्रत पाठवावी कारण इकडील लोकांना मराठी कळत नाहीं.

(२) मर्कन्टाईल बँकेचें टिळकांना पत्र

पुणें २२ डिसेंबर १९०१

आपण व गांवांतील इतर प्रमुख मंडळी यांनीं करार लिहून दिला आहे कीं, पूना मेटल मॅन्युफॅक्चरिंग कंपनीनें बँकेशीं व्यवहार करून लोखंडी पत्रा तारण ठेवून रक्कम घेतली व सदर कंपनीस तोटा झाल्यास रक्कम रुपये दोन हजार-पर्यंत आपण देऊं. आपण त्यांत दोनशें रुपयेपर्यंत देण्याचें कबूल केलें आहे. तरी ५७४ रुपये तोटा झाला त्यांतील आपल्या हिश्याची रक्कम ५७ रुपये देण्याची आहे तरी ती मेहेरबानीनें पाठवून देण्याची तजवीज व्हावी.

(३) नारायणराव अळेकर यांचें टिळकांना पत्र

नागपूर ५ जानेवारी १९०२

ब्रह्मेंद्रस्वामींच्या चरित्रावर केसरींत लेख आला. त्यावर राजवाडे यांनीं ग्रंथमालेच्या ८८ व्या अंकांत अगदीं प्रतिकूल मजकूर लिहून केसरीकार व पारसनीस यांची यथेच्छ संभावना केली आहे. त्यांचे कांहीं आधार संशयात्मक व कांहीं ठिकाणीं निवळ विपर्यास केला असें वाटतें. मीं त्यांना उत्तर देण्याचें योजिलें आहे. तरी याविषयीं आपलें मत कळवावें. कलकत्त्याचे देऊस्करहि या वादांत पडणार आहेत. त्यांचें मत केसरीला अनुकूल आहे. येथील सदाशिवराव भावे हे केसरीकरितां नागपूरच्या बातमीदाराचें काम करण्यास तयार आहेत व तें ते चांगलें करतील असें मला वाटतें.

(४) भाऊसाहेब भाटे यांचें टिळकांना पत्र

सांगली ११ जानेवारी १९०२

राजाराम हायस्कूल कोल्हापूर यांतील दोन मॅट्रिक पास झालेले विद्यार्थी जपानला जाऊन त्यांच्या लागी असेल ती विद्या शिकूं इच्छितात. दत्तोपंत शाळिग्राम हे तिकडून परत आले आहेत. त्या दोन मुलांच्या पालकांची इच्छा या मुलांना मदत करण्याची आहे. तरी टोकिओ युनिव्हर्सिटीचें कॅलेंडर किंवा त्यासारखीं इतर पुस्तकें मला पाठवाल काय ?

(५) नरहर बाळकृष्ण जोशी यांचें टिळकांना पत्र

राजकोट १३ जानेवारी १९०२

माझा विवाह पुणें येथें १८९३ सालीं हिंदुधर्मोपदेशक नारायणराव बाम यांचे कन्येशीं झाला. तो आपणांस किती प्रशंसनीय व अनुकरणीय वाटला हें त्या वेळचे केसरीपत्रांत आपण स्वतः अनुकूल व अभिनंदनपर लेख लिहिला होता त्यावरून व्यक्त झालें होतें. बाम यांच्या धाकट्या मुलीचाहि विवाह झाला तो अधिकच प्रशंसनीय असलेमुळें त्याची हकीकत प्रसिद्ध करण्याकरितां कर्वे यांचेमार्फत आपणाकडे पाठविली. सुधारक पत्राकडे हकीकत पाठविली, परंतु त्यांत आली नाहीं. तरी ती हकीगत आपण आनंदानें छापाल असें मला वाटतें. आमचे विद्वान् मित्र डॉ. नानासाहेब देशमुख व चिंतामणराव वैद्य

यांनीं व्याख्यानांत व लेखमालेंत प्रतिपादिल्याप्रमाणें आजकाल मुली १८ वर्षें-पर्यंत अविवाहित ठेविल्या तरी आमचे समाजाकडून यत्किंचितही छळ कसा होत नाहीं हें मीं पाठविलेल्या हकीगतीवरून दिसण्यासारखें आहे.

(६) भाऊ बाबाजी लठ्ठे यांचें टिळकांना पत्र

कुरुंद्वाड १५ जानेवारी १९०२

महाराष्ट्र जैन समाजाची स्थिती सुधारण्याच्या हेतूनें दक्षिणी महाराष्ट्र जैन सभा निपाणीजवळ एका देवस्थानाचे ठिकाणीं भरत असते. तींत अनेक सामाजिक प्रश्नांची चर्चा गेल्या चार वर्षें चालू आहे. एक हजारांहून अधिक लोक सभेंत येतात व यात्राहि मोठी असते. जैन लोकांत हल्लीं बरेच प्रौढ विवाह होऊं लागले आहेत. इतिहासांत जैन लोक श्रीमंत होते असा लेख आढळतो. कांहीं जैन श्रीमंत असतील पण दक्षिणेंतील जैन फार गरीब आहेत. या सभेच्या मॅनेजिंग बोर्डानें यंदा आपणांस सभेचें अध्यक्षस्थान देण्याचें योजिलें आहे. आपणांला राष्ट्रांतील प्रत्येक मनुष्य ओळखतो व प्रमुख पुढारी मानतात. या भरंवशावर आपणांस ही विनंति केली आहे. तरी सभेस महत्त्व आणण्याकरितां ता. ९ फेब्रुवारी १९०२ रोजीं आपण सभेस येण्याचें करावें ही विनंति.

(७) के. गंगाराम यांचें टिळकांना पत्र

मद्रास २९ जानेवारी १९०२

कलकत्ता येथें आपलें गेल्या महिन्यांत हिंदुधर्म या विषयावर विद्वत्तापूर्ण असें व्याख्यान झालें तें मीं वाचलें. त्यांत हिंदु व हिंदुत्वास प्रतिकूल असणारे या दोघांसहि फार चांगला बोध केला आहे. आपल्यासारख्यांनीं प्रयत्न केल्यास जुन्या शुद्ध व पवित्र हिंदुधर्माचें रूप लोकांना प्रगट होऊन त्याचा पुनरुद्धार होईल. तरी हिंदुधर्म म्हणजे काय ? व तो वेद, गीता, उपनिषदें, पुराणें व आजचें लोकमत याप्रमाणें कसकसा बदलत गेला ? हिंदुधर्म हा सर्वोत्तम मानण्याचीं कारणें काय ? त्यानें ऐहिक प्रगतीला अडथळा होतो किंवा काय ? व हिंदुस्थानाला कर्मभूमि कां मानतात ? याविषयीं आपण कांहीं विचार व आधार कळविले तर आपले फार उपकार होतील.

(८) लजपतराय यांचें टिळकांना पत्र

लाहोर १० फेब्रुवारी १९०२

आपण मला कबूल केलें होतें कीं, राष्ट्रीय विषयांवर इकडील देशभाषेंत भाषांतर करण्याकरितां उपयोगी पडण्यासारख्या मराठी पुस्तकांची यादी पाठवितों. तरी ती पाठवावी. तसेंच सामाजिक परिषदेनें अनाथ मुलांचें वसतिगृह काढण्याविषयीं ठराव केला आहे. तरी अशा गृहांत ठेवण्यासारख्या मुलांची यादी सरकारनें किंवा इतर कोणीं केली असल्यास ती पाठवावी व या विषयांवर एखादें स्फुट लिहिण्याला मराठ्यांच्या संपादकांना सांगावें.

(९) भाजेकर यांचें टिळकांना पत्र

मुंबई २२ जुलै १९०३

पुनर्विवाहाच्या बाबतींत कांहीं तडजोड करण्यास तुम्ही कबूल आहांत हें वाचून आनंद झाला. तथापि तुमच्या खटल्याचा निकाल लागेपर्यंत तुम्हांला या बाबतींत कांहीं करतां येणार नाहीं हें मी जाणतों. मी, केळकर, बोडस वगैरे मंडळी काल रात्रीं या गोष्टींची वाटाघाट करीत होतों. ही वाटाघाट वर्तमानपत्रांतून न व्हावी हें तुमचें म्हणणें सर्वथा योग्य आहे. पुनर्विवाहाच्या चळवळीचे पुढारी सयुक्तिक तडजोडीला कबूल होतील अशी मला आशा आहे. मी स्वतः पुढारी नसलों तरी ही गोष्ट मान्य करण्याला तयार होईन. या पुढाऱ्यांची व तुमची प्रत्यक्ष गांठ पडून बोलणें होईपर्यंत तडजोड कशी व्हावी हें लिहिणें व्यर्थ आहे. पण मी येवढ्याकरितांच पत्र लिहीत आहें कीं तुम्ही तडजोडीस तयार आहां ही बातमी ऐकून, ज्याला समाधान वाटलें व जो त्याविषयीं खटपट करण्याला तयार आहे असा मजसारखा निदान एकतरी मनुष्य आहे हें तुम्हांला कळावें.

(१०) नानासाहेब गोखले यांचें केळकरांना पत्र

मुंबई २० सप्टेंबर १९०३

केसरींत माझ्या मताचा विपर्यास झाला आहे. म्हणून माझें हें पत्र छापा. कोणत्याहि हिंदी मनुष्याप्रमाणें मीहि स्वदेशीचाच भोक्ता आहें. गुजराथी पत्रांतून मी स्वदेशीचा पुरस्कार करीत असतों. बोडस यांच्या बरोबर मींच मुंबईच्या

सभेचे ठराव तयार केले. एका देशाशींहि टक्कर मारणें कठीण मग तीन किंवा चार देशांशीं एकदम झुंजून हिंदुस्थानचा निभाव कसा लागेल? येवढ्याकरि-तांच मी बहिष्काराच्या विरुद्ध आहें. किंमती बेसुमार चढून आपले लोक त्याखालीं अगदीं चिरडून जातील आणि इतकेंहि करून स्वदेशी धंद्यांना दृढ असें अधिष्ठान मिळेल कीं नाहीं याची शंकाच वाटते. आज ९९ टक्के कापड विलायतेहून येतें व एक टक्का इतर देशांहून येतें अशी स्थिति आहे. अजून इतर देशांना विलायती कापडाशीं टक्कर देतां येत नाहीं म्हणून अमेरिका व युरोपखंड येथून पुष्कळसा माल येत नाहीं. त्या लोकांना आपलें हित कळतें आणि कोणाशीं स्पर्धा करतांना आपणांला किती यश येईल हेंहि त्यांना चांगलें कळतें. म्हणून बहिष्काराची चळवळ ही व्यवहाराच्या दृष्टीनें अशक्य आणि राजकारणाच्या दृष्टीनें अयुक्तिक असें माझें मत आहे. मग तें बरोबर म्हणा अगर चूक म्हणा. पण मी स्वदेशीच्या विरुद्ध आहें असें जें भासविण्यांत येतें तें बरोबर नाहीं. गेल्या वर्षाचे ताजे आंकडे वाटेल तर मी पाठवितों.

(११) बाबू रमेशचंद्र दत्त यांचें टिळकांना पत्र

वैदिक सुधारणेच्या प्राचीनतेविषयीं तुम्हीं जें लिहिलें तें मीं लक्षपूर्वक वाचलें. ख्रिस्तापूर्वीं चार हजार वर्षें तरी सिंधू नदीकडील आर्य लोक सुधारलेले होते व कित्येक लोक मानतात त्यापेक्षां सुधारणा अधिक जुनी असल्याचें आतां कबूल होऊं लागलें आहे. मीं महाभारताचें संक्षिप्त कविताबद्ध इंग्रजी भाषांतर केलें आहे त्याची एक प्रत तुम्हांस पाठवीन. ती वाचून अभिप्राय कळवा. मुंबईस आल्यावर तुमची गांठ घेईन अशी आशा आहे. एशिॲटिक क्वार्टर्ली रिव्ह्यूचा अंक या सोबत पाठवीत आहें. त्यांत कार्यकारी कौन्सिलांत हिंदी लोक असावे याचें मीं समर्थन केलें आहे तें वाचा.

(१२) स्विनीसाहेबांचें सरदार नातूंना पत्र

लंडन ९ ऑक्टोबर १९०३

टिळकांची गांठ पडली तर त्यांना आदरपूर्वक माझे प्रणाम कळवा. त्यांच्या-विषयीं फार सहानुभूति वाटते. त्यांचा ग्रंथ मी हल्लीं वाचीत आहें. त्याचें मला फार कौतुक वाटतें. अशा ग्रंथाबद्दल कोणतेंहि राष्ट्र अभिमानच बाळगील-

त्यांच्या खटल्यासंबंधानें खासगी अशी कांहीं माहिती मिळाल्यास कळवा. अपिलांत त्यांना यश यावें असें मी इच्छितों. दक्षिण आफ्रिकेंतील सैन्याचा खर्च हिंदुस्थाननें द्यावा अशी सूचना येथें आली पण ती आम्हीं हाणून पाडली. या यशानें आम्हाला मोठी हुरूप आली आहे. ही सूचना इतक्या अन्यायाची होती कीं त्यामुळें इकडचे कांहीं लोक प्रथमच हिंदुस्थानच्या राज्यकारभारांत लक्ष घालूं लागले. कॉंग्रेस कमिटीनें त्यासंबंधानें येथें सभा भरविली ती फार चांगली झाली. किती तरी वर्षांत अशी सभा झाली नव्हती. तुमची मिळकत जप्तींत ठेवली याबद्दल मीं येथें वकीलाकडे चौकशी केली. पण त्यांचें म्हणणें कीं येथें त्याविरुद्ध कांहीं कायदेशीर इलाज करतां येत नाहीं.

भाग ३१ वा

ताईमहाराज प्रकरण

टिळकांचा संबंध आल्यानें ज्या कित्येक नांवांना विनाकारण प्रसिद्धी मिळाली त्यांतलेंच ताईमहाराज हें एक नांव होय! टिळकांशीं आणि तोहि विरोधी नात्यानें संबंध न येता तर ताईमहाराज हें नांव पुण्यांतील दहा पांच व पुण्या-बाहेरील दहा पांच घरांपलीकडे ऐकूं गेलें नसतें. पण वर सांगितल्या कारणामुळें त्या नांवानें हिंदुस्थानांतील सर्व वर्तमानपत्रांतून प्रसिद्धी मिळविली. इतकेंच नव्हे तर मुंबई गव्हर्नराच्या खासगी व जाहीर दरबारांतून, अनेक सरकारी कचेऱ्यांतून, मुंबई हायकोर्टांतून व साता समुद्रापलीकडील प्रिव्ही कौन्सिलांतून तें स्त्रीनाम गाजून गेलें! या प्रकरणांतील दत्तविधानाच्या कज्जासारखे कज्जे पुष्कळ होतात. दत्तक आईच्या मांडीवर बसून होतांच पायानें आईला लाथाडणारे उसने मुलगे जसे जगांत अनेक, तसेच दत्तक घेतलेला मुलगा मांडीवरून खालीं ठेवतांच त्याला लाथाडणाऱ्या आयाहि जगांत अनेक होऊन गेल्या. गढूळ पाणी पाहतांच धीवरानें जाळीं टाकून मासे धरावे व भाजून खावे त्याप्रमाणें कलुषित मनाच्या विधवांना भलत्या गोष्टी सांगून दत्तकाचे कज्जे उभे करून त्यांत आपला हात साधून घेणारे धूर्त लोक जगांत अनेक होऊन गेले. पण अशा धूर्त मनुष्यांनीं टिळकां-एवढ्या योग्यतेच्या महापुरुषांवर उलटविलेली अशी एकच दत्तक आई ताईमहाराज होय. ताईमहाराजांशीं विरोध केल्यानें टिळकांना कसली कीर्ति लाभणार होती? पण टिळकांशीं विरोध केल्यानें ताईमहाराजांचें नांव जवळ जवळ टिळकांइतकेंच चिरस्थायी झालें यांत मात्र शंका नाहीं. प्रतियोगी कीर्ति म्हणतात ती ही अशी!

(१) कर्तव्याचा चरक

'ताईमहाराज प्रकरणानें टिळकांचें रक्त खाल्लें' असें म्हणणें नुसतें लक्षणेनेंच नव्हे तर शब्दार्थानेंहि खरें मानावें लागतें. हें खाल्लेलें रक्त बाहेर कोणाला दिसलें नसेल. तरी या प्रकरणानें टिळकांच्या आयुष्यांतील किती वर्षें खाल्लीं हें तरी अगदीं उघड्या हिशेबानें सिद्ध करतां येण्यासारखें आहे. १९०१ सालीं १६ नोव्हें-

बर रोजीं पुण्याचे डि. जज्ज मि. ॲस्टन यांच्या कोर्टांत साक्षीकरितां पाऊल ठेवल्या-पासून तों तहत १९२० सालीं जुलै महिन्यांत म्हणजे या दत्तकप्रकर-णींच उपांगभूत झालेल्या अशा एका मुकदम्याचा निकाल आपल्यासारखा झाल्याचें शुभवर्तमान त्यांच्या कानीं पडेपर्यंत, टिळकांचें असें एकहि वर्ष किंवा त्यांतील एकहि महिना गेला नसेल कीं त्यांना या दत्तकप्रकरणीं कांहींना कांहींतरी काम करावें लागलें नाहीं. मग तें काम कोणास खासगी पत्रें लिहिण्याचें असो, कोणाशीं चर्चा करण्याचें असो, कोणाला खर्चाला पैसे देण्याचें असो, अर्ज किंवा टिपणें लिहिण्याचें असो, कायद्याचीं पुस्तकें पाहण्याचें असो, कोर्टांत हेलपाटे घालण्याचें असो, वकीलबॅरिस्टरांची खुशामत करण्याचें असो, शाबित झालेल्या दत्तक मुलाची काळजीपूर्वक पूसतपास करण्याचें असो, किंवा त्याच्याकरितां तुरुंगांत जाण्याचें असो. आणि इतकें सर्व कशाकरितां ? तर दत्तकप्रकरणीं जें पाऊल एकदां पुढें टाकलें तें कायम करण्याकरितां.

पुढें टाकलेलें पाऊल कायम करण्याला टिळकांना किती यातायात पडली हें पाहिल्यावर वास्तविक त्यांच्या करारीपणाचें कौतुक करण्याऐवजीं, स्वतःच्या कमकुवतपणाच्या अंदाजावरून पुष्कळ लोक असें म्हणणारे निघाले कीं, “ टिळकांनीं पुढें पाऊल टाकलें ही पहिली चूक व तें काम करण्याच्या वीरश्रींत आपल्या सर्वस्वाची आहुति देण्यापर्यंत मजल नेली ही दुसरी चूक ! ” पैकीं पाऊल पुढें टाकलें ही मुळांत चूकच नव्हे हें पुढील कांहीं हकीगतीवरून वाच-कांना दिसून येईल. आणि एकदां पाऊल पुढें टाकलें तें कायम करण्यांत ‘ प्रारब्धस्यान्तगमनम् ’ हें जें बुद्धिलक्षण म्हणून नीतिशास्त्रकारांनीं सांगितलें तें प्रगट करून, टिळकांनीं आपल्या अंगचा करारीपणाचा मोठाच गुण प्रगट केला हें कोणासहि कबूल करावें लागेल. आतां ही गोष्ट खरी कीं हें सर्वच प्रकरण एका अर्थानें टिळकांवर अनिच्छेनें कोसळलें. पण अनिच्छेचा पहिला क्षण उलटून जातांच, म्हणजे टिळक तें नको नको म्हणत असतां ताईमहा-राजांच्या पत्नींनीं आपल्या मृत्युपत्रांत ट्रस्टी म्हणून टिळकांचें नांव लिहून सही करितांच, अनिच्छा संपून टिळकांच्या करारी इच्छेला कार्यारंभ करावा लागला. अनिच्छेच्या या एका क्षणाच्या कमकुवतपणामुळें, करारी इच्छेनें जाणून बुजून टिळकांना पुढील वीस वर्षांचा काळ कर्तव्याचा आनंद पण परि-स्थितीचें दुःख भोगण्यांत घालवावा लागला.

शेपटीचा एक केस चरकांत सांपडला कीं त्यामागून सगळें जनावरच्या जनावर चरकांत जातें म्हणतात. त्याप्रमाणें एका स्नेह्याच्या इस्टेटीचें हित साधण्याच्या म्हणजे एक मित्रकार्य करण्याच्या इच्छेची अनिवार प्रवृत्ति टिळकांना क्षणभर झाली त्याबरोबर त्या मित्राचें मृत्युपत्र त्यांना करावें लागलें. मृत्युपत्राप्रमाणें व्यवस्था नीट पार पडावयाची तर त्याला ट्रस्टी किंवा एक्झिक्यूटर भरंवशाचे पाहिजेत. असे चार भरंवशाचे ट्रस्टी मिळाले तरी त्यांना एखादा जबाबदार पुढारी पाहिजे. पुढारी असेल तरी तो प्रतिष्ठित पाहिजे, कारण घराणें सरदाराचें पडलें. प्रतिष्ठित असून तो वाकबगार कायदेपंडित असेल तर फारच चांगलें. कारण भानगडी हटकून उत्पन्न व्हावयाच्या! व इतकें सर्व असूनहि तो शक्य तर पुण्यास राहणारा बरा. कारण कारभार सर्व पुण्यांतच होणार! कॉलऱ्याच्या व्यथेनें टिळकांचे स्नेही बाबामहाराज हे अखेरच्या वेदना सोशीत बिछान्यावर पडले असतां त्यांना स्वतःच्या मरणाहून आपल्या पश्चात् उरणाऱ्या गरोदर तरुण विधवेचीच चिंता अधिक वाटली असल्यास नवल नाहीं. आणि वरील कार्यकारणपरंपरा लांबलचक असली तरी टिळक ट्रस्टी लाभले तर ही सर्व व्यवस्था कायमची दूर होईल हा विचार महाराजांच्या मनांत विजेप्रमाणें एका क्षणांत स्फुरण पावून गेला असल्यास त्यांतहि नवल नाहीं. बाबामहाराजांच्या आजारांत टिळक हे पहिल्या खटल्यांत जामिनावर सुटून पुण्यास आले नसते तर बाबामहाराजांचें मृत्युपत्रच कदाचित् पार पडलें नसतें. पण सुटून आल्यावर व मरूं घातलेल्या मित्राच्या संनिध असल्यावर टिळकांनीं मृत्युपत्र न करावें तर काय करावें ? महाराजांनीं तरी टिळकांसारखा पुढारी ट्रस्टी न नेमावा तर कोण नेमावा ? आणि मृत्युशय्येवर पडलेल्या मित्रानें माझें हें शेवटचें काम करा असें म्हटल्यावर टिळकांनीं तरी तें कसें अमान्य करावें ? पण भलेपणाचा व कर्तव्यबुद्धीचा जो चरक म्हणून असतो तो असाच. कारण एक गोष्ट मूळ घडली कीं, तिच्यामागून इतर गोष्टी अनिवार्य म्हणून पुढें उभ्या राहतात व त्याहि मग पार पाडाव्या लागतात. मृत्युपत्राची कल्पना सुचविल्यावर ट्रस्टी होत नाहीं कसें म्हणतां येतें ? ट्रस्टी झाल्यावर दत्तविधानाची खटपट केल्याशिवाय कसें भागतें ? एक दत्तविधान झाल्यावर आणखी दुसरें होऊन बखेडा होणार असें दिसल्यावर तें दुसरें थांबविण्याचा प्रयत्न न करून कसें चालेल ? आणि या सर्व भानगडींमुळें दिवाणी फिर्यादी कराव्या लागल्या व फौजदारी फिर्यादी करून घ्याव्या लागल्या तर त्यांनाहि तोंड दिलेंच पाहिजे व त्याकरितां पडेल तो खर्च जातीनेंहि केलाच पाहिजे.

(२) थोडा पूर्ववृत्तांत

ताईमहाराज हें बाबामहाराजांचें दुसरें कुटुंब. ही पुण्यांतील एका सामान्य गृहस्थाची मुलगी होती. आणि बिजवराला ती देण्याला बाप तयार झाला म्हणून या मोठ्या घरीं पडली. बाबामहाराजांना पूर्वीच्या कुटुंबाच्या दोन मुली होत्या. त्या लग्न होऊन आपापल्या घरीं गेल्या होत्या. पण पोटीं मुलगा नाहीं हें आणखी एक विवाह करण्याला नेहमींचें कारण होतेंच. आणि दरिद्री लोभी आईबाप हे जसे बिजवरांच्याहि गळ्यांत मुलगी बांधण्याला तत्पर असतात त्याप्रमाणें बिजवर नवराहि मिळेल ती मोठी नवरी करून घेण्याला उताबीळ असतो. एका विनोदी गृहस्थानें बिजवर नवऱ्याला वादळांत सांपडलेल्या जहाजाची उपमा दिलेली आहे व ती यथार्थ होय. वादळांत सांपडलेलें जहाज अवजारें पाडून मिळेल त्या पहिल्या बंदराच्या आश्रयाला जातें त्याप्रमाणें बिजवर नवरा मिळेल ती प्रौढ नवरी करण्याला आतुर असतो. मग त्या वेळीं तो कुलशील किंवा सामाजिक योग्यता कांहीं पाहात नाहीं. शिवाय असेंहि सांगतात कीं बाबामहाराजांचा देवभोळेपणा पाहून मुलींच्या लोभी आईबापांनीं व स्वार्थसाधु मध्यस्थांनीं मोठ्या शिताफीनें ती बाबामहाराजांच्या गळ्यांत बांधली. मुलगी सामान्यतः सुरूप होती. परंतु सामान्य कुळांतली गरीबाची म्हणून कदाचित् हरकत येणार. पण यांना महाराजांचा स्वभाव माहीत. येवढेंच नव्हे तर त्यांच्या धर्मभोळ्या समजुतीहि माहीत. आठवड्यांतील अमुक एका दिवशीं नवरी सांगून मुलगी घरीं आली तर ती परत करणें पाप आहे अशा कल्पनेवर महाराजांचा विश्वास. असें जाणून पूर्वीच्या कुटुंबाचें सुतक फिटून क्रियाकर्मांतर होण्याच्याहि आधीं इष्ट वार साधून यांनीं मुलगी महाराजांच्या घरीं नेली. अर्थात् साखरपुडा होऊन मुलगी घरांत शिरली ती पट्टराणी होऊन बसली.

या कुटुंबाला प्रथम मुलगी झाली तिचें नांव शांताआक्का. पुढें लवकरच महाराजांचें हें नवें कुटुंब गरोदर राहिलें तेव्हां मुलगा होण्याची आशा उत्पन्न झाली. पण अशा स्थितींत महाराजांना महामारीचा वाखा झाला. ताईमहाराज गरोदर नसत्या तर मिळकत परघराण्यांत जाऊं नये म्हणून दत्तक घेण्याची परवानगी महाराजांनीं दिलीच असती. पण बाई गरोदर असल्यानें मुलगा होईल या आशेला जागा होती. आणि मुलगा झाला तर तो सज्ञान होईपर्यंत त्याची व त्याच्या इस्टेटीची काळजी घेण्याकरितां विश्वासू ट्रस्टी पाहिजे होते. या विशेष

विचारानेंच महाराजांना टिळक हे ट्रस्टी हवे होते व त्याप्रमाणें ते नेमले गेले. पुढें योग्य काळीं ताईमहाराज प्रसूत होऊन मुलगा झाला पण तो अवघ्या दोन महिन्यांतच वारला. यामुळें दत्तक देऊन वंश चालविण्याची आपत्ति उरलीच. महाराजांच्या मृत्यूनंतर तीन चार वर्षें या बाबतींत कांहींच करतां आलें नाहीं. बाबामहाराज ता. ७ आगस्ट १८९७ रोजीं वारले व तदनंतर १४ सप्टेंबर रोजीं शिक्षा होऊन टिळक तुरुंगांत गेले. १८९८ त टिळक सुटून आल्यावर प्रकृति सुधारण्यांत त्यांना बरेच दिवस घालवावे लागले. शिवाय दत्तकाचें काम हातीं घेण्यापूर्वी अधिक जरूरीचें असें काम होतें तें इस्टेटीच्या सावकारांचे तगादे भागविणें! आणि या विषयींची व्यवस्था टिळकांना ट्रस्टीचा अधिकार स्वीकारल्यापासून म्हणजे तुरुंगांत असल्यापासूनच करावी लागली. बाहेर आल्यावर त्यांनीं नवे सावकार उभे करून जुनीं कर्जें कांहीं वारलीं व हें करतांना कित्येक लोकांना स्वतः ते व त्यांच्या बरोबरीचे इतर ट्रस्टी म्हणजे खापर्डे, कुंभोजकर, नागपुरकर यांना आपल्या व्यक्तिशः जबाबदारीवर कर्जरोखे लिहून द्यावे लागले. इस्टेट बोलून चालून कर्जबाजारी. सावकारांचे हुकुमनाम्यावर हुकुमनामे होत असत. आणि बाबामहाराजांनीं कोणाला किती प्रॉमिसरी नोटा लिहून देऊन कोणाला न कळत कर्जबाजारी किती पेरून ठेवली असेल याचा अंदाज नाहीं. अशा स्थितींत इस्टेटीच्या तारणाबरोबर ट्रस्टींच्या ऐपतीचें तारणहि सावकार मागणारच. असो. अशा रीतीनें सावकारांचे तगादे स्थिर केल्यावर टिळकांनीं दत्तकाचें काम हातीं घेतलें. पण तें लवकर हातीं घेण्याचें आणखी एक कारण असें कीं, ताईमहाराजांची प्रकृति बिघडूं लागून कदाचित् त्यांना क्षयाची भावना होईल अशीं चिन्हें ट्रस्टींना दिसूं लागलीं होतीं.

दत्तक घ्यावयाचा तो अर्थात् गोत्रजच घ्यावयाचा. परंतु त्यांतल्यात्यांत घराण्याच्या कोणत्या शाखेचा घ्यावयाचा हा एक मोठा नाजुक प्रश्न होता. घराण्याच्या एक दोन शाखा कोल्हापुरास होत्या व त्यांत दत्तक घेतां येतील अशीं कांहीं मुलेंहि होतीं. पण या मुद्यावर ट्रस्टींत मतभेद होता. नागपुरकर वगैरेंचा ऋणानुबंध कोल्हापुरास पुष्कळ व तिकडील शाखांतील कर्त्या पुरुषांचा त्यांच्याशीं बराच परिचय. यामुळें कोल्हापूरपैकीं एखादा मुलगा दत्तक घ्यावा अशी त्यांची स्वाभाविक इच्छा. निदान त्यांना या कामीं फार गळ पडलेली होती. कांहीं

लांचलुचपतीचे प्रयत्नहि सुरू होते. खापर्डे यांचें या कामीं निश्चित असें मत नव्हतें. टिळकांचा आग्रह नसता तर कदाचित् त्यांनीं नागपूरकर यांच्या म्हणण्याला सहजासहजीं रुकार दिला असता. पण टिळकांचा जणूं काय प्रथमपासून असा निश्चय होता कीं, होतां होईल तो कोल्हापूरकडील मुलगा घ्यावयाचा नाहीं. त्याचें खरें कारण असें कीं संस्थानांतील वातावरण सामान्यतः दूषित असतें. त्यांतूनही कोल्हापुरांत ती आपत्ति विशेष. कोल्हापूर शाखेपैकीं एकादोघां प्रौढ मुलांनीं आधींच अपकीर्ति करून ठेवलेली. आणि अशा गोतावळ्यांतला व गुंतागुंतींतला मुलगा दत्तक घेतला तर तो पुढेंमागें वाईट सल्लागारांच्या हातीं पडून इस्टेटीचें वाटोळें करील. आणि आपल्या मित्राचें घर निष्कर्जी करून सुशिक्षित लौकिकवान् अशा मुलाच्या आधारावर उभें करून त्याला शक्य तितकें देशसेवेला लावूं ही तर टिळकांची इच्छा! अर्थात् ती निष्फळ होईल या भीतीनें त्यांनीं दूर निजामशाहींतला मुलगा दत्तक घ्यावा असा मनाशीं विचार केला होता.

या योजनेनें टिळक इस्टेटीचें कल्याण करणार होते व औरंगाबादेकडील एखाद्या शाखेचें भाग्य अकल्पितपणें उदयाला येणार होतें. पण त्याजबरोबर कोल्हापूरच्या शाखा, त्यांची बाजू उचलून धरणारे ट्रस्टी आणि कोल्हापूरच्या महाराजांसुद्धां त्यांचे प्रबळ हितचिंतक हे सर्व आपले वैरी होणार ही गोष्ट टिळकांच्या लक्षांत आली नाहीं किंवा आली असली तरी ती त्यांनीं विशेष जुमानली नाहीं. चारी ट्रस्टींनीं मिळून आपलें मुखत्यारपत्र नागपूरकर यांना दिलें होतें व ते बाबामहाराजांच्या वाड्यांत राहून कारभार करीत होते. म्हणून या कारभाराला त्यांना बाईचें मन वळवून घेतां आलें. पण टिळकांची विचारसरणी इस्टेटीच्या हिताच्या दृष्टीनें निर्दोष, ते स्वतः या कामीं सर्वस्वी निर्लोभ, आणि ट्रस्टींतील खरें पुढारीपण त्यांच्याकडे यामुळें त्यांच्या आग्रहापुढें सर्वांनाच नमतें घ्यावें लागलें. पैकीं टिळकांचें ऐकण्यांत खापर्डे यांना मनापासून आनंद; कारण टिळकांवर त्यांचा विश्वासच तसा होता. कुंभोजकर यांना कोल्हापुरच्या मंडळींना नाराज करण्याचें कठिण वाटलें नाहीं. म्हणून टिळकांचा विचार हाच एकंदरीनें योग्य असें ठरवून त्यांनींहि पण टिळकांची योजना उघडपणें उचलली. पण नागपूरकर हेच सर्वांत अधिक ढिले असल्यामुळें कोल्हापूरकर मंडळींचा दाब त्यांच्यावरून निघेना आणि इकडे टिळकांच्या विरुद्ध जाण्याचें धैर्यहि त्यांना होईना. अशा स्थितींत त्यांनीं वर दाखवावें एक मनांत राखावें दुसरें असें दुरंगी वर्तन ठेविलें.

ताईमहाराज बोलून चालून पुत्रहानीमुळें दुःखीकष्टी. त्यांना कोल्हापुरचा मुलगा काय व औरंगाबादेकडील काय दोन्ही वास्तविक सारखेच. पण घरीं नागपूरकर यांची कुचकुच व कानगोष्ट रात्रंदिवस चाललेली. त्यांनीं बाईच्या मनांत असें भरवून दिलें कीं, 'टिळकांच्या विचाराप्रमाणें दत्तक झाला तर तुम्हांला हिंदु विधवेप्रमाणें जन्मभर परतंत्र व मिळेल तो घास खाऊनच राहिलें पाहिजे. टिळकांच्या दत्तकाच्या कारभारांत कोणाचाच हात भिजण्याला सवड नाहीं. उलट कोल्हापुराकडील मुलगा घेतला तर तो अंतस्थ रीतीनें तुमच्याशीं करारमदार करून मिळकतीचा कांहीं भाग तरी तुम्हांला कायमचा तोडून देईल. शिवाय एखादी रक्कमहि देणगदाखल देईल.' हा विचार कोणालाहि भुरळ घालण्यासारखाच होता. कारण वर सांगितल्याप्रमाणें घडलें तर स्वतः यजमानीण बाईसाहेब व त्यांचे कारभारी यांना सरदार घराण्याशीं संबंध आल्याप्रमाणें थोडें तरी चैनीनें व मिजाशीनें राहतां आलें असतें. बाई अल्पवयी असल्या तरी दत्तकाच्या दोन योजनेंतील तारतम्य कळण्यापुरत्या प्रौढ होत्या. पण जसा नागपुरकरांना तसाच त्यांनाहि टिळकांचा मोठा वचक. मायावीपणानें बोलून खापर्डे यांचें मन वळविण्याचा एक वेळ संभव तरी. पण इतर बाबतींत रीतीच्या कामीं टिळक त्यांना कांहीं एक कमी करणारे नव्हते तरी मुद्याची गोष्ट आली असतां त्यांचें धोरण तरवारीच्या धारेसारखें तीक्ष्ण आणि खंबीर. त्यांत ढिलेपणा म्हणून नाहीं. यामुळें बाईनाहि नागपुरकरांप्रमाणेंच टिळकांशीं उघड हुजत न घालतां कांहींसें नमूनच वागावें लागे. शेवटीं सन १९०१ च्या जून महिन्यांत दत्तकप्रकरण निकालाच्या हातघाईवर आलें. त्याकरितां वडगांवास व पुण्यास ट्रस्टींच्या सभा मुद्दाम भरविण्यांत आल्या व अखेर ता. १८ जून रोजीं ट्रस्टींच्या तर्फें टिळक, खापर्डे आणि स्वतः ताईमहाराज यांनीं औरंगाबादेकडे जाऊन दत्तकप्रकरणाचा कायमचा निकाल करून परत यावें असा ठराव झाला. कारभारी म्हणून नागपूरकरांनींच औरंगाबादेकडे जाऊन तिकडील मुलांची चौकशी वगैरे करावी असें पूर्वीं ठरलें होतें. परंतु तें काम त्यांनीं अंगाबाहेर टाकलें. तेव्हां वाड्यांत शिजत असलेल्या कारस्थानाची कल्पना येऊन आतां यापुढें विलंब करूं नये व एकदां दत्तविधान झालें म्हणजे पुढील सर्व खटाटोप आपोआप संपेल, असें वाटून औरंगाबादेकडे ताईमहाराजांना घेऊन जाण्याचा व दत्तकप्रकरण हातावेगळें करण्याचा ठराव टिळकांनीं ट्रस्टींकडून करून घेतला.

(३) दत्तविधान व प्रतिक्रिया.

नागपूरकर औरंगाबादेकडे जात नाहींत असें पाहिल्यावर तिकडील चवकशीचें काम टिळकांनीं आपल्याच हातीं घेतलें. त्यांनीं विश्वासू माणसें गुप्त रूपानें पाठवून कोणास कांहीं सुगावा लागू न देतां मुलें आहेत नाहींत, कशीं काय आहेत अशाविषयीं निरपेक्ष माहिती आणविली. नंतर औरंगाबादेसच दत्तविधान करणें सर्वांस सोईचें असें त्यांनीं मनाशीं ठरविलें. कोठेंहि गेलें तरी टिळकांना अगत्यवादी किंबहुना अकारणमित्र लाभण्यासारखेच होते. कारण त्यांची कांहीं सेवा घडावी अशीच ज्याला त्याला इच्छा. आणि औरंगाबादेसच अनायासें दोघे गृहस्थ असे होते कीं एक टिळकांचे चहाते व प्रतिष्ठित विद्याधिकारी रावसाहेब काळे आणि दुसरे खुद्द एक शिष्य प्रोफेसर श्रीधरपंत जोगळेकर. औरंगाबादेस दक्षिणी लोकांची वस्तीहि थोडी बहुत होती. तेव्हां दत्तक मुलाच्या खुद्द गांवीं तें खेडेगांव म्हणून दत्तविधान करूं नये आणि पुण्यासहि करूं नये कारण विलंब होतो व इकडे विघ्नें फार, म्हणून त्यांतल्यात्यांत दूर प्रांतीं पण मोठ्या प्रसिद्ध शहरीं दत्तविधान उरकून घेऊन पुण्यास यावें अशी टिळक–खापर्डे यांची योजना होती. नागपूरकर हे टिळक व ताईमहाराज यांच्या बरोबर मुद्दाम गेले नाहींत किंवा ते बखेडा करतील म्हणून टिळकांनींच त्यांना मुद्दाम पुण्यांस मागें ठेवलें हें माहित नाहीं. पण हे दोघे दोन ठिकाणीं झाल्यानें दोघांचींहि कार्यें साधलीं येवढी मात्र गोष्ट खरी. औरंगाबादेस नागपूरकर नसल्यानें बाईला बुद्धिभेद करण्याला जवळ कोणी नव्हता. आणि पुण्यास टिळक नसल्यानें औरंगाबादेकडील दत्तविधानाला बसल्या बसल्या विघ्नें आणण्याचें काम नागपूरकरांना सुलभ झालें! कोल्हापुराकडील सर्वांची निराशा झाल्यामुळें दत्तविधानाला कोल्हापूर दरबारची परवानगी मिळूं नये इतकी कारवाई त्यांनीं सिद्धीला नेलीच. पण इकडे टिळक दत्तविधान उरकून परत आले असतां पुढें काय करावयाचें तें खलबतहि नागपूरकर व कोल्हापूरची मंडळी यांनीं चालविलें.

टिळक व खापर्डे औरंगाबादेस गेले ते कोणाच्या खासगी घरीं उतरले नाहींत. तेथील एका शीख मंदिरांत त्यांची व ताईमहाराजांची उतरण्याची व्यवस्था करण्यांत आली होती. आणि निघोन्याहून मुलें येण्याच्या अवधींत नागरिकांकडून त्यांचे अनेक सत्कारसमारंभ सुरू होते. मुलें औरंगाबादेस आणविल्यावर सर्वांनीं

त्यांची दोन दिवस आपापल्या मनानें परीक्षा केली. मुलगा वयानें लहान असावा व हुषार असावा हें टिळकांचें पहाणें. ज्योतिषशास्त्रदृष्ट्या मुलगा भाग्यवान् असावा असा खापर्डे यांचा कटाक्ष व त्याकरितां त्यांनीं आपणांबरोबर आपले आवडते ज्योतिषी दुर्गेशास्त्री औरंगाबादेस नेले होते. दत्तक मुलगा घेणाऱ्या आईलाहि तिची म्हणून एक दृष्टि असतेच. या सर्व बाजूंनीं परीक्षा होऊन शेवटीं हल्लीं दत्तक ठरलेले श्री. जगन्नाथमहाराज यांनाच सर्वांत अधिक पसंती मिळाली. तेव्हां त्यांच्या वडिलांशीं बोलणें चालणें करून दत्तक घेण्याचा दस्तैवज व दत्तक देण्याचा करार इत्यादिकांचे मसुदे तेथील वकील मंडळींच्या साहाय्यानें टिळकांनीं करविले. ता. २७ व २८ जुलै रोजीं भिक्षुक, शास्त्री, गृहस्थ अशा लोकांना आमंत्रणें देऊन सभा भरविण्यांत आल्या. कागदपत्रांवर सह्या झाल्या आणि दत्तविधान होऊन टिळक व ताईमहाराज वगैरे मंडळी लगेच पुण्याकडे परत फिरली. खापर्डे औरंगाबादेस गेले होते पण उमरावतीस जरूरीचें काम निघाल्यामुळें टिळकांवर सर्व गोष्टी सोंपवून ते ता. २४ रोजीं आगाऊच परत गेले होते.

पुण्यास परत आल्यावर दक्षिणेंतील सरदारांचे एजंट मि. ॲस्टन यांजकडे रीतिप्रमाणें यादी पाठवून दत्तकाची हकीकत कळविणें योग्य म्हणून त्यांना कळविण्यांत आली. पण ताईमहाराजांना वाड्यांत पोंचवून टिळक आपल्या घरीं गेल्यापासून कारभारी नागपूरकर व कोल्हापूरची मंडळी यांच्या जाळ्यांत ताईमहाराज एकट्या सांपडल्या व त्यांच्या बुद्धीला फांटे फुटूं लागले. टिळक औरंगाबादेकडे गेल्यावर ट्रस्टींचें दप्तर नागपूरकरांच्या स्वाधीन होतें. त्याचा फायदा घेऊन ता. १८ जून रोजीं झालेल्या दत्तक प्रकरणाच्या ठरावावर त्यांनीं तो आपणांस अमान्य असल्याचा शेरा मागाहून लिहून ठेवला होता व अशा रीतीनें पुढील वादाला लागणाऱ्या पुराव्याचा पाया घातला होता. नंतर या पुढची पायरी म्हणून सरदारांचे एजंट व डिस्ट्रिक्ट जज्ज मि. ॲस्टन यांच्याकडे बाईंना नेऊन खाजगी रीतीनें भेटविण्यांत आलें. टिळकांविरुद्ध आणि दत्तविधानाविरुद्ध जो पाढा बाईंना पढवून ठेवण्यांत आला होता तो त्यांच्याकडून साहेबांपुढें वदविला. साहेबांची मनोभूमिका टिळकांसंबंधानें कशी असणार याची कल्पना कोणासहि करतां येण्याजोगीच आहे. ॲस्टनसाहेब हे कट्टे ॲंग्लो-इंडियन. ब्राह्मण वर्गासंबंधानें त्यांच्या मनांत अतिशय राग. राजद्रोहा-

करितां टिळकांना शिक्षा झाल्याची गोष्ट आणि त्यांच्याविषयीं सरकारचें मत हें जगप्रसिद्ध. टिळक तर राहोतच पण सातारा जिल्ह्यांत राजद्रोहाच्या आरोपा-वरून सेशन जज्ज या नात्यानें एका सामान्य वर्तमानपत्रकारास जन्मठेप काळे-पाण्याची शिक्षा त्यांनीं दिली होती. अशा मनोभूमिकेवर टिळकनिंदेचा रंग खूप चढावा यांत कांहींच आश्चर्य नाहीं. टिळकांच्या द्वेषानें तापलेल्या ॲस्टनसाहे-बांच्या मनाच्या तव्यावर ताईमहाराजांना आपल्या प्रत्येक नाजूक शब्दाची लाही भाजून फुलवून घेतां आली तर काय नवल ! अशा रीतीनें बाई व ॲस्टनसाहेब यांची गांठ पडल्यापासून या दत्तक प्रकरणाला राजकारणी स्वरूप येऊं लागलें.

औरंगाबादेस दत्तविधान झाल्यानें टिळकांनीं योजिलेलें मुख्य कार्य तडीला गेलें. तेव्हां तें उलथून टाकण्याचा निष्फळ करण्याचा सर्व बोजा ताईमहाराज व नागपूरकर यांच्यावर येऊन पडला, तेव्हां हें काम दोन तीन प्रकारांनीं करण्याचें त्यांनीं योजिलें. दत्तविधान नाकबूल करीत सुटणें हा पहिला प्रकार. त्या कामीं एजंटसाहेबांची भेट घेण्यांत आलीच होती. दुसरा प्रकार म्हटला म्हणजे औरंगाबादेस दत्तविधान झालेंच नाहीं हें ठरविण्याकरितां प्रत्यक्ष एखादें नवीन दत्तविधानच करविणें. तिसरा प्रकार ट्रस्टींचे अधिकार काढून घेऊन बाईंना स्वतंत्र मुखत्यार बनविणें हा व याला मार्ग म्हटला म्हणजे ट्रस्टींनीं १८९७ सालीं डिसेंबरांत बाबामहाराजांच्या मृत्युपत्राचें प्रोबेट आणि त्याप्रमाणें व्यवस्था कर-ण्याचें अधिकारपत्र टिळक वगैरे ट्रस्टींनीं मिळविलें होतें तें रद्द करविणें. म्हणून या दुसऱ्या व तिसऱ्या प्रकारासंबंधीं काय करण्यांत आलें तें थोडक्यांत पाहूं. ता. ६ जुलै रोजीं ॲस्टनसाहेबांची गांठ घेऊन आल्यावर बाईंनीं सर्व ट्रस्टींना अशी नोटीस दिली कीं, मला मुलगा होऊन तो वारला यामुळें यापुढें बाबामहा-राजांच्या सर्व इस्टेटीची मालकीण मुलाची आई व वारसदार या नात्यानें मी आतां झालें आहें. यामुळें बाबामहाराजांचें मृत्युपत्र यापुढें रद्द ठरतें. मुलगा जिवंत राहता तर तो मालक असतांहि तो वयांत येईपर्यंत बापानें मृत्युपत्राप्रमाणें नेमलेले पालनकर्ते म्हणून त्यांच्यातर्फे वहिवाट करण्याचा अधिकार ट्रस्टींना राहिला असता. पण तो मेला. कदाचित् दत्तविधान होऊन दुसरा मुलगा त्याचे जागीं आला नसता तरी मी कुलमुखत्यारीण होतें. वयानें सज्ञानच आहें. अर्थात् मी किंवा माझी मिळकत यासंबंधानें तुम्हां

ट्रस्टींना कांहीं अधिकार नाहीं. म्हणून तुम्ही यापुढें व्यवस्थेंत कांहीं एक हात घालूं नये. या नोटिसीप्रमाणें प्रोबेट रद्द करण्याचा अर्ज बाईंनीं डिस्ट्रिक्ट जज्ज मि. ॲस्टन यांजकडे पुढें लवकरच गुदरला. ता. १० जुलै रोजीं कोल्हापूर येथील बाळामहाराज यांना दत्तक घेण्याचा निश्चय ठरून त्याकरितां कोल्हापूर दरबारची परवानगी मिळविण्यासाठीं बाईंनीं यादी लिहिली व त्याप्रमाणें तांतडीनें परवानगी मिळाली हें सांगावयास नकोच ! दत्तकप्रकरणीं कोल्हापूरच्या संसर्गाची जी भीति टिळकांना प्रथमपासून वाटत होती ती किती खरी होती हें पूर्वी टिळकांना परवानगी न मिळणें व बाईंना ती मिळणें यावरून सहजच उघड होतें. प्रोबेट रद्द होण्याचें काम एकदम होण्यासारखें नव्हतें. त्यांत साक्षीपुरावे, जाबजबान्या, खालच्या कोर्टांत निकाल झाला तरी वर अपील इत्यादि गोष्टींमुळें या कारवाईतलें फळ बाईंना हातोहात मिळण्यासारखें नव्हतें. पण दुसरें दत्तविधान करणें ही गोष्ट त्यांच्या अगदीं हातची होती म्हणून ती तावडतोब उरकून घेण्याचा नागपूरकर व बाई यांनीं घाट घातला.

हें दुसरें दत्तविधान पुण्यास किंवा कोल्हापुरास यांपैकीं कोठें तरी व्हावयाचें हें उघडच होतें. तिसरी जागा नाहीं. तें कोल्हापुरास व्हावयाचें असल्यास बाईंला उठून पुण्याहून जावें लागलें असतें व टिळकांना तें समजलें असतें हा तोटा, पण एकदां कोल्हापुरास गेल्यावर महाराजांच्या मदतीनें दत्तविधान निर्वेध पार पडलें असतें हा फायदा. दुसरे पक्षीं पुण्यांत दत्तविधान केलें तर टिळकांकडून प्रतिबंध होण्याची भीति हा तोटा, पण ॲस्टनसाहेब हे बाईंच्या बाजूचे झाल्यामुळें आणि सरकारहि टिळकांविरुद्ध असल्यामुळें त्यांचें कांहीं एक न चालतां खुद्द वाड्यांतच जगजाहीर रीतीनें दत्तविधान करून टिळकांवर जय मिळवितां येणार हा फायदा. परंतु यांपैकीं दुसरा मार्ग अधिक श्रेयस्कर असें ठरवून नागपूरकर यांनीं बाळामहाराज यांच्या मातुश्री व त्यांचे बंधु पंडितमहाराज यांना कोल्हापुराहून पुण्यास आणविलें. ही मंडळी येऊन जवळच रामेश्वरानजीक साठे यांच्या वाड्यांत उतरली. प्रसिद्धपणें दत्तविधान करण्याचा बेत न करितां त्यांनीं तें गुप्त रीतीनें उरकण्याचा घाट घातला. ता. १० जुलै रोजीं ताईमहाराजांनीं बाळामहाराजांना दत्तक घेण्याची परवानगी मिळण्याबद्दल कोल्हापूर दरबारकडे यादी लिहिल्याचें कळतांच दुसरेच दिवशीं टिळकांनीं कोल्हापूर दरबारकडे उलट तारा पाठविल्या. आणि औरंगाबादेस झालेल्या हकीकतीची यादी ॲस्टनसाहेबांकडे ट्रस्टी या नात्यानें पुनः पाठविली.

ता. १२-१३ जुलै रोजीं कोल्हापूरच्या मंडळीचा मुक्काम वाड्यांत पडल्यावर टिळकांच्या गुप्त दूतानें दत्तविधान होणार अशी बातमी टिळकांना कळविली. त्याबरोबर रातोरात ते वाड्यांत गेले आणि खापर्डे-कुंभोजकरांसुद्धां सर्व ट्रस्टी एकत्र जमू देत आणि मग तरी दत्तविधान करणें तर करा असें सांगून त्यांनीं बाईचें मन वळविलें. म्हणून त्या दिवशीं दत्तविधान तहकूब झालें. टिळकांचा युक्तिवाद अशा वेळीं बाईला कसा पटला देव जाणे ! पण टिळकांचा तो प्रयत्न त्या वेळीं साधला खरा. ता. १५ रोजीं खापर्डे आले तेव्हां प्रकरण नेटाला लागलें. त्या रात्रीं भाऊमहाराजांच्या वाड्यांत मोठीच दंगल झाली. पंडितमहाराज हे तामसी आणि बरोबर हत्यारें व पेहेलवान घेऊन आलेले असल्यामुळें कांहीं अनर्थहि व्हावयाचा. पण निभावलें. याचें कारण स्वतः टिळक व खापर्डे हे वाड्यांत असून त्यांच्या पक्षाची पुष्कळ मंडळीहि बोलावण्यावरून वाड्यांत जमली होती. टिळक व खापर्डे यांनीं प्रथम बाईशीं बोलून त्यांना परावृत्त करण्याचा प्रयत्न केला. पण त्या वळत नाहींत असें पाहून अखेरचा उपाय म्हणून बाळा-महाराज व त्यांची मंडळी यांना वाड्यांतून घालवून देण्याच्या उद्योगाला ते लागले.

वाड्याच्या एका भागांत कोल्हापूरची मंडळी व दुसऱ्या एका भागांत ट्रस्टी व त्यांची मंडळी व तिसऱ्या एका भागांत ताईमहाराज व त्यांची नोकर मंडळी असे तळ पडले होते. कायदेशीर मार्ग म्हणून प्रथम टिळक व खापर्डे यांनीं पंडितमहाराज वगैरेंना लेखी नोटीस देऊन सांगितलें कीं ' ट्रस्टी या नात्यानें वाडा आमच्या ताब्यांत आहे. तुम्हांला आमच्या परवानगीशिवाय वाड्यांत येऊन राहण्याचा हक्क नाहीं. तरी तुम्ही पहांटेच्या पूर्वीं येथून निघून जावें. न जाल तर आम्हांला सुचतील ते इलाज करूं. ' या नोटिशीप्रमाणें वाड्यांतून जाणेंच त्यांना प्राप्त होतें. पण त्यांनीं ताईमहाराजांचा आश्रय करून पाहिला व बाईनींहि " ते माझे पाहुणे आहेत, आप्त आहेत, मला भेटावयाला आले आहेत, त्यांना जा म्हणणार तुम्ही कोण ? " वगैरे म्हणून पाहिलें. परंतु त्याचा कांहीं उप-योग झाला नाहीं. "एरव्हींची भेट वेगळी, ही भेट वेगळी, एरव्हींचे पाहुणे वेगळे हे वेगळे. वाड्यांत दुसरें दत्तविधान करून आमचें नाक कापण्याचा तुमचा उघड विचार सुरू आहे त्या अर्थीं यांना आम्हांला बाहेर घालविलेंच पाहिजे व ते न जातील तर आम्हीं त्यांना हाताला धरून जबरदस्तीनें बाहेर घालवूं. सोडणार

नाहीं" असें टिळक व खापर्डे यांनीं निक्षून सांगितल्यामुळें बाईचा नाइलाज झाला. उभय पक्षांच्या लोकांत खटका उडतो कीं काय अशी पदोपदीं भीति वाटत होती, पण सुदैवानें तसें कांहीं घडलें नाहीं. तगाद्याप्रमाणें पहांटे पांचाच्या सुमारास ही पाहुणे मंडळी बाईचा निरोप घेण्याकरितां त्यांच्याकडे गेली. तेव्हां तेथेंच कदाचित् घाईनें दत्तविधान होईल कीं काय या भीतीनें टिळक-खापर्डे व त्यांची मंडळी यांनींहि बाईच्या राहत्या जागेभोंवतीं गराडा दिला. अखेर नाइ-लाजानें ही सर्व मंडळी आपलें सामानसुमान घेऊन बाहेर पडल्यावर टिळकांची स्नेही मंडळी घरोघर गेली. पण टिळकांनीं खापर्डे यांच्याबरोबर तेथेंच मुक्काम केला आणि फिरून कोल्हापूरच्या मंडळींचा उपसर्ग लागूं नये म्हणून वाड्याचा दरवाजा लावून घेऊन त्यावर कडक पाहारा ठेविला. याचा अर्थ इतकाच कीं दिंडी उघडी ठेवून येजाला मर्यादा घातली होती.

कोल्हापूरची मंडळी वाड्यांतून बाहेर पडली परंतु पुण्यांतच मुक्काम करून होती. पैकीं पंडितमहाराजांनीं दुसऱ्या दिवशीं पोलिसाकडे टिळकांवर फिर्याद गुदरली. पण पोलिसांनीं ती काढून टाकली. पोलिस तरी काय करणार? अद्यापि ट्रस्टी या नात्यानें टिळक खापर्डे यांना मिळालेलें प्रोबेट कायम होतें व बाई वाड्यांत रहात असल्या तरी अमक्यानें वाड्यांत यावें अमक्यानें येऊं नये हें म्हणण्याचा ट्रस्टींना अधिकार होता. ताईमहाराजांना कोणतीहि अडचण कर-ण्यांत आलेली नव्हती, आणि स्वतः त्यांना उठून वाड्याबाहेर जाण्याची इच्छा असती तर त्यांना कोणीच प्रतिबंध करूं शकला नसता. पण बाई वाड्यांतच राहिल्या यामुळें कोल्हापूरकर मंडळींची व त्यांची ताटातूट झाली. ता. १८ रोजीं पंडितमहाराज हे ॲस्टनसाहेबांना भेटायला गेले व ताईमहाराजांना टिळ-कांनीं वाड्यांत बंदिवान करून ठेवलें आहे अशी त्यांनीं कागाळी केली. साहे-बानीं शहरच्या पोलिस अधिकाऱ्यांना चवकशी करण्यास सांगितलें. त्यांनीं जाऊन पाहिलें तों स्वतः बाईंना कोणत्याही प्रकारचा प्रतिबंध नव्हता, पण वाड्याचें दार व रखवाली मात्र ट्रस्टींनीं आपल्या स्वाधीन ठेविली होती. पोलिस इन्स्पेक्टर तपासाला आले त्यांना अर्थात् वाड्यांत घेण्यांत आलें. पण असा दरवाजा लावून कां ठेवतां असें त्यांनीं विचारलें तेव्हां टिळकांनीं सांगितलें कीं हा वाडा आमचा किल्ला आहे. बाईखेरीज इतरांना आंत यायला किंवा जायला आमची परवानगी घेतली पाहिजे. पोलिस रिपोर्टानंतर स्वतः ॲस्टन-

साहेब ताईमहाराजांना भेटण्यास वाड्यांत आले. आपला दिखाऊ बंदिवास पाहण्याकरितांच बाईनीं त्यांना बोलाविलें असावें. पण जोंपर्यंत प्रोबेट अमलांत आहे तोंपर्यंत वाड्याचा कबजा ट्रस्टींचा राहणार ही गोष्ट अॅस्टनसाहेब झाले तरी कसें नाकबूल करणार ? तिसरे दिवशीं बाई वाड्यांतून बाहेर पडून अॅस्टनसाहेबांच्या भेटीला गेल्या व या सर्व भेटी-परतभेटींचा निष्कर्ष असा निघाला कीं, ट्रस्टींना दिलेलें प्रोबेट रद्द करावें म्हणून बाईनें डिस्ट्रिक्ट कोर्टाकडे अर्ज करावा व त्याप्रमाणें तो अर्ज ता. २९ जुलै रोजीं गुदरला गेला.

ता. ३ ऑगस्टपासून बाईनीं प्रतिकाराचें हत्यार उपसून ट्रस्टीचे कारकून वगैरेंना वाड्यांतून घालवून दिलें आणि दरवाजाला आंतून कडी लावून घेतली. बाई कोल्हापुरास जाऊन तेथें दुसरें दत्तविधान करणार हें आतां उघड झालें होतें. म्हणून पहिल्याला कोल्हापूर दरबारनें परवानगी दिली नाहीं तरी तशीच दुसऱ्यालाहि देऊं नये अशा उद्योगाकरितां टिळक स्वतः कोल्हापुरास गेले. व त्यांनीं दुसरे दिवशीं कोल्हापूरच्या महाराजांची गांठ घेतली. त्याच दिवशीं ताई-महाराज वगैरे मंडळी रात्रींच्या गाडीनें कोल्हापुरास जावयाला निघाली. टिळक व छत्रपति यांची भेट झाल्यानंतर पुण्याला तार येऊन ताईमहाराज व नागपूरकर यांचा ताबडतोब निघण्याचा बेत ठरला असावा. महाराजांची भेट घेऊन टिळक मिरजेला ता. १७ रोजीं आले. तेथें पुण्याहून गेलेल्या तारेवरून पुण्याची मंडळी कोल्हापुरास निघाल्याची बातमी त्यांना कळली. त्याप्रमाणें टिळकहि लगेच कोल्हापुरास परत गेले व त्यांनीं आपण आल्याचें महाराजांना पत्र लिहिलें. ता. १८ ऑगस्ट रोजीं दोन प्रहरीं महाराजांकडून टिळकांना बोलावणें आल्याप्रमाणें ते त्यांना नव्या राजवाड्यांत भेटण्यास गेले व तेथें दत्तक प्रकरणाची चर्चा झाली. मात्र त्याचा कांहीं उपयोग झाला नाहीं.

सदाशिवराव अळतेकर आपल्या आठवणींत लिहितात "१९०१ सालच्या श्रावण महिन्यांत टिळक कोल्हापुरास आले होते. ते दत्तक प्रकरणीं आले होते. त्यांनीं छत्रपति शाहूमहाराजांची गांठ घेतली व नंतर एका बड्या गृहस्थाच्या भेटीला ते गेले. तों ते बडे गृहस्थ बाहेर जाण्याच्या तयारींत दिसले. टिळक म्हणाले कोठें निघालां ! तों ते गृहस्थ म्हणाले "ताईमहाराज बाळामहाराजांस दत्तक घेणार आहेत तेव्हां तिकडे निघालों." त्यावर आश्चर्यचकित झाल्यासारखें दाखवून टिळक म्हणाले "मी महाराजांची नुकतीच गांठ घेऊन आलों पण मला

ते दत्तकासंबंधानें एक चकार शब्दहि बोलले नाहींत. " यावर सदर गृहस्थ म्हणाले कीं, "आमचे महाराज शिवाजीमहाराजांप्रमाणें मुत्सद्दी आहेत." त्यावर टिळकांनीं हंसून असें उत्तर दिलें कीं, "शिवाजीमहाराजांचा स्वाभिमान, सत्याभिमान, देशाभिमान, प्रजावात्सल्य वगैरे इतर गुण अंशतः तरी तुमच्या महाराजांमध्यें असते तर किती बहार झाली असती ! " याच दिवशीं छत्रपतींच्या समक्ष ताईमहाराजांनीं बाळामहाराजांना दत्तक घेतलें. तेव्हां पहिलें दत्तविधान सशास्त्र आणि कायदेशीर ठरवावें म्हणून आणि दुसरें रद्द करावें म्हणून दिवाणी फिर्याद करण्याशिवाय टिळकांना मार्ग उरला नाहीं. कारण दोन दत्तकांच्या भांडणांत इस्टेटीला कुलूप लागून तिची वाताहत होण्याचाच प्रसंग होता. म्हणून त्यांनीं ता. २३ सप्टेंबर रोजीं पुणें येथील फर्स्ट क्लास कोर्टांत फिर्याद गुदरली. पण तिच्या कामाला पुढें तीन वर्षें हात लागला नाहीं तें कां हें पुढील हकीगतीवरून कळून येईल.

(४) ॲस्टनसाहेबांच्या कोर्टांत

प्रोबेट रद्द करण्याचा ताईमहाराजांचा अर्ज ॲस्टनसाहेबांकडून ताबडतोबीनें चौकशीकरितां घेण्यांत आला. कोर्टांतला टिळकांचा अव्वल दावा थांबवावा व किरकोळ प्रकरणांतच औरंगाबादचें दत्तविधान नाशाबित करून घ्यावें, आणि जमल्यास खोटी साक्ष देणें, बनावट कागद करणें, खोटे हिशेब लिहिणें, ताईमहाराजांना अटकेंत ठेवणें, नागपुरकरावर खोट्या तोहमती आणणें वगैरे आरोप ठेवून फौजदारी खटल्यांत टिळकांना शिक्षा करवावी म्हणजे दिवाणी दाव्याचें काम आयतेंच थांबलें असा विचार ॲस्टनसाहेबांनीं केला. वास्तविक ताईमहाराजांचा अर्ज व त्याला ट्रस्टींनीं दिलेला जबाब यावरून मुद्दे इतकेच निघत होते कीं, ताईमहाराजांना मुलगा होऊन तो वारल्यामुळें बाई वारस म्हणून प्रोबेट त्यापुढें रद्द ठरतें कीं काय ? तसेंच ट्रस्टी हे ट्रस्टचें काम करण्याला नालायक ठरले आहेत कीं काय ? व ते तसे ठरले आणि ट्रस्ट मात्र शिल्लक उरला तर या चवकशींतच कोर्टाला नवे ट्रस्टी नेमतां येतील कीं कसें ? पैकीं पहिला एकच मुद्दा प्रथम विचाराला घेतला असता तर त्यावरच सर्व निकाल होऊं शकला असता. बाई व ट्रस्टी यांचे संबंध व भांडणें यांच्याबद्दल पुरावा घेण्याचेंच कारण उरलें नसतें. आणि टिळकांचे वकील वाकनीस यांनीं अशी तक्रार मांडलीहि. परंतु या किरकोळ चवकशींत औरंगाबादचें दत्तविधानच खोटें ठरविण्याचा ॲस्टन-

साहेबांचा बेत असल्यामुळें त्यांनीं ती तक्रार मानली नाहीं व सर्व मुद्यांच्या चवकशीचें काम सुरू झालें. टिळकांची उलट तपासणी १६ दिवस म्हणजे ता. १६ नोव्हेंबर १९०१ पासून पुढें एप्रिल १९०२ पर्यंत मधून मधून चालू होती. दरम्यान ॲस्टनसाहेबांपुढील अर्जाच्या चवकशीचें काम दुसऱ्या एखाद्या कोर्टापुढें बदलून द्यावें असा टिळकांनीं हायकोर्टाकडे अर्ज केला. पण तो नामंजूर झाला. ता. ३ एप्रिल रोजीं मृत्युपत्राचें प्रोबेट व ट्रस्टींचें अधिकारपत्र रद्द केलें असा निकाल ॲस्टनसाहेबांनीं सांगितला.

टिळकांची जबानी सुरू झाली तेव्हां प्रथम ती मामुली म्हणजे पक्षकाराच्या कबुलीनाकबुलीच्या जबाबासारखी असेल, आणि फार तर ॲस्टनसाहेबांना प्रोबेट रद्द करावयाचें असेल असें टिळकांना वाटलें. पण जबानीच्या दुसऱ्या तिसऱ्या दिवसापासूनच खरा रंग कळून आला. औरंगाबादेचा दत्तक झाला कीं नाहीं याचा पुरावा येथें घेण्यांत येऊं नये ही टिळकांची तक्रार अमान्य करण्यांत आली. आणि ज्यावरून फौजदारी गुन्हेगारी अंगीं लावतां येईल असे प्रश्न टिळकांना विचारण्यांत येऊं लागले, तेव्हां ॲस्टनसाहेबांच्या मनांतलें खरें मर्म सर्वांनाच कळून येऊं लागलें. बाई मुलाच्या मृत्यूमुळें मालक झाल्या हें त्यांचें म्हणणें आतां उरलें नव्हतें. कारण औरंगाबादेचा दत्तक त्यांनीं नाकबूल केला तरी कोल्हापूरचें दत्तविधान झालें हें तरी त्यांनीं कबूल केलें होतें. अर्थात् इस्टेटीची मालकी त्यांच्याकडे राहिली नव्हती. म्हणून प्रोबेट रद्द करण्याचा अर्ज चालविण्याचा अधिकार त्यांना उरला नाहीं या लहानशा मुद्यावरच निकाल लागावयाला पाहिजे होता. परंतु टिळकांच्या उलट तपासणींतून औरंगाबाद येथील दत्तविधानासंबंधीं व इतर अनेक प्रकारचे कागद दाखल करवून घेऊन ॲस्टनसाहेबांनीं छापील ३९-४० पानांएवढा मोठा ठराव लिहिला. त्यांत प्रत्येक मुद्यावर उलट निकाल दिला इतकेंच नव्हे तर टिळकांची पूर्वीं सांगितलेल्या अनेक आरोपांबद्दल चौकशी व्हावी असें लिहून त्यांनीं सर्व कागदपत्र पुणें शहर सिटी मॅजिस्ट्रेट यांजकडे पाठविले !

ता. ३ एप्रिल रोजीं टिळकांना निकाल ऐकण्याला समक्ष हजर राहण्याविषयीं हुकूम झाला तेव्हांच ॲस्टनसाहेब काय करणार हें सर्वांना कळून चुकलें. टिळकांना कोर्टांत वागविण्याची ॲस्टनसाहेबांची रीत तर इतकी अपमानास्पद व

एकतर्फी असें कीं, साक्ष संपल्यावर तक्रारीचे वेळीं स्वतः कोर्टात हजर न राहतां वकिलांकडूनच तक्रार सांगण्याचें त्यांनीं ठरविलें. आणि याहि बाबतींत एक वाईट अनुभव आला तो असा कीं, वाकनीस व केळकर यांना टिळकांनीं वकीलपत्र दिलें असून दोघांनींहि प्रथम काम चालविलें असें असतां ॲस्टनसाहेबांचा रागरंग पाहतांच वाकनीस हे गडबडले व त्यांनीं वकिलींतून आपलें अंग काढून घेतलें. वास्तविक आपल्या अशिलावर कांहीं संकट येत आहे असें दिसल्यास डगमगून न जातां वकिलानेंच अशिलाला धीर द्यावा. पण ॲस्टनसाहेब पुढें निकाल देणार त्यांच्या आधींच पुढें टिळकांवर ठेवणार ते आरोप जणूं काय खरेच आहेत अशी स्वतःची भावना करून घेऊन 'मरणा आधीं सरणांत' घालावें त्याप्रमाणें चौकशी आधींच मनानें निकाल देऊन वाकनीस यांनीं टिळकांना मध्येंच सोडलें. शेवटीं टिळकांनीं घरीं मुद्दे टिपून दिले त्याप्रमाणें केळकर यांनींच शेवटल्या दिवशीं ट्रस्टींतर्फे तक्रार सांगितली. टिळकांनीं एखादा हायकोर्टाचा वकील आणलाहि असता. पण या कामीं ॲस्टनसाहेब काय निकाल देणार ही गोष्ट इतकी ढळढळीत दिसत होती कीं कोणींहि वकील, हायकोर्टाचा काय पण विलायतचा आणून उभा केला तरी, काळ्या दगडावरची रेघ जशी पुसून निघत नाहीं त्याप्रमाणें ॲस्टनसाहेबांचा ग्रह कांहीं केल्या बदलावयाचा नाहीं असें पक्कें माहीत. म्हणून टिळकांनीं हायकोर्टाचा वकील तर आणलाच नाहीं पण स्वतःहि तक्रारीच्यावेळीं ते कोर्टात हजर राहिले नाहींत. ॲस्टनसाहेबांचें मुखावलोकनहि करूं नये इतकी त्यांची चीड टिळकांना आली होती. आणि तक्रारीचे वेळीं हजर न राहण्याचा त्यांचा गर्भितार्थ असा होता कीं, तुम्ही काय द्यायचा तो निकाल द्या त्याची मला बिलकूल भीति नाहीं. तुमच्याहि वर हायकोर्ट बसलें आहे तेथें मीहि तुम्हांला पाहून घेईन." पण वर सांगितल्याप्रमाणें ॲस्टनसाहेबांना दिवाणींतून फौजदारी निर्माण करावयाची होती. म्हणून त्यांनीं टिळकांना निकालाच्या दिवशीं हजर राहण्याचा हुकूम देऊन आपलें तोंड टिळकांना पाहावयास लावलेंच.

ॲस्टनसाहेबांच्या निकालावर हायकोर्टाकडे टिळकांनीं ता. १७ एप्रिल रोजीं अपील केलें. ता. १९ ऑगस्ट रोजीं न्यायमूर्ति क्रो व बॅटी यांनीं ॲस्टनसाहेबांचा निकाल फिरविला. आणि कायद्याच्या मुद्यासंबंधीं टिळकांचा आत्मविश्वास यथार्थ ठरला. अशा रीतीनें ॲस्टनसाहेबांना वरून चपराक बसली तरी पण त्यांनीं पोखरून ठेवलेला सुरुंग अद्यापि उडावयाचाच होता. त्यांनीं पेटविलेली

डांचरवत्ती जळतच होती. मध्यंतरीं एप्रिल व मे महिन्यांत सरकारनें पोलीसां-मार्फत टिळकांवरील आरोपाची गुप्त चौकशी केली. त्यांत त्यांच्याकडे असा रिपोर्ट गेला म्हणतात कीं टिळकांवर हे खटले सरकारनें करण्यांत अर्थ नाहीं. ते टिकावयाचे नाहींत व हे खटले करण्याबद्दल लोक सरकारला नांवें ठेवतील व खुनशी म्हणतील. पण सरकारनें तें न जुमानतां खटले पुढें चालू दिले. आणि खटल्याचें काम पुष्कळ दिवस चालणार म्हणून मि. क्लेमन्ट्स यांना स्पेशल मॅजिस्ट्रेट नेमिलें. ता. ९ सप्टेंबर रोजीं सिटी मॅजिस्ट्रेट यांजकडून खटल्याचे कागदपत्र क्लेमन्ट्स यांजकडे गेले व ता. १५ सप्टेंबरपासून क्लेमन्ट्स् यांनीं कामास सुरवात केली. येथपासून एक नवेंच प्रकरण सुरू झालें. प्रोबेट शिल्लक राहिलें होतें आणि फर्स्ट क्लास कोर्टाकडून टिळकांच्या दिवाणी फिर्यादीच्या कामाला हातहि लागला नव्हता, मग दत्तविधान खरें खोटें ठरणें तर दूरच. पण फौजदारी खटल्याच्या वाममार्गानें साधेल तें साधून घ्यावें असा वरपासून खालपर्यंत सर्वांचा कट झाल्यामुळें या प्रकरणाला भलतेंच व भयंकर स्वरूप आलें. क्लेमन्ट्स् साहेब हे नवे तरणेबांड मॅजिस्ट्रेट. आणि त्यांचा दुर्मुखलेला चेहरा हें त्यांच्या मनोवृत्तीचें हुबेहूब चित्र होतें, हें पाहून खटल्याचा शेवट कसा होणार याचा अंदाज कोर्टांत हजर राहून पाहणाऱ्या कोणालाहि करितां आला असता.

(५) क्लेमन्ट्स् यांच्या कोर्टांत

क्लेमन्ट्ससाहेबांपुढील काम २ आक्टोबर १९०२ रोजीं प्रत्यक्ष सुरू झालें तें २४ ऑगस्ट १९०३ पर्यंत चालू होतें. व या अवधींत खटल्याच्या सुनावणीचें काम मधून मधून ५८ दिवस चाललें. दरम्यान हा फौजदारी खटला या नाहीं तर त्या कारणाकरितां क्लेमन्ट्ससाहेबांच्या हातून दुसऱ्या कोणाकडे जावा अशाकरितां हाय-कोर्टाकडे अर्जहि करण्यांत आले पण ते फुकट गेले. हा खटला चालविण्याकरितां प्रथम सरकारी वकील व्यंकटराव रामचंद्र हे उभे राहिले. लगेच पुढें बॅ. गाडगीळ यांना सरकारतर्फे नेमण्यांत आलें. पण त्यानेंहि काम भागत नाहीं असें पाहून नवीन तरतरीत बॅरिस्टर मि. स्ट्रँगमन यांची नेमणूक करण्यांत आली. त्यांना सरका-रनें रोजीं तिनिशें रुपये फी ठरविली होती असें म्हणतात. स्ट्रँगमन यांच्या मदतीला इतरहि कांहीं वकील ताईमहाराजांतर्फे हजर असत. टिळक यांच्यातर्फे मुख्यतः करंदीकर वकील यांनीं काम चालविलें. मध्यंतरीं ताईमहाराजांच्या जबानीच्या वेळीं ब्रॅन्सनसाहेबांना बॅरिस्टर म्हणून टिळकांनीं थोडे दिवस आणलें होतें. पण त्यांची फी देण्याचें काम टिळकांना झेपेना. सरकारला स्ट्रँगमनसाहेबांचा

रोजचा तीनशें रुपयांचा खर्च म्हणजे कांहींच नव्हतें. पण ब्रॅन्सनसाहेबांची रोजची चारशें रुपये फी. त्यांचा जाण्यायेण्याचा खर्च शिवाय रोजचा हॉटेलचा खर्च हीं टिळकांना फारच जड गेलीं. खटला केवळ खाजगी स्वरूपाचा असल्यामुळें लोकांकडून मदत न घेतां पदरचे पैसे भरून व कर्ज काढून टिळकांना ब्रॅन्सनसाहेबांना आणावें लागलें. आणि साहेबांची पद्धतहि अशी कीं आतांचे पैसे एक तासानें देतों म्हटलें तर चालावयाचें नाहीं. आधीं पैसे हातीं घेऊन कुटुंबाकडे ते मुंबईस रवाना झाले म्हणजे साहेब गाडींत पाऊल ठेवीत. शेवटीं खर्चाला तर टिळक कंटाळलेच पण आयतेवेळीं आणलेल्या उपटसुंभ बॅरिस्टरला खटल्याची हकीकत समजावून देण्याला आणि मराठी कागदपत्रांचीं इंग्रजी भाषांतरें करून देण्याला टिळक अधिकच कंटाळले. सॉलिसिटरच्या पूर्ण तयारीशिवाय आयत्या वेळीं बॅरिस्टर आणून उभा करणें शहाणपणाचें नव्हे ही गोष्ट टिळकांना अनुभवानें पूर्णपणें माहीत होती. पण ताईमहाराजांच्या जबानीसारखा नाजूक विषय आणि क्लेमन्टस्‌साहेबांसारखे मॅजिस्ट्रेट म्हणून खर्च झाला त्रास झाला तरी पुरवला, पण युरोपियनला युरोपियनाची गांठ घालूं म्हणजे तें बरें असें टिळकांनीं मनांत योजिलें होतें. पण प्रतिपक्षाला हें मर्म कळल्यामुळें त्यांनीं टिळकांना जिकिरीला आणण्याचा निश्चय केला व तो त्यांचा सहजच साधला. कारण ताईमहाराज साक्षीला यावयाच्या त्या स्वतःच्या स्त्रीप्रकृतीच्या व सल्लागारांच्या स्वाधीन. यामुळें कोर्टाचा हुकूम जरी अमान्य म्हणून करावयाचा नाहीं तरी आज प्रकृति बरी नाहीं, उद्यां हजर राहण्याला इतर कांहीं अडचण आली, परवां तास अर्धातास साक्ष होतांच घेऱ्या घेऊं लागल्या, अशा थाटानें व सवलतीनें बाईची साक्ष चालणार. हें पाहिल्यावर बॅरिस्टर आपल्याला झेपत नाहीं असें टिळकांना कळून चुकलें व तेथून पुढील सर्व काम एकट्या दादासाहेब करंदीकरांवरच त्यांनीं निभावून घेतलें.

पुण्यांतील साक्षीपुरावा संपल्यावर औरंगाबाद व उमरावती येथील साक्षीदारांच्या साक्षीकरितां कमिशन काढण्यांत आलें. उमरावतीस दादासाहेब खापर्डे व दुर्गे जोशी या दोघांच्याच साक्षी घ्यावयाच्या होत्या. तें काम २२ जून ते १ जुलै या दिवसांत संपलें. औरंगाबाद येथील काम कांहीं मे व जून या महिन्यांत व कांहीं जुलैंत झालें व तेथें सोळा साक्षीदारांचा पुरावा घेतला. या फौजदारी खटल्यांत सरकारतर्फे कोणतेहि साक्षीदार औरंगाबाद येथें देण्यांत आले

नाहींत. कारण ताईमहाराजांच्या जबानीवरून खोटी साक्ष दिल्याचा आरोप टिळकांवर रीतसर ठेवण्यांत आला व तो उलटविण्याकरितां साक्षीदार देण्याचा बोजा, म्हणजे दत्तविधान शाबित करण्याचा बोजा टिळकांवर पडल्यामुळें त्यांनाच कमिशन मागून घ्यावें लागलें.

(६) डिफेन्स व निकाल

टिळकांचे वकील दादासाहेब करंदीकर यांनीं ता. २० जुलैपासून ता. १ ऑगस्टपर्यंत ६ दिवस भाषण करून टिळकांचा डिफेन्स दिला. त्यांत प्रथम बऱ्याचशा प्रास्ताविक स्वरूपाच्या तक्रारी होत्या. ॲस्टनसाहेबांनीं निरनिराळे आरोप ठेऊन खटला भरला. त्यांपैकीं खोट्या साक्षीऐवजीं बनावट दस्तऐव-जाचा खटला आधीं घ्यावा असा टिळकांचा अर्ज असतां खोट्या प्रतिज्ञेचाच खटला आधीं घेतला ही एक होती. यांतील मुद्दा इतकाच कीं प्रत्यक्ष दत्तकाचा प्रश्न फौजदारी खटल्याच्या स्वरूपानें निघूं नये. तथापि टिळक खरे किंवा खोटे याचा निकाल करण्याला सरकारासहि साधन उगवें. सरकारच्या दृष्टीनें टिळक मिथ्याप्रतिज्ञ ठरले काय किंवा बनावट दस्तऐवज करणारे ठरले काय दोन्हीं सारखींच. पण अशीहि सवलत मॅजिस्ट्रेटनें दिली नाहीं. यानंतर बाबामहाराजांचे घराण्याची पूर्वपीठिका, त्यांचें मृत्युपत्र, त्याप्रमाणें घेतलेलें प्रोबेट इत्यादि हकीगत सांगून करंदीकरांनीं असें दाखविलें कीं ताईमहाराजांचा मुलगा वारल्यावर देखील बरेच दिवसपर्यंत ताईमहाराज किंवा बळवंतराव नागपूरकर यांची समजूत ट्रस्ट शिल्लक उरला अशीच होती व आपण पूर्ण वारस व ट्रस्टींच्या बंधनापासून मुक्त झालों असें ताईमहाराजांस वाटत नव्हतें. मुलगा मेल्यानंतर दुसरेच दिवसापासून पंडितमहाराज यांनीं कोल्हापुरचे त्यावेळचे दिवाण मेहेरजी-भाई यांच्या मार्फत खटपट सुरू केली होती, पण कुंभोजकरांनीं ती बंद पाडली. पुढें ताईमहाराजांचा भाऊ दत्तक घ्यावा असा त्यांच्या आईचा प्रयत्न चालला होता तोहि नागपूरकरांनीं हाणून पाडला. १८९९ सालीं दत्तकाचा प्रथम विचार सुरू झाला व १९०१ सालीं औरंगाबादेस दत्तविधान झालें. आणि तेथून आल्यावर मग ताईमहाराजांचें मन बदलून उलट खटपटीला सुरवात झाली. या सर्व प्रकरणाची चौकशी डिस्ट्रिक्ट मॅजिस्ट्रेटच्या हुकुमावरून पोलिसांनीं केली होती म्हणून तो रिपोर्ट कोर्टापुढें यावयास पाहिजे होता. इन्स्पेक्टर पागे हे औरंगाबादेस जाऊनहि आले होते व खटल्यांतील साक्षीदारांनीं पागे यांजपुढें आपण हल्लीं सारख्याच

साक्षी दिल्या असें प्रतिज्ञेवर सांगितलें. असें असतां रिपोर्ट पुढें काढलाच नाहीं व सरकारतर्फे एकहि साक्षीदार औरंगाबादचा पुढें आणला गेला नाहीं. औरंगाबादेस ताईमहाराजांबरोबर गेलेल्या सहा नोकरांपैकीं चौघांच्या साक्षी फिर्यादीनें घेतल्या नाहींत. उलट हे साक्षीदार टिळकांच्या बाजूचे आहेत म्हणजे फिर्यादीला प्रतिकूल आहेत असें नागपूरकर यांनींच कबूल केलें ! अर्थात् टिळकांचीच बाजू खरी असें सरकारास आधीं कळून आलें असतां केवळ त्यांचा छळ करण्याकरितां हा खटला चालविण्यांत आला. औरंगाबादेस प्रकार झाला तो सर्व जाहीर रीतीनें झाला. अनेक दर्जाचे १७ साक्षीदार पुढें येऊन त्यांनीं दत्तविधान शाबीत केलें. पैकीं आठांनीं तर मुलगा प्रत्यक्ष मांडीवर बसविल्याचें सांगितलें. टिळकांतर्फे साक्षीदारांना लांचलुचपत झाल्याचा पुरावा नाहीं. टिळकांविषयीं आदर असला म्हणून इतके प्रतिष्ठित लोक खोट्या प्रतिज्ञेला कसे तयार होतील ? ताईमहाराजांचीं पत्रें पुण्यास आल्यावर बनावट केलीं. खरीं पत्रें पुढें आलीं नाहींत आणि बनावट पत्रांप्रमाणें टिळकांनीं ताईमहाराजांवर करडा अंमल चालविला होता हें खरें म्हटलें तरी मांडीजवळ बसविलेला मुलगा मांडीवर उचलून ठेवण्याला काय हरकत होती ? नागपूरकरांचीं पत्रें त्यांच्याच गळ्यांत आलीं व आतां आपल्या बचावासाठीं मीं तीं कपटानें लिहिलीं असें तो सांगत आहे. तेव्हां खोटें सिद्ध करण्याला कपटाची मदत मिळूं नये. नुसतीं मुलेंच पसंत करावयाचीं तर तीं पुण्यासहि आणतां आलीं असतीं. त्याकरितां ताईमहाराजांना औरंगाबादेस येण्याचें कारण नव्हतें. टिळकांना उठून जाण्याचें कारण नव्हतें. एवढी इस्टेट मिळावयाची तर मुलाचे बाप त्यांना पुण्यास कां न आणते ? पुण्यास परत आल्याबरोबर लिहिलेल्या कांहीं पत्रांत हकीकत मोघम लिहिलेली असली तरी कांहींमध्यें मांडीवर मुलगा देऊन आलों, मुलगा पसंत केला. दत्तक दिला आणि घेतला असें स्पष्ट शब्दांनीं लिहिलें आहे. टिळकांचे हेतू निस्वार्थी होते व इतरांचे स्वार्थी होते या गोष्टीवरून सत्य कोणाच्या बाजूला असेल हें अनुमान करितां येतें.

नंबर २ चा आरोप ताईमहाराजांना अटक केल्यासंबंधाचा होता. त्याहि बाबतींत करंदीकरांनीं असाच समर्पक डिफेन्स दिला. पंडितमहाराजांना बाहेर घालविल्यावर वाड्याचा दरवाजा बंद केला होता तरी तो दोन तीन तास उघडा असे. या स्थितीला कैद अगर कोंडून ठेवणें असें म्हणतां येत नाहीं. ट्रस्टींच्या आपल्या

अधिकाराच्या समजुतीप्रमाणें आपल्या ताब्यांतील दरवाजा लावून ठेवणें हें प्रामाणिकपणाचें होतें. बाई बाहेर जाण्यास निघाल्या असतां त्यांना कोणींच जाण्यास प्रतिबंध केला नाहीं. खिडकींतून त्या ओरडल्या व मला सोडवा म्हणाल्या ही गोष्ट खोटी ठरली आहे. पंडितमहाराज वाड्यांत घुसण्याचा संभव म्हणून दरवाजा बंद करण्यांत आला होता. परंतु आंत बाहेर जाण्यायेण्याचा व्यवहार सुरू होता; व मुलें शाळेंत येत जात, नोकर कुणबिणी येत जात असत असा पुरावा झाला होता."

सरकारतर्फे बॅरिस्टर स्ट्रँगमन यांनीं डिफेन्सला उत्तर दिलें. ते म्हणाले, "बाईला अटक केली असें ठरलें तर पहिलें दत्तविधान खोटें होतें, झालें नव्हतें, असेंच अनुमान निघेल. ताईमहाराज या मोठ्या करारी आहेत. नागपूरकर हाच चंचल व ढिला आहे. आपली बाजू ताईमहाराजांनींच करारीपणानें उभी केली. नागपूरकराकडे त्यांतलें श्रेय कांहीं नाहीं. १८ जूनच्या ठरावांत दत्तविधान करून यावें असा मजकूर नाहीं व परत आल्यावर टिळकांनीं लिहिलेल्या कांहीं पत्रांत दत्तविधानाचे शब्द नाहींत. ताईमहाराजांची साक्ष खरी मानली म्हणजे टिळक खोटे पडलेच पाहिजेत. औरंगाबादचे साक्षिदार खोटे. ते टिळकांच्या कीर्तीला भुलून त्यांच्या बाजूला खोटी साक्ष देतात. टिळकांच्या व्याख्यानाला तीनशें माणसें पण दत्तविधानाला तीस माणसें हजर! अर्थात् हा व्यवहार चोरटा, घाईचा व अपुरा झाला असला पाहिजे. टिळकांच्या एका पत्रांत मुलगा मांडीवर दिला असे शब्द असले तरी ते लाक्षणिक अर्थानेंच घेतले पाहिजेत. करारी ताईमहाराजांनीं सुटका होण्याकरितां कागदावर सह्या केल्या, पण त्यांनीं दत्तविधान होऊं दिलें नाहीं. टिळकांचा हेतु निःस्वार्थी मानिला तरी अहंकाराचा हेतु त्यांत होताच."

ता. २४ रोजीं मॅ. क्लेमंटस् यांनीं निकाल सांगितला, त्याचीं लेखी स्वदस्तुरचीं १८४ पानें होतीं. त्यांत त्यांनीं लिहिलें कीं टिळकांना त्रास देण्याकरितां हा खटला भरण्यांत आलेला नाहीं. कारण स्वतः सरकारलाहि बॅरिस्टर देऊन खर्चांत पडावें लागेलच कीं नाहीं? खटला मॅजिस्ट्रेटकडे दिल्यावर पोलिस चौकशी करण्याचें कारण नव्हतें. अर्थात् चौकशीचा रिपोर्ट दाखल केला नाहीं तें योग्यच झालें. ताईमहाराज जितकें आडवेंतिडवें किंवा वस्तुस्थितीला सोडून बोलल्या तितकें इतर अनेक साक्षीदार बोलतच असतात. आपल्या हातचें एक पत्र त्यांनीं नाकबूल केलें तें केवळ त्रासानें केलें असेल. करंदीकर व ब्रॅन्सन यांनीं त्यांना फार त्रास

दिला तरी त्यांच्या साक्षींत चलबिचल झाली नाहीं. औरंगाबादेस बाईला फसवून नेलें व तेथील साक्षीदार ब्राह्मण व टिळकांचे पक्षपाती म्हणूनच खोटें बोलतात. साक्षी कमिशनपुढें झाल्या म्हणून खोट्या प्रतिज्ञेच्या खटल्याची भीति त्यांना राहिली नाहीं. आपण दत्तविधानांत मुलगा मांडीवर घ्यावा लागतो ही गोष्ट ॲस्टनसाहेबांपुढें जबानी देतांना टिळकांच्या प्रथम लक्षांत आली. तोंपर्यंत ती त्यांना माहीत नव्हती. म्हणून या जबानीपासून पुढें त्यांनीं प्रत्यक्ष मुलगा मांडीवर बसविण्याचा बहाणा त्यांनीं चालविला. या जबानीच्या पूर्वीच्या एका पत्रांत मांडीवर मुलगा दिला असे शब्द आहेत खरे. पण ते लाक्षणिक अर्थानें घ्यावयाचे आहेत. टिळकांचा हेतु निःस्वार्थी आहे म्हणूनच १८ महिन्यांची शिक्षा देतों, तो स्वार्थी असता तर किती तरी अधिक द्यावी लागली असती ! शिक्षेच्या कामांत पूर्वी स्ट्रॅचीसाहेबांनीं प्रमाण घालून दिलेंच होतें. त्याप्रमाणें दीड वर्षांची सक्तमजुरीची शिक्षा व एक हजार दंड, व न दंड दिल्यास फिरून दोन महिने कैद असा निकाल क्लेमन्ट्स् यांनीं दिला. !

(७) आक्षेप व कुतर्क

दरम्यान आणखी एका खटल्याची तयारी करून ठेवण्यांत आलीच होती. ती अशी कीं नागपूरकर यांनीं वाड्यांतील दागिन्यांची व इस्टेटीची अफरातफर केल्याची फिर्याद टिळकांनीं सिटी मॅजिस्ट्रेटपुढें केली होती, पण तिचें काम चाललें नाहीं. सबब ही खोटी फिर्याद केल्याबद्दल टिळकांवर रुकार मिळावा म्हणून नागपूरकरांनीं अर्ज केला, व तो मंजूर करून सिटी मॅजिस्ट्रेट यांनीं रुकार दिला. पण तो पुढें टिकला नाहीं, नाहींतर त्याचीहि यांतच भर पडणार होती. तथापि झालें एवढें कांहीं थोडें नव्हतें. कारण खाजगी स्वरूपाच्या खटल्यांत खोट्या प्रतिज्ञेकरितां टिळकांनीं शिक्षा व्हावयाची म्हणजे त्यांच्या एकंदर चारित्र्यावर अपकीर्तीचा बोळा फिरण्यासारखें होतें ! आणि सरकारालाहि त्याच कारणाकरितां ती गोष्ट करावयाची होती. १८९७ च्या खटल्यानें टिळकांना तुरुंगवास घडविला खरा. परंतु त्यामुळें त्यांची अब्रु कमी न होतां उलट वाढलीच. म्हणून त्या सर्वांचें उट्टें या खाजगी स्वरूपाच्या खटल्यांत काढून घ्यावें असें सरकारनें ठरविलें व तो त्यांचा हेतु सहज साधण्यासारखा होता. कारण एक यःकश्चित दुबळी स्त्री टिळकांविरुद्ध हत्यार घेऊन उठली तेव्हां तिची बाजूच बहुधा खरी असेल, एरवीं तिची मजल येथवर जाणार नाहीं असें तिऱ्हाइतांना

सहजच वाटण्यासारखें होतें. ट्रस्टींनीं केल्या त्या सर्व गोष्टी कायदेशीर कीं बेकाय-देशिर हें कोण पाहातो ! आणि कायद्याचा वाद निघाला म्हणजे त्यांत दोन मतें हीं ठरलेलींच असावयाचीं.

दुसरेहि कित्येक विचार यांत होतेच. आणि ते विचार बोलून दाखविणारीं माणसेंहि आढळत म्हणून ते येथें देतों. ते म्हणत—" ताईमहाराज ही सरदाराची स्त्री. तिला ना कायद्याचें ज्ञान ना कोणाचा आधार. प्रत्यक्ष तिच्या नवऱ्यानें मृत्युपत्र करून तिचे हातपाय बांधून तिला परतंत्र केलें व केवळ अन्नवस्त्राची धनीण बनविलें. तरी टिळकांनीं हें मृत्युपत्र परमार्थानें घेऊन तिला वागविणें योग्य काय ? कुठला तरी परका मुलगा आणून दत्तक द्यावयाचा आणि तो सज्ञान होईपर्यंत ट्रस्टींनीं मिळकतीची वहिवाट करावयाची. आणि मुलगा सज्ञान झाला म्हणजे फिरून तोहि स्वतंत्रच. येऊन जाऊन पारतंत्र्य काय तें या हिंदु विधवेच्या नशिबीं ! इस्टेटीला पुष्कळसें कर्ज आहे व त्याचें व्याज भागवितां भागवितां पुरेवाट होते. पण हें कोणाला सांगतां ! कर्ज असतांहि नवरा जर चैन भोगीत होता तर त्याच्या बायकोलाच तेवढा कर्जाचा जाच कां व्हावा ? आईबापांनीं श्रीमंत पाहून बिजवराला दिली पण तो नवरा गेला, तो मुलगा गेला आणि श्रीमंतीची चैनहि नाहीं. हा काय ईश्वराच्या घरीं न्याय झाला ? ट्रस्टी हे नवऱ्याचे हितकर्ते म्हणून मिरवितात पण त्यांचा हितकर्तेपणा त्यांच्या बायकोभोंवतींच कां ? तिनें इस्टेटीला कर्ज केलें तर ट्रस्टींना कांहीं तें जातीनें फेडावें लागणार नाहीं. दत्तविधान जर तिच्याशिवाय होत नाहीं तर दत्तविधान मी करीन वा न करीन असें म्हणण्याचा अधिकार तिला आपोआप प्राप्तच होतो. म्हणून दत्तविधानाला संमति देण्याच्या मोबदल्यादाखल जर बाईनें आपलेंहि स्वास्थ्य त्यांतल्या त्यांत कांहीं करारानें साधून घेतलें तर त्यांत तिचा काय दोष? दत्तक मुलगा कोणता घ्यावा कोणता घेऊं नये हें ठरविण्याचा अधिकार तिलाच पाहिजे. उद्यां दत्तविधान झाल्यावर ती आई आणि तो मुलगा—त्यांचीच ममता परस्पर राहावयाला हवी. हे परके उपरी ट्रस्टी काय घरीं नांदावयाला येणार होते ? मुलगा पसंत करण्याचा अधिकार ट्रस्टींना पण त्याला वागविण्याची जबाबदारी आईवर. त्याचें तिचें न जमलें तर उद्यां अपकीर्ति होणार ती तिचीच. अधिकार खरा पण तो चालविण्याला कांहीं मर्यादा असते. ट्रस्टी झाले तरी त्यांनीं निराश्रित विधवेशीं वागतांना अगदींच कांहीं कायद्याच्या सुरी—तरवारीची धार

काढावयाला नको होती. मांजरसुद्धां कोंडलें म्हणजे अंगावर येतें. त्याप्रमाणें एवढ्या टिळकांविरुद्ध अर्ज करण्याला खटले भरण्याला बाई उभी राहिली याचा अर्थ तिच्यानें टिळकांचा जुलूम अधिक सोसवेना असा नाहीं काय? कोल्हापूरचा एखादा मुलगा घेतला असता तर जवळच्या जवळ, फार तर वाटींतलें ताटांत सांडलें असतें. पण तें टाकून इतक्या लांब निजामशाहींत मुलगे हुडकावयाला जाण्याचें काय नडलें होतें? बोलून चालून मुलगा अल्पवयीच घेतला. पण तो तरी उद्यां चांगला निघेल याची हमी टिळकांनीं काय घेतली होती व त्यांना ती हमी कोण देणार होते? अहो, घरचा मुलगाहि वेळीं बापाचें ऐकत नाहीं. मग हा तरी उद्यां सज्ञान झाल्यावर ट्रस्टींचें ऐकणार वाटतें! बरें, औरंगाबादेस दत्तविधान करून बाई परत आल्यावर समजा तिचें मन बदललें व तिनें दुसराहि एक दत्तक घेतला तर घेतला. पहिल्या दत्तविधानाचें नाणें खरें होतें तर दुसऱ्या दत्तविधानाची कसली भीति? आणखी दहा केलीं तरी काय झालें असतें? आतां दुसरें दत्तविधान वाड्यांत होणार म्हणून एक वेळ टिळकांना थांबवितां आलें असतें. पण बाईला घरांतून बाहेर उठून जाण्याला प्रतिबंध थोडाच होता! आणि दत्तविधान दत्तविधान तें काय पांच मिनिटांचें काम. कागदपत्र, करारमदार वगैरेंची भानगड न ठेविली तर एकानें मुलगा दिला म्हटलें, दुसऱ्यानें तो घेतला म्हटलें, एकानें चटकन मुलगा उचलून मांडीवर दिला तो दुसऱ्यानें घेतला, तोंडांत साखर घातली व जवळच्यांनीं टाळी पिटली कीं झालें दत्तविधान! तात्पर्य, हट्टानें दुसरें दत्तविधान करावयाचेंच झालें तर आपण बाईला सर्व काळ सर्व दिवस प्रतिबंध करूं शकत नाहीं ही गोष्ट टिळकांना कळावयास पाहिजे होती. ट्रस्टी झाले म्हणून त्यांनीं वाड्याला कुलुपें कां घालावीं? स्वतः बाईला प्रतिबंध नसेल. पण हा सगळा धुमाकूळ तिच्या राहत्या घरांतच ना? आणि तिच्याकडे कोणीं यावें कोणीं येऊं नये हें ठरविणार ट्रस्टी कोण? त्या पुरती तिला स्वतंत्रता अवश्य हवीच." इत्यादि इत्यादि.

तात्पर्य वरच्यापैकीं कोणताना कोणता आक्षेप घेणारे पुष्कळ लोक या प्रकरणांत टिळकांवर नाखूष होते. कोणी हिंदुधर्मशास्त्रावर नाराज. कोणी दत्तकाच्या चालीवर नाराज. कोणी बाबामहाराजांच्या मृत्युपत्रावर नाराज. या सर्व प्रकारांची व्यक्तिनिरपेक्ष नाराजीहि टिळकांवरच येऊन आदळली. हिंदुधर्मशास्त्र

मूर्ख असेल पण टिळकांनीं स्वतः तसेंच कां व्हावें? स्मृतिकारांना हिंदु विधवांची दया नाहीं आली म्हणून विसाव्या शतकांतील सुशिक्षित टिळकांनाहि ती येऊं नये काय? मृत मित्राच्या इस्टेटीचें कल्याण साधण्यापेक्षां आपला हट्ट चालविण्याची बुद्धि टिळकांच्या सर्व वागणुकीच्या मुळाशीं होती म्हणूनच त्यांनीं या अनन्वित गोष्टी केल्या. आणि या हटवादीपणाचा कळस झाल्यामुळें आपण खोटी साक्ष देतों किंवा कागद बनावट करतों किंवा हिशेबांत फिरवा-फिरवी करतों किंवा कायदेशीर अधिकाराची ओढाताण करतों किंवा निरपराधी लोकांवर खटले भरतों या गोष्टींचें भान टिळकांना राहिलें नाहीं. अशा विचार-सरणीमुळें सुधारक नेमस्त व टिळकांचा डौल सहन न होणारे हे सर्व लोक त्यांना कांहीं मनांतून तर कांहीं उघड नांवें ठेवूं लागले व त्यांतच टिळकांनीं वर्णन केलेल्या स्वार्थपरायण 'पाजी पंचका'ची आणि राजदरबारांच्या अंग-णांत आश्रय घेणाऱ्या खलांची भर पडली. ॲस्टनसाहेबांनीं बनावट कागद व खोटी साक्ष याचा नसता ध्वनि काढल्याबरोबर वकिलासारखे वकील वाकनीस हे जर टिळकांचें वकीलपत्र टाकून देण्याला तयार झाले तर टिळकां-बद्दल आधींच मन कलुषित असलेल्या लोकांना काय दोष द्यावयाचा? आणि समाजांतील लोकांची जर ही स्थिति तर युरोपियन अधिकाऱ्यांचें मन किती कलुषित झालें असेल याची सहजच कल्पना होते. टिळकांची प्रतिपक्षी स्त्री विधवा तरुण, अशिक्षित, कायद्याच्या संकटांत सांपडलेली आणि तिच्या मानेवर टिळकांच्या करारीपणाची सुरी असें हें वरवरचें दृश्य पाहून युरोपियन लोकांच्या मताचें पारडें आधींच टिळकांच्या विरुद्ध खालीं गेलेलें व त्यांत कांहीं स्त्री-दाक्षिण्याची व कांहीं खुनशीपणाची भर पडून तें आणखी खालीं गेलें असल्यास नवल नाहीं. क्लेमन्ट्‌ससाहेबांचा निकाल हा टिळकांच्या तोंडावर अपयशाच्या वज्रलेपासारखा राहणार. या नैतिक गुन्हेगारींतून त्यांना वर डोकें केव्हांच काढतां येणार नाहीं. त्यांचें यापुढील सार्वजनिक चरित्र संपलें व त्याबरोबर पूर्वी मिळविलेला लौकिकहि गेला अशीच पुष्कळांनीं मनाशीं गांठ घातली. आणि म्हणूनच टिळकांच्या आयुष्यांतील अधिकांत अधिक संकटाचा काळ जर कोणता असेल तर तो या खटल्याच्या वेळचा होय असें आम्ही तरी म्हणतों. पण हा संकटकाळ आणखी वर्ष सहा महिने टिकावा असें घटितच होतें. त्याचा प्रकार असा.

(८) सेशन कोर्टाचा निकाल

ता. २४ आगस्ट रोजीं मि. क्लेमन्ट्स यांनीं टिळकांना शिक्षा दिली व लगेच त्यांना येरवडा येथील तुरुंगांत नेलें. पण निकाल काय होणार याचा अदमास असल्यामुळें टिळकांच्या वकिलांनीं सेशन कोर्टाकडे करण्याच्या अपिलाची यादी आधींच लिहून तयार ठेविली होती, व शिक्षा सांगतांच टिळकांची त्यावर सही घेऊन ती गुदरण्यांत आली. सुदैवानें सेशन कोर्ट व क्लेमन्ट्ससाहेबांचें कोर्ट हीं एकाच इमारतींत दहावीस पावलांच्या अंतरावरच होतीं. यामुळें अपील तावडतोब दाखल करतां आलें. पण सेशन जज्ज ल्यूकस यांचेपुढें आधीं चालत असलेलें काम संपून, अपिलाची जुजबी सुनावणी होऊन, जामिनावर टिळकांना खुलें करण्याचा हुकूम हातीं पडून तो येरवड्यास नेऊन तुरुंगाच्या अधिकाऱ्यांवर बजावीपर्यंत सहजच चार दोन तास लागले. पण सुदैवानें सदर अधिकाऱ्यानें आधींच सबूरी केली असल्याकारणानें, टिळकांचे कपडे बदललेले नव्हते. यामुळें त्याच दिवशीं त्यांना सोडवून घरीं परत आणतां आलें. मि. ल्यूकस यांचेपुढें अपिलाचें काम आक्टोबरांत व डिसेंबरांत मिळून संपलें. अपिलाचें काम टिळकांतर्फे हायकोर्ट वकील दाजीसाहेब खरे यांनीं चालविलें. आणि सुनावणीच्या वेळचीं प्रश्नोत्तरें व एकंदर रागरंग पहातां टिळक बहुधां सुटणार असाच सर्वांचा अंदाज झाला. तो इतका कीं, तारीख ४ जानेवारी १९०४ रोजीं कोर्टांत टिळकांबरोबर गेलेली त्यांची मित्रमंडळी व निकाल ऐकण्यास आलेली इतर मंडळी मनांत आनंदित होती. आणि कोणी निकालाच्या तारा कशा व कोणा कोणास लिहाव्या तर कोणी पेढे व फुलांचे हार केव्हां आणावे या विचारांत मनांतून गर्क होते. ल्यूकससाहेबांनीं बरोबर ११॥ वाजतां आपला निकाल वाचण्यास सुरुवात केली. निकाल म्हटला म्हणजे कांहीं विधानें उलट सुलट दोन्ही पक्षांविषयीं व्हावयाचींच व त्याप्रमाणें ऐकणारांचे जीव खालवर होत होते. पण शेवटीं शेवटीं न्यायाधीश एकदम जे घसरले ते सावरले नाहींत. आणि "टिळकांनीं खोटी साक्ष दिली असा माझा निष्कर्ष आहे" असें त्यांनीं म्हणतांच टिळकांना व त्यांच्या मित्रमंडळींना एकदम कोणी धक्का देऊन पाताळांत लोटल्यासारखें झालें!

पण सेशन जज्जांनीं दोन तीन गोष्टींनीं दुःखाचें ओझें किंचित् कमी केलें. तें असें कीं दीड वर्षांच्या शिक्षेऐवजीं सहा महिन्यांची सजा केली व हें करण्याला

कारण म्हणून असें दिलें कीं "जगन्नाथमहाराजांचें दत्तविधान प्रत्यक्ष झालें असें सांगण्यांत टिळकांचा हेतु सर्वस्वीं शुद्ध व इस्टेटीचें हित सांभाळण्याचाच होता. नागपूरकरांसारख्या अप्रामाणिक मनुष्याच्या आणि सर्वस्वीं त्यांच्या तंत्रानें वागणाऱ्या ताईमहाराजांच्या हातीं इस्टेट गेली तर ती खास बुडणार असें टिळकांना वाटत होतें व कोणाहि सूज्ञ मनुष्याला या कामीं तसेंच वाटणार. नागपूरकर व ताईमहाराज यांनीं क्लेमन्ट्सपुढें स्वतः खोट्या साक्षी दिल्या. पण टिळकांनीं खोटें सांगितलें तें खोटें सांगावें या इच्छेनें सांगितलें असें नाहीं, तर ॲस्टनसाहेबांच्या कोर्टांत फार दिवस चाललेल्या त्रासदायक उलटतपासणींत प्रतिकार करतां करतां खोटी साक्ष देण्याची पाळी टिळकांवर आली असावी." तसेंच "ताईमहाराजांना वाड्यांत प्रतिबंध केला नव्हता" हें टिळकांचें वाक्य खोटें ठरवून क्लेमन्टस यांनीं खोट्या प्रतिज्ञेच्या दुसऱ्या आरोपावर त्यांना गुन्हेगार ठरविलें होतें. पण ताईमहाराजांना स्वतः वाड्यांत केव्हांहि प्रतिबंध झाला नव्हता असें शाबित धरून या दुसऱ्या आरोपांतून टिळकांना त्यांनीं दोषमुक्त केलें. अशा रीतीनें बाकीचे अनेक आरोप कमी होत होत औरंगाबादेस प्रत्यक्ष दत्तविधान झाल्याचें वाक्य तेवढें खोटें इतकाच टिळकांवर आरोप शिल्लक राहिला. तरी पण अजून बनावट कागद केल्याचे वगैरे आरोप शिल्लकच होते. पण ते प्रत्यक्ष चार्ज ठेवण्याच्या मजलीला जाऊन भिडले नव्हते. ल्यूकससाहेबांच्या निकालासंबंधानें कित्येकांचा तर्क असा आहे कीं ते पहिला बराच भाग लिहीपर्यंत टिळकांना सर्वस्वीं दोषमुक्त करण्याच्या विचारांत असावेत पण शेवटीं तो त्यांचा विचार बदलला असावा. मग तें कोणत्याहि कारणानें असो.

(९) हायकोर्टाचा निकाल

ल्यूकससाहेबांनीं निकाल दिला त्या दिवशीं फिरून टिळकांना येरवड्याच्या तुरुंगांत नेण्यांत आलें; पण या वेळीं पूर्वीप्रमाणें त्यांना ताबडतोब जामिनावर सोडवून घेण्याची सोय नसल्यानें तारीख ४ ते ७ जानेवारी १९०४ पर्यंत चार दिवस टिळकांना इतर कैद्यांप्रमाणेंच राहावें लागलें. ता. ८ रोजीं हायकोर्टाच्या हुकुमावरून त्यांची जामिनावर सुटका झाली. हायकोर्टांत टिळकांतर्फे दाजीसाहेब खरे यांनींच काम चालविलें. अपिलाची सुनावणी ता. २४, २५ व २९ फेब्रुवारी अशी तीन दिवस चालली. आणि ता. ३ मार्च रोजीं न्या. जेन्किन्स व बॅटी यांनीं टिळकांना दोषमुक्त करून सोडून दिलें. इतकेंच नव्हे तर हें करण्यापूर्वी

त्यांनीं सरकारी बॅरिस्टराकडून टिळकांवर शिल्लक असलेले इतर सर्व आरोप सरकारनें परत घेतल्याची कबुली तोंडानें वदवून आपल्या कागदावर नोंदवून घेतली. आणि अशा रीतीनें तीन वर्षें चाललेला टिळकांचा न्यायकोर्टांतील छळ संपला! ४ एप्रिल १९०२ रोजीं ॲस्टनसाहेबांनीं टिळकांविरुद्ध मुख्य व गौण मिळून दहा बारा आरोपांचें काहुर आणलें. आणि ४ मार्च १९०४ पर्यंत हे सर्व आरोप एकामागून एक वितळत जाऊन टिळकांच्या डोक्यावरचें लौकिकाचें आभाळ सर्वस्वीं निरभ्र झालें. पण तें होण्यापूर्वीं टिळकांना प्रत्यक्ष कोर्टांत आरोपी म्हणून सुमारें १६० दिवस हजर राहावें लागलें. आणि त्या मानानें इतर श्रम व खर्च किती पडला असेल याची कल्पना कोणासहि येईल. मात्र समाधान इतकेंच कीं या सर्वांची किंमत देऊन कां होईना पण टिळकांचें म्हणणें अखेर खरें ठरलें आणि त्यांच्या प्रतिपक्षीयांचा पुरा मोड झाला. हायकोर्टानें टिळकांचीच जबानी खरी मानली. त्यांच्या तर्फेचा तोंडी पुरावा खरा मानून जमेस धरला. ताईमहाराज व नागपूरकर यांनीं खोट्या साक्षी दिल्या हें ल्यूकससाहेबांचें विधान जमेस धरून तेंच कायम केलें. टिळकांचा हेतु शुद्ध असल्याबद्दल तर खालपासून वरपर्यंत एकवाक्यताच होती. ॲस्टनसाहेबांनीं टिळकांना शुद्ध सैतान ठरविलें होतें. क्लेमन्टस्‌साहेबांनीं अप्रामाणिकपणाचा आरोप काढून टाकून हट्टीपणामुळें हा गृहस्थ वेडा झाला व वाटेल तें करीत सुटला असें त्यांच्या दोषाचें किंचित् सौम्य वर्णन केलें होतें. त्याच्यापुढें जाऊन टिळकांचे हेतू अगदीं निर्मळ होते असें ल्यूकससाहेबांनीं लिहून ठेवलें होतें. आणि शेवटीं हायकोर्टानें केवळ त्यांचे हेतूच नव्हे तर कृत्यें आणि विधानें हीं उमद्या भावनेचीं व सत्याला धरून होतीं असा निर्णय दिला. अशा रीतीनें टिळकांच्या मागचें हें फौजदारी कर्मकांड या प्रकरणापुरतें पुरें झालें!

असो. हायकोर्टाच्या निकालांत या सर्व गोष्टी खुलासेवार दिल्या असल्यामुळें त्यांतील मुख्य भाग खालीं दिला आहे:—

"ताईमहाराजांनीं स्वतःचा हेतु साधण्याकरितां जी साक्ष दिली त्याच्याविरुद्ध पुष्कळ संभावित गृहस्थांच्या जबान्या झाल्या आहेत. पण 'नेटिव लोकांची साक्ष विश्वसनीय नसते' अशी कांहीं तरी निरर्थक सबब लावून हा सर्व पुरावा कोर्टानें एके बाजूस ठेवला आहे. तपासणीअर्जांत दस्तऐवजी पुराव्याचा मुख्य मुद्दा आहे त्याअर्थीं त्याचाच मुख्यत्वेंकरून विचार करूं. ताईमहाराजांचें म्हणणें

दस्तऐवजी पुराव्यावरून किती टिकतें हें आतां पाहणें आहे. दस्तऐवज दोन प्रकारचे आहेत. एक औरंगाबादेस जाण्यापूर्वीचे आणि दुसरे औरंगाबादचे व त्यानंतरचे. पैकीं फिर्यादीतर्फे असें म्हणणें आहे कीं, "पहिल्या वर्गांतील दस्तऐवजावरून औरंगाबादेस दत्तक घेण्याचा विचार कायम नव्हता. आणि दुसऱ्या वर्गाच्या दस्तऐवजांत शारीरिक दान प्रतिग्रहाचा उल्लेख नाहीं यावरून सदर प्रकारचा दानप्रतिग्रह औरंगाबादेस झाला नाहीं असें सिद्ध होतें." यापैकीं पहिल्या वर्गांतील दस्तऐवज महत्त्वाचे नाहींत. कारण त्यावरून फार झालें तर एखादी गोष्ट संभवनीय आहे किंवा नाहीं एवढेंच सिद्ध होईल. याकरितां त्या वर्गांतील दस्तऐवज सोडून देऊन दुसऱ्या वर्गांतील दस्तऐवजाकडे वळूं. या वर्गांतील दस्तऐवज दोन प्रकारचे आहेत. एक औरंगाबादेस झालेले व दुसरे औरंगाबादेहून परत आल्यावर झालेले. शास्त्री यांचें सर्टीफिकीट, दत्तकपुत्राचा मसुदा, दत्तकपत्र आणि भाऊसाहेबांस ताईमहाराजांनीं दिलेलें पत्र हे पहिल्या प्रकारचे दस्तऐवज होत. आणि टिळक यांनीं एजंटसाहेबांस पाठविलेली यादी, नागपूरकराचें कुंभोजकर यांस पाठविलेलें पत्रक, टिळकांनीं ट्रस्टींकडे केलेला रिपोर्ट, कोर्टास केलेला मनाईचा अर्ज आणि कोल्हापुरास पाठविलेल्या तारा व यादी दुसऱ्या प्रकारांत मोडतात. यांपैकीं टिळकांनीं एजंटसाहेबांकडे पाठविलेली यादी ही सुरुदर्शनीं त्यांतील मराठी शब्दांवरून आरोपीच्या विरुद्ध आहे असें वाटतें. हे शब्द 'दत्तविधानाचा समारंभ' हे होत. दत्तविधानाचा समारंभ होईल तेव्हां दरबारास मेहरबानांस आमंत्रण होईल असें यांत लिहिलें आहे. यावरून फिर्यादीतर्फे असें म्हणणें आहे कीं, ही यादी पाठविली तेव्हां दत्तविधान किंवा शारीरिक दानप्रतिग्रह झालेलें नव्हतें. परंतु टिळक यांनीं आपल्या जबानींत या शब्दाचा खुलासा केलेला आहे; व तो खुलासा फिर्यादीतर्फेचे वकील यांस कळला नाहीं किंवा तो समजून घेण्याची त्यांची इच्छा नव्हती असें दिसतें. तो खुलासा असा आहे कीं, "दत्तविधानाचा समारंभ" म्हणजे दत्तविधान झाल्यानंतर त्यासंबंधीं जो समारंभ किंवा जेवणावळी, देणग्या वगैरे उत्सव करतात तो; त्यांवरून दत्तविधान झालें नाहीं असें सिद्ध होत नाहीं.

"हा खुलासा बरोबर नाहीं असा फिर्यादीतर्फे कांहीं पुरावा आलेला नाहीं. आणि ॲडव्होकेट जनरल यांनीं माहिती घेऊन या कोर्टांत असें कबूल केलें आहे

कीं टिळक यांस उद्दिष्ट असलेला अर्थ व्यक्त करण्यास या दस्तऐवजांत आहेत त्यापेक्षां निराळ्या प्रकारचे शब्द घालतां आले नसते. इंग्रजी भाषेंत देखील Wedding breakfast (लग्नाची जेवणावळ) किंवा Christening party [नामकरणाचा समारंभ] असे शब्द वापरतात पण त्यावरून लग्नाचा किंवा नामकरणाचा विधि त्याच वेळीं व्हावयाचा असा बोध होत नाहीं. याखेरीज टिळकांनीं ट्रस्टींकडे जो रिपोर्ट केला आहे त्यांत 'आपण औरंगाबादेस ताईमहाराजांच्या मांडीवर दत्तक देऊन आलों ' असें स्पष्ट लिहिलें आहे. हा रिपोर्ट नागपूरकरांच्या दृष्टीस पडला होता असें दिसून येतें. तथापि त्यांस मांडीवर मुलगा दिल्याचा प्रत्यक्ष केलेला उल्लेख खोटा आहे असें त्या वेळीं नागपूरकर यानें म्हटल्याचें दिसत नाहीं आणि नागपूरकर तेव्हांहि बाळामहाराजांच्यातर्फे खटपट करीत होता हें लक्षांत आणलें म्हणजे या मुद्याचें महत्त्व समजतें. रा. टिळक यांनीं याप्रमाणें आपल्या रिपोर्टांत, मांडीवर मुलगा दिल्याचा प्रत्यक्ष उल्लेख केला असतांहि हे शब्द लाक्षणिक आहेत असें धरून टिळक यांनीं आपल्या पत्रांत कोठेंहि शारीरिक दानप्रतिग्रहाचा उल्लेख केलेला नाहीं असें से. जज्ज यांनीं कसें ठरविलें हेंच आम्हांस समजत नाहीं. शारीरिक दानप्रतिग्रह दाखविण्यास यापेक्षां दुसरे चांगले शब्द सांगतां येत नाहींत ही गोष्ट फिर्यादीतर्फे कबूल करण्यांत आली. आणि हें जर कबूल आहे तर अशा प्रकारच्या शब्दाचा स्पष्ट अर्थ सोडून आरोपीच्या विरुद्ध त्याचा लाक्षणिक अर्थ करणें हें फौजदारी न्यायाचीं जीं मूलतत्त्वें आहेत त्यांस अत्यंत विरुद्ध आहे. हा रिपोर्ट बनावट असावा असें ध्वनित करून हा आरोपीतर्फेचा पुरावा विश्वसनीय नाहीं असें दाखविण्याचा फिर्यादीतर्फे आमच्यापुढें प्रयत्न केला होता. पण यास कांहीं आधार दाखविण्यांत आला नाहीं किंवा म्याजिस्ट्रेटपुढेंहि तक्रार केलेली नाहीं व से. जज्ज यांनींहि ती घेतली नाहीं आणि ती खरीहि नाहीं असें दिसून येतें. सरते शेवटीं नागपूरकर यानें 'मी औरंगाबादचा दत्तक रद्द होण्याबद्दल खटपट करणार नाहीं' असें जें लिहून दिलें आहे त्यावरूनहि औरंगाबादेस मुलगा मांडीवर देऊन आपण परत आलों असें जें महत्त्वाचें विधान टिळकांनीं आपल्या रिपोर्टांत केलें आहे त्यासच बळकटी येते. हा रिपोर्ट ५ जुलै १९०१ रोजीं झाला. दुसऱ्या दिवशीं म्हणजे ता. ६ जुलै रोजीं ताईमहाराज यांनीं एजंटाकडे जाऊन जी लेखी तक्रार दिली तो दस्तऐवज आमचेपुढें आहे. त्यांत ' टिळकांनीं केलेला मुलगा मला पसंत नाहीं ' असे शब्द आहेत.

या शब्दांचा अर्थ आमचे मतें औरंगाबादेस पुरें दत्तविधान झालें असा होतो. पण सेशन जज्ज यांनीं तिकडे दुर्लक्ष केलें आहे. ॲडव्होकेट जनरल यांचें असें म्हणणें आहे कीं या वाक्याचा अर्थ वाग्दानापुरता धरावा पण त्यांत कांहीं अर्थ नाहीं. दुसरा दत्तक होण्याचेवेळीं मनाई मागण्याकरितां टिळक यांनीं १२ जुलै रोजीं जी दिवाणी कोर्टांत फिर्याद केली त्यांत औरंगाबादेस दत्तक घेतल्याचा उल्लेख नाहीं एवढ्यावरून औरंगाबादेस दत्तक झाला नाहीं असें आम्हीं अनुमान काढावें असें फिर्यादीचें म्हणणें आहे आणि से. जज्ज यांनींहि तसेंच अनुमान केलें आहे. परंतु हा मुद्दा इतका निराधार आहे कीं तो फिर्यादीतर्फे पुढें कसा आणूं दिला व त्यास क्षणभर तरी खालील कोर्टानें कसा थारा दिला हें आम्हांस समजत नाहीं.

" खोट्या प्रतिज्ञेच्या खटल्यांत पुराव्याचा विचार करतांना किती सावधगिरी ठेविली पाहिजे याबद्दल थोडासा विचार केला पाहिजे. इंग्लंडांतील कायद्यामाणें पाहिलें तर (आणि हिंदुस्थानांतील कायदा इंग्लंडांतील कायद्याच्या पायावरच रचलेला आहे) खोट्या प्रतिज्ञेचा गुन्हा शाबित करण्यास दोन साक्षीदारांची जरूर आहे किंवा एक साक्षीदार असून त्याच्या प्रत्यंतरास दुसऱ्या कांहीं महत्त्वाच्या गोष्टी शाबीत केल्या पाहिजेत. हा नियम कांहीं उगीच घातलेला नाहीं. तो न्यायाच्या मूलतत्त्वावर अवलंबून आहे आणि हिंदुस्थानच्या कायद्यांत जरी असा स्पष्ट नियम नसला तरी न्याय करतांना न्यायाधीशानें हा विचार मनांत ठेवला पाहिजे. अशा दृष्टीनें पाहिलें तर या खटल्यांत दिलेली शिक्षा बिलकूल टिकत नाहीं. परंतु यदाकचित् हा नियम बाजूला ठेवला तरीहि से. जज्जाच्या निकालावरून पाहतां आरोप शाबीत धरण्यास पुरेसा आधार नाहीं. सारांश आरोपीविरुद्ध ताईमहाराज ही एकच साक्षीदार आहे आणि तिनें आरोपीविरुद्ध खोटी साक्ष दिली असें ज्या अर्थी से. जज्जाचें म्हणणें आहे त्या अर्थी तिचे म्हणण्यास से. जज्जांनीं सांगितलेल्या तीन प्रकारांपैकीं कोणत्या तरी प्रकारचा प्रत्यंतर पुरावा असल्याखेरिज तिचे म्हणण्यावर विश्वास ठेवतां येत नाहीं.

"से. जज्ज यांनीं या खटल्यांतील पुरावा विश्वासनीय मानण्याचे जे तीन नियम दिले आहेत त्यांपैकीं तोंडी साक्षीस कागदपत्राचा दुजोरा असल्याखेरिज तोंडी साक्ष भरंवशाची नाहीं असा पहिला नियम दिला आहे त्याखेरीज दुसरा नियम या खटल्यास लागूं पडत नाहीं असें ॲडव्होकेट जनरल यांनीं कबूल केलें आहे

व त्यांचें असें म्हणणें आहे कीं, ताईमहाराजांच्या साक्षीस दस्तऐवजी पुराव्यानें बिलकुल दुजोरा मिळत नाहीं. हाच खटला जज्ज आणि ज्यूरी यांच्यापुढें असतां तर ज्यूरीचा अभिप्राय विचारण्याचीच जरूर नव्हती अशा प्रकारचा हा दस्तऐवजी पुरावा आहे, तथापि मॅजिस्ट्रेट यांनीं आपल्या निवाड्यांत असें लिहिलें आहे कीं "ताईमहाराजांची साक्ष जरी झाली नसती किंवा घेतां आली नसती तरीहि आरोपीविरुद्ध पहिल्या म्हणजे दत्तविधानाच्या आरोपासंबंधानें जो पुरावा आहे त्यांत यत्किंचित्‌हि कमी पडलें नसतें." परंतु या दस्तऐवजी पुराव्यासंबंधानें आमचें असें मत आहे कीं, से. जज्जांनीं म्हटल्याप्रमाणें जरी त्याचा अर्थ केला तरी फार झालें तर थोडासा संशय उत्पन्न करण्यापलीकडे त्याची जास्त किंमत नाहीं. त्यावरून कोणतीहि गोष्ट कायदेशीर रीतीनें शाबीत होत नाहीं किंवा प्रत्यंतर पुराव्यासहि त्याचा उपयोग नाहीं. अमुक एक ठिकाणीं अमुक एक गोष्ट सांगितली नाहीं असें गृहीत धरून त्यावरून से. जज्जांनीं आपलीं अनुमानें काढलीं आहेत. पण वर सांगितलेंच आहे कीं अमुक एक दस्तऐवजांत अमुक एक प्रकारचा उल्लेख नाहीं असें मानण्यासच कांहीं कारण नाहीं. शब्दांची ओढाताण करूनच असा अर्थ काढावा लागतो आणि यदाकदाचित् सरळ अर्थ निघतो असें मानलें तरीहि से. जज्ज यांनीं काढल्याप्रमाणें अनुमान काढून शिक्षा देणें कायद्याप्रमाणें प्रशस्त नाहीं.

"याप्रमाणें दस्तऐवजी पुराव्याचा विचार केला असतां असें दिसतें कीं रा. टिळक यांनीं औरंगाबादेस मुलगा मांडीवर दिला असें विधान केलें असतांहि त्याच्याविरुद्ध ताईमहाराज आणि नागपूरकर यांनीं कोर्टांत येईपर्यंत कांहीं म्हटलें नाहीं. अशा स्थितींत पुराव्याचा बोजा आरोपीवर टाकला हीच चूक होय. आमचें दस्तऐवजी पुराव्याबद्दलचें जें मत झालें आहे त्याप्रमाणें पाहतां बाकीच्या दस्तऐवजांचा विचार करण्याची फारशी जरूरी नाहीं. कारण जी गोष्ट मुळींच शाबीत होत नाहीं, त्याचा प्रत्यंतर पुरावा पाहण्याची तरी जरूर काय ? ता. १८ जूनच्या ट्रस्टींच्या ठरावासंबंधानेंही आमचें हेंच म्हणणें आहे. तथापि ज्याअर्थी या कागदांचा आमच्यापुढें बराच ऊहापोह झाला आहे त्याअर्थीं त्यांतलि गोष्टींसंबंधानें थोडासा येथें विचार करतों. या कागदांपैकीं मुख्य कागद म्हणजे दत्तकपत्र होय. यांत शारीरिक दानप्रतिगृह नाहीं असें फिर्यादीचें म्हणणें आहे. परंतु शिल्लक काय गोष्टी राहिल्या त्या "दत्तहोम वगैरे विधि आपल्या सवडी-

प्रमाणें आपण करावे " या वाक्यानें जर स्पष्ट सांगितल्या आहेत तर दत्तविधानास अवश्य लागणाऱ्या त्यापूर्वींच्या सर्व गोष्टी औरंगाबादेस झाल्या व दत्तहोम मात्र दुसरे ठिकाणीं सवडीप्रमाणें व्हावयाचा होता असें याच कागदावरून स्पष्ट होतें. शास्त्री यांच्या सर्टिफिकेटासंबंधानें हीच गोष्ट लागू आहे. ताईमहाराजांनीं भाऊसाहेब देव यांस जें पत्र लिहून दिलें आहे त्यांत 'दुसरा दत्तक घेणार नाहीं' असें वाक्य आहे. पण या वाक्याचा अर्थ आरोपीविरुद्ध करतां येत नाहीं. कारण त्याच्याबरोबरच 'जगन्नाथ यास औरस पुत्राचे सर्व हक्क प्राप्त झाले आहेत' असें म्हटलें आहे. शारीरिक दानप्रतिग्रह २७ किंवा २८ तारखेस झाले यासंबंधानें से. जज्जांनीं जी शंका घेतली आहे तिचाही येथें उल्लेख केला पाहिजे. आरोपी गुन्हेगार आहे असें प्रथमतः गृहीत धरून ही शंका काढलेली आहे. पण अशा तऱ्हेनें आरोपीचा गुन्हा गृहीत धरून अनुमानें काढणें अगदीं चुकीचें आहे आणि से. जज्ज हे अशा प्रकारच्या चुकीस पात्र झाले आहेत हें अगदीं उघड आहे.

"आम्ही या खटल्याचा विचार तपासणीच्या रूपानें करीत असल्यामुळें तोंडी पुराव्याबद्दल से. जज्ज यांचें जें कांहीं म्हणणें आहे त्याचा येथें जास्त विचार केला नाहीं. औरंगाबादेस मुलगा मांडीवर देणें से. जज्जांस असंभवनीय कसें दिसलें हें आम्हांस समजत नाहीं. आरोपीच्या वजनामुळें ताईमहाराज यांनीं जर खुषीनें दत्तकपत्रावर सही केली तर ताईमहाराजांच्या मांडीवर त्या म्हणतात त्याप्रमाणें त्यांचे इच्छेविरुद्ध मुलगा देण्यास तरी काय हरकत होती? तपासणीच्या कामांत पुराव्याचा विचार करण्याचाही विचार हायकोर्टास अधिकार आहे. पण या कामीं से. जज्जानीं ज्या गोष्टी पुराव्यावरून शाबीत धरल्या आहेत अथवा अमुक एक तोंडी पुरावा भरंवशाचा व अमुक गैरभरंवशाचा असा जो निकाल दिला आहे त्यांत आम्ही हात घालीत नाहीं. तथापि आमचें असें मत आहे कीं आरोपीतर्फे ज्या साक्षी झाल्या त्याचा से. जज्जांनीं कांहींच विचार केला नाहीं अशी तक्रार आरोपीनें केल्यास ती गैरवाजवी होणार नाहीं. दस्तऐवजी पुराव्याचा नीट विचार किंवा अर्थ केलेला नाहीं व एकंदर खटला चालविण्याच्या कामीं अथवा त्याचा निकाल करण्याच्या कामीं जीं तत्त्वें लाविलीं आहेत तीं चुकीचीं आहेत एवढ्याच मुद्यावर या तपासणीच्या कामांत आम्हीं हात घातला आहे. आणि वर दिलेल्या कारणाकरितां या कामांत आरोपीस निर्दोषी ठरवून त्यास झालेली शिक्षा आम्ही रद्द करतों व दंड वसूल केला असल्यास तो परत करावा असें फर्मावितों."

हायकोर्टाचा निकाल तावडतोब तारेनें सर्व हिंदुस्थानाला समजला. आणि मुंबई इलाख्यांतूनच काय पण इतर प्रांतांतूनहि टिळकांना अभिनंदनपर तारा व पत्रें शेंकडों आलीं. पुण्यास ता. २२ मार्च १९०४ रोजीं रे मार्केटच्या पटांगणांत मोठी सभा भरविण्यांत आली. सभेला सुमारें आठदहा हजार लोक आले होते. बाहेरगांवाहूनहि अनेक अभिनंदनपर संदेश आले होते. सभेची जागा निशाणें पताका लावून शृंगारली होती. अध्यक्षस्थानीं अण्णासाहेब पटवर्धन यांची निवडणूक करण्यांत आल्यावर बार्शीचे वकील रामभाऊ साने यांनीं हायकोर्टाचे आभार मानण्याचा ठराव मांडला. त्यांत टिळकांचे साह्यकर्ते दाजीसाहेब खरे व दादासाहेब करंदीकर वकील यांचेहि आभार मानण्यांत आले होते. दाजीसाहेब खरे हे उत्तरादाखल म्हणाले ' टिळकांचा माझा लहानपणापासून परिचय असून त्यांची सत्यप्रियता मला प्रथमपासून माहित आहे. ' करंदीकर म्हणाले कीं ' सत्याचा जय झाला म्हणण्यापेक्षां असत्याचा पराजय झाला इतकेंच म्हणणें योग्य होईल.' टिळकांनींहि उत्तरादाखल भाषण केलें. त्यांत ते म्हणाले, " मीं विशेष धैर्य दाखविलें असें म्हणण्यांत अर्थ नाहीं. असा प्रसंग आला असतां ज्यानें असें धैर्य दाखविलें नसतें तो मनुष्य या संज्ञेला पात्र ठरला नसता. समाजांत कोणाला अन्याय झाला असतां सरकारची किंवा न्यायकोर्टाची वाट न पाहतां लोकांनीं आपण होऊन आपलें खरें मत प्रगट करणें हेंच त्याचें कर्तव्य होतें. लोकमत माझ्या बाजूला आहे ही जाणीव मला होती म्हणूनच मी या संकटांत टिकून राहिलों.'

(१०) न्यायमूर्ति चंदावरकर

पण दिवाणी प्रकरण अद्यापि चालावयाचें होतें. ता. २३ सप्टेंबर सन १९०१ रोजीं टिळक व इतर ट्रस्टी यांनीं औरंगाबादचें दत्तविधान शाबीत करून घेण्याकरितां अव्वल दावा आणल्याचें पूर्वीं सांगितलेंच आहे. पण या मुकदम्यांतील सर्व कागद प्रथम ॲस्टनसाहेबांकडे, मग मॅजिस्ट्रेट कोर्टांत, मग सेशन्स कोर्टांत व मग हायकोर्टांत गेल्यामुळें दिवाणी कोर्टाला कांहींच करतां आलें नाहीं. हायकोर्टांत टिळक सर्व फौजदारी आरोपांतून ता. ३ मार्च १९०४ रोजीं मुक्त झाल्यावर हे कागदपत्र खालीं आले. दरम्यान ताईमहाराज निवर्तल्यामुळें त्यांच्या जागीं त्यांची अविवाहित कन्या शांताबाई यांचें नांव दाखल करण्याचा अर्ज होऊन तो मंजूर झाला. जुलै महिन्यामध्यें कैफियती पडून व मुद्दे निघून

साक्षीदारांच्या यादी दाखल झाल्या. १९०५ सालच्या जून महिन्यांत वादी या नात्यानें टिळकांची साक्ष झाली. ती मधून मधून सुमारें चार महिने चालू होती. याहि वेळीं टिळकांची उलटतपासणी करून झाली. पण सर्व प्रतिकूल आक्षेप व कोट्या यापूर्वींच फौजदारी कज्जांत पुढें येऊन खर्चीं पडून प्रतिपक्षाचें बुद्धिभांडवल संपलें होतें. त्यानंतर उभयपक्षीं कमिशनें निघून औरंगाबाद व उमरावती येथील साक्षी पुराव्यांत दाखल करून घेण्यांत आल्या. हें कमिशनांचें काम १९०४–०५ सालीं सुरू होतें व शेवटीं १९०६ सालीं जुलै महिन्याच्या ३१ व्या तारखेस पुणें फर्स्टक्लास कोर्टानें टिळकांना प्रत्येक मुद्यावर अनुकूल असाच निकाल दिला.

त्या सालच्या आक्टोबर महिन्यांत या निकालावर प्रतिपक्षाकडून अपील दाखल झालें. पण त्याचा निकाल लागण्याला आणखी चार वर्षें लागलीं. हाय-कोर्टांत या वेळीं काम फार रेंगाळत चालू होतें. पण याशिवाय आणखी एक कारण असें कीं, सगळीं कागदपत्रें छापविण्याला बराच वेळ लागला. शिवाय दरम्यान फिरून एकदां राजकारणाचें मांजर टिळकांच्या या दिवाणी मुकदम्याला आडवें गेलें. कारण सन १९०८ सालीं टिळकांवर राजद्रोहाचा दुसरा खटला होऊन सहा वर्षें काळे पाण्याची शिक्षा झाली. त्यांना मंडाले येथें नेल्यावर सुमारें दीड दोन वर्षांनंतर हायकोर्टांत न्या. चंदावरकर व न्या. हीटन यांच्यापुढें बाळामहाराजांचें अपील सुनावणीला निघून उभयतां न्यायमूर्तींनीं टिळकांच्या विरुद्ध निकाल दिला. अपिलाच्या सुनावणीच्या वेळीं टिळकांतर्फे दाजीसाहेब खरे व दादासाहेब करंदीकर हे काम चालवीत होते. आणि काम चालविण्यास त्यांजकडून कांहींच कसूर झाली नाहीं. तथापि न्यायमूर्तींनीं वेगळी दृष्टि चाल-वून औरंगाबादचें दत्तविधान नाशाबित ठरविलें. पूर्वीं टिळकांवरील फौजदारी खटल्याच्या आधीं चार वर्षें टिळकांना राजद्रोहाची शिक्षा झाली होती. तशीच हायकोर्टाच्या या निकालाआधीं दोन वर्षें फिरून त्यांना राजद्रोहाची शिक्षा झाली होती हें लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. उभयतां न्यायमूर्तींनीं फिरून टिळकांचा पुरावा अविश्वसनीय ठरविला. स्वतः त्यांची साक्ष खरी मानली नाहीं आणि दस्तऐवजाचा अर्थ विपरीत केला. पण मन प्रतिकूल असलें म्हणजे सर्वच गोष्टी प्रतिकूल दिसूं लागतात त्यांतलाच हा प्रकार होय. टिळक व चंदावरकर यांचें पूर्वीं केव्हांहि बनलें नाहीं. उभयतांच्या मनांत एकमेकांविषयीं

अत्यंत अनादर. आपल्या वर्तमानपत्रांतून टिळकांनीं त्यांच्यावर सडकून टीका केलेली. तेव्हां सर चंदावरकरांनीं देखील कलुषित दृष्टीनेंच या अपिलांत टिळकांकडे व त्यांच्या कृत्याकडे पाहिलें असल्यास काय नवल ! चंदावरकरांनीं खालील कोर्टाचा निकाल तर फिरविलाच पण तसें करण्याला समर्थनपर कारण म्हणून देतांना टिळकांवर अप्रामाणिकपणाचा आरोप लादला ! या आरोपांत द्रव्यलोभाचा संबंध येण्याला वावच नव्हता म्हणून त्यांनीं असें लिहिलें कीं, ' अप्रामाणिकपणा हा अनेक प्रकारचा असूं शकतो. त्यांत पैशाचा संबंध असलाच पाहिजे असें नाहीं. द्रव्यलोभाप्रमाणें अधिकारलोभानेंहि मनुष्य अप्रामाणिक वर्तन करूं शकेल. पण अधिकाराच्या जागीं मनुष्य असला म्हणजे अर्थात् तो बोलेल तेंच खरें.' फरक इतकाच कीं टिळकांच्या हेतूबद्दल असा संशय चंदावरकरांनीं घेतला त्याबद्दल त्यांना उघडपणें नांवें ठेवण्याची कोणाला सोय नव्हती. आणि एखाद्यानें जर असें म्हटलें असतें कीं अधिकारलोभानें जसें टिळकांनीं हें दत्तविधानाचें खोटें काम केलें त्याचप्रमाणें मुख्य न्यायाधीशाची जागा मिळण्याविषयींच्या अधिकारलोभानें सरकारचे वैरी जे टिळक त्यांच्या विरुद्ध चंदावरकरांनीं हा खोटा निकाल दिला तर तें म्हणणाऱ्याला कोर्टाची बेअदबी केल्याबद्दल शिक्षा झाली असती. पण जगांत उलटेंपालटें थोडेंना थोडें आणि कोठेंना कोठें तरी होतच असतें म्हणून कांहीं बरें. हायकोर्टांत असा निकाल लागला आणि टिळक तर तुरुंगांत. असें पाहून प्रतिपक्षाला आपण आतां जिंकलें असें सहजच वाटलें असावें. पण 'अरक्षितं दैवबलेन रक्षति' या वचनाप्रमाणें टिळकांचें अपील प्रिव्ही कौन्सिलपुढें वेळेवर गुदरलें गेलें, इतकेंच नव्हे तर त्यांच्या पश्चात् तेथील खर्चाची वगैरे सर्व तजवीज होऊन अखेर टिळकांसारखाच निकाल प्रिव्ही कौन्सिलनें दिला.

(११) प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल

तुरुंगांत असतांहि टिळकांनीं अपिलाची सुनावणी आपल्या तर्फे योग्य व्हावी म्हणून काय काय प्रयत्न केले हें मंडाले येथील त्यांच्या तुरुंगवासासंबंधीं जी हकीकत पुढें आम्ही देणार आहोंत त्यावरून दिसून येईलच. पण या प्रकरणाची पुढची थोडी हकीकतहि याच ठिकाणीं दिली असतां हें प्रकरण वाचकांना संगतवार समजेल म्हणून तीहि येथें आगाऊच देतों. टिळकांतर्फेचें अपील मि. गार्थ यांनीं दाखल केलें. त्यांत खालील निकालाविरुद्ध मुख्य कारणें दाखविलीं

होतीं तीं अशीं. स्वतः ताईमहाराजांच्या कैफियतींत जुलमाचा जो मुख्य मुद्दा जशा रीतीनें मांडला नव्हता तो निराळ्या एका रीतीनें मांडण्याला हायकोर्टात परवानगी देण्यांत आली हें गैरवाजवी होय. होमहवन झालें नसलें तरी प्रत्यक्ष झालेलें दत्तविधान फिरूं शकत नाहीं ही गोष्ट विचारांत घेतली नाहीं. तसेंच बाबा-महाराजांच्या मृत्युपत्राचा अर्थ चुकीचा केला. टिळक वगैरे ट्रस्टींनीं ताईमहारा-जांना त्यांच्या हक्काची योग्य समजूत दिली नाहीं असा जो आरोप ट्रस्टींवर केला तो निराधार आहे.

हायकोर्टाच्या निकालाची प्रत टिळकांकडे मंडाले येथें पाठविण्यांत आली तेव्हां त्यांनीं त्या निकालावर सुमारें पंचवीस बंद भरतील एवढी सविस्तर टीका लिहून आपल्या सॉलिसिटर लोकांकडे जेलरमार्फत पाठविली. ती वाचली आणि अखेर प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल वाचला म्हणजे उभयतांतील विचारसाम्य पाहून कौतुक वाटतें. प्रिव्ही कौन्सिलच्या निकालांत प्रथम कज्ज्याची हकीकत दिली आहे. नंतर प्रिव्ही कौन्सिलचे न्यायमूर्ति म्हणतात, " पुराव्याचा विचार करतां पुणें कोर्टानें काढलेल्या खेरिज दुसरें कोणतेंहि अनुमान त्यावरून निघणें शक्य नाहीं. प्रत्यक्ष दत्तविधानाचा भरपूर पुरावा झाला आहे. दत्तविधान म्हणजे मुलगा मांडीवर देणें ही गोष्ट सर्व हिंदु लोकांना माहीत असते. टिळ-कांनीं पत्रिका पाहणें, सभा भरविणें, दस्तऐवज करणें या सर्व गोष्टी करून फक्त मुलगा तेवढा मांडीवर देण्याचें शिल्लक ठेवलें या गोष्टीवर विश्वास ठेवणें शक्य नाहीं. टिळकांनीं पुण्यास येतांच ट्रस्टींना हकीकत कळविली त्यांत दत्तविधान पुरें करून आलों असें म्हटलें आहे. क्वचित् कोठें एखादा शब्द संदिग्ध पडला असेल. पण तोंडी पुराव्यानें त्याचा उलगडा होतो. दत्तविधान करण्यापलीकडे दत्तविधानांत ट्रस्टींचा दुसरा कांहीं एक हेतु नव्हता. तेवढा तोंडी पुरावा बेभरंवशाचा आहे असा चंदावरकरांनीं निकाल दिला ती चूक आहे. टिळकांवर व त्यांच्या साक्षीदारांवर कट करण्याच्या गुन्ह्याचा आरोप पर्यायानें चंदावरकरांनीं आणला आहे पण तो भयंकर असून खोटा आहे. हायकोर्टाच्या अनुमानास काडीइतकाहि आधार नाहीं. फौजदारी खटल्यांतील जबान्या हाय-कोर्टानें या दिवाणी खटल्यांत ग्राह्य धरल्या ही गोष्ट फार वाईट केली. एकंदर दस्तऐवज पाहतां त्यांचा व तोंडी पुराव्याचा पूर्ण मेळ आहे. खुलासा न करून घेतलेल्या कागदपत्रांचा उपयोग हायकोर्टानें केला ही चूक होय. पुराव्याच्या

कायद्यांतील कलम १४५ हें हायकोर्टानें पाळलें नाहीं हें पाहून आम्हांला खेद होतो. दत्तक घेतलेला मुलगा सगोत्र असल्यामुळें दत्तकहोमाची अवश्यकता नव्हती. टिळकांनीं लबाडी केली, जबरी केली व आपल्या वजनाचा दुरुपयोग केला असें हायकोर्टानें म्हटलें आहे पण कसें तें सिद्ध केलें नाहीं. मृत्युपत्रांत लिहिल्याप्रमाणेंच सर्व व्यवस्था टिळकांनीं केली. जबरी केल्याचा पुरावा नाहीं. न्या. चंदावरकर विद्वान् असतील पण त्यांनीं ट्रस्टींवर जो आरोप केला तो सर्वस्वीं अयोग्य आहे. बाई अल्पवयी होती व ट्रस्टी वजनदार होते येवढ्याच गोष्टीनें ट्रस्टीनें वजनाचा दुरुपयोग केला हें ठरत नाहीं. मनुष्याचा लौकिक आणि उच्च दर्जा हेच त्यांच्या विरुद्ध संशय घेण्याला कारण मानावे हें योग्य नाहीं. तसें झालें तर लौकिकवान् होणें हा दुर्गुण मानावा लागेल ! लौकिक लाभणें ही आपत्ति समजावी लागेल ! बाईला ट्रस्टींनीं तिचे हक्क समजावून सांगितले नाहींत या म्हणण्यांत कांहीं अर्थ नाहीं. ते हक्क समजावून सांगणें म्हणजे असें कां कीं ' बाई तुमचा मुलगा मेल्यानें तुम्हीं अनायासें इस्टेटीच्या वारसदार व मालकीण झालां आहांत. तरी आतां दत्त-विधानाच्या भानगडींत न पडणें हें तुमच्या हिताचें आहे. तुम्हीं दत्तक न घेतल्यानें तुमच्या नवऱ्याच्या श्राद्धादिक क्रिया होणार नाहींत, तरी काय हरकत ? तुम्हाला तर जन्मभर इस्टेटीचा उपभोग स्वतंत्रपणें घेतां येईल ना !' असा सल्ला जर बाईला कोणीं दिला असता तर हिंदु समाजाच्या दृष्टीनें तो निव्वळ पाजीपणाचा ठरला असता. बाईनें पूर्वीं ट्रस्टींविरुद्ध कधींहि तक्रार केली नव्हती व दत्तक घ्यावा हें तिच्याहि मनांत होतें हें उघड दिसतें. मग तिचे हक्क तिला समजावून सांगितले नाहींत या म्हणण्यांत काय अर्थ ?"

प्रिव्ही कौन्सिलची टीका इतकी समर्पक आहे कीं तिनें खोडण्याचा असा एकहि मुद्दा शिल्लक ठेवला नाहीं. फौजदारी खटल्यांतील जेन्किन्स व बॅटी यांनीं दिलेला अखेरचा निर्णय आणि प्रिव्ही कौन्सिलनें दिलेला दिवाणी कज्ज्यांतील हा अखेरचा निर्णय हे एकत्र घेऊन वाचले म्हणजे या दत्तक-प्रकरणांत टिळकांची खरी बाजू काय होती हें कोणासहि कळून येईल. आणि वर एके ठिकाणीं त्या वेळच्या लोकांच्या ज्या अनेक शंकाकुशंका टिळकांविरुद्ध असलेल्या मांडून दाखविल्या आहेत त्यांतील प्रत्येकीला या निकालांत एकवट उत्तर मिळेल.

टिळकांच्या सुटकेनंतर सरकारनें त्यांच्यावर जें काहूर माजविलें होतें त्याला या निकालानें उधळून लावलें. हा निकाल उलट झाला असता तर टिळकां-

वरील नैतिक अपराधांचे आरोप सिद्ध व दृढ झाले असते. आणि १९०३ ची स्थिति उलट दुप्पट जोरानें फिरून प्राप्त झाली असती. राजद्रोहाच्या दोन खटल्यांत शिक्षा भोगल्यामुळें टिळकांना लोकांची जी सहानुभूति लाभली होती ती दत्तक-प्रकरणांतील अखेरच्या प्रतिकूल निकालानें सर्वस्वीं नष्ट झाली असती. टिळकांना सहानुभूति होती ती राजद्रोहाचे खटले होण्यासारखे लेख त्यांनीं लिहिले येवढ्याकरितां नव्हती. त्यांची विद्वत्ता, त्यांचा सच्चेपणा, त्यांचा स्वार्थत्याग व इतर अनेक नैतिक गुण यांच्यामुळेंच होती. अमुक लेख लिहिल्या-बद्दल टिळकांवर राजद्रोहाचे खटले झाले अशा अर्थाची लोकांची हळहळ नव्हती. पण येवढ्या मोठ्या माणसाला राजकीय गुन्ह्याबद्दल अशी शिक्षा सोसावी लागावी ना! त्यांचा असा छळ व्हावा ना! त्यांना बंदिवासाचें असें दुःख भोगावें लागावें ना! अशा अर्थाचीच ती हळहळ होती. पण टिळकांनीं खोटी साक्ष दिली, हिशेब व कागदपत्र बनावट केले व एका अज्ञान विधवेवर दत्तविधानाचा जुलूम केला या गोष्टी जर वरिष्ठ कोर्टांत सिद्ध मानल्या गेल्या असत्या तर टिळ-कांचा मोठेपणा तो काय शिल्लक राहिला असता ? आणि त्यांच्याकरितां सहानु-भूतीनें कोण हळहळणार होते? केसरीनें म्हटल्याप्रमाणें " कायदा, न्याय व नीति या तिहींच्या विरुद्ध वर्तन केल्याच्या दोषारोपांच्या धुळीची जी वावटळ टिळकां-च्या प्रतिपक्षांनीं त्यांजवर उठविली तिजपैकीं एकहि कण त्यांच्या अंगाला अखेर चिकटला नाहीं. किंबहुना 'प्रतिपक्षाच्या अंगावर पुष्कळसा चिखल फेंकावा म्हणजे त्यांतला एखादा कण तरी अंगावर राहतोच' या इंग्रजी भाषेंतील दुर्जन नीतिवचनाला टिळकांनीं मूर्तिमंत अपवादच उत्पन्न केला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. हें सर्व होण्याला टिळकांना १४ वर्षे रात्रंदिवस काळजींत काढावी लागलीं व ४०-५० हजार रुपये पदरचे खर्चावे लागले. याचा जाब या लोकीं व परलोकीं कोण देईल तो देवो! पण तूर्त तरी शत्रूचें शासन कसें होईल या विचारापेक्षां आपला शब्द अखेर खरा ठरला व यश मलीन होणार होतें तें वांचलें येवढाच विचार त्यांचे सर्व श्रम परिहार करण्यास पुरेसा आहे. म्हणून हा दिवस आणून दिल्याबद्दल अमूर्त ब्रिटिश न्यायनीति व तिला स्फूर्त करणारा अमूर्त पर-मेश्वर यांचे कृतज्ञताबुद्धीनें आभार मानण्याच्या कामीं टिळकांना त्यांच्या हजारों हितचिंतकांचीहि जोड मिळणार होती." तात्पर्य १९०३ सालीं क्रुमॅट्स साहेबांच्या निकालाच्यावेळीं टिळकांना सर्व आयुष्यांतील कठिणांतील कठिण काळ

गेला असें म्हटलें तर १९१५ सालीं प्रिव्ही कौन्सिलच्या या निकालानें त्यांना आयुष्यांतील सर्वांत अधिक आनंदाचा काळ दाखविला असेंच म्हणावें लागेल. इतर आनंद व इतर दुःखें त्यांच्या खिसगणतींत नव्हतीं. स्वतःचा मुलगा किंवा कुटुंब मेल्यामुळें त्यांच्या डोळ्याला पाणी आलें नाहीं किंवा राजद्रोहाच्या खटल्यांत शिक्षा सांगितल्यावेळीं त्यांचा चेहरा उतरला नाहीं. याच्या उलट स्वतःला राष्ट्रीय सभेचे अध्यक्ष निवडल्याचें ऐकून त्यांच्या तोंडाची कळी विशेष उमलली असेंहि झालें नाहीं. पण आपली खरी अब्रू किंवा बेअब्रू काय ती या ताईमहाराज प्रकरणांतील निकालावर अवलंबून आहे असें त्यांच्या मनानें सहजच घेतलें होतें. घाटांत जशी आगगाडी मोठ्या कष्टानें चढ उतार करीत असते तसा सुखदुःखाचा व अब्रूबेअब्रूचा चढउतार त्यांनीं बारा वर्षें सोसला होता. आणि शेवटीं शेवटीं तर तुरुंगवास आणि त्यांतच त्यांच्या कानीं पडलेला दत्तकप्रकरणांतील हटिन चंदावरकर यांचा निकाल हें लक्षांत घेतलें असतां ह्या शेवटच्या चढाचा टप्पा त्यांना फारच कष्टप्रद झाला असला पाहिजे. पण घाट चढतांना शेवटच्या बोगद्यांतून गाडी बाहेर पडली हें ज्ञान प्रवाशाला झालें असतां जो विरामाचा आनंद त्याला होतो, आणि आतां यापुढें सरळ मार्ग लागला, आतां गाडी भरधांव चालेल या आश्वासनानें त्याचें मन जसें सुप्रसन्न होतें, तसेंच टिळकांचेंहि मन प्रिव्ही कौन्सिलच्या या निकालानें झालें असलें पाहिजे. आणि यानंतरच्या पांच वर्षांतील ज्या हकीकती आम्ही पुढें यथाक्रम देणार आहोंत त्या वाचल्या असतां आम्हीं जें वरील विधान केलें त्याची सत्यता वाचकांना सहजच पटेल.

(१२) मुंबई सरकारचा उपद्व्याप

प्रिव्ही कौन्सिलनें औरंगाबादचें दत्तविधान खरें ठरविलें यामुळें बाळामहाराजांच्या दत्तविधानाचा आपोआपच निकाल लागला. तरी पण मुंबई सरकारनें या निकालाविषयीं जितक्या प्रकारांनीं नाराजी व अमान्यता दाखवितां येईल तितक्या प्रकारांनीं ती दाखविण्यास कमी केलें नाहीं. प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल लागला होता, जगन्नाथमहाराज हे सज्ञान झाले होते, ताईमहाराज निवर्तल्या होत्या, शांताक्काचा इस्टेटीवर कांहीं हक्क उरला नव्हता, अशा स्थितींत ट्रस्टींची इस्टेट कोर्ट ऑफ वार्डच्या ताब्यांत होती ती त्यांनीं ताबडतोब निर्वेध परत द्यावी. पण त्यांनीं तसें केलें नाहीं. आपला हात काढून घेण्यांत फार खळखळ केली. शेवटीं इलाज नाहीं, आणखी त्रास दिला तर कोर्ट ऑफ वार्डसवर दावा लाव-

ण्याला टिळक कमी करणार नाहींत, असें सरकारनें पाहिलें तेव्हांच त्यांनीं इस्टेटीवरील आपले पाश काढून घेतले व जगन्नाथमहाराज यांचें नांव चोहींकडे दाखल केलें. बाबामहाराजांचें उत्पन्न बहुतेक खाजगी इनामी होतें. त्यांत वतन सरंजाम असला कांहीं एक संबंध नव्हता. तसें असतें तर प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल धाब्यावर बसवून मुंबई सरकारनें तें उत्पन्न बाळामहाराजांना दिलें असतें किंवा खालसा केलें असतें आणि आपल्या फजितीचा सूड घेण्याकरितां तें जगन्नाथमहाराजांना लाभूं दिलें नसतें. पण वतनासरंजामाचा कांहीं संबंध नसल्यामुळें त्यांचा कांहीं इलाज चालेना. पण इतर कामांत म्हणजे जेथें करणें न करणें त्यांच्या इच्छेवर अवलंबून होतें तेथें त्यांनीं करितां येईल तितकी कुचराई केलीच. उदाहरणार्थ बाबामहाराज हे जसे मोठे इनामदार होते तसेच त्यांचें नांव पहिल्या प्रतीचे सरदार म्हणून नोंदलेलें होतें. अर्थात् प्रिव्ही कौन्सिलच्या निकालामुळें जगन्नाथमहाराजांना जसें सर्व इनामी उत्पन्न परत मिळालें त्याप्रमाणें त्यांची वडिलार्जित सरदारीहि त्यांना ताबडतोब मिळावयास पाहिजे होती. पण सरकारनें या कामीं बारा वर्षें घोळ घातला. आणि हल्लीं त्यांना सरदारी मिळाली आहे तरी ती वडिलार्जित न म्हणतां स्वार्जित असें म्हणतां येण्याइतका मोठा खंड मध्यें पडला होता. १९१५ पासून १९२० पर्यंत टिळक जिवंत असल्यामुळें प्रत्यक्ष त्यांच्याशीं जगन्नाथमहाराजांचा निकट संबंध. यामुळें जगन्नाथमहाराजांना सरदारी मिळाली नाहीं. टिळकांचा मानसपुत्र, त्यांच्या कृपेचा आश्रित, त्यांच्या सल्लामसलतीनें चालणारा मुलगा त्याला सरदार करून सरदारांच्या पटाला राजद्रोहाचा संपर्क कसा घडवावा! पुढें १९२० सालीं टिळक निवर्तले. मग तर टिळकांचा व जगन्नाथमहाराजांचा संबंध नव्हता ना? पण पुढें सरकार त्यांना म्हणूं लागलें कीं, टिळकांचा तुमचा संबंध तुटला तरी टिळकांचे अनुयायी व ऋणानुबंधी लोक यांच्याशीं तुमचा संबंध आहेच. सबंध सात वर्षांच्या अनुभवानें सरकारनें पाहिलें कीं, जगन्नाथमहाराज हे केवळ सरदारी मिळण्याकरितां आपल्या कृतज्ञतेला हरताळ फासण्याला तयार नाहींत. आणि सरकारला खूष करण्याकरितां म्हणून स्नेहार्जित ऋणानुबंध तोडण्याला ते तयार नाहींत. पण दुसरे पक्षीं त्यांचें वर्तन साधें सरळ आहे, ते सामान्यतः लोकोपयोगी अशाच कामांत पडणारे गृहस्थ आहेत, इतर उपद्व्याप करीत नाहींत, असें सरकारनें पाहिलें तेव्हांच गेल्या वर्षीं त्यांचें नांव सरकारनें त्यांच्या वडिलांच्या जागीं घातलें.

सन १९०३ च्या सप्टेंबरांत ताईमहाराज वारल्या तेव्हां ट्रस्टींनीं डिस्ट्रिक्ट कोर्टाकडे अर्ज केला कीं हल्लीं दत्तकाचा वाद चालू आहे तरी या वादग्रस्त स्थितींत इस्टेटीची धूळधाण न व्हावी म्हणून ती सरकारनें कोर्ट ऑफ वार्डसच्या ताब्यांत द्यावी. डिस्ट्रिक्ट जज्ज मि. ल्यूकस यांनीं हें म्हणणें मान्य करून १८२७ च्या ८ व्या रेग्युलेशनप्रमाणें इस्टेट कोर्टाकडे घेऊन कोर्टाचे नाझर यांना वहिवाटदार नेमलें. ताईमहाराज यांनीं बाळामहाराज हाच आपला खरा दत्तक मुलगा असें म्हणून त्याजकडे पुण्यांतील राहण्याचा वाडा व अंगावर घालण्याचे कांहीं दागिने दिले होते. ही दोन प्रकारची मिळकत मात्र बाळामहाराजांकडे राहिली. पण त्यांतील कांहीं दागिन्यांपुरता त्यांजकडून जामीन घेण्यांत आला होता. पुढें १९०८ सालीं नवीन कोर्ट ऑफ वार्डस ॲक्टाप्रमाणें पुणें कलेक्टर यांनीं दाव्यांतील इस्टेट डिस्ट्रिक्ट कोर्टाकडून आपल्याकडे वहिवाटीला घेतली. वास्तविक कोर्ट ऑफ वॉर्डस हे मिळकतीचे राखणदार व निःपक्षपाती असावयास पाहिजेत. पण या कामांत टिळकांचा संबंध पोंचतो म्हणून कलेक्टरनें नागमोडी धोरण स्वीकारलें. इस्टेट मूळ बाळामहाराजांची व दत्तकाचा निकाल लागलेला नव्हता. अर्थात् मूळ बाळामहाराजांची इस्टेट असें नांव दाखल करूनच ती ताब्यांत घ्यावयास पाहिजे होती. पण प्रथम ताईमहाराजांचें नांव कागदोपत्रीं लाविलें व त्याला टिळकांच्या वकिलानें हरकत घेतल्यावर ताईमहाराजांच्या नांवाचे ठिकाणीं बाळामहाराजांचें नांव दाखल करून जावई शोध घातला ! या वेळीं मुंबई हायकोर्टाचा निकाल टिळकांविरुद्ध झाला होता हें खरें पण त्यावर प्रिव्ही कौन्सिलकडे अपील झालें होतें हेंहि तितकेंच खरें होतें. फर्स्ट क्लास कोर्टाचा निकाल टिळकांतर्फे झाला तरी जगन्नाथमहाराजांचें नांव दाखल केलें गेलें नाहीं, आणि हायकोर्टाचा निकाल टिळकांविरुद्ध झाला तेव्हां मात्र बाळामहाराजांचें नांव दाखल केलें! वास्तविक सरकारला यांत एक पैचाहि फायदा नव्हता. पण सरकारनें श्रीमंताच्या घरच्या कोठवळ्याप्रमाणें किंवा गंजीवरील कुत्र्याप्रमाणें जगन्नाथमहाराजांशीं वर्तन केलें. बरें प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल लागल्यावर तरी ताबडतोब उत्पन्नाला जगन्नाथमहाराजांचें नांव लावून त्यांच्या ताब्यांत इस्टेट करावी. पण तेंहि घडेना. शेवटीं वकिलामार्फत सरकारला नोटिस देऊन टिळकांना दिवाणी दाव्याची धमकी घालावी लागली. तेव्हां कोठें सरकार जागें झालें. कोर्ट ऑफ वार्डस्चें खरें काम म्हणजे कर्जांचा पुसतपास करून तें फेडण्याची

व्यवस्था लावावयाची. पण १९०७ सालापासून सावकारांचे हुकुमनामे कोर्ट ऑफ वार्डसूवर बजावले गेले तरी इस्टेटीच्या शिलकेंतून त्यांनीं कर्ज फेडलें नाहीं. भारी व्याजाचीं सावकारी कर्जें शिल्लक राहिलीं आणि इकडे इस्टेटीची रोकड मात्र कमी व्याजाच्या सरकारी कर्जरोख्यांत गुंतून राहिली. या शिलकेंतून प्रिव्ही कौन्सिलचें अपील चालविण्याकरितां कोर्ट ऑफ वार्डसूनें बाळामहाराजांना पंधरा हजार रुपये दिले आणि टिळक तुरुंगांत असतां प्रिव्ही कौन्सिलांतील अपीलाचा सर्व खर्च त्यांना पदरचा करावा लागला. येवढेंच नव्हे तर कांहीं हुकुमनामे ट्रस्टींवर जातीनें बजावण्याकरितां सरकारनें काढले. तेव्हां वाडा जप्तींत जाऊं नये म्हणून पदरच्या पैशानें केसरीच्या व्यवस्थापकांना कांहीं हुकूमनामे भागवावे लागले. यांपैकीं एक हुकूमनामा ठाणें येथील एका सावकाराला बेचन देऊन त्याजकडून दरखास्त देऊन गायकवाडवाडा व केसरी कचेरी यांच्यावर जप्ती आणण्याचा प्रयत्न एका दुष्ट संस्थानिकानें चालविला होता. टिळक मंडाले येथें तुरुंगांत अशा स्थितींत त्यांचा वाडा जप्तींत निघालेला पाहण्याची अनिवार इच्छा त्याला झाली होती ! पण केसरीच्या व्यवस्थापकांनीं देणें भागविल्यामुळें ती आपात्ति टळली. या एका गोष्टीवरून राजकीय बाबतींत टिळकांविरुद्ध असलेल द्वेष खाजगी न्यायमनसुब्याच्या कामांतहि कसा घुसडला गेला हें उघड दिसून येईल.

(१३) कोल्हापूर सरकारची साथीदारी

पण सरकारच्या सुडाचें सल अजूनहि थोडें शिल्लक आहे. कारण बाबामहाराज यांचें उत्पन्न दोन हिस्से खालसा मुलखांत व एक हिस्सा कोल्हापूर मुलखांत आहे. पैकीं दत्तकाचे दावे चालूं असतांच ट्रस्टींच्या हरकतीला न जुमानतां खालसांतील उत्पन्नाला सरकारनें वारस म्हणून ताईमहाराजांचें नांव लावलें. त्याचप्रमाणें कोल्हापूरच्या मुलखांतील उत्पन्नाला प्रत्यक्ष बाळामहाराजांचें नांव जरी लावलें नाहीं तरी उत्पन्न जप्तींत ठेवून त्यांतील पैसे बाळामहाराजांना खर्चाला देण्यांत येत होते. प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल झाल्यावर जगन्नाथमहाराजांचें नांव इकडे दाखल झालें. तरी कोल्हापूर दरबारनें प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल मुळींच मान्य केला नाहीं. कोल्हापूर दरबारचा बहाणा असा कीं जगन्नाथमहाराजांच्या दत्तविधानाला दरबारनें परवानगी दिली नव्हती. उलट बाळामहाराजांच्या दत्तविधानाला ती देण्यांत आली होती. आणि दरबारची ही परवानगी उत्पन्न चाल-

विण्याला अवश्य असल्यामुळें जगन्नाथमहाराज दत्तक ठरले तरी ते खालसा मुलखापुरतेच होत. कोल्हापूरच्या राज्यांत बाळामहाराज हेच खरे दत्तक आहेत. पण कोल्हापूर दरबार येवढ्यावरच थांबलें नाहीं. आपल्या राज्यांतील उत्पन्न तर त्यांनीं सोडलेंच नाहीं. पण खालसांतील उत्पन्नालाहि बाध आणण्याचा प्रयत्न केला. तो असा. १८७६ चा एक कायदा बॉंबे रेव्हेन्यू ज्युरिस्डिक्शन ॲक्ट नांवाचा आहे. त्या कायद्यान्वयें कोणासहि हायकोर्टाकडे असा अर्ज करतां येतो कीं, इनामी म्हणून एखादें उत्पन्न सरकारदप्तरीं दाखल झालें असलें तरी जर त्याची मूळ सनद सदोष व निराधार असेल तर तें इनाम रद्द करावें व तें उत्पन्न ज्यानें मूळ आपल्यांतून तोडून दिलें असेल त्याला तें परत मिळावें. या कायद्याचा आधार घेऊन कोल्हापूरचे महाराज व बाळामहाराज यांनीं स्टेट सेक्रेटरीकडे अर्ज करून असें मागणें केलें कीं, खालसा मुलुखांत महाराज घराण्याचें जें उत्पन्न आहे ती मूळ कोल्हापूर दरबारची देणगी होय. ही देणगी दरबारला यापुढें चालू ठेवावयाची नाहीं. तर तें उत्पन्न आपल्याकडे घेऊन तें वाटेल तसें इतर भाऊबंदांना वांटून देण्याचा अधिकार दरबारला आहे. पण खालसांतील इनामी उत्पन्नाला खुद्द ब्रिटिश सरकारनेंच पूर्ण चौकशीअंतीं स्वतःच्या नव्या सनदा दिल्या होत्या त्याची वाट काय ? त्यावर दरबारचें म्हणणें असें कीं, या सनदा बिनअधिकारानें दिल्या गेल्या. सबब त्याची पूर्ण चौकशी होऊन खालसांतील उत्पन्न आमच्याकडे परत यावें. त्याची व्यवस्था किंवा वांटणी दरबार वाटेल तशी करील. पण याच्या उलट अशी गोष्ट होती कीं, खालसा हद्दींतील उत्पन्न सनदेनें दिलेलें महाराजघराण्याकडे चालविलें जाईल. आणि कोल्हापूर दरबार जर या उत्पन्नाच्या भोगवट्याला हरकत करील तर ती हरकत दूर करण्याची जबाबदारी इंग्रज सरकारावर आहे, अशी गॅरंटी किंवा जामिनकी १९ व्या शतकाच्या प्रारंभीं इकडे अंमल झाला तेव्हां महाराजघराण्यांतील तेव्हांचे कर्ते पुरुष व इंग्रज सरकारचे दोस्त श्री. भाऊमहाराज यांना दिली होती ! कोल्हापूर दरबारच्या झालेल्या तहांत ती गॅरंटी नमूद आहे. अर्थात् स्टेट सेक्रेटरींना आपल्यावरची ही जबाबदारी ओळखून दरबारचा वरील अर्ज हातांत धरणेंहि अयोग्य होतें. व त्यांनीं नकार दिला असता तर मुंबई हायकोर्टाकडे तपासणी अर्ज करण्याला कोल्हापूर दरबाराला कांहींच आधार राहिला नसता, पण टिळकांसंबंधानें सरकारच्या मनांत असलेली पोटदुखी अजून महाराजघराण्याला बाधत होती. टिळक हे जसे सर-

कारचे वैरी तसे कोल्हापूरचे महाराज हे सरकारचे अत्यंत मोठे स्नेही व ऋणानुबंधी. म्हणून कोल्हापूरदरबारला तर मदत करावी पण जगांत आपलें मात्र हंसें न व्हावें असला एक मधला मार्ग स्टेट सेक्रेटरींनीं उचलला, तो असा कीं मुंबई हायकोर्टानें या कामीं तपासणी करावी असा नुसता अर्ज करण्यापुरते स्टेट सेक्रेटरी दाव्यांत सामील झाले आपण कोणत्याच पक्षाचे समर्थन करीत नाहीं किंवा कोणत्याच पक्षाला विरोध करीत नाहीं. फक्त दरबारला योग्य तो न्याय मिळावा येवढ्याकरितांच आम्ही समाईक पक्षकार होत आहोंत अशी कैफियत सरकारनें हायकोर्टापुढें मांडली. स्वतःचा अभिनिवेश व पक्षपात दाखवावा तर आपल्याच प्रिव्ही कौन्सिलच्या निकालाला आपण अमान्यता दर्शवितों असा आरोप सरळ येण्यासारखा होता. व यांत प्रिव्ही कौन्सिलची व मुंबई सरकारचीहि बेअब्रू होती म्हणून सरकारनें वरकरणी ही तटस्थ वृत्ति ठेवली. पण आंतून इच्छा कोल्हापूरदरबारचा पाठपुरावा करण्याचीच असल्यामुळें हा इनामी खटला सजविण्याला जितकी कांहीं अंतस्थ मदत करतां येईल तितकी सरकारनें कोल्हापूरदरबाराला केली. परंतु येथेंहि त्यांना व मुंबई सरकारला अपयश आलें.

(१४) साक्षीपुराव्यांतील कांहीं गोष्टी

नागपूरकर यांच्या उलटतपासणींत त्यांनीं फार महत्त्वाच्या गोष्टी कबूल केल्या. त्यांतील कांहीं खालीं दिल्या आहेत. १८९८ सालीं मीं खापर्डे यांना पत्र लिहिलें त्यांत हेंच सुचविलें होतें कीं मुलगा पसंत करून लागलाच दत्तक घ्यावा व कांहीं दिवसांनीं बातमी बाहेर फोडावी. त्या वेळीं टिळक म्हणत होते मुलगा पसंत करून जवळ ठेवावा व नंतर कांहीं दिवसांनीं त्याला दत्तक घ्यावा. हीं दोन्हीं धोरणें पुढें बरोबर उलट झालीं. १९०१ सालीं टिळकांना कळून आलें कीं नागपूरकराचा १८९८ सालचा सल्ला शहाणपणाचा होता. कारण मुलगा पसंत करूनताबडतोब दत्तक घेतला म्हणजे कारस्थानाला व बुद्धिभेदाला जागा उरत नाहीं. अशा रीतीनें गुरूची विद्या गुरूला फळली. कारण औरंगाबादेस जाण्यापूर्वी जे ठराव ट्रस्टींनीं केले त्यांत या गुरूपदेशाला उद्देशूनच दत्तकाचें सर्व काम उरकून घेणें असे मोघम शब्द घातले होते. कारण मुलगा मांडिवर देऊन दत्तविधान करून घ्यावें असे उघड शब्द घातले असते म्हणजे कारस्थानांना तेथेंच प्रारंभ झाला असता. नागपूरकरांनीं पुढें आणखी कबूल केलें कीं १८९८ सालीं मीं जें कुंभोजकरांना पत्र लिहिलें होतें त्यांत असें लिहिलें होतें कीं, दत्तक मुलगा घ्यावयाचा तो

मुंजीपासून पुढें सर्व सोहाळे ज्याचे होतील असा लहान असावा असा स्वत: ताईमहाराजांचा अभिप्राय होता. औरंगाबाद् येथील ६ वर्षांचा मुलगा पसंत करण्यांत टिळकांनीं ताईमहाराजांचीच इच्छा सफल केली नाहीं काय ? नागपूरकरांनीं पुढें आणखी अशी कबूली दिली कीं त्याच पत्रांत मीं कुंभोजकरांना लिहिलें कीं श्रींचा म्हणजे कोल्हापूरचे घराण्यांतील मुलगा दत्तक घेण्याचा श्रींचा मुळीं बिलकूल हट्ट नाहीं. आणि टिळक तरी दुसरें काय म्हणत होते ? टिळक व ताईमहाराज या दोघांचे एकच विचार या बाबतींत होते. नंतर बाई बदलल्या ही गोष्ट वेगळी ! पण ज्या कारणाकरितां बाई देखील त्या वेळीं कोल्हापुरचा मुलगा दत्तक घेऊं नये असें म्हणत होत्या तीं कारणें मात्र कांहीं बदललीं नव्हतीं. कोल्हापूरच्या घराण्यांत भाग्यवान् मुलगा नाहीं असें नागपूरकरांनीं १८९८–९९ सालीं निश्चित झाल्याचें कबूल केलें. पण जें भाग्य तेव्हां नव्हतें तें आतां कोठून उमटलें ? अर्थात् तें भाग्य कोल्हापूरच्या मुलाचें नसून नागपूरकरांचें खरें ? पण प्रिव्ही कौन्सिलच्या निकालानें निदान बाबामहाराजांच्या इस्टेटीपुरतें तरी अखेर हेंच ठरलें कीं, कोल्हापूरच्या मुलाला हें दत्तविधान लाभत नाहीं ! नागपूरकरानीं आणखी असें कबूल केलें कीं, कोल्हापुरास दत्तक घेण्याचे लहान मुलगे दोनच होते. पण ते नानामहाराजांच्या घराण्यांत. पण या नानामहाराजांचा बाबामहाराजांच्या दत्तकाविषयीं वाद होऊन उभयपक्षीं लाख ५० हजार रुपये खर्च होऊन कायमचें वितुष्ट आलें होतें. अर्थात् वैरी घराण्यांतील मुलें दत्तक घ्यावयाचीं नाहींत हीच ताईमहाराजांची पहिली भावना होती. अशा रीतीनें कोणत्याना कोणत्या कारणानें कोल्हापूरच्या मुलांपैकीं दत्तक घेऊं नये हेंच ठरलें होतें. मग टिळकांनीं औरंगाबादेकडे धांव घेतली यांत वावगें तें काय केलें ? नागपूरकरांनीं आणखी अशीहि कबूली दिली कीं खापर्डे हे ताईमहाराजांना आपल्या मुलीप्रमाणें वागवीत. आणि ताईमहाराजहि खापर्डे यांना वडिलांप्रमाणें मान देत. अर्थात् खापर्डे जें करतील तें ताईमहाराजांच्या हिताचें असें मानणें प्राप्तच होतें. टिळक हट्टी, रागीट, त्रासीक म्हणून ताईमहाराजांना त्यांच्याविषयीं ममत्व वाटत नसेल. पण खापर्डे हे तर प्रत्यक्ष व्याही आणि मोठ्या सौम्यपणानें बोलून प्रत्यक्ष मुलीसारखे वागविणारे. त्यांनाहि बाईनीं दुष्टाच्या व खालच्या वर्गांत ढकलावें हा कोठला न्याय ? पण मुख्याची गोष्ट अशी कीं ताईमहाराज प्रथम टिळकांप्रमाणेंच या दत्तक प्रकरणाकडे निःस्वार्थीपणानें व सात्विक हिंदु विधवेच्या भावनेनें पाहात होत्या पण ती त्यांची वृत्ति पुढें नाग-

पूरकरांच्या सहवासानें बदलली. न जाणो कोल्हापुराहूनहि कोणकोणत्या दर्जाच्या लोकांकडून प्रेष आले असतील कोणीं सांगावे ! कसेंहि असलें तरी स्वार्थाच्या दृष्टीनें ताईमहाराज दत्तविधानाकडे पाहूं लागल्या हें शेवटीं कोल्हापुरास बाळामहाराज दत्तक घेतांना त्यांच्याशीं जो करार केला त्यावरून अगदीं उघड दिसून येतें. त्या करारांत असें होतें कीं बाबामहाराजांच्या पॉलिसीचे वीस हजार रुपये व दागिने ताईमहाराजांना मिळावे व बाकीची जंगम मिळकत वाटेल तितकी ताईमहाराजांनीं उचलून घ्यावी. याचा अर्थ बाळामहाराजांना दत्तक होण्याकरितां सुमारें ५० हजार रुपयांची किंमत द्यावी लागली. इतकेंच नव्हे तर या करारांत आणखी अशी शर्त होती कीं, स्थावर मिळकतीची वहिवाट देखील तहाहयात बाईकडे राहावी व बाळामहाराजांना बाईच्या मृत्यूपर्यंत फक्त २०० रुपये देण्यांत यावे. असला करार मान्य करणारे बाळामहाराज एक मूर्ख तरी म्हटले पाहिजेत. कारण उष्टें खाणार पण तूपहि मिळणार नाहीं अशी त्यांच्या दत्तविधानाची स्थिति होणार होती; आई व मुलगा जवळ जवळ सारख्याच वयाचीं ! तेव्हां ताईमहाराज मरणार केव्हां व बाळामहाराजांना इस्टेटीची वहिवाट मिळणार केव्हां ? पण कदाचित् बाळामहाराजांच्या मूर्खपणापेक्षां धूर्तपणाच त्यांत अधिक असावा! बिचाऱ्या जगन्नाथानें ताईमहाराजांना आई म्हणण्यापलीकडे दुसरें कांहींच देण्याचें वचन दिलें नाहीं. दान व प्रतिग्रह झाला तो केवळ पुत्रत्वाच्या भावनेनें झाला हें औरंगाबादेस झालेले कागद सिद्ध करितात. म्हणून आपला स्वभाव हट्टी याकरितां आपण टिळकांना विरोध केला हें जें ताईमहाराजांचें म्हणणें तें वरील करारानें लटकें पडतें. हट्ट झाला पण त्याला अधिष्ठान स्वार्थाचें होतें. टिळकांचाहि हट्टच असेल पण त्याला अधिष्ठान निःस्वार्थाचें होतें एवढाच फरक.

ताईमहाराजांबरोबर पार्वतीबाई नांवाची एक कुणबीण औरंगाबादेस गेली होती. बाळामहाराजांतर्फे तिची साक्ष घेण्यांत आली. पण तिनें साक्ष दिली ती ताईमहाराजांच्याच गळ्यांत आली. ती म्हणाली "जगन्नाथ यजमान झाला म्हणून औरंगाबादेस पेढे वांटले. बाई तिकडे गेल्या त्या खुषीनें गेल्या. त्या तेथें हिंडत फिरत असत. लेणींहि पाहून आल्या. त्यांना कोणाचा अटकाव नव्हता. टिळकांचे साक्षीदार भिडे यांचे घरीं ताईमहाराज जात असत." या बाईला साक्षीनंतर ताईमहाराजांनीं नोकरींतून काढलें !

स्वतः ताईमहाराजांची साक्ष झाली त्यांत दत्तविधान झालें नव्हतें वगैरे गोष्टी यांनीं सांगितल्या आहेत. पण उलटतपासणींत खालीलप्रमाणें कबुली दिल्या.

“ १९०१ मध्यें बजेटांत आपला खर्च फार म्हणून टिळकांनीं कमी केला याबद्दल मीं तक्रार केली होती. टिळकांना आपल्या मनांतील गोष्ट कळूं नये, त्यांची फसगत व्हावी म्हणून मीं टिळकांना असें लिहिलें होतें कीं, बाळामहाराज दत्तक घेण्याचा नाद मीं सोडलेला नाहीं. आणि हें मीं कोल्हापूरला जाण्याची परवानगी मिळविण्याकरितां बनावट रचून लिहिलें. ”

टिळकांनीं किंवा टिळकांतर्फे लिहिलेल्या गेलेल्या कांहीं पत्रांत मुलगा औरंगाबाद येथें उचलून ‘ मांडीवर बसविला ’ असे शब्द स्पष्ट नसल्यावरून संशयाची इतकी इमारत उठविली गेली कीं शत्रूप्रमाणें कांहीं मित्रहि विचारूं लागले कीं, “औरंगाबाद येथें खरेंच दत्तविधान झालें काय ? आणि झालें असतें तर मुलगा मांडीवर बसविला असे शब्द कागदोपत्रीं कां नसते आले ? ” त्या बिचाऱ्यांना “ मुलगा पसंत करून मुलगा दत्तक घेऊन मगच बाहेर गोष्ट फोडावी ” हें ठरल्याचें माहीत नाहीं. म्हणूनच त्यांना कागदोपत्रीं हे स्पष्ट शब्द नसल्याचें आश्चर्य वाटलें. तें धोरण त्यांना या दत्तकप्रकरणीं ठरलें असल्याचें कळतें तर त्यांना आश्चर्य वाटलें नसतें. पण याहि पेक्षां आणखी मौज झाली ती अशी. बाळामहाराजांचें दत्तकपत्र बाईंना उलटतपासणींत दाखवून करंदीकर यांनीं विचारलें कीं हे कागद कशाचे आहेत ? त्याचें बाई उत्तर देईनात. करंदीकरांनीं पुन्हां विचारलें, “ बाळामहाराजांना तुम्ही दत्तक घेतलेंना ? ” ह्याचें उत्तर “ होय ” असें आलें. मग करंदीकरांनीं विचारलें “ बाळामहाराजांना प्रत्यक्ष तुमच्या मांडीवर बसविलें होतें काय ? ” अर्थात् बाईंना खरें तेंच सांगावें लागलें. कारण बाळामहाराज ताईमहाराजांच्या मांडीवर बसते तर मांडी कदाचित् मोडावयाची ! ताईमहाराजांनीं सांगितलें, “ त्यांना मांडीवर घेतलें नाहीं. दत्तविधानाचे वेळीं फक्त ते व मी एका पाटावर बसलों होतों.” मग औरंगाबादेस देखील जगन्नाथ हा कोठें दूर बसला होता ? आणि दानप्रतिग्रह या जवळ बसलेल्या मुलालाच उद्देशून झाले. मग दत्तविधान व्हावयाचें तें काय राहिलें ? पण बाईंची मनःस्थिति बदलली असल्यामुळें त्यांनीं एक वेळ मांडीहि मोडून घेतली असती. कारण मुलगा सज्ञान असल्यामुळें त्यांजकडून वाटेल तसा आपल्या हिताचा करार लिहून घेतां आला. जगन्नाथ पडला अज्ञान, त्याकरितां तो करार लिहून देणार कसा ? आणि त्याच्याकरितां कोणीं करार लिहून दिला तर तो कोर्टांत टिकणार कसा ? दत्तक आयांची नेहमीं तक्रार अशी असते कीं दत्तविधान झाल्याबरोबर आपण

सांधी कोपऱ्यांत जाऊन पडतों. पण बाळामहाराजांना दत्तक घेऊन हा जुना शिरस्ता मोडून टाकून दत्तक मुलाला पेन्शनवर बसवून जन्मभर स्वतः मालकीण म्हणून मिरविण्याचा त्यांचा घाट होता.

ताईमहाराजांची साक्ष संपेपर्यंत त्यांची बडदास्त कोर्टानें उत्तम प्रकारची ठेविली होती. प्रथम साक्ष झाली ती डिस्ट्रिक्ट जज्ज यांचे बंगल्यांत. तेथें पडदे बिडदे लावून फक्त पक्षकार, वकील व कारकून इतक्याच लोकांना येण्याला परवानगी ठेऊन पडदपोशी राखिली होती. बाईंना मधून मधून तासभर विश्रांति देण्यांत येत असे. पण बीमनसाहेबांनीं मॅजिस्ट्रेटला कळविलें कीं, माझ्या बंगल्यांत ही साक्ष पुष्कळ दिवस चालल्यानें माझी गैरसोय होते. तेव्हां ती जागा सोडून जवळच्या एका बंगल्यांत कोर्टाचें काम चालूं झालें. सर्व उलटतपासणी करंदीकर यांनीं फार चांगली केली. करंदीकर यांची सौम्य व दरबारी भाषणपद्धति व साक्षीदार स्वतः स्त्री दरबारी बायकोच. अशा रीतीनें कोर्टाला दरबाराचा रंग आला होता. एक गोष्ट बिघडूं पहात होती ती मॅजिस्ट्रेटनें सुधारून घेतली. ताईमहाराजांची उलटतपासणी करितांना करंदीकर 'आपण' हा शब्द द्व्यर्थी म्हणून टाकून देऊन 'तुम्ही' हा सरळ शब्द वापरूं लागले तें मॅजिस्ट्रेट यांना खपलें नाहीं. आणि करंदीकर यांना त्यांनीं बजाविलें कीं बाईंना 'आपण' असें न म्हणतां 'तुम्ही' असें म्हणतां त्यानें बाईचा उपमर्द होतो. तरी तसे शब्द वापरूं नका संभाळा. क्रेमंट्स्साहेबांना मराठीचें ज्ञान कमी असो अथवा मुळींच नसो. पण स्त्रीदाक्षिण्यबुद्धीनें आपण व तुम्ही या मराठी शब्दांतील सूक्ष्म अंतर त्यांना शिकविलें ही गोष्ट मात्र खरी !

हा खटला सुरू होण्यापूर्वी सरकारनें गुप्त खात्याचे अधिकारी मि. ब्रुइन व पागे यांचेकडून खाजगी चौकशी केली होती. त्यांत त्यांना जी हकीकत कळली होती त्यावरून खरोखरीच खटला पुढें चालावयास नको होता. पण पोलिटिकल खातें हें धनी व पोलिसखातें हे त्यांचे नोकर हा न्याय प्रसिद्धच आहे. पुढें प्रश्न असा निघाला कीं चौकशी केली तर रिपोर्ट पुढें कां येऊं नये ? पण तो येणार कसा ? कारण तो अनुकूल नाहीं. ब्रुइन किंवा पागे यांना साक्षीला बोलावलें असतें तर कदाचित् तो पुढें आला असता. इन्व्हेस्टिगेटिंग ऑफिसराची साक्ष घेणें हा नेहमींचा शिरस्ता आहे. पण या खटल्यांत तो शिरस्ता सुटला. अखेर टिळकांनींच ब्रुइनसाहेबांना साक्षीला बोलाविलें. पण त्यांनीं पहिल्या-

पासून आठवत नाहीं या शब्दांचा मंत्र जपण्यास सुरवात केली होती. उत्तर देत नाहीं म्हणणें हा न्यायकोर्टाचा गुन्हा होतो. पण आठवत नाहीं असें म्हटलें म्हणजे उत्तर दिल्यासारखें झालें व कांहीं न सांगितल्यासारखेंहि झालें. येऊन जाऊन मॅजिस्ट्रेट विश्वास ठेवणार नाहीं तर न ठेवो. पोलिस अधिकाऱ्याला टिळकांनीं साक्षीला बोलवावें व चौकशींत काय निष्पन्न झालें हें विचारावें यांतच ब्रुइन व पागे यांचा रिपोर्ट सूज्ञ जगाला कळून चुकला.

(१५) सत्याची ओढाताण

खरा प्रकार असा कीं औरंगाबाद येथें पुण्याची सर्व मंडळी शिख मंदिरांत उतरली होती. तेथें ताईमहाराज या नेहमींसारख्याच वृत्तींत होत्या. त्यांना तेथें अनेक ठिकाणें दाखविण्यांत आलीं. अनेक प्रकारचे लोक येऊन त्यांना भेटले व त्यांचा सर्व दिवस नित्य व्यवसायांत व नैमित्तिक करमणुकींत जाई. त्यांना औरंगाबादेस ठेवून खापर्डे, टिळक व दुर्गे जोशी हे निघोने येथें मुलें पाहून आणण्यास गेले. या दरम्यान बाईहि वेरूळचीं लेणीं पाहण्यास गेल्या. दोन दिवसांनंतर इकडून टिळक व तिकडून बाई परत औरंगाबादेस आल्या. नंतर एक दीड दिवस मुलांच्या पत्रिका व चालचलणुकी पाहण्यांत गेला. व शेवटीं जगन्नाथ यास दत्तक घेण्याचें ठरवून खापर्डे निघून गेले. पांच मुलें पांच दिवस मंदिरांत होतीं. कांहीं मुलांचे वडील आले नव्हते त्यांनाहि आणविलें. त्यांतच जगन्नाथाचे वडील होते. ते आल्यावर शास्त्री व वैदिक भिक्षुक यांच्या सभेंत वाग्दान प्रतिग्रह झालें व दुसरे दिवशीं सकाळीं दत्तविधान व कागदपत्रावर सह्या होऊन द्वादशी सोडून मंडळी सकाळींच निघाली. पुणें येथील वाड्यांतल्याप्रमाणें औरंगाबाद येथेंहि आपणांला टिळकांनीं पाहऱ्यांत ठेविलें होतें अशा साफ खोट्या गोष्टी बाईनीं आपल्या जबानींत सांगितल्या ! पण मऊ लागलें म्हणून कोपरानें खणावें असें बाईनीं केलें तें त्यांच्या अंगावर आलें. ॲस्टन-साहेब व सरकार अनुकूल आहेत असें दिसतांच जी जी बतावणी दत्तविधान खोटें ठरविण्याला करावी लागली ती ती बाईनीं खुशाल केली. टिळकांविरुद्ध वाईट ग्रह व्हावा म्हणून नजरकैदेची खोटी गोष्ट सांगितली इतकेंच नव्हे तर शीख मंदिरांत असतां आपल्या व टिळकांच्या दालनामधील दरवाजा रात्रींहि उघडा ठेवला जाई असें बाईनीं सांगितलें. पण सामान्य इंग्रजांचा टिळकांवर राजद्रोही म्हणून राग असला तरी या बाबतींत बाईपेक्षां टिळकांवरच त्यांचा

अधिक विश्वास होता. व्यवहार सरळ असतांहि उलट्या डोळ्यांनीं मनुष्य पाहूं लागलें म्हणजे ज्यांत बोट शिरकावण्याला जागा नाहीं असा कोणताच व्यवहार उरत नाहीं. कोणतीहि गोष्ट अमुक एका रीतीनें केली असें म्हटलें तर ती दुसऱ्या रीतीनें कां केली नाहीं असा प्रश्न कोणासहि विचारतां येतो व ती त्या रीतीनें न केली येवढ्यावरूनच तर्कट रचतां येतें. दत्तविधाना-संबंधीं जे कागद झाले व ज्या हकीकती पत्रद्वारें लिहिल्या गेल्या त्यांत अशी कांहीं शब्दयोजना कोठें कोठें सहज पडली होती कीं त्यांवरून बाकी सर्व झालें पण मुलगा प्रत्यक्ष मांडीवर दिला गेला नाहीं असा आक्षेप टीकाकारांस घेतां यावा. याच्या उलट दुसरी गोष्ट अशी होती कीं, ताईमहाराजांनीं टिळकांच्या जुलुमाच्या म्हणून ज्या गोष्टी सांगितल्या त्या खऱ्या मानल्या तर ताईमहाराजांच्या मांडीला मांडी लावून बसलेला मुलगा हवा तर प्रत्यक्ष मांडीवर देणें ही गोष्ट काय अशक्य होती ! पण ताईमहाराजांना प्रथम दत्तविधान कबूल असतां पुण्यांत पार्जीपंच-काच्या तावडींत सांपडल्यावर त्यांचें मन बदललें अशी उपपत्ति टिळकांच्या बाजूनें मांडण्यांत आली. म्हणून उलट बाजूनेंहि अशी उपपत्ति लढवि-ण्यांत आली कीं प्रत्यक्ष मांडीवर मुलगा दिला म्हणजे दत्तविधान पूर्ण झालें ही कल्पना टिळकांनीं मागाहून उचलली म्हणूनच कित्येक कागद-पत्रांत मुलगा मांडीवर दिला हे स्पष्ट शब्द नाहींत. पण उलट पाहिलें असतां ताईमहाराजांना बंदिवासांत ठेवल्याचा सर्व पुरावा खोटा ठरला. पण दत्तवि-धान प्रत्यक्ष झाल्याचे शब्द जरी कांहीं कागदोपत्रांत लिहिण्याचे ओघांत चुकून राहिले असले तरी त्याविषयीं तोंडी पुरावा भरपूर झाला. हा सर्व पुरावा खोटा असें क्लेमंट्स व ल्यूकस यांनीं ठरविलें. फर्स्ट क्लास कोर्टानें हा पुरावा खरा मानला. हायकोर्टानें दिवाणी कज्ज्यांत तो पुरावा खोटा मानला व फौजदारी कज्ज्यांत खरा मानला. पण अखेर प्रिव्ही कौन्सिलनें दिवाणी अपीलांत तो खरा मानला. अशा रीतीनें सत्याची बेसुमार ओढाताण या प्रकरणांत झाली. सत्यासंबंधानें टिळक एक कोटी करीत असत. साक्षींतून निघणारें सत्य हें कसें आहे ? तर वैश्वदेवांतील मंत्राप्रमाणें 'त्रिधाबद्धो वृषभो रोरवीति' याप्रमाणें आहे असें ते म्हणत. कोर्टांतील साक्षीदार व त्याचें सत्य हें या वृषभाप्रमाणें तीन पाशांनीं जखडलेलें असतें. एक सरतपासणी, दुसरा उलटतपासणी व तिसरा फेरतपासणी. पण याशिवाय न्यायाधिशाचें मत हा चौथा पाश असून

लोकमत हा वेगळाच पांचवा पाश आहे. हे पांच पाश सत्यरूपी वृषभाला निरनिराळ्या दिशेनें ओढीत असतात. तेव्हां त्यानें नाल मारण्याकरितां जमिनीवर पाडलेल्या बैलाप्रमाणें ओरडावें यांत काय आश्चर्य ? रोमन न्यायाधिशानें ख्रिस्ताला चेष्टेनें विचारलें कीं ' तूं सत्य सत्य म्हणतोस तें आहे तरी काय ?' पण ख्रिस्तानें प्रश्नाचें उत्तर देण्यापूर्वीच हा अश्रद्धाळू न्यायाधीश त्याकडे पाठ फिरवून निघून गेला. कारण तो असें मानणारा होता कीं, जगांत सत्य ही एक नुसती मानीव गोष्ट आहे. सत्याला खुद्द सत्याचेंच निश्चित अधिष्ठान नाहीं. हें सर्व लिहिण्याचें कारण इतकेंच कीं बारा वर्षें रामायण ऐकून सीता ही रामाची कोण असें विचारणारे श्रोते संभवतात त्याप्रमाणें हा खटला १९०१ पासून १९१५ पर्यंत चालला व इतक्या कोर्टांतून जाऊन आला तरी शेवटीं केवळ आपल्या पूर्वग्रहाप्रमाणें कोणी असें तर कोणी तसें म्हणणारे भेटतातच. अजूनहि एखादा भोळा मनुष्य केवळ स्त्रीदाक्षिण्याच्या भ्रामक कल्पनेमुळें आणि टिळकांच्या हट्टी स्वभावाच्या ज्ञानामुळें असें म्हणणारा निघतो कीं टिळकांनीं ताईमहाराजांना खरोखरीच अटकेंत ठेविलें होतें आणि औरंगाबादेस बाकी सर्व कांहीं झालें पण फक्त दत्तविधान न करतां टिळक परत आले ! टिळकांच्या हेतूसंबंधानें पैशाच्या दृष्टीनें ते सर्वस्वीं प्रामाणिक असें कबूल करावें लागलें असतां अधिकारलालसेमुळें ते अप्रामाणिक असा श्लेष न्या. चंदावरकरांनीं काढलेला आपण वर पाहिलाच आहे. पण द्रव्यलोभ नाहीं व अधिकारलालसाहि नाहीं असें मान्य करणारे लोक देखील टिळकांनीं केला हा अतिप्रसंग होय, बाई उलटली असें पाहतांच अंग झाडून मोकळें व्हावयाचें होतें व न झाले ही त्यांनीं चूक केली असा आक्षेप घेणारे लोक असतात हेंहि आम्हीं वर दर्शविलेंच आहे. तात्पर्य कर्तव्यबुद्धि ही अहंकारदूषित होऊं शकते व तशी टिळकांची या कामीं झाली इतकेंच कोणालाहि ज्यास्तींत ज्यास्ती म्हणतां आलें असतें. पण टिळकांनीं केवळ बाईची बुद्धि फिरली म्हणून हें प्रकरण तसेंच हातचें सोडून दिलें असतें तर त्यांच्यावर दुसऱ्या एका प्रकारचे आक्षेप आले असते हें ते लोक विसरतात. करारीपणा दाखविला तर तो दुराग्रह. कर्तव्यनिष्ठा दाखविली तर तो अहंकार. आणि निवृत्ति स्वीकारली तर तो कमकुवतपणा. असले उलट सुलट आक्षेप यांत येण्यासारखे आहेत. त्यांतला कोणता तरी एक कांहीं केलें तरी टिळकांना सोसावाच लागणार. म्हतारा व त्याचे लेक ही गोष्ट इसापमुनीनें लिहून ठेवली तिचा बोध फुकट कसा जाईल ?

(१६) हेतुचिकित्सा

प्रिव्ही कौन्सिलचा निकाल लागल्यानंतर बाळामहाराज यांनीं आपली बाजू लोकांपुढें मांडण्याकरितां ' खरा प्रकार ' म्हणून एक हस्तपत्रक काढलें. त्यांत त्यांनीं असें म्हटलें आहे कीं "न्याय हाच अखेर विजयी होतो असें नाहीं." खरें आहे ! आणि कोल्हापूर इलाख्यांतील उत्पन्नासंबंधानें हें त्यांचें म्हणणें आतां-पर्यंत खरेंच ठरलें आहे ! कारण प्रिव्ही कौन्सिलमध्यें जगन्नाथमहाराजांचें दत्त-विधान शाबीत ठरलें असतां कोल्हापूरची मिळकत अजून जप्तींतच आहे व तिचा सर्व फायदा बाळामहाराज यांनाच आजवर सर्व मिळाला आहे. पण कोल्हापूर उत्पन्नाच्या दुप्पट उत्पन्न ब्रिटिश मुलुखांत आहे अशा स्थितींत विजय कोणाचा झाला म्हणावा ? एकपटीचा कीं दुप्पटीचा ? अर्थात् न्याय या शब्दाचा अर्थ जसा करावा तसा होईल. तसाच विजय शब्दाचाहि. म्हणून शेवटीं हीच गोष्ट खरी कीं न्याय व विजय हे ज्यानें जसे मानावे तसे ते आहेत. हें पत्रक काढतांना रेव्हेन्यू ज्युरिसडिक्शन ॲक्टाखालच्या अर्जाचा निकाल अजून व्हाव-याचा होता. म्हणून दत्तकाच्या वादांत आपण हरलों तर जहागिरीच्या वादांत आपण जिंकूं अशी आशा तेव्हां त्यांना वाटत असावी. पण आतां तोहि निकाल झाला आहे. शेवटीं आतां विजयाचा एकच मार्ग दिसतो तो असा कीं, ब्रिटिश सरकारानें जगन्नाथमहाराज यांचें उत्पन्न ' ॲक्ट ऑफ स्टेट ' (सुलतानी) करून खालसा करावयाचें व तें बाळामहाराज यांना द्यावयाचें ! पण जगन्नाथ-महाराज यांना सरकारनें सरदार केल्यामुळें तोहि संभव दिसत नाहीं. येऊन जाऊन ब्रिटिश सरकार अधिकांत अधिक बाळामहाराजांचा फायदा करून देणार म्हणजे त्यांना विजय संपादून देणार; तो इतकाच दिसतो कीं, भाऊमहाराजांना दिलेली जामिनकी बजावण्याला तें तयार होणार नाहीं. पण असें झालें तरी तो न्याय तर नाहींच पण वर सांगितल्याप्रमाणें विजयहि तेहतीस टक्केच आहे. पण इतक्यावरच मजल आली तर जगन्नाथमहाराजांनींहि त्या उत्पन्नाचा नाद सोडावा व मनांत म्हणावें कीं "बाबामहाराजांचें नांव पितृस्थानीं लावणारा आणखी एक आपला भाऊबंद आहे. आणि त्यांचेंहि दत्तविधान झालें आहे. म्हणून तो आपल्या घराण्यांतील मिळकतीला मुकला असेल. आणि कदाचित् जनाकरितां व मनाकरितां बाबामहाराजांचें श्राद्धहि करीत असेल. तेव्हां त्या श्राद्धपक्षाकरितां घरचा कांहीं खर्च हवा कीं नको ! ताईमहाराजांच्या कृपेमुळें

एका पिंडदानाऐवजीं दोन पिंडदानें होणार ! हा कैलासवासी बाबामहाराज यांचा त्यांतल्यात्यांत फायदाच झाला. पण ते स्वाभिमानी असल्यामुळें लोकांच्या घरचें कां खातील ? तेव्हां कोल्हापूरचें उत्पन्न आपणाला न मिळालें तरी हरकत नाहीं. "

पण बाळामहाराज यांनीं प्रसिद्ध केलेल्या " खऱ्या प्रकारांत " जी एक गोष्ट प्रसिद्ध केली आहे ती फार महत्त्वाची आहे. या खटल्याच्या पुराव्यांत ती कोठें पुढें आली होती असें वाटत नाहीं. पण ती अशी कीं, कोल्हापूर येथील नाना-महाराज यांना चार मुलगे होते. स्वतः त्यांनीं बाबामहाराज यांचें दत्तविधान नाशाबीत ठरवून त्यांचें सर्व उत्पन्न आपल्या घराण्याकडे यावें असा प्रयत्न केला होता व त्याकरितां पुष्कळ पैसाहि खर्च केला होता. शेवटीं न्यायकोर्टांतून बाबामहाराज दत्तक ठरले व नानामहाराज यांना तीस हजार रुपये उत्पन्न मिळ-ण्याची आशा होती ती नष्ट झाली. पण तें स्वतःला मिळणें काय आणि आपल्या एखाद्या मुलाला मिळणें काय हें त्यांना सारखेंच वाटलें असावें. बाबामहाराज निपुत्रिक निवर्तल्यामुळें दत्तक घ्यावा लागणार आणि तो आपल्या मुलांपैकीं एखादा घेतला तर वंशवृक्षावर घरच्या घरींच कलम बांधल्यासारखें होईल. पण दत्तकप्रकरणीं तिऱ्हाइत लोक मदत करतात ते कांहीं परमार्थ बुद्धीनें नव्हे, हें जाणून त्यांनीं आपल्या मृत्युपत्रांत असें लिहून ठेवलें कीं,ताईमहाराजांना आपला मुलगा दत्तक देण्याच्या खटपटीकरितां रोख दहा हजार रुपयांपर्यंत खर्च करावा किंवा सालीना सहाशें रुपयांचें उत्पन्न तोडून द्यावें ! अर्थात् हें एक मोठें आमिष होतें. आणि ज्या कोणीं नानामहाराजांचा मुलगा दत्तक देण्याची खटपट केली असेल त्यांच्यापुढें हें आमिष असल्यास नवल नाहीं. पण तीस हजारांचें उत्पन्न मिळणार तर तें मिळणारा दुसरा कोणीहि असेच दहा हजार रुपये बक्षिस देऊं शकेल. अर्थात् बाळामहाराजांकडूनहि तें मिळविणें शक्य होतें. ' खऱ्या प्रकारांत ' बाळामहाराज यांनीं असें दर्शविलें आहे कीं, कुंभोजकर यांना नानामहाराजांच्या दहा हजारांची आशा होती म्हणून त्यांनीं तिकडून खटपट केली ! पण नाना-महाराज व बाबामहाराज यांचें वांकडें असल्याचें नागपूरकर यांना माहीत होतें म्हणून त्यांनीं मात्र त्या लोभावर लाथ मारून बाळामहाराजांचा पक्ष स्वीकारला. पण त्यावरून त्या दहा हजारांऐवजीं इकडून दहा हजार शेवटीं मिळाले नसते हें कशावरून ? बदल्यास बदला उभाच राहिला असता. पण कुंभोजकरांनीं टिळकां-

चेंच म्हणणें ऐकलें. नानामहाराजांच्या मुलांकरितां खटपट केली नाहीं हें आतां सिद्ध झालें आहे. तशीच त्यांनीं बाळामहाराजांकरितांहि खटपट केली नाहीं. टिळकांचा पक्ष म्हणजे कोणतेंहि पैशाचें बक्षिस न मिळणारा जो पक्ष तो त्यांनीं स्वीकारला हें आतां सिद्ध आहे. आणि टिळकांना तर या प्रकरणीं कोणाच्या बक्षिसाचा लोभ तर नव्हताच पण उलट पदरचे पैसे खर्चून योग्य तेंच करण्याला ते पुढें आले आणि अखेर या कामांत त्यांना चार दिवसांचा तुरुंगवासहि सोसावा लागला. ही हकीकत आम्ही पुढें आणण्याचें कारण इतकेंच कीं या दत्तकाच्या प्रकरणीं निरनिराळ्या व्यक्तींचा पैशाचा लोभ खेळ करीत होता म्हणून ते टिळकांना विरोध करीत होते आणि टिळक मात्र निस्वार्थी बुद्धीनें वागून इतरांचा विरोध व द्वेष सहन करीत होते. येरव्हीं लोकांत मान्यता पुष्कळ असली तरी व्यक्तिगत स्वार्थाचा विरोध आला म्हणजे त्या मान्यतेला कोण विचारतो? टिळकांविरुद्ध जें पाजीपंचक निर्माण झालें होतें (पाजीपंचक हे स्वत: टिळकांचेच शब्द आहेत) तें बहुतेक स्वार्थामुळेंच. टिळकांना या प्रकरणांत एक पैचाहि द्रव्यलोभ नव्हता हें या लोकांनींच कोठेंहि कबूल केलें असतें. पण त्यांनीं टिळकांना विरोध कां केला? असें समजावयाचें काय कीं चंदावरकरांनीं सुचविल्याप्रमाणें टिळक हे कर्तव्यबुद्धीची मानीव भूल सेवन करतां करतां राजस अहंकारानें उन्मत्त दैत्य बनले होते? आणि त्यांचा संहार करण्याकरितांच या सात्त्विक देवांशभूत पंचायतनाचा अवतार? हेतुसंशोधन हेंच काय तें खरें मर्माचें स्थान, येवढ्याचकरितां या मुद्याचें विशेष विवेचन आम्हीं केलें आहे. येरव्हीं प्रकरण पुढें कोर्टांत गेल्यावर सत्यनिर्णयाकरितां (आपण वाटेल तर एवढा मोठा शब्दहि टाकून देऊं आणि असें म्हणूं कीं आत्मसंरक्षणाकरितां) इतर चार लोक लढतात त्याप्रमाणें टिळकहि लढले. पण इतर चार चौघांपेक्षां लोकोत्तर अशा गोष्टी या झगड्यांतहि त्यांनीं प्रगट केल्या. खर्चाविषयीं बेफिकीरी, तीक्ष्ण बुद्धिमत्ता, श्रम करण्याची पराकाष्ठा आणि त्याहूनहि म्हटलें म्हणजे धैर्य. टिळकांना या प्रकरणीं नांवें पुष्कळांनीं ठेवलीं. पण अशीं नांवें ठेवण्याला जीभ हलविण्यापेक्षां अधिक सायास पडत नसतात!

ताईमहाराज प्रकरणांत कोणाकडे दोष किती होता याची वांटणी अर्थात् जो तो आपल्या पूर्वग्रहाप्रमाणेंच करणार हें उघड आहे; हट्टी हें टिळकांचें विशेषण प्रसिद्धच आहे. तें कांहीं नवीन नाहीं. पण ताईमहाराज या टिळकां-

इतक्या योग्यतेच्या किंवा प्रसिद्ध नसल्या तरी त्याही कांहीं कमी हट्टी होत्या असें नाहीं. निदान पुण्यांतील एक नागरिक नाना नागपूरकर, एम. ए जी. यांनीं आपल्या एका आठवणींत या मुद्यावर थोडासा प्रकाश पाडला आहे. ते लिहितात, “ कोल्हापुरास नागपुरकर यांचे घरीं ताईमहाराज येत व नागपूरकर माझे चुलते म्हणून मीहि त्यांच्याकडे जात असे. आम्हां लहान मुलांबरोबर त्या मोकळ्या मनानें खेळत व बोलत. याच सुमारास दत्तकप्रकरण सुरू असल्यामुळें मीं एक दिवस त्यांना धिटाईनें प्रश्न केला कीं, महाराज आपण आमच्या टिळकांशीं कां हो भांडता ? त्यांनीं तुमचें असें काय वांकडें केलें आहे ?” प्रश्न विचारतांच ताईमहाराजांच्या डोळ्यांत अश्रू आले व त्या गहिंवरून म्हणाल्या “ बाळ, टिळकांनीं माझें वांकडें तर केलें नाहींच पण वाड्यांतील सुतळीचा तोडासुद्धां नेला नाहीं. पण एक गोष्ट मात्र आड आली आहे. टिळक अत्यंत हट्टी आहेत व मी तर पडलें अभिमानी बाई ! माझे पुढें येऊन जर ते एकदां उभे राहतील व मला म्हणतील कीं काय महाराज काय चालविलें आहे हें ! तर मी एकदम जाऊन त्यांचे पाय धरीन व ते सांगतील त्याला रुकार देईन. परंतु मी होऊन कांहीं प्राण गेला तरी माघार घेणार नाहीं. या कामीं तुझे काकांचा हट्ट मुळींच नाहीं, माझाच सर्व हट्ट आहे व टिळकांचा हट्ट मी जिरविणारच ! ” टिळकांनीं इस्टेटीच्या सुतळीच्या तोड्याला हात लावला नाहीं ही गोष्ट कबूल करण्याशिवाय ताईमहाराजांनाहि गत्यंतरच नव्हतें. उलट त्यांना ही गोष्ट पक्की माहित होती कीं इस्टेटीला कर्ज फार. तें हटविण्याचा टिळकांचा प्रयत्न चालू आहे व या प्रयत्नांत खर्च होईल तितका कमी करण्याबद्दल आपल्यालाहि टिळकांचा जाच आहे. या जाचाबद्दल बाईनीं लेखी तोंडी तक्रारीहि केल्या होत्या. पण इस्टेटीच्या एकंदर हिताचेंच धोरण टिळकांचें आहे हें उघड दिसत असल्यामुळें त्यांना टिळकांना दोष देतां आला नाहीं. शिवाय टिळक निःस्पृह, निस्वार्थीपणानें काम करीत आहेत असें जर बाईंना वाटलें नसतें तर काटकसरीचा जाच त्यांनीं सोसलाहि नसता. या विषयीं य. ग. कुळकर्णी यांनीं एका आठवणींत असें लिहिलें आहे कीं, बाबामहाराजांच्या बागेंतून माळ्यानें पाठविलेली भाजी टिळकांकडे सहज पाठविली तरी ती ते घेत नसत आणि म्हणत कीं “ तुमच्या बागेंत भाज्या कितीशा असणार ! आमच्या बागेंत भाज्या कितीतरी अधिक व किती प्रकारच्या तरी आहेत. ” ही त्यांची बाग म्हणजे मंडई ! टिळकांचा हा

निस्वार्थीपणा ताईमहाराजांनीं आपल्या जबानींत कोर्टापुढेंहि कबूल केला होता. सूचक प्रश्न विचारून मॅजिस्ट्रेट यांनीं त्यांना तीनतीन वेळ संधि दिली. पण त्यांनीं एकच उत्तर दिलें कीं टिळकांनीं केलें तें सर्व इस्टेटीच्या फायद्यासाठींच केलें.

(१७) ताईमहाराज प्रकरणांतील कांहीं गमती

या ठिकाणीं दिलेल्या गमतीच्या गोष्टी विश्वसनीय म्हणून आम्ही देत आहों. त्यांच्या योगानें या खटल्यांतील रुक्ष हकीकती वाचणारांच्या मनाला कदाचित् थोडीशी तरी करमणूक होईल.

(१)

या दत्तकप्रकरणीं लोकांची सहानुभूति बहुतेक सर्व बाबतींत टिळकांकडे होती. याचें कारण त्यांची खटपट निःस्वार्थी आणि इस्टेटीच्या हिताची आहे अशी त्यांची खात्री होती. ताईमहाराज व नागपूरकर यांच्या बाजूला कांहीं थोडे लोक होते. त्यांत कांहीं उगीच शेजारी म्हणून, कांहीं टिळकांच्या हट्टी स्वभावावर रागावलेले म्हणून पण इतर बहुतेक स्वार्थसाधु. दत्तकप्रकरण म्हणजे ती अनेकांना लाभाची बाजू म्हणून. एकादा ज्योतिषी, एकादा भटजी, एकादा वैद्य, एकादा कारकून, एकादा आश्रित एवढीच किरकोळ मंडळी ताईमहाराजांच्या बाजूला असत. आपल्या घरचा दत्तक घेतला तर मदतगाराला रु. ६०० सालीना उत्पन्न देण्याचें उदक तिकडे नानामहाराज यांनीं सोडलें होतें तसेंच इतर कित्येकांनींहि सोडलें होतें. पण हीं सगळ्यांचीं बक्षिसें बुडालीं. टिळकांना मात्र हजारों रुपयांचा भुर्दंड पडला. पण ' न देवाय न धर्माय ' असें कोणीं म्हटलेलें टिळकांना खपत नसे. ते म्हणत देवाय व धर्माय असाच हा भुर्दंड आहे.

(२)

टिळक तुरुंगांतून सुटून येण्यापूर्वींच दत्तकाचीं खलबतें वाड्यांत सुरू झालीं होतीं. पण त्यांत बाळामहाराज यांचें नांव प्रथम नव्हतें. पहिली बोलवा स्वतः नागपूरकर यांचा मुलगा दत्तक देण्याचीच होती; पण नागपूरकरांचा तेव्हांचा विद्यमान मुलगा एका बोटानें व्यंग म्हणून तो दौलतीला लाभणार नाहीं अशा समजुतीनें तो पुढें करण्यांत आला नाहीं. ताईमहाराजांच्या मनांतून नागपूरकरांचा मुलगा घ्यावा असें फारसें नव्हतें,पण नागपूरकरांना नाखूष करूं नये म्हणून ांना त्यांनीं आशेवर तरंगत ठेवलें होतें. आपणाला पुढें मुलगा झाल्यास तो

दत्तक जाण्याची आशा नागपूरकरांना होती. याविषयीं नागपूरकर यांना कोणीं असा शास्त्रार्थ सांगितला होता कीं, मुलगा उपजतांच नाळ कापण्याचे आधीं तो दत्तक आईच्या ओटींत घातला म्हणजे दत्तकाचा विधि होम वगैरे कांहीं लागत नाहीं.

गंगे गोदे यमुने माझा नोहे तुझाच हा बाळ।
जतन करी तूं यातें ' स्वाधिन केला न कापिता नाळ ' ॥

असा मोरोपंती भारतधर्मसिंधूंत आधारच आहे ! नागपूरकर यांचें कुटुंब पुढें लवकरच प्रसूत झालें व मुलगा झाला. तेव्हां ताईमहाराज प्लेगकरितां वडगांवास रहात होत्या. म्हणून नागपूरकरांनीं ही ताजी खुषखबर कळविण्यासाठीं घाईनें त्यांच्याकडे मनुष्य पाठविला आणि आपली आज्ञा होईल तर नाळ न कापतां मुलगा तसाच पाठवून देऊं कां ? असें विचारलें. या कामीं इतकी लगट केलेली पाहून ताईमहाराजांना राग आला व निरोप आणणाऱ्या मनुष्याला त्या म्हणाल्या " होय, मुलगा आण आणि जवळच्या त्या ओढ्यांत फेकून दे !" तात्पर्य या वेळचा बार असा फुकट गेला.

(३)

हा बार फसल्यावर नागपूरकर यांनीं तोच बार पुन्हां पण आतां एका निराळ्या रीतीनें भरला. या वेळीं ताईमहाराजांचें मन त्यांनीं अधिक हस्तगत केलें होतें. पूर्वीं वडगांवचा प्रवास वांचलेल्या मुलालाच दत्तक द्यावा घ्यावा असें ठरलें. पण दत्तक कोणता घ्यावा याविषयीं बोलण्याचा ट्रस्टींना अधिकार आहे ही अडचण उभयतांच्या मनांत डोकावतच होती. पण अशा अडचणींना परिहारहि सुचतच असतात. त्याप्रमाणें एक परिहार कोणीं असा सुचविला कीं " समजा बाई एकदम आजारी पडल्या, मरणोन्मुख झाल्या तर दत्तविधाने ताबडतोब उरकून घेणेंच प्राप्त. अशा वेळीं ट्रस्टींच्या संमतीची कसली वाट पहावयाची ? कारण बाई मरण पावल्यावर ट्रस्टी झाले तरी कोणाच्या मांडीवर दत्तक देणार ? ट्रस्टींना अधिकार जवळ जवळ मालकाचे असले तरी त्यांनीं स्वतः मालकाकरितां मुलगा मांडीवर घ्यावा असा कायदा अद्यापि झालेला नाहीं. येऊन जाऊन ताईमहाराज अत्यवस्थ झाल्या, घटका अर्ध घटकेनें मरणार असें तज्ज्ञांचें सर्टिफिकीट मिळवून टिळकांना दाखवितां आलें म्हणजे तेच उलट शाबासकी देतील व म्हणतील कीं " तुम्ही बाजू चांगली राखली. मुलगा कोणाचा का असेना ! पण दत्तविधान वेळींच झाल्यानें बाबामहाराजांचें नांव तरी राहिलें. नाहीं तर ज्या कोल्हापूरच्या

महाराज घराण्यावर माझा राग त्याच्याचकडे सगळी इस्टेट गेली असती ! " ही युक्ति फार नामी दिसली पण सिद्ध होण्याला अर्थातच डॉक्टर वैद्य सामील हवे. तेव्हां असें ठरलें कीं नेहमीचे कुटुंब वैद्य शेजवलकर होते त्यांना व तुळशीबागेजवळील एका इंग्रजी पद्धतीच्या डॉक्टरांना पैसे देऊन वश करून घ्यावें व त्यांच्या मार्फत सिव्हिल सर्जनचें सर्टिफिकीट घ्यावें आणि नाटकी गोंधळांत दत्तविधान उरकावें. बरें हिंदुधर्मशास्त्राप्रमाणें जसा विवाह तसेंच दत्तविधान. एकदा प्रत्यक्ष झालें कीं मग वज्रलेप. उद्यां टिळकांना कपट उघडकीला आलें तरी दत्तविधान उलथून पडत नाहीं खास. असो. ठरलेल्या कटाप्रमाणें वाड्यांत वैद्यबुवांनीं येरझारा घालण्यास प्रारंभ केला. ही आगंतुक गडबड पाहून टिळकांच्या चाणाक्ष व विश्वासू कारकुनानें जरा खोलांत जाऊन चौकशी केली. वैद्यबुवा भोळे व घरोब्याचे होते. त्यांनीं सहज सुगावा लागूं दिला. कारकुनानेंहि कारकुनी लढविली. तो म्हणाला " वैद्यबुवा युक्ति फार चांगली निघाली पण तुम्हांला लाभ काय ? " वैद्यबुवा म्हणाले " पांचशें रुपये. " कारकून म्हणाले, " आनंद ! पण नीट जपा बरें. तुमच्याकडून काम करून घेतील पण नंतर एक तांब्याचा पैसाहि दिसणार नाहीं. तुमच्या लाभाला मी मदत करतों. मी वाड्यांत आहेंच. तुम्ही मात्र बिऱ्हाडींच रहा. हलूं नका. आधीं पांचशें रुपये मोजून घ्या व मग डोक्याला पागोटें घाला. कारकुनाला वाड्यांतली द्रव्यनाडी चांगली माहित होती. वेळीं हुकुमी पांच रुपयेहि निघावयाचे नाहींत. वैद्यबुवाच पांचशें मागणार मग डॉक्टर व सिव्हिल सर्जन किती घेईल ! एकंदर हजारा दोन हजारांची व्यवस्था करावी लागणार. ती एका दिवसांत होणें नाहीं. आणि टिळक गांवीं नाहींत. त्यांना कटाची बातमी कळविण्याला तितका अवधी सहज मिळेल असा कारकुनाचा मनांतला कपटी बेत. या अद्भुत खोट्या नाटकी जिवावरच्या दुखण्याला मध्यरात्रीचा काळ इष्ट म्हणून कपटनीतींत सांगितलेला आहे. मध्यरात्रीपर्यंत पैशाची जुळवाजुळव नागपूरकरांनीं करावी व ती सोय होतांच ताईमहाराजांनीं विव्हळण्या ओरडण्याला आरंभ करावा असें ठरलें होतें. नागपूरकर अजून बाहेर हिंडत आहेत तेव्हां ते पैशाची सोय लावून येणार अशी खात्री वाटल्यानें ताईमहाराजांनीं कपटनाटकाची नांदी म्हणण्याला म्हणजे विव्हळण्याला प्रारंभ केला. गडी माणसें कोणी कटांत नव्हतीं. त्यांनीं बाईचे विलाप ऐकून कारकुनांना वर्दी दिली. पण कारकुनाला आधींच अंतस्थ माहिती होती. तो कशाला घाब-

रतो ! तेव्हां तो बाईकडे गेला व दाराआड उभा राहून कोणी नाहींसें पाहून मोठ्यानें म्हणाला " पैशाची अजून सोय लागत नाहीं उगीच कां विव्हळता ! " तेव्हां बाई चपापल्या व त्यांना वाटलें कीं, आपल्या कटाला वाचा फुटली आहे. वैद्यबुवांना घरींच डांबून बसविलें होतें. म्हणून निरोपाची वाट पाहून पाहून ते झोंपी गेले. नागपूरकर पैसे जुळविण्याविषयीं निराश होऊन रात्रीं दोन वाजतां परत आले व हताश होऊन घरीं गेले. अशा रीतीनें अवचित योगाचें हें दत्तविधान थांबलें आणि बाईच्या जिवावरचें दुखणें औषधाविण गेलें !

(४)

आपल्या मुलाला दत्तविधान लाभत नाहीं असें दोनतीन वेळच्या अनुभवानें ठरल्यावर नागपूरकरांनीं बाळामहाराजांची बाजू उचलली. त्यांचें लग्न ठरलें तें खेड तालुक्यांतील एका मुलीशीं. म्हणून लग्नसमारंभ पुण्यास करावा व अर्थात् तो ताईमहाराजांचे वाड्यांत करावा असा एक नवा योग उपस्थित झाला. बाळा-महाराजांच्या दत्तविधानाविषयीं कांहीं बोलवा टिळकांच्या कानावर आधींच आली होती. म्हणून हें लग्न वाड्यांत न होईल तर बरें असें टिळकांना वाटे. पण आप्तांना लग्नसमारंभाकरितांहि वाडा देत नाहीं म्हणणें अर्थातच वाईट दिसतें. म्हणून टिळकांचा नाइलाज झाला. बाई व नागपूरकर यांचा असा बेत होता कीं, लग्नासाठीं आलेल्या बाळामहाराजांचें दत्तविधान आधीं करावें व मग लग्न व्हावें. पण इतक्या सर्व गोष्टींना टिळकांची परवानगी घेणें अवश्य आणि समक्ष तर बोल-ण्याची सोय नाहीं. म्हणून टिळकांचे स्नेही भिंगारकरबुवा यांना मध्यस्थ घालण्यांत आलें. भिंगारकर या कामाकरितां आपल्याकडे येणार व त्यांच्या हातून हें मोठें काम झालें तर त्यांना पांचशें रुपयांचें उत्पन्न देण्याचें आमिष दाखविण्यांत आलें होतें ही गोष्ट टिळकांना आगाऊ कळली. बुवा कधीं न यावयाचे ते आज सका-ळींच आलेले पाहून टिळकांनीं त्यांची कुचेष्टा करीत करीत पांचशें रुपये उत्पन्नाचें कसें काय जमतें असें विचारलें. तेव्हां इकडून तिकडून बोलून मग मुद्द्याची गोष्ट काढण्याचा आव बोवांनीं फुगविला होता त्या फुग्याला टिळकांच्या या कांटेरी प्रश्नानें भोक पाडून त्यांतला सगळा वारा निघून गेला. मग टिळकांनीं बुवांना स्पष्टच सांगितलें कीं " तुम्ही या कामांत पडूंच नका. कारण बाळामहाराजांच्या दत्तविधानाला मी कधींहि परवानगी देणार नाहीं. त्यांत तुमचें उत्पन्न बुडालें तरी खुशाल बुडो. " अशा रीतीनें दत्तविधानाचा हाहि डाव फसला. लग्न वाड्यांतच

झालें. पण खेडच्या एका मुलीचें नांव बदलून ठेवण्यापूर्वी आधीं स्वतःचें नांव बदलण्याचा प्रसंग बाळामहाराजांवर आला होता तो टळला !

(५)

यानंतर बाळामहाराज यांचा सख्खा धाकटा भाऊ तात्यामहाराज याचें लग्न कोल्हापुरांत उपस्थित झालें त्या वेळीं या निमित्तानें ताईमहाराजांना कोल्हापुरास न्यावें व बाळामहाराज नाहींतर तात्यामहाराज यांना दत्तक द्यावें अशी कल्पना निघाली. पण लग्नाला हजर राहण्याचें अगत्य ताईमहाराजांना कां उत्पन्न झालें ही गोष्ट टिळकांना माहित असल्यामुळें, त्यांनीं परवानगी देण्याचें नाकारलें व उगाच खर्च होतो अशी सबब सांगितली. ही १९०१ च्या मे महिन्यांतील गोष्ट. तेव्हां शेवटीं आतां गोष्ट निकरावर येत चालली असें पाहून पुढील जून महिन्यांत टिळकांनीं दत्तकाचा प्रश्न निकालांत काढण्याचें ठरविलें.

(६)

औरंगाबादेस ताईमहाराज दत्तविधानाकरितां गेल्या ही महत्त्वाची खबर त्याच दिवशीं कोल्हापुरास तारेनें कळली. दुसरे दिवशीं करवीरकर छत्रपति पंडितमहाराज वगैरे मंडळी पुण्यास आली व त्यांनीं ॲस्टनसाहेबांचीहि गांठ घेतली म्हणतात. पण ज्यांना दत्तक द्यावयाचा त्या बाई व ट्रस्टी ही मंडळी औरंगाबादेस गेलेली. यांनीं इकडे पुष्कळ चुळबूळ केली पण इकडून तार किंवा पत्र पाठवून ताईमहाराजांना सल्लामसलत देणें कठीण होतें. म्हणून त्यांनीं नरहरभट श्रीगोंदेकर नांवाचा विश्वासू मनुष्य औरंगाबादेस पाठविण्याचें ठरविलें. त्याप्रमाणें भटजी औरंगाबादेस गेले. पण दैवयोग हा कीं तेथें प्लेगच्या अधिकाऱ्यांनीं त्यांना क्वारंटाईनमध्यें ठेऊन दिलें. टिळकांना कोणीं अडविलें नव्हतें आणि मी टिळकांचा मनुष्य असें नरहरभट सांगता तर त्याचीहि कदाचित् सुटका होती. पण तसें सांगण्याचें त्याचें धैर्य होईना. पण इकडे दुसरी मौज अशी झाली कीं कोल्हापूरकर मंडळी येऊन खलबत होऊन नरहरभट रवाना झाल्यापर्यंतची इत्थंभूत हकीगत धोंडोपंत विध्वंस यांनीं मोडींत लिहून टिळकांच्या नांवें औरंगाबादेस पत्र पाठविलें. त्यावर पत्ता गोविंदराव काळे यांच्या घरचा लिहिला. तें घेऊन काळे यांनीं एका माणसाबरोबर शीखमंदिरांत पाठविलें. पण टिळक त्या वेळीं बाहेर गेले असल्यामुळें तें पत्र ताईमहाराजांच्या हातीं देण्यांत आलें. पुण्याचें पत्र पाहून तें फोडण्याचा मोह त्यांना झाला व कारकुनानें तें सर्व वाचून दाखविलें, तों त्यांत कोल्हा-

पूर मंडळीच्या कारस्थानाची सर्व हकीगत व नरहरभट पाठविल्याची बातमीहि त्यांतच ! अशा रीतीनें जी बातमी टिळकांनाच कळावयास पाहिजे होती ती ताई-महाराजांना कळली. तसेंच नागपूरकराकडून गुप्त दूत निघाला ही बातमीहि त्यांना कळली. पण क्वारंटाईनमध्यें पडल्यामुळें तो नापत्ता झाला. पुढें नरहरभट क्वारंटाईनमध्यें असल्याची बातमी टिळकांना कळली पण बाईंना गुप्त दूताची भेट होऊं नये म्हणून टिळक त्याला क्वारंटाईनमधून सोडवून घेईनात व बाईंना तो आल्याची बातमी आपण होऊन लागूं दिली नाहीं. अशा रीतीनें टिळकांनीं बाईचें एक गुपीत आपल्या हातीं ठेवलें पण टिळकांचेंहि एक गुपीत बाईनीं आपल्या हातीं ठेवलें होतें हें त्यांना काय माहित ? कळून सवरून फिटासफीट नेहमींच होते. पण जगांत न कळतहि फिटासफीट होत असते ती ही अशी. औरंगाबादेहून टिळक पुण्यास परत आले तेव्हां धोंडोपंतांनीं त्यांना पहिला प्रश्न हा केला कीं " माझें सविस्तर हकीगतीचें पत्र तुम्हांला पोंचलें का ? " टिळक म्हणाले "कसली हकीगत व कसलें पत्र ? " तेव्हां धोंडोपंत म्हणाले " तर मग घात झाला. " पण उभयपक्षीं खुलासा झाल्यावर टिळक म्हणाले " घाबरूं नको. घात झाला नाहीं. औरंगाबादेस दत्तविधान पुरें करूनच नरहरभटाला क्वारंटाईनमधून सोडवून बरोबर आणला आहे. त्याला मीं विचारलें ' भटजी तुम्ही इकडे कुणीकडे ' ? त्यानें मला सांगितलें ' सहज इकडे जालन्याला जात होतों. ' पण हें खोटें होतें हें काय मला माहीत नाहीं ? कांहीं असो. बाईना म्हणावें माझें पत्र खुशाल जवळ ठेवा. कोल्हापूरची मंडळी आतां काय वाटेल तें करोत. फार काय पण त्या रात्रीं टळलेलें जिवावरचें दुखणें बाईना येऊन त्या जरी आतां निवर्तल्या तरी बाबामहाराजांच्या इस्टेटीला औरंगाबादेस वारस उभा करून आलों आहें. आतां मी कोणास भित नाहीं. "

(७)

तारीख १२ जुलै रोजीं रात्रीं वाड्यांत बाळामहाराज यांना अवचित दत्तक घ्यावयाचें असें नागपुरकर व पंडितमहाराज यांनीं ठरविलें. व रात्रींच्या रात्रीं धार्मिक विधिहि उरकावा आणि टिळकांना नकळत चार प्रतिष्ठित मंडळी हजर ठेऊन पानसुपारीचा समारंभ करावा असेंहि ठरलें. आवशी ११ वाजेपर्यंत ही बातमी कोणास कळूं दिली नाहीं. पण घरच्या उपाध्याला थोडी गुणगुण होती. कारकूनहि टेहळणीवर होता. अकरा वाजतां वाड्याला आंतून कडी लागली तेव्हां कर्म-

धर्मसंयोगानें कारकून बाहेर उच्छ्वासाजवळ यावयाला व उपाध्या माडीवरील खिडकींत येण्याला गांठ पडली. उपाध्यानें हळूंच वरून सांगितलें कीं " घरीं जाऊन जागत बसा. वाड्यांत गडबड आहे. पण नक्की कांहीं कळतांच तुम्हांला कळवीन. " अकरा वाजल्यावर कांहीं वेळानें दत्तविधानाचा बेत नक्की ठरून उपाध्याला तयारी करण्याची आज्ञा झाली. तो खालीं येऊन पहातो तों नाकेबंदी. त्याला शिपाई बाहेर जाऊं देईना. पण तो मोठा प्रसंगावधानी. तो नागपूरकरांना म्हणाला " सर्व तयारी आधींचीच आहे. पण दत्तक प्रयोगाची पोथी घरीं राहिली आहे तेवढी घेऊन येतों. " मग परवानगी मिळण्याला काय उशीर ! उपाध्या कारकुनाकडे जाऊन म्हणाला " बसलां काय उठा. एक तासांत दत्तविधान होतें " ! कारकून तडक टिळकांच्या घरीं गेला. पहातो तों ते उठून सांगलीकरांच्या वाड्यांत कांहीं कामाकरितां गेले होते. तेथें वर्दी पोहोंचतांच ते बाळासाहेब नातू यांच्या घरीं गेले व उभयतांचा विचार ठरला कीं वाड्यांत जावें व दत्तविधानाला होईल तितका प्रतिबंध करावा. टिळक व कारकून पुढें निघाले पण ते आल्याचें कळलें तर त्यांनाहि या वेळीं मज्जाव होणार. तेव्हां टिळक उच्छ्वासापाशीं उभे राहिले. कारकून दिंडीशीं गेला व हलक्या आवाजानें म्हणाला ' लवकर कडी काढ. दत्तविधानाचें कांहीं सामान घेऊन आलों आहें. ' कडी निघतांच कारकून एक पाय बाहेर व एक पाय आंत ठेवून दिंडींतच उभा राहिला व टाळी ऐकतांच टिळक आले ते एकदम आंत शिरले.स्वतः टिळक आंत येऊन उभे राहिल्यावर शिपाई काय करणार? टिळकांनीं कारकुनाला बाहेर पडून आपल्या स्नेही मंडळींना घेऊन येण्यास सांगितलें व फिरून दिंडीला कडी लावून घेतली. आंत दत्तविधानाची मांडामांड होत होती. पण स्वतः बाळामहाराज व समारंभाचे प्रेक्षक यांना बारा वाजण्याचीं आमंत्रणें होतीं म्हणून वाड्यांत सामसूम होतें. टिळक तडक चौकांत गेले व नागपुरकरांना त्यांनीं 'नागपूरकर' म्हणून हांक मारली. येऊन पाहातात तों समोर टिळक उभे. त्यांना पाहतांच नागपुरकरांचे हातांतील तांब्या भांडें वगैरे जें काय होतें तें गळूनच खालीं पडलें. ताईमहाराजांचा राग मात्र अनावर झाला. त्यांनीं टिळक वाड्यांत कसे आले ? हा कसला तुमचा ढिला कारभार ! असें म्हणून तर नागपुरकरांना शिव्या हासडल्याच पण टिळकांनाहि तोंडावर अद्वातद्वा बोलण्यास कमी केलें नाहीं. इतक्यांत टिळकांची मंडळी हळूहळू वाड्यांत येऊं लागली. अशा रीतीनें गाडें उलटल्यामुळें सामोपचाराचें बोलणें ऐकण्यास

बाई तयार झाल्या व टिळकांनींहि फक्त इतकेंच आश्वासन मिळविलें कीं 'खापर्डे कुंभोजकरांना मी तार करून बोलावतों तोंपर्यंत थांबा, मग काय व्हायचें असेल तें होईल.' १२ वाजतां निमंत्रित प्रेक्षक एक एक वाड्याच्या तोंडाशीं येऊं लागले तों टिळकांची मंडळी एक एक बाहेर पडलेली भेटूं लागली. त्यांनीं विचारलें 'काय दत्तविधान इतक्यांत झालें ?' यांनीं सांगितलें 'तुमच्या साक्षीं-शिवाय तें कसें होईल ? पण चार दिवस अवकाश आहे. आलां तसें हात हालवीत परत जा.' बिचाऱ्यांना मध्यरात्रीची उगीच खेप पडली. दत्तविधान मोडलें व झोंपहि मोडली !

(८)

ताईमहाराजांनीं औरंगाबादेहून ११२ पत्रें पुण्यास नागपूरकरांना लिहिलीं. त्यांत काय मजकूर होता हें कळण्याला मार्ग नाहीं. पण पोस्टांचे शिक्के पडलेल्या पाकि-टांचा फायदा घेऊन खटला चालूं झाला तेव्हां दुसरीं बनावट पत्रें करून तीं पुराव्यांत दाखल करण्यांत आलीं. तीं पत्रें आम्हीं या पुढील परिशिष्टांत दिलीं आहेत. त्यांतील मजकूर वाचतांच तीं बनावट दिसतात. कारण टिळक बाईवर नागव्या तरवारीचा पहारा ठेवणार ही अतिशयोक्तीची भाषा कोण खरी मानील ? पण बनावट पत्रांतील मजकूरच मारक झाला. ता. २१च्या पाकिटांतील पत्रांत सर्व मुलें निधोन्याहून आणलीं, पाहिलीं, नापसंत झालीं वगैरे मजकूर होता. पण पुढें पुराव्यांतच असें निष्पन्न झालें कीं, ता. २४ पर्यंत औरंगाबादेस मुलें मुली कोणी आणलींच नव्हतीं. बनावट पत्रें लिहिणारा चित्रगुप्त इतिहासज्ञ होता म्हणून २१ तारखेपर्यंतचेंच भूतवृत्त म्हणून लिहून त्यांत त्यासंबंधीं बनावट मजकूर घालता तर तो खपला असता. पण २४ तारखेच्या पुढचा वृत्तांत २१ तारखेच्या पत्रांत लिहितांना जें उसनें भविष्यवादित्व त्यानें आंगीं आणलें तेंच बाधलें. भविष्यवादित्व हें मानवी शरीराला दुष्ट रसायनासारखें आहे. तें पचनीं न पडतां असें अंगावर उमटतें. ह्या पत्रासंबंधीं सेशन्स जज्ज ल्यूकस यांनीं खालीलप्रमाणें टीका केली. "२४ तारखेचा छाप या पत्रावर आहे त्या अर्थी तें सकाळीं सात आठपर्यंत नागपुरकरांना मिळालें असलें पाहिजे. पण त्याच दिवशीं सकाळीं ९। वाजतां त्यांनीं ताईमहाराजांना तार केली कीं तुमच्या-कडून पत्र नाहीं. तुम्ही अधिक दिवस राहणार असाल तर मला नाशिककडे जाण्याची परवानगी मिळवा. म्हणूनच हें पत्र बनावट दिसतें. तें एक दोघां

साक्षीदारांना दाखविल्याचा तोंडी पुरावा आणला आहे पण त्यांत कांहीं अर्थ नाहीं."

(९)

फौजदारी स्वरूपाच्या खटल्यांत औरंगाबाद कमिशनपुढें फक्त टिळकांनींच आपल्यातर्फे साक्षीदार दिले होते. सरकारतर्फेचे कोणी साक्षीदार नव्हते. पुढें दिवाणी दाव्यांत टिळकांतर्फे त्याच साक्षी घेण्यांत आल्या. पण यावेळीं प्रतिवादीतर्फेहि साक्षी देण्यांत आल्या. मात्र त्या बहुतेकांची दुर्दशा झाली. दत्तविधान झालें असें सांगणाऱ्या साक्षीदारांविरुद्ध तें झालें नाहीं असें सांगणारे साक्षीदार दत्तविधानाच्या दिवशीं औरंगाबादेस हजर असणारे तरी पाहिजे होते. पण इतकीहि खबरदारी प्रतिवादी बाळामहाराजांचे पक्षानें घेतली नाहीं. बरेच पैसे पेरले गेले पण खुद्द गांवचा साक्षीदार मिळेना. भलतींच माणसें पढवून आणून उभीं केलीं. अशीं माणसें ठराविक मजकूर सांगूं लागलीं तर उलटतपासणी करणारा वकील कितीहि कुशल असला तरी काय करणार ? अगदीं अपरिचित नांवांची साक्षीदारांची याद हातांत पडलेली पाहून एक विनोदी गृहस्थ म्हणाले, " वकीलसाहेब तुम्ही यांना उलटतपासणींत कसे पाडणार ? साक्षीदारांचा पायच ओढून पाडाल तर न कळे. " पण पाय न ओढतांहि साक्षीदारांना कसें पाडतां आलें याचीं एक दोन उदाहरणें देतों. बळवंत मानाजी हा साक्षीदार देऊळगांव राजाचा मुखत्यार म्हणून पुढें आला. त्यानें ठासून सांगितलें कीं, मी दत्तविधान झालें म्हणतात त्या दिवशीं औरंगाबादेस होतों व शीख मंदिरांतहि सकाळीं होतों. तेथें कोणी लोक जमले नव्हते; गर्दी नव्हती, कांहीं नव्हतें. पण वास्तविक हा इसम त्या दिवशीं हैदराबादेस होता आणि कचेऱ्यांतून त्या दिवशीं त्याची हजेरी नमूद होती. तसेंच एका मारवाड्याकडे याच तारखेस हैदाराबाद येथें कर्जमोबदल्याचा बाबतींत त्यानें खातें रुजूं केल्याचा पुरावा होता. व टिळकांनीं यासंबंधीं लेखी सहीशिक्क्यांचे उतारेच्या उतारेच दाखल केले. यामुळें तो भांबावून गेला. त्यानें टिळकांविरुद्ध कोर्टाकडे अमुक एक अर्ज केला होता व तो अमुक एका वकीलाला दाखविला असें सांगितलें होतें. पण योग असा कीं तो वकील त्यापूर्वीच मेला होता. तेव्हां टिळकांनीं त्यांचे मृत्यूचें सर्टिफिकीट दाखल केलें व बळवंतराव मानाजीला विचारलें कीं " हा वकील तूं त्याला भेटण्यापूर्वी मेला कीं नंतर मेला ? " तेव्हां त्यानें उत्तर दिलें कीं " मी भेटण्यापूर्वीहि मेला असेल किंवा नंतर मेला

असेल ! " मॅजिस्ट्रेटनीं तो प्रश्न फिरून विचारला तरी त्यानें तेंच उत्तर दिलें. कागदी पुराव्यानें खोटा पडल्यामुळें या साक्षीदारावर रुकार मागण्यांत आला, पण पुढें आठ दिवसांनीं बिचारा मृत्यु पावल्यामुळें त्याचा तुरुंग टळला.

(१०)

साक्षीदार केशव सोनाजी याला पंडितमहाराजांनीं पैसे देऊन साक्षीदार तयार करण्याचें काम सांगितलें होतें व या बाबतींत त्याच्या व पंडितमहाराजांच्या तारा पकडण्यांत आल्या होत्या. एका तारेंत असा मजकूर होता " काम केलें आहे एक हजार रुपये तारेनें पाठवा. " ही तार ८ आगस्ट १९०४ रोजीं औरंगाबादेहून झाली व पंडितमहाराजांकडून तारेनें त्याच दिवशीं जबाब गेला त्यांत मजकूर असा होता " औरंगाबाद येथें हत्यारें तयार ठेवा. मी लायसेन्स पास व हत्यारांची किंमत घेऊन समक्ष येतों. " केशव सोनाजी साक्षीला आला तेव्हां त्याला विचारलें कीं ' हजार रुपये कशाबद्दल व हत्यारें कसलीं ! ' तेव्हां त्यानें असा खुलासा केला कीं ' कोल्हापूर महाराजांकरितां सहा भाले पाहिजेत म्हणून ते तयार करण्यासाठीं पंडितमहाराजांनीं माझ्या दुकानाला ऑर्डर दिली होती. ' हीं हत्यारें म्हणजे अर्थात् दत्तविधानाचे साक्षीदार होत हें उघड होतें. कारण कोल्हापूरकर महाराजांना हत्यारांची वाण नव्हती व ती असती तरी औरंगाबादेहून मागविण्याचें कारण नव्हतें. शिवाय औरंगाबादेस भाले चांगले तयार होतात असें म्हटलें तरी सहा भाल्यांना हजार रुपये किंमत कशी पडणार ? पण साक्षीदारानें तारेंत तो आंकडाच घातला असल्यानें त्यास नाकबूल करतां येईना. शिवाय तारेचा जबाब पंडितमहाराजांनीं पाठविला त्यांत हजार रुपये भलते कसले मागतां असें न म्हणतां हत्यारें तयार ठेवा किंमतीचे रुपये घेऊन स्वतः येतों असा पाठविला तो कसा ? अर्थात् हत्यारांची ही कल्पित गोष्ट अंगावर आली. तसेंच रुपये पटवून अखेर जीं खरीं हत्यारें कोर्टापुढें आणलीं गेलीं तीं सर्व खोटीं बोथटलेलीं, निरुपयोगी ठरलीं.

(११)

वरील हकीकतींतील तारांचा सुगावा लावून त्या पुराव्यांत दाखल करण्याला टिळकांना फार त्रास पडला. कारण कांहीं ठराविक मुदतीपर्यंत अस्सल तारा कलकत्त्यास तारखात्याच्या कचेरींत ठेऊन नंतर त्यांचा नाश करण्यांत येतो म्हणून त्या मुदतीच्या आंत हें काम व्हावयास पाहिजे होतें. शिवाय त्यांचा शोध लाग-

त्यावर त्या पुराव्यांत हजर व्हाव्या म्हणून कलकत्ता येथील एका कोर्टाकडे याकरितां मुद्दाम कमिशन पाठवावें लागलें. तसेंच बाळमहाराजांतर्फे दिलेले बहुतेक साक्षीदार निजामशाहींतले. तेव्हां त्यांना खोटे पाडण्याकरितां जो लेखी व तोंडी पुरावा मिळवावा लागला त्याला किती श्रम पडले असतील त्याचीहि कल्पना वाचकांना सहजच होईल. पण मोंगलाईंतहि टिळकांच्याबद्दल सहानुभूति असल्यामुळें सहीशिक्क्याच्या नकला घेणें वगैरे कामें जीं त्या इलाख्यांत सहा सहा महिने एरवीं व्हावयाचीं नाहींत तीं एकेका दिवसांत करून मिळालीं. कांहीं कागद खाजगी लोकांच्या ताब्यांत होते त्यांच्या सरकारी नकला मिळण्याकरितां अशीहि युक्ति करावी लागली कीं अनें बवर कांहीं दावा उगाच करावा आणि त्यांत पुराव्याला पाहिजे म्हणून कागदाच्या मालकाला समन्स करून कोर्टांत कागद आणवावे. मग तेथें सही शिक्क्याच्या नकला घ्याव्या आणि या नकला मिळाल्या म्हणजे वादीनें दावा काढून घ्यावा !

(१२)

पंडितमहाराज यांनीं खोटा पुरावा गोळा करण्याचें काम सररास सुरू केलें असें पाहिल्यावर तो खेळ त्यांच्यावरच उलटवावा अशाविषयीं टिळकांकडून सहजच प्रयत्न झाले. त्यांतील एक गम्मत देण्यासारखी आहे. दत्तविधानाविरुद्ध पुरावा जितका अस्सलांत अस्सल मिळेल तितका इष्ट होता. त्याचे दोन प्रकार. एक औरंगाबाद येथील कोणी साक्षीदार मिळाले तर ते व दुसरा प्रकार खुद्द निधोने येथून जी मंडळी आली त्यांपैकीं कोणी मिळतील ते. औरंगाबाद येथील बहुतेक लोक आधींच टिळकांच्या बाजूचें म्हणून तेथें पंडितमहाराजांना फारसा वाव मिळाला नाहीं. अगदीं हलक्या प्रतीचे अविश्वसनीय असे चार दोन मिळाले. पण त्यांच्याकडे स्वतः पुरावा देण्यापेक्षां अधिक महत्त्वाचें काम होतें तें म्हणजे निधोनें येथील टिळकांचे साक्षीदार फोडणें व नवीन बनविणें हें होय. निधोनें येथील साक्षीदारांना महत्त्व असें कीं त्यांत दत्तकाच्या पसंतीसाठीं औरंगाबादेस आणलेल्या अनेक मुलांचे पालक व आप्त होते. आणि एक मुलगा पसंत करून घेतल्यानें बाकीच्या मुलांच्या हितचिंतकांची मोठी निराशा झालेली. त्यांच्या मनांत मत्सर सहजच असावयाचा. आपला मुलगा दत्तक न घेतल्यामुळें झालेलें नुकसान पंडितमहाराज खोट्या साक्षीकरितां लांच देतील त्यानें रुपयांत आणा पै कांहीं भरून निघण्याची त्यांना आशा सुटली होती. आणि औरंगाबाद येथील मंडळीपेक्षांहि

दत्तविधानाच्या वेळीं हजर असण्याचा यांचाच संभव अधिक म्हणून "आम्ही हजर होतों पण दत्तविधान मुळींच झालें नाहीं" असें त्यांनीं सांगितल्यास पुष्कळ उपयोग होण्यासारखा होता. पण याहिपेक्षां टिळकांवर खरी मात व्हावयाची तर दत्तक मुलगा जगन्नाथ याचे वडील भाऊसाहेब निधोनेकर यांनींच जर म्हटलें कीं कागदपत्र व वाग्दानप्रतिग्रह झालें पण प्रत्यक्ष दत्तविधान असें झालें नाहीं तर तो रामबाणच होय. पण भाऊसाहेब फुटतील काय ? या प्रश्नाचें होय असें धाडशी उत्तर औरंगाबाद येथील केशव सोनाजी यानें पंडितमहाराजांना दिलें व त्यांनींहि त्यावर विश्वास ठेविला. कारण पंडितमहाराजहि धाडशीच होते. दाम करी काम या म्हणीवर त्यांचा विश्वास होता. पैशानें राजाची राणी मिळते तर दत्तक मुलाचा बाप वश कां होऊं नये ? कोणी आपला मुलगा दत्तक देतो तो केवळ पुण्य जोडण्याकरतां नव्हे तर आपलें व मुलाचें हित साधण्याकरतां. आणि तेंच हित जर दत्तक न देतां किंवा दिलेला नाकबूल करून साधत असेल तर कोणी कां न साधील ? या सरळ युक्तिवादावर विश्वास ठेऊन पंडितमहाराजांनीं आपला उद्योग चालविला होता. जगन्नाथाचा बाप भाऊसाहेब फुटला तर केवढी मोठी अजब शिकार साधली ! पण या शिकारीचा बेत पंडितमहाराज व केशव सोनाजी यांच्या मनांत येण्याला झालें तरी टिळक पक्षाच्या कांहीं करामती लोकांचें चातुर्य व धाडसच कारणीभूत झालें. निधोनचे साक्षीदार मिळविण्याच्या नादीं केशव सोनाजी लागलेला पाहून एक पक्के कारकून व निधोनचे आप्पाराव कुलकर्णी यांनीं गंमतीचा कट केला. कारकुनानें बहाणा केला कीं, आपण पंडितमहाराजांचे नोकर आहों आणि आप्पाराव यांनीं असा बहाणा केला कीं आपण भाऊसाहेब निधोनेकर यांनाच फोडतों व निधोनेचे इतर साक्षीदार टिळकांवर उलटवितों. या पराक्रमाची किंमत पांचहजार रुपये ठरली. कारकून पाळतीवर राहिले व पंडितमहाराज केशव सोनाजीशीं पहिलें बोलणें करून औरंगाबादेहून कोल्हापुरास गेले. असें कळल्यावर एक दिवस कारकून दत्त म्हणून केशव सोनाजी पुढें जाऊन उभे राहिले व म्हणाले पंडितमहाराज व त्यांची मंडळी कोठें आहेत ? केशव सोनाजी म्हणाला ते कोल्हापुराला केव्हांच गेले. त्यावर हेलपाटा पडल्याचें दुःख दाखवून कारकून म्हणाले मग मला कशाला त्यांनीं उगाच येथें बोलावलें ? तेव्हां केशव सोनाजीनें विचारलें तुम्हीं त्यांचे कोण ? कारकून म्हणाले मी त्यांचा कारभारी. तेव्हां केशव सोनाजी पुढें म्हणाले हें खरें कशावरून ?

तेव्हां कारकुनानीं खुणेचे म्हणून असे शब्द सांगितले कीं "खर्चाकरितां पांचशें रुपयें तुमच्या जवळ ठेवले आहेत त्यांतला खर्च करा व कामास लागा." ही गोष्ट खरीच होती. तेव्हां केशव सोनाजीला विश्वास पटला. मग कारकून म्हणाले "सगळें मनासारखें घडून येत आहे तर विलंब कां करतां? पंडितमहाराजांना तार करून पैसे घेऊनच बोलवाना." केशव सोनाजीला ही गोष्ट पटली व त्यानें तार केली कीं 'काम झालें किंमत घेऊन या.' अजूनहि केशव सोनाजीला थोडा अंदेशा होता. पण तारेचें उत्तर जेव्हां पंडितमहाराजांकडून खूण पटण्यासारखें आलें तेव्हां कारकुनाच्या सच्चेपणाविषयीं केशव सोनाजीला शंकाच उरली नाहीं. पण नंतर पंडितमहाराज स्वतः येऊन औरंगाबादेस दाखल झाल्यावर कारकुनाच्या सोंगाला पडद्यांत जावें लागलें. कारण केशव सोनाजी फसला पण पंडितमहाराजांची व या कारकुनाची जन्माची ओळख! मात्र आप्पाराव कुळकर्ण्याची व पंडितमहाराजांची ओळख नव्हती. फार काय केशव सोनाजीचीहि नव्हती. तथापि परस्पर चौकशी करून आप्पाराव हा निधोनेचा कुळकर्णी खरा इतकी माहिती त्यांना मिळाली होती. म्हणून पुढें त्याची गांठ घालून देऊन कारकून मागें सरले. कुळकर्ण्याच्या सल्ल्याप्रमाणें केशव सोनाजी यानें कोल्हापुरास तारा केल्या व पंडितमहाराजांनींहि त्यांचीं उत्तरें तारेनें दिलीं. याच तारा नंतर टिळकांनीं हस्तगत केल्या त्या पुढें परिशिष्टांत दिल्या आहेत. ठरल्याप्रमाणें पंडितमहाराज रक्कम घेऊन केशव सोनाजीकडे आले. आप्पाराव कुळकर्णीहि जातच होता. शेवटीं असें ठरलें कीं सर्व रक्कम मोजून पंडितमहाराजांनीं आप्पारावाच्या पदरांत टाकावी आणि मग आप्पारावांनीं भाऊसाहेब यांना पंडितमहाराजांना नेऊन भेटवावें. आप्पाराव केशव सोनाजीच्या घरीं गेला तों पंडितमहाराज रुपये मांडून बसलेच होते. ते म्हणाले ही आपली रक्कम मोजून घ्या. आप्पारावानें कपट केलें खरें. पण तें पुरें पाडण्याइतकें धाडस त्यांच्या अंगीं नव्हतें. अधिक धाडसी मनुष्य ती रक्कम घेऊन पावती देऊन निघून येता. पण ती रक्कम पाहूनच आप्पाराव भ्याला. केवळ आपल्या धाडसाचें योग्य मोजमाप म्हणून त्यानें शंभर रुपये उचलून खिशांत घातले आणि म्हणाला 'रक्कम तुम्हीच ठेवा ती पळून थोडीच जाते! वाणगी म्हणून हे शंभर रुपये घेऊन जातों.' हा निस्वार्थीपणा व विश्वास पाहून भाऊसाहेब हे आपणांला आतां लाभले आणि टिळक फजित झाले असें वाटून पंडितमहाराजांनीं टाळी वाज-

विली. आप्पारावानें एका मुठींत रुपये घेतले पण दुसऱ्या मुठींत त्यानें आपला जीव घेतला होता! कारण कपटाचा यत्किंचित् सुगावा लागला तर काय होईल याची त्याला कल्पना होती. केशव सोनाजींचें दुकान हत्याराचें, पंडित महाराज धाडसी आणि औरंगाबाद ही मोंगलाई! म्हणून श्वापदाच्या गुहेंतून बाहेर पडावें त्याप्रमाणें आप्पारावाला केशव सोनाजीच्या अंधाऱ्या घरांतून बाहेर पडल्यावर वाटलें. रस्त्याला लागल्यावर त्याच्या तोंडाची कळी उमलली. तो प्रथम हलवायाकडे गेला. चार रुपयांचे पेढे पदरांत बांधून घेतले आणि आपला विजय कारकुनाच्या तोंडावर मिरविण्याकरतां धड नीट न बोलतां येईल इतके पेढे एकदम तोंडांत कोंबून कारकुनाची त्यानें गांठ घेतली व त्याच्या हातावर चार पेढे ठेवले. कारकुनाला पेढे कसले याची कल्पना होती. पण रुपये कोठें आहेत असें विचारतां त्यानें खिशांतले शंभर रुपये काढून पुढें ठेवले. तेव्हां कारकून म्हणाला 'काय शंभरच?' कुलकर्णी म्हणाला 'चार हजार रुपये पुढें मोजून ठेवले पण माझी छाती होईना.' तेव्हां कारकून म्हणाला 'हा दळभद्री. समुद्रांत राहून शंख कोरडा तो हा असाच! पंडितमहाराजांना जगन्नाथाचा बाप हवा होता. तो बापापरी बाप गेला आणि चार हजार रुपये गेले म्हणून बोंबलतांना ओठ गेला अशी व्हायची वेळ आली होती ती व्यर्थ घालविलीस!"

(१३)

खोटी साक्ष देणें व ताईमहाराजांना अटकेंत ठेवणें या दोन आरोपांबरोबर तिसरा एक आरोप जमला तर टिळकांच्या अंगीं लावण्याचा क्लेमंट्ससाहेबांचा विचार होता. तो आरोप म्हणजे पंडितमहाराजांना हाताला धरून वाड्याबाहेर काढणें हा. पैकीं त्यांना वाड्याबाहेर घालविलें ही गोष्ट स्वतः टिळकांनींच कबूल केली. प्रश्न हाताला धरून बळजबरीनें बाहेर घालविलें कीं नाहीं इतकाच होता. यासंबंधानें ताईमहाराज यांनीं आपल्यापुरता खोटा जबाब देऊन सूतोवाच करून ठेवलें होतें. त्या आपल्या जबानींत म्हणाल्या, "टिळकांनीं बाळामहाराजांचा एक हात धरला. मी बाळामहाराजांचा दुसरा हात धरला होता. मी धरलेला हात धरण्यास खापर्डे आले. मी आपला हात काढून घेतल्यावर टिळक व खापर्डे हे बाळामहाराजांचा हात धरून घेऊन गेले." पंडितमहाराज यांनींहि यासंबंधानें आपल्या जबानींत सांगितलें कीं, "खापर्डे व टिळक आंत घुसले व

त्यांनीं बाळामहाराजांना धरलें." परंतु पंडितमहाराजांचे स्वतःचे कारकू
राम नरहर यांनीं आपल्या यजमानांना दगा दिला. टिळक व खाप
बाळामहाराजांना हाताला धरून काढलें असें सांगितलें तेव्हां कोर्टानें
मुद्दाम सूचक प्रश्न विचारला तो असा "बाळामहाराजांना घरांतून बाहे
तांना त्यांच्या अंगाला टिळक व खापर्डे यांनीं स्पर्श केला कीं नाहीं?"
कारकुनानें सांगितलें कीं "त्यांच्या अंगास स्पर्श केल्याचें मीं पाहिलें
यामुळें यजमानांच्या साक्षीपेक्षां त्यांच्या कारकुनाच्या साक्षीला अधिक
द्यावें लागलें व त्यामुळें बाळामहाराजांना हात धरून बळजबरीनें बाहेर
हा आरोप ठेवतां आला नाहीं.

(१४)

पंडितमहाराजांची साक्ष चालू असतां त्यांनीं आपणाला वाड्यांतून
कसें दिलें याचें मोठें रसभरित वर्णन केलें. त्यांत टिळक खापर्डे व ते
यांचें काय बोलणें झालें तें दिलें आहे, तें असें:—"टिळक व खापर्डे
मला सांगितलें कीं, तुम्ही दत्तविधान करूं नका. आम्ही तुम्हांला करूं देण
याच प्रकारची आणखी भाषा झाली. पुढें मी करणार म्हणून जेव्हां र
तेव्हां खापर्डे मला म्हणाले कीं 'वाचन्ते शुंधामि प्राणन्ते शुंधामि' असें
होईल. याचा अर्थ यज्ञपशूची जी स्थिति होते तशी आपली स्थिति क
मी समजलों." खोट्या साक्षीला पूर्वमीमांसेचा मोठाच उपयोग झाला
याचा! दादासाहेब सहजासहजीं भलताच दाखला देणारे नव्हत.

(१५)

ताईमहाराजांची साक्ष प्रथम त्यांच्या वाड्यांत व्हावी असें ठरलें.
सरदार घराण्याची बाई घरांतून उठून कशी जाणार? हा आग्रह क्लेमंट्सस
मान्य केला. त्याप्रमाणें वाड्यांत कोर्ट भरणार म्हणून खूप दंगल माजली
वगैरे लावण्यास सुरवात झाली. परंतु आम्ही साक्ष वाड्यांत घेऊं देणा
हायकोर्टाकडे अपील करूं अशी टिळकांच्या वकीलांनीं तक्रार केल
डिस्ट्रिक्ट जज्जांच्या बंगल्यांत साक्ष घेण्याचें ठरलें. पहिले दिवशीं
मनांत साक्ष देण्याचें नव्हतें. म्हणून त्या आजारी असल्याचा बहाण
झाला. बाकीच्या पडदपोशीबरोबर व नोकरांचाकरांबरोबर लष्करांतील
डॉक्टरीणबाई हजर ठेवली होती. जबानी आज नको, बाईंना ताप

आहे असें सांगण्यांत आलें. पण ताप खरा कीं खोटा हें पाहणार कोण ? अर्थात् लष्करांतील डॉक्टरीण ! पण सरकारी बॅरिस्टर मि. स्टँगमन यांनाहि त्या दिवसाचें काम विनाकारण थांबवावें हें बरें वाटेना. म्हणून ते म्हणाले 'ताप खरोखर किती आहे हें पाहून सांगा.' तेव्हां थर्मामिटर लावून कांहीं वेळानें बाहेर काढून डॉक्टरीणबाईनें सांगितलें कीं 'ताप १०४ आहे.' स्वतः स्टँगमन यांनां बाईच्या तोंडावर ताप दिसेना. तेव्हां गोऱ्या डॉक्टरीण बाईवर अविश्वास ठेवण्याचें पातक पत्करून ते म्हणाले "द्या तुमचा थर्मामिटर माझ्या हातीं पाहूं" व तो हातांत घेऊन पाहतात तों ताप नार्मल ! तेव्हां चिडून जाऊन स्टँगमन यांनीं ही गोष्ट कोर्टाच्या नजरेला आणिली ! तथापि त्या दिवशीं साक्ष न घेण्याचें कोर्टानें मनांतून ठरविलें होतें. त्याप्रमाणें अधिक वाच्यता न करितां त्यांनीं साक्षीचें काम दुसऱ्या दिवसावर टाकलें.

(१६)

निधोन्याहून साक्षीदार आले त्यांत नारायण पांडुरंग नांवाचा एक साक्षीदार होता. त्यानें असा आव आणला कीं आपण मोठे शास्त्री पंडित आहों. सर-तपासणींत त्यानें असें सांगितलें कीं 'मला पोटापुरतें ब्रह्मकर्म येतें.' तेव्हां त्याचें पांडित्य बाहेर काढण्याकरितां टिळकांनीं उलटतपासणींत त्याला विचारलें कीं, 'ब्रह्मकर्म म्हणजे काय ?' तेव्हां त्यानें उत्तर दिलें कीं 'जो ब्रह्म करील तें ब्रह्म !' यानंतर त्यांची अधिक परीक्षा घेण्याकरितां टिळकांनीं विचारलें 'तुझे पूर्व पुरुष तुला माहीत आहेत ?' तेव्हां तो म्हणाला 'पितृ पितामह प्रपितामह हे माहीत आहेत.' टिळकांनीं विचारलें 'त्यांचीं नांवें सांगा.' तेव्हां त्यानें नारायण, पांडुरंग, रामचंद्र अशीं नांवें सांगितलीं ! स्वतःला बाप बनविला, बापाला आजा बनविला, आजाला पणजा बनविला ! अशी फजीति झाल्यावर त्यानें पुढें तर्पणासुद्धां प्रत्येक गोष्ट विचारावी ती येत नाहीं असें सांगण्याचा परिपाठ ठेऊन आपला बचाव करून घेतला. निधोने हा गांव मागसलेला होता, तेथें साधा भिक्षुकहि मिळणें फार कठीण होतें. मग टिळकांच्या प्रश्नापुढें टिकाव धरणारा विद्वान् कोठून मिळणार ?

(१७)

मऊं लागलें म्हणजे कोपरानें खणावें त्याप्रमाणें टिळकांविषयीं मनांत द्वेष असणारा न्यायाधीश मिळाला तेव्हां त्याच्यापुढें टिळकांसंबंधानें काय वाटेल त्या

गोष्टी सांगाव्या असा मोह फिर्यादी पक्षाला सहजच पडला. पण हा मोह कोठ-वर गेला व मऊ म्हणून खाणणारे स्वतःच जमिनींत कसे गाडले गेले याची लोकांना नीट कल्पना होणार नाहीं. तो प्रकार असा कीं, टिळकांना वाईट ठर-वितांना ताईमहाराजांची मजल आपली स्वतःची बेअब्रू आपल्या हातानें करून घेण्यापर्यंत गेली. जगानें ती गोष्ट ताईमहाराजांनीं किंवा इतर कोणी शपथेवर सांगितली तरी खरी मानली नाहीं ही गोष्ट वेगळी. पण या मोहांत ताईमहारा-जांनीं स्वतःचा अधःपात करण्यापर्यंत उडी कशी घेतली हें पाहिलें म्हणजे त्यांच्या साहसाचें आश्चर्य वाटतें. टिळकांवर बाईला वाड्यांत अटक केल्याचा तर एक आरोप होता. पण त्यांत कांहींच नव्हतें. औरंगाबादेहून लिहिलेल्या बना-वट पत्रांत या पुढची पायरी अशी आढळेल कीं, ‘ टिळकांनीं मुसलमान शिपाई त्यांच्या खोलीच्या दरवाजावर पहाऱ्याला ठेवला. ’ जणुकाय मराठ्या शिपा-याच्या हातून या मूठभर बाईवर पाहरा गाजवितांच आला नसता ! पण आणखी थोडें पुढें जाऊन या बनावट पत्रांत असें लिहिलें आहे कीं ‘ टिळक माझ्यावर नागव्या तरवारीचा पहारा ठेवणार आहेत व तसें करण्याला ते चुकणार नाहींत. ’ पण यापुढें आणखी एक पायरी आहे ती ही कीं, ‘ औरंगाबाद येथील मुक्कामांत टिळकांनीं ताईमहाराजांवर बलात्कार केला ! ’ पण ही गोष्ट प्रत्यक्ष ताईमहाराजांनीं कशी सांगावी ? म्हणून एकाच गोष्टीचे दोन वेगवेगळे भाग करून दोन वेगवेगळ्या तोंडून ते वदविले. हेतु हा कीं जाणत्या माणसानें त्या दोन्ही साक्षी वाचल्या म्हणजे काय घडलें असेल याची कल्पना बरोबर पटावी. हे दोन साक्षीदार म्हणजे ताईमहाराज व त्यांच्याबरोबरची ब्राह्मणबाई गोदु या होत. पैकीं ताईमहाराजांच्या जबानींतील या संबंधाचीं कांहीं वाक्यें खालीं दिलीं आहेत, “ त्या दिवशीं टिळक मला पुनः रात्रीं भेटले होते. त्यांनीं शिपाई बोलाविण्यास पाठविला. त्यांनीं खालचे हॉलांत मला निजण्यास बोलाविलें. मी खोलींत जाऊन निजलें. खोलीचें दार उघडें होतें. दार लावूं नका असें टिळक म्हणाले होते. खोलीच्या दरवाजापुढें हॉलांत टिळक होते. खोलींत माझे सोबतीस गोदु व पार्वती नव्हत्या. ” यानंतर याचसंबंधानें गोदु-बाईच्या साक्षींत वाक्यें आलीं आहेत तीं जशींच्यातशीं खालीं दिलीं आहेत. “ मी रात्रीं वरतीं निजलें होतें. दुसरे दिवशीं ताईमहाराज त्यांच्या माडींतून स्वयंपाक घरांतून सकाळीं आठ वाजतां खालीं परसाकडेला गेल्या. स्वयंपाक

घर खालीं होतें. माझें त्यांचें कांहीं बोलणें झालें नाहीं. परसाकडून त्या वर आल्या व आपल्या माडींत जरा वेळ निजल्या. मग मी वर गेलें. त्यांना झोंप लागली नव्हती. तेव्हां मीं त्यांना विचारलें, " तुम्हीं रात्रीं इकडे निजायला आलां नव्हतां. त्या म्हणाल्या " तुला सांगतां येत नाहीं." मींहि त्यांस सांगण्याचा आग्रह केला नाहीं." या जबान्या झाल्या त्या दिवशीं कोर्टांतून घरीं आल्यावर टिळक रागानें इतके लाल झाले होते कीं तसे लाल झालेले एरवीं कोणीं केव्हां पाहिले नव्हते. ते इतकेंच म्हणाले कीं, 'एखादी बाजारबसवी स्त्री देखील आपली बेअब्रू आपल्या तोंडानें कबूल करीत नाहीं झांकून ठेवते. पण एवढ्या मोठ्या सरदार घराण्यांतील ही स्त्री निष्कारण आपली बेअब्रू आपल्या तोंडानें खोटें बोलून दाखवितें तेव्हां तिला धिःकार असो !' वास्तविक टिळकांवर असले आरोप न करितांहि दत्तक प्रकरणाचें काय व्हावयाचें तें झालें असतें. पण हातांत साहेब सांपडला तेव्हां काय वाटेल तें सांगितलें तरी तो खरें मानणार अशा बुद्धीनें बाईनीं शेणखळ्याच्या खाचींत उडी घेऊन त्याच्या चुळा टिळकांच्या अंगावर थुंकल्या. यांत बाईनीं काय मिळविलें हें वाचकच आपल्या मनाशीं ठरवतील.

(१८) टिळकांचे स्वतःचे उद्गार

ताईमहाराज प्रकरणाचा अखेर निकाल लागल्यावर टिळकांना सहजच हायसें वाटलें असेल. त्यांच्या अंतरंगांतील खरे उद्गार निघण्याची तीच वेळ होती. आणि त्या वेळीं त्यांनीं जे उद्गार काढले ते मननीय आहेत. ते म्हणाले " या खटल्यानें गेलीं १४ वर्षें माझी बुद्धि व शक्ति बरीच खाऊन टाकली. अखेर बरी झाली म्हणून ठीक. तरी पण आनंद झाला असतां हंसणें व दुःख झालें असतां रडणें या निवळ माकडचेष्टा आहेत असें समजून आपण आपलें काम मात्र अखंड करीत राहिलें पाहिजे." या एकंदर प्रकरणासंबंधानें हायकोर्टांपुढील फौजदारी खटल्यांतील निकालानंतर स्वतः टिळकांनीं केसरींत ता. ८ मार्च रोजीं अग्रलेख लिहिला; तो या खालीं दिला आहे. तीन वर्षें तोंड दाबून घेऊन बुक्यांचा मार टिळकांनीं सोसला होता. ज्वाला बाहेर पडण्याला वाव नसल्यानें आग आंतल्या आंत धुमसत होती. अर्थात् हायकोर्टच्या निकालामुळें फौजदारी व सर्व छपन्न आरोप कायमचे निकालांत निघाल्यानें टिळकांच्या अंतरंगांतली आग ज्वालामुखीच्या उच्छ्वासाप्रमाणें बाहेर पडली असल्यास नवल नाहीं. टिळक लिहितातः—

अखेर खरें तेंच टिकलें !

अदण्ड्यान् दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन्
अयशो महदाप्नोति नरकं चैव गच्छति ॥ मनु. ८; १२८.

आज दोन अडीच वर्षें रा. टिळक यांच्यावर केसरीकार म्हणून नव्हे तर आपल्या एका स्नेह्याचे ट्रस्टी या नात्यानें जें संकट आलें होतें तें परमेश्वरकृपेनें मुंबई हायकोर्टाचे चीफ जस्टिस सर लॉरेन्स जेन्किन्स आणि मि. ज. बॅटी यांच्या हस्तें गेल्या गुरुवारीं निवारण झालें आणि वरील श्लोकांत मनूनें म्हटल्याप्रमाणें आमच्या सरकारास दुर्यशाच्या व नरकाच्या प्राप्तीचें जें साधन होणार होतें तें नाहींसें होऊन अखेरीस सत्याचा जय झाला याबद्दल प्रथम परमेश्वराचे आणि नंतर वर सांगितलेल्या दोघा न्यायमूर्तींचे मनःपूर्वक आभार मानणें जरूर आहे. या खटल्याचा अव्वलपासून अखेरपर्यंत जर इतिहास पाहिला तर सडकेनें चालणाऱ्यास देखील प्रसंगविशेषीं ठेंच लागून पूर्वकर्मांची झडती कशी करावी लागते हें स्पष्ट दिसून येतें. मनुष्य आपल्याकडून निरपेक्षबुद्धीनें स्नेह्याचें काम करीत असतांहि त्याच्यावर अकस्मात् कांहीं कड्याळ उपस्थित व्हावें आणि देवतांस होम करीत असतां हात जळण्याचा प्रसंग यावा हा एक कर्मगतीचा विचित्रच भाग समजला पाहिजे आणि अशा प्रसंगीं ईश्वरावर भरंवसा ठेवून व सुखदुःख समान मानून आलेल्या अरिष्टाच्या निवारणार्थ जे उपाय करणें शक्य असेल तेवढे करण्यापलीकडे मनुष्याच्या हातांत कांहीं एक राहात नाहीं. असले प्रसंग कोणावरहि वारंवार येतात असें नाहीं. पण ते जेव्हां येतात तेव्हां ' कर्मणो गहना गतिः ' या वाक्याची लोकांस आठवण दिल्यावांचून सोडीत नाहींत. जगांत सुखदुःख नेहमीं सारखेंच असतें असें नाहीं. आणि तीं सुखदुःखेंहि या जन्मांतील आपल्या कृतीमुळें उत्पन्न होतात असेंहि नाहीं. अशा प्रकारच्या सुखांमध्यें आसक्ति आणि दुःखांमध्यें उद्विग्नता न बाळगून परमेश्वराला शरण जाणें हेंच आपलें कर्तव्य होय आणि त्यास स्मरूनच या लेखाच्या आरंभीं ज्याच्या इच्छेनें हें संकट उत्पन्न झालें व ज्याच्याच प्रेरणेनें त्याचा लय झाला त्याचे आभार आम्ही मानले आहेत. परंतु एवढ्यानें आभार मानण्याचें काम संपलें असें नाहीं. स्नेह्याकरितां निरपेक्षबुद्धीनें काम करीत असतां केसरीकारांवर जें संकट ओढवलें तें आपल्यावरच संकट आलें आहे असें समजून महाराष्ट्रांतीलच नव्हे तर हिंदुस्थानांतील ठिकठिकाणच्या लोकांनीं जी सहानुभूति

व्यक्त केली आणि हायकोर्टाचा अखेर निकाल झाल्यावर गेल्या दोन चार दिवसांत धार्मिक, सामाजिक किंवा राजकीय बाबतींत ज्यांचीं मतें आमच्याहून भिन्न आहेत अशा बऱ्याच गृहस्थांकडूनहि आमची या संकटांतून सूटका झाल्याबद्दल ज्या अभिनंदनपर तारा किंवा पत्रें आलीं त्या सर्वांचे आम्ही-केसरीकार व रा. टिळक या दोन्ही नात्यानें-अत्यंत आभारी आहों. रा. टिळक यांजवर आलेलें संकट त्यांच्या समजुतीप्रमाणें खासगी व्यवहारांतील असल्यामुळें त्यांच्या मित्रांनीं त्यांस जें द्रव्याचें सहाय्य करण्याचें योजिलें होतें त्याचा त्यांस स्वीकार करतां आला नाहीं. तथापि तेवढ्यामुळें ज्यांनीं हें सहाय्य करण्याचें मनांत आणलें होतें त्यांच्या सहानुभूतीची किंमत कमी होत नाहीं. इतकेंच नव्हे तर अशा प्रकारची सहानुभूति ज्यांनीं व्यक्त केली त्यांचे उपकार त्यांची मदत स्वीकारल्यानें जास्त झाले असते असें नाहीं अशी आमची समजूत आहे. टिळक यांजवर ओढावलेल्या संकटांत हिंदुस्थानांतील पुष्कळ लोकांची सहानुभूति एकत्र झाली, हा सार्वजनिक दृष्ट्या बराच महत्त्वाचा फायदा झाला असें म्हणण्यास हरकत नाहीं. खासगी गोष्टीपासूनहि कित्येक वेळां सार्वजनिक लाभ होत असतो. तो याच रीतीचा होत असतो. शेवटीं हा सर्व योगायोग जुळवून आणण्याकरितां ज्या गृहस्थांनीं विकारवशतेनें म्हणा किंवा स्वार्थपरायणबुद्धीनें म्हणा, सुरवात केली त्यांसहि दोन्ही हात जोडून नमन करणें जरूर आहे; दुर्जनांना अशा रीतीनें वंदन करून या खासगी खटल्याच्या महत्त्वासंबंधानें टिळक म्हणतातः—

सरकारी कोळसा

" असो; आजपर्यंत खोट्या प्रतिज्ञेचे, खोट्या दस्तऐवजाचे किंवा खोटा पुरावा केल्याचे आरोप अनेक लोकांवर आलेले आहेत व त्यांतून कित्येकांस शिक्षा झाल्या आहेत व कित्येक सुटलेहि आहेत. असें असतां हल्लींच्या खटल्यासच विशेष महत्त्व कां आलें याचा थोडा विचार केला पाहिजे. कित्येकांचें असें म्हणणें पडलें कीं टिळक या खटल्यांत सांपडल्यामुळें या खटल्यास महत्त्व आलें. ही गोष्ट कांहीं अंशीं खरी असेल पण तेवढ्यानें वरील प्रश्नाचा उलगडा होत नाहीं. आमचें असें मत आहे कीं, या खटल्यास महत्त्व येण्यास आमचें सरकार हेंच कारण होय. ताईमहाराज ही फर्स्ट क्लास सरदाराची बायको होती. पण तिच्या भ्रतारानेंच ज्या अर्थीं आपल्या पश्चात् ट्रस्टींची नेमणूक केली होती त्या अर्थीं तिचें कल्याण तिच्यापेक्षां ट्रस्टींसच जास्त कळण्याचा संभव होता आणि एवढ्याकरतां ट्रस्टींच्या

आणि ताईमहाराजांच्या दरम्यान तंट्यांत ताईमहाराजांसारख्या तरुण विधवेस कोणींच महत्त्व दिलें नसतें. नागपूरकर तर बोलून चालून बारा रुपयांचा कारकून! त्याचें नांव जरी ट्रस्टींत होतें तरी एकंदर इस्टेटीची व्यवस्था कोणत्या तंत्रानें चालवावी हें ठरविण्याचें काम त्याहून निराळ्या ट्रस्टींकडे असावें या हेतूनेंच इतर ट्रस्टी नेमले होते हें उघड आहे. सारांश, बाबामहाराजांच्या इच्छेप्रमाणेंच जर त्यांच्या इस्टेटीची व्यवस्था मागाहून चालली असती तर ताईमहाराज व नागपूरकर यांचें महत्त्व कोणत्याहि प्रकारें राहिलें नसतें व यदाकदाचित् कोर्टांत जाण्याचा प्रसंग आला असता तर कोर्टानेंहि या प्रश्नाचा असाच निकाल लावला असता. परंतु ताईमहाराज व नागपूरकर या सोन्यागंधकांत सरकारी कोळशाची भर पडल्यामुळें या मिश्रणाचा परिणाम ज्वालाग्राही होऊन त्यामध्यें इतर ट्रस्टींची होळी पडते कीं काय अशी भीति वाटत होती. पण सर लॉरेन्स जेंकिन्स व मि. ज. बॅटी यांनीं आपल्या धीरोदात्तवृत्तीनें न्यायदेवता जागृत करून तिच्या कृपादृष्टीच्या वर्षावानें तो योग टाळून सर्वांस शांत केलें आहे. अशा वेळीं या खटल्यासंबंधानें जे दोन तीन सार्वजनिक प्रश्न उपस्थित होतात त्यांचा येथें विचार करणें गैरवाजवी होणार नाहीं असें समजून आज त्यासंबंधानें आम्ही दोन शब्द लिहीत आहों.

कुटाळ–ऊर्फ पा–जी मंडळ

"गांव आहे तेथें म्हारवडा आहेच.' या म्हणीप्रमाणें आमच्या पुणें शहरांतहि बाण कवीनें म्हटल्याप्रमाणें कांहीं 'अकारणाविष्कृत–वैर–दारुणाः' असे उपद्व्यापी लोक आहेत. ही मंडळी अमुकच एका मताची किंवा पक्षाची आहे असें नाहीं. म्हणजे ते सर्व सुधारकहि नाहींत आणि धर्माभिमानीहि नाहींत अथवा सर्व सुशिक्षितहि नाहींत, अशिक्षितहि नाहींत. यांच्या मैत्रीचें तत्त्व निराळेंच आहे; तें कोणतें म्हणाल तर स्वार्थपरायणता, आणि एखाद्या चांगल्या कृत्यास विघ्न आणण्याची हौस किंवा पुरुषाचा द्वेष करण्याची बुद्धि हें होय. या तत्त्वावर एकत्र आलेली एक लिमिटेड मंडळी आमच्या शहरांत आहे; आणि तिचे भागीदार वकील, व्यापारी, बँकर, कांहीं सुखवस्तु कायदेपंडित तर कांहीं सुशिक्षित व अशिक्षित गृहस्थ आहेत. हे सर्व तरुणच आहेत असें नाहीं तर ज्यांच्या गोमयपुतळ्या ओंकारेश्वरावर गेल्या आहेत असे आबा, दादा, किंवा भाऊसाहेबहि यांत आहेत. या मंडळींचा उद्योग म्हटला म्हणजे श्रीमत् व्यासांनीं भारतांत सांगितल्याप्रमाणें "अन्ये मृतस्य क्रीडन्ति दारैरपि धनैरपि" हा होय. नागपूरकर जेव्हां

शुद्धीवर होते तेव्हां खापर्डे यांस लिहिलेल्या पत्रांत अशा मंडळींस त्यांनीं 'कुटाळ' ही संज्ञा दिलेली आहे आणि या मंडळीपासून ताईमहाराजांस अलिप्त राखण्याबद्दल ते प्रयत्न करीत असत. पण पुढें जेव्हां ट्रस्टींची जबाबदारी न ओळखतां ते बिथरून गेले तेव्हां याच मंडळींच्या कटांत सामील होऊन ज्या बाबामहाराजांनीं त्यांस बाढविलें त्यांच्याशीं कृतघ्नपणा करण्यास त्यांनीं सुरवात केली. नागपूरकर यांचीं हीं पत्रें कज्ज्यांत दाखल झालीं आहेत. करितां वरील विधानाच्या सत्यतेबद्दल आतां कांहीं शंका नाहीं. मि. ल्यूकस यांनीं आपल्या निवाड्यांत टिळक यांस शत्रू आहेत असें जें म्हटलें आहे ते शत्रू हेच होत. यांस खऱ्या खोट्याचा फारसा विधिनिषेध नाहीं. उलट खऱ्यापेक्षां खोट्यासच ते जास्त महत्त्व देतात, व आपला नित्यक्रमहि याच तत्त्वावर चालवितात. आज दोन अडीच वर्षें चालत आलेल्या खटल्याची उभारणी याच मंडळीनें केलेली आहे. व त्यांच्याच तत्त्वानें वागणाऱ्या कांहीं बड्या मंडळींचेंहि त्यांस सहाय्य आहे. ताईमहाराजांच्या मांडीवर कोणी तरी लवकरच दत्तक देऊन ट्रस्टींनीं मोकळें व्हावें, असें सुचविणारे गृहस्थहि हेच; आणि औरंगाबादेस त्यांच्या मांडीवर मुलास दत्तक देऊन येथें आल्यावर त्या कामांत कांहीं प्राप्ति झाली नाहीं असें पाहून नागपूरकर व ताईमहाराज यांना उलट भर देण्यासहि हेच " पा-जी " पंचक किंवा ल्यूकससाहेबांनीं आपल्या निवाड्यांत म्हटल्याप्रमाणें (unscrupulous) लोकांचें मंडळ होय. परंतु या उपद्व्यापी लोकांस एवढें पक्कें माहीत होतें, कीं, केवळ आपल्या प्रयत्नानें टिळक आणि खापर्डे यांच्याशीं आपणांस सामना देतां यावयाचा नाहीं. याकरितां त्यांनीं एक अजब युक्ति काढली आणि त्या युक्तीमुळें खटल्याचें स्वरूप अगदीं पालटून जाऊन त्यास इतकें महत्त्व आलें.

बैलास तांबडी चिंधी

" ही युक्ति किंवा साधन कोणतें म्हणाल तर रा. रा. टिळक यांच्याबद्दल सरकारच्या मनांत या कुटाळ मंडळींच्या बुद्धीनें वागत असलेला द्वेष हें होय. औरंगाबादेस जें दत्तविधान झालें तें करण्यांत टिळकांकडे कांहीं प्रमुखपणा आलेला असला तर तो आगंतुक होता. चारी ट्रस्टींपैकीं इस्टेटीशीं जर कोणाचा कमी संबंध असेल तर तो टिळक यांचाच होता. फार लांब कशाला ! बाबामहाराज वारल्या दिवसापासून तों ता. १५ जुलै १९०१ पर्यंत टिळक हे महाराजांच्या वाड्यांत कधीं जेवणास देखील गेलेले नाहींत. असें असतां या खटल्यांत

टिळक यांचेंच नांव पुढें येऊन त्यांच्यावर सर्व संकट ओढवावें यांतील बीज काय असा प्रश्न आमचे वाचक सहज करतील. दत्तविधानाच्या कामींहि ट्रस्टींच्या सभेंत जाण्यापलीकडे प्रथमतः टिळक यांनीं कांहीं केलेलें नाहीं. व औरंगाबादेस ते गेले तेहि खापर्डे यांच्या आग्रहामुळेंच गेले ही गोष्ट नागपूरकर यांनीं आपल्या साक्षींत कबूल केली आहे. तर मग टिळकांचें नांव पुढें कां? याचें उत्तर आमच्या वाचकांना लवकरच समजण्याचा कांहीं मार्ग नव्हता व आम्हांसहि तें आजपर्यंत स्पष्ट सांगतां आलें नाहीं. पण याचें उत्तर थोडक्यांत आहे तें असें कीं वर सांगितलेल्या "पाजी" पंचकांस आपला व्यूह सिद्धीस नेण्यास कोणा तरी समर्थाची जरूर होती. आणि तें सामर्थ्य सरकारच्या अंगीं आहे हें त्यांस माहीत होतें. परंतु सरकार आपल्या बाजूस कसें वळणार? बाजू कांहीं न्यायाची नव्हती. तेव्हां या मंडळानें अशी युक्ति केली कीं, सरकारास जो मनुष्य अत्यंत अप्रिय आहे असें त्यास वाटत होतें त्यांचें म्हणजे टिळकांचें नांव पुढें केलें. आणि ताईमहाराजांस ॲस्टनसाहेबांच्या बंगल्यावर पाठवून त्यांच्यापुढें दीनवाणीनें "टिळकांनीं केलेला मुलगा मला पसंत नाहीं. टिळक आग्रही आहेत. करितां मला साहेबांखेरीज कोणी आतां त्राता राहिला नाहीं" अशी रड गायली! पंडितमहाराज व येथील कुटाळ मंडळी यांच्या कपटनाटकाची ही पहिली प्रस्तावना होय. ॲस्टनसाहेबांपेक्षां कमी दुराग्रही किंवा विकारवश अंमलदार जर एजंटच्या जागेवर त्यावेळीं असता तर ही युक्ति या मंडळीच्या गळ्यांतच आली असती पण ज्या साहेबानें वर्तमानपत्रांत एका एडिटरानें सरकाराविरुद्ध लेख लिहिला म्हणून त्यास काळेपाण्याची शिक्षा देण्याचें सोडलें नाहीं, तो पुणें मुक्कामीं ही मोठी शिकार सरकारच्या घरांत घालण्याची आलेली संधि फुकट कशी दवडणार? इंग्रजींत म्हण आहे त्याप्रमाणें "बैलास जशी तांबडी चिंधी" त्याप्रमाणें या साहेबांस टिळकांचें नांव वाटत होतें. व त्यामुळें टिळकांवर केलेला हा आरोप खरा किंवा खोटा हें ऐकून घेण्याचीहि त्यांस शुद्ध राहिली नाहीं. त्यांतून वर सांगितलेल्या उपद्व्यापी मंडळींपैकीं दिसण्यांत संभावित अशा कांहीं वयोवृद्ध लोकांची ताईमहाराजांना मदत आहे असें कळल्याबरोबर तर साहेबांचें पित्त अधिकच भडकलें व त्यांनीं असा निश्चय केला कीं अनायासें हातास आलेली ही बडी शिकार साधून सरकारच्या ऋणांतून सुटून आपण कृतकृत्य व्हावें. ताईमहाराजांसारख्या तरुण विधवेनें अनाथ होऊन केलेली विनंति, त्यास अनुकूल अस-

लेल्या संभावित दिसणाऱ्या लोकांची इच्छा व सरकारास अप्रिय झालेल्या टिळकांचा उच्छेद करण्याची संधि, इतक्या गोष्टी एकाच सपाट्यानें करण्याची आल्यावर ॲस्टनसारख्या दुराग्रही साहेबाची मति गुंग होऊन गांवांतील उपाध्यापी गृहस्थांस त्याचें पुरें पाठबळ मिळालें. व ताईमहाराजांस त्यांनीं आपल्या पंखाखालीं घेऊन त्यांच्या संरक्षणार्थ सरदारांचे एजंट व डिस्ट्रिक्ट जज्ज या दोन्ही नात्यानें ते तयार झाले यांत नवल तें कोणतें ! मुंबई सरकारास टिळक हे कधींच प्रिय नव्हते. तेव्हां ॲस्टनसारख्या अनुभविक व हुषार जज्जानें पकडलेली शिकार योग्यच असेल असें त्यास वाटणें अगदीं साहजिकच आहे.

कोल्हापूर दरबार

" असो. आमची उपद्व्यापी मंडळी ॲस्टनसाहेबांचें अशा रीतीनें सहाय्य संपादूनच गप्प बसली नाहीं. बाबामहाराजांच्या इस्टेटीचा कांहीं भाग कोल्हापूर संस्थानांत आहे. करितां कोल्हापूर दरबारची अनुकूलता संपादन करणेंहि जरूर होतें. हें काम पंडितमहाराजांनीं पतकारिलें. ज्या कुलांत हे उत्पन्न झालेले आहेत त्या कुलाच्या मानानें पाहिलें तर पंडितमहाराजांच्या व्यासंगांत आणि कोल्हापूर महाराजांचे धर्मगुरु या नात्यानें त्यांच्या अंगांत जे गुण असावयास पाहिजेत त्यांत जमीनअस्मानाचें अंतर आहे. कोल्हापूरच्या महाराजांस ही गोष्ट विदित नाहीं असें नाहीं. बाळामहाराज दत्तक होण्यापूर्वीं औरंगाबादेस ताईमहाराजांच्या मांडीवर दत्तक दिल्याची सर्व हकीकत कोल्हापूरचें सरकार व त्यांचें कौन्सिल यांच्यापुढें स्पष्टपणें मांडलेली होती आणि अशा स्थितींत बाळामहाराजानें दत्तक होऊं नये असेंहि तेव्हां त्यांचें मत होतें. पण नेटिव संस्थानचे अधिपति हे प्रायः इंग्रज सरकारच्या धोरणानें चालणारे असल्यामुळें ॲस्टनसाहेबांचें जेव्हां पूर्ण आनुकूल्य पंडितमहाराजांच्या पक्षास मिळालें तेव्हां कोल्हापूर दरबारहि तिकडेच वळलें. अशा रीतीनें एकदम उलट खाण्यांत आपण कांहीं गर करतों असें आमच्या संस्थानिकांस वाटत नाहीं ही मोठ्या दुर्दैवाची गोष्ट होय. अर्थात् कोल्हापूर दरबारहि पूर्वापार विरोध मनांत न आणतां या उपद्व्यापी मंडळीस अनुकूल झालें. " ही पूर्वतयारी वर्णन करून टिळक पुढें लिहितात

पहिली झडप

" ही पूर्वीची तयारी लक्षांत आणली म्हणजे या कज्जास पुढें जें स्वरूप आलें तें कां व कसें आलें याचें कारण वाचकांचे लक्षांत येईल. ॲस्टनसाहेब

यांनीं स्वीकृत कार्यास चांगल्या रीतीनें आरंभ केला. द्रौपदीस ज्याप्रमाणें श्रीकृष्ण हा एकच त्राता दिसत होता तद्वत् ताईमहाराजांना ॲस्टनसाहेबांचा आधार मिळून कधींविधीं सल्लाहि मिळत होती ही गोष्ट पुराव्यांत आली आहे. पण केवळ ताईमहाराजांचेंच काम करावयाचें असतें तर ॲस्टनसाहेबांना एवढी खटाटोप करावयास नको होती. प्रोबेटच्या कामास दत्तकासंबंधीं गैरलागू प्रश्न पंधरा दिवसपर्यंत टिळक यांना विचारूं देऊन व बरेच स्वतः विचारून अखेरसि हास्यमुद्रेनें तारीख ४ एप्रिल १९०२ रोजीं साहेबांनीं टिळकांना खोट्या प्रतिज्ञेच्या आरोपाच्या चौकशीकरितां कार्व्हालोसाहेब यांजकडे पाठविलें. आणि इकडे दुसरीकडे कार्व्हालोपेक्षां अधिक शहाणा मॅजिस्ट्रेट या खटल्याची चौकशी करण्याकरतां नेमावा अशी ॲस्टनसाहेब यांनीं सरकारास जी शिफारस केली ती केवळ सरदारकुलांतील एका तरुण विधवेचें कल्याण करण्याकरतांच केली असें कोण म्हणेल ! पहिली तयारी पाहिली तर ताबडतोब मॅजिस्ट्रेटची नेमणूक होऊन त्याच्याकडून हा खटला ॲस्टनसाहेबापुढें सेशनांत जाण्याचा योग होता. पण मध्यंतरीं प्रोबेटच्या खटल्यांत हायकोर्टाकडे अपील झाल्यामुळें ही गोष्ट टळून खटला लांबणीवर पडला; आणि सरकारांस ही शिकार साधून देणारे ॲस्टनसाहेब हायकोर्टांतील न्यायाधीशाच्या खुर्चीवर विराजमान झाले !

पोलिस रिपोर्ट व साठ हजारांचा चुराडा

" ॲस्टनसाहेबांनीं केलेली कामगिरी किती कायदेशीर होती याबद्दल चीफ जस्टिस यांनीं आपल्या ठरावांत जो उल्लेख केला आहे त्यापेक्षां येथें जास्त टीका करण्याची जरूर नाहीं. हायकोर्टाच्या निकालाचा सारांश दुसरीकडे दिला आहे तो पहावा म्हणजे झालें. ॲस्टनसाहेब हे आपल्या विकारवशतेमुळें कुटाळ मंडळाच्या व्यूहास कसे बळी पडले हें वर सांगितलेंच आहे. पुढील हकीकत याहून चमत्कारिक आहे. ॲस्टनसाहेबांनीं केलेल्या प्रोबेटच्या निकालावर हायकोर्टांत जें अपील झालें त्यामुळें सरकारास या बाबतींत आणखी चौकशी करण्यास कांहीं मदत मिळाली. आणि ॲस्टनसाहेबांनीं केलेले आरोप कितपत टिकण्यासारखे आहेत याची चौकशी करण्याचें काम या मुदतींतहि मॅजिस्ट्रेटमार्फत पोलिसांकडे देण्यांत आलें. पोलिस चौकशीच्या खात्यांत मि. ब्रुइन हे त्यावेळीं अंमलदार होते. व त्यांनीं गुप्त रीतीनें पुष्कळ लोकांच्या साक्षी घेऊन या प्रकरणाचा अखेर रिपोर्ट सरकारकडे पाठविला. हा रिपोर्ट ॲस्टनसाहेबांच्या म्हणण्यास प्रतिकूल व टिळक

यांच्या म्हणण्यास अनुकूल आहे. असे रिपोर्ट देण्यास सरकारतर्फे जी टाळाटाळी झाली त्यावरून सहज सबळ अनुमान होतें. ब्रुइनसाहेबांचा हा रिपोर्ट आणि ॲस्टनसाहेबांनीं टिळकांवर ठेवलेले आरोप मिळून दोन्ही प्रकारचे कागद व अभिप्राय मुंबईसरकारच्या वरिष्ठ अधिकाऱ्यांपुढें या वेळीं होते; आणि सरकारास नेहमीं कायदेकानूंची सल्ला देणारे अंमलदार जर अधिक हुषार किंवा कमी कलुषित मनाचे असते तर हा खटला गर्भांतच मेला असता. सरकार जाणून बुजून खोटा खटला उपस्थित करणार नाहीं अशी आमची खात्री आहे, पण विकारवशता किंवा खालील अधिकाऱ्यांचें अज्ञान अथवा दुराग्रह सरकारचें बाहुलें वाटेल तसें नाचवूं शकतो याचा बऱ्याच ठिकाणीं लोकांस अनुभव आलेला आहे. हल्लींचा खटला हें तर त्याचेंच एक उत्कृष्ट उदाहरण होय. ब्रुइनसाहेब व ॲस्टनसाहेब या दोघांच्या अभिप्रायांपैकीं ॲस्टनसाहेब कसलेले न्यायाधीश असल्यामुळें त्यांचाच अभिप्राय वरिष्ठ अधिकाऱ्यांस अधिक मान्य झाला असावा. शिवाय खटला कोणावर तर टिळकांवर. आणि तीहि त्यांची खाजगी वर्तणूक अनीतीची आहे असें ज्यांत सिद्ध होणार अशा प्रकारचा ! मग त्यांस सरकारकडून मंजूरी मिळण्यास अवकाश तो कोणता ! पहिल्यानें एकदम ३० हजारांची मंजुरी मिळाली असें समजतें. आणि शेवटपर्यंत हिशेब पाहिला तर एकंदर खर्च ६०।७० हजार रुपयांवर झाला असावा असा अदमास आहे. कारण एकट्या स्ट्रँगमन साहेबांनींच जवळ जवळ ३५ हजार रुपये लंबे केले आहेत. आणि क्लेमंट्सूसाहेब एक वर्षभर याच कामाकरितां नेमले होते त्यांच्या पगाराची एकंदर रक्कम १० हजारांवर होत आहे ! खेरीज किरकोळ मदतीस सरकारी वकील किंवा त्यांचे पित्ये यांस फी लागली ती, आणि हायकोर्टांत दोनचारदां अर्ज झाले त्यांच्या सुनावणीचे वेळीं ॲडव्होकेट जनरल यांस द्यावी लागली फी निराळीच. एवढा खर्च करून महाराजांच्या इस्टेटीची निरपेक्ष तऱ्हेनें व्यवस्था पाहणाऱ्या टिळकांना तुरुंगांत टाकावें असा ताईमहाराज किंवा नागपूरकर यांचा प्रथमतः हेतु नसावा असें मानण्यास कारण आहे. पण ताईमहाराज ॲस्टनच्या व ॲस्टनसाहेब सरकारच्या हातांत पडल्यावर मग सर्वच गोष्टी ताईमहाराजांच्या किंवा नागपूरकरांच्या हातांत राहिल्या नाहींत. केलें एक व झालें एक अशी त्यांची स्थिति झाली. आणि टिळकांवर भडिमार करण्याकरितां खोटा दारूगोळा भरून ज्या तोफा सरकारनें तयार केल्या होत्या त्यांना बत्ती देण्याचें काम ताईमहाराजांना व नागपूरकरांना करावें लागलें.

खटला सरकारी झाला

"सरकार या कामांत कांहीं मुद्दाम पडलेलें नाहीं. इतर फौजदारी खटले ज्या-प्रमाणें सरकार चालवितें त्याप्रमाणें हाहि आहे असें स्टँगमन साहेबांनीं एकदां बोलून दाखविलें होतें. पण हें म्हणणें अगदीं चुकीचें आहे. सर्व फौजदारी खटले सरकारच चालवितें हें खरें पण फौजदारी कायद्यांत सांगितल्याप्रमाणें पोलिसचे वकील किंवा सरकारी वकील यांच्याकडून ते खटले चालविण्यांत येतात. हल्लींच्या खटल्यांतील प्रकार तसा नाहीं. पोलिसचा रिपोर्ट टिळक यांना अनुकूल पडल्यामुळें म्हणा किंवा अन्य कारणामुळें म्हणा, पोलिसांच्या हातून हा खटला काढून त्याकरितां स्वतंत्र बॅरिस्टर नेमून त्यानें लीगल रिमेंब्रन्सर यांच्या सल्ल्यानें काम चालवावें असें ठरलें आणि या कामाकरितां मुद्दाम निवडून काढलेले मॅजिस्ट्रेट मि. क्लेमंट्स यांच्या पुढें आक्टोबर १९०२ महिन्यांत या खटल्यास सुरवात झाली. तेव्हांपासून गेल्या आठवड्यापर्यंत म्हणजे १॥ वर्षांत सुमारें १२५ दिवस कोर्टाचें काम पुणें, मुंबई, उमरावती आणि औरंगाबाद इतक्या ठिकाणीं चालू होतें. या कामांत सरकारचे डावपेंच टाळण्याकरितां व सरकारतर्फे मुख्य साक्षीदार ताईमहाराज व नागपूरकर यांचा खोटेपणा आणि त्यांनीं आणलेले दस्तऐवज बनावट आहेत असें स्वभावतःच प्रतिकूल असलेल्या मॅजिस्ट्रेटापुढें शाबीत करण्याकरितां टिळक यांना कोणतें उपाय करावे लागले आणि काय त्रास सोसावा लागला याचें वर्णन करणें केवळ अशक्य आहे. मि. क्लेमंटस साहेबांचा निवाडा म्हणजे मूर्तिमंत

दुराग्रही तर्कटपणा

होय. हा तर्कटपणा न समजण्याइतके क्लेमंट्ससाहेब कांहीं मूर्ख नाहींत. तेव्हां हा तर्कटपणा त्यांच्या बुद्धींत विकारवशतेनेंच उत्पन्न झालेला असावा असें मानणें भाग येतें. यास प्रत्यंतर मि. ल्यूकस यांच्या निवाड्यावरून मिळण्यासारखें आहे. मि. ल्यूकस यांनीं अखेर टिळकांचे विरुद्धच निकाल दिलेला आहे. पण सदर निकालांत सभ्यतेस सोडून एकहि अक्षर लिहिलेलें नाहीं. उलट ताईमहाराज आणि नागपूरकर खोटें बोलतात, त्यांनीं कोर्टांत दाखल केलेले कागद बेभरंव-शाचे आहेत व ताईस औरंगाबादेस कोणीहि कोंडून ठेवलें नव्हतें असा त्यांनीं आपला अभिप्राय स्पष्टपणें नमूद केला आहे. पण क्लेमंट्ससाहेबांकडे पाहावें तर नागपूरकर खोटें बोलला असें जरी त्यांना दिसलें तरी तो खोटें बोलला तें टिळकांना लाभ व्हावा म्हणून बोलला असें बेशरमपणाचें तर्कट या साहेबांनीं

चालविलें आहे! मि. ल्यूकस यांनीं क्लेमेंटससाहेबांनीं केलेली ही घाण बारा आणे काढून टाकल्यामुळें हायकोर्टापुढें अपीलाचें काम चालविणें बरेंच सुकर झालें याजबद्दल मि. ल्यूकस साहेबांचेहि आभार मानले पाहिजेत. पण सरकारनें उभारलेला हा राईचा पर्वत हाणून पाडण्यास हायकोर्टांतील न्यायदेवतेच्या तीक्ष्ण शस्त्राचीच अद्याप जरूर होती. आणि तें शस्त्र हा कज्जा सरकारतर्फे चालविला हें लक्षांत न आणतां किंवा टिळक हे सरकारास प्रिय आहेत किंवा अप्रिय आहेत यांचा विचार न करतां सरळ आणि निःपक्षपातबुद्धीनें चीफ जस्टिस व जस्टिस मि. बॅटी यांनीं चालविलें हे त्यांचे लोकांवरच नव्हे तर सरकारवरहि उपकार आहेत. इंग्रजी राज्यांतील न्यायाचीं वरिष्ठ कोर्टें देखील जेव्हां सर्वस्वीं सरकारच्या कह्यांत जातील तेव्हां हें राज्य जाण्यास विलंब लागणार नाहीं, अशी आमचीच नव्हे तर इंग्रजी मुत्सद्यांचीहि समजूत आहे. तरवारीपेक्षां सत्याचा पाया अधिक मजबूत असतो. आणि तें सत्य काय आहे हें निवडण्याचें काम सर्वस्वीं हायकोर्टाचें आहे. हें काम या वेळीं हायकोर्टानें उत्कृष्ट रीतीनें बजावलें याबद्दल त्याची स्तुति करावी तेवढी थोडीच आहे. ईश्वर करो आणि अशाच प्रकारचे सुप्रसंग सदैव येवोत अशी आमची प्रार्थना आहे.

याबद्दल जबाबदार कोण ?

" असो. ऑस्टनसाहेबांच्या पिशाच्च दृष्टीनें उपस्थित होऊन दोन वर्षेपर्यंत चालत असलेल्या खटल्याचा निकाल लागून सरकारनें टिळक यांजवर जें काहूर उसळवलें होतें तें नाहींसें झालें व सत्याचा जय होऊन सरकारची बाजू खोट्या कागदावर व खोट्या साक्षीवर उभारण्यांत आली होती हें आतां शिक्क्याच्या मापानें सिद्ध झालें आहे. 'एकाच दगडानें दोन पक्षी मारावयाचे' अशी जी म्हण आहे त्याप्रमाणें ताईमहाराजांना बाळामहाराज दत्तक करून देऊन आणि इकडे टिळकांसहि शिक्षा ठोठावून सरकारच्या डोळ्यांत सलत असलेला कांटा काढावा अशा प्रकारची जी योजना चालली होती ती सर्वांशीं पडली गेली. पण एवढ्यानेंच या एकंदर प्रकरणाचा निकाल झाला असें आम्ही समजत नाहीं. न्यायाच्या मिषानें आणि लुच्चे लोकांच्या सहाय्यानें एखाद्या गृहस्थाची दाद लागण्यापूर्वी दोन वर्षांपर्यंत एकसारखा छळ व्हावा हें कोणत्याहि राज्यव्यवस्थेस श्रेयस्कर नव्हे व इंग्रजी राज्यव्यवस्थेस तर नाहींच नाहीं असें आम्ही निर्भयपणें सांगूं शकतों. मग तें कोणास कडू लागो वा कोणास गोड लागो. अशा तऱ्हेचे खटले करण्यांत

रयतेचे ६०।७० हजार रुपये सरकारानें बिनदिक्कत उधळावे आणि त्यास कोणी विचारता असूं नये ही दुसरी महत्त्वाची गोष्ट होय. तिसरी मुद्याची गोष्ट अशी कीं, सरकारानें याप्रमाणें आपलें वजन, आपलें सामर्थ्य, व आपला पैसा खर्च करून रयतेपैकीं एकाद्या गृहस्थास सर्वस्वीं नागवावें व भेंडावून सोडावें आणि सरकारची बाजू खोटी आहे असें राजरोस सिद्ध झाल्यावरहि सदर गृहस्थास आपलें नुकसान भरून मागण्याचा कांहीं मार्ग राहूं नये ! सार्वजनिक कामांत पुढारीपणा घेणाऱ्या गृहस्थाची नीतिमत्ता वाईट असते असें सिद्ध करण्याचा सरकारचा जो प्रयत्न होता तो फसला व उलट सरकारच कधीं कधीं लुच्चे लोकांसच हाताशीं घेऊन लोकांच्या पुढाऱ्याचा विनाकारण छळ करतें हें या कज्जावरून पूर्णपणें सिद्ध झालें आहे. सार्वजनिक दृष्ट्या हा एक फायदाच होय."

(१९) उपसंहार

टिळकांनीं अशा प्रकारचे उद्गार काढले तरी ताईमहाराज प्रकरण चालूं असतां किंवा अखेरचा निकाल लागल्यावर टिळकांचें वर्तन कसें झालें हें पाहणें थोडेसें बोधप्रद आहे. त्यांच्यावर नसते आरोप व भयंकर संकटें प्रतिपक्षानें आणलीं होतीं. पण सत्य प्रस्थापित होऊन स्थिरस्थावर झाल्यावर अपकार करणाऱ्या लोकांसंबंधानें क्षमेची वृत्तीच त्यांच्या मनांत उद्भवली. ताईमहाराजांविषयीं टिळकांची काय भावना होती हें पुण्याचे कॉन्ट्रॅक्टर विनायकराव रानडे यांनीं एका आठवणींत सांगितलें तें नमूद करण्यासारखें आहे. ते लिहितात 'खटला चालूं असतां ताईमहाराजांविषयीं ज्या ज्या वेळीं उद्गार त्यांना काढण्याची अगर लोकांनीं काढलेले ऐकण्याची त्यांना पाळी येत असे त्या वेळीं त्यांनीं अनुदारपणा दाखविला नाहीं. इतरांनीं मर्यादा सोडून त्यांच्याविषयीं बोललेलें टिळकांना कधीं खपलें नाहीं हें मी स्वानुभवानें येथें नमूद करतों. ताईमहाराज ह्या एका उच्च घराण्यांतील आपल्या एका मित्राची विधवा आहेत हें लक्षांत ठेऊन त्यांचेविषयीं बोलण्यास ते सर्वांना सांगत असत.' ताईमहाराज जिवंत असत्या तर टिळकांनीं त्यांना सर्वस्वीं क्षमा केली असती कीं नाहीं सांगवत नाहीं. पण त्या येऊन टिळकांचे पाय धरत्या तर घरच्या एखाद्या मुलीप्रमाणें त्यांना रागानें चार शब्द बोलून त्यापुढें झाल्यागेल्याची आठवण त्यांनीं दिली नसती असा संभव आहे. व याला प्रत्यंतर खुद्द नागपूरकराशीं झालेलें त्यांचें वर्तन. स्वतः नागपूरकरांनींच एका आठवणींत असें लिहिलें आहे कीं, "प्रतिकूल निकाल लागल्यावर बेळगांवाहून पुण्यास येत असतां

टिळकांना मिरज स्टेशनवर पानसुपारी झाली. त्यावेळीं त्यांची माझी सहज भेट झाली. तेव्हां त्यांनीं माझे हात धरून मला गाडींत घेतलें व मला सांगितलें कीं, तुम्ही पुण्यास या व पूर्ववत् आपल्या कामास लागा. नुकसान करून घेऊं नका. जरूर या. झालें तें सर्व होऊन गेलें! आतां नवी विटी नवें राज्य." दत्तकापूर्वी त्यांचा वाद सुरू असतां नागपूरकरांविषयीं वाईट मत झाल्यानें टिळकांनीं त्यांच्यावर बरीच बाकी फाजील खर्च केल्याची म्हणून काढली. पण नागपूरकर लिहितात, "मीं सर्व खुलासा नीट केल्यावर त्या निःपक्षपात बुद्धीच्या सत्यनिष्ठ पुरुषानें माझे सर्व हिशेब पाहून झालेला खर्च मंजूर करून जमाखर्च करून घेतला." वादाआधीं व वाद संपल्यानंतर नागपूरकराशीं झालेलें टिळकांचें हें वर्तन टिळकांच्या खऱ्या स्वभावाचें एक दर्शक होय.

स्वतः जगन्नाथमहाराजांसंबंधानें त्यांचें वर्तन कसें होतें हेंहि पाहण्यासारखें होतें. दत्तविधानानंतर अखेर निकाल लागण्याला पुरीं १४ वर्षें लोटलीं. त्या दरम्यान टिळकांनीं जगन्नाथमहाराज यांच्या शिक्षणाची आपल्या मुलाप्रमाणें व्यवस्था ठेविली होती व इस्टेटींतून खर्च मिळत नव्हता तेव्हां पदरचा खर्च त्यांनीं या कामीं केला. या बाबतींत स्वतः जगन्नाथमहाराजांनीं आम्हांला सांगितलें तें असें. "दत्तविधानानंतर एक वर्षानें टिळकांनीं प्रल्हाद मुरलीधर पानसरे नांवाचे एक शिक्षक मला शिकविण्यास ठेविले. त्यांच्या हाताखालीं मीं पांच सहा वर्षें अभ्यास केला, आणि माझ्या मराठी सात इयत्ता पुऱ्या झाल्या. औरंगाबाद कमिशनला ते पुढें आले तेव्हां मला त्यांनीं समक्ष बोलावून घेतलें, विचारपूस केली व चार मंडळींत कसें वागावें हें शिकविलें. एका प्रसंगीं समारंभांत अत्तर कसें लावावें हें माझा हात धरून त्यांनीं मला शिकविलें. टिळक मंडाले येथें गेल्यानंतर माझ्या शिक्षणाची थोडी हयगय झाली. शिक्षणाचा कांहीं काळ माझा खेड्यांत गेला. आणि घरीं शिकविण्यापेक्षां मला शाळेंत घातलें असतें तर बरें झालें असतें असें वाटूं लागलें. पण लौकरच धुळ्याचे शंकरराव देव हे जांब येथें आले तेव्हां माझ्या शिक्षणाची व्यवस्था धुळ्यास करवा अशी विनंति मीं त्यांना केली. टिळक मजविषयीं मंडाले येथील पत्रांतून मधूनमधून विचारपूस करीत. पण शिक्षणाचा खर्च देण्यापलीकडे त्यांच्या हातून अगर पुण्याच्या मंडळींच्या हातून कांहीं व्यवस्था होण्यासारखी नव्हती. माझ्या शिक्षणाची सोय धुळ्यास झाली हें पाहून

टिळकांनाहि फार आनंद झाला. धुळ्याच्या वसतिगृहांत रहाण्याची परवानगी मला मोठ्या कष्टानें मिळाली! मी इंग्रजी शिकूं लागल्यावर टिळकांच्या इच्छे-प्रमाणें त्यांना दोनतीन इंग्रजी पत्रें मीं पाठविलीं. माझें हस्ताक्षर पाहून त्यांनीं बाबांच्या पत्रांत समाधान व्यक्त केलें. टिळक मंडालेहून परत आल्यावर त्यांनीं मला विद्याभ्यासाकरितां स्वतःच्या घरीं ठेविलें व त्यांच्या दोन मुलांप्रमाणें मला तिसरा मुलगा असें मानून माझी सर्व व्यवस्था त्यांच्या बरोबरीनें व स्वतंत्र केली. प्रथम कांहीं दिवस पी. एम. बापट हे मला शिक्षक होते. ओकशास्त्री संस्कृत शिकवीत. पुढें जनार्दन विनायक ओक यांनीं दीड वर्षपर्यंत घरींच सर्व विषय शिकविले. माझी सातवी इयत्ता झाल्यावर टिळकांनीं मला मुंबई येथें एज्युकेशन सोसायटीच्या युरोपियन शाळेंत ठेविलें. हेतु हा कीं मला विलाययेस जावेसें वाटल्यास या शाळेंतील शिक्षकांच्या द्वारें माझी रवानगी व्हावी व तिकडचें शिक्षण व्हावें. आपला उपसर्ग मला लागूं नये व माझें नुकसान होऊं नये म्हणून टिळक फार जपत असत. सोसायटीच्या शाळेंत मी इतर विषय शिकत असतां गांवांत एन. पॉवेल यांच्या रसायनशाळेंत टिळकांचे जावई डॉ. साने हे होते. ते मला टिळकांच्या सूचनेप्रमाणें केमिस्ट्री शिकवीत. टिळक विलायतेहून परत आल्यावर मला त्यांनीं आश्वासनपूर्वक सांगितलें कीं 'तुम्हांला कांहीं दिवस आपल्याजवळ ठेऊन खाजगी व सार्वजनिक पत्रव्यवहार लेखन-वाचन वगैरे विषय थोडेथोडे मी शिकवीन.' पण पुढें ते लौकरच वारल्यामुळें हें सर्व बेत फुकट गेले." ताईमहाराजप्रकरणीं एकंदर ५०।६० हजार रुपये खर्च झाला होता. हा सर्व खर्च जगन्नाथमहाराजांच्या इस्टेटीकरितां झाला असल्यामुळें, तो टिळकांना मिळणें न्यायाचेंच होतें. तथापि इस्टेटीला कर्ज होतें, सावकार होते हें माहित असल्यामुळें १९१८ सालीं टिळक विलायतेस जावयास निघेपर्यंत त्यांनीं आपली रक्कम वसूल करण्याचा विचार मनांत आणिला नव्हता. पण विलायतेस जातांना आपण परत येणार कीं नाहीं याची शंका सर्वांप्रमाणेंच त्यांनाहि होती. यामुळें निघण्यापूर्वी त्यांनीं तें कलम निकालांत काढिलें. कारण जगन्नाथमहाराज म्हणाले, 'तुम्हीं केलेल्या खर्चाची रक्कम मजकडून घेण्याची व्यवस्था कां कराना?' असें मी म्हणतांच ते मला थट्टेनें म्हणाले 'एकूण तुमची इस्टेट वेगळी व आमची इस्टेट वेगळी असेंच समजतां तर मग! मीं तुम्हांला माझा तिसरा मुलगा म्हटलें तें काय?" त्यावर हा व्यवहार आहे असें मी त्यांना

म्हटलें. ते म्हणाले 'ठीक आहे. तर मग असें करा. तुमच्या बंगलाबागेंतील जमीन मला लाऊन द्या. मी ती न्यू पूना कॉलेजच्या मंडळींना देण्याचें योजिलें आहे. तिची आजची किंमत जर बाजारभावाप्रमाणें तीस हजार मानिली तर तितकीच मला पुरे. बाकीचे तीस हजार मी तुम्हांला माझ्या मुलाप्रमाणें देणगी म्हणून सोडून देतों.'

परिशिष्ट

ताईमहाराज प्रकरणांतील निवडक पत्रें

(१) श्री. बाबामहाराजांचे मृत्यपत्रांतील उतारा

ता. ६ जुलै १८९७

××× तब्यत पटकीचे आजारानें कालपासून नादुरुस्त असून पुढें प्रकृतीचा नेम लागत नाहीं. करितां दुर्दैवानें प्रसंग आल्यास आमचे पश्चात् आमचे इस्टेटीची सर्व प्रकारें व्यवस्था मी करीत होतों त्याप्रमाणें पाहण्यासाठीं आम्ही या लेखानें खालील गृहस्थांना ट्रस्टी किंवा पंच नेमिलें आहे. ×××

आमचें कुटुंब सौ. सकवारबाई हल्लीं गरोदर आहे. तीस पुत्र न झाल्यास किंवा होऊन तो अल्पायुषी झाल्यास आमचे घराण्याचें नांव चालविण्याकरितां यथाशास्त्र जरूर लागेल तितक्या वेळेस आमचे कुटुंबाचे मांडीवर दत्तक वर लिहिलेल्या गृहस्थांचे (ट्रस्टी यांचे) विचारें देऊन त्या मुलाचे वतीनें तो वयांत येईपर्यंत सदर पंचांनीं स्थावर जंगम इस्टेटीची व्यवस्था करावी.

(२) टिळकांचें सबनीस दिवाणांना पत्र

(केवळ खाजगी) पुणें १८ जून १९०१

कुंभोजकर हे ताईमहाराजांना दत्तकाची परवानगी देण्याबद्दल आपणांस अर्ज करतील. दत्तकाची परवानगी केवळ मामुली आहे (इकडे ब्रिटिश मुलखांत ती लागतहि नाहीं) फक्त त्याकरितां नजराणा द्यावा लागतो. स्टेट नजराण्याची जी रक्कम ठरवील ती आम्ही देऊं अडचण नाहीं. तरी ताबडतोब परवानगी देण्याची तजवीज करावी. परवानगी मिळविली असली म्हणजे योग्य मुलगा मिळतांच विलंब न लावतां दत्तविधान उरकून घेतां येतें म्हणून विनंति केली आहे. नजराण्याची रक्कम आपण मागाहून देखील ठरवावी. कारण इस्टेट आपल्याच हद्दींत असल्यानें रक्कम आपणांस वाटेल तेव्हां वसूल करितां येईल.

म्हणून ही विनंति आपण महाराजांचे कानावर घालून ताबडतोब दत्तकास परवानगी मिळवून देण्याची व्यवस्था कराल अशी आशा आहे.

(३) ताईमहाराज यांचें बनावट पत्र

औरंगाबाद, ता. २१ जून १९०१

(या व याखालील पत्राला कोर्टानें बनावट ठरविलें.)

आम्ही काल सकाळीं येथें येऊन पोंहोचलों. जागा चांगली आहे. उदासीनपणाचें कारण समजलें. तुमचे नोकरीबद्दल काळजी करूं नये असें सांगितलें होतें. दादासाहेब व टिळक यांस सवडीनें सांगेन. तुम्हीं कोल्हापुरास जाऊं नये. तुम्हीं आपलें काम करावें. तुमचेसंबंधानें दोघांचें मत फार वाईट आहे. तुम्ही बाळामहाराज यांस पुण्यास आणणार, पंडितमहाराज इकडे पाठविणार असें ते म्हणत होते. तसें तुम्ही करणार नाहीं असें त्यांना सांगितलें आहे. काल दोन प्रहरपासून रात्रीपर्यंत दत्तकाची वाटाघाट चाललेली होती. मी बाळामहाराज मुलगा घेत असेन तर आम्ही दत्तकाबद्दल तुम्ही म्हणेपर्यंत प्रश्न काढणार नाहीं; असें संकट पडलें. अति त्रास झाला. विचार घेण्यास जवळ कोणी नाहीं. प्रसंग त्यांच्याशीं म्हणून त्यांचें म्हणणें कबूल करावें लागलें. मुलें पाहाण्यास आजच दुपारीं गेले. माझे नशिबांत काय आहे हें कांहीं सांगतां येत नाहीं. यामुळें रात्रंदिवस झोंप नाहीं. या संकटांतून सुटेन तेव्हां खरें.

(४) टिळकांची नागपूरकरांना तार

औरंगाबाद २४ जून १९०१

(ताई) महाराजांची प्रकृति ठीक आहे. खापर्डे आजच औरंगाबादेहून निघाले. आम्ही गुरुवारीं निघतों. तुम्हीं आम्ही तिकडे येईपर्यंत तेथेंच रहावें जाऊं नये.

(५) ताईमहाराजांचें बनावट पत्र

आम्ही खुशाल अहों. टिळकांसारखा माणूस इतका कठीण मनाचा असेल असें मला वाटत नव्हतें. येथें आल्यानें फशी पडल्यासारखें झालें आहे. काय करावें मोठे संकटांत पडलें आहे. टिळक जे कठीण शब्द बोलत आहेत ते काळजाला घरे पाडीत आहेत. ते पत्रीं लिहितां येत नाहीं. भेटी अंतीं कळेल. मुलें पांच आणलीं आहेत. मला पसंत नाहींत. काळसर वेडगळ आहेत. यांतील पास करण्याबद्दल आग्रह सुरू आहे. ते असें म्हणतात कीं, आम्ही येथें आलों;

हा आमचा लौकिक चोहींकडे झाला आहे. तो लौकिक तुम्ही पास न केल्यानें जात आहे. तेव्हां तुम्हीं सहा वर्षांचा मुलगा पास केलाच पाहिजे. व आम्ही सांगूं त्या कागदावर सह्या केल्या पाहिजेत. नाहीं तर तुम्हास पुण्यास जाऊं देणार नाहीं व आम्हीहि जाणार नाहीं. माझा हेतु मुळींच नाहीं. सह्या केल्यावांचून सुटका नाहीं. असा त्रास चालू आहे. खापर्डे असें म्हणतात कीं टिळकांचे मताबाहेर जाणें योग्य नाहीं तर त्यांनाच मत दिलें पाहिजे. मीं तिकडे येणें संबंधानें पुष्कळ आग्रह केला. परंतु त्यांनीं दोघांनीं ऐकिलें नाहीं. काय करावें मोठें संकट पडलें आहे. आणि माझ्यावर नागव्या तरवारीचा पहारा ठेवणार आहेत व ठेवतील यांत कांहीं शंका नाहीं. तुमचीं पत्रें मला मिळूं नयेत आमचीं तुम्हांस मिळूं नयेत असा बंदोबस्त केला आहे.

(६) भाऊसाहेब यांनीं ताईमहाराज यांना दत्तकपत्र लिहून दिलें त्यांतील उतारा

ता. २७ जून १९०१

×××××पांच मुलांत आमचा मधला मुलगा चि० जगन्नाथ हा आपणांस पसंत पडून त्यास दत्तक घेण्याचें ठरवून सदर मुलगा आपणांस दत्तक देण्याबद्दल आपण आम्हांस विचारलें तरी आम्ही संतोषानें त्यांस श्रीबाबामहाराज यांच्या इहलौकिक व पारलौकिक कल्याणाकरितां व नांव, गादी व घराणें चालविण्याकरितां आपणांस दत्तक दिला आहे व आपण त्याचा पितृत्वानें स्वीकार केला आहे. तो इतउत्तर आपला आणि कै. बाबामहाराज यांचा पुत्र झाला. दत्तहोमविधी वगैरे आपल्या सवडीप्रमाणें आपणांस वाटतील तेथें करून घ्यावे. आपणांस स्वसंतोषानें दत्तक दिला आहे. यास आमची मान्यता आहे.

(७) टिळकांचें नागपूरकर यांना पत्र

पुणें ३ जुलै १९०१

मी आतां घरीं मुद्दाम बसलों आहें. आपणांस येणें असल्यास आतां यावें दोन प्रहरीं मला दुसरें काम आहे. सकाळ गेली. दोन प्रहरीं आणखी या कामास मोडण्यास मला वेळ नाहीं. आपण आतां न आल्यास प्रकरण मी खापर्डे यांच्याकडे माझ्या शेऱ्यासह पाठवून देईन. कळावें.

(८) नागपूरकर यांचें टिळकांना उत्तर

पुणें ४ जुलै १९०१

सायंकाळीं चार वाजतां येऊन भेटेन राग नसावा.

(९) टिळकांचे नागपूरकर यांना पत्र

काल आपण आलां नाहीं. आज सकाळपर्यंत न आलां तर प्रकरण ट्रस्टीं-कडे पाठविण्यांत येईल. आजारी असलां तर टांग्यांतून यावें. जाग्यावरून न हालण्यासारखा आजार नाहीं. मला या प्रकरणाचा वीट आला आहे व जास्त वाट पाहाण्यास मला सवड नाहीं व इच्छाहि नाहीं.

(१०) टिळकांचें इतर ट्रस्टींना पत्र

पुणें ५ जुलै १९०१

ट्रस्टी यांचा ठराव, नागपूरकर यांचा शेरा व त्यावरील माझा शेरा मिळून सर्व प्रकरण ट्रस्टींकडे अवलोकनार्थ पाठवीत आहें. पहिले ठराव ता. १८ जून रोजीं वाड्यांत सर्व ट्रस्टी यांचे बैठकींत ताईमहाराज यांचे समक्ष सर्वानुमतें पास झालेले आहेत. या बैठकीचे वेळीं आपलें मत विरुद्ध असल्याबद्दल नागपूरकर यांनीं एक चकार शब्दहि काढला नाहीं. उलट हे ठराव आपणांस पसंत आहेत असें दाखविलें. या बैठकीनंतर दुसरे दिवशीं आपण हा शेरा लिहिला असें त्यांचें म्हणणें आहे. पण असा शेरा लिहिल्याबद्दल तेव्हां त्यांनीं कोणाहि ट्रस्टीस कळविलें नव्हतें. मी, खापर्डे व ताईमहाराज ता. १९ जून रोजीं सायंकाळीं येथून औरंगा-बादेस जाण्यास निघालों. त्याची सर्व तयारी नागपूरकर यांनींच केली. तत्पूर्वी माझी व नागपूरकर यांची आणि नागपूरकर व खापर्डे यांची २।४ वेळ भेट झाली. पण या भेटीच्या वेळीं त्यांनीं हा मजकूर आम्हांस कळविला नाहीं. मध्यंतरीं त्यांनीं मला व खापर्डे यांना १—२ पत्रें लिहून बाळामहाराज यांना दत्तक घेण्या-बद्दल रदबदली केली होती. पण ठरावाखालीं शेरा लिहिल्याचा त्यांत कोठें उल्लेख नाहीं. उलट आपण ट्रस्टीचे मर्जीबाहेर नाहीं असें स्पष्ट लिहिलें आहे व त्याच समजुतीनें आम्ही औरंगाबादेस जाऊन श्री. ताईमहाराज यांचे मांडीवर दत्तक देऊन ठरल्याप्रमाणें या प्रकरणाचा कायम निकाल करून परत आलों. परत आल्यावर शेरा पहिल्यानें ता. २९ रोजीं माझे नजरेस आला. त्याबरोबर मी त्याचे खोडसाळपणाबद्दल खालीं शेरा मारलेला आहे. माझ्या मतें नागपूरकर यांनीं या कामांत जाणून बुजून कारकुनी केली आहे व ठराव झाल्या दिवसा-पासून ते पंडितमहाराज यांस आमचे विरुद्ध जाण्यास उत्तेजन देत आहेत व मदत करीत आहेत. औरंगाबादेहून आल्यावर मला जी बातमी समजली त्यावरून ट्रस्टींचा ठराव हाणून पाडण्याबद्दल नागपूरकर यांचे प्रयत्न जारीनें सुरू आहेत व

ते पंडितमहाराजांना मिलाफी आहेत अशी माझी खात्री झालेली आहे. पंडितमहाराजांकडून त्यांना दोन पत्रें आलीं असें त्यांनींच कबूल केलें. पण फाडून टाकलीं असें ते म्हणाले. परंतु पंडितमहाराजांबरोबर लग्नाचेवेळीं येथें आलेले मुख्यत्यार वकील विष्णुपंत फडके यांनीं साबाजीराव तिरोडकर (येथील कमिशनर मध्यभागचे कचेरींतील एक अधिकारी) यांस आलेली तार त्यांनीं नागपूरकर यांचेकडे पाठविली ती नागपूरकर यांनींच मला दाखविली. तींत मजकूर असा होता कीं, "नागपूरकर यांना २७ कलकत्ता पा. ९९६ हा ठराव पहाण्यास सांगावें." हा ठराव इंडियन लॉ रिपोर्टांतील असून तो पंडितमहाराजांना अनुकूल आहे व त्याकरितां नागपूरकर यांस पहाण्यास सांगितला असें स्पष्ट होतें. पण खरोखर तो ठराव पंडितमहाराज यांस अनुकूल नाहीं हें फडके यांस कळलें नाहीं असें दिसतें. कसेंहि असो. हा ठराव साबाजीराव यांचे मार्फत नागपूरकर यांना कळविण्याचा काय हेतु असावा हें कोणाच्याहि लक्षांत येणार आहे. नागपूरकर यांना अशा रीतीचें वर्तन न ठेवण्याबद्दल मीं एक दोनदां सामोपचारानें व एक दोन वेळां निक्षून सांगितलें व असेंहि कळविलें कीं संस्थानचा पगार खाऊन ट्रस्टींचे विरुद्ध काम करणें गैरइमानीपणाचें आहे. तुम्हांस पंडितमहाराजांस मदत करणें असल्यास इकडची नोकरी सोडा. आणि संस्थानची नोकरी पाहिजे असल्यास पंडितमहाराजांचा नाद सोडून द्या. पण माझे सांगण्याचा त्यांच्यावर कांहीं परिणाम झाला असें दिसत नाहीं. येथील डि० कोर्टांतील कारकून नारायणराव आठवले यांचेमार्फत पोलिटिकल खात्यांत काम चालविण्याचा पंडितमहाराज यांचा विचार आहे असें समजतें. पंडित महाराज आठवले यांचे येथेंच उतरले होते. आठवले त्यांस बरोबर घेऊन वकिलाकडे हिंडत होते. शिवाय येथें पंडितमहाराजांकडून ५० तोळे सोनें घेऊन एक मनुष्य आला होता अशी बातमी लागते. या सर्व मसलतींत व कारस्थानांत नागपूरकर यांचें पूर्ण अंग व मदत आहे. वे. शा. सं. भिकूशास्त्री यांचे जावई आहेत ते पंडितमहाराज व नागपूरकर यांचेमध्यें मध्यस्थ आहेत. व तेच पंडितमहाराजांचीं पत्रें नागपूरकर यांस पोंचतीं करीत असतात. त्यांनीं पत्रें पोंचविण्याची गोष्ट नागपूरकर यांनीं मजजवळ कबूल केली आहे. पत्रें मात्र फाडून टाकिलीं असें सांगितलें. त्याचप्रमाणें औरंगाबादेहून आल्यानंतर श्री. ताईमहाराज यांचें मन वळविण्याची नागपूरकर यांची खटपट चालू असून एकांतांत त्यांचे दोन दोन चार चार तास संवाद चालू असतात.

आणि ताईमहाराजांकडून पंडितमहाराजांना कांहीं अनुकूल लेख किंवा जाब मिळाल्यास पहावा अशी खटपट चालू आहे. या खटपटीपासून संस्थानचें कांहीं वांकडें होईल असें नाहीं. पण संस्थानाविरुद्ध संस्थानचे नोकरानें खटपट करणें माझे मतें गैरशिस्त व बेइमानीपणाचें आहे. नागपूरकर यांच्या शेऱ्यांत पहिली खोटी गोष्ट अशी कीं कै. श्री. बाबामहाराज यांनीं अंतकालचेवेळीं श्री. घराण्यापैकीं मुलगा दत्तक घ्यावा व बाहेरचा घेऊं नये असें सांगितलें व मीं तें कबूल केलें हें म्हणणें सर्वस्वीं खोटें आहे. खरी गोष्ट अशी कीं मृत्युपत्राचा मसुदा बाबामहाराजांना वाचून दाखविल्यावर घराण्यापैकीं दत्तक घ्यावा अशा अर्थाचे शब्द आंत घालण्यास त्यांनीं सांगितलें. पण मीं त्यांस सांगितलें कीं अशा प्रकारचे शब्द मृत्युपत्रांत असणें बरोबर नाहीं. एखादेवेळीं आपणास हवा तसा मुलगा मिळणार नाहीं. व मिळाल्यास तो नाहीं त्या अटी कबूल करण्यास सांगेल. करितां ट्रस्टी यांचे हात बांधणें बरोबर नाहीं. त्यांना योग्य दिसेल त्याप्रमाणें तो घरचा किंवा बाहेरचा दत्तक घेतील. अशा रीतीनें बाबामहाराज व माझें बोलणें जाहल्यावर त्यांनीं ती गोष्ट कबूल केली आणि मृत्युपत्रांत हे शब्द नसावेत हें माझें म्हणणें मान्य केलें. नागपूरकर यांस ही गोष्ट माहीत आहे. पण मुद्दाम त्यांनीं खोटा मजकूर शेऱ्यांत घातला आहे. दुसरी खोटी गोष्ट अशी कीं, श्री. ताईमहाराज यांनीं बाळामहाराज मला पसंत आहे तो घ्यावा असें मत दिलें असून तें ट्रस्टींनीं नाकबूल केलें. ट्रस्टांच्या सभेंत अशा प्रकारचें मत श्री. ताईमहाराज यांनीं दिलेलें नव्हतें. इस्टेटीच्या हिताकरितां दहा बारा वर्षांपुढील वयाचा मुलगा दत्तक घेण्याची आपण सल्ला देणार नाहीं असें ट्रस्टी यांनीं महाराज यांस पुष्कळ दिवसांपूर्वीं स्पष्ट सांगितलें होतें व त्यामुळें कोल्हापूर घराण्यापैकीं दत्तक घेण्याचा विचार श्री. ताईमहाराज यांनीं पुष्कळ दिवस सोडून दिला होता. ता. १८ जूनचे सभेंत त्याजबद्दल एक अवाक्षरहि निघालें नाहीं. उलट श्री. ताईमहाराज आपण होऊनच बाबरें येथें येण्यास तयार झाल्या. नागपूरकर यांची तिसरी खोटी गोष्ट अशी कीं, बाबरें येथील घराणें श्री. घराण्यापैकीं नाहीं असें त्यांनीं ट्रस्टी यांस कळविलें. परंतु खरा प्रकार असा आहे कीं या प्रकारें ट्रस्टींच्या सभेंत कांहीं एक कळविलें नाहीं. उलट सर्व ठराव त्याचे हातचा आहे व त्यांत ५ वें कलमांत बाबरें येथें दत्तक घेण्यासारखा मुलगा असल्यास तो घ्यावा इतर घराण्यांपैकीं घेऊं नये असें सर्वांचें मत आहे असे शब्द आहेत व ते

लिहितांना त्यांनीं कोणतीहि तक्रार केली नाहीं अगर विरुद्ध मत दिलें नाहीं. उलट औरंगाबादेस जाण्यास आम्ही निघालों तेव्हां बाबरें येथील घराण्याची हकीगत समजावी म्हणून महाराजांचे दप्तरांतील जुनी बखर नागपूरकर यांनींच मजकडे पाठवून दिली होती. सारांश हे ठराव ज्या सभेंत पास झाले त्या सभेंत नागपूरकर यांनीं आपलें मत विरुद्ध असल्याबद्दल एकहि शब्द तोंडाबाहेर काढला नाहीं. वेळ फार झाल्यामुळें ठरावावर मी व दादासाहेब खापर्डे यांनीं सह्या करून कागद नागपूरकर यांचे हवालीं केले व आम्हीं घरीं आलों. त्यामुळें मागून शेरा लिहिण्याची नागपूरकर यांस संधी मिळाली. करितां माझी अशी सूचना आहे कीं, नागपूरकर यांस हा शेरा परत घेण्याची एकवार संधी देऊन ते तसें न करतील तर त्यांस कारभाऱ्याचे जागेवरून दूर करावें. हे जुने नोकर आहेत करतां त्यांचें सर्वस्वीं नुकसान करणें बरोबर नाहीं असें इतर ट्रस्टींना वाटत असल्यास त्यांना एखाद्या वहिवाटीचें काम सांगावें. माझी दुसरी सूचना आहे कीं त्यांस इतर ट्रस्टींनीं दिलेलें मुखत्यारपत्र रद्द करावें. हल्लींच्या स्थितींत या मुखत्यारपत्राचा दुरुपयोग होण्याचा संभव आहे.

(११) टिळकांची कोल्हापूरचे दिवाण मबनाम यांना तार

पुणें ११ जुलै १९०१

माझें पत्र आपणांस मिळेपर्यंत ताईमहाराज प्रकरणीं दत्तकाची परवानगी देण्याचें तहकूब करावें. ट्रस्टींच्या संमतीनें दानप्रतिग्रह होऊन कागद रजिस्टरहि झाला आहे. मृत्युपत्राप्रमाणें एकट्या ताईमहाराजांना दत्तक घेतां येत नाहीं. येणेंप्रमाणें विनंति श्रीछत्रपति महाराजांना कळविणें. सविस्तर हकीगत मागाहून पत्रानें पाठवीत आहें.

(१२) टिळकांची मबनीम दिवाणांना तार

पुणें ११ जुलै १९०१

चिटणीसांची तार मिळाली. बाळामहाराजांच्या दत्तविधानाला ट्रस्टींना परवानगी देतां येत नाहीं. यापूर्वींच दत्तविधान झालें आहे व हें दुसरें दत्तविधान बेकायदेशीर होईल. तरी हुकमाचा फेर विचार व्हावा. दरबारनें आमच्या मार्गांत विनाकारण अडचणी उत्पन्न करूं नयेत.

(१३) टिळकांची मबनीम दिवाणांना तार

पुणें ११ जुलै १९०१

दरबारनें दुसऱ्या दत्तविधानाला परवानगी दिली तरी बाबामहाराजांच्या मृत्युपत्राप्रमाणें तें ट्रस्टींच्या संमतीनेंच व्हावयास पाहिजे त्याशिवाय तें कायदेशीरच

होत नाहीं. म्हणून दुसऱ्या दत्तविधानाविरुद्ध आम्हांस कसून भांडावें लागलें. पंडितमहाराजांना तारेनें नोटिसा दिल्या आहेत.

(१४) ताईमहाराजांचें भाऊसाहेब निघोनेकर यांस पत्र

औरंगाबाद, ता. २८ जून १९०१

आपण आमच्या विनंतीस मान देऊन आपला मधला मुलगा बाबामहाराज यांचा वारस म्हणून आम्हांस दत्तक दिला त्याचें आम्ही सर्व प्रकारें पुत्राप्रमाणें परिपालन करूं. मग तो पुढें विद्वान् निघो; अगर अविद्वान निघो. तोच खरा अधिकारी आहे. आम्हांस औरस पुत्र असता तर त्याचा जो अधिकार असता तोच याचाहि आहे. याचेशिवाय दुसरा दत्तक आम्ही घेणार नाहीं व त्याचें योग्य परिपालन करूं.

(१५) टिळकांचें सबनीस दिवाणांना पत्र

पुणें ११ जुलै १९०१

औरंगाबादला जाण्यापूर्वी जें "खासगी" पत्र तुम्हांस पाठविलें तें आपण छत्रपतींस दाखविल्याबद्दल आपला आभारी आहें; सरकारनीं जें आश्वासन दिलें त्याबद्दल त्यांचेहि फार आभारी आहोंत असें त्यांस कळवावें. औरंगाबादेहून येथें आल्यानंतर असें कळलें कीं, या दत्तविधानामुळें कोल्हापूरची मंडळी व विशेषतः पंडितमहाराज यांची मोठी निराशा झाली. आपला भाऊ दत्तक घ्यावा अशी पंडित-महाराजांची खटपट होती. उलट ट्रस्टींना बारा वर्षांपेक्षां मुलगा मोठा नको होता. त्याचें कारण असें कीं, इस्टेटीला कर्जाचा बोजा फार व तीं कर्जें निवारण करून इस्टेटीचें हित करावयाचें तर लहान मुलगाच पतकरणें श्रेयस्कर होतें. पंडितमहाराज आतां आकाशपाताळ एक करून वाटेल ते गैरसमज पसरवीत आहेत. आपणां-कडे दुसऱ्या दत्तकाबद्दल आलेली याद यांपैकींच होय. ट्रस्टींच्या परवानगीवांचून झालेलें दत्तविधान कायदेशीरच होत नाहीं. म्हणून ट्रस्टींचें म्हणणें ऐकून घेतल्याखेरीज दुसऱ्या दत्तविधानाला परवानगी देऊं नये. या निराश झालेल्या स्वार्थी मंडळींनीं आतां ज्या कल्पत्या चालविल्या आहेत त्या सर्वस्वीं अयोग्य व बेकायदेशीर आहेत. त्या जर चालूं दिल्या तर इस्टेटीचा सर्वस्वीं घात होईल म्हणून इस्टेटीच्या संरक्षणाकरितां कायदेशीर रीतीनें नेमलेल्या आम्हां ट्रस्टींनाच मदत करून इस्टेटीचें रक्षण करण्याकरितां छत्रपति सरकारनीं मदत केली पाहिजे. हीं सर्व स्वार्थी लोकांचीं कारस्थानें चालू आहेत. अशाबद्दल प्रत्येक गोष्ट सिद्ध करून दरबारची खातरजमा करण्यास ट्रस्टी तयार आहेत.

(१६) हुजूर चिटणीस कोल्हापूर यांची टिळकांना तार

११ जुलै १९०१

गुरुमहाराज यांचे बंधु बाळामहाराज यांच्या दत्तविधानास छत्रपति सरकारनें परवानगी दिली असून एकंदर पत्रव्यवहार पुण्याचे जज्ज ॲस्टन यांजकडे पाठविला आहे. सविस्तर पत्र येईलच.

(१७) टिळकांची बाळामहाराज व पंडितमहाराज यांस तार

पुणें ११ जुलै १९०१

दरबारनें परवानगी दिली तरी ट्रस्टींच्या संमतीवांचून मृत्युपत्रावन्यें दत्तक घेतां येत नाहीं. व अशा बेकायदेशीर दत्तविधानाचा कसून प्रतिकार केला जाईल. कळावें. येणेंप्रमाणें नोटीस दिली आहे.

(१८) टिळकांचें सबनीस दिवाणांना पत्र

पुणें १२ जुलै १९०१

चिटणिसांची तार मिळाली. त्यावरून सरकारनीं अखेर ताईमहाराजांना दत्तक घेण्याची परवानगी दिली असें कळलें. त्याबद्दल काल दोन तारा केल्याच आहेत. व आज हें पत्र पाठवीत आहे..................ट्रस्टी हे अतिशय निस्वार्थीपणानें व प्रामाणिकपणानें आपलें कर्तव्य करीत आहेत. तरी एकवार आमची बाजू ऐकिल्याशिवाय सरकारनें कोणचेंहि हुकूम करूं नयेत. असें न झाल्यास विनाकारण फिर्यादी अर्यादी होऊन त्या भांडणापायींच सर्व इस्टेटीचा नाश होईल. ताईमहाराज किंवा ट्रस्टी या दोघांच्या विरुद्ध जाण्याचा विचार दरबारनें ठरविला तर तें दत्तकाला अहितकारक होईल, तथापि ट्रस्टींनीं परवानगी न दिली तरी दरबारनें ती दिली तरी चालेल असें मात्र नव्हे. ट्रस्टींच्या परवानगीची कायदेशिर वाण दरबार भरूं शकत नाहीं. तरी हुकुमाचा फेर विचार व्हावा.

(१९) पोलिस इन्स्पेक्टर कामटे यांचा सिटी मॅजिस्ट्रेट पुणें यांजकडे रिपोर्ट

पुणें १६ जुलै १९०१

पंडितमहाराज यांनीं अशी फिर्याद दिली कीं, आज ता. १६ रोजीं सकाळीं ते स्वतः, त्यांचा भाऊ बाळामहाराज व त्यांची आई यांना टिळक वगैरे ट्रस्टींनीं बाहेर घालविलें व स्वतः श्री. ताईमहाराज त्यांच्याबरोबर बाहेर पडणार होत्या त्यांना त्यांनीं प्रतिबंध केला. ही फिर्याद आल्यावर मी व इन्स्पेक्टरसाहेब वाड्यांत गेलों

व चौकशी केली. टिळक वगैरे ट्रस्टींचें म्हणणें कीं आम्ही ट्रस्टी, वाडा आमचे ताब्यांत, बाई अज्ञान, पूर्वी एक दत्तविधान झालें असून दुसरा करण्याचा विचार आहे. म्हणून आम्हीं इतर लोकांचा उपद्रव होऊं नये म्हणून वाड्याचा दरवाजा आंतून बंद केला आहे. आमच्या मतें ट्रस्टींना असें करण्याचा हक्क आहे म्हणून हा गुन्हा होत नाहीं व या प्रकरणीं अधिक चौकशी करण्याचें कारण नाहीं.

(२०) टिळकांची खापर्डे यांना तार

पुणें ता. १२ जुलै १९०१

बाळमहाराज, त्यांच्या मातोश्री व पंडितमहाराज येथें आले आहेत. दुसरें दत्तविधान आज व्हावयाचें होतें. तें तुमच्याकरितां एक आठवडा पुढें ढकललें आहे. तावडतोब निघून या.

(२१) टिळकांचें सबनीस दिवाणांना पत्र

तारीख १३ ऑगस्ट १९०१

औरंगाबादला ट्रस्टींच्या विचारें जें दत्तविधान झाले त्याच्या छापील हकीक-तीची प्रत सोबत पाठविली आहे. ती हकीकत व इतर कागदपत्र सरकारपुढें ठेवण्याची कृपा करावी. व दत्तविधानाच्या कोणत्याहि गोष्टीसंबंधीं पुरावा पाहिजे असल्यास ट्रस्टी तो सरकारपुढें ठेवण्यास तयार आहेत.

(२२) बिननांवी बिनतारखेचें पत्र

कोल्हापूरचें उत्पन्न सर्व अनामत जमा सरकारांत करण्यास हुकूम झाला तें येशवंतराव यांस लिहिलेल्या पत्रावरून कळलें असेलच. आतां कोल्हापुरचा वसूल आम्हांस येणार नाहीं. हल्लीं अजमासे १५०० रुपये वसूल आला तो ज्या लोकांनीं आम्हांस दिला त्यांचेवर कामें चालविण्याचा विरुद्ध बाजूचा विचार दिसतो. बडबड चालू आहे. हायकोर्टातील कज्जा आपल्यासारखा होणार ॲस्टनसाहेबांकडोन वर्ग होणार नाहीं असें नागपूरकर यांनीं महाराज सरकारांस सांगितलेचें समजतें.

(२३) ना. गोखले यांचें केळकरांना पत्र

कलकत्ता ६ जान्युआरी १९०३

तुम्हीं व विजापूरकर यांनीं मिळून मला अभिनंदनाची तार पाठविली ती पोंचली. त्याबद्दल आभारी आहें. काल वर्तमानपत्रांत अशी बातमी वाचली कीं, दोहोंपैकीं एका आरोपावर सेशन्स जज्जांनीं टिळकांना दोषी ठरवून शिक्षा दिली. प्रस्तुतचें संकट हें टिळकांच्या आयुष्यांतील फार मोठें संकट आहे. व ईश्वर त्यांना या कामीं साहाय्य देवो अशी माझी प्रार्थना आहे.

(२४) डिग्बी यांचे टिळकांना पत्र

लंडन सप्टेंबर १९०३

तुमचें ता. २८ ऑगस्टचें पत्र वाचून फार वाईट वाटलें. तुमचा खटला लक्षांत घेतां शिक्षा होणार नाहीं व झाली तर थोड्याशा दंडाची होईल असें वाटलें होतें. पण सर्व प्रकार उलट दिसतो. ब्रिटिश न्यायाचा हा मासला पाहून लोकांना काय वाटेल ? पण परराज्याखालीं कोठेंहि असेंच व्हावयाचें.

(२५) निळकंठराव रानडे यांचें केळकरांना पत्र

बनारस ६ डिसेंबर १९०३

मी येथें भाषा परिषदेला आलों आहे. ती नागरी प्रचारिणी सभेनें भरविली आहे. टिळकांच्या खटल्यांतील ल्यूकस साहेबांचा निकाल वाचून फार वाईट वाटलें. शेवटीं इंग्रज तो इंग्रज ठरला. इकडील लोक सरसकट असें म्हणतात कीं, टिळकांच्या हातून अशा खोट्या प्रतिज्ञेचा गुन्हा होणारच नाहीं. सरकार त्यांना त्यांच्या देशभक्तीकरितां छळत आहे. टिळकांच्यासंबंधानें लालमोहन घोस यांनीं नुकतेच काढलेले उद्गार तुम्ही वाचले असतीलच.

(२६) मल्हारराव चिटणीस यांचें केळकरांना पत्र

उमरावती ६ मार्च १९०४

टिळकांची सन्मानपूर्वक सुटका झाली याबद्दल ईश्वराचे आभार मानले पाहि-जेत. हा सत्याचा विजय होय. व टिळकांच्या छळाचा असा गोड शेवट झाला हें पाहून महाराष्ट्रांतील प्रत्येक मनुष्याला आनंदच वाटेल असल्या देशभक्तावर अशीं संकटें पुनः न यावीं अशी परमेश्वराजवळ प्रार्थना आहे. आपला समाज लहान त्यांत माणसें किती थोडीं आणि त्यांच्यावर अशीं संकटें येण्यानें फार नुकसान होतें. एक खटला म्हणजे त्यांतून बाहेर पडण्याला किती श्रम पडतात त्रास सोसावा लागतो हें पाहिलें म्हणजे मन दडपून जातें.

(२७) वाच्छा यांचें केळकरांना पत्र

मुंबई ८ मार्च १९०४

गेल्या मराठ्यांत तुम्हीं टिळकांच्या खटल्यासंबंधानें जो लेख लिहिला तो वाचून कौतुक वाटलें. तुम्ही टिळकांच्या छळाचें वर्णन दिलें तें चित्राप्रमाणें हुबेहुब असून शिवाय मोठें भारदस्त आणि न्यायतत्त्वांच्या दृष्टीनें मार्मिकपणाचें वठलें आहे. मला वाटतें त्याच्या पन्नास प्रती तुम्ही ब्रिटिश काँग्रेस कमिटीकडे पाठवाव्यात. सर विलियम वेडरबर्न यांजकडेहि कांहीं प्रती वेगळ्या पाठवा.

टिळकांची वर्तणूक या कामीं किती सरळ व सत्यनिष्ठ होती व तिचें चीज कसें झालें हें जाहीर झालेंच पाहिजे. वेडरबर्न साहेबांना मीहि स्वतः या बाबतींत लिहित आहें.

(२८) खापर्डे यांचें केळकरांना पत्र

उमरावती १४ मार्च १९०४

टिळकांची सुटका झाल्याचें वाचून अतिशय आनंद झाला. सर्वांच्या प्रयत्नाला यश आलें. गेल्या मराठ्यांतील तुमचा लेख सर्व लेखांवर ताण करणारा आहे. मीं तो फार आनंदानें वाचला. आणि जो प्रत्येकजण मला भेटतो तो म्हणतो कीं तुमच्या या लेखाची कल्पना व लिखाण हीं फारच वर्णनीय आहेत. इंग्लंडांतील कांहीं स्नेह्यांना मी त्याच्या प्रती पाठविणार आहें. बळवंतराव नागपूरकर यांच्यासंबंधाने पुढें काय करावयाचें ठरविलें आहे तें कळवा. जोशीबुवांच्या नातीच्या लग्नाकरितां तुम्ही तर याच. पण टिळकांना आमंत्रण दिलें आहे त्याचा स्वीकार करून त्यांनींहि यावें अशी खटपट करा.

(२९) रामभाऊ साने यांचें केळकरांना पत्र

बार्शी १७ मार्च १९०४

टिळकांची दोषमुक्तता हायकोर्टाकडून झाली. परंतु त्यांना झालेला खर्च सरकारनें भरून देणें वाजवी आहे. याविषयीं आमचे खाजगी प्रयत्न संपले म्हणजे मग वर्तमानपत्रांतून या विषयाची चर्चा करावी. टिळकांना अभिनंदनपूर्वक माझे नमस्कार कळवा व अधिकारीवर्गांत माझे जे कोणी स्नेही आहेत त्यांच्याशीं मी पत्रव्यवहार करीत आहें असें त्यांना सांगा.

(३०) डिग्बी यांचें टिळकांना पत्र

लंडन २३ मे १९०४

स्टेट सेक्रेटरी यांच्या उत्तराचा तुम्हीं अर्थ केला तो बरोबर आहे. तुम्ही म्हणतां त्याप्रमाणेंच तुमच्या नुकसानभरपाईच्या अपीलाला सरकार हरकत घेईल. पण तें मुंबईसरकारलाहि फारसें चांगलें नाहीं. कारण आज प्रगट नसलेल्या अनेक गोष्टी मग पुढें येतील. तुमच्यावर फौजदारी खटला करतांना सरकारनें नेहमींहून कांहीं तरी वेगळा मार्ग अनुसरला होता असें तुम्ही लिहितां तरी त्याचा खुलासा पाठवा. म्हणजे मि. शिवान् यांजकडे त्यासंबंधानें पार्लमेंटमध्यें विचारण्याकरितां प्रश्न पाठवितों. तुमच्या खटल्याचें छोटें पुस्तक येथें प्रसिद्ध केलें त्याला प्रस्तावनेदाखल दोन शब्द लिहिले ते तुम्हांला पसंत पडल्याचें ऐकून बरें वाटलें.